Bibla e Shenjtë

The Holy Bible in Albanian

Contents

Zanafilla 1
Eksodi 46
Levitiku 84
Numrat 112
Ligji i Përtërirë 150
Jozueu 183
Gjyqtarët 205
Ruthi 227
1 i Samuelit 230
2 i Samuelit 259
1 i Mbretërve 283
2 i Mbretërve 312
1 i Kronikave 339
2 i Kronikave 365
Esdra 397
Nehemia 406
Ester 419
Jobi 426
Psalmet 449
Fjalët e urta 518
Predikuesi 537
Kantiku i Kantikëve 544
Isaia 548
Jeremia 593
Vajtimet 643
Ezekieli 648
Danieli 694
Osea 708
Joeli 715
Amosi 718
Abdia 723
Jona 724
Mikea 726
Nahumi 730
Habakuku 732
Sofonia 734
Hagai 736
Zakaria 738
Malakia 746
Mateu 749
Marku 777
Luka 795
Gjoni 825
Veprat e Apostujve 847

Romakëve 876
1 e Korintasve 888
2 e Korintasve 900
Galatasve 908
Efesianëve 912
Filipianëve 916
Kolosianëve 919
1 Thesalonikasve 922
2 Thesalonikasve 925
1 Timoteut 927
2 Timoteut 931
Titi 934
Filemonit 936
Hebrenjve 937
Jakobit 946
1 Pjetrit 949
2 Pjetrit 953
1 Gjonit 956
2 Gjonit 959
3 Gjonit 960
Juda 961
Zbulesa 962

Bibla e Shenjtë
The Holy Bible in Albanian

Public Domain

This Bible is in the PUBLIC DOMAIN in the United States. You may copy it freely.

Language: shqiptar (Albanian, Tosk)

Translation by: Albanian Bible Society

2014-09-04

ISBN 978-1-5313-0027-2

PDF generated on 16 Jun 2016 from source files dated 22 Apr 2016
92fc4cc0-e5ee-58a5-884d-3139a6413894

This print-on-demand edition of Scripture is designed, produced, and provided at cost by the Digital Bible Society. This is made possible through partnerships with the Bible League of Canada, Open Doors International and other missions and translation agencies. We are deeply grateful for the sacrifices made in translating this edition of Scripture and the generosity of others in making this Bible available to you.

To order additional copies of this Bible or hundreds of translations like it or to learn more about our ministries and the mission of Scripture distribution in every language, we invite you to visit www.DBS.org (USA), www.BibleLeague.ca (Canada), and www.OpenDoors.org (Europe). May God bless your work in sharing and teaching these Scriptures, until, as it is written, the earth is "filled with the knowledge of the glory of the LORD, as the waters cover the sea." *(Habakkuk 2:14)*

Zanafilla

1 Në fillim Perëndia krijoi qiejt dhe tokën.
2 Toka ishte pa trajtë, e zbrazët dhe er-
rësira mbulonte sipërfaqen e humnerës;
dhe Fryma e Perëndisë fluturonte mbi
sipërfaqen e ujërave. 3 Pastaj Perëndia
tha: "U bëftë drita!". Dhe drita u bë.
4 Dhe Perëndia pa që drita ishte e mirë;
dhe Perëndia e ndau dritën nga errësira.
5 Dhe Perëndia e quajti dritën "ditë" dhe
errësirën "natë". Kështu erdhi mbrëmja e
pastaj erdhi mëngjesi: dita e parë. 6 Pastaj
Perëndia tha: "Le të jetë një kupë qiel-
lore mes ujërave, që t'i ndajë ujërat nga
ujërat". 7 Dhe Perëndia krijoi kupën qiellore
dhe ndau ujërat që ishin poshtë saj nga
ujërat që ishin sipër saj. Dhe kështu u
bë. 8 Dhe Perëndia e quajti kupën qiellore
"qiell". Kështu erdhi mbrëmja, pastaj erdhi
mëngjesi: dita e dytë. 9 Pastaj Perëndia tha:
"Ujërat që janë nën qiellin të grumbullo-
hen në një vend të vetëm dhe të shfaqet
tera". Dhe kështu u bë. 10 Dhe Perëndia
e quajti terën "tokë" dhe grumbullimin e
ujërave "detë". Dhe Perëndia pa që kjo
ishte mirë. 11 Pastaj Perëndia tha: "Të mbijë
toka gjelbërimin, barërat të nxjerrin farë
dhe drurët frutore të japin në tokë një frut
që të përmbajë farën e tij, secili simbas
llojit të tij". Dhe kështu u bë. 12 Dhe toka
prodhoi gjelbërim, barëra që e bënin farën
simbas llojit të tyre dhe drurë që mbanin
fruta me farën e tyre brenda, secili simbas
llojit të vet. Dhe Perëndia e pa se kjo ishte
mirë. 13 Kështu erdhi mbrëmja, pastaj erdhi
mëngjesi; dita e tretë. 14 Pastaj Perëndia tha:
"Të ketë ndriçues në kupën qiellore për të
ndarë ditën nga nata; dhe të shërbejnë si
shenja, për të dalluar stinët, ditët dhe vitet;
15 dhe të shërbejnë si ndriçues në kupën
qiellore për të ndriçuar tokën". Dhe kështu
u bë. 16 Perëndia krijoi pastaj dy ndriçues
të mëdhenj: ndriçuesin e madhë për qe-
verisjen e ditës dhe ndriçuesin e vogël për
qeverisjen e natës; ai krijoi gjithashtu yjet.
17 Dhe Perëndia i vendosi në kupën qiellore
për të ndriçuar tokën, 18 për të qeverisur
ditën dhe natën dhe për ta ndarë dritën nga
errësira. Dhe Perëndia e pa që kjo ishte
mirë. 19 Kështu erdhi mbrëmja dhe erdhi
mëngjesi: dita e katërt. 20 Pastaj Perëndia
tha: "Të mbushen ujërat nga një numër
i madh qeniesh të gjalla dhe të fluturo-
jnë zogjtë lart mbi tokë nëpër hapësirën e
madhe të kupës qiellore". 21 Kështu Perën-
dia krijoi kafshët e mëdha ujore dhe të
gjitha gjallesat që lëvizin dhe që mbushin
ujërat, secili simbas llojit të vet, e çdo
shpend fluturues simbas llojit të vet. Dhe
Perëndia e pa se kjo ishte mirë. 22 Dhe
Perëndia i bekoi duke thënë: "Të jeni të
frytshëm, shumëzoni dhe mbushni ujërat e
deteve, e zogjtë të shumëzohen mbi tokë".
23 Kështu erdhi mbrëmja dhe pastaj mëng-
jesi: dita e pestë. 24 Pastaj Perëndia tha:
"Të prodhojë toka qenie të gjalla sipas llojit
të tyre: kafshë, rrëshqanorë dhe bisha të
tokës, simbas llojit të tyre". Dhe kështu u
bë. 25 Dhe Perëndia bëri egërsirat e tokës
sipas llojit të tyre, kafshët simbas llojit
të tyre dhe të gjithë rrëshqanorët e tokës
simbas llojit të tyre. Dhe Perëndia e pa
që kjo ishte mirë. 26 Pastaj Perëndia tha:
"Ta bëjmë njeriun sipas shëmbëlltyrës sonë
dhe në ngjasim me ne, dhe të ushtrojë
sundimin e tij mbi peshqit e detit, mbi
zogjtë e qiellit, mbi kafshët e mbi gjithë
tokën, mbi rrëshqanorët që zvarriten mbi
dhe". 27 Kështu Perëndia krijoi njeriun
simbas shëmbëlltyrës së vet, simbas shëm-
bëlltyrës së Perëndisë; Ai krijoi mashkullin
e femrën. 28 Dhe Perëndia i bekoi; dhe
Perëndia u tha atyre: "Të jeni të frytshëm
dhe shumëzohuni, mbushni tokën e nën-
shtrojeni, e sundoni mbi peshqit e detit,
mbi zogjtë e qiellit dhe mbi çdo qenie që
lëviz mbi tokë". 29 Dhe Perëndia tha: "Ja
unë po ju jap çdo bar që lëshon farë mbi
sipërfaqen e mbarë tokës dhe çdo pemë të
ketë fruta që përmbajnë farë; kjo do t'ju
shërbejë si ushqim. 30 Dhe çdo kafshe të
tokës, çdo zogu të qiellit dhe çdo gjëje që
lëviz mbi tokë dhe ka në vetvete një frymë
jete, unë i jap çdo bar të gjelbër si ushqim".
Dhe kështu u bë. 31 Atëherë Perëndia shikoi
të gjitha ato që kishte bërë, dhe ja, ishte
shumë mirë. Kështu erdhi mbrëmja dhe
pastaj erdhi mëngjesi: dita e gjashtë.

2

1 Kështu përfunduan qielli dhe toka si
dhe tërë ushtria e tyre. 2 Ndërkaq ditën e
shtatë Perëndia mbaroi veprën që kishte

kryer dhe ditën e shtatë u çlodh nga gjithë
vepra që kishte kryer. 3 Dhe Perëndia bekoi
ditën e shtatë dhe e shenjtëroi, sepse atë
ditë Perëndia u çlodh nga gjithë vepra
që kishte krijuar dhe kryer. 4 Këto janë
origjina e qiellit dhe e tokës kur u kri-
juan, ditën që Zoti Perëndi krijoi tokën dhe
qiellin. 5 Nuk kishte ende mbi tokë asnjë
shkurrëz në fushë dhe asnjë bar nuk kishte
mbirë ende në fushë, sepse Zoti Perëndi
nuk kishte hedhur asnjë shi mbi tokën
dhe nuk ekzistonte njeriu për të punuar
tokën. 6 Por nga toka ngjitej një avull që
ujiste tërë sipërfaqen e tokës. 7 Atëherë
Zoti Perëndi formoi njeriun nga pluhuri i
tokës, i fryu në vrimat e hundës një frymë
jete, dhe njeriu u bë një qenie e gjallë.
8 Pastaj Zoti Perëndi mbolli një kopsht në
Eden, në lindje, dhe vendosi në të njeriun
që kishte formuar. 9 Pastaj Zoti Perëndi bëri
që të mbijnë nga toka lloj-lloj pemësh të
këndshme nga pamja dhe që jepnin fruta
të mira për t'u ngrënë; në mes të kopshtit
gjendeshin edhe pema e jetës dhe pema e
njohjes të së mirës dhe të së keqes. 10 Një
lumë dilte nga Edeni për të ujitur kopshtin
dhe ndahej në katër rrjedha uji. 11 Emri
i lumit të parë është Pishon; është ai që
rrethon tërë vendin e Havilahut, ku ka flori;
12 dhe floriri i këtij vendi është i mirë; aty
gjenden gjithashtu bdeli dhe guri i oniksit.
13 Emri i lumit të dytë është Gihon, dhe ai
rrethon tërë vendin e Kushit. 14 Emri i lumit
të tretë është Tigri, dhe është ai që rrjedh
në lindje të Asirisë. Lumi i katërt është
Eufrati. 15 Zoti Perëndi e mori pra njeriun
dhe e futi në kopshtin e Edenit, me qëllim
që ta punonte dhe ta ruante. 16 Dhe Zoti
Perëndi e urdhëroi njeriun duke i thënë:
"Ha bile lirisht nga çdo pemë e kopshtit;
17 por mos ha nga pema e njohjes të së mirës
dhe të së keqes, sepse ditën që do të hash
prej saj ke për të vdekur me siguri". 18 Pastaj
Zoti Perëndi tha: "Nuk është mirë që njeriu
të jetë vetëm; unë do t'i bëj një ndihmë
që i leverdis". 19 Dhe Zoti Perëndi formoi
nga dheu tërë kafshët e fushës dhe tërë
zogjtë e qiellit dhe i çoi te njeriu për të
parë si do t'i quante; dhe sido që njeriu
t'i quante qeniet e gjalla, ai do të ishte
emri i tyre. 20 Dhe njeriu u vuri emra tërë
bagëtisë, zogjve të qiellit dhe çdo kafshe të
fushave; por për njeriun nuk u gjend asnjë
ndihmë e përshtatshme për të. 21 Atëherë
Zoti Perëndi e futi në një gjumë të thellë
njeriun, të cilin e zuri gjumi; dhe mori një
nga brinjët e tij dhe e mbylli mishin në atë
vend. 22 Pastaj Zoti Perëndi me brinjën që i
kishte hequr njeriut formoi një grua dhe e
çoi te njeriu. 23 Dhe njeriu tha: "Kjo së fundi
është kocka e kockave të mia dhe mishi
i mishit tim. Ajo do të quhet grua sepse
është nxjerrë nga burri". 24 Për këtë arsye
njeriu do të braktisë babanë dhe nënën e
tij dhe do të bashkohet me gruan e tij, dhe
do të jenë një mish i vetëm. 25 Dhe burri e
gruaja e tij ishin që të dy lakuriq dhe nuk
kishin turp prej kësaj.

3

1 Por gjarpri ishte më dinaku ndër të
gjitha bishat e fushave që Zoti Perëndi
kishte krijuar, dhe i tha gruas: "A ka thënë
me të vërtetë Perëndia: "Mos hani nga të
gjitha pemët e kopshtit?"". 2 Dhe gruaja iu
përgjegj gjarprit: "Nga fruti i pemëve të
kopshtit mund të hamë; 3 por nga fruti i
pemës që është në mes të kopshtit Perëndia
ka thënë: "Mos hani dhe mos e prekni,
ndryshe do të vdisni"". 4 Atëherë gjarpri i
tha gruas: "Ju s'keni për të vdekur aspak;
5 por Perëndia e di që ditën që do t'i hani,
sytë tuaj do të hapen dhe do të jeni në
gjendje si Perëndia të njihni të mirën dhe
të keqen". 6 Dhe gruaja pa që pema ishte e
mirë për t'u ngrënë, që ishte e këndshme
për sytë dhe që pema ishte i dëshirueshme
për ta bërë të zgjuar dikë; dhe ajo mori
nga fruti i saj, e hëngri dhe i dha edhe
burrit të saj që ishte me të, dhe hëngri edhe
ai. 7 Atëherë iu hapën sytë të dyve dhe
e panë që ishin lakuriq; kështu ata qepën
gjethe fiku dhe bënë breza për t'u mbuluar.
8 Pastaj dëgjuan zërin e Zotit Perëndi që
shëtiste në kopsht në flladin e ditës; dhe
burri e gruaja e tij u fshehën nga prania
e Zotit Perëndi midis pemëve të kopshtit.
9 Atëherë Zoti Perëndi thirri njeriun dhe i
tha: "Ku je?". 10 Ai u përgjigj: "Dëgjova
zërin tënd në kopsht, dhe pata frikë sepse
isha lakuriq dhe u fsheha". 11 Dhe Perëndia
i tha: "Kush të tregoi se ishe lakuriq?
Mos vallë ke ngrënë nga pema që unë të
kisha urdhëruar të mos haje?". 12 Njeriu u
përgjigj: "Gruaja që ti më vure pranë më
dha nga pema dhe unë e hëngra". 13 Dhe

Zoti Perëndi i tha gruas: “Pse e bëre këtë?”.
Gruaja u përgjigj: “Gjarpri më mashtroi
dhe unë hëngra prej saj”. 14 Atëherë Zoti
Perëndi i tha gjarprit: “Me qenë se bëre
këtë gjë, qofsh i mallkuar ndër gjithë kaf-
shët dhe tërë bishat e fushave! Ti do të
ecësh mbi barkun tënd dhe do të hash
pluhur gjithë ditët e jetës sate. 15 Dhe unë
do të shtie armiqësi midis teje dhe gruas,
midis farës sate dhe farës së saj; fara e
saj do të shtypë kokën tënde, dhe ti do të
plagosësh thembrën e farës së saj”. 16 Gruas
i tha: “Unë do të shumëzoj në masë të
madhe vuajtjet e tua dhe barrët e tua; me
vuajtje do të lindësh fëmijë; dëshirat e tua
do të drejtohen ndaj burrit tënd dhe ai do
të sundojë mbi ty”. 17 Pastaj i tha Adamit:
“Me qenë se dëgjove zërin e gruas sate
dhe hëngre nga pema për të cilën të kisha
urdhëruar duke thënë: “Mos ha prej saj”,
toka do të jetë e mallkuar për shkakun
tënd, ti do të 18 Ajo do të prodhojë gjemba
dhe bimë gjembore, dhe ti do të hash barin
e fushave; 19 do të hash bukën me djersën
e ballit, deri sa të rikthehesh në dhe sepse
nga ai ke dalë; sepse ti je pluhur dhe në
pluhur do të rikthehesh”. 20 Dhe burri i vuri
gruas së tij emrin Evë, sepse ajo qe nëna
e tërë të gjallëve. 21 Pastaj Zoti Perëndi i
bëri Adamit dhe gruas së tij tunika prej
lëkure dhe i veshi. 22 Dhe Zoti Perëndi
tha: “Ja, njeriu u bë si një prej nesh, sepse
njeh të mirën dhe të keqen. Dhe tani nuk
duhet t’i lejohet të shtrijë dorën e tij për
të marrë edhe nga pema e jetës kështu që,
duke ngrënë nga ajo, të jetojë për gjithnjë”.
23 Prandaj Zoti Perëndi e dëboi njeriun nga
kopshti i Edenit, me qëllim, që të punonte
tokën nga e cila kishte dalë. 24 Kështu ai
e dëboi njeriun; dhe vendosi në lindje të
kopshtit të Edenit kerubinët që vërtisnin
nga çdo anë një shpatë flakëruese për të
ruajtur rrugën e pemës së jetës.

4

1 Por Adami njohu Evën, gruan e tij, e
cila u ngjiz dhe lindi Kainin, dhe ai tha:
“Fitova një burrë nga Zoti”. 2 Pastaj lindi
Abeli, vëllai i tij. Dhe Abeli u bë bari kopesh,
ndërsa Kaini u bë punonjës i tokës. 3 Me
kalimin e kohës, Kaini i bëri një ofertë
frutash të tokës Zotit; 4 por Abeli i ofroi
edhe ai të parëlindurit e kopesë së tij dhe
yndyrën e tyre. Dhe Zoti e çmoi Abelin dhe
dhuratën e tij, 5 por nuk çmoi Kainin dhe
ofertën e tij. Dhe kështu Kaini u pezmatua
shumë dhe fytyra e tij mori një pamje të
dëshpëruar. 6 Atëherë Zoti i tha Kainit:
“Pse je pezmatuar dhe pse fytyra jote është
dëshpëruar? 7 Në rast se bën mirë a nuk
do të pranohesh? Por në qoftë se bën keq,
mëkati po të ruan te porta dhe dëshirat
e tij drejtohen ndaj teje; por ti duhet ta
sundosh”. 8 Dhe Kaini foli me të vëllanë,
Abelin; kur u gjendën në fushë, Kaini u
ngrit kundër vëllait të tij Abelit dhe e vrau.
9 Atëherë Zoti i tha Kainit: “Ku është vëllait
yt Abeli?”. Ai u përgjegj: “Nuk e di; mos
jam unë rojtari i vëllait tim?”. 10 Zoti i tha:
“Çfarë ke bërë? Zëri i gjakut të vëllait
tënd më vëngon nga toka. 11 Dhe ti tani je
më i mallkuar se toka që hapi gojën për
të marrë gjakun e vëllait tënd nga dora
jote. 12 Kur të punosh tokën, ajo nuk do të
të japë më prodhimet e saj, dhe ti do të
jesh një endacak dhe një ikanak mbi tokë”.
13 Atëherë Kaini i tha Zotit; “Ndëshkimi im
është tepër i madh aq sa unë nuk mund ta
duroj. 14 Ja, ti po më dëbon sot nga faqja
e këtij dheu dhe do të fshihem nga fytyra
jote; dhe do të bëhem endacak dhe ikanak
nëpër botë dhe do të ndodhë që të më vrasë
kushdo që do të më gjejë”. 15 Dhe Zoti i tha:
“Prandaj, kushdo qoftë të vrasë Kainin, do
të dënohet shtatë herë”. Dhe Zoti vuri një
shenjë mbi Kainin, me qëllim që kushdo që
ta gjente të mos e vriste. 16 Atëherë Kaini
u largua nga prania e Zotit dhe banoi në
vendin e quajtur Nod, në lindje të Edenit.
17 Dhe Kaini njohu të shoqen, e cila u ngjiz
dhe lindi Enokun. Pastaj Kaini ndërtoi një
qytet, të cilit i vuri emrin Enok, emri i të
birit. 18 Dhe Enokut i lindi Iradi; Iradit i lindi
Mehujaeli; Mehujaelit i lindi Methusaeli
dhe Mathusaelit i lindi Lameku. 19 Dhe
Lameku mori dy gra: emri i njërës ishte Ada
dhe emri i tjetrës Cilah. 20 Dhe Ada lindi Ja-
balin, që ishte babai i atyre që banojnë nën
çadra dhe merren me rritjen e bagëtisë.
21 Por emri i të vëllait ishte Jubal, që ishte
babai i gjithë atyre që i binin qestes dhe
flautit. 22 Cilah lindi edhe ajo Tubal-kainin,
krijuesi i çfarëdo lloji veglash prej bronzi
dhe hekuri, dhe motra e Tubal-kainit qe
Naama. 23 Pastaj Lameku u tha grave të tij:
“Ada dhe Cilah, dëgjoni zërin tim; gra të

Lamekut, u vini re fjalëve të mia! Po, unë
vrava një njeri sepse më plagosi, dhe një
të ri sepse më shkaktoi një irnim. 24 Në
rast se do t'i merret hak Kainit shtatë herë,
Lamekut do t'i merret hak shtatëdhjetë
herë shtatë". 25 Pastaj Adami njohu përsëri
gruan e tij, që lindi një djalë dhe e quajti
Seth, sepse ajo tha: "Perëndia më dha një
tjetër pasardhës në vend të Abelit, që u vra
nga Kaini". 26 Edhe Sethit i lindi një djalë,
të cilin e quajti Enosh. Atëherë filluan të
kërkojnë emrin e Zotit.

5

1 Ky është libri i prejardhjes së Adamit.
Ditën që Perëndia krijoi njeriun e bëri
të ngjashëm me Perëndinë. 2 Ai i krijoi
mashkull dhe femër, i bekoi dhe u dha
emrin njeri, ditën që u krijuan. 3 Adami
jetoi njëqind e tridhjetë vjet dhe i lindi
një djalë që i përngjiste, një lloj në shëm-
bëlltyrë të tij dhe e quajti Seth. 4 Mbas
lindjes së Sethit, Adami jetoi tetëqind vjet
dhe pati bij dhe bija. 5 Kështu Adami jetoi
gjithsej nëntëqind e tridhjetë vjet; pastaj
vdiq. 6 Sethi jetoi njëqind e pesë vjet dhe
i lindi Enoshi. 7 Pas lindjes së Enoshit, Sethi
jetoi tetëqind e shtatë vjet dhe pati bij e bija
të tjerë. 8 Kështu tërë koha që Sethi jetoi
qe nëntëqind e dymbëdhjetë vjet; pastaj
vdiq. 9 Enoshi jetoi nëntëdhjetë vjet dhe
i lindi Kenani. 10 Mbas lindjes së Kenanit,
Enoshi jetoi tetëqind e pesëmbëdhjetë vjet
dhe pati bij e bija të tjerë. 11 Kështu
Enoshi jetoi gjithsej nëntëqind e pesë vjet;
pastaj vdiq. 12 Kenani jetoi shtatëdhjetë
vjet dhe i lindi Mahalaleeli. 13 Mbas lind-
jes së Mahalaleelit, Kenani jetoi tetëqind
e dyzet vjet dhe pati bij e bija të tjerë.
14 Kështu Kenani jetoi gjithsej nëntëqind e
dhjetë vjet; pastaj vdiq. 15 Mahalaleeli jetoi
gjashtëdhjetë e pesë vjet dhe i lindi Jaredi.
16 Mbas lindjes së Jaredit, Mahalaleeli jetoi
tetëqind e tridhjetë vjet dhe pati bij e bija
të tjerë. 17 Kështu Mahalaleeli jetoi gjithsej
tetëqind e nëntëdhjetë e pesë vjet; pastaj
vdiq. 18 Jaredi jetoi njëqind e gjashtëd-
hjetë e dy vjet dhe i lindi Enoku. 19 Mbas
lindjes së Enokut, Jaredi jetoi tetëqind vjet
dhe pati bij dhe bija të tjerë. 20 Kështu
Jaredi jetoi gjithsej nëntëqind e gjashtëd-
hjetë e dy vjet; pastaj vdiq. 21 Enoku je-
toi gjashtëdhjetë e pesë vjet dhe i lindi
Methuselahu. 22 Mbas lindjes të Methuse-
lahut, Enoku eci me Perëndinë treqind vjet
dhe pati bij e bija të tjerë. 23 Kështu Enoku
jetoi gjithsej treqind e gjashtëdhjetë e pesë
vjet. 24 Pra Enoku eci me Perëndinë, por
nuk u gjend më, sepse Perëndia e mori
me vete. 25 Metuselahu jetoi njëqind e
tetëdhjetë e shtatë vjet dhe i lindi Lameku.
26 Mbas lindjes së Lamekut, Metuselahu je-
toi shtatëqind e tetëdhjetë e dy vjet dhe i
lindën bij e bija. 27 Kështu Metuselahu jetoi
gjithsej nëntëqind e gjashtëdhjetë e nëntë
vjet; pastaj ai vdiq. 28 Lameku jetoi njëqind
e tetëdhjetë e dy vjet dhe i lindi një bir;
29 dhe i vuri emrin Noe, duke thënë: "Ky
do të na ngushëllojë për punën tonë dhe
për mundin e duarve tona, për shkak të
tokës që Zoti e ka mallkuar". 30 Pasi solli në
këtë botë Noeun, Lameku jetoi pesëqind e
nëntëdhjetë e pesë vjet dhe i lindën bij e
bija të tjerë. 31 Kështu Lameku jetoi gjith-
sej shtatëqind e shtatëdhjetë e shtatë vjet,
pastaj ai vdiq. 32 Noeut, në moshën pesëqind
vjeç, i lindi Semi, Kami dhe Jafeti.

6

1 Kur njerëzit filluan të shumohen mbi
faqen e dheut dhe u lindën atyre va-
jza, 2 djemtë e Perëndisë panë që vajzat e
njerëzve ishin të bukura, dhe morën për
gra të gjitha ato që i zgjodhën vetë. 3 Dhe
Zoti tha: "Fryma im nuk do të hahet gjith-
një me njeriun, sepse në shthurjen e tij
ai nuk është veçse mish; ditët e tij do të
jenë, pra, njëqind e njëzet vjet". 4 Kishte
gjigantë mbi tokë në ato kohë, madje edhe
më vonë, kur bijtë e Perëndisë iu afruan
bijave të njerëzve dhe këto u lindën atyre
fëmijë. Ata janë heronjtë që jetuan në
kohët e lashtësisë, janë njerëzit e famshëm
të këtyre kohëve. 5 Dhe tani Zoti pa që
ligësia e njerëzve ishte e madhe mbi tokë
dhe që tërë synimet e mendimeve të zem-
rës së tyre nuk ishin gjë tjetër veçse e
keqja në çdo kohë. 6 Dhe Zoti u pendua
që kishte krijuar njeriun mbi tokë dhe u
brengos për këtë në zemër të vet. 7 Kështu
Zoti tha: "Unë do të shfaros nga faqja e
dheut njeriun që kam krijuar, duke filluar
nga njeriu deri te kafshët, te rrëshqanorët,
te zogjtë e qiellit, sepse pendohem që i

kam krijuar”. [8] Por Noeu gjeti hir në sytë
e Zotit. [9] Kjo është prejardhja e Noeut.
Noeu ishte një njeri i drejtë dhe i patëmetë
midis bashkëkohësve të tij. Noeu eci me
Perëndinë. [10] Dhe Noeu pati tre bij: Semin,
Kamin dhe Jafetin. [11] Por toka ishte e kor-
ruptuar para Perëndisë dhe plot e përplot
me dhunë. [12] Tani Perëndia vështroi tokën
dhe ja, ajo ishte e prishur, sepse çdo mish
i tokës kishte shthurur sjelljen e tij. [13] Dhe
Perëndia i tha Noeut: “Kam vendosur t’i
jap fund çdo mishi, sepse toka për shkak
të njerëzve është plot me dhunë; ja, unë
do t’i zhduk bashkë me tokën. [14] Bëj një
arkë prej druri; bëje arkën me dhoma dhe
lyeje me bitum nga jashtë e nga brenda.
[15] Por ti do ta ndërtosh në këtë mënyrë:
gjatësia e arkës do të jetë treqind kubitë,
gjerësia pesëdhjetë dhe lartësia tridhjetë.
[16] Do ta bësh arkën me një dritare dhe do ta
mbarosh me një kubit mbulese nga sipër;
anash arkës do të vendosësh derën dhe
do ta bësh me tre kate, pra me katin e
poshtëm, të mesëm dhe të sipërm. [17] Dhe
ja, unë vet kam për të sjellë përmbytjen e
ujërave mbi tokë, për të shkatërruar nën
qiellin çdo mish që ka shenjë jete; çdo gjë që
ndodhet mbi tokën ka për të vdekur. [18] Por
unë do të caktoj besëlidhjen time me ty dhe
ti do të futesh në arkën: ti, fëmijët e tu,
gruaja jote dhe gratë e bijve të tu. [19] Dhe nga
çdo gjë që jeton prej çdo lloj mishi fut në
arkë dy nga çdo lloj, për t’i ruajtur me vete
gjallë bashkë me ty; dhe të jenë mashkull
dhe femër. [20] Nga zogjtë, nga bagëtia dhe të
gjithë rrëshqanorët e tokës simbas llojit të
tyre, dy nga çdo lloj do të vijnë te ti, që të
ruhen gjallë. [21] Dhe merr për vete nga çdo
ushqim që hahet, grumbulloje dhe ruaje,
në mënyrë që të shërbejë si ushqim për ty
dhe për ata”. [22] Dhe Noeu veproi ashtu, bëri
pikërisht të gjitha ato që Perëndia i kishte
urdhëruar.

7

[1] Atëherë Zoti i tha Noeut: “Hyrë në
arkë bashkë me tërë familjen tënde, sepse
pashë se je i drejtë para meje në këtë brez.
[2] Nga çdo lloj kafshe të pastër merr shtatë
çifte, meshkuj e femra, si dhe nga kafshët
jo të pastra një çift, mashkull dhe femër;
[3] edhe nga zogjtë e qiellit merr shtatë çifte,
meshkuj e femra, për të ruajtur gjallë farën
e tyre mbi faqen e tërë dheut; [4] sepse mbas
shtatë ditëve do të bëj që të bjerë shi mbi
tokë për dyzet ditë e dyzet net me rradhë,
dhe do të shfaros nga faqja e dheut tërë
qeniet e gjalla që kam krijuar”. [5] Dhe Noeu
bëri pikërisht ashtu siç i kishte urdhëruar
Zoti. [6] Noeu ishte gjashtëqind vjeç kur mbi
tokë ndodhi përmbytja e ujërave. [7] Kështu
Noeu u fut në arkë bashkë me bijtë e tij, me
të shoqen dhe me gratë e bijve të tij, për
shkak të ujërave të përmbytjes. [8] Nga kaf-
shët e pastra dhe nga kafshët jo të pastra,
nga zogjtë e nga të gjitha llojet që zvarriten
mbi tokë, [9] erdhën dy nga dy para Noeut, në
arkë, një mashkull e një femër, ashtu si e
kishte porositur Perëndia atë. [10] Në fund të
shtatë ditëve, ujërat e përmbytjes mbuluan
tokën. [11] Në vitin e gjashtëqindtë të jetës
së Noeut, në muajin e dytë dhe në ditën e
shtatëmbëdhjetë të muajit, në atë ditë tërë
burimet e humnerës së madhe shpërthyen
dhe kataraktet e qiellit u hapën. [12] Dhe ra
shi mbi tokë për dyzet ditë dhe dyzet net.
[13] Po atë ditë hynë në arkë Noeu dhe bijtë e
tij Semi, Kami dhe Jafeti, gruaja e Noeut si
dhe tri gratë e bijve të tij me ta; [14] ata dhe
të gjitha bishat simbas llojit, tërë bagëtia
simbas llojit të saj, të gjithë rrëshqanorët
që zvarriten mbi tokën simbas llojit të tyre,
tërë zogjtë simbas llojit të tyre, tërë zogjtë
e çfarëdo lloji. [15] Ata erdhën te Noeu në
arkë, dy nga dy, prej çdo mishi që ka frymë
jete; [16] hynë, mashkull e femër, nga çdo
mish, ashtu si Perëndia e kishte porositur
Noeun; pastaj Zoti i mbylli brenda. [17] Dhe
përmbytja ra mbi tokë për dyzet ditë me
radhë; dhe ujërat u rritën dhe e ngritën
arkën lart mbi tokë. [18] Ujërat u shtuan dhe
u rritën shumë mbi tokë, arka pluskonte
mbi sipërfaqen e ujërave. [19] Dhe ujërat u
shtuan me forcë të madhe mbi tokë; të
gjitha malet e larta që ndodheshin nën
tërë qiellin u mbuluan. [20] Ujërat u ngritën
pesëmbëdhjetë kubitë mbi to; dhe malet
u mbuluan prej tyre. [21] Kështu u shuan
të gjitha llojet e mishit që lëviznin mbi
tokë: zogjtë, bagëtia, bishat, rrëshqanorët
e çdo lloji që zvarriteshin mbi tokë dhe tërë
njerëzit. [22] Vdiq çdo gjë që ishte mbi tokën
e thatë dhe që kishte frymë jete në vrimat
e hundës. [23] Dhe të gjitha gjallesat që ishin
mbi faqen e dheut u shfarosën: duke filluar
nga njeriu deri te bagëtia, te gjarpërinjtë

dhe zogjtë e qiellit; ato u shfarosën nga
toka dhe shpëtoi vetëm Noeu bashkë me
ata që ishin me të në arkë. 24 Dhe ujërat
mbuluan tokën për njëqind e pesëdhjetë
ditë.

8

1 Pastaj Perëndisë iu kujtua Noeu, të
gjitha gjallesat dhe tërë bagëtia që ishte
me të në arkë; dhe Perëndia bëri që të
fryjë një erë mbi tokë dhe ujërat e ulën
lartësinë e tyre. 2 Burimet e humnerës
dhe kataraktet e qiellit u mbyllën dhe shiu
nga qielli pushoi. 3 Dhe ujërat vazhduan
të tërhiqeshin nga toka; dhe mbas njëqind
e pesëdhjetë ditësh ishin pakësuar. 4 Në
muajin e shtatë, ditën e shtatëmbëdhjetë
të muajit, arka u ndal në malet e Araratit.
5 Dhe ujërat vazhduan të pakësohen deri në
muajin e dhjetë. Në muajin e dhjetë, ditën
e parë të muajit, u dukën majat e maleve.
6 Kështu, mbas dyzet ditësh, ndodhi që
Noeu hapi dritaren që kishte bërë në arkë,
7 dhe nisi jashtë korbin, që vazhdoi të
shkojë para dhe prapa, deri sa u thanë
ujërat mbi tokë. 8 Pastaj lëshoi pëllumbin
për të parë në se ujërat ishin pakësuar mbi
sipërfaqen e tokës. 9 Por pëllumbi nuk gjeti
dot vendin ku të mbështeste këmbën e tij
dhe u kthye përsëri në arkë, sepse kishte
ende ujëra mbi sipërfaqen e tërë tokës;
dhe ai shtriu dorën, e kapi dhe e tërhoqi
brenda arkës. 10 Priti atëherë shtatë ditë
të tjera, pastaj e dërgoi përsëri pëllumbin
jashtë arkës. 11 Dhe pëllumbi u kthye tek
ai aty nga mbrëmja; dhe ja, ai kishte në
sqep një gjethe ulliri të këputur, të njomë;
kështu Noeu kuptoi se ujërat ishin tërhe-
qur nga toka. 12 Atëherë priti shtatë ditë
të tjera, pastaj e lëshoi jashtë pëllumbin,
por ky nuk u kthye më tek ai. 13 Në vitin e
gjashtëqindenjëtë të Noeut, gjatë muajit të
parë, në ditën e parë të muajit, ujërat ishin
tharë mbi tokë; dhe Noeu e zbuloi arkën,
vështroi dhe ja që sipërfaqja e tokës ishte
e thatë. 14 Dhe kështu në muajin e dytë,
në ditën e njëzet e shtatë të tij, toka ishte
e thatë. 15 Atëherë Perëndia i foli Noeut,
duke thënë: 16 "Dil nga arka ti, gruaja jote,
bijtë e tu dhe gratë e bijve të tu bashkë me
ty. 17 Nxirr me vete tërë kafshët që janë
bashkë me ty, të çdo mishi që të jenë: zogj,
bagëti dhe tërë rrëshqanorët që zvarriten
mbi tokë, me qëllim që të rriten shumë mbi
tokë dhe të jenë pjellorë e të shumohen mbi
tokë". 18 Kështu Noeu doli me bijtë e tij, me
gruan e tij dhe me gratë e bijve të tij. 19 Të
gjitha kafshët, të gjithë rrëshqanorët, të
gjithë zogjtë, gjthçka lëviz mbi tokë, simbas
familjeve të tyre, dolën nga arka. 20 Atëherë
Noeu ndërtoi një altar për Zotin, mori nga
çdo lloj kafshësh dhe zogjsh të pastër dhe
ofroi fli mbi altarin. 21 Dhe Zoti ndjeu një
erë të këndshme dhe ai tha në zemër të
vet: "Unë nuk do ta mallkoj më tokën për
shkak të njeriut, sepse synimet e zemrës së
njeriut janë të këqija qysh në fëmijërinë e
tij; dhe nuk do të godas më çdo gjallesë, siç
kam bërë. 22 Deri sa të jetë toka, nuk do të
pushojnë kurrë së ekzistuari mbjellja dhe
korrja, të ftohtit dhe të nxehtit, vera dhe
dimri, dita dhe nata.

9

1 Pastaj Perëndia bekoi Noeun dhe bijtë
e tij dhe u tha atyre: "Qofshi frytdhënës,
shumëzoheni dhe mbusheni tokën. 2 Dhe
frika dhe tmerri juaj do të ushtrohet mbi të
gjitha kafshët e tokës, mbi të gjithë zogjtë
e qiellit, mbi gjithçka që lëviz mbi tokë, si
edhe mbi të gjithë peshqit e detit. Ata janë
lënë në pushtetin tuaj. 3 Çdo gjë që lëviz dhe
ka jetë do t'ju shërbejë si ushqim; unë ju jap
tërë këto gjëra; ju jap edhe barin e gjelbër;
4 por nuk do ta hani mishin me gjallërinë e
tij, domethënë me gjakun e tij. 5 Unë do të
kërkoj sigurisht llogari për gjakun e jetëve
tuaja dhe këtë do t'ia kërkoj çdo kafshe
dhe njeriu. Do t'i kërkoj llogari për jetën e
njeriut dorës së çdo vëllai të njeriut. 6 Cilido
që derdh gjakun e një njeriu, gjaku i tij do të
derdhet nga një njeri, sepse Perëndia e ka
krijuar njeriun simbas shëmbëlltyrës së tij.
7 Ju, pra, jini frytdhënës dhe shumëzohuni;
rrituni me të madhe në tokë dhe shumo-
huni në të". 8 Pastaj Perëndia u foli Noeut
dhe bijve të tij që ishin bashkë me të, duke
thënë: 9 "Sa për mua, unë caktoj besëlidhjen
time me ju dhe me brezin që vjen pas jush,
10 dhe me gjithë gjallesat që janë me ju:
zogj, bagëti dhe tërë kafshët e tokës që janë
me ju, duke filluar nga tërë ata që kanë
dalë nga arka dhe deri te tërë kafshët e
tokës. 11 Unë e caktoj besëlidhjen time me
ju: asnjë lloj mishi nuk do të shfaroset më
nga ujërat e përmbytjes, dhe nuk do të ketë

më përmbytje për të shkatërruar tokën”.
12 Pastaj Perëndia tha: “Kjo është shenja e
besëlidhjes që unë përfundoj midis meje
dhe jush, me të gjitha qeniet e gjalla që
janë me ju, me të gjithë brezat e ardhshëm.
13 Unë e vendos ylberin tim në një re, dhe do
të shërbejë si shenjë për besëlidhjen e për-
funduar midis meje dhe tokës. 14 Dhe kur të
sjell re mbi tokën, do të ndodhë që harku të
shfaqet në retë; 15 dhe unë do të kujtohem
për besëlidhjen time midis meje dhe jush si
dhe me çdo gjallesë të çfarëdo lloji mishi,
dhe ujërat nuk do të shndërrohen më në
një përmbytje për të shkatërruar çfarëdo
lloj mishi. 16 Harku, pra, do të ndodhet në
retë dhe unë do ta shikoj për të kujtuar
besëlidhjen e përjetshme midis Perëndisë
dhe çdo gjallese të çfarëdo mishi që ndod-
het mbi tokë”. 17 Dhe Perëndia i tha Noeut:
“Kjo është shenja e besëlidhjes që unë kam
caktuar midis meje dhe çfarëdo mishi që
është mbi tokë”. 18 Dhe bijtë e Noeut që
dolën nga arka qenë Semi, Kami dhe Jafeti;
Kami është babai i Kanaanit. 19 Këta janë
tre bijtë e Noeut, dhe ata populluan tërë
tokën. 20 Më vonë Noeu, që ishte bujk, filloi
të mbjellë një vresht; 21 dhe piu verë e u
deh, dhe u zhvesh në mes të çadrës së tij.
22 Dhe Kami, i ati i Kanaanit, pa babanë e
tij lakuriq dhe vajti t’ua thotë vëllezërve të
tij që ndodheshin jashtë. 23 Por Semi dhe
Jafeti muarrën një mantel, e hodhën mbi
shpatullat e tyre dhe, duke ecur së prapthi,
mbuluan lakuriqësinë e babait të tyre; dhe,
me qënë se fytyrat e tyre ishin kthyer nga
ana tjetër, ata nuk e panë lakuriqësinë e
babait të tyre. 24 Kur Noeu u zgjua nga
dehja e tij, mësoi atë që i kishte bërë i biri
më i vogël, dhe tha: 25 “I mallkuar qoftë
Kanaani! Ai qoftë shërbyesi i shërbëtorëve
të vëllezërve të tij!”. 26 Pastaj tha: “I bekuar
qoftë Zoti, Perëndia i Semit, dhe Kanaani
të jetë shërbëtori i tij. 27 Perëndia ta rritë
Jafetin dhe ky të banojë në çadrat e Semit;
Kanaani qoftë shërbyesi i tij!”. 28 Mbas
përmbytjes, Noeu jetoi treqind e pesëd-
hjetë vjet. 29 Kështu Noeu jetoi gjithsejt
nëntëqind e pesëdhjetë vjet; pastaj vdiq.

10

1 Këta janë pasardhësit e bijve të Noeut:
Semit, Kamit dhe Jafetit; mbas përmbytjes,
atyre u lindën fëmijë. 2 Jafeti pati si bij:
Gomerin, Magogun, Madainin, Javanin,
Tubalin, Meshekun dhe Tirasin. 3 Bijtë
e Gomerit qenë: Ashkenazi, Rifathi dhe
Togarmahu. 4 Bijtë e Javanit qenë: Elishami,
Tarshishi, Kitimi dhe Dodanimi. 5 Prej
tyre rrjedhin popujt e shpërndarë në
ishujt e kombeve, në vendet e tyre të
ndryshme, secili simbas gjuhës së vet,
simbas familjeve të tyre dhe kombeve
të tyre. 6 Bijtë e Kamit qenë: Kushi,
Mitsraimi, Puti dhe Kanaani. 7 Bijtë e
Kushit qenë: Seba, Havilahu, Sabtahu,
Raamahu dhe Sabtekahu; dhe bijtë e
Raamahut qenë: Sheba dhe Dedani. 8 Kushit
i lindi Nimrodi, që filloi të jetë një njeri
i fuqishëm mbi tokë. 9 Ai qe një gjahtar i
fuqishëm para Zotit; prandaj thuhet: “Si
Nimrodi, gjahtari i fuqishëm para Zotit”.
10 Dhe fillimi i mbretërimit të tij qe Babeli,
Ereku, Akadi dhe Kalmehu në vendin e
Shinarit. 11 Nga ky vend shkoi në Asiri
dhe ndërtoi Ninivën, Rehoboth-Irin dhe
Kalahun; 12 midis Ninivës dhe Kalahut
ndërtoi Resenin (që është qyteti i madh).
13 Mitsraimit i lindën Ludimët, Ananimët,
Lehabimët, Nuftuhimët, 14 Pathrusimët,
Kasluhimët (prej të cilëve dolën Filistejtë)
dhe Kaftorimët. 15 Kanaanit i lindi
Sidoni, i parëlinduri i tij, dhe Heti, 16 dhe
Gebusejtë, Amorejtë, Girgasejtë, 17 Hivejtë,
Arkejtë, Sinejtë, 18 Arvadejtë, Cemarejtë dhe
Hamathejtë. Pastaj familjet e Kanaanëve
u shpërndanë. 19 Dhe kufijtë e Kanaanëve
shkuan nga Sidoni, në drejtim të Gerarit,
deri në Gaza; dhe në drejtim të Sodomës,
Gomorës, Admës dhe Ceboimoit deri në
Lesha. 20 Këta janë bijtë e Kamit, simbas
familjeve të tyre, simbas gjuhëve të tyre,
në vendet e tyre, në kombet e tyre.
21 Edhe Semit, babai i të gjithë fëmijëve
të Eberit dhe vëlla madhor i Jafetit, i
lindën bij. 22 Bijtë e Semit qenë: Elami,
Asuri, Arpakshadi, Ludi dhe Arami. 23 Bijtë
e Aramit qenë: Uzi, Huli, Getheri dhe
Mashi. 24 Nga Arpakshadi lindi Shelahu
dhe nga Shelahu Eberi. 25 Eberit i lindën
dy bij; emri i njërit prej tyre ishte Peleg,
sepse në ditët e tij toka u nda, dhe emri
i të vëllait ishte Joktan. 26 Nga Joktani
lindën Almodadi, Shelefi, Hatsarmavethi
dhe Jerahu, 27 Hadorami, Uzali, Diklahu,
28 Obali, Abimaeli, Sheba, 29 Ofiri, Havilahu
dhe Jobabi. Tërë këta qenë bij të Joktanit.

30 Dhe vendbanimi i tyre qe mali lindor,
nga Mesha deri në Sefar. 31 Këta janë bijtë
e Semit, simbas familjeve të tyre, simbas
gjuhëve të tyre, në vendet e tyre simbas
kombëve të tyre. 32 Këto janë familjet e
bijve të Noeut, simbas brezave të tyre, në
kombet e tyre; dhe prej tyre dolën kombet
që u shpërndanë në tokë mbas përmbytjes.

11

1 Por tërë toka fliste të njëjtën gjuhë
dhe përdorte të njëjtat fjalë. 2 Dhe ndodhi
që, ndërsa po zhvendoseshin në drejtim
të jugut, ata gjetën një fushë në vendin e
Shinarit dhe u vendosën atje. 3 Dhe i thanë
njëri tjetrit: "O burra, të bëjmë tulla dhe
t'i pjekim me zjarr!". Dhe përdorën tulla
në vend të gurëve dhe bitum në vend të
llaçit. 4 Dhe thanë: "O burra, të ndërtojmë
për vete një qytet dhe një kullë maja e së
cilës të arrijë deri në qiell, dhe t'i bëjmë
një emër vetes që të mos shpërndahemi
mbi faqen e tërë dheut". 5 Por Zoti zbriti
për të parë qytetin dhe kullën që bijtë e
njerëzve ishin duke ndërtuar. 6 Dhe Zoti
tha: "Ja, ata janë një popull i vetëm dhe
kanë të gjithë të njëjtën gjuhë; dhe kjo
është ajo që ata filluan të bëjnë; tani asgjë
nuk ka për t'i penguar ata të përfundojnë
atë që kanë ndërmend të bëjnë. 7 O burra, të
zbresim pra atje poshtë dhe të ngatërrojmë
gjuhën e tyre, në mënyrë që njëri të mos
kuptojë të folurën e tjetrit". 8 Kështu Zoti
i shpërndau mbi faqen e tërë dheut dhe
ata pushuan së ndërtuari qytetin. 9 Prandaj
këtij vendi iu dha emri i Babelit, sepse Zoti
aty ngatërroi gjuhën e tërë dheut dhe i sh-
përndau mbi tërë faqen e dheut. 10 Këta janë
pasardhësit e Semit. Në moshën njëqind
vjeç Semit i lindi Arpakshadi, pikërisht dy
vjet pas përmbytjes. 11 Mbas lindjes të
Arpakshadit, Semi jetoi pesëqind vjet dhe
i lindën bij dhe bija. 12 Arpakshadi jetoi
tridhjetë e pesë vjet dhe i lindi Shelahu.
13 Mbas lindjes së Shelahut, Arpakshadi jetoi
katërqind e tre vjet dhe i lindën bij dhe
bija. 14 Shelahu jetoi tridhjetë vjet dhe i lindi
Eberi. 15 Mbas lindjes së Eberit, Shelahu
jetoi katërqind e tre vjet dhe i lindën bij
dhe bija. 16 Eberi jetoi tridhjetë e katër vjet
dhe lindi Pelegu. 17 Mbas lindjes së Pelegut,
Eberi jetoi katërqind e tridhjetë vjet dhe i
lindën bij dhe bija. 18 Pelegu jetoi tridhjetë
vjet dhe i lindi Reu. 19 Mbas lindjes të Reut,
Pelegu jetoi dyqind e nëntë vjet dhe i lindën
bij dhe bija. 20 Reu jetoi tridhjetë e dy
vjet dhe i lindi Serugu. 21 Mbas lindjes të
Serugut, Reu jetoi dyqind e shtatë vjet dhe
i lindën bij dhe bija. 22 Serugu jetoi tridhjetë
vjet dhe i lindi Nahori; 23 mbas lindjes së
Nahorit, Serugu jetoi dyqind vjet dhe i
lindën bij dhe bija. 24 Nahori jetoi njëzet
e nëntë vjet dhe i lindi Terahu; 25 mbas
lindjes së Terahut, Nahori jetoi njëqind e
nëntëmbëdhjetë vjet dhe i lindën bij dhe
bija. 26 Terahu jetoi shtatëdhjetë vjet dhe
i lindi Abrami, Nahori dhe Harani. 27 Këta
janë pasardhësit e Terahut. Terahut i lindi
Abrami, Nahori dhe Harani; dhe Haranit
i lindi Loti. 28 Harani vdiq në prani të
Terahut, babait të tij, në vendlindjen e tij,
në Ur të Kaldeasve. 29 Dhe Abrami dhe
Nahori morën gra: emri i gruas së Abramit
ishte Saraj dhe emri i gruas së Nahorit ishte
Milkah, e bija e Haranit, i ati i Milkahut dhe
i ati i Iskahut. 30 Por Saraj ishte shterpë,
nuk kishte fëmijë. 31 Pastaj Terahu mori të
birin Abram dhe Lotin, të birin e Haranit,
domethënë djali i të birit, dhe Sarajn nusen
e tij, gruaja e djalit të tij Abram, dhe dolën
bashkë nga Ur i Kaldeasve për të vajtur
në vendin e Kanaanëve; por kur arritën në
Haran, ata u vendosën aty. 32 Terahu jetoi
dyqind e pesë vjet, pastaj Terahu vdiq në
Haran.

12

1 Por Zoti i tha Abramit: "Largohu nga
vendi yt, nga të afërmit e tu dhe nga shtëpia
e babait tënd, dhe shko në vendin që do
të të tregoj. 2 Unë prej teje do të bëj një
komb të madh, do të të bekoj dhe do ta
bëj të madh emrin tënd, dhe ti do të jesh
një bekim. 3 Dhe unë do të bekoj të gjithë
ata që do të të bekojnë dhe do të mallkoj
ata që do të të mallkojnë, te ti do të jenë
të bekuara tërë familjet e tokës". 4 Atëherë
Abrami u nis siç i kishte thënë Zoti dhe Loti
shkoi me të. Abrami ishte shtatëdhjetë e
pesë vjeç kur u nis nga Harani. 5 Dhe Abrami
mori me vete Sarajn, gruan e tij, dhe Lotin,
birin e të vëllait, dhe të gjithë pasurinë që
kishin grumbulluar dhe personat që kishin
blerë në Haran, dhe u nisën për të vajtur
në vendin e Kanaanëve. Kështu ata arritën

në vendin e Kanaanit. 6 Abrami e kapërceu
vendin deri te lokaliteti i Sikemit, deri tek
lisi i Morehut. Në atë kohë ndodheshin në
atë vend Kanaanejtë. 7 Atëherë u shfaq Zoti
përpara Abramit dhe i tha: "Unë do t'ja
jap këtë vend pasardhësve të tu". Atëherë
Abrami i ndërtoi aty një altar Zotit që i
ishte shfaqur. 8 Së këtejmi u zhvendos drejt
malit në lindje të Bethelit dhe ngriti çadrat
e tij, duke pasur Bethelin në jug dhe Ainë
në lindje; dhe ndërtoi aty një altar kushtuar
Zotit dhe i bëri thirrje emrit të Zotit. 9 Pastaj
Abrami filloi një udhëtim, duke vazhduar
të zhvendoset në drejtim të Negevit. 10 Por
në vend pati zi buke dhe Abrami zbriti në
Egjipt për të banuar, sepse në vendin e tij
ishte zi e madhe buke. 11 Por ndodhi që kur
po hynin në Egjypt ai i tha Sarajt, gruas së
tij: "Ja, unë e di që ti je një grua e pashme;
12 dhe kështu kur Egjiptasit do të të shohin,
kanë për të thënë: "Kjo është gruaja e tij";
do të më vrasin mua, por do të lënë të
gjallë ty. 13 Të lutem thuaj që je motra ime,
me qëllim që mua të më trajtojnë mirë për
shkakun tënd, dhe jeta ime të shpëtojë për
hirin tënd". 14 Në fakt kur Abrami arriti
në Egjipt, Egjiptasit panë që gruaja ishte
shumë e bukur. 15 E panë edhe oficerët
e Faraonit dhe e lavdëruan para Faraonit;
dhe gruan e çuan në shtëpinë e Faraonit.
16 Dhe ai e trajtoi mirë Abramin për shkak të
saj. Kështu Abramit i dhanë dele, buaj, go-
marë, shërbyes, shërbyese, gomarica dhe
deve. 17 Por Zoti e goditi Faraonin dhe
shtëpinë e tij me fatkeqësira të mëdha për
shkak të Sarajt, gruas së Abramit. 18 Atëherë
Faraoni thirri Abramin dhe i tha: "Ç'më
bëre? Pse nuk më the që ajo ishte gruaja
jote? Pse më the: 19 "Është motra ime"?
Kësisoj unë e mora sikur të ishte gruaja ime.
Ja, pra, ku është gruaja jote; merre me vete
dhe nisu!". 20 Pastaj Faraoni u dha urdhër
njerëzve të tij lidhur me Abramin, dhe këta
e nisën atë, gruan e tij dhe gjithçka kishte.

13

1 Abrami, pra, u rikthye nga Egjipti në
drejtim të Negevit bashkë me gruan dhe
gjithçka zotëronte. Dhe Loti ishte bashkë
me të. 2 Abrami ishte shumë i pasur me
bagëti, argjend dhe ar. 3 Nga Negevi ai
vazhdoi udhëtimin e tij deri në Bethel,
në vendin ku më parë ndodhej çadra e
tij, midis Bethelit dhe Ait, 4 në vendin e
altarit që kishte ndërtuar në krye, dhe aty
Abrami i bëri thirrje emrit të Zotit. 5 Edhe
Loti, që udhëtonte bashkë me Abramin,
kishte kope bagëtish dhe çadra. 6 Dhe
vendi nuk ishte në gjendje t'i mbante, po
të banonin bashkë, sepse pasuritë e tyre
ishin aq të mëdha sa nuk mund të qën-
dronin bashkë. 7 Lindi kështu një mos-
marrëveshje midis barinjve të bagëtisë së
Abramit dhe barinjve të bagëtisë së Lotit.
Në atë kohë banonin në këtë vend Kanane-
jtë dhe Perezejtë. 8 Dhe kështu Abrami i tha
Lotit: "Nuk duhet të ketë mosmarrëveshje
midis teje dhe meje, as midis barinjve të mi
dhe barinjve të tu, sepse jemi vëllezër. 9 A
nuk është vallë tërë vendi para teje? Ndahu
nga unë! Në rast se ti shkon majtas, unë
kam për të vajtur djathtas; dhe në qoftë
se ti shkon djathtas, unë kam për të vajtur
majtas". 10 Atëherë Loti ngriti sytë dhe pa
tërë fushën e Jordanit. Para se Zoti të
kishte shkatërruar Sodomën dhe Gomorën,
ajo ishte e tëra e ujitur deri në Coar, si
kopshti i Zotit, si vendi i Egjiptit. 11 Kështu
Loti zgjodhi për vete tërë fushën e Jordanit
dhe filloi t'izhvendosë drejt lindjes çadrat
e veta: Kështu u ndanë njëri nga tjetri.
12 Abrami banoi në vendin e Kanaanit dhe
Loti në qytetet e fushës, duke arritur të
ngrejë çadrat e tij deri në Sodomë. 13 Por
njerëzit e Sodomës ishin shumë të korrup-
tuar dhe mëkatarë ndaj Zotit. 14 Dhe Zoti
i tha Abramit, mbas ndarjes së Lotit prej
tij: "Ço tani sytë e tu dhe shiko nga vendi
ku je drejt veriut e jugut; drejt lindjes dhe
perëndimit. 15 Tërë vendin që sheh, unë
do të ta jap ty dhe pasardhësve të tu, për
gjithnjë. 16 Dhe do t'i bëj pasardhësit e tu
si pluhurin e tokës; prandaj në se dikush
mund të llogarisë pluhurin e tokës, do të
mund të llogarisë edhe pasardhësit e tu.
17 Çohu në këmbë, bjeri rreth e qark vendit,
sepse unë do të ta jap ty". 18 Atëherë Abrami
i ngriti çadrat e tij dhe vajti të banojë në
liset e Mamres, që ndodhen në Hebron; dhe
aty ndërtoi një altar kushtuar Zotit.

14

1 Por ndodhi në kohën e Amrafelit, mbret
i Shinarit, e Ariokut, mbret i Elasarit e
Kedorlaomerit, mbret i Elamit dhe i Tide-
alit, mbret i kombeve, 2 që ata i bënë luftë

Beraut, mbret i Sodomës, Birshës, mbret i
Gomorës, Shinabit, mbret i Admahut, She-
meberit, mbret i Ceboimit dhe mbretit të
Belës (që është Coari). 3 Tërë këta të fundit
u grumbulluan në luginën e Sidimit (që
është Deti i Kripur). 4 Për dymbëdhjetë
vjet ata qenë të nënshtruar nga Kedor-
laomeri, por vitin e trembëdhjetë ngritën
krye. 5 Vitin e katërmbëdhjetë Kedor-
laomeri dhe mbretërit që ishin me të erdh-
hën bashkë me të dhe i shpërndanë gjigan-
tët në Ashterot-Karnaim, Zuzimët në Ham,
Emimët në Shaveh-Kiriataim 6 dhe Horejtë
në malet e tyre të Seirit deri në El-Paran,
që ndodhet pranë shkretëtirës. 7 Pastaj u
kthyen pas dhe erdhën në En-Mishpat (që
është Kadeshi), plaçkitën tërë territorin e
Amalekitëve si dhe të Amorejve që banonin
në Hatsacon-Tamar. 8 Atëherë mbreti
i Sodomës, mbreti i Gomorës, mbreti i
Admahut, mbreti i Ceboimit dhe mbreti i
Belës (që është Coari) dolën dhe u rresh-
tuan në luftë kundër tyre, në luginën e
Sidimit; 9 kundër Kedorlaomerit mbret i
Elamit, Tidealit mbret i kombeve, Amrafe-
lit mbret i Shinarit dhe Ariokut mbret i
Elasarit; katër mbretër kundër pesë. 10 Por
lugina e Sidimit ishte plot me puse bitumi;
dhe mbretërit e Sodomës dhe të Gomorës
ua mbathën këmbëve dhe ranë brënda
tyre; dhe ata që shpëtuan, shkuan në mal.
11 Dhe kështu fituesit shtinë në dorë tërë pa-
suritë e Sodomës dhe të Gomorës dhe tërë
ushqimet e tyre, dhe ikën. 12 Morën me vete
edhe Lotin, djali i vëllait të Abramit, bashkë
me pasurinë e tij, dhe ikën. Loti banonte
në Sodomë. 13 Por njëri nga të ikurit erdhi
dhe ia tha Abram Hebreut, që banonte në
lisat e Mamres, Amoreosit, vëlla i Eshkollit
dhe vëlla i Anerit, që kishin lidhur aleancë
me Abramin. 14 Kur Abrami mësoi se vëllai
i tij ishte zënë rob, ai armatosi njerëzit e
stërvitur, shërbyes të lindur në shtëpinë
e tij, gjithsej treqind e tetëmbëdhjetë veta
dhe i ndoqi mbretërit deri në Dan. 15 Ai i
ndau forcat e tij kundër tyre natën, dhe
me shërbyesit e tij i sulmoi dhe i ndoqi
deri në Hobah, që ndodhet në të majtë të
Damaskut. 16 Kështu ai rimori tërë pasurinë
dhe solli me vete edhe Lotin, të vëllanë,
dhe tërë pasurinë e tij, si edhe gratë dhe
popullin. 17 Mbas kthimit të tij nga disfata
e Kedorlaomerit dhe të mbretërve që ishin
me të, mbreti i Sodomës vajti ta presë
në luginën e Shavehut (që është Lugina e
mbretit). 18 Atëherë Melkisedeku, mbret i
Salemit, i shpuri bukë dhe verë. Ai ishte
prift i Shumë të Lartit Perëndi. 19 Dhe
bekoi Abramin, duke thënë: "Qoftë i bekuar
Abrami nga Shumë i Larti Perëndi, sundim-
tar i qiejve dhe i tokës! 20 Qoftë i bekuar
Shumë i Larti Perëndi, që të ka dhënë në
dorë armiqtë e tu!". Dhe Abrami i dha
një të dhjetën e çdo gjëje. 21 Pastaj mbreti
i Sodomës i tha Abramit: "Nëm personat
dhe merr për vete pasuritë". 22 Por Abrami
iu përgjegj mbretit të Sodomës: "Unë kam
ngritur dorën time drejt Zotit, Perëndisë
Shumë të Lartë, zotërues i qiejve dhe i
tokës, 23 që nuk do të merrja asgjë nga
ajo që të përket, as edhe një fije apo një
lidhëse këpucësh, me qëllim që ti të mos
thuash: "Unë e pasurova Abramin". 24 Nuk
do të marr asgjë me vete, me përjashtim
të atyreve që kanë ngrënë të rinjtë dhe të
pjesës që u përket njerëzve që kanë ardhur
me mua: Aneri, Eshkol dhe Mamreu; lëri që
këta të marrin pjesën që u takon".

15

1 Mbas këtyre gjërave, fjala e Zotit iu
drejtua Abramit në vegim duke i thënë:
"Mos ki frikë, Abram, unë jam mburoja
jote, dhe shpërblimi yt do të jetë shumë i
madh". 2 Po Abrami i tha: "Zot, Perëndi,
çfarë do të më japësh, sepse unë jam pa
fëmijë dhe trashëgimtari i shtëpisë sime
është Eliezeri i Damaskut?". 3 Pastaj Abrami
shtoi këto fjalë: "Ti nuk më ke dhënë asnjë
pasardhës; dhe ja, një i lindur në shtëpinë
time do të jetë trashëgimtari im". 4 Atëherë
fjala e Zotit iu drejtua duke i thënë: "Ai
nuk do të jetë trashëgimtari yt, por ai që
ka për të dalë nga të përbrendshmet e
tua do të jetë trashëgimtari yt". 5 Pastaj e
çoi jashtë dhe i tha: "Vështro me kujdes
qiellin dhe numëro yjet, në rast se mund t'i
numërosh", pastaj shtoi: "Kështu kanë për
të qenë pasardhësit e tu". 6 Dhe ai i besoi
Zotit, që ia vuri në llogari të drejtësisë.
7 Pastaj Zoti i tha: "Unë jam Zoti që të
nxori nga Uri i Kaldeasve, për të ta lënë
si trashëgimi këtë vend". 8 Dhe Abrami
pyeti: "Zot, Perëndi, nga mund ta dij unë
që do ta kem si trashëgim?". 9 Atëherë Zoti
i tha: "Sillmë një mëshqerrë trevjeçare,
një dhi trevjeçare, një dash trevjeçar, një

turtull dhe një pëllumb të ri”. [10] Atëherë
Abrami i shpuri tërë këto kafshë, i ndau më
dysh dhe vendosi secilën gjysmë përballë
tjetrës; por zogjtë nuk i ndau. [11] Dhe disa
zogj grabitqarë zbritën mbi kafshët e vrara,
por Abrami i përzuri. [12] Me perëndimin e
diellit, një gjumë i rëndë e zuri Abramin;
dhe ja, një llahtari dhe një errësirë e thellë
e kapluan atë. [13] Atëherë Zoti i tha Abramit:
“Dije me siguri që pasardhësit e tu do të
qëndrojnë si të huaj në një vend që nuk
do të jetë i tyre, dhe do të jenë skllevër
dhe njerëz të shtypur për katërqind vjet.
[14] Por unë do të gjykoj kombin shërbyesit e
të cilit do të kenë qënë; pas kësaj, ata do
të dalin me pasuri të mëdha. [15] Sa për ty,
do të shkosh në paqe pranë prindërve të tu
dhe do të varrosesh pasi të kesh arritur një
pleqëri të bukur. [16] Por në brezin e katërt
ata do të kthehen këtu, sepse padrejtësia e
Amorejve s’ka arritur ende kulmin”. [17] Por
me të perënduar dielli dhe me të zbritur
errësira, na del para syve një furrë që
nxjerr tym dhe një pishtar i zjarrtë që
kalon përmes kafshëve të ndarë. [18] Po atë
ditë Zoti bëri një besëlidhje me Abramin
duke i thënë: “Unë u jap pasardhësve të
tu këtë vend, nga përroi i Egjiptit deri në
lumin e madh, lumin e Eufratit: [19] Kenejtë,
Kenizejtë, Kadmonejtë, [20] Hitejtë, Perezejtë,
Refejtë, [21] Amorejtë, Kanaanejtë, Girgazejtë
dhe Jebuzejtë”.

16

[1] Por Saraj, gruaja e Abramit, nuk i kishte
dhënë asnjë fëmijë. Ajo kishte një shër-
byese egjiptase që quhej Agar. [2] Kështu
Saraj i tha Abramit: “Ja, Zoti më ka ndaluar
të kem fëmijë; oh, futu te shërbysja ime,
ndofta mund të kem fëmijë prej saj”. Dhe
Abrami dëgjoi zërin e Sarajt. [3] Kështu pra
Saraj, gruaja e Abramit, mbasi ky i fun-
dit kishte banuar dhjetë vjet në vendin e
Kanaanëve, mori shërbyesen e saj Agarin,
egjiptasen, dhe ia dha për grua burrit të
saj Abramit. [4] Dhe ai u fut tek Agari, që
mbeti me barrë; por kur u bind se kishte
mbetur me barrë, ajo e shikoi me përbuzje
zonjën e saj. [5] Atëherë Saraj i tha Abramit:
“Përgjegjësia për fyerjen që m’u bë le të
bjerë mbi ty. Kam qënë unë që të hodha
në krahët e shërbyeses sime; por që kur
e mori vesh që është me barrë, ajo më
shikon me përbuzje. Zoti le të jetë gjykatës
midis meje dhe teje”. [6] Abrami iu përgjegj
Sarajt: “Ja, shërbyesja jote është në dorën
tënde; bëj me të ç’të duash”. Atëherë Saraj
e trajtoi në mënyrë të ashpër dhe ajo iku
nga prania e saj. [7] Por Engjëlli i Zotit e
gjeti pranë një burimi uji në shkretëtirë,
pranë burimit në rrugën e Shurit, [8] dhe i
tha: “Agar, shërbyesja e Sarajt, nga vjen
dhe ku po shkon?” Ajo u përgjigj: “Po iki
nga prania e zonjës sime Saraj”. [9] Atëherë
Engjëlli i Zotit i tha: “Kthehu tek zonja jote
dhe nënshtroju autoritetit të saj”. [10] Pastaj
Engjëlli i Zotit shtoi: “Unë do t’i shumëzoj
fort pasardhësit e tu aq sa të mos mund
të llogariten për shkak të numrit të tyre
të madh”. [11] Engjëlli i Zotit i tha akoma:
“Ja, ti je me barrë dhe do të lindësh një
djalë dhe do ta quash Ismael, sepse Zoti
mori parasysh hidhërimin tënd; [12] ai do të
jetë ndërmjet njerëzve si një gomar i egër;
dora e tij do të jetë kundër të gjithëve dhe
dora e të gjithëve kundër tij; dhe do të
banojë në prani të të gjithë vëllezërve të
tij”. [13] Atëherë Agari thirri emrin e Zotit që
i kishte folur: “Ti je El-Roi”, sepse tha: “A
e pashë me të vërtetë atë që më shikon?”.
[14] Prandaj ai pus u quajt “Pusi i Lahai-Roit”.
Ja, ai ndodhet midis Kadeshit dhe Beredit.
[15] Kështu Agari i lindi një djalë Abramit; dhe
Abrami i vuri djalit që Agari kishte lindur
emrin Ismael. [16] Abrami ishte tetëdhjetë e
gjashtë vjeç, kur Agari lindi Ismaelin për
Abramin.

17

[1] Kur Abrami u bë nëntëdhjetë e nëntë
vjeç, Zoti i doli përpara dhe i tha: “Unë
jam Perëndia i plotfuqishëm; ec në praninë
time dhe qëndro i ndershëm; [2] dhe unë do
të caktoj besëlidhjen time midis meje dhe
teje dhe do të të shumoj fort”. [3] Atëherë
Abrami përuli fytyrën në tokë dhe Perëndia
i foli, duke i thënë: [4] “Sa për mua, ja unë
po bëj një besëlidhje me ty; ti do të bëhesh
babai i një shumice kombesh. [5] Dhe nuk
do të quhesh më Abram, por emri yt do të
jetë Abraham, sepse unë të bëj babanë e
një shumice kombesh. [6] Do të të bëj shumë
frytdhënës. Pastaj do të bëj prej teje kombe
dhe prej teje kanë për të dalë mbretër. [7] Dhe
do të caktoj besëlidhjen time midis meje
dhe teje, si dhe me pasardhësit e tu, nga

një brez në një brez tjetër; kjo do të jetë një
besëlidhje e përjetshme, me të cilën unë do
të marr përsipër 8 Dhe ty dhe pasardhësve
të tu pas teje, do t'u jap vendin ku ti banon
si një i huaj: tërë vendin e Kanaanëve, në
pronësi për gjithnjë; dhe do jem Perëndia
i tyre". 9 Pastaj Perëndia i tha Abrahamit:
"Nga ana jote, ti do ta respektosh besëlid-
hjen time, ti dhe pasardhësit e tu, nga një
brez në tjetrin. 10 Kjo është besëlidhja ime
që ju do të respektoni midis meje edhe
jush, si dhe pasardhësve të tu pas teje:
çdo mashkull që ndodhet midis jush do të
rrethpritet. 11 Dhe do të rrethpriteni në
mishin e prepucit tuaj; dhe kjo do të jetë një
shenjë e besëlidhjes midis meje dhe jush.
12 Në moshën tetë ditësh, çdo mashkull i juaj
do të rrethpritet, dhe kjo nga një brez në
tjetrin, qoftë ai i lindur në shtëpi, qoftë ai i
blerë me para nga çdo i huaj që nuk është
një pasardhës i yt. 13 Do të rrethpritet si ai
që ka lindur në shtëpinë tënde, ashtu edhe
ai që është blerë me para; besëlidhja ime në
mishin tuaj do të jetë një besëlidhje e për-
jetshme. 14 Dhe mashkulli i parrethprerë, që
nuk është rrethprerë në mishin e prepucit
të tij, do të hidhet jashtë popullit të tij,
sepse ka shkelur besëlidhjen time". 15 Pastaj
Perëndia i tha Abrahamit: "Përsa i përket
Sarajt, gruas sate, mos e quaj më Saraj, por
emri i saj do të jetë Sara. 16 Dhe unë do ta
bekoj dhe do të bëj që ajo të të japë edhe
një bir; po, unë do ta bekoj dhe prej saj do të
lindin kombe; mbretër popujsh do të dalin
prej saj". 17 Atëherë Abrahami u shtri me
fytyrën ndaj tokës dhe qeshi; dhe tha në
zemër të tij: "A do të lindë vallë një fëmijë
nga një njeri njëqindvjeçar? Dhe do të lindë
Sara që është nëntëdhjetë vjeç?". 18 Pastaj
Abrahami i tha Perëndisë: "Vaj medet, që
Ismaeli të mund të jetojë para teje!". 19 Por
Perëndia u përgjegj: "Jo, por Sara gruaja
jote do të lindë një bir, dhe ti do ta quash
Isak; dhe unë do të caktoj besëlidhjen time
me të, një besëlidhje të përjetshme me
pasardhësit e tij. 20 Sa për Ismaelin, unë ta
kam plotësuar dëshirën. Ja unë do ta bekoj,
do ta bëj të frytshëm dhe do ta shumoj
fort. Ai do të bëhet babai i dymbëdhjetë
princërve, dhe unë do të bëj prej tij një
komb të madh. 21 Por besëlidhjen time do ta
përfundoj me Isakun që Sara do të lindë në
këtë kohë, vitin e ardhshëm". 22 Kur mbaroi
së foluri me të, Perëndia e la Abrahamin
duke u ngritur lart. 23 Atëherë Abrahami
mori Ismaelin, djalin e tij, të gjithë ata që
kishin lindur në shtëpinë e tij dhe tërë
ata që kishte blerë me paratë e veta, tërë
meshkujt e shtëpisë së Abrahamit dhe, po
atë ditë, 24 Por Abrahami ishte nëntëdhjetë
e nëntë vjeç kur u rrethpre në mishin e
prepucit të tij. 25 Dhe Ismaeli, biri i tij, ishte
trembëdhjetë vjeç kur u rrethpre në mishin
e prepucit të tij. 26 Po atë ditë u rrethprenë
Abrahami dhe Ismaeli, biri i tij. 27 Dhe tërë
njerëzit e shtëpisë së tij, qoftë ata të lindur
në shtëpi, qoftë ata të blerë me para nga të
huajt, u rrethprenë bashkë me të.

18

1 Zoti iu shfaq Abrahamit në lisat e Mam-
reut, ndërsa ai ishte ulur në hyrje të çadrës
në zheg të ditës. 2 Abrahami ngriti sytë dhe
tre burra rrinin më këmbë pranë tij. Sa i
pa, vrapoi në drejtim të tyre nga hyrja e
çadrës, u përkul deri në tokë e pastaj tha:
3 "Zoti im, në rast se kam gjetur hir para
teje, të lutem mos kalo pa u ndalur para
shërbëtorit tënd! 4 Oh, lini që të sjellin pak
ujë që të mund të lani këmbët tuaja, dhe
çlodhuni nën këtë pemë. 5 Unë do të shkoj
të marr një copë bukë, kështu do të mund të
merrni zemër, pastaj të vazhdoni rrugën,
sepse për këtë keni kaluar nga shërbyesi
juaj". Ata i thanë: "Bëj siç ke thënë".
6 Atëherë Abrahami shkoi me ngut në çadër,
te Sara, dhe i tha: "Merr shpejt tri masa
majë mielli, gatuaj brumin dhe bëj me to
kuleç". 7 Pastaj Abrahami shkoi në kopenë
e bagëtive, zgjodhi një viç të njomë dhe
të mirë, ia dha një shërbyesi dhe nxitoi
ta përgatisë. 8 Mori pastaj gjizë, qumësht
dhe viçin që kishte përgatitur dhe i vuri
para tyre; ndërsa ata hanin, ai qëndroi më
këmbë pranë tyre poshtë pemës. 9 Pastaj
ata i thanë atij: "Ku është Sara, gruaja
jote?". Abrahami u përgjegj: "Është atje
në çadër". 10 Dhe ai tha: "Do të kthehem
me siguri vitin e ardhshëm te ti në po këtë
kohë; dhe ja Sara, gruaja jote, do të ketë
një djalë". Dhe Sara dëgjonte në hyrje të
çadrës, që ishte prapa tij. 11 Por Abrahami
dhe Sara ishin pleq, në moshë të kaluar,
dhe Sara nuk kishte më të përmuajshmet
e grave. 12 Prandaj Sara qeshi me veten e

saj, duke thënë: "Plakë si jam, a do të kem
unë gëzime të tilla, me qënë se vetë zoti im
është plak?". 13 Dhe Zoti i tha Abrahamit:
"Pse qeshi vallë Sara duke thënë: "A do të
lind unë përnjëmend, plakë siç jam?". 14 A
ka vallë diçka që është shumë e vështirë
për Zotin? Në kohën e caktuar, brenda një
viti, do të kthehem te ti, dhe Sara do të
ketë një bir". 15 Atëherë Sara mohoi, duke
thënë: "Nuk qesha", sepse pati frikë. Por
ai i tha: "Përkundrazi, ke qeshur!". 16 Pastaj
ata njerëz u ngritën së andejmi dhe kthyen
shikimin e tyre në drejtim të Sodomës; dhe
Abrahami ecte bashkë me ta për tu ndarë
prej tyre. 17 Dhe Zoti tha: "A do t'ia fsheh
unë Abrahamit atë që kam për të bërë,
18 mbasi Abrahami duhet të bëhet një komb i
madh dhe i fuqishëm dhe tek ai do të beko-
hen tërë kombet e tokës?. 19 Unë në fakt e
kam zgjedhur, me qëllim që të urdhërojë
bijtë e tij dhe shtëpinë e tij të ndjekin pas
tij rrugën e Zotit, duke zbatuar drejtësi-
në dhe barazinë, në mënyrë që Zoti të
mund të plotësojë premtimet që i ka dhënë
Abrahamit". 20 Dhe Zoti tha: "Me qenë se
britma që ngrihet nga Sodoma dhe Gomora
është e madhe dhe me qenë se mëkati i
tyre është shumë i rëndë, 21 unë do të zbres
për të parë nëse kanë bërë me të vërtetë
simbas britmës që ka arritur tek unë, në
rast të kundërt, do ta mësoj". 22 Pastaj këta
njerëz u larguan së andejmi dhe shkuan në
drejtim të Sodomës, por Abrahami mbeti
ende para Zotit. 23 Atëherë Abrahami iu
afrua dhe i tha: "Do të zhdukësh të drejtin
së bashku me të paudhin? 24 Le ta zëmë
se ka pesëdhjetë të drejtë në qytet, ti do
ta shkatërroje vendin dhe nuk do t'i falje
për hir të pesëdhjetë njerëzve të drejtë që
banojnë në mes të saj? 25 Mos e bëj këtë
gjë, të shkaktosh vdekjen e të drejtit bashkë
me atë të të paudhit, kështu që i drejti të
trajtohet si i paudhi. Larg teje një mendim
i tillë! Gjykatësi i tërë tokës a nuk ka për të
bërë drejtësi?". 26 Zoti tha: "Në rast se gjej
në qytetin e Sodomës pesëdhjetë njerëz të
drejtë, unë do ta fal tërë vendin për hir të
tyre". 27 Atëherë Abrahami rifilloi dhe tha:
"Ja, marr guximin t'i flas Zotit, megjithëse
unë nuk jam veçse pluhur dhe hi. 28 Ta
zëmë se atyre pesëdhjetë të drejtëve u
mungojnë pesë, a do ta shkatërroje tërë
qytetin për pesë veta më pak?". Zoti u
përgjigj: "Po të gjej dyzet e pesë, nuk do
ta shkatërroj". 29 Abrahami vazhdoi t'i flasë
dhe tha: "Ta zëmë se në qytet ndodhen
dyzet?". Zoti u përgjigj: "Nuk do ta bëj për
hir të dyzetëve". 30 Atëherë Abrahami i tha:
"Oh, të mos zemërohet Zoti, dhe unë do
të flas. Po sikur në qytet të ketë tridhjetë
prej tyre?". Zoti u përgjigj: "Nuk do ta
bëj, po të gjej tridhjetë". 31 Dhe Abrahami
i tha: "Ja, marr guximin t'i flas Zotit. Ta
zëmë se në qytet gjenden njëzet?". Zoti iu
përgjigj: "Nuk do ta shkatërroj për hir të të
njëzetëve". 32 Dhe Abrahami i tha: "Oh, të
mos zemërohet Zoti dhe unë do të flas edhe
vetëm këtë herë. Sikur në qytet të ketë
dhjetë prej tyre?". Zoti u përgjegj: "Nuk
do ta shkatërroj për hir të të dhjetëve".
33 Sa mbaroi së foluri me Abrahamin, Zoti u
largua. Dhe Abrahami u kthye në banesën
e tij.

19

1 Por të dy engjëjt arritën në mbrëmje në
Sodomë, ndërsa Loti ishte ulur te porta e
Sodomës; sa i pa, ai u ngrit më këmbë për
t'u dalë përpara dhe u shtri me fytyrën në
tokë, 2 dhe tha: "Zotërinjtë e mi, ju lutem,
hyni në shtëpinë e shërbëtorit tuaj, kaloni
aty natën dhe lani këmbët; pastaj nesër
në mëngjes mund të çoheni shpejt dhe të
vazhdoni udhën tuaj". Ata u përgjigjën:
"Jo; do ta kalojmë natën në sheshin". 3 Por
ai nguli këmbë aq shumë sa që ata erdhën
tek ai dhe hynë në shtëpinë e tij. Ai u për-
gatiti një banket dhe poqi bukë pa tharm,
dhe ata hëngrën. 4 Por para se të shkonin
në shtrat, njerëzit e qytetit, njerëzit e
Sodomës, rrethuan shtëpinë; ishin të rinj
e pleq, tërë popullsia e mbledhur nga çdo
anë; 5 thirrën Lotin dhe i thanë: "Ku janë
njerëzit që erdhën te ti sonte? Na i nxirr
jashtë që të mund t'i njohim!". 6 Loti doli
drejt atyre para portës së shtëpisë, e mbylli
portën pas tij dhe tha: 7 "Oh, vëllezër të
mi, mos u sillni kaq keq! 8 Dëgjoni, unë
kam dy vajza që nuk kanë njohur burrë;
prandaj më lini që t'i nxjerr jashtë dhe
bëni ç'të doni me to; por mos u bëni asgjë
këtyre burrave, sepse janë nën mbrojtjen
e shtëpisë sime". 9 Por ata i thanë: "Shko
tutje!". Pastaj vazhduan: "Ky erdhi këtu si i
huaj, dhe dëshiron të bëhet gjykatës! Tani
do të sillemi më keq me ty se sa me ata!".

Dhe duke e shtyrë Lotin me dhunë, u afruan
për të shpërthyer derën. 10 Por ata njerëz
zgjatën duart e tyre dhe e tërhoqën Lotin
brenda shtëpisë bashkë me ta, dhe mbyllën
derën. 11 Goditën verbërisht njerëzit që
ishin te dera e shtëpisë, nga më i vogli
deri te më i madhi, kështu që u lodhën në
orvatjen për të gjetur derën. 12 Atëherë ata
njerëz i thanë Lotit: "Kë ke tjetër këtu?
Nxirr nga ky vend dhëndurët e tu, bijtë
dhe bijat e tua, dhe cilindo që ke në qytet,
13 sepse ne po bëhemi gati ta shkatërrojmë
këtë vend, sepse britma e banorëve të tij
është e madhe përpara Zotit dhe Zoti na
dërgoi për ta shkatërruar". 14 Atëherë Loti
doli e u foli dhëndurëve të tij që ishin
martuar me bijat e tij, dhe tha: "Çohuni,
largohuni nga ky vend, sepse Zoti do ta
shkatërrojë qytetin". Por dhëndurët e tij
patën përshtypjen se ai po bënte shaka.
15 Sa doli agimi, engjëjt e nxitën Lotin duke
thënë: "Çohu, merr gruan dhe bijat e tua
që gjenden këtu, që ti të mos vdesësh në
dënimin e këtij qyteti". 16 Duke qenë se
ai po ngurronte, ata njerëz e morën për
dore atë, të shoqen dhe dy bijat e tij, sepse
Zotit i kishte ardhur mëshirë për të, e
nxorrën jashtë dhe i shpëtuan jetën duke
e çuar jashtë qytetit. 17 Ndërsa po i çonin
jashtë, njëri prej tyre tha: "Ik shpejt për të
shpëtuar jetën tënde! Mos shiko prapa e
mos u ndal në asnjë vend të fushës; shpëto
në mal që të mos vdesësh!". 18 Por Loti iu
përgjegj atyre: "Jo, zoti im! 19 Ja, shërbëtori
yt gjeti hir para syve të tu dhe ti u tregove
shpirtmadh ndaj meje, duke më shpëtuar
jetën, por unë nuk do të mund të arrij malin
para se të më zërë fatkeqësia dhe unë të
vdes. 20 Ja, ky qytet është mjaft i afërt për
ta arritur dhe është i vogël. Më lër, pra,
të iki shpejt aty (a nuk është i vogël?) dhe
kështu do të shpëtoj jetën". 21 Engjëlli i
tha: "Unë po ta plotësoj edhe këtë kërkesë:
të mos shkatërroj qytetin për të cilin fole.
22 Shpejto, ik atje, sepse unë nuk mund të bëj
asgjë para se ti të arrish atje". Për këtë ar-
sye ky qytet u quajt Coar. 23 Dielli po ngrihej
mbi tokë kur Loti arriti në Coar. 24 Atëherë
Zoti bëri që nga qielli të binte squfur dhe
zjarr mbi Sodomën dhe Gomorën, nga ana e
Zotit. 25 Kështu ai shkatërroi ato qytete, tërë
fushën, tërë banorët e qytetit e gjithçka
mbinte mbi tokën. 26 Por gruaja e Lotit
solli kryet për të shikuar prapa dhe u bë
një statujë prej kripe. 27 Abrahami u ngrit
herët në mëngjes dhe shkoi në vendin ku
kishte qëndruar para Zotit; 28 pastaj drejtoi
shikimin nga Sodoma dhe Gomora si dhe
nga tërë krahina e fushës, dhe kështu pa
një tym që ngrihej nga toka, si tymi i një
furre. 29 Kështu ndodhi që kur Perëndia
shkatërroi qytetin e fushës, Perëndisë iu
kujtua Abrahami dhe e largoi Lotin nga
gjëma kur shkatërroi qytetet ku Loti kishte
banuar. 30 Pastaj Loti doli nga Coari dhe
shkoi të banojë në mal bashkë me dy bijat
e tij, sepse kishte frikë të qëndronte në
Coar; dhe u vendos në një shpellë bashkë
me dy bijat e tij. 31 Më e madhja i tha
më të voglës: "Babai ynë është plak, dhe
nuk ka asnjë burrë në vend që mund të
bashkohet me ne, ashtu siç ndodh mbi
gjithë tokën. 32 Eja, t'i japim verë babait
tonë e të shtrihemi bashkë me të; kështu
do të mund t'i sigurojmë pasardhës babait
tonë". 33 Kështu po atë natë i dhanë verë
babait të tyre dhe e madhja u shtri bashkë
me të atin, por ai nuk u kujtua as kur ajo u
shtri me të, as kur u ngrit. 34 Të nesërmen
vajza më e madhe i tha më të voglës: "Ja,
natën e kaluar unë rashë në shtrat bashkë
me babanë tim; le të bëjmë që ai të pijë verë
edhe sonte; pastaj ti futu dhe shtrihu me të,
që të mund t'i sigurojmë pasardhës babait
tonë". 35 Edhe atë natë i dhanë verë babait
të tyre dhe më e vogla shkoi të shtrihet
bashkë me të, dhe ai nuk u kujtua as kur u
shtri, as kur u ngrit. 36 Kështu dy bijat e Lotit
u ngjizën nga babai i tyre. 37 Më e madhja
lindi një djalë, të cilit ia vuri emrin Moab.
Ky është babai i Moabitëve, që ekzistojnë
deri në ditët tona. 38 Edhe më e vogla lindi
një djalë, të cilit ia vuri emrin Ben-Ami. Ky
është babai i Amonitëve, që ekzistojnë deri
në ditët tona.

20

1 Abrahami u zhvendos së këtejmi duke
vajtur në Negev, dhe banoi në Kadesh dhe
në Shur mandej u vendos në Gerar. 2 Tani
Abrahami thoshte për Sarën, gruan e tij:
"Është motra ime". Kështu Abimeleku,
mbreti i Gerarit, dërgoi njerëz për të marrë
Sarën. 3 Por Perëndia iu shfaq Abimelekut
në një ëndërr nate dhe i tha: "Ja, ti je duke
vdekur, për shkak të gruas që ke marrë,

sepse ajo është e martuar”. [4] Por Abimeleku
nuk i ishte afruar asaj dhe tha: “Zot, a do ta
shkatërroje një komb, edhe sikur ai të ishte
i drejtë? [5] Ai nuk më ka thënë: “Është motra
ime”, dhe ajo vetë ka thënë: “Është vëllai
im”? E bëra këtë gjë me ndershmërinë e
zemrës sime dhe me duar të pafajshme”.
[6] Dhe Perëndia i tha në ëndërr: “Po, unë e
di që e ke bërë këtë gjë me ndershmërinë e
zemrës sate, ndaj të ndalova të kryesh një
mëkat kundër meje; ndaj nuk të lejova ta
prekësh. [7] Tani ktheja gruan këtij njeriu,
sepse ai është një profet; dhe do të lutet
për ty dhe ti ke për të jetuar. Por, në rast
se nuk ia kthen, dije që me siguri ke për të
vdekur, ti dhe tërë njerëzit e tu”. [8] Kështu
Abimeleku u zgjua herët në mëngjes, thirri
gjithë shërbëtorët e tij dhe u tregoi tërë
këto gjëra. Dhe ata njerëz i zuri një frikë
e madhe. [9] Pastaj Abimeleku thirri Abra-
hamin dhe i tha: “Ç’na bëre? Dhe çfarë kam
bërë unë kundër teje që më solle një mëkat
kaq të madh si mua ashtu edhe mbretërisë
sime? Ti më bëre gjëra që nuk duheshin
bërë”. [10] Pastaj Abimeleku i tha Abrahamit:
“Çfarë mendoje të bëje duke vepruar në
këtë mënyrë?”. [11] Abrahami u përgjegj: “E
bëra sepse thoja me veten time: “Sigurisht,
në këtë vend nuk kanë frikë nga Perëndia;
dhe do të më vrasin për shkak të gruas
sime”. [12] Përveç kësaj ajo është në të vërtetë
motra ime, bijë e babait tim, por jo bijë
e nënës sime; dhe pastaj u bë gruaja ime.
[13] Dhe kur Perëndia më çoi të bredh larg
shtëpisë së babait tim, unë i thashë: “Ky
është favori që do të më bësh; kudo që të
shkojmë, do të thuash për mua: Është vëllai
im””. [14] Atëherë Abimeleku mori dhentë,
qetë, shërbyesit dhe shërbëtoret, dhe ia
dha Abrahamit; dhe i kthehu gruan e tij
Sara. [15] Pastaj Abimeleku tha: “Ja, vendi
im të qëndron përpara; qëndro aty ku të
pëlqen”. [16] Dhe Sarës i tha: “Ja, unë i dhashë
vëllait tënd njëmijë copë argjendi; kjo do
të shërbejë për të mbuluar fyerjen që të
është bërë para të gjithë atyre që janë me
ty; kështu je e përligjur para të gjithëve”.
[17] Atëherë Abrahami iu lut Perëndisë dhe
Perëndia shëroi Abimelekun, gruan e tij
dhe shërbyeset e saj, dhe ato mundën të
pjellin. [18] Sepse Zoti e kishte shterpëzuar
plotësisht tërë shtëpinë e Abimelekut, për
shkak të Sarës, gruas së Abrahamit.

21

[1] Zoti vizitoi Sarën, siç i kishte thënë; dhe
Zoti i bëri Sarës ato që i kishte premtuar.
[2] Dhe Sara u ngjiz dhe lindi një djalë me
Abrahamin në pleqërinë e tij, në kohën e
caktuar që Perëndia i kishte thënë. [3] Dhe
Abrahami ia vuri emrin Isak birit që i kishte
lindur dhe që Sara kishte pjellë. [4] Pastaj
Abrahami e rrethpreu birin e tij Isak kur
ishte tetë ditësh, ashtu siç e kishte ur-
dhëruar Perëndia. [5] Por Abrahami ishte
njëqind vjeç, kur i lindi biri i tij Isaku. [6] Dhe
Sara tha: “Perëndia më ka dhënë çka duhet
për të qeshur, kushdo që do ta dëgjojë
ka për të qeshur bashkë me mua”. [7] Dhe
tha gjithashtu: “Kush mund t’i thoshte
Abrahamit që Sara do të mëndte fëmijë?
Sepse unë i linda një djalë në pleqërinë
e tij”. [8] Kështu, pra, fëmija u rrit dhe
u zvordh; dhe ditën që Isaku u zvordh
Abrahami shtroi një gosti të madhe. [9] Tani
Sara pa që djali që i kishte lindur Abrahamit
nga Agari, egjiptasja, qeshte. [10] Atëherë ajo
i tha Abrahamit: “Përzëre këtë shërbyese
dhe birin e saj, sepse i biri i kësaj shërbyese
nuk duhet të jetë trashëgimtar me birin
tim, me Isakun”. [11] Kjo gjë s’i pëlqeu aspak
Abrahamit, për shkak të djalit të tij. [12] Por
Perëndia i tha Abrahamit: “Mos u hidhëro
për shkak të djalit dhe të shërbyeses sate;
dëgjo tërë ato që të thotë Sara, sepse nga
Isaku do të dalin pasardhës që do të mbajnë
emrin tënd. [13] Edhe nga djali i kësaj shër-
byeses unë do të bëj një komb, sepse është
një pasardhës i yt”. [14] Abrahami u ngrit
herët në mëngjes, mori bukë dhe një calik
ujë dhe ia dha Agarit; vuri gjithçka mbi
shpatullat e saj dhe e nisi bashkë me fëmi-
jën. Kështu ajo u nis dhe filloi të bredhë
nëpër shkretëtirën e Beer-Shebas. [15] Kur uji
i calikut mbaroi, ajo e vuri fëmijën poshtë
një kaçubeje. [16] Dhe shkoi e u ul përballë
tij, në një largësi sa një goditje me hark,
sepse thoshte: “Nuk dua ta shoh fëmijën
të vdesë!” Kështu ajo u ul përballë tij,
ngriti zërin dhe qau. [17] Dhe Perëndia dëgjoi
zërin e djaloshit dhe engjëlli i Perëndisë
thirri Agarin nga qielli dhe i tha: “Çfarë
ke, Agar? Mos ki frikë, se Perëndia ka
dëgjuar zërin e djaloshit aty ku ndodhet.
[18] Çohu, çoje djaloshin dhe mbaje fort me

dorën tënde, sepse unë do të bëj prej tij një
komb të madh". 19 Atëherë Perëndia ia hapi
sytë dhe ajo pa një pus uji: kështu vajti të
mbushë calikun me ujë dhe i dha të pijë
djaloshit. 20 Dhe Perëndia qe me djaloshin;
ai u rrit, banoi në shkretëtirë dhe u bë
shenjëtar harku. 21 Ai banoi në shkretëtirën
e Paranit dhe nëna e tij e martoi me një
grua nga Egjipti. 22 Në atë kohë Abimeleku,
së bashku me Pikolin, kreu i ushtrisë së tij,
i foli Abrahamit duke i thënë: "Perëndia
është me ty në tërë ato që bën; 23 prandaj
betohu këtu në emër të Perëndisë që ti s'ke
për të gënjyer as mua, as bijtë e mi, as
nipërit e mi, që ti do të përdorësh ndaj meje
dhe vendit ku ke banuar si i huaj po atë
dashamirësi që unë kam treguar ndaj teje".
24 Abrahami u përgjegj: "Betohem". 25 Pastaj
Abrahami e qortoi Abimelekun për shkak
të një pusi uji që shërbyesit e Abimelekut
e kishin shtënë në dorë. 26 Abimeleku tha:
"Unë nuk e di se kush e ka bërë këtë
gjë; ti vetë nuk ma ke njoftuar dhe unë
vetëm sot dëgjova të flitet për këtë ng-
jarje". 27 Atëherë Abrahami mori dele dhe
qe dhe ia dha Abimelekut; dhe të dy lidhën
aleancë. 28 Pastaj Abrahami vuri mënjanë
shtatë qengja femër të kopesë. 29 Dhe
Abimeleku i tha Abrahamit: "Ç'kuptim ka
ajo që ke vënë shtatë qengja mënjanë?".
30 Abrahami u përgjegj: "Ti do t'i pranosh
nga dora ime këto shtatë qengja, me qëllim
që kjo të më vlejë si dëshmi që unë e kam
hapur këtë pus". 31 Prandaj ai e quajti këtë
vend Beer-Sheba, sepse aty që të dy ishin
betuar. 32 Kështu lidhën aleancë në Beer-
Sheba. Pastaj Abimeleku dhe Pikoli, kreu
i ushtrisë të tij, u ngritën dhe u kthyen
në vendin e Filistejve. 33 Pastaj Abrahami
mbolli një marinë në Beer-Sheba dhe aty
thërriti emrin e Zotit, Perëndi i përjetësisë.
34 Dhe Abrahami qëndroi si i huaj shumë
kohë në vendin e Filistejve.

22

1 Mbas këtyre gjërave Perëndia e vuri në
provë Abrahamin dhe i tha: "Abraham!"
Ai u përgjegj: "Ja ku jam". 2 Dhe Perëndia
tha: "Merr tani birin tënd, birin tënd të
vetëm, atë që ti do, Isakun, shko në vendin
e Moriahve dhe sakrifikoje në një nga malet
që do të të tregoj". 3 Kështu Abrahami
u ngrit herët në mëngjes, i vuri samarin
gomarit, mori me vete dy shërbyes dhe
të birin Isak dhe çau dru për sakrificën;
pastaj u nis drejt vendit ku i kishte thënë
Perëndia të shkonte. 4 Ditën e tretë Abra-
hami ngriti sytë dhe pa së largu vendin.
5 Atëherë Abrahami u tha shërbyesve të
tij: "Rrini këtu bashkë me gomarin; unë
dhe djali do të shkojmë deri atje dhe do
të adhurojmë; pastaj do të kthehemi pranë
jush". 6 Kështu Abrahami mori drutë e
sakrificës dhe i ngarkoi mbi Isakun, birin e
tij; pastaj mori në dorë të vet zjarrin dhe
u nisën rrugës që të dy. 7 Dhe Isaku i foli
atit të tij Abraham dhe i tha: "Ati im!".
Abrahami iu përgjegj: "Ja ku jam, biri im".
Dhe Isaku tha: "Ja zjarri dhe druri, po ku
është qengji për sakrificën?". 8 Abrahami u
përgjegj: "Djali im, Perëndia do ta sigurojë
vetë qengjin për sakrificën". Dhe vazhduan
rrugën të dy bashkë. 9 Kështu arritën në
vendin që Perëndia i kishte treguar dhe
atje Abrahami ndërtoi altarin dhe sistemoi
drutë; pastaj e lidhi Isakun, birin e tij, dhe
e vendosi mbi altar sipër druve. 10 Pastaj
Abrahami shtriu dorën dhe mori thikën për
të vrarë të birin. 11 Por Engjëlli i Zotit thirri
nga qielli dhe i tha: "Abraham, Abraham!".
Ai u përgjegj: "Ja ku jam". 12 Engjëlli i
tha: "Mos e zgjat dorën kundër djalit dhe
mos i bëj asnjë të keqe. Tani e di mirë
që ti i trembesh Perëndisë, se nuk më ke
refuzuar birin tënd, të vetmin bir që ke".
13 Atëherë Abrahami ngriti sytë dhe shikoi;
dhe ja prapa tij një dash i zënë për brirësh
në një kaçube. Kështu Abrahami shkoi,
mori dashin e tij dhe e ofroi si sakrificë në
vend të të birit. 14 Dhe Abrahami e quajti
këtë vend Jehovah Jireh. Prandaj edhe sot
e kësaj dite thuhet: "Do të furnizohet mali
i Zotit". 15 Engjëlli i Zotit e thirri për të
dytën herë Abrahamin nga qielli dhe tha:
16 "Unë betohem për veten time, thotë Zoti,
se ti e bëre këtë dhe nuk kurseve tët bir,
të vetmin bir që ke, 17 unë me siguri do të
të bekoj fort dhe do të shumoj pasardhësit
e tu si yjet e qiellit dhe si rëra që ndodhet
në brigjet e detit dhe trashëgimtarët e tu
do të zotërojnë portat e armiqve të tij.
18 Dhe tërë kombet e tokës do të bekohen
te pasardhësit e tu, sepse ti iu binde zërit
tim". 19 Pastaj Abrahami u kthye te shërbë-
torët e tij, ata u ngritën dhe shkuan bashkë
në Beer-Sheba. Dhe Abrahami zuri vend në

Beer-Sheba. [20] Mbas këtyre gjërave i thanë
Abrahamit këtë: "Ja, Milkah i ka lindur
edhe ajo bij Nahorit, vëllait tënd; [21] Uzi,
dhëndri i tij i parë, Buzi vëllai i tij, Kemueli
babai i Aramit, [22] Kesedi, Hazoi, Pildashi,
Jidlafi dhe Bethueli". [23] Dhe Bethuelit i lindi
Rebeka. Këta tetë bij Milkah i lindi nga Na-
hori, vëllai i Abrahamit. [24] Konkubina e tij,
që quhej Reumah, lindi edhe ajo Tebahun,
Gahamin, Tahashin dhe Maakahun.

23

[1] Sara jetoi njëqind e njëzet e shtatë vjet.
Këto qenë vitet e jetës së Sarës. [2] Dhe Sara
vdiq në Kirjath-Arba (që është Hebroni),
në vendin e Kanaanëve, dhe Abrahami hyri
aty për të mbajtur zi për të dhe për ta va-
jtuar. [3] Pastaj Abrahami u ngrit më këmbë
në prani të së vdekurës dhe u foli bijve të
Hethit, duke u thënë: [4] "Unë jam një i huaj
midis jush dhe i ardhur midis jush; më jepni
pronësinë e një varri midis jush, që të mund
të varros të vdekurën time dhe ta heq nga
sytë e mi". [5] Dhe bijtë e Hethit iu përgjigjën
Abrahamit duke i thënë: [6] "Dëgjona, o zoti
im! Ti je midis nesh një princ i Perëndisë,
varrose të vdekurën tënde në më të mirën
nga varrezat tona, asnjeri prej nesh s'do të
refuzojë varrin e tij, me qëllim që ti të var-
rosësh aty të vdekurën tënde". [7] Atëherë
Abrahami u ngrit, u përul para popullit të
vendit, para bijve të Hethit, [8] dhe u foli atyre
duke thënë: "Në rast se ju pëlqen që unë
ta varros të vdekurën time duke e hequr
nga sytë e mi, dëgjomëni. Ndërhyni për
mua tek Efroni, bir i Zoharit, [9] që të më
japë shpellën e Makpelahut, që i përket dhe
që ndodhet në skajin e arës së tij; por që
të më japë në pronësi me çmimin e tij të
plotë si vend varrimi midis jush". [10] Tani
Efroni ndodhej në mes të bijve të Hethit;
dhe Efroni, Hiteu, iu përgjegj Abrahamit
në prani të bijve të Hethit, të të gjithë
atyreve që hynin nëpër portën e qytetit
të tij, duke thënë: [11] "Jo, zoti im, dëgjomë!
Unë të fal arën dhe shpellën që ndodhet
aty; po ta dhuroj në prani të bijve të pop-
ullit tim; po ta bëj dhuratë. Varrose të
vdekurën tënde". [12] Atëherë Abrahami u
përkul para popullit të vendit, [13] dhe i foli
Efronit në prani të popullit të vendit duke
thënë: "Dëgjomë, të lutem! Unë do të jap
çmimin e arës, pranoje nga unë, kështu
unë do të mund të varros aty të vdekurën
time". [14] Efroni iu përgjegj Abrahamit,
duke i thënë: [15] "Zoti im, dëgjomë! Toka
vlen katërqind monedha argjendi. Ç'është
kjo midis meje dhe teje? Varrose, pra,
të vdekurën tënde". [16] Atëherë Abrahami
zbatoi fjalën e Efronit; dhe Abrahami i
peshoi Efronit çmimin që i kishte thënë
në prani të bijve të Hethit: katërqind
monedha argjendi, monedha që tregtarët
përdornin midis tyre zakonisht. [17] Kështu
ara e Efronit që gjendej në Malkpelah për-
ballë Mamres, ara me shpellën që ishte aty
dhe tërë drurët që ishin në arë dhe në të
gjithë kufijtë përqark, [18] kaluan në pronësi
të Abrahamit, në prani të bijve të Hethit
dhe të të gjithë atyre që hynin nga porta
e qytetit të Efronit. [19] Pas kësaj, Abrahami
varrosi Sarën, gruan e tij, në shpellën e arës
së Makpelahut përballë Mamres (që është
Hebroni) në vendin e Kanaanëve. [20] Kështu
ara dhe shpella që gjendet aty u kaluan nga
bijtë e Hethit në pronë të Abrahamit, si
vend varrimi.

24

[1] Abrahami ishte tashmë plak dhe ishte
në moshë të kaluar; dhe Zoti e kishte
bekuar Abrahamin në çdo gjë. [2] Dhe Abra-
hami i tha shërbyesit më të moshuar të
shtëpisë së tij që qeveriste tërë pasuritë e
tij: "Vëre dorën tënde nën kofshën time;
[3] dhe unë do të bëj që ti të betohesh në emër
të Zotit, Perëndisë së qiejve dhe Perëndisë
të tokës, që ti nuk do t'i marrësh për grua
djalit tim asnjë prej bijave të Kanaanejve
në mes të të cilëve unë banoj; [4] por do të
shkosh në vendin tim dhe te fisi im për të
marrë një grua për djalin tim, për Isakun".
[5] Shërbëtori iu përgjegj: "Ndofta ajo grua
nuk dëshiron të më ndjekë në këtë vend; a
duhet ta çoj atëherë përsëri birin tënd në
vendin nga ke dalë?". [6] Atëherë Abrahami i
tha: "Ruhu e mos e ço birin tim atje! [7] Zoti,
Perëndia i qiellit, që më hoqi nga shtëpia e
atit tim dhe nga vendi ku kam lindur, më
foli dhe m'u betua duke thënë: "Unë do
t'ua jap këtë vend pasardhësve të tu", ai
do të dërgojë engjëllin e tij para teje dhe
ti do të marrësh andej një grua për birin
tim. [8] Dhe në qoftë se gruaja nuk dëshiron
të të ndjekë, atëherë ti do të lirohesh nga ky
betim që më ke bërë; vetëm mos e kthe tim

bir atje”. 9 Kështu shërbyesi e vuri dorën
nën kofshën e Abrahamit, zotit të tij, dhe
iu betua lidhur me këtë problem. 10 Pastaj
shërbyesi mori dhjetë deve nga devetë e
zotit të tij dhe u nis, duke pasur me vete
çdo lloj të mirash të zotërisë së tij. Ai e
nisi rrugën dhe shkoi në Mesopotami, në
qytetin e Nahorit. 11 Dhe i gjunjëzoi devetë
jashtë qytetit pranë një pusi uji, aty nga
mbrëmja, në kohën kur gratë dalin për të
marrë ujë, dhe tha: 12 “O Zot, Perëndia i
zotërisë tim Abraham, të lutem bëj që sot
të kem mundësinë të kem një takim të
lumtur, trego dashamirësi ndaj Abrahamit,
zotit tim! 13 Ja, unë po rri pranë këtij burimi
ujërash, ndërsa bijat e banorëve të qytetit
dalin për të mbushur ujë. 14 Bëj që vajza së
cilës do t’i them: “Ah, ule shtambën tënde
që unë të pi” dhe që do të më përgjigjet:
“Pi, dhe kam për t’u dhënë për të pirë
edhe deveve të tu”, të jetë ajo që ti ja ke
caktuar shërbyesit tënd Isak. Nga kjo unë
do të kuptoj që ti ke treguar dashamirësi
ndaj zotërisë tim”. 15 Ai s’kishte mbaruar së
foluri, kur, ja, doli Rebeka me shtambën në
shpatullën e saj; ajo ishte e bija e Bethuelit,
biri i Mikailit, gruaja e Nahorit dhe vëllai i
Abrahamit. 16 Vajza ishte shumë e bukur, e
virgjër dhe asnjë burrë nuk e kishte njohur
kurrë. Ajo zbriti në burim, mbushi shtam-
bën e saj dhe u ngjit përsëri lart. 17 Atëherë
shërbyesi vrapoi në drejtim të saj dhe i tha:
“Lermë të pi pak ujë nga shtamba jote”.
18 Ajo u përgjegj: “Pi, zotëria im”; pastaj
shpejtoi ta ulë shtambën mbi dorë dhe i dha
të pijë. 19 Sapo mbaroi së dhëni ujë për të
pirë, tha: “Do të mbush ujë edhe për devetë
e tua, deri sa të ngopen me ujë”. 20 Me
nxitim e zbrazi shtambën e saj në koritë,
vrapoi përsëri te burimi për të mbushur
ujë për të gjithë devetë e tij. 21 Ndërkaq ai
njeri e sodiste në heshtje, për të mësuar
në qoftë se Zoti e kishte bërë të mbarë apo
jo udhëtimin e tij. 22 Kur devetë mbaruan
së piri, njeriu mori një unazë floriri për
hundën që peshonte gjysmë sikli dhe dy
byzylykë me një peshë prej dhjetë siklesh
ari për kyçin e dorës së saj, dhe tha: 23 “Bijë
e kujt je? Ma thuaj, të lutem. A ka vend
në shtëpinë e babait tënd për ne, që ta
kalojmë natën?”. 24 Ajo u përgjegj: “Unë
jam bijë e Bethuelit, i biri i Milkahut, që
ajo i lindi në Nahor”. 25 Dhe shtoi: “Tek ne
ka shumë kashtë dhe forazh si dhe vend
për të kaluar natën”. 26 Atëherë njeriu u
përkul, adhuroi Zotin dhe tha: 27 “Qoftë i
bekuar Zoti, Perëndia i Abrahamit, zotërisë
tim, që nuk ka pushuar të jetë dashamirës
dhe besnik ndaj zotërisë tim! Sa për mua,
gjatë udhëtimit, Zoti më çoi në shtëpinë
e vëllezërve të zotërisë tim”. 28 Dhe vajza
vrapoi për t’i treguar këto gjëra në shtëpinë
e nënës së saj. 29 Por Rebeka kishte një
vëlla të quajtur Labano. Dhe Labano doli
me vrap jashtë drejt burimit te ai njeri.
30 Sa pa unazën në hundë dhe byzylykët në
kyçet e dorës të së motrës dhe dëgjoi fjalët
që Rebeka, motra e tij, thoshte: “Kështu
më foli ai njeri”, iu afrua këtij njeriu, dhe
ja që u gjet pranë deveve, afër burimit.
31 Dhe tha: “Hyrë, i bekuar nga Zoti! Pse
rri jashtë? Unë kam përgatitur shtëpinë
dhe një vend për devetë”. 32 Njeriu hyri
në shtëpi, dhe Labano shkarkoi devetë, u
dha kashtë dhe forazh deveve dhe solli ujë
që të lante këmbët ai dhe njerëzit që ishin
bashkë me të. 33 Pastaj i vunë përpara për
të ngrënë, por ai tha: “Nuk do të ha deri
sa të plotësoj porosinë që më kanë dhënë”.
Tjetri tha: “Fol”. 34 Atëherë ai tha: “Unë
jam një shërbëtor i Abrahamit. 35 Zoti e ka
bekuar shumë zotërinë tim, që është bërë i
madh; i ka dhënë dele dhe qe, argjend dhe
flori, shërbyes dhe shërbyese, deve dhe go-
marë. 36 Por Sara, gruaja e zotërisë tim, i ka
lindur në pleqërinë e saj një djalë zotërisë
tim, i cili i ka dhënë atij gjithçka zotëron.
37 Dhe zotëria im më vuri të betohem duke
thënë: “Nuk do të marrësh grua për djalin
tim nga bijtë e Kanaanejve, në vendin ku
banoj; 38 por do të shkosh në shtëpinë e
babait tim dhe tek afëria ime dhe aty do të
marrësh një grua për birin tim”. 39 Atëherë
unë i thashë zotërisë tim: “Ndofta gruaja
nuk do të dojë të më ndjekë”. 40 Por ai u
përgjegj: “Zoti, para të cilit kam ecur, do
të dërgojë engjëllin e tij bashkë me ty dhe
do ta bëj të mbarë udhëtimin tënd, dhe ti
do të marrësh për birin tim një grua nga
farefisi im dhe nga shtëpia e babait tim.
41 Do të lirohesh nga betimi që më ke bërë
kur të shkosh tek afëria ime; dhe po të jetë
se nuk duan të ta japin, do të lirohesh nga
betimi që më ke bërë”. 42 Sot kam arritur
te burimi dhe thashë: “O Zot, Perëndia i

zotërisë tim Abraham, në rast se të pëlqen
kështu, të lutem bëje të mbarë udhëtimin
që kam filluar; 43 Ja, unë po ndalem pranë
burimit të ujit; bëj që vajza që ka për të
dalë për të marrë ujë dhe së cilës do t'i
them: "Lërmë të pi pak ujë nga shtamba
jote", 44 dhe që do të më thotë: "Pi sa ke
nevojë dhe do të marr ujë edhe për devetë
e tua", le të jetë gruaja që Zoti i ka caktuar
djalit të zotërisë tim. 45 Para se unë të
kisha mbaruar së foluri në zemrën time,
doli jashtë Rebeka me shtambën e saj mbi
shpatull; ajo zbriti te burimi dhe mbushi
ujë. Atëherë unë i thashë: 46 "Oh, lermë
të pi!". Dhe ajo shpejtoi ta ulte shtambën
nga shpatulla e saj dhe u përgjegj: "Pi dhe
do t'u jap të pinë edhe deveve të tua".
Kështu unë piva dhe ajo u dha të pinë edhe
deveve. 47 Atëherë e pyeta dhe i thashë:
"Bijë e kujt je?". Ajo m'u përgjegj: "Jam
bijë e Bethuelit, biri i Nahorit, që Milkah
lindi". Kështu unë i vura unazën në hundë
dhe byzylykët në kyçet e dorës. 48 Pastaj
u përkula, adhurova Zotin dhe e bekova
Zotin, Perëndinë e Abrahamit, zotërisë tim,
që më ka çuar në rrugën e drejtë për
të marrë për birin e tij bijën e vëllait të
zotërisë tim. 49 Dhe tani në rast se doni të
silleni me dashamirësi dhe besnikëri ndaj
zotërisë tim, duhet të ma thoni; në rast se
jo, ma thoni njëlloj dhe unë do të kthehem
djathtas ose majtas". 50 Atëherë Labano dhe
Bethueli u përgjigjën dhe thanë: "Kjo varet
nga Zoti; ne nuk mund të flasim as për
mirë as për keq. 51 Ja, Rebeka është këtu
para teje, merre me vete, shko dhe ajo të
bëhet gruaja e birit të zotërisë tënd, ashtu
siç ka thënë Zoti". 52 Kur shërbëtori i Abra-
hamit dëgjoi fjalët e tyre u përul për tokë
përpara Zotit. 53 Shërbëtori nxori sende të
argjëndta dhe të arta si dhe rroba dhe ia
dha Rebekës; dhe u dhuroi gjithashtu sende
të vlefshme vëllait dhe nënës së Rebekës.
54 Pastaj hëngrën e pinë ai dhe njerëzit që
ishin bashkë me të; u ndalën vetëm atë
natë. Kur u ngritën në mëngjes, shërbëtori
tha: "Më lini të kthehem te zotëria im".
55 Vëllai dhe nëna e Rebekës thanë: "Lëre
që vajza të rrijë disa ditë me ne, të paktën
dhjetë ditë; pastaj mund të ikë". 56 Por ai
iu përgjegj atyre: "Mos më mbani, sepse
Zoti e ka bërë të mbarë udhëtimin tim; më
lini të iki, që unë të kthehem te zotëria
im". 57 Atëherë ata i thanë: "Të thër-
resim vajzën dhe ta pyesim atë". 58 Atëherë
thirrën Rebekën dhe i thanë: "A do të
shkosh me këtë njeri?". Ajo u përgjegj:
"Po, do të shkoj". 59 Kështu e lanë Rebekën,
motrën e tyre, të shkojë dhe tajën e saj
të shkojë me shërbëtorin dhe njerëzit e
Abrahamit. 60 Dhe e bekuan Rebekën dhe
i thanë: "Motra jonë, ti u bëfsh nëna e
mijëra mizëri njerëzish dhe pasardhësit e
tu paçin në dorë portat e armiqve të tyre".
61 Atëherë Rebeka dhe shërbyeset e saj u
ngritën më këmbë, hipën mbi devetë dhe
shkuan pas këtij njeriu. Kështu shërbëtori
mori Rebekën dhe iku. 62 Ndërkaq Isaku
ishte kthyer nga pusi i Lahai-Roit, sepse
banonte në krahinën e Negevit. 63 Isaku
kishte dalë aty nga mbrëmja në fushë për
t'u menduar; dhe ai ngriti sytë dhe pa disa
deve që po vinin. 64 Edhe Rebeka ngriti
sytë dhe pa Isakun; atëherë zbriti me të
shpejtë nga deveja, 65 dhe i tha shërbëtorit:
"Kush është ai njeri që vjen nga fusha
drejt nesh?". Shërbëtori u përgjegj: "Është
zotëria im". Atëherë ajo mori vellon dhe u
mbulua. 66 Pastaj shërbëtori i tregoi Isakut
tërë gjërat që kishte bërë. 67 Dhe Isaku e futi
Rebekën në çadrën e Sarës, nënës së tij, dhe
e mori me vete; ajo u bë gruaja e tij dhe ai e
dashuroi. Kështu Isaku u ngushëllua mbas
vdekjes së nënës së tij.

25

1 Pastaj Abrahami mori një grua tjetër, që
quhej Keturah. 2 Dhe kjo i lindi Zimranin,
Jokshanin, Medanin, Madianin, Ishbakun
dhe Shuahin. 3 Jokshanit i lindi Sheba dhe
Dedani. Bijtë e Dedanit ishin Asshurimi,
Letushimi dhe Leumimi. 4 Bijtë e Madianit
ishin Efahu, Eferi, Hanoku, Abidahu dhe
Eldaahu. Tërë këta ishin bijtë e Ketu-
rahut. 5 Dhe Abrahami i dha Isakut gjithçka
zotëronte; 6 por bijve që Abrahami kishte
pasur nga konkubinat u dha disa dhurata
dhe, sa ishte ende gjallë, i dërgoi larg birit
të tij Isakut, drejt lindjes, në një vend të
lindjes. 7 Këto janë vitet e jetës së Abra-
hamit: ai jetoi gjithsej njëqind e shtatëd-
hjetë e pesë vjet. 8 Pastaj Abrahami dha
frymën e fundit dhe vdiq në pleqëri të
mbarë, i shtyrë në moshë dhe i ngopur me
ditë, dhe u bashkua me popullin e tij. 9 Dhe
bijtë e tij Isaku dhe Ismaeli e varrosën në
shpellën e Makpelahut në arën e Efronit,

biri i Zoarit, Hiteut, që ndodhet përballë
Mamres, [10] arë që Abrahami u kishte blerë
bijve të Hethit. Aty u varrosën Abrahami
dhe e shoqja Sara. [11] Mbas vdekjes së Abra-
hamit, Perëndia bekoi birin e tij Isakun; dhe
Isaku qëndroi pranë pusit të Lahai-Roit.
[12] Tani këta janë pasardhësit e Ismaelit, bir i
Abrahamit, që egjiptasja Agar, shërbëtorja
e Sarës, i kishte lindur Abrahamit. [13] Këta
janë emrat e bijve të Ismaelit, simbas emrit
të brezave të tyre: Nebajothi, i parëlinduri
i Ismaelit; pastaj Kedari, Abdeeli, Mibsami,
[14] Mishma, Dumahu, Masa, [15] Hadari, Tema,
Jeturi, Nafishi dhe Kedemahu. [16] Këta janë
bijtë e Ismaelit dhe emrat e tyre, simbas
fshatrave dhe fushimeve të tyre. Ata qenë
dymbëdhjetë princërit e kombeve të tyre
përkatës. [17] Por këto janë vitet e jetës
së Ismaelit, gjithsej njëqind e tridhjetë e
shtatë vjet; pastaj ai dha frymë dhe vdiq,
dhe u bashkua me popullin e tij. [18] (Dhe
bijtë e tij banuan nga Havilahu deri në Shur,
që është në lindje të Egjiptit, në drejtim të
Asirisë). Ai u vendos në prani të të gjithë
vëllezërve të tij. [19] Këta janë pasardhësit e
Isakut, birit të Abrahamit. [20] Abrahamit i
lindi Isaku; dhe Isaku ishte dyzet vjeç kur
mori për grua Rebekën, e bija e Bethuelit,
Arameu i Paddan-Aranit dhe motra e La-
banos, Arameut. [21] Isaku e luti Zotin për
gruan e tij sepse ajo ishte shterpë. Zoti
ia plotësoi dëshirën dhe Rebeka, gruaja e
tij, u ngjiz. [22] Por fëmijët shtynin njeri-
tjetrin në barkun e saj dhe ajo tha: "Në
qoftë se është kështu (që iu përgjigj Zoti),
pse gjendem unë në këto kushte?". Dhe
kështu vajti të konsultohet me Zotin. [23] Dhe
Zoti i tha: "Dy kombe ndodhen në barkun
tënd dhe dy popuj kanë për të dalë nga
përbrendëshmet e barkut tënd. Njeri nga
këta dy popuj do të jetë më i fortë se tjetri,
dhe më i madhi do t'i shërbejë më të voglit".
[24] Kur erdhi koha për të që të lindte, ajo
kishte në bark dy binjakë. [25] Dhe i pari që
doli jashtë ishte i kuq; ai ishte krejt si një
mantel leshtor, prandaj i vunë emrin Esau.
[26] Pastaj doli vëllai i tij, i cili me dorë mbante
thembrën e këmbës të Esaut; prandaj e
quajtën Jakob. Por Isaku ishte shtatëdhjetë
vjeç kur Rebeka i lindi. [27] Dy fëmijët u
rritën dhe Esau u bë një gjahtar i sprovuar,
një njeri fshatarak, ndërsa Jakobi ishte një
njeri i qetë, që jetonte në çadra. [28] Por
Isaku e donte Esaun, sepse mishin e gjahut
e pëlqente; Rebeka nga ana e saj donte
Jakobin. [29] Një herë që Jakobi gatoi për
vete një supë, Esau erdhi nga fusha krejt i
lodhur. [30] Dhe Esau i tha Jakobit: "Të lutem,
më lërë të ha pak nga kjo supë e kuqe, sepse
jam i lodhur". Për këtë arësye e quajtën
Edom. [31] Por Jakobi iu përgjegj: "Më shit
më parë parëbirninë tënde". [32] Esau tha:
"Ja unë jam duke vdekur, ç'dobi kam nga
parëbirnia?". [33] Atëherë Jakobi tha: "Më
parë betomu". Dhe Esau iu betua dhe i shiti
Jakobit parëbirninë e tij. [34] Pastaj Jakobi i
dha Esaut bukë dhe supë me thjerrëza. Dhe
ai hëngri dhe piu, pastaj u ngrit dhe iku.
Kështu Esau shpërfilli parëbirninë e tij.

26

[1] Por ndodhi një mungesë ushqimesh në
vend, përveç asaj të parës që kishte ndod-
hur në kohën e Abrahamit. Pastaj Isaku
shkoi tek Abimeleku, mbreti i Filistejve në
Gerar. [2] Atëherë Zoti iu shfaq dhe i tha:
"Mos zbrit në Egjipt, qëndro në vendin
që do të të them. [3] Qëndro në këtë vend
dhe unë do të jem me ty dhe do të të
bekoj, sepse kam për të të dhënë ty dhe
pasardhësve të tu tërë këto vende dhe do
ta mbaj betimin që i kam bërë Abrahamit,
babait tënd, [4] dhe do t'i shumoj pasardhësit
e tu si yjet e qiellit; do t'u jap atyre tërë këto
vende, dhe të gjitha kombet e tokës do të
bekohen te pasardhësit e tu, [5] sepse Abra-
hami iu bind vullnetit tim dhe respektoi
urdhërat, urdhërimet, statutet dhe ligjet
e mia". [6] Kështu Isaku qëndroi në Gerar.
[7] Kur njerëzit e vendit i bënin pyetje rreth
gruas së tij, ai u përgjigjej: "Është motra
ime", sepse kishte frikë të thoshte: "Është
gruaja ime", sepse mendonte: "Njerëzit e
vendit mund të më vrasin për shkak të
Rebekës, sepse ajo është e pashme". [8] Kur
kishte kaluar një kohë e gjatë në atë vend,
Abimelekut, mbretit të Filistejve, i rastisi
të shikojë nga dritarja dhe pa Isakun që
përkëdhelte Rebekën, gruan e tij. [9] Atëherë
Abimeleku thiri Isakun dhe i tha: "Ajo
është me siguri gruaja jote; si bëhet që ti
the: "Ajo është motra ime"?". Isaku iu
përgjegj: "Sepse thoja: "Nuk do të doja
të vdes për shkak të saj"". [10] Abimeleku
tha: "Ç'është kjo që na bëre? Ndokush nga
populli mund të binte lehtë në shtrat me

gruan tënde dhe ti do të na kishe ngarkuar
me faj të rëndë". 11 Kështu Abimeleku i
dha këtë urdhër tërë popullit: "Kushdo që
prek këtë njeri ose të shoqen do të dënohet
pa tjetër me vdekje". 12 Isaku mbolli në
atë vend dhe po atë vit korri një prodhim
njëqind herë më të madh; dhe Zoti e bekoi.
13 Ky njeri u bë i madh dhe vazhdoi të rritet
deri sa u bë jashtëzakonisht i madh. 14 Ai
arriti të zotërojë kope dhënsh dhe qesh dhe
kishte një numër të madh shërbëtorësh.
Kështu Filistejtë e patën zili, 15 dhe për këtë
arësye i zunë, duke i mbushur me dhe, tërë
puset që shërbëtorët e babait të tij kishin
hapur në kohën e Abrahamit, atit të tij.
16 Atëherë Abimeleku i tha Isakut: "Largohu
nga ne, sepse ti je shumë më i fuqishëm
se ne". 17 Kështu Isaku u largua që andej
dhe u vendos në luginën e Gerarit, dhe
aty banoi. 18 Dhe Isaku filloi të hapë puse
uji që ishin hapur në kohën e Abrahamit,
atit të tij, dhe që Filistejtë i kishin mbyllur
mbas vdekjes së Abrahamit, dhe u vuri
po ato emra që u kishte vënë babai i tij.
19 Pastaj shërbëtorët e Isakut gërmuan në
luginë dhe gjetën aty një pus me ujë të
freskët. 20 Por barinjtë e Gerarit u grindën
me çobanët e Isakut, duke u thënë: "Uji
është yni". Dhe ai e quajti pusin Esek, sepse
ata e kishin kundërshtuar. 21 Shërbëtorët
hapën pastaj një pus tjetër, por ata kundër-
shtuan edhe për këtë. Dhe Isaku e quajti
Sitnah. 22 Atëherë ai u largua që andej dhe
hapi një pus tjetër për të cilin nuk pati
kundërshtim. Dhe ai e quajti atë Rehoboth,
sepse ai tha: "Tani Zoti na ka vënë larg
dhe ne do të kemi mbarësi në këtë vend".
23 Pastaj së këtejmi Isaku u ngjit në Beer-
Sheba. 24 Dhe Zoti iu shfaq po atë natë
dhe i tha: "Unë jam Perëndia i Abrahamit,
babait tënd; mos ki frikë, sepse unë jam
me ty; do të të bekoj dhe do të shumoj
pasardhësit e tu, për hir të Abrahamit,
shërbëtorit tim". 25 Atëherë ai ndërtoi në
atë vend një altar dhe përmendi emrin e
Zotit, dhe po aty ai ngriti edhe çadrën e
tij. Aty shërbëtorët e Isakut hapën një pus.
26 Pastaj Abimeleku nga Gerari shkoi tek ai
bashkë me Ahucathin, mikun e tij, dhe me
Pikolin, kreun e ushtrisë së tij. 27 Dhe Isaku
u tha atyre: "Pse keni ardhur tek unë, për
deri sa më urreni dhe më keni larguar prej
jush?". 28 Atëherë ata u përgjigjën: "Ne e
pamë qartë që Zoti është me ty. Kështu
thamë: "Le të bëjmë një betim midis nesh,
midis nesh dhe teje, dhe të përfundojmë
një aleancë me ty": 29 dhe kështu ti nuk do
të na bësh asnjë të keqe, ashtu si ne nuk
të kemi prekur, nuk të kemi bërë veçse të
mira dhe të kemi lënë të ikësh në paqe. Ti je
tani i bekuari i Zotit". 30 Kështu Isaku shtroi
për ta një banket dhe ata hëngrën e pinë.
31 Të nesërmen në mëngjes u ngritën herët
dhe shkëmbyen një betim. Pastaj Isaku i
përcolli dhe ata ikën në paqe. 32 Po atë
ditë ndodhi që shërbëtorët e Isakut erdhën
për ta lajmëruar për pusin që kishin hapur
duke i thënë: "Kemi gjetur ujë". 33 Dhe ai
e quajti atë Shibah. Për këtë arësye qyteti
mban emrin Beer-Sheba edhe sot e kësaj
dite. 34 Në moshën dyzetvjeçare Esau mori
për grua Juditin, të bijën e Beerit, Hiteut
dhe të Basemathit, bijë e Elonit, Hiteut.
35 Këto u bënë shkas për një hidhërim të
thellë të Isakut dhe të Rebekës.

27

1 Kur Isaku u plak dhe sytë e tij u dobë-
suan aq shumë sa nuk shikonte më, ai thirri
të birin Esau dhe i tha: "Biri im!". 2 Esau i
tha: "Ja ku jam!". Atëherë Isaku i tha: "Ja,
unë jam plak dhe nuk e di në ç'ditë kam për
të vdekur. 3 Prandaj merr tani armët e tua,
kukurën dhe harkun tënd, dil nëpër fushat
dhe kap për mua kafshë gjahu; 4 pastaj më
përgatit një gjellë të shijshme nga ato që
më pëlqejnë dhe sillma, që unë ta ha dhe
shpirti im të të bekojë para se të vdes".
5 Tani Rebeka rrinte duke dëgjuar, ndërsa
Isaku i fliste birit të tij Esau. Kështu Esau
shkoi nëpër fusha për të gjuajtur kafshë të
egra për t'ia shpënë të atit. 6 Atëherë Re-
beka i foli Jakobit, birit të saj, dhe i tha: "Ja,
unë dëgjova babanë tënd që i fliste Esaut,
vëllait tënd duke i thënë: 7 "Më sill gjah dhe
më përgatit një gjellë të shijshme, që unë ta
ha dhe të të bekoj në prani të Zotit, para se
të vdes". 8 Prandaj, biri im, bindju zërit tim
dhe bëj atë që të urdhëroj. 9 Shko tani në
kope dhe më sill dy keca të mirë; unë do të
përgatis një gjellë të shijshme për babanë
tënd, nga ato që i pëlqejnë atij. 10 Pastaj ti do
t'ia çosh babait tënd që ta hajë, dhe kështu
ai do të bekojë para se të vdesë". 11 Jakobi i
tha Rebekës, nënës së tij: "Ja, vëllai im Esau

është leshtor, ndërsa unë e kam lëkurën
të lëmuar. 12 Ndofta babai im më prek me
dorë; do t'i dukem atij mashtrues dhe do
të tërheq mbi vete një mallkim në vend të
një bekimi". 13 Por nëna e tij iu përgjegj:
"Ky mallkim le të bjerë mbi mua, biri im!
Bindju vetëm asaj që të thashë dhe shko
të marrësh kecat". 14 Ai vajti pra t'i marrë
dhe ia çoi nënës së tij; dhe e ëma përgatiti
me to një gjellë të shijshme, nga ato që i
pëlqenin babait të tij. 15 Pastaj Rebeka mori
rrobat më të bukura të Esaut, birit të saj
më të madh, që i mbante në shtëpi pranë
vetes, dhe ia veshi Jakobit, birit të saj më
të vogël; 16 dhe me lëkurët e kecave veshi
duart e tij dhe pjesën e lëmuar të qafës së
tij. 17 Pastaj vuri në dorë të Jakobit, birit të
saj, gjellën e shijshme dhe bukën që kishte
përgatitur. 18 Atëherë ai shkoi tek i ati dhe
i tha: "Ati im!". Isaku u përgjegj: "Ja ku
jam; kush je ti, biri im?". 19 Atëherë Jakobi
i tha babait të tij: "Jam Esau, i parëlinduri
yt. Bëra siç më ke thënë. Tani çohu, ulu
dhe fillo të hash nga gjahu im, me qëllim që
shpirti yt të më bekojë". 20 Por Isaku i tha të
birit: "Por si bëre që e gjete kaq shpejt, biri
im?". Ai u përgjegj: "Sepse Zoti, Perëndia
yt, bëri që të vijë tek unë". 21 Atëherë Isaku
i tha Jakobit: "Afrohu dhe lërmë të të prek,
biri im, për të ditur nëse je pikërisht biri
im Esau ose jo". 22 Dhe kështu Jakobi iu
afrua Isakut, babait të tij; dhe mbasi ky e
preku me dorë, tha: "Zëri është i Jakobit,
por duart janë duart e Esaut". 23 Kështu ai
nuk e njohu, sepse duart e tij ishin leshtore
ashtu si duart e vëllait të tij Esau; dhe e
bekoi. 24 Dhe tha: "A je ti me të vërtetë biri
im Esau?". Ai u përgjigj: "Po". 25 Atëherë
Isaku i tha: "Më shërbe që të ha nga gjahu
i birit tim dhe shpirti im të të bekojë".
Kështu Jakobi i shërbeu dhe Isaku hëngri.
Jakobi i solli edhe verë dhe ai e piu. 26 Pastaj
babai i tij Isaku i tha: "Tani afrohu dhe
më puth, biri im". 27 Dhe ai u afrua dhe e
puthi. Dhe Isaku ndjeu erën e rrobave të
tij dhe e bekoi duke thënë: "Ja, era e tim
biri është si era e një fushe, që Zoti e ka
bekuar. 28 Perëndia të dhëntë vesën e qiellit
dhe pjellorinë e tokës, si edhe bollëkun e
grurit dhe të verës. 29 Të shërbefshin popujt
dhe kombet u përkulshin para teje. Qofsh
pronar i vëllezërve të tu dhe bijtë e nënës
sate u përkulshin para teje. I mallkuar
qoftë cilido të mallkon, i bekuar qoftë cilido
të bekon!". 30 Dhe ndodhi që, pikërisht kur
Isaku kishte mbaruar së bekuari Jakobin
dhe ky sapo ishte larguar nga prania e të
atit Isak, vëllai i tij Esau u kthye nga gjahu.
31 Edhe ai përgatiti një gjellë të shijshme dhe
ia shpuri babait të tij dhe i tha: "Çohu ati
im dhe ha nga gjahu i birit tënd, me qëllim
që shpirti yt të më bekojë". 32 Isaku, babai i
tij, i tha: "Kush je ti?". Ai u përgjegj: "Jam
Esau, biri yt i parëlindur". 33 Atëherë Isakun
e zunë ca të dridhura shumë të forta dhe i
tha: "Kush është ai, pra, që gjuajti gjahun
dhe ma solli? Unë i hëngra të gjitha para
se të vije ti dhe e bekova; dhe i bekuar ka
për të mbetur ai". 34 Me të dëgjuar fjalët
e të atit, Esau dha një ulurimë të fortë
dhe shumë të hidhur. Pastaj i tha të atit:
"Bekomë edhe mua, ati im!". 35 Por Isaku iu
përgjigj: "Yt vëlla erdhi me mashtrim dhe
mori bekimin tënd". 36 Esau i tha: "Jo më
kot është quajtur Jakob? Ai ma zuri vendin
deri tani dy herë: më hoqi parëbirninë dhe
ja tani po merr bekimin tim". Pastaj shtoi:
"A nuk ke ruajtur një bekim për mua?".
37 Atëherë Isaku u përgjegj dhe i tha Esaut:
"Ja, unë e bëra zotrinë tënd dhe i dhashë
tërë vëllezërit e tij si shërbëtorë, dhe e
pajisa me grurë dhe me verë; ç'mund të
bëj për ty, biri im?". 38 Esau i tha babait
të tij: "A ke vetëm këtë bekim, ati im?
Bekomë edhe mua, o ati im!". Dhe Esau
ngriti zërin dhe qau. 39 Isaku, babai i tij, u
përgjigj duke i thënë: "Ja, banesa jote do
të privohet nga pjelloria e tokës dhe nga
vesa që zbret nga lartësia e qiellit. 40 Ti do
të jetosh me shpatën tënde dhe do të jesh
shërbëtori i vëllait tënd; por do të ndodhë
që, kur do të luftosh, do ta thyesh zgjedhën
e tij nga qafa jote". 41 Kështu Esau filloi
ta urrejë Jakobin për shkak të bekimit që
i kishte dhënë i ati, dhe tha në zemër të
vet: "Ditët e zisë për babanë po afrohen;
atëherë do të vras vëllanë tim Jakobin".
42 Kur i treguan Rebekës fjalët e Esaut, birit
të saj më të madh, ajo dërgoi ta thërrasin
birin e saj më të vogël, Jakobin, dhe i tha:
"Ja, Esau, yt vëlla, ngushëllohet ndaj teje,
duke menduar të të vrasë. 43 Prandaj, biri
im, bindju fjalëve që të them: Çohu dhe
ik shpejt në Haran te Labano, vëllai im;
44 dhe qëndro ca kohë me të, deri sa t'i
kalojë zemërimi vëllait tënd, 45 deri sa mëria

e vëllait tënd të largohet prej teje dhe ai
të harrojë atë që i ke bërë; atëherë do të
dërgojë njerëz që të të marrin prej andej.
Pse duhet t'ju humbas që të dyve brënda
një dite të vetme?". 46 Pastaj Rebeka i tha
Isakut: "Jam neveritur nga jeta për shkak
të bijave të Hethit. Në rast se Jakobi merr
për grua një nga bijat e Hethit, një grua si
ato të vendit, ç'më duhet jeta?".

28

1 Atëherë Isaku thiri Jakobin, e bekoi, i
dha këtë urdhër dhe i tha: "Mos u marto
me një grua nga Kanaanët. 2 Çohu, shko në
Padan-Aram, në shtëpinë e Bethuelit, i ati i
nënës sate, dhe merr për grua një nga bijat
e Labanos, vëllait të nënës sate. 3 Perëndia
i plotfuqishëm të bekoftë, të bëftë pjel-
lor dhe të shumoftë, në mënyrë që ti të
bëhesh një kuvend popujsh, 4 dhe të dhëntë
bekimin e Abrahamit ty dhe pasardhësve
të tu, në mënyrë që ti të jesh zot i vendit
ku banon si i huaj dhe që Perëndia ia fali
Abrahamit". 5 Kështu Isaku e nisi Jakobin,
që shkoi në Padan-Aram te Labano, biri i
Bethuelit, Arameu, i vëllai i Rebekës, nëna
e Jakobit dhe e Esaut. 6 Por Esau pa që Isaku
kishte bekuar Jakobin dhe e kish nisur në
Padan-Aram që të merrte atje një grua por,
duke e bekuar, i kishte dhënë këtë urdhër
duke thënë: "Mos merr grua nga bijat e
Kanaanit"; 7 dhe Jakobi i ishte bindur të atit
dhe nënës së tij, dhe ishte nisur për në
Padan-Aram. 8 Kur Esau u bind se bijat e
Kanaanit shiheshin me sy të keq nga Isaku,
babai i tij, 9 shkoi tek Ismaeli dhe mori
Mahalathin, të bijën e Ismaelit, që ishte biri
i Abrahamit, dhe motër e Nebajothit, me
qëllim që ajo të bëhej gruaja e tij, përveç
grave të tjera që kishte. 10 Dhe Jakobi u
nis në Beer-Sheba dhe shkoi në drejtim të
Haranit. 11 Arriti në një farë vendi dhe aty
kaloi natën, sepse dielli kishte perënduar.
Atëherë mori një nga gurët e atij vendi, e
vuri nën krye të tij dhe aty ra në gjumë.
12 Dhe pa në ëndërr një shkallë të mbështe-
tur mbi tokë, maja e së cilës prekte qiellin;
dhe ja engjëjt e Perëndisë hipnin e zbrisnin
në të. 13 Dhe ja, Zoti ndodhej në majë të
saj dhe i tha: "Unë jam Zoti, Perëndia
i Abrahamit, babait tënd, dhe Perëndia i
Isakut; tokën mbi të cilën je shtrirë do
të ta jap ty dhe pasardhësve të tu; 14 dhe
pasardhësit e tu do të jenë si pluhur i tokës,
dhe ti do të shtrihesh në perëndim dhe në
lindje, në veri dhe në jug; dhe tërë familjet
e tokës do të bekohen nëpërmjet teje dhe
pasardhësve të tu. 15 Dhe ja, unë jam me
ty dhe do të të mbroj kudo që të vesh, dhe
do të të sjell përsëri në këtë vend; sepse
nuk do të të braktis para se të bëj atë që të
kam thënë". 16 Atëherë Jakobit i doli gjumi
dhe tha: "Me siguri Zoti është në këtë vend
dhe unë nuk e dija". 17 Dhe pati frikë e tha:
"Sa i tmerrshëm është ky vend! Kjo nuk
është tjetër veçse shtëpia e Perëndisë, dhe
kjo është porta e qiellit!". 18 Kështu Jakobi
u ngrit herët në mëngjes, mori gurin që
kishte vënë nën krye të vet, e ngriti si një
përmendore dhe derdhi vaj mbi majën e
saj. 19 Dhe e quajti këtë vend Bethel, kurse
më parë emri i qytetit ishte Luc. 20 Pastaj
Jakobi lidhi një kusht duke thënë: "Në qoftë
se Perëndia do të jetë me mua dhe do të
më mbrojë gjatë këtij udhëtimi që jam duke
bërë, në qoftë se do të më japë bukë për
të ngrënë dhe rroba për t'u mbuluar, 21 dhe
do të kthehem në shtëpinë e babait tim në
paqe, atëherë Zoti do të jetë Perëndia im;
22 dhe ky gur që kam ngritur si përmendore,
do të jetë shtëpia e Perëndisë; dhe nga të
gjitha ato që do të më japësh, unë do të japë
të dhjetën"

29

1 Pastaj Jakobi u nis dhe shkoi në vendin
e lindorëve. 2 Shikoi dhe pa një pus në
një arë, dhe aty pranë tri kope dhensh
të mbledhura tok, sepse ai pus shërbente
për t'u dhënë ujë kopeve të dhenve; dhe
rrasa mbi grykën e pusit ishte e madhe.
3 Aty mblidheshin zakonisht tërë kopetë;
atëherë çobanët e hiqnin rrasën nga gryka
e pusit dhe u jepnin ujë dhenve; pastaj e
vinin përsëri rrasën në vendin e saj, në
grykën e pusit. 4 Dhe Jakobi u tha atyre:
"Vëllezër të mi, nga jeni?" Ata u përgjigjën:
"Jemi nga Harani". 5 Atëherë ai u tha atyre:
"E njihni ju Labanon, birin e Nahorit?". Ata
u përgjigjën: "E njohim". 6 Ai u tha atyre:
"A është mirë ai?". Ata u përgjigjën: "Është
mirë; dhe ja bija e tij Rakela, e cila po
vjen me delet". 7 Ai tha: "Ja, është ende
ditë për diell dhe nuk ka ardhur koha për
të mbledhur bagëtinë; jepuni ujë deleve
dhe pastaj i çoni të kullosin" 8 Por ata u
përgjigjën: "Nuk mundemi deri sa të gjitha

kopetë të mblidhen, e të kemi hequr rrasën
nga gryka e pusit; atëherë do t'u japim
ujë deleve". 9 Ai po vazhdonte të fliste
me ta kur arriti Rakela me delet e të atit,
sepse ajo ishte një bareshë. 10 Kur Jakobi
pa Rakelën, bijën e Labanos, vëllai i nënës
së tij, dhe delet e Labanos, vëlla i nënës
së tij, ai u afrua, e hoqi rrasën nga gryka
e pusit, dhe i dha ujë kopesë së Labanos,
vëllait të nënës së tij. 11 Atëherë Jakobi
puthi Rakelën, ngriti zërin dhe qau. 12 Pastaj
Jakobi e njoftoi Rakelën se ishte i një gjaku
me të atin dhe ishte bir i Rebekës. Dhe ajo
vrapoi t'ia tregonte të atit. 13 Sapo Labano
dëgjoi lajmet e Jakobit, birit të motrës së
tij, vrapoi drejt tij, e përqafoi, e puthi dhe
e çoi në shtëpinë e tij. Dhe Jakobi i tregoi
Labanos tërë ato gjëra. 14 Atëherë Labano
i tha: "Ti je me të vërtetë nga mishi dhe
gjaku im!". Dhe ai qëndroi një muaj me
të. 15 Pastaj Labano i tha Jakobit: "Pse je fisi
im duhet të më shërbesh pa marrë asgjë?
Më thuaj sa duhet të jetë paga jote". 16 Tani
Labano kishte dy bija: e madhja quhej Lea
dhe e vogla Rakela. 17 Lea kishte sy të
perënduar, por Rakela ishte e hijshme dhe
e pashme. 18 Prandaj Jakobi e donte Rakelën
dhe i tha Labanos: "Unë do të të shërbej
shtatë vjet për Rakelën, bijën tënde më të
vogël". 19 Labano iu përgjigj: "Më mirë
të ta jap ty se sa një njeriu tjetër; rri me
mua". 20 Kështu Jakobi shërbeu shtatë vjet
për Rakelën; dhe iu dukën pak ditë sepse e
dashuronte. 21 Pastaj Jakobi i tha Labanos:
"Më jep gruan time, sepse afati u mbush
dhe lejo që të bashkohem me të". 22 Atëherë
Labano mblodhi tërë burrat e vendit dhe
shtroi një banket. 23 Por, kur ra mbrëmja,
ai mori bijën e tij Lea dhe e çoi te Jakobi,
që hyri te ajo. 24 Përveç kësaj Labano i dha
shërbyesen e tij Zilpah si shërbyese të Leas,
bijës së tij. 25 Të nesërmen në mëngjes, ai pa
se ishte Lea. Atëherë Jakobi i tha Labanos:
"Çfarë më bëre? A nuk të kam shërbyer për
Rakelën? Pse më mashtrove?". 26 Labano
u përgjegj: "Nuk është zakon të veprohet
kështu në vendin tonë, nuk mund të japësh
më të voglën para më të madhes. 27 Mbaro
javën e kësaj dhe do të japim edhe tjetrën,
për shërbimin që do të më bësh për shtatë
vjet të tjera". 28 Atëherë Jakobi bëri si
i thanë dhe mbaroi javën e Leas; pastaj
Labano i dha për grua bijën e tij Rakela.
29 Përveç kësaj Labano i dha shërbyesen e
tij Bilhah si shërbyese Rakelës, bijës së tij.
30 Dhe Jakobi hyri gjithashtu te Rakela dhe e
dashuroi atë më tepër se Lean; dhe shërbeu
shtatë vjet të tjera te Labano. 31 Zoti, duke
parë që për Lean nuk kishte dashuri, ia çeli
barkun asaj, ndërsa Rakela ishte shterpë.
32 Kështu Lea u ngjiz dhe lindi një djalë
që e quajti Ruben, sepse tha: "Zoti e pa
trishtimin tim; prandaj tani burri im do të
më dojë". 33 Pastaj u ngjiz përsëri dhe lindi
një djalë dhe ajo tha: "Zoti e pa se nuk kisha
dashuri, prandaj më dha edhe këtë bir".
Dhe e quajti Simeon. 34 Ajo u ngjiz përsëri
dhe lindi një djalë, dhe tha: "Kësaj radhe
burri im do të më dojë, sepse i kam lindur
tre bij". Prandaj u quajt Levi. 35 Ajo u ngjiz
përsëri dhe lindi djalë dhe tha: "Këtë radhë
do të kremtoj Zotin". Prandaj e quajti Juda.
Pastaj nuk pati më fëmijë.

30

1 Kur Rakela pa që nuk po i bënte fëmijë
Jakobit, u bë ziliqare e motrës së saj dhe i
tha Jakobit: "Më bëj me fëmijë përndryshe
unë po vdes". 2 Jakobi u mbush tërë inat
kundër Rakelës dhe i tha: "Se mos jam
unë në vend të Perëndisë që nuk të lejon
të kesh fëmijë?". 3 Ajo u përgjegj: "Ja
shërbyesja ime Bilhah; hyr tek ajo, që ajo
të lindë mbi gjunjët e mi; kështu nëpërm-
jet saj do të mund të bëhem me fëmijë".
4 Kështu ajo i dha për grua shërbyesen e
vetë Bilhah dhe Jakobi hyri tek ajo. 5 Dhe
Bilhah u ngjiz dhe i dha një bir Jakobit.
6 Atëherë Rakela tha: "Perëndia më dha të
drejtë; ai dëgjoi gjithashtu zërin tim dhe
më dha një bir". Prandaj i vuri emrin Dan.
7 Pastaj Bilhah, shërbyesja e Rakelës, u ngjiz
përsëri dhe i lindi një bir të dytë Jakobit.
8 Atëherë Rakela tha: "Kam luftuar shumë
me motrën time dhe kam dalë fitimtare".
Prandaj e quajti djalin Neftali. 9 Por Lea,
duke parë që nuk po bënte më fëmijë, mori
shërbyesen e saj Zilpah dhe ia dha për
grua Jakobit 10 Kështu Zilpah, shërbyesja e
Leas, i lindi një bir Jakobit. 11 dhe Lea tha:
"Ç'fat!". Dhe i vuri emrin Gad. 12 Pastaj
Zilpah, shërbëtore e Leas, i lindi Jakobit një
bir të dytë. 13 Dhe Lea tha: "Sa e lumtur jam!
Sepse gratë do të më quajnë të lumtur".
Prandaj i vuri emrin Asher. 14 Në kohën e
korrjes së grurit, Rubeni doli dhe gjeti në

fushat mandragora dhe ia çoi nënës së tij,
Leas. Atëherë Rakela i tha Leas: "Më jep
edhe mua ca mandragora të birit tënd!".
15 Ajo iu përgjegj: "Të duket gjë e vogël
që më more burrin, dhe tani kërkon të
marrësh edhe mandragorat e djalit tim?".
Rakela tha: "Mirë, pra, si shpërblim për
mandragorat e birit tënd, sonte ai do të
bjerë në shtrat me ty". 16 Kur në mbrëmje
Jakobi u kthye nga arat, Lea doli ta takojë
dhe i tha: "Duhet të hysh tek unë, se të
kam shtënë në dorë me mandragorat e birit
tim". Kështu, atë natë, ai ra në shtrat me
të. 17 Kështu Perëndia ia plotësoi dëshirën
Leas, e cila u ngjiz dhe i lindi Jakobit birin
e pestë. 18 Dhe ajo tha: "Perëndia më dha
shpërblimin që më takonte, sepse i dhashë
shërbyesen time burrit tim". Dhe e quajti
Isakar. 19 Pastaj Lea u ngjiz përsëri dhe i
dha Jakobit një bir të gjashtë. 20 Atëherë
Lea tha: "Perëndia më ka dhënë një dhunti
të mirë; këtë radhë burri im do të banojë
me mua, sepse i kam lindur gjashtë bij".
Dhe i vuri emrin Zabulon. 21 Pastaj lindi
një bijë dhe e quajti Dina. 22 Perëndia u
kujtua edhe për Rakelën; dhe Perëndia ia
plotësoi dëshirën dhe e bëri të frytshme;
23 kështu ajo u ngjiz dhe lindi një djalë, dhe
tha: "Perëndia e hoqi turpin tim". 24 Dhe e
quajti Jozef, duke thënë: "Zoti më shtoftë
një bir tjetër". 25 Mbas lindjes së Jozefit nga
Rakela, Jakobi i tha Labanos: "Më lejo të
iki, që të shkoj në shtëpinë time, në vendin
tim. 26 Më jep gratë e mia dhe bijtë e mi,
për të cilët të kam shërbyer dhe lermë të
iki, mbasi ti e njeh mirë shërbimin që të
kam bërë". 27 Por Labano i tha: "Në rast
se kam gjetur hir në sytë e tu, qëndro,
sepse kam prekur me dorë që Zoti më ka
bekuar për shkakun tënd". 28 Pastaj tha:
"Ma cakto pagesën tënde dhe unë do të
ta jap". 29 Jakobi iu përgjegj: "Ti e di si
të kam shërbyer, dhe çfarë i ka ndodhur
bagëtisë sate në duart e mia. 30 Sepse ajo
që ti kishe para se të vija unë ishte pak,
por tani është rritur shumë; dhe Zoti të ka
bekuar kudo që kam qënë unë. Por tani
kur do të punoj edhe për shtëpinë time?".
31 Labano tha: "Sa duhet të të jap?". Jakobi
iu përgjigj: "Nuk duhet të më japësh asgjë;
në qoftë se ti do të bësh atë që po të them,
do të mbetem këtu për të kullotur kopetë
e tua dhe për t'u kujdesur për to. 32 Do
të kaloj ditën e sotme në mes tërë kopeve
të tua dhe do të veçoj të gjitha kafshët
laramane dhe pikalarme, të gjithë qingjat e
zinj dhe të gjitha dhitë lara-lara ose pika-
pika. Dhe këto kafshë do të jenë pagesa
ime. 33 Kështu tani e tutje ndershmëria
ime do të përgjigjet para teje për personin
tim, kur do të vish të kontrollosh pagesën
time; çdo bagëti që nuk është laramane a
me pika midis dhive dhe çdo qengj jo i zi
do të konsiderohet i vjedhur po të gjindet
pranë meje". 34 Labano tha: "Mirë, le të
bëhet ashtu si thua ti!". 35 dhe po atë ditë
veçoi cjeptë vija-vija dhe me pika dhe të
gjitha dhitë laramane dhe pika pika, çdo
bagëti që kishte një njollë të bardhë apo çdo
dele e zezë midis dhenve, dhe ua la bijve të
vet. 36 Dhe Labano vendosi një distancë prej
tri ditësh me këmbë midis vetes së tij dhe
Jakobit; dhe Jakobi kulloste pjesën që mbeti
nga kopetë e Labanos. 37 Dhe Jakobi mori
disa purteka të njoma plepi, bajameje dhe
rrapi; u bëri disa zhvoshkje, duke zbuluar
të bardhën e purtekave. 38 Pastaj i vendosi
purtekat që kishte zhvoshkur që të shiko-
heshin nga dhentë në koritë, domethënë
në vendet ku kopetë vinin për të pirë ujë;
dhe kafshët vinin në afsh kur vinin për të
pirë. 39 Kështu kafshët vinin në afsh përpara
purtekave dhe pillnin qengja vija-vija, lara-
lara dhe pika pika. 40 Pastaj Jakobi i veçonte
këta qengja dhe bënte që kopetë t'i kthenin
sytë nga kafshët vija-vija dhe nga tërë ato
të zeza në kopenë e Labanos. Ai formoi
kështu kope të veçanta, që nuk i bashkoi
me kopetë e Labanos. 41 Por ndodhte që
sa herë kafshët e fuqishme të kopesë vinin
në afsh, Jakobi i vinte purtekat në koritë
para deleve, në mënyrë që këto të hynin
në afsh afër purtekave; 42 Por kur kafshët
e kopesë ishin të dobëta, nuk i vinte ato;
kështu që qengjat e dobëta ishin të Labanos
dhe ata të shëndoshë të Jakobit. 43 Kështu ai
u bë shumë i pasur dhe pati një numër të
madh kopesh, shërbëtoresh, shërbëtorësh,
devesh dhe gomarësh.

31

1 Por Jakobi dëgjoi fjalët e bijve të La-
banos që thoshin: "Jakobi mori gjithçka
kishte ati ynë; dhe me atë që i përkiste atit
tonë, ai krijoi gjithë këtë pasuri". 2 Jakobi
vuri re edhe fytyrën e Labanos; dhe ja, ndaj
tij nuk ishte si më parë. 3 Pastaj Zoti i tha

Jakobit: “Kthehu në vendin e etërve të tu
dhe te fisi yt, dhe unë do të jem me ty”.
4 Atëherë Jakobi dërgoi e thirri Rakelën dhe
Lean, që të vinin në fushat pranë kopesë së
tij, 5 dhe u tha atyre: “Unë e shoh që fytyra
e atit tuaj ndaj meje nuk është si më parë;
por Perëndia i atit tim ka qenë me mua.
6 Dhe ju e dini se unë i kam shërbyer atit
tuaj me tërë forcën time, 7 ndërsa ati juaj më
ka mashtruar dhe ka ndryshuar pagesën
time dhjetë herë, por Perëndia nuk e lejoi
të më bëjë të keq. 8 Në qoftë se ai thoshte:
“Krerët laramane do të jenë pagesa jote”,
e tërë kopeja pillte qengja laramane; dhe
po të thoshte: “Krerët vija-vija do të jenë
pagesa jote”, tërë kopeja pillte qengja vija-
vija. 9 Kështu Perëndia ia hoqi bagëtinë atit
tuaj dhe ma dha mua. 10 Një herë, në kohën
kur kopetë hynin në afsh, unë ngrita sytë
dhe pashë në ëndërr që cjeptë që ndërzenin
femrat ishin vija-vija, me pulla dhe lara-
lara. 11 Dhe engjëlli i Perëndisë më tha në
ëndërr: “Jakob!”. Unë iu përgjigja: “Ja
ku jam!”. 12 Atëherë ai tha: “Ço tani sytë
dhe shiko: tërë deshtë që ndërzejnë femrat
janë vija-vija, me pulla dhe lara-lara, sepse
pashë të gjitha ato që të punon Labano.
13 Unë jam Perëndia i Bethelit, ku ti ke vajo-
sur një përmendore dhe më lidhe një kusht.
Tani çohu, lëre këtë vend dhe kthehu në
vendlindjen tënde””. 14 Rakela dhe Lea iu
përgjigjën dhe i thanë: “Mos kemi ndoshta
ne akoma pjesë dhe trashëgimi në shtëpinë
e atit tonë? 15 A nuk na ke trajtuar si të huaja
për arësye se na ka shitur dhe veç kësaj
ka ngrënë edhe paratë tona? 16 Të gjitha
pasuritë që Perëndia i hoqi atit tonë janë
tonat dhe të bijve tanë; prandaj bëj të gjitha
ato që Perëndia të ka thënë”. 17 Atëherë
Jakobi u ngrit dhe i vuri bijtë e tij dhe
gratë e tij mbi devetë, 18 dhe mori me vete
tërë bagëtinë e tij duke marrë me vete
gjithë pasurinë që kishte vënë, bagëtinë
që i përkiste dhe atë që e kishte blerë
në Padam-Aram, për të vajtur tek Isaku,
në vendin e Kanaanëve. 19 Ndërsa Labano
kishte vajtur të qethte dhentë e tij, Rakela
vodhi idhujt e të atit. 20 Dhe Jakobi u largua
fshehurazi nga Labano, Arameu, pa i thënë
se kishte ndërmend të ikte. 21 Kështu ai iku
me gjithçka kishte; u ngrit, kaloi lumin dhe
u drejtua për në malin e Galaadit. 22 Ditën
e tretë i treguan Labanos se Jakobi kishte
ikur. 23 Atëherë ai mori me vete vëllezërit e
tij, e ndoqi shtatë ditë rrugë dhe e arriti në
malin e Galaadit. 24 Por Perëndia iu shfaq në
ëndërr natën Labanos, Arameut, dhe i tha:
“Ruhu e mos i fol Jakobit, as për të mirë e as
për të keq”. 25 Labano e arriti, pra, Jakobin.
Tani Jakobi e kishte ngritur çadrën e tij në
mal; dhe gjithashtu Labano dhe vëllezërit
e tij kishin ngritur çadrat e tyre mbi malin
e Galaadit. 26 Atëherë Labano i tha Jako-
bit: “Ç’bëre duke më mashtruar në këtë
mënyrë dhe duke i marrë bijat e mia si
robëresha lufte? 27 Pse ike dhe u largove nga
unë fshehurazi, pa më lajmëruar aspak?
Unë do të kisha përcjellë me gëzim dhe me
këngë, me lodërz dhe qeste. 28 Dhe nuk më
lejove të puth bijtë dhe bijat e mia! Ti ke
vepruar pa mënd. 29 Tani unë kam në dorë
t’ju bëj keq, por Perëndia i atit tënd më foli
natën e kaluar, duke thënë: “Ruhu, mos t’i
flasësh Jakobit as për mirë apo për keq”.
30 Sigurisht ike, sepse kishe një dëshirë të
madhe të kthehesh përsëri në shtëpinë e
atit tënd; po pse vodhe perënditë e mia?”.
31 Atëherë Jakobi iu përgjegj Labanos: “Unë
kisha frikë, sepse mendoja që ti mund të më
merrje me forcë bijat e tua. 32 Por kushdo
qoftë ai të cilit do t’i gjesh perënditë e tu,
ai duhet të vdesë në prani të vëllezërve
tanë; kërko ti vetë atë që të përket tek unë
dhe merre!”. Jakobi nuk e dinte që ato
i kishte vjedhur Rakela. 33 Kështu Labano
hyri në çadrën e Jakobit, në çadrën e Leas
dhe në çadrën e dy shërbyeseve, por nuk
gjeti asgjë. Doli pastaj nga çadra e Leas
dhe hyri në çadrën e Rakelës. 34 Por Rakela
kishte marrë idhujt dhe i kishte vënë në
samarin e devesë, pastaj qe ulur mbi to.
Labano kërkoi në tërë çadrën, por nuk
gjeti asgjë. 35 Dhe ajo i tha të atit: “Mos
u zemëro, zotëria im, në rast se unë nuk
mund të çohem përpara teje, sepse jam
me të përmuajshmet e grave”. Kështu ai
kërkoi, por nuk i gjeti idhujt. 36 Atëherë
Jakobi u zemërua dhe u grind me Labanon;
dhe Jakobi iu përgjegj dhe i tha Labanos:
“Cili është faji im, cili është mëkati im, që ti
të më ndjekësh me aq tërbim? 37 Ti rrëmove
në tërë gjërat e mia. Çfarë gjete nga të
gjitha ato që i përkasin shtëpisë sate? Vëri
këtu para vëllezërve të mi dhe vëllezërve
të tu dhe le të vendosin ata midis nesh të
dy! 38 Kam qenë njëzet vjet me ty; delet dhe
dhitë e tua nuk kanë dështuar dhe unë nuk

kam ngrënë deshtë e kopesë sate. 39 Unë
nuk t'i kam sjellë kurrë kafshët të shqyera
nga bishat; dëmin e kam pësuar vetë; ti
kërkoje me ngulm nga unë atë që ishte
vjedhur ditën apo natën. 40 Ky ishte fati im;
ditën më ligte vapa dhe natën të ftohtit e
madh, dhe gjumi më ikte nga sytë. 41 Kam
qënë njëzet vjet në shtëpinë tënde; të kam
shërbyer katërmbëdhjetë vjet për dy bijat
e tua dhe gjashtë vjet për kopenë tënde. Ti
e ke ndryshuar dhjetë herë pagesën time.
42 Në qoftë se Perëndia i atit tim, Perëndia
i Abrahamit dhe Tmerri i Isakut, nuk do të
kishte qënë në favorin tim, ti me siguri do
të më kishe kthyer duar bosh. Perëndia
e pa trishtimin tim dhe mundin e duarve
të mia, dhe mbrëmë dha vendimin e tij".
43 Atëherë Labano u përgjegj dhe tha: "Këto
bija janë bijat e mia, këta bij janë bijtë e mi,
këto kope janë kopetë e mia, dhe gjithçka
të zë syri është imja. Por çfarë mund t'u
bëj sot këtyre bijave të mia apo bijve që
ato kanë lindur? 44 Prandaj eja të bëjmë një
besëlidhie midis teje dhe meje, dhe që ajo
shërbeftë si dëshmi midis teje dhe meje".
45 Atëherë Jakobi mori një gur dhe e ngriti
si një përmendore. 46 Pastaj Jakobi u tha
vëllezërve të tij: "Mblidhni gurë". Dhe ata
morën gurë dhe bënë një tog me ta, dhe
hëngrën bukë pranë këtij togu. 47 Labano
e quajti atë tog Jegar-Sahadutha, ndërsa
Jakobi e quajti Galed. 48 Dhe Labano tha:
"Sot ky tog është një dëshmi midis teje
dhe meje". Prandaj u quajt Galed, 49 edhe
Mitspah, sepse Labano tha: "Zoti të mos
e ndajë syrin mua dhe ty kur do të jetë e
pamundur të shohim shoqi-shoqin. 50 Në
rast se ti keqtrajton bijat e mia ose marto-
hesh me gra të tjera veç bijave të mia, edhe
sikur të mos ketë asnjeri me ne, kujtohu që
Perëndia është dëshmitar midis meje dhe
teje". 51 Labano i tha gjithashtu Jakobit:
"Ja ky tog gurësh, dhe ja përmendorja që
kam ngritur midis teje dhe meje. 52 Le të
jetë ky tog një dëshmi dhe le të jetë kjo
përmendore një dëshmi që unë nuk do ta
kapërcej këtë tog për të të bërë keq ty,
dhe që ti nuk do ta kapërcesh këtë tog
dhe këtë përmendore për të më bërë keq
mua. 53 Perëndia i Abrahamit dhe Perëndia
i Nahorit, Perëndia i atit të tyre, u bëftë
gjykatës midis nesh!". Dhe Jakobi u betua
për Tmerrin e Isakut, atit të tij. 54 Pastaj
Jakobi bëri një fli në mal dhe i ftoi vëllezërit
e tij të hanin bukë. Dhe ata hëngrën bukë
dhe e kaluan natën në mal. 55 Labano u ngrit
herët në mëngjes, i puthi bijtë dhe bijat e tij
dhe i bekoi. Pastaj Labano u nis dhe u kthye
në shtëpinë e tij.

32

1 Ndërsa Jakobi vazhdonte rrugën e tij, i
dolën përpara engjëj të Perëndisë. 2 Mbasi
i pa Jakobi, tha: "Ky është fushimi i
Perëndisë"; dhe e quajti atë vend Ma-
hanaim. 3 Pastaj Jakobi dërgoi para tij disa
lajmëtarë vëllait të tij Esau, në vendin e
Seirit, në fushën e Edomit. 4 Dhe u dha
atyre këtë urdhër duke thënë: "Do t'i thoni
kështu Esaut, zotërisë tim: "Kështu thotë
shërbyesi yt Jakobi: Unë kam banuar pranë
Labanos dhe kam qëndruar aty deri tani;
5 kam qe, gomarë, kope, shërbyes dhe shër-
byese; dhe këtë po ja tregoj zotërisë tim,
për të gjetur hir në sytë e tu"". 6 Lajmëtarët
u kthyen pastaj te Jakobi, duke i thënë:
"Vajtëm te vëllai yt Esau; dhe tani ai po
vjen vetë që të takohet me ty dhe ka me
vete katërqind burra". 7 Atëherë Jakobin e
zuri një frikë e madhe dhe një ankth dhe
ndau dysh njerëzit që ishin me të, kopetë,
bagëtinë e trashë dhe devetë, dhe tha: 8 "Në
qoftë se Esau vjen kundër njerit grup dhe
e sulmon, grupi që mbetet do të mund të
shpëtojë". 9 Pastaj Jakobi tha: "O Perëndi
i atit tim Abraham, Perëndi i atit tim Isak,
o Zot, që më ke thënë: "Ktheu në vendin
tënd dhe pranë fisit tënd dhe unë do të
bëj të mirë", 10 unë nuk jam i denjë i të
gjitha mirësive dhe i gjithë besnikërisë që
ke treguar ndaj shërbyesit tënd, sepse unë
e kalova këtë Jordan vetëm me shkopin tim
dhe tani janë bërë dy grupe. 11 Çliromë, të
lutem, nga duart e vëllait tim, nga duart e
Esaut, sepse unë kam frikë nga ai dhe druaj
që ai të vijë për të më sulmuar, pa kursyer
as nënat as fëmijët. 12 Dhe ti the: "Pa
tjetër, unë do të të bëj mirë dhe do t'i bëj
pasardhësit e tu si rëra e detit, që nuk mund
të llogaritet se është shumë e madhe"".
13 Kështu Jakobi e kaloi natën në atë vend,
dhe nga ato që kishte nëpër duar ai zgjodhi
një dhuratë për vëllanë e tij Esau: 14 dyqind
dhi, njëzet cjep, dyqind dele dhe njëzet
desh, 15 tridhjetë deve qumështore me të
vegjëlit e tyre, dyzet lopë dhe dhjetë dema,

njëzet gomarica dhe dhjetë mëza. [16] Pastaj
ua dorëzoi shërbyesve të tij, çdo kope për
llogari të vet, dhe u tha shërbëtorëve të tij:
"Kaloni para meje dhe lini një farë hapësire
midis një kopeje dhe tjetrës". [17] Dhe i dha
urdhër të parit: "Kur vëllai im Esau do të
të takojë dhe do të të pyesë: "I kujt je ti
dhe ku shkon? Të kujt janë këto kafshë
para teje?", [18] ti do të përgjigjesh: "Janë të
shërbëtorit tënd Jakobit; është një dhuratë
e dërguar zotërisë tim Esau; dhe ja, ai vetë
po vjen mbas nesh"". [19] Ai i dha të njëjtin
urdhër të dytit, të tretit dhe gjithë atyre
që ndiqnin kopetë, duke u thënë: "Në këtë
mënyrë do t'i flisni Esaut kur do ta takoni;
[20] dhe do t'i thoni: "Ja, shërbëtori yt Jakobi
është duke ardhur vetë pas nesh"". Sepse
thoshte: "Unë do ta qetësoj me dhuratën
që më paraprin e pastaj do të shikoj fy-
tyrën e tij; ndofta do të më presë mirë".
[21] Kështu dhurata shkoi para tij, por ai e
kaloi natën në fushim. [22] Por atë natë ai u
ngrit, mori dy gratë e tij, dy shërbëtoret
dhe të njëmbëdhjetë fëmijët e tij dhe e kaloi
vaun e lumit Jabbok. [23] I mori me vete dhe
bëri që të kalonin përruan të gjitha gjërat
që zotëronte. [24] Kështu Jakobi mbeti vetëm
dhe një burrë luftoi me të deri në agim.
[25] Kur ky burrë e pa se nuk mund ta mundte,
i preku zgavrën e ijës; dhe zgavra e ijes
së Jakobit u përdrodh, ndërsa ai luftonte
kundër tij. [26] Dhe ai tha: "Lërmë të shkoj,
se po lind agimi". Por Jakobi iu përgjegj:
"Nuk do të të lë të shkosh, në rast se nuk më
bekon më parë!". [27] Tjetri i tha: "Cili është
emri yt?". Ai u përgjegj: "Jakob". [28] Atëherë
ai i tha: "Emri yt nuk do të jetë më Jakob,
por Israel, sepse ti ke luftuar bashkë me
Perëndinë dhe me njerëzit, dhe ke fituar".
[29] Jakobi i tha: "Të lutem, tregomë emrin
tënd". Por ai iu përgjegj: "Pse e do emrin
tim?". [30] Dhe kështu ai e bekoi. Atëherë
Jakobi e quajti këtë vend Peniel, sepse tha:
"E pashë Perëndinë ballë për ballë dhe jeta
ime u fal". [31] Mbasi ai kaloi Penielin, dielli
po ngrihej; dhe Jakobi çalonte për shkak
të ijës. [32] Për këtë arësye, deri në ditën e
sotme, bijtë e Izraelit nuk e hanë gilcën
e kofshës që kalon nëpër zgavrën e ijës,
sepse ai njeri kishte prekur zgavrën e ijës
së Jakobit në pikën e gilcës së kofshës.

33

[1] Jakobi ngriti sytë, vështroi dhe pa që
po vinte Esau, që kishte me vete katërqind
burra. Atëherë i ndau bijtë e tij midis Leas,
Rakelës dhe dy shërbyeseve të tij. [2] Në
krye vuri shërbyeset dhe bijtë e tyre, pastaj
Lean dhe bijtë e saj dhe së fundi Rakelën
dhe Jozefin. [3] Ai vetë kaloi para tyre dhe u
përkul deri në tokë shtatë herë deri sa arriti
pranë vëllait të vet. [4] Atëherë Esau vrapoi
drejt tij, e përqafoi, iu hodh në qafë dhe e
puthi; dhe që të dy qanë. [5] Pastaj Esau ngriti
sytë, pa gratë e fëmijët dhe tha: "Kush janë
këta me ty?". Jakobi iu përgjigj: "Janë bijtë
që Perëndia pati mirësinë t'i japë shërbye-
sit tënd". [6] Atëherë u afruan shërbyeset, ato
dhe bijtë e tyre, dhe u përkulën. [7] U afruan
edhe Lea dhe bijtë e saj, dhe u përkulën.
Pastaj u afruan Jozefi dhe Rakela, dhe u
përkulën edhe ata. [8] Esau tha: "Çfarë ke
ndërmend të bësh me tërë atë grup që
takova?". Jakobi u përgjigj: "Është për të
gjetur hir në sytë e zotërisë tim". [9] Atëherë
Esau tha: "Kam mjaft për vete, o vëllai im;
mbaj për vete atë që është jotja". [10] Por
Jakobi tha: "Jo, të lutem; në qoftë se kam
gjetur hir në sytë e tu, prano dhuratën
time nga dora ime, sepse kur pashë fytyrën
tënde, për mua ishte njëlloj sikur të shikoja
fytyrën e Perëndisë, dhe ti më ke pritur
mirë. [11] Pranoje, pra, dhuratën që të është
sjellë, sepse Perëndia është treguar shumë
i mirë me mua dhe unë kam gjithçka". Dhe
nguli këmbë aq shumë, sa që Esau pranoi.
[12] Pastaj Esau tha: "Le të nisemi, të fillojmë
të ecim dhe unë do të shkoj para teje".
[13] Por Jakobi u përgjigj: "Zotëria im e di
që fëmijët janë në moshë të vogël dhe që
kam me vete dele dhe lopë qumështore;
po t'i mbajmë keq qoftë edhe një ditë të
vetme, tërë kafshët kanë për të vdekur. [14] Le
të kalojë zotëria im para shërbëtorit të tij,
dhe unë do ta ndjek ngadalë me hapin e
kafshëve që më paraprijnë dhe me hapin
e fëmijëve, deri sa të arrijë te zotëria im
në Seir". [15] Atëherë Esau tha: "Më lejo
të paktën të lë me ty disa nga njerëzit
që janë me mua". Por Jakobi u përgjigj:
"Pse ta bëjmë këtë? Mjafton që unë të
gjej hir në sytë e zotërisë tim". [16] Kështu
po atë ditë Esau u rikthye në rrugën e tij
drejt Seirit. [17] Jakobi u nis në drejtim të
Sukothit, ndërtoi atje një shtëpi për vete

dhe kasolle për bagëtinë; prandaj ai vend u
quajt Sukoth. 18 Pastaj Jakobi, duke u kthyer
nga Padan-Arami, arriti shëndoshë e mirë
në qytetin e Sikemit, në vendin e Kanaanit,
ku ngriti çadrat e tij përballë qytetit. 19 Dhe
bleu nga bijtë e Hamorit, at i Sikemit, për
njëqind copë paresh, pjesën e fushës ku
kishte ngritur çadrat e tij përballë qytetit.
20 Pastaj aty ngriti një altar dhe e quajti El-
Elohej-Izrael.

34

1 Por Dina, vajza që Lea i kishte lindur
Jakobit, doli për të parë bijat e vendit.
2 Dhe Sikemi, biri i Hamorit Hiveut, princi
i vendit, sa e pa e rrëmbeu, ra në shtrat me
të dhe e dhunoi. 3 Dhe shpirti i tij u lidh
me Dinën, të bijën e Jakobit; ai e dashuroi
vajzën dhe i foli zemrës së saj. 4 Pastaj i tha
të atit Hamor: "Ma jep këtë vajzë për grua".
5 Por Jakobi dëgjoi që ai e kishte çnderuar
bijën e tij Dina; por bijtë e tij ishin nëpër
fushat me bagëtinë e tij, dhe Jakobi heshti
deri sa u kthyen. 6 Atëherë Hamori, ati i
Sikemit, shkoi tek Jakobi për t'i folur. 7 Sapo
dëgjuan për atë që kishte ndodhur, bijtë e
Jakobit u kthyen nga fushat; ata ishin të
hidhëruar dhe shumë të zemëruar, sepse
ai kishte kryer një veprim të turpshëm në
Izrael, duke rënë në shtrat me të bijën
e Jakobit, gjë që nuk duhej bërë. 8 Por
Hamori u foli atyre duke thënë: "Shpirti i
tim biri Sikem është lidhur me bijën tuaj,
prandaj jepjani për grua; 9 të bëjmë krushqi
bashkë: na jepni bijat tuaja dhe merrni
bijat tona. 10 Kështu ju do të banoni me
ne dhe vendi do të jetë në dispozicionin
tuaj; banoni në të, bëni tregëti dhe blini
prona". 11 Pastaj Sikemi u tha të atit dhe
të vëllezërve të Dinës: "Bëni që unë të gjej
hir në sytë tuaj dhe do t'ju jap çfarëdo gjë
që do të më kërkoni. 12 Më caktoni madje
një pajë të madhe dhe një dhuratë, dhe
unë do t'ju jap sa të kërkoni, por ma jepni
vajzën për grua". 13 Atëherë bijtë e Jakobit
iu përgjegjën Sikemit dhe Hamorit, të atit,
dhe u folën atyre me dredhi, sepse Sikemi
kishte çnderuar motrën e tyre Dina, 14 dhe
u thanë atyre: "Nuk mund ta bëjmë këtë
gjë, domethënë ta japim motrën tonë një
njeriu të parrethprerë, sepse kjo do të ishte
një turp për ne. 15 Vetëm me këtë kusht
do ta pranojmë kërkesën tuaj, domethënë
po të jetë se bëheni si ne, duke rrethprerë
çdo mashkull nga ju. 16 Atëherë ne do t'ju
japim bijat tona dhe do të marrim bijat
tuaja, do të banojmë bashkë me ju dhe do
të bëhemi një popull i vetëm. 17 Por në
qoftë se nuk doni të na dëgjoni dhe nuk
dëshironi të rrethpriteni, ne do të marrim
bijën tonë dhe do të ikim". 18 Fjalët e tyre
i pëlqyen Hamorit dhe Sikemit, birit të
Hamorit. 19 Dhe i riu nuk vonoi ta kryejë
atë gjë, sepse e donte të bijën e Jakobit dhe
ishte njeriu më i nderuar në tërë shtëpinë
e të atit. 20 Hamori dhe Sikemi, bir i tij,
erdhën në portat e qytetit të tyre dhe
u folën njerëzve të qytetit të tyre, duke
thënë: 21 "Këta njerëz dëshirojnë të jetojnë
në paqe me ne; le të rrinë në vendin tonë
dhe të merren me tregti, sepse vendi është
mjaft i madh edhe për ata. Ne do të marrim
bijat e tyre për gra dhe do t'ju japim bijat
tona. 22 Por këta njerëz do të pranojnë të
banojnë me ne për të formuar një popull të
vetëm, me të vetmin kusht që çdo mashkull
te ne të rrethpritet, ashtu si rrethpriten
ata. 23 Bagëtia e tyre, pasuria e tyre dhe
kafshët e tyre a nuk do të bëhen ndofta
një ditë tonat? Le të pranojmë kërkesën e
tyre dhe ata do të banojnë bashkë me ne".
24 Dhe të gjithë ata që dilnin nga portat e
qytetit dëgjuan fjalët e Hamorit dhe të birit
të tij Sikem; dhe çdo mashkull u rrethpre,
tërë ata dilnin nga porta e qytetit. 25 Por
ndodhi që ditën e tretë, ndërsa ata vuanin,
dy nga bijtë e Jakobit, Simeoni dhe Levi,
vëllezër të Dinës, morën secili shpatën e
vet, u vërsulën mbi qytetin që rrinte në
siguri dhe vranë tërë meshkujt. 26 Vranë me
shpatë edhe Hamorin dhe birin e tij Sikem,
pastaj muarrën Dinën nga shtëpia e Sikemit
dhe ikën. 27 Bijtë e Jakobit u vërsulën mbi të
vrarët dhe plaçkitën qytetin; sepse motrën
e tyre e kishin çnderuar. 28 Kështu ata
morën kopetë me bagëti të imët dhe të
trashë, gomarët e tyre, gjithçka që ishte në
qytet dhe gjithçka që ishte nëpër fushat,
29 dhe morën me vete si plaçkë tërë pasuritë
e tyre, tërë fëmijët e tyre të vegjël, gratë
e tyre dhe gjithçka ndodhej në shtëpitë.
30 Atëherë Jakobi i tha Simeonit dhe Levit:
"Ju më keni futur në telashe duke më bërë
të urryer nga banorët e vendit, Kanaanët
dhe Perezejtë. Me qenë se ne jemi pa-
kicë, ata do të grumbullohen kundër meje

dhe do të më sulmojnë, dhe unë ashtu si
shtëpia ime do të shfarosemi". 31 Por ata u
përgjigjën: "A duhet ta trajtonte ai motrën
tonë si një prostitutë?".

35

1 Perëndia i tha Jakobit: "Çohu, ngjitu
në Bethel dhe vendosu aty; dhe bëj aty
një altar Perëndisë që t'u shfaq, kur ikje
para vëllait tënd Esau". 2 Atëherë Jakobi i
tha familjes së tij dhe gjithë atyre që ishin
me të: "Hiqni nga rrethi juaj perënditë
e huaja, pastrohuni dhe ndërroni rrobat
tuaja; 3 pastaj të ngrihemi dhe të shkojmë
në Bethel, dhe unë do t'i bëj një altar
Perëndisë që plotësoi dëshirën time ditën e
fatkeqësisë sime dhe që më shoqëroi në ud-
hëtimin që kam bërë". 4 Atëherë ata i dhanë
Jakobit tërë perënditë e huaja që kishin dhe
varëset që mbanin në veshë; dhe Jakobi i
fshehu nën lisin që ndodhet pranë Sikemit.
5 Pastaj ata u nisën dhe tmerri i Perëndisë
ra mbi të gjitha qytetet rreth tyre, kështu
që nuk i ndoqën bijtë e Jakobit. 6 Kështu
Jakobi arriti në Luc, domethënë në Bethel,
që ndodhet në vendin e Kanaanit; erdhi aty
me të gjithë njerëzit që ishin me të. 7 Dhe
aty ndërtoi një altar dhe këtë vend e quajti
El-Bethel, sepse aty i qe çfaqur Perëndia
kur po ikte para vëllait të tij. 8 Atëherë
vdiq Debora, taja e Rebekës, dhe e varrosën
poshtë Bethelit, në këmbët e lisit që u quajt
Alon-Bakuth. 9 Perëndia iu shfaq përsëri
Jakobit, kur ky po vinte nga Padam-Arami
dhe e bekoi. 10 Dhe Perëndia i tha: "Emri yt
është Jakob; ti nuk do të quhesh më Jakob,
por emri yt do të jetë Izrael". Dhe i vuri
emrin Izrael. 11 Pastaj Perëndia i tha: "Unë
jam Perëndia i Plotfuqishëm; ti bëhu i fryt-
shëm dhe shumëzo; një komb, madje një
tërësi kombesh do të rrjedhin prej teje, dhe
disa mbretër kanë për të dalë nga ijët e tua;
12 dhe do të të jap ty dhe pasardhësve të tu
pas teje vendin që i dhashë Abrahamit dhe
Isakut". 13 Pastaj Perëndia u ngjit më lart
nga ai, nga vendi ku i kishte folur. 14 Atëherë
Jakobi ndërtoi një përmendore, një për-
mendore prej guri, në vendin ku Perëndia
i kishte folur; mbi të hodhi pak verë dhe
derdhi ca vaj sipër. 15 Dhe Jakobi e quajti
Bethel vendin ku Perëndia i kishte folur.
16 Pastaj u nisën nga Betheli; kishte edhe
një copë rrugë për të arritur në Efratë, kur
Rakela lindi. Ajo pati një lindje të vështirë;
17 dhe gjatë lindjes së vështirë mamia i tha:
"Mos ki frikë, sepse edhe këtë herë ke një
djalë". 18 Dhe ndërsa shpirti po e linte (sepse
vdiq), i vuri emrin Ben-Oni, por i ati e
quajti Beniamin. 19 Kështu Rakela vdiq dhe
u varros në rrugën e Efratës (domethënë të
Betlemit). 20 Dhe Jakobi ngriti mbi varrin e
saj një përmendore. Dhe kjo përmendore
ekziston ende sot e kësaj dite mbi varrin
e Rakelës. 21 Pastaj Izraeli u nis dhe ngriti
çadrën përtej Migdal-Ederit. 22 Dhe ndodhi
që, ndërsa Izraeli banonte në atë vend,
Rubeni shkoi e ra në shtrat me Bilbah,
konkubinën e atit të tij. Dhe Izraeli e mori
vesh. 23 Bijtë e Jakobit ishin dymbëdhjetë.
Bijtë e Leas ishin: Rubeni, i parëlinduri
i Jakobit, Simeoni, Levi, Juda, Isakari dhe
Zabuloni. 24 Bijtë e Rakelës ishin: Jozefi dhe
Beniamini. 25 Bijtë e Bilhahut, shërbëtorja
e Rakelës, ishin: Dani dhe Neftali. 26 Bijtë
e Zilpahës, shërbëtorja e Leas, ishin: Gadi
dhe Asheri. Këta janë bijtë e Jakobit që
i lindën në Padan-Aram. 27 Pastaj Jakobi
erdhi tek Isaku, i ati, në Marme, në Kirjath-
Arba (domethënë në Hebron), ku Abrahami
dhe Isaku kishin qëndruar ca kohë. 28 Isaku
jetoi njëqind e tetëdhjetë vjet. 29 Kështu
Isaku dha shpirt, vdiq dhe u bashkua me
popullin e tij, ishte i plakur dhe i ngopur
me ditë; dhe Esau dhe Jakobi, bijtë e tij, e
varrosën.

36

1 Këta janë pasardhësit e Esaut, që është
Edomi. 2 Esau i mori gratë e tij nga bijat
e Kanaanëve: Adën, e bija e Elonit Hi-
teut, dhe Oholibamahën, e bija e Cibeonit
Hiveut; 3 dhe Basemathin, e bija e Ismaelit
dhe motra e Nebajothit. 4 Ada i lindi Esaut
Elifazin; 5 Basemathi lindi Reuelin, kurse
Oholibamahu lindi Jeushin, Jalamin dhe
Korahin. Këta janë bijtë e Esaut që i lindën
në vendin e Kanaanit. 6 Pastaj Esau mori
gratë e tij, bijtë dhe bijat e tij, gjithë njerëzit
e shtëpisë së tij, kopetë e tij, tërë bagëtinë
e tij dhe tërë pasurinë që kishte blerë në
vendin e Kanaanëve, dhe shkoi në një vend,
larg vëllait të tij Jakob, 7 sepse pasuritë e
tyre ishin tepër të mëdha, që ata të mund
të banonin bashkë; vendi ku rrinin nuk
ishte në gjendje t'i mbante për shkak të
bagëtisë së tyre. 8 Kështu Esau u vendos mbi
malin e Seirit; Esau është Edomi. 9 Këta janë

pasardhësit e Esaut, atit të Edomitëve, në
malin e Seirit. 10 Këta janë emrat e bijve të
Esaut: Elifazi, i biri i Adës, gruaja e Esaut;
Reueli, i biri i Bazemathës, gruaja e Esaut.
11 Bijtë e Elifazit qenë: Temani, Omari, Ce-
foni, Gatami dhe Kenaci. 12 Timna ishte
konkubina e Elifazit, i biri i Esaut. Ajo i lindi
Amalekun Elifazit. Këta qenë bijtë e Adës,
gruaja e Esaut. 13 Këta qenë bijtë e Reuelit:
Nahathi dhe Zerahu, Shamahu dhe Micahu.
Këta qenë bijtë e Basemathës, gruaja e
Esaut. 14 Këta qenë bijtë e Oholibamahës,
e bija e Anahut, e bija e Cibeonit, gruaja
e Esaut; ajo i lindi Esaut: Jeushin, Jalamin
dhe Korahun. 15 Këta qenë krerët e bijve
të Esaut: bijtë e Elifazit, i parëlinduri i
Esaut; kreu Teman, kreu Omar, kreu Cefo,
kreu Kenaz, 16 kreu Korah, kreu Gatam dhe
kreu Amalek; këta qenë krerët e rrjedhur
nga Elifazi në vendin e Edomit; ata qenë
bijtë e Adës. 17 Këta qenë bijtë e Reuelit,
i biri i Esaut: kreu Nahath, kreu Zerah,
kreu Shamah dhe kreu Micah; këta qenë
krerët e rrjedhur nga Reueli në vendin e
Edomit; ata qenë bijtë e Basemathës, gruaja
e Esaut. 18 Këta qenë bijtë e Oholibamahës,
gruaja e Esaut, kreu Jeush; kreu Jeush, kreu
Jalam dhe kreu Korah; ata qenë krerët e
rrjedhur nga Oholibamah, e bija e Anahut
dhe gruaja e Esaut. 19 Këta qenë bijtë e
Esaut, që është Edomi, dhe këta qenë krerët
e tyre. 20 Këta qenë bijtë e Seirit, Horeut, që
banonin atë vend: Lotani, Shobali, Cibeoni,
Anahu. 21 Dishoni, Etseri dhe Dishani. Këta
qenë krerët e Horejve, bijtë e Seirit, në
vendin e Edomit. 22 Bijtë e Lotanit qenë:
Hori dhe Hemami; dhe motra e Lotanit
qe Timna. 23 Këta qenë bijtë e Shobalit:
Alvani, Manahathi, Ebali, Shefo dhe Onami.
24 Këta qenë bijtë e Cibeonit: Aja dhe Anahu.
Anahu është ai që zbuloi në shkretëtirë
ujëra të nxehta ndërsa po kulloste gomarët
e Cibeonit, atit të tij. 25 Këta qenë bijtë e
Anahut: Dishoni dhe Oholibamah, e bija e
Anahut. 26 Këta qenë bijtë e Dishonit: Hem-
dani, Eshbani, Ithrani dhe Kerani. 27 Këta
qenë bijtë e Etserit: Bilhani, Zaavani dhe
Akani. 28 Këta qenë bijtë e Dishanit: Utsi
dhe Arani. 29 Këta qenë krerët e Horejve:
kreu Lothan, kreu Shobal, kreu Cibeon,
kreu Anah, 30 kreu Dishon, kreu Etser, kreu
Dishan. Këta qenë krerët e Horejve, krerët
që ata patën në vendin e Seirit. 31 Këta
qenë mbretërit që mbretëruan në vendin e
Edomit, para se ndonjë mbret të sundonte
mbi bijtë e Izraelit: 32 Bela, i biri i Beorit,
mbretëroi në Edom, dhe emri i qytetit të
tij qe Dinhabah. 33 Bela vdiq dhe në vend
të tij mbretëroi Jobabi, i biri i Zerahut, nga
Botsrahu. 34 Jobabi vdiq dhe në vend të tij
mbretëroi Hushami, nga vendi i Teman-
itëve. 35 Hushami vdiq, dhe në vend të tij
mbretëroi Hadabi, i biri i Bedadit, që mundi
Madianitët në fushat e Moabit; dhe emri i
qytetit të tij qe Avith. 36 Hadadi vdiq dhe
në vend të tij mbretëroi Samlahu, nga Mas-
rekahu. 37 Samlahu vdiq dhe në vend të tij
mbretëroi Sauli nga Rohoboth, mbi Lumë.
38 Sauli vdiq dhe në vend të tij mbretëroi
Baal-Hanani, i biri i Akborit. 39 Baal-Hanani,
i biri i Akborit, vdiq dhe në vendin e tij
mbretëroi Hadari. Emri i qytetit të tij qe
Pau, dhe emri i gruas së tij qe Mehetabel,
e bija e Metredës dhe e Mezahabut. 40 Këto
qenë emrat e krerëve të Esaut, simbas
familjeve të tyre dhe territoreve të tyre,
me emrat e tyre; kreu Timnah, kreu Alvah,
kreu Jetheth, 41 kreu Oholibamah, kreu Elah,
kreu Pinon, 42 kreu Kenac, kreu Teman, kreu
Mibcar, 43 kreu Magdiel dhe kreu Iram. Këta
qenë krerët e Edomit simbas vendbanimit
të tyre, në vendin që zotëronin. Ky qe Esau,
ati i Edomitëve.

37

1 Por Jakobi banoi në vendin ku i ati
kishte qëndruar, në vendin e Kanaanëve.
2 Këta janë pasardhësit e Jakobit. Jozefi, në
moshën shtatëmbëdhjetëvjeçare, kulloste
kopenë bashkë me vëllezërit e tij; i riu
rrinte me bijën e Bilhahës dhe me bijtë e
Zilpahës, që ishin gratë e babait të tij. Por
Jozefi i tregoi të atit për namin e keq që
përhapej mbi sjelljen e tyre. 3 Por Izraeli
e donte Jozefin më tepër se tërë bijtë e tij,
sepse ishte biri i pleqërisë së tij; dhe i bëri
një rrobe të gjatë deri te këmbët. 4 Por
vëllezërit e tij, duke parë që i ati i tyre e
donte më tepër nga të gjithë vëllezërit e
tjerë, filluan ta urrejnë dhe nuk mund t'i
flisnin në mënyrë miqësore. 5 Por Jozefi pa
një ëndërr dhe ua tregoi vëllezërve të tij;
dhe këta e urryen edhe më tepër. 6 Ai u
tha atyre: "Dëgjoni, ju lutem, ëndrrën që
pashë. 7 Ne ishim duke lidhur duaj në mes
të arës, kur papritmas duajt e mi u drejtuan
dhe qëndruan drejt, kurse duajt tuaja u

mblodhën dhe u përkulën përpara duajve
të mi”. 8 Atëherë vëllezërit e tij i thanë: “A
duhet të mbretërosh ti mbi ne, ose do të
na sundosh me të vërtetë?”. Dhe e urryen
edhe më tepër për shkak të ëndrrave të tij
dhe të fjalëve të tij. 9 Ai pa një ëndërr tjetër
dhe ua tregoi vëllezërve të tij, duke thënë:
“Pashë një ëndërr tjetër! Dhe ja, dielli,
hëna dhe njëmbëdhjetë yje përkuleshin
para meje”. 10 Dhe ai ia tregoi këtë ëndërr
atit të tij dhe vëllezërve të tij; i ati e qortoi
dhe i tha: “Ç’kuptim ka ëndrra që ke parë?
A do të duhet që pikërisht unë, nëna jote
dhe vëllezërit e tu të vijnë e të përkulemi
deri në tokë para teje?”. 11 Dhe vëllezërit e
tij e kishin zili, por i ati e mbante përbrenda
këtë gjë. 12 Ndërkaq vëllezërit e Jozefit
kishin vajtur për të kullotur kopenë e atit
të tyre në Sikem. 13 Dhe Izraeli i tha Jozefit:
“Vëllezërit e tu a nuk janë ndofta duke
kullotur kopenë në Sikem? Eja, do të dërgoj
tek ata”. Ai u përgjegj: “Ja ku jam”. 14 Izraeli
i tha: “Shko të shikosh në se vëllezërit e tu
janë mirë dhe në se kopeja shkon mirë, dhe
kthehu të më japësh përgjigje”. Kështu e
nisi në luginën e Hebronit dhe ai arriti në
Sikem. 15 Ndërsa ai endej në fushë, një burrë
e gjeti dhe e pyeti: “Çfarë kërkon?”. 16 Ai
u përgjegj: “Jam duke kërkuar vëllezërit e
mi; të lutem më trego se ku ndodhen duke
kullotur bagëtinë”. 17 Ai burrë i tha: “Ata
kanë ikur së këtejmi, sepse i dëgjova që
thonin: “Të shkojmë në Dothan””. Atëherë
Jozefi shkoi të kërkojë vëllezërit e tij dhe
i gjeti në Dothan. 18 Ata e panë së largu,
dhe para se t’u afrohej, komplotuan kundër
tij për ta vrarë. 19 Dhe i thanë njëri tjetrit:
“Ja ku po vjen ëndërruesi! 20 Ejani, pra, ta
vrasim dhe ta hedhim në një pus; do të
themi pastaj që një kafshë e egër e hëngri;
kështu do të shohim se ç’përfundim do të
kenë ëndërrat e tij”. 21 Rubeni i dëgjoi këto
dhe vendosi ta shpëtojë nga duart e tyre,
dhe tha: “Nuk do ta vrasim”. 22 Pastaj
Rubeni shtoi: “Mos derdhni gjak, por hid-
heni në këtë pus të shkretëtirës dhe mos
e goditni me dorën tuaj”. Thoshte kështu
për ta shpëtuar nga duart e tyre dhe për
t’ia shpënë të atit. 23 Kur Jozefi arriti pranë
vëllezërve të tij, këta e zhveshën nga veshja
e tij, nga rrobja e gjatë që i arrinte deri
te këmbët; 24 pastaj e kapën dhe e hodhën
në pus. Por pusi ishte bosh, nuk kishte
ujë brenda. 25 Pastaj u ulën për të ngrënë;
por, duke ngritur sytë, ata panë një karvan
Ismaelitësh që vinte nga Galaadi me devetë
e tyre të ngarkuara me erëza, balsame
dhe mirrë, dhe udhëtonte për t’i çuar në
Egjipt. 26 Atëherë Juda u tha vëllezërve
të tij: “Ç’dobi do të kemi po të vrasim
vëllanë tonë dhe të fshehim gjakun e tij?
27 Ejani, t’ia shesim Ismaelitëve dhe të mos
e godasë dora jonë, sepse është vëllai ynë,
mishi ynë”. Dhe vëllezërit e tij e dëgjuan.
28 Ndërsa po kalonin ata tregtarë Madianitë,
ata e ngritën dhe e nxorën Jozefin jashtë
pusit dhe ia shitën Ismaelitëve për njëzet
monedha argjendi. Dhe këta e shpunë
Jozefin në Egjipt. 29 Rubeni u kthye te pusi,
por Jozefi nuk ishte më në pus. Atëherë
ai i çorri rrobat e tij. 30 Pastaj u kthye te
vëllezërit e tij dhe tha: “Djali nuk është më;
po unë, ku do të shkoj unë?”. 31 Kështu ata
muarën rrobën e gjatë të Jozefit, therën një
cjap dhe e futën rrobën në gjak. 32 Pastaj
e çuan rrobën te babai dhe i thanë: “Kemi
gjetur këtë; shiko pak nëse është rrobja e
birit tënd”. 33 Dhe ai e njohu dhe tha: “Është
rrobja e tim biri, e ka ngrënë ndonjë kafshë
e egër; me siguri Jozefin e kanë bërë copë e
çikë”. 34 Atëherë Jakobi i shqeu rrobat e tij,
veshi një grathore dhe mbajti zi për birin
e tij shumë ditë. 35 Dhe të gjithë bijtë dhe
të gjitha bijat e tij erdhën për ta ngushël-
luar, por ai nuk pranoi të ngushëllohet dhe
tha: “Unë do të zbres në Sheol pranë birit
tim për të mbajtur zi”. Kështu e qau i
ati. 36 Ndërkaq Madianitët e shitën Jozefin
në Egjipt dhe ia shitën Potifarit, oficer i
Faraonit dhe kapiten i rojeve.

38

1 Por në atë kohë ndodhi që Juda la
vëllezërit e tij dhe shkoi të rrijë me një
burrë nga Adullami, që quhej Hirah. 2 Kur
Juda pa vajzën e një burri Kananean të
quajtur Shua e mori për grua dhe u bashkua
me të. 3 Dhe ajo u ngjiz dhe lindi një bir,
që ajo e quajti Er. 4 Pastaj ajo u ngjiz dhe
lindi një bir, që ai e quajti Onan. 5 Ajo u
ngjiz përsëri dhe lindi një bir, të cilit i vuri
emrin Shelah. Juda ishte në Kecib kur ajo
lindi. 6 Pastaj Juda i dha Erit të parëlindurit
të tij, një grua të quajtur Tamara. 7 Por Eri,
i parëlinduri i Judës, ishte i keq në sytë e

Zotit dhe Zoti e bëri të vdesë. 8 Atëherë Juda
i tha Onanit: "Shko te gruaja e vëllait tënd,
martohu me të dhe krijoi trashëgimtarë
vëllait tënd". 9 Por Onani, duke ditur se
këta pasardhës nuk kishin për të qënë të
vetët, kur bashkohej me gruan e të vëllait, e
hidhte farën e tij përtokë për të mos i dhënë
pasardhës vëllait të tij. 10 Kjo nuk i pëlqeu
Zotit, që e bëri të vdesë edhe atë. 11 Atëherë
Juda i tha Tamarës, nuses së birit të tij:
"Rri si e ve në shtëpinë e atit tënd, deri sa
biri im Shelah të rritet". Sepse mendonte:
"Kam frikë se edhe ai ka për të vdekur si
vëllezërit e tij". Kështu Tamara u nis dhe
banoi në shtëpinë e të atit. 12 Mbas një kohe
të gjatë vdiq gruaja e Judës, që ishte e bija
e Shuas; kur mbaroi zinë, Juda u ngjit tek
ata që qethnin delet e tij në Timnah bashkë
me mikun e tij Hirah, i quajtur Adullamiti.
13 Këtë e mori vesh Tamara dhe asaj i thanë:
"Ja, vjehrri yt po ngjitet në Timnah për
të qethur delet e tij". 14 Atëherë ajo hoqi
rrobat e saj të vejërisë, u mbulua me një
velo dhe u mbështoll e tëra; pastaj u ul
te porta e Enaimit, që ndodhet në rrugën
drejt Timnahut; në fakt ajo kishte parë
që Shelahu ishte rritur më në fund, por
ajo nuk i ishte dhënë për grua. 15 Sa e pa
Juda mendoi që ajo ishte prostitutë, sepse
e kishte fytyrën të mbuluar. 16 Prandaj ai
iu afrua asaj në rrugë dhe i tha: "Lërmë
të hyj te ti". Në të vërtetë nuk e dinte
se ajo ishte nusja e djalit të tij. Ajo iu
përgjegj: "Çfarë do të më japësh për të
hyrë tek unë?" 17 Atëherë ai i tha: "Do të
të dërgoj një kec nga kopeja ime". Ajo e
pyeti: "A më jep një peng deri sa të ma
dërgosh?". 18 Ai i tha: "Çfarë pengu duhet
të të jap?". Ajo u përgjegj: "Vulën tënde,
kordonin tënd dhe bastunin që ke në dorë".
Ai ia dha, hyri te ajo dhe ajo u ngjiz me
të. 19 Pastaj ajo u ngrit dhe iku; hoqi velin
dhe veshi përsëri rrobat e saj të vejërisë.
20 Por Juda i dërgoi kecin me anë të mikut
të tij, Adulamitit, për të rimarë pengun nga
duart e asaj gruaje; po ai nuk e gjeti atë.
21 Atëherë pyeti njerëzit vendas duke thënë:
"Ku është ajo prostitutë që rrinte në Enaim,
në rrugë?". Ata u përgjigjën: "Nuk ka pasur
asnjë prostitutë këtu". 22 Kështu ai u kthye
te Juda dhe i tha: "Nuk e gjeta; veç kësaj
vendasit më thanë: "Nuk ka pasur asnjë
prostitutë këtu"". 23 Atëherë Juda tha: "Le
ta mbajë, pra, pengun që i dhashë, sepse
nuk duam të mbulohemi me turp. Ja, unë
i dërgova këtë kec dhe ti nuk e gjete".
24 Tre muaj më vonë erdhën dhe i thanë
Judës: "Tamara, nusja e birit tënd, është
bërë prostitutë; dhe, nga ky shkak, ajo
ka mbetur gjithashtu me barrë". Atëherë
Juda u tha: "Nxirreni jashtë dhe digjeni!".
25 Ndërsa po e nxirrnin jashtë, ajo i çoi fjalë
të vjehrrit: "Njeriu të cilit i përkasin këto
sende, më la me barrë". Pastaj tha: "Shiko
në se mund të dallosh të kujt janë këto
sende: vula, kordoni dhe bastuni". 26 Juda
i njohu dhe i tha: "Ajo është më e drejtë
se unë, se unë nuk ia dhashë Shelahut, birit
tim". Dhe ai nuk pati më marrëdhënie me
të. 27 Kur edhi koha e lindjes, ajo kishte në
bark dy binjakë. 28 Ndërsa po lindte, njeri
prej tyre nxori jashtë një dorë dhe mamia
e kapi dhe i lidhi një fije të kuqe flakë,
duke thënë: "Ky doli i pari". 29 Por ai e
tërhoqi dorën e tij, dhe ja që doli jashtë
vëllai i tij. Atëherë mamia tha: "Si ia çave
rrugën vetes?". Për këtë arësye u quajt
Perets. 30 Pastaj doli vëllai i tij, që kishte
rreth dorës fijen ngjyrë të kuqe flakë; dhe
u quajt Zerah.

39

1 Ndërkaq Jozefi u çua në Egjipt; dhe
Potifari, oficeri i Faraonit dhe kapiten i
rojeve, një egjiptas, e bleu nga Ismaelitët
që e kishin sjellë atje. 2 Zoti qe me Jozefin,
dhe ky pasurohej dhe banonte në shtëpinë
e zotërisë së tij, egjiptasit. 3 Dhe zotëria e
tij e pa që Zoti qe me të dhe që Zoti e sillte
mbarë në duart e tij gjithçka bënte. 4 Kështu
Jozefi fitoi hir në sytë e atij dhe hyri në
shërbimin personal të Potifarit, që e emëroi
kryeadministrator të shtëpisë së tij dhe i
la në dorë gjithçka zotëronte. 5 Nga çasti
që e bëri kryeadministrator të shtëpisë së
tij dhe për gjithçka që zotëronte, Zoti e
bekoi shtëpinë e egjiptasit për shkak të
Jozefit; dhe bekimi i Zotit përfshiu gjithçka
ai kishte në shtëpi dhe në fushë. 6 Kështu
Potifari la gjithçka kishte në dorë të Jozefit
dhe nuk shqetësohej më për asgjë, përveç
ushqimit të vet. Dhe Jozefi ishte i bukur
nga forma dhe kishte një pamje tërhe-
qëse. 7 Mbas gjithë këtyre gjërave, gruaja e
zotërisë së tij ia vuri sytë Jozefit dhe i tha:
"Bjerë e fli me mua". 8 Por ai e refuzoi dhe

i tha gruas së zotërisë së tij: “Ja, zotëria
ime nuk shqetësohet për ato që ka lënë
në shtëpi me mua dhe ka lënë në duart e
mia gjithçka zotëron. 9 Nuk ka asnjë më
të madh se unë në këtë shtëpi; ai nuk më
ka ndaluar asgjë veç teje, sepse je gruaja
e tij. Si mund ta bëj unë këtë të keqe
të madhe dhe të kryej një mëkat kundër
Perëndisë?”. 10 Me gjithë faktin që ajo i fliste
Jozefit për këtë gjë çdo ditë, ai nuk pranoi
të binte në shtrat me të dhe t’i jepej asaj.
11 Një ditë ndodhi që ai hyri në shtëpi për të
bërë punën e tij, dhe nuk ndodhej në shtëpi
asnjë prej shërbëtorëve. 12 Atëherë ajo e
kapi nga rrobat dhe i tha: “Eja të shtrihesh
me mua”. Por ai ia la në dorë rroben e tij,
iku duke vrapuar jashtë. 13 Kur ajo pa që
ai ia kishte lënë në dorë rroben e tij dhe
kishte ikur jashtë, 14 thirri shërbëtorët e vet
dhe u tha: “Shikoni, ai na solli në shtëpi një
hebre për t’u tallur me ne; ai erdhi tek unë
për të rënë me mua, por unë bërtita me të
madhe. 15 Me të dëgjuar që unë ngrita zërin
dhe fillova të bërtas, ai la rrobën e tij pranë
meje, iku dhe vrapoi jashtë”. 16 Kështu ajo
mbajti pranë saj rroben e tij, deri sa u kthye
në shtëpi zotëria e saj. 17 Atëherë ajo i foli
në këtë mënyrë: “Ai shërbëtor hebre, që
ti na solle, erdhi tek unë për të më vënë
në lojë. 18 Por sa ngrita zërin dhe bërtita,
ai la rroben pranë meje dhe iku jashtë”.
19 Kështu, kur zotëria e saj dëgjoi fjalët e
gruas së vet që i fliste në këtë mënyrë duke
thënë: “Shërbëtori yt më ka bërë këtë gjë!”,
ai u inatos. 20 Atëherë zotëria e Jozefit e
mori dhe e futi në burg, në vendin ku ishin
mbyllur të burgosurit e mbretit. Kështu
ai mbeti në atë burg. 21 Por Zoti qe me
Jozefin dhe u tregua dashamirës ndaj tij,
duke bërë që t’i hynte në zemër drejtorit
të burgut. 22 Kështu drejtori i burgut i besoi
Jozefit tërë të burgosurit që ndodheshin në
burg; dhe ai ishte përgjegjës për të gjitha
që bëheshin aty brënda. 23 Drejtori i burgut
nuk kontrollonte më asgjë nga ato që i ishin
besuar Jozefit, sepse Zoti ishte me të, dhe
Zoti e bënte të mbarë gjithçka që ai bënte.

40

1 Mbas këtyre gjërave, ndodhi që kupëm-
bajtësi dhe bukëpjekësi i mbretit të Egjiptit
fyen zotërinë e tyre, mbretin e Egjiptit.
2 Dhe Faraoni u zemërua me të dy oficerët
e tij, kryekupëmbajtësin dhe kryebukëp-
jekësin, 3 dhe i futi në burg, në shtëpinë
e kreut të rojeve, në po atë burg ku ishte
mbyllur Jozefi. 4 Dhe kapiteni i rojeve i
la nën mbikqyrjen e Jozefit, i cili i ndih-
monte. Kështu ata qëndruan në burg për
një farë kohe. 5 Po atë natë, kupëmbajtësi
dhe bukëpjekësi i mbretit të Egjiptit, që
ishin të mbyllur në burg, panë që të dy
një ëndërr, secili ëndrrën e tij, me një
kuptim të veçantë. 6 Dhe të nesërmen
në mëngjes Jozefi erdhi tek ata dhe vuri
re se ishin të shqetësuar. 7 Atëherë ai
pyeti oficerët e Faraonit, që ishin me të
në burg, në shtëpinë e zotërisë së tij dhe
u tha: “Pse keni sot një fytyrë kaq të
trishtuar?”. 8 Ata iu përgjegjën: “Kemi
parë një ëndërr dhe askush nuk është në
gjëndje ta interpretojë”. Atëherë Jozefi u
tha atyre: “Interpretimet nuk i përkasin
vallë Perëndisë? Më tregoni ëndrrat, ju
lutem”. 9 Kështu kryekupëmbajtësi i tregoi
Jozefit ëndrrën e tij dhe i tha: “Në ëndrrën
time kisha përpara një hardhi; 10 dhe në
atë hardhi kishte tri degë, të cilat sa vunë
lastarë, lulëzuan dhe dhanë vile rrushi të
pjekur. 11 Tani unë kisha në dorë kupën
e Faraonit; mora rrushin, e shtrydha në
kupën e Faraonit dhe e vura kupën në dorë
të Faraonit”. 12 Jozefi i tha: “Ky është
interpretimi i ëndrrës: tri degët janë tri
ditë; 13 në krye të tri ditëve Faraoni do të
të bëjë të ngresh përsëri kokën lart, do të
të rivendosë në detyrën tënde dhe ti do t’i
japësh në dorë kupën Faraonit, siç bëje më
parë, kur ishe kupëmbajtësi i tij. 14 Por më
kujto mua kur të jesh i lumtur; të lutem,
trego dashamirësi ndaj meje, duke i folur
për mua Faraonit, dhe më nxirr nga kjo
shtëpi; 15 sepse mua më sollën fshehurazi
nga vendi i hebrejve, dhe këtu s’kam bërë
gjë për t’u futur në këtë burg të nënd-
heshëm”. 16 kryebukëpjekësi, duke parë se
interpretimi ishte i favorshëm, i tha Jozefit:
“Edhe unë në ëndrrën time kisha tri sh-
porta me bukë të bardhë mbi krye; 17 dhe në
shportën më të lartë kishte çdo lloj gjellësh
të pjekura në furrë për Faraonin; dhe zogjtë
i hanin nga shporta që kisha mbi krye”.
18 Atëherë Jozefi u përgjegj dhe tha: “Ky
është interpretimi i ëndrrës: tri shportat
janë tri ditë; 19 në krye të tri ditëve Faraoni
do të të heqë kokën nga shpatullat, do të

varë në një pemë, dhe zogjtë do të hanë
mishrat e trupit tënd". [20] Tani ditën e tretë,
ditën e përvjetorit të Faraonit, ndodhi që ai
shtroi një banket për të gjithë shërbëtorët
e tij; dhe bëri që të ngrinin kokën lartë
si kryekupëmbajtësi dhe kryebukëpjekësi,
në mes të shërbëtorëve të tij. [21] Kështu e
rivendosi kryekupëmbajtësin në detyrën e
tij si kupëmbajtës që t'i jepte kupën në dorë
Faraonit, [22] por bëri që ta varnin kryebukëp-
jekësin simbas interpretimit që Jozefi u
kishte dhënë. [23] Por kryekupëmbajtësi nuk
u kujtua për Jozefin, por e harroi.

41

[1] Por ndodhi që mbas dy vitesh të plota
Faraoni pa një ëndërr. Ai ndodhej pranë
një lumi, [2] dhe ja që ndërsa po ngjiten nga
lumi shtatë lopë, të hijshme e të majme,
që nisën të kullosin ndër xunkthe. [3] Pas
atyre, u ngjitën nga lumi shtatë lopë të
tjera të shëmtuara dhe të dobëta, dhe u
ndalën pranë të parave në bregun e lumit.
[4] Tani lopët e shëmtuara dhe të dobëta
hëngrën lopët e hijshme dhe të majme.
Pastaj Faraoni u zgjua. [5] Më pas e zuri gjumi
përsëri dhe pa një ëndërr të dytë; dhe, ja,
shtatë kallinj të trashë dhe të bukur që
dilnin nga një kërcell i vetëm. [6] Pastaj, ja,
shtatë kallinj të hollë dhe të tharë nga era
lindore, që mbinin pas tyre. [7] Dhe kallinjtë
e hollë gëlltitën shtatë kallinjtë e trashë
dhe të plotë. Atëherë Faraoni u zgjua dhe,
ja, ishte një ëndërr. [8] Në mëngjes shpirti
i tij qe i trazuar, dhe dërgoi e thirri tërë
magjistarët dhe të diturit e Egjiptit; pastaj
Faraoni u tregoi ëndrrat e tij, por asnjeri
prej tyre nuk qe në gjendje t'ia interpre-
tonte Faraonit. [9] Atëherë kryekupëmbajtësi
i foli Faraonit duke i thënë: "Sot kujtoj
gabimet e mia. [10] Faraoni ishte zemëruar
me shërbëtorët e tij dhe më kishte futur
në burg në shtëpinë e kreut të rojeve, mua
dhe kryebukëpjekësin. [11] Po atë natë, unë
dhe ai pamë një ëndërr; secili pa një ëndërr
që kishte kuptimin e tij. [12] Me ne ishte
edhe një hebre i ri, shërbëtor i kreut të
rojeve; atij i treguam ëndrrat tona dhe ai
na i interpretoi, duke i dhënë secilit inter-
pretimin e ëndrrës së tij. [13] Dhe gjërat u
zhvilluan pikërisht simbas interpretimit që
na kishte dhënë ai. Faraoni më rivendosi në
detyrën time dhe e vari tjetrin". [14] Atëherë
Faraoni dërgoi ta thërrisnin Jozefin, që e
nxorrën menjëherë nga burgu nëntokësor.
Kështu ai u rrua, ndërroi rrobat dhe erdhi
te Faraoni. [15] Dhe Faraoni i tha Jozefit: "Kam
parë një ëndërr dhe askush nuk është në
gjëndje ta interpretojë; por kam dëgjuar
për ty se, kur ke dëgjuar një ëndërr, je
në gjendje ta interpretosh". [16] Jozefi iu
përgjegj Faraonit duke i thënë: "Nuk jam
unë, por Perëndia do të japë një përgjigje
për të mirën e Faraonit". [17] Atëherë Faraoni
i tha Jozefit: "Ja, në ëndrrën time unë
rrija në bregun e lumit, [18] kur u ngjitën
nga lumi shtatë lopë të majme dhe të hi-
jshme, që nisën të kullosnin ndër xunk-
the. [19] Pas tyre u ngjitën shtatë lopë të
tjera të dobëta, shumë të shëmtuara dhe
thatime; lopë të tilla aq të shëmtuara nuk
kisha parë kurrë në gjithë shtetin e Egjiptit.
[20] Dhe lopët e dobëta dhe të shëmtuara i
hëngrën të shtatë lopët e para të majme;
[21] por edhe pasi i hëngrën, asnjeri nuk mund
të dallonte që i kishin ngrënë, sepse ato
ishin të shëmtuara si më parë. Kështu u
zgjova. [22] Pastaj pashë në ëndrrën time
shtatë kallinj që dilnin nga një kërcell i
vetëm, të plotë dhe të bukur; [23] dhe ja shtatë
kallinj të tjerë të fishkur, të hollë dhe të
tharë nga era lindore, që mbinin pas të
parëve. [24] Pastaj shtatë kallinjtë e hollë
gëlltitën shtatë kallinjtë e bukur. Këtë gjë
ua tregova magjistarëve, por asnjeri prej
tyre nuk qe në gjëndje të më jepte një
shpjegim". [25] Atëherë Jozefi i tha Faraonit:
"Éndërrat e Faraonit janë një ëndërr e
njëjtë. Perëndia i tregoi Faraonit atë që po
gatitet të bëjë. [26] Shtatë lopët e bukura janë
shtatë vite dhe shtatë kallinjtë e bukur janë
shtatë vite; është e njëjta ëndërr. [27] Edhe
shtatë lopët e dobëta dhe të shëmtuara, që
ngjiteshin pas atyre, janë shtatë vite; edhe
shtatë kallinjtë bosh dhe të tharë nga era
lindore janë shtatë vite zije buke. [28] Këto
janë ato që i thanë Faraonit: Perëndia i
tregoi Faraonit atë që po përgatitet të bëjë.
[29] Ja, po vijnë shtatë vite bollëku të madh në
tërë vendin e Egjiptit; [30] por pas këtyre do
të vinë shtatë vite zije buke dhe gjithë ai
bollëk do të harrohet në vendin e Egjiptit;
dhe zija do të ligështojë vendin. [31] Dhe
në vend nuk do ta kujtojnë më bollëkun
e mëparshëm për shkak të zisë së bukës
që do të vijë, sepse kjo do të jetë shumë e

rëndë. 32 Fakti që kjo ëndërr i është shfaqur
Faraonit dy herë do të thotë që këtë vendim
e ka marrë Perëndia, dhe Perëndia do të
bëjë që të ndodhë shpejt. 33 Prandaj Faraoni
të kërkojë një njeri të zgjuar dhe të urtë
dhe ta caktojë në krye të Egjiptit. 34 Faraoni
duhet të veprojë kështu: të emërojë në
vend mbikqyrës për të mbledhur një të
pestën e prodhimeve të vendit të Egjiptit,
gjatë shtatë viteve të bollëkut. 35 Ata të
grumbullojnë të gjitha ushqimet e këtyre
viteve të mbara që po vinë dhe të grum-
bullojnë grurin nën autoritetin e Faraonit
dhe ta ruajnë për furnizimin e qyteteve.
36 Këto ushqime do të jenë një rezervë për
vendin në parashikim të shtatë viteve të
zisë së bukës që do të bjerë në vendin e
Egjiptit; kështu vendi nuk do të humbasë
nga zija". 37 Kjo gjë i pëlqeu Faraonit dhe
gjithë nëpunësve të tij. 38 Dhe Faraoni u
tha nëpunësve të tij: "A mund të gjejmë
një njeri si ky, tek i cili të gjendet Fryma
e Perëndisë?". 39 Atëherë Faraoni i tha
Jozefit: "Me qënë se Perëndia të bëri të
dish të gjitha këto gjëra, nuk ka asnjeri
të zgjuar dhe të ditur sa ti. 40 Ti do të
jesh mbi shtëpinë time dhe i tërë populli
im do t'u bindet urdhërave të tua; vetëm
për fronin unë do të jem më i madh se
ti". 41 Faraoni i tha Jozefit: "Shiko, unë
të emëroj mbi gjithë shtetin e Egjiptit".
42 Pastaj Faraoni hoqi unazën nga dora e
vet dhe ia vuri në dorë Jozefit; e veshi me
rroba krejt prej liri dhe i vari në qafë një
gjerdan të artë. 43 E hipi pastaj në karron
e tij të dytë, dhe para tij thërrisnin: "Në
gjunjë!". Kështu Faraoni e vendosi mbi tërë
shtetin e Egjiptit. 44 Veç kësaj Faraoni i tha
Jozefit: "Faraoni jam unë, por pa ty asnjeri
nuk ka për të ngritur dorën ose këmbën
në tërë shtetin e Egjiptit". 45 Dhe Faraoni
e quajti Jozefin me emrin Cofnath-Paneah
dhe i dha për grua Asenathin, të bijën e
Potiferahut, prift i Onit. Dhe Jozefi u nis
për të vizituar shtetin e Egjiptit. 46 Tani
Jozefi ishte tridhjetë vjeç kur u paraqit para
Faraonit, mbretit të Egjiptit. Pastaj Jozefi
u largua nga Faraoni dhe i ra anembanë
Egjiptit. 47 Gjatë shtatë viteve të bollëkut,
toka prodhoi shumë; 48 dhe Jozefi grumbul-
loi tërë ushqimet në vendin e Egjiptit gjatë
atyre shtatë viteve dhe i vendosi nëpër
qytetet; në çdo qytet vendosi ushqimet e
territorit përreth. 49 Kështu Jozefi grumbul-
loi grurë, si rëra e detit, aq shumë sa pushoi
së mbajturi llogari sepse sasia e grurit ishte
e pallogaritshme. 50 Para se të vinte viti i
zisë, Jozefit i lindën dy fëmijë që Asenathi,
e bija e Potiferahut, prift i Onit, i lindi.
51 Jozefi e quajti të parëlindurin Manasi,
sepse tha: "Perëndia bëri që të harroj çdo
shqetësim timin dhe tërë shtëpinë e atit
tim". 52 Të dytit i vuri emrin Efraim, sepse
tha: "Perëndia më ka bërë frytdhënës në
vendin e pikëllimit tim". 53 Shtatë vitet
e bollëkut që qenë në shtetin e Egjiptit
morën fund, 54 dhe filluan shtatë vitet e
zisë, ashtu si kishte thënë Jozefi. Kishte
mungesë ushqimesh në të tëra vendet,
por në tërë vendin e Egjiptit kishte bukë.
55 Pastaj tërë vendi i Egjiptit filloi të vuajë
nga uria, dhe populli e ngriti zërin për t'i
kërkuar bukë Faraonit. Atëherë Faraoni u
tha tërë Egjiptasve: "Shkoni tek Jozefi dhe
bëni si t'ju thotë ai". 56 Zija ishte përhapur
mbi sipërfaqen e tërë vendit dhe Jozefi i
hapi tërë depot dhe u shiti grurë Egjiptasve.
Por zija u bë më e rëndë në vendin e Egjip-
tit. 57 Kështu njerëzit e të gjitha vendeve
vinin në Egjipt te Jozefi për të blerë grurë,
sepse zija qe shtuar mbi tërë tokën.

42

1 Por Jakobi, pasi mësoi se në Egjipt kishte
grurë, u tha bijve të tij: "Pse shikoni
njëri-tjetrin?". 2 Pastaj tha: "Ja, dëgjova
se në Egjipt ka grurë; shkoni atje poshtë
për të blerë grurë për ne, që të mundim
të jetojmë dhe të mos vdesim". 3 Kështu
dhjetë vëllezërit e Jozefit zbritën në Egjipt
për të blerë grurë. 4 Por Jakobi nuk e
dërgoi Beniaminin, vëllanë e Jozefit, me
vëllezërit e tij, sepse thoshte: "Të mos i
ngjasë ndonjë fatkeqësi". 5 Bijtë e Izraelit
arritën aty, pra, për të blerë grurë, në mes
të të ardhurve të tjerë, sepse në vendin e
Kanaanëve mbretëronte zija. 6 Jozefi ishte
qeveritari i vendit; ai u shiste grurë tërë
njerëzve të vendit; dhe vëllezërit e Jozefit
erdhën dhe u përulën para tij me fytyrën
për tokë. 7 Jozefi pa vëllezërit e tij dhe i
njohu, por u suall me ta si një i huaj dhe
përdori fjalë të ashpra me ta, duke u thënë:
"Nga vini?". Ata u përgjigjën: "Nga vendi
i Kanaanit për të blerë ushqime". 8 Kështu
Jozefi njohu vëllezërit e tij, por ata nuk

e njohën atë. [9] Atëherë Jozefit iu kujtuan
ëndrrat që kishte parë rreth tyre dhe tha:
"Ju jeni spiunë! Keni ardhur këtu për të
parë pikat e pambrojtura të vendit!". [10] Ata
iu përgjegjën: "Jo, zotëria im; shërbëtorët
e tu kanë ardhur për të blerë ushqime.
[11] Jemi të gjithë bijtë e të njejtit njeri, jemi
njerëz të ndershëm; shërbëtorët e tu nuk
janë spiunë". [12] Por ai u tha atyre: "Jo,
ju keni ardhur për të parë pikat e pam-
brojtura të vendit!". [13] Atëherë ata thanë:
"Ne, shërbëtorët e tu, jemi dymbëdhjetë
vëllezër, bij të të njëjtit njeri nga vendi i
Kanaanit. Dhe ja, pra, më i riu është sot me
atin tonë, dhe njeri prej tyre nuk është më".
[14] Por Jozefi u tha atyre: "Çështja qëndron
ashtu siç ju thashë: ju jeni spiunë! [15] Ja si
do të viheni në provë: ashtu siç është e
vërteta që Faraoni jeton, nuk do të dilni
këtej para se vëllai juaj më i vogël të vijë
këtu. [16] Dërgoni njerin prej jush të marrë
vëllanë tuaj; dhe ju do të qëndroni këtu
në burg, që fjalët tuaja të provohen dhe të
shihet nëse thoni të vërtetën; për ndryshe,
ashtu siç është e vërtetë që Faraoni jeton,
ju jeni spiunë!". [17] Kështu i futi bashkë në
burg për tri ditë. [18] Ditën e tretë, Jozefi u
tha atyre: "Bëni këtë dhe do të jetoni; unë
kam frikë nga Perëndia! [19] Në rast se jeni
njerëz të ndershëm, njeri nga ju vëllezërit
të rrijë i lidhur me zinxhir në burgun tonë,
dhe ju shkoni t'u çoni grurë familjeve tuaja
që vdesin urie; [20] pastaj më sillni vëllanë
tuaj më të vogël; kështu do të vërtetohen
fjalët tuaja dhe ju nuk keni për të vdekur".
Dhe ata vepruan kështu. [21] Atëherë i thonin
njëri-tjetrit: "Ne jemi me të vërtetë fajtorë
ndaj vëllait tonë, sepse e pamë ankthin e
shpirtit të tij kur ai na lutej, por nuk ia
vumë veshin! Ja pse na ra kjo fatkeqësi".
[22] Rubeni iu përgjegj atyre duke thënë: "A
nuk ju thoja unë: "Mos kryeni këtë mëkat
kundër fëmijës!"? Por ju nuk më dëgjuat.
Prandaj tani na kërkohet llogari për gjakun
e tij". [23] Ata nuk e dinin që Jozefi i kup-
tonte, sepse midis tij dhe atyre kishte një
përkthyes. [24] Atëherë ai u largua nga ata
dhe qau. Pastaj u kthye pranë tyre dhe u
foli; mori Simeonin dhe vuri ta lidhnin me
zinxhir para syve të tyre. [25] Pastaj Jozefi ur-
dhëroi të mbushnin me grurë thasët e tyre,
të vendosnin paratë e secilit në trastën e
tij dhe t'u jepnin ushqime për udhëtimin.
Dhe kështu u bë. [26] Ata ngarkuan, pra,
grurin mbi gomarët e tyre dhe u larguan.
[27] Tani, në vendin ku po kalonin natën, njëri
prej tyre hapi trastën e vet për t'i dhënë
ushqim gomarit të tij dhe pa aty brenda
paratë e veta, që ishin në grykë të trastës;
[28] kështu iu drejtua vëllezërve të tij: "Paratë
e mia m'u rikthyen; ja ku janë në trastën
time". Atëherë, zemërvrarë dhe të trem-
bur, i thonin njëri-tjetrit: "Ç'është vallë
kjo që na bëri Perëndia?". [29] Kështu arritën
te Jakobi, ati i tyre, në vendin e Kanaanit
dhe i treguan të gjitha ato që kishin ndod-
hur, duke thënë: [30] "Njeriu, që është zot
i vendit, na foli ashpër dhe na trajtoi si
spiunë të vendit. [31] Dhe ne i thamë: "Jemi
njerëz të ndershëm, nuk jemi spiunë; [32] jemi
dymbëdhjetë vëllezër, bij të atit tonë; njëri
nuk është më dhe më i riu ndodhet sot me
atin tonë në vendin e Kanaanit". [33] Por ai
njeri, zoti i vendit, na tha: "Nga kjo do të
provoj nëse jeni njerëz të ndershëm: lini
pranë meje një prej vëllezërve tuaj, merrni
me vete ushqime për familjen tuaj që po
vdes nga uria dhe shkoni; [34] pastaj më sillni
vëllanë tuaj më të vogël. Kështu do të
provoj që nuk jeni spiunë, por njerëz të
ndershëm; unë do t'ju kthej vëllanë tuaj
dhe ju do të keni mundësi të bëni tregëti
këtu"". [35] Ndërsa ata po zbraznin trastat e
tyre, ja që pakot e parave të secilit ishin
në trastën e secilit; kështu ata dhe ati i
tyre i panë pakot e parave të tyre dhe i
zuri frika. [36] Atëherë Jakobi, ati i tyre, tha:
"Ju më keni lënë pa bijtë e mi! Jozefi nuk
është më, Simeoni nuk është më, dhe doni
të më hiqni edhe Beniaminin! E tërë kjo
rëndon mbi mua!". [37] Rubeni i tha të atit:
"Po nuk ta ktheva, urdhëro të vriten dy
bijtë e mi. Besoma mua, unë do të ta kthej".
[38] Por Jakobi u përgjigj: "Biri im nuk ka
për të zbritur me ju, sepse vëllai i tij vdiq
dhe mbeti vetëm ky: po t'i ndodhte ndonjë
fatkeqësi gjatë udhëtimit, do të kallnit në
varr pleqërinë time të dhembshme".

43

[1] Por zija ishte e madhe në vend; [2] dhe kur
mbaruan së ngrëni grurin që kishin sjellë
nga Egjipti, i ati u tha atyre: "Kthehuni
për të na blerë pak ushqime". [3] Por Juda
iu përgjegj duke thënë: "Ai njeri na ka

paralajmëruar haptas duke thënë: "Nuk
keni për ta parë fytyrën time, në qoftë
se vëllai juaj nuk do të jetë me ju". 4 Në
qoftë se ti e nis vëllanë tonë me ne, ne do
të zbresim dhe do të të blejmë ushqime;
5 por në rast se nuk e nis, ne nuk kemi
për të zbritur, sepse ai njeri na tha: "Nuk
keni për ta parë fytyrën time, në rast se
vëllai juaj nuk do të jetë me ju"". 6 Atëherë
Izraeli tha: "Pse më dhatë këtë dhembje
duke i thënë atij njeriu që kishit edhe një
vëlla?". 7 Ata iu përgjigjën: "Ai njeri na
pyeti me shumë kujdes për ne dhe farefisin
tonë, duke thënë: "Gjallë është ende ati
juaj? Keni ndonjë vëlla tjetër?". Dhe ne
u përgjigjëm në bazë të këtyre pyetjeve
të tij. Ku të na shkonte nga mendja që
ai do të na thoshte: "Silleni këtu vëllanë
tuaj"?". 8 Pastaj Juda i tha Izraelit, atit të
tij: "Lëre fëmijën të vijë me mua, dhe do
të çohemi dhe do të shkojmë në mënyrë që
të rrojmë dhe jo të vdesim, si ne ashtu dhe
ti e të vegjëlit tanë. 9 Unë bëhem garant
për të; do t'i kërkosh llogari dorës sime për
atë. Në rast se nuk e rikthej dhe nuk e
vë para teje, do të jem fajtor para teje për
gjithnjë. 10 Po të mos ishim vonuar, në këtë
orë do të ishim kthyer për të dytën herë".
11 Atëherë Izraeli, ati i tyre, u tha atyre:
"Po të jetë ashtu, veproni në këtë mënyrë:
merrni në trastat tuaja disa nga prodhimet
më të mira të vendit dhe i çoni atij njeriu
një dhuratë: pak balsam, 12 Merrni me vete
dyfishin e parave dhe kthejani paratë që ju
vunë në grykën e trastave tuaja, ndofta ka
qenë një gabim. 13 Merrni edhe vëllanë tuaj,
dhe çohuni dhe kthehuni tek ai njeri; 14 dhe
Perëndia i plotfuqishëm t'ju bëjë të gjeni
hir para atij njeriu, kështu që ai të lirojë vël-
lanë tjetër tuajin dhe Beniaminin. Sa për
mua, po të jetë se duhet të mbetem pa bijtë
e mi, ashtu qoftë!". 15 Ata, pra, morën me
vete dhuratën si dhe dyfishin e parave dhe
Beniaminin; u ngritën dhe zbritën në Egjipt
dhe u paraqitën para Jozefit. 16 Kur Jozefi pa
Beniaminin bashkë me ta, i tha kryeshër-
bëtorit të shtëpisë së tij: "Çoji këta njerëz
në shtëpi, ther një kafshë dhe përgatit një
banket, sepse ata do të hanë drekë bashkë
me mua". 17 Dhe ai bëri ashtu siç e urdhëroi
Jozefi dhe i çoi në shtëpinë e Jozefit. 18 Por
ata u trembën, për shkak se i kishin çuar
në shtëpi të Jozefit dhe thanë: "Na sollën
këtu për shkak të atyre parave që na u
vunë në trastat të parën herë, për të gjetur
një shkas kundër nesh, për t'u sulur mbi
ne dhe për të na zënë skllevër bashkë me
gomarët tonë". 19 Pasi iu afruan kryeshër-
bëtorit të shtëpisë së Jozefit, folën me të
te dera e shtëpisë dhe thanë: 20 "Zotëria
im, ne zbritëm në të vërtetë herën e parë
këtu për të blerë ushqime; 21 dhe ndodhi që,
kur arritëm në vendin ku kaluam natën,
hapëm trastat dhe, ja, paratë e secilit prej
nesh ndodheshin në grykë të trastës së vet;
paratë tona me peshën e tyre të saktë; tani
i kemi risjellë me vete. 22 Dhe kemi sjellë
me vete para të tjera për të blerë ushqime;
ne nuk e dimë kush mund t'i ketë vënë
paratë tona në trastat tona". 23 Por ai tha:
"Qetësohuni, mos u trembni: Perëndia juaj
dhe Perëndia e atit tuaj ka vënë një thesar
në trastat tuaja. Unë i pata paratë tuaja".
Pastaj u solli Simeonin. 24 Ai njeri i futi në
shtëpinë e Jozefit, u dha ujë që të lanin
këmbët dhe ushqim për gomarët e tyre.
25 Atëherë ata përgatitën dhuratën, duke
pritur që Jozefi të vinte në mesditë, sepse
kishin dëgjuar që do të rrinin për të ngrënë
në atë vend. 26 Kur Jozefi arriti në shtëpi,
ata i paraqitën dhuratën që kishin sjellë me
vete në shtëpi, dhe u përkulën para tij deri
në tokë. 27 Ai i pyeti si ishin dhe tha: "Ati
juaj, për të cilin më keni folur, a është mirë?
Është ende gjallë?". 28 Ata u përgjegjën:
"Shërbëtori yt, ati ynë, është mirë; jeton
ende". Dhe e nderuan duke u përkulur.
29 Pastaj Jozefi ngriti sytë, pa vëllanë e tij
Beniaminin, bir i nënës së tij, dhe tha: "Ky
është vëllai juaj më i vogël për të cilin më
folët?". Dhe shtoi: "Perëndia të ndihmoftë,
biri im!". 30 Atëherë Jozefi nxitoi të dalë
jashtë, sepse ishte mallëngjyer thellë për
shkak të vëllait të tij, dhe kërkonte vend ku
të qante. Hyri kështu në dhomën e tij dhe
aty qau. 31 Pastaj lau fytyrën dhe doli; dhe
duke i dhënë zemër vetes, tha: "Shtrojeni
drekën". 32 Dreka u shtrua veçmas për të,
veçmas për ata dhe për Egjiptasit që hanin
veçmas nga ai, sepse Egjiptasit nuk mund
të hanin bashkë me Hebrejtë; kjo do të
ishte një gjë e neveritshme për Egjiptasit.
33 Kështu ata u ulën përpara tij: i parëlin-
duri simbas së drejtës së tij të parëbirnisë
dhe më i riu simbas moshës së tij; dhe e
shikonin njëri-tjetrin me habi. 34 Dhe Jozefi

urdhëroi që t'u sillnin racione nga tryeza e
vet; por racioni i Beniaminit ishte pesë herë
më i madh nga ai i secilit prej tyre. Dhe pinë
dhe u gëzuan me të.

44

1 Jozefi i dha këtë urdhër kryeshërbëtorit
të shtëpisë së tij: "Mbushi trastat e këtyre
njerëzve me aq ushqime sa mund të mbajnë
dhe vëri paratë e secilit në grykën e çdo
traste. 2 Përveç kësaj vëre kupën time,
kupën prej argjëndi, në grykën e trastës të
më të riut, bashkë me paratë e grurit të
tij". Dhe ai bëri ashtu siç i tha Jozefi. 3 Në
mëngjes, sa u bë ditë, i nisën ata njerëz me
gomarët e tyre. 4 Sapo kishin dalë nga qyteti
dhe nuk ishin akoma larg, kur Jozefi i tha
kryeshërbëtorit të shtëpisë së tij: "Çohu,
ndiqi ata njerëz dhe kur t'i kesh arritur,
thuaju atyre: "Pse e shpërblyet të mirën
me të keqe? 5 A nuk është ajo kupa me
të cilën pi zotëria im dhe që e përdor për
të parathënë të ardhmen? Keni vepruar
keq duke u sjellë kështu"". 6 Ai i arriti
ata dhe u tha këto fjalë. 7 Atëherë ata iu
përgjegjën: "Pse zotëria im na drejton fjalë
si këto? Shërbyesit e tu duhet t'i shmangen
një qëndrimi të tillë! 8 Ja, pra, ne të kemi
rikthyer nga vendi i Kanaanit paratë që
kishim gjetur në grykën e trastave tona;
si mund të vidhnim argjend ose flori nga
shtëpia e zotërisë tënd? 9 Ai prej shërbë-
torëve të tu të cilit do t'i gjendet kupa, të
dënohet me vdekje; edhe gjithashtu ne do
të bëhemi skllevër të zotërisë tënd". 10 Ai
tha: "Mirë, pra, le të bëhet si thoni ju: ai të
cilit do t'i gjendet kupa do të bëhet skllavi
im dhe ju do të jeni të pafaj". 11 Kështu
secili prej tyre nxitoi të ulë për tokë trastën
e vet dhe e hapi. 12 Dhe kryeshërbëtori i
kontrolloi, duke filluar nga më i moshuari
dhe duke mbaruar me më të riun; dhe kupa
u gjet në thesin e Beniaminit. 13 Atëherë
ata i shqyen rrobat e tyre, ringarkuan secili
gomarin e vet dhe u kthyen në qytet. 14 Juda
dhe vëllezërit e tij arritën në shtëpinë e
Jozefit, që gjendej akoma aty, dhe u shtrinë
për tokë para tij. 15 Dhe Jozefi u tha atyre:
"Çfarë veprimi është ky që keni bërë? Nuk
e dini që një njeri si unë është në gjëndje të
parathotë të ardhmen?". 16 Juda u përgjegj:
"Ç'do t'i themi zotërisë tim? Çfarë fjalë
do të përdorim ose si do të mund të justi-
fikohemi? Perëndia ka rigjetur paudhësinë
e shërbëtorëve të tu. Ja, jemi skllevër të
zotërisë tim, si ne ashtu edhe ai në dorën e
të cilit u gjet kupa". 17 Por Jozefi tha: "Larg
meje një veprim i tillë! Njeriu, në dorën
e të cilit u gjet kupa, do të jetë skllavi im;
sa për ju, kthehuni në paqe tek ati juaj".
18 Atëherë Juda iu afrua Jozefit dhe i tha: "Të
lutem, zotëria im, lejoje shërbëtorin tënd
që t'i thotë një fjalë zotërisë tim, dhe mos u
zemëro me shërbëtorin tënd, sepse ti je si
Faraoni. 19 Zotëria im i pyeti shërbëtorët e
tij duke thënë: "A keni ju baba apo vëlla?".
20 Dhe ne iu përgjegjëm zotërisë tim: "Kemi
një baba që është plak me një bir të ri, që
i ka lindur në pleqëri; i vëllai ka vdekur,
kështu ai ka mbetur i vetmi bir i nënës
së tij dhe i ati e do". 21 Atëherë ti u the
shërbëtorëve të tu: "Sillmani këtu që të
mund ta shoh me sytë e mi". 22 Dhe ne i
thamë zotërisë tim: "Fëmija nuk mund ta
lërë atin e tij, sepse po të duhej ta linte, i
ati do të vdiste". 23 Por ti u the shërbëtorëve
të tu: "Në rast se vëllai juaj më i ri nuk
zbret bashkë me ju, ju nuk do ta shihni më
fytyrën time". 24 Kështu që kur u ngjitëm
përsëri te shërbëtori yt, ati im, i treguam
fjalët e zotërisë tim. 25 Atëherë ati ynë tha:
"Kthehuni të na blini pak ushqime". 26 Ne
u përgjegjëm: "Nuk mund të zbresim atje
poshtë; do të zbresim vetëm në rast se vjen
me ne vëllai ynë më i vogël; sepse nuk
mund ta shohim fytyrën e atij njeriu po
të jetë se vëllai ynë më i vogël nuk është
me ne". 27 Dhe shërbëtori yt, ati ynë, na
u përgjegj: "Ju e dini që gruaja ime më
lindi dy bij; 28 njëri prej tyre më la dhe unë
i thashë: Me siguri ai është bërë copë e
çikë dhe nuk e kam parë më qysh atëherë;
29 dhe po të ma hiqni edhe këtë dhe i ndodh
ndonjë fatkeqësi, ju do të kallni në varr
pleqërinë time të dhembshme". 30 Kështu,
pra, kur të arrij te shërbëtori yt, ati im,
në qoftë se fëmija nuk është me ne, sepse
jeta e tij është e lidhur me atë të fëmijës,
31 do të ndodhë që, sa të shohë që fëmija
nuk është me ne, ai ka për të vdekur; dhe
shërbëtorët e tu do ta kenë kallur në varr
pleqërinë e shërbëtorit tënd, të atit tonë.
32 Tani, me qenë se shërbëtori yt është bërë
dorëzanë për fëmijën pranë atit tim dhe i
ka thënë: "Në rast se nuk do ta rikthej do të

jem për gjithnjë fajtor ndaj atit tim”, [33] lejo,
pra, tani që shërbëtori yt të mbetet skllav
i zotërisë tim në vend të fëmijës, dhe që
fëmija të kthehet me vëllezërit e tij. [34] Sepse
si mund të rikthehem tek ati im në qoftë se
fëmija nuk është me mua? Ah, mos e pafsha
dhembjen që do të pushtonte atin tim!”.

45

[1] Atëherë Jozefi nuk e përmbajti dot më
veten para tërë të pranishmëve dhe briti:
“Nxirrini jashtë të gjithë nga prania ime!”.
Kështu nuk mbeti asnjëri me Jozefin kur
ai u tregoi vëllezërve të tij se kush ishte.
[2] Dhe qau aq fort sa që e dëgjuan edhe
vet Egjiptasit, dhe ky lajm arriti edhe në
shtëpinë e Faraonit. [3] Pastaj Jozefi u tha
vëllezërve të tij: “Unë jam Jozefi, a është
ende gjallë ati im?”. Por vëllezërit e tij
nuk mund t’i përgjigjeshin, sepse ishin të
tronditur thellë në praninë e tij. [4] Atëherë
Jozefi u tha vëllezërve të tij: “Afrohuni, pra,
tek unë!”. Ata iu afruan dhe ai u tha: “Unë
jam Jozefi, vëllai juaj, që ju e shitët që ta
çonin në Egjipt. [5] Por tani mos u trishtoni
dhe mos t’ju vijë keq që më shitët me qëllim
që të çohesha këtu poshtë, sepse Perëndia
më ka dërguar para jush për të ruajtur jetën
tuaj. [6] Në fakt u bënë dy vjet që ra zija e
bukës në vend; dhe do të ketë pesë vjet të
tjera gjatë të cilave as do të lërohet, as do të
korret. [7] Por Perëndia më ka dërguar para
jush, me qëllim që të ruhet diçka mbi tokë
dhe për t’ju shpëtuar jetën me një çlirim
të madh. [8] Nuk jeni ju, pra, që më dërguat
këtu, por është Perëndia; ai më caktoi si atë
i Faraonit, si zot i krejt shtëpisë së tij dhe si
qeveritar i tërë vendit të Egjiptit. [9] Nxitoni
të rikthehemi tek ati im dhe i thoni: “Kështu
thotë biri yt Jozefi: Perëndia më ka caktuar
si zot i gjithë Egjiptit; zbrit tek unë, mos u
vono; [10] ti do të banosh në vendin e Goshenit
dhe do jesh afër meje; ti dhe bijtë e tu, bijtë
e bijve të tu, kopetë e bagëtive të imta e të
trasha dhe gjithçka ti zotëron. [11] Dhe atje
unë do të të ushqej, sepse do të ketë edhe
pesë vjet të tjera zije, me qëllim që ti të
mos katandisesh në mjerim: ti, familja jote
dhe gjithçka zotëron”. [12] Dhe ja, sytë tuaja
dhe sytë e vëllait tim Beniaminit shohin që
është goja ime që ju flet. [13] Tregojani, pra,
atit tim tërë lavdinë time këtu në Egjipt
dhe gjithçka patë, shpejtoni ta sillni atin
tim këtu”. [14] Pastaj iu hodh në qafë vëllait
të tij Beniamin dhe qau, dhe Beniamini
qau i shtrënguar në qafën e tij. [15] Ai puthi
gjithashtu tërë vëllezërit e tij dhe qau i
shtrënguar me ta. Pastaj vëllezërit e tij
filluan të flasin me të. [16] Jehona e kësaj
ngjarjeje u përhap në shtëpinë e Faraonit
dhe njerëzit thanë: “Kanë ardhur vëllezërit
e Jozefit”. Kjo i pëlqeu Faraonit dhe shër-
bëtorëve të tij. [17] Atëherë Faraoni i tha Joze-
fit: “Thuaju vëllezërve të tu: “Bëni këtë:
Ngarkoni kafshët tuaja dhe shkoni; kthe-
huni në vendin e Kanaanit. [18] Pastaj merrni
atin tuaj dhe familjet tuaja, dhe ejani tek
unë; unë do t’ju jap më të mirat e vendit
të Egjiptit dhe do të hani prodhimet më të
zgjedhura të vendit”. [19] Ti ke urdhërin t’u
thuash atyre: “Bëni këtë: Merrni me vete
nga vendi i Egjiptit qerre për të vegjëlit tuaj
dhe për gratë tuaja; merrni atin tuaj dha
ejani. [20] Dhe mos u shqetësoni për orenditë
shtëpiake, sepse sendet më të mira që ka
Egjipti do të jenë tuajat””. [21] Bijtë e Izraelit
vepruan kështu, dhe Jozefi u dha atyre
qerre, simbas urdhërit të Faraonit, si edhe
ushqime për udhëtimin. [22] Të gjithëve u
dha një palë rroba për ndërresë për secilin,
por Beniaminit i dha treqind sikla argjendi
dhe pesë ndërresa veshmbathje; [23] atit të
tij i dërgoi: dhjetë gomarë të ngarkuar
me gjërat më të mira të Egjiptit, dhjetë
gomarica të ngarkuara me grurë, bukë dhe
ushqime për atin e tij gjatë udhëtimit.
[24] Kështu i nisi vëllezërit e tij dhe, ndërsa
ata po iknin, u tha: “Mos u grindni rrugës”.
[25] Atëherë ata u ngjitën përsëri nga Egjipti
dhe arritën në vendin e Kanaanit te Jakobi,
ati i tyre. [26] Dhe i kallëzuan gjithçka, duke
thënë: “Jozefi është ende gjallë dhe është
qeveritari i gjithë shtetit të Egjiptit”. Por
zemra e atij nuk iu ngroh, sepse nuk u
besonte atyre. [27] Po kur ata i treguan tërë
fjalët që u kishte thënë Jozefi dhe kur pa
qerret që Jozefi kishte dërguar për ta marrë
atë, atëherë shpirti i Jakobit atit të tyre, u
ringjall [28] dhe Izraeli tha: “Mjaft; djali im
Jozefi është ende gjallë; unë do të shkoj ta
shoh para se të vdes”.

46

[1] Izraeli, pra, u nis me të gjitha ato që
kishte dhe, kur arriti në Beer-Sheba, i
bëri fli Perëndisë të atit të tij Isak. [2] Dhe

Perëndia i foli Izraelit në vegime nate dhe
tha: "Jakob, Jakob!". Ai u përgjegj: "Ja ku
jam". 3 Atëherë Perëndia tha: "Unë jam
Perëndia, Perëndia i atit tënd; mos ki frikë
të zbresësh në Egjipt, sepse aty do të të bëj
një komb të madh. 4 Unë do të zbres bashkë
me ty në Egjipt dhe do të bëj që sigurisht
të kthehesh, dhe Jozefi do të t'i mbyllë
sytë". 5 Atëherë Jakobi u nis nga Beer-
Sheba dhe bijtë e Izraelit e hipën Jakobin,
atin e tyre, fëmijët e vegjël dhe gratë e
tyre mbi qerret që Faraoni kishte dërguar
për t'i mbartur. 6 Kështu ata morën me
vete bagëtinë dhe sendet që kishin blerë
në vendin e Kanaanit dhe erdhën në Egjipt.
Është fjala për Jakobin me tërë pasardhësit
e tij. 7 Ai mori me vete në Egjipt bijtë
e tij, bijtë e bijve të tij, bijat e tij dhe
bijat e bijve të tij dhe tërë pasardhësit e
tij. 8 Këta janë emrat e bijve të Izraelit
që erdhën në Egjipt: Jakobi dhe bijtë e
tij. I parëlinduri i Jakobit: Rubeni. 9 Bijtë
e Rubenit: Hanoku, Pallu, Hetsroni dhe
Karmi 10 Bijtë e Simeonit: Jemueli, Jamini,
Ohadi, Jakini, Tsohari dhe Sauli, biri i një
Kananease. 11 Bijtë e Levit: Gershomi, Ke-
hathi dhe Merari. 12 Bijtë e Judës: Eri, Onani,
Shelahu, Peretsi dhe Zerahu; (por Eri dhe
Onani vdiqën në vendin e Kanaanit). Bi-
jtë e Peretsit qenë: Hetsroni dhe Hamuli.
13 Bijtë e Isakarit: Tola, Puvahu, Jobi dhe
Shimroni. 14 Bijtë e Zabulonit: Seredi, Eloni
dhe Jahleeli. 15 Këta qenë bijtë që Lea i
lindi Jakobit në Padan-Aram, përveç bijës
së saj Dina. Bijtë dhe bijat e saj ishin
gjithsej tridhjetë e tre veta. 16 Bijtë e Gadit:
Tsifioni, Haxhi, Shuni, Etsboni, Eri, Arodi
dhe Areli. 17 Bijtë e Asherit: Jmna, Jshua,
Jshni, Beriahu dhe Serahu motra e tyre.
Dhe bijtë e Beriahut: Heberi dhe Malkieli.
18 Këta qenë bijtë e Zilpahut që Labano i
kishte dhënë bijës së tij Lea; dhe ajo i lindi
Jakobit: gjithsej gjashtëmbëdhjetë veta.
19 Bijtë e Rakelës, gruas së Jakobit: Jozefi
dhe Beniamini. 20 Dhe Jozefi në vendin e
Egjiptit, i lindën Manasi dhe Efraimi. Nëna
e tyre ishte Asenathi, e bija e Potiferahut,
prift i Onit. 21 Bijtë e Beniaminit: Be-
lahu, Bekeri, Ashbeli, Gerau, Naamani, Ehi,
Roshi, Mupimi, Hupimi dhe Ardi. 22 Këta
qenë bijtë e Rakelës që i lindën Jakobit:
gjithsej katërmbëdhjetë veta. 23 Biri i Danit:
Hushimi. 24 Bijtë e Neftalisë: Jahtseeli, Guni,
Jetseri dhe Shilemi. 25 Këta qenë bijtë e
Bilhahut, që Labano ia kishte dhënë bijës
së tij Rakela dhe që kjo ia lindi Jakobit:
gjithsej shtatë veta. 26 Njerëzit që erdhën
me Jakobin në Egjipt, pasardhës të tij, pa
llogaritur gratë e bijve të Jakobit, ishin
gjithsej gjashtëdhjetë e gjashtë veta. 27 Bijtë
e Jozefit, që i lindën në Egjipt, ishin dy. Tërë
personat e familjes së Jakobit që erdhën
në Egjipt ishin gjithsej shtatëdhjetë veta.
28 Por Jakobi dërgoi para tij Judën me qëllim
që ta fuste në vendin e Goshenit. Dhe
kështu ata arritën në vendin e Goshenit.
29 Atëherë Jozefi e mbrehu qerren e tij dhe
mori të përpjetën për në Goshen që të
takonte Izraelin, atin e tij; sa e pa, iu hodh
në qafë dhe qau gjatë i shtrënguar pas tij.
30 Dhe Izraeli i tha Jozefit: "Tani le të vdes,
sepse pashë fytyrën tënde dhe ti je akoma
gjallë". 31 Atëherë Jozefi u tha vëllezërve të
tij dhe familjes të atit të tij: "Do të ngjitem
për ta njoftuar Faraonin dhe do t'i them:
"Vëllezërit e mi dhe familja e atit tim, që
ishin në vendin e Kanaanit, kanë ardhur
tek unë. 32 Ata janë barinj, sepse kanë qenë
gjithnjë rritës bagëtish, dhe kanë sjellë me
vete kopetë e tyre dhe gjithçka zotërojnë".
33 Kur Faraoni do t'ju thërrasë dhe do t'ju
thotë: "Me ç'punë merreni?", ju do t'i
përgjigjeni: 34 "Shërbëtorët e tu kanë qënë
rritës bagëtish nga fëmijëria e deri sot, si ne
ashtu dhe etërit tanë", që të keni mundësi
të banoni në vendin e Goshenit. Sepse
Egjiptasit ndiejnë neveri për tërë barinjtë".

47

1 Jozefi shkoi, pra, të njoftojë Faraonin
dhe i tha: "Ati im dhe vëllezërit e mi, me
gjithë kopetë e tyre, të bagëtive të imta
dhe të trasha dhe me gjithçka kanë, kanë
ardhur nga vendi i Kanaanit; dhe ja, tani
ndodhen në vendin e Goshenit". 2 Pastaj
mori pesë nga vëllezërit e tij dhe ia paraqiti
Faraonit. 3 Atëherë Faraoni u tha vëllezërve
të Jozefit: "Me ç'punë merreni?". Ata
iu përgjigjën Faraonit: "Shërbëtorët e tu
janë barinj, si ne ashtu dhe etërit tanë".
4 Pastaj i thanë Faraonit: "Kemi ardhur për
të banuar në këtë vend, sepse nuk kishte
më kullota për kopetë e shërbëtorëve të tu,
sepse ka zi të madhe në vendin e Kanaanit.
Lejona tani që shërbëtorët e tu të banojnë
në vendin e Goshenit". 5 Atëherë Faraoni
ia drejtoi fjalën Jozefit, duke i thënë: "Ati

yt dhe vëllezërit e tu erdhën te ti; [6] vendi
i Egjiptit është në dispozicionin tënd; bëj
që ati yt dhe vëllezërit e tu të banojnë në
pjesën më të mirë të vendit; le të banojnë
edhe në vendin e Goshenit. Dhe në qoftë se
ti di që midis tyre ka njerëz të zotë, caktoji
kryeintendentë të bagëtisë sime". [7] Pastaj
Jozefi e çoi Jakobin, atin e tij, te Faraoni
dhe ia paraqiti. Dhe Jakobi bekoi Faraonin.
[8] Atëherë Faraoni i tha Jakobit: "Sa vjet ke
që jeton?". [9] Jakobi iu përgjegj Faraonit:
"Vitet e shtegtimit tim janë njëqind e trid-
hjetë; vitet e jetës sime kanë qenë të pakta
dhe të këqija, dhe nuk e kanë arritur num-
rin e viteve të jetës së etërve të mi, në
ditët e shtegtimit të tyre". [10] Jakobi e bekoi
përsëri Faraonin dhe u largua nga prania
e Faraonit. [11] Kështu Jozefi vendosi atin
e tij dhe vëllezërit e tij dhe u dha atyre
një pronë në vendin e Egjiptit, në pjesën
më të mirë të vendit, në krahinën e Ram-
sesit, ashtu siç kishte urdhëruar Faraoni.
[12] Dhe Jozefi e mbajti me bukë të atin, të
vëllezërit dhe tërë familjen e të atit duke i
furnizuar sipas numrit të bijve. [13] Ndërkaq
në të gjithë vendin nuk kishte bukë, sepse
zija e bukës ishte shumë e madhe; vendi
i Egjiptit dhe vendi i Kanaanit vuanin nga
uria. [14] Jozefi mblodhi tërë paratë që gjen-
deshin në vendin e Egjiptit dhe në vendin e
Kanaanit në këmbim të grurit që ata blinin;
dhe këto para Jozefi i çoi në shtëpinë e
Faraonit. [15] Por kur në vendin e Egjiptit dhe
në vendin e Kanaanit nuk pati më para, tërë
Egjiptasit erdhën te Jozefi dhe thanë: "Na
jep bukë! Pse duhet të vdesim para syve
të tu? Sepse paratë tona kanë mbaruar".
[16] Jozefi tha: "Jepni bagëtinë tuaj; dhe unë
do t'ju jap bukë në këmbim të bagëtisë
suaj, në qoftë se i keni mbaruar paratë".
[17] Atëherë ata i çuan Jozefit bagëtinë e tyre;
dhe Jozefi u dha atyre bukë në këmbim
të kuajve të tyre, të kopeve të tyre me
dele, të qeve dhe të gomarëve. Kështu i
furnizoi me bukë për atë vit në këmbim të
gjithë bagëtisë së tyre. [18] Mbasi kaloi ai vit,
u kthyen tek ai vitin pasues dhe i thanë:
"Nuk mund t'ja fshehim zotërisë tonë që,
me qenë se paratë mbaruan dhe kopetë e
bagëtisë sonë janë bërë pronë e zotërisë
tonë, nuk mbetet asgjë tjetër që zotëria ime
mund të na marrë veç trupave tonë dhe
tokave tona. [19] Pse duhet të mbarojmë para
syve të tu, ne dhe tokat tona? Blina ne
dhe tokat tona në këmbim të bukës, dhe
ne me tokat tona do të jemi skllevër të
Faraonit; na jep të mbjellim që të mund të
jetojmë dhe jo të vdesim, dhe toka të mos
shndërrohet në një shkretëtirë". [20] Kështu
Jozefi bleu për Faraonin tërë tokat e Egjip-
tit, sepse Egjiptasit shitën secili arën e vet,
me që ishin goditur rëndë nga zija e bukës.
Kështu vëndi u bë pronë e Faraonit. [21] Sa
për popullin, e zhvendosi nëpër qytete, në
të katër anët e Egjiptit; [22] vetëm tokat e
priftërinjve nuk i bleu, sepse priftërinjtë
merrnin furnizime nga Faraoni dhe rronin
nga furnizimet që u jepte Faraoni; për këtë
arsye ata nuk i shitën tokat e tyre. [23] Por
Jozefi i tha popullit: "Ja, sot ju bleva ju dhe
tokat tuaja për Faraonin; ja ku e keni farën;
mbillni tokën; [24] në kohën e korrjes, të
pestën pjesë do t'ia jepni Faraonit dhe katër
pjesë do të jenë tuajat për të siguruar farën
e arave, ushqimin tuaj dhe të personave të
shtëpisë suaj dhe për ushqimin e fëmijëve
tuaj". [25] Dhe ata thanë: "Ti na shpëtove
jetën! Paçim hir në sytë e zotërisë tonë, dhe
ne do të jemi skllevërit e Faraonit". [26] Jozefi
e bëri ligj këtë në vendin e Egjiptit, i cili
vazhdon edhe sot e kësaj dite dhe sipas të
cilit e pesta pjesë e korrjes duhet t'i jepet
Faraonit. Vetëm tokat e priftërinjve nuk
u bënë pronë e Faraonit. [27] Kështu Izraeli
banoi në vendin e Egjiptit, në vendin e
Goshenit; aty ata patën prona, qenë frytd-
hënës dhe u shumuan fort. [28] Jakobi jetoi në
vendin e Egjiptit shtatëmbëdhjetë vjet dhe
kohëzgjatja e jetës së Jakobit qe njëqind e
dyzet e shtatë vjet. [29] Kur koha e vdekjes
po i afrohej Izraelit, ai thirri të birin Jozef
dhe i tha: "Në paça gjetur hir në sytë e tu,
vëre dorën tënde poshtë kofshës sime dhe
sillu me mua me mirëdashje dhe besnikëri;
të lutem, mos më varros në Egjipt! [30] Por kur
do të pushoj me etërit e mi, më nxirr jashtë
Egjiptit dhe më varros në varrin e tyre!". Ai
u përgjigj: "Do të bëj si thua ti". [31] Atëherë
Jakobi tha: "Betomu". Dhe Jozefi iu betua.
Pastaj Izraeli, duke u mbështetur te koka e
shtratit, ra në adhurim.

48

[1] Mbas këtyre gjërave, ndodhi që i thanë
Jozefit: "Ja, ati yt është i sëmurë". Kështu
ai mori me vete dy bijtë e tij, Manasin

dhe Efraimin. [2] Kur i thanë Jakobit: "Ja,
biri yt Jozefi po vjen te ti", Izraeli mblodhi
tërë forcat dhe u ul mbi shtratin e tij.
[3] Atëherë Jakobi i tha Jozefit: "Perëndia i
plotfuqishëm m'u shfaq në Luc, në vendin
e Kanaanit, më bekoi [4] dhe më tha: "Ja, unë
do të të bëj frytdhënës, do të të shumoj,
do të bëj prej teje një shumicë popujsh dhe
do t'u jap këtë vend pasardhësve të tu pas
teje, si pronë përjetë". [5] Tani dy bijtë e
tu, që të kanë lindur në vendin e Egjiptit
para se unë të vija tek ti në Egjipt, janë
të mitë. Efraimi dhe Manasi janë të mitë,
ashtu si Rubeni dhe Simeoni. [6] Por bijtë
që ke lindur mbas tyre do të jenë të tutë;
në territorin e trashëgimisë së tyre do të
thirren me emrin e vëllezërve të tyre. [7] Sa
për mua, ndërsa po kthehesha nga Padani,
Rakela vdiq pranë meje gjatë udhëtimit, në
vendin e Kanaanit, aty afër Efratës; dhe e
varrosa atje, në rrugën e Efratës, që është
Betlemi". [8] Kur Izraeli pa bijtë e Jozefit,
tha: "Kush janë këta?". [9] Jozefi iu përgjegj
të atit: "Janë fëmijët e mi që Perëndia
më ka dhënë këtu". Atëherë ai tha: "M'i
afro dhe unë do t'i bekoj". [10] Tani sytë e
Izraelit ishin venitur për shkak të moshës
dhe nuk shihte fare. Jozefi i afroi ata dhe
ai i puthi dhe i përqafoi. [11] Pastaj Izraeli i
tha Jozefit: "Unë nuk mendoja të shikoja
përsëri fytyrën tënde, por tani Perëndia më
dha mundësinë të shikoj edhe pasardhësit
e tu". [12] Jozefi i tërhoqi nga gjunjët e të atit
dhe u përul me fytyrën në tokë. [13] Pastaj
Jozefi i mori që të dy: Efraimin në të djathtë
të tij dhe në të majtë të Izraelit, Manasin
në të majtë të tij dhe në të djathtë të
Izraelit, dhe i afroi pranë atij. [14] Atëherë
Izraeli zgjati dorën e tij të djathtë dhe e
vuri mbi kryet e Efraimit që ishte më i riu,
dhe vuri dorën e tij të majtë mbi kryet
e Manasit duke kryqëzuar duart, ndonëse
Manasi ishte i parëlinduri. [15] Kështu bekoi
Jozefi dhe tha: "Perëndia, para të cilit ecën
etërit e mi Abrahami dhe Isaku, Perëndia
që më ka ushqyer qysh prej lindjes sime
deri më sot, [16] Engjëlli që më ka çliruar nga
çdo e keqe, le t'i bekojë këta fëmijë! Le të
quhen me emrin tim dhe me emrin e etërve
të mi Abraham dhe Isak, dhe të shumohen
fort mbi tokë!". [17] Kur Jozefi pa që i ati
kishte vënë dorën e djathtë mbi kokën e
Efraimit, kjo nuk i pëlqeu; prandaj ai kapi
dorën e atit të tij për ta hequr nga kryet
e Efraimit dhe për ta vënë mbi kryet e
Manasit. [18] Pastaj Jozefi i tha atit të tij: "Jo
kështu, ati im, sepse i parëlinduri është ky
këtu; vëre dorën tënde të djathtë mbi kryet
e tij". [19] Por i ati refuzoi dhe tha: "E di,
biri im, e di; edhe ai do të bëhet një popull,
edhe ai do të jetë i madh; megjithatë, vëllai
yt më i vogël do të bëhet më i madh se
ai, dhe pasardhësit e tij do të bëhen një
mori kombesh". [20] Dhe atë ditë i bekoi duke
thënë: "Për ty Izraeli ka për të bekuar,
duke thënë: "Perëndia të të bëj si Efraimi
dhe si Manasi!"". Kështu ai e vuri Efraimin
para Manasit. [21] Pastaj Izraeli i tha Jozefit:
"Ja, unë kam për të vdekur pas pak, por
Perëndia do të jetë me ju dhe do t'ju çojë
përsëri në vendin e etërve tuaj. [22] Veç kësaj,
ty po të jap një pjesë më të madhe në
krahasim me vëllezërit e tu, atë që fitova
nga Amorejtë me shpatën dhe harkun tim".

49

[1] Pastaj Jakobi thirri bijtë e tij dhe tha:
"Mblidhuni që unë t'ju njoftoj çfarë do t'ju
ndodhë në ditët e ardhshme. [2] Mblidhuni
dhe dëgjoni, o bijtë e Jakobit! Dëgjoni
Izraelin, atin tuaj! [3] Ruben, ti je i parëlin-
duri im, forca ime, filli i fuqisë sime, i dal-
luar për dinjitet dhe për forcë. [4] I rrëmbyer
si uji, ti nuk do të kesh epërsinë, sepse
hipe mbi shtratin e atit tënd dhe e përd-
hose. Ai hipi mbi shtratin tim. [5] Simeoni
dhe Levi janë vëllezër: shpatat e tyre janë
vegla dhune. [6] Mos hyftë shpirti im në
mendjen e tyre, lavdia ime mos u bashkoftë
me kuvendin e tyre! Sepse në mërinë e
tyre kanë vrarë njerëz, në kryeneçësinë e
tyre u kanë prerë leqet e këmbëve demave.
[7] Mallkuar qoftë mëria e tyre, sepse ka qënë
e egër, dhe tërbimi i tyre sepse ka qënë
mizor! Unë do t'i ndaj te Jakobi dhe do
t'i shpërndaj te Izraeli. [8] Judë, vëllezërit
e tu do të të lavdërojnë; dora jote do të
jetë mbi zverkun e armiqve të tu; bijtë e
atit tënd do të përkulen para teje. [9] Juda
është një luan i ri; ti zë fill nga preja, biri
im; ai përkulet, struket si një luan, si një
luaneshë; kush guxon ta zgjojë? [10] Skeptri
nuk do t'i hiqet Judës, as bastuni i ko-
mandimit nga këmbët e tij, deri sa të vijë
Shilohu; dhe atij do t'i binden popujt. [11] Ai e
lidh gomarin e tij të vogël në pjergull dhe

kërriçin e gomaricës së tij në pjergullën
më të mirë; i lan rrobat e tij në verë dhe
mantelin e tij në gjakun e rrushit. 12 Ai i
ka sytë të ndritura nga vera dhe dhëmbët
e bardha nga qumështi. 13 Zabuloni do
të banojë në breg të deteve; dhe do të
përbëjë një vendstrehim për anijet; kufiri
i tij do të zgjatet drejt Sidonit. 14 Isakari
është një gomar i fuqishëm, i shtrirë nëpër
vathë. 15 Ai e pa që çlodhja është e mirë
dhe që vendi është i këndshëm; ai përkuli
kurrizin për të mbajtur peshën dhe u bë
një shërbëtor i punës së detyruar. 16 Dani
do ta gjykojë popullin e tij, si një nga fiset
e Izraelit. 17 Dani do të jetë një gjarpër
në rrugë, një nepërkë nëpër shteg, që kaf-
shon thembrat e kalit, kështu që kalorësi
rrëzohet së prapthi. 18 Unë pres shpëtimin
tënd, o Zot! 19 Një bandë grabitësish do të
sulmojë Gadin, por edhe ai do t'i sulmojë
këmba këmbës. 20 Nga Asheri do të vijë buka
e shijshme dhe ai do të japë kënaqësira
reale. 21 Neftali është një drenushe e lënë
e lirë, ai thotë fjalë të bukura. 22 Jozefi
është një degë e një druri frytdhënës; një
degë e një druri frytdhënës që ndodhet
pranë një burimi; degët e tij shtrihen mbi
murin. 23 Harkëtarët e kanë provokuar, i
kanë hedhur shigjeta, e kanë ndjekur; 24 por
harku i tij ka mbetur i fortë; krahët e tij
janë përforcuar nga duart e të Fuqishmit të
Jakobit (e atij që është bariu dhe shkëmbi i
Izraelit), 25 nga Perëndia e atit tënd që do të
të ndihmojë dhe nga Shumë i Larti që do të
të bekojë me bekimet e qiellit nga lart, me
bekimet e humnerës që ndodhet poshtë,
me bekimet e sisëve dhe gjirit të nënës.
26 Bekimet e atit tënd ua kalojnë bekimeve
të të parëve të mi, deri në majat e kodrave
të përjetshme. Ata do të jenë mbi kryet
e Jozefit dhe mbi kurorën e atij që u nda
nga vëllezërit e tij. 27 Beniamini është një
ujk grabitqar; në mëngjes ha gjahun dhe
në mbrëmje ndan prenë. 28 Tërë këta janë
dymbëdhjetë fiset e Izraelit; dhe pikërisht
këtë u tha ati i tyre kur i bekoi. I bekoi
duke i dhënë secilit një bekim të veçantë.
29 Pastaj Jakobi i urdhëroi duke thënë: "Unë
jam duke u ribashkuar me popullin tim;
më varrosni pranë etërve të mi në shpellën
që ndodhet në arën e Efron Hiteut, 30 në
shpellën që është në fushën e Makpelahut
përballë Mamres, në vendin e Kanaanit,
atë që Abrahami bleu në arën nga Efron
Hiteu, si vendvarrim, pronë e tij. 31 Atje u
varrosën Abrahami dhe Sara, gruaja e tij,
aty u varrosën Isaku dhe Rebeka, e shoqja,
dhe aty unë varrosa Lean. 32 Ara dhe shpella
që ndodhet aty u blenë nga bijtë e Hethit".
33 Kur Jakobi mbaroi së dhëni këto urdhëra
bijve të tij, mblodhi këmbët në shtrat dhe
vdiq; dhe u bashkua me popullin e tij.

50

1 Atëherë Jozefi u hodh mbi fytyrën e
të atit, qau mbi të dhe e puthi. 2 Pastaj
Jozefi urdhëroi mjekët që ishin në shërbim
të tij të balsamosnin të atin; dhe mjekët e
balsamosën Izraelin. 3 U deshën dyzet ditë,
sepse e tillë ishte koha e nevojshme për
balsamimin; dhe Egjiptasit e qanë shtatëd-
hjetë ditë. 4 Kur kaluan ditët e zisë të
mbajtura për të, Jozefi foli në shtëpinë e
Faraonit duke thënë: "Në qoftë se kam
gjetur hirin tuaj, i thoni Faraonit këto fjalë:
5 Ati im më ka vënë të betohem dhe më ka
thënë: "Ja, unë jam duke vdekur; më varros
në varrin që kam gërmuar në vendin e
Kanaanit". Tani, pra, më lejo të ngjitem për
të varrosur atin tim, pastaj do të kthehem".
6 Faraoni u përgjegj: "Ngjitu dhe varrose
atin tënd ashtu si të ka vënë të betohesh".
7 Atëherë Jozefi u ngjit për të varrosur të
atin; dhe me të u ngjitën tërë shërbëtorët e
Faraonit, të moshuarit e shtëpisë së tij dhe
tërë të moshuarit e vendit të Egjiptit, 8 dhe
tërë shtëpia e Jozefit, vëllezërit e tij dhe
shtëpia e të atit. Në vendin e Goshenit lanë
vetëm fëmijët e tyre të vegjël, kopetë me
bagëtinë e imët dhe me bagëtinë e trashë.
9 Me të u ngjitën lart gjithashtu qerre dhe
kalorës, aq sa u formua një vargan i madh
njerëzish. 10 Me të arritur në lëmin e Ata-
dit, që është përtej Jordanit, u dëgjuan
vajtime të mëdha dhe solemne; dhe Jozefi
mbajti shtatë ditë zi për të atin. 11 Kur
banorët e vendit, Kananejtë, panë zinë në
lëmin e Atadit, thanë: "Kjo është një zi e
madhe për Egjiptasit!". Prandaj ai vend
u quajt Abel-Mitsraim dhe ndodhet përtej
Jordanit. 12 Bijtë e tij bënë për të atë që ai
i kishte urdhëruar. 13 Bijtë e tij e bartën në
vendin e Kanaanit dhe e varrosën në shpel-
lën e fushës së Malkpelahut, përballë Mam-
res, që Abrahami e kishte blerë bashkë me
arën nga Efron Hiteu, si vendvarrim, pronë

e tij. [14] Mbasi varrosi të atin, Jozefi u kthye
në Egjipt bashkë me vëllezërit e tij dhe me
të gjithë ata që ishin ngjitur deri atje për
të varrosur atin e tij. [15] Vëllezërit e Jozefit
kur panë se ati i tyre vdiq, thanë: "Mos
vallë Jozefi na mban inat dhe merr hak për
tërë të keqen që i kemi bërë?". [16] Atëherë i
çuan fjalë Jozefit: "Ati yt para se të vdiste
dha këtë porosi duke thënë: [17] "Kështu
do t'i thoni Jozefit: "Falu vëllezërve të
tu të keqen që të kanë bërë, mëkatin e
tyre, sepse të kanë bërë keq". Falu, pra,
tani krimin shërbëtorëve të Perëndisë të
atit tënd". Jozefi qau kur i folën kështu.
[18] Pastaj erdhën edhe vëllezërit e tij dhe u
shtrinë para tij, dhe i thanë: "Ja, ne jemi
shërbëtorët e tu". [19] Jozefi u tha atyre:
"Mos u trembni, se mos jam unë në vend
të Perëndisë?. [20] Ju keni kurdisur të këqija
kundër meje, por Perëndia ka dashur që t'i
shërbejë së mirës, për të kryer atë që po
ndodh sot: të mbash gjallë një popull të
shumtë. [21] Tani, pra, mos kini frikë; unë
do të siguroj ushqimin për ju dhe për bijtë
tuaj". Kështu u dha zemër dhe i foli zemrës
së tyre me ëmbëlsi. [22] Kështu Jozefi banoi
në Egjipt, ai dhe shtëpia e të atit, dhe jetoi
njëqind e dhjetë vjet. [23] Jozefi pa bijtë e
Efraimit deri në brezninë e tretë; edhe bijtë
e Makirit, bir i Manasit, lindën mbi gjunjët
e tij. [24] Pastaj Jozefi u tha vëllezërve të tij:
"Unë po vdes; por Perëndia do t'ju vizitojë
me siguri dhe do t'ju çojë me siguri nga
ky vend në vendin që i premtoi me betim
Abrahamit, Isakut dhe Jakobit". [25] Pastaj
Jozefi i vuri të betohen bijtë e Izraelit,
duke thënë: "Perëndia me siguri do t'ju
vizitojë; atëherë ju do t'i hiqni kockat e mia
që këtej". [26] Pastaj Jozefi vdiq në moshën
njëqind e dhjetë vjeç; e balsamosën dhe e
futën në një arkivol në Egjipt.

Eksodi

1 Këta janë emrat e bijve të Izraelit që
erdhën në Egjipt me Jakobin. Secili prej
tyre erdhi me familjen e tij: 2 Rubeni, Sime-
oni, Levi dhe Juda, 3 Isakari, Zabuloni dhe
Beniamini, 4 Dani dhe Naftali, Gadi dhe Ash-
eri. 5 Tërë njerëzit që kishin dalë nga gjaku
i Jakobit arrinin shtatëdhjetë veta (Jozefi
ndodhej tashmë në Egjipt). 6 Pastaj Jozefi
vdiq, dhe po ashtu vdiqën tërë vëllezërit e
tij dhe gjithë ai brez. 7 Dhe bijtë e Izraelit
qenë frytdhënës, u shumëzuan fort dhe u
bënë të shumtë, u bënë jashtëzakonisht të
fortë; dhe vendi u mbush me ta. 8 Por
tani doli në Egjipt një mbret i ri, që nuk
e kishte njohur Jozefin. 9 Ai i tha popullit
të tij: "Ja, populli i bijve të Izraelit është
më i shumtë dhe më i fortë se ne. 10 Të
përdorim, pra, dinakëri ndaj tyre, me që-
llim që të mos shumëzohen dhe, në rast
lufte të mos bashkohen me armiqtë tanë
dhe të luftojnë kundër nesh, dhe pastaj të
largohen nga vendi". 11 Vunë, pra, kryein-
tendentë të punimeve mbi ta, me qëllim
që t'i shtypnin me angaritë e tyre. Kështu
ata i ndërtuan Faraonit qytetet-depozitë
Pitom dhe Raamses. 12 Por sa më tepër
i shtypnin, aq më shumë shtoheshin dhe
përhapeshin; prandaj Egjiptasit arritën të
kenë shumë frikë nga bijtë e Izraelit, 13 dhe
Egjiptasit i detyruan bijtë e Izraelit t'u shër-
benin me ashpërsi, 14 dhe ua nxinë jetën
me një skllavëri të vrazhdë, duke i futur
në punimin e argjilës dhe të tullave si dhe
në çdo lloj pune në ara. I detyronin t'i
bënin tërë këto punë me ashpërsi. 15 Mbreti
i Egjiptit u foli edhe mamive hebre, nga të
cilat njëra quhej Shifrah dhe tjetra Puah,
dhe u tha: 16 "Kur do të ndihmoni gratë
hebre lindëse, dhe do t'i shihni të ulura në
ndenjësen e lindjes, në rast se fëmija është
mashkull, vriteni; po të jetë femër, lëreni
të jetojë". 17 Por mamitë patën frikë nga
Perëndia dhe nuk bënë ashtu siç i kishte
urdhëruar mbreti i Egjiptit, por i lanë gjallë
fëmijët meshkuj. 18 Atëherë mbreti i Egjip-
tit thirri mamitë dhe u tha: "Pse e bëtë
këtë dhe i latë gjallë fëmijët meshkuj?".
19 Mamitë iu përgjigjën Faraonit: "Sepse
gratë hebre nuk janë si gratë egjiptase,
por janë të fuqishme dhe lindin para se
t'u vijë mamia pranë". 20 Dhe Perëndia u
bëri të mirë këtyre mamive; dhe populli
u shtua dhe u bë jashtëzakonisht i fortë.
21 Kështu, duke qenë se ato mami kishin
frikë nga Perëndia, ky u dha familje më
vete. 22 Atëherë Faraoni i dha këtë urd-
hër tërë popullit të tij duke thënë: "Çdo
mashkull që lind, hidheni në lumë; por lini
gjallë tërë femrat".

2

1 Por një njeri i shtëpisë së Levit shkoi
e mori për grua një bijë të Levit. 2 Dhe
gruaja u ngjiz dhe lindi një bir; dhe, duke
parë që ishte i bukur, e mbajti fshehur tre
muaj. 3 Por, kur nuk mundi ta mbante më
të fshehur, mori një kanistër prej xunkthi,
e leu me bitum dhe katran, vendosi në të
fëmijën dhe e la në kallamishtën në bregun
e lumit. 4 Motra e fëmijës rrinte në një
farë largësie për të mësuar se çfarë do t'i
ndodhte. 5 Por vajza e Faraonit zbriti për
t'u larë në lumë, ndërsa shërbëtoret e saj
shëtisnin buzë lumit. Ajo pa kanistrën në
kallamishte dhe dërgoi shërbëtoren e saj ta
marrë. 6 E hapi dhe pa fëmijën; dhe ja, i
vogli po qante; asaj iu dhimbs dhe tha: "Ky
është një fëmijë hebre". 7 Atëherë motra
e fëmijës i tha bijës së Faraonit: "A duhet
të shkoj të thërras një tajë nga gratë hebre
që ta mëndë këtë fëmijë për ty?". 8 E bija
e Faraonit iu përgjegj: "Shko". Dhe vajza
shkoi të thërrasë nënën e fëmijës. 9 Dhe
bija e Faraonit i tha: "Merre me vete këtë
fëmijë, mënde për mua, dhe unë do të të
jap pagën tënde". Kështu gruaja e mori
fëmijën dhe e mëndi. 10 Kur fëmija u rrit, ajo
ia çoi bijës së Faraonit; ai u bë bir i saj dhe
ajo e quajti Moisi, duke thënë: "Sepse unë
e nxora nga uji". 11 Në ato ditë, kur Moisiu
ishte rritur, ndodhi që ai doli për të gjetur
vëllezërit e tij dhe vuri re se bënin punë të
rënda; dhe pa një Egjiptas që po rrihte një
burrë hebre, një nga vëllezërit e tij. 12 Dhe
vështroi andej e këtej dhe, duke parë se nuk
kishte njeri, e vrau Egjiptasin dhe e fshehu
pastaj nën rërë. 13 Ditën e nesërme doli dhe
pa dy burra hebrenj që po grindeshin; ai i
tha atij që kishte faj: "Pse e rreh shokun
tënd?". 14 Por ai iu përgjigj: "Kush të ka
vënë prijës dhe gjykatës mbi ne? Mos do të
më vrasësh siç vrave Egjiptasin?". Atëherë
Moisiu u tremb, dhe tha: "Me siguri kjo gjë

dihet nga të gjithë”. [15] Kur Faraoni dëgjoi të
flitej për ngjarjen, kërkoi të vrasë Moisiun;
por Moisiu iku nga prania e Faraonit dhe
u vendos në vendin e Madianit; dhe u ul
afër një pusi. [16] Por prifti i Madianit kishte
shtatë bija; dhe ato erdhën për të mbushur
ujë dhe për të mbushur koritat për t’i dhënë
të pijë kopesë së atit të tyre. [17] Por erdhën
disa barinj dhe i përzunë. Atëherë Moisiu
u ngrit dhe u erdhi në ndihmë, duke i
dhënë të pijë kopesë së tyre. [18] Kur shkuan
te Reueli, ati i tyre, ai u tha: “Vallë si u
kthyet kaq shpejt sot?”. [19] Ato u përgjigjën:
“Një Egjiptas na liroi nga duart e barinjve;
përveç kësaj mbushi ujë për ne dhe i dha
të pijë kopesë”. [20] Atëherë ai u tha bijave
të tij: “Po ai ku është? Pse e latë këtë
njeri? Thirreni, të vijë të hajë”. [21] Dhe
Moisiu pranoi të banojë tek ai njeri; dhe
ai i dha Moisiut për grua bijën e tij, Se-
forën. [22] Pastaj ajo lindi një bir që ai e
quajti Gershom, sepse tha: “Unë jam mik
në dhe të huaj”. [23] Por ndodhi që, mbas
një kohe të gjatë vdiq mbreti i Egjiptit,
dhe bijtë e Izraelit rënkonin për shkak
të skllavërisë; ata bërtitën dhe britma e
tyre për shkak të skllavërisë u ngjit deri
tek Perëndia. [24] Kështu Perëndia dëgjoi
rënkimin e tyre, dhe Perëndisë iu kujtua
besëlidhja që kishte përfunduar me Abra-
hamin, me Isakun dhe me Jakobin. [25] Dhe
Perëndia shikoi bijtë e Izraelit, dhe Perën-
dia u kujdes për ta.

3

[1] Ndërkaq Moisiu po kulloste kopenë e
Jethros, vjehrrit të tij dhe prift i Madianit;
ai e çoi kopenë matanë shkretëtirës dhe
arriti në malin e Perëndisë, në Horeb. [2] Dhe
Engjëlli i Zotit iu shfaq në një flakë zjarri,
në mes të një ferrishtjeje. Moisiu vështroi
dhe ja që ferrishtja po digjej nga zjarri,
por nuk konsumohej. [3] Atëherë Moisiu
tha: “Tani do të zhvendosem për të parë
këtë shfaqje madhështore: pse ferrishtja
nuk po konsumohet!”. [4] Zoti vuri re që ai
ishte zhvendosur për të parë, dhe Perëndia
e thirri nga mesi i ferrishtes dhe i tha:
“Moisi, Moisi!”. Ai u përgjigj: “Ja ku jam”.
[5] Perëndia tha: “Mos u afro këtu: hiq san-
dalet nga këmbët, sepse vendi në të cilin
ndodhesh është vend i shenjtë”. [6] Pastaj
tha dhe këto fjalë: “Unë jam Perëndia i
atit tënd, Perëndia i Abrahamit, Perëndia i
Isakut dhe Perëndia i Jakobit”. Dhe Moisiu
fshehu fytyrën e tij, sepse kishte frikë të
shikonte Perëndinë. [7] Pastaj Zoti tha: “Sig-
urisht që e kam parë pikëllimin e popullit
tim që ndodhet në Egjipt dhe e kam dëgjuar
britmën e tij për shkak të shtypësve të tij,
sepse i njoh vuajtjet e tij. [8] Kështu zbrita për
ta çliruar nga dora e Egjiptasve dhe për ta
çuar nga ky vend në një vend të mirë dhe të
hapur, në një vend ku rrjedh qumështi dhe
mjalti, në vendin ku ndodhen Kananejtë,
Hitejtë, Amorejtë, Perezejtë, Hivejtë dhe
Jebusejtë. [9] Dhe tani, ja britma e bijve të
Izraelit ka arritur deri tek unë, dhe kam
parë gjithashtu se si Egjiptasit i shtypin.
[10] Prandaj eja dhe unë do të të dërgoj te
Faraoni me qëllim që ta nxjerrësh popullin
tim, bijtë e Izraelit, nga Egjipti”. [11] Por
Moisiu i tha Perëndisë: “Kush jam unë
që të shkoj te Faraoni dhe t’i nxjerr bijtë
e Izraelit nga Egjipti?”. [12] Perëndia tha:
“Unë do të jem me ty, dhe kjo do të jetë
për ty shenja që të kam dërguar unë: Kur
ta kesh nxjerrë popullin nga Egjipti, ju
do t’i shërbeni Perëndisë mbi këtë mal”.
[13] Atëherë Moisiu i tha Perëndisë: “Ja, kur
të shkoj te bijtë e Izraelit dhe t’u them:
“Perëndia i etërve tuaj më ka dërguar te
ju”, po të jetë se ata më thonë: “Cili është
emri i tij?”, ç’përgjigje duhet t’u jap?”.
[14] Perëndia i tha Moisiut: “UNÉ JAM AI QÉ
JAM”. Pastaj tha: “Do t’u thuash kështu
bijve të Izraelit: “UNÉ JAM-i më ka dërguar
tek ju””. [15] Perëndia i tha akoma Moisiut:
“Do t’u thuash kështu bijve të Izraelit:
“Zoti, Perëndia i etërve tuaj, Perëndia i
Abrahamit, Perëndia i Isakut dhe Perëndia
i Jakobit më ka dërguar tek ju. Ky është
emri im përjetë. Ky ka për të qenë gjithnjë
emri im me të cilin do të kujtohem nga të
gjitha breznitë”. [16] Shko dhe mblidh pleqtë
e Izraelit dhe u thuaj atyre: “Zoti, Perëndia
i etërve tuaj, Perëndia i Abrahamit, i Isakut
dhe i Jakobit m’u shfaq, duke thënë: Unë
patjetër ju kam vizituar dhe kam parë atë
që ju bëjnë në Egjipt; [17] dhe kam thënë:
Nga shtypja e Egjiptit do t’ju çoj në vendin
e Kananejve, të Hitejve, të Amorejve, të
Perezejve, të Hivejve dhe të Jebusejve, në
një vend ku rrjedh qumësht dhe mjaltë”.
[18] Dhe ata do t’i binden zërit tënd; dhe ti
dhe pleqtë e Izraelit do të shkoni te mbreti

i Egjiptit dhe do t'i thoni: "Zoti, Perëndia i
Hebrenjve na doli përpara; dhe tani na lër
të shkojmë dhe të bëjmë tri ditë rrugë në
shkretëtirë, që t'i bëjmë fli Zotit, Perëndisë
tonë". [19] Por unë e di që mbreti i Egjiptit
nuk do t'ju lejojë të shkoni, veç po të
jetë i shtrënguar nga një dorë e fuqishme.
[20] Atëherë unë do të shtrij dorën time dhe
do të godas Egjiptin me të gjitha mrekullitë
që unë do të bëj në mes tyre; pas kësaj
ai do t'ju lërë të ikni. [21] Dhe do t'i jap
këtij populli të mira para syve të Egjiptasve;
dhe do të ndodhë që kur të niseni, nuk do
të shkoni duarbosh; [22] por çdo grua do t'i
kërkojë fqinjës së saj dhe gruas që banon
në shtëpinë e saj sende argjendi, sende ari
dhe rroba; dhe ju do t'ua vini në shtat bijve
dhe bijave tuaja; kështu do t'i zhvishni
Egjiptasit".

4

[1] Moisiu u përgjigj dhe tha: "Por ja, ata
nuk do të më besojnë as do t'i binden zërit
tim, sepse do të thonë: "Zoti nuk të është
shfaqur"". [2] Atëherë Zoti i tha: "Ç'është
ajo që ke në dorë?". Ai u përgjegj: "Një
bastun". [3] Zoti tha: "Hidhe për tokë". Ai e
hodhi për tokë, dhe ai u bë një gjarpër, para
të cilit Moisiu iku me vrap. [4] Atëherë Zoti
i tha Moisiut: "Zgjate dorën dhe kape nga
bishti". (Ai zgjati dorën dhe e mori, dhe në
dorën e tij ai u bë një bastun). [5] "Këtë ke për
të bërë", tha Zoti, "me qëllim që të besojnë
se Zoti, Perëndia i etërve të tyre, Perëndia i
Abrahamit, Perëndia i Isakut dhe Perëndia i
Jakobit të është shfaqur". [6] Zoti i tha akoma:
"Tani vër dorën në gjirin tënd". Dhe ai vuri
dorën e tij në gji dhe pastaj e tërhoqi, dhe
ja, dora ishte lebrosur, e bardhë si bora.
[7] Zoti i tha akoma: "Vëre përsëri dorën
në gjirin tënd". Ai e vuri përsëri dorën
e tij në gji dhe pastaj e tërhoqi nga gjiri,
dhe ja, ajo ishte bërë njëlloj si mishi i tij.
[8] "Tani ka për të ndodhur që, po të jetë se
nuk të besojnë dhe nuk e dëgjojnë zërin
e shenjës së parë, do të besojnë zërin e
shenjës së dytë. [9] Por, në rast se ata nuk
do t'u besojnë as këtyre dy shenjave dhe
nuk do t'i binden zërit tënd, ti atëhere merr
ujë nga lumi dhe derdhe mbi tokë të thatë;
dhe uji që do të kesh marrë nga lumi do të
bëhet gjak mbi tokën e thatë". [10] Atëherë
Moisiu i tha Zotit: "Mjerisht, o Zot, unë
nuk jam njeri i gojës; nuk isha i tillë në
të kaluarën dhe nuk jam i tillë që kur i ke
folur shërbëtorit tënd, sepse jam i ngathët
në fjalë dhe kuvend". [11] Zoti i tha: "Kush
e ka bërë gojën e njeriut, ose kush e bën
njeriun të pagojë, të shurdhër, me sy ose të
verbër? A nuk jam unë vallë, Zoti? [12] Dhe
tani shko, unë do të jem me gojën tënde
dhe do të të mësoj atë që duhet të thuash".
[13] Por Moisiu tha: "Oh! Zot, dërgo mesazhin
tënd nëpërmjet kujt të duash!". [14] Atëherë
zemërimi i Zotit u ndez kundër Moisiut,
dhe i tha: "A nuk është ndofta Aaroni vëllai
yt, Leviti? Unë e di që ai flet bukur. Ja
tani, ai po del të të takojë; sa të të shohë
do të ndjejë gëzim në zemër të vet. [15] Ti
do t'i flasësh dhe do t'i vësh fjalët në gojën
e tij, dhe unë do të jem me gojën tënde
dhe me gojën e tij dhe do t'ju mësoj atë që
duhet të bëni. [16] Ai do të jetë zëdhënësi yt
në popull; kështu ai për ty do të jetë goja
dhe ti për të do të jesh si Perëndia. [17] Tani
merr në dorë këtë bastun me të cilin ke
për të bërë mrekullitë". [18] Atëherë Moisiu
iku, u kthye te Jethro, vjehrri i tij, dhe i
tha: "Oh, lërmë të shkoj dhe të kthehem
te vëllezërit e mi që janë në Egjipt, për të
parë në se ende janë gjallë". Dhe Jethro
i tha Moisiut: "Shko në paqe". [19] Zoti i
tha Moisiut në Madian: "Shko, kthehu në
Egjipt sepse të gjithë ata që kërkonin jetën
tënde kanë vdekur". [20] Kështu Moisiu mori
të shoqen dhe bijtë e tij, i hipi mbi gomar
dhe u kthye në vendin e Egjiptit. Dhe
Moisiu mori në dorë bastunin e Perëndisë.
[21] Zoti i tha pastaj Moisiut: "Kur të jesh
kthyer në Egjipt, do të kujdesesh të bësh
para Faraonit tërë mrekullitë që të kam
dhënë pushtet të kryesh; por unë do ta
ngurtësoj zemrën e tij dhe ai nuk do ta lërë
popullin të shkojë. [22] Dhe ti do t'i thuash
Faraonit: "Kështu thotë Zoti: Izraeli është
biri im, i parëlinduri im". [23] Prandaj unë
të them: Lëre birin tim të shkojë, që të
më shërbejë; por në qoftë se ti nuk e lë
të shkojë, ja, unë do të vras birin tënd, të
parëlindurin tënd". [24] Por gjatë udhëtimit,
në vendin ku kishin fushuar, Zoti shkoi të
takojë Moisiun dhe u përpoq ta bënte të
vdiste. [25] Atëherë Sefora mori një strall të
mprehtë dhe preu prepucin e birit të saj
dhe e hodhi në këmbët e Moisiut, duke
thënë: "Ti për mua je një dhëndër në

gjak!”. [26] Kështu Zoti e la. Atëherë ajo tha:
“Ti je një dhëndër gjakatar”, për shkak të
rrethprerjes. [27] Zoti i tha Aaronit: “Shko
në shkretëtirë të takosh Moisiun”. Dhe ai
shkoi, e takoi atë në malin e Perëndisë dhe
e puthi. [28] Dhe Moisiu i tregoi Aaronit tërë
fjalët që Zoti e kishte porositur të thoshte,
dhe tërë shenjat e mahnitshme që i kishte
urdhëruar të bënte. [29] Atëherë Moisiu dhe
Aaroni shkuan dhe mblodhën tërë pleqtë e
bijve të Izraelit. [30] Dhe Aaroni tregoi tërë
fjalët që Zoti i kishte thënë Moisiut, dhe
bëri mrekullitë në sy të popullit. [31] Kështu
populli i besoi. Ata kuptuan që Zoti kishte
vizituar bijtë e Izraelit dhe kishte parë
dëshpërimin e tyre; dhe u përkulën dhe e
adhuruan.

5

[1] Pas kësaj, Moisiu dhe Aaroni shkuan te
Faraoni dhe i thanë: “Kështu thotë Zoti,
Perëndia i Izraelit: “Lëre popullin tim të
shkojë, me qëllim që të kremtojë për mua
një festë në shkretëtirë””. [2] Por Faraoni
u përgjigj: “Kush është Zoti që unë duhet
t’i bindem zërit të tij dhe ta lë Izraelin të
shkojë? Unë nuk e njoh Zotin dhe nuk kam
për ta lënë Izraelin të shkojë”. [3] Atëherë
ata i thanë: “Perëndia i Hebrenjve na doli
përballë; tani na lër të ecim tri ditë me
radhë në shkretëtirë që të bëjmë një flijim
për Zotin, që është Perëndia ynë, që ai të
mos na godasë me murtajë ose me shpatë”.
[4] Mbreti i Egjiptit u tha atyre: “Pse vallë
Moisiu dhe Aaroni e largojnë popullin nga
puna e tij? Kthehuni në mundimet tuaja!”.
[5] Faraoni tha përsëri: “Ja, tani populli i
vendit është i shumtë, dhe ju doni që ai
të ndërpresë mundimet e tij”. [6] Kështu
po atë ditë Faraoni i urdhëroi shtypësit
e popullit dhe kryeintendentët e tij, duke
thënë: [7] “Mos i jepni më kashtë popullit për
të bërë tulla, si më parë; le të shkojnë ata
vetë të mbledhin kashtën! [8] Por i detyroni
të prodhojnë të njëjtën sasi tullash që bënin
më parë, pa asnjë pakësim; sepse ata janë
përtacë, dhe për këtë arsye ata bërtasin,
duke thënë: “Të shkojmë të bëjmë fli për
Perëndinë tonë!”. [9] I mbingarkoni me punë
të rëndë këta njerëz, dhe ata ta kryejnë pa u
vënë veshin fjalëve mashtruese”. [10] Atëherë
shtypësit e popullit dhe kryeintendentët
e tij dolën dhe i thanë popullit: “Kështu
thotë Faraoni: “Unë nuk do t’ju jap më
kashtë. [11] Shkoni vetë ta gjeni kashtën ku
mund të jetë, sepse puna juaj nuk do të
pakësohet aspak””. [12] Kështu populli u sh-
përnda në të gjithë vendin e Egjiptit, për të
mbledhur kallamishte në vend të kashtës.
[13] Dhe kontrollorët i nxisnin duke thënë:
“Përfundoni punën tuaj çdo ditë si në ko-
hën kur kishte kashtë!”. [14] Dhe kryepunë-
torët e skuadrave të bijve të Izraelit, të
caktuar mbi ta nga kontrollorët e Faraonit,
i rrahën dhe i pyetën: “Pse nuk e keni
përfunduar, dje dhe sot si më parë, sasinë
e caktuar të tullave?”. [15] Atëherë kryepunë-
torët e skuadrave të bijve të Izraelit erdhën
për të protestuar te Faraoni, duke thënë:
“Pse sillesh kështu me shërbëtorët e tu?
[16] Nuk u jepet më kashtë shërbëtorëve të
tu, dhe na thuhet: “Bëni tulla!”. Dhe ja,
shërbëtorët e tu i rrahin, por faji është i
popullit tënd”. [17] Atëherë ai u përgjigj: “Jeni
përtacë, shumë përtacë! Për këtë arsye
thoni: “Të bëjmë fli për Zotin”. [18] Shkoni,
pra, të punoni! Nuk do t’ju jepet kashtë,
por do të dorëzoni po atë sasi tullash”.
[19] Kryepunëtorët e skuadrave të bijve të
Izraelit u bindën se i gjeti halli, sepse u
thuhej: “Mos e pakësoni në asnjë mënyrë
numrin e caktuar të tullave për çdo ditë”.
[20] Pastaj, si dolën nga Faraoni, takuan Moi-
siun dhe Aaronin, që po i prisnin, [21] dhe u
thanë atyre: “Le t’i hedhë sytë Zoti mbi
ju dhe le të gjykojë, sepse na keni bërë të
urryer në sytë e Faraonit dhe në sytë e
shërbëtorëve të tij duke vënë në duart e
tyre shpatën për të na vrarë”. [22] Atëherë
Moisiu u kthye te Zoti dhe i tha: “O Perëndi,
pse e fute në halle këtë popull? Pse pra më
dërgove? [23] Sepse, qysh prej ditës që vajta
te Faraoni, për t’i folur në emrin tënd, ai
i ka bërë të keqe këtij populli dhe ti nuk e
çlirove aspak popullin tënd”.

6

[1] Zoti i tha Moisiut: “Tani ke për të parë
çfarë kam për t’i bërë Faraonit; sepse i
detyruar nga një dorë e fuqishme ai do
t’i lërë të shkojnë; po, i detyruar nga një
dorë e fuqishme do t’i dëbojë nga vendi
i tij”. [2] Pastaj Zoti i foli Moisiut dhe i
tha: “Unë jam Zoti, [3] dhe i jam shfaqur
Abrahamit, Isakut dhe Jakobit, si Perëndi i
plotfuqishëm; por ata nuk më kishin njo-
hur kurrë me emrin tim, Zot. [4] Kam caktuar

gjithashtu besëlidhjen time me ta, duke u
premtuar se do t'u jap vendin e Kanaanit,
vendin ku qëndruan si të huaj. 5 Dëgjova
edhe kujën e bijve të Izraelit që Egjiptasit i
mbajnë në skllavëri dhe m'u kujtua besëlid-
hja ime. 6 Prandaj u thuaj bijve të Izraelit:
"Unë jam Zoti; do t'ju heq nga punët e
rënda që ju kanë imponuar Egjiptasit, do
t'ju çliroj nga skllavërimi i tyre dhe do t'ju
çliroj me krah të shtrirë dhe ndëshkime të
mëdha. 7 Do t'ju marr si popullin tim, dhe
do të jem Perëndia juaj; dhe ju do të mësoni
që unë jam Zoti, Perëndia juaj, që ju heq nga
punët e rënda të imponuara nga Egjiptasit.
8 Dhe do t'ju bëj të hyni në vendin, që u
betova t'i jap Abrahamit, Isakut dhe Jako-
bit; dhe do t'jua jap atë në trashëgimi. Unë
jam Zoti"". 9 Kështu u foli Moisiu bijve të
Izraelit; por ata nuk ia vunë veshin Moisiut,
nga shkaku i ankthit dhe i skllavërise së
rëndë. 10 Zoti i foli edhe më Moisiut, duke
i thënë: 11 "Shko, foli Faraonit, mbretit të
Egjiptit, që të lejojë bijtë e Izraelit të dalin
nga vendi i tij". 12 Por Moisiu foli përpara
Zotit dhe i tha: "Ja, bijtë e Izraelit nuk më
dëgjuan; si mundet Faraoni të më dëgjojë
mua, që jam i parrethprerë në buzë?".
13 Por Zoti i foli Moisiut dhe Aaronit dhe
i urdhëroi të shkonin te bijtë e Izraelit
dhe te Faraoni mbret i Egjiptit, me qëllim
që t'i nxirrnin bijtë e Izraelit nga vendi i
Egjiptit. 14 Këta janë kryetarët e familjeve
të tyre. Bijtë e Rubenit, të parëlindurit
të Izraelit qenë: Hanoku dhe Pallu, Het-
sroni dhe Karmi. Këto qenë familjet e
Rubenit. 15 Bijtë e Simeonit qenë: Jemueli,
Jamini, Ohadi, Jakini, Tsohari dhe Sauli,
bir i Kananeases. Këto qenë familjet e
Simeonit. 16 Këta janë emrat e bijve të Levit,
sipas brezave të tyre: Gershomi, Kehathi
dhe Merari. Levi jetoi njëqind e tridhjetë
e shtatë vjet. 17 Bijtë e Gershomit qenë:
Libni dhe Shimej, bashkë me familjet e tyre.
18 Bijtë e Kehathit qenë: Amrami, Jitshari,
Hebroni dhe Ucieli. Kehathi jetoi njëqind
e tridhjetë e tre vjet. 19 Bijtë e Merarit qenë:
Mahli dhe Mushi. Këto qenë edhe familjet
e Levitëve sipas brezave të tyre. 20 Amrami
mori për grua Jokebedën, motrën e atit të
tij; dhe ajo i lindi Aaronin dhe Moisiun.
Amrami jetoi njëqind e tridhjetë e shtatë
vjet. 21 Bijtë e Itsharit qenë: Koreu, Nefegu
dhe Zikri. 22 Bijtë e Ucielit qenë: Mishaeli,
Eltsafani dhe Sitri. 23 Aaroni mori për grua
Elishebën, të bijën e Aminadabit dhe motër
e Nahashonit; dhe ajo i lindi Nadabin, Abi-
hun, Eleazarin dhe Ithamarin. 24 Bijtë e
Koreut qenë: Asiri, Elkanahu dhe Abiasafi.
Këto qenë familjet e Koreut. 25 Eleazari, bir
i Aaronit, mori për grua një nga bijat e
Putielit; dhe ajo i lindi Fineasin. Këta qenë
të parët e etërve të Levitëve në familjet
e tyre. 26 Dhe këta janë vet Aaroni dhe
Moisiu, të cilëve Zoti u tha: "Nxirrini bijtë
e Izraelit nga vendi i Egjiptit, sipas rendit
të tyre". 27 Këta janë ata që i folën Faraonit
mbretit të Egjiptit për të nxjerrë bijtë e
Izraelit nga Egjipti; ata janë vetë Moisiu
dhe Aaroni. 28 Por erdhi dita kur Zoti i foli
Moisiut në vendin e Egjiptit, 29 kur Zoti iu
drejtua Moisiut dhe i tha: "Unë jam Zoti!
Thuaji Faraonit, mbretit të Egjiptit, tërë
ato që po të them". 30 Atëherë Moisiu u
përgjigj kështu para Zotit: "Ja, unë jam i
parrethprerë në buzë; prandaj si mund të
më dëgjojë Faraoni?".

7

1 Zoti i tha Moisiut: "Shiko, unë po të
bëj si perëndi për Faraonin, dhe vëllai yt
Aaroni do të jetë profeti yt. 2 Ti do të thuash
tërë ato që do të të urdhëroj unë dhe vëllai
yt Aaroni do t'i flasë Faraonit, që t'i lërë të
shkojnë bijtë e Izraelit nga vendi i tij. 3 Por
unë do ta ngurtësoj edhe më tepër zem-
rën e Faraonit dhe do t'i shumëzoj shenjat
dhe mrekullitë e mia në vendin e Egjiptit.
4 Prandaj Faraoni nuk do t'jua vërë veshin,
dhe kështu unë do ta zgjas dorën mbi Egjipt
dhe do të nxjerr nga vendi i Egjiptit radhët
e mia, popullin tim, bijtë e Izraelit, duke
dhënë ndëshkime të mëdha. 5 Egjiptasit do
të marrin vesh atëherë që unë jam Zoti, kur
do të shtrij dorën time mbi Egjipt dhe do
të nxjerr nga mesi i tyre bijtë e Izraelit".
6 Dhe Moisiu dhe Aaroni vepruan kështu;
ata bënë pikërisht ashtusiç i kishte urdh-
ëruar Zoti. 7 Kur i folën Faraonit, Moisiu
ishte tetëdhjetë vjeç dhe Aaroni tetëdhjetë
e tre. 8 Zoti i foli Moisiut dhe Aaronit,
duke u thënë: 9 "Kur Faraoni t'ju flasë dhe
t'ju thotë: "Bëni një mrekulli", ti do t'i
thuash Aaronit: "Merr bastunin tënd dhe
hidhe para Faraonit, që të bëhet gjarpër"".
10 Moisiu dhe Aaroni vajtën pra te Faraoni

dhe vepruan ashtu, pikërisht siç i kishte
urdhëruar Zoti. Aaroni e hodhi bastunin
e tij përpara Faraonit dhe shërbëtorëve të
tij, dhe ai u bë gjarpër. 11 Atëherë edhe
Faraoni thirri të diturit dhe yshtësit; dhe
magjistarët e Egjiptit me artin e tyre të
fshehtë bënë edhe ata të njëjtën gjë. 12 Secili
prej tyre hodhi bastunin e tij, dhe bastunët
u bënë gjarpërinj; por bastuni i Aaronit
i përpiu bastunët e tyre. 13 Por zemra e
Faraonit u ngurtësua dhe ai nuk i dëgjoi
ata, ashtu siç kishte thënë Zoti. 14 Zoti i
tha Moisiut: "Zemra e Faraonit është ngul-
muese; 15 ai nuk pranon ta lërë popullin të
shkojë. Shko te Faraoni nesër në mëngjes,
kur ai ka për të dalë për të vajtur drejt ujit.
Ti do të qëndrosh ta presësh në breg të
lumit dhe do të marrësh në dorë bastunin
që është shndërruar në gjarpër. 16 Dhe do
t'i thuash: "Zoti, Perëndia i Hebrenjve,
më ka dërguar te ti që të të them: Lëre
popullin tim të shkojë që të më shërbejë
në shkretëtirë; por ja, deri tani nuk ke
dëgjuar". 17 Kështu thotë Zoti: "Nga kjo do
të kuptosh që unë jam Zoti; ja, me bastunin
që kam në dorë unë do të rrah ujërat që
janë në lumë, dhe ato do të shndërrohen
në gjak. 18 Dhe peshqit që janë në lumë do
të ngordhin, lumi do të mbajë erë të keqe,
dhe Egjiptasve do t'u vijë ndot të pinë ujin
e lumit"". 19 Dhe Zoti i tha Moisiut: "Thuaji
Aaronit: "Merr bastunin tënd dhe shtrije
dorën mbi ujërat e Egjiptit, mbi lumenjtë e
tij, mbi kanalet e tij, mbi pellgjet e tij dhe
mbi të gjitha depot e ujit; kështu ato do
të bëhen gjak. Dhe do të ketë gjak në të
gjithë vendin e Egjiptit, si në enët prej druri
ashtu dhe në enët prej guri"". 20 Moisiu dhe
Aaroni vepruan ashtu, pikërisht siç i kishte
urdhëruar Zoti. Kështu ai ngriti bastunin
dhe rrahu ujërat që ndodheshin në lumë,
para syve të Faraonit dhe para syve të
shërbëtorëve të tij; dhe të gjitha ujërat që
ishin në lumë u shndërruan në gjak. 21 Dhe
peshqit që ishin në lumë ngordhën; dhe
lumi u qelb, kështu që Egjiptasit nuk mund
të pinin më ujët e lumit. Kështu pati gjak
në tërë vendin e Egjiptit. 22 Por magjistarët
e Egjiptit bënë të njëjtën gjë me artet e
tyre të fshehta; dhe zemra e Faraonit u
ngurtësua dhe ai nuk i dëgjoi ata, ashtu siç
kishte thënë Zoti. 23 Pas kësaj Faraoni ktheu
krahët dhe u drejtua nga shtëpia e tij; dhe
nuk i dha rëndësi as kësaj gjëje. 24 Dhe tërë
Egjiptasit gërmuan në afërsi të lumit për të
kërkuar ujë të pijshëm, sepse nuk mund të
pinin ujin e lumit. 25 Kaluan kështu shtatë
ditë, që kur Zoti kishte rrahur lumin.

8

1 Pastaj Zoti i tha Moisiut: "Shko te
Faraoni dhe thuaji: "Kështu thotë Zoti:
Lëre popullin tim të shkojë me qëllim që të
më shërbejë. 2 Dhe në qoftë se nuk pranon
ta lësh të shkojë, ja, unë do ta godas gjithë
vendin tënd me kamxhikun e bretkosave.
3 Kështu lumi do të mbushet me bretkosa,
dhe ato do të ngjiten dhe do të hyjnë në
shtëpinë tënde, në dhomën ku fle ti, mbi
shtratin tënd, në shtëpitë e shërbëtorëve
të tu dhe midis popullit, në furrat e tua
dhe në magjet e bukës. 4 Dhe bretkosat
do të vijnë kundër teje, kundër popullit
tënd dhe kundër tërë shërbëtorëve të tu"".
5 Pastaj Zoti i tha Moisiut: "I thuaj Aaronit:
"Shtri dorën tënde me bastunin tënd mbi
lumenjtë, mbi kanalet dhe pellgjet dhe
bëj që të ngjiten bretkosat mbi vendin e
Egjiptit"". 6 Kështu Aaroni shtriu dorën
e tij mbi ujërat e Egjiptit, dhe bretkosat
u ngjitën dhe mbuluan vendin e Egjiptit.
7 Por magjistarët bënë të njëjtën gjë me
artet e tyre të fshehta dhe i bënë bretkosat
të ngjiten në vendin e Egjiptit. 8 Atëherë
Faraoni thirri Moisiun dhe Aaronin dhe u
tha: "Lutjuni Zotit që t'i largojë bretkosat
nga unë, nga populli im, dhe unë do ta lejoj
popullin të shkojë, që të bëjë fli për Zotin".
9 Moisiu i tha Faraonit: "Bëmë nderin të
më thuash kur të ndërhyj për ty, për shër-
bëtorët e tu dhe për popullin tënd, pranë
Zotit me qëllim që ai të zhdukë bretkosat që
ndodhen rreth teje dhe shtëpive të tua, dhe
të mbeten vetëm në lumë". 10 Ai u përgjigj:
"Nesër". Dhe Moisiu tha: "Do të bëhet siç
thua ti, kështu që ti të dish se askush nuk
është si Zoti, Perëndia ynë. 11 Dhe bretkosat
do të largohen nga ti, nga shtëpitë e tua,
nga shërbëtorët e tu dhe nga populli yt; ato
do të mbeten vetëm në lumë". 12 Moisiu
dhe Aaroni dolën nga Faraoni; dhe Moisiu
iu lut Zotit për bretkosat që kishte dërguar
kundër Faraonit. 13 Dhe Zoti veproi sipas
fjalës së Moisiut, dhe bretkosat ngordhën
në shtëpitë, në oborret dhe në arat. 14 I
grumbulluan pastaj në togje dhe vendi filloi
të mbajë erë të keqe. 15 Po kur Faraoni pa

që kishte pak lehtësim, e ngurtësoi zemrën
e tij dhe nuk i dëgjoi më, ashtu siç kishte
thënë Zoti. 16 Pastaj Zoti i tha Moisiut: "I
thuaj Aaronit: "Zgjate bastunin tënd dhe
rrih pluhurin e tokës, dhe ai do të bëhet
mushkonja për tërë vendin e Egjiptit"".
17 Dhe ata kështu vepruan. Aaroni shtriu
dorën me bastunin e tij, rrahu pluhurin e
tokës dhe njerëzit e kafshët u mbuluan nga
mushkonja; tërë pluhuri i tokës u shndër-
rua në mushkonja në të gjithë vendin e
Egjiptit. 18 Magjistarët u përpoqën të bënin
të njëjtën gjë me anë të arteve të tyre të
fshehta për të prodhuar mushkonja, por
nuk ia dolën dot. Mushkonjat mbuluan,
pra, njerëzit dhe kafshët. 19 Atëherë magjis-
tarët i thanë Faraonit: "Ky është gishti i
Perëndisë". Por zemra e Faraonit u ngurtë-
sua dhe ai nuk i dëgjoi më, ashtu si kishte
thënë Zoti. 20 Pastaj Zoti i tha Moisiut:
"Çohu herët në mëngjes dhe paraqitu tek
Faraoni, kur ai del për të vajtur drejt ujit;
dhe i thuaj: "Kështu thotë Zoti: Lëre pop-
ullin tim që të mund të më shërbejë. 21 Por
në rast se ti nuk e lë popullin tim të shkojë,
ja unë do të dërgoj kundër teje, mbi shër-
bëtorët e tu, mbi popullin tënd e brenda
shtëpive të tua mori mizash; shtëpitë e
Egjiptasve do të jenë plot me mori mizash,
dhe kështu do të jetë toka mbi të cilën
ndodhen. 22 Por atë ditë unë do ta veçoj
vendin e Goshenit, ku banon populli im;
dhe atje nuk do të ketë mori mizash, që ti
të dish që unë jam Zoti në mes të vendit.
23 Unë do të bëj një dallim midis popullit
tim dhe popullit tënd. Nesër ka për të
ndodhur kjo mrekulli"". 24 Dhe Zoti ashtu
veproi; erdhën grumbuj të dendur mizash
në shtëpinë e Faraonit dhe në shtëpitë e
shërbëtorëve të tij, dhe në gjithë vendin
e Egjiptit toka u shkretua nga moria e
mizave. 25 Atëherë Faraoni thirri Moisiun
dhe Aaronin dhe u tha: "Shkoni, bëni fli
për Perëndinë tuaj në vend". 26 Por Moisiu
u përgjigj: "Kjo s'ka si bëhet, sepse do t'i
bënim Zotit, Perëndisë tonë, fli që janë të
neveritshme për Egjiptasit. Ja, duke bërë
para syve të tyre fli që janë të neveritshme
për Egjiptasit, a nuk do të na vrasin me
gurë? 27 Do të shkojmë në shkretëtirë duke
ecur tri ditë me radhë dhe do të bëjmë fli
për Zotin, Perëndinë tonë, ashtu si do të na
urdhërojë Ai". 28 Faraoni tha: "Unë do t'ju lë
të shkoni, që të bëni fli për Zotin, Perëndinë
tuaj, në shkretëtirë; vetëm, mos shkoni
shumë larg. lutuni për mua". 29 Moisiu tha:
"Ja, unë po dal nga ti dhe do t'i lutem Zotit
dhe nesër moria e mizave do të largohet
nga Faraoni, nga shërbëtorët e tij dhe nga
populli i tij; mjafton që Faraoni të mos tallet
me ne, duke e penguar popullin të shkojë
e të bëjë fli për Zotin". 30 Moisiu u largua
pastaj nga prania e Faraonit dhe iu lut Zotit.
31 Dhe Zoti veproi simbas fjalës së Moisiut
dhe largoi morinë e mizave nga Faraoni,
nga shërbëtorët e tij dhe nga populli i tij;
nuk mbeti as edhe një mizë. 32 Por edhe këtë
herë Faraoni e fortësoi zemrën e tij dhe nuk
e la popullin të shkojë.

9

1 Atëherë Zoti i tha Moisiut: "Shko te
Faraoni dhe i thuaj: "Kështu thotë Zoti,
Perëndia i Hebrenjve: Lëre popullin tim të
shkojë, që të mund të më shërbejë. 2 Por
në rast se nuk pranon ta lësh të shkojë
dhe e mban akoma, 3 ja, dora e Zotit do
të jetë mbi bagëtinë tënde, që është nëpër
fusha, mbi kuajt, mbi gomarët, mbi de-
vetë, mbi bagëtinë e trashë dhe të imët,
dhe do të ketë gjëmë të madhe. 4 Por
Zoti do të bëjë dallim midis bagëtisë së
Izraelit dhe asaj të Egjiptit; kështu asnjë
ngordhje nuk do të ketë në gjithçka që
u përket bijve të Izraelit"". 5 Pastaj Zoti
caktoi një afat, duke thënë: "Nesër Zoti
do ta bëjë këtë në vend". 6 Dhe Zoti e
bëri atë të nesërmen, dhe tërë bagëtia e
Egjiptit ngordhi; por nga bagëtia e bijve
të Izraelit nuk ngordhi as edhe një kokë.
7 Faraoni dërgoi njerëz për të parë, dhe
ja asnjë kokë bagëtie e Izraelitëve s'kishte
ngordhur. Por zemra e Faraonit u fortësua
dhe ai nuk e la popullin të shkojë. 8 Pastaj
Zoti u tha Moisiut dhe Aaronit: "Merrni ca
grushte hi furre, dhe Moisiu ta shpërndajë
atë drejt qiellit në sytë e Faraonit. 9 Ai
do të bëhet një pluhur i imët në të gjithë
vendin e Egjiptit, dhe do të shkaktojë ul-
cera që do të përftojnë puçrra me qelb te
njerëzit dhe te kafshët në të gjithë vendin
e Egjiptit". 10 Atëherë ata morën hi furre
dhe u paraqitën para Faraonit; dhe Moisiu
e shpërndau drejt qiellit, dhe ai shkaktoi
ulcera që përftuan puçrra te njerëzit dhe
te kafshët. 11 Dhe magjistarët nuk mundën

të qëndronin para Moisiut për shkak të
ulcerave, sepse magjistarët dhe tërë Egjip-
tasit ishin prekur nga ulcerat. 12 Por Zoti e
ngurtësoi zemrën e Faraonit, dhe ky nuk i
dëgjoi ata, ashtu siç i kishte thënë Zoti Moi-
siut. 13 Pas kësaj Zoti i tha Moisiut: "Çohu
herët në mëngjes, paraqitu para Faraonit
dhe thuaji: "Kështu thotë Zoti, Perëndia i
Hebrenjve: Lëre popullin tim të shkojë, që
të ketë mundësi të më shërbejë. 14 Sepse
këtë herë do t'i dërgoj tërë plagët e mia
pikërisht mbi ty, mbi shërbëtorët e tu dhe
mbi popullin tënd, që të mësosh se nuk
ka asnjë të ngjashëm me mua në gjithë
dheun. 15 Në fakt, në qoftë se tani unë
do ta kisha shtrirë dorën dhe do të kisha
goditur me murtajë ty dhe popullin tënd,
ti do të ishe fshirë nga faqja e dheut. 16 Por,
pikërisht për këtë arsye, të kam falur, për
të të treguar fuqinë time dhe që emri im të
shpallet në gjithë dheun. 17 Dhe ti akoma i
kundërvihesh popullit tim dhe nuk e lë të
shkojë? 18 Ja, nesër në këtë orë, unë do të bëj
që të bjerë një breshër aq i fortë, që Egjipti
nuk e ka parë prej ditës së krijimit të tij deri
tani. 19 Dhe tani dërgo njeri që të sigurosh
bagëtinë tënde dhe tërë ato që ke nëpër
fusha. Sepse tërë njerëzit dhe kafshët, që
ndodhen nëpër fushat dhe nuk janë çuar në
shtëpi, do të goditen nga breshëri dhe do
të vdesin"". 20 Ndër shërbëtorët e Faraonit,
ata që patën frikë nga fjalët e Zotit i stre-
huan në shtëpitë e tyre shërbëtorët dhe
bagëtinë e tyre; 21 por ata që nuk i morrën
parasysh fjalët e Zotit i lanë shërbëtorët
dhe bagëtinë e tyre në fusha. 22 Atëherë
Zoti i tha Moisiut: "Shtrije dorën drejt
qiellit, që të bjerë breshër në tërë vendin
e Egjiptit, mbi njerëzit, mbi kafshët dhe
mbi çdo lloj bimësie të fushave në vendin
e Egjiptit". 23 Dhe Moisiu e shtriu bastunin
e tij drejt qiellit; dhe Zoti dërgoi bubullima
dhe breshër, dhe zjarri ra duke goditur me
rrufe në tokë; dhe Zoti bëri që të bjerë
breshër mbi vendin e Egjiptit. 24 Kështu ra
breshër dhe pati një zjarr të përzier me
breshrin; dhe ky ishte aq i fortë, sa nuk
ishte parë ndonjë herë në të gjithë vendin e
Egjiptit, që ditën që ishte bërë komb. 25 Dhe
breshri goditi në të gjithë vendin e Egjiptit
gjithçka që ishte në fushat, si njerëzit ashtu
dhe kafshët; breshri goditi çdo lloj bimësie
në fushat dhe bëri copë copë çdo pemë që
ndodhej në fushë. 26 Vetëm në vendin e
Goshenit, ku ishin bijtë e Izraelit nuk ra
breshër. 27 Atëherë Faraoni dërgoi e thirri
Moisiun dhe Aaronin dhe u tha atyre: "Këtë
herë unë mëkatova; Zoti është i drejtë,
ndërsa unë dhe populli im jemi të këqij.
28 Lutjuni Zotit që të mbarojnë bubullimat
e Perëndisë dhe breshri; unë do t'ju lë të
shkoni dhe nuk do të jeni të detyruar të
rrini më këtu". 29 Moisiu i tha: "Mbasi
të dal nga qyteti, do t'i shtrij duart nga
Zoti; bubullimat do të pushojnë dhe nuk
do të ketë më breshër, që ti të mësosh që
toka i përket Zotit. 30 Por unë e di që ti
dhe shërbëtorët e tu, nuk do të keni frikë
akoma nga Zoti Perëndi". 31 Tani liri dhe
elbi u prekën, sepse elbi ishte në kalli dhe
liri kishte lulëzuar; 32 por gruri dhe gruri i
fortë nuk u prekën, sepse janë të vonshëm.
33 Kështu Moisiu, pasi la Faraonin, doli nga
qyteti dhe i shtriu duart drejt Zotit; atëherë
bubullimat dhe breshri pushuan dhe nuk ra
më shi mbi tokë. 34 Kur Faraoni pa që shiu,
breshri dhe bubullimat pushuan, vazhdoi
të mëkatojë dhe e ngurtësoi zemrën e tij,
ai dhe shërbëtorët e tij. 35 Kështu zemra e
Faraonit u ngurtësua dhe ai nuk i la të bijtë
e Izraelit të shkojnë, ashtu si i kishte thënë
Zoti nëpërmjet Moisiut.

10

1 Pastaj Zoti i tha Moisiut: "Shko te
Faraoni; sepse e kam fortësuar zemrën e tij
dhe zemrën e shërbëtorëve të tij, me qëllim
që unë të mund të tregoj këto shenjat e
mia në mes tyre, 2 dhe me qëllim që ti të
mundësh t'u tregosh bijve të tu dhe bijve
të bijve të tu gjërat e mëdha që kam bërë,
duke vënë në lojë Egjiptasit, dhe shenjat
e mia që kam bërë midis tyre, që të dini
se unë jam Zoti". 3 Moisiu dhe Aaroni
shkuan te Faraoni dhe i thanë: "Kështu
thotë Zoti, Perëndia i Hebrenjve: "Deri kur
do të refuzosh të ulësh kokën para meje?
Lëre popullin tim të shkojë që të mund të
më shërbejë. 4 Sepse po refuzove ta lësh
popullin tim të shkojë, që nesër do të sjell
karkaleca në territorin tënd. 5 Dhe ato do të
mbulojnë faqen e dheut, kështu që asnjeri
nuk do të mund ta shohë tokën; dhe ato
do të përpijnë edhe atë që ka mbetur, atë
që ju ka lënë breshri, dhe do të përpinë
çdo pemë që rritet për ju në fusha. 6 Dhe

do t'i mbushin shtëpitë tuaja, shtëpitë e
të rë shërbëtorëve të tu dhe shtëpitë e të rë
Egjiptasve, diçka që as etërit e tu as etërit e
etërve të tu nuk e kanë parë kurrë, nga dita
që qenë mbi dhe deri në këtë ditë"". Me
t'i thënë këto fjalë ktheu kurrizin dhe doli
nga prania e Faraonit. 7 Pastaj shërbëtorët
e Faraonit i thanë: "Deri kur ky njeri do
të jetë pengesë për ne? Lëri këta njerëz
të ikin, që t'i shërbejnë Zotit Perëndisë të
tyre! Nuk e ke kuptuar akoma që Egjipti
është shkatërruar?". 8 Kështu Moisiu dhe
Aaroni u rikthyen te Faraoni; dhe ky u tha
atyre: "Shkoni, shërbejini Zotit, Perëndisë
tuaj. Por kush janë ata që do të shko-
jnë?". Moisiu tha: 9 "Ne do të shkojmë
me fëmijët tanë dhe me pleqtë tanë, me
bijtë tanë dhe bijat tona; do të shkojmë
me kopetë tona të bagëtive të imta dhe
të trasha, sepse duhet të kremtojmë një
festë kushtuar Zotit". 10 Faraoni u tha atyre:
"Zoti qoftë me ju, kur unë do t'ju lë të ikni
bashkë me fëmijët tuaj! Por kini kujdes se
mos keni qëllime të këqia! 11 Jo, jo! Shkoni
ju, burra, t'i shërbeni Zotit; sepse kjo është
ajo që kërkoni". Dhe i dëbuan nga prania
e Faraonit. 12 Atëherë Zoti i tha Moisiut:
"Shtrije dorën tënde mbi vendin e Egjiptit
për karkalecat, me qëllim që ato të ngjiten
dhe të mbulojnë vendin e Egjiptit dhe të
përpijnë tërë bimësinë e vendit, tërë ato që
ka lënë breshri". 13 Atëherë Moisiu zgjati
bastunin e tij mbi vendin e Egjiptit; dhe Zoti
ngriti një erë nga lindja mbi vendin tërë atë
ditë dhe tërë natën; sa erdhi mëngjesi, era
e lindjes solli karkalecat. 14 Dhe karkalecat u
ngjitën në tërë vendin e Egjiptit dhe u ulën
në tërë territorin e tij në numër të madh.
Nuk kishte pasur kurrë një murtajë të tillë
karkalecash më parë dhe nuk do të ndodhë
ndonjë tjetër. 15 Ato mbuluan faqen e tërë
dheut, aq sa e nxinë dheun; përpinë tërë
bimësinë e vendit dhe tërë pemët e drurëve
që breshri kishte lënë; dhe nuk mbeti as-
gjë e blertë mbi drurët dhe shkurrëzat e
fushës, në tërë vendin e Egjiptit. 16 Atëherë
Faraoni thirri me nxitim Moisiun dhe Aa-
ronin dhe u tha: "Unë kam mëkatuar
kundër Zotit, Perëndisë tuaj, dhe kundër
jush. 17 Por tani të lutem, falmani mëkatin
edhe një herë; dhe lutjuni Zotit, Perëndisë
tuaj, që të largojë nga unë këtë mynxyrë
vdekjeprurëse". 18 Dhe Moisiu doli nga
Faraoni, dhe iu lut Zotit. 19 Pastaj Zoti ngriti
një erë të kundërt, një erë nga perëndimi
shumë të fortë, që i largoi karkalecat dhe
i hodhi në Detin e Kuq. Nuk mbeti asnjë
karkalec në tërë territorin e Egjiptit. 20 Por
Zoti e fortësoi zemrën e Faraonit dhe ai nuk
i la bijtë e Izraelit të ikin. 21 Atëherë Zoti
i tha Moisiut: "Shtrije dorën drejt qiellit,
me qëllim që të jetë errësirë në vendin e
Egjiptit, errësirë që të mund të preket me
dorë". 22 Dhe Moisiu e shtriu dorën e tij drejt
qiellit, dhe u bë errësirë e madhe në tërë
vendin e Egjiptit për tri ditë. 23 Njëri nuk
shikonte tjetrin dhe asnjeri nuk lëvizi nga
vendi ku ndodhej për tri ditë; por për të
gjithë bijtë e Izraelit kishte dritë në banesat
e tyre. 24 Atëherë Faraoni thirri Moisiun
dhe i tha: "Shkoni, shërbejini Zotit, le të
mbeten vetëm kopetë tuaja me bagëti të
imët dhe të trashë; edhe fëmijët tuaj mund
të vinë me ju". 25 Moisiu tha: "Ti duhet të na
lejosh gjithashtu të marrim dhe disa fli dhe
olokauste, që t'ia ofrojmë Zotit, Perëndisë
tonë. 26 Edhe bagëtia jonë do të vijë me ne;
nuk do të lëmë këtu as edhe një thua të
saj, sepse do të marrim disa krerë për t'i
shërbyer Zotit, Perëndisë tonë; dhe nuk e
dimë me se do t'i shërbejmë Zotit, deri sa
të arrijmë atje poshtë". 27 Por Zoti e fortësoi
zemrën e Faraonit dhe ai nuk deshi t'i linte
të shkonin. 28 Atëherë Faraoni i tha Moisiut:
"Qërohu nga unë! Ruhu se më del përpara,
sepse ditën që do të më dalësh përpara do
të vdesësh!". 29 Moisiu iu përgjigj: "Mirë e
the; unë nuk do të të dal më përpara".

11

1 Pastaj Zoti i tha Moisiut: "Unë do të
sjell edhe një plagë tjetër mbi Faraonin dhe
Egjiptin; pas kësaj ai do t'ju lejojë të ikni
prej këtej. Kur do t'ju lejojë të shkoni, ai do
t'ju dëbojë përfundimisht prej këtej. 2 Tani
foli popullit në mënyrë që çdo burrë t'i
kërkojë fqinjit të tij dhe çdo grua fqinjës së
saj sende argjendi dhe ari". 3 Dhe Zoti e bëri
popullin të ketë hir në sytë e Egjiptasve;
edhe Moisiu gëzonte konsideratë të madhe
në vendin e Egjiptit, në sytë e shërbëtorëve
të Faraonit dhe në sytë e popullit. 4 Pastaj
Moisiu tha: "Kështu thotë Zoti: "Aty nga
mesnata, unë do të kaloj përmes Egjiptit;
5 dhe çdo i parëlindur në vendin e Egjiptit
do të vdesë, nga i parëlinduri i Faraonit

që rri mbi fron, tek i parëlinduri i shër-
bëtores që rri pas mokrës, si dhe pjellja
e parë e bagëtisë. 6 Atëherë në vendin e
Egjiptit do të ketë një britmë të madhe, që
nuk është dëgjuar kurrë më parë dhe që
nuk do të dëgjohet asnjëherë tjetër. 7 Por
kundër asnjërit prej bijve të Izraelit, qof-
shin ata njerëz apo kafshë, asnjë qen s'ka
për të lëvizur gjuhën, me qëllim që të dini
se Zoti bën dallimin midis Egjiptasve dhe
Izraelit. 8 Dhe tërë këta shërbëtorët e tu do
të zbresin tek unë dhe do të përkulen para
meje, duke thënë: "Nisu, ti dhe populli yt
që të ndjek nga pas!". Mbas kësaj unë do të
nisem"". Dhe Moisiu u largua nga Faraoni
tërë zemërim. 9 Pastaj Zoti i tha Moisiut:
"Faraoni nuk do t'jua vërë veshin, me që-
llim që mrekullitë e mia të shumëzohen në
vendin e Egjiptit". 10 Dhe Moisiu dhe Aaroni
bënë tërë ato mrekulli para Faraonit; por
Zoti e ngurtësoi zemrën e Faraonit dhe ky
nuk i la bijtë e Izraelit të dalin nga vendi i
tij.

12

1 Zoti u foli Moisiut dhe Aaronit në
vendin e Egjiptit, duke u thënë: 2 "Ky muaj
do të jetë për ju muaji më i rëndësishëm,
do të jetë për ju muaji i parë i vitit. 3 I
thoni gjithë asamblesë së Izraelit: "Ditën e
dhjetë të këtij muaji, çdo burrë të marrë për
vete një qengj, sipas madhësisë së familjes
të të atit, një qengj për shtëpi. 4 Por në
qoftë se shtëpia është tepër e vogël për
një qengj, le të marrë një së bashku me
fqinjin më të afërt, duke llogaritur numrin
e personave; ju do të përcaktoni sasinë e
qengjit të nevojshëm, në bazë të asaj që
çdonjëri mund tëhajë. 5 Qengji juaj duhet
të jetë pa të meta, mashkull, motak; mund
të merrni një qengj ose një kec. 6 Do ta
ruani deri në ditën e katërmbëdhjetë të
këtij muaji, dhe tërë asambleja e popullit
të Izraelit do ta therë atë në të ngrysur.
7 Pastaj do të marrin nga ai gjak dhe do ta
vënë mbi dy shtalkat dhe mbi arkitraun e
shtëpive ku do ta hanë. 8 Do të hanë mishin
e pjekur në zjarr, po atë natë, do ta hanë
atë me bukë pa maja dhe me barishte të
hidhura. 9 Nuk do të hani fare mish të gjallë
apo të zier në ujë, por të pjekur në zjarr me
kokën, këmbët dhe të brendshmet. 10 Dhe
nuk do të lini asnjë mbetje deri në mëngjes;
dhe ç'të mbetet deri në mëngjes, do
ta digjni në zjarr. 11 Do ta hani në këtë
mënyrë: ijengjeshur, sandalembathur dhe
me bastunin tuaj në dorë; do të hani me
nxitim: se është Pashka e Zotit. 12 Atë natë
unë do të kaloj nëpër vendin e Egjiptit dhe
do të godas çdo të parëlindur në vendin e
Egjiptit, qoftë njeri apo kafshë, dhe do t'i
jap hakun gjithë perëndive të Egjiptit. Unë
jam Zoti. 13 Dhe gjaku do të jetë për ju një
shenjë mbi shtëpitë ku ndodheni; kur unë
të shoh gjakun do të kaloj tutje dhe nuk do
të ketë plagë mbi ju për t'ju zhdukur, kur
të godas vendin e Egjiptit. 14 Ajo ditë do të
jetë për ju një ditë për t'u mbajtur mend
dhe ta kremtoni si festë kushtuar Zotit; do
ta kremtoni nëpër kohëra si ligj të përjet-
shëm. 15 Për shtatë ditë do të hani bukë
të ndorme. Ditën e parë do të kujdeseni
të hiqni çdo maja nga shtëpitë tuaja, sepse
kushdo që do të hajë bukë të mbrujtur, nga
dita e parë deri në të shtatën, do të këputet
nga Izraeli. 16 Ditën e parë do të keni një
mbledhje të shenjtë, dhe një mbledhje të
shenjtë edhe ditën e shtatë. Të mos bëhet
asnjë punë ato ditë; të përgatitet vetëm ajo
që do të hajë secili dhe asgjë tjetër. 17 Do të
kremtoni, pra, festën e të ndormëve, sepse
pikërisht në këtë ditë bëra të dalin radhët
tuaja nga vendi i Egjiptit; do ta kremtoni,
pra, këtë ditë nëpër kohëra si ligj të për-
jetshëm. 18 Gjatë muajit të parë, nga dita
e katërmbëdhjetë e muajit, në mbrëmje,
deri ditën e njëzetenjëtë, në mbrëmje, do
të hani bukë të ndorme. 19 Për shtatë ditë të
mos gjendet maja në shtëpitë tuaja, sepse
kushdo që do të hajë diçka të mbrujtur, do
të këputet nga asambleja e Izraelit, qoftë ai
i huaj apo i lindur në vend. 20 Nuk do të hani
asgjë të mbrujtur; në të gjitha banesat tuaja
do të hani bukë të ndorme"". 21 Moisiu,
pra, thirri gjithë pleqtë e Izraelit dhe u tha
atyre: "Shkoni dhe merrni qengja për ju
dhe për familjet tuaja, dhe flijoni Pashkët.
22 Pastaj do të merrni një tufëz hisopi, do
ta ngjyeni në gjakun që është në legen,
dhe me gjakun që është në legen do të
spërkatni arkitraun dhe të dy shtalkat e
dyerve; dhe asnjë prej jush nuk do të dalë
nga dera e shtëpisë së tij deri në mëngjes.
23 Sepse Zoti do të kalojë për të goditur
Egjiptasit; po, kur do të shohë gjakun mbi

arkitraun dhe mbi dy shtalkat, Zoti do të
kalojë më tej derës dhe nuk do ta lejojë
shkatërruesin të hyjë në shtëpitë tuaja për
t'ju goditur. 24 Zbatojeni, pra, këtë si një
porosi të përjetshme për ju dhe për bijtë
tuaj. 25 Kur të hyni në vendin që do t'ju japë
Zoti, siç e ka thënë, zbatoni këtë rit. 26 Kur
bijtë tuaj do t'ju pyesin: "Ç'kuptim ka ky rit
për ju?", 27 ju do t'u përgjigjeni: "Kjo është
flija e Pashkës së Zotit, që kaloi tej shtëpive
të bijve të Izraelit në Egjipt, kur goditi
Egjiptasit dhe i fali shtëpitë tona"". Dhe
populli u përkul dhe adhuroi. 28 Atëherë
bijtë e Izraelit shkuan dhe vepruan ashtu;
ata bënë ashtu si i kishte urdhëruar Zoti
Moisiun dhe Aaronin. 29 Prandaj ndodhi që
në mesnatë Zoti goditi tërë të parëlindurit
në vendin e Egjiptit, që nga i parëlinduri
i Faraonit që rrinte mbi fronin e tij, deri
te i parëlinduri i të burgosurit që ishte në
burg, si dhe çdo pjellë e parë e bagëtive.
30 Kështu Faraoni u ngrit natën, ai me gjithë
shërbëtorët e tij dhe gjithë Egjiptasit; dhe
u dëgjua një klithmë e madhe në Egjipt,
sepse nuk kishte shtëpi ku të mos kishte
një të vdekur. 31 Atëherë ai thirri Moisiun
dhe Aaronin natën dhe u tha: "Çohuni dhe
largohuni nga mesi i popullit tim, ju dhe bi-
jtë e Izraelit; dhe shkoni t'i shërbeni Zotit,
siç e keni thënë. 32 Merrni me vete kopetë
e bagëtive të imta dhe të trasha, siç keni
thënë, dhe shkoni; dhe më bekoni edhe
mua!". 33 Dhe Egjiptasit e nxisnin popullin
për të shpejtuar nisjen nga vendi, sepse
thonin: "Do të vdesim të gjithë". 34 Populli
mori me vete brumin e bukës para se ai të
vinte; i mbështolli magjet e tij me rroba
trupi dhe i vuri mbi kurriz. 35 Dhe bijtë e
Izraelit bënë ashtu siç i kishte thënë Moisiu
dhe u kërkuan Egjiptasve sende argjendi,
sende ari dhe rroba; 36 dhe Zoti bëri që
Egjiptasit ta shikonin me sy të mirë pop-
ullin dhe t'i jepnin atë që kërkonte. Kështu
i zhveshën Egjiptasit. 37 Bijtë e Izraelit u
nisën nga Ramsesi për në Sukoth, ishin
rreth gjashtëqind mijë njerëz më këmbë,
pa llogaritur fëmijët. 38 Dhe me ta iku
gjithashtu një përzierje e madhe njerëzish,
bashkë me kopetë e tyre të bagëtive të imta
dhe të trasha, një numër i madh kafshësh.
39 Dhe ata e poqën brumin që kishin sjellë
nga Egjipti, duke bërë kuleçë të ndormë;
në fakt brumi nuk kishte maja, sepse ata
u dëbuan nga Egjipti dhe nuk mundën të
mënojnë, as të përgatisin rezerva për ud-
hëtimin. 40 Koha që bijtë e Izraelit kaluan
në Egjipt qe katërqind e tridhjetë vjet.
41 Në fund të katërqind e tridhjetë vjetëve, pikër-
isht atë ditë, ndodhi që të gjitha radhët e
Zotit dolën nga vendi i Egjiptit. 42 Kjo është
një natë për t'u kremtuar për nder të Zotit,
sepse ai i nxori nga vendi i Egjiptit; kjo natë
do të jetë një kremtim solemn ndaj Zotit,
për të gjithë bijtë e Izraelit brez pas brezi.
43 Pastaj Zoti i tha Moisiut dhe Aaronit: "Ky
është rregulli i Pashkëve: asnjë i huaj nuk
do të hajë; 44 por çdo skllav, i blerë me para,
mbasi të jetë rrethprerë, mund të hajë. 45 Të
ardhurit dhe mercenarët nuk do të hanë.
46 Qengji do të hahet vetëm në një shtëpi;
asnjë pjesë të mishit të tij nuk do ta nxirrni
jashtë shtëpisë dhe nuk do të thyeni asnjë
kockë të tij. 47 Tërë asambleja e Izraelit
do ta kremtojë atë. 48 Dhe kur një i huaj
do të banojë me ty do të dojë të kremtojë
Pashkët për nder të Zotit, tërë meshkujt e
familjes së tij duhet të rrethpriten më parë
dhe pastaj ai le të afrohet për të kremtuar
këtë ditë, ai do të konsiderohet si i lindur
në vend; por asnjë i parrethprerë s'ka për
të ngrënë. 49 Do të ketë një ligj të vetëm
për atë që ka lindur në vend dhe për të
huajin që banon me ju". 50 Tërë bijtë e
Izraelit vepruan në këtë mënyrë; ata bënë
pikërisht atë që Zoti i kishte urdhëruar
Moisiut dhe Aaronit. 51 Kështu ndodhi që
pikërisht atë ditë Zoti i bëri bijtë e Izraelit
të dalin nga vendi i Egjiptit, simbas radhëve
të tyre.

13

1 Zoti i foli Moisiut duke i thënë: 2 "Më
shenjtëro çdo të parëlindur, ai që çel
barkun ndër bijtë e Izraelit, qofshin njerëz
apo kafshë; më takon mua". 3 Pastaj Moisiu
i tha popullit: "Mbajeni mend këtë ditë,
gjatë së cilës dolët nga Egjipti, nga shtëpia
e skllavërisë; sepse Zoti ju nxori nga ky
vend me dorë të fuqishme; nuk do të hahet
bukë me maja. 4 Ju po dilni sot, në muajin e
Abibit. 5 Atëherë pra kur Zoti do të bëjë që
të hyni në vendin e Kananejve, të Hitejve,
të Amorejve, të Hivejve dhe të Jebusejve
që u është betuar etërve të tu të të japë,
vend ku rrjedh qumështi dhe mjalti, do të
kryesh këtë rit gjatë këtij muaji. 6 Shtatë

ditë me radhë do të hash bukë të ndorme;
dhe ditën e shtatë do të bëhet një festë për
Zotin. 7 Do të hahet bukë e ndorme gjatë
shtatë ditëve; dhe nuk do të duket bukë me
maja tek ju, as do të duket maja pranë teje,
brenda tërë kufijve të tu. 8 Atë ditë do t'ia
shpjegosh këtë gjë birit tënd, duke i thënë:
"Veprohet kështu për shkak të asaj që bëri
Zoti për mua kur dola nga Egjipti". 9 Dhe
do të jetë për ty si një shenjë mbi dorën
tënde dhe si një kujtim ndër sytë e tu, me
qëllim që ligji i Zotit të jetë në gojën tënde;
sepse Zoti të bëri të dalësh nga Egjipti me
dorë të fuqishme. 10 Zbatoje pra këtë rregull
në kohën e caktuar, vit pas viti. 11 Kur Zoti
do të ketë bërë që të hysh në vendin e
Kananejve, ashtu siç të është betuar ty dhe
etërve të tu, dhe do të ta ketë dhënë atë,
12 do t'i shenjtërosh Zotit tërë ata që çelin
barkun dhe çdo pjellje të parë të bagëtisë
që ti zotëron: meshkujt do t'i takojnë Zotit.
13 Kështu do të shpengosh çdo pjellje të
parë të gomarit me një qengj; por në qoftë
se nuk dëshiron ta shpengosh, atëherë
thyeja qafën; kështu do të shpengosh çdo
të parëlindur të njeriut ndër bijtë e tu.
14 Kur në të ardhmen biri yt do të të pyesë,
duke thënë: "Çfarë do të thotë kjo?", ti do
t'i përgjigjesh: "Zoti na bëri të dalim nga
Egjipti, nga shtëpia e skllavërisë, me dorë
të fuqishme; 15 dhe ndodhi që, kur Faraoni
nguli këmbë të mos na linte të shkonim,
Zoti vrau tërë të parëlindurit në vendin e
Egjiptit, si të parëlindurit e njerëzve ashtu
dhe të parëlindurit e kafshëve. Prandaj unë
i bëj fli Zotit tërë meshkujt që çelin barkun,
por shpengoj çdo të parëlindur të bijve të
mi". 16 Kjo do të jetë si një shenjë mbi dorën
tënde dhe një ballore midis syve të tu, sepse
Zoti na bëri të dalim nga Egjipti me dorë të
fuqishme". 17 Kur Faraoni e la popullin të
shkojë, Perëndia nuk e çoi nëpër rrugën e
vendit të Filistejve, megjithëse kjo ishte më
e shkurtëra, sepse Perëndia tha: "Që të mos
pendohet populli, kur të shohë luftën, dhe
të mos kthehet në Egjipt". 18 Por Perëndia
bëri që populli të vinte një herë përqark,
nëpër rrugën e shkretëtirës, drejt Detit të
Kuq. Dhe bijtë e Izraelit dolën të armatosur
nga vendi i Egjiptit. 19 Dhe Moisiu mori me
vete eshtrat e Jozefit, sepse i kishte vënë
bijtë e Izraelit të betoheshin shprehimisht,
duke thënë: "Me siguri Perëndia do t'ju
vizitojë; atëhere i bartni me vete eshtrat
e mia". 20 Kështu ata u nisën nga Sukothi
dhe fushuan në Etham, buzë shkretëtirës.
21 Dhe Zoti shkonte para tyre, ditën në një
kolonë resh për t'i udhëhequr në rrugë, dhe
natën në një kolonë zjarri për t'u bërë atyre
dritë, që të mund të ecnin ditën dhe natën.
22 Kolona e reve nuk tërhiqej kurrë ditën
përpara popullit, as kolona e zjarrit natën.

14

1 Pastaj Zoti i foli Moisiut, duke i thënë:
2 "U thuaj bijve të Izraelit të kthehen prapa
dhe të vendosin kampin e tyre përballë Pi-
Hahirothit, midis Migdolit dhe detit, për-
ballë Baal-Tsefonit; vendosni kampin tuaj
përpara këtij vendi pranë detit. 3 Atëherë
Faraoni do të thotë për bijtë e Izraelit: "Ata
po enden si të humbur në vend; shkretëtira
i mban të mbyllur". 4 Dhe unë do ta ngurtë-
soj zemrën e Faraonit, dhe ai do t'i ndjekë
ata; por unë do të siguroj lavdi nga Faraoni
dhe nga gjithë ushtria e tij, dhe Egjiptasit
do të mësojnë që unë jam Zoti". Dhe ata
ashtu vepruan. 5 Pastaj iu njoftua mbretit të
Egjiptit që populli kishte ikur; dhe zemra e
Faraonit dhe e shërbëtorëve të tij ndryshoi
kundrejt popullit, dhe ata thanë: "Ç'bëmë
që e lamë Izraelin të ikë nga shërbimi
ynë?". 6 Kështu Faraoni bëri që të përgatitej
qerrja e tij dhe mori me vete popullin e tij.
7 Mori dhe gjashtëqind qerre të zgjedhura
dhe tërë qerret e Egjiptit, me luftëtarë në
secilin prej tyre. 8 Dhe Zoti e ngurtësoi
zemrën e Faraonit, mbretit të Egjiptit, dhe
ai i ndoqi bijtë e Izraelit, që dilnin plot
trimëri. 9 Egjiptasit i ndoqën; dhe tërë
kuajt, qerret e Faraonit, kalorësit e tij dhe
ushtria e tij i arritën kur kishin fushuar
pranë detit, në afërsi të Pi-Hahirothit, për-
ballë Baal-Tsefonit. 10 Ndërsa Faraoni po
afrohej, bijtë e Izraelit ngritën sytë; dhe ja,
Egjiptasit marshonin prapa tyre, prandaj
patën shumë frikë; dhe bijtë e Izraelit i
klithën Zotit, 11 dhe i thanë Moisiut: "Pse,
nuk kishte varre në Egjipt, që na solle të
vdesim në shkretëtirë? Pse e bëre këtë gjë
me ne, duke na nxjerrë nga Egjipti? 12 A
nuk ishte vallë kjo për të cilën të flisnim
në Egjipt, duke të thënë: "Na lër rehat,
kështu do të mund t'u shërbejmë Egjip-
tasve"? Sepse për ne do të qe më mirë t'u
shërbenim Egjiptasve se sa të vdesim në

shkretëtirë”. 13 Por Moisiu i tha popullit:
“Mos kini frikë, qëndroni dhe çlirimi do
të vijë nga Zoti, i cili do ta bëjë sot për
ju; sepse Egjiptasit që shihni sot, nuk do
t’i shihni më kurrë. 14 Zoti do të luftojë
për ju, dhe ju do të rrini të qetë”. 15 Pastaj
Zoti i tha Moisiut: “Pse më bërtet mua? U
thuaj bijve të Izraelit të shkojnë përpara.
16 Dhe ti ço lart bastunin tënd, shtrije dorën
mbi det dhe ndaje atë, në mënyrë që bijtë
e Izraelit të mund të kalojnë në mes të
detit në të thatë. 17 Sa për mua, unë do
ta ngurtësoj zemrën e Egjiptasve, dhe këta
do t’i ndjekin ata. Kështu unë do të fitoj
lavdi nga Faraoni, nga tërë ushtria e tij, nga
qerret dhe kalorësit e tij. 18 Dhe Egjiptasit
do të dinë që unë jam Zoti, kur unë do
të fitoj lavdi nga Faraoni, nga qerret e tij
dhe nga kalorësit e tij”. 19 Atëherë Engjëlli
i Perëndisë, që ecte përpara kampit të
Izraelit, u zhvendos dhe shkoi e u vu prapa
tyre; edhe kolona e reve lëvizi nga përpara
dhe shkoi e u vu prapa tyre. 20 Dhe kështu
vajti e u vendos midis fushimit të Egjiptit
dhe fushimit të Izraelit; dhe reja prodhonte
errësirë për njërën palë, ndërsa u jepte
dritë të tjerëve natën. Kështu tërë natën
kurrkush nuk iu afrua tjetrit. 21 Atëherë
Moisiu shtriu dorën e tij mbi detin; dhe
Zoti bëri që të tërhiqet deti nga një erë e
fortë nga lindja që fryu tërë atë natë dhe
e shndërroi detin në tokë të thatë; dhe
ujërat u ndanë. 22 Kështu bijtë e Izraelit
hynë në mes të detit në të thatë; dhe ujërat
formonin si një mur në të djathtë dhe të
majtë të tyre. 23 Dhe Egjiptasit i ndoqën;
dhe tërë kuajt e Faraonit, qerret e tij dhe
kalorësit e tij hynë pas tyre në mes të detit.
24 Aty nga agimi i mëngjesit ndodhi që Zoti
i hodhi sytë në kampin e Egjiptasve nga
kolona e zjarrit dhe nga reja, dhe i dha dër-
mën. 25 Ai bëri të shkëputen rotat e qerreve
të tyre dhe e bëri të vështirë përparimin e
tyre. Kështu Egjiptasit thanë: “T’ia mbat-
him para Izraelit, sepse Zoti lufton bashkë
me ta kundër Egjiptasve”. 26 Pastaj Zoti
i tha Moisiut: “Shtrije dorën tënde mbi
detin, me qëllim që ujërat e tij të kthehen
mbi Egjiptasit, mbi qerret dhe kalorësit e
tyre”. 27 Atëherë Moisiu shtriu dorën e tij
mbi detin; kështu në të gdhirë, deti u kthye
në vendin e tij të zakonshëm; Egjiptasit
ikën para tij; dhe Zoti i përlau Egjiptasit në
mes të detit. 28 Ujërat u kthyen dhe mbu-
luan qerret, kalorësit dhe tërë ushtrinë
e Faraonit që kishin hyrë në det për të
ndjekur Izraelitët; dhe nuk shpëtoi asnjë
prej tyre. 29 Por bijtë e Izraelit vazhduan
të ecnin në tokë të thatë në mes të detit,
dhe ujërat qenë për ta si një mur, në të
djathtë të tyre dhe në të majtë të tyre.
30 Kështu, atë ditë, Zoti e shpëtoi Izraelin
nga dora e Egjiptasve, dhe Izraeli pa mbi
bregun e detit Egjiptasit e vdekur. 31 Izraeli
pa fuqinë e madhe që Zoti kishte treguar
kundër Egjiptasve, dhe populli pati frikë
nga Zoti dhe besoi te Zoti dhe te Moisiu
shërbëtor i tij.

15

1 Atëherë Moisiu dhe bijtë e Izraelit i
këndduan këtë kantik Zotit dhe folën duke
thënë: “Unë do t’i këndoj Zotit, sepse u
lartësua shumë; hodhi në det kuaj dhe
kalorës. 2 Zoti është forca ime dhe kantiku
im, ka qënë shpëtimi im. Ky është Perëndia
im, unë do ta përlëvdoj; është Perëndia i
atit tim, unë do ta lartësoj. 3 Zoti është një
luftëtar, emri i tij është Zoti. 4 Ai hodhi
në det qerret e Faraonit dhe ushtrinë e tij,
luftëtarët më të mirë të tij u mbytën në
Detin e Kuq. 5 Ata mbulohen nga humnera;
ranë në fund si një gur. 6 E djathta jote, o
Zot, është e mrekullueshme në fuqinë e saj.
E djathta jote, o Zot, i dërmoi armiqtë. 7 Me
madhështinë e madhërisë sate, ti i përmbys
ata që ngrihen kundër teje; ti nxjer jashtë
zemërimin tënd, ai i prish ata sikur të ishin
kallamishte. 8 Sa të shfrysh nga vrimat
e hundëve, ujërat janë grumbulluar, valët
janë ngritur si një mur, dhe dallgët janë
përforcuar në zemrën e detit. 9 Armiku
thoshte: “Do t’i ndjek, do t’i arrij, do të
ndaj kufomat, lakmia ime do të ngopet mbi
ta; do të zhvesh shpatën time, dora ime
do t’i shfarosë”. 10 Po ti dërgove jashtë
frymën tënde dhe deti i mbuloi; u mbytën
si plumbi në ujërat e fuqishme. 11 Kush
barazohet me ty midis perëndive, o Zot?
Kush barazohet me ty, i mrekullueshëm
në shenjtëri, i madhërishëm në lëvdata, o
çudibërës? 12 Ti shtrive dorën e djathtë,
dhe toka i gëlltiti. 13 Me mëshirën tënde, ke
udhëhequr popullin që e ke shpenguar; me
forcën tënde e ke çuar drejt banesës sate
të shenjtë. 14 Popujt e kanë dëgjuar këtë

dhe dridhen. Ankthi ka mbërthyer banorët
e Filistinës. 15 Që tani krerët e Edomit
e kanë humbur, të fuqishmit e Moabit i
ka zënë frika, tërë banorët e Kanaanit po
shkrihen. 16 Frika dhe tmerri do të bierë
mbi ta. Falë forcës së krahut tënd do
të bëhen të palëvizshëm si guri, deri sa
populli yt, o Zot, të kalojë, deri sa të kalojë
populli që ti ke blerë. 17 Ti do t'i futësh dhe
do t'i vendosësh në malin e trashëgimisë
sate, në vendin që ke përgatitur, o Zot, për
banesën tënde, në shenjtëroren që duart e
tua, o Perëndi, kanë vendosur. 18 Zoti do të
mbretërojë gjithnjë, përjetë". 19 Pasi kuajt
e Faraonit me qerret e tij dhe kalorësit
e tij kishin hyrë në det, dhe Zoti kishte
kthyer mbi ta ujërat e detit, por bijtë e
Izraelit kishin ecur në mes të detit, në të
thatë. 20 Atëherë profetesha Miriam, motra
e Aaronit, mori në dorë dajren, dhe të
gjitha gratë e ndoqën nga pas me dajre dhe
me valle. 21 Dhe Miriami u këndonte atyre:
"Këndojini Zotit, sepse u lartësua shumë;
hodhi në det kuaj dhe kalorës". 22 Pastaj
Moisiu i nisi Izraelitët nga Deti i Kuq dhe
këta u drejtuan nga shkretëtira e Shurit;
ecën tri ditë në shkretëtirë dhe nuk gjetën
ujë. 23 Kur arritën në Mara nuk mundën të
pinë ujërat e Marës sepse ishin të hidhura;
prandaj ky vend u quajt Mara. 24 Atëherë
populli murmuriti kundër Moisiut, duke
thënë: "Ç'do të pimë?". 25 Kështu ai i bërtiti
Zotit; dhe Zoti i tregoi një dru; ai e hodhi atë
në ujë, dhe ujërat u bënë të ëmbla. Atje Zoti
i dha popullit një ligj dhe një dekret, dhe
e vuri kështu popullin në provë, 26 dhe tha:
"Në qoftë se ti dëgjon me vëmëndje zërin e
Zotit, Perëndisë tënd, dhe bën atë që është
e drejtë në sytë e tij dhe dëgjon urdhërimet
e tij dhe respekton tërë ligjet e tij, unë nuk
do të jap asnjë nga ato sëmundje që u kam
dhënë Egjiptasve, sepse unë jam Zoti që të
shëron". 27 Kështu arritën në Elim, ku kishte
dymbëdhjetë burime uji dhe shtatëdhjetë
palma; dhe e ngritën kampin e tyre pranë
ujërave.

16

1 Pastaj ata u nisën nga Elimi dhe tërë
asambleja e bijve të Izraelit arriti në
shkretëtirën e Sinit, që ndodhet midis
Elimit dhe Sinait, ditën e pesëmbëdhjetë
të muajit të dytë mbas nisjes së tyre nga
vendi i Egjiptit. 2 Dhe tërë asambleja e bijve
të Izraelit murmuriti kundër Moisiut dhe
Aaronit në shkretëtirë. 3 Bijtë e Izraelit u
thanë atyre: "Ah, le të kishim vdekur nga
dora e Zotit në vendin e Egjiptit, ku uleshim
pranë tenxhereve me mish dhe hanim bukë
sa ngopeshim! Sepse ju na çuat në këtë
shkretëtirë që të vdesë nga uria tërë kjo
asamble". 4 Zoti i tha Moisiut: "Ja, unë
do të bëj që të bjerë manë mbi juve nga
qielli; dhe populli do të dalë çdo ditë për të
mbledhur racionin e ditës, sepse unë dua
ta vë në provë për të parë në se do të ecë
ose jo simbas ligjit tim. 5 Por ditën e gjashtë,
kur do të përgatisin nozullimin që duhet të
çojnë në shtëpi, ai do të jetë dyfishi i atij që
mbledhin çdo ditë". 6 Atëherë Moisiu dhe
Aaroni u thanë gjithë bijve të Izraelit: "Në
mbrëmje do të mësoni që Zoti është ai që ju
nxori nga vendi i Egjiptit; 7 dhe në mëngjes
keni për të parë lavdinë e Zotit, sepse ai i
ka dëgjuar murmuritjet tuaja kundër Zotit;
por ne çfarë jemi që murmurisni kundër
nesh?". 8 Moisiu tha akoma: "Kjo ka për
të ndodhur, kur Zoti do t'ju japë mish
për të ngrënë në mbrëmje dhe bukë që
të ngopeni në mëngjes, sepse Zoti i dëgjoi
murmuritjet tuaja kundër tij. Po ne çfarë
jemi? Murmuritjet tuaja nuk janë kundër
nesh, por kundër Zotit". 9 Pastaj Moisiu i
tha Aaronit: "Thuaji gjithë asamblesë së
bijve të Izraelit: "Afrohuni para Zotit, sepse
ai i dëgjoi murmuritjet tuaja"". 10 Ndërsa
Aaroni i fliste tërë asamblesë së bijve të
Izraelit, ata u sollën drejt shkretëtirës; dhe
ja lavdia e Zotit u shfaq në re. 11 Dhe Zoti i
foli Moisiut, duke i thënë: 12 "Unë i dëgjova
murmuritjet e bijve të Izraelit; folu atyre,
duke thënë: "Në të ngrysur do të hani mish
dhe në mëngjes do të ngopeni me bukë;
dhe do të mësoni që unë jam Zoti, Perëndia
juaj"". 13 Dhe kështu, aty nga mbrëmja
ndodhi që shkurtat u ngritën dhe mbu-
luan kampin; dhe në mëngjes kishte një
shtresë vese rreth kampit. 14 Pastaj shtresa
e vesës u zhduk, dhe ja, mbi sipërfaqen e
shkretëtirës u duk një gjë e hollë dhe e
rrumbullakët, e hollë si bryma mbi tokë.
15 Kur bijtë e Izraelit e panë, i thanë njeri
tjetrit: "Çfarë është?", sepse nuk e dinin
se ç'ishte. Dhe Moisiu u tha atyre: "Kjo
është buka që Zoti iu dha për të ngrënë. 16 Ja
çfarë ka urdhëruar Zoti: Secili të mbledhë
aq sa i duhet për ushqimin e tij, një omer

për frymë, sipas numrit të personave që
jeni; secili nga ju të marrë për ata që janë
në çadrën e tij”. 17 Bijtë e Izraelit vepruan
kështu; disa prej tyre mblodhën më tepër
dhe të tjerët më pak. 18 E matën me omerin;
dhe kush kishte mbledhur shumë nuk pati
tepricë; dhe kush kishte mbledhur më pak
nuk pati mangut. Gjithkush mblodhi sim-
bas nevojës së tij për ushqim. 19 Pastaj
Moisiu u tha atyre: “Asnjeri të mos e lërë
të teprojë për nesër në mëngjes”. 20 Por ata
nuk iu bindën Moisiut dhe disa prej tyre
lanë teprica edhe për të nesërmen; ajo u
kalb duke prodhuar krimba dhe doli një
erë e keqe; dhe Moisiu u zemërua me ta.
21 Kështu e mblidhnin çdo mëngjes; secili
sipas nevojës së tij për ushqim; por kur
dielli bëhej i nxehtë, mana e mbledhur
shkrihej. 22 Kështu ditën e gjashtë mblod-
hën një racion të dyfishtë buke, dy omerë
për secilin prej tyre. Dhe të gjithë krerët e
asamblesë erdhën për t’ia referuar Moisiut.
23 Atëherë ai u tha: “Kjo është ajo që ka
thënë Zoti: Nesër është një ditë solemne
pushimi, një e shtunë e shenjtë për Zotin;
piqni sot atë që duhet të piqni dhe zieni atë
që duhet të zieni; dhe çdo gjë që ju tepron,
vëreni mënjanë dhe ruajeni deri nesër”.
24 Ata pra e ruajtën deri të nesërmen, ashtu
si kishte urdhëruar Moisiu; dhe ushqimet e
ruajtura nuk lëshuan erë të keqe dhe nuk
prodhuan krimba. 25 Moisiu tha: “Hajeni
sot, se sot është e shtuna e shenjtë e Zotit;
sot nuk do ta gjeni nëpër fushat. 26 Mblidhni
gjatë gjashtë ditëve; sepse ditën e shtatë
nuk do ta gjeni më”. 27 Dhe ditën e shtatë
ndodhi që disa njerëz nga populli dolën për
ta mbledhur, por nuk e gjetën. 28 Atëherë
Zoti i tha Moisiut: “Deri kur do të kundër-
shtoni të zbatoni urdhërimet e mia dhe lig-
jet e mia? 29 Mos harroni që Zoti ju ka dhënë
të shtunën; për këtë arësye ditën e gjashtë
ju jep bukë për dy ditë. Secili të qëndrojë në
vendin e tij; asnjeri të mos dalë nga çadra e
tij ditën e shtatë”. 30 Kështu populli pushoi
ditën e shtatë. 31 Dhe shtëpia e Izraelit e
quajti Mana; ajo ishte e ngjashme me farën
e koriandrit, e bardhë dhe me shijen e re-
vanisë që bëhet me mjaltë. 32 Pastaj Moisiu
tha: “Kjo është ajo që Zoti ka urdhëruar:
“Mbush me të një omer, me qëllim që të
ruhet për pasardhësit tuaj, që ata të shohin
bukën që ju bëra të hani në shkretëtirë, kur
ju nxora nga vendi i Egjiptit””. 33 Moisiu
i tha pastaj Aaronit: “Merr një enë, vër
brenda saj një omer të plotë mane dhe
vendose para Zotit, me qëllim që të ruhet
për pasardhësit tuaj”. 34 Ashtu si e kishte
urdhëruar Zoti Moisiun, Aaroni e vendosi
para Dëshmisë, që të ruhej. 35 Dhe bijtë
e Izraelit hëngrën manën dyzet vjet, deri
sa arritën në një vend të banuar; hëngrën
manën deri sa arritën në kufirin e vendit
të Kanaanit. 36 Omeri është e dhjeta pjesë e
efës.

17

1 Pastaj tërë asambleja e bijve të Izraelit u
nis nga shkretëtira e Sinit, duke marshuar
me etapa sipas urdhrave të Zotit, dhe u
vendos në Redifim. Por nuk kishte ujë të
pijshëm për popullin. 2 Atëherë populli u
grind me Moisiun dhe i tha: “Na jep ujë për
të pirë”. Moisiu u përgjigj: “Pse grindeni
me mua? Pse tundoni Zotin?”. 3 Atje populli
pati etje për ujë dhe murmuriti kundër
Moisiut, duke thënë: “Pse na bëre të ikim
nga Egjipti që të vdesim nga etja ne, bijtë
tanë dhe bagëtia jonë?”. 4 Kështu Moisiu i
thirri Zotit, duke i thënë: “Çfarë të bëj për
këtë popull? Edhe pak dhe ata do të më
vrasin me gurë”. 5 Zoti i tha Moisiut: “Kalo
para popullit dhe merr me vete disa pleq
nga Izraeli; merr në dorë edhe bastunin me
të cilin rrahe lumin, dhe nisu. 6 Ja, unë do
të rri përpara teje, atje mbi shkëmbin në
Horeb; ti do të rrahësh shkëmbin, prej të
cilit do të burojë ujë dhe populli do të pijë”.
Kështu bëri Moisiu para syve të pleqve
të Izraelit. 7 Prandaj e quajti këtë vend
Masa dhe Meriba për shkak të grindjeve që
pati me bijtë e Izraelit, dhe sepse kishin
tunduar Zotin, duke thënë: “A është vallë
Zoti në mes nesh, apo jo?”. 8 Atëherë erdhi
Amaleku për të luftuar kundër Izraelit në
Refidim. 9 Dhe Moisiu i tha Jozueut: “Zgjidh
për ne disa burra dhe dil për të luftuar
kundër Amalekut; nesër do të jem në majë
të kodrës me shkopin e Perëndisë në dorë”.
10 Jozueu bëri ashtu siç i kishte thënë Moisiu
dhe luftoi kundër Amalekut, ndërsa Moisiu,
Aaroni dhe Huri u ngjitën në majë të ko-
drës. 11 Dhe ndodhi që, kur Moisiu ngrinte
dorën e tij, Izraeli fitonte; përkundrazi, kur
e ulte dorën, fitonte Amaleku. 12 Por duart e
Moisiut ishin rënduar, kështu që ata morën
një gur dhe ia vunë poshtë, ai u ul mbi të

ndërsa Aaroni dhe Huri ia mbanin duart,
njëri nga një krah, tjetri nga krahu tjetër;
kështu duart e tij mbetën të palëvizura deri
në perëndimin e diellit. 13 Prandaj Jozueu
mundi Amalekun dhe njerëzit e tij, duke i
prerë me shpata. 14 Pastaj Zoti i tha Moisiut:
"Shkruaje këtë ngjarje në një libër, që të
mos harrohet kurrë, dhe njofto Jozueun që
unë do ta fshij fare kujtimin e Amalekut
nën qiellin". 15 Moisiu ndërtoi pastaj një al-
tar, të cilit i vuri emrin: "Zoti është flamuri
im"; dhe tha: 16 "Dora u ngrit kundër fronit
të Zotit, dhe Zoti do t'i bëjë luftë Amalekut
brez pas brezi".

18

1 Jethro, prift i Madianit, vjehrri i Moi-
siut, dëgjoi të gjitha ato që Perëndia kishte
bërë për Moisiun dhe për Izraelin popullin
e tij: si e kishte nxjerrë Zoti Izraelin nga
Egjipti. 2 Atëherë Jethro, vjehrri i Moisiut,
mori Seforan, gruan e Moisiut, 3 e cila i
ishte kthyer, dhe dy bijtë e saj, prej të
cilëve njëri quhej Gershom, (sepse Moisiu
kishte thënë: "Kam qenë mik në tokë të
huaj") 4 dhe tjetri Eliezer (sepse ai kishte
thënë: "Perëndia i atit tim ka qenë ndih-
mësi im dhe më ka shpëtuar nga shpata e
Faraonit"). 5 Jethro, pra, vjehrri i Moisiut,
erdhi te Moisiu bashkë me bijtë e tij dhe
bashkëshorten e tij, në shkretëtirë ku ishte
vendosur ai, në malin e Perëndisë. 6 I kishte
çuar fjalë Moisiut: "Unë, Jethro, vjehrri
yt, po vij te ti bashkë me gruan tënde dhe
dy bijtë e saj". 7 Kështu Moisiu doli për
të takuar vjehrrin e tij, u përkul dhe e
puthi; pyetën njëri tjetrin për shëndetin
e tyre, pastaj hynë në çadër. 8 Atëherë
Moisiu i tregoi vjehrrit të tij të gjitha ato që
Zoti u kishte bërë Faraonit dhe Egjiptasve
për shkak të Izraelit, të gjitha fatkeqësitë
e pësuara gjatë udhëtimit, dhe si i kishte
shpëtuar Zoti. 9 Dhe Jethro u gëzua për të
gjitha të mirat që Zoti i kishte bërë Izraelit,
duke e shpëtuar nga dora e Egjiptasve.
10 Pastaj Jethro i tha: "Bekuar qoftë Zoti, që
ju çliroi nga dora e Egjiptasve dhe nga dora
e Faraonit, dhe çliroi popullin nga zgjedha
e Egjiptasve! 11 Tani e di që Zoti është më i
madhi nga tërë perënditë; po, ai ua vërtetoi
atyre me sa krenari, kur vepruan me kry-
elartësi kundër Izraelit". 12 Pastaj Jethro,
vjehrri i Moisiut, mori një olokaust dhe disa
fli për t'ia ofruar Perëndisë; dhe Aaroni dhe
tërë pleqtë e Izraelit erdhën të hanë me
vjehrrin e Moisiut përpara Perëndisë. 13 Por
ndodhi që, të nesërmen, Moisiu u ul për të
gjykuar popullin; populli u mblodh rreth
Moisiut që nga mëngjesi deri në mbrëmje.
14 Kur vjehrri i Moisiut pa të gjitha ato që
ky bënte për popullin, tha: "Ç'është kjo
që bën ti me popullin? Pse ulesh vetëm,
dhe tërë populli të rri përqark nga mëngjesi
deri në mbrëmje?". 15 Moisiu iu përgjigj
vjehrrit të tij: "Sepse populli vjen tek unë
për t'u këshilluar me Perëndinë. 16 Kur ata
kanë ndonjë problem, vinë tek unë, dhe
unë gjykoj njërin dhe tjetrin dhe u bëj të
njohur kanunet e Perëndisë dhe ligjet e tij".
17 Por vjehrri i Moisiut i tha: "Ajo që bën
ti nuk shkon mirë. 18 Do të rraskapitesh
më në fund, ti dhe ky popull që është me
ty, sepse detyra që ke marrë përsipër është
shumë e vështirë. Nuk mund t'ia dalësh në
krye vetëm. 19 Tani dëgjomë; unë do të të
jap një këshillë dhe Perëndia qoftë me ty:
përfaqësoje ti popullin përpara Perëndisë
dhe paraqitja Perëndisë problemet e tyre.
20 Mësoju atyre statutet dhe ligjet dhe tre-
gohu rrugën nëpër të cilën duhet të ecin
dhe atë që duhet të bëjnë. 21 Por zgjidh
në mes të të gjithë popullit disa njerëz të
aftë që kanë frikë nga Perëndia, njerëz të
besuar, që e urrejnë fitimin e padrejtë dhe
vendosi mbi popullin si krerë të mijërave,
krerë të qindrave, krerë të pesëdhjetrave
dhe krerë të dhjetrave. 22 Dhe lejo që të jenë
ata që do ta gjykojnë popullin në çdo kohë;
ata do të të parashtrojnë çdo problem me
rëndësi të madhe, ndërsa për probleme të
vogla do të vendosin vetë. Kështu do të
jetë më lehtë për ty, dhe ata do ta mbajnë
peshën bashkë me ty. 23 Në qoftë se ti
vepron kështu, dhe kështu të urdhëron
Perëndia, mund të mbahesh; dhe tërë ky
popull do të arrijë faqebardhë në vendin e
caktuar për të". 24 Moisiu e dëgjoi zërin e
vjehrrit të tij, dhe bëri gjithçka që i kishte
thënë. 25 Kështu Moisiu zgjodhi në tërë
Izraelin disa njerëz të aftë dhe i vuri si
krerë të popullit: krerë të mijërave, krerë
të qindrave, krerë të pesëdhjetrave dhe
krerë të dhjetrave. 26 Kështu ata e gjykonin
popullin në çdo kohë; çështjet e vështira
ia parashtronin Moisiut, por çdo problem
të vogël e zgjidhnin vetë. 27 Pastaj Moisiu u

nda nga vjehrri i tij, i cili u kthye në vendin
e vet.

19

1 Ditën e parë të muajit të tretë nga
dalja prej vendit të Egjiptit, po atë ditë,
bijtë e Izraelit arritën në shkretëtirën e
Sinait. 2 Të nisur nga Refidimi, ata arritën
në shkretëtirën e Sinait dhe fushuan aty;
Izraeli e ngriti kampin e tij përballë malit.
3 Pastaj Moisiu u ngjit drejt Perëndisë; dhe
Zoti i thirri nga mali, duke i thënë: "Kështu
do t'i thuash shtëpisë së Jakobit dhe këtë
do t'u njoftosh bijve të Izraelit: 4 "Ju e patë
atë që u bëra Egjiptasve, dhe si ju solla mbi
krahë shqiponje pranë meje. 5 Prandaj, në
qoftë se do ta dëgjoni me vëmendje zërin
tim dhe zbatoni besëlidhjen time, do të jeni
thesari im i veçantë ndërmjet tërë popujve,
sepse gjithë toka është imja. 6 Dhe do të
jeni për mua një mbretëri priftërinjsh dhe
një komb i shenjtë. Këto janë fjalët që
do t'u thuash bijve të Izraelit"". 7 Atëherë
Moisiu dërgoi e thirri pleqtë e popullit,
dhe u tha tërë këto fjalë që Zoti kishte
urdhëruar të thoshte. 8 Dhe tërë populli u
përgjigj bashkë dhe tha: "Ne do të bëjmë
gjithçka që ka thënë Zoti". Kështu Moisiu i
raportoi Zotit fjalët e popullit. 9 Dhe Zoti i
tha Moisiut: "Ja, unë do të vij te ti në një re
të dendur, me qëllim që populli të dëgjojë
kur unë do të flas me ty, dhe të të besojë për
gjithnjë". Pastaj Moisiu i tregoi Zotit fjalët
e popullit. 10 Atëherë Zoti i tha Moisiut:
"Shko te populli, shenjtëroje atë sot dhe
nesër, dhe bëj që të lajë rrobat. 11 Dhe të
jenë gati për ditën e tretë, sepse ditën e
tretë Zoti do të zbresë mbi malin e Sinait
para syve të tërë popullit. 12 Ti do të për-
caktosh rreth e qark kufij për popullin dhe
do të thuash: Ruhuni se ngjiteni në mal ose
prekni skajet e tij. Kushdo që do të prekë
malin do të dënohet me vdekje. 13 Asnjë
dorë nuk do ta prekë, por do të vritet me
gurë ose do të shpohet me shigjeta, qoftë
njeri ose kafshë; nuk do të mbetet gjallë.
Kur briri të dëgjohet shtruar, atëherë të
ngjiten mbi mal". 14 Kështu Moisiu zbriti
nga mali drejt popullit; shenjtëroi popullin
dhe ata i lanë rrobat e tyre. 15 Pastaj i tha
popullit: "Bëhuni gati brenda tri ditëve;
mos iu afroni grave". 16 Ditën e tretë, sa u
bë mëngjes, pati bubullima dhe vetëtima;
mbi mal doli një re e dendur dhe u dëgjua
një zë shumë i fortë borie; dhe tërë populli
që ishte në kamp u drodh. 17 Pastaj Moisiu
e nxori popullin nga kampi për ta çuar
përballë Perëndisë; dhe ata qëndruan në
këmbët e malit. 18 Mali i Sinait ishte tërë
tym, sepse Zoti kishte zbritur mbi të në
zjarr; tymi i tij ngrihej si tymi i një furre,
dhe tërë mali dridhej fort. 19 Ndërsa zëri i
borisë po bëhej gjithnjë më i fortë, Moisiu
fliste, dhe Perëndia i përgjigjej me një zë
gjëmues. 20 Zoti zbriti pra mbi malin e
Sinait, në majë të tij; pastaj Zoti thirri
Moisiun në majë të malit dhe Moisiu u
ngjit atje. 21 Dhe Zoti i tha Moisiut: "Zbrit
dhe paralajmëro popullin solemnisht, që
të mos sulet drejt Zotit për ta parë, dhe
kështu shumë prej tyre të gjejnë vdekjen.
22 Edhe priftërinjtë që do t'i afrohen Zotit të
shenjtërohen, që Zoti të mos sulet kundër
tyre". 23 Moisiu i tha Zotit: "Populli nuk
mund të ngjitej mbi malin e Sinait, sepse
ti na ke urdhëruar solemnisht, duke thënë:
"Vër kufi rreth malit dhe shenjtëroje"".
24 Por Zoti i tha: "Shko, zbrit poshtë; pastaj
ngjitu, ti edhe Aaroni bashkë me ty; por
priftërinjtë dhe populli të mos sulen për t'u
ngjitur te Zoti, që ai të mos u sulet atyre".
25 Kështu Moisiu zbriti te populli dhe i foli
atij.

20

1 Atëherë Perëndia shqiptoi tërë këto
fjalë, duke thënë: 2 "Unë jam Zoti, Perëndia
yt, që të nxori nga vendi i Egjiptit, nga
shtëpia e skllavërisë. 3 Nuk do të kesh
perëndi të tjerë para meje. 4 Nuk do të bësh
skulpturë ose shëmbëlltyrë të asnjë gjëje
që ndodhet aty në qiejt ose këtu poshtë
në tokë ose në ujërat nën tokë. 5 Nuk
do të përkulesh para tyre dhe as do t'i
shërbesh, sepse unë, Zoti, Perëndia yt, jam
një Perëndi xheloz që dënon padrejtësinë e
etërve mbi fëmijve të tyre deri në brezin e
tretë dhe të katërt të atyre që më urrejnë,
6 dhe unë përdor dashamirësi për mijëra,
për ata që më duan dhe që zbatojnë urd-
hërimet e mia. 7 Nuk do ta përdorësh emrin
e Zotit, të Perëndisë tënd, kot, sepse Zoti
nuk do të lërë të pandëshkuar atë që përdor
kot emrin e tij. 8 Mbaje mend ditën e shtunë
për ta shenjtëruar. 9 Do të punosh gjashtë
ditë dhe në ato do të bësh të gjithë punën

tënde; [10] por dita e shtatë është e shtuna,
e shenjtë për Zotin, Perëndinë tënd; nuk
do të bësh në atë ditë asnjë punë, as ti,
as biri yt, as bija jote, as shërbëtori yt, as
shërbëtorja jote, as kafshët e tua, as i huaji
që ndodhet brenda portave të tua; [11] sepse
në gjashtë ditë Zoti krijoi qiejt dhe tokën,
detin dhe gjithçka që është në to, dhe ditën
e shtunë ai pushoi; prandaj Zoti e ka bekuar
ditën e shabatit dhe e ka shenjtëruar atë.
[12] Do të nderosh atin tënd dhe nënën tënde,
me qëllim që ditët e tua të jenë të gjata
mbi tokën që Zoti, Perëndia yt, po të jep.
[13] Nuk do të vrasësh. [14] Nuk do të shkelësh
besnikërinë bashkëshortore. [15] Nuk do të
vjedhësh. [16] Nuk do të bësh dëshmi të
rreme kundër të afërmit tënd. [17] Nuk do të
dëshirosh shtëpinë e të afërmit tënd; nuk
do të dëshirosh gruan e të afërmit tënd,
as shërbëtorin e tij, as shërbëtoren e tij,
as lopën e tij, as gomarin e tij, as asgjë
tjetër që është e të afërmit tënd". [18] Tani
tërë populli dëgjonte bubullimat, tingullin
e borisë dhe shihte shkreptimat dhe malin
që nxirrte tym. Para kësaj pamjeje, populli
dridhej dhe qëndronte larg. [19] Prandaj ata i
thanë Moisiut: "Fol ti me ne dhe ne do të
të dëgjojmë, por të mos na flasë Perëndia
që të mos vdesim". [20] Moisiu i tha popullit:
"Mos u trembni, sepse Perëndia erdhi që
t'ju provojë, dhe me qëllim që frika e tij të
jetë gjithmonë para jush, dhe kështu të mos
mëkatoni". [21] Populli, pra, qëndronte larg,
por Moisiu iu afrua errësirës së dendur
ku ndodhej Perëndia. [22] Pastaj Zoti i tha
Moisiut: "Do t'u thuash kështu bijve të
Izraelit: "Ju vetë e patë që kam folur me
ju nga qielli. [23] Nuk do të bëni perëndi të
tjera afër meje; nuk do të bëni perëndi prej
argjendi ose prej ari. [24] Do të bësh për mua
një altar prej dheu dhe mbi të do të ofrosh
olokaustet e tua, flitë e tua të falënderimit,
delet dhe qetë e tua; në çdo vend ku do të
bëj që emri im të kujtohet, do të vij te ti
dhe do të të bekoj. [25] Dhe në rast se do të
ndërtosh për mua një altar me gurë, nuk do
ta ndërtosh me gurë të latuar; sepse duke
ngritur mbi to daltën do t'i ndotësh. [26] Dhe
nuk do të ngjitesh në altarin tim me anë
shkallaresh, me qëllim që mbi të të mos
zbulohet lakuriqësia jote"".

21

[1] "Tani këto janë ligjet që do t'u vësh para
tyre: [2] Në rast se blen një skllav hebre, ai
do të të shërbejë gjashtë vjet; por vitin e
shtatë do të shkojë i lirë, pa paguar asgjë.
[3] Në rast se ka ardhur vetëm, do të shkojë
vetëm; po të kishte grua, e shoqja do të
shkojë bashkë me të. [4] Në qoftë se zotëria
e tij i jep grua dhe kjo i lind bij e bija, gruaja
dhe fëmijët e saj do të jenë të zotërisë, dhe
ai do të shkojë vetëm. [5] Por në qoftë se
skllavi thotë haptazi: "Unë e dua zotërinë
time, gruan time dhe fëmijët e mi, dhe nuk
dua të shkoj i lirë", [6] atëherë pronari e tij
do t'ia afrojë Perëndisë dhe do ta avitë te
dera ose te shtalka; pastaj pronari e tij do
t'i shpojë veshin me një fëndyell; dhe ai do
t'i shërbejë për gjithnjë. [7] Në rast se dikush
shet bijën e tij si shërbëtore, ajo nuk do
të shkojë ashtu si shkojnë skllevërit. [8] Në
qoftë se ajo nuk i pëlqen zotërisë së saj,
që e kishte marrë për vete, ai do ta lërë të
shpengohet; por nuk do të ketë të drejtën
tua shesë njerëzve të huaj, sepse kjo do
t'ishte ta trajtosh me mashtrim. [9] Dhe në
qoftë se e marton me birin e tij, do ta
trajtojë në bazë të së drejtës të të bijave.
[10] Në rast se merr një grua tjetër, ai nuk
do të pakësojë ushqimin dhe veshmbathjen
e saj, as edhe bashkëbanimin e saj. [11] Në
rast se nuk bën këto tri gjëra për të, ajo do
të shkojë pa dhënë asgjë, pa paguar çmim.
[12] Kush rreh një njeri dhe për këtë shkak
ky vdes, do të dënohet me vdekje. [13] Në
qoftë se nuk i ka ngritur kurrfarë prite, por
Perëndia ka bërë që t'i bjerë në dorë, unë
do të caktoj një vend ku ai mund të gjejë
strehë. [14] Në qoftë se ndokush vepron me
paramendim kundër të afërmit të tij për
ta vrarë me mashtrim, ti do ta shkëputësh
edhe nga altari im, për të siguruar vdekjen
e tij. [15] Kush rreh atin ose nënën e tij do
të dënohet me vdekje. [16] Kush rrëmben një
njeri dhe e shet, ose gjendet në duart e tij,
do të dënohet me vdekje. [17] Kush mallkon të
atin ose të ëmën do të dënohet me vdekje.
[18] Në qoftë se dy njerëz zihen dhe njëri prej
tyre godet tjetrin me gur ose me grusht
dhe ky nuk vdes, por duhet të qëndrojë në
shtrat, [19] dhe në se pastaj ngrihet dhe ecën
jashtë duke u mbështetur me bastun, ai që
e ka goditur do të nxirret i pafajshëm; do ta
zhdëmtojë vetëm për kohën e humbur dhe
do ta kurojë deri në shërim të plotë. [20] Në

qoftë se dikush rreh skllavin ose skllaven
e tij me bastun, dhe ai ose ajo i vdesin
në dorë, zotëria do të dënohet; 21 por në
rast se mbijeton një ose dy ditë, nuk do
të dënohet, sepse është pronë e tij. 22 Në
rast se disa grinden dhe rrahin një grua me
barrë aq sa ajo të dështojë, por nuk pëson
dëme të tjera, rrahësi do të gjobitet aq sa
t'i kërkojë bashkëshorti i gruas; ai do të
paguajë zhdëmtimin simbas përcaktimit të
gjykatësve; 23 por po të jetë se rrjedh ndonjë
dëm, do të japësh jetë për jetë, 24 sy për sy,
dhëmb për dhëmb, dorë për dorë, këmbë
për këmbë, 25 djegie për djegie, plagë për
plagë, mbretje për mbretje. 26 Në rast se
dikush godet syrin e skllavit ose të skllaves
së tij dhe ai humbet, do t'i lërë të shkojnë
të lirë si kompensim për syrin e humbur.
27 Dhe në rast se shkakton rënien e një
dhëmbi skllavit ose skllaves së tij, do t'i
lërë të shkojnë të lirë si kompensim për
dhëmbin e humbur. 28 Në rast se një ka
godet për vdekje me brirët e tij një burrë
ose një grua, kau duhet të vritet me gurë
dhe mishi i tij nuk do të hahet; por i zoti i
kaut do të konsiderohet i pafajshëm. 29 Por
në qoftë se kau e kishte zakon prej kohësh
të plagoste me brirët e tij dhe i zoti ishte
paralajmëruar, por nuk e kishte mbajtur
të mbyllur, dhe kau pastaj vret një burrë
o një grua, kau do të vritet me gurë dhe i
zoti gjithashtu do të vritet. 30 Në qoftë se i
caktohet një çmim për shpengim, ai duhet
të japë për të shpenguar jetën e tij aq sa i
kanë caktuar. 31 Në qoftë se kau godet një
bir ose një bijë, do të veprohet ndaj tij sipas
po këtij ligji. 32 Në qoftë se kau godet një
skllav ose një skllave, i zoti i kaut do t'i
paguajë të zotit të skllavit tridhjetë sikla
argjendi dhe kau do të vritet me gurë. 33 Në
qoftë se dikush hap një gropë, ose dikush
gërmon një gropë dhe nuk e mbulon, dhe
një ka ose një gomar bien brenda, 34 pronari
i gropës do ta paguajë zhdëmtimin; ai do t'i
paguajë me para pronarit vleftën e kafshës
dhe kafsha e ngordhur do të jetë e tij. 35 Në
qoftë se kau i një njeriu godet për vdekje
kaun e një tjetri, do të shitet kau i gjallë
dhe do të ndahet çmimi i tij; edhe kau i
ngordhur do të ndahet midis tyre. 36 Por në
qoftë se dihet se ky ka e kishte zakon prej
kohe të godiste me brirët, dhe i zoti nuk e
ka mbajtur të mbyllur, ky do të paguajë ka
për ka dhe kafsha e ngordhur do të jetë e
tij".

22

1 "Në rast se ndokush vjedh një ka a një
dele dhe i vret ose i shet, do të kthejë
pesë qe për kaun dhe katër dele për delen.
2 Në rast se vjedhësi, i kapur kur po bën
një thyerje, rrihet dhe vdes, pronari nuk
është fajtor për vrasjen e tij. 3 Në rast se
dielli ishte ngritur kur ndodhi ngjarja, ai
është fajtor për vrasje. Hajduti duhet ta
lajë dëmin; dhe po të jetë se nuk ka me
se ta lajë, shitet për vjedhjen e kryer prej
tij. 4 Në rast se gjëja e vjedhur, qoftë ka ose
gomar ose dele, gjendet e gjallë në duart
e tij, do të kthejë dyfishin e saj. 5 Në rast
se ndokush dëmton një arë ose një vresht,
duke i lëshuar kafshët e tij të kullosin në
arën e një tjetri, do ta lajë dëmin e bërë
me atë që ka më të mirë në arën dhe në
vreshtin e tij. 6 Në rast se një zjarr përhapet
dhe shtrihet deri te ferrat kështu që digjet
gruri në duaj ose gruri në këmbë ose ara,
ai që ka ndezur zjarrin do ta lajë dëmin.
7 Në rast se dikush i jep fqinjit të vet para
ose sende për ruajtje, dhe këto vidhen nga
shtëpia e këtij, në rast se gjendet vjedhësi,
ai do të kthejë dyfishin. 8 Në rast se nuk
gjendet vjedhësi, i zoti i shtëpisë do të
dërgohet para Perëndisë për t'u betuar se
nuk ka vënë dorë mbi pasurinë e fqinjit të
tij. 9 Për çfarëdo lloj krimi, fjala vjen qoftë
edhe për një ka, një gomar, një dele, një
veshje apo çfarëdo sendi të humbur që një
tjetër thotë se është i tij, çështja e të dy
palëve do të shtrohet para Perëndisë; ai që
Perëndia do të dënojë, do t'i kthejë dyfishin
fqinjit të tij. 10 Në qoftë se ndokush i jep
për ruajtje fqinjit të tij një gomar, një ka,
një dele apo çfarëdo lloj tjetër kafshe, dhe
kjo ngordh ose plagoset ose dhe merret pa
e parë njeri, 11 të dy palët do të betohen
para Zotit për të mësuar në se marrësi në
dorëzim nuk ka vënë dorë mbi pasurinë e
fqinjit të tij. I zoti i gjësë do të pranojë
betimin, dhe tjetri nuk do të jetë i detyruar
të lajë dëmet. 12 Por në qoftë se gjëja i
është vjedhur, ai duhet ta lajë dëmin që ka
pësuar i zoti. 13 Në qoftë se kafsha është
shqyer, do ta çojë si provë, dhe nuk do të
jetë i detyruar të dëmshpërblejë kafshën

e shqyer. 14 Në qoftë se dikush merr hua
nga fqinji i tij një kafshë, dhe kjo plagoset
apo ngordh kur i zoti nuk është i pra-
nishëm, ai duhet të dëmshpërblejë dëmin.
15 Në qoftë se i zoti është i pranishëm, nuk
do të dëmshpërblejë dëmin; në qoftë se
kafsha është marrë me qira, ajo përfshihet
në çmimin e qirasë. 16 Në qoftë se dikush
mashtron një vajzë ende të pafejuar dhe
bie në shtrat me të, duhet të paguajë për
pajën e saj dhe ta marrë për grua. 17 Në
qoftë se ati refuzon prerazi t'ia japë, ai do
të paguajë shumën e kërkuar për pajën e
vajzave të virgjëra. 18 Nuk do ta lësh të
jetojë shtrigën. 19 Kush çiftëzohet me një
kafshë do të dënohet me vdekje. 20 Kush i
bën flijime një perëndie tjetër, veç Zotit, do
të shfaroset. 21 Mos keqtrajto të huajin dhe
mos e mundo, sepse edhe ju ishit të huaj
në vendin e Egjiptit. 22 Nuk do të mundosh
asnjë grua të ve, as asnjë jetim. 23 Në rast
se i mundon ata në një farë mënyre dhe ata
bërtasin në drejtimin tim, unë do ta dëgjoj
pa tjetër britmën e tyre; 24 do të zemërohem
dhe do t'ju vras me shpatë; gratë tuaja do
të mbeten të veja dhe bijtë tuaj jetimë. 25 Në
rast se ti i jep para hua dikujt nga populli
yt, të varfrin që është me ty, nuk do ta
trajtosh si fajdexhi; nuk do t'i imponosh
asnjë kamatë. 26 Në qoftë se merr peng
rrobën e fqinjit tënd, do t'ia kthesh para
se të perëndojë dielli, 27 sepse ajo është e
vetmja mbulesë e tij dhe veshja me të cilën
mbështjell trupin. Me se tjetër mund të
flinte ai? Dhe po të ndodhë që ai të më
drejtohet mua, unë do ta dëgjoj, sepse jam
mëshirëplotë. 28 Mos blasfemo Perëndinë
dhe mos mallko princin e popullit tënd.
29 Mos ngurro të më japësh detyrimin nga
korrja jote dhe nga ajo që rrjedh nga mokr-
rat e tua. Do të më japësh të parëlindurin e
bijve të tu. 30 Do të veprosh njëlloj me lopën
dhe me delen tënde: pjella e tyre e parë do
të rrijë shtatë ditë pranë nënës; ditën e tetë
do të ma japësh mua. 31 Ju do të jeni për mua
njerëz të shenjtë; nuk do të hani mish të
asnjë kafshe të shqyer në fusha; hidhuani
atë qenve".

23

1 "Nuk do të hapësh asnjë fjalë të rreme
dhe nuk do t'i japësh asnjë ndihmë të
pabesit për t'u bërë dëshmitar i anshëm.
2 Nuk do të shkosh pas shumicës për të bërë
të keqen; dhe nuk do të dëshmosh në një
çështje gjyqësore duke u radhitur nga ana
e shumicës për të prishur drejtësinë. 3 Nuk
do të favorizosh as të varfrin në gjyqin e
tij. 4 Në rast se takon kaun e armikut tënd
ose gomarin e tij që ka humbur rrugën, do
t'ia kthesh atij. 5 Në rast se sheh gomarin
e atij që të urren të shtrirë për tokë nën
barrën, ruhu se e braktis, por ndihmo të
zotin ta zgjidhë. 6 Mos shkel të drejtën e
të varfrit tënd në gjyqin e tij. 7 Shmangu
nga çdo pavërtetësi; mos vrit të pafajshmin
dhe të drejtin, sepse unë nuk do ta fal të
ligun. 8 Mos prano asnjë dhuratë, sepse
dhurata verbon atë që sheh dhe prapëson
fjalët e njerëzve të drejtë. 9 Mos shtyp të
huajin, sepse ju e njihni shpirtin e të huajit,
sepse keni qenë të huaj në vendin e Egjiptit.
10 Gjashtë vjet me radhë do të mbjellësh
tokën tënde dhe do të korrësh frytet e saj;
11 por vitin e shtatë do ta lësh të pushojë
dhe ajo do të mbetet djerr, me qëllim që
ta gëzojnë të varfrit e popullit tënd; dhe
gjëja e fshatit do të hajë atë që kanë për
të lënë ata. Po ashtu do të veprosh me
vreshtin tënd dhe ullinjtë e tu. 12 Gjashtë
ditë do të bësh punën tënde por ditën e
shtatë do të pushosh, me qëllim që kau yt
dhe gomari yt të mund të pushojnë, dhe
biri i shërbëtores sate dhe i huaji të mund
ta marrin veten. 13 Do t'u kushtoni kujdes
tërë gjërave që ju kam thënë dhe nuk do
ta shqiptoni emrin e perëndive të tjerë; të
mos dëgjohet të dalë nga goja juaj. 14 Tri
herë në vit do të më kremtosh një festë.
15 Do të kremtosh festën e të ndormëve.
Shtatë ditë do të hash bukë pa maja, siç
të kam urdhëruar, në kohën e caktuar në
muajin e Abibit, sepse në atë muaj ti dole
nga Egjipti; dhe askush nuk do të paraqitet
para meje duarbosh. 16 Do të kremtosh edhe
festën e korrjes, të prodhimit të hershëm
të punës sate, të asaj që ke mbjellë në ara;
si dhe festën e të vjelave, në fund të vitit,
kur do të mbledhësh nga arat frytet e punës
sate. 17 Tri herë në vit tërë meshkujt do të
paraqiten para Perëndisë, Zotit. 18 Nuk do të
ofrosh gjakun e flisë sime bashkë me bukën
e mbrujtur; dhe yndyra e flive të festës sime
nuk do të teprojë deri në mëngjes. 19 Do të
çosh në shtëpinë e Zotit, Perëndisë tënd,
të parat fruta të tokës. Nuk do ta ziesh

kecin me qumështin e nënës së tij. [20] Ja, pra,
unë po dërgoj një Engjëll para teje që të të
ruajë gjatë rrugës, dhe të të futë në vendin
që kam përgatitur. [21] Ki kujdes para tij dhe
bindju zërit të tij; mos ngri krye kundër
tij, sepse ai nuk do t'i falë shkeljet tuaja,
sepse emri im gjendet në të. [22] Por në qoftë
se i bindesh plotësisht zërit të tij dhe bën
të gjitha ato që do të them, unë do të jem
armiku i armiqve të tu dhe kundërshtari
i kundërshtarëve të tu; [23] sepse Engjëlli im
do të shkojë para teje dhe do të të futë në
vendin e Amorejve, të Hitejve, të Perezejve,
të Kananejve, të Hivejve dhe të Jebuse-
jve, dhe unë do t'i shfaros ata. [24] Nuk do
përkulesh para perëndive të tyre, dhe nuk
do t'u shërbesh. Nuk do të bësh atë që bëjnë
ato; por do t'i shkatërrosh plotësisht dhe
do të thyesh shtyllat e tyre. [25] Shërbejini
Zotit, Perëndisë tuaj, ai do të bekojë bukën
tënde dhe ujin tënd; dhe unë do të largoj
sëmundjen nga ti. [26] Në vendin tënd nuk do
të ketë asnjë grua që të dështojë, asnjë grua
shterpë. Unë do ta plotësoj numrin e ditëve
të tua. [27] Unë do të dërgoj para teje tmer-
rin tim dhe do t'i jap dërmën çdo populli
pranë të cilit do të arrish, do të bëj që të
gjithë armiqtë e tu të të kthejnë kurrizin.
[28] Dhe do të dërgoj para teje grerëza, që do
t'i përzënë Hivejtë, Kananejtë dhe Hitejtë
para syve të tu. [29] Nuk do t'i përzë ata para
teje brenda një viti, me qëllim që vendi të
mos kthehet në një shkrerëtirë dhe kafshët
e fushave të mos shumëzohen kundër teje.
[30] Do t'i përzë para teje pak e nga pak, në
mënyrë që ti të rritesh në numër dhe të
shtiesh në dorë vendin. [31] Dhe unë do t'i
caktoj kufijtë e tu nga Deti i Kuq në detin e
Filistejve dhe nga shkretëtira deri te Lumi;
sepse unë do të lë në duart e tua banorët e
vendit dhe ti do t'i dëbosh para syve të tu.
[32] Nuk do të lidhësh asnjë aleancë me ta, as
edhe me perëndit e tyre. [33] Ata nuk do të
banojnë në vendin tënd, që të mos të bëjnë
të mëkatosh kundër meje: ti do t'u shërbeje
perëndive të tyre, dhe kjo do të ishte një
lak".

24

[1] Pastaj Perëndia i tha Moisiut: "Ngjitu
te Zoti, ti dhe Aaroni, Nadabi dhe Abihu
si dhe shtatëdhjetë nga pleqtë e Izraelit,
dhe adhuroni nga larg; [2] pastaj Moisiu do
t'i afrohet Zotit; por të tjerët nuk do t'i
afrohen, as populli nuk ka për t'u ngjitur
bashkë me atë". [3] Atëherë Moisiu erdhi
dhe i tregoi popullit tërë fjalët e Zotit dhe
tërë ligjet. Dhe gjithë populli u përgjigj
me një zë dhe tha: "Ne do të bëjmë tërë
gjërat që Zoti ka thënë". [4] Dhe Moisiu i
shkroi tërë fjalët e Zotit; pastaj u ngrit
herët në mëngjes dhe ngriti në këmbët e
malit një altar dhe dymbëdhjetë shtylla për
të dymbëdhjetë fiset e Izraelit. [5] Pastaj
dërgoi bij të rinj të Izraelit për të ofruar
olokauste dhe për të flijuar dema të rinj si
theror falënderimi ndaj Zotit. [6] Dhe Moisiu
mori gjysmën e gjakut dhe e vuri në legenë;
dhe gjysmën tjetër të gjakut e shpërndau
mbi altar. [7] Pastaj mori librin e besëlidhjes
dhe ia lexoi popullit, i cili tha: "Ne do të
bëjmë tërë ato që ka thënë Zoti, dhe do
t'i bindemi". [8] Pastaj Moisiu mori gjakun,
spërkati popullin me të dhe tha: "Ja gjaku
i besëlidhjes që Zoti ka lidhur me ju sipas
tërë këtyre fjalëve". [9] Pastaj Moisiu dhe
Aaroni, Nadabi dhe Abihu dhe shtatëdhjetë
nga pleqtë e Izraelit u ngjitën, [10] dhe panë
Perëndinë e Izraelit. Nën këmbët e tij
ishte si një dysheme e punuar me safir, e
qartë si qielli vetë. [11] Por ai nuk e shtriu
dorën kundër krerëve të bijve të Izraelit;
dhe ata e panë Perëndinë, dhe hëngrën dhe
pinë. [12] Pastaj Zoti i tha Moisiut: "Ngjitu
tek unë në mal dhe qëndro aty; dhe unë
do të jap disa pllaka prej guri, ligjin dhe
urdhërimet që kam shkruar, me qëllim që
ti t'ua mësosh atyre". [13] Pas kësaj Moisiu
u ngrit bashkë me Jozueun zbatuesin e tij;
dhe Moisiu u ngjit në malin e Perëndisë.
[14] Por pleqve u tha: "Na prisni këtu, deri
sa të kthehemi tek ju. Ja, Aaroni dhe Huri
janë me ju; kushdo që ka probleme le t'u
drejtohet atyre". [15] Moisiu, pra, u ngjit në
mal dhe reja e mbuloi përsëri malin. [16] Tani
lavdia e Zotit mbeti në malin e Sinait dhe
reja e mbuloi atë gjashtë ditë; ditën e shtatë
Zoti thirri Moisiun nga mesi i resë. [17] Dhe
pamja e lavdisë së Zotit dukej në sytë e bijve
të Izraelit si një zjarr që digjej në majën e
malit. [18] Kështu Moisiu hyri në mes të resë
dhe u ngjit në mal; dhe Moisiu mbeti në mal
dyzet ditë dhe dyzet net.

25

[1] Zoti i foli Moisiut duke thënë: [2] "U thuaj

bijve të Izraelit që të më bëjnë një ofertë;
do ta pranoni ofertën nga çdo njeri që e
bën i shtyrë nga zemra e tij. 3 Dhe kjo
është oferta që do të pranoni prej tyre: ar,
argjend dhe bronz; 4 stofa me ngjyrë vjollce,
të purpurt, të kuqe flakë; li të hollë dhe
lesh dhie; 5 lëkura dashi të ngjyrosura në
të kuq, lëkurë baldose dhe dru akacie; 6 vaj
për dritën e shandanit, aroma për vajin e
vajosjes dhe për temianin erëmirë; 7 gurë
oniksi dhe gurë për të ngallmuar në petkun
e priftërinjve dhe në gjoksore. 8 Le të më
bëjnë një shenjtërore, që unë të banoj në
mes tyre. 9 Ju do ta bëni atë sipas tërë
asaj që unë do t'iu tregoj, si për modelin
e tabernakullit ashtu edhe për modelin e
të gjitha orendive. 10 Do të bëjnë, pra, një
arkë prej druri të akacies, i gjatë dy kubitë
e gjysmë, i gjërë një kubit e gjysmë dhe i
lartë një kubit e gjysmë. 11 Do ta veshësh
nga brenda dhe nga jashtë; me ar safi dhe
sipër do t'i bësh një kurorë ari, që të sillet
përqark. 12 Do të shkrish për të katër unaza
ari dhe do t'i vësh në katër këmbët e saj: dy
unaza nga një anë dhe dy unaza nga ana
tjetër. 13 Do të bësh edhe disa shtiza prej
druri të akacies dhe do t'i veshësh me ar.
14 Pastaj do t'i kalosh shtizat nëpër unazat
e arkës, për ta mbajtur. 15 Shtizat do të
qëndrojnë në unazat e arkës; nuk do të
hiqen prej asaj. 16 Dhe në arkë do të vësh
Dëshminë që do të të jap. 17 Do të bësh edhe
një pajtues prej ari safi; gjatësia e tij do të
jetë dy kubitë e gjysmë, dhe gjerësia e tij
një kubit e gjysmë. 18 Do të bësh pastaj dy
kerubinë prej ari; këta do të punohen me
çekiç në të dy skajet e pajtuesit; 19 bëje një
kerubin në një nga skajet dhe një kerubin
në skajin tjetër; kerubinët do t'i bëni prej
një cope të vetme me pajtuesin në skajet
e tij. 20 Dhe kerubinët do t'i kenë krahët
e hapura me drejtim lart, në mënyrë që
të mbulojnë pajtuesin me krahët e tyre;
do të kenë drejtim nga njëri tjetri, ndërsa
fytyrat e kerubinëve do të jenë të kthyera
në drejtim të pajtuesit. 21 Do ta vësh pastaj
pajtuesin lart, mbi arkën; dhe në arkë do
të futësh Dëshminë që do të të jap. 22 Aty
unë do të të takoj, nga lart, mbi pajtuesin,
midis dy kerubinëve që janë mbi arkën e
dëshmisë, do të të njoftoj tërë urdhërat që
do të të jap për bijtë e Izraelit. 23 Do të
bësh edhe një tryezë prej druri të akacies,
e gjatë dy kubitë, e gjërë një kubit dhe e
lartë një kubit e gjysmë. 24 Do ta veshësh
me ar safi dhe do t'i bësh rreth e qark një
kurorë prej ari. 25 Do t'i bësh rreth e përqark
një buzë të lartë një pëllëmbë dore dhe
rreth kësaj buze një kurorë prej ari. 26 Do t'i
bësh gjithashtu katër unaza ari dhe do t'i
vësh unazat në katër qoshet, që ndodhen
në katër këmbët e tryezës. 27 Unazat do të
jenë pranë buzës për të kaluar shufrat e
caktuara që do ta mbajnë tryezën. 28 Shufrat
do t'i bësh me dru të akacies dhe do t'i
veshësh me ar; ato do të shërbejnë për
të mbajtur tryezën. 29 Do të përgatisësh
edhe pjatat e tij, gotat e tij, kupat e tij dhe
filxhanët e tij me të cilët bëhen libacionet;
dhe do t'i bësh me ar safi. 30 Dhe do të vësh
mbi tryezë bukën e paraqitjes, që do të rrijë
vazhdimisht para meje. 31 Do të përgatisësh
një shandan prej ari safi; shandani, këmba
dhe trungu i tij do të punohen me çekiç;
kupat, mollët dhe lulet e tij do të jenë një
copë. 32 Nga anët e tij do të dalin gjashtë
krahë: tre krahë nga njëra anë e shandanit
dhe tre krahë nga ana tjetër e tij; 33 mbi
njerin krah do të modelohen tri kupa në
formë të bajames, me një mollë dhe një lule,
dhe mbi krahun tjetër tri kupa në formë të
bajames, me një mollë dhe një lule. Kështu
do të veprohet për gjashtë krahët që dalin
nga shandani. 34 Në trungun e shandanit do
të ketë katër kupa në formë të bajames, me
mollët dhe lulet e tyre. 35 Do të ketë një
mollë poshtë dy krahëve të parë që dalin
prej tij, një mollë poshtë dy krahëve të tjerë
që dalin jashtë tij, dhe një mollë poshtë dy
krahëve të fundit që dalin prej shandanit:
kështu do të bëhet për të gjashtë krahët që
dalin nga shandani. 36 Këto mollë dhe këta
krahë, do të përbëjnë tërësinë, shandani do
të jetë prej ari safi dhe i punuar me çekiç.
37 Do të bësh edhe shtatë llambat e tij, të
cilat duhet të vendosen në mënyrë që të
ndriçojnë pjesën e përparme të shandanit.
38 Dhe tërë veglat për të lëvizur qiririn dhe
mbajtësin e tij do të jenë prej ari safi.
39 Shandani dhe veglat e tij do të bëhen me
një talent prej ari të papërzier. 40 Dhe shiko
të bësh çdo gjë simbas modelit që t'u tregua
në mal".

26

1 "Do të bësh pastaj tabernakullin me
dhjetë pëlhura prej liri të hollë të përdred-
hur, me fije ngjyrë vjollce, të purpurt dhe
flakë të kuqe, së bashku me kerubinë të
punuar artistikisht. 2 Gjatësia e çdo pëlhure
do të jetë njëzet e tetë kubitë dhe gjerësia e
çdo pëlhure katër kubitë; të gjitha pëlhurat
do të kenë po atë masë. 3 Pesë pëlhura do
të bashkohen midis tyre dhe pesë pëlhurat
e tjera do të bashkohen gjithashtu midis
tyre. 4 Do të bësh sythe ngjyrë vjollce mbi
buzën e pëlhurës së jashtme të serisë së
parë; të njëjtën gjë do të bësh në buzën
e pëlhurës së jashtme të serisë së dytë.
5 Do të bësh pesëdhjetë sythe mbi pëlhurën
e parë dhe pesëdhjetë sythe mbi buzën
e pëlhurës së jashtme: këto sythe do të
korrespondojnë me njëri-tjetrin. 6 Dhe do
të bësh pesëdhjetë kapëse ari dhe do t'i
bashkosh pëlhurat njëra me tjetrën me anë
të kapëseve, në mënyrë që tabernakulli të
formojë një të tërë. 7 Do të bësh gjithashtu
pëlhurë me lesh dhie, që të shërbejnë
si çadër mbi tabernakullin: do të bësh
njëmbëdhjetë pëlhura të tilla. 8 Gjatësia
e çdo pëlhure do të jetë tridhjetë kubitë
dhe gjerësia e çdo pëlhure katër kubitë; të
njëmbëdhjetë pëlhurat do të kenë të gjitha
po atë masë. 9 Do të bashkosh pesë pëlhurat
midis tyre, dhe gjashtë të tjerat midis tyre;
do ta ripalosësh mbi vetveten pëlhurën e
gjashtë në pjesën e përparme të çadrës.
10 Do të bësh gjithashtu pesëdhjetë sythe
mbi buzën e pëlhurës së jashtme të serisë
së parë dhe pesëdhjetë sythe në buzën e
pëlhurës së jashtme të serisë së dytë të
pëlhurave. 11 Do të bësh edhe pesëdhjetë
kapëse prej bronzi dhe do t'i futësh kapëset
në sythet, duke e bashkuar kështu çadrën
në mënyrë që të formojnë një të tërë.
12 Nga pjesa që tepron nga pëlhurat e çadrës,
gjysma e pëlhurës së tepërt do të bjerë mbi
pjesën e poshtme të tabernakullit; 13 dhe
kubiti nga një anë dhe kubiti nga ana tjetër
që janë të tepërt në gjatësinë e pëlhurave
të çadrës, do të bien mbi të dy anët e
tabernakullit, njëri nga një krah dhe tjetri
në krahun tjetër për ta mbuluar atë. 14 Do
të bësh gjithashtu një mbulesë për çadrën
me lëkura dashi të ngjyrosura në të kuq,
dhe mbi këtë një tjetër mbulesë me lëkura
baldose. 15 Do të bësh për tabernakullin
disa dërrasa prej druri të akacies, të ven-
dosura më këmbë. 16 Gjatësia e një dërrase
do të jetë dhjetë kubitë dhe gjerësia e saj
një kubitë e gjysëm. 17 Çdo dërrasë do të
ketë dy kllapa për të bashkuar një dërrasë
me tjetrën; kështu do të veprosh për të
gjitha dërrasat e tabernakullit. 18 Do të
bësh kështu dërrasat e tabernakullit, njëzet
dërrasa për anën jugore. 19 Do të vësh dyzet
baza argjendi poshtë njëzet dërrasave: dy
baza poshtë secilës dërrasë për të dy kl-
lapat e veta. 20 Do të bësh edhe njëzet
dërrasa për krahun e dytë të tabernakullit,
për anën e tij veriore, 21 dhe dyzet bazat e
tyre prej argjendi, dy baza nën çdo dërrasë.
22 Për krahun e pasmë të tabernakullit, në
drejtim të perëndimit, do të bësh gjashtë
dërrasa. 23 Do të bësh edhe dy dërrasa
për të dy qoshet e pasme të tabernakullit.
24 Ato do të çiftëzohen poshtë dhe do të
bashkohen lart me një unazë. Kështu ka
për të ndodhur me të dyja dërrasat, që
ndodhen në të dy qoshet. 25 Do të ketë, pra,
tetë dërrasa me bazat e tyre prej argjendi:
gjashtëmbëdhjetë baza, dy baza poshtë çdo
dërrase. 26 Do të bësh edhe disa traversa
prej druri të akacies: pesë për dërrasat e
njërës anë të tabernakullit, 27 pesë traversa
për dërrasat e anës tjetër të tabernakullit
dhe pesë traversa për dërrasat e pjesës
së pasme të tabernakullit, në drejtim të
perëndimit. 28 Traversa qëndrore, në mes
të dërrasave, do të kalojë nga njëra anë në
tjetrën. 29 Do t'i veshësh me ar dërrasat
dhe do t'i bësh prej ari unazat e tyre nëpër
të cilat do të kalojnë traversat, dhe do t'i
veshësh me ar traversat. 30 Do ta ngresh
tabernakullin me trajtën e përpiktë që t'u
tregua në mal. 31 Do të bësh një vel me fije
në ngjyrë vjollce, të purpurt, flakë të kuqe
dhe me li të hollë dhe të përdredhur, të
stolisur me kerubinë të punuar artistikisht,
32 dhe do ta varësh në katër shtylla prej
akacieje të veshura me ar, me grremçat
e tyre të arta të vëna mbi baza argjendi.
33 Do ta varësh velin në kapëset; dhe aty,
në anën e brendshme të velit, do të futësh
arkën e dëshmisë; veli do t'ju shërbejë si
ndarës midis vendit të shenjtë dhe vendit
shumë të shenjtë. 34 Pastaj do ta vësh
pajtuesin mbi arkën e dëshmisë në vendin
shumë të shenjtë. 35 Jashtë velit do të vësh

përkundrazi tryezën, ndërsa shandani do
të shkojë përballë tryezës në krahun ju-
gor të tabernakullit, dhe do ta vendosësh
tryezën në krahun verior. 36 Do të bësh
gjithashtu për hyrjen e çadrës një perde
me fije në ngjyrë vjollce, të purpurt, flakë
të kuqe dhe prej liri të përdredhur, puna
e një qëndistari. 37 Do të bësh gjithashtu
pesë shtylla akacieje për perden dhe do t'i
veshësh me ar; grremçat e tyre do të jenë
prej ari dhe do të shkrish për to pesë baza
prej bronzi".

27

1 "Do të bësh edhe një altar prej druri të
akacies, i gjatë pesë kubitë dhe i gjerë pesë
kubitë; altari do të jetë katror dhe do të
ketë tre kubitë lartësi. 2 Në katër qoshet
e tij do të bësh brinj, që do të formojnë
një tërësi me të; dhe do ta veshësh atë me
bronz. 3 Do të bësh edhe enët e tij për
të mbledhur hirin, lopatëzat e tij, legenët
e tij, pirunjtë e tij dhe mangallët e tij; të
gjitha veglat e tij do t'i bësh prej bronzi.
4 Do t'i bësh gjithashtu një grilë prej bronzi
në formë rrjete dhe mbi rrjetë, në katër
qoshet e tij, do të bësh katër unaza prej
bronzi; 5 dhe do ta vësh nën kornizën e
altarit, në pjesën e poshtme, në mënyrë
që rrjeta të ndodhet në gjysmën e lartësisë
së altarit. 6 Do të bësh edhe disa shufra
për altarin, shufra me drurin e akacies,
dhe do t'i veshësh me bronz. 7 Shufrat
do të kalojnë nëpër unazat; dhe shufrat
do të jenë në të dy anët e altarit, kur ky
do të duhet të bartet. 8 Do ta bësh me
dërrasa dhe bosh nga brenda; duhet ta bësh
ashtu siç t'u tregua në mal. 9 Do të bësh
edhe oborrin e tabernakullit; nga ana e
jugut, oborri do të ketë perde prej liri të
hollë të përdredhur, me një gjatësi prej
njëqind kubitësh nga një anë, 10 dhe njëzet
shtylla me njëzet bazat e tyre prej bronzi;
grremçat e shtyllës dhe shtizat e tyre do
të jenë prej argjendi. 11 Kështu edhe në
gjatësinë nga ana e veriut, do të ketë perde
me një gjatësi prej njëqind kubitësh, me
njëzet shtylla dhe njëzet bazat e tyre prej
bronzi; grremçat e shtyllave do të jenë prej
argjendi. 12 Dhe për gjerësinë e oborrit nga
ana e perëndimit, do të ketë pesëdhjetë ku-
bitë perdesh me dhjetë shtyllat dhe dhjetë
bazat e tyre. 13 Nga ana lindore gjerësia
e oborrit do të jetë gjithashtu pesëdhjetë
kubitë. 14 Nga një anë e portës së hyrjes do
të ketë pesëmbëdhjetë kubitë perde, me tri
shtyllat dhe tri bazat e tyre; 15 dhe nga ana
tjetër do të ketë gjithashtu pesëmbëdhjetë
kubitë perde me tri shtyllat dhe tri bazat
e tyre. 16 Për portën e hyrjes në oborr do
të ketë një perde prej njëzet kubitësh, me
fill ngjyrë vjollce, të purpurt, flakë të kuqe
dhe prej liri të hollë të përdredhur, punë e
një qëndistari, me katër shtyllat dhe katër
bazat e tyre. 17 Tërë shtyllat rreth oborrit do
të bashkohen me shtiza argjendi; grremçat
e tyre do të jenë prej argjendi dhe bazat e
tyre prej bronzi. 18 Gjatësia e oborrit do të
jetë njëqind kubitë, gjerësia pesëdhjetë ku-
bitë dhe lartësia pesë kubitë, me perde prej
liri të hollë të përdredhur dhe me bazat
prej bronzi. 19 Të gjitha veglat e caktuara
për shërbimin e tabernakullit, tërë kunjat e
tij dhe tërë kunjat e oborrit do të jenë prej
bronzi. 20 Do të urdhërosh bijtë e Izraelit
që të sjellin vaj ulliri safi prej ullinjsh të
shtypur, për dritën e shandanit për t'i mba-
jtur vazhdimisht të ndezura llambat. 21 Në
çadrën e mbledhjes, jashtë velit që ndodhet
përpara dëshmisë, Aaroni dhe bijtë e tij do
t'i mbajnë llambat të ndezura, në mënyrë
që të digjen nga mbrëmja deri në mëngjes
para Zotit. Kjo do të jetë një rregull e
përhershme midis bijve të Izraelit për të
gjithë brezat e ardhshëm".

28

1 "Pastaj afro pranë vetes sate Aaronin,
tët vëlla, dhe bijtë e tij së bashku me të, nga
gjiri i bijve të Izraelit, që të më shërbejnë
mua si prift; e kam fjalën për Aaronin,
Nadabin, Eleazarin dhe Ithamarin, bij të
Aaronit. 2 Dhe do t'i bësh Aaronit, vëllait
tënd, rroba të shenjta, për t'i dhënë nder e
hijeshi. 3 Do të flasësh me të gjithë personat
e aftë, që i kam mbushur me frymën e
diturisë, dhe ata t'i bëjnë rrobat e Aaronit
për ta shenjtëruar, me qëllim që të më
shërbejnë mua si prift. 4 Dhe këto janë
rrobat që do të bëjnë: një pektoral, një
efod, një mantel, një tunikë e thurur me
shtiza, një çallmë dhe një brez. Do të bëjnë,
pra, rroba të shenjta për Aaronin, vëllanë
tënd dhe për bijtë e tij, me qëllim që të më
shërbejnë mua si prift; 5 ata do të përdorin

ar dhe fill ngjyrë vjollce, të purpurt, flakë
të kuqe dhe li të hollë. 6 Do ta bësh efodin
me ar dhe fill ngjyrë vjollce, të purpurt, të
kuqe flakë si dhe me fill liri të hollë dhe të
përdredhur, të punuar artistikisht. 7 Në dy
skajet e tij do të ketë të lidhura dy supore,
me qëllim që të mbahet si një e tërë. 8 Brezi i
punuar artistikisht, që ndodhet mbi efodin,
do të ketë po atë punë të efodit: prej ari dhe
me fije ngjyrë vjollce, të purpurt, me flakë
të kuqe dhe prej liri të hollë të përdredhur.
9 Pastaj do të marrësh dy gurë oniksi dhe
do të gdhendësh mbi ta emrat e bijve të
Izraelit: 10 gjashtë nga emrat e tyre mbi një
gur dhe gjashtë emrat e tjerë mbi gurin
tjetër, sipas radhës së tyre të lindjes. 11 Do
të gdhendësh mbi këta gurë emrat e bijve
të Izraelit ashtu siç bën prerësi i gurit në
gdhendjen e një vule; do t'i futësh në rrathë
ari. 12 Do t'i vësh të dy gurët mbi supet e
efodit, si gurë kujtimore për bijtë e Izraelit;
dhe Aaroni do t'i çojë emrat e tyre si një ku-
jtim para Zotit mbi dy shtyllat e tij. 13 Do të
bësh gjithashtu rrathë ari 14 dhe dy zinxhirë
prej ari safi, të thurur si një litar, dhe do të
vësh në rrathët zinxhirët e thurur në këtë
mënyrë. 15 Do të bësh gjithashtu pektoralin
e gjykimit, të punuar në mënyrë artistike;
do ta bësh punën si për efodin: prej ari, me
fill ngjyrë vjollce, të purpurt dhe flakë të
kuqe, si dhe me li të hollë të përdredhur.
16 Do të jetë katror dhe i palosur më dysh; do
të jetë një pëllëmbë i gjatë dhe një pëllëmbë
i gjerë. 17 Dhe do të ngallmosh katër radhë
gurësh: në radhën e parë një sardonio,
një topaz dhe një smerald; 18 në radhën e
dytë: një bruz, një safir dhe një diamant;
19 në radhën e tretë: një hiacint, një agat
dhe një ametist; 20 në radhën e katërt: një
grisolist, një oniks dhe një diaspër. Këta
gurë do të ngallmohen në rrathët e tyre
të artë. 21 Dhe gurët do t'u korrespondojnë
emrave të bijve të Izraelit: dymbëdhjetë,
simbas emrave të tyre, të gdhendur si vula,
secila me emrin e fiseve të Izraelit. 22 Do
të bësh gjithashtu mbi pektoral zinxhirë
të vegjël prej ari safi të thurur si kordonë.
23 Pastaj do të bësh mbi pektoral dyj unaza
prej ari, dhe do t'i vësh të dy unazat në dy
skajet e pektoralit. 24 Pastaj do t'i fiksosh
dy kordonat prej ari në dy unazat në skajet
e pektoralit; 25 dhe dy majat e tjera të dy
kordonëve do t'i lidhësh me të dy rrathët
dhe do t'i vendosësh mbi dy supet e efodit,
nga përpara. 26 Do të bësh edhe dy unaza
ari dhe do t'i vendosësh në dy skajet e
pektoralit, mbi palën e tij, që ndodhet në
pjesën e brendshme të efodit. 27 Do të bësh
dy unaza të tjera ari dhe do t'i vendosësh
mbi të dy supet e efodit poshtë, në pjesën
e përparme pranë pikës së bashkimit, mbi
brezin e punuar artistikisht të efodit. 28 Dhe
pektorali do të fiksohet me anë të dy un-
azave të tij në unazat e efodit me një kor-
don ngjyrë vjollce, në mënyrë që pektorali
të ndodhet mbi brezin e punuar artistikisht
të efodit dhe të mos shkëputet dot prej këtij
të fundit. 29 Kështu Aaroni do t'i çojë emrat
e bijve të Izraelit të skalitur në pektoralin e
gjykimit, mbi zemrën e tij, kur do të hyjë
në shenjtërore, në kujtim të përjetshëm
përpara Zotit. 30 Do të vësh mbi pektoralin e
gjykimit Urim-in dhe Thumim-in; dhe do të
jenë mbi zemrën e Aaronit kur të paraqitet
përpara Zotit. Kështu Aaroni do të çojë
gjykimin e bijve të Izraelit mbi zemrën e tij
para Zotit, vazhdimisht. 31 Do të bësh edhe
mantelin e efodit, krejt në ngjyrë vjollce.
32 Në mes të tij do të ketë një hapje për të
kaluar kokën; rreth e qark kësaj hapjeje
do të ketë një buzë prej stofi të punuar,
si hapja e një parzmoreje, me qëllim që të
mos shqyhet. 33 Rreth e qark kësaj buze
të mantelit do të bësh disa shegë ngjyrë
vjollce, të purpurt dhe flakë të kuqe, dhe
rreth tyre, zile ari; 34 një zile ari dhe një
shegë, një zile ari dhe një shegë, rreth e
qark, mbi buzën e mantelit. 35 Aaroni do
ta përdorë për të kryer shërbimin; dhe
tingulli i saj do të dëgjohet kur të hyjë në
vendin e shenjtë përpara Zotit dhe kur të
dalë andej, me qëllim që ai të mos vdesë.
36 Do të bësh edhe një pllakë prej ari safi dhe
mbi të do të gdhendësh, ashtu siç bëhet mbi
një vulë, fjalët: SHENJTÉRI ZOTIT. 37 Do t'i
lidhësh asaj një rrip ngjyrë vjollce, për ta
bashkuar me çallmën; ajo duhet të ndodhet
në pjesën e përparme të çallmës. 38 Kështu
do të qëndrojnë mbi ballin e Aaronit, dhe
Aaroni do të mbajë fajin të shoqëruar me
gjërat e shenjta të paraqitura nga bijtë e
Izraelit, në çdo lloj ofertash të shenjta; ajo
do të rrijë vazhdimisht mbi ballin e tij, në
mënyrë që ato të jenë të mirëpritura nga

Zoti. 39 Do të endësh gjithashtu tunikën
prej liri të hollë, të punuar me shtiza; do
të bësh një çallmë prej liri të hollë dhe
një brez, një punë qëndistari. 40 Për bijtë
e Aaronit do të bësh disa tunika, breza
dhe mbulesa koke, me qëllim që t'u japësh
atyre nder dhe hijeshi. 41 Me ato do të
veshësh më vonë vëllanë tënd Aaronin dhe
bijtë e tij bashkë me të; ti do t'i vajosësh,
do t'i shugurosh dhe do t'i shenjtërosh,
që të më shërbejnë si priftërinj. 42 Do t'u
bësh gjithashtu disa pantallona prej liri për
të mbuluar lakuriqësinë e tyre; ato do të
shkojnë nga ijët deri te kofshët. 43 Aaroni
dhe bijtë e tij do t'i veshin kur të hyjnë në
çadrën e mbledhjeve, ose kur t'i afrohen
altarit për të bërë shërbimin në vendin e
shenjtë, me qëllim që mos bëhen fajtorë
dhe të mos vdesin. Ky është një statut i
përjetshëm për të dhe për trashëgimtarët
e tij".

29

1 "Kjo është ajo që do të bësh për t'i
shuguruar në mënyrë që të më shërbejnë
si priftërinj. Merr një dem të vogël dhe
dy desh pa të meta, 2 disa bukë pa maja,
ëmbëlsira pa maja të zëna me vaj dhe re-
vani pa maja të lyer me vaj; (do t'i bësh
me majë mielli të grurit). 3 Do t'i vësh
në një shportë dhe do t'i çosh bashkë me
demin e vogël dhe dy deshtë. 4 Do ta afrosh
Aaronin dhe bijtë e tij në hyrjen e çadrës
së mbledhjes dhe do t'i lash me ujë. 5 Pastaj
do të marrësh rrobat dhe do ta riveshësh
Aaronin me tunikën, me mantelin e efodit,
me efodin dhe me pektoralin, dhe do t'i
ngjeshësh brezin e punuar artistikisht të
efodit. 6 Do t'i vësh mbi krye çallmën dhe
mbi çallmën do të vësh diademën e shenjtë.
7 Pastaj do të marrësh vajin e vajosjes, do ta
derdhësh mbi kryet e tij dhe do ta vajosësh.
8 Pastaj do t'i afrosh bijtë e tij dhe do t'u
riveshësh tunikat. 9 Do t'u ngjeshësh Aa-
ronit dhe bijve të tij brezat dhe do të vësh
mbi ta mbulesa kokash; priftëria do t'iu
përkasë atyre për gjithë jetën. Kështu do të
shugurosh Aaronin dhe bijtë e tij. 10 Pastaj
do të afrosh demin e vogël para çadrës së
mbledhjes; dhe Aaroni dhe bijtë e tij do
të vënë duart e tyre mbi kokën e demit të
vogël. 11 Dhe do ta therësh demin e vogël
para Zotit, në hyrje të çadrës së mbledhjes.
12 Do të marrësh pastaj gjakun e demit të
vogël dhe do ta vësh me gishtin tënd mbi
brirët e altarit, dhe gjithë mbetjen e gjakut
do ta derdhësh në këmbët e altarit. 13 Do të
marrësh gjithashtu gjithë dhjamin që mbu-
lon zorrët, bulën e ngjitur me mëlçinë dhe
dy veshkat me dhjamin që kanë sipër, dhe
do t'i tymosësh mbi altarin. 14 Por mishin
e demit të vogël, lëkurën dhe fëlliqësirat
e tij do t'i djegësh me zjarr jashtë kampit:
ky është një flijim për mëkatin. 15 Pastaj do
të marrësh një nga deshtë dhe Aaroni dhe
bijtë e tij do të vënë duart e tyre mbi kokën
e dashit. 16 Pastaj do ta therësh dashin, do të
marrësh gjakun e tij dhe do ta spërkatësh
përrreth altarit. 17 Pas kësaj do ta ndash në
copa dashin, do të lash zorrët dhe këmbët e
tij, dhe do t'i vësh bashkë me copat e tij dhe
me kokën e tij. 18 Pastaj do ta tymosësh tërë
dashin mbi altar: ky është një olokaust për
Zotin; është një erë e këndshme, një flijim
i bërë me anë të zjarrit për Zotin. 19 Pastaj
do të marrësh dashin tjetër, dhe Aaroni
dhe bijtë e tij do të vënë duart e tyre mbi
kokën e dashit. 20 Do ta therësh dashin, do
të marrësh prej gjakut të tij dhe do ta vësh
mbi bulën e veshit të djathtë të Aaronit dhe
mbi bulën e veshit të djathtë të bijve të
tij, mbi gishtin e madh të dorës së tyre të
djathtë dhe mbi gishtin e trashë të këmbës
së tyre të djathtë, dhe do ta spërkatësh
gjakun rreth e qark altarit. 21 Do të marrësh
pastaj nga gjaku që është mbi altar dhe nga
vaji i vajosjes dhe do të spërkatësh Aaronin
dhe rrobat e tij, bijtë e tij dhe rrobat e tyre.
Kështu do të shenjtërohet ai dhe rrobat e
tij, bijtë e tij dhe rrobat e tyre bashkë me të.
22 Do të marrësh edhe dhjamin e dashit, dh-
jamin e bishtit, dhjamin që mbulon zorrët,
bulën e mëlçisë, dy veshkat dhe dhjamin që
është mbi to dhe kofshën e djathtë, (sepse
është një dash shenjtërimi); 23 do të marrësh
edhe një bukë, një ëmbëlsirë me vaj dhe një
revani nga shporta e bukës së ndorme, që
është para Zotit, 24 dhe të gjitha këto gjëra
do t'i vësh në duart e Aaronit dhe në duart
e bijve të tij, dhe do t'i tundësh si një ofertë
e bërë përpara Zotit. 25 Pastaj do t'i marrësh
nga duart e tyre dhe do t'i tymosësh mbi
altarin, mbi olokaustin, si një erë e kënd-
shme përpara Zotit; është një flijim i bërë
me anë të zjarrit Zotit. 26 Pas kësaj do të

marrësh gjoksin e dashit të përdorur për
shugurimin e Aaronit dhe do ta tundësh
si një ofertë e lëvizur përpara Zotit; dhe
kjo do të jetë pjesa e jote. 27 Dhe nga
dashi i përdorur për shenjtërim do të ruash
gjoksin e ofertës së lëvizur dhe kofshën e
ofertës së ngritur, që u takojnë Aaronit dhe
bijve të tij. 28 Ai do të jetë nga ana e bijve
të Izraelit për Aaronin dhe bijtë e tij një
rregull i përhershëm, sepse është një ofertë
lartësimi. Do të jetë një ofertë lartësimi
nga ana e bijve të Izraelit që është marrë
nga flitë e tyre të falënderimit, oferta e
tyre për lartësim te Zoti. 29 Dhe rrobat e
shenjta të Aaronit do t'u kalojnë bijve të
tij mbas tij, me qëllim që të vajosen dhe të
shenjtërohen tek ata. 30 Ai bir që bëhet prift
në vend të tij do t'i veshë ato për shtatë
ditë, kur do të hyjë në çadrën e mbledhjes
për të kryer shërbesën në vendin e shenjtë.
31 Pastaj do të marrësh dashin e shenjtërimit
dhe do ta gatuash mishin e tij në një vend
të shenjtë; 32 dhe Aaroni dhe bijtë e tij do
të hanë, në hyrje të çadrës së mbledhjes,
mishin e dashit dhe bukën që është në sh-
portë. 33 Do të hanë gjërat që kanë shërbyer
për të bërë shlyerjen për t'u shuguruar dhe
shenjtëruar; por asnjë i huaj nuk do të hajë
prej tyre, sepse janë gjëra të shenjta. 34 Dhe
në qoftë se tepron mish i shenjtërimit ose
bukë deri në mëngjes, do të djegësh atë
që mbetet në zjarr; nuk do ta hahet, sepse
është e shenjtë. 35 Do të bësh, pra, për
Aaronin dhe për bijtë e tij të gjitha ato që të
kam urdhëruar: do t'i shenjtërosh brenda
shtatë ditëve. 36 Dhe çdo ditë do të ofrosh
një dem të vogël, si flijim për mëkatin, për
të larë fajin që ke bërë dhe do ta vajosësh
për ta shenjtëruar. 37 Për shtatë ditë do të
bësh shlyerjen e fajit për altarin dhe do
ta shenjtërosh; altari do të jetë një vend
shumë i shenjtë: çdo gjë që do të prekë
altarin do të jetë e shenjtë. 38 Kjo është
ajo që do të ofrosh mbi altar: dy qengja
motakë çdo ditë, për gjithnjë. 39 Njërin
prej qengjave do ta ofrosh në mëngjes dhe
tjetrin në të ngrysur. 40 Me qengjin e parë
do të ofrosh një të dhjetën e efës të majës
së miellit të brumosur me një çerek hine
vaji thjesht ulliri, dhe një libacion me një
çerek hine verë. 41 Qengjin e dytë do ta
ofrosh në të ngrysur; do ta shoqërosh me
të njëjtin blatim dhe me të njëjtin libacion
të mëngjesit; është një flijim parfumi të
këndshëm i ofruar nëpërmjet zjarrit për
Zotin. 42 Do të jetë një olokaust i përjetshëm
për gjithë brezat e ardhshëm, ti ofruar në
hyrje të çadrës së mbledhjes, përpara Zotit,
kur unë do t'ju takoj për të folur me ty.
43 Dhe atje do të takohem me bijtë e Izraelit;
dhe çadra do të shenjtërohet nga lavdia
ime. 44 Kështu unë do të shenjtëroj çadrën
e mbledhjes dhe altarin; do të shenjtëroj
gjithashtu Aaronin dhe bijtë e tij, që të më
shërbejnë si priftërinj. 45 Do të banoj në mes
të bijve të Izraelit dhe do të jem Perëndia i
tyre. 46 Dhe ata do të mësojnë që unë jam
Zoti, Perëndia i tyre, që i nxori nga vendi i
Egjiptit për të banuar midis tyre. Unë jam
Zoti, Perëndia i tyre".

30

1 "Do të bësh edhe një altar për të djegur
temjanin; dhe do ta bësh prej druri të
akacies. 2 Do të jetë një kubit i gjatë dhe
një kubit i gjerë; do të jetë katror dhe do
të ketë një lartësi dy kubitësh; brirët e tij
do të përbëjnë një pjesë të vetme me të.
3 Do ta veshësh me ar safi: pjesën e tij të
sipërme, anët e tij rreth e qark dhe brirët
e tij; do t'i bësh edhe një kurorë ari. 4 Do t'i
bësh edhe dy unaza ari nën kurorë, në të
dy krahët e tij; do t'i vësh në të dy krahët
e tij për të kaluar shtizat, të cilat shërbejnë
për ta mbartur. 5 Shtizat do të bëhen me dru
të akacies dhe do t'i veshësh me ar. 6 Do ta
vendosësh altarin përpara velit që ndodhet
përpara arkës së dëshmisë, përballë pajtue-
sit që ndodhet mbi dëshminë, ku unë do të
të takoj. 7 Mbi të Aaroni do të djegë temjan
të parfumuar; do ta djegë çdo mëngjes,
kur rregullon llambat. 8 Kur Aaroni ndez
llambat në të ngrysur, do të djegë temjanin:
një temjan i vazhdueshëm përpara Zotit,
për brezat e ardhshëm. 9 Nuk do të ofroni
mbi të as temjan të huaj, as olokaust, as
blatim; dhe mbi të nuk do të derdhni liba-
cione. 10 Dhe Aaroni do të bëjë një herë në
vit shlyerjen e mëkatit mbi brirët e tij; me
gjakun e flisë së shlyerjes së mëkatit do të
bëjë mbi të shlyerjen një herë në vit, brez
pas brezi. Do të jetë gjë shumë e shenjtë,
e shenjtë për Zotin". 11 Zoti i foli akoma
Moisiut, duke thënë: 12 "Kur do të bësh
llogarinë e bijve të Izraelit, për regjistrimin

e tyre, secili do t'i japë Zotit shpengimin
e jetës së tij, kur do të numërohen, me
qëllim që të mos goditen nga ndonjë plagë,
kur do të bësh regjistrimin e tyre. 13 Kjo
është ajo që do të japë secili nga ata që
paguajnë taksë: gjysmë sikli, simbas siklit
të shenjtërores, (sikli është baras me njëzet
gere), një gjysmë sikli do të jetë oferta
që duhet t'i bëhet Zotit. 14 Kushdo që do
të përfshihet nga regjistrimi, njëzet vjeç e
lart, do t'i japë Zotit këtë ofertë. 15 I pasuri
nuk do të japë më tepër, as i varfëri më pak
se gjysmë sikli, kur do t'i bëhet kjo ofertë
Zotit për të shlyer fajet e jetës suaj. 16 Do
të marrësh, pra, nga djemtë e Izraelit këto
të holla të shërbimit dhe do t'i përdorësh
për shërbimin e çadrës së mbledhjes: kjo
do të jetë për bijtë e Izraelit një kujtim para
Zotit për të bërë shlyerjen për jetën tuaj".
17 Zoti i foli akoma Moisiut, duke i thënë:
18 "Do të bësh edhe një legen prej bronzi,
me bazën e tij prej bronzi, për t'u larë;
do ta vendosësh midis çadrës së mbledhjes
dhe altarit dhe do të vësh edhe ujë. 19 Dhe
aty Aaroni dhe bijtë e tij do të lajnë duart
dhe këmbët. 20 Kur do të hyjnë në çadrën
e mbledhjes, do të lahen me ujë, që të
mos vdesin; kështu edhe kur do t'i afrohen
altarit për të shërbyer, për të tymosur një
ofertë të bërë Zotit me anë të zjarrit. 21 Do
të lajnë duart dhe këmbët e tyre, që të
mos vdesin. Ky do të jetë një rregull i
përjetshëm, për atë dhe për pasardhësit
e tij, brez pas brezi". 22 Zoti i foli akoma
Moisiut, duke i thënë: 23 "Gjej edhe aromat
më të mira: pesëqind sikla mirrë të lëngët,
dyqind e pesëdhjetë, domethënë gjysma,
cinamon aromatik dhe dyqind e pesëdhjetë
kanellë aromatike, 24 pesëqind sikla, në bazë
të siklit të shenjtërores, kasie dhe një hin
vaj ulliri. 25 Me këto të përgatitësh një
vaj për vajosjen e shenjtë, një parfum të
prodhuar me artin e parfumierit: ky do të
jetë vaji i vajosjes së shenjtë. 26 Me të do të
vajosësh çadrën e mbledhjes dhe arkën e
dëshmisë, 27 tryezën dhe të gjitha veglat e
tij, shandanin dhe të gjitha përdorëset e tij,
altarin e temjanit, 28 altarin e olokausteve
dhe të gjitha përdorëset e tij, legenin dhe
bazën e tij. 29 Do të shenjtërosh kështu këto
gjëra dhe do të jenë shumë të shenjta; të
gjitha sendet që u përkasin, do të jenë të
shenjta. 30 Do të vajosësh edhe Aaronin dhe
bijtë e tij dhe do t'i shenjtërosh, me qëllim
që të më shërbejnë si priftërinj. 31 Pastaj do
t'u flasësh bijve të Izraelit, duke u thënë:
"Ky do të jetë për mua një vaj për vajosjen e
shenjtë, brez pas brezi. 32 Nuk do ta derdhni
mbi mish njeriu dhe nuk do të përgatisni
tjetër po ashtu; ai është i shenjtë, do të
jetë i shenjtë edhe për ju. 33 Kushdo që
përgatit të ngjashëm, apo kushdo që e vë
mbi një të huaj, do të shfaroset nga pop-
ulli i tij"". 34 Zoti i tha akoma Moisiut:
"Gjej disa aroma, storaks, guaska erëmira,
galban, aroma me temjan të kulluar, në
doza të barabarta; 35 do të përgatitësh me to
një parfum simbas artit të parfumierit, një
parfum të kripur, të pastër dhe të shenjtë;
36 do ta kthesh një pjesë të tij në pluhur
shumë të hollë dhe do të vendosësh pak nga
ai përpara dëshmisë në çadrën e mbledhjes,
ku unë do të të takoj: ai do të jetë për ju
një gjë shumë e shenjtë. 37 Por nga temjani
që ke për të bërë, nuk do të përgatisni për
veten tuaj me të njëjtën përbërje; kjo do të
jetë për ty një gjë e shenjtë kushtuar Zotit.
38 Kushdo që do të përgatisë një temjan të
këtij lloji, do të shfaroset nga populli i tij".

31

1 Zoti i foli akoma Moisiut, duke i thënë:
2 "Shiko, unë e thirra me emër Betsaleelin,
birin e Urit, birin e Hurit, nga fisi i Judës;
3 dhe e mbusha me Frymën e Perëndisë,
me dituri, me zgjuarësi, me njohuri dhe
çdo shkathtësi, 4 që të jetë i aftë të për-
gatisë vizatime artistike, të punojë arin,
argjendin dhe bronzin, 5 për të gdhendur
gurë për t'u ngallmuar, për të punuar
drurin dhe për të kryer çdo lloj punimesh.
6 Dhe ja, i dhashë për shok Oholiabin,
të birin e Ahisamakut, nga fisi i Danve;
dhe shtiva dituri në mendjen e të gjithë
njerëzve të shkathët, me qëllim që të mund
të bëjnë të gjitha ato që të kam urdhëruar:
7 çadrën e mbledhjes, arkën e dëshmisë dhe
pajtuesin që ndodhet mbi të, dhe të gjitha
orenditë e çadrës, 8 tryezën dhe orenditë
e saj, shandanin prej ari safi dhe të gjitha
pjesët e tij, altarin e temjanit, 9 altarin e
olokausteve dhe tërë veglat e tij, enën e
madhe dhe bazën e saj, 10 dhe rrobat e
endura hollë me mjeshtëri, rrobat e shen-

jta për priftin Aaron dhe rrobat e bijve
të tij për të shërbyer si priftërinj, 11 vajin
për vajosje dhe temjanin e parfumuar për
vendin e shenjtë. Ata do të veprojnë simbas
të gjithë urdhrave që të kam dhënë ty".
12 Zoti i foli akoma Moisiut, duke i thënë:
13 "Fol edhe me bijtë e Izraelit, duke u thënë:
Tregoni kujdes të madh për të respektuar
të shtunat e mia, sepse është një shenjë
midis meje dhe jush për të gjithë brezat
tuaj, në mënyrë që të njihni se unë jam Zoti
që ju shenjtëron. 14 Do të respektoni, pra,
të shtunën, sepse është për ju një ditë e
shenjtë; kush e përdhos atë, do të dënohet
me vdekje; kushdo që bën atë ditë ndonjë
punë, do të shfaroset nga gjiri i popullit të
tij. 15 Do të punohet gjashtë ditë; por dita e
shtatë është e shtuna e pushimit, e shenjtë
për Zotin; kushdo që do të bëjë ndonjë punë
ditën e shtunë do të dënohet me vdekje.
16 Andaj bijtë e Izraelit do ta respektojnë
të shtunën, duke e kremtuar atë brez pas
brezi, si një besëlidhje të përjetshme. 17 Ajo
është një shenjë e përjetshme midis meje
dhe bijve të Izraelit, sepse në gjashtë ditë
Zoti bëri qiellin dhe tokën, dhe ditën e
shtatë pushoi dhe u shlodh". 18 Kur Zoti
mbaroi së foluri me Moisiun në malin Sinai,
i dha dy pllaka të dëshmisë, pllaka guri, të
shkruara me gishtin e Perëndisë.

32

1 Por populli, duke parë që Moisiu po
vononte të zbriste nga mali, u mblodh rreth
Aaronit dhe i tha: "Hajt tani, na bëj një
perëndi të shkojë para nesh, sepse sa për
Moisiun, njeriun që na nxori nga vendi
i Egjiptit, nuk dimë çfarë i ka ndodhur".
2 Aaroni iu përgjigj atyre: "Hiqni unazat
prej ari që janë në veshët e grave tuaja, të
bijve tuaj, dhe të bijave tuaja dhe m'i sillni
mua". 3 Kështu tërë populli hoqi unazat
prej ari që kishin në veshët dhe ia çoi
Aaronit, 4 i cili i mori nga duart e tyre dhe,
mbasi i modeloi me daltë, bëri një viç prej
metali të shkrirë. Atëherë ata thanë: "O
Izrael, ky është perëndia yt që të nxori
nga vendi i Egjiptit!". 5 Kur Aaroni pa këtë,
ngriti një altar përpara tij dhe vuri kasnecë
që thanë: "Nesër do të jetë festë për nder të
Zotit!". 6 Të nesërmen ata u ngritën herët,
ofruan olokauste dhe çuan fli falënderimi;
populli u ul për të ngrënë e për të pirë,
pastaj u ngrit për të dëfryer. 7 Atëherë
Zoti i tha Moisiut: "Tani shko, zbrit, sepse
populli yt, që ti nxore nga vendi i Egjiptit,
është korruptuar; 8 u larguan shpejt, janë
përdalë nga rruga që unë e kisha urdhëruar
të ndiqte; bëri një viç prej metali të shkrirë,
u përkul para tij, i ofroi flijime dhe tha: "O
Izrael, kjo është perëndia jote që të nxori
nga vendi i Egjiptit"". 9 Zoti i tha akoma
Moisiut: "E pashë këtë popull, dhe ja, është
një popull me qafë të fortë. 10 Më lër, pra, të
veproj, në mënyrë që zemërimi im të ndizet
kundër tyre dhe t'i konsumoj; por nga ti
do të bëj një komb të madh". 11 Atëherë
Moisiu e luti Zotin, Perëndinë e tij, dhe
i tha: "Pse, o Zot, zemërimi yt duhet të
ndizet kundër popullit tënd që e nxore nga
vendi i Egjiptit me fuqi të madhe dhe me
dorë të fortë? 12 Pse duhet që Egjiptasit të
thonë: "Ai i nxori për t'ju bërë të keq, që të
vriten mbi malet dhe për t'i shfarosur nga
faqja e dheut"? Hiq dorë nga zemërimi yt i
zjarrtë dhe nga qëllimi yt për t'i bërë keq
popullit tënd. 13 Kujto Abrahamin, Isakun
dhe Izraelin, shërbëtorë të tu, të cilëve u
je betuar mbi veten tënde, duke u thënë
atyre: "Unë do të shumëzoj pasardhësit
tuaj si yjet e qiellit dhe do t'u jap pasard-
hësve tuaj tërë atë vend për të cilin të fola,
dhe ata do ta zotërojnë përjetë"". 14 Kështu
Zoti ndryshoi mendim lidhur me të keqen
që kishte thënë se do t'i bënte popullit të
tij. 15 Atëherë Moisiu u kthye dhe zbriti
nga mali me dy pllakat e dëshmisë në duar,
pllaka të shkruara nga të dy anët, si përpara
ashtu edhe prapa. 16 Pllakat ishin vepër e
Perëndisë dhe shkrimi i tyre ishte shkrimi
i Perëndisë, i gdhendur mbi pllakat. 17 Por
Jozueu, duke dëgjuar britmën e popullit që
bërtiste, i tha Moisiut: "Ka një zhurmë lufte
në kamp". 18 Por ai u përgjigj: "Kjo nuk
është as një britmë fitoreje, as një britmë
humbjeje; britma që unë dëgjoj është e
njerëzve që këndojnë". 19 Si iu afrua kampit,
pa viçin dhe vallet; atëherë Moisiu u ndez
nga zemërimi dhe ai i hodhi pllakat nga
duart e tij dhe i theu në këmbët e malit.
20 Pastaj mori viçin që ata kishin bërë, e
dogji në zjarr dhe e bëri pluhur; pastaj e
përhapi pluhurin në ujë dhe ia dha për të
pirë bijve të Izraelit. 21 Pastaj Moisiu i tha
Aaronit: "Çfarë të ka bërë ky popull, të

cilin e ke ngarkuar me një mëkat kaq të
madh?”. 22 Aaroni u përgjigj: “Zemërimi i
zotërisë sime të mos ndizet, ti vetë e njeh
këtë popull dhe e di që ai është i prirur ndaj
së keqes. 23 Ata më kanë thënë: “Na bëj
një perëndi që të shkojë para nesh, sepse
Moisiut, njeriut që na nxori nga vendi i
Egjiptit, nuk dimë se çfarë i ka ndodhur”.
24 Atëherë unë u thashë atyre: “Kush ka
ar të mos e mbajë me vete”. Kështu ata
ma dhanë mua dhe unë e hodha në zjarr,
dhe na doli ky viç”. 25 Kur Moisiu pa që
populli ishte pa fre (dhe Aaroni e kishte
lënë të shfrenohej duke e ekspozuar në
turpin e armiqve të tij), 26 u ndal në hyrje
të kampit dhe tha: “Kushdo që është me
Zotin, le të vijë tek unë!”. Dhe të gjithë
bijtë e Levit u mblodhën pranë tij. 27 Dhe ai
u tha atyre: “Kështu thotë Zoti, Perëndia
i Izraelit: “Secili prej jush të vërë shpatën
në krahun e tij; kaloni dhe rikaloni nga një
hyrje e kampit në tjetrën, secili të vrasë
vëllanë e tij, mikun e tij, fqinjin e tij!””.
28 Bijtë e Levit bënë ashtu siç u kishte thënë
Moisiu, dhe atë ditë ranë rreth tre mijë
njerëz. 29 Pastaj Moisiu tha: “Shenjtërohuni
sot Zotit, që ai t’ju japë një bekim, sepse
secili prej jush ka qënë kundër birit të tij
dhe vëllait të tij”. 30 Të nesërmen Moisiu
i tha popullit: “Ju keni bërë një mëkat të
madh; por tani unë do të ngjitem tek Zoti;
ndofta do të mund të bëj shlyerjen për
mëkatin tuaj”. 31 Moisiu u kthye, pra, te
Zoti dhe tha: “Medet, ky popull ka kryer
një mëkat të madh dhe ka bërë për vete
një perëndi prej ari. 32 Megjithatë tani, të
lutem, falua mëkatin e tyre; përndryshe,
më fshi nga libri yt që ke shkruar!”. 33 Por
Zoti iu përgjegj Moisiut: “Atë që ka bërë
mëkat kundër meje, atë do ta fshij nga libri
im! 34 Tani shko, çoje popullin ku të kam
thënë. Ja, Engjëlli im do të shkoj para teje,
por ditën që do të vij për t’i dënuar, do t’i
dënoj për mëkatin e tyre”. 35 Kështu Zoti
goditi popullin, sepse kishte bërë viçin që
Aaroni kishte modeluar.

33

1 Zoti i tha Moisiut: “Shko, ngjitu që
këtej, ti së bashku me popullin që nxore nga
vendi i Egjiptit, drejt vendit, që u premtova
me betim Abrahamit, Isakut dhe Jakobit,
duke u thënë: “Unë do t’ua jap pasardhësve
të tu”. 2 Unë do të dërgoj një Engjëll para
teje dhe do t’i dëboj Kananejtë, Amorejtë,
Hitejtë, Perezejtë, Hivejtë dhe Jebusejtë.
3 Ngjitu drejt vendit ku rrjedh qumësht dhe
mjaltë, sepse unë do të ngjitem bashkë me
ty, sepse je një popull me qafë të fortë,
dhe nuk dua të të shfaros rrugës”. 4 Kur
populli dëgjoi këto fjalë të kobshme, ndjeu
një hidhërim të thellë, dhe askush nuk vuri
stolitë e tij. 5 Në fakt Zoti i kishte thënë
Moisiut: “U thuaj bijve të Izraelit: “Ju jeni
një popull me qafë të fortë; në qoftë se unë
do të ngjitesha edhe për një çast të vetëm
në mesin tënd, do të të konsumoja! Prandaj
tani hiqi stolitë e tua dhe kështu unë do të
di çfarë duhet të bëj me ty””. 6 Kështu bijtë
e Izraelit i hoqën stolitë e tyre, që nga nisja
e tyre nga mali Horeb e tutje. 7 Pastaj Moisiu
mori çadrën dhe e ngriti jashtë kampit, larg
tij dhe e quajti tenda e mbledhjes; kushdo
që kërkonte Zotin, dilte drejt çadrës së
mbledhjes, që ndodhej jashtë kampit. 8 Kur
Moisiu dilte për të shkuar në çadër, tërë
populli ngrihej, dhe secili rrinte më këmbë
në hyrje të çadrës së vet dhe ndiqte me
sy Moisiun, deri sa ai të hynte në çadër.
9 Dhe kur Moisiu hynte në tendë, shtylla
e resë zbriste dhe ndalej në hyrje të saj,
dhe Zoti fliste me Moisiun. 10 Tërë populli e
shihte shtyllën e resë së ndaluar në hyrjen
e çadrës; kështu tërë populli ngrihej dhe
secili përkulej në hyrje të çadrës së vet.
11 Kështu Zoti fliste me Moisiun ballë për
ballë, ashtu si një njeri flet me mikun e tij;
pastaj Moisiu kthehej në kamp. Por Jozueu,
biri i Nunit, zbatuesi i tij i ri, nuk largohej
nga çadra. 12 Pastaj Moisiu i tha Zotit: “Pa
shiko, ti më thua: “Bëj që ky popull të
ngjitet”. Por ti nuk më ke thënë cilin do
të dërgosh me mua. Megjithatë ke thënë:
“Unë të njoh personalisht dhe ke gjetur hir
në sytë e mi”. 13 Prandaj tani, që më ke me sy
të mirë, më bëj të njohura rrugët e tua, që
të kem mundësi të të njoh dhe të fitoj hir
në sytë e tu. Merr parasysh gjithashtu se
ky komb është populli yt”. 14 Zoti u përgjigj:
“Prania ime do të shkojë me ty, dhe unë
do të të jap pushim”. 15 Atëherë Moisiu
i tha: “Në qoftë se prania jote nuk vjen
me mua, mos na nis që këtej. 16 Si do të
mund të njihet tani që unë dhe populli yt,
kemi gjetur hir në sytë e tu? Ndofta kjo

ndodh sepse ti vjen me ne? Kështu unë dhe
populli yt do të dallohemi nga tërë popujt
që jetojnë mbi faqen e dheut". 17 Zoti i tha
Moisiut: "Do ta bëj edhe këtë gjë që ke
kërkuar, sepse ti ke gjetur hir në sytë e mi
dhe të njoh personalisht". 18 Atëherë Moisiu
tha: "Tregomë lavdinë tënde!". 19 Zoti iu
përgjigj: "Unë do të bëj që të kalojë para
teje gjithë mirësia ime dhe do të shpall
emrin e Zotit para teje. Do të fal atë që
do të fal dhe do të mëshiroj atë që do të
mëshiroj". 20 Dhe tha akoma: "Ti nuk mund
të shikosh fytyrën time, sepse asnjë njeri
nuk mund të më shikojë dhe të jetojë".
21 Pastaj Zoti tha: "Ja një vend afër meje; ti
do të rrish mbi shkëmbin; 22 dhe ndërsa do
të kalojë lavdia ime, unë do të të vë në një
të çarë të shkëmbit dhe do të të mbuloj me
dorën time, deri sa të kem kaluar; 23 pastaj
do ta tërheq dorën dhe ti do të më shikosh
nga kurrizi; por fytyra ime nuk mund të
shihet".

34

1 Zoti i tha Moisiut: "Preji dy pllaka guri
ashtu si të parat; dhe unë do të shkruaj mbi
pllakat fjalët që ishin mbi pllakat e para që
theve. 2 Kështu ji gati në mëngjes dhe ngjitu
në mëngjes në malin Sinai, dhe qëndro aty
afër meje në majë të malit. 3 Askush të
mos ngjitet bashkë me ty dhe të mos duket
asnjeri në tërë malin; as kope me bagëti
të imët a të trashë përreth këtij mali".
4 Kështu Moisiu preu dy pllaka guri, si të
parat; u ngrit herët në mëngjes dhe u ngjit
në malin Sinai ashtu siç e kishte urdhëruar
Zoti, dhe mori në dorë të dyja pllakat prej
guri. 5 Atëherë Zoti zbriti në renë dhe u
ndal aty pranë tij, dhe shpalli emrin e Zotit.
6 Dhe Zoti kaloi pranë tij dhe thirri: "Zoti,
Perëndia i përjetshëm, i mëshirshëm dhe
i dhembshur, i ngadalshëm në zemërim,
i pasur në mirësi dhe në besnikëri, 7 që
përdor mëshirën për mijëra njerëz, që fal
padrejtësinë, shkeljet dhe mëkatin por nuk
e lë të pandëshkuar fajtorin, dhe që viziton
padrejtësinë e etërve mbi bijtë dhe mbi
bijtë e bijve deri në brezin e tretë dhe të
katërt". 8 Dhe Moisiu nxitoi të përkulet
deri në tokë, dhe adhuroi. 9 Pastaj tha: "O
Perëndi, në rast se kam gjetur hir në sytë
e tu, eja në mes nesh, sepse ky është një
popull me qafë të fortë; na fal padrejtësinë
tonë dhe mëkatin tonë, dhe na merr si
trashëgiminë tënde". 10 Zoti u përgjigj: "Ja,
unë po bëj një besëlidhje: Do të bëj para
gjithë popullit mrekulli, që nuk janë bërë
kurrë mbi të gjithë dheun dhe në asnjë
komb tjetër; dhe tërë populli në mes të të
cilit 11 Kqyr atë që po të urdhëroj sot: Ja unë
do t'i dëboj para teje Amorejtë, Kananejtë,
Hitejtë, Perezejtë, Hivejtë dhe Jebusejtë.
12 Ruhu se bën ndonjë aleancë me banorët
e vendit në të cilin ke për të vajtur, me
qëllim që të mos jetë një grackë për ty;
13 por rrëzo altarët e tyre, copëto shtyllat
e tyre të shenjta dhe rrëzo shëmbëlltyrat
e tyre, 14 (sepse nuk do t'i përulesh një
perëndi tjetër, sepse Zoti, emri i të cilit
është "Xhelozi", është një Perëndi xheloz).
15 Mos bëj asnjë aleancë me banorët e vendit
sepse, kur ata kurvërohen te idhujt e tyre
dhe ofrojnë fli idhujve të tyre, ndokush prej
tyre të fton dhe ti ha nga flitë e tyre, 16 dhe
merr nga bijat e tyre për bijtë e tu, dhe
vajzat e tyre të kurvërohen te idhujt e tyre
dhe t'i shtyjnë bijtë e tu të kurvërohen te
idhujt e tyre. 17 Nuk do të bësh idhull me
metal të shkrirë. 18 Do të kremtosh festën
e të ndormeve. Shtatë ditë me radhë do
të hash bukë pa maja, ashtu siç të kam
urdhëruar në kohën e caktuar, në muajin
e Abibit, sepse në muajin e Abibit ti ke dalë
nga Egjipti. 19 Kushdo që çel barkun është
imi; është imja çdo pjellë e parë mashkull
të të gjithë bagëtisë sate, qoftë e trashë
ose e imët. 20 Do të shpengosh me një
qengj pjellën e parë mashkull të gomarit;
po të jetë se nuk do ta shpengosh, do t'i
thyesh qafën. Do të shpengosh edhe çdo
të parëlindur të bijve të tu. Asnjeri nuk
do të paraqitet para meje duarbosh. 21 Do
të punosh gjashtë ditë; por ditën e shtatë
do të pushosh: do të pushosh edhe në
kohën e lërimit dhe të korrjes. 22 Do të
kremtosh festën e javëve, domethënë, të
prodhimit të parë të korrjes së grurit dhe
festën e të vjelave në fund të vitit. 23 Tri herë
në vit do të paraqitet çdo mashkull i juaj
para Perëndisë, Zotit, Perëndisë të Izraelit.
24 Sepse unë do të dëboj kombe para teje dhe
do të zgjeroj kufijtë e tu, dhe askush nuk do
të dëshirojë vendin tënd, kur do të ngjitesh
tri herë në vit, për të dalë përpara Zotit,
Perëndisë tënd. 25 Nuk do të ofrosh me bukë
të mbrujtur gjakun e viktimës së flijuar për

mua; flia e festës së Pashkës nuk do të lihet
deri në mëngjes. 26 Do të çosh në shtëpinë
e Zotit, Perëndisë tënd, prodhimet e para
të fryteve të tokës sate. Nuk do ta gatuash
kecin në qumështin e nënës së tij". 27 Pastaj
Zoti i tha Moisiut: "Shkruaji këto fjalë,
sepse mbi bazën e këtyre fjalëve kam për-
funduar një aleancë me ty dhe me Izraelin".
28 Kështu Moisiu mbeti aty me Zotin dyzet
ditë dhe dyzet net; nuk hëngri bukë as piu
ujë. Dhe Zoti shkroi mbi pllakat fjalët e
besëlidhjes, dhjetë urdhërimet. 29 Por Moi-
siu, kur zbriti nga mali i Sinait (duke zbritur
nga mali Moisiu kishte në dorë dy pllakat e
dëshmisë), nuk e dinte që lëkura e fytyrës
së tij qe bërë rrëzëllyese, sepse kishte qenë
të fliste me Zotin. 30 Kështu, kur Aaroni
dhe tërë bijtë e Izraelit panë Moisiun, ja,
që lëkura e fytyrës së tij ishte rrëzëllyese
dhe ata kishin frikë t'i afroheshin atij. 31 Por
Moisiu i thirri dhe Aaroni dhe tërë krerët
e asamblesë u rikthyen tek ai, dhe Moisiu
u foli atyre. 32 Pastaj, tërë bijtë e Izraelit u
afruan, dhe ai i urdhëroi të bënin të gjitha
ato që Zoti i kishte thënë në malin Sinai.
33 Mbasi Moisiu mbaroi së foluri me ta, vuri
një vel mbi fytyrën e tij. 34 Por kur Moisiu
hynte përpara Zotit për të biseduar me atë,
hiqte velin deri sa të dilte jashtë; duke dalë
jashtë, u tregonte bijve të Izraelit ato që e
kishin urdhëruar të bënte. 35 Bijtë e Izraelit,
duke parë fytyrën e Moisiut, shihnin se
lëkura e tij rrëzëllente; pastaj Moisiu vinte
përsëri velin mbi fytyrën e tij, deri sa hynte
të fliste me Zotin.

35

1 Moisiu thirri asamblenë e bijve të
Izraelit dhe u tha atyre: "Këto janë gjërat
që Zoti më ka urdhëruar të bëj. 2 Do të
punohet gjashtë ditë, por dita e shtatë do
të jetë për ju një ditë e shenjtë, një e shtunë
pushimi, e shenjtëruar ndaj Zotit. Kushdo
që bën ndonjë punë atë ditë do të dënohet
me vdekje. 3 Nuk do të ndizni zjarr në
asnjë prej banesave tuaja ditën e shtunë".
4 Pastaj Moisiu i foli tërë asamblesë së bijve
të Izraelit dhe tha: "Kjo është ajo që Zoti ka
urdhëruar, duke thënë: 5 "Merrni ndërmjet
jush një ofertë për Zotin; kushdo që ka
zemër bujare do t'i çojë një ofertë Zotit: ar,
argjend dhe bronz, 6 stofa ngjyrë vjollce, të
purpurta ose flakë të kuqe, li të hollë dhe
lesh dhie, 7 lëkura dashi të ngjyera në të
kuq, lëkura baldose dhe dru të akacies, 8 vaj
për ndriçim të shandanit dhe aroma për
vajin e vajosjes dhe për temjanin aromatik,
9 gurë oniksi dhe gurë për t'u ngallmuar mbi
efodin dhe pektoralin. 10 Kushdo ndërm-
jet jush që është i aftë, le të vijë dhe të
bëjë tërë ato gjëra që Zoti ka urdhëruar:
11 tabernakullin, çadrën e tij dhe mbulesën,
kapëset, dërrasat, traversat, shtyllat dhe
bazat e tij, 12 arkën, shtizat e saj, pajtuesin
dhe velin e mbulesës së arkës, 13 tryezën dhe
shtizat e saj, tërë veglat e saj dhe bukën e
paraqitjes; 14 shandanin për dritë dhe veglat
e tij, llambat e tij dhe vajin për ndriçim të
shandanit; 15 altarin e temjanit dhe shtizat e
tij, vajin e vajosjes, temjanin aromatik dhe
perden e hyrjes në tabernakull, 16 altarin e
olokausteve me grilën e tij prej bronzi, shti-
zat dhe tërë veglat e tij, legenin dhe bazën
e tij, 17 perdet e oborrit, shtyllat e tij dhe
bazat e tyre, dhe perdja e hyrjes në oborr;
18 kunjat e tabernakullit, kunjat e obor-
rit dhe litarët e tyre; 19 rrobat e punuara
hollë për të bërë shërbimin në vendin e
shenjtë, rrobat e shenjta për priftin Aaron
dhe rrobat e bijve të tij që të shërbejnë
si priftërinj"". 20 Atëherë gjithë asambleja
e bijve të Izraelit u largua nga prania e
Moisiut. 21 Kështu tërë ata që ishin të shtyrë
nga zemra e tyre dhe tërë ata që ishin të
shtyrë nga fryma e tyre, erdhën për t'i sjellë
ofertën e tyre Zotit për veprën e çadrës
së mbledhjes, për të gjitha shërbimet e tij
dhe për rrobat e shenjta. 22 Erdhën burra
dhe gra, ata që kishin zemër bujare, dhe
sollën me vete kapëse, vathë, unaza me
vulë dhe byzylykë, lloj lloj xhevahiresh prej
ari; gjithkush i solli ndonjë ofertë prej ari
Zotit. 23 Dhe të gjithë ata që kishin stofa
ngjyrë vjollce, të purpurt, flakë të kuqe, ose
li të hollë, apo lesh dhie, ose lëkura dashi
me ngjyrë të kuqe, ose lëkurë baldose, i sol-
lën. 24 Kushdo që mund të bënte një ofertë
prej argjendi o prej bronzi, e solli ofertën
e shenjtëruar për Zotin; dhe kushdo që
kishte dru prej akacieje për ndonjë punë të
caktuar për shërbimin, e solli. 25 Të gjitha
gratë e zonja torën me duart e tyre dhe
prunë fillin ngjyrë vjollcë, të purpurt dhe
flakë të kuqe, si dhe li të hollë. 26 Dhe të
gjitha gratë që ishin të shtyra nga zemra

e tyre dhe kishin zhdërvjelltësi, torën lesh
dhie. 27 Krerët e popullit sollën gurë oniksi
dhe gurë për t'u ngallmuar në efodin dhe
në pektoralin, 28 aroma dhe vaj për ndriçim
të shandanit, vaj për vajosjen dhe për tem-
janin aromatik. 29 Të gjithë bijtë e Izraelit,
burra e gra, që ishin të shtyrë nga zemra
për t'i çuar diçka për tërë veprën që Zoti
kishte urdhëruar të bënin me anë të Moi-
siut, i çuan Zotit oferta vullnetare. 30 Moisiu
u tha bijve të Izraelit: "Shikoni, Zoti i thirri
me emër Betsaleelin, birin e Urit, birin e
Hurit, nga fisi i Judës, 31 dhe e mbushi me
Frymën e Perëndisë, me dituri, me zgjuarsi,
me njohuri dhe me gjithfarë aftësish, 32 që
të mund të krijojë vizatime artistike, të
punojë arin, argjendin dhe bronzin, 33 të
gdhendë gurë për t'u ngallmuar, për të
punuar drurin dhe për të kryer çdo lloj
punimi artistik. 34 I ka shtënë gjithashtu në
zemër aftësinë për të mësuar të tjerët, atij
dhe Oholiabit, birit të Ahisamakut, nga fisi i
Danve. 35 I mbushi me diturinë e zemrës për
të kryer gjithfarë punimesh të gdhendësit,
të vizatuesit, të qëndistarit dhe të endësit,
në ngjyrë vjollce, të purpurt, flakë të kuqe,
dhe prej liri të hollë, i aftë për të kryer
çdo lloj punimi dhe për të krijuar vizatime
artistike.

36

1 Tani Betsaleeli dhe Oholiabi si dhe të
gjithë njerëzit e aftë, të cilët Zoti i ka
pajisur me dituri dhe zgjuarsi për të kryer
të gjitha punimet për shërbimin e shen-
jtërores, kanë për të vepruar sipas ur-
dhrave të Zotit". 2 Moisiu thirri, pra, Bet-
saleelin dhe Oholiabin dhe të gjithë njerëzit
e urtë nga zemra, të cilët shtyheshin nga
zemra për t'i hyrë punës dhe për ta kryer
atë. 3 Dhe ata morën nga Moisiu të gjitha
ofertat e sjella nga bijtë e Izraelit për
punimet për ndërtimin e shenjtërores dhe
kryerjen e tyre. Por çdo mëngjes bijtë e
Izraelit vazhdonin t'i sillnin Moisiut oferta
vullnetare. 4 Atëherë të gjithë njerëzit e
aftë që kryenin punime të çfarëdo lloji
në shenjtërore, duke lënë secili punën që
bënte, erdhën 5 dhe i folën Moisiut, duke
thënë: "Populli po sjell shumë më tepër
nga sa nevojitet për të kryer punimet që
Zoti ka urdhëruar të bëhen". 6 Atëherë
Moisiu dha këtë urdhër që u shpall nëpër
kamp, duke thënë: "Asnjë burrë dhe asnjë
grua të mos bëjë më ndonjë ofertë për
shenjtëroren". Kështue ndaluan popullin
të sillte tjetër material. 7 Sepse materiali që
kishin mjaftonte për të gjitha punimet që
kishin për të bërë, madje tepronte. 8 Tërë
njerëzit e aftë, midis atyre që punonin
për ndërtimin e tabernakullit, bënë dhjetë
pëlhura prej liri të hollë të përdredhur
dhe me fill ngjyrë vjollce, të purpurt dhe
flakë të kuqe; ai i bëri me kerubinë të
punuar artistikisht. 9 Çdo pëlhurë kishte
një gjatësi dhe një gjerësi prej katër ku-
bitësh; të gjitha pëlhurat kishin të njëjtën
masë. 10 Ai bashkoi pesë pëlhura, dhe
bashkoi gjithashtu pesë pëlhurat e tjera.
11 Dhe bëri sythe ngjyrë vjollce mbi buzën
e pëlhurës së jashtme të serisë së parë të
pëlhurave; bëri të njëjtën gjë në buzën
e pëlhurës së jashtme të serisë së dytë.
12 Ai bëri pesëdhjetë sythe mbi pëlhurën e
parë dhe bëri gjithashtu pesëdhjetë sythe
mbi buzën e pëlhurës së jashtme të serisë
së dytë; sythet korrespondonin njëri me
tjetrin. 13 Dhe bëri edhe pesëdhjetë kapëse
ari dhe bashkoi pëlhurat njërën me tjetrën
me anë të kapëseve; kështu tabernakulli
përbënte një të tërë. 14 Ai bëri gjithashtu
pëlhura me leshin e dhive, që të shërbenin
si çadra mbi tabernakullin; ai bëri njëm-
bëdhjetë nga këto pëlhura. 15 Çdo pëlhurë
kishte një gjatësi prej tridhjetë kubitësh,
dhe një gjerësi prej katër kubitësh; të njëm-
bëdhjetë pëlhurat kishin të njëjtën masë.
16 Ai bashkoi pesë pëlhura nga njëra anë
dhe gjashtë pëlhura nga ana tjetër. 17 Bëri
gjithashtu pesëdhjetë sythe mbi buzën e
pëlhurës së jashtme të serisë së parë të
pëlhurave dhe pesëdhjetë sythe mbi buzën
e perdes së jashtme të serisë së dytë. 18 Dhe
bëri pesëdhjetë kapëse prej bronzi për ta
bashkuar çadrën, me qëllim që të përbënte
një të tërë. 19 Bëri gjithashtu për çadrën
një mbulesë me lëkura dashi të ngjyera me
të kuq, dhe mbi të një mbulesë me lëkura
baldosash. 20 Pastaj bëri për tabernakullin
dërrasat prej druri të akacies, të vendosura
më këmbë. 21 Gjatësia e një dërrase ishte
dhjetë kubitë dhe gjerësia e saj një kubit
e gjysmë. 22 Çdo dërrasë kishte dy kllapa
për të bashkuar njërën dërrasë me tjetrën;
kështu ai veproi për të gjitha dërrasat e
tabernakullit. 23 Pastaj ai bëri dërrasat për

tabernakullin: njëzet dërrasa për krahun
jugor; 24 dhe bëri dyzet baza prej argjendi
nën njëzet dërrasat: dy baza poshtë çdo
dërrase për të dy kllapat e veta. 25 Dhe për
anën e dytë të tabernakullit, anën veriore,
ai bëri njëzet dërrasa, 26 me dyzet bazat e
tyre prej argjendi, dy baza nën çdo dërrasë.
27 Për pjesën e pasme të tabernakullit, në
drejtim të perëndimit, ai bëri gjashtë dër-
rasa. 28 Bëri gjithashtu dy dërrasa për të
dy qoshet e pasme të tabernakullit. 29 Këto
çiftoheshin poshtë dhe ishin bashkuar lart
me një unazë. Kështu veproi për të dy
dërrasat, që ndodheshin në të dy qoshet.
30 Kishte, pra, tetë dërrasa me bazat e tyre
prej argjendi: gjashtëmbëdhjetë baza, dy
baza nën çdo dërrasë. 31 Bëri gjithashtu
disa traversa prej druri të akacies: pesë
për dërrasat e njërit krah të tabernakullit,
32 pesë traversa për dërrasat e krahut tjetër
të tabernakullit, dhe pesë traversa për dër-
rasat e pjesës së pasme të tabernakullit,
në perëndim. 33 Pastaj bëri që traversa e
qendrës të kalonte në mes të dërrasave,
nga njëra anë në tjetrën. 34 I veshi pastaj
dërrasat me ar dhe i bëri prej ari unazat e
tyre nga do të kalonin traversat, dhe i veshi
me ar traversat. 35 Bëri gjithashtu velin me
fill ngjyrë vjollce, të purpurt dhe flakë të
kuqe, dhe me li të hollë të përdredhur me
kerubinë të punuar artistikisht; 36 Bëri për
të katër shtylla prej druri të akacies me
grremçat e tyre prej ari; dhe shkriu për
shtyllat katër baza prej argjendi. 37 Dhe
bëri për hyrjen e çadrës një perde prej filli
ngjyrë vjollce, të purpurt dhe flakë të kuqe,
dhe prej liri të hollë të përdredhur, shkurt
puna e një qëndistari. 38 Bëri gjithashtu
pesë shtyllat e saj së bashku me grremçat
e tyre i veshi me ar kapitelet dhe dërrasat e
tyre; por pesë bazat e tyre ishin prej bronzi.

37

1 Pastaj Betsaleeli bëri arkën prej druri të
akacies, ajo ishte e gjatë dy kubitë e gjysmë,
e gjerë një kubit dhe e lartë një kubit e
gjysmë. 2 E veshi me ar safi nga brenda
dhe nga jashtë, dhe i bëri një kurorë që i
vinte rrotull. 3 Shkriu për këtë qëllim katër
unaza prej ari dhe i vuri në katër këmbët e
saj: dy unaza nga njëra anë dhe dy unaza
nga ana tjetër. 4 Bëri edhe disa shtiza me
dru akacieje dhe i veshi me ar. 5 Pastaj i
kaloi shtizat nëpër unazat, që ishin anëve
të arkës dhe që shërbenin për ta mbartur
atë. 6 Bëri edhe një pajtues prej ari safi, të
gjatë dy kubitë e gjysmë dhe të gjerë një
kubit e gjysmë. 7 Bëri edhe dy kerubinë prej
ari; këto u punuan me çekiç në të dy skajet
e pajtuesit: 8 një kerubin në njërin skaj dhe
një kerubin në skajin tjetër; kerubinët i bëri
njësh me pajtuesin në të dy skajet e tij.
9 Kerubinët i kishin krahët e hapura lart,
në mënyrë që të mbulonin pajtuesin me
krahët e tyre; ishin kthyer njëri ndaj tjetrit,
ndërsa fytyrat e kerubinëve ishin kthyer
nga pajtuesi. 10 Bëri edhe tryezën me dru
të akacies me gjatësi dy kubitë, gjerësi një
kubit dhe një lartësi një kubit e gjysmë. 11 E
veshi me ar safi dhe i bëri rreth e rrotull një
kurorë prej ari. 12 Dhe i bëri rreth e qark një
buzë të lartë sa pëllëmba e dorës dhe rreth
e rrotull kësaj buze bëri një kurorë prej ari.
13 Dhe për këtë qëllim derdhi katër unaza ari
dhe i vuri unazat në të katër qoshet, që janë
në katër këmbët e tryezës. 14 Unazat ishin
afër buzës për të kaluar nëpër to shtizat e
caktuara për të mbartur tryezën. 15 I bëri
shtizat me dru të akacies dhe i veshi me ar;
ato do të shërbenin për ta mbartur tryezën.
16 I bëri edhe orenditë që do të viheshin mbi
tryezë prej ari safi: pjatat e tij, gotat e tij,
filxhanët e tij, kupat e tij me të cilët bëhen
libacionet. 17 Edhe shandanin e bëri me ar
safi; e punuan me çekiç; këmba, trungu,
kupat, mollët dhe lulet e tij përbënin të
gjitha një tërësi të vetme. 18 Nga anët e tij
dilnin gjashtë krahë: tre krahë të shandanit
nga një anë dhe tre krahë të shandanit
nga ana tjetër; 19 mbi njërin krah kishte
tri kupa në formë bajameje, me një mollë
dhe një lule; në krahun tjetër tri kupa në
formë të bajames me një mollë dhe një
lule. E njëjta gjë ndodhte për të gjashtë
krahët që dilnin nga shandani. 20 Dhe në
trungun e shandanit kishte katër kupa në
formë të bajames, me mollët dhe lulet e
tyre. 21 Kishte një mollë poshtë dy krahëve
të para që dilnin prej tij, një mollë poshtë
dy krahëve të tjerë që dilnin prej tij, dhe një
mollë poshtë dy krahëve të fundit që dilnin
prej tij; kështu ishte për të gjashtë krahët
që dilnin nga shandani. 22 Këto mollë dhe
këto krahë përbënin një të tërë të vetme
me shandanin; gjithçka ishte prej ari safi
të punuar me çekiç. 23 Ai i bëri gjithashtu

shtatë llambat e tij, zbrazësit dhe mbajtësit
e tyre, me ar safi. 24 Për të bërë shandanin
dhe të gjitha pjesët e tij përdori një talent
ari të pastër. 25 Pastaj bëri altarin e temjanit
me dru të akacies; ishte i gjatë një kubit
dhe i gjerë një kubit; ishte katror dhe kishte
një lartësi prej dy kubitësh; brirët e tij
përbënin një të tërë të vetme me të. 26 E
veshi me ar safi: pjesën e tij të sipërme,
anët e tij rreth e qark dhe brirët e tij; dhe
i bëri rreth e rrotull një kurorë prej ari. 27 I
bëri edhe dy unaza ari, nën kurorë, në të
dy krahët e tij; i vuri në të dy krahët për të
kaluar shtizat. Këto shtiza shërbenin për
ta mbartur atë. 28 Dhe i bëri shtizat prej
druri të akacies dhe i veshi me ar. 29 Pastaj
përgatiti vajin e shenjtë për vajosjen dhe
temjanin aromatik, të pastër, simbas artit
të parfumierit.

38

1 Pastaj bëri altarin e olokausteve prej
druri të akacies, i gjatë pesë kubitë dhe
i gjerë po pesë kubitë; ishte katror dhe
i lartë tre kubitë. 2 Në të katër qoshet
e tij bëri disa brirë, që përbënin një të
tërë me të, dhe e veshi me bronz. 3 Bëri
gjithashtu të gjitha përdorëset e altarit:
enët për hirin, lopatat e vogla, legenat,
mashat dhe mangallet; të gjitha veglat e tij
i bëri prej bronzi. 4 Dhe bëri për altarin një
grilë prej bronzi në formën e një rrjete nën
kornizën, në pjesën e poshtme në mënyrë
që rrjeta të ndodhej në gjysmën e lartësisë
së altarit. 5 Derdhi katër unaza për të katër
cepat e grilës prej bronzi, me qëllim që
të kalonin shtizat. 6 Pastaj i bëri shtizat
prej druri të akacies dhe i veshi me bronz.
7 Pas kësaj i kaloi shtizat nëpër unazat që
ndodheshin anëve të altarit, me të cilat
do të mbartej: e ndërtoi me dërrasa dhe
bosh nga brenda. 8 Pastaj bëri legenin prej
bronzi dhe bazën e tij prej bronzi, duke për-
dorur pasqyrat e grave që vinin për të bërë
shërbime në hyrje të çadrës së mbledhjes.
9 Pastaj bëri oborrin: nga ana e Negevit,
në drejtim të jugut, perdet e oborrit ishin
prej liri të hollë të përdredhur dhe me një
gjatësi prej njëqind kubitësh, 10 dhe kishin
njëzet shtyllat e tyre dhe njëzet bazat e
tyre prej bronzi; grremçat e shtyllave dhe
shtizat e tyre ishin prej argjendi. 11 Në
krahun verior kishte njëqind kubitë perde
me njëzet shtyllat e tyre dhe njëzet bazat
e tyre prej bronzi; grremçat e shtyllave
dhe shtizat e tyre ishin prej argjendi. 12 Në
krahun perëndimor kishte pesëdhjetë ku-
bitë perde me dhjetë shtyllat dhe dhjetë
bazat e tyre; grremçat e shtyllave dhe shti-
zat e tyre ishin prej argjendi. 13 Përpara,
nga ana e lindjes, kishte pesëdhjetë ku-
bitë: 14 nga njëri krah kishte pesëdhjetë
kubitë perde, me tri shtyllat dhe tri bazat
e tyre; 15 dhe nga ana tjetër (si këtej ashtu
dhe matanë portës së hyrjes në oborr)
kishte pesëmbëdhjetë kubitë perde, me tri
shtyllat dhe tri bazat e tyre. 16 Të gjitha
perdet rreth oborrit ishin prej liri të hollë
të përdredhur; 17 bazat e shtyllave ishin
prej bronzi, grremçat e shtyllave dhe shti-
zat e tyre ishin prej argjendi, kapitelet e
shtyllave ishin të veshura me argjend dhe
të gjitha shtyllat e oborrit ishin të lidhura
me disa shtiza argjendi. 18 Perdja për hyrjen
në oborr ishte e qëndisur, me fill ngjyrë
vjollce, të purpurt dhe të kuq të ndezur,
dhe me li të përdredhur; kishte një gjatësi
prej njëzet kubitësh, një lartësi prej pesë
kubitësh, dhe korrespondonte me perdet
e oborrit. 19 Kishte katër shtylla me katër
bazat e tyre prej bronzi; grremçat e tyre
ishin prej argjendi dhe kapitelet e tyre dhe
shtizat e tyre ishin të veshura me argjend.
20 Të gjitha kunjat e tabernakullit dhe të
rrethojës së oborrit ishin prej bronzi. 21 Kjo
është lista e sendeve të tabernakullit, të
tabernakullit të dëshmisë, që u renditën
me urdhër të Moisiut, për shërbimin e
Levitëve, nën drejtimin e Ithamarit, birit të
priftit Aaron. 22 Betsaleeli, bir i Urit, bir i
Hurit, nga fisi i Judës, bëri të gjitha ato që i
kishte urdhëruar Zoti Moisiut, 23 duke pasur
me vete Oholiabin, birin e Ahisamakut,
nga fisi i Danit, gdhendës, vizatues dhe
qëndistar i stofave ngjyrë vjollcë, të pur-
purta, të kuqe të ndezur dhe prej liri të
hollë. 24 Gjithë ari i përdorur për të gjitha
punimet për vendin e shenjtë, domethënë
ari i ofertave, qe njëzet e nëntë talente
dhe shtatëqind e tridhjetë sikla, simbas
siklit të shenjtërores. 25 Dhe argjendi, që u
mblodh me rastin e regjistrimit të asam-
blesë, ishte njëqind talente dhe një mijë
e shtatëqind e shtatëdhjetë e pesë sikla,
simbas siklit të shenjtërores: 26 një beka për

frymë, (domethënë një gjysmë sikli, simbas
siklit të shenjtërores), për çdo burrë që e
kapte regjistrimi, nga mosha njëzet vjeç e
lart, pra, gjashtëqind e tre mijë e pesëqind
e pesëdhjetë burra. 27 Njëqind talentet prej
argjendi shërbyen për të shkrirë bazat e
shenjtërores dhe bazat e velit: njëqind
baza për njëqind talentet, një talent për
bazë. 28 Dhe me një mijë e shtatëqind e
shtatëdhjetë e pesë sikla ai bëri grremçat
për shtyllat, i veshi kapitelet e tyre dhe
bëri shtizat për shtyllat. 29 Bronzi i ofer-
tave arrinte në shtatëdhjetë talente dhe dy
mijë e katërqind sikla. 30 Dhe me këtë ai
bëri bazat e hyrjes së çadrës së mbledhjes,
altarin prej bronzi dhe me grilën e tij dhe
me të gjitha orenditë e altarit, 31 bazat e
oborrit, bazat e hyrjes në oborr, të gjithë
kunjat e tabernakullit dhe të gjithë kunjat
e rrethimit të oborrit.

39

1 Pastaj me stofa ngjyrë vjollce, të pur-
purt dhe flakë të kuqe, bëri rroba të
punuara mirë për të shërbyer në shen-
jtërore, dhe bënë rrobat e shenjta për Aa-
ronin, ashtu siç e kishte urdhëruar Zoti
Moisiun. 2 Ai bëri efodin prej ari e me
fill ngjyrë vjollce, të purpurt dhe flakë të
kuqe, dhe me li të hollë të përdredhur.
3 Dhe e rrahën arin në peta dhe e prenë në
fije, për ta endur në stofën ngjyrë vjollce,
të purpurt dhe flakë të kuqe dhe në lirin
e hollë të përdredhur: puna e një arti-
zani të shkathët. 4 I bënë edhe supore të
bashkuara; kështu efodi mbahej tok në të
dy skajet e tij. 5 Dhe brezi i punuar artis-
tikisht që ishte mbi efodin për ta lidhur
kishte po atë përgatitje: me ar, me fije,
ngjyrë vjollce, të purpurt dhe flakë të kuqe,
dhe me li të hollë të përdredhur, ashtu si
e kishte urdhëruar Zoti Moisiun. 6 Pastaj
u punuan gurët e oniksit, që u ngallmuan
në rrathë ari, dhe që u gdhendën, ashtu siç
gdhenden vulat e vogla, me emrat e bijve
të Izraelit. 7 Ai pastaj i vuri mbi suporet
e efodit, si gurë për të përkujtuar bijtë e
Izraelit ashtu siç e kishte urdhëruar Zoti
Moisiun. 8 Pastaj ai bëri pektoralin e punuar
artistikisht, ashtu si puna e efodit: me ar,
me fill ngjyrë vjollce, të purpurt dhe flakë
të kuqe, si dhe me li të hollë të përdredhur.
9 Pektorali kishte formë katrore; e bënë
të palosur më dysh, të gjatë sa pëllëmba
dhe të gjerë po aq, kur ishte i palosur
më dysh. 10 Dhe u ngallmuan katër radhë
gurësh; në radhën e parë: një sardon, një
topaz dhe një smerald; 11 në radhën e dytë:
një rubin, një safir dhe një diamant; 12 në
radhën e tretë: një hiacint, një agat dhe një
ametist; 13 në radhën e katërt: një grizolit,
një oniks dhe një diaspër. Këta gurë ishin
futur në rrathët e tyre prej ari. 14 Gurët u
korrespondonin emrave të bijve të Izraelit:
dymbëdhjetë, simbas emrave të tyre të
gdhendur si vula, secili me emrin e njërit
nga dymbëdhjetë fiset. 15 Mbi pektoralin
bënë gjithashtu zinxhirë prej ari safi, të
lidhur si kordonë. 16 Bënë edhe dy rrathë
të artë dhe dy unaza të arta, dhe i vunë dy
unazat në dy skajet e pektoralit. 17 Pastaj
i fiksuan të dy kordonët e artë mbi të dy
unazat, në skajet e pektoralit; 18 pas kësaj
fiksuan dy majat e dy kordonëve në të dy
rrathët dhe i vendosën mbi dy suporet e
efodit, në pjesën e përparme të tij. 19 Bënë
gjithashtu dy unaza ari dhe i vunë në dy
skajet e pektoralit, në buzën e tij, që ndod-
het në pjesën e brendshme të efodit. 20 Bënë
gjithashtu dy unaza të tjera ari dhe i vunë
mbi dy suporet e efodit poshtë, nga për-
para, pranë pikës së bashkimit, mbi brezin
e punuar artistikisht të efodit. 21 Pastaj
i lidhën unazat e pektoralit me unazat e
efodit me një kordon ngjyrë vjollce, me
qëllim që pektorali të rrinte mbi brezin e
punuar artistikisht të efodit, dhe të mos
shkëputej prej këtij të fundit, ashtu si e
kishte urdhëruar Zoti Moisiun. 22 Ai bëri
gjithashtu mantelin e efodit, i tëri ngjyrë
vjollce, një punim prej endësi. 23 Në mes
të mantelit kishte një hapje, për të futur
kokën; rreth e qark hapjes kishte një buzë
stofi të punuar, ashtu si hapja e një parz-
moreje, me qëllim që të mos shqyhej. 24 Mbi
buzën e mantelit bënë disa shegë në ngjyrë
vjollce, të purpurt dhe flakë të kuqe, me
fill të përdredhur. 25 Dhe bënë disa zile
prej ari të pastër; dhe i vunë në mes të
shegëve në buzën e mantelit, rreth e qark
shegëve; 26 një zile dhe një shegë, një zile
dhe një shegë, rreth e përqark, mbi buzën
e mantelit, për të bërë shërbimin, ashtu
siç e kishte urdhëruar Zoti Moisiun. 27 Ata
bënë edhe tunikat prej liri të hollë; një
punë prej endësi, për Aaronin dhe bijtë e
tij, 28 çallma prej liri të hollë, zbukurimin

e mbulesave të kokës prej liri të hollë dhe
pantallonat prej liri të hollë të përdredhur,
29 dhe brezin prej liri të hollë të përdredhur,
në ngjyrë vjollce, të purpurt dhe flakë të
kuqe, një punë prej qëndistari, ashtu siç
e kishte urdhëruar Zoti Moisiun. 30 Pastaj
bënë pllakën e diademës së shenjtë prej ari
safi dhe gdhendën mbi të si mbi një vulë
fjalët: SHENJTÉRI ZOTIT. 31 Dhe mbërthyen
në të një kordele ngjyrë vjollce për ta lidhur
në majë të çallmës, ashtu si e kishte urd-
hëruar Zoti Moisiun. 32 Kështu përfundoi
tërë puna e tabernakullit dhe e çadrës së
mbledhjes. Bijtë e Izraelit vepruan sipas të
gjitha urdhrave që Zoti i kishte dhënë Moi-
siut; ata vepruan në këtë mënyrë. 33 Pastaj
i çuan Moisiut tabernakullin, çadrën dhe
tërë veglat e saj, kapëset, dërrasat, traver-
sat, shtyllat dhe bazat e tyre, 34 mbulesën
me lëkura dashi të ngjyera në të kuq,
mbulesën me lëkura baldose dhe velin e
perdes, 35 arkën e dëshmisë me shtizat e saj
dhe pajtuesin, 36 tryezën me të gjitha veglat
e saj dhe bukën e paraqitjes, 37 shandani prej
ari safi me llambat e tij (llambat e vendo-
sura në rregull), të gjitha orenditë e tij dhe
vajin për dritën e shandanit, 38 altarin prej
ari, vajin e vajosjes, temjanin e parfumuar
dhe perden për hyrjen e çadrës, 39 altarin
prej bronzi, grilën e tij prej bronzi, shtizat
e tij dhe të gjitha veglat e tij, legenin me
bazën e tij, 40 perdet e oborrit, shtyllat e tij
me gjithë bazat, perden për hyrjen e obor-
rit, kordonët e oborrit, kunjat e tij dhe të
gjitha veglat për shërbimin e tabernakullit,
për çadrën e mbledhjes, 41 rrobat e punuara
mirë për të shërbyer në shenjtërore, rrobat
e shenjta për priftin Aaron dhe rrobat e
bijve të tij për të shërbyer si priftërinj.
42 Bijtë e Izraelit e kryen tërë punën, sipas
të gjitha porosive që Zoti i kishte dhënë
Moisiut. 43 Moisiu, pra, shqyrtoi tërë punën;
dhe ja, ata e kishin kryer simbas urdhrave
të Zotit; ata e kishin bërë kështu. Kështu
Moisiu i bekoi.

40

1 Pastaj Zoti i foli Moisiut, duke thënë:
2 "Ditën e parë të muajit të parë do të ngresh
tabernakullin, çadrën e mbledhjes. 3 Do të
vendosësh atje arkën e dëshmisë dhe do ta
fshehësh arkën me një vel. 4 Do të sjellësh
brenda tryezën dhe do të vendosësh mbi të
gjërat që duhen; do të sjellësh gjithashtu
shandanin dhe do të ndezësh llambat e tij.
5 Do të vendosësh altarin e artë për tem-
janin përpara arkës së dëshmisë, dhe do të
vësh perden në hyrje të tabernakullit. 6 Do
ta vësh altarin e olokausteve para hyrjes
së tabernakullit, të çadrës së mbledhjes.
7 Do ta vendosësh legenin midis çadrës së
mbledhjes dhe altarit dhe do të vësh ujë
në të. 8 Do t'i vendosësh perdet e oborrit
rreth e qark dhe do të vësh një perde në
hyrje të oborrit. 9 Pastaj do të marrësh vajin
e vajosjes dhe do të vajosh tabernakullin
dhe tërë gjërat që ndodhen aty, dhe do ta
shenjtërosh me të gjitha veglat e tij; dhe
do të jetë i shenjtë. 10 Do të vajosh altarin
e olokausteve dhe tërë orenditë e tij; do të
shenjtërosh kështu altarin dhe altari do të
jetë shumë i shenjtë. 11 Do të vajosh edhe
legenin me të gjithë bazën e tij dhe do ta
shenjtërosh. 12 Pastaj do të afrosh Aaronin
dhe bijtë e tij në hyrje të çadrës së mbled-
hjes dhe do t'i lash me ujë. 13 Do ta veshësh
Aaronin me rrobat e shenjta, do ta vajosh
dhe do ta shenjtërosh, që të më shërbejë si
prift. 14 Do të afrosh edhe bijtë e tij dhe do t'i
veshësh me tunika, 15 do t'i vajosh ashtu si
do të kesh vajuar atin e tyre, që të më shër-
bejnë si priftërinj; vajisja e tyre do t'u japë
priftëri përjetë, brez pas brezi". 16 Moisiu
ashtu veproi; bëri pikërisht të gjitha ato
që Zoti i kishte urdhëruar. 17 Kështu ditën
e parë të muajit të parë të vitit të dytë,
u ndërtua tabernakulli. 18 Moisiu e ngriti
tabernakullin, hodhi bazat e tij, sistemoi
dërrasat e tij, i vuri traversat e tij dhe ngriti
shtyllat e tij. 19 Mbi tabernakullin shtriu
perden dhe mbi këtë vendosi mbulesën e
çadrës, ashtu siç e kishte urdhëruar Zoti
Moisiun. 20 Pastaj mori dëshminë dhe e
vendosi brenda arkës, u vuri shtizat un-
azave të arkës, dhe e vuri pajtuesin mbi
arkë; 21 e çoi arkën në tabernakull, e vari
velin e perdes dhe kështu fshehu arkën e
dëshmisë, ashtu si e kishte urdhëruar Zoti
Moisiun. 22 Vendosi gjithashtu tryezën në
çadrën e mbledhjes, në krahun verior të
tabernakullit, jashtë velit. 23 Vendosi sipër
me rregull bukën përpara Zotit, ashtu si
e kishte urdhëruar Zoti Moisiun. 24 Pastaj
vuri shandanin në çadrën e mbledhjes, për-
ballë tryezës, nga ana jugore e tabernakul-
lit; 25 dhe ndezi llambat përpara Zotit, ashtu

si e kishte urdhëruar Zoti Moisiun. [26] Pastaj
vuri altarin e artë në çadrën e mbledhjes,
përpara velit, [27] dhe mbi të dogji temjanin
e parfumuar, ashtu siç e kishte urdhëruar
Zoti Moisiun. [28] Vuri gjithashtu perden në
hyrje të tabernakullit. [29] Pastaj vendosi al-
tarin e olokausteve në hyrje të tabernakul-
lit, të çadrës së mbledhjes, dhe mbi të ofroi
olokaustin dhe blatimin, ashtu si e kishte
urdhëruar Zoti Moisiun. [30] Pastaj vuri leg-
enin midis çadrës së mbledhjes dhe altarit
dhe e mbushi me ujë për t'u larë. [31] Dhe me
këtë ujë, Moisiu, Aaroni dhe bijtë e tij lanë
duart dhe këmbët; [32] kur hynin në çadrën
e mbledhjes dhe kur i afroheshin altarit,
ata laheshin, ashtu si e kishte urdhëruar
Zoti Moisiun. [33] Ndërtoi gjithashtu obor-
rin rreth tabernakullit dhe altarit dhe vuri
perden në hyrje të oborrit. Kështu Moisiu
e përfundoi punën e tij. [34] Atëherë reja e
mbuloi çadrën e mbledhjes dhe lavdia e
Zotit e mbushi tabernakullin. [35] Dhe Moisiu
nuk mundi të hyjë në çadrën e mbledhjes,
sepse reja e kishte mbuluar nga sipër dhe
lavdia e Zotit mbushte tabernakullin. [36] Në
të tëra zhvendosjet e tyre, kur reja ngrihej
mbi tabernakullin, bijtë e Izraelit niseshin;
[37] por në rast se reja nuk ngrihej, nuk nise-
shin deri ditën që ajo të ngrihej. [38] Sepse
reja e Zotit qëndronte mbi tabernakullin
gjatë ditës, dhe natën mbi të qëndronte
një zjarr, para syve të të gjithë shtëpisë së
Izraelit, gjatë gjithë zhvendosjeve së tyre.?

Levitiku

1 Zoti thirri Moisiun dhe i foli nga çadra
e mbledhjes, duke thënë: 2 "Folu bijve të
Izraelit dhe u thuaj atyre: Kur dikush nga ju
sjell një ofertë për Zotin, sillni si fli tuajën
një kafshë të marrë nga kopeja e bagëtisë
së trashë ose të imët. 3 Në rast se oferta e
tij është një olokaust i një koke bagëtie nga
kopeja, le të ofrojë një mashkull pa të meta;
ta çojë në hyrjen e çadrës së mbledhjes me
vullnetin e tij përpara Zotit. 4 Do të vërë
pastaj dorën e tij mbi kokën e olokaustit, që
do të pranohet në vend të tij, për të shlyer
dënimin në vend të tij. 5 Pastaj do të therë
demin e vogël para Zotit; dhe priftërinjtë,
bijtë e Aaronit, do të sjellin gjakun dhe do
ta spërkatin rreth e qark altarit, që ndodhet
në hyrje të çadrës së mbledhjes; 6 do ta
rrjepë olokaustin dhe do ta presë në copa.
7 Dhe bijtë e priftit Aaron do të vënë zjarr
mbi altar dhe do të sistemojnë drutë mbi
zjarrin. 8 Pastaj priftërinjtë, bijtë e Aaronit,
do të vendosin copat, kokën dhe dhjamin
mbi drutë e vëna mbi zjarrin që gjendet
mbi altarin; 9 por do t'i lajnë me ujë zorrët
dhe këmbët, dhe prifti do të tymosë çdo
gjë mbi altar, si një olokaust, një flijim që
është bërë me zjarr me erë të këndshme për
Zotin. 10 Në qoftë se oferta e tij është një
olokaust nga kopeja: dele ose dhi, të ofrojë
një mashkull pa të meta. 11 Do ta therë nga
krahu verior i altarit, përpara Zotit; dhe
priftërinjtë, bijtë e Aaronit, do të spërkasin
gjakun e tij rreth e qark altarit. 12 Pastaj
do ta presë në copa bashkë me kokën dhe
dhjamin e tij, dhe prifti do t'i vërë mbi
drutë që ndodhen mbi zjarrin që është mbi
altar; 13 por do t'i lajë zorrët dhe këmbët
me ujë, dhe prifti do të paraqesë çdo gjë
dhe do ta tymosë mbi altar. Ky është një
olokaust, një flijim i bërë me zjarr me erë
të këndshme për Zotin. 14 Në qoftë se ofrimi
i tij për Zotin është një olokaust zogjsh, të
sjellë turtuj ose pëllumba të rinj. 15 Prifti do
t'i paraqesë në altar, do t'u këpusë kokën,
do t'i tymosë këto mbi altar, dhe gjaku i
tij do të rrjedhë mbi një krah të altarit.
16 Pastaj do t'u heqë gushën me gjithë puplat
dhe do t'i hedhë pranë altarit, në drejtim
të lindjes, në vendin e hirit. 17 Do t'i thyejë
pastaj duke i mbajtur nga krahët, por pa i
ndarë në dy pjesë, dhe prifti do t'i tymosë
mbi altar, mbi drutë e vëna mbi zjarr. Ky
është një olokaust, një flijim i bërë me zjarr
me erë të këndshme për Zotin".

2

1 "Kur dikush i sjell si fli Zotit një blatim,
oferta e tij të jetë nga maja e miellit; le të
derdhë vaj mbi të dhe t'i vërë temjan sipër.
2 Do t'ia çojë priftërinjve, bijve të Aaronit;
prifti do të marrë prej saj një grusht majë
mielli dhe vaji me gjithë temjanin dhe do
ta tymosë mbi altar si kujtim. Është një
flijim i bërë me zjarr me erë të këndshme
për Zotin. 3 Ajo që mbetet nga blatimi do
të jetë për Aaronin dhe bijtë e tij; është një
gjë shumë e shenjtë e bërë me zjarr për
Zotin. 4 Kur çon si fli një blatim ushqimesh
të pjekura në furrë, do të jetë me kulaç prej
maje mielli, pa maja, të zëna me vaj dhe me
revani pa maja të lyer me vaj. 5 Por në qoftë
se ofrimi jote është një blatim ushqimi të
pjekur në skarë, do të jetë prej majës së
miellit të përzier me vaj dhe pa maja. 6 Do
ta ndash në copa dhe do të derdhësh vaj
mbi të; është një blatim ushqimor. 7 Por në
rast se flija jote është një blatim ushqimi
i gatuar në tigan, do të jetë prej majës së
miellit me vaj. 8 Do t'i çosh Zotit blatimin
ushqimor të përgatitur me këto gjëra; do
t'i paraqitet priftit, që do ta çojë në altar.
9 Prifti do të marrë nga blatimi pjesën që
do të shërbejë si kujtim dhe do ta tymosë
mbi altar. Është një flijim i bërë me zjarr
me erë të këndshme për Zotin. 10 Ajo që
mbetet nga blatimi i ushqimit do të jetë
për Aaronin dhe bijtë e tij; është një gjë
shumë e shenjtë ndër flijimet e bëra me
zjarr për Zotin. 11 Çdo blatim ushqimor që
do t'i çoni Zotit do të jetë pa maja, sepse
nuk do të tymosni asgjë që përmban maja
ose mjaltë, si flijim që bëhet me zjarr për
Zotin. 12 Mund t'ia çoni Zotit si një blatim
të prodhimeve të para, por ato nuk do
të vihen mbi altarin si oferta me erë të
këndshme. 13 Çdo blatim ushqimor që do
të ofrosh, do ta ndreqësh me kripë; nuk
do ta lësh mangut kripën nga blatimet e
tua, sipas besëlidhjes me Perëndinë. Mbi të
gjitha ofertat e tua do të ofrosh kripë. 14 Në
rast se i ofron Zotit një blatim ushqimesh

nga prodhimet e tua të para, do të ofrosh
si blatim ushqimor të prodhimeve të tua të
para kallinj të thekur në zjarr, kokrra gruri
të shtypura nga kallinj të plotë. 15 Dhe do
të vësh mbi to vaj dhe temjan; është një
blatim ushqimor. 16 Pas kësaj prifti do të
tymosë si kujtim një pjesë të grurit dhe një
pjesë të vajit, së bashku me tërë temjanin.
Është një flijim i bërë me zjarr për Zotin".

3

1 "Kur një njeri ofron një flijim falën-
derimi, po të jetë se ofron një bagëti të
trashë të marrë nga kopeja, qoftë mashkull
apo femër, do ta ofrojë pa të meta përpara
Zotit. 2 Do të vërë dorën mbi kokën e ofertës
së tij dhe do ta therë në hyrje të çadrës
së mbledhjes; pastaj priftërinjtë, bijtë e
Aaronit, do të shpërndajnë gjakun rreth e
qark mbi altarin. 3 Nga ky flijim falënderimi
do të paraqesë, si flijim të bërë me zjarr
për Zotin, dhjamin që mbulon zorrët dhe
të gjithë dhjamin që rri ngjitur me zorrët,
4 të dy veshkat dhe dhjamin që është mbi
ato rreth ijeve, por do të shkëpusë bulën
me dhjamë të mëlçisë së zezë që ndodhet
mbi veshkat. 5 Pas kësaj bijtë e Aaronit
do ta tymosin në altarin mbi olokaustin,
që ndodhet mbi drutë e vëna mbi zjarr.
Është një flijim i bërë me zjarr me erë të
këndshme për Zotin. 6 Në rast se oferta e
tij, si flijim falënderimi për Zotin, është një
bagëti e imët, qoftë mashkull apo femër, do
ta ofrojë pa të meta. 7 Në rast se paraqet
si flijm e tij një qengj, do ta ofrojë përpara
Zotit. 8 Do të vërë dorën e tij mbi kokën
e ofertës së tij dhe do ta therë në hyrje të
çadrës së mbledhjes; pastaj bijtë e Aaronit
do ta shpërndajnë gjakun rreth e qark mbi
altarin. 9 Nga flijimi i falënderimit do të
paraqitet, si flijim i bërë me zjarr për Zotin,
dhjami i tij; ai do të shkëpusë tërë bishtin
e majmë afër shtyllës kurrizore, dhjamin
që mbulon zorrët dhe të gjithë dhjamin që
rri ngjitur me zorrët, 10 të dy veshkat dhe
dhjamin që është mbi to rreth ijeve, por do
të shkëpusë bulën e majme të mëlçisë mbi
veshkat. 11 Pastaj prifti do ta tymosë mbi
altarin si ushqim. Është një ofertë e bërë
me zjarr për Zotin. 12 Në rast se oferta e tij
është një dhi, do ta ofrojë para Zotit. 13 Do
të vërë dorën e tij mbi kokën e saj dhe do
ta therë në hyrje të çadrës së mbledhjes;
pastaj bijtë e Aaronit do të shpërndajnë
gjakun rreth e qark mbi altarin. 14 Prej saj
do të paraqesë, si flijim të bërë me zjarr për
Zotin, dhjamin që mbulon zorrët dhe tërë
dhjamin që rri ngjitur me zorrët, 15 të dy
veshkat dhe dhjamin që është mbi to rreth
ijeve, por do të shkëpusë bulën e majme
të mëlçisë mbi veshkat. 16 Pastaj prifti do
t'i tymosë mbi altar si ushqim. Është një
ofertë e bërë me zjarr me erë të këndshme.
E tërë yndyra i përket Zotit. 17 Ky është një
ligj i përjetshëm për të gjithë brezat tuaj,
në të gjitha vendet ku do të banoni: nuk do
të hani as yndyrë, as gjak".

4

1 Zoti i foli akoma Moisiut, duke thënë:
2 "Folu bijve të Izraelit dhe u thuaj atyre: Në
rast se dikush kryen mëkat nga padituria
kundër çfarëdo urdhërimi, duke bërë diçka
që nuk duhet të bënte, 3 në rast se mëkaton
prifti që ka qënë vajuar, duke e bërë kështu
popullin fajtor, t'i ofrojë Zotit për mëkatin
e kryer një dem të vogël pa të meta, si flijim
për mëkatin. 4 Do ta çojë demin e vogël
në hyrje të çadrës së mbledhjes përpara
Zotit; do të vërë dorën e tij mbi kokën e
demit të vogël dhe do ta therë demin e
vogël përpara Zotit. 5 Pastaj prifti që ka
qënë vajosur do të marrë gjak nga demi
i vogël dhe do ta çojë atë në çadrën e
mbledhjes; 6 prifti do të ngjyejë gishtin e
tij në gjak dhe do të spërkasë pak nga ky
gjak shtatë herë para Zotit, përballë velit të
shenjtërores. 7 Pastaj prifti do të vërë pak
nga ai gjak mbi brirët e altarit të temjanit
të parfumuar para Zotit, që ndodhet në
çadrën e mbledhjes; do të derdhë mbetjen
e gjakut të demit të vogël mbi bazën e
altarit të olokausteve, që ndodhet në hyrje
të çadrës së mbledhjes. 8 Do të heqë prej
tij tërë dhjamin e flisë së mëkatit të demit
të vogël: dhjamin që mbulon zorrët dhe
tërë dhjamin që rri ngjitur me zorrët, 9 të
dy veshkat dhe dhjamin që ndodhet mbi
ta rreth ijeve, por do të shkëputë bulën e
majme të mëlçisë mbi veshkat, 10 ashtu siç
veprohet për demin e vogël të flijimit të
falënderimit; pastaj prifti do t'i tymosë ato
mbi altarin e olokausteve. 11 Por lëkurën
e demit të vogël dhe tërë mishin e tij, së
bashku me kokën e tij, këmbët e tij, zorrët

e tij dhe fëlliqësirat e tij, 12 gjithë demin e
vogël, do ta çojë jashtë kampit, në një vend
të pastër, ku hidhet hiri; dhe do ta djegë
mbi dru me zjarr; do të digjet aty ku hidhet
hiri. 13 Në rast se gjithë asambleja e Izraelit
kryen mëkat nga padituria, dhe kjo gjë
mbahet e fshehtë nga sytë e asamblesë, ajo
ka bërë diçka që Zoti e ka ndaluar të bëhet
dhe kështu është bërë fajtore; 14 kur mëkati
i bërë do të bëhet i njohur, asambleja do të
ofrojë si fli për mëkatin një dem të vogël
dhe do ta çojë përpara çadrës së mbledhjes.
15 Pleqtë e asamblesë do të vënë duart e tyre
mbi kokën e demit të vogël përpara Zotit;
pastaj demi i vogël do të theret përpara
Zotit. 16 Pastaj prifti që ka qënë vajuar do të
sjellë pak gjak nga demi i vogël në çadrën
e mbledhjes; 17 pas kësaj prifti do të ngjyejë
gishtin e tij në gjak dhe do ta spërkasë atë
shtatë herë përpara Zotit, përballë velit.
18 Do të vërë pak nga ai gjak mbi brirët e
altarit që është përpara Zotit, në çadrën
e mbledhjes; dhe do të derdhë mbetjen e
gjakut në bazën e altarit të olokaustit, që
është në hyrjen e çadrës së mbledhjes. 19 Së
këtejmi do të heqë tërë dhjamin dhe do
ta tymosë mbi altar. 20 Do të veprojë me
këtë dem të vogël ashtu siç pat vepruar
me demin e vogël të ofruar për mëkatin;
do të bëjë të njëjtën gjë. Kështu prifti do
të bëjë shlyerjen për anëtarët e asamblesë
dhe këta do të jenë të falur. 21 Pastaj do
ta çojë demin e vogël jashtë kampit dhe
do ta djegë ashtu siç ka djegur demin e
parë të vogël. Ky është flijimi i mëkatit
për asamblenë. 22 Në rast se një ndër krerët
ka kryer një mëkat dhe nga padituria ka
bërë një nga gjërat që Zoti, Perëndia e tij,
e ka ndaluar të bëhet, duke u bërë, pra,
fajtor, 23 kur ai bëhet i vetëdijshëm për
mëkatin që ka kryer, do të çojë si ofertë
të tij një cjap mashkull, pa të meta. 24 Do
të vërë dorën mbi kokën e cjapit dhe do
ta therë në vendin ku theren olokaustet
përpara Zotit. Është një flijim për mëkatin.
25 Pastaj prifti do të marrë me gishtin e tij
pak gjak nga flijimi për mëkatin dhe do ta
vërë mbi brirët e altarit të olokausteve, dhe
do të derdhë gjakun e cjapit mbi bazën e
altarit të olokaustit; 26 pastaj do të tymosë
tërë dhjamin e tij mbi altar, si dhjamin e
flijimit të falënderimit. Kështu prifti do të
bëjë shlyerjen për atë, dhe mëkati do t'i
falet. 27 Në rast se dikush nga populli kryen
një mëkat nga padituria kundër çfarëdo
urdhërimi të Zotit, duke bërë një diçka që
nuk duhet të bënte, duke u bërë, pra, fajtor,
28 kur ai bëhet i vetëdijshëm për mëkatin që
ka kryer, do të sjellë si ofertë një dhi femër,
pa të meta, për mëkatin e kryer. 29 Do të
vërë dorën mbi kokën e flisë për mëkatin
dhe do ta therë flinë për mëkatin në vendin
e olokaustit. 30 Pastaj prifti do të marrë me
gishtin e tij pak nga gjaku i tij dhe do ta
vërë mbi brirët e altarit të olokaustit, dhe
do të derdhë mbetjen e gjakut të tij mbi
bazën e altarit. 31 Do të marrë tërë dhjamin
e tij, ashtu si mori dhjamin nga flijimi i
falënderimit; pastaj prifti do ta tymosë atë
mbi altar si një erë të këndshme për Zotin.
Kështu prifti do të bëjë shlyerjen dhe ai do
të falet. 32 Në qoftë se ai sjell një qengj si fli
të tij për mëkatin, duhet të sjellë një femër
pa të meta. 33 Do të vërë dorën mbi kokën e
flisë për mëkatin dhe do ta therë si fli për
mëkatin në vendin ku theren olokaustet.
34 Pastaj prifti do të marrë me gishtin e tij
pak gjak nga gjaku i flisë për mëkatin dhe
do ta vërë mbi brirët e altarit të olokaustit,
dhe do të derdhë mbetjen e gjakut të tij mbi
bazën e altarit. 35 Do të marrë tërë dhjamin,
siç merret dhjami i qengjit të flijimit të
falënderimit; pastaj prifti do ta tymosë mbi
altar, mbi flijimet e bëra me zjarr për Zotin.
Kështu prifti do të kryejë shlyerjen për
shkak të mëkatit që ka kryer, dhe ai do të
jetë falur".

5

1 "Në qoftë se dikush kryen një mëkat,
pasi të jetë betuar botërisht se do të dësh-
mojë, kur ai është dëshmitar, sepse e ka
parë faktin ose i është bërë i njohur, po të
jetë se nuk e kallëzon, do të mbajë fajin.
2 Ose kur dikush prek diçka të papastër,
qoftë edhe në mënyrë të pandërgjegjshme,
si kërmën e një kafshe të papastër ose
kërmën e një kafshe shtëpiake të papastër
apo kërmën të një rrëshqanori të papastër,
do të mbetet ai vetë i papastër dhe fajtor.
3 Ose kur prek një papastërti njerëzore,
qoftë edhe në mënyrë të pandërgjegjshme,
çfarëdo gjë me anë të të cilit njeriu bëhet i
papastër kur e pranon, është fajtor. 4 Ose në
se dikush në mënyrë të pandërgjegjshme,

duke folur pa u menduar thellë me buzët
e tij, betohet se do të bëjë një të mirë
apo një të keqe, çfarëdo gjë që një njeri
mund të thotë me mëndjelehtësi me një
betim, kur e pranon gabimin, është fajtor
për secilën nga këto gjëra. 5 Prandaj në se
dikush është bërë fajtor në një nga këto
gjëra, do të pranojë mëkatin që ka kryer;
6 do t'i çojë pra Zotit, si fli të fajit të tij për
mëkatin që ka kryer, një femër të kopesë,
një dele apo një dhi, si flijim për mëkatin;
dhe prifti do të bëjë për të shlyerjen për
shkak të mëkatit të tij. 7 Në qoftë se nuk
ka mjetet për të siguruar një dele, do t'i
çojë Zotit, si fli për mëkatin e kryer, dy
turtuj ose dy pëllumba të rinj: njërin si
flijim për mëkatin dhe tjetrin si olokaust.
8 Do t'ia çojë priftit, i cili do të ofrojë së pari
atë të mëkatit; do t'i këpusë kokën pranë
qafës, por pa e ndarë plotësisht; 9 pastaj do
të spërkasë pak gjak të flijimit për mëkatin
mbi faqen e altarit, dhe mbetja e gjakut
do të derdhet në bazën e altarit. Ky është
një flijim për mëkatin. 10 Me zogun tjetër
do të bëjë një olokaust, simbas normave të
caktuara. Kështu prifti do të bëjë për atë
person shlyerjen e mëkatit që ka kryer, dhe
ai do t'i falet. 11 Por në rast se i mungojnë
mjetet për të siguruar dy turtuj ose dy pël-
lumba të rinj, atëherë kush ka mëkatuar do
të sjellë si ofertë të dhjetën pjesë të një efe
në majë mielli, si flijim për mëkatin; nuk do
të vërë mbi të as vaj as temjan, sepse është
një flijim për mëkatin. 12 Do ta çojë miellin
te prifti dhe ky do të marrë një grusht prej
tij si kujtim, dhe do ta tymosë mbi altarin
sipër flijimeve të bëra me zjarr për Zotin.
Është një flijim për mëkatin. 13 Kështu prifti
do të shlyejë për të mëkatin që ai ka kryer
në një nga këto gjëra, dhe ai do t'i jetë falur.
Mbetja do t'i takojë priftit, si në blatimin
e ushqimit". 14 Zoti i foli akoma Moisiut,
duke thënë: 15 "Në qoftë se dikush kryen
ndonjë shkelje dhe mëkaton nga padituria
kundër gjërave të shenjta të Zotit, atëherë
do t'i çojë Zotit ofertën e tij për shkeljen,
një dash pa të meta të marrë nga kopeja,
të cilin ti e çmon në sikla argjendi, simbas
siklit të shenjtërores, si ofertë për shkeljen.
16 Dhe do ta lajë dëmin e shkaktuar ndaj
gjësë së shenjtë, duke shtuar një të pestën
e vlerës, dhe do t'ia japë priftit; kështu
prifti do të bëjë për të shlyerjen me dashin
e ofertës për shkeljen, dhe shkelja do t'i
falet. 17 Në qoftë se dikush mëkaton dhe,
në mënyrë të pandërgjegjshme, kryen një
diçka që Zoti ka ndaluar të bëhet, është
gjithashtu fajtor dhe i detyruar të vuajë
dënimin. 18 Ai do t'i sjellë priftit si ofertë për
shkeljen, një dash pa të meta, të marrë nga
kopeja, sipas vlerësimit tënd. Kështu prifti
do të bëjë për të shlyerjen për mëkatin e tij
nga padituria, të cilin e ka kryer në mënyrë
të pandërgjegjshme dhe ky do t'i jetë falur.
19 Kjo është një ofertë për shkeljen; ai është
me siguri fajtor përpara Zotit".

6

1 Zoti i foli Moisiut, duke thënë: 2 "Në
qoftë se dikush mëkaton dhe bën një
shkelje kundër Zotit, duke u sjellë në
mënyrë të gënjeshtërt me fqinjin e tij lid-
hur me një depozitë, ose me një peng apo
për një vjedhje, ose ka mashtruar fqinjin
e tij, 3 o sepse ka gjetur një gjë të humbur
dhe ka gënjyer lidhur me të dhe është
betuar në mënyrë të rreme, për çfarëdo
gjë njeriu mund të mëkatojë në veprimet e
tij, 4 atëherë, në qoftë se ka mëkatuar dhe
është fajtor, ai duhet të rikthejë atë që ka
vjedhur, apo gjënë e zhvatur me mashtrim,
ose depozitën që i është besuar apo sendin
e humbur që ka gjetur, 5 ose të gjitha ato
për të cilat është betuar në mënyrë të
rreme. Jo vetëm do t'i kthejë plotësisht,
por do t'u shtojë një të pestën dhe do t'ia
dorëzojë të zotit në po atë ditë të ofertës
së tij për shkeljen. 6 Pastaj do t'i sjellë
priftit ofertën e tij për shkeljen përpara
Zotit: një dash pa të meta, të marrë nga
kopeja sipas vlerësimit tënd, si ofertë për
shkeljen. 7 Kështu prifti do të bëjë shlyerjen
për të përpara Zotit, dhe do t'i falet çdo
faj për të cilin është bërë fajtor". 8 Zoti i
foli akoma Moisiut, duke thënë: 9 "Jepu këtë
urdhër Aaronit dhe bijve të tij, dhe u thuaj
atyre: Ky është ligji i olokaustit. Olokausti
do të mbetet mbi mangallin sipër altarit
tërë natën, deri në mëngjes; dhe zjarri i
altarit do të mbahet i ndezur. 10 Prifti do të
veshë tunikën e tij prej liri dhe do të veshë
mbi trup pantallonat; dhe do të mbledhë
hirin e olokaustit, që zjarri ka konsumuar
mbi altar, dhe do ta vendosë pranë altarit.
11 Pastaj do të heqë rrobat e tij dhe do të

veshë të tjera, dhe do ta çojë hirin jashtë
kampit në një vend të pastër. 12 Zjarri mbi
altar do të mbahet i ndezur dhe nuk do
të lihet të shuhet; prifti do të djegë dru
mbi të çdo mëngjes, do të vendosë sipër
olokaustin dhe do të tymosë sipër dhjamin
e flijimeve të falënderimit. 13 Zjarri duhet
të digjet vazhdimisht mbi altarin dhe nuk
duhet të shuhet. 14 Ky është ligji i blatimit
të ushqimit. Bijtë e Aaronit do ta paraqesin
përpara Zotit përballë altarit. 15 Njëri prej
tyre do të marrë nga ai një grusht maje
mielli me vajin e tij dhe me gjithë temjanin
që ndodhet mbi blatimin e ushqimit dhe do
ta tymosë mbi altar me erë të këndshme, si
një kujtim për Zotin. 16 Aaroni dhe bijtë e
tij do të hanë atë që ka për të mbetur; do
të hahet pa maja në vend të shenjtë; ata
do ta hanë në oborrin e çadrës së mbled-
hjes. 17 Të mos piqet me maja; është pjesa
që u dhashë atyre nga flijimet e mia të
bëra me zjarr. Është gjë shumë e shenjtë,
ashtu si flijimi për mëkatin dhe si flijimi
për shkeljen. 18 Çdo mashkull ndër bijtë
e Aaronit do të mund të hajë. Është një
ligj i përjetshëm për gjithë brezat tuaj, që
lidhet me flijimet e bëra me zjarr për Zotin.
Kushdo që prek këto gjëra duhet të jetë i
shenjtë. 19 Zoti i foli akoma Moisiut, duke
thënë: 20 "Kjo është oferta që Aaroni dhe
bijtë e tij do t'i bëjnë Zotit ditën në të cilën
janë vajuar: një e dhjeta e efës maje mielli,
si blatim i zakonshëm i ushqimit, gjysmën
në mëngjes dhe gjysmën në mbrëmje. 21 Ajo
do të përgatitet me vaj mbi një skarë; do
ta çosh të përzier mirë dhe do të ofrosh
copat e pjekura të blatimit të ushqimit, si
erë e këndshme për Zotin. 22 Prifti, njërit
prej bijve të tij që është vajuar për t'i zënë
vendin, do t'i bëjë këtë ofertë; sipas ligjit
të përjetshëm, do të tymoset e tëra. 23 Çdo
blatim i ushqimit të priftit do të tymoset
i tëri; ai nuk do të hahet". 24 Zoti i foli
akoma Moisiut, duke thënë: 25 "Folu Aaronit
dhe bijve të tij dhe u thuaj atyre: Ky është
ligji i flijimit për mëkatin. Në vendin ku
theret olokausti, të theret flia për mëkatin
përpara Zotit. Është gjë shumë e shenjtë.
26 Prifti që e ofron për mëkatin, do ta hajë;
duhet të hahet në një vend të shenjtë, në
oborrin e çadrës së mbledhjes. 27 Kushdo që
prek mishin e saj bëhet i shenjtë; dhe në
qoftë se pak nga gjaku i tij bie mbi një rrobe,
ajo duhet të lahet në vend të shenjtë. 28 Por
ena prej balte në të cilën është pjekur do
të thyhet; dhe në rast se është pjekur në
një enë prej bronzi, kjo do të fërkohet mirë
dhe do të shpëlahet me ujë. 29 Çdo mashkull
midis priftërinjve do të mund të hajë prej
tij; është gjë shumë e shenjtë. 30 Por nuk
do të hahet asnjë fli për mëkatin, gjaku i së
cilës është çuar në çadrën e mbledhjes për
të shlyer mëkatin në shenjtërore. Ajo do të
digjet me zjarr".

7

1 "Ky është ligji i ofertës për shkeljen,
(është gjë shumë e shenjtë). 2 Në vendim
ku theret olokausti, do të theret flia për
shkeljen; dhe gjaku i saj do të spërkatet
rreth e qark altarit. 3 Prej saj do të paraqitet
tërë dhjami: do të hiqet bishti i majmë,
dhjami që mbulon zorrët, 4 të dy veshkat,
dhjami që është mbi to rreth ijeve dhe bula
e dhjamur e mëlçisë së zezë mbi veshkat.
5 Pastaj prifti do t'i tymosë mbi altar, si
një flijim i bërë me zjarr për Zotin. Ky
është një flijim për shkeljen. 6 Çdo mashkull
midis priftërinjve do të mund të hajë nga
ajo; do të hahet në vend të shenjtë; është
gjë shumë e shenjtë. 7 Flijimi për shkeljen
është si flijimi i mëkatit; i njëjti ligj vlen
për të dy rastet; flia me të cilën prifti bën
shlyerjen i takon atij. 8 Dhe prifti, që ofron
olokaustin e dikujt, do të marrë për vete
lëkurën e olokaustit që ka ofruar. 9 Kështu
çdo blatim i ushqimit i pjekur në furrë, apo
i përgatitur në tigan ose mbi skarë, do të
jetë i priftit që e ka ofruar. 10 Dhe çdo blatim
i ushqimit i përzier me vaj ose i thatë i
përket tërë bijve të Aaronit, si për njerin
si për tjetrin. 11 Ky është ligji i flijimit të
falënderimit, që do t'i çohet Zotit. 12 Në
qoftë se dikush e ofron për dhënie hiri,
do të ofrojë me flijimin e dhënies së hirit
kulaç pa maja të përzier me vaj, revani
pa maja të përzier me vaj dhe kulaç me
majë mielli të përzier me vaj. 13 Bashkë
me kulaçët e bukës pa maja, si ofertë të
tij do të paraqesë, me flijimin e dhënies së
hirit, flijimin e tij të falënderimit. 14 Nga
çdo ofertë ai do të ofrojë një kulaç si një
blatim të lartë për Zotin; ai do të jetë i
priftit që ka spërkatur gjakun e flijimit të
falënderimit. 15 Mishi i flijimit të dhënies së

hirit i paraqitur si falënderim do të hahet
po atë ditë gjatë së cilës ofrohet; nuk do të
lihet asgjë prej tij deri në mëngjes. 16 Por
në qoftë se flijimi që dikush ofron është
një kushtim ose një ofertë spontane, do
të hahet ditën në të cilën paraqitet flijimi;
ajo që tepron duhet të hahet të nesërmen.
17 Por ajo që mbetet nga mishi i flijimit do
të digjet me zjarr ditën e tretë. 18 Në qoftë
se në ditën e tretë hahet nga mishi i flijimit
të falënderimit, ai nuk do të pranohet dhe
nuk do t'i llogaritet; do të jetë një veprim i
neveritshëm; dhe ai që ha, do të mbajë fajin
e mëkatit të tij. 19 Mishi, që prek çfarëdo gjë
të papastër nuk do të hahet; do të digjet
me zjarr. Sa për mishin tjetër, kushdo që
është i pastër do të mund të hajë nga ai.
20 Por personi, që duke qenë i papastër, ha
mish nga flijimi i falënderimit që i për-
ket Zotit, do të shfaroset nga populli i tij.
21 Përveç kësaj në se dikush prek çfarëdo
gjë të papastër (një papastërti njerëzore,
një kafshë të papastër ose çfarëdo gjë të
neveritshme dhe të ndyrë) dhe ha mish nga
flijimi i falënderimit që i përket Zotit, ai do
të shfaroset nga populli i tij". 22 Zoti i foli
akoma Moisiut, duke thënë: 23 "Folu bijve të
Izraelit dhe u thuaj atyre: Nuk do të hani
asnjë yndyrë të lopës apo të deles apo të
dhisë. 24 Dhjami i një kafshe që ka ngordhur
në mënyrë të natyrshme dhe dhjami i një
kafshe të shqyer mund të shërbejë për çdo
përdorim tjetër, por nuk do të hani aspak;
25 sepse kushdo që në fakt ha dhjamin e
një kafshe që ofrohet si flijim i bërë me
zjarr për Zotin, ai që ha nga ky mish do të
shfaroset nga populli i tij. 26 Përveç kësaj
nuk do të hani asnjë gjak, as të zogjve, as
të katërkëmbëshve, në asnjë nga banesat
tuaja. 27 Kushdo që ha çfarëdo lloj gjaku, do
të shfaroset nga populli i tij". 28 Zoti i foli
akoma Moisiut, duke thënë: 29 "Folu bijve
të Izraelit dhe u thuaj atyre: Kush i ofron
Zotit flijimin e tij të falënderimit do t'ia çojë
ofertën e tij Zotit, duke e hequr nga flijimi
i tij i falënderimit. 30 Do t'i çojë me duart
e tij ofertat e bëra me zjarr për Zotin; do
të çojë dhjamin bashkë me gjoksin, për të
tundur gjoksin si ofertë e tundur përpara
Zotit. 31 Prifti do ta tymosë dhjamin mbi
altar, ndërsa gjoksi do të jetë i Aaronit dhe
i bijve të tij. 32 Do t'i jepni priftit gjithashtu,
si një ofertë të lartë, kofshën e djathtë të
flijimeve tuaja të falënderimit. 33 Ai nga bi-
jtë e Aaronit që ofron gjakun dhe dhjamin e
flijimeve të falënderimit do të ketë, si pjesë
të tij, kofshën e djathtë. 34 Sepse nga flitë e
falënderimit të ofruara nga bijtë e Izraelit
unë marr gjoksin e ofertës së tundur dhe
kofshën e ofertës së lartë, dhe ua jap priftit
Aaron dhe bijve të tij, si një detyrim i për-
jetshëm nga ana e bijve të Izraelit". 35 Kjo
është pjesa e caktuar e Aaronit dhe bijve të
tij nga flijimet e bëra me zjarr për Zotin,
ditën që do të paraqiten për t'i shërbyer
Zotit si priftërinj. 36 Këtë ka urdhëruar Zoti
për bijtë e Izraelit t'u jepnin atyre ditën
që i vajosi, si një ligj i përjetshëm brez pas
brezi. 37 Ky është ligji i olokaustit, i blatimit
të ushqimit, i flijimit për mëkatin, i flijimit
për shkeljen, i shenjtërimit dhe i flijimit të
falënderimit, 38 ligji që Zoti i dha Moisiut
mbi malin Sinai, ditën që i urdhëroi bijtë e
Izraelit t'i paraqisnin ofertat e tyre Zotit në
shkretëtirën e Sinait.

8

1 Zoti i foli akoma Moisiut, duke thënë:
2 "Merr Aaronin dhe bijtë e tij bashkë me
të, rrobat, vajin e vajosjes, demin e vogël
të flijimit për mëkatin, dy deshtë dhe sh-
portën e bukëve të ndorme, 3 dhe mblidhe
gjithë asamblenë në hyrje të çadrës së
mbledhjes". 4 Atëherë Moisiu bëri ashtu si
e kishte urdhëruar Zoti, dhe asambleja u
mblodh në hyrje të çadrës së mbledhjes.
5 Dhe Moisiu i tha asamblesë: "Kjo është
ajo që Zoti ka urdhëruar të bëhet". 6 Pastaj
Moisiu e afroi Aaronin dhe bijtë e tij dhe
i lau me ujë. 7 Pastaj i veshi Aaronit tu-
nikën, i ngjeshi brezin, i veshi mantelin,
i vendosi efodin, dhe i ngjeshi brezin e
punuar artistikisht nga efodi me të cilin i
fiksoi në trup efodin. 8 I vuri gjithashtu
pektoralin dhe mbi të vendosi Urim-in dhe
Thumim-in. 9 Pastaj i vuri çallmën mbi
krye dhe në pjesën e përparme të çallmës
vendosi pllakën e artë, diademën e shenjtë,
ashtu siç e kishte urdhëruar Zoti Moisiun.
10 Pastaj Moisiu mori vajin e vajosjes, va-
josi tabernakullin dhe të gjitha gjërat që
ndodheshin aty, duke i shenjtëruar në këtë
mënyrë. 11 Me pak vaj spërkati shtatë herë
altarin, vajosi altarin dhe tërë pajisjet e
tij, si dhe legenin dhe bazën e tij, për t'i

shenjtëruar. 12 Pas këtij derdhi pak nga
vaji i vajosjes mbi kokën e Aaronit dhe e
vajosi për ta shenjtëruar. 13 Pastaj Moisiu i
afroi bijtë e Aaronit, i veshi me tunika, iu
ngjeshi breza dhe u vuri mbulesa të kokës,
ashtu si e kishte urdhëruar Zoti Moisiun.
14 Pastaj afroi demin e vogël të flijimit për
mëkatin dhe Aaroni dhe bijtë e tij vunë
duart e tyre mbi kokën e demit të vogël të
flijimit për mëkatin. 15 Pastaj Moisiu e theri,
mori gjak prej tij, e vuri me gisht mbi brirët
e altarit rreth e qark dhe e pastroi altarin;
pastaj derdhi gjakun në bazën e altarit dhe
e shenjtëroi për të bërë mbi të shlyerjen.
16 Pastaj mblodhi gjithë dhjamin që ishte
mbi zorrët, bulën e majme të mëlçisë dhe të
dy veshkat me dhjamin e tyre, dhe Moisiu
i tymosi mbi altar. 17 Por demin e vogël,
lëkurën e tij, mishin dhe fëlliqësirat e tij
i dogji me zjarr jashtë kampit, ashtu si e
kishte urdhëruar Zoti Moisiun. 18 Pastaj
paraqiti dashin e olokaustit dhe Aaroni dhe
bijtë e tij vunë duart e tyre mbi kokën e
dashit. 19 Moisiu e theri dhe spërkati gjakun
rreth e qark altarit. 20 Pastaj e preu dashin
në copa dhe Moisiu tymosi kokën, copat
dhe dhjamin. 21 Pasi i lau zorrët dhe këmbët
me ujë, Moisiu e tymosi tërë dashin mbi
altar. Ishte një olokaust me një erë të kënd-
shme, një flijim i bërë me zjarr për Zotin,
ashtu si e kishte urdhëruar Zoti Moisiun.
22 Pastaj paraqiti dashin e dytë, dashin e
shenjtërimit, dhe Aaroni dhe bijtë e tij vunë
duart e tyre mbi kokën e dashit. 23 Pastaj,
pra, e theri, mori pak nga gjaku i tij dhe e
vuri në skajin e veshit të djathtë të Aaronit
dhe mbi gishtin e madh të dorës së tij të
djathtë dhe mbi gishtin e madh të këmbës
së tij të djathtë. 24 Pastaj Moisiu i afroi
bijtë e Aaronit dhe vuri pak gjak në skajin
e veshit të tyre të djathtë, mbi gishtin e
madh të dorës së tyre të djathtë dhe mbi
gishtin e madh të këmbës së tyre të djathtë;
dhe Moisiu spërkati mbetjen e gjakut rreth
e qark mbi altar. 25 Pastaj mori dhjamin,
bishtin e majmë, tërë dhjamin që ishte mbi
zorrët, bulën e majme të mëlçisë, të dy
veshkat dhe dhjamin e tyre, dhe kofshën
e djathtë; 26 dhe nga shporta e bukëve të
ndorme, që ndodhej para Zotit mori një
kulaç pa maja, një kulaç buke me vaj dhe
një revani, dhe i vuri mbi dhjamin dhe mbi
kofshën e djathtë. 27 Pastaj i vuri tërë këto
gjëra në duart e Aaronit dhe në duart të
bijve të tij dhe i tundi si ofertë e tundur
përpara Zotit. 28 Pastaj Moisiu i mori nga
duart e tyre dhe i tymosi mbi altarin sipër
olokaustit. Ishte një flijim shenjtërimi me
erë të këndshme, një flijim i bërë me zjarr
për Zotin. 29 Pastaj Moisiu mori gjoksin dhe
e tundi si një ofertë të tundur përpara Zotit;
kjo ishte pjesa e dashit të shenjtërimit që
i takoi Moisiut, si e kishte urdhëruar Zoti
Moisiun. 30 Moisiu mori pastaj ca vaj të
vajosjes dhe ca gjak që ndodhej mbi altar
dhe i spërkati mbi Aaronin, mbi rrobat e
tij, mbi bijtë e tij dhe mbi rrobat e bijve
të tij me të; kështu shenjtëroi Aaronin,
rrobat e tij, bijtë e tij dhe rrobat e bijve
të tij me të. 31 Pastaj Moisiu i tha Aaronit
dhe bijve të tij: "Piqeni mishin në hyrje
të çadrës së mbledhjes dhe hajeni aty me
bukën që është në shportën e shenjtërimit,
siç kam urdhëruar, duke thënë: "Aaroni
dhe bijtë e tij do të hanë". 32 Atë që tepron
nga mishi dhe nga buka do ta digjni me
zjarr. 33 Shtatë ditë me radhë nuk do të dilni
nga hyrja e çadrës së mbledhjes, deri sa të
plotësohen ditët e shenjtërimit tuaj, sepse
do të nevojiten shtatë ditë për të plotë-
suar shenjtërimin tuaj. 34 Ashtu siç është
vepruar në këtë ditë, kështu ka urdhëruar
Zoti të bëhet për të bërë shlyerjen për ju.
35 Do të qëndroni pra shtatë ditë në hyrje
të çadrës së mbledhjes, ditë e natë, dhe
do të respektoni urdhërimin e Zotit, që të
mos vdisni; sepse kështu më kishte qenë
urdhëruar". 36 Kështu Aaroni dhe bijtë e tij
bënë tërë ato gjëra që Zoti kishte urdhëruar
me anë të Moisiut.

9

1 Ndodhi në ditën e tetë që Moisiu thirri
Aaronin, bijtë e tij dhe pleqtë e Izraelit,
2 dhe i tha Aaronit: "Merr një viç për fli-
jimin për mëkatin dhe një dash për një
olokaust, që të dy pa të meta, dhe ofroji
para Zotit. 3 Pastaj do t'u flasësh bijve të
Izraelit, duke u thënë: Merrni një cjap
për flijimin për mëkatin, një viç dhe një
qengj, që të dy motakë, pa të meta, për një
olokaust, 4 një dem të vogël dhe një dash
për flijimin e falënderimit, për t'i flijuar
përpara Zotit, dhe një ofertë ushqimesh,
të përziera me vaj, sepse sot Zoti do t'ju

shfaqet”. 5 Dhe kështu ata sollën për-
para çadrës së mbledhjes atë që Moisiu
kishte urdhëruar; dhe tërë asamblea u
afrua dhe qëndroi në këmbë përpara Zotit.
6 Atëherë Moisiu tha: “Kjo është ajo që
Zoti ju ka urdhëruar; bëjeni dhe lavdia e
Zotit do t’ju shfaqet”. 7 Pastaj Moisiu i tha
Aaronit: “Afroju altarit; paraqit flijimin
tënd për mëkatin dhe olokaustin tënd, dhe
bëj shlyerjen për vete dhe për popullin;
paraqit gjithashtu ofertën e popullit dhe
bëj shlyerjen për ata, siç ka urdhëruar
Zoti”. 8 Kështu Aaroni iu afrua altarit dhe
theri viçin e flijimit për mëkatin, që e
kishte për vete. 9 Pastaj bijtë e tij i paraqitën
gjakun dhe ai ngjeu gishtin e tij në gjak dhe
e vuri atë mbi brirët e altarit, dhe derdhi
mbetjen e gjakut në bazën e altarit; 10 por
dhjamin, veshkat dhe bulën e majme të
mëlçisë të flijimit për mëkatin, i tymosi
mbi altar ashtu si e kishte urdhëruar Zoti
Moisiun. 11 Mishin dhe lëkurën përkun-
drazi i dogji jashtë kampit. 12 Pastaj theri
olokaustin; bijtë e Aaronit i dhanë gjakun
dhe ai e spërkati rreth e qark mbi altarin.
13 Pastaj i dhanë olokaustin e bërë copë-
copë dhe kokën; dhe ai i tymosi mbi al-
tar. 14 Lau zorrët dhe këmbët dhe i tymosi
bashkë me olokaustin mbi altar. 15 Pastaj
paraqiti ofertën e popullit. Mori cjapin,
që ishte flia për mëkatin e popullit, e
theri dhe e ofroi për mëkatin, si ofertë të
parë. 16 Pastaj paraqiti olokaustin dhe e
ofroi sipas rregullit të caktuar. 17 Paraqiti
pas kësaj blatimin e ushqimit; mori një
grusht prej tij dhe e tymosi mbi altar,
përveç olokaustit të mëngjesit. 18 Theri
edhe demin e vogël dhe dashin, si flijim
falënderimi për popullin. Bijtë e Aaronit i
dhanë gjakun dhe ai e spërkati rreth e qark
mbi altarin. 19 I paraqitën dhjamin e kaut, të
dashit, bishtin e majmë, dhjamin që mbu-
lon zorrët, veshkat dhe bulën e majme të
mëlçisë; 20 vunë dhjamin mbi gjokset, dhe ai
tymosi dhjamin mbi altar; 21 por gjokset dhe
kofshën e djathtë Aaroni i tundi përpara
Zotit si ofertë e tundur, sipas mënyrës që
kishte urdhëruar Moisiu. 22 Pastaj Aaroni
ngriti duart e tij drejt popullit dhe e bekoi;
mbasi bëri flijimin për mëkatin, olokaustin
dhe flijimin e falënderimit, zbriti nga altari.
23 Pastaj Moisiu dhe Aaroni hynë në çadrën
e mbledhjes; pastaj dolën dhe bekuan pop-
ullin. Atëherë lavdia e Zotit iu shfaq tërë
popullit. 24 Pastaj një zjarr doli nga prania
e Zotit dhe konsumoi mbi altar olokaustin
dhe dhjamin; tërë populli e pa, shpërtheu
në britma gëzimi dhe u përul me fytyrë për
tokë.

10

1 Pastaj Nadabi dhe Abihu, bij të Aaronit,
morrën secili temjanicën e vet, i vunë
brenda zjarr, vendosën mbi të temjanin
dhe ofruan para Zotit një zjarr të pale-
jueshëm, që ai nuk ua kishte urdhëruar.
2 Atëherë një zjarr doli nga prania e Zotit
dhe i përpiu ata; dhe ata vdiqën përpara
Zotit. 3 Prandaj Moisiu i tha Aaronit: “Kjo
është ajo për të cilën foli Zoti, duke thënë:
“Unë do të jem shenjtëruar nga ata që më
afrohen mua dhe do të jem përlavdëruar
përpara tërë popullit””. Dhe Aaroni heshti.
4 Pastaj Moisiu thirri Mishaelin dhe Elt-
safanin, bij të Uzielit, ungj i Aaronit, dhe u
tha atyre: “Afrohuni dhe largoni vëllezërit
tuaj nga pjesa e përparme e shenjtërores,
jashtë kampit”. 5 Kështu ata u afruan dhe
i larguan ata të veshur me tunikat e tyre,
jashtë kampit, siç kishte thënë Moisiu.
6 Pastaj Moisiu u tha Aaronit, Eleazarit dhe
Ithamarit, bij të tij: “Mos e zbuloni kokën
tuaj dhe mos i grisni rrobat tuaja që të
mos vdisni, dhe që Zoti të mos zëmërohet
kundër tërë asamblesë; por vëllezërit tuaj,
e tërë shtëpia e Izraelit, të mbajnë zi për
zjarrin që ka ndezur Zoti. 7 Mos u largoni
nga hyrja e çadrës së mbledhjes që të mos
vdisni, sepse vaji i vajosjes së Zotit është
mbi ju”. Dhe ata bënë ashtu si kishte thënë
Moisiu. 8 Zoti i foli akoma Aaronit, duke
thënë: 9 “Mos pini verë as pije dehëse as
ti as bijtë e tu, kur do të hyni në çadrën
e mbledhjes, që të mos vdisni; do të jetë
një ligj i përjetshëm për të gjithë brezat
tuaj, 10 me qëllim që të mundni të dalloni
midis të shenjtit dhe profanit, midis të
papastrit dhe të pastrit, 11 dhe të mundni t’u
mësoni bijve të Izraelit të gjitha ligjet, që
Zoti u ka dhënë atyre me anë të Moisiut”.
12 Pastaj Moisiu i tha Aaronit, dhe Eleazarit
dhe Ithamarit, bijve që i kishin mbetur
Aaronit: “Merrni blatimin e ushqimit që
tepron nga flijimet e bëra me zjarr për
Zotin dhe hajeni pa maja pranë altarit,
sepse është gjë shumë e shenjtë. 13 Do ta

hani në vend të shenjtë, sepse është pjesa
që të përket ty dhe bijve të tu nga flijimet
e bëra me zjarr për Zotin, sepse kështu më
ishte urdhëruar. 14 Gjoksin dhe kofshën e
ofertës së tundur do t'i hani ti dhe bijtë e tu
dhe bijat e tua bashkë me ty, në një vend të
pastër, sepse janë pjesa që të përket ty dhe
bijve të tu, dhe që ju është dhënë juve nga
flijimet e falenderimit të bijve të Izraelit.
15 Bashkë me ofertat e dhjamit të bëra me
zjarr, do të çohen kofsha e ofertës së lartë
dhe gjoksi i ofertës së tundur para Zotit;
edhe kjo të përket ty dhe bijve të tu, si një
statut i përhershëm, si ka urdhëruar Zoti".
16 Pastaj Moisiu hetoi me kujdes për cjapin
e flijimit për mëkatin; dhe ja, ishte djegur;
prandaj u zemërua kundër Eleazarit dhe
kundër Ithamarit, bijtë e Aaronit që kishin
mbetur, duke thënë: 17 "Pse nuk e hëngrët
flijimin për mëkatin në vend të shenjtë,
sepse është gjë shumë e shenjtë, dhe Zoti ua
ka dhënë me qëllim që të sillni padrejtësinë
e asamblesë, që të bëni shlyerjen për ta
përpara Zotit? 18 Dhe ja, gjaku i flisë nuk u
çua brenda vendit të shenjtë; ju duhet ta
kishit ngrënë në vend të shenjtë, si kisha
urdhëruar". 19 Aaroni i tha pastaj Moisiut:
"Ja, sot ata më kanë ofruar flijimin e tyre
për mëkatin dhe olokaustin e tyre përpara
Zotit, dhe më kanë ndodhur gjëra të tilla;
po të kisha ngrënë sot viktimën e flijimit
për mëkatin, a do t'i pëlqente kjo syve të
Zotit?". 20 Kur Moisiu i dëgjoi këto, mbeti i
kënaqur.

11

1 Pastaj Zoti i foli Moisiut dhe Aaronit,
duke u thënë atyre: 2 "Foluni bijve të
Izraelit dhe u thoni: Këto janë kafshët që
do të mund të hani nga tërë kafshët që
janë mbi tokë. 3 Mund të hani çdo kafshë
dythundrake që e ka këmbën të ndarë dhe
ripërtypet. 4 Por nga ripërtypësit dhe nga
dythundrakët nuk do të hani këto: de-
venë sepse përtypet, por nuk është dythun-
drake; për ju është e papastër; 5 baldosën,
sepse ripërtypet, por nuk është dythun-
drake; për ju është e papastër; 6 lepurin,
sepse ripërtypet, por nuk është dythun-
drak; për ju është i papastër; 7 derrin,
sepse është dythundrak dhe e ka këmbën
të ndarë, por nuk është ripërtypës; për ju
është i papastër. 8 Nuk do të hani nga mishi
i tyre dhe nuk do të prekni trupat e tyre
të pajetë; për ju janë të papastër. 9 Midis
gjithë kafshëve që ndodhen në ujë mund
të hani këto: mund të hani të gjithë ato
që kanë pendë e luspa në ujë, si në dete
ashtu dhe në lumenj. 10 Por të gjitha ato
që nuk kanë as pendë as luspa, si në dete,
ashtu dhe në lumenj, tërë ato që lëviznin
në ujë dhe të gjitha ato që jetojnë në ujë
janë të neveritshme për ju. 11 Do të jenë të
neveritshme për ju; nuk do të hani mishin
e tyre dhe do keni neveri për trupin e tyre
të pajetë. 12 Çdo gjë që në ujë nuk ka pendë
dhe luspa do të jetë e neveritshme për ju.
13 Midis zogjve do të keni neveri këta; nuk
duhet t'i hani, sepse janë të neveritshëm:
shqiponjën, shqiponjën e detit dhe fajkuan
peshkatar; 14 qiftin dhe çdo lloj fajkoi; 15 çdo
lloj korbi; 16 strucin, hutën, pulëbardhën
dhe çdo lloj krahathatë; 17 bufin, karabul-
lakun e detit, ibisin; 18 mjellmën, pelikanin,
hutën; 19 lejlekun, çdo lloj çafke, pupëzen
dhe lakuriqin e natës. 20 Do të keni neveri
për çdo insekt me krahë që ecën me katër
këmbë. 21 Por nga të gjitha insektet me
krahë që ecin me katër këmbë, mund të
hani ato që i kanë kofshët mbi këmbët për
të kërcyer në tokë. 22 Nga këta mund të hani
çdo lloj karkaleci, çdo lloj bulku dhe çdo lloj
akridi. 23 Çdo lloj tjetër insekti me krahë që
ka katër këmbë do të jetë i neveritshëm për
ju. 24 Këto kafshë do t'ju bëjnë të papastër;
kushdo që prek trupin e tyre të pajetë do të
jetë i papastër deri në mbrëmje. 25 Kushdo
mbart trupat e tyre të pajetë, do të lajë
rrobat dhe do të jetë i papastër deri në
mbrëmje. 26 Çdo kafshë dythundrake që nuk
e ka këmbën të ndarë dhe nuk ripërtypet
është e papastër për ju; kushdo që do ta
prekë do të bëhet i papastër. 27 Ndër të
gjitha kafshët katërkëmbëshe, ata që ecin
mbi shputën e këmbëve janë të papastër
për ju; kushdo që prek trupin e tyre të pa-
jetë do të jetë i papastër deri në mbrëmje.
28 Kushdo që transporton trupin e tyre të
pajetë do të lajë rrobat e tij dhe do të jetë i
papastër deri në mbrëmje. Për ju ata janë të
papastër. 29 Ndër kafshët që zvarriten mbi
tokë, këta janë të papastër për ju: urithi,
miu dhe çdo lloj hardhje, 30 gekoja, varani,
hardhuca, kërmilli dhe kameleoni. 31 Këto
kafshë midis tërë atyre që zvarriten janë

të papastra për ju; kushdo që i prek kur
kanë ngordhur, do të jetë i papastër deri
në mbrëmje. 32 Çdo gjë mbi të cilën një
prej tyre bie kur kanë ngordhur do të jetë
e papastër; qoftë kjo një vegël prej druri,
apo rroba, apo lëkurë, apo thes apo çfarëdo
sendi tjetër i përdorur për punë, duhet të
futet në ujë dhe do të jetë i papastër deri
në mbrëmje; pastaj do të jetë i pastër. 33 Çdo
enë prej argjile brenda të cilës një prej tyre
bie, do ta thyeni; dhe gjithçka që ndodhet
në të do të jetë i papaster. 34 Çdo ushqim që
hahet mbi të cilin bie uji i kësaj ene do të
bëhet i papastër; dhe çdo gllënjkë që mund
të merret prej tij do të jetë e papastër. 35 Çdo
gjë mbi të cilën bie një pjesë e trupit të
tyre të ngordhur, qoftë furra apo furnela,
do të copëtohet; ata janë të papastër dhe
do të konsiderohen të papastër nga ana
juaj. 36 Por një burim apo një çisternë, ku
mblidhet uji do të jetë i pastër, por çdo gjë
që prek trupat e tyre të pajetë do të jetë
e papastër. 37 Dhe në rast se një pjesë e
trupave të tyre të pajetë bie mbi çfarëdo
lloj fare që të mbillet, kjo do të mbetet e
pastër; 38 por në rast se vihet ujë mbi farën
dhe një pjesë e trupave të pajetë të tyre bie
mbi të, ajo është e papastër për ju. 39 Në
rast se ngordh një kafshë që ju lejohet ta
hani, ai që do të prekë trupin e pajetë të
saj do të jetë i papastër deri në mbrëmje.
40 Ai që ha nga ky trup i ngordhur do të lajë
rrobat e tij dhe do të jetë i papastër deri
në mbrëmje; po kështu ai që transporton
këtë trup të ngordhur do të lajë rrobat e tij
dhe do të jetë i papastër deri në mbrëmje.
41 Çdo gjë që hiqet zvarrë mbi tokë është
një gjë e neveritshme; nuk duhet ta hani.
42 Ndër të gjitha kafshët që hiqen zvarrë mbi
tokë, nuk do të hani asnjërën prej atyre që
ecin mbi bark, që lëvizin me katër këmbë,
ose të atyre që kanë shumë këmbë, sepse
kjo është e neveritshme. 43 Mos u bëni të
neveritshëm me asnjë nga këto kafshë që
zvarriten; mos u bëni të papastër me to, në
mënyrë që të ndoteni. 44 Sepse unë jam Zoti,
Perëndia juaj; shenjtërohuni, pra, dhe jini
të shenjtë, sepse unë jam i shenjtë; mos u
infektoni me asnjë prej këtyre kafshëve që
zvarriten mbi tokë. 45 Sepse unë jam Zoti që
ju bëri të dilni nga vendi i Egjiptit, për të
qënë Perëndia juaj; jini pra të shenjtë sepse
unë jam i shenjtë. 46 Ky është ligji përkatës
i katërkëmbëshve, zogjve dhe i çdo qënieje
të gjallë që lëviz në ujë, dhe i çdo qënieje që
hiqet zvarrë mbi tokë, 47 me qëllim që të dini
të dalloni midis asaj që është e pastër dhe
asaj që është e papastër, dhe midis kafshës
që mund të hahet dhe të asaj që nuk duhet
të hahet".

12

1 Zoti i foli akoma Moisiut, duke thënë:
2 "Folu kështu bijve të Izraelit: Në qoftë
se një grua mbetet me barrë dhe lind një
mashkull, do të jetë e papastër për shtatë
ditë, do të jetë e papastër si në ditët e
zakoneve të saj. 3 Ditën e tetë do të rreth-
pritet mishi i prepucit të djalit. 4 Pastaj ajo
do të rrijë akoma tridhjetë e tre ditë për
të pastruar gjakun e saj; nuk do të prekë
asnjë send të shenjtë dhe nuk do të hyjë
në shenjtëroren, deri sa të plotësohen ditët
e pastrimit të saj. 5 Por në rast se lind
një vajzë, ajo do të jetë e papastër dy javë
si në kohën e zakoneve të saj; dhe do të
rrijë gjashtëdhjetë ditë për t'u pastruar nga
gjaku. 6 Kur të plotësohen ditët e pastrimit
të saj, pavarësisht në se është fjala për një
djalë apo vajzë, do t'i çojë priftit, në hyrje
të çadrës së mbledhjes, një qengj motak si
olokaust dhe një pëllumb të ri o një turtull,
si flijim për mëkatin. 7 Pastaj prifti do t'i
ofrojë para Zotit dhe do të bëjë shlyerjen
për të; dhe ajo do të jetë pastruar nga
rrjedha e gjakut të saj. Ky është ligji për
gruan që lind një mashkull apo një femër.
8 Dhe në rast se i mungojnë mjetet për të
ofruar një qengj, do të marrë dy turtuj ose
dy pëllumba të rinj, njërin si olokaust dhe
tjetrin si flijimin e mëkatit. Prifti do të bëjë
shlyerjen për të, dhe ajo do të jetë e pastër".

13

1 Zoti u foli akoma Moisiut dhe Aaronit,
duke thënë: 2 "Kur një njeri ka mbi lëkurën
e trupit të tij një ënjtje apo një kore ose
një njollë të shndritshme, dhe bëhet mbi
lëkurën e trupit të tij një shenjë e plagës
së lebrës, ai do t'i çohet priftit Aaron apo
njërit prej bijve të tij priftërinj. 3 Prifti do
të shqyrtojë plagën mbi lëkurën e trupit; në
qoftë se qimja e plagës është bërë e bardhë
dhe plaga duket më e thellë se lëkura e
trupit, kemi të bëjmë me plagë të lebrës;

prifti, pasi ta shqyrtojë, do ta shpallë të
papastër atë njeri. 4 Por në qoftë se njolla
e shndritshme mbi lëkurën e trupit është e
bardhë dhe nuk duket se është më e thellë
se lëkura, dhe qimja e saj nuk është bërë e
bardhë, prifti do ta izolojë për shtatë ditë
atë që ka plagën. 5 Ditën e shtatë, prifti
do ta ekzaminojë përsëri; dhe në qoftë se
plaga duket se është ndalur dhe nuk është
përhapur mbi lëkurë, prifti do ta izolojë
edhe shtatë ditë të tjera. 6 Prifti do ta
shqyrtojë përsëri ditën e shtatë; dhe, po
të shikojë që plaga është zvogëluar dhe
nuk është përhapur mbi lëkurë, prifti do ta
shpallë të pastër: ishte vetëm një puçërr
me qelb. Ai do të lajë rrobat e tij dhe do të
jetë i pastër. 7 Por në rast se puçrra është
zgjeruar mbi lëkurën pasi ai iu paraqit
priftit për t'u shpallur i pastër, ai do të
kontrollohet përsëri nga prifti; 8 prifti do
ta kontrollojë; dhe në rast se shikon që
puçrra është zgjeruar mbi lëkurë, prifti do
ta shpallë atë të papastër; është lebër. 9 Kur
te një njeri shfaqet një plagë e lebrës, ai do
t'i çohet priftit. 10 Prifti do ta ekzaminojë;
dhe në qoftë se ënjtja mbi lëkurë është
e bardhë dhe e ka zbardhur qimen, dhe
në ënjtje ka pak mish të gjallë, 11 kemi një
lebër kronike mbi lëkurën e trupit të tij
dhe prifti do ta shpallë atë të papastër;
nuk do ta izolojë, sepse është i papastër.
12 Por në qoftë se lebra përhapet edhe më
mbi lëkurë në mënyrë që të mbulojë tërë
lëkurën e atij që ka plagën, nga koka deri
te këmbët, kudo që shikon prifti, 13 prifti
do ta kontrollojë; dhe në qoftë se lebra ka
mbuluar tërë trupin e tij, do ta shpallë të
pastër atë që ka plagën; është bërë i tëri
i bardhë, pra, është i pastër. 14 Por ditën
që do të dalë mbi të mish i gjallë, ai do
të shpallet i papastër. 15 Kur prifti ka për
të parë mishin e gjallë, do ta shpallë atë
të papastër; mishi i gjallë është i papastër;
është lebër. 16 Por në rast se mishi i gjallë
ndryshon përsëri dhe bëhet i bardhë, ai
duhet të shkojë te prifti; 17 dhe prifti do
ta kontrollojë; dhe në qoftë se plaga është
bërë e bardhë, prifti do të shpallë të pastër
atë që ka plagën; ai është i pastër. 18 Kur
mbi lëkurën e trupit zhvillohet një ulcerë,
dhe ajo është shëruar, 19 dhe në vendin e
ulcerës formohet një ënjtje e bardhë ose një
njollë e shndritshme e bardhë-kuqalashe,
kjo duhet t'i tregohet priftit. 20 Prifti do ta
ekzaminojë; në qoftë se njolla duket më e
thellë se lëkura dhe qimja e saj është bërë
e bardhë, prifti do ta shpallë atë të pa-
pastër; është plagë lebre që ka shpërthyer
në ulcerë. 21 Por në rast se prifti, duke
e ekzaminuar, sheh që në njollë nuk ka
qime të bardha dhe që ajo nuk është më e
thellë se lëkura dhe është pakësuar, ai do
ta izolojë shtatë ditë. 22 Në rast se njolla
zgjerohet mbi lëkurë, prifti do ta shpallë të
papastër; është një plagë lebre. 23 Por në
rast se njolla ka mbetur në vend dhe nuk
është zgjeruar, ajo është mbresë e ulcerës
dhe prifti do ta shpallë të pastër. 24 Në rast
se dikush pëson mbi lëkurën e tij një djegie
të shkaktuar nga zjarri, dhe mishi i gjallë
i djegies bëhet një njollë e shndritshme,
e bardhë-kuqalashe, ose e bardhë, 25 prifti
do ta shqyrtojë; dhe në qoftë se qimja e
njollës është bërë e bardhë dhe njolla duket
më e thellë se lëkura, është lebër që ka
shpërthyer në djegien. Prifti do ta shpallë
të papastër; është plagë lebre. 26 Por në rast
se prifti, duke shqyrtuar, sheh që nuk ka
qime të bardhë në njollë dhe që kjo nuk
është më e thellë se lëkura, por është pakë-
suar, prifti do ta izolojë shtatë ditë atë njeri.
27 Ditën e shtatë, prifti do ta kontrollojë; dhe
në qoftë se njolla është përhapur edhe më
mbi lëkurë, prifti do ta shpallë të papastër;
është plagë lebre. 28 Në qoftë se njolla e
shndritshme ka mbetur përkundrazi në të
njëjtin vend dhe nuk është përhapur mbi
lëkurë, por është pakësuar, është një ënjtje
shkaktuar nga djegia; prifti do ta shpallë të
pastër, sepse është mbresa e djegies. 29 Kur
një burrë apo një grua ka një plagë në kokë
apo në mjekër, 30 prifti do të ekzaminojë
plagën; në rast se duket më e thellë se
lëkura dhe në të ka qime të verdha dhe të
holla, prifti do ta shpallë atë të papastër;
është qere, domethënë lebër e kokës apo
e mjekrës. 31 Në qoftë se përkundrazi prifti
shqyrton plagën e qeres, dhe kjo nuk duket
më e thellë se lëkura dhe në të nuk ka qime
të zeza, prifti do ta izolojë shtatë ditë atë që
ka plagën e qeres. 32 Ditën e shtatë prifti do
të kontrollojë plagën dhe, po të jetë se qerja
nuk është përhapur dhe nuk ka në të qime
të verdha, dhe qerja nuk duket më e thellë
se lëkura, 33 ai person do të rruhet, por nuk
do të rruajë pjesën e prekur nga qerja; dhe

prifti do ta izolojë shtatë ditë të tjera atë
që ka qeren. 34 Ditën e shtatë prifti do të
kontrollojë qeren; dhe në qoftë se qerja nuk
është përhapur mbi lëkurë dhe nuk duket
më e thellë se lëkura, prifti do ta shpallë të
pastër; ai do të lajë rrobat e tij dhe do të
jetë i pastër. 35 Por në qoftë se, pasi është
shpallur i pastër, qerja është përhapur mbi
lëkurë, 36 prifti do ta kontrollojë atë; në
qoftë se qerja është përhapur mbi lëkurë,
prifti nuk duhet të kërkojë qimen e verdhë;
ai është i papastër. 37 Por në qoftë se qerja
duket se është ndaluar dhe në të janë rritur
qime të zeza, qerja është shëruar; ai është
i pastër dhe prifti do ta shpallë të pastër.
38 Në rast se një burrë apo një grua ka mbi
lëkurën e trupit të tij njolla të shndrit-
shme, veçanërisht njolla të shndritshme
bardhoshe, 39 prifti do t'i shqyrtojë; dhe në
qoftë se njollat e shndritshme mbi lëkurën
e trupit të tyre kanë një ngjyrë të bardhë
të zbehtë, është një erupsion të lëkurës;
ai është i pastër. 40 Në rast se një njeriu i
bien flokët e kokës, është tullac, por është
i pastër. 41 Në rast se i bien flokët mbi ballë,
është tullac mbi ballë, por i pastër. 42 Por
në rast se në pjesën tullace të kokës ose të
ballit shfaqet një plagë e bardhë-kuqalashe,
është lebër, që ka shpërthyer mbi kokë
apo mbi ballë. 43 Prifti do ta shqyrtojë;
dhe në qoftë se ënjtja e plagës mbi pjesën
tullace të kokës apo të ballit është e bardhë-
kuqalashe, njëlloj si lebra mbi lëkurën e
trupit, 44 është lebroz; është i papastër, dhe
prifti do ta shpallë atë të papastër, për
shkak të plagës mbi kokën e tij. 45 Lebrozi,
i prekur nga kjo plagë, do të veshë rroba
të grisura dhe do ta mbajë kokën të zbu-
luar; do të mbulojë mjekrën e tij dhe do të
bërtasë: "papastër, papastër". 46 Do të jetë
i papastër tërë kohën që do të ketë plagën;
është i papastër; do të jetojë vetëm; do të
banojë jashtë kampit. 47 Në qoftë se ka një
plagë lebre mbi një palë rroba, qoftë rrobë
leshi apo një rrobë liri, 48 një stofë o një punë
me shtiza, prej liri ose leshi, në lëkurë apo
në çfarëdo sendi prej lëkure, 49 në se plaga
është e gjelbëruar ose kuqalashe mbi rrobat
apo mbi lëkurën, mbi stofin ose mbi punën
e bërë me shtiza, ose mbi çfarëdo tjetër
sendi të punuar me lëkurë, është plagë
lebre, dhe do t'i tregohet priftit. 50 Prifti
do të shqyrtojë plagën dhe do të izolojë
shtatë ditë atë që ka plagën. 51 Ditën e shtatë
do të ekzaminojë plagën; dhe në qoftë se
plaga është përhapur mbi rrobat, o mbi
stofën, o mbi trikotazhin, o mbi lëkurën
apo mbi çfarëdo sendi të punuar me lëkurë,
është një plagë lebre të keqe; është një gjë
e papastër. 52 Ai do t'i djegë këto rroba o
stofin ose trikotazhin prej leshi a prej liri
ose çfarëdo sendi të bërë me lëkurë, mbi të
cilin ndodhet plaga, sepse është një lebër e
keqe; do të digjen në zjarr. 53 Por në rast se
prifti ekzaminon plagën, dhe kjo nuk është
përhapur mbi rrobat o mbi stofin, o mbi
trikotazhin ose mbi çdo send prej lëkure,
54 prifti do të urdhërojë që të lahet sendi mbi
të cilin është kjo plagë, dhe do ta izolojë
personin për shtatë ditë të tjera. 55 Prifti
do të ekzaminojë plagën, mbasi të jetë larë;
në qoftë se plaga nuk ka ndryshuar ngjyrë,
edhe sikur të mos jetë përhapur, është
gjë e papastër; do ta djegësh në zjarr; ajo
vazhdon të hajë nga brenda apo nga jashtë.
56 Në qoftë se prifti e ekzaminon dhe plaga,
pasi është larë, është përmirësuar, do ta
shkulë nga rrobat, a nga lëkura, a nga stofi
apo nga trikotazhi. 57 Por në rast se duket
ende mbi rrobat, stofin, trikotazhin, ose
mbi çdo send tjetër prej lëkure, është një e
keqe që po përhapet; do të djegësh me zjarr
sendin mbi të cilin ndodhet plaga. 58 Rrobat,
o stofi, o trikotazhi ose çdo send tjetër i
bërë me lëkurë që ke larë dhe nga i cili
është zhdukur plaga, do të lahet një herë
të dytë dhe do të jetë i pastër. 59 Ky është
ligji për plagën e lebrës mbi një palë rroba
leshi ose prej liri, mbi stofin apo trikotazh
ose çfarëdo sendi të bërë prej lëkure, për
ta shpallur të pastër apo për ta shpallur të
papastër".

14

1 Zoti i foli akoma Moisiut, duke i thënë:
2 "Ky është ligji lidhur me lebrozin për
ditën e pastrimit të tij. Ai do t'i çohet
priftit. 3 Prifti do të dalë nga kampi dhe
do ta vizitojë atë dhe në qoftë se plaga e
lebrës i është shëruar të lebrosurit, 4 prifti
do të urdhërojë të merren për atë që do të
pastrohet dy zogj të gjallë dhe të pastër,
dru kedri, nga skarlati dhe hisopi. 5 Prifti
do të urdhërojë që të theret një nga zogjtë
në një enë prej argjili me ujë të rrjedhshëm.
6 Pastaj do të marrë zogun e gjallë, drurin

e kedrit, skarlatin dhe hisopin, dhe do
t'i zhytë, me zogun e gjallë, në gjakun e
zogut të therur në ujë të rrjedhshëm. 7 Do
ta spërkatë pastaj shtatë herë mbi atë që
duhet të pastrohet nga lebra; do ta shpallë
atë të pastër dhe do ta lërë të shkojë të lirë
zogun e gjallë nëpër fusha. 8 Ai që duhet
të pastrohet do të lajë rrobat e tij, do të
rruajë tërë qimet e tij, do të lahet në ujë
dhe do të jetë i pastër. Pas kësaj mund të
hyjë në kamp, por do të qëndrojë shtatë
ditë jashtë çadrës së tij. 9 Ditën e shtatë
do të rruajë tërë qimet e kokës së tij, të
mjekrës së tij dhe të vetullave të tij; do
të rruajë shkurt të gjitha qimet e tij. Do
të lajë rrobat e tij dhe do të lajë trupin e
tij në ujë dhe do të jetë i pastër. 10 Ditën
e tetë do të marrë dy qengja pa të meta,
një qengj femër njëvjeçar pa të meta, tri të
dhjeta efe majë mielli, të përziera me vaj,
si një ofertë ushqimi, dhe një log vaji; 11 dhe
prifti që kryen pastrimin do të paraqesë
atë që duhet të pastrohet dhe të gjitha
këto gjëra para Zotit në hyrje të çadrës së
mbledhjes. 12 Pastaj prifti do të marrë një
qengj dhe do ta ofrojë si flijim riparimi,
me logun e vajit, dhe do t'i tundë si një
ofertë e tundur para Zotit. 13 Do ta therë
pastaj qengjin në vendin ku theren flijimet
për mëkatin dhe olokaustet, në vendin e
shenjtë, sepse si flijim riparimi i përket
priftit, kështu është flijimi për mëkatin;
është gjë shumë e shenjtë. 14 Prifti do të
marrë pak gjak nga flijimi i riparimit dhe
do ta vërë në skajin e veshit të djathtë të atij
që duhet të pastrohet, mbi gishtin e madh
të dorës së tij të djathtë dhe mbi gishtin e
madh të këmbës së tij të djathtë. 15 Pastaj
prifti do të marrë pak vaj nga logu dhe do
ta derdhë mbi pëllëmbën e dorës së tij të
majtë; 16 pastaj prifti do të ngjyejë gishtin
e dorës së tij të djathtë në vajin që ka në
dorën e majtë dhe me gishtin do të spërkatë
shtatë herë pak vaj përpara Zotit. 17 Dhe
nga mbetja e vajit që ka në dorë, prifti do
të vërë pak në skajin e veshit të djathtë
të atij që duhet të pastrohet, mbi gishtin
e madh të dorës së tij të djathtë dhe mbi
gishtin e madh të këmbës së tij të djathtë,
në vendin ku ka vënë gjakun e flijimit të
riparimit. 18 Mbetjen e vajit që ka në dorë,
prifti do ta vërë mbi kokën e atij që duhet
të pastrohet; kështu prifti do të bëjë për
të shlyerjen përpara Zotit. 19 Pastaj prifti
do të ofrojë flijimin për mëkatin dhe do të
bëjë shlyerjen për atë që do të pastrohet
nga papastërtia e tij; pas kësaj do të therë
olokaustin. 20 Prifti do të ofrojë olokaustin
dhe blatimin e ushqimit mbi altar; kështu ai
do të ketë mundësi të bëjë për të shlyerjen
dhe ai do të jetë i pastër. 21 Në rast se
ky person është i varfër dhe nuk mund t'i
sigurojë këto gjëra, do të marrë vetëm një
qengj për ta ofruar si flijim për shkeljen e
kryer, si një ofertë të tundur, për të bërë
shlyerjen 22 dhe dy turtuj apo dy pëllumba
të rinj, sipas mundësive të tij; njëri do të
jetë për flijimin për mëkatin dhe tjetri për
olokaustin. 23 Ditën e tetë do t'i çojë, për
pastrimin e tij, këto gjëra priftit në hyrje
të çadrës së mbledhjes përpara Zotit. 24 Dhe
prifti do të marrë qengjin e flijimit për
shkeljen dhe logun e vajit, dhe do t'i tundë
si një ofertë e tundur përpara Zotit. 25 Pastaj
do të therë qengjin e flijimit për shkeljen
e kryer. Prifti do të marrë pak gjak nga
flijimi për shkeljen dhe do ta vërë në skajin
e veshit të djathtë të atij që do të pastrohet
mbi gishtin e madh të dorës së tij të djathtë
dhe mbi gishtin e madh të këmbës së tij të
djathtë. 26 Prifti do të derdhë pak vaj mbi
pëllëmbën e dorës së tij të majtë. 27 Dhe
me gishtin e dorës së tij të djathtë, prifti
do të spërkasë shtatë herë pak nga vaji që
ka në dorën e tij të majtë përpara Zotit.
28 Pastaj prifti do të vërë pak nga vaji që ka
në dorë mbi skajin e veshit të djathtë të atij
që duhet të pastrohet, mbi gishtin e tij të
madh të dorës së djathtë dhe mbi gishtin e
madh të këmbës së tij të djathtë, në vendin
ku ka vënë gjakun e flijimit të shkeljes.
29 Mbetjen e vajit që ka në dorë, prifti do ta
vërë mbi kokën e atij që do të pastrohet,
për të bërë shlyerjen për atë përpara Zotit.
30 Pastaj do të ofrojë një nga turtujt a një
nga të dy pëllumbat e rinj, sipas mundësive
të tij; 31 do të ofrojë atë që ka mundur të
sigurojë, njërin si flijim për mëkatin dhe
tjetrin si olokaust, bashkë me blatimin e
ushqimit; kështu prifti do të bëjë shlyerjen
përpara Zotit për atë që do të pastrohet.
32 Ky është ligji për atë që është prekur
nga plaga e lebrës dhe nuk ka mjetet për
të siguruar atë që kërkohet për pastrimin

e tij”. 33 Zoti u foli akoma Moisiut dhe
Aaronit, duke thënë: 34 “Kur do të hyni në
vendin e Kanaanit që unë ju jap në pronësi,
në rast se dërgoj plagën e lebrës në një
shtëpi të vendit që është prona juaj, 35 i zoti
i shtëpisë do të shkojë t’ia deklarojë priftit,
duke thënë: “Më duket se ka një farë plage
në shtëpinë time”. 36 Atëherë prifti do të
urdhërojë që të zbrazet shtëpia para se ai të
hyjë për të shqyrtuar plagën, me qëllim që
gjithçka që ndodhet në shtëpi të mos bëhet
e papastër. Pastaj prifti do të hyjë për të
ekzaminuar shtëpinë. 37 Do të ekzaminojë
pastaj plagën; në qoftë se plaga që ndodhet
mbi muret e shtëpisë ka disa zgavra të
gjelbëra apo të kuqërreme që duken më
të thella se sipërfaqja e mureve, 38 prifti
do të dalë nga shtëpia, te porta dhe do ta
mbyllë shtëpinë për shtatë ditë. 39 Ditën
e shtatë prifti do të kthehet dhe do ta
ekzaminojë shtëpinë; në rast se plaga është
përhapur në muret e shtëpisë, 40 prifti do
të urdhërojë që të hiqen gurët mbi të cilët
ndodhet plaga dhe t’i hedhin në një vend
të papastër jashtë qytetit. 41 Pastaj do të
urdhërojë që të kruhet pjesa e brendshme
e shtëpisë rreth e qark, dhe do ta hedhin
suvanë që kanë rrëzuar jashtë qytetit, në
vend të papastër. 42 Pastaj do të marrin
gurë të tjerë dhe do t’i vënë në vendin e
të parëve, dhe do të marrin gëlqere tjetër
për të suvatuar shtëpinë. 43 Por në rast se
plaga shpërthen përsëri në shtëpi, mbasi
janë hequr gurët dhe mbasi shtëpia është
kruar dhe është suvatuar përsëri, 44 prifti
do të hyjë për të kontrolluar shtëpinë; në
qoftë se plaga është e përhapur në shtëpi,
kemi një lebër të keqe në shtëpi; kjo është e
papastër. 45 Prandaj do ta shëmbë shtëpinë
dhe do t’i çojë gurët, lëndën e drurit dhe
suvanë jashtë qytetit, në një vend të pa-
pastër. 46 Përveç kësaj kushdo që hyn në
shtëpi gjatë gjithë kohës që mbeti e mbyl-
lur, do të jetë i papastër deri në mbrëmje.
47 Kush fle në shtëpi, do të lajë rrobat e
tij; po kështu ai që ha në shtëpi do të
lajë rrobat e tij. 48 Por në qoftë se prifti
hyn në shtëpi dhe e kontrollon, dhe plaga
nuk është përhapur në shtëpi pasi është
suvatuar, prifti do ta shpallë atë të pastër,
sepse plaga është shëruar. 49 Pastaj, për
të pastruar shtëpinë, do të marrë dy zogj,
dru kedri, skarlat dhe hisop; 50 do të therë
pastaj një nga zogjtë në një enë argjili me
ujë të rrjedhshëm; 51 dhe do të marrë drurin
e kedrit, hisopin, skarlatin dhe zogun e
gjallë, dhe do t’i zhytë në gjakun e zogut
të therur dhe në ujë të rrjedhshëm, dhe do
ta spërkatë shtëpinë shtatë herë. 52 Kështu
do ta pastrojë shtëpinë me gjakun e zogut,
me ujin e rrjedhshëm, me zogun e gjallë,
me drurin e kedrit, me hisopin dhe me
skarlatin; 53 por do ta lërë zogun të ikë i
lirë jashtë qytetit, nëpër fusha; kështu do
të bëjë shlyerjen, për shtëpinë, dhe kjo do
të jetë e pastër. 54 Ky është ligji për çdo
plagë të lebrës dhe të qeres, 55 për lebrën
e rrobave dhe të shtëpisë, 56 për ënjtjet,
puçrrat me qelb dhe njollat e shndritshme,
57 për të mësuar kur një gjë është e papastër
dhe kur është e pastër. Ky është ligji për
lebrën”.

15

1 Zoti u foli akoma Moisiut dhe Aaronit,
duke u thënë: 2 “Foluni bijve të Izraelit
dhe u thoni atyre: Kushdo që ka një fluks
nga trupi i tij, ky fluks është i papastër.
3 Papastërtia e tij është prodhuar nga fluksi:
ai është i papastër për sa kohë fluksi i trupit
të tij është ende në veprim, ashtu edhe
kur fluksi në trupin e tij është ndaluar.
4 Çdo shtrat mbi të cilin shtrihet ai që ka
fluksin do të jetë i papastër; po ashtu do
të jetë e papastër çdo gjë mbi të cilën ai
ulët. 5 Kushdo që prek shtratin e tij do të
lajë rrobat e tij dhe do të lahet me ujë, dhe
ka për të qënë i papastër deri në mbrëmje.
6 Kush ulet mbi çfarëdo gjëje mbi të cilën
është ulur ai që ka fluksin, do të lajë rrobat
e tij dhe veten me ujë, dhe do të jetë i
papastër deri në mbrëmje. 7 Kush prek
trupin e atij që ka fluksin, do të lajë rrobat
e tij dhe do të lahet në ujë, dhe do të jetë
i papastër deri në mbrëmje. 8 Në qoftë se
ai që ka fluksin pështyn mbi dikë që është
i pastër, ky do të lajë rrobat e tij dhe do të
lahet në ujë, dhe do të jetë i papastër deri në
mbrëmje. 9 Çdo shalë mbi të cilën hipën ai
që ka fluksin do të jetë e papastër. 10 Kushdo
që prek çfarëdo gjëje që ka qenë nën të, do
të jetë i papastër deri në mbrëmje. Kushdo
që trasporton këto sende do të lajë rrobat
e tij dhe do të lahet me ujë, dhe do të jetë
i papastër deri në mbrëmje. 11 Kushdo që
prek atë që ka fluksin, pa i larë duart, duhet

të lajë rrobat e tij dhe të lahet në ujë, dhe
do të jetë i papastër deri në mbrëmje. [12] Ena
prej balte, e prekur nga ai që ka fluksin,
do të thyhet; dhe çdo enë prej druri do të
lahet në ujë. [13] Kur ai që ka fluksin është
pastruar nga fluksi i tij, do të numërojë
shtatë ditë për pastrimin e tij; pastaj do të
lajë rrobat e tij dhe do të lajë trupin e tij në
ujë të rrjedhshëm, dhe do të jetë i pastër.
[14] Ditën e tetë do të marrë dy turtuj ose dy
pëllumba të rinj dhe do të vijë përpara Zotit
në hyrje të çadrës së mbledhjes, dhe do t'ia
japë priftit. [15] Prifti do t'i ofrojë: njërin si
flijim për mëkatin dhe tjetrin si olokaust;
kështu prifti do të bëjë shlyerjen për të
përpara Zotit, për shkak të fluksit të tij.
[16] Në rast se një njeri ka një lëshim fare, ai do
të lajë tërë trupin e tij në ujë, dhe do të jetë
i papastër deri në mbrëmje. [17] Çdo rrobë
dhe çdo lëkurë mbi të cilat ka farë do të
lahet me ujë, dhe do të jetë e papastër deri
në mbrëmje. [18] Në rast se një burrë bie në
shtrat me një grua dhe ka një lëshim fare,
do të lahen që të dy me ujë dhe do të jenë
të papastër deri në mbrëmje. [19] Në qoftë se
një grua ka një fluks në trupin e saj, dhe
ky është një fluks gjaku, papastërtia e saj
do të zgjasë shtatë ditë; kushdo që e prek
atë do të jetë i papastër deri në mbrëmje.
[20] Çfarëdo gjë mbi të cilën ajo shtrihet gjatë
papastërtisë së saj, do të jetë e papastër;
çfarëdo gjë mbi të cilën ulet, do të jetë e
papastër. [21] Kushdo që prek shtratin e saj
do të lajë rrobat e tij dhe do të lahet në ujë,
dhe do të jetë i papastër deri në mbrëmje.
[22] Kushdo që prek çfarëdo gjë mbi të cilën
ajo është ulur, do të lajë rrobat e tij dhe do
të lahet në ujë; do të jetë i papastër deri në
mbrëmje. [23] Kur ajo është ulur mbi shtrat
ose mbi çfarëdo gjë tjetër, kur dikush e prek
atë do të jetë i papastër deri në mbrëmje.
[24] Në rast se një burrë bie në shtrat me të,
papastërtia e saj kalon mbi të dhe ai do
të jetë i papastër për shtatë ditë; dhe çdo
shtrat mbi të cilin ai shtrihet, do të jetë i
papastër. [25] Në qoftë se një grua ka një fluks
gjaku prej disa ditësh jashtë kohës së pa-
pastërtisë së zakoneve, ose fluksi vazhdon
tej kohës së duhur, ajo do të jetë e papastër
për gjithë ditët e fluksit të papastër, ashtu
si është në ditët e papastërtisë së saj të
zakoneve. [26] Çdo shtrat mbi të cilin shtrihet
gjatë ditëve të fluksit të saj, do të jetë për
të si shtrati i zakoneve të saj; dhe çdo
gjë mbi të cilën ajo ulet do të ketë po atë
papastërti të zakoneve të saj. [27] Kushdo që
prek këto gjëra do të jetë i papastër; do të
lajë rrobat e tij dhe do të lahet në ujë; do të
jetë i papastër deri në mbrëmje. [28] Por pas
pastrimit të saj nga fluksi, do të numërojë
shtatë ditë, dhe pastaj do të jetë e pastër.
[29] Ditën e tetë do të marrë dy turtuj ose dy
pëllumba të rinj dhe do t'ia çojë priftit në
hyrje të çadrës së mbledhjes. [30] Prifti do ta
ofrojë njërin prej tyre si flijim për mëkatin
dhe tjetrin si olokaust; prifti do të kryejë
për të shlyerjen, përpara Zotit, të fluksit që
e bënte të papastër. [31] Kështu do t'i mbani
të ndarë bijtë e Izraelit nga ajo që i ndot,
që të mos vdesin për shkak të papastërtisë
së tyre, duke ndotur tabernakullin tim që
ndodhet midis tyre. [32] Ky është ligji për atë
që ka një fluks dhe për atë që ka një lëshim
fare, gjë që e bën të papastër, [33] dhe për
gruan që vuan për shkak të zakoneve të saja
periodike, për burrin ose gruan që ka një
fluks dhe për burrin që bie në shtrat me një
grua të papastër".

16

[1] Zoti i foli Moisiut mbas vdekjes së dy
bijve të Aaronit, që vdiqën kur u paraqitën
para Zotit me zjarr të ndaluar. [2] Zoti i tha
Moisiut: "Foli Aaronit, vëllait tënd, dhe
thuaji të mos hyjë në çfarëdo kohe në shen-
jtërore, përtej perdes, përpara pajtuesit që
ndodhet mbi arkë, që të mos vdesë, sepse
unë do të shfaqem në renë mbi pajtuesin.
[3] Aaroni do të hyjë në shenjtërore në këtë
mënyrë; do të marrë një dem të vogël
për flijimin për mëkatin dhe një dash për
olokaustin. [4] Do të veshë tunikën e shenjtë
prej liri dhe do të mbajë mbi trupin e tij
pantallona prej liri; do të ngjeshë brezin
prej liri dhe do ta vërë mbi kokë çallmën
prej liri. Këto janë veshjet e shenjta; ai do t'i
veshë pasi ta ketë larë trupin me ujë. [5] Nga
asambleja e bijve të Izraelit do të marrë dy
cjep për flijimin e mëkatit dhe një dash për
olokaustin. [6] Aaroni do të ofrojë demin e
vogël për flijimin e mëkatit, që e ka për
vete, dhe do të bëjë shlyerjen për vete dhe
për shtëpinë e tij. [7] Pastaj do t'i marrë të
dy cjeptë dhe do t'i paraqesë përpara Zotit
në hyrje të çadrës së mbledhjes. [8] Aaroni

do t'i hedhë në short dy cjeptë: njëri prej
tyre do të caktohet për Zotin dhe tjetri
do të shërbejë si cjap për shlyerjen e fajit.
9 Aaroni do të afrojë cjapin e caktuar për
Zotin dhe do ta ofrojë si flijim për mëkatin;
10 por cjapi i caktuar si cjap fajshlyes do të
paraqitet i gjallë para Zotit, me qëllim që
mbi të të bëhet shlyerja dhe për ta çuar pas-
taj në shkretëtirë si cjap fajshlyes. 11 Aaroni
do të ofrojë, pra, demin e vogël të flijimit
për mëkatin dhe do të bëjë shlyerjen për
vete dhe për shtëpinë e tij; dhe do ta therë
demin e vogël të flijimit për mëkatin për
vete. 12 Pastaj do të marrë një temjanicë
plot me qymyrë të ndezur të marrë nga
altari përpara Zotit dhe do t'i ketë duart
e tij të mbushura me temjan të parfumuar
në pluhur, dhe do të çojë çdo gjë matanë
velit. 13 Do ta vërë temjanin mbi zjarr për-
para Zotit, me qëllim që reja e temjanit të
mbulojë pajtuesin që është mbi dëshminë;
kështu ai nuk do të vdesë. 14 Pastaj do të
marrë ca gjak të demit të vogël dhe do
ta spërkatë me gishtin e tij mbi pajtuesin
nga ana lindore, do të spërkatë shtatë herë
edhe pak gjak me gishtin e tij përpara pa-
jtuesit. 15 Pastaj do të therë cjapin e flijimit
për mëkatin, që është për popullin, dhe
do të çojë gjakun e tij matanë velit; dhe
do të bëjë me këtë gjak atë që ka bërë me
gjakun e demit të vogël; do ta spërkatë
mbi pajtuesin dhe para pajtuesit. 16 Kështu
do të bëjë shlyerjen për shenjtëroren, për
shkak të papastërtive të bijve të Izraelit, të
shkeljeve të tyre dhe të të gjitha mëkateve
të tyre. Do të veprojë në të njëjtën mënyrë
për çadrën e mbledhjes, që mbetet midis
tyre, në mes të papastërtive të tyre. 17 Në
çadrën e mbledhjes, kur ai do të hyjë në
shenjtëroren për të bërë shlyerjen, nuk do
të ketë njeri, deri sa ai të ketë dalë dhe të
ketë bërë shlyerjen për veten, për shtëpinë
e tij dhe për tërë asamblenë e Izraelit. 18 Ai
do të dalë drejt altarit që ndodhet para
Zotit dhe do të bëjë shlyerjen për të: do të
marrë ca gjak nga demi i vogël dhe ca gjak
nga cjapi dhe do ta vërë mbi brirët e altarit
rreth e qark. 19 Pastaj do të spërkatë ca
gjak mbi të me gishtin e tij shtatë herë me
radhë; kështu do ta pastrojë dhe do ta shen-
jtërojë nga papastërtitë e bijve të Izraelit.
20 Kur të ketë mbaruar së kryeri shlyerjen
për shenjtëroren, për çadrën e mbledhjes
dhe për altarin, do të afrojë cjapin e gjallë.
21 Aaroni do të vendosë të dyja duart e tij
mbi kokën e cjapit të gjallë dhe do të rrëfejë
mbi të tërë padrejtësitë e bijve të Izraelit,
të gjitha shkeljet e tyre, tërë mëkatet e
tyre, dhe do t'i vërë mbi kokën e cjapit;
pastaj do ta çojë në shkretëtirë me anë të
një njeriu të zgjedhur enkas. 22 Cjapi do
të mbartë mbi vete në tokë të vetmuar të
gjitha padrejtësitë e tyre dhe ai njeri do
ta lërë të shkojë në shkretëtirë. 23 Pastaj
Aaroni do të hyjë në çadrën e mbledhjes,
do të zhveshë rrobat e tij prej liri që kishte
veshur për të hyrë në shenjtërore dhe do
t'i lërë aty. 24 Do të lajë trupin e tij me ujë
në një vend të shenjtë, do të veshë rrobat e
tij dhe do të dalë për të ofruar olokaustin
e tij dhe olokaustin e popullit, dhe do të
bëjë shlyerjen për vete dhe për popullin.
25 Pastaj do të tymosë mbi altar dhjamin e
flijimit për mëkatin. 26 Ai që e ka lëshuar
cjapin, e zgjedhur si cjap fajshlyes, do të
lajë rrobat e tij dhe trupin e tij me ujë
dhe, mbas kësaj mund të kthehet në kamp.
27 Do të çohen pas kësaj jashtë kampit demi
i vogël i flijimit për mëkatin dhe cjapi i
flijimit për mëkatin, gjaku i të cilit është
çuar në shenjtërore për të bërë shlyerjen;
dhe do të djegin në zjarr lëkurët, mishin
dhe ndyrësitë e tyre. 28 Pastaj ai që i djeg do
të lajë rrobat dhe trupin e tij me ujë; pas
kësaj, ai mund të kthehet në kamp. 29 Ky
do të jetë për ju një ligj i përjetshëm: në
muajin e shtatë, ditën e dhjetë të muajit,
do të përulni shpirtrat tuaj dhe nuk do të
kryeni asnjë punë, as ai që ka lindur në
vend as i huaji që banon midis jush. 30 Sepse
atë ditë prifti do të bëjë shlyerjen për ju,
për t'ju pastruar, me qëllim që të jeni të
pastruar nga tërë mëkatet tuaja përpara
Zotit. 31 Është për ju një e shtunë madhësh-
tore pushimi dhe ju do të përulni shpirtrat
tuaj; është një ligj i përjetshëm. 32 Prifti, që
është vajosur dhe që është shenjtëruar për
të shërbyer si prift në vend të atit të tij,
do të bëjë shlyerjen dhe do të veshë rrobat
prej liri, rrobat e shenjta. 33 Ai do të bëjë
shlyerjen për shenjtëroren e shenjtë; do të
bejë shlyerjen për çadrën e mbledhjes dhe
për altarin, do të bëjë njëkohësisht shlyer-
jen për priftërinjtë dhe për tërë popullin e

asamblesë. [34] Ky do të jetë për ju një ligj i
përjetshëm, për të shlyer mëkatet e bijve
të Izraelit për të gjitha mëkatet e tyre, një
herë në vit". Dhe Moisiu bëri ashtu siç e
kishte urdhëruar Zoti.

17

[1] Zoti i foli akoma Moisiut, duke i thënë:
[2] "Foli Aaronit, bijve të tij dhe të gjithë bijve
të Izraelit dhe u thuaj atyre: Kjo është ajo
që Zoti ka urdhëruar, duke thënë: [3] Kushdo
nga shtëpia e Izraelit ther një ka ose një
qengj apo një dhi brenda kampit, ose jashtë
kampit, [4] dhe nuk e çon në hyrjen e çadrës
së mbledhjes për ta paraqitur si një ofertë
për Zotin përpara tabernakullit të Zotit,
do të mbahet si fajtor gjaku; ka derdhur
gjak dhe ky njeri do të shfaroset në mes
të popullit të tij; [5] dhe kjo me qëllim që
bijtë e Izraelit, në vend që të flijojnë flitë
e tyre në fusha, t'ia çojnë Zotit në hyrje
të çadrës së mbledhjes, priftit, dhe t'ia
ofrojnë Zotit si flijim falënderimi. [6] Prifti
do të spërkasë gjakun mbi altarin e Zotit,
në hyrje të çadrës së mbledhjes, dhe do
të tymosë dhjamin me erë shumë të kënd-
shme për Zotin. [7] Ata nuk do t'i ofrojnë më
flijimet e tyre demonëve, prapa të cilëve
janë poshtëruar. Ky do të jetë për ta një
ligj i përjetshëm, për gjithë brezat e tyre.
[8] U thuaj akoma: "Cilido burrë i shtëpisë
së Izraelit ose nga të huajt që banojnë
midis jush të ofrojë një olokaust apo një
flijim, [9] dhe po të mos e çojë në hyrjen e
çadrës së mbledhjes për t'ia ofruar Zotit,
ky njeri do të shfaroset në mes të popullit
të tij. [10] Në rast se dikush nga shtëpia e
Izraelit apo nga të huajt që banojnë midis
jush ha çfarëdo lloj gjaku, unë do ta kthej
fytyrën time kundër atij që ha gjak dhe do
ta shfaros në mes të popullit të tij. [11] Sepse
jeta e mishit është në gjak. Prandaj ju
kam urdhëruar ta vini mbi altar për të bërë
shlyerjen për jetën tuaj, sepse është gjaku
që bën shlyerjen e fajit për jetën. [12] Prandaj
u kam thënë bijve të Izraelit: asnjëri prej
jush nuk ka për të ngrënë gjak; as i huaji
që banon midis jush nuk ka për të ngrënë
gjak". [13] Dhe në qoftë se ndonjë prej bijve të
Izraelit ose të të huajve që banojnë midis
jush zë në gjah një kafshë ose një zog që
mund të hahet, do të derdhë gjakun e tij
dhe do ta mbulojë me dhe; [14] sepse është
jeta e çdo mishi; gjaku i tij mban jetën e
tij. Prandaj u kam thënë bijve të Izraelit:
"Nuk do të hani gjakun e asnjë mishi, sepse
jeta e çdo mishi është gjaku i tij; kushdo që
do ta hajë do të shfaroset". [15] Dhe çfarëdo
personi, qoftë i lindur në vend apo i huaj,
që ha një kafshë të ngordhur në mënyrë
natyrale apo të shqyer, do të lajë rrobat dhe
do të lahet vetë me ujë, dhe ka për të qenë i
papastër deri në mbrëmje; pastaj do të jetë
i pastër. [16] Por në rast se nuk lan rrobat e tij
dhe nuk lan trupin e tij, do të mbajë fajin e
paudhësisë së tij".

18

[1] Zoti i foli akoma Moisiut, duke i thënë:
[2] "Folu bijve të Izraelit dhe u thuaj atyre:
Unë jam Zoti, Perëndia juaj. [3] Nuk do të bëni
siç bëjnë në vendin e Egjiptit, ku keni ban-
uar, dhe nuk do të bëni siç bëjnë në vendin
e Kanaanit ku po ju çoj; ju nuk do të ndiqni
zakonet e tyre. [4] Do të zbatoni dekretet e
mia dhe do të respektoni statutet e mia,
duke iu përmbajtur atyre. Unë jam Zoti,
Perëndia juaj. [5] Do të respektoni statutet
dhe dekretet e mia, me anën e të cilave,
kushdo që i zbaton në praktikë, ka për të
jetuar. Unë jam Zoti. [6] Asnjë nga ju nuk
do t'i afrohet ndonjë të afërmi nga gjaku
për të zbuluar lakuriqësinë e tij. Unë jam
Zoti. [7] Nuk do të zbulosh lakuriqësinë e
atit tënd apo lakuriqësinë e nënës sate;
ajo është nëna jote; nuk do të zbulosh
lakuriqësinë e saj. [8] Nuk do të zbulosh
lakuriqësinë e gruas së atit tënd; ajo është
lakuriqësia e atit tënd. [9] Nuk do të zbulosh
lakuriqësinë e motrës sate, bijë e atit tënd
ose bijë e nënës sate, qoftë e lindur në
shtëpi ose jashtë saj. [10] Nuk do të zbulosh
lakuriqësinë e bijës së birit tënd apo të
bijës së bijës sate, sepse lakuriqësia e tyre
është vetë lakuriqësia jote. [11] Nuk do të
zbulosh lakuriqësinë e bijës së gruas të atit
tënd, e lindur nga ati yt; është motra jote;
mos zbulo lakuriqësinë e saj. [12] Nuk do të
zbulosh lakuriqësinë e motrës së atit tënd;
është një e afërme e ngushtë e atit tënd.
[13] Nuk do të zbulosh lakuriqësinë e motrës
së nënës sate, sepse është një e afërme e
ngushtë e nënës sate. [14] Nuk do të zbulosh
lakuriqësinë e vëllait të atit tënd; nuk do t'i
afrohesh gruas së tij; ajo është halla jote.
[15] Nuk do të zbulosh lakuriqësinë e nuses

së birit tënd; ajo është gruaja e djalit tënd;
mos zbulo lakuriqësinë e saj. 16 Nuk do të
zbulosh lakuriqësinë e gruas së vëllait tënd;
është lakuriqësia e vëllait tënd. 17 Nuk do
të zbulosh lakuriqësinë e një gruaje dhe të
bijës së saj; nuk do të marrësh bijën e birit
të saj, as bijën e bijës së saj për të zbuluar
lakuriqësinë; janë të afërm të ngushtë të
saj; është një incest. 18 Nuk do të marrësh
një grua bashkë me të motrën për ta bërë
shemër, duke zbuluar lakuriqësinë e saj
ndërsa tjetra është akoma gjallë. 19 Nuk
do t'i afrohesh një gruaje për të zbuluar
lakuriqësinë e saj në periudhën e papastër-
tisë së saj të shkaktuar nga zakonet. 20 Nuk
do të kesh marrëdhënie seksuale me gruan
e fqinjit tënd për t'u ndotur me të. 21 Nuk
do të lejosh që asnjë prej trashëgimtarëve
të tu t'i ofrohet Molekut; dhe nuk do të
përdhosësh emrin e Perëndisë tënd. Unë
jam Zoti. 22 Nuk do të kesh marrëdhënie
seksuale me një burrë, ashtu si bëhet me
një grua; është një gjë e neveritshme. 23 Nuk
do të bashkohesh me asnjë kafshë duke u
ndotur me të; gjithashtu asnjë grua të mos
i afrohet një kafshe për t'u bashkuar me të;
është një degjenerim i neveritshëm. 24 Mos
u ndotni me asnjë nga këto gjëra, sepse
me gjithë këto gjëra janë ndotur kombet
që po bëhem gati t'i përzë përpara jush.
25 Vendi është ndotur; prandaj unë do ta
dënoj për paudhësinë e tij, dhe vendi do
të vjellë banorët e tij. 26 Ju, pra, do të
respektoni statutet dhe dekretet e mia dhe
nuk do të kryeni asnjë nga ato gjëra të
neveritshme, as ai që ka lindur në vend
ashtu edhe i huaji që banon midis jush,
27 (sepse të gjithë këto gjëra të neveritshme
i kanë bërë banorët e vendit që ishin para
jush, dhe vendi është ndotur), 28 që edhe ju,
po të jetë se e ndotni, vendi të mos ju vjellë
ashtu si ka vjellë kombin që ishte para jush.
29 Sepse cilido që kryen ndonjë prej këtyre
gjërave të neveritshme, personat që i krye-
jnë do të shfarosen në mes të tyre. 30 Do të
respektoni, pra, urdhërimet e mia, nuk do
të ndiqni asnjë nga zakonet e neveritshme
që janë para jush dhe nuk do të ndoteni me
to. Unë jam Zoti, Perëndia juaj".

19

1 Zoti i foli akoma Moisiut, duke i thënë:
2 "Foli tërë asamblesë së bijve të Izraelit dhe
u thuaj atyre: Jini të shenjtë, sepse unë Zoti,
Perëndia juaj, jam i shenjtë. 3 Secili prej
jush të respektojë nënën dhe atin e tij, po
kështu të respektojë të shtunat e mia. Unë
jam Zoti Perëndia juaj. 4 Mos iu drejtoni
idhujve dhe mos bëni perëndi me metal të
shkrirë. Unë jam Zoti, Perëndia juaj. 5 Kur
t'i ofroni një flijim falënderimi Zotit, do
ta ofroni në mënyrë që të pëlqehet. 6 Do
të hahet po atë ditë që e ofroni dhe ditën
vijuese; dhe në rast se mbetet diçka deri
në ditën e tretë, do ta digjni me zjarr. 7 Në
rast se hahet ndonjë pjesë e tij ditën e tretë
është një gjë e neveritshme; flijimi nuk do
të pëlqehet. 8 Prandaj kushdo që e ha do
të rëndohet me fajin e paudhësisë së tij,
sepse ka përdhosur atë që është e shenjtë
për Zotin; ky njeri do të shfaroset në mes
të popullit të tij. 9 Kur do të korrni tokat
tuaja, nuk do të korrësh deri në cepat e
arës sate dhe nuk do të mbledhësh kallinjtë
që kanë mbetur pas korrjes sate; 10 dhe në
vreshtin tënd nuk do të kthehesh prapë,
as do të mbledhësh bistakët e mbetur nga
vreshti yt; do t'i lësh për të varfrin dhe
për të huajin. Unë jam Zoti, Perëndia juaj.
11 Nuk do të vidhni, nuk do të gënjeni dhe
nuk do të mashtroni njëri-tjetrin. 12 Nuk do
të bëni betim të rremë në emrin tim, nuk do
të përdhosni emrin e Perëndisë tuaj. Unë
jam Zoti. 13 Nuk do të mundosh fqinjin tënd
dhe as do ta vjedhësh; mëditjen e punëtorit
mos e mbaj te ti deri në mëngjesin vijues.
14 Nuk do të mallkosh të shurdhërin dhe nuk
do të vësh asnjë pengesë para të verbrit,
por do të kesh frikë nga Perëndia yt. Unë
jam Zoti. 15 Nuk do të bësh padrejtësi gjatë
gjykimit; nuk do të tregohesh i anshëm
me të varfërin as do të nderosh personat
e fuqishëm; por do të gjykosh të afërmin
tënd me drejtësi. 16 Nuk do të shkosh e të
sillesh duke shpifur nëpër popullin tënd,
as do të mbash qëndrim kundër jetës të të
afërmit tënd. Unë jam Zoti. 17 Nuk do të
urresh vëllanë tënd në zemrën tënde; qorto
gjithashtu fqinjin tënd, por mos u ngarko
me asnjë mëkat për shkak të tij. 18 Nuk
do të hakmerresh dhe nuk do të mbash
mëri kundër bijve të popullit tënd, por do
ta duash të afërmin tënd si veten tënde.
Unë jam Zoti. 19 Të respektoni statutet e
mia. Nuk do të bashkosh kafshë të llojeve
të ndryshme; nuk do të mbjellësh arën

tënde me lloje të ndryshme farërash, nuk
do të veshësh asnjë palë rroba të endura
me materiale të ndryshme. 20 Në qoftë se
dikush ka marrëdhënie seksuale me një
grua që është skllave e premtuar një njeriu,
por që nuk është shpenguar dhe nuk ka
fituar lirinë, do të dënohen që të dy, por
nuk do të dënohen me vdekje, sepse ajo
nuk ishte e lirë. 21 Burri do t'i çojë Zotit, në
hyrje të çadrës së mbledhjes, një dash si fli
për shkeljen; 22 dhe me dashin e flijimit për
shkeljen prifti do të bëjë për të shlyerjen
përpara Zotit për mëkatin që ai ka kryer;
dhe mëkati që ai ka kryer do t'i falet. 23 Kur
të hyni në vendin tuaj dhe të keni mbjellë
lloj-lloj drurësh frutorë, do t'i konsideroni
frutat e tyre si të parrethprera; për tre vjet
do të jenë për ju si të parrethprera; prandaj
nuk duhet të hahen. 24 Por vitin e katërt të
gjitha frutat e tyre do të jenë të shenjtëru-
ara, do të jenë për lavdinë e Zotit. 25 Vitin
e pestë do të hani frutat e tyre, me qëllim
që prodhimi i tyre të mund të rritet. Unë
jam Zoti, Perëndia juaj. 26 Nuk do të hani
asgjë që përmban gjak. Nuk do të zbatoni
asnjë lloj shortarie ose magjie. 27 Nuk do
t'i prisni rrumbullak flokët anëve të kokës,
as do të shkurtosh fundin e mjekrës sate.
28 Nuk do të bëni asnjë prerje në mishin
tuaj për një të vdekur, nuk do të bëni asnjë
tatuazh mbi trupin tuaj. Unë jam Zoti.
29 Mos e ndot bijën tënde duke e bërë kurvë,
që vendi të mos jepet pas kurvërisë dhe të
mos mbushet me prapësi. 30 Të respektoni
të shtunat e mia dhe do të keni respekt për
shenjtëroren time. Unë jam Zoti. 31 Mos
iu drejtoni mediumeve dhe magjistarëve;
mos u konsultoni për të mos u ndotur me
anë të tyre. Unë jam Zoti, Perëndia juaj.
32 Çohu në këmbë para atij që ka kokën të
zbardhur, nderoje plakun dhe ki frikë nga
Perëndia yt. Unë jam Zoti. 33 Kur një i huaj
banon bashkë me ju në vendin tuaj, mos e
trajtoni keq. 34 Të huajin që banon midis
jush ta trajtoni njëlloj si ai që ka lindur
midis jush; ti do ta duash si veten tënde,
sepse edhe ju ishit të huaj në vendin e
Egjiptit. Unë jam Zoti, Perëndia juaj. 35 Nuk
do të bëni padrejtësi në gjykime, përsa u
përket masave të gjatësisë, të peshës dhe të
kapacitetit. 36 Do të keni peshore të sakta,
pesha të sakta, efa të saktë, hin të saktë.
Unë jam Zoti, Perëndia juaj që ju nxori nga
vendi i Egjiptit. 37 Do të respektoni, pra, të
gjitha statutet dhe dekretet e mia dhe do t'i
vini në zbatim. Unë jam Zoti.

20

1 Zoti i foli akoma Moisiut, duke i thënë:
2 "Do t'u thuash bijve të Izraelit: Cilido nga
bijtë e Izraelit ose nga të huajt që banojnë
në Izrael do që t'i japë Molekut ndonjë
nga trashëgimtarët e tij, do të dënohet me
vdekje; populli i vendit do ta vrasë me gurë.
3 Unë vet do ta kthej fytyrën time kundër
këtij njeriu dhe do ta shfaros në mes të
popullit të tij, sepse i ka dhënë Molekut
disa nga trashëgimtarët e tij për të ndotur
shenjtëroren time dhe për të përdhosur
emrin tim të shenjtë. 4 Dhe në rast se
populli i vendit mbyll sytë para këtij njeriu,
kur ai i jep trashëgimtarët e tij Molekut,
dhe nuk e dënon me vdekje, 5 do të jem
unë që do ta kthej fytyrën time kundër
këtij njeriu dhe kundër familjes së tij, do ta
shfaros në mes të popullit të tij atë dhe tërë
ata që kurvërohen me të, duke u shitur para
Molekut. 6 Dhe në rast se një person u drej-
tohet mediumeve dhe magjistarëve për t'u
kurvëruar pas tyre, unë do ta kthej fytyrën
time kundër këtij personi dhe do ta shfaros
në mes të popullit të tij. 7 Shenjtërohuni,
pra, dhe qofshi të shenjtë, sepse unë jam
Zoti, Perëndia juaj. 8 Respektoni statutet e
mia dhe i vini në zbatim. Unë jam Zoti që ju
shenjtëron. 9 Kushdo që mallkon të atin ose
të ëmën, do të dënohet me vdekje, sepse
ka mallkuar të atin o të ëmën; gjaku i tij
do të bjerë mbi të. 10 Në rast se ndonjëri
shkel kurorën me gruan e një tjetri, në
qoftë se shkel kurorën me gruan e fqinjit
të tij, shkelësi dhe shkelësja e kurorës do
të dënohen me vdekje. 11 Në qoftë se dikush
bie në shtrat me gruan e atit të tij, ai zbulon
lakuriqësinë e të atit; prandaj që të dy do të
dënohen pa tjetër me vdekje; gjaku i tyre
do të bjerë mbi ta. 12 Në rast se dikush bie
në shtrat me nusen e birit të tij, që të dy
do të dënohen me vdekje; kanë kryer një
degjenerim të neveritshëm; gjaku i tyre do
të bjerë mbi ta. 13 Në qoftë se dikush ka
marrëdhënie seksuale me një burrë ashtu
si ato që bëhen me një grua, që të dy kanë
kryer një degjenerim të neveritshëm, do të
dënohen pa tjetër me vdekje; gjaku i tyre

do të bjerë mbi ta. [14] Në qoftë se dikush
merr për grua bijën dhe nënën e saj, kemi
një incest; do të digjen në zjarr si ai ashtu
dhe ato, me qëllim që të mos ketë incest
midis jush. [15] Në rast se një burrë bashkohet
me një kafshë, ai do të dënohet me vdekje;
do të vritet edhe kafsha. [16] Në rast se një
grua i afrohet një kafshe për t'u bashkuar
me të, do të vrasësh gruan dhe kafshën; do
të dënohen pa tjetër me vdekje; gjaku i tyre
do të bjerë mbi ta. [17] Në qoftë se dikush merr
motrën e vet, bijën e atit të tij ose bijën
e nënës së tij dhe sheh lakuriqësinë e saj
dhe ajo sheh lakuriqësinë e tij, ky është një
turp; të dy do të shfarosen në sytë e bijve
të popullit të tyre; ai ka zbuluar lakuriqës-
inë e motrës së vet; do të mbajë dënimin
e paudhësisë së tij. [18] Në rast se dikush
bie në shtrat me një grua gjatë kohës së
zakoneve të saj dhe zbulon lakuriqësinë e
saj, ai ka zbuluar fluksin e saj dhe ajo ka
zbuluar fluksin e gjakut të vet; që të dy
do të shfarosen në mes të popullit të tyre.
[19] Nuk do të zbulosh lakuriqësinë e motrës
së nënës sate ose të motrës së atit tënd,
sepse në këtë mënyrë zbulohet lakuriqësia
e një të afërmi të një gjaku; që të dy do të
mbajnë dënimin e paudhësisë së tyre. [20] Në
qoftë se dikush bie në shtrat me gruan e
ungjit të tij, ai zbulon lakuriqësinë e ungjit
të tij; që të dy do të mbajnë dënimin për
mëkatin e tyre; do të vdesin pa fëmijë. [21] Në
qoftë se dikush merr gruan e vëllait të tij,
kjo është një gjë e papastër; ai ka zbuluar
lakuriqësinë e vëllait të tij; nuk do të kenë
fëmijë. [22] Do të respektoni, pra, të gjitha
statutet dhe dekretet e mia dhe do t'i vini
në zbatim, me qëllim që vendi ku po ju çoj
të banoni të mos ju vjellë jashtë. [23] Dhe nuk
do të ndiqni zakonet e kombeve që unë po
bëhem gati t'i përzë përpara jush; ata i kanë
bërë tërë këto gjëra, prandaj unë i urrej.
[24] Por juve ju thashë: Ju do të shtini në dorë
vendin e tyre; do t'ju jap si pronë; është një
vend ku rrjedh qumësht dhe mjaltë. Unë
jam Zoti, Perëndia juaj, që ju ka ndarë nga
popujt e tjerë. [25] Do të dalloni, pra, kafshët
e pastra nga ato të papastra, zogjtë e pastër
nga ata të papastër, dhe nuk do bëheni të
neveritshëm duke ngrënë kafshë, zogj o
çfarëdo gjë që hiqet zvarrë mbi tokë dhe që
unë i kam veçuar për ju si të papastra. [26] Dhe
do të jeni të shenjtë për mua, sepse unë,
Zoti, jam i shenjtë, dhe ju kam ndarë nga
popujt e tjerë me qëllim që të jeni të mitë.
[27] Në qoftë se një burrë apo një grua është
medium apo magjistar, ata do të dënohen
pa tjetër me vdekje; do t'i vrisni me gurë;
gjaku i tyre do të bjerë mbi ta".

21

[1] Zoti i tha akoma Moisiut: "Folu
priftërinjve, bijve të Aaronit, dhe u thuaj:
Asnjë prift të mos ndotet për një të vdekur
në mes të popullit të tij, [2] veç se po të jetë
një i afërm i tij i një gjaku: nëna, ati, biri,
bija, vëllai [3] dhe motra e tij ende e virgjër
që jeton me të, dhe që nuk është martuar
ende; për atë mund të ndotet. [4] Duke qënë
një udhëheqës në mes të popullit të tij, nuk
do të ndotet duke përdhosur veten e tij.
[5] Priftërinjtë nuk do të bëjnë tonsurën mbi
kokën e tyre, nuk do të rruajnë mjekrën
e tyre dhe nuk do të bëjnë prerje mbi
mishin e tyre. [6] Do të jenë të shenjtë për
Perëndinë e tyre dhe nuk do të përdhosin
emrin e Perëndisë së tyre, sepse i ofrojnë
flijime Zotit, të përgatitura me zjarr dhe
bukën Perëndisë së tyre; prandaj do të
jenë të shenjtë. [7] Nuk do të marrin për
grua një kurvë, as edhe një grua faqenxirë;
nuk do të marrin një grua të ndarë nga
burri, sepse janë të shenjtë ndaj Perëndisë
së tyre. [8] Ti do ta konsiderosh priftin të
shenjtë, sepse ai i ofron bukën Perëndisë
tënd; ai ka për të qënë i shenjtë për ty,
sepse unë, Zoti që ju shenjtëroj, jam i
shenjtë. [9] Në rast se bija e një prifti humb
nderin duke u bërë kurvë, ajo turpëron
të atin: ajo do të digjet me zjarr. [10] Por
ai që është kryeprift midis vëllezërve të
tij, mbi kokën e të cilit është vënë vaji i
vajosjes dhe që është shenjtëruar për të
veshur rrobat e shenjta, nuk do të zbulojë
kokën dhe nuk do të shqyejë rrobat. [11] Nuk
do t'i afrohet asnjë kufome; nuk do të
ndotet as për të atin, as për të ëmën. [12] Nuk
do të dalë nga shenjtërorja dhe nuk do
të përdhosë shenjtëroren e Perëndisë së
tij, sepse shenjtërimi i vajosjes nga ana e
Perëndisë është mbi të. Unë jam Zoti. [13] Do
të marrë për grua një virgjëreshë. [14] Nuk
do të marrë as grua të ve, as të ndarë nga
burri, as grua faqenxirë, as kurvë; por do të
marrë për grua një virgjëreshë nga populli

i tij. 15 Nuk do të turpërojë trashëgimtarët
e tij në mes të popullit; sepse unë jam
Zoti që ju shenjtëron". 16 Zoti i foli akoma
Moisiut, duke i thënë: 17 "Foli Aaronit dhe
i thuaji: Në brezat e ardhshëm asnjë burrë
nga fisi yt, që ka ndonjë gjymtim, nuk do
të mund të afrohet për të ofruar bukën
e Perëndisë së tij; 18 sepse asnjë njeri që ka
ndonjë gjymtim nuk do të mund të afrohet:
as i verbri, as i çali as ai që ka një fytyrë
të përçudnuar, ose ka një gjymtyrë të
deformuar, 19 një thyerje të këmbës apo të
dorës, 20 as gungaçi as shkurtabiqi as ai që ka
një njollë në sy apo një ekzemë, a zgjeben
apo herdhet të shtypura. 21 Asnjë burrë nga
fisi i priftit Aaron që ka ndonjë gjymtim
nuk do të afrohet për t'i ofruar flijimet e
bëra me zjarr Zotit. Ka një gjymtim; të mos
afrohet për të ofruar bukën e Perëndisë
së tij. 22 Ai do të mund të hajë bukën e
Perëndisë së tij, gjëra shumë të shenjta dhe
gjëra të shenjta; 23 nuk do t'i afrohet velit as
edhe altarit, sepse ka një gjymtim. Nuk do
të përdhosë vendet e mia të shenjta, sepse
unë jam Zoti që i shenjtëroj". 24 Dhe Moisiu
ia tha këto gjëra Aaronit, bijve të tij dhe
gjithë bijve të Izraelit.

22

1 Zoti i foli akoma Moisiut, duke i thënë:
2 "Folu Aaronit dhe bijve të tij që të heqin
dorë nga gjërat e shenjta që më janë shen-
jtëruar nga bijtë e Izraelit dhe të mos përd-
hosin emrim tim të shenjtë. Unë jam Zoti.
3 U thuaj atyre: "Cilido burrë i fisit tuaj
që në brezat e ardhshme do t'u afrohet në
gjendje papastërtie gjërave të shenjta, që
bijtë e Izraelit ia kanë shenjtëruar Zotit,
do të shfaroset nga prania ime. Unë jam
Zoti. 4 Asnjë burrë nga fisi i Aaronit, i
sëmurë nga lebra ose me fluks qoftë, nuk
do të hajë gjëra të shenjta deri sa të bëhet
i pastër. Gjithashtu ai që prek çfarëdo gjë
që është bërë e papastër nga kontakti me
një kufomë, apo ai që ka pasur një lëshim
fare, 5 ose ai që ka prekur një zvarranik që
e ka bërë të papastër, ose një njeri që i ka
komunikuar një papastërti të çfarëdo lloji,
6 personi që ka prekur këto gjëra do të jetë
i papastër deri në mbrëmje dhe nuk ka për
të ngrënë gjëra të shenjta para se të ketë
larë trupin e tij me ujë; 7 mbas perëndimit
të diellit do të jetë i pastër dhe do të mund
të hajë gjëra të shenjta, sepse janë ushqimi
i tij. 8 Prifti nuk do të hajë mish kafshe të
ngordhur në mënyrë të natyrshme apo të
shqyer, për të mos u bërë i papastër. Unë
jam Zoti. 9 Priftërinjtë do të respektojnë,
pra, atë që kam urdhëruar, përndryshe do
të mbajnë dënimin e mëkatit të tyre dhe
do të vdesin sepse kanë përdhosur gjërat
e shenjta. Unë jam Zoti që i shenjtëroj.
10 Asnjë i huaj nuk do të hajë gjëra të shenjta;
as një mik i priftit, as një rrogtar nuk do të
mund të hajë gjërat e shenjta. 11 Por në rast
se prifti ble një person me paratë e tij, ky
do të mund të hajë nga ky ushqim ashtu si
edhe ata që kanë lindur në shtëpinë e tij;
këta mund të hanë nga ushqimi i tij. 12 Bija
e priftit që është martuar me një të huaj
nuk do të hajë gjëra të shenjta të ofruara
për ngritje. 13 Por në qoftë se bija e priftit ka
mbetur e ve, apo është ndarë nga burri dhe
nuk ka fëmijë, dhe është kthyer të rrijë me
të atin ashtu si kur ishte e re, do të mund të
hajë nga buka e atit të saj; po asnjë i huaj
nuk do ta hajë atë. 14 Në qoftë se dikush
ha gabimisht një gjë të shenjtë, do t'i japë
priftit gjënë e shenjtë, duke i shtuar një të
pestën. 15 Priftërinjtë nuk do të përdhosin,
pra, gjërat e shenjta të bijve të Izraelit, që
ata i ofrojnë Zotit për ngritje, 16 dhe nuk
do të bëjnë që ata të mbajnë dënimin e
mëkatit për të cilin do të bëheshin fajtorë,
duke ngrënë gjërat e tyre të shenjta; sepse
unë, Zoti, i shenjtëroj"". 17 Zoti i foli akoma
Moisiut duke i thënë: 18 "Folu Aaronit, bijve
të tij dhe gjithë bijve të Izraelit dhe u
thuaj atyre: Kushdo nga shtëpia e Izraelit
ose nga të huajt në Izrael, që paraqet si
olokaust për Zotin një ofertë për çfarëdo
kushti ose çfarëdo dhurate sipas dëshirës;
19 për të qënë i mirëpritur, do të ofrojë
një mashkull, pa të meta, të marrë nga
qetë, nga dhentë apo nga dhitë. 20 Nuk do
të ofroni asgjë që ka një të metë, sepse
nuk do të ishte e pëlqyer. 21 Kur dikush i
ofron Zotit një flijim falënderimi, që është
marrë nga kopeja apo nga tufa, qoftë për
të përmbushur një kusht, qoftë si ofertë
vullnetare, viktima për t'u pëlqyer duhet të
jetë e përsosur; nuk duhet të ketë asnjë të
metë. 22 Nuk do t'i ofroni Zotit një viktimë
të verbër, të çalë apo të gjymtuar, apo që
ka ulcera, ekzemë ose zgjebe; dhe nuk do

të bëni mbi altar flijime me zjarr për Zotin.
23 Do të mund të paraqesësh si ofertë vullnetare një ka ose një dele që ka një këmbë
shumë të gjatë apo shumë të shkurtër; por
si kusht nuk do të ishte i mirëpritur. 24 Nuk
do t'i ofrosh Zotit asnjë kafshë me herdhe
të vrara, a të shtypura, të këputura apo
të prera; flijime të tilla nuk do të bëni në
vendin tuaj. 25 Nuk do pranoni nga i huaji
asnjë nga këto viktima për ta ofruar si bukë
të Perëndisë tuaj, sepse në to ka gjymtime
dhe të meta; nuk do të pëlqeheshin për ju.
26 Zoti i foli akoma Moisiut, duke i thënë:
27 "Kur do të lindë një viç, a një qengj a një
kec, do ta lini shtatë ditë me të ëmën; nga
dita e tetë e tutje do të pëlqehet si flijim i
bërë me zjarr për Zotin. 28 Nuk do të therni
një lopë apo një dele me gjithë të voglin e
saj në të njëjtën ditë. 29 Kur do t'i ofroni
Zotit një flijim falënderimi, paraqiteni në
mënyrë që të pëlqehet. 30 Viktima do të
hahet po atë ditë; nuk do të lini asgjë
deri në mëngjes. Unë jam Zoti. 31 Do të
respektoni, pra, urdhërimet e mia dhe do
t'i vini në zbatim. Unë jam Zoti. 32 Nuk do
të përdhosni emrin tim të shenjtë, por do
të shenjtërohem në mes të bijve të Izraelit.
Unë jam Zoti që ju shenjtëron, 33 që ju nxori
nga vendi i Egjiptit për të qënë Perëndia
juaj. Unë jam Zoti".

23

1 Zoti i foli akoma Moisiut, duke i thënë:
2 "Folu bijve të Izraelit dhe u thuaj atyre: Ja
festat e Zotit, që ju do t'i shpallni si mbledhje
të shenjta. Festat e mia janë këto: 3 Do
të punohet gjashtë ditë, por dita e shtatë
është një e shtunë pushimi dhe mbledhjeje
të shenjtë. Atë ditë nuk do të bëni asnjë
punë; është e shtuna e shenjtëruar Zotit
në të tëra vendet ku do të banoni. 4 Këto
janë festat e Zotit, mbledhjet e shenjta që
ju do t'i shpallni në kohën e tyre. 5 Muajin
e parë, ditën e katërmbëdhjetë të muajit,
midis dy mbrëmjeve, bien Pashkët e Zotit;
6 dhe ditën e pesëmbëdhjetë të po atij muaji
bie festa e bukës së ndorme për nder të
Zotit; për shtatë ditë do të hani bukë të
ndorme. 7 Ditën e parë do të bëni një
mbledhje të shenjtë; nuk do të bëni atë ditë
asnjë punë të rëndë; 8 dhe për shtatë ditë
do t'i ofroni Zotit flijime të bëra me zjarr.
Ditën e shtatë do të bëhet një mbledhje
e shenjtë; gjatë asaj dite nuk do të bëni
asnjë punë të rëndë". 9 Zoti i foli akoma
Moisiut, duke i thënë: 10 "Folu bijve të
Izraelit dhe u thuaj: Kur do të hyni në
vendin që unë po ju jap dhe do të kryeni
të korrat, do t'i çoni priftit një demet si
prodhim i parë i korrjes suaj; 11 Ai do ta
tundë demetin përpara Zotit për ju, me
qëllim që të pëlqehet; prifti do ta tundë një
ditë pas së shtunës. 12 Ditën gjatë së cilës do
të tundni demetin, do t'i ofroni një qengj
motak, pa të meta, si olokaust për Zotin.
13 Blatimi i ushqimit që do ta shoqërojë do
të jetë dy të dhjeta të efës majë mielli të
përzier me vaj, si flijim i bërë me zjarr, me
një erë të këndshme për Zotin; libacioni do
të jetë një çerek hin verë. 14 Nuk do të hani
as bukë, as grurë të pjekur, as kallëza të
freskëta, deri në atë ditë, deri sa të mos keni
çuar ofertën e Perëndisë tuaj. Ky është një
ligj i përjetshëm për të gjithë brezat tuaja,
në të gjitha vendet ku do të banoni. 15 Nga
dita pas së shtunës, domethënë nga dita që
keni çuar demetin e ofertës së tundur, do
të numëroni shtatë të shtuna të plota. 16 Do
të numëroni pesëdhjetë ditë deri në ditën
pas së shtunës së shtatë, pastaj do t'i ofroni
Zotit një blatim të ri ushqimi. 17 Do të çoni
në banesat tuaja dy bukë për një ofertë të
tundur prej dy të dhjeta të efës majë mielli;
ato do të jenë pjekur me maja, si prodhime
të para të ofruara për Zotin. 18 Së bashku
me këto bukë do të ofroni shtatë qengja
motakë pa të meta, një dem të vogël dhe dy
desh; ata do të jenë një olokaust për Zotin
së bashku me blatimet e tyre ushqimore
dhe me libacionet e tyre; do të jetë një
flijim me erë të këndshme i bërë me zjarr
për Zotin. 19 Pastaj do të ofroni një cjap
si fli për mëkatin dhe dy qengja motakë
si flijim falënderimi. 20 Prifti do t'i tundë
bashkë me bukën e prodhimit të parë dhe
me dy qengjat, si ofertë e tundur përpara
Zotit; ata do t'i shenjtërohen Zotit dhe do t'i
takojnë priftit. 21 Po atë ditë do të shpallni
një mbledhje të shenjtë. nuk do të bëni atë
ditë asnjë punë të rëndë. Është një ligj i
përjetshëm për të gjithë brezat tuaj, në të
gjitha vendet ku do të banoni. 22 Kur do të
korrni të mbjellat e tokës suaj, nuk do të
korrni deri në cepat e arës sate dhe nuk do
të mblidhni kallinjtë që kanë mbetur pas;

do t'i lini për të varfrin dhe për të huajin.
Unë jam Zoti, Perëndia juaj". [23] Zoti i foli
akoma Moisiut, duke i thënë: [24] "Folu bijve
të Izraelit dhe u thuaj: Në muajin e shtatë,
ditën e parë të muajit do të bëni një pushim
solemn, një kremtim festiv të njoftuar me
buri, një mbledhje të shenjtë. [25] Nuk do të
bëni në atë ditë asnjë punë të rëndë dhe do
t'i ofroni Zotit disa flijime të bëra me zjarr".
[26] Zoti i foli akoma Moisiut, duke i thënë:
[27] "Dita e dhjetë e këtij muaji të shtatë do
të jetë dita e shlyerjes së mëkateve. Do
të ketë për ju një mbledhje të shenjtë; do
të përulni shpirtin tuaj dhe do t'i ofroni
Zotit një flijim të bërë me zjarr. [28] Gjatë
kësaj dite nuk do kryeni asnjë punë, sepse
është dita e shlyerjes për ju përpara Zotit,
Perëndisë tuaj. [29] Sepse çdo njeri që në këtë
ditë nuk përulet, do të shfaroset në mes të
popullit të tij. [30] Dhe çdo person që gjatë
kësaj dite do të bëjë çfarëdo pune, unë, këtë
person do ta shfaros në mes të popullit të
tij. [31] Nuk do të kryeni asnjë punë. Është
një ligj i përjetshëm për të gjithë brezat
tuaj, në të gjitha vendet ku do të banoni.
[32] Do të jetë për ju një e shtunë pushimi,
gjatë së cilës do të përulni shpirtin tuaj;
ditën e nëntë të muajit, nga mbrëmja deri
në mbrëmjen vijuese, do të kremtoni të
shtunën tuaj". [33] Zoti i foli akoma Moisiut,
duke i thënë: [34] "Folu bijve të Izraelit dhe
u thuaj atyre: Dita e pesëmbëdhjetë e këtij
muaji të shtatë do të jetë festa e kasolleve
për shtatë ditë, për nder të Zotit. [35] Ditën
e parë do të bëhet një mbledhje e shenjtë;
nuk do të bëni gjatë kësaj dite asnjë punë
të rëndë. [36] Shtatë ditë me radhë do t'i
ofroni Zotit një flijim të bërë me zjarr.
Ditën e tetë do të keni një mbledhje të
shenjtë dhe do t'i ofroni Zotit një flijim
të bërë me zjarr. Është dita e kuvendit
madhështor, nuk do të bëni gjatë kësaj dite
asnjë punë të rëndë. [37] Këto janë festat e
Zotit që ju do t'i shpallni si mbledhje të
shenjta, për t'i ofruar Zotit një flijim të
bërë me zjarr, një olokaust dhe një blatim
ushqimi, një viktimë dhe libacione, çdo gjë
në ditën e caktuar, [38] përveç të shtunave
të Zotit, përveç dhuratave dhe kushteve
tuaja sipas dëshirës që do t'i paraqisni Zotit.
[39] Përveç kësaj ditën e pesëmbëdhjetë të
muajit të shtatë, kur të keni vjelur prod-
himet e tokës, do të kremtoni një festë për
Zotin shtatë ditë me radhë; dita e parë do
të jetë një ditë pushimi dhe dita e tetë do
të jetë gjithashtu një ditë pushimi. [40] Ditën
e parë do të mblidhni frutat e drurëve
madhështorë: degë palme, degë me gjethe
të dendura dhe shelgje përrenjsh, dhe do
të gëzoheni përpara Zotit, Perëndisë tuaj,
shtatë ditë me radhë. [41] Do ta kremtoni
këtë festë për nder të Zotit shtatë ditë për
çdo vit. Është një ligj i përjetshëm për të
gjithë brezat tuaj. Do ta kremtoni muajin
e shtatë. [42] Do të banoni në kasolle shtatë
ditë me radhë; të gjithë ata që kanë lindur
në Izrael do të banojnë në kasolle, [43] me
qëllim që pasardhësit tuaj të dinë që unë
i kam detyruar bijtë e Izraelit të banojnë
në kasolle, kur i nxora nga vendi i Egjiptit.
Unë jam Zoti, Perëndia juaj". [44] Kështu
Moisiu u njoftoi bijve të Izraelit festat e
Zotit.

24

[1] Zoti i foli akoma Moisiut, duke i thënë:
[2] "Urdhëro bijtë e Izraelit të të sjellin vaj të
pastër ullinjsh të shtypur për dritën e shan-
danit, për t'i mbajtur llambat vazhdimisht
të ndezura. [3] Në çadrën e mbledhjes, jashtë
velit që është përpara dëshmisë, Aaroni do
të kujdeset për vazhdimësinë nga mbrëmja
deri në mëngjes para Zotit. Është një ligj
i përjetshëm për të gjithë brezat tuaj. [4] Ai
do të kujdeset për llambat e shandanit prej
floriri të pastër që janë para Zotit, për
vazhdimësinë. [5] Do të marrësh majë mielli
dhe me të do të pjekësh dymbëdhjetë kulaç;
çdo kulaç do të jetë dy të dhjetat e efës.
[6] Do t'i vendosësh në dy radhë, gjashtë në
çdo radhë, mbi tryezën prej ari të pastër,
përpara Zotit. [7] Dhe në çdo radhë do të vësh
temjan të pastër, i cili ka për të qenë një ku-
jtim mbi bukën, si një flijim i bërë me zjarr
për Zotin. [8] Çdo të shtunë ai do t'i vendosë
bukët përpara Zotit, në vazhdimësi; ato do
të merren nga bijtë e Izraelit; kjo është një
besëlidhje e përjetshme. [9] Bukët i përkasin
Aaronit dhe bijve të tij, dhe këta do t'i
hanë në një vend të shenjtë, sepse do të
jenë një gjë shumë e shenjtë për atë midis
flijimeve të bëra me zjarr para Zotit. Është
një ligj i përjetshëm". [10] Ndërkaq biri i një
gruaje izraelite dhe i një egjiptasi doli në
mes të bijve të Izraelit; dhe ndërmjet djalit

të gruas izraelite dhe një izraeliti plasi një
grindje. 11 Biri i izraelites blasfemoi emrin
e Zotit dhe e mallkoi atë; kështu e çuan
te Moisiu. (Nëna e tij quhej Shelomith,
ishte e bija e Dibrit, nga fisi i Danve). 12 E
futën në burg, deri sa t'u tregohej vullneti i
Zotit. 13 Dhe Zoti i foli Moisiut, duke i thënë:
14 "Çoje atë blasfemues jashtë kampit; të
gjithë ata që e kanë dëgjuar të vënë duart e
tyre mbi kokën e tij dhe gjithë asambleja ta
vrasë me gurë. 15 Pastaj folu bijve të Izraelit
dhe u thuaj atyre: "Kushdo që mallkon
Perëndinë e tij, do të mbajë fajin e mëkatit
të tij. 16 Dhe kushdo që e shan emrin e Zotit
do të dënohet me vdekje; tërë asambleja
do ta vrasë me gurë. I huaj apo i lindur
në vend, ai që blasfemon emrin e Zotit do
të dënohet me vdekje. 17 Kush ia heq jetën
një njeriu, do të vritet. 18 Kush rreh për
vdekje një kafshë, do ta paguajë: jetë për
jetë. 19 Kur dikush i shkakton një dëmtim
fqinjit të tij, ai do të përsojë po atë që i ka
bërë tjetrit; 20 thyerje për thyerje, sy për
sy, dhëmb për dhëmb; ai do të përsojë po
atë gjymtim që u ka shkaktuar të tjerëve.
21 Kush rreh për vdekje një kafshë, do ta
paguajë; por ai që ia heq jetën një njeriu
do të vritet. 22 Do të keni të njëjtin ligj për
të huajin dhe për atë që ka lindur në vend;
sepse unë jam Zoti, Perëndia juaj". 23 Pastaj
Moisiu u foli bijve të Izraelit, të cilët e çuan
jashtë kampit atë blasfemues dhe e vranë
me gurë. Kështu bijtë e Izraelit vepruan
ashtu si e kishte urdhëruar Zoti Moisiun.

25

1 Zoti i foli akoma Moisiut në malin Sinai,
duke i thënë: 2 "Folu bijve të Izraelit dhe u
thuaj atyre: Kur do të hyni në vendin që
unë po ju jap, toka do të respektojë një të
shtunë pushimi për Zotin. 3 Gjashtë vjet me
radhë do të mbjellësh arën tënde, gjashtë
vjet me radhë do të krasitësh vreshtin tënd
dhe do të mbledhësh prodhimet; 4 por viti
i shtatë do të jetë një e shtunë pushimi
për tokën, një e shtunë për nder të Zotit;
nuk do të mbjellësh as arën tënde, as do të
krasitësh vreshtin tënd. 5 Nuk do të korrësh
atë që rritet vetvetiu në prodhimin tënd
dhe nuk do të vjelësh rrushin e vreshtit të
pakrasitur; do të jetë një vit pushimi për
tokën. 6 Atë që toka do të prodhojë gjatë
pushimit të saj do të shërbejë si ushqim për
ty, për shërbëtorin ose shërbëtoren, për
punëtorin tënd dhe për të huajin, me një
fjalë për ata që banojnë me ty, 7 për bagëtinë
dhe kafshët që ndodhen në vendin tënd;
tërë prodhimi i saj do të shërbejë si ushqim
i tyre. 8 Gjithashtu do të llogaritësh për
vete shtatë të shtuna vitesh: shtatë herë
shtatë vjet; këto shtatë javë vitesh do të
bëjnë për ty një periudhë prej dyzet e nëntë
vjetësh. 9 Ditën e dhjetë të muajit të shtatë
do t'i biesh burisë; ditën e shlyerjes do të
bëni që të bjerë buria në të gjithë vendin.
10 Dhe do të shenjtëroni vitin e pesëdhjetë
dhe do shpallni në vend lirinë për të gjithë
banorët e tij. Do të jetë për ju një jubile;
secili prej jush do të kthehet në pronën e
vet dhe secili prej jush do të kthehet në
familjen e vet. 11 Viti i pesëdhjetë do të jetë
për ju një jubile; nuk do të mbillni dhe nuk
do të korrni atë që rritet vetiu dhe nuk do
të vilni vreshtat e pakrasitur. 12 Sepse është
jubileu; ai do të jetë i shenjtë për ju; do të
hani prodhimet që ju japin arat. 13 Në këtë
vit të jubileut secili do të kthehet në pronën
e vet. 14 Në rast se i shisni diçka fqinjit tuaj,
ose blini diçka nga fqinji juaj, nuk do t'i bëni
asnjë të padrejtë njëri tjetrit. 15 Do të blesh
nga fqinji yt në bazë të numrit të viteve që
kanë kaluar mbas jubileut, dhe ai do të të
shesë në bazë të numrit të viteve të korrjes.
16 Sa më tepër vite mbeten, aq më tepër do
ta ngresh çmimin; sa më pak vite mbeten,
aq më shumë do ta ulësh çmimin; sepse
ai të shet në bazë të numrit të korrjeve.
17 Asnjë nga ju të mos dëmtojë fqinjin e tij,
por të keni frikë nga Perëndia juaj; sepse
unë jam Zoti, Perëndia juaj. 18 Ju do të vini
në zbatim statutet e mia, do të respektoni
dekretet e mia dhe do t'i zbatoni; kështu do
të banoni të sigurt në vendin tuaj. 19 Toka
do të prodhojë frytet e saj dhe ju do t'i hani
sa të ngopeni, dhe do të banoni të sigurt
në të. 20 Por në rast se thoni: "Çfarë do
të hamë vitin e shtatë, po nuk mbollëm
dhe nuk korrëm prodhimet tona?". 21 Unë
kam urdhëruar që bekimi im të vijë mbi ju
vitin e gjashtë, dhe ai do t'ju japë një korrje
që do të mjaftojë për tre vjet. 22 Kështu
vitin e tetë do të mbillni dhe do të hani
nga korrja e vjetër deri në vitin e nëntë;
do të hani nga korrja e vjetër deri sa të
vijë e reja. 23 Tokat nuk do të shiten për
gjithnjë, sepse toka është imja; sepse ju jeni

të huaj dhe qiramarrës tek unë. [24] Prandaj
në të gjithë vendin që keni pronë do të
jepni të drejtën e shpengimit të tokës. [25] Në
qoftë se yt vëlla bëhet i varfër dhe shet një
pjesë të pronës së tij, ai që ka të drejtën e
shpengimit, i afërti i tij më i ngushtë, do të
vijë dhe do të shpengojë atë që vëllai i tij
ka shitur. [26] Dhe në qoftë se dikush nuk ka
njeri që të mund ta shpengojë pronën e tij,
por arrin të gjejë vetë shumën e nevojshme
për shpengimin, [27] do të numërojë vitet që
kaluan dhe do t'i japë blerësit shumën e
viteve që mbeten akoma, dhe do të rifitojë
kështu pronën e tij. [28] Por në qoftë se nuk
është në gjëndje ta shpengojë pronën e
tij, ajo që ka shitur do të mbetet në dorë
të blerësit deri në vitin e jubileut; atë vit
do të shpengohet dhe do të kthehet në
zotërim të tij. [29] Në rast se dikush shet një
shtëpi në një qytet të rrethuar me mure,
ai ka të drejtë ta shpengojë gjatë një viti të
tërë mbas shitjes se saj; e drejta e riblerjes
zgjat një vit të tërë. [30] Por në qoftë se
shtëpia që ndodhet në qytetin e rrethuar
me mure nuk është riblerë para se të ketë
kaluar një vit i tërë, ajo do të mbetet për
gjithnjë pronë e blerësit dhe e trashëgim-
tarëve të tij; nuk do të shpengohet me
rastin e jubileut. [31] Shtëpitë e fshatrave të
parrethuara me mure do të konsiderohen
përkundrazi si tokë bujqësore; mund të
shpengohen dhe me rastin e jubileut do
të jenë të shpenguara. [32] Përsa u përket
qyteteve të Levitëve, Levitët do të mund
të riblejnë gjithnjë shtëpitë e qyteteve që
ishin pronë e tyre. [33] Në rast se pastaj
dikush ble një shtëpi nga Levitët, shtëpia e
shitur në qytet që është pronë e tyre do të
shpengohet vitin e jubileut, sepse shtëpitë
e qyteteve të Levitëve janë pronë e tyre,
në mes të bijve të Izraelit. [34] Por tokat
e kullotës të qyteteve të tyre nuk mund
të shiten, sepse janë pronë e përjetshme
e tyre. [35] Në rast se vëllai yt varfërohet
dhe ndodhet ngushtë në mes tuaj, ti do
ta përkrahësh si të huaj dhe si mik që të
mund të jetojë pranë teje. [36] Mos nxirr nga
ai asnjë përfitim ose dobi; por ki frikë nga
Perëndia yt, dhe vëllai yt do të jetojë pranë
teje. [37] Nuk do t'i japësh hua paratë e tua
me kamatë, as do t'i japësh ushqimet e tua
për të nxjerrë ndonjë përfitim. [38] Unë jam
Zoti, Perëndia juaj, që ju nxori nga vendi i
Egjiptit që t'ju jap vendin e Kanaanit dhe që
të jem Perëndia juaj. [39] Në rast se vëllai yt
që jeton pranë teje bëhet i varfër dhe shitet
te ti, nuk do ta detyrosh të të shërbejë si
skllav, [40] por do të rrijë pranë teje si argat
dhe si mik; do të të shërbejë deri në vitin
e jubileut. [41] Atëherë do të largohet prej
teje, ai dhe bijtë e tij, dhe do të kthehet në
familjen e tij; kështu do të rifitojë pronën e
etërve të tij. [42] Sepse ata janë shërbëtorët
e mi, që unë i kam nxjerrë nga vendi i
Egjiptit; nuk duhet, pra, të shiten si shiten
skllevërit. [43] Nuk do ta sundosh me ash-
përsi, por të kesh frikë Perëndinë tënd. [44] Sa
për skllavin dhe skllaven që mund të kesh,
do t'i marrësh nga kombet që ju rrethojnë;
prej tyre do të blini skllavin dhe skllaven.
[45] Mund të blini gjithashtu skllevër ndër
bijtë e të huajve që jetojnë midis jush dhe
midis familjeve të tyre që gjenden midis
jush dhe që kanë lindur në vendin tuaj; ata
do të jenë pronë e juaj. [46] Dhe mund t'ua
lini si trashëgim bijve tuaj pas jush, si pronë
e tyre; mund t'i shfrytëzoni si skllevër për
gjithnjë; por, sa për vëllezërit tuaj, bijtë
e Izraelit, askush nuk do të sundojë mbi
tjetrin me ashpërsi. [47] Në rast se një i huaj
që jeton pranë teje pasurohet dhe vëllai yt
që jeton pranë tij varfërohet, dhe i shitet
të huajit ose mikut që ndodhet pranë teje,
ose dikujt nga familja e të huajit, [48] pas
shitjes së tij, mund të blihet përsëri; mund
ta riblejë një nga vëllezërit e tij. [49] Mund ta
riblejë ungji i tij ose biri i ungjit të tij; mund
të riblihet nga një i afërt i po atij gjaku;
ose po të ketë mjetet, mund të shpengohet
vet. [50] Do të bëjë llogarinë me blerësin e tij,
qysh prej vitit që iu shit atij deri në vitin e
jubileut; dhe çmimi që do të paguhet do të
llogaritet në bazë të numrit të viteve, duke
i vlerësuar ditët e tij si ato të një argati.
[51] Në qoftë se mbeten akoma shumë vjet,
do ta paguajë shpengimin e tij në bazë të
numrit të tyre dhe çmimit me të cilin qe
blerë; [52] po të jetë se mbeten vetëm pak vite
për të arritur në jubile, do ta bëjë llogarinë
me blerësin e tij dhe do ta paguajë çmimin
e shpengimit të tij në bazë të pak viteve që
kanë mbetur. [53] Si argat le të mbetet bashkë
me të zotin një vit pas tjetrit, por ky nuk do
ta trajtojë me ashpërsi përpara syve të tua.

54 Dhe po nuk u shpengua me asnjë nga këto
mënyra, do të lihet i lirë në vitin e jubileut,
ai dhe bijtë e tij. 55 Sepse bijtë e Izraelit janë
shërbëtorët e mi; janë shërbëtorët e mi, që
i nxora nga vendi i Egjiptit. Unë jam Zoti,
Perëndia juaj”.

26

1 “Nuk do të bëni idhuj, nuk do të ngrini
figura të gdhendura ose ndonjë kolonë dhe
nuk do të vendosni në vendin tuaj asnjë gur
të stolisur me figura, me qëllim që të përu-
leni para tij; sepse unë jam Zoti, Perëndia
juaj. 2 Do të respektoni të shtunat e mia
dhe do të respektoni shenjtëroren time.
Unë jam Zoti. 3 Në rast se silleni simbas
statuteve të mia, në se respektoni urdhrat
e mia dhe i zbatoni në praktikë, 4 unë do
t’ju jap shirat simbas stinëve, toka do të
japë prodhimin e saj dhe drurët e fshatit
do të japin frytet e tyre. 5 Të shirat do të
vazhdojnë deri në kohën e vjeljes së rrushit
dhe vjelja e rrushit do të vazhdojë deri në
kohën e mbjelljeve; do të hani bukën tuaj
sa të ngopeni dhe do të banoni të sigurt në
vendin tuaj. 6 Unë do të bëj që të mbretërojë
paqja në vend; do të bini në shtrat dhe
askush nuk ka për t’ju trembur; do të zhduk
nga vendi juaj kafshët e këqia dhe shpata
nuk ka për të kaluar nëpër vendin tuaj. 7 Ju
do t’i ndiqni armiqtë tuaj dhe ata do të bien
para jush të shpuar tej për tej nga shpata.
8 Pesë prej jush do të ndjekin njëqind prej
tyre, dhe njëqind prej jush do të ndjekin
dhjetë mijë prej tyre, dhe armiqtë tuaj do
të bien para jush të shpuar tej për tej nga
shpata. 9 Unë do të kthehem nga ju, do
t’ju bëj pjellorë dhe do t’ju shumzoj, dhe
kështu do të vërtetoj besëlidhjen time me
ju. 10 Ju do të hani nga prodhimi i vjetër,
i ruajtur për një kohë të gjatë dhe do ta
hiqni atë për t’i bërë vend prodhimit të
ri. 11 Unë do ta vendos banesën time midis
jush dhe nuk do t’ju përzë. 12 Do të eci
midis jush dhe do të jem Perëndia juaj,
dhe ju do të jeni populli im. 13 Unë jam
Zoti, Perëndia juaj, që ju nxori nga vendi
i Egjiptit, që të mos ishit më skllevërit e
tij; e kam thyer zgjedhën tuaj dhe kam
bërë që të ecni me kokën lart. 14 Por në
rast se nuk më dëgjoni dhe nuk zbatoni në
praktikë të gjitha urdhërimet e mia, 15 në
rast se përçmoni statutet e mia dhe shpirti
juaj hedh poshtë dekretet e mia, duke mos
zbatuar në praktikë të gjithë urdhërimet e
mia, duke shkelur besëlidhjen time, 16 edhe
unë do ta bëj këtë për ju: do të çoj kundër
jush tmerrin, ligështimin dhe ethet, të cilët
do të konsumojnë sytë tuaj dhe do ta bëj
jetën tuaj të meket; dhe do ta mbillni kot
farën tuaj, sepse do ta hanë armiqtë tuaj.
17 Do ta kthej fytyrën time kundër jush dhe
armiqtë tuaj do t’ju mundin; do të sundo-
heni prej atyre që ju urrejnë dhe do t’ua
mbathni këmbëve pa qenë të ndjekur nga
askush. 18 Dhe në qoftë se edhe mbas kësaj
nuk më dëgjoni, unë do t’ju dënoj shtatë
herë më tepër për mëkatet tuaja. 19 Do ta
thyej kryelartësinë e forcës suaj, do ta bëj
qiellin tuaj si hekur dhe tokën tuaj si bakër.
20 Forca juaj do të konsumohet më kot, sepse
toka juaj nuk do të japë më prodhimet e
saj, dhe drurët e fushës nuk do të japin
më frutat e tyre. 21 Dhe në rast se silleni si
armiq të mi dhe nuk doni të më dëgjoni,
unë do t’ju godas shtatë herë më tepër
me plagë, simbas mëkateve tuaja. 22 Do të
dërgoj kundër jush bishat e fushës, që do
të rrëmbejnë fëmijët tuaj, do të shfarosin
bagëtinë tuaj, do t’ju pakësojnë shumë dhe
do t’i bëjnë të shkreta rrugët tuaja. 23 Dhe në
se, me gjithë këto gjëra, nuk do të ndreqeni
për t’u kthyer tek unë, por me sjelljen tuaj
24 silleni si armiq të mi, edhe unë do të
bëhem armiku juaj, dhe do t’ju godas shtatë
herë më tepër për mëkatet tuaja. 25 Dhe
do të sjell kundër jush shpatën që do të
kryejë hakmarrjen e besëlidhjes sime; ju do
të mblidheni në qytetet tuaja, por unë do
të dërgoj në mes jush murtajën dhe do të
bini në duart e armikut. 26 Kur do t’ju heq
bukën e gojës, dhjetë gra do të pjekin bukën
tuaj në të njëjtën furrë dhe do të racionojnë
bukën tuaj, duke e shpërndarë me peshë; ju
do të hani, por nuk do të ngopeni. 27 Dhe në
se, me gjithë këtë nuk do të më dëgjoni, por
do të silleni si armiq të mi, 28 edhe unë do të
bëhem armiku i juaj plot mëri dhe do t’ju
dënoj shtatë herë më shumë për mëkatet
tuaja. 29 Do të hani mishin e bijve tuaj dhe
do të hani mishin e bijave tuaja. 30 Unë do
të shkatërroj vendet tuaja të larta, do të
rrëzoj idhujtë tuaj dhe do t’i hedh kufomat
tuaja mbi gërmadhat pa jetë të idhujve tuaj;
dhe do t’ju urrej. 31 Do t’i katandis qytetet

tuaja në shkretëtira, do të shkretoj vendet
tuaja të shenjta dhe nuk do të thith më
erën e këndshme të parfumeve tuaja. 32 Do
të shkretoj vendin; dhe armiqtë tuaj që
banojnë në të do të mbeten të habitur. 33 Do
t'ju shpërndaj midis kombeve dhe do të
nxjerr shpatën kundër jush; vendi juaj do
të shkretohet dhe qytetet tuaja do të jenë
të shkretuara. 34 Atëherë toka do të gëzojë
të shtunat e saj për gjithë kohën që do të
jetë e shkretuar dhe ju do të jeni në vendin
e armiqve tuaj; kështu toka do të pushojë
dhe do të gëzojë të shtunat e saj. 35 Për
gjithë kohën që do të mbetet e shkretuar
do të gëzojë pushimin që nuk pati në të
shtunat tuaja, kur banonit në të. 36 Atyre
prej jush që do të shpëtojnë do t'u kall në
zemër tmerrin në vendin e armiqve të tyre;
fërfërima e një gjethi që lëviz do t'i bëjë që
t'ua mbathin këmbëve; do të turren ashtu
siç iket përpara shpatës dhe do të bien pa i
ndjekur askush. 37 Do të përplasen njëri me
tjetrin, ashtu si përpara shpatës, pa i ndjekur askush; dhe nuk do të mund të qëndroni përpara armiqve tuaj. 38 Do të shuheni
midis kombeve dhe vendi i armiqve tuaj do
t'ju gëlltisë. 39 Ata prej jush që do të mbijetojnë do të përgjërohen për shkak të paudhësisë së tyre në vendin e armiqve; edhe
do të përgjërohen gjithashtu për shkak të
paudhësisë së etërve të tyre. 40 Por në
se do të pranojnë paudhësinë e tyre dhe
paudhësinë e etërve të tyre në shkeljet
që kanë kryer kundër meje dhe gjithashtu
sepse janë sjellë si armiq të mi, 41 sa që më
kanë shtyrë të bëhem armik i tyre dhe t'i
çoj në vendin e armiqve të tyre; në rast se
zemra e tyre e parrethprerë do të përulet
dhe do të pranojë ndëshkimin e paudhësisë
së tyre, 42 atëherë unë do të kujtohem për
besëlidhjen time të lidhur me Jakobin, do
të kujtohem për besëlidhjen time të lidhur
me Isakun dhe për besëlidhjen time me
Abrahamin dhe do të kujtohem për vendin;
43 sepse vendi do të braktiset prej tyre dhe
do të gëzojë të shtunat e tij, ndërsa do
të jetë i shkretuar pa ta; kështu ata do të
pranojnë ndëshkimin e paudhësisë së tyre
për faktin se kanë përçmuar dekretet e
mia dhe kanë kundërshtuar statutet e mia.
44 Megjithatë kur do të ndodhen në vendin
e armiqve të tyre, unë nuk do t'i përçmoj
dhe nuk do t'i urrej aq sa t'i asgjësoj krejt
dhe të prish besëlidhjen time që kam lidhur me ta; unë jam Zoti, Perëndia i tyre;
45 por për dashuri ndaj tyre do të kujtohem
për besëlidhjen e lidhur me stërgjyshërit e
tyre, që i nxora nga vendi i Egjiptit para
syve të kombeve për të qënë Perëndia i
tyre. Unë jam Zoti". 46 Këto janë statutet,
dekretet dhe ligjet që Zoti vendosi midis tij
dhe bijve të Izraelit, mbi malin Sinai me anë
të Moisiut.

27

1 Zoti i foli akoma Moisiut, duke i thënë:
2 "Folu bijve të Izraelit dhe u thuaj atyre:
Kur një njeri lidh një kusht të rëndësishëm
për t'i shenjtëruar Zotit një person dhe
mendon t'i japë një barasvlerë, 3 në rast se
vlerësimi yt ka të bëjë me një mashkull
njëzet vjeç e lart, deri në gjashtëdhjetë
vjeç, atëherë vlerësimi yt do të jetë pesëdhjetë sikla argjendi, simbas siklit të shenjtërores. 4 Po të jetë se ka të bëjë me një
grua, vlerësimi yt do të jetë tridhjetë sikla.
5 Për ata që janë pesë vjeç e lart, deri njëzet
vjeç, vlerësimi yt do të jetë njëzet sikla për
një mashkull dhe dhjetë sikla për një femër.
6 Nga një muajsh e lart deri në pesë vjeç,
vlerësimi yt do të jetë pesë sikla argjendi
për një mashkull dhe tri sikla argjendi për
një femër. 7 Nga gjashtëdhjetë vjeç e lart
vlerësimi yt do të jetë pesëmbëdhjetë sikla
për një mashkull dhe dhjetë sikla për një
femër. 8 Por në se ai është tepër i varfër për
të paguar shumën e kërkuar nga vlerësimi
yt, atëherë do të paraqitet para priftit dhe
ky do të bëjë vlerësimin. Prifti do ta bëjë
vlerësimin duke pasur parasysh mjetet që
ka ai që ka lidhur kushtin. 9 Në rast se është
puna për kafshë që mund t'i paraqiten si
ofertë Zotit, çdo kafshë e ofruar Zotit do
të jetë gjë e shenjtë. 10 Ai nuk do të mund
as ta zëvendësojë, as ta këmbejë, as një të
mirë me një të keqe, as një të keqe me
një të mirë; por, edhe sikur të këmbente
një kafshë me një tjetër, që të dyja do të
jenë gjë e shenjtë. 11 Por në qoftë se është
puna për një kafshë të papastër, që mund
t'i ofrohet Zotit, atëherë ai do ta paraqesë
kafshën para priftit; 12 dhe prifti do të bëjë
vlerësimin, qoftë kafsha e mirë apo e keqe;
çfarëdo vlerësimi të bëjë prifti, ai do të
vlejë. 13 Por në qoftë se dikush dëshiron ta

shpengojë, duhet të shtojë një të pestën e
vlerësimit. 14 Në rast se dikush shenjtëron
shtëpinë e tij për ta bërë gjë të shenjtë për
Zotin, prifti do të bëjë vlerësimin, qoftë
ajo e mirë apo e keqe; çfarëdo vlerësimi
të bëjë prifti ai do të vlejë. 15 Dhe në se
ai që ka shenjtëruar shtëpinë e tij dësh-
iron ta shpengojë, duhet t'i shtojë një të
pestën e vlerësimit dhe ajo do të bëhet e
tij. 16 Në qoftë se dikush i shenjtëron Zotit
një arë, pronë e tij, vlerësimi i saj do të
bëhet në bazë të farës së nevojshme për
të: pesëdhjetë sikla argjendi për një omer
farë elbi. 17 Në rast se e shenjtëron arën e
tij nga viti i jubileut, çmimi do të mbetet
ai i caktuar nga vlerësimi yt; 18 por në rast
se e shenjtëron arën e tij pas jubileut, prifti
do të vlerësojë çmimin e saj duke llogaritur
vitet që mbeten deri në jubile, duke pasur
parasysh vlerësimin tënd. 19 Dhe në qoftë se
ai që ka shenjtëruar arën do ta shpengojë,
duhet t'i shtojë një të pestën vlerësimit
tënd dhe ajo do të mbetet e tij. 20 Por në
rast se nuk dëshiron ta shpengojë arën e tij
ose ia ka shitur një tjetri, nuk do të mund
ta shpengojë më; 21 dhe ara, kur shpengohet
në jubile, do të jetë e shenjtë për Zotin si një
arë që i është caktuar Perëndisë, dhe do të
bëhet pronë e priftit. 22 Në rast se dikush
i shenjtëron Zotit një arë të blerë prej tij
dhe që nuk bën pjesë në pronën e tij, 23 prifti
do të caktojë vlerësimin e tij për të deri në
vitin e jubileut, dhe ai person do të paguajë
po atë ditë çmimin e caktuar, si një gjë të
shenjtë për Zotin. 24 Vitin e jubileut ara do
t'i kthehet atij që i qe blerë dhe pasurisë së
cilës ajo bënte pjesë. 25 Të gjitha vlerësimet
e tua do të bëhen në sikla të shenjtërores;
një sikël vlen njëzet gere. 26 Por asnjeri
nuk mund t'i shenjtërojë pjelljet e para të
bagëtisë, sepse si të parëlindur i përkasin
Zotit; qoftë ka apo qengj, ai i takon Zotit.
27 Në rast se është puna për një kafshë të
papastër, do ta shpengojë simbas çmimit
të caktuar nga vlerësimi yt, duke i shtuar
një të pestën; në rast se nuk shpengohet,
do të shitet me çmimin e caktuar simbas
vlerësimit tënd. 28 Megjithatë nuk do të
mund të shitet a të shpengohet asgjë nga
ato që i janë caktuar Zotit dhe që dikush
ka caktuar për Zotin, midis tërë gjërave që
i përkasin, qoftë një person, një kafshë o
një copë toke nga pasuria e tij; çdo gjë e
caktuar Perëndisë është një gjë shumë e
shenjtë për Zotin. 29 Asnjë person i caktuar
të shfaroset nuk mund të shpengohet; ai
duhet të vritet. 30 Çdo e dhjetë e tokës, qoftë
nga prodhimet e tokës, qoftë nga pemët
e drurëve, i takon Zotit; është një gjë e
shenjtëruar Zotit. 31 Në se dikush do të
shpengojë një pjesë të së dhjetës së vet, do
t'i shtojë një të pestën. 32 Dhe për të dhjetën
e bagëtive të trasha dhe të imta, koka e
dhjetë e të gjitha kafshëve që kalojnë nën
shufrën do t'i shenjtërohet Zotit. 33 Nuk do
të bëjë dallim midis së mirës dhe të keqes,
as do të bëjë këmbime; dhe po të këmbejë
njërën me tjetrën, të dyja do të jenë gjë e
shenjtë; nuk do të mund të shpengohen.
34 Këto janë urdhërimet që Zoti i dha Moisiut
për bijtë e Izraelit në malin Sinai.

Numrat

1 Zoti i foli akoma Moisiut në shkretëtirën
e Sinait, në çadrën e mbledhjes, ditën e
parë të muajit të dytë, gjatë vitit të dytë
nga dalja e tyre nga vendi i Egjiptit, dhe i
tha: 2 "Bëni regjistrimin e gjithë asamblesë
së bijve të Izraelit në bazë të familjeve
të tyre dhe të shtëpive të etërve të tyre,
duke numëruar një për një emrat e çdo
mashkulli. 3 Nga mosha njëzet vjeç e lart, të
gjithë ata që në Izrael mund të shkojnë në
luftë; ti dhe Aaroni do t'i regjistroni, grup
pas grupi. 4 Dhe me ju do të jetë një burrë
për çdo fis, një që të jetë i pari i shtëpisë
së atit të tij. 5 Këta janë emrat e burrave që
do të jenë me ju. nga Ruben, Elitsur, bir
i Shedeurit; 6 nga Simeoni, Shelumieli, bir
i Tsurishadait; 7 nga Juda, Nahshoni, bir i
Aminadabit; 8 nga Isakari, Nethaneeli, bir i
Tsuarit; 9 nga Zabuloni, Eliabi, bir i Helonit;
10 nga bijtë e Jozefit, për Efraimin, Elishama,
bir i Amihudit; për Manasën, Gamalieli,
bir i Pedahtsurit; 11 nga Beniamini, Abidani,
bir i Gideonit; 12 nga Dani, Ahiezeri, bir i
Amishadaidit; 13 nga Asheri, Pagieli, bir i
Okranit; 14 nga Gadi, Eliasafi, bir i Deuelit;
15 nga Neftali, Ahira, bir i Enanit". 16 Këta
janë ata që u zgjodhën nga asambleja, pri-
jësit e fiseve të etërve të tyre, krerët e
divizioneve të Izraelit. 17 Moisiu dhe Aaroni
morën, pra, këta burra që ishin caktuar me
emër, 18 dhe thirrën tërë asamblenë, ditën
e parë të muajit të dytë; ata u treguan
fisin e tyre, në bazë të familjeve të tyre
dhe të shtëpive të etërve të tyre, duke
numëruar personat me moshë njëzet vjeç
e lart, një për një. 19 Ashtu si Zoti pat
urdhëruar Moisiun, ai bëri regjistrimin e
tyre në shkretëtirën e Sinait. 20 Nga bijtë e
Rubenit, i parëlinduri i Izraelit, trashëgim-
tarët e tyre në bazë të familjeve të tyre
dhe të shtëpive të etërve të tyre, duke
numëruar emrat e të gjithë meshkujve, një
për një, nga mosha njëzet vjeç e lart, tërë
ata që ishin të aftë të shkonin në luftë:
21 ata që u regjistruan nga fisi i Rubenit ishin
dyzet e gjashtë mijë e pesëqind. 22 Nga bijtë
e Simeonit, trashëgimtarët e tyre në bazë të
familjeve të tyre dhe të shtëpive të etërve
të tyre, ata që u regjistruan duke numëruar
emrat e të gjithë meshkujve, një për një,
nga mosha njëzet vjeç e lart, të gjithë ata që
ishin të aftë të shkonin në luftë: 23 ata që u
regjistruan nga fisi i Simeonit ishin pesëd-
hjetë e nëntë mijë e treqind. 24 Nga bijtë
e Gadit, trashëgimtarët e tyre në bazë të
familjeve të tyre dhe të shtëpive të etërve
të tyre, duke numëruar emrat e atyre që
ishin njëzet vjeç e lart, të gjithë ata që
ishin të aftë të shkonin në luftë: 25 ata që
u regjistruan nga fisi i Gadit ishin dyzet
e pesë mijë e gjashtëqind e pesëdhjetë.
26 Nga bijtë e Judës, trashëgimtarët e tyre
në bazë të familjeve të tyre dhe të shtëpive
të etërve të tyre, duke i numëruar emrat e
tyre nga njëzet vjeç e lart, të gjithë ata që
ishin të aftë të shkonin në luftë: 27 ata që
u regjistruan nga fisi i Judës ishin shtatëd-
hjetë e katër mijë e gjashtëqind. 28 Nga bijtë
e Isakarit, trashëgimtarët e tyre në bazë të
familjeve të tyre dhe të shtëpive të etërve
të tyre, duke i numëruar emrat nga njëzet
vjeç e lart, të gjithë ata që ishin të aftë
të shkonin në luftë: 29 ata që u regjistruan
nga fisi i Isakarit ishin pesëdhjetë e katër
mijë e katërqind. 30 Nga bijtë e Zabulonit,
trashëgimtarët e tyre në bazë të familjeve
dhe të shtëpive të etërve të tyre duke i
numëruar nga mosha njëzet vjeç e lart,
të gjithë ata që ishin të aftë të shkonin
në luftë: 31 ata që u regjistruan nga fisi i
Zabulonit ishin pesëdhjetë e shtatë mijë e
katërqind. 32 Ndër bijtë e Jozefit: nga bijtë
e Efraimit, trashëgimtarët e tyre në bazë të
familjeve dhe të shtëpive të etërve të tyre,
duke i numëruar emrat nga mosha njëzet
vjeç e lart, të gjithë ata që ishin të aftë për
të shkuar në luftë: 33 ata që u regjistruan nga
fisi i Efraimit ishin dyzet mijë e pesëqind.
34 Nga bijtë e Manasit, trashëgimtarët e tyre
në bazë të familjeve dhe të shtëpive të
etërve të tyre, duke i numëruar emrat nga
mosha njëzet vjeç e lart, të gjithë ata që
ishin të aftë të shkonin në luftë: 35 ata
që u regjistruan nga fisi i Manasit ishin
tridhjetë e dy mijë e dyqind. 36 Nga bijtë e
Beniaminit, trashëgimtarët e tyre në bazë
të familjeve të tyre dhe të etërve të tyre,
duke i numëruar emrat nga mosha njëzet
vjeç e lart, të gjithë ata që ishin të aftë të
shkonin në luftë: 37 ata që u regjistruan nga
fisi i Beniaminit ishin tridhjetë e pesë mijë

e katërqind. [38] Nga bijtë e Danit, trashëgimtarët e tyre në bazë të familjeve dhe të
shtëpive të etërve të tyre, duke i numëruar
emrat nga mosha njëzet vjeç e lart, të gjithë
ata që ishin të aftë të shkonin në luftë:
[39] ata që u regjistruan nga fisi i Danit ishin
gjashtëdhjetë e dy mijë e shtatëqind. [40] Nga
bijtë e Asherit, trashëgimtarët e tyre në
bazë të familjeve të tyre dhe të shtëpive
të etërve të tyre, duke i numëruar emrat
nga mosha njëzet vjeç e lart, të gjithë ata
që ishin të aftë të shkonin në luftë: [41] ata
që u regjistruan nga fisi i Asherit ishin
dyzet e një mijë e pesëqind. [42] Nga bijtë e
Neftalit, trashëgimtarët e tyre në bazë të
familjeve të tyre dhe të shtëpive të etërve
të tyre, duke i numëruar emrat nga mosha
njëzet vjeç e lart, të gjithë ata që ishin
të aftë të shkonin në luftë: [43] ata që u
regjistruan nga fisi i Neftalit ishin pesëdhjetë e tre mijë e katërqind. [44] Këta ishin
të regjistruarit nga Moisiu dhe Aaroni, së
bashku me dymbëdhjetë burrat, prijës të
Izraelit, secili përfaqësues i shtëpisë së
atit të tij. [45] Kështu tërë bijtë e Izraelit
që u regjistruan në bazë të shtëpive të
etërve të tyre, nga mosha njëzet vjeç e lart,
domethënë tërë njerëzit që në Izrael ishin
të aftë të shkonin në luftë, [46] të gjithë ata që
u regjistruan ishin gjashtëqind e tre mijë e
pesëqind e pesëdhjetë. [47] Por Levitët nuk
u regjistruan bashkë me të tjerët, simbas
fisit të etërve të tyre, [48] sepse Zoti i kishte
folur Moisiut, duke i thënë: [49] "Vetëm në
fisin e Levit nuk do të bësh regjistrimin dhe
nuk do të llogaritësh numrin e tyre me bijtë
e Izraelit; [50] por besoju Levitëve kujdesin
për tabernakullin e dëshmisë, për të gjitha
orenditë e tij dhe për çdo gjë që i përket.
Ata do të mbartin tabernakullin dhe tërë
orenditë e tij, do të bëjnë shërbimin dhe
do të fushojnë rreth tabernakullit. [51] Kur
tabernakulli duhet të zhvendoset, Levitët
do ta bëjnë pjesë-pjesë; kur tabernakulli
duhet të ndalet, ata do ta ngrenë; dhe i
huaji që do të afrohet do të dënohet me
vdekje. [52] Bijtë e Izraelit do t'i ngrenë çadrat
e tyre secili në kampin e vet, secili pranë
flamurit të vet, simbas renditjes së tyre.
[53] Por Levitët do t'i ngrenë çadrat e tyre
rreth tabenakullit të dëshmisë me qëllim
që mëria ime të mos bjerë mbi asamblenë e
bijve të Izraelit; kështu Levitët do të kujdesen për tabernakullin e dëshmisë". [54] Bijtë e
Izraelit iu binden gjithçkaje që Zoti kishte
urdhëruar Moisiun, dhe kështu bënë.

2

[1] Zoti i foli akoma Moisiut dhe Aaronit,
duke u thënë: [2] "Bijtë e Izraelit do të vendosen secili pranë flamurit të vet nën shenjat e shtëpisë së etërve të tyre; do të vendosen rreth e rrotull çadrës së mbledhjes,
por në një farë largësie prej saj. [3] Në krahun
lindor, ndaj diellit që po ngrihet, do të
vendoset flamuri i kampit të Judës simbas
renditjes së tij; prijësi i bijve të Efraimit
është Nashoni, bir i Aminadabit; [4] ata që u
regjistruan në divizionin e tij ishin shtatëdhjetë e katër mijë e gjashtëqind. [5] Pranë tij
do të vendoset fisi i Isakarit; prijësi i bijve
të Isakarit është Nethaneeli, bir i Tsuarit;
[6] ata që u regjistruan në divizionin e tij ishin
pesëqind e katër mijë e katërqind. [7] Pastaj
do të vijë fisi i Zabulonit; prijësi i bijve të
Zabulonit është Eliabi, bir i Helonit; [8] ata
që u regjistruan në divizionin e tij ishin
pesëdhjetë e shtatë mijë e katërqind. [9] Të
gjithë ata që u regjistruan në kampin e
Judës, simbas ndarjeve të tij, ishin njëqind
e tetëdhjetë e gjashtë mijë e katërqind. Ata
do ta fillojnë marshimin të parët. [10] Në
krahun jugor do të vihet flamuri i kampit
të Rubenit simbas renditjes së ushtarëve
të tij; dhe prijësi i bijve të Rubenit është
Elitsuri, bir i Shedeurit; [11] dhe ata që u
regjistruan në divizionin e tij ishin dyzet
e gjashtë mijë e pesëqind. [12] Pranë tij do
të vendoset fisi i Simeonit; dhe prijësi i
bijve të Simeonit është Shelumjeli, bir i
Tsurishadait; [13] ata që u regjistruan në divizionin e tij ishin pesëdhjetë e nëntë mijë
e treqind. [14] Pastaj do të vijë fisi i Gadit;
prijësi i bijve të Gadit është Eliasafi, bir i
Reuelit, [15] ata që u regjistruan në divizionin
e tij ishin dyzet e pesë mijë e gjashtëqind
e pesëdhjetë. [16] Tërë ata që janë regjistruar
në kampin e Rubenit, simbas divizioneve të
tyre, ishin njëqind e pesëdhjetë e një mijë e
katërqind e pesëdhjetë. Këta do ta fillojnë
marshimin të dytët. [17] Pastaj do të niset
për marshim çadra e mbledhjes bashkë me
kampin e Levitëve në mes të kampeve të
tjera. Do ta fillojnë marshimin në po atë
rend të sistemimit të tyre, duke qëndruar
secili në vendin e tij, pranë flamurit të vet.

18 Në krahun perëndimor do të jetë flamuri
i kampit të Efraimit simbas renditjes së tij,
prijësi i bijve të Efraimit është Elishama,
bir i Amihudit; 19 ata që u regjistruan në
divizionin e tij ishin dyzet mijë e pesëqind.
20 Pranë tij do të zërë vend fisi i Manasit;
prijësi i bijve të Manasit është Gamalieli,
bir i Pedahtsurit; 21 ata që u regjistruan në
divizionin e tij ishin tridhjetë e dy mijë
e dyqind. 22 Pastaj do të vijë fisi i Beni-
aminit; prijësi i bijve të Beniaminit është
Abidan, bir i Gideonit; 23 ata që u regjistruan
në divizionin e tij ishin tridhjetë e pesë
mijë e katërqind. 24 Të gjithë ata që janë
regjistruar në kampin e Efraimit, simbas di-
vizioneve të tyre, ishin njëqind e tetë mijë
e njëqind. Këta do ta fillojnë marshimin të
tretët. 25 Në krahun perëndimor do të jetë
flamuri i kampit të Danit simbas renditjes
së tij; prijësi i bijve të Danit është Ahiezeri,
bir i Amishadait; 26 ata që u regjistruan në
divizionin e tij ishin gjashtëdhjetë e dy mijë
e shtatëqind. 27 Pranë tij do të zërë vend
fisi i Asherit; prijësi i bijve të Asherit është
Pagieli, bir i Okranit; 28 ata që u regjistruan
në divizionin e tij ishin dyzet e një mijë e
pesëqind. 29 Pastaj do të vijë fisi i Neftalit;
prijësi i bijve të Neftalit është Ahira, bir i
Enanit; 30 ata që u regjistruan në divizionin
e tij ishin pesëdhjetë e tre mijë e katërqind.
31 Të gjithë ata që u regjistruan në divizionin
e Danit, ishin njëqind e pesëdhjetë e shtatë
mijë e gjashtëqind. Ata do të nisen për
marshim të fundit, pranë flamujve të tyre”.
32 Këta janë bijtë e Izraelit që u regjistruan
në bazë të shtëpive të etërve të tyre. Të
gjithë ata që u regjistruan në kampet e
ndryshme simbas divizioneve të tyre ishin
gjashtëqind e tre mijë e pesëqind e pesëd-
hjetë. 33 Por Levitët nuk u regjistruan me
bijtë e Izraelit, sepse kështu e kishte urd-
hëruar Zoti Moisiun. 34 Bijtë e Izraelit iu
bindën të gjitha urdhrave që Zoti i kishte
dhënë Moisiut: kështu ata fushuan pranë
flamurëve të tyre dhe kështu e nisnin
marshimin, secili simbas familjes së tij dhe
simbas shtëpisë së etërve të tij.

3

1 Këta janë pasardhësit e Aaronit dhe të
Moisiut në kohën kur Zoti i foli Moisiut
në malin Sinai. 2 Këta janë emrat e bijve
të Aaronit: Nadabi, i parëlinduri, Abihu,
Eleazari dhe Ithamari. 3 Këta janë emrat e
bijve të Aaronit, të vajosur si priftërinj, që
ai i shenjtëroi për të shërbyer si priftërinj.
4 Nadabi dhe Abihu vdiqën para Zotit, kur
ofruan një zjarr të palejueshëm para Zotit
në shkretëtirën e Sinait; ata nuk patën
bij. Kështu Eleazari dhe Ithamari shërbyen
si priftërinj në prani të Aaronit, atit të
tyre. 5 Pastaj Zoti i foli Moisiut, duke i
thënë: 6 “Afro fisin e Levitëve dhe paraqite
para priftit Aaron, që të vihet në shërbim
të tij. 7 Ata do të zbatojnë të gjitha ud-
hëzimet e tij dhe do të kryejnë të gjitha
detyrat që lidhen me tërë asamblenë para
çadrës së mbledhjes, duke kryer shërbimin
e tabernakullit. 8 Do të kujdesen për të
gjitha orenditë e çadrës së mbledhjes dhe
do të përmbushin të gjitha detyrimet e
bijve të Izraelit, duke kryer shërbimin e
tabernakullit. 9 Levitët do t’ua japësh Aa-
ronit dhe bijve të tij; ata duhet t’u jepen
plotësisht nga gjiri i bijve të Izraelit. 10 Ti
do të vendosësh Aaronin dhe bijtë e tij
në mënyrë që ata të kryejnë funksionet e
priftërisë së tyre; por çdo i huaj tjetër që
afrohet do të dënohet me vdekje”. 11 Zoti i
foli akoma Moisiut, duke i thënë: 12 “Ja, unë
i mora Levitët nga gjiri i bijve të Izraelit në
vend të çdo të parëlinduri që çel barkun
e nënës midis bijve të Izraelit; prandaj
Levitët do të jenë të mitë, 13 sepse çdo i
parëlindur është imi; ditën që godita të
gjithë të parëlindurit në vendin e Egjiptit,
unë ia shenjtërova vetvetes të gjithë të
parëlindurit në Izrael, qoftë të njerëzve,
qoftë të kafshëve; ata do të jenë të mitë.
Unë jam Zoti. 14 Pastaj Zoti i foli Moisiut në
shkretëtirën e Sinait, duke i thënë: 15 “Bëj
regjistrimin e bijve të Levit në bazë të
shtëpive të etërve të tyre dhe të familjeve
të tyre; do të bësh regjistrimin e të gjithë
meshkujve një muajsh e lart”. 16 Kështu
Moisiu bëri regjistrimin simbas urdhërit
të Zotit ashtu siç ishte urdhëruar. 17 Këta
janë bijtë e Levit, simbas emrave të tyre:
Gershon, Kehat dhe Merari. 18 Këta janë
emrat e bijve të Gershonit, simbas famil-
jeve të tyre: Libni dhe Shimei; 19 bijtë e Ke-
hathit, simbas familjeve të tyre, ishin Am-
rami, Itsehari, Hebroni dhe Uzieli; 20 bijtë
e Merarit, simbas familjeve të tyre, ishin
Mahli dhe Mushi. Këto janë familjet e

Levitëve, në bazë të shtëpive të etërve të
tyre. 21 Nga Gershoni rrjedhin familja e
Libnitëve dhe familja e Shimetëve; këto
janë familjet e Gershonitëve. 22 Ata që u
regjistruan, duke numëruar tërë meshkujt
e moshës një muajsh e lart, ishin shtatë
mijë e pesëqind. 23 Familjet e Gershonitëve
duhet të zinin vend prapa tabernakullit, në
drejtim të perëndimit. 24 I pari i shtëpisë
së etërve të Gershonitëve ishte Eliasafi, bir
i Laelit. 25 Detyrat e bijve të Gershonit
në çadrën e mbledhjes kishin të bënin me
tabernakullin, me çadrën dhe mbulesën
e saj, me perden e hyrjes në çadrën e
mbledhjes, 26 me perdet e oborrit, me per-
den në hyrjen e oborrit rreth tabernakullit
dhe rreth altarit dhe litarët e tij për tërë
shërbimin që u takonte. 27 Nga Kehathi
rrjedhin familja e Amramitëve, familja e
Itseharit, familja e Hebronitëve dhe familja
e Uzielitëve; këto janë familjet e Ke-
hathitëve. 28 Duke numëruar tërë meshkujt
që ishin në moshë një muajsh e lart, kishte
tetë mijë e gjashtëqind vetë, që kujdeseshin
për shenjtëroren. 29 Familjet e bijve të Ke-
hathit duhet të zinin vend në krahun jugor
të tabernakullit. 30 I pari i shtëpisë së etërve
të Kehathit ishte Elitsafani, bir i Uzielit.
31 Detyrat e tyre kishin të bënin me arkën,
me tryezën, me shandanin, me altarët dhe
me orenditë e shenjtërores me të cilat ata
kryenin shërbimin, me velin dhe gjithë
punën që lidhet me këto gjëra. 32 Princi
i princave të Levitëve ishte Eleazari, bir
i priftit Aaron; ai mbikqyrte ata që ku-
jdeseshin për shenjtëroren. 33 Nga Merari
rrjedhin familja e Mahlitëve dhe familja e
Mushitëve; këto janë familjet e Merarit.
34 Ata që u regjistruan, duke numëruar tërë
meshkujt nga mosha një muajsh e lart,
ishin gjashtë mijë e dyqind. 35 Prijësi i
shtëpisë së etërve të familjeve të Merarit
ishte Tsurieli, bir i Abihailit. Ata duhet të
zinin vend në krahun verior të tabernakul-
lit. 36 Detyrat e caktuara për bijtë e Merarit
kishin të bënin me dërrasat e tabernakullit,
me traversat e tij, me shtyllat dhe bazat e
tyre, me tërë veglat e tij dhe tërë punën
që ka të bëjë me këto gjëra, 37 me shtyllat
e oborrit rreth e qark, me bazat e tyre,
me kunjat dhe me litarët e tyre. 38 Përpara
tabernakullit, në krahun e tij lindor, për-
ballë çadrës së mbledhjes, nga ana lind-
jes së diellit, duhet të zinin vend Moisiu,
Aaroni dhe bijtë e tij; ata kujdeseshin për
shenjtëroren duke plotësuar detyrat e bijve
të Izraelit; por çdo i huaj tjetër që do të
afrohej, do të dënohej me vdekje. 39 Tërë
Levitët e regjistruar nga Moisiu dhe Aaroni
në bazë të familjeve të tyre simbas urdhrit
të Zotit, të gjithë meshkujt që nga mosha
një muajsh e lart ishin njëzet mijë. 40 Pastaj
Zoti i tha Moisiut: "Bëj regjistrimin e të
gjithë të parëlindurve meshkuj ndër bijtë
e Izraelit nga mosha një muajsh e lart dhe
llogarit edhe emrat e tyre. 41 Do t'i marrësh
Levitët për mua, unë jam Zoti, në vend
të të gjithë të parëlindurve ndër bijtë e
Izraelit dhe bagëtinë e Levitëve në vend
të të parëlindurve ndër bagëtitë e bijve të
Izraelit". 42 Kështu Moisiu bëri regjistrimin
e të gjithë të parëlindurve ndër bijtë e
Izraelit, ashtu siç e kishte urdhëruar Zoti.
43 Të gjithë të parëlindurit meshkuj që u
regjistruan duke numëruar emrat e tyre
nga mosha një muajsh e lart, ishin njëzet
e dy mijë e dyqind e shtatëdhjetë e tre.
44 Pastaj Zoti i foli Moisiut, duke i thënë:
45 "Merr Levitët në vend të të gjithë të
parëlindurve të Izraelit, dhe bagëtinë e
Levitëve në vend të bagëtisë së tyre; Levitët
do të jenë të mitë. Unë jam Zoti. 46 Për
shpengimin e dyqind e shtatëdhjetë e tre të
parëlindur të Izraelit që e kalojnë numrin
e Levitëve, 47 do të marrësh pesë sikla për
frymë, simbas siklit të shenjtërores; sikli
ka njëzet gere. 48 Paratë do t'ia japësh
Aaronit dhe bijve të tij për të shpenguar
ata që e kalojnë numrin e tyre". 49 Kështu
Moisiu mori paratë e shpengimit nga ata
që e kalonin numrin e të parëlindurve të
shpenguar nga Levitët; 50 mori paratë e të
parëlindurve të bijve të Izraelit; një mijë e
treqind e gjashtëdhjetë e pesë sikla, sim-
bas siklit të shenjtërores. 51 Pastaj Moisiu
paratë e atyre që ishin shpenguar ia dha
Aaronit dhe bijve të tij, simbas urdhërit
të Zotit, ashtu si e kishte urdhëruar Zoti
Moisiun.

4

1 Zoti i foli akoma Moisiut dhe Aaronit,
duke u thënë: 2 "Numëroni bijtë e Kehathit,
midis bijve të Levit, në bazë të familjeve të
tyre dhe të shtëpive të etërve të tyre, 3 nga
mosha tridhjetë vjeç e lart deri në moshën

pesëdhjetë vjeç, të të gjithë atyre që hyjnë
në shërbim për të punuar në çadrën e
mbledhjes. 4 Ky është shërbimi i bijve të Ke-
hathit në çadrën e mbledhjes, që ka të bëjë
me gjërat shumë të shenjta. 5 Kur kampi
duhet lëvizur, Aaroni dhe bijtë e tij do të
vinë për të hequr velin e ndarjes dhe do të
mbulojnë me të arkën e dëshmisë; 6 pastaj
do të vënë mbi të një mbulesë prej lëkure
të baldosës, do të shtrijnë mbi të një cohë
krejt ngjyrë vjollce dhe do të fusin në të
shtizat e saj. 7 Do të shtrijnë një cohë ngjyrë
vjollce mbi tryezën e bukëve të paraqitjes
dhe do të vënë mbi të pjatat, gotat, legenët
dhe kupat e libacioneve; mbi të do të jetë
edhe buka e përjetshme. 8 Mbi këto gjëra do
të shtrijnë një cohë të kuqe të ndezur dhe
mbi të një mbulesë prej lëkure të baldosës,
dhe do të fusin në të shtizat. 9 Pastaj
do të marrin një mbulesë ngjyrë vjollce,
me të cilën do të mbulojnë shandanin e
ndriçimit, llambat e tij dhe gërshërët e
tij, të gjitha enët e vajit të caktuara për
shërbimin; 10 pastaj do ta vënë shandanin
me të gjithë veglat e tij në një mbulesë prej
lëkure të baldosës dhe do ta vendosin mbi
një bartinë. 11 Do të shtrijnë mbi altarin prej
ari një pëlhurë ngjyrë vjollce dhe mbi të një
mbulesë prej lëkure të baldosës dhe do të
futin në të shtizat. 12 Pastaj do të marrin
të gjitha veglat e shërbimit që përdoren në
shenjtëroren, do t'i fusin në një cohë ngjyrë
vjollce, do t'i mbështjellin me një mbulesë
prej lëkure të baldosës dhe do t'i vendosin
mbi një bartinë. 13 Pastaj do të heqin hirin
nga altari dhe do të shtrijnë mbi të një
cohë të kuqe; 14 mbi të do të vendosen të
gjitha veglat që përdoren për shërbimin e
tij, mangallet, mashat, lopatëzat, legenat,
të gjitha veglat e altarit; do të shtrijnë
mbi të një mbulesë prej lëkure të baldosës
dhe do të futin në të shtizat. 15 Pasi që
Aaroni dhe bijtë e tij të kenë mbaruar së
mbuluari shenjtëroren dhe tërë orenditë e
saj, kur kampi është bërë gati të niset, bijtë
e Kehathit do të vijnë për t'i mbartur, por
ata nuk do të prekin gjërat e shenjta, që të
mos vdesin. Këto janë gjërat nga çadra e
mbledhjes të cilat bijtë e Kehathit duhet të
trasportojnë. 16 Eleazari, bir i priftit Aaron,
do të ngarkohet me vajin e shandanit, me
temjanin aromatik, me ofertën e përjet-
shme të ushqimit dhe të vajit të vajosjes;
ai do të ngarkohet edhe me tërë taber-
nakullin dhe tërë gjërat që përmban ai, me
shenjtëroren dhe pajisjet e saj". 17 Pastaj
Zoti u foli Moisiut dhe Aaronit, duke u
thënë: 18 "Kini kujdes që klani i familjeve
të Kehathitëve të mos shfaroset në mes të
Levitëve; 19 bëni, pra, këtë për ta, me qëllim
që ata të jetojnë dhe të mos vdesin kur u
afrohen gjërave shumë të shenjta: Aaroni
dhe bijtë e tij do të hyjnë dhe do t'i caktojnë
secilit shërbimin e tij dhe detyrën e tij.
20 Por ata nuk do të hyjnë për të parë në
kohën kur gjërat e shenjta po mbulohen,
që të mos vdesin". 21 Zoti i foli akoma
Moisiut, duke i thënë: 22 "Numëro edhe bijtë
e Gershonit, në bazë të shtëpive të etërve
të tyre dhe të familjeve të tyre. 23 Do ta
bësh regjistrimin nga mosha tridhjetë vjeç
e lart, deri në moshën pesëdhjetë vjeç të të
gjithë atyre që hyjnë për të bërë shërbimin,
për të punuar në çadrën e mbledhjes. 24 Kjo
është detyra e familjeve të Gershonitëve,
shërbimi që duhet të kryejnë dhe gjërat
që duhet të sjellin: 25 do të bartin pëlhurat
e tabernakullit dhe çadrën e mbledhjes,
mbulesën e saj, mbulesën prej lëkure të
baldosës që është sipër dhe perden në hyrje
të çadrës së mbledhjes, 26 perdet e oborrit
me perden për hyrjen në oborr, perdet që
janë rreth tabernakullit dhe altarit, litarët
e tyre dhe të gjitha veglat e caktuara për
shërbimin e tyre; ç'të jetë e nevojshme të
bëhet ata do ta bëjnë. 27 Tërë shërbimi i
bijve të Gershonitëve, të gjitha gjërat që
duhet të bartin dhe të gjitha gjërat që
duhet të kryejnë, do të bëhen me urdhër të
Aaronit dhe të bijve të tij; ju do t'u ngarkoni
atyre përgjegjësinë për tërë gjërat që duhet
të bartin. 28 Ky është shërbimi i familjeve të
Gershonitëve në çadrën e mbledhjes; dhe
detyrat e tyre do t'i kryejnë nën urdhrat
e Ithamarit, birit të priftit Aaron. 29 Do
të bësh regjistrimin e bijve të Merarit në
bazë të familjeve të tyre dhe të shtëpive
të etërve të tyre; 30 do të bësh regjistrimin
nga mosha tridhjetë vjeç e lart, deri në
moshën pesëdhjetë vjeç të të gjithë atyre
që hyjnë në çadrën e mbledhjes për të kryer
shërbime. 31 Kjo është ajo që i është besuar
përgjegjësisë së tyre në pajtim me gjithë
shërbimin e tyre në çadrën e mbledhjes;

dërrasat e tabernakullit, traversat, shtyllat
dhe bazat e tij, 32 shtyllat që ndodhen rreth
e rrotull oborrit, bazat e tyre, kunjat e tyre,
litarët e tyre, me të gjitha veglat e tyre
dhe tërë shërbimet që këto gjëra përmba-
jnë; dhe do t'i caktoni secilit personalisht
objektet që duhet të mbajë. 33 Ky është
shërbimi i familjeve të bijve të Merarit,
në pajtim me detyrat e tyre në çadrën e
mbledhjes, nën urdhërat e Ithamarit, birit
të priftit Aaron". 34 Moisiu, Aaroni dhe pri-
jësit e asamblesë kryen, pra, regjistrimin e
bijve të Kehathitëve në bazë të familjeve
të tyre dhe të shtëpive të etërve të tyre,
35 e të gjithë atyre që nga mosha tridhjetë
vjeç e lart, deri pesëdhjetë vjeç hynin për
të shërbyer në çadrën e mbledhjes. 36 Ata
që u regjistruan simbas familjeve të tyre
ishin dy mijë e shtatëqind e pesëdhjetë.
37 Këta qenë ata që u regjistruan nga familjet
e Kehathitëve, të gjithë ata që shërbenin
në çadrën e mbledhjes; Moisiu dhe Aaroni
bënë regjistrimin e tyre simbas urdhrit që
Zoti kishte dhënë me anë të Moisiut. 38 Ata
që u regjistruan nga bijtë e Gershonit në
bazë të familjeve të tyre dhe të shtëpive të
etërve të tyre, 39 nga mosha tridhjetë vjeç e
lart, deri në moshën pesëdhjetë vjeç, tërë
ata që hynin për të shërbyer në çadrën e
mbledhjes; 40 ata që u regjistruan në bazë të
familjeve të tyre dhe të shtëpive të etërve
të tyre, ishin dy mijë e gjashtëqind e trid-
hjetë. 41 Këta qenë ata që u regjistruan nga
familjet e Gershonit, të gjithë ata që bënin
shërbim në çadrën e mbledhjes; Moisiu dhe
Aaroni kryen regjistrimin e tyre simbas
urdhrit të Zotit. 42 Ata që u regjistruan
nga familjet e bijve të Merarit në bazë të
familjeve të tyre dhe të shtëpive të etërve
të tyre, 43 nga mosha tridhjetë vjeç e lart,
deri në moshën pesëdhjetë vjeç, tërë ata që
hynin për të shërbyer në çadrën e mbled-
hjes; 44 ata që u regjistruan simbas familjeve
të tyre ishin tre mijë e dyqind. 45 Këta
janë ata që u regjistruan nga familjet e
bijve të Merarit; ata që u regjistruan nga
Moisiu dhe Aaroni, simbas urdhërit të Zotit
të dhënë me anë të Moisiut. 46 Të gjithë
ata që u regjistruan nga Levitët, që Moisiu,
Aaroni dhe prijësit e Izraelit i regjistruan,
në bazë të familjeve të tyre dhe të shtëpive
të etërve të tyre, 47 nga mosha tridhjetë vjeç
e lart deri në moshën pesëdhjetë vjeç, tërë
ata që hynin për të shërbyer dhe për të
mbajtur pesha në çadrën e mbledhjes; 48 ata
që u regjistruan ishin tetë mijë e pesëqind
e tetëdhjetë. 49 Ata u regjistruan, simbas ur-
dhrit të Zotit për Moisiun, secili në bazë të
shërbimit që duhet të bënte dhe të asaj që
duhet të mbante. Kështu ata u regjistruan
nga ai, ashtu siç e kishte urdhëruar Zoti
Moisiun.

5

1 Pastaj Zoti i foli Moisiut, duke i thënë:
2 "Urdhëro bijtë e Izraelit të nxjerrin jashtë
kampit çdo lebroz, këdo që ka një fluks ose
është i papastër nga kontakti që ka pasur
me një trup të vdekur. 3 Dëboni jashtë
kampit qoftë meshkujt, qoftë femrat; do
t'i dëboni jashtë kampit për të mos ndotur
kampin në mes të të cilit unë banoj". 4 Dhe
bijtë e Izraelit vepruan ashtu dhe i nxorën
jashtë kampit. Ashtu si i kishte folur Zoti
Moisiut, kështu vepruan bijtë e Izraelit.
5 Zoti i foli akoma Moisiut, duke i thënë:
6 "Thuaju bijve të Izraelit: Kur një burrë
apo një grua bën çfarëdo lloj fyerje kundër
një njeriu, duke vepruar kështu kryen një
mëkat kundër Zotit, dhe ky person bëhet
fajtor; 7 ai do ta njohë fyerjen që ka bërë dhe
do të shpërblejë plotësisht dëmin e bërë,
duke i shtuar një të pestën dhe duke ia
dhënë personit që ka fyer. 8 Por në rast se
ky nuk ka ndonjë të afërm person të një
gjaku të cilit mund t'i bëhet shpërblimi për
fyerjen e kryer, shpërblimi do t'i shkojë
Zotit për priftin, veç dashit fajshlyes, me
të cilin do të bëhet shlyerja për të. 9 Çdo
ofertë e ngritur e çfarëdo gjëje të shen-
jtëruar që bijtë e Izraelit i paraqesin priftit,
do t'i përkasë këtij. 10 Sendet që dikush
shenjtëron do të jenë të priftit; atë që
dikush i jep priftit, do t'i përkasë këtij".
11 Zoti i foli akoma Moisiut, duke i thënë:
12 "Folu bijve të Izraelit dhe u thuaj atyre:
Në qoftë se një grua i dredhon burrit të
saj dhe kryen një pabesi kundrejt tij, 13 dhe
një burrë ka marrëdhënie seksuale me të,
por kjo gjë është bërë fshehurazi nga burri
i saj; kur fëlliqësia e saj mbetet e fshehtë,
sepse nuk ka asnjë dëshmitar kundër saj
dhe nuk është kapur në flagrancë, 14 në
qoftë se një ndjenjë zilie e zë dhe bëhet
xheloz për gruan e tij që është fëlliqur;

ose në qoftë se një ndjenjë zilie e zë dhe
ai bëhet xheloz për gruan e tij edhe sikur
ajo të mos jetë fëlliqur, 15 burri do ta çojë
gruan e tij te prifti dhe do t'i japë atij një
ofertë për atë: një të dhjetën e një efe miell
elbi; nuk do t'i derdhë sipër vaj ulliri as
do t'i vërë sipër temjan, sepse është një
blatim ushqimor për xhelozi, një blatim
përkujtimor, i caktuar për të kujtuar një
faj. 16 Prifti do ta afrojë gruan dhe do ta
mbajë më këmbë përpara Zotit. 17 Pastaj
prifti do të marrë ujë të shenjtë nga një enë
prej dheu; do të marrë gjithashtu ca pluhur
që ndodhet mbi dyshemenë e tabernakullit
dhe do ta hedhë në ujë. 18 pastaj prifti do
ta mbajë në këmbë gruan para Zotit, do t'i
zbulojë kokën dhe do të vërë në duart e
saja blatimin përkujtimor, që është blatimi
ushqimor për xhelozinë, ndërsa prifti do të
mbajë në dorë ujin e hidhur që sjell mal-
lkimin. 19 Pastaj prifti do ta vërë gruan të
betohet dhe do t'i thotë: "Në qoftë se asnjë
burrë s'ka rënë në shtrat me ty dhe nuk je
larguar nga rruga e drejtë për t'u fëlliqur,
ndërsa ishe e martuar me burrin tënd, je e
përjashtuar nga çdo efekt i dëmshëm i këtij
uji të hidhur që sjell mallkimin. 20 Por në
se ti je shthurur, ndërsa ishe e martuar me
burrin tënd, dhe je fëlliqur me një burrë
që nuk është bashkëshorti yt ka pasur mar-
rëdhënie seksuale me ty", 21 atëherë prifti
do ta vërë gruan të betohet me një betim
mallkimi dhe do t'i thotë: "Zoti të bëftë
objekt mallkimi dhe nëme midis popullit
tënd, kur do të bëjë të të dobësohen ijet
dhe të fryhet barku yt; 22 dhe ky ujë që sjell
mallkimin hyftë në zorrët e tua, të bëftë të
fryhet barku yt dhe dobësoftë ijet e tua!".
Dhe gruaja do të thotë: "Amen! Amen!".
23 Pastaj prifti do t'i shkruajë këto mallkime
mbi një rrotull dhe do t'i zhdukë në ujin
e hidhur. 24 Pas kësaj do t'i japë gruas për
të pirë ujë të hidhur që sjell mallkimin dhe
ky ujë që sjell mallkimin do të hyjë në të
për të prodhuar hidhërim; 25 pastaj prifti
do të marrë nga duart e gruas blatimin e
ushqimit për xhelozinë, do ta tundë bla-
timin para Zotit dhe do t'ia ofrojë në altar;
26 prifti do të marrë nga duart e gruas një
grusht të blatimit ushqimor si kujtim dhe
do ta tymosë mbi altar; pastaj do t'i japë
gruas ujë për të pirë. 27 Mbas pirjes së ujit,
do të ndodhë që, në se ajo është fëlliqur
dhe ka kryer një pabesi ndaj burrit të saj,
uji që sjell mallkimin do të hyjë në trupin
e saj për të prodhuar hidhërim; barku i saj
do të fryhet, ijët e saj do të dobësohen dhe
ajo grua do të bëhet një mallkim në mes
të popullit të saj. 28 Por në qoftë se gruaja
nuk është fëlliqur dhe është e pastër, ajo
do të njihet si e pafajshme dhe do të ketë
fëmijë. 29 Ky është ligji për xhelozinë, në
rastin kur gruaja, duke qenë e martuar me
një burrë, merr rrugë të keqe dhe fëlliqet,
30 ose në rastin kur ndjenja e xhelozisë e zë
një burrë dhe ky bëhet xheloz për gruan e
tij; ai do ta paraqesë gruan e tij para Zotit
dhe prifti do të zbatojë me të plotësisht
këtë ligj. 31 Bashkëshorti nuk do të ketë
asnjë faj, por e shoqja do të marrë dënimin
e paudhësisë së saj".

6

1 Zoti i foli akoma Moisiut, duke i thënë:
2 "Folu bijve të Izraelit dhe u thuaj atyre:
Kur një burrë a një grua do të lidhin një
kusht të veçantë, kushtin e nazireatit, për
t'iu shenjtëruar Zotit, 3 do të heqin dorë nga
vera dhe nga pije të tjera që të dehin, nuk
do të pinë uthull të bërë nga vera, as uthull
të përgatitur me pije dehëse; nuk do të pinë
asnjë lëng rrushi dhe nuk do të hanë rrush,
as të freskët as të thatë. 4 Gjatë gjithë kohës
së shenjtërimit të tij, ai nuk do të hajë asnjë
prodhim të vreshtit, as kokrrat as lëkurën
e rrushit. 5 Gjatë gjithë kohës së kushtit të
shenjtërimit, brisku nuk do të kalojë mbi
kokën e tij; deri sa të mbushen ditët për të
cilët iu shenjtërua Zotit do të jetë i shenjtë;
do t'i lërë flokët e tij të rriten të gjatë mbi
kokën e tij. 6 Për gjithë kohën që i është
shenjtëruar Zotit nuk do t'i afrohet ndonjë
trupi të vdekur; 7 as sikur të ishte i ati apo e
ëma, i vëllai ose e motra, ai nuk do të ndotet
për ta kur vdesin, sepse mban mbi krye
shenjën e shenjtërimit të tij Perëndisë. 8 Për
gjithë kohën e shenjtërimit të tij, ai do të
jetë i shenjtë për Zotin. 9 Në rast se dikush
vdes papritmas afër tij dhe koka e tij e
shenjtëruar mbetet e ndotur, ai do ta rruajë
kokën ditën e pastrimit të tij; do ta rruajë
ditën e shtatë; 10 ditën e tetë do t'i çojë dy
turtuj ose dy pëllumba të rinj priftit, në
hyrje të çadrës së mbledhjes. 11 Prifti do të
ofrojë njërin prej tyre si flijim për mëkatin

dhe tjetrin si olokaust dhe do të bëjë shly-
erjen për të, sepse ka mëkatuar për shkak
të trupit të vdekur; dhe po atë ditë do të
shenjtërojë kokën e tij. 12 Do t'i shenjtërojë
përsëri Zotit ditët e nazireatit të tij dhe do
të çojë një qengj motak si fli shlyerjeje; por
ditët e mëparshme nuk do të llogariten më,
sepse nazireati i tij është ndotur. 13 Ky është
ligji i nazireatit: kur ditët e shenjtërimit të
tij do të plotësohen, atë njeri do ta sjellin
në hyrjen e çadrës së mbledhjes; 14 dhe ai do
t'ia paraqesë ofertën e tij Zotit: një qengj
mashkull motak pa të meta për olokaustin,
një qengj femër motak pa të meta për fli-
jimin për mëkatin dhe një dash pa të meta
për flijimin e falënderimit; 15 një shportë
me bukë të ndorme të përgatitura me majë
mielli, me kuleç të zëna me vaj, një revani
pa maja të lyer me vaj, me ofertat e tyre
ushqimore dhe libacionet e tyre. 16 Prifti
do t'i paraqesë këto gjëra përpara Zotit
dhe do të ofrojë flijimin e tij për mëkatin
dhe olokaustin e tij; 17 do të ofrojë dashin
si flijim falënderimi ndaj Zotit, bashkë me
shportën e bukëve të ndorme; prifti do të
ofrojë gjithashtu blatimin e tij ushqimor
dhe libacionin e tij. 18 Nazireu do të rruajë
kokën e tij të shenjtëruar në hyrje të çadrës
së mbledhjes dhe do të marrë flokët e kokës
së tij të shenjtëruar dhe do t'i vërë mbi
zjarrin që është nën flijimin e falënderimit.
19 Prifti do të marrë shpatullën e pjekur
të dashit, një kulaç pa maja nga shporta
dhe një revani pa maja dhe do të vërë në
dorë të nazireut, mbasi ky të ketë rruar
kokën e tij të shenjtëruar. 20 Prifti do t'i
tundë si oferta para Zotit; është një gjë
e shenjtë që i përket priftit, bashkë me
gjoksin e ofertës së tundur dhe me kofshën
e ofertës së ngritur. Pas kësaj nazireu do
të mund të pijë verë. 21 Ky është ligji për
nazireun që i ka premtuar Zotit një ofertë
për shenjtërimin e tij, veç atyre që mjetet e
tij do t'i lejojnë të bëjë. Në bazë të kushtit të
lidhur, ai duhet të sillet në pajtim me ligjin
e shenjtërimit të tij". 22 Zoti i foli akoma
Moisiut, duke i thënë: 23 "Folu Aaronit dhe
bijve të tij, dhe u thuaj atyre: Ju do t'i
bekoni kështu bijtë e Izraelit, duke u thënë:
24 "Zoti të të bekojë dhe të të ruajë! 25 Zoti të
bëjë që të shkëlqejë fytyra e tij mbi trupin
tënd dhe të tregohet i mbarë me ty! 26 Zoti
të kthejë fytyrën e tij mbi ty dhe të të sjellë
paqe!". 27 Kështu do ta vënë emrin tim mbi
bijtë e Izraelit dhe unë do t'i bekoj".

7

1 Kur Moisiu mbaroi ndërtimin e taber-
nakullit, e vajosi dhe e shenjtëroi me gjithë
pajisjet e tij, ai vajosi gjithashtu altarin
dhe të gjitha orenditë e tij; kështu ai i
vajosi dhe i shenjtëroi. 2 Pastaj prijësit e
Izraelit, të parët e shtëpive të etërve të
tyre, që ishin prijësit e fiseve dhe ishin në
krye të atyre që u regjistruan, paraqitën
një ofertë 3 dhe e çuan ofertën e tyre para
Zotit: gjashtë qerre të mbuluara dhe dym-
bëdhjetë qe, një qerre për çdo dy prijës dhe
një ka për secilin prej tyre; dhe i ofruan
para tabernakullit. 4 Atëherë Zoti i foli
Moisiut, duke i thënë: 5 "Prano këto gjëra
prej tyre për t'i përdorur në shërbim të
çadrës së mbledhjes, dhe do t'ua japësh
Levitëve, secilit simbas shërbimit që ka".
6 Moisiu mori, pra, qerret dhe qetë dhe ua
dha Levitëve. 7 Dy qerre dhe katër qe ua
dha bijve të Gershonit simbas shërbimit
të tyre; 8 katër qerre dhe tetë qe ua dha
bijve të Merarit simbas shërbimit të tyre,
nën mbikqyrjen e Ithamarit, birit të priftit
Aaron; 9 por bijve të Kehathit nuk u dha
asgjë, sepse ishin ngarkuar me shërbimin e
objekteve të shenjta, që ata i mbanin mbi
shpatulla. 10 Prijësit e paraqitën ofertën
e tyre për kushtimin e altarit, ditën kur
u vajos; kështu prijësit paraqitën ofertën
e tyre para altarit. 11 Pastaj Zoti i tha
Moisiut: "Prijësit do ta paraqesin ofertën
e tyre një në ditë për kushtimin e altarit".
12 Ai që e paraqiti ofertën e tij ditën e parë
ishte Nahshoni, bir i Aminadabit, nga fisi
i Judës; 13 ai ofroi një pjatë argjendi me
një peshë prej njëqind e tridhjetë siklash
dhe një legen argjendi prej shtatëdhjetë
siklash, simbas siklit të shenjtërores, që të
dy të mbushur me majë mielli të përzier
me vaj, si blatim ushqimor, 14 një kupë ari
prej dhjetë siklash e mbushur me temjan,
15 një dem të vogël, një dash, një qengj
motak si olokaust, 16 një dhi si flijim për
mëkatin 17 dhe, si flijim falënderimi, dy
qe, pesë desh, pesë cjep dhe pesë qengja
motakë. Kjo qe oferta e Nahshonit, djalit
të Aminadabit. 18 Ditën e dytë erdhi oferta
e Nethaneelit, birit të Tsuarit, princit të

Isakarit. [19] Ai paraqiti si ofertë të tij një
pjatë argjendi me një peshë prej njëqind
e tridhjetë siklash dhe një legen argjendi
prej shtatëdhjetë siklash, simbas siklit të
shenjtërores; që të dy të mbushur me majë
mielli të përzier me vaj, si blatim ushqi-
mor, [20] një kupë ari prej dhjetë siklash e
mbushur me temjan, [21] një dem i vogël, një
dash dhe një qengj motak si olokaust, [22] një
kec si flijim për mëkatin [23] dhe, si flijim
falënderimi dy qe, pesë desh, pesë cjep
dhe pesë qengja motakë. kjo ishte oferta
e Nethaneelit, birit të Tsuarit. [24] Ditën e
tretë ishte radha e Eliabit, birit të Helonit,
prijësit të bijve të Zabulonit. [25] Oferta e
tij qe një pjatë argjendi me një peshë prej
njëqind e tridhjetë siklash dhe një legen
i vogël shtatëdhjetë siklash, simbas siklit
të shenjtërores, që të dy të mbushur me
majë mielli të përzier me vaj, si blatim i
ushqimit; [26] një kupë ari prej dhjetë siklash
e mbushur me temjan, [27] një dem të vogël,
një dash dhe një qengj motak si olokaust,
[28] një kec si flijim për mëkatin [29] dhe, si flijim
falënderimi, dy qe, pesë desh, pesë cjep
dhe pesë qengja motakë. Kjo qe oferta e
Eliabit, birit të Helonit. [30] Ditën e katërt
ishte radha e Elitsurit, birit të Rubenit. [31] Ai
ofroi një pjatë argjendi me një peshë prej
njëqind e tridhjetë siklash dhe një legen
argjendi me një peshë prej shtatëdhjetë
siklash, simbas siklit të shenjtërores, që të
dy të mbushur me majë mielli të përzier
me vaj, si blatim i ushqimit, [32] një kupë ari
prej dhjetë siklash të mbushur me temjan,
[33] një dem të vogël, një dash dhe një qengj
motak si olokaust, [34] dhe një kec si flijim
për mëkatin [35] dhe, si flijim falënderimi, dy
qe, pesë desh, pesë cjep dhe pesë qengja
motakë. Kjo qe oferta e paraqitur nga
Elitsuri, bir i Shedeurit. [36] Ditën e pestë qe
radha e Shelumielit, birit të Tsurishadait,
prijësit të bijve të Simeonit. [37] Ai ofroi një
pjatë argjendi me një peshë prej njëqind
e tridhjetë siklash dhe një legen argjendi
prej shtatëdhjetë siklash, simbas siklit të
shenjtërores, që të dy të mbushur me majë
mielli të përzier me vaj, si blatim ushqi-
mor, [38] një kupë ari prej dhjetë siklash të
mbushur me temjan, [39] një dem të vogël,
një dash dhe një qengj motak si olokaust,
[40] një kec si flijim për mëkatin [41] dhe, si flijim
falënderimi, dy qe, pesë desh, pesë cjep
dhe pesë qengja motakë. Kjo ishte oferta
e bërë nga Shelumieli, bir i Curishadait.
[42] Ditën e gjashtë ishte radha e Eliasafit, bir
i Deuelit, prijësit të bijve të Gadit. [43] Ai
ofroi një pjatë argjendi me një peshë prej
njëqind e tridhjetë siklash dhe një legen
prej shtatëdhjetë siklash, simbas siklit të
shenjtërores; si pjata ashtu dhe legeni ishin
mbushur me majë mielli të përzier me vaj,
si blatim i ushqimit, [44] një kupë ari prej
dhjetë siklash e mbushur me temjan, [45] një
dem i vogël, një dash dhe një qengj motak
si olokaust, [46] një kec si flijim për mëkatin
[47] dhe, si flijim falënderimi, dy qe, pesë desh,
pesë cjep dhe pesë qengja motakë. Kjo
qe oferta e bërë nga Eliasafi, bir i Deuelit.
[48] Ditën e shtatë qe radha e Elishamit, birit
të Amihudit, prijësit të bijve të Efraimit.
[49] Ai ofroi një pjatë argjendi me një peshë
prej njëqind e tridhjetë siklash dhe një
legen me një peshë prej shtatëdhjetë sik-
lash, simbas siklit të shenjtërores, që të dy
të mbushur me majë mielli të përzier me
vaj, si blatim i ushqimit, [50] një kupë ari prej
dhjetë siklash e mbushur me temjan, [51] një
dem i vogël, një dash dhe një qengj motak
si olokaust, [52] një kec si flijim për mëkatin,
[53] dhe, si flijim falënderimi, dy qe, pesë desh,
pesë cjep dhe pesë qengja motakë. Kjo qe
oferta e bërë nga Elishama, bir i Amihudit.
[54] Ditën e tetë ishte radha e Gamalielit, birit
të Pedahtsurit, prijësit të bijve të Manasit.
[55] Oferta e tij ishte një pjatë argjendi me
një peshë prej njëqind e tridhjetë siklash
dhe një legen argjendi prej shtatëdhjetë
siklash, simbas siklit të shenjtërores, që të
dy të mbushur me majë mielli të përzier
me vaj, si blatim i ushqimit, [56] një kupë ari
prej dhjetë siklash e mbushur me temjan,
[57] një dem të vogël, një dash dhe një qengj
motak si olokaust, [58] një kec si flijim për
mëkatin [59] dhe, si flijim falënderimi, dy
qe, pesë desh, pesë cjep dhe pesë qengja
motakë. Kjo qe oferta e bërë nga Gamalieli,
bir i Pedahtsurit. [60] Ditën e nëntë i erdhi
radha Abidanit, birit të Gideonit, prijësit të
Beniaminit. [61] Oferta e tij ishte një pjatë
argjendi me një peshë prej njëqind e trid-
hjetë siklash dhe një legen argjendi me
një peshë prej shtatëdhjetë siklash, simbas
siklave të shenjtërores, që të dy të mbushur

me majë mielli të përzier me vaj, si blatim i
ushqimit, [62] një kupë ari prej dhjetë siklash
të mbushur me temjan, [63] një dem i vogël,
një dash dhe një qengj motak si olokaust,
[64] një kec si flijim për mëkatin [65] dhe, si
flijim falënderimi, dy qe, pesë desh, pesë
cjep dhe pesë qengja motakë. Kjo qe oferta
e Abidanit, birit të Amishadait, prijësit të
bijve të Danit. [66] Ditën e dhjetë i erdhi radha
Ahiezerit, birit të Amishadait, prijësit të
bijve të Danit. [67] Oferta e tij ishte një
pjatë argjendi me një peshë prej njëqind
e tridhjetë siklash dhe një legen argjendi
prej shtatëdhjetë siklash, simbas siklit të
shenjtërores; që të dy ishin mbushur me
majë mielli të përzier me vaj, si blatim i
ushqimit, [68] një kupë ari prej dhjetë siklash
e mbushur me temjan, [69] një dem i vogël,
një dash dhe një qengj motak si olokaust,
[70] një kec si flijim për mëkatin [71] dhe, si flijim
falënderimi, dy qe, pesë desh, pesë cjep
dhe pesë qengja motakë. Kjo qe oferta e
Ahiezerit, birit të Amishadait. [72] Ditën e
njëmbëdhjetë i erdhi radha Pagielit, birit të
Okranit, prijësit të bijve të Asherit. [73] Oferta
e tij ishte një pjatë argjendi prej njëqind
e tridhjetë siklash dhe një legen argjendi
prej shtatëdhjetë siklash, simbas siklit të
shenjtërores; që të dy ishin mbushur me
majë mielli të përzier me vaj, si blatim i
ushqimit, [74] një kupë ari prej dhjetë siklash
mbushur me temjan, [75] një dem të vogël,
një dash dhe një qengj motak si olokaust,
[76] një kec si flijim për mëkatin [77] dhe, si
flijim falënderimi, dy qe, pesë desh, pesë
cjep dhe pesë qengja motakë. Kjo qe
oferta e Pagielit, birit të Okranit. [78] Ditën
e dymbëdhjetë i erdhi radha Ahirit, birit
të Enanit, prijësit të bijve të Neftalit. [79] Ai
ofroi një pjatë argjendi me një peshë prej
njëqind e tridhjetë siklash dhe një legen
argjendi shtatëdhjetë siklash, simbas siklit
të shenjtërores, që të dy ishin mbushur me
majë mielli të përzier me vaj, si blatim i
ushqimit, [80] një kupë ari prej dhjetë siklash
e mbushur me temjan, [81] një dem të vogël,
një dash dhe një qengj motak si olokaust,
[82] një kec si flijim për mëkatin [83] dhe, si flijim
falënderimi, dy qe, pesë desh, pesë cjep
dhe pesë qengja motakë. Kjo qe oferta e
Ahirit, birit të Enanit. [84] Këto ishin dhu-
ratat për kushtimin e altarit që u bënë nga
prijësit e Izraelit kur altari u vajos: dym-
bëdhjetë pjata argjendi, dymbëdhjetë leg-
ena argjendi, dymbëdhjetë kupa ari; [85] çdo
pjatë argjendi peshonte njëqind e tridhjetë
sikla dhe çdo legen argjendi shtatëdhjetë
sikla; shuma e argjendit që përmbanin enët
arrinte dy mijë e katërqind sikla, simbas
siklit të shenjtërores; [86] të dymbëdhjetë
kupat prej ari të mbushura me parfum
peshonin dhjetë sikla secila, simbas siklit të
shenjtërores; gjithë ari i kupave peshonte
njëqind e njëzet sikla. [87] Shuma e kaf-
shëve për olokaustin ishte dymbëdhjetë
dema të vegjël, dymbëdhjetë desh, dym-
bëdhjetë qengja motakë bashkë me bla-
timet e ushqimit dhe dymbëdhjetë keca si
flijim për mëkatin. [88] Shuma e kafshëve si
flijim falënderimi ishte njëzet e katër dema
të vegjël, gjashtëdhjetë desh, gjashtëd-
hjetë cjep dhe gjashtëdhjetë qengja mo-
takë. Këto ishin dhuratat për kushtimin e
altarit pas vajosjes së tij. [89] Dhe kur Moisiu
hynte në çadrën e mbledhjes për të folur
me Zotin, dëgjonte zërin e tij që i fliste
nga pjesa e sipërme e pajtuesit që ndodhet
mbi arkën e dëshmisë midis dy kerubinëve;
kështu i fliste Zoti.

8

[1] Zoti i foli akoma Moisiut, duke i thënë:
[2] "Foli Aaronit dhe i thuaj: Kur do të ven-
dosësh llambat, shtatë llambat duhet të
ndriçojnë pjesën e përparme të shandanit".
[3] Dhe Aaroni veproi kështu: i vendosi llam-
bat në mënyrë që të ndriçonin pjesën e
përparme të shandanit, ashtu siç e kishte
urdhëruar Zoti Moisiun. [4] Shandani ishte
ndërtuar kështu: ishte prej ari të rrahur;
ishte punuar me çekiç nga këmba e tij deri
tek lulet e tij. Moisiu e kishte bërë shan-
danin simbas modelit që i kishte treguar
Zoti. [5] Pastaj Zoti i foli Moisiut, duke i
thënë: [6] "Merr Levitët ndër bijtë e Izraelit
dhe pastroji. [7] Do të veprosh kështu për t'i
pastruar: do të spërkatësh ujë mbi ta për t'i
pastruar; pastaj do të heqin një brisk mbi
tërë trupin e tyre, do të lajnë rrobat e tyre
dhe do të pastrohen. [8] Pastaj do të marrin
një dem të vogël me blatimin e ushqimit
prej majë mielli të përzier me vaj ndërsa
ti do të marrësh një dem tjetër si flijim
për mëkatin. [9] Do t'i afrosh Levitët përpara
çadrës së mbledhjes dhe do të thërrasësh

tërë asamblenë e bijve të Izraelit. [10] Kështu
do t'i afrosh Levitët përpara Zotit dhe bijtë
e Izraelit do të vënë duart e tyre mbi Lev-
itët; [11] pastaj Aaroni do t'i paraqesë Levitët
si ofertë të tundur para Zotit nga ana e
bijve të Izraelit, me qëllim që të kryejnë
shërbimin e Zotit. [12] Pastaj Levitët do të
vënë duart e tyre mbi kokën e demave të
vegjël, dhe ti do të ofrosh njërin prej tyre
si flijim për mëkatin dhe tjetrin si olokaust
për Zotin, për të bërë shlyerjen për Levitët.
[13] Do t'i mbash më këmbë Levitët përpara
Aaronit dhe para bijve të tij dhe do t'i
paraqitësh si një ofertë të tundur për Zotin.
[14] Kështu do t'i ndash Levitët nga gjiri i bijve
të Izraelit dhe Levitët do të jenë të mitë.
[15] Pas kësaj Levitët do të hyjnë në çadrën e
mbledhjes për të kryer shërbimin; kështu
ti do t'i pastrosh dhe do t'i paraqitësh si
një ofertë të tundur, [16] sepse më janë dhënë
plotësisht nga gjiri i bijve të Izraelit; unë i
mora për vete, në vend të të gjithë atyre që
çelin barkun e nënës, në vend të të parëlin-
durve të të gjithë bijve të Izraelit. [17] Sepse
të gjithë të parëlindurit e bijve të Izraelit,
si të njerëzve ashtu dhe të kafshëve, më
takojnë mua; i shenjtërova për vete ditën
që godita tërë të parëlindurit në vendin e
Egjiptit. [18] Mora Levitët në vend të të gjithë
të parëlindurve të bijve të Izraelit. [19] Dhe
i dhurova Aaronit dhe bijve të tij Levitët
nga gjiri i bijve të Izraelit me qëllim që
të kryejnë shërbimin e bijve të Izraelit në
çadrën e mbledhjes dhe që të bëjnë shly-
erjen për bijtë e Izraelit, që të mos ndodhë
asnjë fatkeqësi midis bijve të Izraelit kur i
afrohen shenjtërores". [20] Kështu vepruan
Moisiu, Aaroni dhe tërë asambleja e bijve
të Izraelit me Levitët; bijtë e Izraelit u bënë
Levitëve të gjitha ato që Zoti i kishte urd-
hëruar Moisiut lidhur me ta. [21] Dhe Levitët
u pastruan dhe i lanë rrobat e tyre; pastaj
Aaroni i paraqiti si një ofertë të tundur
përpara Zotit dhe bëri shlyerjen për ta, për
t'i pastruar. [22] Pas kësaj Levitët hynë në
çadrën e mbledhjes për të bërë shërbimin
e tyre në prani të Aaronit dhe të bijve të
tij. Ata u bënë Levitëve atë që Zoti i kishte
urdhëruar Moisiut lidhur me ta. [23] Pastaj
Zoti i foli Moisiut duke i thënë: [24] "Kjo është
ajo që u takon Levitëve; nga mosha njëzet e
pesë vjeç e lart Leviti do të hyjë në çadrën
e mbledhjes për të kryer shërbimet e rastit;
[25] në moshën pesëdhjetë vjeç do ta ndër-
presë këtë shërbim dhe nuk do të shërbejë
më. [26] Do të mund të ndihmojë vëllezërit
e tij në çadrën e mbledhjes, ndërsa këta
kryejnë detyrat e tyre; por ai vetë nuk do të
kryejë asnjë shërbim. Kështu do të veprosh
me Levitët lidhur me detyrat e tyre".

9

[1] Zoti i foli akoma Moisiut, në
shkretëtirën e Sinait, muajin e parë të
vitit të dytë që kur kishin dalë nga vendi
i Egjiptit, duke i thënë: [2] "Bijtë e Izraelit do
ta festojnë Pashkën në kohën e caktuar.
[3] Do ta kremtoni në kohën e caktuar,
ditën e katërmbëdhjetë të këtij muaji,
në të ngrysur; do ta kremtoni simbas të
gjitha statuteve dhe dekreteve të saj".
[4] Kështu Moisiu u foli bijve të Izraelit me
qëllim që të kremtonin Pashkën [5] ditën e
katërmbëdhjetë të muajit të parë në të
ngrysur, në shkretëtirën e Sinait; bijtë e
Izraelit vepruan simbas urdhrave të dhëna
Moisiut nga Zoti. [6] Por kishte disa njerëz
që ishin të papastër sepse kishin prekur
trupin e vdekur të një personi dhe nuk
mund ta kremtonin Pashkën atë ditë. Por
këta njerëz u paraqitën po atë ditë përpara
Moisiut dhe Aaronit, [7] dhe i thanë Moisiut:
"Ne jemi të papastër sepse kemi prekur
trupin e vdekur të një personi; pse vallë na
pengohet të paraqesim ofertën e Zotit në
kohën e duhur, në mes të bijve të Izraelit?".
[8] Moisiu iu përgjegj atyre: "Prisni që të
dëgjoj çfarë do të urdhërojë Zoti lidhur
me ju". [9] Dhe Zoti i foli Moisiut, duke
thënë: [10] "Folu bijve të Izraelit dhe u thuaj
atyre: Në rast se dikush nga ju ose nga
trashëgimtarët tuaj është i papastër për
shkak të një trupi të vdekur, apo gjendet
larg në udhëtim, do ta kremtojë njëlloj
Pashkën për nder Zotit. [11] Do ta kremtojnë
ditën e katërmbëdhjetë të muajit të dytë
në të ngrysur; do të hanë bukë të ndorme
dhe barishte të hidhura; [12] nuk do të lënë
asnjë tepricë deri në mëngjes dhe nuk do
të thyejnë asnjë kockë. Do ta kremtojnë
simbas të gjitha statuteve të Pashkës.
[13] Por ai që është i pastër dhe nuk është
në udhëtim, në rast se nuk e kremton
Pashkën, do të shfaroset në mes të popullit
të tij, sepse nuk i paraqiti ofertën në kohën

e duhur Zotit; ky njeri do të mbajë dënimin
e mëkatit të tij. 14 Në rast se një i huaj
që banon në mes jush kremton Pashkën
e Zotit, ai duhet ta bëjë mbas statuteve
dhe dekreteve të Pashkës. Ju do të keni
një statut të vetëm për të huajin dhe për
atë që ka lindur në vend". 15 Por ditën në
të cilën tabernakulli u ngrit, reja mbuloi
tabernakullin, perden e dëshmisë; dhe
që nga mbrëmja deri në mëngjes reja
mbi tabernakullin kishte marrë një pamje
zjarri. 16 Kështu ndodhte gjithnjë: reja e
mbulonte tabernakullin gjatë ditës dhe
natën kishte pamjen e një zjarri. 17 Sa herë
që reja ngrihej mbi çadrën, bijtë e Izraelit
niseshin për rrugë pas kësaj; dhe aty ku
ndalej reja, aty bijtë e Izraelit vendosnin
kampin e tyre. 18 Me urdhër të Zotit bijtë e
Izraelit nisnin ecjen e tyre dhe me urdhër
të tij fushonin; rrinin në kampin e tyre aq
kohë sa qëndronte reja mbi tabernakull.
19 Kur reja qëndronte për shumë ditë mbi
tabernakullin, bijtë e Izraelit respektonin
urdhrin e Zotit dhe nuk lëviznin. 20 Por
në rast se reja ndalej vetëm pak ditë
mbi tabernakullin, me urdhër të Zotit
ata qëndronin në kampin e tyre dhe me
urdhër të Zotit niseshin për rrugë. 21 Në
rast se reja ndalej vetëm nga mbrëmja deri
në mëngjes, kur ajo ngrihej në mëngjes,
ata niseshin për rrugë; si ditën ashtu dhe
natën, kur reja ngrihej, ata viheshin në
lëvizje. 22 Në qoftë se reja qëndronte e
palëvizshme mbi tabernakullin dy ditë, një
muaj apo një vit, bijtë e Izraelit qëndronin
në kampin e tyre dhe nuk lëviznin; por
kur ajo ngrihej, ata nisnin udhëtimin. 23 Me
urdhër të Zotit fushonin dhe me urdhër të
tij viheshin në lëvizje; respektonin urdhrin
e Zotit, simbas asaj që ai kishte urdhëruar
me anë të Moisiut.

10

1 Zoti i foli akoma Moisiut, duke i thënë
2 "Bëj dy bori prej argjendi; do t'i bësh
me argjend të rrahur; do t'i përdorësh për
të thirrur asamblenë dhe për të lëvizur
fushimet. 3 Nën tingullin e të dyjave gjithë
asambleja do të mblidhet pranë teje, në
hyrje të çadrës së mbledhjes. 4 Nën tingullin
e njerës bori, prijësit, krerët e divizioneve
të Izraelit do të mblidhen pranë teje. 5 Kur
do t'i bini alarmit për herë të parë, ata
që janë në lindje do të vihen në lëvizje.
6 Kur do t'i bini alarmit për herë të dytë,
ata që janë në jug do të vihen në lëvizje;
duhet t'i bini alarmit që të vihen në lëvizje.
7 Kur duhet të mblidhet asambleja do t'i
bini borisë, pa i rënë alarmit. 8 Do t'u bien
borive bijtë e Aaronit, priftërinjtë; ky do të
jetë një statut i përjetshëm për ju dhe për
trashëgimtarët tuaj. 9 Kur në vendin tuaj
do të shkoni në luftë kundër armikut që ju
shtyp, do t'i bini alarmit me boritë; kështu
do të kujtoheni përpara Zotit Perëndisë
tuaj, dhe do të çliroheni nga armiqtë tuaj.
10 Po kështu në ditët tuaja të gëzimit, në
festat tuaja të caktuara dhe në fillim të
muajve tuaj të parë, do t'u bini borive me
rastin e olokausteve dhe të flijimeve tuaja
të falënderimit; dhe kështu ato do të bëjnë
që të kujtoheni përpara Perëndisë tuaj.
Unë jam Zoti, Perëndia juaj". 11 Por ndodhi
që në vitin e dytë, në muajin e dytë, ditën
e njëzetë të muajit, reja u ngrit mbi taber-
nakullin e dëshmisë. 12 Dhe bijtë e Izraelit
u nisën për rrugë, duke lënë shkretëtirën e
Sinait; pastaj reja u ndal në shkretëtirën e
Paranit. 13 Kështu u nisën për rrugë herën
e parë simbas urdhrit që Zoti kishte dhënë
me anë të Moisiut. 14 I pari lëvizi flamuri
i kampit të bijve të Judës, i ndarë simbas
formacioneve të tij. Divizionin e Judës e
komandonte Nahshoni, bir i Aminadabit.
15 Nethaneeli, bir i Tsuarit, komandonte di-
vizionin e fisit të bijve të Isakarit, 16 ndërsa
Eliabi, bir i Helonit, komandonte divizionin
e fisit të bijve të Zabulonit. 17 Pastaj u çmon-
tua tabernakulli dhe bijtë e Merarit dhe të
Gershonit u nisën për rrugë, duke trans-
portuar tabernakullin. 18 Pastaj u vu në
lëvizje flamuri i kampit të Rubenit, i ndarë
simbas formacioneve të tij. Divizionin
e Rubenit e komandonte Elitsuri, bir i
Shedeurit. 19 Shelumieli, bir i Tsurishadait,
komandonte divizionin e fisit të bijve të
Simeonit, 20 ndërsa Eliasafi, bir i Deuelit, ko-
mandonte divizionin e fisit të bijve të Gadit.
21 Pastaj u vunë në lëvizje Kehathitët, duke
transportuar sendet e shenjta; ata do ta
ngrinin tabernakullin para ardhjes së tyre.
22 Pas kësaj u nis flamuri i kampit të bijve
të Efraimit, i ndarë simbas formacioneve
të tij. Divizionin e Efraimit e komandonte
Elishama, bir i Amihudit. 23 Gamalieli, bir i
Pedahtsurit, komandonte divizionin e fisit

të bijve të Manasit, [24] ndërsa Abidani, bir i
Gideonit, komandonte divizionin e fisit të
bijve të Beniaminit. [25] Pastaj filloi të lëvizë
flamuri i kampit të bijve të Danit, i ndarë
simbas formacioneve të tij, që përbënte
praparojën e të gjitha kampeve. Divizioni
i Danit komandohej nga Ahiezieri, bir i
Amishadait. [26] Pagieli, bir i Okranit, koman-
donte divizionin e fisit të bijve të Asherit,
[27] ndërsa Ahira, bir i Enanit, komandonte
divizionin e fisit të bijve të Neftalit. [28] Kjo
ishte radha e marshimit të bijve të Izraelit,
simbas divizioneve të tyre. Kështu u vunë
në lëvizje. [29] Por Moisiu i tha Hobabit, birit
të Reuelit, Madianitit, vjehrri i Moisiut:
"Ne po vihemi në marshim drejt vendit për
të cilin Zoti ka thënë "Unë do t'jua jap". Eja
me ne dhe do të të bëjmë të mira, [30] Hobabi
iu përgjegj: "Unë nuk do të vij, por do të
kthehem në vendin tim te të afërmit e mi".
[31] Atëherë Moisiu i tha: "Mos na lërë, sepse
ti e di ku duhet të fushojmë në shkretëtirë
dhe ti do të jesh si sytë për ne. [32] Në qoftë
se vjen me ne, çdo të mirë që do të na
bëjë Zoti, ne do të ta bëjmë ty". [33] Kështu
u nisën nga mali i Zotit dhe ecën tri ditë;
dhe arka e besëlidhjes së Zotit shkoi para
tyre gjatë një udhëtimi prej tri ditësh, për
të gjetur një vend ku ata të pushonin. [34] Dhe
reja e Zotit qëndronte mbi ta gjatë ditës,
kur niseshin nga kampi. [35] Kur nisej arka,
Moisiu thoshte; "Çohu, o Zot, me qëllim që
të shkatërrohen armiqtë e tu dhe të ikin me
vrap para teje ata që të urrejnë!". [36] Dhe
kur ndalej, thoshte: "Kthehu, o Zot, pranë
morisë së madhe të njerëzve të Izraelit!".

11

[1] Por populli u ankua dhe kjo nuk tingël-
loi mirë në veshët e Zotit; sa e dëgjoi,
Zoti u zemërua, dhe zjarri i tij shpërtheu
midis tyre dhe shkatërroi skajin e kampit.
[2] Atëherë populli i bërtiti Moisiut; Moisiu
iu lut Zotit dhe zjarri u shua. [3] Kështu ky
vend u quajt Taberah, sepse zjarri i Zotit
ishte ndezur midis tyre. [4] Dhe fundër-
rinën heterogjene që ishte midis popullit
e pushtoi një lakmi e madhe; edhe bijtë
e Izraelit filluan të ankohen dhe të thonë:
"Kush do të na japë mish për të ngrënë?
[5] Nuk i harrojmë peshqit që i hanim falas në
Egjipt, kastravecat, pjeprat, preshtë, qepët
dhe hudhrat. [6] Por tani e tërë qënia jonë
ka shteruar; para syve tanë nuk ka asgjë
tjetër veç kësaj mane". [7] Mana i ngjante
farës së koriandrit dhe kishte pamjen e
bdelit. [8] Populli shkonte rreth e rrotull
për ta mbledhur; pastaj e bënte miell me
mokrat ose e shtypte në havan, e zinte
në një tenxhere ose përgatiste kuleç, të
cilët kishin shijen e kuleçëve me vaj. [9] Kur
binte vesa mbi kamp natën, binte mbi të
edhe mana. [10] Por Moisiu dëgjoi popullin që
ankohej, në të gjitha familjet e tij, secili në
hyrje të çadrës së vet; zemërimi i Zotit sh-
përtheu me të madhe dhe kjo nuk i pëlqeu
aspak edhe Moisiut. [11] Atëherë Moisiu i tha
Zotit: "Pse e trajtove kaq keq shërbëtorin
tënd? Pse nuk gjeta hir para syve të tu për
ta vënë barrën e gjithë këtij populli mbi
mua? [12] Mos vallë unë e kam gjeneruar tërë
këtë popull? Mos vallë kam qenë unë që e
kam nxjerrë në dritë, që ti të më thuash:
"Mbaje në prehrin tënd, ashtu si taja mban
fëmijën që pi sisë, deri në vendin që ti u
ke premtuar me betim etërve të tij"? [13] Ku
mund të gjej mish për t'i dhënë tërë këtij
populli? Sepse vazhdon të qajë para meje,
duke thënë: "Na jep mish për të ngrënë!".
[14] Unë nuk mund ta mbaj vetëm tërë këtë
popull; është një barrë shumë e rëndë për
mua. [15] Në qoftë se kjo është mënyra me të
cilën ti dëshiron të më trajtosh, të lutem,
më vrit menjëherë po të kem gjetur hir
para syve të tu; por mos lejo që unë të shoh
fatkeqësinë time!". [16] Atëherë Zoti i tha
Moisiut: "Mblidhmë shtatëdhjetë njerëz
nga pleqtë e Izraelit, që ti i njeh si pleq
të popullit dhe funksionarë të tij; silli në
çadrën e mbledhjes dhe të rrinë aty me ty.
[17] Unë do të zbres dhe aty do të flas me ty;
do të marr pastaj nga Fryma që është mbi
ty dhe do t'ua kaloj atyre, me qëllim që ta
mbajnë bashkë me ty barrën e popullit, dhe
të mos e mbash ti vetëm. [18] Pastaj do t'i
thuash popullit: Shenjtërohuni për nesër,
dhe do të hani mish, sepse keni qarë në
veshët e Zotit, duke thënë: "Kush do të na
japë mish për të ngrënë? Ishim kaq mirë në
Egjipt!". Prandaj Zoti do t'ju japë mish dhe
ju do ta hani. [19] Dhe do ta hani jo për një
ditë, jo për dy ditë, jo për pesë ditë, jo për
dhjetë ditë, jo për njëzet ditë, [20] por për një
muaj të tërë, deri sa t'ju dalë nga hunda dhe
t'ju shkaktojë neveri, sepse keni hedhur
poshtë Zotin dhe keni qarë para tij, duke

thënë: "Pse vallë dolëm nga Egjipti?"".
21 Atëherë Moisiu tha: "Ky popull, në mes
të të cilit ndodhem, ka gjashtëqind mijë
të rritur, dhe ti ke thënë: "Unë do t'u jap
mish dhe ata do të hanë mish një muaj
të tërë!". 22 Mos duhen therur kope të
tëra bagëtish të trasha dhe të imta që të
kenë mjaft mish? Apo duhet mbledhur
për ta gjithë peshku i detit që ta kenë një
sasi të mjaftueshme?". 23 Zoti iu përgjegj
Moisiut: "Krahu i Zotit është shkurtuar
ndofta? Tani do të shikosh në se fjala ime
do të shkojë në vend apo jo". 24 Pastaj
Moisiu doli dhe i njoftoi popullit fjalët e
Zotit; mblodhi pastaj shtatëdhjetë njerëz
pleq të popullit dhe i vendosi rreth e qark
çadrës së mbledhjes. 25 Atëherë Zoti zbriti
në renë dhe i foli atij, mori nga Fryma që
qëndronte mbi të dhe e çoi mbi të shtatëd-
hjetë pleqtë; por kur Fryma u vu mbi ta,
ata bënë profeci, me gjithë se më vonë
nuk bënë më. 26 Por dy njerëz, njëri quhej
Eldad dhe tjetri Medad, kishin mbetur në
kamp; dhe Fryma u vu edhe mbi ta; këta
ishin ndër të regjistruarit, por nuk kishin
dalë për të shkuar në çadër; megjithatë
bënë profeci në kamp. 27 Një djalë shkoi
me vrap t'ia referojë këtë gjë Moisiut dhe
i tha: "Eldadi dhe Medadi po bëjnë profeci
në kamp". 28 Atëherë Jozueu, bir i Nunit
dhe shërbëtor i Moisiut, një nga të rinjtë
e tij, filloi të thotë: "Moisi, imzot, bëji që
të heqin dorë!". 29 Por Moisiu iu përgjegj:
"Ndofta je xheloz për mua? Ah, le të ishin
të gjithë profetë në popullin e Zotit dhe
dhëntë Zoti që Fryma e tij të vihet mbi ta!".
30 Pastaj Moisiu u kthye në kamp bashkë me
pleqtë e Izraelit. 31 Atëherë u ngrit një erë
me urdhër të Zotit dhe solli shkurta nga
ana e detit, dhe i la të binin pranë kampit,
një ditë ecjeje nga një anë dhe një ditë
ecjeje nga ana tjetër rreth e qark kampit,
me 32 Populli mbeti në këmbë gjithë atë
ditë, tërë natën dhe tërë ditën vijuese, dhe
mblodhi shkurtat. (Ai që mblodhi më pak
pati dhjetë homer); dhe i shtrinë rreth e
qark kampit. 33 Kishin akoma mishin ndër
dhëmbë dhe nuk e kishin përtypur akoma,
kur zemërimi i Zotit kundër popullit u ndez
dhe ai e goditi popullin me një plagë shumë
të rëndë. 34 Kështu ky vend u quajt Kibroth-
Hataavah sepse aty u varrosën njerëzit që
ishin dhënë pas epsheve. 35 Nga Kibroth-
Hataavau populli u nis për në Haltseroth
dhe u ndal në këtë vend.

12

1 Miriami dhe Aaroni iu kundërvunë Moi-
siut me fjalë për shkak të gruas etiopase
me të cilën qe martuar; në fakt ai qe
martuar me një grua etiopase. 2 Dhe i
thanë: "Mos vallë Zoti ka folur vetëm me
anë të Moisiut? A nuk ka folur ai edhe
nëpërmjet nesh?". Dhe Zoti dëgjoi. 3 (Sepse
Moisiu ishte një njeri shumë zemërbutë,
më tepër se kushdo mbi faqen e dheut).
4 Zoti u tha menjëherë Moisiut, Aaronit dhe
Miriamit: "Ju të tre dilni dhe shkoni në
çadrën e mbledhjes". Kështu ata të tre
dolën. 5 Atëherë Zoti zbriti në një kolonë
reje, u ndal në hyrjen e çadrës dhe thirri
Aaronin dhe Miriamin; që të dy i erdhën
përpara. 6 Pastaj Zoti tha: "Dëgjoni tani
fjalët e mia! Në se ka një profet midis
jush, unë, Zoti i bëhem i njohur atij në
vegim, flas me të në ëndërr. 7 Por nuk
veproj kështu me shërbëtorin tim Moisi, që
është besnik në tërë shtëpinë time. 8 Me
të unë flas sy për sy, duke bërë që ai të
më shohë, dhe jo me shprehje të errëta;
dhe ai sodit dukjen e Zotit. Pse nuk keni
pasur frikë të flisni kundër shërbëtorit tim,
kundër Moisiut?". 9 Kështu zemërimi i Zotit
u ndez kundër tyre, pastaj ai u largua.
10 Kur reja u tërhoq nga pjesa e sipërme e
çadrës, Miriami ishte bërë lebroze e bardhë
si bora; Aaroni e shikoi Miriamin, dhe ja,
ajo ishte lebroze. 11 Aaroni i tha Moisiut:
"O zoti im, mos na ngarko me fajin që
kemi kryer nga budallallëku dhe mëkatin
që kemi bërë. 12 Mos lejo që ajo të jetë si
një e vdekur, mishi i së cilës është gjysmë
i konsumuar kur del nga barku i nënës së
saj!". 13 Kështu Moisiu i thirri Zotit, duke
i thënë: "Shëroje, o Perëndi, të lutem!".
14 Atëherë Zoti iu përgjegj Moisiut: "Po ta
kishte pështyrë i ati në fytyrë, nuk do të
ishte ndofta e turpëruar shtatë ditë? Izolo-
jeni, pra, jashtë kampit shtatë ditë; pastaj
pranojeni përsëri". 15 Miriamin e izoluan
jashtë kampit për shtatë ditë; dhe populli
nuk e filloi marshimin e tij deri sa Miriami
të ripranohej në kamp. 16 Pastaj populli u
nis nga Hatserothi dhe ngriti kampin e tij
në Paran.

13

1 Zoti i foli Moisiut, duke i thënë: 2 "Dërgo
njerëz të kqyrin vendin e Kanaanit që unë
po u jap bijve të Izraelit. Do të dërgoni një
nga çdo fis i etërve të tyre; të gjithë të jenë
nga princat e tyre". 3 Kështu Moisiu i nisi
nga shkretëtira e Paranit, simbas urdhrit të
Zotit; të gjithë këta ishin krerë të bijve të
Izraelit. 4 Këta ishin emrat e tyre: Shamua,
bir i Zakurit, për fisin e Rubenit; 5 Shafati,
bir i Horit, për fisin e Simeonit; 6 Kalebi,
bir i Jefunehut, për fisin e Judës; 7 Igali, bir
i Jozefit, për fisin e Isakarit; 8 Hoshea, bir
i Nunit, për fisin e Efraimit; 9 Palti, bir i
Rafut, për fisin e Beniaminit; 10 Gadieli, bir
i Sodit, për fisin e Zabulonit; 11 Gadi, bir
i Susit, për fisin e Jozefit, domethënë për
fisin e Manasit; 12 Amieli, bir i Gemalit, për
fisin e Danit; 13 Seturi, bir i Mikaelit, për
fisin e Asherit; 14 Nahbi, bir i Vofsit, për
fisin e Neftalit; 15 Geueli, bir i Makit, për
fisin e Gadit. 16 Këto janë emrat e personave
që Moisiu dërgoi për të vëzhguar vendin.
Moisiu i vuri Hosheas, birit të Nunit, em-
rin e Jozueut. 17 Moisiu, pra, i dërgoi për
të vëzhguar vendin e Kanaanit dhe u tha
atyre: "Ngjituni që këtej në Negev dhe
pastaj në krahinën malore, 18 për të parë si
është vendi, në qoftë se populli që banon
aty është i fortë apo i dobët, i pakët në
numër apo i shumtë; 19 si është vendi ku
banon, i mirë apo i keq, si janë qytetet
në të cilat jeton, a ka kampe ose vende të
fortifikuara; 20 dhe si është toka, pjellore
apo e varfër, në rast se ka pemë ose jo.
Bëhuni trima dhe sillni frytet nga ky vend".
Ishte koha kur kishte filluar të piqej rrushi.
21 Ata u ngjitën, pra, dhe vëzhguan vendin
e Tsinit deri në Rehob, duke hyrë në të
nga ana e Hamathit. 22 U ngjitën përmes
Negevit dhe shkuan deri në Hebron, ku
ishin Ahimani, Sheshai dhe Talmai, pasard-
hës të Anakut. (Hebronin e kishin ndër-
tuar shtatë vjet para Tsoanit në Egjipt).
23 Arritën pastaj deri në luginën e Eshkolit,
ku prenë një degë me një vile rrushi, që
e mbanin që të dy me një purtekë; dhe
morën gjithashtu shegë dhe fiq. 24 Ky vend
u quajt lugina e Eshkolit, për shkak të
viles së rrushit që bijtë e Izraelit prenë
aty. 25 Mbas dyzet ditësh ata u kthyen nga
vëzhgimi i vendit, 26 dhe shkuan të takojnë
Moisiun, Aaronin dhe tërë asamblenë e
bijve të Izraelit në shkretëtirën e Paranit,
në Kadesh; para tyre dhe tërë asamblesë
paraqitën një raport dhe u treguan pemët
e vendit. 27 Kështu para tij raportuan duke
thënë: "Ne arritëm në vendin ku na dër-
gove; aty rrjedh me të vërtetë qumësht dhe
mjaltë, dhe këto janë pemët e tij. 28 Por
populli që banon në këtë vend është i fortë,
qytetet janë të fortifikuara dhe shumë të
mëdha; dhe aty pamë edhe pasardhësit e
Anakut. 29 Amalekitët banojnë në krahinën
e Negevit; Hitejtë, Gebusejtë dhe Amorejtë
banojnë përkundrazi në krahinën malore,
ndërsa Kananejtë banojnë pranë detit dhe
gjatë Jordanit". 30 Atëherë Kalebi e qetësoi
popullin që murmuriste kundër Moisiut
dhe tha: "Le të ngjitemi menjëherë dhe
ta pushtojmë vendin, sepse këtë mund ta
bëjmë me siguri". 31 Por njerëzit që kishin
shkuar me të thanë: "Nuk mund të sulemi
kundër këtij populli, sepse është më i fortë
se ne". 32 Kështu i paraqitën një informa-
cion të keq për vendin që kishin vëzhguar
duke thënë: "Vendi që kemi përshkuar për
ta vëzhguar është një vend që i ha banorët e
tij; dhe të gjithë njerëzit që kemi parë në të
janë njerëz me shtat të lartë. 33 Përveç kësaj
aty pamë gjigantë (pasardhësit e Anakut
rrjedhin nga gjigantët), përballë të cilëve
na dukej se ishim karkaleca, dhe kështu
duhet t'u dukeshim atyre".

14

1 Atëherë tërë asambleja ngriti zërin dhe
filloi të bërtasë; dhe atë natë populli qau.
2 Dhe të gjithë bijtë e Izraelit murmurisnin
kundër Moisiut dhe kundër Aaronit dhe
tërë asambleja u tha atyre: "Sikur të kishim
vdekur në vendin e Egjiptit ose të kishim
vdekur në këtë shkretëtirë! 3 Pse Zoti na
çon në këtë vend që të biem nga goditja
e shpatave? Gratë dhe fëmijët tanë do të
bëhen pre e armikut. A nuk do të ishte
më mirë për ne të kthehemi në Egjipt?".
4 Dhe i thanë njëri tjetrit: "Të zgjedhim
një kryetar dhe të kthehemi në Egjipt!".
5 Atëherë Moisiu dhe Aaroni ranë përmbys
përpara tërë asamblesë së mbledhur të bi-
jve të Izraelit. 6 Jozueu, bir i Nunit, dhe
Kalebi, bir i Jenufehut, që ishin ndër ata
që kishin vëzhguar vendin, grisën rrobat e
tyre, 7 dhe i folën kështu asamblesë së bijve
të Izraelit: "Vendi që kemi përshkuar për
ta vëzhguar është një vend i mirë, shumë i

mirë. [8] Në rast se Zoti këmaqet me ne, do të
na çojë në këtë vend dhe do të na japë neve,
"një vend ku rrjedh qumësht dhe mjaltë".
[9] Vetëm mos ngrini krye kundër Zotit dhe
mos kini frikë nga populli i vendit, sepse
ai do të jetë ushqimi ynë; mbrojtja e tyre
është larguar nga ata dhe Zoti është me
ne; mos kini frikë nga ata". [10] Atëherë tërë
asambleja foli për t'i vrarë me gurë; por
lavdia e Zotit iu shfaq në çadrën e mbled-
hjes tërë bijve të Izraelit. [11] Pastaj Zoti i
tha Moisiut: "Deri kur do të më përçmojë
ky popull? Dhe deri kur do të refuzojnë
të besojnë pas gjithë atyre mrekullive që
kam bërë në mes të tyre? [12] Unë do ta godas
me murtajë dhe do ta shkatërroj, por do
të bëj prej teje një komb më të madh dhe
më të fuqishëm se ai". [13] Moisiu i tha Zotit:
"Por do ta dëgjojnë Egjiptasit, nga mesi i të
cilëve e ke ngritur këtë popull për fuqinë
tënde, [14] dhe do t'ia bëjnë të ditur banorëve
të këtij vendi. Ata kanë dëgjuar që ti, o
Zot, je në mes të këtij populli, i shfaqesh
atij sy për sy, që reja jote qëndron mbi ta
dhe që ecën para tyre ditën në një kolonë
reje dhe natën në një kolonë të zjarrtë.
[15] Tani në se e bën këtë popull të vdesë si
një njeri të vetëm, kombet që kanë dëgjuar
namin tënd do të flasin, duke thënë: [16] "Me
qenë se Zoti nuk ka qenë i zoti ta futë
këtë popull në vendin që ishte betuar t'i
jepte, e vrau në shkretëtirë". [17] Por tani,
të lutem, le të shfaqet fuqia e Zotit tim në
madhështinë e saj, ashtu si fole duke thënë:
[18] "Zoti është i ngadaltë në zemërim dhe i
madh në mëshirë; ai fal padrejtësinë dhe
mëkatin, por nuk lë pa ndëshkuar fajtorin,
duke dënuar paudhësinë e etërve te bijtë,
deri në brezin e tretë ose të katërt". [19] Fale
paudhësinë e këtij populli, me madhësht-
inë e mëshirës sate, ashtu siç e ke falur këtë
popull nga Egjipti deri këtu". [20] Atëherë
Zoti tha: "Unë fal, ashtu si kërkove ti;
[21] por, ashtu siç është e vërtetë që unë jetoj,
e gjithë toka do të jetë plot me lavdinë
e Zotit, [22] dhe tërë këta njerëz që kanë
parë lavdinë time dhe mrekullitë që kam
bërë në Egjipt e në shkretëtirë, dhe më
kanë tunduar dhjetë herë dhe nuk e kanë
dëgjuar zërin tim, [23] me siguri nuk kanë
për ta parë vendin që u betova t'u jap
etërve të tyre. Askush nga ata që më kanë
përçmuar nuk ka për ta parë; [24] por shër-
bëtorin tim Kaleb, duke qenë se veproi i
shtyrë nga një frymë tjetër e më ka ndjekur
plotësisht, unë do ta fus në vendin ku ka
shkuar; dhe pasardhësit e tij do ta zotëro-
jnë. [25] Amalekitët dhe Kananejtë banojnë
në luginë, nesër kthehuni prapa dhe nisuni
drejt shkretëtirës, në drejtim të Detit të
Kuq". [26] Zoti u foli akoma Moisiut dhe Aa-
ronit, duke u thënë: [27] "Deri kur do të duroj
këtë asamble të keqe që murmurit kundër
meje? Unë dëgjova murmuritjet që bëjnë
bijtë e Izraelit kundër meje. [28] U thuaj atyre:
Ashtu siç është e vërtetë që unë jetoj, thotë
Zoti, unë do t'ju bëj atë që kam dëgjuar prej
jush. [29] Kufomat tuaja do të bien në këtë
shkretëtirë; ju të gjithë që jeni regjistruar,
nga mosha njëzet vjeç e lart, dhe që keni
murmuritur kundër meje, [30] nuk do të hyni
me siguri në vendin ku u betova se do të
banoni, me përjashtim të Kalebit, birit të
Jefunehut, dhe të Jozueut, birit të Nunit.
[31] Të vegjlit tuaj përkundrazi, që ju thatë
se do të ishin viktima të armiqve, do t'i
fus; dhe ata do të njohin vendin që ju keni
përçmuar. [32] Por sa për ju, kufomat tuaja
do të bien në këtë shkretëtirë. [33] Dhe bijtë
tuaj do të kullosin kopetë në shkretëtirë
dyzet vjet me radhë dhe do të mbajnë
ndëshkimin për pabesitë tuaja, deri sa të
treten kufomat tuaja në shkretëtirë. [34] Në
bazë të numrit të ditëve që keni përdorur
për të vëzhguar vendin, domethënë dyzet
ditë, për çdo ditë do të mbani fajin tuaj
një vit, gjithsej, pra, dyzet vjet; dhe kështu
do të kuptoni se ç'do të thotë që unë jam
tërhequr nga ju. [35] Unë, Zoti, fola; me siguri,
kështu do të veproj kundër gjithë kësaj
asambleje të keqe që u mblodh kundër
meje; në këtë shkretëtirë do të treten dhe
këtu do të vdesin". [36] Njerëzit që Moisiu
kishte dërguar për të vëzhguar vendin,
mbas kthimit të tyre e kishin shtyrë tërë
asamblenë të murmuriste kundër tij, duke
paraqitur një raport të keq për vendin,
[37] ata njerëz, që kishin përpiluar raportin
e keq për vendin, vdiqën nga një plagë
përpara Zotit. [38] Por Jozueu, bir i Nunit,
dhe Kalebi, bir i Jefunehut, mbetën të gjallë
midis gjithë atyre që kishin shkuar të vëzh-
gonin vendin. [39] Atëherë Moisiu u njoftoi
këto fjalë tërë bijve të Izraelit, dhe populli
ndjeu një dhimbje të thellë. [40] U ngritën
herët në mëngjes dhe u ngjitën në majë të

malit, duke thënë: "Ja ku jemi; ne do të
ngjitemi në vendin për të cilin na foli Zoti,
sepse kemi mëkatuar". 41 Por Moisiu tha:
"Pse e shkelni urdhrin e Zotit? Nuk ka për
t'ju dalë mbarë. 42 Mos u ngjitni, sepse do
t'ju mundin armiqtë tuaj, Zoti nuk është
në mes jush. 43 Para jush në fakt ndodhen
Amalekitët dhe Kananejtë, dhe ju do të
rrëzoheni nga shpatat e tyre; sepse jeni
larguar nga rruga e Zotit, Zoti nuk do të jetë
me ju". 44 Me gjithë atë ata patën guximin
të ngjiten në majë të malit; por arka e
besëlidhjes së Zotit dhe Moisiu nuk lëvizën
nga mesi i kampit. 45 Atëherë Amalekitët
dhe Kananejtë, që banonin mbi këtë mal,
zbritën poshtë, i thyen dhe i vunë përpara
deri në Hormah.

15

1 Pastaj Zoti i foli Moisiut, duke i thënë:
2 "Folu bijve të Izraelit dhe u thuaj: Kur
do të hyni në vendin ku duhet të banoni
dhe që unë ju jap, 3 do t'i ofroni Zotit një
flijim të bërë me zjarr, një olokaust apo
një flijim për kryerjen e një kushti apo
si ofertë vullnetare ose në festat tuaja të
caktuara, për t'i bërë një erë të këndshme
Zotit me një kafshë, të marrë nga kopeja
e kafshëve të trasha a të imta, 4 ai që do
të paraqesë ofertën e tij Zotit, do të ofrojë
si blatim ushqimor një të dhjetën e efas
majë mielli të përzier me një çerek hini vaji;
5 gjithashtu do t'i çosh një libacion prej një
çerek hini verë së bashku me olokaustin
ose flijimin, për çdo qengj. 6 Në qoftë se
bëhet fjalë për një dash, do të çosh si blatim
ushqimi dy të dhjeta efe majë mielli të
përzier me një të tretë hini vaji, 7 dhe do të
bësh një libacion vere prej një të trete hini
si një ofertë me erë të këndshme për Zotin.
8 Por në rast se në vend të olokaustit ose të
flijimit çon një dem të vogël, për kryerjen
e një kushti apo të një flijimi falënderimi
për Zotin, 9 së bashku me demin e vogël do
të ofrohet, si blatim i ushqimit, majë mielli
në një sasi tre të dhjeta të efas i përzier
me gjysmë hini vaji; 10 dhe do të çosh si
libacion gjysmë hini verë; është një flijim
që bëhet me zjarr, me një erë të këndshme
për Zotin. 11 Kështu do të veprohet për çdo
dem të vogël, për çdo dash, për çdo qengj
ose kec, simbas numrit që përgatitni. 12 Do
të veproni kështu për çdo kafshë që do të
sillni. 13 Të gjithë ata që kanë lindur në vend
do veprojnë kështu, kur do t'i ofrojnë një
flijim me zjarr, me erë të këndshme Zotit.
14 Dhe në se një i huaj që banon me ju ose
kushdo tjetër që të ndodhet me ju në brezat
e ardhshëm, dëshiron të ofrojë një flijim
të bërë me zjarr, me erë të këndshme për
Zotin, do të veprojë si ju. 15 Do të ketë një
statut të vetëm për gjithë asamblenë, për
ju dhe për të huajin që banon midis jush;
do të jetë një statut i përjetshëm për të
gjithë brezat tuaj; ashtu siç jeni ju, ashtu
do të jetë edhe i huaji përpara Zotit. 16 Do
të jetë po ai ligj dhe po ai dekret për ju
dhe për të huajin që banon me ju". 17 Zoti
i foli akoma Moisiut, duke i thënë: 18 "Folu
bijve të Izraelit dhe u thuaj atyre: Kur do
të arrini në vendin ku po ju çoj unë, 19 dhe
do të hani bukën e vendit, do t'i paraqisni
Zotit një ofertë të lartë. 20 Nga prodhimi i
parë i brumit tuaj do të paraqisni një kulaç
si ofertë e lartë; do ta paraqisni si një ofertë
e lartë e lëmit. 21 Nga prodhimi i parë i
brumit tuaj do t'i jepni Zotit një ofertë të
lartë për gjithë brezat tuaj. 22 Në qoftë se
keni kryer një mëkat nga padituria dhe nuk
keni respektuar të gjitha këto urdhërime
që Zoti i ka dhënë Moisiut, 23 të gjitha ato
që Zoti ka urdhëruar me anë të Moisiut,
nga dita që Zoti ju ka dhënë urdhra dhe më
vonë për të gjitha brezat tuaj, 24 në qoftë
se mëkati është kryer nga padituria, pa u
marrë vesh nga asambleja, gjithë asambleja
do të ofrojë një dem të vogël si olokaust me
erë të këndshme për Zotin së bashku me
blatimin e tij të ushqimit dhe libacionin e
tij simbas asaj që është dekretuar, si dhe
një kec si flijim për mëkatin. 25 Kështu
prifti do të bëjë shlyerjen për të gjithë
asamblenë e bijve të Izraelit dhe ky mëkat
do t'u falet, sepse është një mëkat i kryer
nga padituria, dhe ata kanë sjellë ofertën
e tyre, një flijim i bërë me zjarr për Zotin,
dhe flijimi i tyre për mëkatin, për mëkatin
e tyre nga padituria përpara Zotit. 26 Do t'i
falet tërë asamblesë së bijve të Izraelit dhe
të huajit që banon midis tyre, sepse tërë
populli e kreu këtë mëkat nga padituria.
27 Në qoftë se është një person i vetëm që
kryen mëkatin nga padituria, ai të ofrojë
një dhi motake si flijim për mëkatin. 28 Dhe
prifti do të bëjë shlyerjen përpara Zotit për

personin që ka mëkatuar nga padituria, kur
e ka bërë pa njohjen e duhur; prifti do të
bëjë shlyerjen për të dhe mëkati do t'i falet.
29 Si për ata që kanë lindur në vend midis
bijve të Izraelit ose për një të huaj që banon
midis jush, do të keni një ligj të vetëm për
atë që mëkaton nga padituria. 30 Por ai që
kryen një mëkat me qëllim, qoftë i lindur
në vend apo i huaj, fyen Zotin; ky njeri
do të shfaroset në mes të popullit të tij.
31 Sepse ka përçmuar fjalën e Zotit dhe ka
dhunuar urdhërimet e tij; ky njeri duhet të
shfaroset, do të mbajë barrën e paudhësisë
së tij". 32 Ndërsa bijtë e Izraelit ishin në
shkretëtirë, gjetën një njeri që mblidhte
dru ditën e shtunë. 33 Ata që e gjetën
duke mbledhur dru, e çuan te Moisiu, tek
Aaroni dhe para tërë asamblesë. 34 Dhe e
futën në burg, sepse nuk ishte përcaktuar
akoma se ç'duhet t'i bënin. 35 Pastaj Zoti
i tha Moisiut: "Ky njeri duhet të vritet; e
tërë asambleja do ta vrasë me gurë jashtë
kampit". 36 Kështu tërë asambleja e çoi
jashtë kampit dhe e vrau me gurë; dhe
ai vdiq, ashtu si e kishte urdhëruar Zoti
Moisiun. Qëllimi i thekëve në rrobat 37 Zoti
i foli akoma Moisiut, duke i thënë: 38 "Folu
bijve të Izraelit dhe u thuaj atyre që të bëjnë
brez pas brezi thekë në cepat e rrobave të
tyre dhe të vënë në çdo cep një kordon në
ngjyrë manushaqeje. 39 Do të jetë një thek
të cilin do ta shikoni për të kujtuar të gjitha
urdhërimet e Zotit dhe për t'i zbatuar, dhe
jo për të ndjekur zemrën tuaj dhe sytë tuaja
që ju çojnë në kurvërim. 40 Kështu do të
kujtoni të gjitha urdhërimet e mia dhe do
t'i zbatoni në praktikë, dhe do të jeni të
shenjtë për Perëndinë tuaj. 41 Unë jam Zoti,
Perëndia juaj që ju nxori nga vendi i Egjiptit
për të qenë Perëndia juaj. Unë jam Zoti,
Perëndia juaj".

16

1 Koreu, bir i Itsharit, bir i Kehathit, bir i
Levit, tok me Dathanin dhe Abiramin, birin
e Eliabit, dhe me Onin, birin e Pelethit, bij të
Rubenit, 2 u ngritën para Moisiut, së bashku
me disa bij të tjerë të Izraelit, dyqind e
pesëdhjetë prijës të asamblesë, anëtarë të
emëruar të këshillit, njerëz që u shkonte
fjala. 3 Ata u mblodhën kundër Moisiut dhe
Aaronit, dhe u thanë: "Mjaft më me ju,
sepse tërë asambleja është e shenjtë, secili
nga anëtarët e tij, dhe Zoti është në mes
tyre; pse, pra, ngriheni mbi asamblenë e
Zotit?". 4 Me të dëgjuar këto fjalë, Moisiu
ra përmbys me fytyrën për tokë; 5 pastaj i
foli Koreut dhe gjithë njerëzve të tij, duke u
thënë: "Nesër në mëngjes Zoti do të tregojë
kush është i tij dhe kush është i shenjtë,
dhe ai do ta afrojë pranë vetes; do të afrojë
pranë vetes atë që ai ka zgjedhur. 6 Bëni
kështu: merrni temjanica, ti Kore, dhe
gjithë njerëzit e tu; 7 nesër i mbushni me
zjarr dhe u hidhni sipër temjan para Zotit;
dhe ai që Zoti do të ketë zgjedhur do të jetë
i shenjtë. E kaluat masën, o bij të Levit!".
8 Pastaj Moisiu i tha Koreut: "Tani dëgjoni,
o bij të Levit! 9 A është gjë e vogël për ju
që Perëndia i Izraelit ju ka ndarë nga asam-
bleja e Izraelit dhe ju ka afruar ndaj vetes që
të kryeni shërbimin e tabernakullit të Zotit
dhe që të rrini përpara asamblesë dhe t'u
shërbeni atyre? 10 Ai ju ka afruar ndaj vetes
ty dhe të gjithë vëllezërit e tu, bij të Levit
bashkë me ty. Po tani kërkon të kesh edhe
priftërinë? 11 Për këtë arsye ti edhe tërë
njerëzit e tu jeni mbledhur kundër Zotit.
Dhe kush është Aaroni që të murmurisni
kundër tij?". 12 Atëherë Moisiu dërgoi të
thërrasin Datanin dhe Abiramin, bij të Eli-
abit; por ata thanë: "Ne nuk do të ngjitemi.
13 A është vallë gjë e vogël që na nxore nga
një vend ku rrjedh qumësht dhe mjaltë, për
të na lënë të vdesim në shkretëtirë, me
qëllim që ti të sundosh mbi ne? 14 Përveç
kësaj nuk na çove në një vend ku rrjedh
qumësht dhe mjaltë dhe nuk na ke lënë si
trashëgim fusha dhe vreshta! Dëshiron ti
t'u nxjerrësh sytë këtyre njerëzve? Nuk do
të ngjitemi". 15 Atëherë Moisiu u zemërua
shumë dhe i tha Zotit: "Mos prano blatimin
e tyre; unë nuk kam marrë prej tyre as edhe
një gomar dhe nuk u kam bërë atyre asnjë
padrejtësi". 16 Pastaj Moisiu i tha Koreut:
"Ti dhe gjithë njerëzit e tu paraqituni nesër
para Zotit, ti dhe ata bashkë me Aaronin;
17 dhe secili prej jush të marrë temjanicën
e tij, t'i shtjerë temjan dhe secili të sjellë
temjanicën e tij para Zotit; do të jenë
dyqind e pesëdhjetë temjanica. Edhe ti dhe
Aaroni do të merrni secili temjanicën e tij".
18 Dhe kështu secili mori temjanicën e tij, e
mbushi me zjarr, vuri përsipër temjan dhe
qëndroi në hyrjen e çadrës së mbledhjes

bashkë me Moisiun dhe Aaronin. [19] Koreu
thirri tërë asamblenë kundër tyre në hyrje
të çadrës së mbledhjes; dhe lavdia e Zotit u
shfaq para tërë asamblesë. [20] Atëherë Zoti
u foli Moisiut dhe Aaronit, duke u thënë:
[21] "Ndahuni nga kjo asamble dhe unë do t'i
zhduk në një çast". [22] Por ata ranë përmbys
me fytyrën për tokë dhe thanë: "O Perëndi,
Perëndia i frymëve të çdo mishi! Sepse
një njeri i vetëm ka mëkatuar, a duhet të
zemërohesh ti me të gjithë asamblenë?".
[23] Atëherë Zoti i foli Moisiut, duke i thënë:
[24] "Foli asamblesë dhe u thuaj: "Largohuni
nga afërsia e banesës së Koreut, të Dathanit
dhe të Abiramit"". [25] Pastaj Moisiu u ngrit
dhe shkoi te Datani dhe Abirami; atë e ndo-
qën pleqtë e Izraelit. [26] Pas kësaj i foli asam-
blesë duke thënë: "Largohuni nga çadrat
e këtyre njerëzve të këqij, dhe mos prekni
asgjë që u përket atyre që të mos treteni
në të gjitha mëkatet e tyre". [27] Kështu ata
u larguan nga afërsia e banesës së Koreut,
të Datanit dhe të Abiramit. Datani dhe
Abirami dolën dhe u ndalën në hyrje të
çadrave të tyre bashkë me gratë e tyre,
me bijtë e tyre dhe me të vegjëlit e tyre.
[28] Atëherë Moisiu tha: "Nga kjo do të mësoni
që Zoti më ka dërguar për të bërë tërë
këto vepra dhe se nuk kam vepruar me
kokën time. [29] Në qoftë se këta njerëz vdesin
si vdesin gjithë njerëzit, në qoftë se fati
i tyre është fati i përbashkët i të gjithë
njerëzve, Zoti nuk më ka dërguar; [30] por
në qoftë se Zoti bën diçka të re, në qoftë
se toka hap gojën e saj dhe gëlltit ata dhe
çdo gjë që ata kanë, dhe ata zbresin të
gjallë në Sheol, atëherë do të pranoni që
këta njerëz kanë përçmuar Zotin. [31] Por
ndodhi që, posa mbaroi shqiptimi i këtyre
fjalëve, dheu u ça poshtë tyre, [32] toka hapi
gojën e saj dhe i gëlltiti me gjithë familjet
e tyre, me të gjithë njerëzit që mbanin
anën e Koreut, me të gjitha pasuritë e
tyre. [33] Kështu zbritën të gjallë në Sheol;
toka u mbyll mbi ta dhe ata u zhdukën
nga asambleja. [34] Tërë Izraeli që ndodhej
rreth tyre, duke dëgjuar britmat e tyre ua
mbathi këmbëve, sepse thoshte: "Të mos
na gëlltisë toka edhe ne!". [35] Dhe një zjarr
doli nga prania e Zotit dhe gëlltiti dyqind
e pesëdhjetë veta që ofronin temjanin.
[36] Pastaj Zoti i foli Moisiut, duke i thënë:
[37] "I thuaj Eleazarit, birit të priftit Aaron, të
nxjerrë jashtë temjanicat nga zjarri, sepse
ato janë të shenjta dhe ta hedhë zjarrin
larg; [38] dhe nga temjanicat e atyre që kanë
kryer mëkate duke vënë në rrezik jetën e
tyre, të bëhen aq petëza të rrahura për të
veshur altarin, sepse i kanë paraqitur para
Zotit dhe për këtë arësye janë të shenjta;
dhe do të shërbejnë si një qortim për bijtë
e Izraelit". [39] Kështu prifti Eleazar mori
temjanicat prej bronzi të paraqitura prej
atyre që ishin djegur, dhe bëri petëza për të
veshur altarin, [40] me qëllim që t'u shërbenin
si kujtim bijve të Izraelit, dhe asnjë i huaj
që nuk ishte nga fisi i Aaronit të afrohej
për të ofruar temjan para Zotit dhe të mos
pësonte fatin e Koreut dhe të njerëzve të
tij, ashtu si Zoti i kishte thënë me anë të
Moisiut. [41] Të nesërmen gjithë asambleja e
bijve të Izraelit murmuriti kundër Moisiut
dhe Aaronit, duke thënë: "Ju keni bërë
të vdesë populli i Zotit". [42] Por ndodhi
që, ndërsa asambleja po mblidhej kundër
Moisiut dhe Aaronit, ata u kthyen nga
çadra e mbledhjes; dhe ja, reja e mbulonte
atë dhe u shfaq lavdia e Zotit. [43] Atëherë
Moisiu dhe Aaroni shkuan përpara çadrës
së mbledhjes. [44] Dhe Zoti i foli Moisiut, duke
i thënë: [45] "Largohuni nga kjo asamble dhe
unë do t'i zhduk në një çast". Dhe ata ranë
përmbys me fytyrën për tokë. [46] Kështu
Moisiu i tha Aaronit: "Merr temjanicën, vër
brenda saj zjarr të marrë nga altari, vendos
mbi të temjan dhe çoje shpejt në mes të
asamblesë, dhe bëj shlyerjen e fajit për ta,
sepse ka shpërthyer zemërimi i Zotit, dhe
plaga ka filluar". [47] Atëherë Aaroni mori
temjanicën, ashtu siç kishte thënë Moisiu,
dhe vrapoi në mes të asamblesë; dhe ja,
fatkeqësia kishte filluar në mes të popul-
lit; kështu ai vuri temjanin në temjanicën
dhe bëri shlyerjen për popullin. [48] Dhe
u ndal midis të gjallëve dhe të vdekurve,
dhe fatkeqësia u ndal. [49] Ata që vdiqën
nga fatkeqësia ishin katërmbëdhjetë mijë
e shtatëqind veta, përveç atyre që kishin
vdekur për ngjarjet e Koreut. [50] Kështu
Aaroni u kthye te Moisiu në hyrje të çadrës
së mbledhjes, sepse fatkeqësia ishte ndalur.

17

[1] Pastaj Zoti i foli akoma Moisiut, duke
i thënë: [2] "Folu bijve të Izraelit dhe bëj
që të të japin shufra, një për çdo shtëpi

të etërve të tyre, domethënë dymbëdhjetë
shufra nga të gjithë prijësit e tyre simbas
shtëpive të etërve të tyre; do të shkruash
emrin e secilit mbi shufrën e tij; 3 dhe do
të shkruash emrin e Aaronit mbi shufrën
e Levit, sepse do të ketë një shufër për
çdo kryetar të shtëpive të etërve të tyre.
4 Pastaj do t'i vësh në çadrën e mbledhjes,
përpara dëshmisë, ku unë takohem me ju.
5 Dhe do të ndodhë që shufra e njeriut që
unë zgjedh, do të lulëzojë dhe unë do të
bëj që të pushojnë murmuritjet e bijve të
Izraelit kundër jush". 6 Kështu Moisiu u
foli bijve të Izraelit dhe të gjithë prijësit
e tyre i dhanë secili një shufër, simbas
shtëpive të etërve të tyre, domethënë dym-
bëdhjetë shufra; dhe shufra e Aaronit ishte
midis shufrave të tyre. 7 Pastaj Moisiu i
vuri këto shufra përpara Zotit në çadrën
e dëshmisë. 8 Të nesërmen Moisiu hyri në
çadrën e dëshmisë; dhe ja, shufra e Aaronit
për shtëpinë e Levit kishte lulëzuar; kishte
nxjerrë lastarë, kishte çelur lule dhe kishte
prodhuar bajame. 9 Atëherë nxori tërë
shufrat jashtë pranisë së Zotit, përpara të
gjithë bijve të Izraelit; dhe ata i panë dhe
secili mori shufrën e vet. 10 Pastaj Zoti i tha
Moisiut: "Ktheja shufrën Aaronit përpara
çadrës së dëshmisë, me qëllim që të ruhet si
një shenjë qortimi për rebelët, me qëllim që
të marrin fund murmuritjet e tyre kundër
meje dhe ata të mos vdesin". 11 Moisiu
veproi ashtu siç e kishte urdhëruar Zoti.
12 Bijtë e Izraelit i folën pastaj Moisiut, duke
i thënë: "Ja, po vdesim, kemi marrë fund,
të gjithë kemi marrë fund! 13 Kushdo që i
afrohet tabernakullit të Zotit, vdes; duhet
të vdesim të gjithë?".

18

1 Pastaj Zoti i tha Aaronit: "Ti, bijtë e
tu, dhe shtëpia e atit tënd bashkë me ty,
do të mbani barrën e paudhësive të kryera
kundër shenjtërores, dhe ti e bijtë e tu do
të mbani barrën e paudhësive të kryera
gjatë ushtrimit të priftërisë suaj. 2 Do të
afrosh gjithashtu vëllezërit e tu, fisin e
Levit, fisin e atit tënd, me qëllim që të
bashkohen me ty dhe të të shërbejnë, kur
ti dhe bijtë e tu do të jeni para çadrës së
dëshmisë. 3 Ata do të të shërbejnë ty dhe
do të kryejnë tërë detyrat e çadrës; por
nuk do t'u afrohen orendive të shenjtërores
dhe altarit, përndryshe do të vdisni së
bashku, ti dhe ata. 4 Ata do të bashkohen
me ty dhe do të kryejnë të gjitha detyrat e
çadrës së mbledhjes që lidhen me punën në
çadër, por asnjë i huaj nuk do t'ju afrohet
juve. 5 Ju do të kryeni, pra, shërbimin e
shenjtërores dhe të altarit, që të mos ketë
më zemërim kundër bijve të Izraelit. 6 Ja,
unë vetë mora vëllezërit tuaj, Levitët, nga
mesi i bijve të Izraelit; ata ju janë dhënë
dhuratë nga Zoti për të kryer shërbimet e
çadrës së mbledhjes. 7 Por ti dhe bijtë e tu
do të ushtroni priftërinë tuaj për të gjitha
gjërat që kanë të bëjnë me altarin dhe që
ndodhen matanë velit; dhe do të kryeni
shërbimin tuaj. Unë ju jap priftërinë tuaj
si një dhuratë për shërbimin, por i huaji
që do të afrohet do të vritet". 8 Zoti i foli
akoma Aaronit, duke i thënë: "Ja, unë të
besoj kujdesin e ofertave të mia të larta,
të të gjitha gjërave të shenjtëruara të bijve
të Izraelit; t'i jap ty dhe bijve të tu si një
statut të përjetshëm për shkak të vajosjes
suaj. 9 Kjo do të të takojë nga gjërat shumë
të shenjta të pakonsumuara në zjarr: të
gjitha ofertat e tyre, domethënë çdo blatim
ushqimor, çdo flijim për mëkatin dhe çdo
flijim për shkeljen e bërë që do të më
paraqesin, janë gjëra shumë të shenjta që
të përkasin ty dhe bijve të tu. 10 Do t'i hash
në vend shumë të shenjtë; do t'i hajë çdo
mashkull; do të jenë për ty gjëra të shenjta.
11 Do të të përkasin ty edhe këto: dhuratat
që bijtë e Izraelit do të paraqesin për ngritje
dhe të gjitha ofertat e tyre të tundura; unë
t'i jap ty, bijve të tu dhe bijave të tua, si
një statut i përjetshëm. Kushdo që është
i pastër në shtëpinë tënde mund t'i hajë.
12 Pjesa më e mirë e vajit, e mushtit dhe e
grurit, prodhimet e para që i japin Zotit,
unë t'i jap ty. 13 Prodhimet e para të të
gjitha gjërave që prodhon toka dhe që ata
i paraqesin Zotit, do të jenë tuajat. Kushdo
që është i pastër në shtëpinë tënde mund
t'i hajë. 14 Çdo gjë e shenjtëruar në Izrael do
të jetë jotja. 15 Çdo pjellje e parë e çdo mishi
që ata do t'i ofrojnë Zotit, qoftë të njerëzve
ashtu dhe të kafshëve, do të jetë jotja; por
me siguri do të shpengosh të parëlindurin
e njeriut dhe do të shpengosh pjelljen e
parë të kafshëve të papastra. 16 Dhe ata
që duhet të shpengosh, do t'i shpengosh

në moshën një muajsh, simbas vlerësimit
tënd, për pesë sikla argjendi, simbas siklit
të shenjtërores, që është njëzet gere. 17 Por
nuk do të shpengosh pjelljen e parë të
lopës, të deles dhe të dhisë; janë gjëra të
shenjta; do të spërkatësh gjakun e tyre mbi
altarin dhe do të tymosësh dhjamin e tyre
si flijim i bërë me zjarr, me erë të këndshme
për Zotin. 18 Mishi i tyre do të jetë yti;
do të jetë yti si gjoksi i ofertës së tundur
ashtu dhe kofsha e djathtë. 19 Unë të jap
ty, bijve dhe bijave të tua bashkë me ty,
si statut të përjetshëm, të gjitha ofertat e
larta të gjërave të shenjta që bijtë e Izraelit
i paraqesin Zotit. Është një besëlidhje e
kripës dhe e përjetshme përpara Zotit, për
ty dhe për pasardhësit e tu". 20 Zoti i tha
akoma Aaronit: "Ti nuk do të kesh asnjë
trashëgimi në vendin e tyre dhe nuk do
të kesh pjesë në mes tyre; unë jam pjesa
jote dhe trashëgimia jote në mes të bijve
të Izraelit. 21 Ja, bijve të Levit unë u lë si
trashëgim të gjitha të dhjetat në Izrael në
këmbim të shërbimit që kryejnë, shërbimin
e çadrës së mbledhjes. 22 Dhe bijtë e Izraelit
nuk do t'i afrohen më çadrës së mbled-
hjes, përndryshe do të ngarkoheshin me
një mëkat dhe do të vdisnin. 23 Shërbimin
në çadrën e mbledhjes do ta bëjnë vetëm
Levitët; dhe këta do të mbajnë barrën e
paudhësive të tyre; do të jetë një statut
i përjetshëm për gjithë brezat tuaj; dhe
nuk do të kenë asnjë trashëgimi midis bijve
të Izraelit; 24 sepse unë u jap si trashëgimi
Levitëve të dhjetat që bijtë e Izraelit do
t'i paraqesin Zotit si një ofertë të lartë;
prandaj u thashë atyre: "Nuk do të kenë
asnjë trashëgimi midis bijve të Izraelit"".
25 Zoti i foli akoma Moisiut, duke i thënë:
26 "Folu Levitëve dhe u thuaj atyre: Kur do
të merrni nga bijtë e Izraelit të dhjetat që
unë ju jap nga ana e tyre si trashëgiminë
tuaj, do t'i bëni një ofertë të lartë Zotit, një
të dhjetën e së dhjetës; 27 dhe oferta juaj
e lartë do t'ju llogaritet si gruri që vjen
nga lëmi dhe si bollëku i mushtit të butit.
28 Kështu edhe ju do t'i bëni një ofertë të
lartë Zotit nga të gjitha të dhjetat që do
të merrni nga bijtë e Izraelit, dhe nga ato
do të jepni ofertën e lartë të Zotit priftit
Aaron. 29 Nga të gjitha gjërat që ju kanë
dhuruar, do t'i ofroni ofertën e lartë Zotit,
nga pjesa më e mirë, pjesën e shenjtëruar.
30 Prandaj do t'u thuash atyre: "Kur të keni
ofruar më të mirën, ajo që mbetet do t'u
llogaritet Levitëve si prodhim i lëmit dhe
si prodhim i mushtit të butit. 31 Mund ta
hani në çfarëdo vend, ju dhe familja juaj,
sepse është shpërblimi juaj për shërbimin
tuaj në çadrën e mbledhjes. 32 Kështu nuk
do të jeni fajtorë të asnjë mëkati, sepse
keni ofruar gjërat më të mira; por nuk do
të përdhosni gjërat e shenjta të bijve të
Izraelit, përndryshe do të vdisni"".

19

1 Zoti u foli akoma Moisiut dhe Aaronit,
duke u thënë: 2 "Ky është statuti i ligjit që
Zoti ka urdhëruar, duke thënë: "U thuaj
bijve të Izraelit që të sjellin një mëshqerrë
të kuqe, pa të meta dhe mbi të cilën nuk
është vënë asnjë zgjedhë. 3 Do t'ia jepni
priftit Eleazar, që do ta çojë jashtë kampit
dhe do ta therë në praninë tuaj. 4 Prifti
Eleazar do të marrë me gisht pak gjak të
saj dhe do ta spërkasë shtatë herë përpara
çadrës së mbledhjes; 5 pastaj do t'i vihet
zjarri mëshqerrës para syve të tij; lëkura e
saj, mishi i saj, gjaku i saj dhe ndyrësirat e
saj do të digjen. 6 Pastaj prifti do të marrë
dru kedri, hisopi dhe copë të kuqërremtë
dhe do t'i hedhë në mes të zjarrit që po
djeg mëshqerrën. 7 Pastaj prifti do të lajë
rrobat e tij dhe trupin me ujë dhe do të
kthehet në kamp; prifti do të jetë i pa-
pastër deri në mbrëmje. 8 Edhe ai që ka
djegur mëshqerrën do të lajë rrobat e tij
dhe trupin me ujë, dhe do të jetë i papastër
deri në mbrëmje. 9 Një njeri i pastër do
të mbledhë hirin e mëshqerrës dhe do ta
depozitojë jashtë kampit në një vend të
pastër, ku do të ruhet për asamblenë e
bijve të Izraelit si një pastrim: shërben për
t'u pastruar nga mëkati. 10 Dhe ai që ka
grumbulluar hirin e mëshqerrës, duhet të
lajë rrobat e tij dhe do të jetë i papastër
deri në mbrëmje. Ky do të jetë një statut
i përjetshëm për bijtë e Izraelit dhe për
të huajin që banon midis tyre. 11 Kush
prek një trup të vdekur të çfarëdo personi
do të jetë i papastër shtatë ditë. 12 Ai do
të pastrohet me atë ujë ditën e tretë dhe
të shtatë, dhe do të jetë i pastër; por në
rast se nuk pastrohet ditën e tretë dhe të
shtatë, nuk do të jetë i pastër. 13 Kushdo

që prek trupin e një personi të vdekur dhe
nuk pastrohet, ndot banesën e Zotit, ky
person do të shfaroset nga gjiri i Izraelit.
Me qenë se uji i pastrimit nuk u spërkat
mbi të, ai është i papastër; papastërtia e
tij është akoma mbi të. 14 Ky është një
ligj për atë që vdes në një çadër: kushdo
që hyn në çadër dhe kushdo që është në
çadër do të jenë të papastër për shtatë ditë.
15 Dhe çdo enë e hapur, mbi të cilën nuk
është vënë kapaku, do të jetë e papastër.
16 Kushdo që në fushë prek një person të
vrarë me shpatë ose që ka pësuar vdekje të
natyrshme, ose prek një kockë njeriu ose
një varr, do të jetë i papastër për shtatë
ditë. 17 Dhe për një person të papastër do
të merret hiri i viktimës së djegur për ta
pastruar nga mëkati dhe nga një enë do të
derdhet mbi të ujë i rrjedhshëm; 18 pastaj
një njeri i pastër do të marrë hisop, do
ta fusë në ujë dhe do të spërkatë çadrën,
të gjitha veglat, tërë personat që ndodhen
aty dhe atë që ka prekur një kockë, ose
të vrarin ose të vdekurin nga vdekja e
natyrshme ose varrin. 19 Njeriu i pastër
do të spërkatë të papastrin ditën e tretë
dhe ditën e shtatë; ditën e shtatë njeriu i
papastër do të pastrohet; do të lajë rrobat
dhe veten e tij me ujë, dhe në mbrëmje do
të jetë i pastër. 20 Por ai që është i papastër
dhe nuk pastrohet, do të shfaroset në mes
të asamblesë, sepse ka ndotur shenjtëroren
e Zotit; uji i pastrimit nuk është spërkatur
mbi të; ai është i papastër. 21 Ky do të jetë
një statut i përjetshëm. Ai që spërkat ujin
e pastrimit do të lajë rrobat e tij, dhe ai që
prek ujin e pastrimit do të jetë i papastër
deri në mbrëmje. 22 Çdo gjë që prek personi
i papastër do të jetë e papastër; dhe personi
që prek atë do të jetë i pastër deri në
mbrëmje"".

20

1 Pastaj tërë asambleja e bijve të Izraelit
arriti në shkretëtirën e Sinit në muajin e
parë dhe populli qëndroi në Kadesh. Këtu
vdiq dhe u varros Miriami. 2 Por mungonte
uji për asamblenë, prandaj u mblodhën
kundër Moisiut dhe Aaronit. 3 Kështu pop-
ulli u grind me Moisiun dhe i foli, duke
i thënë: "Të kishim vdekur kur vdiqën
vëllezërit tanë para Zotit! 4 Pse e çuat
asamblenë e Zotit në këtë shkretëtirë që
të vdesim, ne dhe bagëtia jonë? 5 Dhe pse
na bëtë të dalim nga Egjipti për të na sjellë
në këtë vend të keq? Nuk është një vend
që prodhon grurë, fiq, rrush ose shegë dhe
mungon uji për të pirë". 6 Atëherë Moisiu
dhe Aaroni u larguan nga asambleja për
të vajtur në hyrje të çadrës së mbledhjes
dhe ranë përmbys me fytyrën për tokë; dhe
lavdia e Zotit iu shfaq atyre. 7 Pastaj Zoti i
foli Moisiut, duke i thënë: 8 "Merr bastunin;
ti dhe vëllai yt Aaron thirrni asamblenë dhe
para syve të tyre i flisni shkëmbit, dhe ai do
të japë ujin e tij; kështu do të nxjerrësh për
ta ujë nga shkëmbi dhe do t'u japësh të pinë
njerëzve dhe bagëtisë së tyre". 9 Moisiu
mori, pra, bastunin që ishte përpara Zotit,
ashtu si e kishte urdhëruar Zoti. 10 Kështu
Moisiu dhe Aaroni thirrën asamblenë për-
para shkëmbit dhe Moisiu u tha atyre:
"Tani dëgjoni, o rebelë; a duhet të nxjer-
rim ujë për ju nga ky shkëmb?". 11 Pastaj
Moisiu ngriti dorën, goditi shkëmbin me
bastunin e tij dy herë dhe prej tij doli ujë
me bollëk; kështu asambleja dhe bagëtia
pinë ujë. 12 Atëherë Zoti u tha Moisiut dhe
Aaronit: "Me qenë se nuk më besuat për
të më mbuluar me lavdi para syve të bijve
të Izraelit, ju nuk do ta futni këtë asamble
në vendin që unë u dhashë atyre". 13 Këto
janë ujërat e Meribës ku bijtë e Izraelit
u grindën me Zotin, dhe ky u tregua i
Shenjtë në mes tyre. 14 Pastaj Moisiu dërgoi
lajmëtarë në Kadesh te mbreti i Edomit për
t'i thënë: "Kështu thotë Izraeli, vëllai yt: Ti
i njeh të gjitha fatkeqësitë që kemi pësuar,
15 si zbritën etërit tanë në Egjipt dhe ne
qëndruam një kohë të gjatë në atë vend,
dhe Egjiptasit na keqtrajtuan ne dhe etërit
tanë. 16 Por, kur i thirrëm Zotit, ai e dëgjoi
zërin tonë dhe dërgoi një Engjëll dhe na
nxori nga Egjipti; dhe tani jemi në Kadesh,
një qytet në afërsi të kufijve tuaj. 17 Po na
lejo të kalojmë nëpër vendin tënd; ne nuk
do të shkelim as arat as vreshtat tuaja, nuk
do të pijmë ujin e puseve; do të ndjekim
rrugën mbretërore, pa u kthyer as djathtas
as majtas, deri sa të kalojmë kufijtë e tu".
18 Por Edomi iu përgjigj: "Ti nuk do të kalosh
nëpër territorin tim, përndryshe do të të
kundërvihem me shpatë". 19 Bijtë e Izraelit
i thanë: "Ne do të ngjitemi nga rruga
kryesore; dhe në rast se ne dhe bagëtia jonë

do të pimë nga uji yt, do të ta paguajmë; na
lejo vetëm të kalojmë më këmbë dhe asgjë
më tepër". [20] Por ai u përgjigj: "Nuk do
të kaloni!". [21] aaa part missing Dhe Edomi
refuzoi të lejojë kalimin e Izraelit nëpër
territorin e tij; kështu Izraeli u largua prej
tij. [22] Atëherë bijtë e Izraelit, tërë asambleja
u nisën nga Kadeshi dhe arritën në malin
Hor. [23] Dhe Zoti i foli Moisiut dhe Aaronit
në malin Hor, në kufijtë e vendit të Edomit,
duke thënë: [24] "Aaroni po bashkohet me
popullin e tij, dhe nuk ka për të hyrë në
vendin që u kam dhënë bijve të Izraelit,
sepse keni ngritur krye kundër urdhrit tim
në ujërat e Meribës. [25] Merr Aaronin dhe
Eleazarin, birin e tij, dhe çoji lart, në malin
e Horit. [26] Zhvishe Aaronin nga rrobat e tij
dhe vishja të birit, Eleazarit; dhe aty Aaroni
do të bashkohet me popullin e tij dhe do
të vdesë". [27] Moisiu bëri ashtu siç e kishte
urdhëruar Zoti; dhe ata hipën mbi malin
e Horit para syve të të gjithë asamblesë.
[28] Moisiu ia zhveshi rrobat Aaronit dhe ia
veshi Eleazarit, birit të tij; dhe Aaroni
vdiq aty, në majë të malit. Pastaj Moisiu
dhe Eleazari zbritën nga mali. [29] Kur tërë
asambleja pa që Aaroni kishte vdekur, e
tërë shtëpia e Izraelit e qau Aaronin për
tridhjetë ditë.

21

[1] Kur mbreti Kananeas i Aradit, që
banonte në Negev, dëgjoi që Izraeli po
vinte nga rruga e Atharimit, luftoi kundër
Izraelit dhe zuri disa robër. [2] Atëherë Izraeli
i lidhi një kusht Zotit dhe tha: "Në rast se
ti ma shtie në dorë këtë popull, unë do të
shkatërroj tërësisht qytetet e tyre". [3] Zoti e
dëgjoi zërin e Izraelit dhe ia shtiu në dorë
Kananejtë; dhe ai i shkatërroi plotësisht
ata bashkë me qytetet e tyre, dhe ky vend
u quajt Hormah. [4] Pastaj bijtë e Izraelit
u nisën nga mali i Horit, dhe u drejtuan
nga Deti i Kuq, për t'i ardhur qark vendit
të Edomit; dhe populli u dëshpërua për
shkak të rrugës. [5] Populli, pra, foli kundër
Perëndisë kundër Moisiut, duke thënë:
"Pse na nxorët nga Egjipti që të vdesim
në këtë shkretëtirë? Sepse këtu nuk ka as
bukë as ujë, na vjen neveri për këtë ushqim
të keq". [6] Atëherë Zoti dërgoi midis popullit
gjarpërinj flakërues, të cilët kafshonin
njerëzit, dhe shumë Izraelitë vdiqën. [7] Dhe
kështu populli shkoi te Moisiu dhe i tha:
"Kemi mëkatuar, sepse kemi folur kundër
Zotit dhe kundër teje; lutju Zotit që të
largojë nga ne këta gjarpërinj" Dhe Moisiu
u lut për popullin. [8] Pastaj Zoti i tha Moisiut:
"Bëj një gjarpër flakërues dhe vëre mbi një
shtizë; kështu çdo njeri që do të kafshohet
prej tij dhe do ta shikojë, ka për të jetuar".
[9] Moisiu bëri atëherë një gjarpër prej bronzi
dhe e vuri mbi një shtizë, dhe ndodhte që,
kur një gjarpër kafshonte dikë, në rast se ky
shikonte gjarprin prej bronzi, ai vazhdonte
të jetonte. [10] Pastaj bijtë e Izraelit u nisën
dhe u vendosën në Oboth. [11] Pasi u nisën
nga Obothi, u strehuan në Ije-Abarim,
në shkretëtirën përballë Moabit, nga ana
ku lind dielli. [12] U nisën që këtej dhe u
vendosën në luginën e Zeredit. [13] Pastaj
u nisën që këtej dhe u vendosën në krahun
tjetër të Arnonit, që rrjedh në shkretëtirë
dhe vjen nga kufijtë e Amorejve; sepse
Arnoni është kufiri i Moabit, midis Moabit
dhe Amorejve. [14] Për këtë në Librin e
Luftrave të Zotit thuhet: "Vaheb në Sufah,
luginat e Arnonit [15] dhe tatëpjeta e luginave
që shkon deri në banesat e Arit dhe që
mbështetet në kufirin e Moabit". [16] Dhe
që këtej shkuan në Beer, që është pusi për
të cilin Zoti i pat thënë Moisiut: "Mblidhe
popullin dhe unë do t'i jap ujë". [17] Atëherë
Izraeli këndoi këtë himn: "Buro o pus! I
këndoni atij! [18] Pusit, ujin e të cilit princët
e kanë kërkuar dhe fisnikët e popullit
e kanë gërmuar, duke u mbështetur në
fjalën e ligjvënësve, me bastunët e tyre".
Pastaj nga shkretëtira shkuan në Matanah;
[19] nga Matanahu në Nahaniel; dhe nga
Nahanieli në Bamoth, [20] dhe nga Bamothi
në luginën që ndodhet në fushën e Moabit,
në drejtim të lartësisë së Pisgahut që
sundon shkretëtirën. [21] Pastaj Izraeli dërgoi
lajmëtarë të tij te Sihoni, mbret i Amorejve,
për t'i thënë: [22] "Na lejoni të kalojmë nëpër
vendin tënd; ne nuk do të hyjmë nëpër
arat ose nëpër vreshtat, nuk do pimë ujin e
puseve; do të ndjekim rrugën Mbretërore
deri sa t'i kalojmë kufijtë e tu". [23] Por
Sihoni nuk e lejoi Izraelin të kalonte nëpër
territorin e tij; për më tepër Sihoni mblodhi
njerëzit e tij dhe doli kundër Izraelit në
shkretëtirë; arriti në Jahats dhe luftoi
kundër Izraelit. [24] Izraeli e mundi, duke
e kaluar në majën e shpatës, dhe pushtoi

vendin e tij nga Arnoni deri në Jakob, deri
në kufijtë e bijve të Amonit, sepse kufiri
i bijve të Amonit ishte i fortë. 25 Kështu
Izraeli pushtoi tërë ato qytete dhe banoi në
të gjitha qytetet e Amorejve, në Heshbon
dhe në të gjitha qytetet e territorit të tyre,
26 sepse Heshboni ishte qyteti i Sihonit,
mbretit të Amorejve, i cili i kishte bërë
luftë mbretit të mëparshëm të Moabit dhe
i kishte hequr nga dora tërë vendin e tij
deri në Arnon. 27 Prandaj poetët thonë:
"Ejani në Heshbon! Qyteti i Sihonit duhet
të rindërtohet dhe të fortifikohet! 28 Sepse
një zjarr ka dalë nga Heshboni, një flakë
nga qyteti i Sihonit; kjo ka përpirë Arin
e Moabit, zotërit e lartësive të Arnonit.
29 Mjerë ti, o Moab! Je i humbur, o popull i
Kemoshit! Bijtë e tij kanë marrë arratinë
dhe bijat e tij i janë dhënë si skllave
Sihonit, mbretit të Amorejve. 30 Por ne
i qëlluam me shigjeta; Heshboni është
shkatërruar deri në Dibon. Kemi shkretuar
gjithshka deri në Nofah, që ndodhet pranë
Medebas". 31 Kështu Izraeli u vendos në
vendin e Amorejve. 32 Pastaj Moisiu dërgoi
njerëz për të vëzhguar Jaazerin, dhe kështu
Izraelitët pushtuan qytetet e territorit të
tij dhe përzunë Amorejtë që ndodheshin
aty. 33 Pastaj ndryshuan drejtim dhe u
ngjitën në rrugën e Bashanit; dhe Ogu,
mbreti i Bashanit, doli kundër tyre me
gjithë njerëzit e tij për t'u ndeshur në Edrej.
34 Por Zoti i tha Moisiut: "Mos ki frikë nga
ai, sepse unë e lë në duart e tua me gjithë
njerëzit e tij dhe vendin e tij; trajtoje ashtu
siç ke trajtuar Sihonin, mbretin e Amorejve
që banonte në Heshbon. 35 Kështu Izraelitët
e mundën atë, bijtë e tij dhe tërë popullin
e tij, deri sa nuk mbeti asnjë i gjallë, dhe
pushtuan vendin e tij.

22

1 Pastaj bijtë e Izraelit u nisën dhe ngritën
kampin e tyre në fushat e Moabit, matanë
Jordanit, në bregun e kundërt të Jerikos.
2 Por Balaku, bir i Tsiporit, pa të gjitha ato
që Izraeli u kishte bërë Amorejve; 3 dhe
Moabi pati një frikë të madhe nga ky pop-
ull, që ishte kaq i madh; Moabin e zuri
një frikë e madhe për shkak të bijve të
Izraelit. 4 Kështu Moabi u tha pleqve të
Madianit: "Tani kjo turmë do të gllabërojë
gjithçka që kemi rreth nesh, ashtu si kau
përlan barin e fushave". Balaku, bir i
Tsiporit, ishte në atë kohë mbreti i Moabit.
5 Ai i dërgoi lajmëtarë Balaamit, birit të
Beorit, në Pethori që është pranë Lumit,
në vendin e bijve të popullit të tij, për ta
thirrur dhe për t'i thënë: "Ja, një popull ka
dalë nga Egjipti; ai mbulon faqen e dheut
dhe është vendosur përballë meje. 6 Eja,
pra, të lutem, dhe mallkoje për mua këtë
popull, sepse është tepër i fuqishëm për
mua; ndofta do t'ia dal ta mund dhe ta
dëboj nga vendi im; sepse unë e di mirë
që ai që ti bekon është i bekuar dhe ai
që ti mallkon është i mallkuar". 7 Atëherë
pleqtë e Moabit dhe pleqtë e Madianit u
nisën duke mbajtur në dorë shpërblimin
e shortarit dhe, kur arritën te Balaami, i
treguan fjalët e Balakut. 8 Por Balaami u
tha atyre: "Kalojeni natën këtu dhe do t'ju
njoftoj përgjigjen që Zoti do të më japë".
Kështu princët e Moabit mbetën me Bal-
aamin. 9 Atëherë Perëndia i shkoi Balaamit
dhe i tha: "Ç'janë këta njerëz që janë me
ty?". 10 Dhe Balaami iu përgjegj Perëndisë:
"Balaku, bir i Tsiporit, mbret i Moabit, më
ka çuar fjalë: 11 "Ja, populli që ka dalë nga
Egjipti mbulon faqen e dheut; prandaj eja
dhe mallkoje për mua; ndofta do t'ia dal
ta mund dhe ta dëboj"". 12 Dhe Perëndia
i tha Balaamit: "Ti nuk do të shkosh me
ta, nuk do ta mallkosh atë popull, se është
një popull i bekuar". 13 Kështu Balaami u
ngrit në mëngjes dhe u tha princërve të
Balakut: "Kthehuni në vendin tuaj, sepse
Zoti nuk më dha leje të vij me ju". 14 Pas
kësaj princët e Moabit u ngritën, u kthyen
te Balaku dhe thanë: "Balaami nuk pranoi
të vijë me ne". 15 Atëherë Balaku dërgoi
përsëri disa princa, në një numër më të
madh dhe më të rëndësishëm në krahasim
me të parët. 16 Ata erdhën te Balaami dhe i
thanë: "Kështu thotë Balaku, bir i Tsiporit:
"Asgjë nuk duhet të të ndalë të vish tek unë,
17 sepse unë do të të mbush me nderime dhe
do të bëj të gjitha ato që do të më thuash
ti; eja, pra, të lutem, dhe mallkoje këtë
popull për mua"". 18 Por Balaami u përgjegj
dhe u tha shërbëtorëve të Balakut: "Edhe
sikur Balaku të më jepte shtëpinë e tij të
mbushur me argjend dhe me ar, nuk mund
të shkel urdhrin e Zotit, Perëndisë tim, për
të kryer veprime të vogla apo të mëdha.
19 Prandaj, ju lutem, rrini këtu këtë natë, në
mënyrë që të mësoj çfarë do të më thotë

tjetër Zoti". [20] Dhe Perëndia i shkoi atë natë
Balaamit dhe i tha: "Në rast se këta njerëz
kanë ardhur të të thërresin, çohu dhe shko
me ta; por do të bësh vetëm ato gjëra që
unë do të të them". [21] Kështu Balaami u
çua në mëngjes, shaloi gomaricën e tij dhe
shkoi bashkë me princat e Moabit. [22] Por
zemërimi i Perëndisë u ndez sepse ai ishte
nisur; dhe Engjëlli i Zotit i doli rrugës si
armik kundër tij. Ai i kishte hipur gomar-
icës së tij dhe kishte me vete dy shërbëtorë.
[23] Gomarica pa Engjëllin e Zotit që rrinte
në rrugë me shpatën e tij të zhveshur në
dorë, doli nga rruga dhe hyri nëpër ara.
Atëherë Balaami e rrahu gomaricën për ta
kthyer përsëri në rrugë. [24] Por Engjëlli i
Zotit u ndal në një shteg të ngushtë midis
vreshtave, ku kishte një mur nga një anë
dhe një mur nga ana tjetër. [25] Kur gomarica
pa Engjëllin e Zotit, u shtrëngua pas murit
dhe e shtypi këmbën e Balaamit pas murit;
kështu Balaami e rrahu përsëri. [26] Atëherë
Engjëlli i Zotit shkoi tutje dhe u ndal në një
vend të ngushtë, ku nuk mund të lëvizje as
djathtas as majtas. [27] Gomarica pa Engjëllin
e Zotit dhe u shtri nën Balaamin; zemërimi
i Balaamit u shtua dhe ai rrahu gomaricën
me bastunin e tij. [28] Atëherë Zoti ia çeli
gojën gomaricës që i tha Balaamit: "Çfarë
të kam bërë që më rreh në këtë mënyrë tri
herë me radhë?". [29] Dhe Balaami iu përgjegj
gomaricës: "Pse je tallur me mua; sikur
të kisha një shpatë në dorë, tani do të të
vrisja". [30] Gomarica i tha Balaamit: "A nuk
jam vallë gomarica me të cilën ke udhëtuar
gjithnjë deri më sot? Mos vallë jam mësuar
të sillem kështu me ty?". Ai u përgjegj:
"Jo". [31] Atëherë Zoti ia hapi sytë Balaamit
dhe ai pa Engjëllin e Zotit që rrinte në
rrugë me shpatën e tij të zhveshur në dorë.
Dhe Balaami u përkul dhe ra përmbys me
fytyrën për tokë. [32] Engjëlli i Zotit i tha:
"Pse e rrahe plot tri herë gomaricën tënde?
Ja, unë kam dalë si armiku yt, sepse rruga
që ndjek ti nuk pajtohet me vullnetin tim;
[33] gomarica më pa dhe më ka evituar plot tri
herë; në rast se nuk do të më kishte evituar,
me siguri do të të kisha vrarë duke e lënë
atë të gjallë". [34] Atëherë Balaami i tha En-
gjëllit të Zotit: "Unë kam bërë mëkat, sepse
nuk e dija që ti rrije në rrugë kundër meje;
prandaj tani, në se ajo që po bëj nuk të
pëlqen, atëherë unë do të kthehem prapa".
[35] Por Engjëlli i Zotit i tha Balaamit: "Shko,
pra, me këta njerëz; por do të thuash vetëm
ato gjëra që do të të them unë". Kështu
Balaami shkoi me princat e Balakut. [36] Kur
Balaku dëgjoi që Balaami po vinte, shkoi ta
takojë në qytetin e Moabit që ndodhet në
kufirin e shënuar nga Arnoni, në skajin e
fundit të territorit të tij. [37] Kështu Balaku
i tha Balaamit: "A nuk të kisha dërguar të
të thërrisja me urgjencë? Pse nuk erdhe
tek unë? A nuk jam vallë në gjendje të
të nderoj?". [38] Balaami iu përgjegj Balakut:
"Ja, erdha te ti; por tani a mund të them
diçka? Fjalën që Perëndia do të më vërë në
gojën time, atë do të them unë". [39] Balaami
shkoi bashkë me Balakun dhe arritën në
Kirjath-Hutsoth. [40] Pastaj Balaku flijoi qe
dhe dele dhe u dërgoi disa prej tyre Bal-
aamit dhe prijësve që ishin me të. [41] Në
mëngjes Balaku mori Balaamin dhe u ngjit
në Bamoth Baal, dhe këtej ai pa pjesën
skajore të popullit.

23

[1] Pastaj Balaami i tha Balakut: "Më ndërto
këtu shtatë altarë dhe më përgatit këtu
shtatë dema dhe shtatë desh". [2] Balaku
bëri ashtu siç i kishte thënë Balaami, pas-
taj Balaku dhe Balaami ofruan një dem
të vogël dhe një dash mbi secilin altar.
[3] Pastaj Balaami i tha Balakut: "Qëndro
pranë olokaustit tënd dhe unë do të shkoj;
ndofta Zoti do të vijë të takohet me mua;
dhe atë që ka për të më treguar do të ta
njoftoj". Kështu ai shkoi në një bregore
të zhveshur. [4] Dhe Perëndia i doli përpara
Balaamit, dhe Balaami i tha: "Unë kam
përgatitur shtatë altarë dhe kam ofruar nga
një dem të vogël dhe nga një dash për çdo
altar". [5] Atëherë Zoti i vuri një mesazh
në gojë Balaamit dhe i tha: "Kthehu te
Balaku dhe foli kështu". [6] U kthye tek ai,
dhe ja, ai qëndronte pranë olokaustit, ai
dhe të gjithë prijësit e Moabit. [7] Atëherë
Balaami shqiptoi orakullin e tij dhe tha:
"Balaku, mbret i Moabit, më ka sjellë nga
Arami, nga malet e Lindjes: "Eja, mallko
për mua Jakobin, eja dhe padit Izraelin!".
[8] Si mund të mallkoj atë që Zoti nuk e ka
mallkuar? Si mund të padis atë që Zoti
nuk e ka paditur? [9] Unë e shoh nga maja
e shkëmbinjve dhe e sodis nga lartësitë; ja,
është një popull që qëndron vetëm dhe nuk

është përfshirë në gjirin e kombeve. 10 Kush
mund të llogarisë pluhurin e Jakobit apo
të numërojë çerekun e Izraelit? Vdeksha
unë si njerëzit e drejtë dhe qoftë fundi im
i njëllojtë me atë të tyren!”. 11 Atëherë
Balaku i tha Balaamit: “Ç’më bëre? Të
mora që të mallkosh armiqtë e mi, kurse ti
i bekove me të madhe”. 12 Por ai u përgjigj
dhe tha: “A nuk duhet të kujdesem unë të
them me të shpejtë atë që Zoti më vë në
gojë?”. 13 Pastaj Balaku i tha: “Eja, pra, me
mua në një vend tjetër, prej ku mund ta
shikosh, megjithëse ke për të parë vetëm
skajin e tij dhe nuk e ke për ta parë të
tërë, dhe që andej do ta mallkosh për mua”.
14 Kështu e çoi në kampin e Tsofimit, në
majë të Pisgahut; aty ndërtoi shtatë altarë
dhe ofroi një dem të vogël dhe një dash mbi
çdo altar. 15 Balaami i tha pastaj Balakut:
“Qëndro këtu pranë olokaustit tënd dhe
unë do të shkoj të takohem me Zotin atje
lart”. 16 Dhe Zoti i doli përpara Balaamit, i
vuri një mesazh në gojë dhe i tha: “Kthehu
te Balaku dhe foli kështu”. 17 Kështu u kthye
tek ai, dhe ja, që ai rrinte pranë olokaustit
të tij me prijësit e Moabit. Balaku i tha:
“Çfarë ka thënë Zoti?”. 18 Atëherë Balaami
shqiptoi orakullin e tij dhe tha: “Çohu,
Balak, dhe dëgjo! Rri veshngrehur, bir i
Tsiporit! 19 Perëndia nuk është një njeri,
që mund të gënjejë, as edhe bir njeriu që
mund të pendohet. Kur ka thënë një gjë,
nuk do ta bëjë? Ose kur ka shpallur një
gjë, nuk do ta kryejë? 20 Ja, unë mora
urdhrin që të bekoj; po, ai ka bekuar dhe
unë nuk do ta heq bekimin e tij. 21 Ai nuk
ka vërejtur paudhësi te Jakobi dhe nuk ka
parë përdhosje tek Izraeli. Zoti, Perëndia i
tij, është me të, dhe klithma e një mbreti
është midis tyre. 22 Perëndia, që e nxori nga
Egjipti, është për të si brirët e fuqishëm të
buallit. 23 Nuk ka magji kundër Jakobit, nuk
ka shortari kundër Izraelit. Tani duhet të
themi ç’ka bërë Perëndia me Jakobin dhe
Izraelin. 24 Ja, një popull do të ngrihet si
një luaneshë dhe si një luan; dhe nuk do
të mblidhet para se të ketë gëlltitur prenë
dhe të ketë pirë gjakun e atyre që ka vrarë”.
25 Atëherë Balaku i tha Balaamit: “Mos e
mallko aspak, por as mos e beko”. 26 Por
Balaami iu përgjigj dhe i tha Balakut: “A
nuk të kam thënë vallë që unë do të bëj
tërë ato që do të thoshte Zoti?”. 27 Pastaj
Balaku i tha Balaamit: “Eja me mua, unë
do të të çoj në një vend tjetër; ndofta do t’i
pëlqejë Perëndisë që ti ta mallkosh për mua
që andej”. 28 Kështu Balaku e çoi Balaamin
në majë të Peorit, që sundon shkretëtirën.
29 Dhe Balaami i tha Balakut: “Më ndërto
këtu shtatë altarë dhe më përgatit këtu
shtatë dema të vegjël dhe shtatë desh”.
30 Dhe Balaku bëri ashtu siç i kishte thënë
Balaami, dhe ofroi një dem të vogël dhe një
dash mbi çdo altar.

24

1 Kur Balaami u bind se në sytë e Zotit
ishte një gjë e mirë të bekoje Izraelin, nuk
përdori si herët e tjera magjinë, por ktheu
fytyrën nga shkretëtira. 2 Dhe, me sytë
e ngritur, Balaami pa Izraelin që kishte
fushuar sipas fiseve, dhe Fryma e Perëndisë
e mbuloi atë. 3 Atëherë shqiptoi orakullin
e tij dhe tha: “Kështu thotë Balaami, bir i
Beorit, kështu thotë njeriu, sytë e të cilit
janë hapur, 4 kështu thotë ai që dëgjon fjalët
e Perëndisë, ai që kundron vizionin e të
Plotfuqishmit, ai që rrëzohet, por syçelë:
5 “Sa të bukura janë çadrat e tua, o Jakob,
banesat e tua o Izrael! 6 Ato shtrihen si
lugina, si kopshte gjatë një lumi, si aloe
që Zoti ka mbjellë, si kedra pranë ujërave.
7 Do të derdhë ujë nga kovat e tij, pasard-
hësit e tij do të banojnë pranë ujërave të
shumta, mbreti i tij do të ngrihet më lart se
Agagu dhe mbretëria e tij do të lartësohet.
8 Perëndia, që e nxori nga Egjipti, është
për të si brirët e fuqishëm të buallit. Ai
do të gëlltisë kombet armike për të, do të
coptojë kockat e tyre dhe do t’i shpojë tej
për tej me shigjetat e tij. 9 Ai përkulet,
mblidhet kruspull si një luan dhe si një
luaneshë; kush do të guxojë ta çojë? Qoftë i
bekuar ai që të bekon dhe qoftë i mallkuar
ai që të mallkon!””. 10 Atëherë zemërimi
i Balakut u ndez kundër Balaamit; kështu
ai rrahu duart dhe Balaku i tha Balaamit:
“Unë të thirra për të mallkuar armiqtë e
mi, kurse ti i bekove tri herë me radhë.
11 Tani ik në shtëpinë tënde! Kisha thënë
se do të të mbushja me nderime; por ja,
Zoti nuk ka lejuar t’i marrësh”. 12 Balaami
iu përgjigj kështu Balakut: “A nuk u kisha
folur lajmëtarëve që më kishe dërguar,
duke u thënë: 13 “Edhe sikur Balaku të më
jepte shtëpinë e tij plot me argjend dhe
me ar, nuk mund të shkel urdhrat e Zotit

për të bërë të mirë ose të keq me nismën
time, por duhet të them atë që Zoti do të
thotë"?. 14 Dhe ja, tani do të kthehem te
populli im; eja, unë do të njoftoj atë që ky
popull do t'i bëjë popullit tënd në ditët e
fundit". 15 Atëherë ai shqiptoi orakullin e
tij dhe tha: "Kështu thotë Balaami, bir i
Beorit; kështu thotë njeriu sytë e të cilit
janë hapur, 16 kështu thotë ai që dëgjon
fjalët e Zotit, që njeh shkencën e të Lartit,
që sodit vizionin e të Plotfuqishmit, ai që
bie por syçelë: 17 E shoh, por jo tani; e sodis,
por jo afër: një yll do të dalë nga Jakobi
dhe një skeptër do të ngrihet nga Izraeli,
i cili do ta shtypë Moabin fund e krye dhe
do të rrëzojë tërë bijtë e Shethit. 18 Edomi
do të bëhet pronë e tij, po ashtu edhe Seiri,
armiku i tij, do të bëhet pronë e tij; Izraeli
do të kryejë trimërira. 19 Nga Jakobi do
të dalë një sundues që do të shfarosë ata
qytetarë që kanë mbijetuar. 20 Pastaj shikoi
nga ana e Amalekut dhe shqiptoi orakullin
e tij, duke thënë: "Amaleku ishte i pari
i kombeve, por fundi i tij do të kulmojë
në shkatërrim". 21 Shikoi edhe nga Kenejtë
dhe shqiptoi orakullin e tij, duke thënë:
"Banesa jote është e fortë dhe foleja jote
është vendosur në shkëmb; 22 megjithatë
Keneu do të shkretohet, për deri sa Asiri
do të të çojë në robëri". 23 Pastaj shqiptoi
orakullin e tij dhe tha: "Medet! Kush do të
mbetet gjallë kur Zoti ta ketë kryer këtë?
24 Por anije do të vinë nga Kitimi, do të
poshtërojnë Asurin dhe Eberin, dhe ai do të
shkatërrohet gjithashtu". 25 Pastaj Balaami
u ngrit, u nis dhe u kthye në shtëpinë e tij;
edhe Balaku iku në rrugën e tij. e Moabit

25

1 Ndërsa Izraeli ndodhej në Shitim, pop-
ulli filloi të shthurret me bijat e Moabit.
2 Ato e ftuan popullin të kryejë flijime
për perënditë e tyre dhe populli hëngri
dhe ra përmbys përpara perëndive të tyre.
3 Kështu Izraeli u bashkua me Baal-Peorin,
dhe zemërimi i Zotit u ndez kundër Izraelit.
4 Pastaj Zoti i tha Moisiut: "Merr të gjithë
krerët e popullit, vriti e vari para Zotit
përjashta, në diell me qëllim që zemërimi
i zjarrtë i Zotit të largohet nga Izraeli".
5 Kështu u foli Moisiu gjykatësve të Izraelit:
"Secili nga ju të vrasë ata njerëz të tij që
janë bashkuar me Baal-Peorin". 6 Dhe ja, që
një nga bijtë e Izraelit erdhi dhe u paraqiti
vëllezërve të tij një grua madianite, para
syve të Moisiut dhe tërë asamblesë së bijve
të Izraelit, ndërsa këta po qanin në hyrjen
e çadrës së mbledhjes. 7 Duke parë këtë
skenë, Finehasi, bir i Eleazarit, që ishte bir
i priftit Aaron, u ngrit në mes të asamblesë
dhe mori në dorë një shtizë, 8 ndoqi pastaj
burrin e Izraelit në alkovën e tij dhe i shpoi
që të dy, burrin e Izraelit dhe gruan, në
pjesën e poshtme të barkut. Kështu u
ndal fatkeqësia në mes të bijve të Izraelit.
9 Nga kjo fatkeqësi vdiqën njëzet e katër
mijë veta. 10 Atëherë Zoti i foli Moisiut,
duke i thënë: 11 "Finehasi, bir i Eleazarit, që
ishte bir i priftit Aaron, e largoi zemërimin
tim nga bijtë e Izraelit, sepse ai ishte i
frymëzuar nga po ajo xhelozia ime; kështu
në xhelozinë time nuk i kam shfarosur
bijtë e Izraelit. 12 Prandaj i thuaj: "Ja, unë
po lidh një aleancë paqeje me të, 13 që do
të jetë për të dhe për pasardhësit pas tij
besëlidhja e një priftërie të përjetshme,
sepse është treguar i zellshëm për Perënd-
inë e tij dhe ka kryer shlyerjen e fajit për
bijtë e Izraelit". 14 Burri i Izraelit, që u vra
bashkë me gruan madianite, quhej Zimri,
bir i Salut, i pari i një shtëpie patriarkale
të Simeonitëve. 15 Dhe gruaja që u vra,
Madianitja, quhej Kozbi, bijë e Tsurit, që
ishte i pari i një shtëpie patriarkale në
Madian. 16 Pastaj Zoti i foli Moisiut duke
i thënë: 17 "Bjeruni Madianitëve dhe i sul-
moni, 18 sepse ju kanë rënë më qafë me
dredhitë e tyre dhe ju kanë mashtruar në
rastin e Peorit dhe në atë të Kozbit, bijë
e një princi të Madianit, motër e tyre, që
u vra ditën e fatkeqësisë për çështjen e
Peorit".

26

1 Pas fatkeqësisë, ndodhi që Zoti u foli
Moisiut dhe Eleazarit, birit të priftit Aaron,
duke u thënë: 2 "Bëni regjistrimin e tërë
popullsisë së bijve të Izraelit, nga mosha
njëzet e një vjeç e lart, në bazë të shtëpive
të etërve të tyre, të të gjithë atyre që në
Izrael mund të shkojnë në luftë". 3 Kështu
Moisiu dhe prifti Eleazar u folën atyre në
fushat e Moabit, pranë Jordanit, në bre-
gun e kundërt të Jerikos, duke u thënë:
4 "Të bëhet regjistrimi i njerëzve nga mosha

njëzet e një vjeç e lart ashtu si e ka urdhëruar Zoti Moisiun dhe bijtë e Izraelit,
kur dolën nga vendi i Egjiptit". 5 Rubeni
ishte i parëlinduri i Izraelit. Bijtë e tij
qenë: Hanoku, prej të cilit rrjedh familja e
Hanokitëve; Palu, prej të cilit rrjedh familja
e Paluitëve; 6 Hetsroni, prej të cilit rrjedh
familja e Hetsronitëve; Karmi, prej të cilit
rrjedh familja e Karmitëve. 7 Këto janë
familjet e Rubenitëve; ata që u regjistruan
në radhët e tyre qenë dyzet e tre mijë
e shtatëqind e tridhjetë veta. 8 I biri i
Palus ishte Eliabi. 9 Djemtë e Eliabit qenë
Nemueli, Dathani dhe Abirami. Këta janë
po ai Datham dhe ai Abiram, anëtarë të
këshillit, që ngritën krye kundër Moisiut
dhe Aaronit së bashku me njerëzit e Koreut,
kur ngritën krye kundër Zotit; 10 dhe toka
hapi gojën e saj dhe i gëlltiti bashkë me Koreun, kur këta njerëz vdiqën dhe zjarri përpiu dyqind e pesëdhjetë njerëz në shenjë
qortimi. 11 Por bijtë e Koreut nuk vdiqën.
12 Bijtë e Simeonit simbas familjeve të tyre
qenë: nga Nemueli, familja e Nemuelitëve;
nga Jamini, familja e Jaminitëve; nga Jakini,
familja e Jakinitëve; 13 nga Zerahu, familja
e Zerahitëve; nga Sauli, familja e Saulitëve.
14 Këto janë familjet e Simeonitëve: njëzet
e dy mijë e dyqind veta. 15 Bijtë e Gadit
simbas familjeve të tyre qenë: nga Tsefoni,
familja e Tsefonitëve; nga Hagi, familja e
Hagitëve; nga Shuni, familja e Shunitëve;
16 nga Ozni, familja e Oznitëve; nga Eri,
familja e Eritëve; 17 nga Arodi, familja e
Aroditëve; nga Areli, familja e Arelitëve.
18 Këto janë familjet e bijve të Gadit, në bazë
të regjistrimit: dyzet mijë e pesëqind veta.
19 Bijtë e Judës ishin: Eri dhe Onani; por
Eri dhe Onani vdiqën në vendin e Kanaanit.
20 Bijtë e Judës simbas familjeve të tyre qenë:
nga Shelahu, familja e Shelanitëve; nga
Peretsi, familja e Peretsitëve; nga Zerahu,
familja e Zerahitëve. 21 Bijtë e Peretsit qenë:
nga Hetsroni, familja e Hetsronitëve; nga
Hamuli, familja e Hamulitëve. 22 Këto janë
familjet e Judës në bazë të regjistrimit:
shtatëdhjetë e gjashtë mijë e pesëqind veta.
23 Bijtë e Isakarit simbas familjeve të tyre
ishin: nga Tola, familja e Tolaitëve; nga
Puvahu, familja e Puvitëve; 24 nga Jashubi,
familja e Jashubitëve; nga Shimroni, familja
e Shimronitëve. 25 Këto janë familjet e
Isakarit në bazë të regjistrimit: gjithsej
gjashtëdhjetë e katër mijë e treqind. 26 Bijtë
e Zabulonit simbas familjeve të tyre qenë:
nga Seredi, familja e Sarditëve; nga Eloni,
familja e Elonitëve; nga Jahleeli, familja e
Jahleelitëve. 27 Këto janë familjet e Zabulonitëve në bazë të regjistrimit: gjithsej
gjashtëdhjetë mijë e pesëqind. 28 Bijtë e
Jozefit simbas familjeve të tyre qenë: Manasi dhe Efraimi. 29 Bijtë e Manasit qenë:
nga Makiri, familja e Makiritëve. Makirit
i lindi Galaadi; nga Galaadi rrodhi familja
e Galaaditëve. 30 Këta janë bijtë e Galaadit: nga Jezeri, familja e Jezeritëve; nga
Heleku, familja e Helekitëve; 31 nga Asrieli,
familja e Asrielitëve; nga Shekemi, familja
e Shekemitëve; 32 nga Shemida, familja e
Shemidaitëve; nga Heferi, familja e Heferitëve. 33 Por Tselofehadi, bir i Heferit, nuk
pati meshkuj, por vetëm vajza; dhe emrat e
vajzave të Tselihadit qenë: Mahlah, Noah,
Hoglah, Milkah dhe Thirtsah. 34 Këto janë
familjet e Manasit; ata që u regjistruan
qenë pesëdhjetë e dy mijë e shtatëqind.
35 Këto janë bijtë e Efraimit simbas familjeve
të tyre; nga Shuthelahu, familja e Shuthelahitëve; nga Bekeri, familja e Bekeritëve;
nga Tahani, familja e Tahanitëve. 36 Këto
janë bijtë e Shuthelahut: nga Efrani, familja
e Efranitëve. 37 Këto janë familjet e bijve
të Efraimit në bazë të regjistrimit: gjithsej tridhjetë e dy mijë e pesëqind. Këta
janë bijtë e Jozefit simbas familjeve të
tyre. 38 Bijtë e Beniaminit simbas familjeve të tyre qenë: nga Bela, familja e
Belaitëve; nga Ashbeli, familja e Ashbelitëve; nga Ahirami, familja e Ahiramitëve;
39 nga Shufami, familja e Shufamitëve; nga
Hufami, familja e Hufamitëve. 40 Bijtë e
Belas qenë: Ardi dhe Naamani; nga Ardi
rrjedh familja e Arditëve; nga Naamani,
familja e Naamitëve. 41 Këta janë bijtë e
Beniaminit simbas familjeve të tyre. Ata
që u regjistruan ishin dyzet e pesë mijë
e gjashtëqind. 42 Këta janë bijtë e Danit
simbas familjeve të tyre: nga Shuhami,
familja e Shuhamitëve. Këta janë bijtë e
Danit simbas familjeve të tyre. 43 Shuma
e familjeve të Shuhamitëve në bazë të
regjistrimit ishte gjashtëdhjetë e katër mijë
e katërqind. 44 Bijtë e Asherit simbas familjeve të tyre qenë: nga Jimna, familja e

Jimnitëve; nga Jishvi, familja e Jishvitëve;
nga Beriahu, familja e Beriahitëve. 45 Nga
bijtë e Beriahut: nga Heberi, familja e
Heberitëve; nga Malkieli, familja e Malkialitëve. 46 Bija e Asherit quhej Serah. 47 Këto
janë familjet e bijve të Asherit në bazë
të regjistrimit: pesëdhjetë e tre mijë e
katërqind. 48 Bijtë e Neftalit simbas familjeve të tyre qenë: nga Jahtseeli, familja
e Jahtseelitëve; nga Guni, familja e Gunitëve; 49 nga Jetseri, familja e Jetseritëve;
nga Shilemi, familja e Shilemitëve. 50 Këto
janë familjet e Neftalit simbas familjeve të
tyre. Ata që u regjistruan qenë dyzet e pesë
mijë e katërqind. 51 Ata që u regjistruan nga
bijtë e Izraelit qenë: gjashtëqind e një mijë
e shtatëqind e tridhjetë veta. 52 Atëherë Zoti
i foli Moisiut, duke i thënë: 53 "Vendi do
të ndahet midis tyre si trashëgimi, simbas
numrit të personave. 54 Atyre që janë më
të shumtë do t'u japësh në trashëgimi një
pjesë më të madhe; atyre që janë në numër
më të vogël do t'u japësh një pjesë më të
vogël; secili do të marrë pjesën e tij në
bazë të regjistrimit. 55 Por ndarja e vendit
do të bëhet me short; ata do të marrin
trashëgiminë e tyre në bazë të emrave të
fiseve atërore. 56 Ndarja e trashëgimisë do
të bëhet me short midis të gjitha fiseve të
mëdha ose të vogla. 57 Dhe këta qenë ata që
u regjistruan nga Levitët, simbas familjeve
të tyre: nga Gershoni, familja e Gershonitëve; nga Kohathi, familja e Kohathitëve;
nga Merari, familja e Meraritëve. 58 Këto
janë familjet e Levit: familja e Libnitëve,
familja e Hebronitëve, familja e Mahlitëve,
familja e Mushitëve, familja e Korahitëve.
Dhe Kohathit i lindi Amrami. 59 Gruaja
e Amramit quhej Jokebed; ishte bijë e
Levit dhe i kishte lindur Levit në Egjipt;
në Amram ajo lindi Aaronin, Moisiun dhe
Miriamin, motrën e tyre. 60 Aaronit i
lindën Nadabi dhe Abihuri, Eleazari dhe
Ithamari. 61 Por Nadabi dhe Abihu vdiqën
kur i paraqitën Zotit një zjarr të palejueshëm. 62 Ata që u regjistruan në radhët e tyre qenë njëzet e tre mijë veta; të
gjithë ishin meshkuj me moshë një muajsh
e lart. Ata nuk u regjistruan bashkë me
bijtë e tjerë të Izraelit, sepse atyre nuk iu
dha asnjë trashëgimi midis bijve të Izraelit.
63 Këta janë ata që u regjistruan nga Moisiu
dhe nga prifti Eleazar, që regjistruan bijtë e
Izraelit në fushat e Moabit, pranë Jordanit,
në bregun përballë Jerikos. 64 Midis tyre
nuk kishte asnjë nga ata që u regjistruan
nga Moisiu dhe nga prifti Aaron, kur ata
regjistruan bijtë e Izaelit në shkretëtirën e
Sinait, 65 sepse Zoti pat thënë për ata: "Ata
do të vdesin, do të vdesin në shkretëtirë".
Dhe prej tyre nuk mbeti as edhe një, me
përjashtim të Kalebit, birit të Jenufehut,
dhe të Jozueut, birit të Nunit.

27

1 Pastaj u afruan bijat e Tselofehadit, birit
të Heferit, bir i Galaadit, bir i Makirit, bir i
Manasit, i familjeve të Manasit, birit të Jozefit; dhe këto janë emrat e bijave: Mahlah,
Noah, Hoglah, Milkah dhe Thirtsah, 2 dhe
ato u paraqitën para Moisiut, para priftit
Eleazar, prijësve dhe tërë asamblesë në
hyrje të çadrës së mbledhjes dhe thanë:
3 "Ati ynë vdiq në shkretëtirë, por nuk
bënte pjesë në grupin e atyre që u mblodhën kundër Zotit, në grupin e Koreut, por
vdiq për shkak të mëkatit të tij pa patur bij.
4 Pse duhet të humbasë emri i atit tonë në
mes të familjes së tij nga që nuk pati bij? Na
jep, pra, një pronë në mes të vëllezërve të
atit tonë". 5 Atëherë Moisiu e shtroi rastin
e tyre para Zotit. 6 Dhe Zoti i foli Moisiut
duke i thënë: 7 "Bijat e Tselofehadit kanë
hak. Po, do t'u japësh atyre si trashëgimi
një pronë midis vëllezërve të atit të tyre
dhe do t'u kalosh atyre trashëgiminë e atit
të tyre. 8 Do t'u flasësh gjithashtu bijve të
Izraelit dhe do t'u thuash: "Kur një njeri
vdes pa lënë ndonjë bir, trashëgiminë e
tij do t'ia kaloni bijës së tij. 9 Në qoftë se
nuk ka asnjë bijë, trashëgiminë e tij do t'ua
jepni vëllezërve të tij. 10 Në rast se nuk ka
vëllezër, trashëgiminë e tij do t'ua jepni
vëllezërve të atit të tij. 11 Dhe në rast se ai
nuk ka asnjë vëlla, trashëgiminë e tij do t'ia
jepni fisit më të afërt të familjes së tij; dhe
ai do ta zotërojë". Kjo do të jetë për bijtë
e Izraelit një formë e së drejtës, ashtu si e
ka urdhëruar Zoti Moisiun. 12 Pastaj Zoti i
tha Moisiut: "Ngjitu mbi malin e Abarimit
dhe sodit vendin që unë po ju jap bijve të
Izraelit. 13 Mbasi ta kesh parë, edhe ti do
të bashkohesh me popullin tënd, ashtu siç
u bashkua Aaroni, vëllai yt, 14 sepse ngritët
krye kundër urdhrit tim në shkretëtirën e
Tsinit kur asambleja kundërshtoi, dhe nuk

më shenjtëruat në ujërat para syve të tyre”.
(Këto janë ujërat e Meribës në Kadesh, në
shkretëtirën e Sinit). 15 Pastaj Moisiu i foli
Zotit, duke i thënë: 16 “Zoti, Perëndia i
frymëve të çdo mishi, le të caktojë mbi
këtë asamble një njeri 17 që të hyjë dhe të
dalë para tyre, dhe t’i bëjë të hyjnë e të
dalin, në mënyrë që asambleja e Zotit të
mos jetë si një kope pa bari”. 18 Atëherë
Zoti i tha Moisiut: “Merr Jozueun, djalin e
Nunit, njeriun brenda të cilit është Fryma,
dhe vërë dorën tënde mbi të; 19 pastaj do
ta paraqitësh para priftit Eleazar dhe para
tërë asamblesë dhe do t’i japësh disa urdhra
në prani të tyre, 20 dhe do ta bësh pjesë-
marrës të autoritetit tënd me qëllim që tërë
asambleja e bijve të Izraelit t’i bindet. 21 Ai
do të paraqitet përpara priftit Eleazar, i cili
do të kërkojë për të mendimin e shprehur
nga Urimi përpara Zotit; me urdhër të tij
do të hyjnë dhe do të dalin, ai dhe tërë
bijtë e Izraelit, tërë asambleja”. 22 Moisiu,
pra, bëri ashtu si e kishte urdhëruar Zoti;
mori Jozueun dhe e paraqiti përpara priftit
Eleazar dhe tërë asamblesë; 23 pastaj vuri
duart e tij mbi të dhe i dha urdhra ashtu si
kishte urdhëruar Zoti me anë të Moisiut.

28

1 Zoti i foli akoma Moisiut, duke i thënë:
2 “Jepu këtë urdhër bijve të Izraelit dhe
u thuaj atyre: Do të kujdeseni të më
paraqisni në kohën e caktuar ofertën time,
me ushqimin e flijimeve të mia të përgati-
tura me zjarr, me erë të këndshme për
mua. 3 Dhe do t’u thuash atyre: Ky është
flijimi i bërë me zjarr, që do t’i ofroni
Zotit: dy qengja motakë pa të meta, si
olokaust i përjetshëm. 4 Një qengj do ta
ofrosh në mëngjes, ndërsa qengjin tjetër
në të ngrysur; 5 dhe, si blatim i ushqimit,
një të dhjetë efe majë mielli të përzier me
një çerek hini vaji të papërzier. 6 Është
një olokaust i përjetshëm, i vendosur në
malin Sinai, një flijim i bërë me zjarr dhe
me erë të këndshme për Zotin. 7 Libacioni
i tij do të jetë një çerek hini për çdo qengj;
do t’ia derdhësh libacionin e pijeve dehëse
Zotit në vendin e shenjtë. 8 Qengjin tjetër
do ta ofrosh në të ngrysur; do ta ofrosh
si blatimin e ushqimit të mëngjesit dhe
libacionin; është një flijim i bërë me zjarr,
me erë të këndshme për Zotin. 9 Ditën e
shtunë do të ofroni dy qengja motakë, pa të
meta dhe, si blatim i ushqimit, dy të dhjeta
majë mielli të përziera me vaj bashkë me
libacionin. 10 Është olokausti i së shtunës,
për çdo të shtunë, përveç olokaustit të
përjetshëm dhe libacionit. 11 Në fillim të
muajve tuaj do t’i ofroni si olokaust Zotit
dy dema të vegjël, një dash, shtatë qengja
motakë pa të meta 12 dhe tre të dhjeta majë
mielli të përzier me vaj, si blatim i ushqimit
për çdo dem të vogël, dy të dhjeta lule
mielli të përzier me vaj, si blatim i ushqimit
për dashin, 13 dhe një të dhjetë majë mielli
të përzier me vaj si blatim i ushqimit për
çdo qengj. Është një olokaust me erë të
këndshme, një flijim i bërë me zjarr për
Zotin. 14 Libacionet do të jenë gjysmë hin
vere për çdo dem të vogël, një e treta e
hinit për çdo dash dhe një e katërta e hinit
për çdo qengj. Ky është olokausti i çdo
muaji, për të gjithë muajt e vitit. 15 Dhe
do t’i ofrohet Zotit një kec si flijim për
mëkatin, përveç olokaustit të përjetshëm
dhe libacionit. 16 Ditën e katërmbëdhjetë të
muajit të parë do të jetë Pashka për nder
të Zotit. 17 Dhe ditën e pesëmbëdhjetë të
atij muaji do të jetë festë. Shtatë ditë me
radhë do të hahet bukë e ndorme. 18 Ditën
e parë do të mbahet një mbledhje e shen-
jtë; nuk do të bëni asnjë punë të rëndë;
19 por do t’i ofroni si flijim të bërë me zjarr
një olokaust Zotit: dy dema të vegjël, një
dash dhe shtatë qengja motakë, të cilët
nuk duhet të kenë të meta, 20 së bashku
me blatimin e ushqimit me majë mielli të
përzier me vaj; do të ofroni tre të dhjeta
për çdo dem të vogël dhe dy të dhjeta
për një dash; 21 Do të ofroni një të dhjetë
për secilin nga shtatë qengjat, 22 dhe do të
ofroni një cjap si flijim për mëkatin, për të
bërë shlyerjen për ju. 23 Do të ofroni këto
flijime përveç olokaustit të mëngjesit, që
është një olokaust i përjetshëm. 24 Kështu
do të ofroni çdo ditë, për shtatë ditë me
radhë, ushqimin e flijimit të përgatitur me
zjarr, me një erë të këndshme për Zotin. Do
të ofrohet, përveç olokaustit të përjetshëm,
bashkë me blatimin e tij. 25 Ditën e shtatë do
të keni një mbledhje të shenjtë; nuk do të
bëni asnjë punë të rëndë. 26 Ditën e marrjes
së prodhimit të parë, kur do t’i paraqisni
Zotit një blatim të ri ushqimor, në festën

tuaj të javëve, do bëni një mbledhje të
shenjtë; nuk do të kryeni asnjë punë të
rëndë. 27 Atëherë do të ofroni si olokaust
me erë të këndshme për Zotin dy dema të
vegjël, një dash dhe shtatë qengja motakë,
28 me blatimin e tyre ushqimor të përbërë
nga majë mielli të përzier me vaj; tre të
dhjeta për çdo dem të vogël, dy të dhjeta
për dashin, 29 dhe një të dhjetë për secilin
nga shtatë qengjat; 30 do të ofroni edhe një
kec për të kryer shlyerjen për ju. 31 Do
të ofroni këto flijime, veç olokaustit të
përjetshëm me blatimin e tyre të ushqimit
dhe libacionet e tyre. Duhet të jenë kafshë
pa të meta.

29

1 Në muajin e shtatë, ditën e parë të
muajit do të keni një mbledhje të shenjtë;
nuk do të bëni asnjë punë të rëndë; do të
jetë për ju dita e rënies së borive. 2 Do të
ofroni si olokaust, me erë të këndshme për
Zotin, një dem të vogël, një dash dhe shtatë
qengja motakë pa të meta, 3 bashkë me
blatimin e tyre ushqimor prej majë mielli
të përzier me vaj; tri të dhjeta për demin e
vogël, dy të dhjeta për dashin, 4 dhe një të
dhjetë për secilin nga shtatë qengjat; 5 dhe
një kec, si flijim për mëkatin, për të bërë
shlyerjen për ju, 6 përveç olokaustit mujor
me blatimin e tij ushqimor, olokaustit të
përjetshëm me blatimin e tij ushqimor,
simbas normave të caktuara. Do të jetë një
flijim i bërë me zjarr, me erë të këndshme
për Zotin. 7 Ditën e dhjetë të këtij muaji të
shtatë do të keni një mbledhje të shenjtë
dhe do të përulni shpirtërat tuaja; nuk do
të bëni asnjë punë, 8 dhe do të ofroni si
olokaust me erë të këndshme për Zotin një
dem të vogël, një dash dhe shtatë qengja
motakë, që duhet të jenë pa të meta, 9 me
blatimin e tyre ushqimor prej majë mielli
të përzier me vaj: tre të dhjeta për demin
e vogël, dy të dhjeta për dashin, 10 një të
dhjetë për secilin nga të shtatë qengjat,
11 dhe një kec si flijim për mëkatin, përveç
flijimit për shlyerjen e fajit, olokaustit të
përjetshëm me blatimin e tij dhe libacionet
e tyre. 12 Ditën e pesëmbëdhjetë të muajit të
shtatë do të keni një mbledhje të shenjtë;
nuk do të bëni asnjë punë të rëndë dhe
do të kremtoni një festë për Zotin shtatë
ditë me radhë. 13 Do të ofroni si olokaust,
me erë të këndshme për Zotin, një dem
të vogël, një dash dhe shtatë qengja mo-
takë, që nuk duhet të kenë të meta; 14 me
blatimin e tyre ushqimor prej maje mielli
të përzier me vaj: tre të dhjeta për se-
cilin nga trembëdhjetë demat e vegjël, dy
të dhjeta për secilin nga dy deshtë, 15 një
të dhjetë për secilin nga katërmbëdhjetë
qengjat, 16 dhe një kec si flijim për mëkatin,
përveç olokaustit të përjetshëm, blatimit
të tij dhe libacionit. 17 Ditën e dytë do
të ofroni dymbëdhjetë dema të vegjël, dy
desh dhe katërmbëdhjetë qengja motakë
pa të meta, 18 me blatimin e tyre ushqimor
dhe libacionet e tyre për demat e vegjël, për
deshtë dhe për qengjat në bazë të numrit të
tyre, simbas normave të caktuara, 19 dhe një
kec si flijim për mëkatin, përveç olokaustit
të përjetshëm, blatimit të tij ushqimor dhe
libacioneve të tyre. 20 Ditën e tretë do
të ofroni njëmbëdhjetë dema të vegjël, dy
desh dhe katërmbëdhjetë qengja motakë,
pa të meta, 21 bashkë me blatimet e tyre
ushqimore dhe libacionet për demat e veg-
jël, për deshtë dhe për qengjat, në bazë të
numrit të tyre, simbas normave të caktu-
ara, 22 dhe një cjap si flijim për mëkatin,
përveç olokausti të përjetshëm, blatimit të
tij të ushqimit dhe libacionit të tij. 23 Ditën e
katërt do të ofroni dhjetë dema të vegjël, dy
desh dhe katërmbëdhjetë qengja motakë,
pa të meta, 24 bashkë me blatimin e tyre
të ushqimit dhe të libacioneve për demat
e vegjël, për deshtë dhe për qengjat, në
bazë të numrit të tyre simbas normave
të caktuara, 25 dhe një kec, si flijim për
mëkatin, përveç olokaustit të përjetshëm,
blatimit të tij ushqimor dhe libacionit të tij.
26 Ditën e pestë do të ofroni nëntë dema të
vegjël, dy desh dhe katërmbëdhjetë qengja
motakë, pa të meta, 27 me blatimin e tyre
ushqimor dhe libacionet e tyre për demat
e vegjël, për deshtë dhe për qengjat, në
bazë të numrit të tyre, simbas normave
të caktuara, 28 dhe një cjap, si flijim për
mëkatin, përveç olokaustit të përjetshëm,
blatimit të ushqimit dhe të libacionit të tij.
29 Ditën e gjashtë do të ofroni tetë dema të
vegjël, dy desh dhe katërmbëdhjetë qengja
pa të meta, 30 me blatimet e tyre të ushqimit
dhe me libacionet e tyre për demat e vegjël,
për deshtë dhe për qengjat, në bazë të

numrit të tyre, simbas normave të caktuara, [31] dhe një cjap, si flijim për mëkatin,
përveç olokaustit të përjetshëm, blatimit të
tij ushqimor dhe libacionit të tij. [32] Ditën e
shtatë do të ofroni shtatë dema të vegjël,
dy desh dhe katërmbëdhjetë qengja mo-
takë, pa të meta, [33] bashkë me blatimin e
ushqimit dhe të libacioneve të tyre për
demat e vegjël, për deshtë dhe për qengjat,
në bazë të numrit të tyre, simbas normave
të caktuara, [34] dhe një cjap, si flijim për
mëkatin, përveç olokaustit të përjetshëm,
blatimit të tij të ushqimit dhe libacionit
të tij. [35] Ditën e tetë do të keni një asam-
ble solemne; nuk do të kryeni atë ditë
asnjë punë të rëndë, [36] dhe do të ofroni si
olokaust, si flijim të përjetshëm të bërë me
zjarr me erë të këndshme për Zotin, një
dem të vogël, një dash dhe shtatë qengja
motakë, pa të meta, [37] me blatimin e tyre
të ushqimit dhe me libacionet e tyre për
demin e vogël, për dashin dhe për qengjat,
në bazë të numrit të tyre, simbas normave
të caktuara, [38] dhe një cjap, si flijim për
mëkatin, përveç olokaustit të përjetshëm,
blatimit ushqimor të tij dhe libacionit të
tij. [39] Këto janë flijimet që do t'i ofroni
Zotit në festat tuaja të caktuara (përveç
ofertave për kushtet tuaja dhe ofertave tu-
aja vullnetare), si olokaustet dhe blatimet
tuaja dhe si libacione dhe flijime tuaja të
falënderimit". [40] Dhe Moisiu u referoi bijve
të Izraelit të gjitha ato që Zoti i kishte
urdhëruar.

30

[1] Pastaj Moisiu u foli prijësve të fiseve të
bijve të Izraelit, duke u thënë: "Kjo është
ajo që Zoti ka urdhëruar: [2] "Kur dikush lidh
një kusht me Zotin ose lidh një detyrim
duke u betuar, nuk do ta shkelë fjalën e tij,
por do të bëjë gjithçka ka dalë nga goja e
tij. [3] Kur një femër lidh një kusht me Zotin
dhe lidh një detyrim ndërsa është ende në
shtëpinë e të atit, gjatë rinisë së saj, [4] në
qoftë se i ati, duke mësuar kushtin e saj
dhe detyrimin me të cilën është lidhur, nuk
thotë asgjë lidhur me këtë, tërë kushtet e
saj do të jenë të vlefshme dhe do të mbeten
të vlefshme tërë detyrimet me të cilat është
lidhur. [5] Por në qoftë se i ati, ditën që e
mëson, i kundërvihet asaj, të gjitha kushtet
e saj dhe të gjitha detyrimet me të cilat
është lidhur, nuk do të jenë të vlefshme;
dhe Zoti do ta falë, sepse i ati iu kundërvu.
[6] Por në qoftë se ajo martohet ndërsa është
e lidhur me kushte ose ka një detyrim të
lidhur në mënyrë të paarsyeshme me buzët
e saja, [7] dhe në qoftë se bashkëshorti i saj
e di dhe ditën që e merr vesh nuk thotë
asgjë lidhur me të, kushtet e saj do të
mbeten të vlefshme njëlloj si detyrimet me
të cilat ajo është lidhur. [8] Por në qoftë
se bashkëshorti i saj, ditën që e mëson, i
kundërvihet, ai do të anulojë kushtin që
ajo ka lidhur dhe detyrimin që ka marrë në
mënyrë të paarsyeshme me buzët e saj; dhe
Zoti do ta falë. [9] Por kushti i një gruaje të
ve ose e një gruaje të ndarë, cilido qoftë
detyrimi me të cilin është lidhur, do të
mbetet i vlefshëm [10] Në qoftë se ajo lidh një
kusht në shtëpinë e bashkëshortit të saj,
ose merr përsipër një detyrim me betim,
[11] dhe i shoqi e ka marrë vesh, në qoftë
se i shoqi nuk thotë asgjë lidhur me këtë
dhe nuk i kundërvihet, të gjitha kushtet
e saj do të mbeten të vlefshme ashtu si
edhe detyrimet që ka marrë përsipër. [12] Por
në qoftë se i shoqi i anulon ditën që i ka
marrë vesh të gjitha ato që kanë dalë nga
buzët e saj, qofshin kushte apo detyrime
me të cilat është lidhur; këto nuk do të
jenë të vlefshme, bashkëshorti i saj i ka
anuluar dhe Zoti do ta falë. [13] Bashkëshorti
mund të konfirmojë dhe të anulojë çfarëdo
kushti dhe çfarëdo betimi që lidh gruan e
tij, që synon ta mundojë personin e saj.
[14] Por në qoftë se bashkëshorti, çdo ditë
që kalon, nuk thotë asgjë lidhur me këtë,
ai konfirmon në këtë mënyrë tërë kushtet
dhe detyrimet me të cilat ajo është lidhur; i
konfirmon sepse nuk ka thënë asgjë lidhur
me to ditën që i ka marrë vesh. [15] Por
në qoftë se i anulon mbasi i ka marrë
vesh, do të mbajë peshën e mëkatit të
bashkëshortes së tij"". [16] Këto janë statutet
që Zoti i ka dhënë me porosi Moisiut lidhur
me marrëdhëniet, midis bashkëshortit dhe
bashkëshortes, midis atit dhe bijës, kur ajo
është akoma vajzë në shtëpinë e atit të saj.

31

[1] Pastaj Zoti i foli akoma Moisiut, duke
i thënë: "Merrua hakun bijve të Izraelit
kundër Madianitëve; [2] pas kësaj do të
bashkohesh me popullin tënd". [3] Atëherë

Moisiu i foli popullit, duke thënë; "Disa
njerëz ndër ju të armatosen për luftë dhe
të marshojnë kundër Madianit për të kryer
hakmarrjen e Zotit mbi Madianin. 4 Do të
dërgoni në luftë një mijë burra nga çdo
fis, nga të gjitha fiset e Izraelit". 5 Kështu
u rekrutuan ndër divizionet e Izraelit një
mijë burra nga çdo fis, domethënë dym-
bëdhjetë mijë burra, të armatosur për luftë.
6 Pastaj Moisiu i nisi për luftë, njëmijë
njerëz nga çdo fis, së bashku me Finehasin,
birin e priftit Eleazar, që kishte në dorë
veglat e shenjta dhe boritë e alarmit. 7 Dhe
luftuan kundër Madianit, ashtu si e kishte
urdhëruar Zoti Moisiun, dhe vranë tërë
meshkujt. 8 Bashkë me viktimat që ata
bënë, ata vranë edhe mbretërit e Madi-
anit: Evin, Rekemin, Tsurin, Hurin dhe
Reban, pesë mbretërit e Madianit; vranë
gjithashtu me shpatë Balaamin, birin e Be-
orit. 9 Bijtë e Izraelit zunë robinja edhe
të gjitha gratë e Madianit dhe fëmijët e
tyre, rrëmbyen tërë bagëtinë e tyre, tërë
kopetë e tyre dhe tërë pasuritë e tyre;
10 pastaj u vunë zjarrin të gjitha qyteteve
ku ata banonin dhe të gjitha kalave të tyre,
11 dhe morën gjithë plaçkën e luftës dhe tërë
prenë, njerëz dhe kafshë: 12 pastaj i çuan të
burgosurit, prenë dhe plaçkën e luftës Moi-
siut, priftit Eleazar dhe asamblesë së bijve
të Izraelit, që ishin vendosur në fushat e
Moabit, pranë Jordanit, në bregun përballë
Jerikos. 13 Moisiu, prifti Eleazar dhe të gjithë
prijësit e asamblesë dolën për t'i takuar
jashtë kampit. 14 Por Moisiu u zemërua
me komandantët e ushtrisë, me krerët e
mijësheve dhe të qindësheve, që po kth-
eheshin nga kjo fushatë lufte. 15 Moisiu
u tha atyre: "Keni lënë gjallë të gjitha
gratë? 16 Të nxitura nga Balaami, ato i
shtynë bijtë e Izraelit të mëkatojnë kundër
Zotit, në ngjarjen e Peorit, kur shpërtheu
fatkeqësia në asamblenë e Zotit. 17 Prandaj
vrisni çdo mashkull nga fëmijët dhe vrisni
çdo grua që ka marrëdhënie seksuale me
një burrë, 18 por ruajini të gjalla për vete
të gjitha vajzat që nuk kanë pasur mar-
rëdhënie seksuale me burra. 19 Ju do të
qëndroni jashtë kampit shtatë ditë; kushdo
që ka vrarë dikë dhe kushdo që ka prekur
një person të vrarë, do të pastrohet ditën
e tretë dhe ditën e shtatë; ky rregull vlen
si për ju ashtu dhe për robërit tuaj. 20 Do
të pastroni gjithashtu çdo rrobë, çdo send
prej lëkure, çdo punë të bërë me leshin e
dhisë dhe çdo vegël prej druri". 21 Pastaj
prifti Eleazar u tha ushtarëve që kishin
shkuar në luftë: "Kjo është rregulla e ligjit
që Zoti i ka përcaktuar Moisiut: 22 vetëm
arin, argjendin, bronzin, hekurin, kallajin
dhe plumbin, 23 çdo gjë që i reziston zjarrit,
do ta kaloni nëpër zjarr dhe do të bëhet i
pastër; por do të pastrohen edhe me ujin
e pastrimit kundër papastërtisë; ndërsa
tërë gjërat që nuk mund t'i rezistojnë zjar-
rit, do t'i trajtoni me ujë. 24 Dhe ditën e
shtatë do të lani rrobat tuaja dhe do të
jeni të pastër; pas kësaj mund të hyni në
kamp". 25 Zoti i foli akoma Moisiut, duke i
thënë: 26 "Ti, me gjithë priftin Eleazar dhe
me kryefamiljarët e asamblesë, llogarite
tërë plaçkën e zënë, njerëzit dhe bagëtinë;
27 dhe ndaje plaçkën midis atyre që kanë
marrë pjesë në luftë dhe që kanë vajtur
të luftojnë dhe gjithë asamblesë. 28 Do të
marrësh nga luftëtarët që kanë vajtur të
luftojnë një haraç për Zotin; domethënë
një të pesëqindtën e personave, të bagëtive
të imta dhe të trasha dhe të gomarëve.
29 Do të marrësh nga gjysma e tyre dhe
do t'ia japësh priftit Eleazar si një ofertë
për Zotin. 30 Dhe nga gjysma që u takon
bijve të Izraelit do të marrësh një të pesëd-
hjetën e personave, të bagëtisë së imët
dhe të trashë dhe nga gomarët do t'u
japësh Levitëve, që kanë përgjegjësinë e
tabernakullit të Zotit". 31 Dhe Moisiu e
prifti Eleazar vepruan ashtu si e kishte
urdhëruar Zoti Moisiun. 32 Dhe plaçka që
mbetej nga plaçkitja e kryer nga luftë-
tarët përbëhej nga gjashtëqind e shtatëd-
hjetë e pesë mijë dele, 33 shtatëdhjetë e
dy mijë lopë, 34 gjashtëdhjetë e një mijë
gomarë, 35 dhe tridhjetë e dy mijë per-
sona gjithsej, domethënë gra që nuk kishin
pasur marrëdhënie seksuale me burra.
36 Gjysma, domethënë pjesa për ata që
kishin shkuar në luftë, ishte treqind e
tridhjetë e shtatë mijë e pesëqind dele,
37 nga të cilat gjashtëqind e shtatëdhjetë
e pesë për haraçin e Zotit; 38 tridhjetë e
gjashtë mijë lopë, nga të cilat shtatëdhjetë
e dy për haraçin e Zotit; 39 tridhjetë mijë e
pesëqind gomarë, nga të cilët gjashtëdhjetë
e një për haraçin e Zotit; 40 dhe gjashtëm-
bëdhjetë mijë persona, nga të cilët trid-

hjetë e dy për haraçin e Zotit. 41 Kështu
Moisiu i dha haraçin, që ishte oferta e
ngritur e Zotit, priftit Eleazar, ashtu si
e kishte urdhëruar Zoti. 42 Gjysma që u
përkiste bijve të Izraelit, që Moisiu kishte
ndarë nga pjesa që u takonte njerëzve që
kishin shkuar në luftë, 43 gjysma që i përki-
ste asamblesë, ishte treqind e tridhjetë
e shtatë mijë e pesëqind dele, 44 tridhjetë
e gjashtë mijë lopë, 45 tridhjetë mijë e
pesëqind gomarë, 46 dhe gjashtëmbëdhjetë
mijë persona. 47 Nga gjysma që u përkiste
bijve të Izraelit, Moisiu mori një të pesëdh-
jetën e njerëzve dhe të kafshëve, dhe ua
dha Levitëve të cilët kanë përgjegjësinë
e tabernakullit të Zotit, ashtu si e kishte
urdhëruar Zoti Moisiun. 48 Komandantët e
mijësheve të ushtrisë, krerët e mijësheve
dhe të qindësheve, iu afruan Moisiut; 49 dhe
ata i thanë Moisiut: "Shërbëtorët e tu
kanë bërë llogarinë e luftëtarëve që ishin
nën urdhrat tona, dhe nuk mungonte as-
njëri prej tyre. 50 Prandaj ne po sjellim,
si ofertë për Zotin, sendet e arit që se-
cili ka gjetur: zinxhirë, byzylykë, unaza,
vathë dhe gjerdanë për të bërë shlyer-
jen për ne përpara Zotit. 51 Kështu Moi-
siu dhe prifti Eleazar morën nga duart e
tyre tërë objektet e punuara. 52 Tërë ari
i ofertës që ata i paraqitën Zotit nga ana
e krerëve të mijësheve dhe nga ana e kre-
rëve të qindëshëve, peshonte gjashtëm-
bëdhjetë mijë e shtatëqind e pesëdhjetë
sikla. 53 (Njerëzit e ushtrisë mbajtën për
vete plaçkën që kishin siguruar). 54 Moisiu
dhe prifti Eleazar morën pastaj arin nga
krerët e mijëshëve dhe të qindësheve dhe
e çuan në çadrën e mbledhjes, si kujtim i
bijve të Izraelit përpara Zotit.

32

1 Bijtë e Rubenit dhe bijtë e Gadit kishin
një sasi jashtëzakonisht të madhe bagëtish;
dhe kur panë që vendi i Jazerit dhe vendi i
Galaadit ishin një tokë e përshtatshme për
të rritur bagëti, 2 bijtë e Gadit dhe bijtë e
Rubenit erdhën për të folur me Moisiun,
me priftin Eleazar dhe me prijësit e asam-
blesë, dhe thanë: 3 "Atarothi, Diboni, Jaaz-
eri, Nimrahu, Heshboni, Elealehu, Sebami,
Nebo dhe Beoni, 4 vendi që Zoti ka godi-
tur para asamblesë së Izraelit, është një
vend i përshtatshëm për të rritur bagëti,
dhe shërbëtorët e tu kanë bagëti". 5 Ata
thanë akoma: "Në rast se kemi gjetur hirin
tënd, jepua këtë vend shërbëtorëve të tu
në pronësi dhe mos na bëj të kalojmë Jor-
danin". 6 Por Moisiu iu përgjegj bijve të
Gadit dhe bijve të Rubenit: "A duhet të
shkojnë në luftë vëllezërit tuaj, ndërsa ju
po rrini këtu? 7 Pse duhet të demorali-
zoni zemrat e bijve të Izraelit që të hyjnë
në vendin që u ka dhënë Zoti? 8 Kështu
vepruan etërit tuaj kur i nisa nga Kadesh-
Barneu për ta vëzhguar vendin. 9 U ngjitën
deri në luginën e Eshkolit; dhe, pasi e
panë vendin, i demoralizuan zemrat e bijve
të Izraelit, dhe kështu këta nuk hynë në
vendin që Zoti u kishte dhënë. 10 Kështu
zemërimi i Zotit u ndez atë ditë dhe ai
u betua, duke thënë: 11 "Me siguri asnjë
nga njerëzit, që kanë ardhur nga vendi i
Egjiptit në moshën njëzet e një vjeç e lart
nuk do ta shohë kurrë vendin që jam betuar
t'u jap Abrahamit, Isaut dhe Jakobit, sepse
ata nuk më kanë ndjekur plotësisht, 12 me
përjashtim të Kalebit, birit të Jenufeut, i
quajtur Kenizeu, dhe të Jozueut, birit të
Nunit, sepse këta e kanë ndjekur plotësisht
Zotin". 13 Kështu zemërimi i Zotit u ndez
kundër Izraelit; dhe ai bëri të enden dyzet
vjet në shkretëtirë, deri sa mbaroi gjithë
brezi që kishte bërë të këqia para Zotit.
14 Dhe ja, ju po zini vendin e etërve tuaj,
një farë mëkatarësh, për të rritur edhe
më zemërimin e zjarrtë të Zotit kundër
Izraelit. 15 Sepse, po të refuzoni të shkoni
pas tij, ai do të vazhdojë ta lërë Izraelin në
shkretëtirë, dhe ju do të shkaktoni hum-
bjen e tërë këtij populli". 16 Atëherë ata
iu afruan Moisiut dhe i thanë: "Ne do të
ndërtojmë këtu vathë për bagëtinë tonë
dhe qytete për të vegjlit tanë; 17 por ne
jemi gati të marshojmë me armë në krye
të bijve të Izraelit, deri sa t'i çojmë në
vendin e tyre; ndërkaq të vegjlit tanë do
të banojnë në qytetet e fortifikuara për
shkak të banorëve të vendit. 18 Nuk do
të kthehemi në shtëpitë tona derisa secili
nga bijtë e Izraelit të ketë shtënë në dorë
trashëgiminë e tij, 19 sepse nuk do të pranojë
asnjë trashëgimi bashkë me ta matanë Jor-
danit dhe më tutje, sepse trashëgimia jonë
na ra nga kjo anë e Jordanit, në drejtim
të lindjes". 20 Atëherë Moisiu u tha atyre:
"Në rast se bëni këtë, në rast se armatoseni

për luftë para Zotit, [21] dhe tërë njerëzit e
armatosur kalojnë Jordanin para Zotit, deri
sa ai t'i ketë dëbuar armiqtë e tij nga prania
e tij [22] dhe toka të jetë nënshtruar para Zotit
dhe mbas kësaj ju ktheheni prapa, atëherë
nuk do të jeni fajtorë para Zotit dhe para
Izraelit, dhe ky vend do të jetë prona juaj
para Zotit. [23] Dhe në qoftë se nuk veproni
kështu, atëherë do të mëkatoni kundër
Zotit; dhe të jeni të sigurtë që mëkati juaj
do t'ju gjejë. [24] Ndërtoni qytete për të vegjlit
tuaj dhe vathë për kopetë tuaja, dhe bëni
atë që goja juaj ka thënë". [25] Dhe bijtë e
Gadit dhe bijtë e Rubenit i folën Moisiut
duke i thënë: "Shërbëtorët e tu do të bëjnë
ashtu si urdhëron zotëria im. [26] Të vegjlit
tanë, bashkëshortet tona, kopetë tona dhe
tërë bagëtia jonë do të mbeten këtu në
qytetet e Galaadit; [27] por shërbëtorët e tu,
tërë njerëzit e armatosur për luftë, do ta
kalojnë Jordanin për të luftuar para Zotit
ashtu siç thotë zotëria ime". [28] Atëherë
Moisiu u dha porosi për ta priftit Eleazar,
Jozueut, birit të Nunit, dhe kryefamiljarëve
të fiseve të bijve të Izraelit. [29] Moisiu u tha
atyre: "Në rast se bijtë e Gadit dhe bijtë
e Rubenit e kalojnë Jordanin bashkë me
ju, tërë njerëzit e armatosur për të luftuar
para Zotit, dhe vendi do të nënshtrohet
para jush, do t'u jepni atyre si pronë vendin
e Galaadit. [30] Por në rast se nuk e kalojnë
Jordanin të armatosur bashkë me ju, do
të kenë prona në mes jush në vendin e
Kanaanit". [31] Atëherë bijtë e Gadit dhe bijtë
e Rubenit u përgjigjën duke thënë: "Do të
veprojmë ashtu si u ka thënë Zoti shërbë-
torëve të tu. [32] Do ta kalojmë Jordanin të
armatosur para Zotit në vendin e Kanaanit,
me qëllim që zotërimi i trashëgimisë sonë
të mbetet nga kjo anë e Jordanit". [33] Moisiu
u dha kështu bijve të Gadit, bijve të Rubenit
dhe gjysmës së fisit të Manasit, birit
të Jozefit, mbretërinë e Sihonit, mbretit
të Amorejve, dhe mbretërinë e Ogut,
mbretit të Bashabit, vendin me qytetet
përreth. [34] Kështu bijtë e Gadit ndër-
tuan Dibonin, Atarothin, Aroerin, [35] Atroth-
Shofanin, Jaazerin, Jogbehahun, [36] Beth-
Nimrahun dhe Beth-Aranin, qytete të for-
tifikuara, dhe vathë për kopetë e bagë-
tive. [37] Bijtë e Rubenit ndërtuan Heshbonin,
Elealehun, Kirjathaimin, [38] Neboh dhe Baal-
Meonin (emrat e tyre janë ndryshuar)
dhe Sibmahun; dhe u vunë emra të tjerë
qyteteve që ndërtuan. [39] Dhe bijtë e Makirit,
birit të Manasit, shkuan në vendin e Galaa-
dit, e pushtuan dhe shpronësuan Amorejtë
që banonin aty. [40] Kështu Moisiu i dha
Galaadin Makirit, birit të Manasit, i cili u
vendos aty. [41] Jairi, bir i Manasit, shkoi
dhepushtoi fshatrat e tyre dhe i quajti
Havoth-Jair. [42] Nobahu përkundrazi shkoi
dhe pushtoi Kenathin me lagjet e tij të
jashtme; dhe e quajti Nobah simbas emrit
të tij.

33

[1] Këto janë etapat e bijve të Izraelit që
dolën nga vendi i Egjiptit, simbas forma-
cioneve të tyre, nën udhëheqjen e Moisiut
dhe të Aaronit. [2] Moisiu shënoi me shkrim
vendet e tyre të nisjes, për çdo etapë, sipas
urdhrave të Zotit; dhe këto janë etapat e
tyre, në bazë të vendnisjeve të tyre. [3] U
nisën nga Ramesesi në muajin e parë, ditën
e pesëmbëdhjetë të muajit të parë. Një
ditë pas Pashkës bijtë e Izraelit u nisën me
plot vetëbesim, para syve të të gjithë Egjip-
tasve, [4] ndërsa Egjiptasit varrosnin tërë të
parëlindurit e tyre që Zoti kishte goditur
midis tyre. Zoti kishte zbatuar gjykimin
e tij edhe mbi perënditë e tyre. [5] Kështu,
pra, bijtë e Izraelit u nisën nga Ramesesi
dhe e ngritën kampin e tyre në Sukoth. [6] U
nisën nga Sukothi dhe fushuan në Etham,
që ndodhet në skaj të shkretëtirës. [7] U
nisën nga Ethami dhe u kthyen në drej-
tim të Pi-Hahirothit që ndodhet përballë
Baal-Tsefonit, dhe e ngritën kampin për-
para Migdolit. [8] U nisën nga Hahirothi,
kaluan detin në drejtim të shkretëtirës,
ecën tri ditë në shkretëtirën e Ethamit dhe
e ngritën kampin e tyre në Mara. [9] U
nisën nga Mara dhe arritën në Elim; në
Elim kishte dymbëdhjetë burime uji dhe
shtatëdhjetë palma; dhe fushuan aty. [10] U
nisën nga Elimi dhe fushuan pranë Detit të
Kuq. [11] U nisën nga Deti i Kuq dhe fushuan
në shkretëtirën e Sinit. [12] U nisën nga
shkretëtira e Sinit dhe ngritën kampin e
tyre në Dofkah. [13] U nisën nga Dofkahu dhe
fushuan në Alush. [14] U nisën nga Alushi dhe
e ngritën kampin e tyre në Refidim, ku nuk
kishte ujë për të pirë për popullin. [15] U nisën
nga Refidimi dhe fushuan në shkretëtirën
e Sinait. [16] U nisën nga shkretëtira e Sinait

dhe u vendosën në Kibroth-Hataavah. 17 U
nisën nga Kibroth-Hataavahu dhe fushuan
në Hatseroth. 18 U nisën nga Hatserothi
dhe fushuan në Rithmah. 19 U nisën nga
Rithmahu dhe fushuan në Rimon-Perets.
20 U nisën nga Rimon-Peretsi dhe fushuan
në Libnah. 21 U nisën nga Libnahu dhe
fushuan në Risah. 22 U nisën nga Risahu
dhe fushuan në Kehelathah. 23 U nisën nga
Kehelathahu dhe fushuan në malin Shefer.
24 U nisën nga mali Shefer dhe fushuan në
Haradah. 25 U nisën nga mali i Haradahut
dhe fushuan në Makeloth. 26 U nisën nga
Makelothi dhe fushuan në Tahath. 27 U
nisën nga Tahahu dhe fushuan në Terah.
28 U nisën nga Terahu dhe fushuan në
Mithkah. 29 U nisën nga Mithkahu dhe
fushuan në Hashmonah. 30 U nisën nga
Hashmonahu dhe fushuan në Mozeroth.
31 U nisën nga Mozerothi dhe fushuan nga
Bene-Jaakan. 32 U nisën nga Bene-Jaakani
dhe fushuan në Hor-Hagidgad. 33 U nisën
nga Hor-Hagidgadi dhe fushuan në Jot-
bathah. 34 U nisën nga Jotbathahu dhe
fushuan në Abronah. 35 U nisën nga Abron-
ahu dhe fushuan në Etsion-Geber. 36 U
nisën nga Etsion-Geberi dhe fushuan në
shkretëtirën e Sinit, domethënë në Kadesh.
37 Pastaj u nisën nga Kadeshi dhe fushuan
në malin Hor, në kufi të vendit të Edomit.
38 Pastaj prifti Aaron u ngjit në malin Hor
me urdhër të Zotit dhe vdiq aty në vitin e
dyzetë prej kohës kur bijtë e Izraelit kishin
dalë nga vendi i Egjiptit, ditën e parë të
muajit të pestë. 39 Aaroni ishte njëqind e
njëzet e tre vjeç kur vdiq në malin Hor.
40 Mbreti i Aradit, Kananeu, që banonte në
Negev, në vendin e Kanaanit, dëgjoi se
arritën bijtë e Izraelit. 41 Kështu ata u nisën
nga mali Hor dhe fushuan në Tsalmonah.
42 U nisën nga Tsalmonahu dhe fushuan
në Punon. 43 U nisën nga Punoni dhe
fushuan në Oboth. 44 U nisën nga Obothi dhe
fushuan në Ije-Abarim, në kufi me Moabin.
45 U nisën nga Ije-Abarimi dhe fushuan
në Dibon-Gad. 46 U nisën nga Dibon-Gadi
dhe fushuan në Almon-Diblathaim. 47 U
nisën nga Almon-Diblathaimi dhe fushuan
në malet e Abarimit, përballë Nebit. 48 U
nisën nga malet e Abarimit dhe fushuan
në fushat e Moabit, pranë Jordanit, mbi
bregun përballë Jerikos. 49 Fushuan pranë
Jordanit, nga Beth-Jeshimoth deri në Abel-
Shitim, në fushat e Moabit. 50 Pastaj Zoti
i foli Moisiut, në fushat e Moabit, pranë
Jordanit mbi bregun përballë Jerikos, dhe
i tha: 51 "Folu bijve të Izraelit dhe u thuaj
atyre: Kur të kaloni Jordanin, për të hyrë
në vendin e Kanaanit, 52 do të dëboni të
gjithë banorët e vendit, do të shkatërroni
të gjitha figurat e tyre dhe të tëra statujat e
tyre prej metali të shkrirë, do të rrënoni të
gjitha vendet e larta të tyre. 53 Do ta shtini
në dorë vendin dhe do të vendoseni në të,
sepse jua kam dhënë në pronësi. 54 Do ta
ndani me short vendin, simbas familjeve
tuaja. Familjeve më të mëdha do t'u jepni
një pjesë më të madhe, dhe më të voglave
një pjesë më të vogël. Secili do të marrë
atë që do t'i bjerë me short; ndarjet do të
bëhen në bazë të fiseve të etërve tuaj. 55 Por
në rast se nuk i dëboni banorët e vendit, ata
që do të lini do të jenë si hala në sy dhe do
t'ju shqetësojnë në vendin që do të banoni.
56 Dhe do të ndodhë që unë t'ju trajtoj ashtu
siç kisha menduar t'i trajtoj ata".

34

1 Zoti i foli akoma Moisiut, duke i thënë:
2 "Urdhëro bijtë e Izraelit dhe u thuaj atyre:
Kur do të hyni në vendin e Kanaanit, ky
është vendi që ju takon si trashëgimi, vendi
i Kanaanit me këta kufij të veçantë: 3 Kufiri
juaj jugor do të fillojë në shkretëtirën e
Tsinit, gjatë kufirit të Edomit; kështu kufiri
juaj do të shtrihet nga skaji i Detit të Kripur
në drejtim të lindjes; 4 kufiri juaj do të
shkojë pastaj nga e përpjeta e Akrabimit,
do të kalojë nëpër Tsin dhe do të shtrihet
në jug të Kadesh-Barneas; do të vazhdojë
pastaj në drejtim të Hatsar-Adarit dhe do
të kalojë nëpër Atsmoni. 5 Nga Atsmoni
kufiri do të kthejë deri në përroin e Egjiptit
dhe do të përfundojë në det. 6 Kufiri juaj
në perëndim do të jetë Deti i Madh; ky do
të jetë kufiri juaj perëndimor. 7 Ky do të
jetë kufiri juaj verior: duke u nisur nga
Deti i Madh do të caktoni kufirin tuaj deri
në malin Hor; 8 nga mali Hor do të caktoni
kufirin tuaj deri në hyrje të Hamathit, dhe
skaji i kufirit do të jetë në Tsedad; 9 kufiri
do të vazhdojë pastaj deri në Zifron dhe
do të mbarojë në Hatsar-Enan; ky do të
jetë kufiri juaj verior. 10 Do ta vijëzoni
kufirin tuaj lindor nga Hatsar-Enani deri në
Shefam; 11 kufiri do të zbresë nga Shefami

në drejtim të Riblahut, në lindje të Ainit;
pastaj kufiri do të zbresë dhe do të shtrihet
deri sa të arrijë bregun lindor të detit të
Kinerethit; 12 pastaj kufiri do të zbresë në
drejtim të Jordanit, për të arritur deri në
Detin e Kripur. Ky do të jetë vendi juaj me
kufijtë e tij rreth e qark". 13 Kështu Moisiu
u njoftoi këtë urdhër bijve të Izraelit dhe u
tha atyre: "Ky është vendi që do të merrni
si trashëgimi duke hedhur short, dhe që
Zoti ka urdhëruar t'u jepet nëntë fiseve e
gjysmë, 14 sepse fisi i bijve të Rubenit, në
bazë të shtëpive të etërve të tyre, dhe fisi i
bijve të Gadit, në bazë të shtëpive të etërve
të tyre, dhe gjysma e fisit të Manasit e kanë
marrë trashëgiminë e tyre. 15 Këto dy fise
e gjysmë e kanë marrë trashëgiminë e tyre
në lindje të Jordanit, mbi bregun përballë
Jerikos, në drejtim të lindjes". 16 Zoti i foli
akoma Moisiut, duke i thënë: 17 "Këta janë
emrat e burrave që do të kryejnë ndarjen
e vendit midis jush: prifti Eleazar dhe
Jozueu, bir i Nunit. 18 Do të merrni edhe
një prijës nga çdo fis, për të bërë ndarjen e
vendit. 19 Këta janë emrat e burrave: Kalebi,
bir i Jefunehut, nga fisi i Judës; 20 Shemueli,
bir i Amihudit, nga fisi i bijve të Simeonit;
21 Elidadi, bir i Kislonit, nga fisi i Beniaminit;
22 prijësi Buki, bir i Joglit, nga fisi i bijve
të Danit; 23 prijësi Haniel, bir i Efodit, për
bijtë e Jozefit, nga fisi i bijve të Manasit;
24 prijësi Kemuel, bir i Shiftanit, për fisin
e bijve të Efraimit; 25 prijësi Elitsafan, bir
i Parnakut, për fisin e bijve të Zabulonit;
26 prijësi Paltiel, bir i Azanit, për fisin e bijve
të Isakarit; 27 prijësi Ahihud, bir i Shelomit,
për fisin e bijve të Asherit; 28 dhe prijësi
Pedahel, bir i Amihudit, për fisin e bijve të
Neftalit". 29 Këta janë burrat të cilët Zoti i
urdhëroi t'u jepnin trashëgiminë bijve të
Izraelit në vendin e Kananit.

35

1 Zoti i foli akoma Moisiut në fushat e
Moabit pranë Jordanit, në bregun përballë
Jerikos, dhe i tha: 2 "Urdhëro bijtë e Izraelit
që, nga trashëgimia që do të zotërojnë, t'u
japin Levitëve disa qytete për të banuar, do
t'u jepni gjithashtu kullota rreth qyteteve.
3 Dhe ata do të kenë qytete për të ban-
uar, ndërsa kullotat do t'u shërbejnë për
bagëtinë e tyre dhe për të gjitha kafshët
e tyre. 4 Kullotat e qyteteve që do t'u
jepni Levitëve do të shtrihen nga muret
e qyteteve e tutje, një mijë kubitë, rreth
e qark. 5 Do të masni, pra, jashtë qytetit
dy mijë kubitë nga ana e lindjes, dy mijë
kubitë nga ana e jugut, dy mijë kubitë nga
ana perëndimore dhe dy mijë kubitë nga
ana veriore; qyteti do të ndodhet në mes.
Këto janë tokat për kullotë rreth qyteteve
që do t'u përkasin Levitëve. 6 Ndër qyetet
që do t'u jepni Levitëve do të caktoni qytete
strehimi, në të cilat mund të gjejë strehim
ai që ka vrarë dikë; dhe këtyre qyteteve
do t'u shtoni dyzet e dy qytete të tjera.
7 Gjithsej qytetet që do t'u jepni Levitëve
do të jenë, pra, dyzet e tetë bashkë me
tokat për kullotë. 8 Qytetet që do t'u jepni
Levitëve do të rrjedhin nga pronësia e bijve
të Izraelit; nga fiset më të mëdha do të mer-
rni më shumë, nga fiset më të vogla do të
merrni më pak; çdo fis do t'u japë Levitëve
ndonjë nga qytetet e tij, në përpjestim me
trashëgiminë që do t'i takojë". 9 Pastaj Zoti
i foli Moisiut, duke i thënë: 10 "Folu bijve
të Izraelit dhe u thuaj atyre: Kur të kaloni
Jordanin për të hyrë në vendin e Kanaanit,
11 do të caktoni disa qytete që do të jenë për
ju qytete strehimi, ku mund të ikë vrasësi
që ka vrarë dikë pa dashje. 12 Këto qytete
do t'ju shërbejnë si vende strehimi kundër
hakmarrësve, që vrasësi të mos vritet para
se të ketë dalë në gjyq përpara asamblesë.
13 Nga qytetet që do të jepni, gjashtë do të
jenë, pra, qytete strehimi. 14 Do të jepni
trie qytete në pjesën në lindje të Jordanit
dhe trie qytete në vendin e Kanaanit; këto
do të jenë qytete strehimi. 15 Këto gjashtë
qytete do të shërbejnë si vende strehimi
për bijtë e Izraelit, për të huajin dhe për atë
që banon midis jush, me qëllim që ai që ka
vrarë dikë pa dashje të mund të strehohet.
16 Por në rast se dikush godet një tjetër me
një vegël hekuri dhe ky vdes, ai person
është vrasës dhe si i tillë do të vritet. 17 Dhe
në rast se e godet me një gur që kishte
në dorë, që mund të shkaktojë vdekjen,
dhe i godituri vdes, ai person është vrasës;
vrasësi do të vritet. 18 Ose në rast se godet
me një vegël druri që kishte në dorë, dhe që
mund të shkaktojë vdekjen, dhe i godituri
vdes, ky person është vrasës; vrasësi do
të vritet. 19 Do të jetë vetë hakmarrësi i
gjakut ai që do ta vrasë vrasësin; kur do

ta takojë, do ta vrasë. [20] Në rast se dikush
i jep një të shtyrë një personi tjetër sepse
e urren apo e qëllon me diçka me dashje,
dhe ai vdes, [21] ose e godet për armiqësi me
dorën e vet dhe ai vdes, ai që ka goditur
do të vritet; ai është vrasës; hakmarrësi i
gjakut do ta vrasë vrasësin kur do ta takojë.
[22] Por në rast se në një moment i jep një të
shtyrë pa armiqësi, ose e qëllon me diçka,
por pa dashje, [23] ose, pa e parë, shkakton
që t'i bjerë mbi trup një gur që mund të
shkaktojë vdekjen, dhe ai vdes, pa qenë ai
armiku i tij ose që kërkon të keqen e tij,
[24] atëherë asambleja do të gjykojë midis atij
që ka goditur dhe hakmarrësit të gjakut në
bazë të këtyre rregullave. [25] Asambleja do
ta lirojë vrasësin nga dora e hakmarrësit të
gjakut dhe do ta lejojë të shkojë në qytetin e
strehimit ku kishte ikur, dhe ai do të banojë
atje deri sa të vdesë kryeprifti që është
vajosur me vaj të shenjtëruar. [26] Por në rast
se vrasësi në çfarëdo kohe del jashtë kufijve
të qytetit të strehimit ku kishte ikur, [27] dhe
hakmarrësi i gjakut e gjen vrasësin jashtë
kufijve të qytetit të strehimit dhe e vret,
hakmarrësi i gjakut nuk do të jetë fajtor për
gjakun e derdhur, [28] sepse vrasësi duhet të
kishte mbetur në qytetin e tij të strehimit
deri sa të vdiste kryeprifti; mbas vdekjes
së kryepriftit, vrasësi mund të kthehet në
tokën që është pronë e tij. [29] Këto le t'ju
shërbejnë si rregulla të së drejtës për të
gjithë brezat tuaja, kudo që të banoni. [30] Në
qoftë se dikush vret një person, vrasësi
do të vritet në bazë të deponimit të dëshmitarëve; por nuk do të dënohet askush
në bazë të deponimit të një dëshmitari të
vetëm. [31] Nuk do të pranoni asnjë çmim
për shpengimin e jetës së një vrasësi që
është dënuar me vdekje, sepse ai duhet të
vritet. [32] Nuk do të pranoni asnjë çmim
për shpengimin e një vrasësi që ka ikur në
qytetin e tij të strehimit, me qëllim që të
kthehet të banojë në tokën e tij para vdekjes së kryepriftit. [33] Nuk do të ndotni vendin
ku jetoni, sepse gjaku ndot vendin; nuk
mund të bëhet asnjë shlyerje për vendin,
për gjakun që është derdhur në të veçse me
anë të gjakut të atij që e ka derdhur. [34] Nuk
do të ndotni, pra, vendin ku banoni, dhe në
mes të të cilit banoj edhe unë, sepse unë
jam Zoti që banon midis bijve të Izraelit.

36

[1] Kryefamiljarët e bijve të Galaadit, birit
të Makielit, bir i Manasit, të familjeve të
bijve të Jozefit, u ngritën më këmbë dhe i
dolën përpara Moisiut dhe prijësve, kryefamiljarëve të bijve të Izraelit, [2] dhe thanë:
"Zoti ka urdhëruar zotërinë time t'u japë
në trashëgimi me short vendin e bijve të
Izraelit; zotëria ime ka marrë gjithashtu
urdhërin e Zotit t'u japë trashëgiminë e
vëllait tonë Tselofehad bijave të tij. [3] Në
qoftë se ato martohen me një nga bijtë e
fiseve të tjera të Izraelit, trashëgimia e tyre
do të hiqet nga trashëgimia e etërve tanë
dhe do t'i shtohet trashëgimisë së fisit në
të cilin do të hyjnë; kështu do të hiqet nga
trashëgimia që na ra në short. [4] Kur të vijë
jubileu i bijve të Izraelit, trashëgimia e tyre
do t'i shtohet trashëgimisë së fisit të cilit
i përkasin tani; kështu trashëgimia e tyre
do të hiqet nga trashëgimia e fisit të etërve
tanë". [5] Atëherë Moisiu urdhëroi bijtë e
Izraelit simbas porosisë që kishte nga Zoti,
duke thënë: "Fisi i bijve të Jozefit e ka mirë.
[6] Kjo është ajo që Zoti urdhëron lidhur me
bijat e Tselofehadit: "Ato mund të martohen me cilindo që u duket i përshtatshëm,
mjafton që të martohen në një familje që
bën pjesë në fisin e etërve të tyre". [7] Kështu
trashëgimia e bijve të Izraelit nuk do të
kalojë nga një fis në tjetrin, sepse çdo bir i
Izraelit do të mbetet i lidhur me trashëgiminë e fisit të etërve të tij. [8] Dhe çdo vajzë
që zotëron një trashëgimi në një nga fiset
e bijve të Izraelit, do të martohet me një
burrë që i përket një familjeje të fisit të
atit të saj; kështu çdo bir i Izraelit do të
ruajë trashëgiminë e etërve të tij. [9] Në këtë
mënyrë asnjë trashëgimi nuk do të kalojë
nga një fis në tjetrin, por secili fis i bijve të
Izraelit do të mbetet i lidhur me trashëgiminë e tij". [10] Bijat e Tselofehadit vepruan
ashtu si e kishte urdhëruar Zoti Moisiun.
[11] Mahlah, Thirtsah, Hoglah, Milkah dhe
Noah, bija të Tselofehadit, u martuan me
bijtë e ungjërve të tyre; [12] u martuan në
familjet e bijve të Manasit, birit të Jozefit,
dhe trashëgimia e tyre mbeti në fisin e
familjes së tyre. [13] Këto janë urdhërimet dhe
dekretet që Zoti u dha bijve të Izraelit me
anë të Moisiut në fushat e Moabit pranë
Jordanit, në bregun përballë Jerikos.

Ligji i Përtërirë

1 Këto janë fjalët që Moisiu i drejtoi
Izraelit matanë Jordanit, në shkretëtirë, në
Arabah, përballë Sufit, midis Paranit, Tofe-
lit, Labanit, Hatserothit dhe Zahabit. 2 Ka
njëmbëdhjetë ditë rrugë nga mali Horeb,
duke ndjekur rrugën e malit Seir, deri në
Kadesh-Barnea. 3 Në vitin e dyzetë në
muajin e njëmbëdhjetë, ditën e parë të
muajit, Moisiu u foli bijve të Izraelit, simbas
porosive që i kishte dhënë Zoti, 4 mbas
mundjes së Sihonit, mbretit të Amorejve që
banonte në Heshbon, dhe të Ogut, mbretit
të Bashanit që banonte në Ashtaroth dhe
në Edrej. 5 Matanë Jordanit, në vendin e
Moabit, Moisiu filloi ta shpjegojë këtë ligj,
duke thënë: 6 "Zoti, Perëndia ynë, na foli
në Horeb dhe na tha: "Ju keni ndenjur
mjaft afër këtij mali; 7 çoni çadrat, vihuni në
lëvizje dhe shkoni në drejtim të krahinës
malore të Amorejve dhe në drejtim të
të gjitha vendeve të afërta me Arabahun,
në krahinën malore dhe në ultësirën, në
Negev e në bregun e detit, në vendin e
Kananejve dhe në Liban, deri në lumin e
madh, në lumin e Eufratit. 8 Ja, unë e vura
vendin para jush; hyni dhe shtjireni në
dorë vendin që Zoti ishte betuar t'ua jepte
etërve tuaj, Abrahamit, Isakut dhe Jakobit,
atyre dhe pasardhësve të tyre mbas tyre"".
9 "Në atë kohë unë ju fola dhe ju thashë:
"Unë nuk mund ta mbaj i vetëm barrën
që përfaqësoni ju të tërë. 10 Zoti, Perëndia
juaj, ju ka shumuar, dhe ja, sot jeni në
numër të madh si yjet e qiellit. 11 Zoti,
Perëndia i etërve tuaj, ju bëftë njëmijë herë
më të shumtë, dhe ju bekoftë ashtu si ju
ka premtuar! 12 Por si mundem unë, duke
qenë i vetëm, të mbaj barrën tuaj, peshën
tuaj dhe grindjet tuaja? 13 Zgjidhni nga fiset
tuaja burra të urtë, me gjykim e me përvojë,
dhe unë do t'i bëj prijës tuaj". 14 Dhe ju m'u
përgjigjët, duke thënë: "Ajo që ti propozon
të bësh është e mirë". 15 Atëherë mora
prijësit e fiseve tuaja, njerëz të urtë dhe me
përvojë, dhe i caktova si prijës tuaj, prijës
të mijërave, të qindrave të pesëdhjetëve, të
dhjetrave, dhe oficerë të fiseve tuaja. 16 Në
atë kohë u dhashë këtë urdhër gjykatësve
tuaj, duke u thënë: "Dëgjoni dhe gjykoni
me drejtësi grindjet midis vëllezërve tuaj,
midis një njeriu dhe të vëllait ose të huajit
që ndodhet pranë tij. 17 Në gjykimet tu-
aja nuk do të keni konsiderata personale;
do të dëgjoni si të madhin ashtu edhe të
voglin; nuk do të keni frikë nga asnjeri,
sepse gjykimi i përket Perëndisë; çështjen
që është shumë e vështirë për ju do të
ma paraqisni mua, dhe unë do ta dëgjoj".
18 Në atë kohë unë ju urdhërova të gjitha
gjërat që duhet të bënit". 19 "Pastaj u nisëm
nga mali i Horebit dhe përshkuam gjithë
atë shkretëtirë të madhe dhe të tmerrshme
që keni parë, duke u drejtuar nga krahina
malore e Amorejve, ashtu si na kishte urd-
hëruar Zoti, Perëndia ynë, dhe arritëm në
Kadesh-Barnea. 20 Atëherë ju thashë: "Keni
arritur në krahinën malore të Amorejve,
që Zoti, Perëndia ynë, na jep. 21 Ja, Zoti,
Perëndia ynë, e ka vënë vendin para teje,
ngjitu dhe shtjire në dorë, ashtu si të ka
thënë Zoti, Perëndia i etërve të tu; mos ki
frikë dhe mos u ligështo". 22 Atëherë ju,
të gjithë ju, u afruat pranë meje dhe më
thatë: "Të dërgojmë disa njerëz para nesh
që të vëzhgojnë vendin për ne dhe të na
tregojnë rrugën nëpër të cilën ne duhet të
ngjitemi dhe qytetet në të cilat duhet të
hyjmë". 23 Ky propozim më pëlqeu, kështu
mora dymbëdhjetë njerëz nga radhët tu-
aja, një për çdo fis. 24 Dhe ata u nisën, u
ngjitën drejt maleve, arritën në luginën e
Eshkolit dhe vëzhguan vendin. 25 Morën me
vete disa fruta të vendit, na i sollën dhe
na paraqitën raportin e tyre, duke thënë:
"Vendi që po na jep Zoti, Perëndia ynë,
është i mirë"". 26 "Por ju nuk deshët të
ngjiteni dhe ngritët krye kundër urdhërit
të Zotit, Perëndisë tuaj; 27 dhe murmuritët
në çadrat tuaja dhe thatë: "Zoti na urren,
për këtë arsye na nxori nga vendi i Egjiptit
për të na dorëzuar në duart e Amorejve
dhe për të na shkatërruar. 28 Ku mund të
shkojmë? Vëllezërit tonë na pezmatuan
zemrën duke na thënë: Është një popull më
i madh dhe më shtatlartë se ne; qytetet janë
të mëdha dhe të fortifikuara deri në qiell;
pamë bile edhe bijtë e Anakimit". 29 Atëherë
unë ju thashë: "Mos u trembni dhe mos
kini frikë nga ata. 30 Zoti, Perëndia juaj,
që shkon para jush, do të luftojë ai vetë
për ju, ashtu si ka bërë para syve tuaj në

Egjipt [31] dhe në shkretëtirë, ku ke parë se si
Zoti, Perëndia yt, të ka shpënë ashtu si një
njeri çon fëmijën e tij, gjatë gjithë rrugës
që keni përshkuar deri sa arritët në këtë
vend". [32] Megjithatë ju nuk patët besim tek
Zoti, Perëndia juaj, [33] që shkonte në rrugë
para jush për t'ju gjetur një vend ku të
ngrinit çadrat, me zjarrin e natës dhe me
renë e ditës, për t'ju treguar cilën rrugë
duhet të ndiqnit. [34] "Kështu Zoti dëgjoi
fjalët tuaja, u zemërua dhe u betua duke
thënë: [35] Me siguri, asnjë nga njerëzit e
këtij brezi të keq nuk do ta shohë vendin e
mirë që jam betuar t'u jap etërve tuaj, [36] me
përjashtim të Kalebit, birit të Jenufehut. Ai
do ta shohë; atij dhe bijve të tij do t'u jap
tokën që ai ka shkelur, sepse i ka shkuar
pas Zotit plotësisht". [37] Edhe kundër meje
Zoti u zemërua për fajin tuaj dhe tha: "As
ti nuk ke për të hyrë; [38] por Jozueu, bir
i Nunit, që qëndron para teje, ka për të
hyrë; përforcoje, se ai do ta bëjë Izraelin ta
zotërojë vendin. [39] Fëmijët tuaj, që ju thatë
se do të bëhen pre e armiqve, që sot nuk
njohin as të mirën as të keqen, janë ata që
do të hyjnë; do t'jua jap atyre vendin dhe
ata do ta zotërojnë. [40] Ju kthehuni prapa dhe
shkoni nga shkretëtira, në drejtim të Detit
të Kuq". [41] Atëherë ju u përgjigjët, duke më
thënë: "Kemi mëkatuar kundër Zotit. Ne
do të ngjitemi dhe do të luftojmë pikërisht
ashtu si ka thënë Zoti, Perëndia ynë". Dhe
secili prej jush ngjeshi armët dhe filloi me
guxim të ngjitet në drejtim të krahinës
malore. [42] Dhe Zoti më tha: "U thuaj atyre:
Mos u ngjitni dhe mos luftoni, sepse unë
nuk jam midis jush, dhe ju do të mundeni
nga armiqtë tuaj". [43] Unë jua thashë, por ju
nuk më dëgjuat; bile ngritët krye kundër
urdhrit të Zotit, u sollët me mendjemad-
hësi dhe u ngjitët drejt krahinës malore.
[44] Atëherë Amorejtë, që banojnë në këtë
krahinë malore, dolën kundër jush, ju ndo-
qën si bëjnë bletët dhe ju prapsën nga Seiri
deri në Hormah. [45] Pastaj ju u kthyet dhe
filluat të qani përpara Zotit; por Zoti nuk
mori parasysh ankimet tuaja dhe nuk ju
dëgjoi. [46] Kështu mbetët shumë ditë në
Kadesh, gjithë kohën që qëndruat atje".

2

[1] "Pastaj u kthyem prapa dhe u nisëm
nëpër shkretëtirë në drejtim të Detit të
Kuq, ashtu si më pati thënë Zoti, dhe u
sollëm rreth malit Seir për një kohë të
gjatë. [2] Pastaj Zoti më foli duke thënë:
[3] "Jeni sjellë mjaft rreth këtij mali; kthehuni
nga veriu. [4] Dhe urdhëron popullin duke i
thënë: Jeni duke kaluar kufirin e bijve të
Ezaut, vëllezërve tuaj, që banojnë në Seir;
ata do të kenë frikë nga ju; prandaj hapni
sytë; [5] mos i provokoni, sepse nuk do t'ju
jap asgjë nga vendi i tyre, as aq sa mund
të shkelë një këmbë, sepse malin e Seirit
ia kam dhënë Ezaut, si pronë të tij. [6] Do të
blini me para prej tyre ushqimet që do të
hani dhe do të blini gjithashtu me para ujin
që do të pini. [7] Sepse Zoti, Perëndia yt, të
ka bekuar në gjithë punën e duarve të tua;
është kujdesur për udhëtimin tënd nëpër
shkretëtirën e madhe. Zoti, Perëndia yt, ka
qenë me ty gjatë këtyre dyzet viteve dhe
asgjë nuk të ka munguar". [8] Kështu kaluam
përtej bijve të Ezaut, vëllezërve tanë, që
banonin në Seir dhe, duke evituar rrugën
e Arabahut, si dhe Eliathin dhe Etsion-
Geberin, u tërhoqëm dhe vazhduam duke
kaluar nëpër shkretëtirën e Moabit. [9] Pastaj
Zoti më tha: "Mos sulmo Moabin dhe mos
lufto kundër tij, sepse nuk do të të jap
asnjë pjesë të vendit të tyre si trashëgimi,
duke qenë se u kam dhënë Arin si pronë
pasardhësve të Lotit. [10] (Në kohët e kaluara
këtu banonin Emimët, një popull i madh, i
shumtë dhe trupmadh si Anakimët. [11] Edhe
këta konsideroheshin gjigantë, ashtu si
Anakimët; por Moabitët i quanin Emimë.
[12] Seiri banohej në fillim nga Horejtë; por
pasardhësit e Ezaut i dëbuan, i shkatërruan
dhe u vendosën në vendin e tyre, ashtu si
ka bërë Izraeli në vendin që zotëron dhe që
i ka dhënë Zoti). [13] Tani çohuni dhe kaloni
përroin e Zeredit". Kështu ne kapërcyem
përroin e Zeredit. [14] Koha e nevojshme
për të arritur nga Kadesh-Barnea deri në
kalimin e përroit të Zeredit, ishte tridhjetë
e tetë vjet, deri sa tërë brezi i luftëtarëve
të zhdukej plotësisht nga kampi, ashtu si
u qe betuar atyre Zoti. [15] Në fakt dora e
Zotit qe kundër tyre për t'i asgjësuar nga
kampi, deri sa të zhdukeshin. [16] Kështu, kur
luftëtari i fundit vdiq në mes të popullit,
[17] Zoti më foli duke thënë: [18] "Sot ti po
bëhesh gati të kalosh kufirin e Moabit në
Ar; [19] aaa up to 37 por duke iu afruar bijve të
Amonit, mos i sulmo dhe mos u shpall luftë,

sepse unë nuk do të jap asnjë pjesë të vendit
të bijve të Amonit si trashëgimi, sepse ua
kam dhënë bijve të Lotit si pronë të tyre".
20 (Edhe konsiderohej si një vend gjigantësh;
në kohërat e kaluara këtu banonin gjigantë;
por Amonitët i quanin Zamzumimë, 21 një
popull i madh, i shumtë dhe shtatlartë
si Anakimët; por Zoti i shkatërroi para
Amonitëve, që i dëbuan dhe u vendosën
në vendin e tyre, 22 ashtu si kishte vepruar
Zoti me pasardhësit e Ezaut që banonin
në Seir, kur shkatërroi Horejtë përpara
tyre. Ata i dëbuan dhe u vendosën në
vendin e tyre deri në ditët tona. 23 Edhe
Avejtë, që banonin në fshatrat deri në Gaza,
u shkatërruan nga Kaftorejtë, që kidhin
ardhur nga Kaftori, të cilët u vendosën
në vendin e tyre). 24 "Çohuni, vihuni në
marshim dhe kaloni përroin Arnon; ja,
unë po e kaloj nën pushtetin tënd Si-
honin, Amoreun, mbretin e Heshbonit, dhe
vendin e tij; fillo ta shtiesh atë në dorë dhe
shpalli luftë. 25 Sot do të filloj t'u kall frikën
dhe terrorin tënd popujve nën tërë qiejt,
të cilët do të dëgjojnë të flitet për ty, do të
dridhen dhe do t'i zërë ankthi nga shkaku
yt. 26 Atëherë nga shkretëtira e Kedemothit
i dërgova lajmëtarë Sihonit, mbretit të Hes-
hbonit, me propozime paqësore, për t'i
thënë: 27 Lërmë të kaloj nëpër vendin tënd;
unë do të shkoj nëpër rrugën Mbretërore,
pa u kthyer as djathtas as majtas. 28 Ti do
të më shesësh me para ushqimet që do të
ha dhe do të më japësh me para ujin që
do të pi; më lejo vetëm të kaloj me këmbë
29 (ashtu si kanë bërë për mua pasardhësit e
Ezaut që banojnë në Seir dhe Moabitët që
banojnë në Ar), deri sa unë të kem kaluar
Jordanin për të hyrë në vendin që Zoti,
Perëndia ynë, na dha". 30 Por Sihoni, mbret i
Heshbonit, nuk deshi të na linte të kalonim
nëpër territorin e tij, sepse Zoti, Perëndia
yt, i kishte ngurtësuar frymën dhe e kishte
bërë kryeneç, për të ta dhënë në duart
e tua, siç është pikërisht sot. 31 Dhe Zoti
më tha: "Shiko, kam filluar të kaloj nën
pushtetin tënd Sihonin dhe vendin e tij;
fillo ta pushtosh, që ti të bëhesh zotëruesi i
vendit të tij". 32 Atëherë Sihoni doli kundër
nesh me gjithë njerëzit e tij, për t'u ndeshur
në Jahats. 33 Por Zoti, Perëndia ynë, na e
dha në dorë, dhe ne e mundëm atë, bijtë
e tij dhe tërë njerëzit e tij. 34 Në atë kohë
pushtuam tërë qytetet e tij dhe shfarosëm
burrat, gratë dhe fëmijët e çdo qyteti; nuk
lamë gjallë asnjë. 35 Morëm si plaçkë vetëm
bagëtinë dhe plaçkën e qyteteve që kishim
pushtuar. 36 Nga Aroeri, që ndodhet në
brigjet e përroit Arnon dhe nga qyteti që
është në luginë, deri në Galaad, nuk pati
asnjë qytet që të ishte shumë i fortë për
ne; Zoti Perëndia ynë, na i dha të gjitha
në dorën tonë. 37 Por nuk iu afrove vendit
të bijve të Amonit, dhe asnjë vendi anës
përroit Jabok, as qyteteve të vendit malor
dhe tërë qëndrave që Zoti, Perëndiai ynë,
na kishte ndaluar të sulmonim.

3

1 "Pastaj u kthyem dhe u ngjitëm nëpër
rrugën e Bashanit; dhe Ogu, mbret i
Bashanit, me gjithë njerëzit e tij, na doli
kundër për t'u ndeshur në Edrej. 2 Por Zoti
më tha: "Mos ki frikë nga ai, sepse unë
do ta jap atë në duart e tua, tërë njerëzit
e tij dhe vendin e tij; do t'i bësh atij atë
që i bëre Sihonit, mbretit të Amorejve,
që banonte në Heshbon". 3 Kështu Zoti,
Perëndia ynë, na dha në dorë edhe Ogun,
mbretin e Bashanit, me gjithë njerëzit e
tij; dhe ne e mundëm atë pa lënë gjallë
asnjë. 4 Në atë kohë pushtuam tërë qytetet
e tij; nuk pati qytet që nuk ra në dorën
tonë: gjashtëdhjetë qytete, tërë krahina
e Argobit, mbretëria e Ogut në Bashan.
5 Tërë këto qytete ishin të fortifikuara me
mure të larta, porta dhe shufra hekuri, pa
llogaritur një numër të madh fshatrash.
6 Ne vendosëm t'i shfarosim, ashtu si kishim
vepruar me Sihonin, mbretin e Heshbonit,
duke shkatërruar plotësisht tërë qytetet,
duke shfarosur burrat, gratë dhe fëmijët.
7 Por mbajtëm si plaçkë tërë bagëtinë dhe
plaçkat e qyteteve të tyre. 8 Në atë kohë,
pra, morëm nga duart e dy mbretërve të
Amorejve vendin që ndodhet matanë Jor-
danit, nga përroi i Armonit deri në ma-
lin e Hermonit, 9 (Hermoni quhet Sirion
nga Sidonët dhe Senir nga Amorejtë), 10 të
gjitha qytetet e fushës, tërë Galaadin, tërë
Bashanin deri në Salkah dhe në Edrej,
qytete të mbretërisë së Ogut në Bashan.
11 Sepse Ogu, mbret i Bashanit, ishte i vetmi
që kishte mbetur gjallë nga fisi i gjigantëve.
Ja, shtratin i tij ishte një shtrat prej hekuri
(a nuk ndodhet sot ndofta në Rabah të

Amonitëve?). Ai është i gjatë nëntë kubitë
dhe i gjerë katër kubitë, simbas kubitit
të njeriut. 12 Në atë kohë ne pushtuam
këtë vend; unë u dhashë Rubenitëve dhe
Gaditëve territorin e Aroerit, gjatë përroit
Arnon deri në gjysmën e krahinës malore
të Galaadit së bashku me qytetet e tij;
13 dhe i dhashë gjysmës së fisit të Mana-
sit mbetjen e Galaadit dhe tërë Bashanin,
mbretërinë e Ogut (tërë krahinën e Ar-
gobit me gjithë Bashanin, që quhej vendi
i gjigantëve. 14 Jairi, bir i Manasit, mori
tërë krahinën e Argobit, deri në kufijtë
e Geshuritëve dhe të Maakathitëve; dhe
u vuri emrin e tij lagjeve të Bashanit, që
edhe sot quhen qytetet e Jairit). 15 Dhe i
dhashë Makirin Galaadit. 16 Rubenitëve dhe
Gaditëve u dhashë territorin e Galaadit deri
në përroin e Armonit, bashkë me gjysmën e
lumit që shërben si kufi, dhe deri në lumin
Jabok, që është kufiri i bijve të Amonit,
17 dhe Arabahun, me Jordanin si kufi, nga
Kinerethi deri në bregun lindor të detit
të Arabahut poshtë shpatëve të Pisgahut.
18 Në atë kohë unë ju dhashë këtë urdhër,
duke thënë: "Zoti, Perëndia juaj, ju ka
dhënë këtë vend që ta zotëroni. Ju të
gjithë, njerëz trima, do të kaloni Jordanin
të armatosur, në krye të bijve të Izraelit, të
vëllezërve tuaj. 19 Por bashkëshortet tuaja,
të vegjëlit dhe bagëtia juaj (e di që keni
shumë bagëti) do të mbeten në qytetet që
ju kam dhënë, 20 për deri sa Zoti t'i lërë
vëllezërit tuaj të çlodhen, ashtu siç bëri me
juve, dhe të shtien edhe ata në dorë vendin
që Zoti, Perëndia juaj, u jep atyre matanë
Jordanit. Pastaj secili ka për t'u kthyer
në trashëgiminë që ju dhashë". 21 Në atë
kohë urdhërova gjithashtu Jozueun, duke
thënë: "Sytë e tu kanë parë të gjitha ato
që Zoti, Perëndia juaj, u ka bërë këtyre
dy mbretërve; në të njëjtën mënyrë do të
veprojë Zoti në të gjitha mbretëritë që do
të përshkosh. 22 Mos kini frikë prej tyre,
sepse Zoti, Perëndia juaj, ka për të luftuar
ai vetë për ju". 23 Në të njëjtën kohë unë
iu luta Zotit, duke i thënë: 24 O Zot, O Zot,
ti ke filluar t'i tregosh shërbëtorit tënd
madhështinë tënde dhe dorën e fuqishme
që ke; sepse cila është perëndia në qiell
apo në tokë që mund të kryejë vepra dhe
mrekulli si ato që bën ti? 25 Prandaj më
ler të kaloj Jordanin për të parë vendin
e bukur që është matanë tij, krahinën e
bukur malore dhe Libanin". 26 Por Zoti u
zemërua me mua, për shkakun tuaj, dhe
nuk e plotësoi dëshirën time. Kështu Zoti
më tha: "Mjaft me kaq; mos më fol më
për këtë gjë. 27 Ngjitu në majën e Pisgahut,
hidh sytë nga perëndimi, nga veriu, nga
jugu dhe nga lindja dhe sodit me sytë e
tu, sepse ti nuk do ta kalosh këtë Jordan.
28 Por jepi urdhër Jozueut, përforcoje dhe
jepi zemër, sepse ai do ta kalojë Jordanin në
krye të këtij populli dhe do ta bëjë Izraelin
zot të vendit që ke për të parë". 29 Kështu u
ndalëm në luginën përballë Beth-Peorit".

4

1 "Tani, pra, o Izrael, dëgjo statutet dhe
dekretet që po ju mësoj, që t'i zbatoni në
praktikë, të jetoni dhe të shtini në dorë
vendin që Zoti, Perëndia i etërve tuaj, ju
jep. 2 Nuk do t'i shtoni asgjë atyre që unë ju
urdhëroj dhe nuk do t'u hiqni asgjë, por zo-
tohuni të zbatoni urdhrat e Zotit, Perëndisë
tuaj, që unë ju porosis. 3 Sytë tuaj panë
atë që Zoti bëri në Baal-Peor; sepse Zoti,
Perëndia juaj, shkatërroi para jush të gjithë
ata që kishin shkuar pas Baal-Peorit; 4 por
ju që i qëndruat besnikë Zotit, Perëndisë
tuaj, sot jeni të gjithë të gjallë. 5 Ja, unë ju
mësova statutet dhe dekretet, ashtu si Zoti,
Perëndia im, më ka urdhëruar, me qëllim
që t'i zbatoni në vendin në të cilin po hyni
për ta shtënë në dorë. 6 Do t'i respektoni,
pra, dhe do t'i zbatoni në praktikë; sepse
kjo do të jetë dituria dhe zgjuarsia juaj në
sytë e popujve, të cilët, duke dëgjuar të
flitet për të gjitha këto statute, kanë për të
thënë: "Ky komb i madh është një popull
i ditur dhe i zgjuar!". 7 Cili komb i madh
ka në fakt Perëndinë aq pranë vetes, si
Zotin Perëndinë tonë, që është pranë nesh
sa herë e kërkojmë? 8 Cili komb i madh ka
statute dhe dekrete të drejta si gjithë ky ligj
që po ju vë përpara sot? 9 Vetëm kini kujdes
për veten tuaj dhe tregohuni të zellshëm
për shpirtin tuaj, në mënyrë që të mos
harroni gjërat që sytë tuaj kanë parë dhe
këto të mos largohen nga zemra juaj për të
gjitha ditët e jetës suaj. Por ua mësoni bijve
tuaj dhe bijve të bijve tuaj, 10 veçanërisht
për ditën gjatë së cilës jeni paraqitur para
Zotit, Perëndisë tuaj në Horeb, kur Zoti
më tha: "Më mblidh popullin dhe ai të
dëgjojë fjalët e mia, që të mësojnë të më

kenë frikë gjatë të gjitha ditëve që do të
jetojnë mbi tokë dhe t'ua mësojnë bijve të
tyre". 11 Atëherë ju u afruat dhe u ndalët në
këmbët e malit; dhe mali digjej nga flakët
që ngriheshin në mes të qiellit, dhe ishte
rrethuar nga terrina, nga re dhe nga një er-
rësirë e dëndur. 12 Dhe Zoti ju foli nga mesi
i zjarrit; ju dëgjuat tingëllimin e fjalëve,
por nuk patë asnjë figurë; dëgjuat vetëm
një zë. 13 Kështu ai ju shpalli besëlidhjen e
tij, që ju porositi të respektoni, domethënë
të dhjetë urdhërimet; dhe i shkroi mbi dy
pllaka prej guri. 14 Dhe mua, në atë kohë,
Zoti më urdhëroi t'ju mësoj statutet dhe
dekretet, që t'i zbatoni në vendin ku jeni
duke hyrë për t'u bërë zotër të tij. 15 Me
qenë, pra se nuk patë asnjë figurë ditën
që Zoti ju foli në Horeb nga mesi i zjarrit,
tregoni kujdes të veçantë për shpirtërat
tuaja, 16 me qëllim që të mos shthureni dhe
të mos gdhendni ndonjë shëmbëlltyrë, në
trajtën e ndonjë figure: paraqitjen e një
burri apo të një gruaje, 17 paraqitjen e një
kafshe që është mbi tokë, paraqitjen e një
zogu që fluturon në qiell, 18 paraqitjen e
çdo gjëje që zvarritet mbi dhe, paraqitjen
e një peshku që noton në ujërat poshtë
tokës; 19 sepse duke ngritur sytë në qiell
dhe duke parë diellin, hënën, yjet, të tëra,
domethënë tërë ushtrinë qiellore, ti të mos
nxitesh të biesh përmbys përpara këtyre
gjërave dhe t'u shërbesh, gjërave që Zoti,
Perëndia yt, u ka dhënë tërë popujve që
ndodhen nën të gjithë qiejtë; 20 por Zoti ju
mori dhe ju nxori nga furra e hekurt, nga
Egjipti, për të qenë populli i tij, trashëgimia
e tij, ashtu siç jeni sot. 21 Zoti u zemërua me
mua për shkakun tuaj, dhe u betua që nuk
do ta kaloja Jordanin dhe nuk do të hyja
në vendin e mirë që Zoti, Perëndia yt, të
jep si trashëgimi. 22 Kështu unë do të vdes
në këtë vend pa kaluar Jordanin; ju do ta
kaloni dhe do të shtini në dorë atë vend
të mirë. 23 Ruhuni se harroni besëlidhjen
që Zoti, Perëndia juaj, ka lidhur me ju, dhe
bëni ndonjë shëmbëlltyrë të gdhendur në
trajtën e çfarëdo gjëje që Zoti, Perëndia yt,
e ka ndaluar. 24 Sepse Zoti, Perëndia yt,
është një zjarr që të konsumon, një Zot
ziliqar. 25 Kur të kesh pjellë bij dhe bij të
bijve të tu, dhe të keni banuar për një kohë
të gjatë në atë vend, në rast se shthureni
dhe sajoni shëmbëlltyra të gdhendura në
trajtën e çfarëdo gjëje, dhe bëni të keqen
në sytë e Zotit, Perëndisë tuaj, për ta ngac-
muar, 26 unë thërres sot për të dëshmuar
kundër jush qiellin dhe tokën, se ju do të
zhdukeni shpejt plotësisht nga vendi ku
shkoni për t'u bërë zotër të tij, duke kaluar
Jordanin. Ju atje nuk do t'i zgjatni ditët
tuaja, por do të shkatërroheni plotësisht.
27 Dhe Zoti do t'ju shpërndajë midis popujve,
dhe nuk do të mbetet nga ju veçse një
numër i vogël njerëzish midis kombeve ku
do t'ju çojë Zoti. 28 Dhe atje do t'u shërbeni
perëndive prej druri e prej guri, të bëra nga
dora e njeriut, që nuk shohin, nuk dëgjojnë,
nuk hanë dhe nuk nuhasin. 29 Por aty do
të kërkosh Zotin, Perëndinë tënd; dhe do
ta gjesh, në rast se do ta kërkosh me gjithë
zemër dhe me gjithë shpirt. 30 Kur do të jesh
në ankth dhe do të kenë ndodhur tërë këto
gjëra, në kohën e fundit, do të kthehesh tek
Zoti, Perëndia yt, dhe do ta dëgjosh zërin
e tij; 31 (sepse Zoti, Perëndia yt, është një
Zot mëshirëplotë); ai nuk të ka braktisur
dhe nuk do të të shkatërrojë, nuk do të
harrojë besëlidhjen për të cilën iu betua
etërve të tu. 32 Pyet gjithashtu kohërat e
lashta, që kanë qenë para teje, nga dita që
Perëndia krijoi njeriun në tokë, dhe pyet
nga një anë e qiellit në tjetrën në se ka
pasur ndonjë herë një gjë aq të madhe si kjo
ose në se është dëgjuar një gjë e tillë si kjo.
33 A ka pasur vallë ndonjë popull që të ketë
dëgjuar zërin e Perëndisë të flasë nga mesi
i zjarrit, siç e dëgjove ti, dhe të ketë mbetur
gjallë? 34 A ka pasur vallë ndonjë Perëndi
që ka provuar të shkojë e të marrë për
vete një komb në mes të një kombi tjetër
me anë provash, shenjash, mrekullish dhe
betejash, me dorë të fuqishme, me krahë
të shtrirë dhe me ankthe të mëdha terrori,
siç bëri për ju Zoti, Perëndia juaj, në Egjipt
para syve tuaj? 35 Të tëra këto të janë
treguar, në mënyrë që të pranosh se Zoti
është Perëndi dhe që nuk ka asnjë tjetër veç
tij. 36 Nga qielli bëri që të dëgjosh zërin e
tij që të të mësojë; dhe mbi tokë të bëri të
shikosh zjarrin e tij të madh dhe dëgjove
fjalët e tij në mes të zjarrit. 37 Dhe nga që
i deshi etërit e tu, ai zgjodhi pasardhësit e
tyre dhe i nxori nga Egjipti në prani të tij,
me anë të fuqisë së tij të madhe. 38 duke

dëbuar para teje kombe më të mëdha dhe
më të fuqishme se ti, me qëllim që ti të
hyje dhe ta merrje si trashëgimi vendin
e tyre. 39 Mëso, pra, sonte dhe mbaje në
zemrën tënde që Zoti është Perëndi atje
lart në qiejt dhe këtu poshtë në tokë, dhe
se nuk ka asnjë tjetër. 40 Respekto pra
statutet dhe urdhërimet e tij që unë po të
jap sot, që të jetosh në begati ti dhe bijtë
e tu mbas teje dhe të zgjatësh ditët e tua
në vendin që Zoti, Perëndiai yt, po të jep
për gjithnjë". 41 Atëherë Moisiu veçoi tri
qytete matanë Jordanit, në drejtim të lind-
jes, 42 në të cilët mund të strehohej vrasësi
që kishte vrarë të afërmin e tij padashur,
pa e urryer më parë, dhe me qëllim që
të ruante jetën e tij duke u strehuar në
njerin prej këtyre qyteteve: 43 Betseri në
shkretëtirën e krahinës fushore për Ruben-
itët, Ramothi në Galaad për Gaditët dhe
Golani në Bashan për Manasitët. 44 Ky është
ligji që Moisiu u paraqiti bijve të Izraelit.
45 Këto janë regullat, statutet dhe dekretet
që Moisiu u dha bijve të Izraelit kur dolën
nga Egjipti, 46 matanë Jordanit, në luginën
përballë Beth-Peorit, në vendin e Sihonit,
mbretit të Amorejve, që banonte në Hes-
hbon, dhe që Moisiu dhe bijtë e Izraelit i
mundën kur dolën nga Egjipti. 47 Ata shtinë
në dorë vendin e tij dhe vendin e Ogut,
mbretit të Balshanit, dy mbretër të Amore-
jve, që banonin matanë Jordanit, në drejtim
të lindjes, 48 nga Aroreri, që ndodhet në
brigjet e përroit Arnon, deri në malin Sion,
(domethënë mali i Hermonit), 49 bashkë me
gjithë fushën matanë Jordanit, në drejtim
të lindjes, deri në detin e Arabahut, poshtë
shpateve të Pisgahut.

5

1 Moisiu mblodhi tërë Izraelin dhe i tha:
"Dëgjo, Izrael, statutet dhe dekretet që unë
shpall sot në veshët e tu me qëllim që ti t'i
mësosh dhe të zotohesh t'i zbatosh. 2 Zoti,
Perëndia ynë, lidhi një besëlidhje me ne
në Horeb. 3 Zoti e lidhi këtë besëlidhje jo
me etërit tanë, por me ne që jemi këtu
të gjithë të gjallë. 4 Zoti ju foli në sy në
mal, nga mesi i zjarrit. 5 Unë ndodhe-
sha atëherë midis Zotit dhe jush për t'ju
referuar fjalën e tij, sepse ju patët frikë
nga zjarri dhe nuk u ngjitët në mal. Ai
tha: 6 "Unë jam Zoti, Perëndia yt, që të ka
nxjerrë nga vendi i Egjiptit, nga shtëpia e
skllavërisë. 7 Nuk do të kesh perëndi të
tjera përpara meje. 8 Nuk do të bësh asnjë
skulpturë apo shëmbëlltyrë të gjërave që
janë atje lart në qiell, këtu poshtë në tokë
apo në ujërat poshtë tokës. 9 Nuk do të
biesh përmbys para tyre dhe nuk do t'u
shërbesh, sepse unë, Zoti, Perëndia yt, jam
një Perëndi xhelos që dënon paudhësinë
e etërve ndaj bijve deri në brezin e tretë
dhe të katërt të atyre që më urrejnë, 10 por
tregohem i dashur ndaj mijëra njerëzish
që më duan dhe respektojnë urdhërimet e
mia. 11 Nuk do ta përdorësh më kot emrin
e Zotit, Perëndisë tënd, sepse Zoti nuk ka
për ta lënë të padënuar atë që përdor emrin
e tij kot. 12 Respekto ditën e shtunë për
të shenjtëruar, ashtu siç të ka porositur
Zoti, Perëndia yt. 13 Do të punosh gjashtë
ditë dhe gjatë këtyre ditëve do të bësh
çdo punë tënde, 14 por dita e shtatë është
e shtuna, e shenjtë për Zotin, Perëndinë
tënd; nuk do të bësh gjatë kësaj dite asnjë
punë, as ti, as biri yt, as bija jote, as shër-
bëtori, as shërbëtorja, as kau, as gomari,
asnjë nga kafshët e tua, dhe të huajt që
ndodhen brenda portave të shtëpisë sate,
me qëllim që shërbëtori dhe shërbëtorja
jote të çlodhen si ti. 15 Dhe mos harro që
ke qenë skllav në vendin e Egjiptit dhe që
Zoti, Perëndia yt, të nxori që andej me një
dorë të fuqishme dhe vepruese; prandaj
Zoti, Perëndia yt, të urdhëron të respek-
tosh ditën e shtunë. 16 Do të nderosh atin
dhe nënën tënde ashtu si të ka urdhëruar
Zoti, Perëndia yt, që të jetosh gjatë dhe të
gëzosh begatinë në tokën që Zoti, Perëndia
yt, po të jep. 17 Nuk do të vrasësh. 18 Nuk
do të shkelësh besnikërinë bashkëshortore.
19 Nuk do të vjedhësh. 20 Nuk do të bësh
dëshmi të rreme kundër të afërmit tënd.
21 Nuk do të dëshirosh gruan e të afërmit
tënd, nuk do të dëshirosh shtëpinë e të
afërmit tënd, as arën, as shërbëtorin, as
shërbëtoren, as kaun, as gomarin dhe asnjë
send që janë pronë e tij". 22 Këto fjalë
tha Zoti përpara tërë asamblesë tuaj, nga
mesi i zjarrit, të resë dhe të errësirës së
dendur, me zë të fortë; dhe nuk shtoi tjetër.
I shkroi mbi dy pllaka prej guri dhe mi
dha mua. 23 Kur ju dëgjuat zërin në mes
të errësirës, ndërsa mali ishte tërë flakë,
ju m'u afruat, gjithë prijësit e fiseve dhe

pleqtë tuaj, [24] dhe thatë: "Ja, Zoti, Perëndia
ynë, na tregoi lavdinë dhe madhërinë e
tij, dhe ne dëgjuam zërin e tij nga mesi i
zjarrit; sot kemi parë që Perëndia mund
të flasë me njeriun dhe ky të mbetet i
gjallë. [25] Po pse duhet të vdesim? Ky zjarr
i madh në të vërtetë do të na gllabërojë;
në rast se vazhdojmë të dëgjojmë akoma
zërin e Zotit, të Perëndisë tonë, ne kemi për
të vdekur. [26] Sepse, midis gjithë njerëzve,
kush është ai që, si ne, ka dëgjuar zërin e
Perëndisë të gjallë të flasë në mes të zjarrit
dhe ka mbetur i gjallë? [27] Afrohu ti dhe
dëgjo të gjitha ato që Zoti, Perëndia ynë, do
të të thotë, dhe ne do ta dëgjojmë dhe do
të bëjmë ato që kërkon ai". [28] Zoti dëgjoi
tingullin e fjalëve tuaja ndërsa më flisnit;
kështu Zoti më tha: "Unë dëgjova tingullin
e fjalëve që ky popull të drejtoi; çdo gjë që
ata thanë është mirë. [29] Ah, sikur të kishin
gjithnjë një zemër të tillë, të më kishin frikë
dhe të respektonin tërë urdhërimet e mia,
që të rronin gjithnjë në begati ata dhe bijtë
e tyre! [30] Shko dhe u thuaj: Kthehuni në
çadrat tuaja. [31] Por ti qëndro këtu me mua
dhe unë do të të tregoj tërë urdhërimet,
tërë statutet dhe dekretet që do t'u mësosh
atyre, me qëllim që t'i zbatojnë në vendin
që unë po u jap si trashëgimi". [32] Kini pra
kujdes të bëni atë që Zoti, Perëndia juaj, ju
ka urdhëruar; mos u shmangni as djathtas,
as majtas; [33] ecni të tërë në rrugën që Zoti,
Perëndia juaj, ju ka caktuar, që të jetoni, të
keni mbarësi dhe të zgjatni ditët tuaja në
vendin që do të pushtoni".

6

[1] Ky është urdhërimi, statutet dhe
dekretet që Zoti, Perëndia juaj, ka
urdhëruar t'ju mësojë, për t'i zbatuar në
vendin në të cilin po hyni për ta marrë
në zotërim; [2] me qëllim që ti të kesh frikë
nga Zoti, Perëndia yt, të respektosh gjatë
gjithë ditëve të jetës sate, ti, yt bir dhe
djali i birit tënd, të tëra statutet dhe të
gjitha urdhërimet e tij që unë po të jap,
dhe me qëllim që ditët e jetës sate të
zgjaten. [3] Dëgjo, pra, Izrael, dhe ki kujdes
t'i zbatosh në praktikë, me qëllim që të
njohësh begatinë dhe të shumëzohesh me
të madhe në vendin ku rrjedh qumësht dhe
mjalt, ashtu si të ka thënë Zoti, Perëndia i
etërve të tu. [4] Dëgjo, Izrael, Zoti, Perëndia
ynë, është një i vetëm. [5] Ti do ta duash, pra,
Zotin, Perëndinë tënd, me gjithë zemër,
me gjithë shpirt dhe me tërë forcën tënde.
[6] Dhe këto fjalë që sot po të urdhëroj do
të mbeten në zemrën tënde; [7] do t'ua
ngulitësh bijve të tu, do të flasësh për to kur
rri ulur në shtëpinë tënde, kur ecën rrugës,
kur ke rënë në shtrat dhe kur çohesh. [8] Do
t'i lidhësh si një shenjë në dorë, do të jenë si
shirita midis syve, [9] dhe do t'i shkruash mbi
pllakat e shtëpisë sate dhe mbi portat e tua.
[10] Kur pastaj Zoti, Perëndia yt, do të të fusë
në vendin për të cilin iu betua etërve të tu,
Abrahamit, Isakut dhe Jakobit, të të japë
qytete të mëdha dhe të bukura që ti nuk i
ke ndërtuar, [11] dhe shtëpi plot me të mira
që ti nuk i ke mbushur, puse të çelur që ti
nuk i ke gërmuar, vreshta dhe ullishte që
ti nuk i ke mbjellë; kur të kesh ngrënë dhe
të jesh ngopur, [12] ki kujdes të mos harrosh
Zotin që të nxori nga vendi i Egjiptit, nga
shtëpia e skllavërisë. [13] Do të kesh frikë nga
Zoti, Perëndia yt, do t'i shërbesh dhe do të
betohesh për emrin e tij. [14] Nuk do të shkoni
pas perëndive të tjera midis perëndive
të popujve që ju rrethojnë, [15] (sepse Zoti,
Perëndia yt, që ndodhet në mes teje, është
një Perëndi ziliqar); përndryshe zemërimi
i Zotit, Perëndisë tënd, do të ndizej kundër
teje dhe do të bënte që ti të zhdukesh
nga faqja e dheut. [16] Nuk do të tundoni
Zotin, ashtu si u përpoqët në Masa. [17] Do të
respektoni me kujdes urdhërimet e Zotit,
Perëndisë tuaj, rregullat dhe statutet e tij
që ai ju ka urdhëruar. [18] Prandaj do të bësh
atë që është e drejtë dhe e mirë në sytë e
Zotit, që ti të përparosh dhe të hysh e të
pushtosh vendin e mirë që Zoti iu betua
t'u japë etërve të tu, [19] duke dëbuar tërë
armiqtë e tu, ashtu siç kishte premtuar
Zoti. [20] Kur në të ardhmen biri yt do të të
pyesë: "Çfarë kuptimi kanë këto rregulla,
statute dhe dekrete, që Zoti, Perëndia ynë,
ju ka urdhëruar?", [21] ti do t'i përgjigjesh
birit tënd: "Ishim skllevër të Faraonit në
Egjipt dhe Zoti na nxori nga Egjipti me
një dorë të fuqishme [22] Përveç kësaj Zoti
veproi para syve tona, kreu mrekulli të
mëdha dhe të tmerrshme kundër Egjiptit,
Faraonit dhe gjithë shtëpisë së tij. [23] Dhe na
nxori që andej për të na çuar në vendin
që u ishte betuar t'u jepte etërve tanë.
[24] Kështu Zoti na urdhëroi të zbatonim në

praktikë të gjitha këto statute duke pasur
frikë nga Zoti, Perëndia ynë, që të kemi
gjithnjë mirëqënie dhe që ai të na mbante
të gjallë, siç po ndodh tani. 25 Dhe kjo do
të jetë drejtësia jonë në rast se kujdesemi
të zbatojmë në praktikë tërë urdhërimet
e Zotit, Perëndisë tonë, ashtu siç na ka
urdhëruar"".

7

1 "Kur Zoti, Perëndia yt, do të të fusë në
vendin ku ti po hyn për ta zotëruar atë, dhe
kur të ketë dëbuar para teje shumë kombe:
Hitejtë, Girgashejtë, Amorejtë, Kananejtë,
Perezejtë, Hivejtë dhe Gebusejtë, 2 dhe kur
Zoti, Perëndia yt, t'i ketë lënë në pushtetin
tënd, ti do t'i mundësh dhe do të vendosësh
shfarosjen e tyre, nuk do të bësh asnjë
aleancë me ta dhe nuk do të tregosh asnjë
mëshirë ndaj tyre. 3 Nuk do të lidhësh
martesë me ta. Nuk do t'u japësh bijat e
tua bijve të tyre dhe nuk do të marrësh
bijat e tyre për bijtë e tu, 4 sepse do t'i
largonin bijtë e tu nga unë për t'u shër-
byer perëndive të tjera, dhe zemërimi i
Zotit do të ndizej kundër jush dhe do t'ju
shkatërronte menjëherë. 5 Por me ta do
të silleni kështu: do të shkatërroni altarët
e tyre, do të copëtoni kolonat e tyre të
shenjta, do të rrëzoni Asherimet e tyre dhe
do t'u vini flakën shëmbëlltyrave të tyre të
gdhendura. 6 Me qenë se ti je një popull që
je shenjtëruar tek Zoti, Perëndia yt; Zoti,
Perëndia yt, të ka zgjedhur për të qenë
thesari i tij i veçantë midis tërë popujve që
ndodhen mbi faqen e dheut. 7 Zoti nuk e
ka vënë dashurinë e tij mbi ju, as nuk ju
ka zgjedhur, sepse nuk ishit më të shumtë
nga asnjë popull tjetër; ju ishit në fakt më
i vogli i të gjithë popujve; 8 por sepse Zoti
ju do dhe ka dashuri të mbajë betimin që
u ka bërë etërve tuaj, ai ju nxori me një
dorë të fuqishme dhe ju shpëtoi nga shtëpia
e skllavërisë, nga dora e Faraonit, mbretit
të Egjiptit. 9 Prano, pra, që Zoti, Perën-
dia yt, është Perëndia, Perëndia besnik që
respekton besëlidhjen e tij dhe tregohet i
mbarë deri në brezin e njëmijtë ndaj atyre
që e duan dhe që zbatojnë urdhërimet e
tij, 10 por u përgjigjet menjëherë atyre që
e urrejnë, duke i zhdukur; ai nuk vonon,
por do t'u përgjigjet menjëherë atyre që
e urrejnë. 11 Prandaj respekto urdhërimet,
statutet dhe dekretet që po të jap sot, duke
i zbatuar në praktikë. 12 Kështu, në rast
se ju keni parasysh këto ligje, i respektoni
dhe i zbatoni në praktikë, Zoti, Perëndia
juaj, do ta mbajë besëlidhjen me ju dhe
dashamirësinë për të cilën u është betuar
etërve tuaj. 13 Ai do të të dojë, do të të bekojë
dhe do të të shumëzojë, do të bekojë frytin
e gjiut tënd dhe frytin e tokës sate, grurin
tënd, mushtin dhe vajin tënd, pjelljet e
lopëve dhe të deleve të tua në vendin që u
betua t'u japë etërve të tu. 14 Ti do të jesh
më i bekuari i të gjithë popujve dhe nuk
do të ketë midis teje asnjë burrë apo grua
shterpë, as edhe midis bagëtisë sate. 15 Zoti
do të largojë nga ti çfarëdo lloj sëmundje,
nuk do të dërgojë mbi ty asnjë të keqe vdek-
jeprurëse të Egjiptit që ke njohur, por do t'i
dërgojë mbi të gjithë ata që të urrejnë. 16 Do
të shfarosësh, pra, të gjithë popujt që Zoti,
Perëndia yt, po të jep në pushtetin tënd;
syri yt nuk duhet të ketë mëshirë për ta dhe
mos u shërbe perëndive të tyre, sepse ky
do të ishte një kurth për ty. 17 Në zemrën
tënde mund të thuash: "Këta kombe janë
më të mëdhenj se unë, si do të arrij unë t'i
dëboj?". 18 Mos ki frikë prej tyre, por kujto
atë që Zoti, Perëndia yt, i bëri Faraonit dhe
të gjithë Egjiptasve; 19 kujto provat e mëdha
që pe me sytë e tu, shenjat dhe mrekullitë e
dorës së fuqishme dhe të krahut të shtrirë
me të cilët Zoti, Perëndia yt, të nxori nga
Egjipti; kështu do të veprojë Zoti, Perëndia
yt, me të gjithë popujt nga të cilët ke frikë.
20 Përveç kësaj, Zoti, Perëndia yt, do të çojë
kundër tyre grerat, deri sa ata që kanë
mbetur dhe ata që janë fshehur nga frika
jote të kenë vdekur. 21 Mos ki frikë prej tyre,
sepse Zoti, Perëndia yt, është në mes jush,
një Perëndi i madh dhe i tmerrshëm. 22 Zoti,
Perëndia yt, do t'i dëbojë pak e nga pak
këto kombe para teje; ti nuk do të arrish
t'i zhdukësh menjëherë, sepse përndryshe
bishat e fushës do të shtoheshin shumë
kundër teje; 23 por Zoti, Perëndia yt, do t'i
vërë nën pushtetin tënd, dhe do t'i hutojë
shumë deri sa të shfarosen. 24 Do të japë në
duart e tua mbretërit e tyre dhe ti do të zh-
dukësh emrat e tyre nën qiejtë; askush nuk
mund të rezistojë para teje, deri sa t'i kesh
shfarosur. 25 Do t'u vësh flakën shëmbëll-
tyrave të gdhendura të perëndive të tyre;
nuk do të dëshirosh arin dhe argjendin që

ndodhet mbi to dhe nuk do ta marrësh
për vete, përndryshe do të biesh në kurth,
sepse kjo është një gjë e neveritshme për
Zotin, Perëndinë tënd; 26 dhe nuk do të
futësh gjëra të neveritshme në shtëpinë
tënde, sepse do të dënohesh me shkatërrim
ashtu si ato gjëra; do ta urresh dhe do ta
kesh neveri plotësisht, sepse është një gjë
e caktuar për t'u shkatërruar".

8

1 "Kini kujdes të zbatoni në praktikë të
gjitha urdhërimet që po ju jap sot, me
qëllim që të jetoni, të shumëzoheni dhe të
pushtoni vendin që Zoti u betua t'u japë
etërve tuaj. 2 Kujto gjithë rrugën që Zoti,
Perëndia yt, të ka bërë të përshkosh në këtë
dyzetë vjet në shkretëtirë që ti të ulësh
kokën dhe të vihesh në provë, për të ditur
çfarë kishte në zemrën tënde dhe në se
do të respektoje apo jo urdhërimet e tij.
3 Kështu, pra, ai të bëri të ulesh kokën,
të provosh urinë, pastaj të ka ushqyer me
manna që ti nuk e njihje dhe as etërit e tu
s'e kishin njohur kurrë, me qellim që ti të
kuptosh se njeriu nuk rron vetëm me bukë,
por rron me çdo fjalë që del nga goja e Zotit.
4 Petkat e tua nuk të janë konsumuar mbi
trup dhe këmba jote nuk është enjtur gjatë
këtyre dyzet viteve. 5 Prano, pra, në zemrën
tënde se, ashtu si njeriu korigjon birin e
vet, ashtu Zoti Perëndia, yt, të korigjon ty.
6 Prandaj zbato urdhërimet e Perëndisë, të
Zotit tënd, duke ecur në rrugët e tij dhe
duke ia pasur frikën; 7 sepse, Zoti Perëndia
yt, po të bën të hysh në një vend të mirë,
një vend me rrjedha uji e me burime që
dalin nga luginat dhe nga malet; 8 një vend
me grurë dhe elb, me vreshta, me fiq dhe
shegë, një vend me ullinj që japin vaj dhe
me mjaltë; 9 një vend ku do të hash bukë sa
të duash, ku nuk do të të mungojë kurrgjë;
një vend ku gurët janë hekur dhe ku do
të rrëmosh bakër nga malet. 10 Do të hash,
pra, dhe do të ngopesh, dhe do të bekosh,
Zotin Perëndinë tënd, për shkak të vendit
të bukur që të ka dhënë. 11 Ruhu mirë të
mos harrosh Zotin, Perëndinë tënd, duke
shtuar për të mos zbatuar urdhërimet e tij,
dekretet e tij, statutet e tij që sot do të japë;
12 e të mos ndodhë që, pasi të kesh ngrënë
deri sa të ngopesh dhe të kesh ndërtuar dhe
banuar shtëpi të bukura, 13 pasi të kesh parë
të shtohet bagëtia jote e trashë dhe e imët
të shtohet, argjendi dhe ari yt, dhe të rriten
tërë të mirat e tua, 14 zemra jote të lartohet
dhe ti të harrosh Zotin, Perëndinë tënd, që
të nxori nga vendi i Egjiptit, nga shtëpia
e skllavërisë; 15 që të ka sjellë nëpër këtë
shkretëtirë të madhe dhe të tmerrshme,
vend gjarprinjsh veprues dhe akrepash,
tokë e thatë pa ujë; që nxori ujë për ty
nga shkëmbijtë shumë të fortë; 16 dhe që në
shkretëtirë të ka ushqyer me manë të cilën
etërit e tu nuk e njihnin, për të të përulur
dhe për të të vënë në provë dhe së fundi për
të të bërë të mirë. 17 Ruhu, pra, të thuash në
zemrën tënde: "Forca ime dhe fuqia e dorës
sime m'i kanë siguruar këto pasuri". 18 Por
kujto Zotin, Perëndinë tënd, sepse ai të jep
forcën për të fituar pasuri, për të ruajtur
besëlidhjen për të cilën Ai iu betua etërve
të tu, ashtu siç është në fuqi sot. 19 Por në
qoftë se ti harron Zotin, Perëndinë tënd,
për të shkuar pas perëndive të tjera dhe
për t'u shërbyer dhe për të rënë përmbys
para tyre, unë sot shpall solemnisht para
jush se do të vdisni me siguri. 20 Do të vdisni
si kombet që Zoti zhduk para jush, sepse
nuk e keni dëgjuar zërin e Zotit, Perëndisë
tuaj".

9

1 "Dëgjo, o Izrael! Sot ti do të kalosh
Jordanin për të hyrë dhe për të pushtuar
kombe më të mëdha dhe më të fuqishme se
ti, qytete të mëdha dhe të fortifikuara deri
në qiell, 2 një popull të madh dhe me shtat
të lartë, pasardhësit e Anakimëve që ti i
njeh, dhe për të cilët ke dëgjuar të thonë:
"Kush mund t'i përballojë pasardhësit e
Anakut?". 3 Dije, pra, që sot Zoti, Perëndia
yt, është ai që do të marshojë para teje si
një zjarr gllabërues; ai do t'i shkatërrojë
dhe do t'i rrëzojë para teje; kështu ti do t'i
përzësh dhe do t'i vrasësh shpejt, ashtu si
të ka thënë Zoti. 4 Kur Zoti, Perëndia yt,
do t'i ketë dëbuar para teje, mos thuaj në
zemrën tënde: "Është për shkak të drejtë-
sisë sime që Zoti më dha në zotërim këtë
vend". Është përkundrazi ligësia e këtyre
kombeve që e shtyu Zotin t'i dëbojë para
teje. 5 Jo, nuk është as nga drejtësia jote
as nga ndershmëria e zemrës sate, që ti
hyn për të pushtuar vendin e tyre, por nga
ligësia e këtyre kombeve që Zoti, Perëndia

yt, po i dëbon para teje, dhe për të mbajtur
fjalën e dhënë etërve të tu, Abrahamit,
Isakut dhe Jakobit. 6 Dije, pra, që nuk është
për shkak të drejtësisë sate që Zoti, Perën-
dia yt, të jep në zotërim këtë vend të mirë,
sepse ti je një popull kokëfortë. 7 Kujtohu
dhe mos harro si e ke provokuar zemërimin
e Zotit, Perëndisë tënd, në shkretëtirë. Prej
ditës që keni dalë nga vendi i Egjiptit, deri
në arritjen në këtë vend, keni mbajtur një
qëndrim prej rebeli, ndaj Zotit. 8 Edhe në
Horeb provokuat zemërimin e Zotit; dhe
Zoti u zemërua kundër jush aq sa donte
t'ju shkatërronte. 9 Kur u ngjita në mal
për të marrë pllakat prej guri, pllakat e
besëlidhjes që Zoti kishte lidhur me ju, unë
mbeta në mal dyzet ditë dhe dyzet net, pa
ngrënë bukë dhe pa pirë ujë, 10 dhe Zoti
më dha dy pllaka guri, të shkruara me
gishtin e Perëndisë, mbi të cilat ishin tërë
fjalët që Zoti ju kishte thënë në mal, në
mes të zjarrit, ditën e asamblesë. 11 Dhe
pas dyzet ditëve dhe dyzet netve Zoti më
dha dy pllaka prej guri, pllakat e besëlid-
hjes. 12 Pastaj Zoti më tha: "Çohu, zbrit
me të shpejtë që këtej, sepse populli yt që
ti nxore nga Egjipti është shthurur; kanë
devijuar shpejt nga rruga që unë u kisha ur-
dhëruar atyre të ndiqnin dhe kanë krijuar
një shëmbëlltyrë prej metali të shkrirë".
13 Zoti më foli akoma, duke thënë: "Unë e
pashë këtë popull; ja ai është një popull
kokëfortë; 14 lë që ta shkatërroj dhe të fshij
emrin e tij nën qiejt, dhe do të të bëj ty
një komb më të fuqishëm dhe më të madh
se ai". 15 Kështu u ktheva dhe zbrita nga
mali, ndërsa mali digjej nga zjarri; dhe dy
pllakat e besëlidhjes ishin në duart e mia.
16 Shikova, dhe ja, ju kishit mëkatuar kundër
Zotit, Perëndisë tuaj, dhe kishit bërë një viç
prej metali të shkrirë. Kishit lënë shumë
shpejt rrugën që Zoti ju kishte urdhëruar
të ndiqnit. 17 Atëherë i kapa dy pllakat, i
flaka me duart e mia dhe i copëtova para
syve tuaja. 18 Pastaj u shtriva përpara Zotit,
si herën e parë, dyzet ditë dhe dyzet net
me radhë; nuk hëngra bukë as piva ujë për
shkak të mëkateve që kishit kryer, duke
bërë atë që është e keqe për sytë e Zotit, për
të provokuar zemërimin e tij. 19 Sepse unë
kisha frikë nga zemërimi dhe nga tërbimi
me të cilët Zoti ishte ndezur kundër jush,
aq sa dëshëronte shkatërrimin tuaj. Por
Zoti edhe këtë herë më dëgjoi. 20 Dhe Zoti u
zemërua shumë gjithashtu kundër Aaronit,
aq sa donte ta shkatërronte atë; kështu atë
herë unë u luta edhe për Aaronin. 21 Pastaj
mora objektin e mëkatit tuaj, viçin që kishit
bërë, e dogja në zjarr, e copëtova dhe e
thërmova në copa shumë të vogla, deri
sa e katandisa në pluhur të hollë, dhe e
hodha pluhurin në përruan që zbret nga
mali. 22 Edhe në Taberah, në Masa dhe në
Kibroth-Atavah ju provokuat zemërimin
e Zotit. 23 Kur pastaj Zoti ju nisi jashtë
Kadesh-Barneas duke thënë: "Ngjituni dhe
shtini në dorë vendin që ju dhashë", ju
ngritët krye kundër Zotit, Perëndisë tuaj,
nuk i besuat dhe nuk iu bindët zërit të tij.
24 U bëtë rebelë kundër Zotit, qysh nga dita
që ju kam njohur. 25 Kështu mbeta përmbys
para Zotit dyzet ditë dhe dyzet net; dhe e
bëra këtë sepse Zoti kishte thënë se donte
t'ju shkatërronte. 26 Dhe iu luta Zotit, dhe
i thashë: "O Zot, o Zot, mos e shkatërro
popullin tënd dhe trashëgiminë tënde, që i
ke çliruar me madhështinë tënde, qi i nxore
nga Egjipti me një dorë të fuqishme. 27 Kujto
shërbëtorët e tu: Abrahamin, Isakun dhe
Jakobin; mos shiko kokëfortësinë e këtij
populli, ligësinë ose mëkatin e tij, 28 me
qëllim që vendi prej ku i nxore të mos
thotë: Me qënë se Zoti nuk ishte në gjendje
t'i fuste në tokën që u kishte premtuar dhe
me qenë se i urrente, i nxori që të vdesin në
shkretëtirë. 29 Megjithatë ata janë populli yt
dhe trashëgimia jote, që ti nxore nga Egjipti
me fuqinë tënde të madhe dhe me krahun
tënd të shtrirë"".

10

1 "Në atë kohë Zoti më tha: "Pre dy pllaka
prej guri të njëllojta me të parat dhe ngjitu
tek unë në mal; bëj një arkë prej druri. 2 Unë
do të shkruaj mbi pllakat fjalët që ishin mbi
pllakat e para që ti copëtove, dhe ti do t'i
vësh në arkë". 3 Kështu bëra një arkë prej
dru akacjeje dhe preva dy pllaka prej guri
të njëllojta me të parat; pastaj u ngjita në
mal me dy pllakat në dorë. 4 Dhe Zoti shkroi
mbi pllakat atë që kishte shkruar herën
e parë, domethënë dhjetë urdhërimet që
Zoti kishte shpallur për ju në mal, në mes
të zjarrit, ditën e asamblesë. Pastaj Zoti
m'i dorëzoi mua. 5 Atëherë u ktheva dhe
zbrita nga mali; i vura pllakat në arkën që

kisha bërë; dhe ato ndodhen aty, ashtu si
më kishte urdhëruar Zoti. 6 (Bijtë e Izraelit
u nisën nga puset e bijve të Jakaanit në
drejtim të Moserahut. Aty vdiq Aaroni dhe
aty u varros; dhe Eleazari bir i tij, u bë
prift në vend të tij. 7 Që andej u nisën në
drejtim të Gudgodahut dhe nga Gudgodahu
për në Jotbathah, vendi me rrjedha ujore.
8 Në atë kohë Zoti veçoi fisin e Levit për ta
mbartur arkën e besëlidhjes së Zotit, për të
qenë përpara Zotit dhe për t'i shërbyer, si
dhe për të bekuar në emër të tij deri ditën
e sotme. 9 Prandaj Levi nuk ka pjesë, as
trashëgimi me vëllezërit e tij; Zoti është
trashëgimia e tij, ashtu si Zoti, Perëndia yt,
u kishte premtuar). 10 Unë mbeta në mal
dyzet ditë e dyzet net me radhë si herën
e parë; Zoti më dëgjoi edhe këtë herë dhe
nuk pranoi të të shkatërrojë. 11 Atëherë
Zoti më tha: "Çohu, nis rrugën në krye
të popullit, që ata të futen e të pushtojnë
vendin që jam betuar t'u jap etërve të tyre".
12 Dhe tani, o Izrael, çfarë kërkon nga ti
Zoti, Perëndia yt? Të kesh frikë nga Zoti,
Perëndia yt, të ecësh në tërë rrugët e tij,
ta duash dhe t'i shërbesh Zotit, Perëndisë
tënd, me gjithë zemër e me gjithë shpirt,
13 dhe të respektosh për të mirën tënde
të gjitha urdhërimet dhe statutet e Zotit
që sot të urdhëroj. 14 Ja, Zotit, Perëndisë
tënd, i përkasin qiejtë, qiejtë e qiejve, toka
dhe gjithçka ajo përmban; 15 por Zoti u fali
dashurinë e tij vetëm etërve të tu dhe i
deshi ata; dhe mbas tyre midis tërë popu-
jve zgjodhi pasardhësit e tyre, domethënë
ju, ashtu siç po ndodh sot. 16 Prandaj do
të rrethpritni prepucin e zemrës suaj dhe
nuk do ta fortësoni më qafën tuaj; 17 sepse
Zoti, Perëndia juaj, është Perëndia i perën-
dive, Zotëria i zotërive, Perëndia i madh,
i fortë dhe i tmerrshëm që nuk është fare
i anshëm dhe nuk pranon dhurata, 18 që u
siguron drejtësi jetimëve dhe të vejave, që
e do të huajin dhe i jep bukë dhe veshje.
19 Duajeni, pra, të huajin, sepse edhe ju ishit
të huaj në vendin e Egjiptit. 20 Do të kesh
frikë nga Zoti, Perëndia yt, do t'i shërbesh
atij, do të jesh lidhur ngushtë me të dhe
do të betohesh me emrin e tij. 21 Ai është
lavdia jote, ai është Perëndia yt, që ka bërë
për ty ato gjëra të mëdha dhe të tmershme
që sytë e tua i kanë parë. 22 Etërit e tu
zbritën në Egjipt në një numër që nuk i
kapërxente të shtatëdhjetë personat; dhe
tani Zoti, Perëndia yt, të ka shumëzuar si
yjet e qiellit".

11

1 "Duaje, pra, Zotin, Perëndinë tënd, dhe
respekto gjithnjë rregullat e tij, statutet
e tij, dekretet e tij dhe urdhërimet e tij.
2 Pranoni sot (sepse nuk u flas bijve tuaj që
nuk e kanë njohur as e kanë parë disiplinën
e Zotit, Perëndisë tuaj), madhështinë e
tij, dorën e tij të fuqishme dhe krahun e
shtrirë, 3 shenjat e tij dhe veprat e tij që ka
bërë në Egjipt kundër Faraonit, mbretit të
Egjiptit, dhe kundër vendit të tij, 4 atë që u
bëri ushtrisë së Egjiptit, kuajve të saj dhe
qerreve të saj, duke derdhur mbi të ujërat
e Detit të Kuq ndërsa ata po ju ndiqnin, dhe
si i shkatërroi Zoti për gjithnjë; 5 atë që bëri
për ju në shkretëtirë, deri sa të arrinit në
këtë vend; 6 dhe atë që u bëri Dathanit dhe
Abiramit, bijve të Eliabit, birit të Rubenit;
si e hapi gojën toka dhe i gëlltiti me gjithë
familjet e tyre, me çadrat e tyre dhe me çdo
gjë të gjallë që i pasonte, në mes të gjithë
Izraelit. 7 Por sytë tuaja panë gjërat e mëdha
që Zoti ka kryer. 8 Respektoni, pra, tërë
urdhërimet që unë po ju jap sot, që të jeni të
fortë dhe të mundni të pushtoni vendin që
po bëheni gati të zotëroni, 9 dhe me qëllim
t'i zgjatni ditët tuaja në vendin që Zoti u
betua t'u japë etërve tuaj dhe pasardhësve
të tyre, një vend ku rrjedh qumësht dhe
mjaltë. 10 Mbasi vendi në të cilin jeni duke
hyrë për ta pushtuar nuk është si vendi i
Egjiptit prej të cilit keni dalë, ku mbillnit
farën tuaj dhe pastaj e vaditnit me këmbën
tuaj si një kopsht perimesh; 11 por vendi ku
jeni duke hyrë për ta pushtuar është një
vend me male dhe lugina, që thith ujin e
shiut që vjen nga qielli; 12 një vend për të
cilin Zoti, Perëndia yt, ka kujdes dhe mbi
të cilin i janë drejtuar vazhdimisht sytë e
Zotit, Perëndisë tënd, fillimi i vitit deri në
mbarim të tij. 13 Por në rast se do t'i bindeni
me kujdes urdhërimeve të mia që ju jap
sot, duke dashur Zotin, Perëndinë tuaj, dhe
duke i shërbyer me gjithë zemër dhe me
gjithë shpirt, 14 do të ndodhë që unë do t'i
jap vendit tuaj shiun në kohën e duhur,
shiun e parë dhe shiun e fundit, që ti të
mbledhësh grurin, verën dhe vajin tënd;
15 dhe do të bëj që të rritet edhe bari në

fushat e tua për bagëtinë tënde, dhe ti do
të hash dhe do të ngopesh. [16] Kini kujdes
që zemra juaj të mos mashtrohet dhe të
mos largoheni nga rruga e drejtë, duke
shërbyer dhe u përulur para perëndive të
tjera; [17] sepse në këtë rast do të ndizet
zemërimi i Zotit dhe ai do të mbyllë qiejtë
dhe nuk do të ketë më shi, toka nuk do të
japë prodhimet e saj dhe ju do të vdisni
shpejt në vendin e mirë që Zoti po ju jep.
[18] Do t'i shtini këto fjalë në zemrën dhe në
mëndjen tuaj, do t'i lidhni si një shenjë në
dorë dhe do të jenë si ballore midis syve;
[19] do t'ua mësosh bijve tuaj, duke u folur për
to kur rri ulur në shtëpinë tënde, kur ecnën
rrugës, kur rri shtrirë dhe kur çohesh; [20] do
t'i shkruash në shtalkat e shtëpi tënde dhe
mbi portat e tua, [21] me qëllim që ditët tuaja
dhe ditët e bijve tuaj, në vendin që Zoti
është betuar t'u japë etërve tuaj, të jenë të
shumta si ditët e qiellit mbi tokë. [22] Sepse,
duke respektuar me kujdes të gjitha ur-
dhërimet që unë ju urdhëroj të zbatoni
në praktikë, duke dashur Zotin, Perëndinë
tuaj, duke ecur në të gjitha udhët e tij dhe
duke qenë të lidhur ngushtë me të, [23] Zoti
do të dëbojë para jush të gjitha kombet
dhe ju do të shtini në dorë kombe më të
mëdha dhe më të fuqishme se ju. [24] Çdo
vend që do të shkelë këmba juaj, do të
jetë juaji; kufijtë tuaj do të shtrihen nga
shkretëtira deri në Liban, dhe nga lumi,
lumi Eufrat, deri në detin perëndimor.
[25] Askush nuk do të jetë në gjendje t'ju bëj
ballë; Zoti, Perëndia juaj, ashtu siç ju tha,
do të përhapë frikën dhe tmerrin për ju
në të gjithë vendin që ju do të shkelni.
[26] Shikoni, unë vë sot para jush bekimin dhe
mallkimin; [27] bekimin në rast se u bindeni
urdhërimeve të Zotit, Perëndisë tuaj, që sot
ju përcaktoj; [28] mallkimin, në rast se nuk
u bindeni urdhërimeve të Zotit, Perëndisë
tuaj, dhe largoheni nga rruga që ju përcak-
toj sot, për të ndjekur perëndi të tjerë që
nuk i keni njohur kurrë. [29] Dhe kur Zoti,
Perëndia juaj do të ketë futur në vendin që
ti shkon të pushtosh, ti do ta vësh bekimin
në malin Gerizim dhe mallkimin në malin
Ebal. [30] A nuk janë ata matanë Jordanit, në
perëndim të rrugës ku dielli perëndon; në
vendin e Kananejve që banojnë në Arabah,
përballë Gilgalit, pranë lisit të Morehut?
[31] Sepse ju po gatiteni të kaloni Jordanin për
të hyrë dhe për të pushtuar vendin që Zoti,
Perëndia juaj, po ju jep; ju do ta zotëroni
dhe do të banoni në të. [32] Kini kujdes, pra,
të zbatoni të gjitha statutet dhe dekretet,
që unë shtroj sot para jush".

12

[1] "Këto janë statutet dhe dekretet që
duhet të keni kujdes të respektoni në
vendin që Zoti, Perëndia i etërve të tu, të
ka dhënë si trashëgimi për të gjitha ditët që
do të jetoni mbi tokë. [2] Do të shkatërroni
tërësisht të gjitha vendet ku kombet që
jetoni duke përzënë u shërbejnë perëndive
të tyre; mbi malet e larta, mbi kodrat dhe
nën çdo pemë që gjelbëron. [3] Do të rrënoni
altarët e tyre, do të copëtoni kolonat e tyre
të shenjta, do t'u vini flakën Asherimëve të
tyre, do të rrëzoni shëmbëlltyrat e gdhen-
dura të perëndive të tyre, do të zhdukni
emrin e tyre nga këto vende. [4] Nuk do të
veproni kështu me Zotin, Perëndinë tuaj,
[5] por do ta kërkoni në vendin që Zoti, Perën-
dia juaj, do të zgjedhë midis tërë fiseve
tuaj, për t'iu vënë emrin e tij si banesë e
tij; dhe aty do të shkoni; [6] aty do të çoni
olokaustet dhe flijimet tuaja, të dhjetat
tuaja, ofertat e larta të duarve tuaja, ofertat
tuaja të kushtimit dhe ofertat vullnetare,
si dhe të parëlindurit e bagëtive të trasha
dhe të imta; [7] dhe aty do të hani përpara
Zotit, Perëndisë tuaj, dhe do të gëzoheni, ju
dhe familjet tuaja, për të gjitha ato që keni
shtënë në dorë dhe për të cilat Zoti, Perën-
dia juaj, do t'ju bekojë. [8] Nuk do të veproni
ashtu siç veprojmë sot këtu, ku secili bën të
gjitha ato që i duken të drejta në sytë e tij,
[9] sepse nuk keni hyrë akoma në pushimin
dhe në trashëgiminë që Zoti, Perëndia juaj,
ju jep. [10] Por ju do të kaloni Jordanin dhe
do të banoni në vendin që Zoti, Perëndia
juaj, ju jep në trashëgimi; dhe ai do t'ju
japë pushim nga të gjithë armiqtë tuaj që
ju rrethojnë dhe ju do të keni një banim
të sigurt. [11] Atëherë do të ketë një vend
ku Zoti, Perëndia juaj, do të zgjedhë për
të venduar emrin e tij dhe aty do të çoni
tërë ato që unë ju urdhëroj: olokaustet
tuaja, flijimet tuaja, të dhjetat tuaja, ofertat
e larta të duarve tuaja dhe të gjitha ofertat
e zgjedhura që i keni premtuar si kusht
Zotit. [12] Dhe do të gëzoheni përpara Zotit,

Prëndisë tuaj, ju, bijtë dhe bijat tuaja, shër-
bëtorët dhe shërbëtoret tuaja, dhe Leviti që
do të banojë brenda portave tuaja, sepse ai
nuk ka as pjesë, as trashëgimi midis jush.
13 Ki kujdes të mos ofrosh olokaustet e tua
në çdo vend që sheh; 14 por në vendin që
Zoti do të zgjedhë në një nga fiset e tua, atje
do të ofrosh olokaustet e tua dhe aty do të
bësh çdo gjë që unë të urdhëroj. 15 Por sa
herë që të duash, mund të vrasësh kafshë
dhe të hash mishin e tyre në të gjitha
qytetet, simbas bekimit që të ka bërë Zoti;
atë mund ta hanë si i papastri, ashtu dhe
i pastri, siç bëhet me mishin e gazelës dhe
të drerit; 16 por nuk do të hani gjakun e
tyre; do ta derdhni mbi tokë siç derdhet
uji. 17 Brenda qyteteve të tua nuk mund të
hash të dhjetat e grurit tënd, të mushtit
tënd, të vajit tënd, as pjellën e parë të
bagëtive të tua të trasha dhe të imta, as
atë që ke premtuar si zotim as në ofertat
e tua vullnetare, as në ofertat e larta të
duarve të tua. 18 Por do t'i hash përpara
Zotit, Perëndisë tënd, në vendin që Zoti,
Perëndia yt, ka për të zgjedhur, ti, biri yt
dhe bija jote, shërbëtori yt dhe shërbëtorja
jote, dhe Leviti që do të banojë brenda
portave të tua; dhe do të gëzosh përpara
Zotit, Perëndisë tënd, çdo gjë mbi të cilën
ti vë dorë. 19 Ki kujdes të mos shpërfillësh
Levitin, deri sa të jetosh në atë vend. 20 Kur
Zoti, Perëndia yt, do t'i zgjerojë kufijtë e tu,
ashtu si të ka premtuar, dhe ti do të thuash:
"Do të ha mish", sepse ke dëshirë të hash
mish, do të mund të hash mish sa herë që
e dëshiron. 21 Në qoftë se vendi që Zoti,
Perëndia yt, ka zgjedhur për të venduar
emrin e tij do të jetë larg teje, mund të
vrasësh kafshë nga bagëtia e trashë dhe e
imët, ashtu si të kam urdhëruar; dhe mund
të hash brenda portave të tua sa herë të
duash. 22 Vetëm do ta hash ashtu siç hahet
mishi i gazelës dhe i drerit; do të mundë
ta hajë si i papastri ashtu edhe i pastri.
23 Por ruhu se ha gjakun, sepse gjaku është
jeta; dhe ti nuk do ta hash jetën bashkë
me mishin. 24 Nuk do ta hash, por do ta
derdhësh për tokë ashtu siç bëhet me ujin.
25 Nuk do ta hash me qëllim që të përparosh
ti dhe bijtë e tu mbas teje, pse keni bërë
një gjë që është e drejtë në sytë e Zotit.
26 Por gjërat e shenjta që ke për të ofruar dhe
ato të premtuara si kusht, do t'i marrësh
dhe do të shkosh në vendin që ka zgjedhur
Zoti, 27 dhe do të ofrosh olokaustet e tua,
të plota, mishin dhe gjakun mbi altarin
e Zotit, Perëndisë tënd; gjaku i flijimeve
të tua përkundrazi do të shpërndahet mbi
altarin e Zotit, Perëndisë tënd, dhe ti do
të hash mishin e tyre. 28 Ki kjdes dhe
bindju të gjitha fjalëve që të urdhëroj, që
të përparosh ti dhe bijtë e tu pas teje, pse
keni bërë atë që është e mirë dhe e drejtë
në sytë e Zotit, Perëndisë tënd. 29 Kur Zoti,
Perëndia yt, do të ketë shfarosur para teje
kombet që ti shkon për t'i shpronësuar,
dhe kur t'i kesh shpronësuar dhe të banosh
në vendin e tyre, 30 ruhu të mos biesh në
kurthin e ngritur, duke ndjekur shembullin
e tyre, pasi ata janë shkatërruar para teje,
dhe të informohesh mbi perënditë e tyre,
duke thënë: "Si u shërbenin këto kombe
perëndive të tyre? Edhe unë do të veproj
kështu". 31 Ti nuk do të veprosh kështu
me Zotin, me Perëndinë tënd, sepse ata me
perënditë e tyre kanë bërë tërë ato gjëra
të neveritshme për Zotin dhe që ai i urren;
kanë djegur madje në zjarr bijtë dhe bijat e
tyre për nder të perëndive të tyre. 32 Do të
kujdeseni të zbatoni në praktikë tërë gjërat
që ju urdhëroj; nuk do t'u shtoni as do t'u
hiqni asgjë".

13

1 "Në rasat se midis jush del një profet
apo një ëndërrimtar dhe ju propozon një
shenjë apo një mrekulli, 2 dhe shenja apo
mrekullia për të cilën ju foli realizohet dhe
ai thotë: "Le të shkojmë pas perëndive të
tjera që ti nuk i ke njohur kurrë dhe le
t'u shërbejmë", 3 ti nuk do të dëgjosh fjalët
e këtij profeti apo të këtij ëndërrimtari,
sepse Zoti, Perëndia juaj, ju vë në provë
për të ditur në se e doni Zotin, Perëndinë
tuaj, me gjithë zemër dhe me gjithë shpirt.
4 Do të shkoni pas Zotit, Perëndisë tuaj, do
të keni frikë nga ai, do të respektoni urd-
hërimet e tij, do t'i bindeni zërit të tij, do t'i
shërbeni dhe do të jeni të lidhur ngushtë
me të. 5 Por ai profet ose ai ëndërrimtar
do të vritet, sepse ka folur në mënyrë që
t'ju largojë nga Zoti, Perëndia juaj, që ju
nxori nga vendi i Egjiptit dhe ju çliroi nga
shtëpia e skllavërisë, për t'ju çuar jashtë
rrugës në të cilën Zoti, Perëndia yt, të ka
urdhëruar të ecësh. Në këtë mënyrë do të
shkulësh të keqen nga gjiri yt. 6 Në rast

se vëllai yt, bir i nënës sate, biri yt ose
bija jote, gruaja që prehet mbi gjirin tënd
apo shoku që ti e do si shpirtin tënd të
nxit fshehtazi, duke thënë: "Shkojmë t'u
shërbejmë perëndive 7 hyjnive të popujve
që ju rrethojnë, që janë pranë apo larg teje,
nga një skaj i tokës deri në skajin tjetër
të tokës, 8 mos iu nënshtro atij dhe mos e
dëgjo; syri yt nuk duhet të ketë mëshirë
për të; mos e kurse, mos e fsheh. 9 Por ti
duhet ta vrasësh; dora jote të jetë e para që
të ngrihet kundër tij, për ta vrarë; pastaj
le të vijë dora e gjithë popullit. 10 Ti do ta
vrasësh me gurë dhe ai do të vdesë, sepse
ka kërkuar të të largojë nga Zoti, Perëndia
yt, që të nxori nga Egjipti, nga shtëpia
e skllavërisë. 11 Kështu tërë Izraeli do ta
dëgjojë këtë ngjarje dhe do të ketë frikë, e
nuk ka për të kryer më asnjë veprim të keq
si ky në gjirin tënd. 12 Në qoftë se një ndër
qytetet e tua që Zoti, Perëndia yt, të jep për
të banuar, dëgjon të thuhet 13 që njerëz të
çoroditur kanë dalë nga gjiri juaj dhe kanë
mashtruar banorët e qytetit të tyre duke
thënë: "Shkojmë t'u shërbejmë perëndive
të tjera", që ju nuk i keni njohur kurrë,
14 ti do të bësh hetime, kërkime dhe do të
marrësh me kujdes në pyetje; dhe në qoftë
se është e vërtetë dhe e sigurt që ky veprim
i neveritshëm është kryer me të vërtetë
në gjirin tënd, 15 atëherë do të vrasësh me
shpatën tënde banorët e atij qyteti, duke
vendosur shfarosjen e tij dhe gjithçka që
ndodhet në të; do të vrasësh edhe bagëtinë
e tij. 16 Pastaj do të mbledhësh tërë plaçkën
e tij në mes të sheshit dhe do ta djegësh me
zjarr qytetin dhe tërë plaçkën e tij përpara
Zotit, Perëndisë tuaj; ajo do të mbetet një
grumbull gërmadhash për gjithnjë dhe nuk
do të rindërtohet më kurrë. 17 Prandaj asgjë
nga ato që janë caktuar të shkatërrohen të
mos ju ngjitet në dorë, me qëllim që Zoti
të heqë dorë nga zjarri i zemërimit të tij
dhe të tregohet i dhimshur t'i vijë keq për
ty dhe të të shumëzojë, ashtu siç u është
betuar etërve tuaj, 18 sepse ti e dëgjove zërin
e Zotit, Perëndisë tënd, duke respektuar të
gjitha urdhërimet e tij që po të përcakton
sot duke bërë atë që është e drejtë në sytë
e Zotit, Perëndisë tuaj".

14

1 "Ju jeni bijtë e Zotit, Perëndisë tuaj;
nuk do të bëni asnjë prerje dhe nuk do
të rruheni midis syve për një të vdekur;
2 sepse ti je një popull i shenjtë për Zotin,
Perëndinë tënd, dhe Zoti të ka zgjedhur
për të qenë një popull i tij, një thesar i
veçantë ndër të gjithë popujt që janë mbi
faqen e dheut. 3 Nuk do të hash asgjë
të neveritshme. 4 Këto janë kafshët që
mund të hani: lopa, delja, dhia, 5 dreri,
gazela, dhia e egër, stambeku, antilopa
dhe kaprolli. 6 Mund të hani çdo kafshë që
e ka thundrën të ndarë, dhe që përtypet
midis kafshëve. 7 Por nga ato që vetëm
përtypen dhe që kanë vetëm thundrën
të ndarë nuk do të hani devenë, lepurin
dhe baldosën, që përtypen por nuk e kanë
thundrën të ndarë; për ju janë të papastra;
8 edhe derri, që e ka thundrën të ndarë
por nuk përtypet, është i papastër për
ju. Nuk do të hani mishin e tyre dhe
nuk do të prekni trupat e tyre të vdekur.
9 Ndër të gjitha kafshët që rrojnë në ujë,
mund të hani të gjitha ato që kanë pendë
dhe luspa; 10 por nuk do të hani asnjë
nga ato që nuk kanë pendë dhe luspa;
janë të papastra për ju. 11 Mund të hani
çdo zog të pastër; 12 por nuk do të hani
këto: shqiponjën, shqiponjën e detit dhe
fajkuan e detit, 13 qiftin, fajkuan dhe çdo
lloj zhgabe, 14 çdo lloj korbi, 15 strucin,
kukuvajkën mjekroshe, pulëbardhën
dhe çdo lloj krahathatë, 16 bufin, ibisin,
mjellmën, 17 pelikanin, martin peshkatarin,
kormoranin, 18 lejlekun, çdo lloj gate,
pupëzën dhe lakuriqin e natës. 19 Çdo insekt
që fluturon është i papastër për ju; nuk
do ta hani. 20 Por mund të hani çdo zog që
është i pastër. 21 Nuk do të hani asnjë kafshë
që ka ngordhur në mënyrë të natyrshme;
mund t'ua jepni të huajve që janë brenda
portave tuaja që t'i hanë ose mund t'ua
shisni një të huaji, sepse ti je një popull që
i je shenjtëruar Zotit, Perëndisë tënd. Nuk
do ta gatuash kecin bashkë në qumështin
e nënes së tij. 22 Do të zotohesh të japësh të
dhjetën e asaj që mbjell dhe që të prodhon
ara çdo vit. 23 Do të hash përpara Zotit,
Perëndisë tënd, në vendin që ai ka zgjedhur
si vendbanim për emrin e tij, të dhjetën e
grurit tënd, të mushtit tënd, të vajit tënd,
dhe pjelljen e parë të tufave të bagëtive
të trasha dhe të imta, në mënyrë që ti të

mësosh të kesh gjithnjë frikë nga Zoti,
Perëndia yt. 24 Por në rast se rruga është
shumë e gjatë për ty dhe nuk mund t'i çosh
deri atje të dhjetat, sepse vendi që Zoti,
Perëndia yt, ka caktuar për të vendosur
emrin e tij është shumë larg nga ty, kur
Zoti, Perëndia yt, do të të ketë bekuar,
25 atëherë do t'i këmbesh ato me para dhe
me paratë në dorë do të shkosh në vendin
që ka zgjedhur Zoti, Perëndia yt; 26 dhe do t'i
përdorësh këto para për të blerë të gjitha
ato që dëshiron zemra jote: lopë, dele, verë,
pije dehëse, ose çfarëdo gjë që dëshiron
zemra jote; dhe aty do të hash përpara
Zotit, Perëndisë tënd, dhe do të gëzohesh
ti bashkë me familjen tënde. 27 Përveç
kësaj nuk do të lesh pas dore Levitin, që
banon brenda portave të tua, sepse ai nuk
ka pjesë as trashëgimi me ty. 28 Në fund
të çdo tre viteve, do të vësh mënjanë të
gjitha të dhjetat e prodhimeve të tua të
vitit të tretë, dhe do t'i vendosësh brenda
portave të tua; 29 dhe Leviti, që nuk ka pjesë
as trashëgimi me ty, dhe i huaji, jetimi dhe
e veja që gjenden brenda portave të tua, do
të vinë, do të hanë dhe do të ngopen, me
qëllim që Zoti, Perëndia yt, të të bekojë në
çdo punë që do të të zërë dora".

15

1 "Në mbarim të çdo shtatë viteve do të
bësh faljen e borxheve. 2 Dhe kjo do të jetë
forma e faljes: Çdo huadhënës do të falë atë
që i ka dhënë hua të afërmit të tij; nuk do
të kërkojë kthimin e saj nga i afërmi dhe
nga vëllai i tij, sepse është shpallur falja
e borxheve nga Zoti. 3 Mund ta kërkosh
borxhin nga i huaji; por do t'i falësh vëllait
tënd atë që ai të ka marrë hua. 4 Nuk do të
ketë asnjë nevojtar midis jush, sepse Zoti
do të të bekojë me të madhe në vendin që
Zoti, Perëndia yt, po të jep si trashgimi, që
ti ta zotërosh, 5 por vetëm me kusht që ti
t'i bindesh me zell zërit të Zotit, Perëndisë
tënd, duke pasur kujdes të zbatosh në prak-
tikë të gjitha këta urdhërimet, që sot të
cakton. 6 Sepse Zoti, Perëndia yt, do të të
bekojë siç të ka premtuar; atëherë do t'u
japësh hua shumë kombeve, por ti nuk do
të kërkosh hua; do të sundosh mbi shumë
kombe, por ato nuk do të sundojnë mbi ty.
7 Në rast se ke ndonjë vëlla nevojtar midis
jush, midis ndonjë prej qyteteve që Zoti,
Perëndia yt, po të jep, nuk do të fortësosh
zemrën dhe nuk do të mbyllësh dorën para
vëllait tënd nevojtar; 8 por do t'i hapësh me
zemërgjerësi dorën tënde dhe do t'i japësh
hua aq sa i nevojitet për të përballuar
nevojat që ka. 9 Ki kujdes që të mos ketë
asnjë mendim të keq në zemrën tënde, i
cili të të bëjë të thuash: "Viti i shtatë, viti
i familjes, është afër", dhe ta shikosh me sy
të keq vëllanë tënd nevojtar dhe të mos i
japësh asgjë; ai do të bërtiste kundër teje
para Zotit dhe ti do të mëkatoje. 10 Jepi me
bujari dhe zemra jote të mos trishtohet kur
i jep, sepse pikërisht për këtë Zoti, Perëndia
yt, do të të bekojë në çdo punë tënden dhe
në çdo gjë që do të të zërë dora. 11 Sepse
nevojtarët nuk do të mungojnë kurrë në
vend, prandaj unë po të jap këtë urdhërim
tënd dhe të them: "Hapja me bujari dorën
tënde vëllait tënd, të varfërit tënd dhe
nevojtarit në vendin tuaj". 12 Në rast se
një vëlla apo një motër hebre shitet te ti,
do të të shërbejë gjashtë vjet; por vitin e
shtatë do ta lësh të ikë i lirë. 13 Dhe kur
do ta lësh të ikë i lirë, nuk do ta lësh të
shkojë duarbosh; 14 do t'i japësh bujarisht
dhurata nga kopeja jote, nga lëmi dhe nga
hambari yt; do ta bësh pjestar të bekimeve
me të cilat Zoti, Perëndia yt, të ka mbushur;
15 dhe nuk do të harrosh se ke qenë skllav
në vendin e Egjiptit dhe se Zoti, Perëndia
yt, të ka liruar; prandaj sot të urdhëroj
këtë. 16 Por në rast se ai të thotë: "Nuk dua
të largohem prej teje", sepse të do ty dhe
shtëpinë tënde, sepse ka mbarësi bashkë
me ty, 17 atëherë do të marrësh një fëndyell,
do t'i shposh veshin kundër portës dhe ai
do të jetë skllavi yt për gjithnjë. Po ashtu do
të veprosh me skllaven tënde. 18 Nuk duhet
të të duket e vështirë ta nisësh të lirë, sepse
të ka shërbyer gjashtë vjet me gjysmën e
pagës së një argati; dhe Zoti, Perëndia yt,
do të bekojë të gjitha veprimet e tua. 19 Do
t'i shenjtërosh Zotit, Perëndisë tënd, tërë
pjelljet e para meshkuj të bagëtive të tua të
trasha dhe të imta. Nuk do të bësh asnjë
punë me pjelljen e parë të lopës sate dhe
nuk do të qethësh pjelljen e parë të deles
sate. 20 Do t'i hash çdo vit, ti dhe familja jote,
përpara Zotit, Perëndisë tënd, në vendin që
Zoti ka zgjedhur. 21 Por në qoftë se kafsha
ka ndonjë të metë, në rast se është e çalë,
e verbër, apo ka ndonjë të metë tjetër të

rëndë, nuk do t'ia flijosh Zotit, Perëndisë
tënd; 22 do ta hash brenda portave të tua;
të papastrin dhe të pastrin mund ta hanë
njëlloj sikur të ishte një gazelë apo një dre.
23 Por nuk do të hash gjakun e tyre; do ta
derdhësh në tokë si uji".

16

1 "Respekto muajin e Abibit dhe kremto
Pashkën për nder të Zotit, Perëndisë tënd,
sepse në muajin e Abibit Zoti, Perëndia yt,
të nxori nga Egjipti, gjatë natës. 2 Do t'i bësh
fli, pra, Pashkën e Zotit, Perëndisë tënd, me
bagëti të trasha dhe të imta, në vendin që
Zoti ka zgjedhur për të ruajtur emrin e tij.
3 Dhe nuk do të hash bashkë me të bukë të
mbrujtur; shtatë ditë do të hash bukë të
ndorme (sepse dole me nxitim nga vendi i
Egjiptit), me qëllim që ta kujtosh ditën që
dole nga Egjipti tërë ditët e jetës sate. 4 Nuk
do të shihet maja pranë teje, brenda tërë
kufijve të tua, për shtatë ditë me radhë; dhe
nuk do të mbetet asgjë nga mishi që flijove
mbrëmjen e ditës së parë për gjithë natën
deri në mëngjes. 5 Nuk do të mund ta flijosh
Pashkën në çfarëdo qyteti që Zoti, Perëndia
yt, të jep, 6 por do ta flijosh Pashkën vetëm
në vendin që Zoti, Perëndia yt, ka zgjedhur
për të ruajtur emrin e tij; do ta flijosh në
mbrëmje, në perëndim të diellit, në orën që
dole nga Egjipti. 7 Do ta pjekësh viktimën
dhe do ta hash në vendin që Zoti, Perëndia
yt, ka zgjedhur; dhe në mëngjes do të
largohesh dhe do të kthehesh në çadrat e
tua. 8 Gjashtë ditë me radhë do të hash bukë
të ndorme; dhe ditën e shtatë do të mbahet
një asamble solemne për nder të Zotit,
Perëndisë tënd; ti nuk do të bësh gjatë kësaj
dite asnjë punë. 9 Do të numërosh shtatë
javë; fillo të numërosh shtatë javë nga
koha që fillon të korrësh grurin; 10 pastaj
do ta kremtosh festën e Javëve për nder të
Zotit, Perëndisë tënd, duke bërë ofertat e
tua vullnetare dhe kjo në masën që Zoti,
Perëndia yt, të bekon. 11 Dhe do të gëzosh
përpara Zotit, Perëndisë tënd, ti, biri yt dhe
bija jote, shërbëtori yt dhe shërbëtorja jote,
Leviti që ndodhet brenda portave të tua,
dhe i huaji, jetimi dhe e veja që ndodhen
në mes teje, në vendin që Zoti, Perëndia
yt, ka zgjedhur për të ruajtur emrin e tij.
12 Do të kujtosh që ke qenë skllav në Egjipt
dhe do të kujdesesh t'i zbatosh në praktikë
këto statute. 13 Do të kremtosh festën e Ka-
solleve shtatë ditë me radhë, mbasi të kesh
mbledhur prodhimin e lëmit dhe të fushës
sate; 14 dhe do të gëzohesh në festën tënde,
ti, biri yt dhe bija jote, shërbëtori yt dhe
shërbëtorja jote, dhe Leviti, i huaji, jetimi
dhe e veja që ndodhen brenda portave të
tua. 15 Do të kremtosh një festë për shtatë
ditë me radhë për nder të Zotit, Perëndisë
tënd, në vendin që Zoti ka zgjedhur, sepse
Zoti, Perëndia yt, do të bekojë të gjitha
të korrat e tua dhe tërë punën e duarve
të tua, dhe ti do të jesh shumë i kënaqur.
16 Tri herë në vit çdo mashkull i yt do t'i
paraqitet Zotit, Perëndisë tënd, në vendin
që ai ka zgjedhur, në festën e bukëve në
festën të ndorme, në festën të Javëve dhe
të Kasolleve; asnjeri prej tyre nuk do të
paraqitet para Zotit duarbosh. 17 Por secili
do të japë nga pjesa e tij simbas bekimit
që Zoti, Perëndia yt, të ka dhënë. 18 Do të
caktosh gjykatës dhe zyrtarë brenda por-
tave të tua për çdo fis tëndin, në të gjitha
qytetet që Zoti, Perëndia yt, të jep; dhe
ata do ta gjykojnë popullin me vendime të
drejta. 19 Nuk do ta prishësh drejtësinë, nuk
do të tregohesh i anshëm dhe nuk do të
pranosh dhurata, sepse dhurata i verbon
sytë e njerëzve të urtë dhe korrupton fjalët
e njerëzve të drejtë. 20 Do të zbatosh plotë-
sisht drejtësinë, në mënyrë që ti të jetosh
dhe të zotërosh vendin që Zoti, Perëndia yt,
po të jep. 21 Nuk do të ngresh për ty asnjë
Asherah, me asnjë lloj druri pranë altarit që
do t'i ndërtosh Zotit, Perëndisë tënd; 22 dhe
nuk do të ngresh asnjë shtyllë të shenjtë, që
Zoti, Perëndia yt, urren".

17

1 "Nuk do t'i flijosh Zotit, Perëndisë tënd,
ka, dele ose dhi që kanë ndonjë të metë
ose gjymtim, sepse kjo do t'ishte një gjë
e neveritshme për Zotin, Perëndinë tënd.
2 Në rast se gjendet midis teje, në një nga
qytetet që Zoti, Perëndia yt, po të jep, një
burrë apo një grua që bën atë që është e
keqe për sytë e Zotit, Perëndisë tënd, duke
shkelur besëlidhjen e tij, 3 dhe që shkon t'u
shërbej perëndive të tjera dhe bie përm-
bys para tyre, para diellit, hënës apo tërë
ushtrisë qiellore, gjë që unë nuk të kam
urdhëruar, 4 dhe që të është referuar dhe
që ke dëgjuar të flitet për të, atëherë hetoje

me kujdes; dhe në qoftë se është e vërtetë
dhe e sigurtë se ky akt i neveritshëm është
kryer në Izrael, 5 do ta çosh në portat e
qytetit tënd atë burrë ose grua që ka kryer
këtë veprim të keq, dhe do ta vrasësh me
gurë atë burrë ose atë grua; dhe kështu
ata do të vdesin 6 Ai që duhet të vdesë do
të dënohet me vdekje me deponimin e dy
apo tri dëshmitarëve, por nuk do të dënohet me vdekje askush me deponimin e një
dëshmitari të vetëm. 7 Dora e dëshmitarëve
do të jetë e para që do të ngrihet kundër
tij për t'i shkaktuar vdekjen; pastaj do të
ngrihet dora e të gjithë popullit; kështu do
të çrrënjosësh të keqen nga gjiri yt. 8 Në rast
se të paraqitet një rast shumë i vështirë për
t'u gjykuar, midis vrasësve, midis një padie
e tjetrës, midis një plagosjeje e tjetrës,
grindje brenda portave të shtëpisë sate,
atëherë do të 9 dhe do të takohesh me
priftërinjtë levitikë dhe me gjykatësit në
funksion në atë kohë dhe do të këshillohesh me ta; atëherë ata do të shpallin
vendimin e gjyqit; 10 dhe ti do t'i përmbahesh vendimit që ata të kanë treguar në
vendin ku Zoti ka zgjedhur dhe do të kujdesesh të bësh të gjitha ato që të kanë mësuar.
11 Do t'i përmbahesh ligjit që të kanë mësuar
dhe vendimit që të kanë deklaruar; nuk
do të shmangesh nga vendimi që të kanë
treguar as djathtas, as majtas. 12 Por njeriu
që do të veprojë me mendjemadhësi dhe
nuk do ta dëgjojë priftin që ndodhet aty
për t'i shërbyer Zotit, Perëndisë tënd, ose
gjykatësit, ky njeri ka për të vdekur; kështu
do të shkulësh të keqen nga Izraeli; 13 tërë
populli do të mësojë kësisoj atë që ndodhi,
do të ketë frikë dhe nuk do të veprojë
me mendjemadhësi. 14 Kur do të hysh në
vendin që Zoti, Perëndia yt, po të jep dhe
do ta shtiesh në dorë dhe do të banosh atje,
në rast se do të thuash: "Dua të caktoj mbi
mua një mbret ashtu si tërë kombet që më
rrethojnë", 15 do të caktosh mbi ty mbretin
që Zoti, Perëndia yt, ka për të zgjedhur.
Do të caktosh mbi ty një mbret të zgjedhur
midis vëllezërve të tu; nuk mund të caktosh
mbi ty një të huaj që të mos jetë vëllai
yt. 16 Por ai nuk duhet të ketë një numër
të madh kuajsh, as ta kthejë popullin në
Egjipt për të shtënë në dorë një numër të
madh kuajsh, sepse Zoti ju ka thënë: "Nuk
do të ktheheni më në atë rrugë". 17 Nuk
duhet të ketë një numër të madh grash,
me qëllim që zemra e tij të mos shthuret;
dhe nuk duhet të grumbullojë për vete një
sasi të madhe argjendi dhe ari. 18 Përveç
kësaj, kur të ulet mbi fronin e mbretërisë
së tij, do të shkruajë për veten e tij në një
libër një kopje të këtij ligji, simbas kopjes
së priftërinjve levitikë. 19 Do ta mbajë pranë
vetes këtë libër dhe do ta lexojë çdo ditë
të jetës së tij, që të mësojë të ketë frikë
nga Zoti, Perëndia i tij, dhe të zbatojë në
praktikë të gjitha fjalët e këtij ligji dhe
të këtyre statuteve, 20 me qëllim që zemra
e tij të mos ngrihet mbi vëllezërit e tij
dhe të mos shmanget nga ky urdhërim as
djathtas, as majtas, dhe të zgjasë kështu
ditët e mbretërimit të tij, ai vetë dhe bijtë e
tij, në mes të Izraelit".

18

1 "Tërë priftërinjtë levitë, tërë fisi i Levit,
nuk do të kenë pjesë as trashëgimi në
Izrael; do të jetojnë me flijimet e bëra me
zjarr për Zotin, trashëgimi e tij. 2 Nuk do
të kenë asnjë trashëgimi nga vëllezërit e
tyre; sepse Zoti është trashëgimia e tyre,
ashtu siç ua ka thënë. 3 Kjo është ajo që i
detyrohet priftit populli, ata që ofrojnë një
flijim, qoftë një lopë, një dele apo një dhi;
ata do t'i japin priftit shpatullat, nofullat
dhe plëndësin. 4 Do t'i japësh prodhimin e
parë të grurit tënd, të mushtit tënd dhe të
vajit tënd, si dhe qethjen e parë të dhenve
të tua; 5 sepse Zoti, Perëndia yt, e ka zgjedhur midis gjithë fiseve të tu për të kryer
shërbimin në emër të Zotit, atë vetë dhe
bijtë e tij për gjithnjë 6 Por në rast se një
Levit, që ka ardhur nga një prej qyteteve
të tua të të gjithë Izraelit, ku ai banonte,
vjen me gjithë dëshirën e zemrës së tij në
vendin e zgjedhur nga Zoti, 7 atëherë ai
do të mund të shërbejë në emër të Zotit,
Perëndisë së tij, ashtu si gjithë vëllezërit
e tij Levitë që ndodhen aty përpara Zotit.
8 Ata do të marrin për mbajtjen e tyre pjesë
të barabarta, përveç parave nga shitja e
pasurisë së tyre. 9 Kur do të hysh në vendin
që Zoti, Perëndia yt, po të jep, nuk do të
mësosh të shkosh pas veprave të neveritshme të këtyre kombeve. 10 Të mos gjendet
midis teje ndonjë që e kalon birin ose bijën
e vet nëpër zjarr, as ndonjë që praktikon

shortarinë, bën parashikime, interpreton
shenjat dhe merret me magji, 11 as ai që
përdor yshtje, as mediume që konsultojnë
frymat, as magjistarë, as ai që ndjell të
vdekurit, 12 sepse të gjithë ata që merren
me këtë punë neveriten nga Zoti; dhe për
shkak të kësaj neverie, Zoti është duke i
përzënë para teje. 13 Ti do të jesh i përkryer
para Zotit, Perëndisë tënd; 14 sepse kombet,
që ti do të dëbosh, i kanë dëgjuar shortarët
dhe magjistarët; kurse ty, Zoti, Perëndia yt,
nuk të ka lejuar të veprosh kështu. 15 Zoti,
Perëndia yt, do të krijojë për ty një profet
si unë në mes teje dhe vëllezërve të tu; atë
keni për ta dëgjuar, 16 në bazë të gjithë atyre
gjërave që i kërkove Zotin, Perëndinë tënd,
në Horeb, ditën e asamblesë, kur the: "Të
mos dëgjoj më zërin e Zotit, Perëndisë tim,
dhe të mos shoh më këtë zjarr të madh, që
unë të mos vdes". 17 Dhe Zoti më tha: "Atë
që thanë, është mirë; 18 unë do të nxjerr për
ta një profet nga gjiri i vëllezërve të tyre
dhe do të vë në gojën e tij fjalët e mia, dhe
ai do t'u thotë atyre të gjitha ato që unë do
t'i urdhëroj. 19 Dhe do të ndodhë që në se
dikush nuk i dëgjon fjalët e mia që ai thotë
në emrin tim, unë do t'i kërkoj llogari. 20 Por
profeti që pretendon të thotë në emrin tim
një gjë për të cilën unë e kam urdhëruar ta
thotë ose që flet në emër të perëndive të
tjera, ai profet do të vritet". 21 Dhe në se
ti thua në zemrën tënde: "Si do të bëjmë
për të dalluar fjalën që Zoti nuk ka thënë?".
22 Kur profeti flet në emër të Zotit dhe kjo
gjë nuk ndodh dhe nuk realizohet, kemi të
bëjmë me një gjë që Zoti nuk e ka thënë; e
ka thënë profeti me mendjemadhësi; mos
ki frikë prej tij".

19

1 "Kur Zoti, Perëndia yt, të ketë shfaro-
sur kombet e vendeve që të jep dhe ti t'i
kesh dëbuar dhe të banosh në qytetet dhe
shtëpitë e tyre, 2 do të veçosh tri qytete,
në mes të vendit, që Zoti, Perëndia yt, të
jep si trashëgimi. 3 Do të përgatisësh rrugë
dhe do ta ndash në tri pjesë vendin që Zoti,
Perëndia yt, të jep si trashëgimi, me qëllim
që çdo vrasës të mund të strehohet në të.
4 Dhe ky është rregulli për vrasësin që stre-
hohet aty, që të shpëtojë jetën e tij: kushdo
që ka vrarë të afërmin e tij pa dashje, pa e
urryer më parë. 5 Kështu, kur dikush shkon
me shokun e tij në pyll për të prerë dru
dhe, ndërsa i bie një druri me sëpatë, sëpata
del nga bishti dhe godet shokun që pastaj
vdes, ai person do të strehohet në një nga
këto qytete dhe do ta shpëtojë jetën; 6 sepse
hakmarrësi i gjakut, ndërsa zemërimi i vlon
në zemër, të mos e ndjekë vrasësin dhe ta
arrijë, kur rruga është shumë e gjatë, dhe
ta vrasë edhe pse nuk e meriton vdekjen,
sepse në të kaluarën nuk e kishte urryer
shokun e tij. 7 Prandaj të urdhëroj në këtë
mënyrë: "Veço tri qytete". 8 Në rast se më
pas Zoti, Perëndia yt, zgjeron kufijtë e tu,
ashtu si u është betuar etërve të tu dhe ta
jep tërë vendin që u kishte premtuar t'ua
jepte etërve të tu, 9 në rast se ti respek-
ton këto urdhra që unë të jap sot, duke
e dashur Zotin, Perëndinë tënd, dhe duke
ecur gjithnjë në rrugët e tij, atëherë do t'u
shtosh tri qytete të tjera tri të parave, 10 me
qëllim që të mos derdhet gjak i pafajshëm
në mes të vendit që Zoti, Perëndia yt, të
jep si trashëgimi dhe ti të mos bëhesh fajtor
për vrasje. 11 Por në rast se një njeri urren
të afërmin e tij, i zë pritë, e sulmon dhe
e plagos për vdekje, dhe pastaj strehohet
në një nga këto qytete, 12 pleqtë e qytetit
të tij do të dërgojnë ta marrin që andej
dhe do t'ia dorëzojnë hakmarrësit të gjakut
që të vritet. 13 Syri yt nuk do të ketë
mëshirë për të, por do t'i heqësh Izraelit
fajin që ka derdhur gjak të pafajshëm, dhe
kështu do të kesh mbarësi. 14 Nuk do të
lëvizësh kufijtë e të afërmit tënd, të ven-
dosura nga pasardhësit në trashëgiminë që
do të gëzosh në vendin që Zoti, Perëndia
yt, të jep në zotërim. 15 Një dëshmitar i
vetëm nuk mjafton për të akuzuar dikë për
çfarëdo krimi apo mëkati të kryer; fakti do
të përcaktohet me deponimin e dy ose tre
dëshmitarëve. 16 Në rast se kundër dikujt
ngrihet një dëshmitar i rremë dhe e akuzon
për një krim, 17 atëherë dy njerëzit midis
të cilëve zhvillohet mosmarrëveshja do të
paraqiten përpara Zotit, përpara priftërin-
jve dhe gjykatësve në funksion ato ditë.
18 Gjykatësi do ta hetojë me kujdes çështjen;
dhe në rast se del që ai dëshmitar është
një dëshmitar i rremë, që ka deponuar
gënjeshtra kundër vëllait, 19 atëherë do t'i
bëni atij atë që kishte ndër mënd t'i bënte
vëllait të tij. Kështu do ta shkulni të keqen
nga mesi juaj. 20 Të tjerët do ta mësojnë dhe

do të trëmben, dhe qysh atëherë nuk do të
kryhet më në mes tuaj një veprim aq i keq.
21 Syri yt nuk do të ketë mëshirë, por do t'i
përmbahet rregullit jetë për jetë, sy për sy,
dhëmb për dhëmb, dorë për dorë, këmbë
për këmbë".

20

1 "Kur të shkosh në luftë kundër armiqve
të tu dhe të shikosh kuaj, qerre dhe njerëz
në një numër më të madh se ato që ke ti,
mos ki frikë prej tyre, sepse Zoti, Perëndia
yt, që të bëri të ngjitesh nga vendi i Egjiptit,
është me ty. 2 Kështu, në çastin kur do të
jeni duke filluar betejën, prifti do të dalë
përpara dhe do t'i flasë popullit 3 dhe do
t'i thotë: "Dëgjo, Izrael! Sot jeni gatitur
për t'u ndeshur me armiqtë tuaj; zemra
juaj të mos ju ligështohet; mos kini frikë,
mos e humbni dhe mos u trembni para
tyre, 4 sepse Zoti, Perëndia juaj, është ai që
ecën me ju për të luftuar për ju kundër
armiqve tuaj dhe për t'ju shpëtuar". 5 Pastaj
oficerët do t'i flasin popullit, duke thënë:
"A ka njeri që ka ndërtuar një shtëpi të
re dhe ende nuk e ka përuruar? Le të
shkojë dhe të kthehet në shtëpinë e tij, që
të mos vdesë gjatë betejës dhe një tjetër
të përurojë shtëpinë e tij. 6 A ka njeri të
ketë mbjellë një vresht dhe të mos ketë
shijuar akoma frutet e tij? Le të shkojë
e të kthehet në shtëpi të tij, që të mos
vdesë gjatë betejës dhe një tjetër të gëzojë
frytet e tij. 7 A ka njeri që është fejuar me
një femër dhe nuk e ka marrë akoma me
vete? Le të shkojë dhe të kthehet në shtëpi
të tij, që të mos vdesë në betejë dhe një
tjetër ta marrë atë". 8 Pastaj oficerët do t'i
flasin akoma popullit, duke i thënë: "A ka
ndonjë që ka frikë dhe të cilit i mungon
guximi? Le të shkojë dhe të kthehet në
shtëpi të tij, që guximi i vëllezërve të tij
të mos mehet ashtu si i ndodhi atij". 9 Kur
oficerët të kenë mbaruar së foluri popullit,
do të caktojnë komandantët e trupave të
popullit. 10 Kur t'i afrohesh një qyteti për ta
sulmuar, do t'i ofrosh së pari paqen. 11 Në
qoftë se pranon ofertën tënde të paqes dhe
t'i hap dyert e tij, tërë populli që ndodhet
aty ka për të paguar haraçin dhe do të të
shërbejë. 12 Por në rast se nuk do të bëjë
paqe me ty dhe kërkon luftë kundër teje,
atëherë ti do ta rrethosh. 13 Kur më vonë
Zoti, Perëndia yt, do të ta japë në dorë, do
të vrasësh me shpatë tërë meshkujt e tij;
14 por gratë, fëmijët, bagëtinë dhe të gjitha
ato që ndodhen në qytetet, tërë prenë e
tij, do t'i marrësh si plaçkën tënde; dhe do
të hash plaçkën e armiqve të tu që Zoti,
Perëndia yt, të ka dhënë. 15 Kështu do të
veprosh në të gjitha qytetet që janë shumë
larg nga ti dhe që nuk janë qytete të këtyre
kombeve. 16 Por nga qytetet e këtyre popu-
jve që Zoti, Perëndia yt, të jep si trashëgimi,
nuk ke për të lënë asgjë që merr frymë;
17 por do të vendosësh shfarosjen e plotë
të tyre, domethënë të Hitejve, të Amore-
jve, të Kananejve, të Perezejve, të Hivejve
dhe të Jebusejve, ashtu si të ka urdhëruar
Zoti, Perëndia yt, 18 me qëllim që ata të
mos ju mësojnë të imitoni tërë ndyrësirat
që bëjnë për perënditë e tyre, dhe ju të
mos mëkatoni kundër Zotit, Perëndisë tuaj.
19 Kur të rrethosh një qytet për një kohë
të gjatë, duke luftuar kundër tij, për ta
shtënë në dorë, nuk do të shkatërrosh
drurët frutorë me goditje të sëpatës, do të
hash frutat e tyre dhe nuk do t'i rrëzosh;
sepse vallë druri i fushës a është njeri që ti
ta përdorësh në rrethimin? 20 Por mund të
shkatërrosh dhe të rrëzosh gjithë drurët që
ti e di që nuk janë frutorë, për të ndërtuar
vepra rrethimi kundër qytetit që të lufton,
deri sa ai të bjerë".

21

1 "Në rast se në vendin që Zoti, Perëndia
yt, është duke të dhënë, gjindet një i vrarë,
i shtrirë në një fushë, dhe nuk dihet se
kush e ka vrarë, 2 pleqtë dhe gjykatësit e
tu do të dalin dhe do të masin largësinë
midis të vrarit dhe qyteteve që ndodhen
rreth e rrotull. 3 Pastaj pleqtë e qytetit
më të afërt me të vrarin do të marrin një
mëshqerrë që nuk ka punuar akoma dhe as
nuk është mbrehur. 4 Pleqtë e atij qyteti
do ta zbresin mëshqerrën pranë një rrjedhe
uji, në një vend as të lëruar as të mbjellë,
dhe aty afër rrjedhës së ujit do t'ia thyejnë
qafën mëshqerrës. 5 Pastaj do të afrohen
priftërinjtë, bij të Levit, sepse Zoti, Perën-
dia yt, i ka zgjedhur për të shërbyer dhe
për të dhënë bekimin në emër të Zotit, dhe
fjala e tyre duhet të zgjidhë çdo mosmar-
rëveshje dhe çdo dëmtim trupor. 6 Atëherë
tërë pleqtë e qytetit, që është më afër me

të vrarin, do të lajnë duart mbi mëshqerrën
së cilës i është thyer qafa pranë rrjedhës së
ujit; 7 dhe, duke marrë fjalën, do të thonë:
"Duart tona nuk e kanë derdhur këtë gjak,
as sytë tona s'e kanë parë. 8 O Zot, fale
popullin tënd Izrael që ti ke çliruar, dhe
mos i ngarko fajin e gjakut të pafajshëm
popullit tënd Izrael". Dhe ai gjak do t'u falet
atyre. 9 Kështu ti do të heqësh nga vetja jote
fajin e gjakut të pafajshëm, duke bërë atë
që është e drejtë në sytë e Zotit. 10 Kur të
shkosh në luftë kundër armiqve të tu dhe
Zoti, Perëndia yt, të t'i japë në dorë dhe ti t'i
zësh robër, 11 në rast se sheh midis robërve
një grua të pashme dhe të pëlqen aq sa të
duash ta bësh bashkëshorten tënde, 12 do ta
çosh në shtëpinë tënde, dhe ajo do të rruajë
kokën dhe do të presë thonjtë, 13 do të heqë
rrobat e robinjës, do të banojë në shtëpinë
tënde dhe do të mbajë zi një muaj të tërë
për të atin dhe për të ëmën, pastaj ti do të
hysh te ajo dhe do të jesh bashkëshorti i saj
dhe ajo do të jetë bashkëshortja jote. 14 Në
qoftë se më vonë nuk të pëlqen më, do ta
lësh të shkojë ku të dojë, por nuk mund ta
shesësh për para as ta trajtosh si skllave,
sepse ti e ke poshtëruar. 15 Në qoftë se një
burrë ka dy gra, dhe njerën e dashuron dhe
tjetrën e urren, dhe si e dashuruara ashtu
dhe ajo e urryera i kanë lindur fëmijë, në
rast se i parëlinduri është fëmija e gruas
së urryer, 16 ditën që u lë me testament
pasurinë që zotëron bijve, nuk mund t'i
shënojë të drejtën e paralindjes djalit të
gruas që dashuron duke e preferuar nga
djali i gruas që urren që është i parëlinduri;
17 por do të njohë si të parëlindur djalin e
gruas së urryer, duke i dhënë një pjesë të
dyfishtë të të gjitha atyre që zotëron; sepse
ai është prodhimi i parë i fuqisë së tij dhe
atij i përket e drejta e paralindjes. 18 Në
qoftë se një burrë ka një fëmijë kokëfortë
dhe rebel që nuk i bindet as zërit të babait,
as atij të nënës dhe me gjithëse e kanë
ndëshkuar, nuk u bindet atyre, 19 i ati dhe e
ëma do ta marrin dhe do ta çojnë te pleqtë
e qytetit të tij, në portën e vendit ku banon,
20 dhe do t'u thonë pleqve të qytetit: "Ky
biri ynë është kokëfortë dhe rebel; nuk
do t'i bindet zërit tonë; është grykës dhe
pijanec". 21 Atëherë tërë banorët e qytetit
të tij do ta vrasin me gurë dhe ai ka për të
vdekur; kështu do të shrrënjosësh të keqen
nga mesi yt, tërë Izraeli do ta mësojë dhe
do të ketë frikë. 22 Në rast se dikush ka
kryer një krim që meriton vdekjen dhe ka
pësuar vdekjen, dhe ti e ke varur në një
dru, 23 kufoma e tij nuk do të rrijë tërë natën
mbi pemën, por do ta varrosësh po atë ditë;
sepse ai që rri varur është i mallkuar nga
Perëndia, dhe ti nuk do ta ndotësh tokën që
Zoti, Perëndia yt, të jep si trashëgimi".

22

1 "Në qoftë se shikon kaun ose delen e
vëllait tënd që e kanë humbur rrugën, ti
nuk do të bësh sikur nuk i ke parë, por
do ta marrësh përsipër t'ia çosh përsëri
vëllait tënd. 2 Dhe në qoftë se vëllai yt nuk
banon afër teje dhe ti nuk e njeh, do ta
çosh kafshën në shtëpinë tënde deri sa yt
vëlla të fillojë ta kërkojë; dhe atëherë do
t'ia kthesh. 3 Në të njëjtën mënyrë do të
veprosh me gomarin, rrobat dhe çfarëdo
send tjetër që yt vëlla ka humbur dhe ti ke
gjetur; ti nuk do të bësh sikur nuk i ke parë.
4 Në qoftë se ti shikon gomarin e vëllait tënd
apo kaun e tij të rrëzuar gjatë rrugës, ti nuk
do të bësh sikur nuk i ke parë, por do të
ndihmosh tët vëlla për t'i ngritur. 5 Gruaja
nuk do të veshë rroba burrash, as burri
nuk ka për të veshur rroba grash, sepse
kushdo që bën gjëra të tilla neveritet nga
Zoti, Perëndia yt. 6 Në rast se rrugës të rastis
të gjesh mbi një dru ose për tokë një fole
zogu me gjithë të vegjëlit ose me vezët dhe
nënën që ngroh të vegjëlit apo vezët, nuk
ke për të marrë nënën me të vegjëlit; 7 do
të lesh nënën të ikë dhe do të marrësh për
vete të vegjëlit, që ti të kesh mbarësi dhe
të zgjatësh ditët e tua. 8 Kur të ndërtosh një
shtëpi të re do të ngresh një parapet rreth
çatisë së saj për të mos tërhequr një faj
gjaku mbi shtëpinë tënde, në rast se dikush
rrëzohet nga çatia. 9 Nuk do të mbjellësh në
vreshtin tënd farëra të llojeve të ndryshme,
me qëllim që prodhimi i asaj që ke mbjellë
dhe renta e vreshtit të mos preken. 10 Nuk
do të punosh njëkohësisht me një ka dhe
një gomar. 11 Nuk do të veshësh rroba të
bëra me një stof të përzierë leshi dhe liri.
12 Nuk do të vësh theka në katër cepat e
mantelit me të cilin mbulohesh. 13 Në qoftë
se një burrë martohet me një grua, hyn
tek ajo dhe pastaj fillon ta urrejë, 14 dhe e

padit për gjëra të turpshme dhe i nxjerr
një nam të keq, duke thënë: "Mora këtë
grua, por kur iu afrova nuk gjeta tek ajo
shenjat e virgjërisë", 15 babai dhe nëna e së
resë do të marrin shenjat e virgjërisë së
saj dhe do t'ua tregojnë pleqve të qytetit,
te porta; 16 dhe babai i së resë do t'u thotë
pleqve: "Unë ia dhashë time bijë për grua
këtij burri, por ai filloi ta urrejë, 17 dhe
tani e akuzon për gjëra të turpshme, duke
thënë: Nuk gjeta tek jote bijë shenjat e
virgjërisë; por këto janë shenjat e virgjërisë
të bijës sime". Dhe do të shpalosin çarçafin
përpara pleqve të qytetit. 18 Atëherë pleqtë
e atij qyteti do të marrin bashkëshortin dhe
do ta dënojnë me rrahje; 19 dhe duke qenë se
i ka hapur një nam të keq një virgjëreshe të
Izraelit, do t'i vënë një gjobë prej njëqind
siklash argjendi, që do t'ia japin të atit të së
resë; kështu ajo do të mbetet bashkëshorte
e tij dhe ai nuk do të mund ta përzërë deri
sa të rrojë. 20 Por në qoftë se vërtetohet
fakti dhe tek e reja nuk janë gjetur shenjat
e virgjërisë, 21 atëherë do ta nxjerrin të renë
te pragu i shtëpisë së babait të saj dhe
njerëzit e qytetit të saj do ta vrasin me gurë,
dhe ajo ka për të vdekur, sepse ka kryer
një vepër të turpshme në Izrael, duke u
bërë kurvë në shtëpinë e atit të saj. Kështu
do të shkulësh të keqen nga gjiri juaj 22 Në
rast se një burrë gjendet në shtrat me një
grua të martuar, do të vriten që të dy,
si burri që ka rënë me gruan dhe gruaja.
Kështu do të shkulësh të keqen nga gjiri i
Izraelit. 23 Kur një vajzë e virgjër është e
fejuar, dhe një burrë e gjen në qytet dhe
bie në shtrat me të, 24 që të dy do t'i çoni
në portën e atij qyteti dhe do t'i vritni me
gurë, dhe ata do të vdesin: vajza sepse,
ndonëse ishte në qytet, nuk bërtiti, dhe
burri sepse ka çnderuar gruan e të afërmit
të tij. Kështu do ta shkulësh të keqen nga
gjiri yt. 25 Por në rast se burri gjen një vajzë
të fejuar, në arë, e dhunon dhe shtrihet me
të, atëherë do të vritet vetëm burri që është
shtrirë me të; 26 por nuk do t'i bësh asgjë
vajzës; kjo nuk ka asnjë mëkat që meriton
vdekjen, sepse ky rast është si ai kur një
njeri ngrihet kundër të afërmit të tij dhe
e vret; 27 në fakt ai e gjeti në arë; vajza e
fejuar ka bërtitur, por nuk kishte njeri që
ta shpëtonte. 28 Në rast se një burrë gjen
një vajzë të virgjër që nuk është e fejuar,
e merr dhe bie në shtrat me të, dhe kapen
në flagrancë, 29 burri që është shtrirë me
të do t'i japë atit të vajzës pesëdhjetë sikla
argjendi dhe ajo do të bëhet bashkëshortja
e tij, sepse e ka çnderuar dhe nuk mund ta
përzërë sa të jetë gjallë. 30 Asnjeri nuk ka
për të marrë gruan e atit të tij, as ka për të
ngritur skajin e mbulesës së atit të tij".

23

1 "Ai që është tredhur me anë të shtypjes
apo të gjymtimit, nuk ka për të hyrë në
asamblenë e Zotit. 2 Një kopil nuk do të hyjë
në asamblenë e Zotit; asnjë nga pasardhësit
e tij, qoftë edhe ata të brezit të dhjetë, s'ka
për të hyrë në asamblenë e Zotit. 3 Amoniti
dhe Moabiti nuk do të hyjnë në asamblenë
e Zotit, asnjë nga pasardhësit e tyre, as
edhe në brezin e dhjetë, nuk kanë për të
hyrë kurrë në asamblenë e Zotit, 4 sepse
nuk ju pritën në rrugë me bukë dhe me ujë
kur dolët nga Egjipti dhe sepse rekrutuan
kundër jush Balaamin, birin e Beorit nga
Pethori i Mesopotamisë, për t'ju mallkuar.
5 Megjithatë Zoti, Perëndia yt, nuk deshi të
dëgjojë Balaamin; por Zoti, Perëndia yt, e
ndërroi për ty mallkimin në bekim, sepse
Zoti, Perëndia yt, të do. 6 Nuk do t'u kërkosh
kurrë as paqen, as begatinë e tyre deri sa të
jetosh. 7 Nuk do të urresh Idumeon, sepse ai
është vëllai yt; nuk do të urresh Egjiptasin,
sepse ti ishe i huaj në vendin e tij, 8 bijtë që
do t'u lindin atyre, në brezin e tretë, do të
mund të hyjnë në asamblenë e Zotit. 9 Kur
të dalësh me ushtrinë kundër armiqve të
tu, ruhu nga çdo gjë e keqe. 10 Në rast se
dikush në mes teje është i papastër nga një
ngjarje e natës, ka për të dalë nga kampi
dhe nuk do të kthehet më; 11 në mbrëmje
do të lahet me ujë dhe pas perëndimit të
diellit do të mund të kthehet në kamp. 12 Do
të kesh edhe një vend jashtë kampit, dhe do
të shkosh atje për nevojat e tua; 13 dhe midis
veglave të tua do të kesh edhe një kunj dhe
kur të shkosh për t'u mbledhur kruspull
përjashta, me të do të gërmosh një gropë
dhe pastaj do të mbulosh jashtëqitjet e tua.
14 Me qenë se Zoti, Perëndia yt, ecën në mes
të kampit tënd që të të bëjë të lirë dhe që
të të japë në dorë armiqtë e tu; prandaj
kampi yt do të jetë i shenjtë që Zoti të mos
shohë në gjirin tënd asnjë paturpësi dhe të

largohet prej teje. 15 Nuk do t'i dorëzosh
pronarit të tij skllavin që i ka ikur për t'u
strehuar pranë teje. 16 Ai do të banojë me
ty, në mes jush, në vendin që ka zgjedhur,
në atë qytetin tënd që do t'i duket më i
mirë; dhe nuk do ta ngacmosh. 17 Nuk do
të ketë asnjë grua që të merret me kurvëri
midis bijave të Izraelit, nuk do të ketë asnjë
burrë që të merret me kurvëri midis bijve
të Izraelit. 18 Në shtëpinë e Zotit, Perëndisë
tënd, nuk do të çosh shpërblimin e një
kurve as çmimin e një qeni, për asnjë kusht,
sepse këto dy gjëra janë një ndyrësi për
Zotin, Perëndinë tënd. 19 Vëllait tënd nuk
do t'i japësh hua me kamatë: interes për
të holla, interes për ushqime ose çfarëdo
gjë tjetër që huazohet me interes. 20 Të
huajit mund t'i japësh hua me kamatë, por
jo vëllait tënd, me qëllim që Zoti, Perëndia
yt, të të bekojë në të gjitha gjërat mbi
të cilat do të vësh dorë në vendin ku je
duke hyrë për ta pushtuar. 21 Kur lidh një
kusht me Zotin, Perëndinë tënd, nuk do
të vonosh ta kryesh, sepse i Zoti, Perëndia
yt, do të të kërkojë me siguri llogari dhe
ti do të ishe fajtor; 22 por në rast se ti nuk
lidh kushte, nuk kryen mëkat. 23 Mbaje
fjalën që ka dalë nga goja jote, sepse ke
marrë përsipër në mënyrë të neveritshme
përpara Zotit, Perëndisë tënd, atë që ke
premtuar me gojën tënde. 24 Kur hyn në
vreshtin e të afërmit tënd, mund të hash
rrush sa të ngopesh, por nuk do vësh rrush
në shportën tënde. 25 Kur hyn në arën e
grurit të të afërmit tënd, mund të mbjellësh
kallinj; por nuk do të përdorësh drapërin
në arën e grurit të të afërmit tënd".

24

1 "Kur një njeri merr një grua dhe mar-
tohet me të, dhe më vonë ndodh që ajo
nuk e kënaq më, sepse ai ka gjetur në
të diçka të turpshme, le të shkruajë një
shkresë ndarjeje, t'ia japë në dorë dhe ta
dëbojë nga shtëpia e saj; 2 në qoftë se ajo del
nga shtëpia e saj dhe bëhet bashkëshorte e
një burri tjetër, 3 në rast se bashkëshorti i
fundit fillon ta urrejë, ai shkruan për të një
shkresë ndarjeje, ia jep në dorë dhe e dëbon
nga shtëpia e tij, ose në se bashkëshorti
i fundit që e kishte marrë për grua vdes,
4 burri i parë që e kishte dëbuar nuk do të
mund ta marrë përsëri për grua, pasi ajo
është ndotur, sepse kemi të bëjmë me një
akt të neveritshëm në sytë e Zotit; dhe ti
nuk do ta njollosësh me mëkat vendin që
Zoti, Perëndia yt, të jep si trashëgimi. 5 Në
qoftë se një njeri është i porsamartuar, ai
nuk do të shkojë në luftë dhe nuk do t'i
ngarkohen detyra; ai do të jetë i lirë në
shtëpinë e tij për një vit dhe do të bëjë të
lumtur gruan me të cilën është martuar.
6 Asnjeri nuk do të marrë peng gurin e
mokrës së poshtme apo atë të sipërme,
sepse do të ishte njëlloj siur të merrte peng
jetën e dikujt. 7 Në rast se kapet një njeri
duke rrëmbyer një nga vëllezërit e tij ndër
bijtë e Izraelit, dhe e trajton keq dhe e
shet, ai rrëmbyes do të vritet; kështu do
ta shkulësh të keqen nga gjiri yt. 8 Në
raste lebre trego kujdes të madh dhe bëj
gjithçka t'ju mësojnë priftërinjtë levitë; do
të keni kujdes të veproni ashtu siç i kam
urdhëruar. 9 Mbaj mend atë që Zoti, Perën-
dia yt, i bëri Miriamit gjatë udhëtimit, mbas
daljes suaj nga Egjipti. 10 Kur i jep hua diçka
të afërmit tënd nuk do të hysh në shtëpinë
e tij për të marrë pengun e tij; 11 do të rrish
jashtë saj, dhe njeriu të cilit i ke dhënë hua
do të ta sjellë jashtë pengun. 12 Dhe në rast
se ai njeri është i varfër, nuk do të shkosh
të flesh duke pasur akoma pengun e tij.
13 Duhet t'ia kthesh pengun në perëndim të
diellit, në mënyrë që ai të flerë në mantelin
e tij dhe të të bekojë; dhe kjo do të vihet
në llogarinë e drejtësisë para syve të Zotit,
Perëndisë tënd. 14 Nuk do t'i hash hakun
argatit të varfër dhe nevojtar, qoftë ai një
nga vëllezërit e tu apo një nga të huajt që
banojnë në vendin tënd, brenda portave
të tua; 15 do t'i japësh pagën e tij po atë
ditë, para se të perëndojë dielli, sepse ai
është i varfër dhe kjo është dëshira e tij;
kështu ai nuk do të bërtasë kundër teje para
Zotit dhe ti nuk do të kesh mëkat. 16 Nuk
do të dënohen me vdekje etërit për bijtë e
tyre, as do të vriten bijtë për etërit e tyre;
secili do të dënohet me vdekje për mëkatin
e vet. 17 Nuk do të cënosh të drejtën e të
huajit o të jetimit dhe nuk do të marrësh
peng rrobat e gruas së ve; 18 por do të
kujtosh se ke qenë skllav në Egjipt dhe se
të ka liruar Zoti, Perëndia yt; prandaj të
veprosh në këtë mënyrë. 19 Kur korr në
arën tënde dhe harron aty një demet, nuk

do të kthehesh prapa për ta marrë; do të
jetë për të huajin, për jetimin dhe gruan
e ve, me qëllim që Zoti, Perëndia yt, të të
bekojë në tërë veprën e duarve të tua. 20 Kur
do të shkundësh kokrrat e ullinjve të tua,
nuk do të kthehesh në degët e tyre; ullinjtë
që kanë mbetur do të jenë për të huajin,
për jetimin dhe për gruan e ve. 21 Kur të
vjelësh vreshtin tënd, nuk do të kalosh një
herë të dytë; vilet e mbetura do të jenë
për të huajin, për jetimin dhe për gruan e
ve. 22 Dhe do të kujtosh se ke qenë skllav
në vendin e Egjiptit; prandaj të urdhëroj të
veprosh në këtë mënyrë".

25

1 "Në rast se fillon një grindje midis bur-
rave dhe ata paraqiten në gjyq, gjykatësit
do t'i gjykojnë duke i dhënë pafajësinë
të pafajshmit dhe duke dënuar fajtorin.
2 Pastaj në se fajtori meriton të rrihet,
gjykatësi do të urdhërojë që ta shtrijnë për
tokë dhe ta rrahin në prani të tij, me një
numër goditjesh simbas shkallës së fajit të
tij. 3 Mund t'i jepen dyzet goditje, por jo
më tepër, sepse, duke e kaluar këtë masë
dhe duke e rrahur me një numër më të
madh goditjesh, yt vëlla të mos përçmohet
në sytë e tu. 4 Nuk do t'i vësh turizën kaut
që shin grurin. 5 Në rast se disa vëllezër
banojnë bashkë dhe njeri prej tyre vdes pa
lënë fëmijë, gruaja e të ndjerit nuk do të
martohet me një të huaj jashtë familjes; i
kunati do të hyjë tek ajo dhe do ta marrë
6 dhe i parëlinduri që ajo do të lindë do të
marrë emrin e vëllait të vdekur, me qëllim
që emri i tij të mos fshihet në Izrael. 7 Por
në rast se ai burrë nuk dëshiron të marrë të
kunatën, kjo do të ngjitet në portën e ple-
qve dhe do të thotë: "Im kunat nuk pranon
ta ngrerë emrin e vëllait të tij në Izrael; ai
nuk dëshiron të kryejë ndaj meje detyrën e
kunatit". 8 Atëherë pleqtë e qytetit të tij do
ta thërrasin dhe do t'i flasin; dhe në qoftë
se ai ngul këmbë dhe thotë: "Nuk dua ta
marr", 9 atëherë kunata e tij do t'i afrohet
në prani të pleqve do t'i heqë sandalën nga
këmba, do ta pështyjë në fytyrë dhe do t'i
thotë: "Këtë do të pësojë ai që nuk dëshiron
të ndërtojë shtëpinë e vëllait të tij". 10 Dhe
emri i tij në Izrael do të jetë: "Shtëpia e
atij të cilit i është hequr sandalja". 11 Në
rast se dy burra kanë një grindje midis tyre,
dhe gruaja e njerit afrohet për të liruar të
shoqin nga duart e atij që e rreh, shtrin
dorën dhe e kap nga organet gjenitale, asaj
do t'i pritet dora; 12 syri yt nuk do të ketë
mëshirë për të. 13 Nuk do të kesh në thesin
tënd dy pesha, një të madhe dhe një të
vogël. 14 Nuk do të kesh në shtëpi dy masa,
një të madhe dhe një të vogël. 15 Do të
kesh një peshë të saktë dhe të drejtë, do
të kesh një masë të saktë dhe të drejtë, me
qëllim që ditët e tua të zgjaten në vendin
që Zoti, Perëndia yt, po të jep. 16 Sepse të
gjithë ata që kryejnë veprime të tilla, të
gjithë ata që sillen në mënyrë jo të drejtë,
urrehen nga Zoti, Perëndia yt. 17 Kujto atë
që të bëri Amaleku gjatë rrugës, kur dolët
nga Egjipti; 18 ai të doli përballë rrugës, duke
sulmuar nga prapa tërë të dobëtit që ishin
të fundit, kur ti ishe i lodhur dhe i mbaruar,
dhe nuk pati fare frikë nga Perëndia. 19 Kur,
pra, Zoti, Perëndia yt, do të sigurojë qetësi
nga armiqtë e tu rreth e përqark vendit që
Zoti, Perëndia yt, të jep si trashëgimi për ta
pushtuar, do të fshish kujtimin e Amalekut
nën qiellin; mos e harro!".

26

1 "Kur të hysh në vendin që Zoti, Perëndia
yt, të jep si trashëgimi, dhe ta shtiesh në
dorë dhe të banosh në të, 2 do të marrësh
disa nga prodhimet e para të të gjitha
prodhimeve të tokës të mbledhura nga ti
në vendin që Zoti, Perëndia yt, po të jep,
do t'i vësh në një shportë dhe do të shkosh
në vendin që Zoti, Perëndia yt, ka zgjedhur
për të ruajtur emrin e tij. 3 Pastaj do t'i
paraqitesh priftit në funksion ato ditë dhe
do t'i thuash: "Unë i deklaroj sot Zotit,
Perëndisë tënd, që kam hyrë në vendin që
Zoti u betua t'u japë etërve tanë". 4 Atëherë
prifti do të marrë shportën nga duart e
tua dhe do ta vërë përpara altarit të Zotit,
Perëndisë tënd; 5 dhe ti do të përgjigjesh
duke thënë para Zotit, Perëndisë tënd: "Ati
im ishte një Arameo para se të vdesë; ai
zbriti në Egjipt dhe banoi aty si i huaj me
pak njerëz; aty u bë një komb i madh, i
fuqishëm dhe i shumtë. 6 Por Egjiptasit na
trajtuan keq, na shtypën dhe na imponuan
një skllavëri të rëndë. 7 Atëherë bërtitëm
dhe Zoti, Perëndia i etërve tanë, e dëgjoi
zërin tonë, pa dëshpërimin tonë, punën
tonë të rëndë dhe shtypjen tonë. 8 Kështu

Zoti na nxori nga Egjipti me një dorë të
fuqishme dhe me krah të shtrirë, me gjëra
të tmerrshme e me mrekulli dhe me shenja;
9 pastaj na solli këtu dhe na dha këtë vend,
ku rrjedh qumësht dhe mjaltë. 10 Dhe ja
tani unë solla prodhimet e para të tokës
që ti, o Zot, më ke dhënë!". Do t'i ven-
dosësh para Zotit, Perëndisë tënd, dhe do
të biesh përmbys përpara Zotit, Perëndisë
tënd; 11 dhe do të gëzoheni, ti, Leviti dhe
i huaji që ndodhet në radhët e tua për të
mirat që Zoti, Perëndia yt, të ka dhënë ty
dhe shtëpisë sate. 12 Kur të kesh mbaruar së
dhëni tërë të dhjetat e të ardhurave të tua
në vitin e tretë, viti i të dhjetave, dhe ua ke
dhënë Levitit, të huajit, jetimit dhe gruas së
ve, me qëllim që t'i hanë brenda portave të
tua dhe të ngopen, 13 do të thuash përpara
Zotit, Perëndisë tënd: "Unë kam hequr nga
shtëpia ime atë që është shenjtëruar dhe
ua kam dhënë Levitit, të huajit, jetimit dhe
gruas së ve, në bazë të të gjitha gjërave
që më ke urdhëruar; nuk kam shkelur
as kam harruar asnjë nga urdhrat e tua.
14 Nuk i hëngra gjatë zisë sime, nuk mora
prej tyre kur isha i papastër dhe nuk ua
ofrova të vdekurve; iu binda zërit të Zotit,
Perëndisë tim, dhe veprova në bazë të të
gjitha gjërave që më ke urdhërar. 15 Kthe
ndaj nesh vështrimin tënd nga banesa jote
e shenjtë, nga qielli, dhe beko popullin tënd
të Izraelit dhe vendin që na ke dhënë, siç
iu betove etërve tanë, një vend ku rrjedh
qumësht e mjaltë. 16 Sot Zoti, Perëndia yt,
të urdhëron të zbatosh në praktikë këto
statute dhe dekrete; ki kujdes që t'i zbatosh
me gjithë zemër dhe me gjithë shpirt. 17 Ti
sot deklarove që Zoti është Perëndia yt, që
do të ecësh në rrugët e tij dhe do të respek-
tosh statutet, urdhërimet dhe dekretet e tij,
dhe do t'i bindesh zërit të tij. 18 Sot Zoti ka
deklaruar gjithashtu që ti je popull i tij, një
thesar i veçantë, siç të ka thënë, me qëllim
që ti të respektosh të githa urdhërimet e
tij, 19 dhe ti të mund të lartësohesh mbi
të gjitha kombet që ai ka bërë për lavdi,
famë dhe zulmë dhe që ti të jesh një popull
i shenjtëruar për Zotin, Perëndinë tënd,
ashtu siç e ka thënë ai".

27

1 Atëherë Moisiu dhe pleqtë e Izraelit i
dhanë popullit këtë urdhër: "Respektoni
të gjitha urdhërimet që po ju caktoj sot.
2 Ditën që do të kapërceni Jordanin për të
hyrë në vendin që Zoti, Perëndia juaj, ju
jep, do të ngresh për vete gurë të mëdhenj
dhe do t'i lyesh me gëlqere. 3 Pastaj do
të shkruash mbi ta tërë fjalët e këtij ligji,
kur të kapërcesh Jordanin për të hyrë në
vendin që Zoti, Perëndia yt, të jep, një
vend ku rrjedh qumësht dhe mjaltë, ashtu
si të ka thënë Zoti, Perëndia i etërve të
tu. 4 Kështu, pra, kur të kaloni Jordanin,
do të ngrini në malin Ebal këta gurë, që
sot ju urdhëroj, dhe do t'i lyeni me gëlqere.
5 Aty do t'i ngresh edhe një altar Zotit,
Perëndisë tënd, një altar gurësh, mbi të
cilët nuk do të përdorësh vegël hekuri.
6 Do të ndërtosh altarin e Zotit, Perëndisë
tënd, me gurë të pacënuar, dhe mbi të do
t'i ofrosh olokauste Zotit, Perëndisë tënd.
7 Do të ofrosh flijime falenderimi, dhe aty
do të hash dhe do të gëzohesh përpara
Zotit, Perëndisë tënd. 8 Dhe do të shkruash
mbi këta gurë tërë fjalët e këtij ligji me
gërma shumë të qarta". 9 Pastaj Moisiu dhe
priftërinjtë levitë i folën tërë Izraelit, duke
thënë: "Mbaj qetësi dhe dëgjo, o Izrael! Sot
je bërë populli i Zotit, Perëndisë tënd. 10 Do
t'i bindesh, pra, zërit të Zotit, Perëndisë
tënd, dhe do t'i zbatosh në praktikë urd-
hërimet dhe ligjet që sot të urdhëroj". 11 Po
atë ditë Moisiu i dha këtë urdhër popullit,
duke i thënë: 12 "Ja ata do të rrijnë në malin
Gerizim për të bekuar popullin kur të keni
kapërcyer Jordanin: Simeoni, Levi, Juda,
Isakari, Jozefi dhe Beniamini; 13 dhe ja ata që
do të rrijnë në malin Ebal për të shqiptuar
mallkimin: Rubeni, Gadi, Asheri, Zabuloni,
Dani dhe Neftali. 14 Levitët do të flasin dhe
do t'u thonë me zë të lartë gjithë burrave
të Izraelit: 15 "Mallkuar qoftë ai njeri që bën
një shëmbëlltyrë të gdhendur o prej metali
të shkrirë, gjë e neveritshme për Zotin,
vepër e duarve të një artizani, dhe e vendos
në një vend sekret!". Dhe tërë populli
do të përgjigjet dhe do të thotë: "Amen".
16 "Mallkuar qoftë ai që përçmon atin ose
nënën e tij!". Dhe tërë populli do të thotë:
"Amen". 17 "Mallkuar qoftë ai që zhvendos
kufijtë e të afërmit të tij!". Dhe tërë populli
do të thotë: "Amen". 18 "Mallkuar qoftë ai
që i humb rrugën të verbërit!". Dhe tërë
populli do të thotë: "Amen". 19 "Mallkuar
qoftë ai që cënon të drejtën e të huajit, të
jetimit dhe të gruas së ve!". Dhe tërë pop-

ulli do të thotë: “Amen”. 20 “Mallkuar qoftë
ai që bie në shtrat me gruan e atit të tij,;
sepse ka ngritur cepin e mbulesës së atit të
tij!”. Dhe tërë populli do të thotë: “Amen”.
21 “Mallkuar qoftë ai që bie në shtrat me
çfarëdo kafshë!”. Dhe tërë populli do të
thotë: “Amen”. 22 “Mallkuar qoftë ai që bie
në shtrat me motrën e tij, me bijën e atit të
tij ose me bijën e nënes së tij!”. Dhe tërë
populli do të thotë: “Amen”. 23 “Mallkuar
qoftë ai që bie në shtrat me vjehrrën e
tij!”. Dhe tërë populli do të thotë: “Amen”.
24 “Mallkuar qoftë ai që vret të afërmin e tij
në mënyrë të fshehtë!”. Dhe tërë populli
do të thotë: “Amen”. 25 “Mallkuar qoftë ai
që pranon një dhuratë për të goditur për
vdekje një të pafajshëm!”. Dhe tërë populli
do të thotë: “Amen”. 26 “Mallkuar qoftë ai
që nuk u përmbahet fjalëve të këtij ligji për
t’i zbatuar në praktikë!”. Tërë populli do të
thotë: “Amen”.

28

1 “Tani, në rast se ti i bindesh me zell
zërit të Zotit, Perëndisë tënd, duke pasur
kujdes të zbatosh tërë urdhërimet e tij që
sot unë po të urdhëroj, do të ndodhë që
Zoti, Perëndia yt, do të të lartësojë mbi
të gjitha kombet e dheut; 2 të gjitha këto
bekime do të bien mbi ty dhe do të të zënë,
në rast se dëgjon zërin e Zotit, Perëndisë
tënd: 3 Do të jesh i bekuar në qytete dhe
në fshatra. 4 I bekuar do të jetë edhe fryti i
barkut tënd, fryti i tokës dhe i bagëtisë sate,
pjelljet e lopëve të tua dhe fryti i deleve të
tua. 5 Të bekuara do të jenë shporta dhe
magjja jote. 6 Do të jesh i bekuar kur hyn
dhe i bekuar kur del. 7 Zoti do të veprojë
në mënyrë që armiqtë e tu, që ngrihen
kundër teje, të munden para teje; do të
dalin kundër teje nëpër një rrugë, por do
të ikin para teje nëpër shtatë rrugë. 8 Dhe
Zoti do ta urdhërojë bekimin të ndodhet
mbi ty në hambaret e tua dhe mbi të gjitha
ato gjëra ku ti do të vësh dorë; dhe do të
të bekojë në vendin që Zoti, Perëndia yt, të
jep. 9 Zoti do të të vendosë në mënyrë që të
jesh për të një popull i shenjtë, ashtu si të
është betuar, në qoftë se do të respektosh
urdhërimet e Zotit, Perëndisë tënd, dhe do
të ecësh në rrugët e tij; 10 kështu tërë popujt
e dheut do të shohin që ti je i thirrur me
emrin e Zotit, dhe do të kenë frikë prej teje.
11 Zoti, Perëndia yt, do të të mbushë me të
mira, me frytin e barkut tënd, me frytin
e bagëtisë sate dhe me frytin e tokës sate
në vendin që Zoti u betua t’u japë etërve
të tu. 12 Zoti do të hapë për ty qiellin,
thesarin e tij të mirë, për t’i dhënë tokës
sate shiun në kohën e duhur dhe për të
bekuar veprën e duarve të tua; ti do t’u
japësh hua shumë kombeve, por nuk do
të marrësh asgjë hua. 13 Zoti do të bëjë që
të jesh koka dhe jo bishti, dhe do të jesh
gjithnjë lart dhe kurrë poshtë, në rast se
u bindesh urdhërimeve të Zotit, Perëndisë
tënd, që sot të urdhëron t’i respektosh dhe
t’i zbatosh në praktikë. 14 Kështu nuk do të
shmangesh as djathtas, as majtas nga asnjë
prej fjalëve që sot ju urdhëroj, për të shkuar
pas perëndive të tjera dhe për t’u shërbyer
atyre. 15 Por në rast se nuk i bindesh zërit të
Zotit, Perëndisë tënd, për të respektuar me
kujdes të gjitha urdhërimet dhe të gjitha
statutet e tij që sot të urdhëroj, do të
ndodhë që të gjitha këto mallkime do të
bien mbi ty dhe do të të gjejnë. 16 Do të
jesh i mallkuar në qytet dhe do të jesh i
mallkuar në fshat. 17 Të mallkuara do të jenë
shporta jote dhe magjja jote. 18 I mallkuar
do të jetë fryti i barkut tënd, fryti i tokës
sate, pjelljet e lopëve të tua dhe fryti i
deleve të tua. 19 Do të jesh i mallkuar kur
hyn dhe i mallkuar kur del. 20 Zoti do të
dërgojë kundër teje mallkimin, rrëmujën
dhe mosmiratimin për çdo gjë mbi të cilën
do të vësh dorë dhe që do të bësh, deri sa
ti të shkatërrohesh dhe të vdesësh shpejt,
për shkak të ligësisë së veprimeve të tua në
të cilat më ke braktisur. 21 Zoti do të bëjë që
të të zërë murtaja, deri sa të konsumohesh
prej saj në vendin ku je duke hyrë për ta
pushtuar. 22 Zoti do të godasë me ligështim,
me ethe, me mahisje, me vapë djegëse, me
shpatë, me plasje dhe vrug, që do të ndjekin
deri në shkatërrimin tënd. 23 Qielli mbi
kokën tënde do të jetë prej bakri dhe toka
poshtë teje do të jetë prej hekuri. 24 Zoti
do ta kthejë shiun e vendit tënd në rërë
dhe pluhur, që do të bien mbi ty deri sa
të shkatërrohesh. 25 Zoti do të të braktisë
në disfatë dhe në masakër para armiqve
të tu; do të dalësh kundër tyre nga një
rrugë dhe do të largohesh prej tyre duke
ua mbathur nëpër shtatë rrugë; dhe kështu
do të bëhesh një objekt urrejtjeje nga ana e
të gjitha mbretërive të dheut. 26 Kufomat e

tua do t'u shërbejnë si ushqim tërë zogjve
të qiellit dhe kafshëve të tokës, dhe askush
nuk ka për t'i përzënë. 27 Zoti do të të godasë
me ulcerën e Egjiptit, me hemorroidet, me
zgjeben dhe me qerren, sëmundje nga të
cilat nuk do të mund të shërohesh. 28 Zoti
do të të godasë me marrëzinë, me ver-
bërinë dhe me shushatjen e zemrës; 29 dhe
do të ecësh me tahmin në mes të ditës,
ashtu si ecën i verbëri në errësirë; nuk
do të kesh mbarësi në rrugët e tua, por
do të jesh vetëm i shtypur dhe i zhveshur
vazhdimisht pa pasur ndihmën e askujt.
30 Do të fejohesh me një femër, por një burrë
tjetër do të bjerë në shtrat me të; do të
ndërtosh një shtëpi, por nuk do të banosh
në të; do të mbjellësh një vresht, por nuk
do të mbledhësh rrushin e tij. 31 Kau yt do
të vritet para syve të tu, por ti nuk do të
hash mishin e tij; gomarin tënd do të ta
marrin në praninë tënde dhe nuk do të ta
kthejnë; delet e tua do t'ua japin armiqve
të tu dhe askush nuk do të të ndihmojë.
32 Bijtë e tu dhe bijat e tua do t'i jepen një
populli tjetër; sytë e tu do të shikojnë dhe
do të përgjerohen tërë ditën nga dëshira
për t'i parë, dhe dora jote do të jetë pa fuqi.
33 Një popull që ti nuk e ke njohur, do të
hajë frytin e tokës sate dhe të gjithë mundit
tënd, dhe pa tjetër do të jesh i shtypur dhe
i dërmuar vazhdimisht. 34 Do të çmëndesh
para pamjes që do të shohin sytë e tu. 35 Zoti
do të të godasë në gjunjët dhe në kofshët
me një ulcer të keqe, nga e cila nuk do të
mund të shërohesh, nga tabani i këmbëve
deri në majë të kokës. 36 Zoti do të të çojë ty
dhe mbretin tënd, që e ke vënë mbi ty, në
një komb që as ti, as etërit e tu, nuk e keni
njohur; dhe atje do t'u shërbeni perëndive
të tjera prej druri dhe prej guri; 37 dhe do të
bëhesh objekt habie, proverbi dhe talljeje
në mes tërë popujve pranë të cilëve do të
të çojë Zoti. 38 Do të çosh shumë farë në
arë por do të korrësh pak, sepse karkaleci
do ta gllabërojë. 39 Do të mbjellësh vreshta,
do t'i punosh, por nuk do të pish verë as
do të mbledhësh rrush, sepse krimbi do
t'i hajë. 40 Do të kesh ullinj në të gjithë
territorin tënd, por nuk do të lyesh me
vaj, sepse ullinjtë e tu do të bien. 41 Do të
të lindin bij dhe bija, por nuk do të jenë
të tutë, sepse do të shkojnë në skllavëri.
42 Tërë pemët e tua dhe frytet e tokës sate
do të jenë pre nga karkalecit. 43 I huaji që
ndodhet në mes teje do të ngrihet gjithnjë
e më lart mbi ty dhe ti do të biesh gjithnjë
e më poshtë. 44 Ai do të të japë hua, por
ti nuk do t'i japësh hua atij; ai do të jetë
koka dhe ti bishti. 45 Të gjitha këto mallkime
do të bien mbi ty, do të të ndjekin dhe do
të të zënë deri sa të shkatërrohesh, sepse
nuk iu binde zërit të Zotit, Perëndisë tënd,
duke respektuar urdhërimet dhe statutet
që ai të ka urdhëruar. 46 Ato do të jenë
si një shenjë dhe si një mrekulli për ty
dhe pasardhësit e tu, për gjithnjë. 47 Sepse
nuk i ke shërbyer Zotit, Perëndisë tënd, me
gëzim dhe hare në zemër për bollëkun në
çdo gjë, 48 do t'u shërbesh armiqve të tu që
Zoti do të dërgojë kundr teje, në një gjendje
urije, etjeje, lakuriqësie dhe mungese të
çdo gjëje; dhe ai do të vërë një zgjedhë të
hekurt rreth qafës sate deri sa të të shkatër-
rojë. 49 Zoti do të sjellë kundër teje nga larg,
nga skajet e dheut, një komb të shpejtë, si
shqiponja që fluturon, një komb gjuhën e
të cilit ti nuk do ta kuptosh, 50 një komb me
një pamje të egër që nuk do të respektojë
plakun dhe nuk do të ketë mëshirë për të
voglin, 51 dhe do të hajë frytin e bagëtisë
sate dhe prodhimin e tokës sate, deri sa të
shkatërrohesh; dhe nuk do të lërë as grurë,
as musht, as vaj as pjelljet e lopëve të tua
ose pjelljet e deleve të tua, deri sa të të
ketë shkatërruar. 52 Dhe do të rrethojë në
të gjitha qytetet e tua, deri sa të rrëzohen
në të gjithë vendin muret e larta dhe të
fortifikuara te të cilat kishte besim. Do të
të rrethojë në të gjitha qytetet e tua, në
të gjithë vendin që Zoti, Perëndia yt, të
ka dhënë. 53 Përveç kësaj gjatë rrethimit
dhe në fatkeqësinë në të cilën do të të
katandisë armiku yt, do të hash frytin e
barkut tënd, mishin e bijve dhe të bijave
të tua, që Zoti, Perëndia yt, të ka dhënë.
54 Njeriu më zemërbutë dhe më delikat do të
ketë një zemër kaq keqdashëse ndaj vëllait
të tij, ndaj gruas që pushon mbi kraharorin
e tij e ndaj fëmijëve që ka akoma, 55 sa të mos
i japë asnjerit prej tyre mishin e bijve të tij,
që ai do të hajë për vete, sepse nuk do t'i
mbetet asgjë gjatë rrethimit dhe në mjer-
imin në të cilin do ta katandisin armiqtë e
tu në të gjitha qytetet e tua. 56 Gruaja më
zemërbutë dhe delikate midis jush, që për
delikatesën dhe elegancën e saj do të kishte

guxuar të vendoste tabanin e këmbës në
tokë, do të ketë një zemër keqbërëse ndaj
burrit që pushon mbi gjirin e saj, ndaj
djalit dhe vajzës së saj, 57 ndaj placentës që
del nga barku i saj dhe ndaj fëmijëve që
lind, sepse ajo do t'i hajë fshehurazi, për
shkak se çdo gjë mungon gjatë rrethimit
dhe për shkak të mjerimit të madh që do
të pësosh nga armiqtë e tu në të gjitha
qytetet e tua. 58 Po të mos kesh kujdes të
zbatosh në praktikë të gjitha fjalët e këtij
ligji, që janë shkruar në këtë libër, duke
pasur frikë nga ky emër i lavdishëm dhe
i tmerrshëm, Zoti, Perëndia yt, 59 atëherë
Zoti do të lëshojë mbi ty dhe mbi pasard-
hësit e tu mjerime të papërshkrueshme, të
mëdha dhe të zgjatura, si dhe sëmundje të
këqija dhe të qëndrueshme; 60 përveç kësaj
do të kthejë mbi ty të gjitha sëmundjet e
Egjiptit, nga të cilat kishe frikë, dhe ato do
të të ngjiten. 61 Edhe të gjitha sëmundjet
dhe tërë fatkeqësitë e pashkruara në lib-
rin e këtij ligji, Zoti do t'i sjellë mbi ty,
deri sa të shkatërrohesh. 62 Kështu do të
mbeteni pak, mbasi keni qenë shumë si yjet
e qiellit, sepse nuk i je bindur zërit të Zotit,
Perëndisë tënd. 63 Dhe do të ndodhë që,
ashtu si Zoti ndjente kënaqësi t'ju bënte
të mirë dhe t'ju shumëzonte, po kështu
Zoti do të ndjejë kënaqësi duke ju zhdukur
dhe shkatërruar; dhe do t'ju rrëmbejnë nga
vendi ku po hyni për ta pushtuar. 64 Zoti
do të të shpërndajë midis tërë popujve,
nga njeri skaj i tokës në tjetrin; dhe atje
ti do t'u shërbesh perëndive të tjera, që as
ti as etërit e tu nuk i keni njohur kurrë,
perëndi prej druri dhe prej guri. 65 Dhe
midis atyre kombeve nuk do të gjesh pre-
hje dhe vend ku të pushojnë tabanët e
këmbëve të tua; aty Zoti do të të japë
një zemër të drithëruar, sy përgjërues dhe
ankth në shpirt. 66 Jeta jote do të qëndrojë
përpara pezull në pasiguri; do të dridhesh
natën dhe ditën dhe nuk do të kesh asnjë
siguri për qenien tënde. 67 Në mëngjes do
të thuash: "Ah, të ishte mbrëmje!", dhe
në mbrëmje do të thuash: "Ah, të ishte
mëngjes!", për shkak të llahtarës që do të
mbushë zemrën tënde dhe të pamjes që
do të shohin sytë e tu. 68 Dhe Zoti do të
të kthejë në Egjipt me anije, nëpër rrugën
që të pata thënë: "Nuk do ta shohësh më
kurrë!". Dhe aty do t'ju ofrojnë armiqve
tuaj për t'ju shitur si skllevër dhe si skllave,
por askush nuk do t'ju blejë".

29

1 Këto janë fjalët e besëlidhjes që Zoti
i urdhëroi Moisiut të përfundonte me bi-
jtë e Izraelit në vendin e Moabit, përveç
besëlidhjes që kishte bërë me ta në malin
Horeb. 2 Moisiu thirri tërë Izraelin dhe
u tha atyre: "Ju keni parë të gjitha ato
që i ka bërë Zoti në Egjipt para syve tuaj
Faraonit, të gjithë shërbëtorëve të tij dhe
tërë vendit; 3 sytë tuaj kanë parë mjerimet
e mëdha, shenjat dhe mrekullitë e mëdha;
4 por deri sot Zoti nuk ju ka dhënë zemër
për të kuptuar, sy për të parë dhe veshë
për të dëgjuar. 5 Unë ju kam udhëhequr
dyzet vjet në shkretëtirë; rrobat tuaja nuk
ju janë prishur në trup, sandalet tuaja nuk
iu janë konsumuar në këmbët tuaja. 6 Nuk
keni ngrënë bukë dhe nuk keni pirë verë
as pije dehëse, me qëllim që të njihnit që
unë jam Zoti, Perëndia juaj. 7 Kur arritët
në këtë vend, Sihoni, mbret i Heshbonit,
dhe Ogu, mbret i Bashanit, dolën kundër
nesh për të luftuar, por ne i mundëm,
8 pushtuam vendin e tyre dhe ia dhamë
në trashëgimi Rubenitëve, Gaditëve dhe
gjysmës së fisit të Manasit. 9 Respektoni,
pra, fjalët e kësaj besëlidhje dhe zbatojeni
në praktikë, me qëllim që të keni mbarësi
në çdo gjë që bëni. 10 Sot të gjithë ju
ndodheni para Zotit, Perëndisë tuaj: krerët
tuaj, fiset tuaja, pleqtë tuaj, zyrtarët tuaj,
tërë njerëzit e Izraelit, 11 fëmijët tuaj, gratë
tuaja dhe i huaji që ndodhet në mes të
kampit tënd, duke filluar nga ai që çan
drutë deri tek ai që nxjerr ujin tënd, 12 për
të hyrë në besëlidhjen e Zotit, Perëndisë
tënd, dhe në betimin e tij që Zoti, Perëndia
yt, bën sot me ty, 13 për të të vendosur sot
si popull të tij dhe për të qënë Perëndia
yt, ashtu si të tha dhe si iu betua etërve të
tu, Abrahamit, Isakut dhe Jakobit. 14 Unë e
bëj këtë besëlidhje dhe këtë betim jo vetëm
me ju, 15 por edhe me ata që janë sot para
Zotit, Perëndisë tonë, dhe me ata që sot
nuk janë këtu me ne. 16 (Sepse ju e dini
që kemi banuar në vendin e Egjiptit dhe
kemi kaluar në mes të kombeve, që u keni
rënë mes për mes; 17 dhe keni parë gjërat
e tyre të neveritshme, idhujt e tyre prej

druri, guri, argjendi dhe ari, që ndodhen në
mes tyre). 18 Të mos ketë midis jush burrë a
grua, familje a fis zemra e të cilit të largohet
nga Zoti, Perëndia ynë, dhe të shkojë t'u
shërbejë perëndive të këtyre kombeve, nuk
duhet të ketë midis jush asnjë rrënjë që
prodhon helmin dhe pelinin; 19 dhe të mos
ndodhë që dikush, duke dëgjuar fjalët e
këtij betimi, të vetëbekohet në zemër të tij,
duke thënë: "Do të kem paqe, edhe sikur
të eci me kokëfortësinë e zemrës sime",
ashtu si i dehuri të mund të përfshihej
të përkorin. 20 Por Zoti nuk mund ta falë
kurrë; por në këtë rast zemërimi i Zotit dhe
zilia e tij do të ndizen kundër tij dhe të
gjitha mallkimet që janë shkruar në këtë
libër do të bien mbi të, dhe Zoti do ta
fshijë emrin e tij poshtë qiellit; 21 Zoti do ta
veçojë për ta shkatërruar nga të gjitha fiset
e Izraelit, simbas të gjitha mallkimeve të
besëlidhjes së shkruar në këtë libër të ligjit.
22 Kështu brezi i ardhshëm i bijve tuaj që do
të dalë pas jush dhe i huaji që do të vijë nga
një vend i largët, duke parë mjerimet dhe
lëngatat që Zoti u ka dhënë, do të thonë:
23 "Tërë toka është squfur, kripë, zjarrmi;
nuk është mbjellë, nuk prodhon më asgjë
dhe në të nuk rritet asnjë bar, ashtu si pas
shkatërrimit të Sodomës, të Gomorrës, të
Admahut dhe të Tseboimit, që Zoti shkatër-
roi gjatë zemërimit dhe tërbimit të tij".
24 Po, të gjitha kombet do të thonë: "Pse Zoti
e trajtoi kështu këtë vend? Pse ky zemërim
kaq i madh?". 25 Atëherë do të përgjigjen:
"Sepse kanë braktisur besëlidhjen e Zotit,
Perëndisë së etërve të tyre, që ai lidhi me
ta kur i nxori nga vendi i Egjiptit; 26 sepse
ata shkuan t'u shërbejnë perëndive të tjera
dhe ranë përmbys përpara tyre, perëndi
që ata nuk i njihnin dhe që Zoti nuk u
kishte dhënë atyre. 27 Për këtë arësye u
ndez zemërimi i Zotit kundër këtij vendi,
me qëllim që të gjitha mallkimet e shkruara
në këtë libër të binin mbi të; 28 dhe Zoti
i shkëputi nga vendi i tyre me zemërim,
me tërbim dhe me indinjatë të madhe dhe
i hodhi në një vend tjetër, siç po ndodh
sot". 29 Gjërat e fshehta i përkasin Zotit,
Perëndisë tonë, por gjërat e shfaqura janë
për ne dhe për bijtë tanë për gjithnjë, me
qëllim që të zbatojmë në praktikë tërë fjalët
e këtij ligji".

30

1 "Kështu, kur të të kenë rënë në kurriz
tërë këto gjëra, bekimi dhe mallkimi që unë
të kam vënë përpara, dhe ti do t'ua kujtosh
të gjitha kombeve në mes të të cilëve Zoti,
Perëndia yt, do të të ketë dëbuar, 2 dhe
kur të kthehesh tek Zoti, Perëndia yt, dhe
t'i bindesh zërit të tij, ti dhe bijtë e tu,
me gjithë zemër e më gjithë shpirt, duke
respektuar tërë ato që po të urdhëroj sot,
3 Zoti, Perëndia yt, do të të kthejë nga
skllavëria, do të ketë mëshirë për ty dhe
do të të mbledhë përsëri nga radhët e të
gjithë popujve, ndër të cilët Zoti, Perëndia
yt, të kishte shpërndarë. 4 Edhe sikur të
kesh qenë përzënë në skajin e qiellit, Zoti,
Perëndia yt, do të të mbledhë dhe do të
marrë që andej. 5 Zoti, Perëndia yt, do të
të rikthejë në vendin që etërit e tu kanë
zotëruar dhe ti do ta zotërosh atë; dhe ai
do të të bëjë të mira dhe do të të shumëzojë
më tepër se etërit e tu. 6 Zoti, Perëndia yt,
do ta rrethpresë zemrën tënde dhe zemrën
e pasardhësve të tu, që ti ta duash Zotin,
Perëndinë tënd, me gjithë zemër e me
gjithë shpirt, dhe kështu ti të jetosh. 7 Dhe
Zoti, Perëndia yt, do t'i lëshojë tërë këto
mallkime mbi armiqtë e tu dhe mbi tërë
ata që të urrejnë dhe të kanë persekutuar.
8 Ti përkundrazi do të kthehesh dhe do t'i
bindesh zërit të Zotit dhe do të zbatosh
në praktikë të gjitha urdhërimet që të
porosit sot. 9 Zoti, Perëndia yt, do të sjellë
shumë mbarësi në gjithë veprën e duarve
të tua, në frytin e barkut tënd, në frytin
e bagëtisë sate dhe në frytin e tokës sate;
sepse Zoti do të kënaqet përsëri duke të të
bërë të mirën, ashtu si u kënaq kur ua bëri
etërve të tu, 10 sepse do t'i bindesh zërit të
Zotit, Perëndisë tënd, duke respektuar ur-
dhërimet dhe statutet e tij që janë shkruar
në këtë libër të ligjit, sepse do të jesh
rikthyer tek Zoti, Perëndia yt, me gjithë
zemër dhe me gjithë shpirt. 11 Ky urdhërim
që të jap sot nuk është shumë i vështirë për
ty, as shumë larg teje. 12 Nuk është në qiell,
që ti të thuash: "Kush do të ngjitet në qiell
që të na e sjellë dhe ta dëgjojmë, me qëllim
që ta zbatojmë në praktikë?". 13 Dhe nuk
është matanë detit që ti të thuash: "Kush
do të kalojë për ne matanë detit që të na
e sjellë dhe ta dëgjojmë, në mënyrë që ta
zbatojmë në praktikë?". 14 Por fjala është

shumë afër teje; është në gojën tënde dhe
në zemrën tënde, që ti ta zbatosh në prak-
tikë. 15 Shiko, unë vë sot para teje jetën dhe
të mirën, vdekjen dhe të keqen; 16 prandaj
unë të urdhëroj ta duash Zotin, Perëndinë
tënd, të ecësh në rrugët e tij, të respektosh
urdhërimet, statutet dhe dekretet e tij, që
ti të jetosh dhe të shumëzohesh; dhe Zoti,
Perëndia yt, do të të bekojë në vendin që
ti po shkon për ta pushtuar. 17 Por në
qoftë se zemra jote shikon gjetiu dhe ti nuk
bindesh dhe e lë veten të biesh përmbys
para perëndive të tjera dhe t'u shërbesh
atyre, 18 unë ju deklaroj sot që me siguri keni
për t'u zhdukur, që nuk do t'i zgjatni ditët
tuaja në vendin ku po gatiteni të hyni për
ta pushtuar, duke kaluar Jordanin. 19 Unë
marr sot si dëshmitarë kundër teje qiellin
dhe tokën, që unë të kam vënë përpara
jetës dhe vdekjes, bekimit dhe mallkimit;
zgjidh, pra, jetën që të mund të jetoni ti dhe
pasardhësit e tu, 20 dhe të mund ta duash
Zotin, Perëndinë tënd, t'i bindesh zërit të
tij dhe të qendrosh i lidhur ngushtë me të,
sepse ai është jeta jote dhe gjatësia e ditëve
të tua, kështu që ti të mund të jetosh në
vendin që Zoti u betua t'u japë etërve të tu:
Abrahamit, Isakut dhe Jakobit".

31

1 Moisiu shkoi dhe u drejtoi edhe këto
fjalë tërë Izraelit, 2 dhe u tha banorëve të
tij: "Unë jam sot njëqind e njëzet vjeç, nuk
mundem më të hyj dhe të dal; përveç kësaj
Zoti më ka thënë: "Ti nuk do ta kalosh
Jordanin". 3 Zoti, Perëndia yt, do të kalojë
ai vetë para teje, dhe do të shkatërrojë para
teje këto kombe, dhe ti do t'i shpronësosh;
vetë Jozueu do të kalojë para teje, siç e
ka thënë Zoti. 4 Dhe Zoti do t'u bëjë atyre
atë që u bëri Sihonit dhe Ogut, mbretit
të Amorejve, dhe vendit të tyre, kur i
shkatërroi. 5 Zoti do t'i kalojë në pushtetin
tuaj dhe ju do t'i trajtoni sipas të gjitha
urdhërave që ju kam dhënë. 6 Tregohuni
të fortë dhe trima, mos kini frikë, mos u
trembni prej tyre, sepse Zoti, Perëndia yt,
është ai vetë që ecën me ty; ai nuk do të
të lërë dhe nuk ka për të të braktisur".
7 Pastaj Moisiu thirri Jozueun dhe i tha në
prani të të gjithë Izraelit: "Qofsh i fortë
dhe trim, sepse ti do të hysh bashkë me
këtë popull në vendin që Zoti u betua t'u
japë etërve të tyre, dhe ti do t'ua japësh
atyre si trashëgimi 8 Përveç kësaj Zoti vetë
ecën para teje; ai do të jetë me ty; nuk
do të të lërë dhe s'ka për të të braktisur;
mos u tremb dhe mos u tmerro". 9 Kështu
Moisiu e shkrojti këtë ligj dhe ia dorëzoi
priftërinjve, bijve të Levit, që mbajnë arkën
e besëlidhjes të Zotit dhe të gjithë pleqve
të Izraelit. 10 Pastaj Moisiu i urdhëroi ata,
duke thënë: "Në fund të çdo shtatë vjetve,
në kohën e caktuar si vit i faljes, në festën
e Kasolleve, 11 kur tërë Izraeli do të vijë
të paraqitet përpara Zotit, Perëndisë tënd,
në vendin që ai ka zgjedhur, do të lexosh
këtë ligj para tërë Izraelit, në veshët e tërë
izraelitëve. 12 Do të mbledhësh popullin,
burra, gra, fëmijë dhe të huajin që ndodhet
brenda portave të tua, që të dëgjojnë dhe
të mësojnë të kenë frikë nga Zoti, Perëndia
juaj, dhe të kenë kujdes të zbatojnë në
praktikë tërë fjalët e këtij ligji, 13 kështu
që bijtë e tyre që akoma nuk e njohin, të
dëgjojnë Zotin, Perëndinë tuaj, dhe të kenë
frikë prej tij, për të gjithë kohën që do të
jetoni në vendin që ju po hyni ta pushtoni,
duke kaluar Jordanin". 14 Pastaj Zoti i tha
Moisiut: "Ja, dita e vdekjes sate po afrohet;
thirr Jozueun dhe paraqituni në çadrën e
mbledhjes me qëllim që të mund t'i jap
urdhrat e mia". Moisiu dhe Jozueu shkuan,
pra, të paraqiten në çadrën e mbledhjes.
15 Dhe Zoti u paraqit në çadër në një shtyllë
reje; dhe shtylla e resë u ndal në hyrjen
e çadrës. 16 Dhe Zoti i tha Moisiut: "Ja, ti
do të shkosh të flesh bashkë me etërit e
tu; dhe ky popull do të çohet dhe do të
kurvërohet duke shkuar pas perëdive të
huaja të vendit në mes të të cilit po shkon;
dhe do të më braktisë mua dhe do të shkelë
besëlidhjen që kam lidhur me të. 17 Dhe atë
ditë zemërimi im do të ndizet kundër tyre;
unë do t'i braktis dhe do t'u fsheh fytyrën
time, dhe do të përpihen. Shumë të këqia
dhe fatkeqësi do t'u bien përsipër; dhe atë
ditë ata do të thonë: "Këto të këqia na kanë
zënë ndofta sepse Perëndia ynë nuk është
në mes nesh?". 18 Atë ditë unë do ta fsheh
me siguri fytyrën time për shkak të tërë të
këqiave që ata kanë bërë, duke iu drejtuar
perëndive të tjera. 19 Tani shkruajeni për ju
këtë kantik dhe mësojuani bijve të Izraelit;
vëreni në gojën e tyre, me qëllim që ky
kantik të më shërbejë si dëshmi kundër

bijve të Izraelit. [20] Kur t'i kem futur në
vendin, që u premtova etërve të tyre me
betim, aty ku rrjedh qumësht dhe mjaltë,
dhe ata të kenë ngrënë, të jenë ngopur
dhe të kenë vënë dhjamë, atëherë do t'u
drejtohen perëndive të tjera për t'i shër-
byer, dhe do të përçmojnë dhe do të shkelin
besëlidhjen time. [21] Atëherë do të ndodhë
që kur shumë të këqia dhe fatkeqësi do t'u
kenë zënë, ky himn fetar do të dëshmojë
kundër tyre, sepse ai nuk do të harrohet
dhe do të mbetet mbi buzët e pasardhësve
të tyre; unë njoh në fakt qëllimet e tyre,
edhe para se t'i kem futur në vendin që
u kam premtuar me betim". [22] Kështu
Moisiu e shkrojti atë ditë këtë kantik dhe
ua mësoi bijve të Izraelit. [23] Pastaj i dha
urdhërat e tij Jozueut, birit të Nunit dhe
i tha: "Të jesh i fortë dhe trim, sepse ti
do t'i futësh bijtë e Izraelit në vendin që u
kam premtuar me betim; dhe unë do të jem
me ty". [24] Kur Moisiu mbaroi së shkruari
në një libër tërë fjalët e këtij ligji, [25] u dha
këtë urdhër Levitëve që mbanin arkën e
besëlidhjes të Zotit, duke thënë: [26] "Merreni
këtë libër të ligjit dhe vendoseni në arkën
e besëlidhjes të Zotit, Perëndisë tuaj, me
qëllim që të mbetet si një dëshmi kundër
teje; [27] sepse unë e njoh frymën tëndë rebele
dhe fortësinë e qafës sate. Ja, sot kur akoma
jam i gjallë midis jush, ju u bëtë rebelë
kundër Zotit; aq më tepër do të bëheni
mbas vdekjes sime! [28] Mblidhni pranë meje
të gjithë pleqtë e fiseve tuaja dhe zyrtarët
tuaj, me qëllim që të dëgjojnë këto fjalë
dhe unë të thërras të dëshmojnë kundër
tyre qiellin dhe tokën. [29] Sepse unë e di
që, mbas vdekjes sime, do të korruptoheni
plotësisht dhe do të largoheni nga rruga që
ju kam urdhëruar, dhe ditët e fundit do të
goditeni nga fatkeqësia, sepse keni për të
bërë atë që është e keqe për sytë e Zotit,
duke provokuar indinjatën e tij me veprën
e duarve tuaja". [30] Kështu Moisiu, në veshët
e të gjithë asamblesë së Izraelit, shqiptoi
fjalët e këtij kantiku deri në fund.

32

[1] "Dëgjoni, o qiej, dhe unë do të flas; dhe
dëgjo, o tokë, fjalët e gojës sime. [2] Mësimi
im do të zbresë si shiu, fjala ime do të pikojë
si vesa, si shiu i imët mbi barin e njomë
dhe si një rrebesh mbi drurët e vegjël,
[3] sepse unë shpall emrin e Zotit. Lëvdoni
Perëndinë tonë! [4] Ai është Shkëmbi, vepra
e tij është e përsosur, sepse në të gjitha
rrugët e tij ka drejtësi. Është një Perëndi
që nuk e njeh padrejtësinë; ai është i drejtë
dhe i mirë. [5] Por ata janë korruptuar; nuk
janë bij të tij, për shkak të fajit të tyre,
janë një brez i shtrëmbër dhe i degjeneruar.
[6] Kështu doni ta shpërbleni Zotin, o popull
i pamend dhe i marrë? A nuk është ai
ati yt që të ka blerë? A nuk është ai që
të ka bërë dhe të ka vendosur? [7] Kujto
ditët e lashtësisë, ki parasysh vitet e shumë
kohërave të shkuara, pyet atin tënd, dhe ai
do të ta tregojë, pyet pleqtë e tu dhe ata
do të ta thonë. [8] Kur Shumë i Larti u dha
kombeve trashëgiminë e tyre, kur ndau bi-
jtë e Adamit, ai përcaktoi kufijtë e popujve,
në bazë të numrit të bijve të Izraelit. [9] Me
qenë se pjesa e Zotit është populli i tij,
Jakobi është pjesa e trashëgimisë së tij. [10] Ai
e gjeti në një tokë të shkretë, në një vetmi
të helmuar dhe të mjerë. Ai e rrethoi, u
kujdes për të dhe e ruajti si bebja e syrit
të tij. [11] Ashtu si një shqiponjë nxit zogjtë
e saj, fluturon mbi të vegjëlit e saj, shtrin
krahët e saj, i merr dhe i mbart mbi krahët
e saj, [12] Zoti e drejtoi vetë, dhe asnjë perëndi
e huaj nuk ishte me të. [13] Ai e bëri të ngasë
me kalë mbi lartësitë e tokës, me qëllim
që të hante prodhimin e fushave; e bëri
të thithë mjaltin nga shkëmbi dhe vajin
nga shkëmbi i strallit, [14] ajkën e lopëve dhe
qumështin e deleve me gjithë yndyrën e
qengjave, deshtë e Bashanit dhe cjeptë me
majën e miellit të grurit; dhe ti ke pirë
verën, gjakun e rrushit. [15] Por Jeshuruni u
majm dhe kundërshtoi (je bërë i majmë, i
trashë dhe i dhjamur); braktisi Perëndinë
që e ka bërë dhe përçmoi Shkëmbin e sh-
pëtimit të tij. [16] Ata nxitën smirën e tij me
perëndi të huaja, provokuan zemërimin e
tij me veprime të neveritshme. [17] U kanë
bërë flijime demonëve që nuk janë Perëndi,
perëndive që nuk njihnin, perëndive të
reja, të shfaqura kohët e fundit, që etërit
tuaj nuk ua kishin frikën. [18] Ke lënë pas dore
Shkëmbin që të ka pjellë dhe ke harruar
Perëndinë që të ka formuar. [19] Por Zoti e
pa këtë dhe i hodhi poshtë, për shkak të
provokimit të bijve të tij dhe të bijave të tij,
[20] dhe tha: "Unë do t'u fsheh atyre fytyrën
time dhe do të shoh cili do të jetë fundi i

tyre, sepse janë një brez i degjeneruar, bij
tek të cilët nuk ka fare besnikëri. [21] Ata
më kanë bërë ziliqar me atë që nuk është
Perëndi, kanë provokuar zemërimin tim
me idhujt e tyre të kotë; dhe unë do t'i bëj
ziliqarë me njerëz që nuk janë një popull,
do të ngacmoj smirën e tyre me një komb
që s'është në vete. [22] Sepse një zjarr është
ndezur gjatë zemërimit tim dhe ka për
të djegur pjesët më të thella të Sheolit;
do të gllabërojë tokën dhe prodhimet e
saj dhe do t'u vërë zjarrin themeleve të
maleve. [23] Unë do të mblesh mbi ta mjer-
ime, do t'i mbaroj shigjetat e mia kundër
tyre. [24] Ata do të veniten nga uria, do
të përpihen nga një vapë djegëse dhe nga
një murtajë e tmerrshme; do të dërgoj
kundër tyre dhëmbët e kafshëve të egra,
me helmin e gjarpërinjve që hiqen zvarrë
nëpër pluhur. [25] Nga jashtë shpata do t'i
privojë nga fëmijët, nga brenda terrori,
duke shkaktuar njëkohësisht vdekjen e të
riut dhe të virgjëreshës, të foshnjës së gjirit
dhe të plakut të thinjur. [26] Unë kam thënë:
"Do t'i fshij një herë e mirë, do të zhduk
kujtimin e tyre në mes të njerëzve", [27] por
i trembem provokimit të armikut, sepse
kundërshtarët e tyre, duke interpretuar
keq situatën, mund të thonë: "Triumfoi
dora jonë dhe jo Zoti i cili ka bërë tërë
këto gjëra!". [28] Sepse janë një komb që ka
humbur gjykimin dhe nuk ka në ta asnjë
zgjuarësi. [29] Po të ishin të urtë do ta kup-
tonin këtë, do të merrnin parasysh fundin
që i pret. [30] Si do të mundte një person
i vetëm të ndiqte një mijë e dyqind veta
dhe, dy persona të bënin të iknin dhjetë
mijë veta, po të mos i kishte shitur Shkëmbi
dhe po të mos i kishte dorëzuar Zoti tek
armiku? [31] Sepse shkëmbi i tyre nuk është
si Shkëmbi ynë; vetë armiqtë tanë janë
gjykatësit e tyre; [32] por hardhia e tyre vjen
nga hardhia e Sodomës dhe nga fushat e
Gomorës; rrushi i tyre është i helmatisur
dhe vilet e rrushit të tyre janë të hidhura;
[33] vera e tyre është një helm gjarpërinjsh,
një helm mizor gjarpërinjsh helmonjës. [34] E
tërë kjo a nuk është ruajtur vallë pranë
meje, e vulosur në thesaret e mia? [35] Mua
më përket hakmarrja dhe shpërblimi; do të
vijë koha dhe do t'u merren këmbët! Sepse
dita e gjëmës së tyre është e afërt, dhe
gjërat e përgatitura për ta shpejtohen të
vijnë. [36] Po, Zoti do të gjykojë popullin e tij,
por do t'i vijë keq për shërbëtorët e tij kur
të shohë që fuqia e tyre është zhdukur dhe
që nuk mbetet më asnjeri, as skllav as i lirë.
[37] Atëherë ai do të thotë: "Ku janë perënditë
e tyre, shkëmbi në të cilin gjenin strehë,
[38] që hanin yndyrën e flijimeve të tyre dhe
pinin verën e libacioneve të tyre? Le të
ngrihen për t'i ndihmuar dhe për të qenë
strehimi juaj!". [39] Tani e shikoni që unë jam
Ai dhe që nuk ka Perëndi tjetër përbri meje.
Unë të bëj që të vdesësh dhe të jetosh, unë
të plagos dhe të shëroj, dhe nuk ka njeri që
mund të të lirojë nga dora ime. [40] Po, unë
ngre dorën time në drejtim të qiellit dhe
them: Unë jetoj për gjithnjë, [41] kur të mpreh
shpatën time dhe dora ime të përgatitet
të gjykojë, do të hakmerrem me armiqtë e
mi dhe do të shpërblej ata që më urrejnë.
[42] Do t'i deh me gjak shigjetat e mia dhe
shpata ime do të gëlltisë mishin, bashkë
me gjakun e të vrarëve dhe të robërve, të
krerëve flokëgjatë të armikut. [43] Gëzohuni,
o kombe, bashkë me popullin e tij, sepse
Zoti merr hak për gjakun e shërbëtorëve
të tij, merr hak kundër kundërshtarëve
të tij, por do të ketë mëshirë për tokën
dhe për popullin e tij". [44] Kështu Moisiu
erdhi bashkë me Jozueun, birin e Nunit,
dhe shqiptoi tërë fjalët e këtij kantiku në
veshët e popullit. [45] Kur Moisiu mbaroi së
shqiptuari tërë këto fjalë para tërë Izraelit,
[46] u tha atyre: "Merrini me zemër tërë fjalët
me të cilat kam dëshmuar sot kundër jush.
Do t'ua lini porosi bijve, që ata të kenë
kujdes të zbatojnë në praktikë tërë fjalët e
këtij ligji. [47] Sepse kjo nuk është një fjalë
pa vlerë për ju, por është jeta juaj; dhe
me këtë fjalë do të zgjasni ditët tuaja në
vendin ku po hyni për ta pushtuar, duke
kapërcyer Jordanin". [48] Po atë ditë Zoti i foli
Moisiut, duke i thënë: [49] "Ngjitu mbi malin e
Abarimëve, mbi malin e Nebos, që ndodhet
në vendin e Moabit, në bregun e kundërt
të Jerikos, dhe vështro vendin e Kanaanit,
që unë ju jap bijve të Izraelit. [50] Ti ke për
të vdekur në malin mbi të cilin po ngjitesh
dhe do të bashkohesh me popullin tënd,
ashtu si Aaroni, vëllai yt, ka vdekur mbi
malin e Horit dhe u bashkua me popullin
e tij, [51] sepse u treguat të pabesë me mua në

mes të bijve të Izraelit, në ujërat e Meribës
në Kadesh, në shkretëtirën e Tsinit, dhe
sepse nuk më shenjtëruat në mes të bijve
të Izraelit. 52 Ti do ta shikosh vendin para
teje, por atje, në vendin që unë ju jap bijve
të Izraelit, ti nuk ke për të hyrë".

33

1 Ky është bekimi me të cilin Moisiu, njeri
i Perëndisë, bekoi bijtë e Izraelit, para se të
vdiste. 2 Dhe u tha: "Zoti erdhi nga Sinai
dhe u ngrit mbi ta në Seir; u paraqit në
madhështinë e tij nga mali Paran, arriti nga
mesi i një morie shenjtorësh; nga e djathta
e tyre dilte për ta një ligj i zjarrtë. 3 Me
siguri ai i do popujt; të gjithë shenjtorët e tij
janë në duart e tua; ata janë ulur në këmbët
e tua, secili i dëgjon fjalët e tua. 4 Moisiu
na ka urdhëruar një ligj, një trashëgimi të
asamblesë së Jakobit. 5 Ai ka qenë mbret
në Jeshuruni, kur mblidheshin krerët e
popullit, tërë fiset e Izraelit tok. 6 Rroftë
Rubeni dhe mos vdektë; por njerëzit e tij
mbetshin pak". 7 Judës përkundrazi i tha
këto: "Dëgjo, o Zot, zërin e Judës dhe
ktheje tek populli i tij; dora e tij lufton
për çështjen e tij; bëhu ti një ndihmës i tij
kundër armiqve të tij. 8 Pastaj për Levin
tha: "Thumimët dhe Urimët e tu i përkasin
njeriut tënd besimtar, që ti provove në
Masa dhe me të cilin je grindur në ujërat
e Meribës. 9 Ai thotë për të atin dhe për
të ëmën: "Unë nuk i kam parë"; ai nuk i
njohu vëllezërit e tij dhe nuk njohu bijtë;
sepse Levitët kanë respektuar fjalën tënde
dhe kanë ruajtur besëlidhjen tënde. 10 Ata
u mësojnë dekretet e tua Jakobit dhe ligjin
tënd Izraelit; vënë temjanin para teje dhe
tërë olokaustin mbi altarin tënd. 11 O Zot,
beko forcën e tij dhe prano veprën e duarve
të tij. Shpo tej e përtej ata që ngrejnë krye
kundër atij dhe që e urrejnë, me qëllim që
të mos ngrihen më". 12 Përsa i përket Beni-
aminit, ai tha: "I dashuri i Zotit do të banojë
me siguri pranë tij. Zoti do ta mbrojë
vazhdimisht dhe do të banojë në krahët e
tij". 13 Përsa i përket Jozefit, ai tha: "Vendi
i tij qoftë i bekuar nga Zoti me dhurata të
çmuara të qiellit, me vesën, me ujërat e
humnerës që ndodhet poshtë, 14 me frytet e
çmuara të diellit, me prodhimet e çmuara
të çdo muaji, 15 me prodhimet më të mira
të maleve të lashta, me dhuratat e çmuara
të kodrave të përjetshme, 16 me dhuratat e
çmuara të tokës dhe të të gjitha gjërave
që ajo përmban. Favori i atij që ishte në
ferrishte të bjerë mbi kryet e Jozefit, mbi
majën e kokës së atij që është zgjedhur
ndërmjet vëllezërve të tij! 17 Madhështia e
tij është si ajo e demit të tij të parëlindur,
brirët e tij janë si brirët e një bualli. Me
to do të shpojë tërë popujt, deri në skajet
e dheut. Këto janë moritë e Efraimit. Këto
janë mijërat e Manasit". 18 Përsa i përket
Zabulonit, ai tha: "Gëzoje, Zabulon, daljen
tënde, dhe ti Isakar, ndejtjen në çadrat e
tua! 19 Ata do të thërrasin popujt në mal
dhe aty do të ofrojnë flijime drejtësie; sepse
ata do të thithin bollëkun e detrave dhe
thesaret e fshehura në rërë". 20 Përsa i
përket Gadit, ai tha: "I bekuar qoftë ai
që e shtrin Gadin. Ai rri shtrirë si një
luaneshë dhe copëton krahë dhe kafkë. 21 Ai
shtie në dorë pjesën e parë për veten e tij,
sepse aty ishte pjesa e parë e rezervuar e
udhëheqësit; ai erdhi me krerët e popullit
dhe zbatoi drejtësinë e Zotit dhe dekretet
e tij me Izraelin". 22 Përsa i përket Danit, ai
tha: "Dani është një luan i vogël, që hidhet
nga Bashani". 23 Përsa i përket Neftalit,
ai tha: "O Neftali, i ngopur me favore
dhe i mbushur me bekime të Zotit, pushto
perëndimin dhe jugun". 24 Përsa i përket
Asherit, ai tha: "Më i bekuari nga tërë
bijtë qoftë Asheri! Le të jetë i preferuari
i vëllezërve të tij dhe të zhysë këmbën e
tij në vaj. 25 Sandalet e tij të jenë prej
hekuri dhe prej bronzi, dhe forca jote të
vazhdojë sa janë ditët e tua. 26 Askush nuk
është barabar me Perëndinë e Jeshurunit,
që shkon me kalë nëpër qiejtë në ndihmën
tënde dhe shkon mbi retë me madhështinë
e tij. 27 Perëndia i kohëve të lashta është
streha jote dhe poshtë teje ndodhen krahët
e tij të përjetshëm. Ai do ta dëbojë armikun
para teje dhe do të thotë: "Shkatërroje!".
28 Atëherë Izraeli do ta ndiejë veten të sig-
urtë, në një vend gruri dhe mushti; dhe
qielli i tij di të japë vesë. 29 Ti je i lumtur, o
Izrarel! Kush është barabar me ty, o popull
i shpëtuar nga Zoti? Ai është mburoja
që të ndihmon dhe shpata e lavdisë sate.
Armiqtë e tu do të të nënshtrohen dhe ti do
të shkelësh vendet e tyre të larta".

34

1 Pastaj Moisiu u ngjit nga fusha e Moabit
në Malin Nebo, në majën e Pisgahut, që
ndodhet në bregun e kundërt të Jerikos.
Dhe Zoti i tregoi tërë vendin e Galaadit deri
në Dan, 2 tërë Naftalin, vendin e Efraimit
dhe të Manasit, tërë vendin e Judës deri
në detin perëndimor, 3 Negevin dhe fushën
e luginës të Jerikos, qytet i palmave, deri
në Tsoar. 4 Zoti tha: "Ky është vendi që u
premtova me betim Abrahamit, Isakut dhe
Jakobit, duke u thënë: "Unë do t'ua jap
pasardhësve tuaj". Ti e pe me sytë e tua,
por nuk do të hysh në të!". 5 Kështu Moisiu,
shërbëtori i Zoit, vdiq aty, në vendin e
Moabit, simbas fjalës së Zotit. 6 Dhe Zoti
e varrosi në luginën e vendit të Moabit,
përballë Beth-Peorit; dhe askush nuk e ka
mësuar deri më sot vendin e varrit të tij.
7 Moisiu ishte njëqind e njëzet vjeç kur vdiq;
shikimi i tij nuk ishte dobësuar dhe fuqia e
tij nuk i qe mpakur. 8 Bijtë e Izraelit e qanë
në fushat e Moabit tridhjetë ditë; pastaj
ditët e zisë dhe të vajtimit për Moisiun
morën fund. 9 Atëherë Jozueu, bir i Nunit, u
mbush me frymën e diturisë, sepse Moisiu
kishte vënë duart mbi të; kështu bijtë e
Izraelit iu bindën atij dhe vepruan ashtu
si e kishte urdhëruar Moisiun Zoti. 10 Nuk
doli më në Izrael një profet i ngjashëm me
Moisiun, me të cilin Zoti fliste sy për sy,
11 në të gjitha shenjat dhe mrekullitë që Zoti
e dërgoi të bënte në vendin e Egjiptit para
Faraonit, para tërë shërbëtorëve të tij dhe
tërë vendit të tij, 12 në të gjithë madhështinë
e fuqisë dhe në të gjitha gjërat e mëdha dhe
të tmerrshme që Moisiu kreu përpara syve
të të gjithë Izraelit.

Jozueu

1 Mbas vdekjes së Moisiut, shërbëtorit të
Zotit, ndodhi që Zoti i foli Jozueut, djalit
të Nunit, që i shërbente Moisiut, dhe i
tha: 2 "Moisiu, shërbëtori im, vdiq; prandaj
çohu, kalo Jordanin, ti dhe gjithë ky popull,
dhe shko në atë vend që unë u jap atyre,
bijve të Izraelit. 3 Unë ju kam dhënë çdo
vend që tabani i këmbës suaj ka për të
shkelur, siç i thashë Moisiut. 4 Territori
yt do të shtrihet nga shkretëtira dhe nga
Libani deri në lumin e madh, në lumin e
Eufratit, nga tërë vendi i Hitejve deri në
Detin e Madh, në perëndim. 5 Askush nuk
do të mund të të kundërshtojë gjatë tërë
ditëve të jetës sate; ashtu siç kam qenë me
Moisiun, kështu do të jem me ty; nuk do
të të lë, as nuk do të të braktis. 6 Ji i fortë
dhe trim, sepse ti do të bësh që ky popull të
zotërojë vendin që u betova t'u jap etërve
të tyre. 7 Vetëm tregohu i fortë dhe shumë
trim, duke u përpjekur të veprosh simbas
tërë ligjit që Moisiu, shërbëtori im, të ka
urdhëruar; mos u shmang prej tij as djath-
tas, as majtas, që të kesh mbarësi kudo që
të shkosh. 8 Ky libër i ligjit mos u ndaftë
kurrë nga goja jote, por mendohu për të
ditë e natë, duke kërkuar të veprosh sim-
bas të gjitha atyre që janë shkruar, sepse
atëherë do të kesh sukses në veprimet e
tua, atëherë do të përparosh. 9 A nuk të urd-
hërova unë? Ji i fortë dhe trim; mos ki frikë
dhe mos u thyej, sepse Zoti, Perëndia yt,
është me ty kudo që të shkosh". 10 Atëherë
Jozueu urdhëroi oficerët e popullit, duke u
thënë: 11 "Kaloni përmes kampit dhe jepini
popullit këtë urdhër, duke i thënë: Sig-
uroni rezerva ushqimore, sepse brenda tri
ditëve do të kaloni Jordanin për të vajtur të
pushtoni vendin që Zoti, Perëndia juaj, ju
jep si trashëgimi". 12 Jozueu u foli gjithashtu
Rubenitëve, Gaditëve dhe gjysmës së fisit
të Manasit, duke u thënë: 13 "Mbani mend
fjalën që Moisiu, shërbëtori i Zotit, ju urd-
hëroi kur ju tha: "Zoti, Perëndia juaj, ju ka
dhënë pushim dhe ju ka dhënë këtë vend.
14 Gratë tuaja, të vegjëlit tuaj, dhe bagëtia
juaj do të mbeten në vendin që Moisiu
ju ka dhënë nga kjo anë e Jordanit; por
ju, tërë luftëtarët tuaj trima do të kaloni
të armatosur para vëllezërve tuaj dhe do
t'i ndihmoni, 15 derisa Zoti t'u ketë dhënë
pushim vëllezërve tuaj ashtu si juve, dhe
ta kenë shtënë në dorë vendin që Zoti,
Perëndia juaj, u jep atyre. Atëherë mund
të ktheheni për të pushtuar vendin që ju
përket, dhe që Moisiu, shërbëtor i Zotit, ju
ka dhënë këtej Jordanit në drejtim të Lind-
jes"". 16 Atëherë ata iu përgjigjën Jozueut,
duke i thënë: "Ne do të bëjmë të gjitha ato
që ti na urdhëron dhe do të shkojmë kudo
që të na çosh. 17 Ashtu siç i jemi bindur për
çdo gjë Moisiut, kështu do të të bindemi
ty. Vetëm me ty qoftë Zoti, Perëndia yt,
ashtu siç ka qenë me Moisiun! 18 Kushdo që
ngre krye kundër urdhrave të tua, dhe nuk
u bindet fjalëve të tua, do të vritet. Vetëm
ji i fortë dhe trim!".

2

1 Jozueu, bir i Nunit, dërgoi dy burra te
Shitimi për të vëzhguar fshehurazi, duke
u thënë: "Shkoni, kontrolloni vendin dhe
Jerikon". Kështu ata shkuan dhe hynë në
shtëpinë e një prostitute, të quajtur Rahab,
dhe aty banuan. 2 Këtë gjë ia referuan
mbretit të Jerikos, duke i thënë: "Ja, disa
bij të Izraelit erdhën këtu sonte natën për
të vëzhguar vendin". 3 Atëherë mbreti i
Jerikos dërgoi t'i thotë Rahabit: "Nxirri
jashtë njerëzit që kanë ardhur te ti dhe
kanë hyrë në shtëpinë tënde, sepse ata
kanë ardhur për të vëzhguar tërë vendin".
4 Por gruaja i mori dy burrat dhe i fshehu;
pastaj tha: "Është e vërtetë, këta njerëz
erdhën tek unë, por nuk dija nga ishin. 5 Në
çastin kur mbyllej porta e qytetit, kur ishte
errësuar, ata burra dolën; nuk e di se ku
shkuan; ndiqini menjëherë, sepse mund t'i
arrini". 6 (Ajo përkundrazi i kishte hipur
mbi çati dhe i kishte fshehur midis kërcejve
të lirit, që i kishte shtrirë mbi shtrat).
7 Atëherë ata i ndoqën në rrugën e Jordanit,
në drejtim të vahut të lumit; dhe sapo dolën
ndjekësit, porta u mbyll. 8 Por para se t'i
zinte gjumi spiunët, Rahabi u ngjit pranë
tyre në çati, 9 dhe u tha atyre burrave: "Unë
e di që Zoti ju ka dhënë vendin, që tmerri
juaj na ka zënë, dhe që të gjithë banorët e
vendit dridhen nga frika para jush. 10 Sepse
ne kemi dëgjuar si i thau ujërat e Detit
të Kuq Zoti përpara jush kur dolët nga
Egjipti, dhe atë që ju u bëtë dy mbretërve
të Amorejve, matanë Jordanit, Sihonit dhe

Ogut, që vendosët t'i shfarosni. [11] Duke
dëgjuar këto gjëra zemra jonë u mpak, për
shkakun tuaj askujt nuk i mbeti asnjë fije
trimërie, sepse Zoti, Perëndia juaj, është
Perëndi atje lart në qiejt dhe këtu poshtë
në tokë. [12] Prandaj, ju lutem, betohuni
në emër të Zotit që, ashtu si kam treguar
dhembshuri ndaj jush, edhe ju do të tregoni
po atë dhembshuri ndaj shtëpisë së atit tim;
më jepni, pra, një shenjë të sigurt, [13] që do t'i
lini të gjallë atin tim, nënën time, vëllezërit
dhe motrat e mia dhe të gjitha gjërat që u
përkasin atyre, dhe që do të shpëtoni jetën
tonë nga vdekja". [14] Ata burra iu përgjigjën:
"Jeta jonë për atë tuajën, mjaft që të mos
e tregoni çështjen tonë; dhe kur Zoti do të
na japë vendin, ne do të të trajtojmë me
mëshirë dhe me shpirtlirësi". [15] Atëherë
ajo i zbriti nga dritarja me një litar, sepse
shtëpia e saj ndodhej mbi muret e qytetit,
dhe ajo banonte mbi muret. [16] Dhe u tha
atyre: "Shkoni në drejtim të malit, që nd-
jekësit tuaj të mos ju gjejnë; dhe qëndroni
tri ditë të fshehur atje, deri sa të kthehen
ndjekësit tuaj; pastaj do të vazhdoni rrugën
tuaj". [17] Atëherë ata burra i thanë: "Ne
do të çlirohemi nga betimi që na detyrove
të bëjmë, [18] po të jetë se, kur të hyjmë në
këtë vend, ti nuk ngjit në dritaren nga e
cila po na zbret këtë kordon të hollë me
ngjyrë të kuqerreme dhe po nuk mblodhe
në shtëpinë tënde atin tënd, nënën tënde
vëllezërit e tu dhe tërë familjen e atit tënd.
[19] Por në rast se dikush del jashtë pragut të
shtëpisë sate, gjaku i tij do të bjerë mbi krye
të vet, dhe ne nuk do të kemi faj për këtë;
por gjaku i kujtdo qoftë që do të jetë me
ty në shtëpi do të bjerë mbi kokën tonë,
në qoftë se dikush i prek me dorë. [20] Por
në rast se ti tregon punën tonë, ne do të
çlirohemi nga betimi që na ke detyruar
të bëjmë". [21] Ajo tha: "U bëftë ashtu si
thatë ju". Pastaj u nda me ta dhe ata ikën.
Ajo lidhi në dritare kordonin e hollë të
kuqerremë. [22] Ata ikën, pra, dhe shkuan në
mal ku ndenjën tri ditë, deri sa u kthyen
ndjekësit; ndjekësit i kishin kërkuar gjatë
gjithë rrugës, por pa i gjetur dot. [23] Kështu
të dy burrat u kthyen, zbritën nga mali,
kaluan Jordanin dhe erdhën te Jozueu, bir i
Nunit, dhe i treguan të gjitha ato që kishin
kaluar. [24] Dhe i thanë Jozueut: "Me siguri
Zoti na e ka lënë në duart tona tërë vendin;
që tani tërë banorët e vendit dridhen nga
frika para nesh".

3

[1] Jozueu u ngrit herët në mëngjes; ai
dhe tërë bijtë e Izraelit u nisën pastaj nga
Shitimi dhe arritën në Jordan; u ndalën
aty para se ta kalojnë [2] Mbas tri ditëve,
oficerët kaluan nëpër tërë kampin, [3] dhe i
dhanë popullit këtë urdhër, duke i thënë:
"Kur të shihni arkën e besëlidhjes të Zotit,
Perëndisë tuaj, të mbajtur nga priftërinj-
të levitë, do të niseni nga vendi juaj dhe
do ta ndiqni. [4] Midis jush dhe arkës do
të ketë një largësi prej rreth dy mijë ku-
bitësh. Mos iu afroni asaj, me qëllim që
të njihni rrugën nëpër të cilën duhet të
shkoni, sepse deri tani nuk keni kaluar
kurrë nëpër këtë rrugë". [5] Dhe Jozueu i
tha popullit: "Shenjtërohuni, sepse nesër
Zoti ka për të bërë mrekulli midis jush".
[6] Pastaj Jozueu u foli priftërinjve, duke u
thënë: "Merrni arkën e besëlidhjes dhe
kaloni përpara popullit". Kështu ata morën
arkën e besëlidhjes dhe ecën para popullit.
[7] Atëherë Zoti i tha Jozueut: "Sot do të
filloj të të bëj të madh në sytë e të gjithë
Izraelit, me qëllim që të kuptojnë se ashtu
siç kam qenë me Moisiun, kështu do të jem
edhe me ty. [8] Prandaj ti jepu këtë urdhër
priftërinjve që mbajnë arkën e besëlidhjes,
duke u thënë: "Kur të arrini në breg të
Jordanit, do të ndaleni në Jordan"". [9] Jozueu
u tha atëherë bijve të Izraelit: "Afrohuni
dhe dëgjoni fjalët e Zotit, Perëndisë tuaj".
[10] Pastaj Jozueu tha: "Nga kjo do të njihni
që Zoti i gjallë është midis jush dhe që me
siguri ka për të dëbuar para jush Kananej-
të, Hitejtë, Hivejtë, Perezejtë, Girgasejtë,
Amorejtë dhe Jebusejtë; [11] ja, arka e besëlid-
hjes së Zotit të të gjithë dheut po bëhet
gati të kalojë para jush në lumin Jordan.
[12] Merrni, pra, dymbëdhjetë burra nga fiset
e Izraelit, një për çdo fis. [13] Dhe ka për të
ndodhur që, porsa tabanët e këmbëve të
priftërinjve që mbajnë arkën e Zotit, Zot
i gjithë tokës, do të takojnë në ujërat e
Jordanit, ujërat e Jordanit do të ndahen,
dhe ujërat që zbresin nga lart do të ndalen
tok". [14] Kështu, kur populli ngriti çadrat për
të kaluar Jordanin, priftërinjtë që mbanin

arkën e besëlidhjes ecnin përpara popullit. 15 Sapo ata që mbanin arkën arritën
në Jordan dhe këmbët e priftërinjve që
trasportonin arkën u zhytën në ujërat e
bregut të tij (Jordani është i mbushur plot
deri në brigjet e tij gjatë tërë kohës së kor-
rjes), 16 ujërat që zbrisnin nga sipër u ndalën
dhe u ngritën tok shumë më lart se Adami,
qyteti që ndodhet pranë Tsartanit; kështu
që ujërat që zbrisnin në drejtim të detit
të Arabahut, Detit të Kripur, u ndanë tërë-
sisht prej tyre; dhe populli i kaloi përballë
Jerikos. 17 Priftërinjtë që mbanin arkën e
besëlidhjes të Zotit u ndalën në vend të
thatë në mes të Jordanit, ndërsa tërë Izraeli
po kalonte në të thatë, deri sa tërë populli
mbaroi së kapërcyeri Jordanin.

4

1 Kur tërë populli mbaroi së kapërcyeri
Jordanin, Zoti i foli Jozueut, duke i thënë:
2 "Merrni nga radhët e popullit dymbëd-
hjetë burra, një për çdo fis, 3 dhe u jepni
këtë urdhër, duke thënë: "Merrni dym-
bëdhjetë gurë që këtej, në mes të Jordanit,
pikërisht në vendin ku u ndalën këmbët
e priftërinjve, i merrni, me vete matanë
lumit dhe i vendosni në vendin ku do
të strehoheni sonte"". 4 Atëherë Jozueu
thirri dymbëdhjetë burrat që kishte zgjed-
hur ndër bijtë e Izraelit, një për çdo fis,
5 dhe u tha atyre: "Kaloni para arkës së
Zotit, Perëndisë tuaj, në mes të Jordanit,
dhe secili prej jush të mbajë në kurriz një
gur, simbas numrit të fiseve të bijve të
Izraelit, 6 me qëllim që kjo të jetë një shenjë
midis jush. Kur në të ardhmen bijtë tuaj
do t'ju pyesin, duke thënë: "Ç'janë për ju
këta gurë?", 7 ju do t'u përgjigjeni kështu:
"Ujërat e Jordanit u ndanë para arkës së
besëlidhjes të Zotit; kur ajo kaloi Jordanin,
ujërat e tij u ndanë dhe këta gurë do të jenë
për bijtë e Izraelit një kujtim për jetë"".
8 Bijtë e Izraelit bënë pikërisht ashtu si i
kishte urdhëruar Jozueu: morën dymbëd-
hjetë gurë në mes të Jordanit, ashtu si e
kishte porositur Zoti Jozueun, në bazë të
numrit të fiseve të Izraelit, dhe i morën
me vete matanë lumit në vendin ku do të
kalonin natën, dhe i vendosën aty. 9 Jozueu
ngriti gjithashtu dymbëdhjetë gurë në mes
të Jordanit, në vendin ku ishin ndalur
këmbët e priftërinjve që mbanin arkën e
besëlidhjes; dhe aty kanë mbetur deri më
sot. 10 Priftërinjtë që mbanin arkën u ndalën
në mes të Jordanit deri sa u plotësua tërë-
sisht ajo që i kishte urdhëruar Zoti Jozueut
t'i thoshte popullit, në bazë të të gjitha
atyre që Moisiu i kishte urdhëruar 11 Kur
tërë populli mbaroi së kaluari, arka e Zotit
dhe priftërinjtë kaluan në prani të popullit.
12 Bijtë e Rubenit, bijtë e Gadit dhe gjysma
e fisit të Manasit kaluan të armatosur në
krye të bijve të Izraelit, ashtu siç u kishte
thënë Moisiu. 13 Rreth dyzet mijë njerëz me
veshje lufte kaluan para Zotit në fushat e
Jerikos, gati për të luftuar. 14 Po atë ditë,
Zoti e bëri të madh Jozueun në sytë e tërë
Izraelit, dhe banorët e tij patën frikë nga ai
ashtu si patën frikë nga Moisiu gjatë gjithë
ditëve të jetës së tij. 15 Pastaj Zoti i foli
Jozueut dhe i tha: 16 "Urdhëro priftërin-
jtë që mbajnë arkën e Dëshmisë të dalin
nga Jordani". 17 Atëherë Jozueu urdhëroi
priftërinjtë duke u thënë: "Dilni nga Jor-
dani". 18 Dhe ndodhi që kur priftërinjtë që
mbanin arkën e besëlidhjes së Zotit, dolën
nga Jordani dhe tabanët e këmbëve të tyre
shkelën tokën e thatë, ujërat e Jordanit
u kthyen në vendin e tyre dhe filluan të
rrjedhin si më parë në lartësinë e brigjeve
të tij. 19 Populli doli nga Jordani ditën e
dhjetë të muajit të parë dhe ngriti kampin
e tij në Gilgal, në skajin lindor të Jerikos.
20 Ata dymbëdhjetë gurë që i kishin marrë
nga Jordani, Jozueu i çoi në Gilgal. 21 Pastaj
u foli bijve të Izraelit dhe u tha atyre: "Kur
në të ardhmen bijtë tuaj do t'i pyesin etërit
e tyre duke thënë: "Ç'janë këta gurë?",
22 ju do t'ua bëni të ditur bijve tuaj, duke
thënë: "Izraeli e kaloi këtë Jordan në të
thatë, 23 sepse Zoti, Perëndia juaj, i thau
ujërat e Jordanit para jush deri sa të kalonit,
ashtu si Zoti, Perëndia juaj, veproi në Detin
e Kuq, të cilin e thau para nesh deri sa të
kalonim, 24 me qëllim që tërë popujt e tokës
të pranojnë që Zoti ka dorë të fuqishme,
dhe që ju të keni gjithnjë frikë nga Zoti,
Perëndia juaj"". i Pashkës

5

1 Kur të gjithë mbretërit e Amorejve që
ndodheshin matanë Jordanit në drejtim të
perëndimit dhe tërë mbretërit e Kananejve
që ishin pranë detit mësuan që Zoti kishte
tharë ujërat e Jordanit para bijve 2 Në atë

kohë Zoti i tha Jozueut: "Bëj thika prej
guri dhe fillo përsëri të rrethpresësh bijtë
e Izraelit". 3 Kështu Jozueu bëri thika prej
guri dhe rrethpreu bijtë e Izraelit mbi ko-
drinën e Haaralothit. 4 Kjo qe arsyeja për
të cilin Jozueu i rrethpreu; i tërë populli që
kishte dalë nga Egjipti, meshkujt, tërë bur-
rat luftëtarë, kishin vdekur në shkretëtirë
gjatë rrugës, mbasi kishin dalë nga Egjipti.
5 Ndërsa tërë populli që kishte dalë nga
Egjipti ishte rrethprerë, tërë populli që
kishte lindir në shkretëtirë gjatë rrugës
mbas daljes nga Egjipti, nuk ishte rreth-
prerë. 6 Në fakt bijtë e Izraelit kishin ecur
dyzet vjet nëpër shkretëtirë deri sa tërë
populli, domethënë luftëtarët që kishin
dalë nga Egjipti, u shkatërruan, sepse nuk
i ishin bindur zërit të Zotit. Atyre Zoti u
ishte betuar që nuk do t'u tregonte vendin
që do t'u jepte etërve të tyre, një vend
ku rrjedh qumësht dhe mjaltë. 7 Kështu
Jozueu i rrethpreu bijtë e tyre, që Perëndia
i kishte vënë në vend të tyre, sepse ishin
të parrethprerë, sepse nuk ishin rrethprerë
gjatë rrugës. 8 Kur mbaroi rrethprerja e tërë
meshkujve, ata qëndruan atje ku ishin, në
kamp, deri sa u shëruan. 9 Atëherë Zoti
i tha Jozueut: "Sot ju hoqa turpërimin e
Egjiptit", dhe ai vend u quajt Gilgal deri në
ditët e sotme. 10 Bijtë e Izraelit e ngritën
kampin e tyre në Gilgal dhe e kremtuan
Pashkën ditën e katërmbëdhjetë të muajit,
në të ngrysur, në fushat e Jerikos. 11 Të
nesërmen e Pashkës hëngrën prodhime të
vendit, bukë të ndorme dhe grurë të pjekur
po atë ditë. 12 Të nesërmen hëngrën prod-
hime të vendit, mana mbaroi; kështu bijtë
e Izraelit nuk patën më manë, por atë vit
hëngrën frytet e vendit të Kanaanit. 13 Por
ndodhi që, ndërsa Jozueu ishte afër Jerikos,
ngriti sytë dhe shikoi, dhe ja, një njeri i
qëndronte përpara, me në dorë një shpatë
të zhveshur. Jozueu i doli përballë dhe i
tha: "A je ti për ne o për armiqtë tanë?".
14 Ai u përgjigj: "Jo, unë jam kreu i ushtrisë
së Zotit; sapo kam arritur në këtë çast".
Atëherë Jozueu ra përmbys para tij dhe
tha: "Çfarë dëshiron t'i thotë Zotëria ime
shërbëtorit të tij?". 15 Kreu i ushtrisë së
Zotit i tha Jozueut: "Zbath sandalet, sepse
vendi ku je është i shenjtë". Dhe Jozueu
veproi ashtu.

6

1 Jeriko ishte i mbyllur dhe i mbrojtur
mirë nga frika e bijve të Izraelit; askush nuk
dilte dhe askush nuk hynte në të. 2 Zoti i
tha Jozueut: "Shiko, unë të kam dhënë në
dorë Jerikon, mbretin e tij dhe luftëtarët
e tij trima. 3 Ju të gjithë, luftëtarët, do
të marshoni rreth qytetit, do të silleni një
herë rreth tij. Kështu do të bëni gjashtë
ditë me radhë. 4 Shtatë priftërinj do të
çojnë përpara arkës shtatë bori prej briri të
dashit; por ditën e shtatë do të silleni rreth
qytetit shtatë herë dhe priftërinjtë do t'u
bien borive. 5 Kur ata t'u bien pa pushim
brirëve të dashit dhe ju të dëgjoni zërin e
borisë, tërë populli do të bëjë një ulurimë të
madhe; atëherë muret e qytetit do të shem-
ben dhe populli do të ngjitet, gjithsekush
drejt, përpara. 6 Kështu Jozueu, bir i Nunit,
thirri priftërinjtë dhe u tha atyre: "Merrni
arkën e besëlidhjes dhe shtatë priftërinj
të mbajnë shtatë bori prej briri të dashit
përpara arkës së Zotit". 7 Pastaj i tha pop-
ullit: "Shkoni përpara dhe marshoni rreth
qytetit, njerëzit e armatosur të ecin për-
para arkës së Zotit". 8 Kështu, kur Jozueu
mbaroi së foluri popullit, shtatë priftërinjtë
që mbanin shtatë bori prej briri të dashit
përpara Zotit nisën të marshojnë dhe u
ranë borive; dhe arka e besëlidhjes së Zotit
i ndiqte nga pas. 9 Njerëzit e armatosur
marshonin përpara priftërinjve që u binin
borive, kurse praparoja vinte pas arkës;
gjatë marshimit priftërinjtë u binin borive.
10 Jozueu kishte urdhëruar popullin, duke i
thënë: "Mos bërtitni, të mos dëgjohet as
zëri juaj dhe të mos dalë asnjë fjalë nga
goja juaj, deri ditën kur do t'ju them: "Bër-
tisni!". Atëherë do të bërtisni". 11 Kështu
arka e Zotit u soll rreth qytetit një herë;
pastaj u kthyen në kamp dhe aty e kaluan
natën. 12 Jozueu u ngrit herët në mëng-
jes, dhe priftërinjtë morën arkën e Zotit.
13 Shtatë priftërinjtë, që mbanin shtatë
boritë prej briri të dashit përpara arkës së
Zotit, shkonin përpara dhe u binin borive.
Njerëzit e armatosur marshonin para tyre,
kurse praparoja vinte mbas arkës së Zotit;
gjatë marshimit priftërinjtë u binin borive.
14 Ditën e dytë marshuan vetëm një herë
rreth qytetit dhe pastaj u kthyen në kamp.
Kështu vepruan gjashtë ditë me radhë.
15 Por ditën e shtatë u ngritën herët, në

agim, dhe marshuan rreth qytetit në të
njëjtën mënyrë shtatë herë; vetëm atë
ditë marshuan shtatë herë rreth qytetit.
16 Herën e shtatë, kur priftërinjtë u ranë
borive, Jozueu i tha popullit: "Bërtisni,
sepse Zoti ju dha qytetin! 17 Qyteti do të
shfaroset, ai dhe çdo gjë që është në të.
Vetëm prostituta Rehab do të shpëtojë, ajo
dhe gjithë ata që janë bashkë me të në
shtëpi, sepse ajo fshehu vëzhguesit që ne
kishim dërguar. 18 Por ju kini shumë kujdes
lidhur me atë që është caktuar të shfaroset,
që të mos jeni ju vetë të mallkuar, duke
marrë diçka që është caktuar të shfaroset,
dhe ta bëni kështu kampin e Izraelit të
mallkuar, duke tërhequr mbi të fatkeqësi.
19 Por i gjithë argjendi, ari dhe sendet prej
bronzi dhe hekuri i shenjtërohen Zotit; do
të hyjnë në thesarin e Zotit". 20 Populli,
pra, bërtiti kur priftërinjtë u ranë borive;
dhe ndodhi që, kur populli dëgjoi tingullin
e borive, nxori një britmë të madhe dhe
muret u rrëzuan duke u shëmbur. Populli
u ngjit në qytet, secili drejt, përpara, dhe e
shtiu në dorë atë. 21 Dhe shfarosën gjithçka
ishte në qytet, duke vrarë me shpatë burra
e gra, fëmijë dhe pleq e madje qe, dele
dhe gomarë. 22 Pastaj Jozueu u tha dy bur-
rave që kishin vëzhguar vendin: "Shkoni
në shtëpinë e asaj prostitute dhe nxirrni
jashtë gruan dhe tërë ato gjëra që i përkasin
asaj, siç i jeni betuar". 23 Atëherë të rin-
jtë që kishin vëzhguar vendin shkuan dhe
nxorën jashtë Rahabin, të atin, të ëmën,
të vëllezërit dhe gjithçka i përkiste asaj;
kështu nxorën jashtë të gjithë të afërmit
e saj dhe i lanë jashtë kampit të Izraelit.
24 Pastaj i vunë zjarrin qytetit dhe tërë
gjërave që ai përmbante; morën vetëm
argjendin, arin dhe sendet prej bronzi e
hekuri, që i vunë në thesarin e shtëpisë së
Zotit. 25 Por Jozueu e la të gjallë prostitutën
Rahab, familjen e atit të saj dhe gjithçka që
i përkiste; kështu që ajo banoi në mes të
Izraelit deri sot, sepse ajo kishte fshehur
zbuluesit që Jozueu kishte dërguar për të
vëzhguar Jerikon. 26 Atë ditë Jozueu u betua
duke thënë: "Qoftë i mallkuar para Zotit ai
njeri që do të ngrihet të rindërtojë qytetin
e Jerikos! Ai do të hedhë themelet mbi të
parëlindurin e tij, dhe do t'i lartojë portat
mbi birin e tij më të vogël". 27 Zoti ishte me
Jozueun, dhe fama e tij u përhap në të gjithë
vendin.

7

1 Por bijtë e Izraelit kryen një shkelje
rreth gjërave të caktuara për shfarosje,
sepse Akani, djalë i Karmit, i Zabdiut, birit
të Zerahut, nga fisi i Judës, mori disa sende
të caktuara për shfarosje, 2 Ndërkaq Jozueu
dërgoi njerëz nga Jeriko në Ai, që është
afër Beth-Avenit, i cili ndodhet në lindje
të Bethelit, dhe u tha atyre: "Ngjituni për
të vëzhguar vendin". Kështu njerëzit u
ngjitën për të vëzhguar Ain. 3 Pastaj u
kthyen tek Jozueu dhe i thanë: "Nuk është
e nevojshme të ngjitet tërë populli; por
le të ngjiten dy mijë a tre mijë burra për
të sulmuar Ain; mos e lodh tërë popullin,
sepse ata të Ait janë të paktë në numër".
4 Kështu u ngjitën rreth tre mijë burra të
zgjedhur nga radhët e popullit, por para
burrave të Ait, ua mbathën këmbëve. 5 Dhe
burrat e Ait vranë rreth tridhjetë e gjashtë
prej tyre; i ndoqën nga porta e qytetit deri
në Shebarim, duke i goditur në tatëpjetë.
Dhe zemra e popullit u ligështua, u bë si uji.
6 Jozueu i grisi atëherë rrobat e tij dhe ra
përmbys me fytyrë për tokë, përpara arkës
së Zotit deri në mbrëmje, ai dhe pleqtë e
Izraelit, dhe hodhën pluhur mbi kokën e
tyre. 7 Pastaj Jozueu tha: "O Zot, o Zot,
pse bëre që ky popull të kalojë Jordanin
dhe të bjerë në duart e Amorejve për t'u
vrarë? Ah, sikur të ishim kënaqur duke
qëndruar këtej Jordanit! 8 O Zot, ç'mund të
them pasi Izraeli i ktheu kurrizin armikut
të tij? 9 Kananejtë dhe tërë banorët e ven-
dit do ta marrin vesh, do të na rrethojnë
dhe do të zhdukin emrin tonë nga faqja
e dheut; çfarë do të bësh ti atëherë për
emrin tënd të madh?". 10 Por Zoti i tha
Jozueut: "Çohu! Pse rri përmbys me fytyrë
për tokë? 11 Izraeli ka mëkatuar; ata kanë
shkelur besëlidhjen që u kisha porositur;
kanë marrë madje gjëra të caktuara që të
shfarosen, kanë vjedhur dhe kanë gënjyer;
dhe pastaj i kanë vënë midis plaçkave të
tyre. 12 Prandaj bijtë e Izraelit nuk mund
t'iu bëjnë ballë armiqve të tyre, dhe kanë
kthyer kurrizin para tyre, sepse janë bërë
ata vetë të mallkuar. Unë nuk do të
jem më me ju, në rast se nuk shkatërroni
gjërat e caktuara që të shfarosen midis
jush. 13 Çohu, shenjtëro popullin dhe i thuaj:

"Shenjtërohuni për nesër, sepse kështu ka
thënë Zoti, Perëndia i Izraelit: "O Izrael,
në gjirin tënd ka gjëra të caktuara për
t'u shkatërruar. Ti nuk do të mund t'u
bësh ballë armiqve të tu, për deri sa nuk
ke hequr gjërat e caktuara për shkatërrim
midis jush. [14] Nesër në mëngjes, pra, do
të paraqiteni, fis më fis, dhe fisi, që Zoti
do të caktojë do të paraqitet, familje më
familje, dhe familja që Zoti do të caktojë do
të shkojë shtëpi më shtëpi, dhe shtëpia që
Zoti do të caktojë ka për t'u paraqitur me
të gjithë njerëzit e saj. [15] Dhe atij që do t'i
gjenden gjëra të caktuara të shfarosen do t'i
vihet flaka, atij vet dhe gjithçka që i përket,
sepse ka shkelur besëlidhjen e Zotit dhe ka
kryer një gjë të keqe në Izrael"". [16] Jozueu,
pra, u ngrit herët në mëngjes dhe e renditi
Izraelin simbas fiseve të tij; dhe u caktua
fisi i Judës. [17] Pastaj afroi familjet e Judës,
dhe u caktua familja e Zarhitëve. Pastaj
afroi familjen e Zarhitëve, person mbas
personi, dhe u caktua Zabdi. [18] Pastaj afroi
shtëpinë e Zabdit, person për person, dhe u
caktua Akani, bir i Karmit, i Zabdit, birit të
Zerahut, nga fisi i Judës. [19] Atëherë Jozueu i
tha Akanit: "Biri im, të lutem, mbushe me
lavdi Zotin, Perëndinë e Izraelit, rrëfeji atij
dhe më thuaj atë që ke bërë; mos ma fshih".
[20] Akani iu përgjigj Jozueut dhe i tha: "Në të
vërtetë jam unë që kam mëkatuar kundër
Zotit, Perëndisë së Izraelit, dhe ja ç'kam
bërë. [21] Kur pashë midis plaçkës një mantel
të bukur të Shinarit, dyqind sikla argjendi
dhe një shufër ari që peshon pesëdhjetë
sikla, pata një dëshirë të madhe për to
dhe i mora; dhe ja, i kam fshehur në tokë
në mes të çadrës sime; dhe argjendi është
poshtë". [22] Atëherë Jozueu dërgoi lajmë-
tarë që vrapuan në çadër; dhe ja, plaçka
ishte fshehur në çadrën e tij, dhe argjendi
ndodhej poshtë. [23] Ata e morën nga çadra,
ia çuan Jozueut dhe tërë bijve të Izraelit,
dhe e vendosën përpara Zotit. [24] Atëherë
Jozueu, dhe tërë Izraeli bashkë me të, mori
Akanin, birin e Zerahut, argjendin, man-
telin, shufrën prej ari, bijtë dhe bijat e tij,
qetë e tij, gomarët e tij, delet e tij dhe të
gjitha gjërat që i përkisnin, dhe i ngjiti në
luginën e Akorit. [25] Dhe Jozueu tha: "Pse
na vure në telashe? Zoti do të të vërë në
telashe ty sot!". Dhe i tërë Izraeli e vrau
me gurë; dhe mbasi e vranë me gurë, e
dogjën në zjarr. [26] Pastaj ngritën mbi të një
grumbull të madh gurësh, që ekziston edhe
sot. Kështu Zoti u qetësua nga rrëmbimi
i zemërimit të tij. Prandaj ky vend quhet
edhe sot lugina e Akorit.

8

[1] Pastaj Zoti i tha Jozueut: "Mos ki frikë
dhe mos u tmerro. Merr të gjithë luftëtarët
e tu dhe nisu dhe sulmo Ain. Shiko, unë
po të jap në dorë mbretin e Ait, popullin e
tij, qytetin e tij dhe vendin e tij. [2] Dhe do
t'u bësh Ait dhe mbretit të tij ato që u ke
bërë Jerikos dhe mbretit të tij; do të merrni
për vete vetëm plaçkën dhe bagëtinë e tij.
Zëri një pritë qytetit në pjesën e prapme të
tij. [3] Kështu Jozueu dhe të gjithë luftëtarët e
tij u ngritën më këmbë për të sulmuar Ain.
Ai zgjodhi tridhjetë mijë njerëz, luftëtarë
trima, dhe i nisi natën, [4] duke u dhënë këtë
urdhër: "Ja, ju do të rrini në pritë kundër
qytetit, duke qëndruar prapa tij; mos u
largoni shumë nga qyteti, por rrini gjithnjë
në gatishmëri. [5] Pastaj unë dhe tërë njerëzit
që janë me mua do t'i afrohemi qytetit; dhe
kur ata do të dalin kundër nesh si herën
e parë, ne do të ikim para tyre. [6] Ata do
të dalin për të na ndjekur deri sa t'i kemi
tërhequr larg qytetit, sepse do të thonë:
"Ikin me vrap para nesh si herën e parë".
Dhe, ndërsa ne do të ikim me vrap para
tyre, [7] ju do të dilni nga prita dhe do të
pushtoni qytetin, sepse Zoti, Perëndia juaj,
do ta japë në duart tuaja. [8] Me ta pushtuar
qytetin, do t'i vini flakën; do të bëni atë
që ka urdhëruar Zoti. Kini mendjen, ky
është urdhri që ju jap". [9] Kështu Jozueu i
nisi; ata shkuan në vendin e pritës dhe u
ndalën midis Bethelit dhe Ait, në krahun
perëndimor të Ait; por Jozueu mbeti atë
natë në mes të popullit. [10] Jozueu u ngrit
herët në mëngjes, kaloi në paradë popullin
dhe u ngjit bashkë me pleqtë e Izraelit
në krye të popullit kundër Ait. [11] Tërë
luftëtarët që ishin me të u ngjitën dhe u
afruan; kështu arritën përballë qytetit dhe
fushuan në veri të Ait. Midis tyre dhe Ait
kishte një luginë. [12] Atëherë ai mori rreth
pesëmijë njerëz dhe i vuri në pritë midis
Bethelit dhe Ait, në perëndim të qytetit.
[13] Pasi populli zuri pozicion, kampi qen-
dror ishte në pritë në perëndim të qytetit,
Jozueu atë natë përparoi në mes të luginës.

14 Kur mbreti i Ait pa këtë gjë, njerëzit e
qytetit u ngritën herët me ngut në mëngjes
dhe dolën për të luftuar kundër Izraelit:
mbreti dhe tërë populli i tij, në pozicionin
e caktuar përballë Arabahut; por mbreti
nuk e dinte që i kishin zënë pritë në pjesën
prapa qytetit. 15 Atëherë Jozueu dhe i tërë
Izraeli, duke u shtirur sikur ishin mundur
para tyre, ua mbathën këmbëve në drejtim
të shkretëtirës. 16 I tërë populli që ndodhej
në qytet u thirr të mblidhej për t'i ndjekur;
kështu e ndoqën Jozueun dhe shkuan larg
qytetit. 17 S'mbeti burrë në Ai dhe në Bethel
pa dalë pas Izraelit. E lanë kështu qytetin
të hapur dhe iu vunë pas Izraelit. 18 Atëherë
Zoti i tha Jozueut: "Shtrije shtizën që ke
në dorë në drejtim të Ait, sepse unë do të
ta dorëzoj në dorë". Dhe Jozueu e shtriu
shtizën që kishte në dorë në drejtim të
qytetit. 19 Me të shtrirë dorën, burrat që
ishin në pritë u ngritën me të shpejtë nga
vendi i tyre, hynë në qytet, e zunë dhe
nxituan t'i vënë flakën. 20 Kur njerëzit e
Ait shikuan prapa, ja, ata panë tymin e
qytetit që ngjitej në qiell; dhe nuk patën
asnjë mundësi të iknin as nga një anë, as
nga ana tjetër, sepse populli që ikte me
vrap në drejtim të shkretëtirës u kthye
kundër atyre që e ndiqnin. 21 Kështu, kur
Jozueu dhe i tërë Izraeli panë që njerëzit
e pritës e kishin pushtuar qytetin dhe që
tymi i tij ngrihej lart, u kthyen prapa dhe
mundën njerëzit e Ait. 22 Edhe të tjerët
dolën nga qyteti kundër tyre; kështu ata
të Ait u gjendën të zënë në kurth në mes
të forcave të Izraelit, duke pasur nga një
anë njërën palë, nga ana tjetër palën tjetër;
dhe i mundën deri sa nuk mbeti asnjë i
gjallë apo ikanak. 23 Por mbretin e Ait e
zunë të gjallë dhe e çuan tek Jozueu. 24 Kur
Izraeli mbaroi së vrari tërë banorët e Ait
në fushë dhe në shkretëtirë ku ata e kishin
ndjekur, dhe u therën të gjithë deri sa u
shfarosën të tërë, gjithë Izraeli u kthye në
drejtim të Ait dhe i ra me shpatë. 25 Tërë
ata që u vranë atë ditë, burra dhe gra, ishin
dymbëdhjetë mijë veta, të gjithë banorë të
Ait. 26 Jozueu nuk e uli dorën që mbante
shtizën, deri sa i shfarosi të gjithë banorët e
Ait. 27 Izraeli mori për vete vetëm bagëtinë
dhe plaçkën e atij qyteti, simbas urdhrit
që Zoti i kishte dhënë Jozueut. 28 Kështu
Jozueu i vuri flakën Ait dhe e katandisi
në një grumbull gërmadhash për gjithnjë,
një vend të shkretuar deri ditën e sotme.
29 Pastaj e vari mbretin e Ait në një dru dhe
e la atje deri në mbrëmje; në perëndim
të diellit, Jozueu urdhëroi që kufoma e tij
të ulej nga druri, të hidhej në hyrje të
portës së qytetit dhe mblodhën mbi të një
numër të madh gurësh, që shihen edhe
sot. 30 Atëherë Jozueu ndërtoi një altar për
Zotin, Perëndinë e Izraelit, në malin Ebal,
31 ashtu si Moisiu, shërbëtor i Zotit, u kishte
urdhëruar bijve të Izraelit, siç shkruhet
në librin e ligjit të Moisiut, u ngrit një
altar gurësh të palatuar mbi të cilët askush
nuk kish kaluar, ndonjë vegël të hekurt;
pastaj mbi të bënë olokauste për Zotin dhe
flijime falënderimi. 32 Aty Jozueu shkroi
mbi gurë një kopje të ligjit, që Moisiu
pati shkruar në prani të bijve të Izraelit.
33 I tërë Izraeli, si të huajt ashtu edhe ata
që kishin lindur izraelitë, pleqtë, oficerët
dhe gjykatësit e tij, rrinin më këmbë në
të dyja anët e arkës, përballë priftërinjve
levitë që mbartnin arkën e besëlidhjes së
Zotit, gjysma përballë malit Gerizim dhe
gjysma tjetër përballë malit Ebal, ashtu si
Moisiu, shërbëtor i Zotit, kishte urdhëruar
më parë, për të bekuar popullin e Izraelit.
34 Pas kësaj, Jozueu lexoi tërë fjalët e ligjit,
bekimet dhe mallkimet, ashtu si shkruhet
në librin e ligjit. 35 Nga të gjitha ato që
kishte urdhëruar Moisiu, Jozueu nuk la pa
lexuar asnjë fjalë përpara gjithë asamblesë
së Izraelit, duke përfshirë gratë, fëmijët
dhe të huajt që banonin në mes tyre.

9

1 Me të mësuar këto gjëra, tërë mbretërit
që ndodheshin këtej Jordanit, në krahinën
malore, në fushat dhe gjatë bregut të De-
tit të Madh në drejtim të Libanit, Hiteu,
Amoreu, Kananeu, Perezeu, Hiveu dhe Je-
buseu, 2 u mblodhën bashkë në besëlidhje
midis tyre për të luftuar kundër Jozueut
dhe Izraelit. 3 Por kur banorët e Gabaonit
mësuan atë që Jozueu kishte bërë në Jeriko
dhe në Ai, 4 vepruan me dinakëri dhe u
nisën gjoja si ambasadorë; ata ngarkuan
mbi gomarët e tyre thasë të vjetra të kon-
sumuara dhe kacekë të vjetër të shqyer dhe
të arnuar për të transportuar verën, 5 dhe
mbathën sandale të vjetra dhe të grisura
dhe veshën trupin me rroba të përdorura;
dhe e gjithë buka e tyre ishte e fortë dhe

e thërmuar. 6 U paraqitën kështu para
Jozueut në kampin e Gigalit dhe i thanë
atij dhe tërë njerëzve të Izraelit: "Ne kemi
ardhur nga një vend i largët; prandaj bëni
aleancë me ne". 7 Por njerëzit e Izraelit
iu përgjigjën kështu Hivejve: "Ndoshta
banoni në mes nesh; si mund të lidhim
aleancë me ju?". 8 Ata i thanë Jozueut:
"Ne jemi shërbëtorë të tu!". Jozueu u tha
atyre: "Kush jeni dhe nga vini?". 9 Atëherë
ata u përgjigjën: "Shërbëtorët e tu kanë
ardhur nga një vend shumë i largët, për
shkak të emrit të Zotit, Perëndisë tënd,
sepse kemi dëgjuar të flitet për të dhe
për të gjitha ato që ka bërë në Egjipt,
10 ashtu edhe për të gjitha ato që u ka
bërë dy mbretërve të Amorejve matanë
Jordanit, Sihonit, mbretit të Heshbonit,
dhe Ogut, mbretit të Bashanit, që banonte
në Ashtaroth. 11 Prandaj pleqtë tanë dhe
të gjithë banorët e vendit tonë na thanë:
Merrni nozullime me vete për udhëtimin,
u dilni përpara dhe u thoni: "Ne jemi
shërbëtorët tuaj; bëni, pra, aleancë me ne".
12 Kjo është buka jonë që morëm të ngrohtë
me vete si rezervë nga shtëpitë tona ditën
që u nisëm për të ardhur tek ju, dhe tani
është bërë e fortë dhe e thërmuar; 13 dhe
këta janë calikët e verës që ishin të rinj
kur i mbushëm dhe ja, ku janë prishur;
dhe ja, rrobat dhe sandalet tona, që janë
ngrënë për shkak të udhëtimit shumë të
gjatë". 14 Atëherë njerëzit e Izraelit morën
disa nga nozullimet e tyre, por pa u kon-
sultuar me Zotin. 15 Kështu Jozueu lidhi
paqe me ta dhe nënshkroi një besëlidhje
në bazë të së cilës ata mbeteshin të gjallë;
dhe krerët e asamblesë u detyruan të be-
tohen për këto gjëra. 16 Por tri ditë pas
nënshkrimit të besëlidhjes mësuan se ata
ishin fqinj të tyre dhe banonin në mes tyre.
17 Atëherë bijtë e Izraelit u nisën dhe ditën
e tretë arritën në qytetet e tyre; qytetet e
tyre ishin Gabaoni, Kefirahu, Beerothi dhe
Kiriath-Jearimi. 18 Por bijtë e Izraelit nuk
i vranë, sepse krerët e asamblesë u ishin
betuar atyre në emër të Zotit, Perëndisë së
Izraelit. Mirëpo tërë asambleja murmuriti
kundër krerëve. 19 Atëherë krerët i thanë
tërë asamblesë: "Ne u jemi betuar atyre në
emër të Zotit, Perëndisë së Izraelit; pran-
daj nuk mund t'i ngasim. 20 Këtë do t'u
bëjmë atyre: do t'i lëmë të gjallë që të mos
tërheqim zemërimin e Zotit, për shkak të
betimit që u kemi bërë atyre". 21 Krerët
u thanë atyre: "Le të jetojnë, pra, por do
të punojnë si druvarë dhe do të bartin ujë
për gjithë asamblenë, siç u kishin thënë
krerët". 22 Pastaj Jozueu i thirri dhe foli me
ta, duke thënë: "Pse na gënjyet duke thënë:
"Ne banojmë shumë larg nga ju, kurse ju
banoni në mes nesh?" 23 Prandaj tani jeni të
mallkuar, dhe do të jeni gjithnjë skllevër,
druvarë o bartës të ujit për shtëpinë e
Perëndisë tim". 24 Atëherë ata iu përgjigjën
Jozueut dhe thanë: "Shërbëtorëve të tu u
qe thënë qartë që Perëndia yt, Zoti, kishte
urdhëruar shërbëtorin e tij Moisiun t'ju
jepte tërë vendin dhe të shfaroste para jush
tërë banorët e tij. Prandaj ne na hyri një
frikë e madhe për jetën tonë nga shkaku
juaj, dhe kemi vepruar në këtë mënyrë.
25 Dhe ja, tani jemi në dorën tënde; bëna atë
që të duket e mirë dhe e drejtë". 26 Jozueu
i trajtoi, pra, në këtë mënyrë: i liroi nga
duart e bijve të Izraelit, me qëllim që këta
të mos i vrisnin; 27 por po atë ditë i caktoi që
të jenë druvarë dhe bartës të ujit për asam-
blenë dhe për altarin e Zotit, në vendin që
ai do të zgjidhte deri në ditën e sotme.

10

1 Kur Adoni-Tsedek, mbret i Jeruzalemit,
mësoi që Jozueu kishte pushtuar Ain dhe
kishte vendosur shfarosjen e tij, dhe kishte
bërë në Ai dhe kundër mbretit të tij po
atë që kishte bërë në Jeriko kundër 2 u
frikësua shumë, sepse Gabaoni ishte një
qytet i madh, si një qytet mbretëror dhe
ishte më i madh se Ai; tërë banorët e tij
ishin trima. 3 Prandaj Adoni-Tsedek, mbret
i Jeruzalemit, dërgoi t'u thotë sa vijon Ho-
hamit, mbretit të Hebronit, Pramit, mbretit
të Jarmuthit, Jafias, mbretit të Lakishit dhe
Debirit, mbretit të Eglonit: 4 "Ngjituni tek
unë dhe më ndihmoni të sulmoj Gabaonin,
sepse ka bërë paqe me Jozueun dhe me
bijtë e Izraelit". 5 Kështu pesë mbretërit
e Amorejve, mbreti i Jeruzalemit, mbreti i
Herbonit, mbreti i Jarmuthit, mbreti i Lak-
ishit dhe mbreti i Eglonit, u mblodhën, u
ngjitën me të gjithë ushtritë e tyre, ngritën
kampin e tyre përballë Gabaonit dhe e sul-
muan. 6 Atëherë Gabaonitët i çuan fjalë
Jozueut, që ndodhej në kampin e Gilgalit:
"Mos u moho ndihmën shërbëtorve të tu;

nxito të ngjitesh te ne, na shpëto dhe na
ndihmo, sepse të gjithë mbretërit e Amore-
jve që banojnë në krahinën malore janë
mbledhur kundër nesh". 7 Kështu Jozueu u
ngjit në Gilgal, ai vetë me gjithë luftëtarët,
të gjithë luftëtarë trima. 8 Zoti i tha Jozueut:
"Mos ki frikë nga ata, sepse i kam lënë në
duart e tua; asnjë prej tyre nuk do të jetë
në gjendje të të rezistojë". 9 Kështu Jozueu
u lëshua mbi ta papritmas, sepse kishte
marshuar tërë natën nga Gilgali. 10 Kështu
Zoti i theu para Izraelit, u shkaktoi një
disfatë të madhe pranë Gabaonit, i ndoqi
nëpër rrugën që ngjitet në Beth-Horon
dhe i mundi deri në Azekah dhe Makedah.
11 Ndërsa iknin përpara Izraelit dhe ndod-
heshin në tatëpjetën e Beth-Horonit, Zoti
hodhi kundër tyre nga qielli gurë të mëd-
henj deri në Azekah, dhe ata vdiqën; ata
që vdiqën nga breshëri i gurëve ishin më
shumë se ata që bijtë e Izraelit vranë me
shpatë. 12 Ditën që Zoti i dorëzoi Amorejtë
në duat e bijve të Izraelit, Jozueu i foli Zotit
dhe në prani të Izraelit tha: "O Diell, ndalu
mbi Gabaonin, dhe ti, hënë, në luginën e
Ajalonit!". 13 Kështu dielli u ndal dhe hëna
qëndroi në vend deri sa mbaroi hakmarrja
e popullit kundër armiqve të tij. A nuk
është shkruar kjo në librin e të Drejtit?
Kështu dielli u ndal në mes të qiellit dhe
nuk u nxitua të perëndojë pothuajse një
ditë të tërë. 14 Dhe nuk pati kurrë, as më
parë dhe as më vonë, një ditë si ajo kur
Zoti plotësoi dëshirën e zërit të një njeriu,
pse Zoti luftoi për Izraelin. 15 Pastaj Jozueu
dhe i tërë Izraeli bashkë me të u kthyen në
kampin e Gilgalit. 16 Por ata pesë mbretër
kishin ikur me vrap dhe ishin fshehur në
shpellën e Makedahut. 17 Këtë ia thanë
Jozueut: "Pesë mbretërit u gjetën të fshe-
hur në shpellën e Makedahut". 18 Atëherë
Jozueu tha: "Rrukullisni gurë të mëdhenj
te hyrja e shpellës dhe vini njerëz që t'i
ruajnë. 19 Ju ndërkaq mos u ndalni, por
ndiqni armiqtë tuaj dhe goditni prapavijat
e tij; mos i lejoni të hyjnë në qytetet e tyre,
sepse Zoti, Perëndia juaj, i ka lënë në duart
tuaja". 20 Kur Jozueu dhe bijtë e Izraelit
mbaruan së shfarosuri armiqtë e tyre me
një kërdi të madhe deri sa i zhdukën
krejt, dhe ata që shpëtuan kërkuan strehë
në qytetet e fortifikuara, 21 tërë populli u
kthye shëndoshë e mirë pranë Jozueut në
kampin e Makedahut. Askush nuk guxoi të
flasë kundër ndonjërit prej bijve të Izraelit.
22 Atëherë Jozueu ta: "Hapni hyrjen e shpel-
lës, nxirrni jashtë saj të pesë mbretërit dhe
m'i sillni". 23 Kështu vepruan; nxorën nga
shpella të pesë mbretërit dhe i çuan tek ai,
domethënë mbreti i Jeruzalemit, mbreti i
Hebronit, mbreti i Jarmuthit, mbreti i Lak-
ishit dhe mbreti i Eglonit. 24 Kur u nxorën
jashtë këta mbretër dhe u çuan tek Jozueu,
ky thirri tërë njerëzit e Izraelit dhe u tha
krerëve të luftëtarëve që kishin shkuar
bashkë me të: "Afrohuni dhe vini këmbët
tuaja mbi qafën e këtyre mbretërve". Ata u
afruan dhe vunë këmbët e tyre mbi qafën
e tyre. 25 Pastaj Jozueu u tha: "Mos kini
frikë, mos u tmerroni, tregohuni të fortë
dhe trima, sepse kështu do të veprojë Zoti
me të gjithë armiqtë tuaj kundër të cilëve
duhet të luftoni". 26 Pas kësaj Jozueu i rrahu
dhe i bëri të vdesin, pastaj i vari në pesë
pemë, ku mbetën të varur deri në mbrëmje.
27 Në perëndim të diellit, Jozueu urdhëroi
t'i ulnin nga drurët dhe t'i hidhnin në
shpellën ku ishin fshehur; pastaj në hyrje
të shpellës vunë gurë të mëdhenj, që kanë
mbetur aty deri sot. 28 Po atë ditë Jozueu
mori Makedahun dhe i vrau me shpatë të
gjithë bashkë me mbretin e tij; vendosi t'i
shfarosë të gjithë personat që gjendeshin
aty; nuk la asnjë të gjallë dhe e trajtoi
mbretin e 29 Pastaj Jozueu dhe tërë Izraeli
bashkë me të kaluan nga Makedahu në
Libnah dhe e sulmuan këtë vend. 30 Zoti e
dha edhe këtë qytet me gjithë mbretin e
tij në duart e Izraelit; dhe Jozueu i vrau
me shpatë të gjithë banorët e tij; nuk la
asnjë njeri të gjallë dhe e trajtoi mbretin
ashtu si kishte trajtuar mbretin e Jerikos.
31 Pastaj Jozueu, dhe tërë Izraeli bashkë me
të, kaloi nga Libnahu në Lakish; vendosi
kampin e vet kundër tij dhe e sulmoi. 32 Dhe
Zoti e dha Lakishin në duart e Izraelit,
që e pushtoi ditën e dytë dhe vrau me
shpatë të gjithë personat që gjendeshin
aty, pikërisht ashtu si kishte vepruar në
Libnah. 33 Atëherë Horami, mbreti i Gezerit,
shkoi në ndihmë të Lakishit; por Jozueu
e mundi atë dhe popullin e tij dhe nuk la
asnjë të gjallë. 34 Pastaj Jozueu dhe tërë
Izraeli bashkë me të kaluan nga Lakishi
në Eglon; e ngritën kampin e tyre kundër
tij dhe e sulmuan. 35 E pushtuan po atë

ditë dhe i vranë banorët me shpatë. Po
atë ditë Jozueu vendosi të vriteshin gjithë
personat që gjendeshin në vend, ashtu si
kishte vepruar në Lakish. 36 Pastaj Jozueu
dhe tërë Izraeli bashkë me të kaluan nga
Egloni në Hebron dhe e sulmuan këtë. 37 E
pushtuan dhe vranë me shpatë mbretin
e tij, të gjitha qytetet dhe tërë personat
që gjendeshin aty, nuk lanë asnjë njeri
të gjallë, pikërisht ashtu si kishin vepruar
në Eglon; por aty vendosi të shfarosen
të gjithë personat që gjendeshin në vend.
38 Pastaj Jozueu dhe i tërë Izraeli bashkë me
të u kthyen në drejtim të Debirit dhe e
sulmuan. 39 Shtinë në dorë mbretin dhe të
gjithë qytetet e tij; i vranë me shpatë dhe
shfarosën të gjithë njerëzit që gjendeshin
në vend; nuk mbeti asnjë i gjallë. Ai e trajtoi
Debirin dhe mbretin e tij ashtu si kishte
trajtuar Hebronin, Libnahun dhe mbretin
e tij. 40 Jozueu goditi, pra, gjithë vendin,
krahinën malore, Negevin, ultësirën, sh-
patet e maleve, gjithë mbretërit e tyre;
vendosi të shfarosë çdo gjë të gjallë, ashtu
si kishte urdhëruar Zoti, Perëndia i Izraelit.
41 Kështu Jozueu i mundi nga Kades-Barnea
deri në Gaza dhe nga tërë vendi i Gosenit
deri në Gabaon. 42 Në një herë të vetme
Jozueu kapi tërë ata mbretër dhe vendet e
tyre, sepse Zoti, Perëndia i Izraelit, luftonte
për Izraelin. 43 Pastaj Jozueu dhe tërë Izraeli
bashkë me të u kthyen në kampin e Gilgalit.

11

1 Kur Jabini, mbret i Hatsorit, i mësoi këto
ngjarje, u dërgoi lajmëtarë Johabit, mbretit
të Madonit, mbretit të Shimronit dhe atij
të Akshafit, 2 mbretërve që ndodheshin në
veri të zonës malore, në Arabah, në jug të
Kinerethit, në ultësirën dhe mbi lartësitë
e Dorit, në perëndim, 3 Kananejve që ishin
në lindje dhe në perëndim, Amorejve, Hite-
jve, Perezejve dhe Jebusejve në krahinën
malore, Hivejve në këmbët e malit Her-
mon në vendin e Mitspahut. 4 Kështu ata
dolën, ata vetë me tërë ushtritë e tyre,
një turmë shumë e madhe si rëra që është
mbi bregun e detit dhe me kuaj e qerre në
një numër shumë të madh. 5 Kështu tërë
këta mbretër u bashkuan dhe erdhën në
afërsitë e ujërave të Meromit për të ngritur
një kamp të përbashkët dhe për të luftuar
kundër Izraelit. 6 Por Zoti i tha Jozueut:
"Mos u tremb nga ata, sepse nesër në këtë
orë ke për t'i parë të gjithë të vrarë para
Izraelit. Do të presësh leqet e këmbëve të
kuajve të tyre dhe do të djegësh qerret e
tyre". 7 Jozueu, pra, dhe gjithë luftëtarët
bashkë me të, marshuan papritmas kundër
tyre afër ujërave të Meromit dhe i sulmuan;
8 dhe Zoti i dha në duart e Izraelitëve, të
cilët i mundën dhe i ndoqën deri në Sidonin
e madh, deri në ujërat e Misrefothit dhe në
luginën e Mitspahut, në drejtim të lindjes;
i mundën deri në atë pikë sa nuk lanë të
gjallë asnjë prej tyre. 9 Jozueu i trajtoi si i
kishte thënë Zoti preu leqet e këmbëve të
kuajve të tyre dhe ua dogji qerret. 10 Në po
atë periudhë Jozueu u kthye dhe pushtoi
Hatsorin, vrau mbretin e tij me shpatë,
sepse në të kaluarën Hatsori kishte qenë
kryeqyteti i tërë këtyre mbretërive. 11 Vrau
me shpatë tërë njerëzit që gjendeshin aty,
duke vendosur shfarosjen e tyre; pastaj
i vuri flakën Hatsorit. 12 Kështu Jozueu
pushtoi tërë qytetet e këtyre mbretërive,
zuri mbretërit e tyre dhe i vrau me shpatë,
duke vendosur shfarosjen e tyre, ashtu si
kishte urdhëruar Moisiu, shërbëtori i Zotit.
13 Por Izraeli nuk u vuri flakën asnjërit prej
qyteteve që ngriheshin në kodrinat, me
përjashtim të Hatsorit, i vetmi qytet që
Jozueu dogji. 14 Bijtë e Izraelit morën për
vete tërë plaçkën e këtyre qyteteve dhe
bagëtinë, por vranë tërë njerëzit dhe nuk
lanë shpirt të gjallë. 15 Ashtu si e kishte
urdhëruar Zoti Moisiun, shërbëtorin e tij,
kështu Moisiu urdhëroi Jozueun, dhe ky
nuk la pas dore asgjë nga tërë ato që Zoti i
kishte urdhëruar Moisiut. 16 Kështu Jozueu
shtiu në dorë tërë atë vend, krahinën mal-
ore, tërë Negevin, tërë vendin e Goshenit,
ultësirën, Arabahun, krahinën malore të
Izraelit dhe ultësirat e tij, 17 nga mali Holak,
që ngrihet në drejtim të Seirit, deri në Baal-
Gad në luginën e Libanit në këmbët e malit
Hermon; zuri tërë mbretërit e tyre, i goditi
dhe i vrau. 18 Jozueu luftoi gjatë kundër të
gjithë këtyre mbretërve. 19 Nuk pati qytet
që të bënte paqe me bijtë e Izraelit, me për-
jashtim të Hivejve që banonin në Gabaon; i
pushtuan të gjitha me luftë. 20 Në fakt ishte
Zoti vetë që fortësonte zemrën e tyre që
të bënin luftë kundër Izraelit, me qëllim
që Izraeli të vendoste shfarosjen e tyre pa
asnjë mëshirë për ta, por t'i zhdukte nga

faqja e dheut ashtu si e kishte urdhëruar
Zoti Moisiun. 21 Po në këtë periudhë Jozueu
u nis në marshim dhe shfarosi Anakitët e
krahinës malore, ata të Hebronit, të De-
birit, të Anabit, të të gjithë krahinës malore
të Judës dhe të të gjithë krahinës malore
të Izraelit; Jozueu vendosi shfarosjen e tyre
të plotë bashkë me qytetet e tyre. 22 Nuk
mbetën më Anakitë në vendin e bijve të
Izraelit; mbetën disa prej tyre vetëm në
Gaza, në Gath dhe në Ashod. 23 Kështu
Jozueu shtiu në dorë tërë vendin, pikërisht
ashtu siç i kishte thënë Zoti Moisiut; Jozueu
ia la pastaj si trashëgim Izraelit, simbas
ndarjeve të tyre në fise. Dhe kështu vendi
pati një pushim nga lufta.

12

1 Këta janë mbretërit e vendit të mundur
nga bijtë e Izraelit, që pushtuan territorin e
tyre matanë Jordanit, në drejtim të lindjes,
nga përroi Arnon deri në malin Hermon
dhe tërë Arabahun lindor; 2 Sihoni, mbret
i Amorejve, që banonte në Heshbon dhe
sundonte nga Aroeri, që gjendet mbi brig-
jet e lumit të Harnonit, nga gjysma e lumit
dhe nga gjysma e Galaadit deri në lumin
Jakob, që është kufi me bijtë e Anonit; 3 dhe
në pjesën lindore të Arabahut nga deti i
Kinerethit deri në detin e Arabahut, nga
Deti i Kripur deri në Beth-Jeshimoth, dhe
në jug deri në shpatet e Pisgahut. 4 Pastaj
territori i Ogut, mbretit të Bashanit, një
nga gjigantët që kishin shpëtuar dhe që
banonte në Ashtaroth dhe në Edrej, 5 dhe
që sundonte mbi malin Hermon, mbi Salka-
hun, mbi tërë Bashanin deri në kufirin e
Geshuritëve dhe Maakathitëve, dhe mbi
gjysmën e Galaadit deri në kufirin e Sihonit,
mbretit të Heshbonit. 6 Moisiu, shërbëtori
i Zotit, dhe bijtë e Izraelit i mundën; pastaj
Moisiu, shërbëtori i Zotit ua dha në zotërim
vendin e tyre Rubenitëve, Gaditëve dhe
gjysmës së fisit të Manasit. 7 Këta janë
përkundrazi mbretërit e vendit që Jozueu
dhe bijtë e Izraelit i mundën këtej Jordanit,
në perëndim, nga Baal-Gadi në luginën e
Libanit deri në malin Halak që ngrihet mbi
Seir, vend që Jozueu 8 në krahinën mal-
ore, në ultësirën, në Arabah, në shpatet e
maleve, në shkretëtirë dhe në Negev; vendi
i Hitejve, i Amorejve, i Kananejve, i Perezе-
jve, i Hivejve dhe i Jebusejve; 9 mbreti
i Jerikos, një; mbret i Ait, afër Bethelit,
një; 10 mbreti i Jeruzalemit, një; mbreti i
Hebronit, një; 11 mbreti i Jarmuthit, një;
mbreti i Lakishit, një; 12 mbreti i Eglonit,
një; mbreti i Gezerit, një; 13 mbreti i De-
birit, një; mbreti i Gederit, një; 14 mbreti
i Hormahut, një; mbreti i Aradit, një;
15 mbreti i Libnahut, një; mbreti i Adulamit,
një; 16 mbreti i Makedahut, një; mbreti
i Bethelit, një; 17 mbreti i Tapuahut, një;
mbreti i Heferit, një; 18 mbreti i Afekut, një;
mbreti i Sharonit, një; 19 mbreti i Madonit,
një; mbreti i Hatsorit, një; 20 mbreti i
Shirom-Meronit, një; mbreti i Akshafit, një;
21 mbreti i Taanakut, një; mbreti i Megi-
dos, një; 22 mbreti i Kedeshit, një; mbreti i
Jokneamit, në Karmel, një; 23 mbreti i Dorit,
mbi lartësinë e Dorit, një; mbreti i popujve
të Gilgalit, një; 24 mbreti i Tirtsahut, një.
Gjithsej tridhjetë e një mbretër.

13

1 Por Jozueu ishte plak dhe në moshë
të shtyrë; dhe Zoti i tha: "Ti je plak
dhe i shtyrë në moshë, dhe të mbetet
një pjesë shumë e madhe e vendit për
të pushtuar. 2 Ky është vendi që mbetet
akoma: tërë territori i Filistejve dhe gjithë
ai i Geshuritëve, 3 nga Shikori që rrjedh në
lindje të Egjiptit, deri në kufirin e Ekro-
nit nga veriu (krahinë që konsiderohet
kananease), tokat e pesë princave të Filis-
tejve, domethënë të Gazës, të Ashdodit, të
Ashkalonit, të Gathit, të Ekronit dhe të Ave-
jve gjithashtu, 4 në jug, tërë vendi i Kananе-
jve, dhe Mearahu që u përket Sidonëve
deri në Afek, deri në kufirin e Amorejve;
5 vendi i Giblitëve dhe tërë Libani në drej-
tim të lindjes, nga Baal-Gadi në këmbët e
malit Hermon deri në hyrje të Hamathit;
6 tërë banorët e krahinës malore të Libanit
deri në ujërat e Misrefothit, dhe gjithë
Sidonët. Unë do t'i dëboj para bijve të
Izraelit; ti ndërkaq ndaje me short vendin
midis Izraelitëve si trashëgimi, ashtu si të
kam urdhëruar. 7 Ndaje, pra, këtë vend
si trashëgimi midis nëntë fiseve dhe gjys-
mës së fisit të Manasit". 8 Rubenitët dhe
Gaditët, bashkë me gjysmën e fisit tjetër,
kanë marrë trashëgiminë e tyre, që Moisiu
u dha atyre matanë Jordanit, në lindje,
ashtu siç ua kishte dhënë Moisiu, shërbëtor
i Zotit; 9 nga Aroeri që ndodhet në brigjet
e përroit Arnon dhe nga qyteti që është në

mes të luginës, tërë rrafshnaltën e Medebas
deri në Dibon; 10 tërë qytetet e Sihonit,
mbretit të Amorejve, që mbretëronte në
Heshbon, deri në kufirin e bijve të Amonit;
11 Galaadin, territorin e Geshuritëve dhe të
Maakathitëve, tërë malin Hermon dhe tërë
Bashanin deri në Salkah; 12 tërë mbretërinë
e Ogut, në Bashan, që mbretëronte në
Ashtaroth dhe në Edrei dhe ishte i vetmi
gjigant i mbetur gjallë. Në fakt Moisiu
i kishte mundur dhe dëbuar. 13 Por bijtë
e Izraelit nuk i përzunë Geshuritët dhe
Maakathitët; kjo është arësyeja pse Geshu-
ritët dhe Maakathitët banojnë në mes të
Izraelit deri në ditët e sotme. 14 Vetëm fisit
të Levit, Moisiu nuk i kishte dhënë asnjë
trashëgimi; flijimet e bëra me zjarr për
nder të Zotit, Perëndisë së Izraelit, përfaqë-
sonin trashëgiminë e tij, ashtu si u kishte
thënë ai. 15 Kështu Moisiu i kishte dhënë
fisit të bijve të Rubenit pjesën që u përki-
ste, simbas familjeve të tyre; 16 territori
i tyre niste nga Aroeri që ndodhet mbi
brigjet e përroit Arnon dhe nga qyteti
që gjendet në mes të luginës, tërë rraf-
shnalta pranë Medebës, 17 Heshboni dhe
tërë qytetet e tij që ndodhen në rraf-
shnaltën: Diboni, Bamoth-Baali, Beth-Baal-
Meoni, 18 Jahtsahu, Kedemothi, Mefaathi,
19 Kirjathaimi, Sibmahu, Tsereth-Hashahari
mbi malin e luginës, 20 Beth-Peori, sh-
patet e Pisgahut dhe Beth-Jeshimothi; 21 të
gjitha qytetet e rrafshnaltës dhe tërë
mbretëria e Sihonit, mbretit të Amorejve
që mbretëronte në Heshbon, të cilin Moi-
siu e mundi me princat e Madianit: Evi,
Rekem, Tsur, Hur dhe Reba, princa vasalë
të Sihonit, që banonin në atë vend. 22 Bijtë
e Izraelit vranë gjithashtu me shpatë Bal-
aamin, birin e Beorit, shortarin, bashkë me
të tjerët që u vranë në radhët e Madian-
itëve. 23 Territori i bijve të Rubenit kufizo-
hej me Jordanin. Kjo ishte trashëgimia e
bijve të Rubenit në bazë të familjeve të tyre,
së bashku me qytetet dhe fshatrat e tyre.
24 Moisiu i kishte dhënë gjithashtu fisit të
Gadit, bijve të Gadit, pjesën e tyre, simbas
familjeve të tyre. 25 Territori i tyre përf-
shinte Jazerin, të gjitha qytetet e Galaadit,
gjysmën e vendit të bijve të Amonit deri në
Aroer, që ngrihet përballë Rabahut, 26 dhe
nga Heshboni deri në Ramath-Mitspah dhe
Betonim, dhe nga Mahanaimi deri në ku-
firin e Debirit, 27 dhe në luginë, Beth-
Harami, Beth-Nimrahi, Sukothi dhe Tsa-
foni, pjesa që mbeti nga mbretëria e Si-
honit, mbretit të Heshbonit, që ka Jordanin
për kufi, deri në skajin e Detit të Kinerethit,
matanë Jordanit, në drejtim të lindjes. 28 Kjo
qe trashëgimia e bijve të Gadit, simbas
familjeve të tyre, me qytetet dhe fshatrat
e tyre. 29 Moisiu i kishte dhënë gjithashtu
gjysmës së fisit të Manasit, bijve të Manasit,
pjesën e tyre, simbas familjeve të tyre.
30 Territori i tyre përfshinte Mahanaimin,
tërë Bashanin, tërë mbretërinë e Ogut,
mbretit të Bashanit, tërë fshatrat e Jairit që
ndodhen në Bashan, gjithsej shtatëdhjetë
qytete. 31 Gjysma e Galaadit, Ashtarothit
dhe Edreit, qytete të mbretërisë së Ogut në
Bashan, kaluan në dorë të bijve të Makirit,
birit të Manasit, simbas familjeve të tyre.
32 Këto janë pjesët që Moisiu u kishte ndarë
si trashëgimi në fushat e Moabit, matanë
Jordanit, në bregun përballë Jerikos, në
lindje. 33 Por fisit të Levit Moisiu nuk i la
asnjë trashëgimi; Zoti, Perëndia i Izraelit,
ishte trashëgimia e tij, ashtu siç u kishte
thënë ai vetë.

14

1 Këto janë territoret që bijtë e Izraelit
morën si trashëgimi në vendin e Kanaanit,
dhe që prifti Eleazar, Jozueu, bir i Nunit,
dhe kryetarët e familjeve të fiseve të bijve
të Izraelit u ndanë atyreve si trashëgimi.
2 Trashëgimia e tyre u vendos me short,
ashtu si u kishte urdhëruar Zoti me anë të
Moisiut nëntë fiseve dhe gjysmës së fisit,
3 sepse dy fiseve të tjera dhe gjysmës së fisit,
Moisiu u kishte dhënë trashëgiminë e tyre
matanë Jordanit; por nuk u kishte dhënë
asnjë trashëgimi Levitëve, 4 sepse bijtë e
Jozefit formonin dy fise, atë të Manasit dhe
atë të Efraimit; Levitëve nuk iu dha asnjë
pjesë në vend, por vetëm disa qytete për
të banuar bashkë me kullota për bagëtinë e
tyre dhe pasuritë që kishin. 5 Bijtë e Izraelit
vepruan ashtu si e kishte urdhëruar Zoti
Moisiun dhe e ndanë vendin. 6 Atëherë
bijtë e Judës u paraqitën para Jozueut në
Gilgal; dhe Kalebi, bir i Jefunehut, Kenizeu,
i tha: “Ti e di atë që Zoti i tha Moisiut,
njeriut të Perëndisë, lidhur me mua dhe
me ty në Kadesh-Barnea. 7 Unë isha dyzet
vjeç kur Moisiu, shërbëtori i Zotit, më

dërgoi në Kadesh-Barnea për të vëzhguar
vendin; unë i paraqita një raport ashtu
si ma thoshte zemra. 8 Ndërsa vëllezërit
e mi që kishin ardhur me mua e shkura-
juan popullin, unë ndoqa plotësisht Zotin,
Perëndinë tim. 9 Atë ditë Moisiu bëri këtë
betim: "Toka që ke shkelur me këmbë do
të jetë trashëgimia jote dhe e bijve të tu
për gjithnjë, sepse ke ndjekur plotësisht
Zotin, Perëndinë tim". 10 Dhe ja, tani Zoti
më ka ruajtur të gjallë, siç e kishte thënë,
këto dyzet e pesë vjet që kur Zoti i tha këto
fjalë Moisiut, ndërsa Izraeli endej nëpër
shkretëtirë; dhe ja, sot u bëra tetëdhjetë
e pesë vjeç. 11 Por sot jam akoma i fortë
si ditën që Moisiu më nisi; po atë fuqi që
kisha atëherë e kam edhe tani, qoftë për të
luftuar, qoftë për të shkuar dhe për të ard-
hur. 12 Prandaj ma jep këtë mal për të cilin
foli Zoti atë ditë; sepse ti vetë e dëgjove
atë ditë që aty ishin Anakimët dhe kishte
qytete të mëdha dhe të fortifikuara. Në rast
se Zoti do të jetë me mua, unë do t'i dëboj,
ashtu si ka thënë Zoti". 13 Atëherë Jozueu
e bekoi dhe i dha si trashëgimi Hebronin
Kalebit, djalit të Jefunehut. 14 Për këtë
arësye Hebroni ka mbetur pronë e Kalebit,
birit të Jefunehut, Kenizeu, deri në ditën e
sotme, sepse ai ka ndjekur plotësisht Zotin,
Perëndinë e Izraelit. 15 Më parë Hebroni
quhej Kirjath-Arba, Arba pati qenë njeriu
më i madh në radhët e Anakimëve. Dhe
vendi nuk pati më luftë.

15

1 Pjesa që iu dha me short fisit të bijve
të Judës, simbas familjeve të tyre, shtrihej
deri në kufirin e Edomit, në shkretëtirën e
Tsinit, në skajin jugor. 2 Kufiri i tyre jugor
fillonte në skajin e Detit të Kripur, nga kepi
që drejtohet në jug, 3 dhe zgjatej në jug
në drejtim të të përpjetës së Akrabimit,
kalonte nëpër Tsin, pastaj ngjitej në
drejtim të Adarit dhe kthente nga ana e
Karkaas; 4 kalonte pastaj nga Atsmoni dhe
vazhdonte deri në përruan e Egjiptit, dhe
mbaronte në det. "Ky do të jetë", tha
Jozueu, "kufiri juaj në jug". 5 Kufiri në lindje
ishte Deti i Kripur deri në grykëderdhjen e
Jordanit. Kufiri verior fillonte me mëngën
e detit pranë grykëderdhjes së Jordanit;
6 pastaj kufiri ngjitej në drejtim të Beth-
Oglahut, kalonte në veri të Beth-Arabahut
dhe ngjitej deri në gurin e Bohanit, birit
të Rubenit. 7 Pastaj nga Lugina e Akorit
kufiri ngjitej në Debir, kthehej prapa në
veri në drejtim të Gilgalit, që ndodhet
përballë së përpjetës të Adumumit, në jug
të luginës; pastaj kufiri kalonte në ujërat e
En-Shemeshit dhe mbaronte në En-Roguel.
8 Kufiri pas kësaj ngjitej nëpër luginën e
birit të Hinonit deri te shpatet jugore të
qytetit të Jebusejve (që është Jeruzalemi).
Pastaj kufiri ngjitej deri në majën e malit
që ndodhet përballë luginës së Hinomit në
perëndim, që mbetet në skajin e luginës
të Refaimit në veri. 9 Nga maja e malit
kufiri shtrihej deri në burimin e ujërave
të Neftoahut, vazhdonte në drejtim të
qyteteve të malit Efron dhe pastaj kthente
deri në Baalah, që është Kirjath-Jearimi.
10 Nga Baalahu kufiri kthente pastaj në
perëndim të malit Seir, kalonte mbi faqen
veriore të malit Jearim (që është Kesaloni),
zbriste në Beth-Shemesh dhe kalonte
nëpër Timah. 11 Pastaj kufiri arrinte anën
veriore të Ekronit, kthente nga Shikroni,
kalonte nëpër malin e Baalahut, shtrihej
deri në Jabneel dhe mbaronte në det.
12 Kufiri në perëndim ishte Deti i Madh.
Këta ishin rreth e qark kufijtë e bijve të
Judës simbas familjeve të tyre. 13 Kalebit,
birit të Jefunehut, Jozueu i dha një pjesë
në mes të bijve të Judës, ashtu siç e
kishte porositur Zoti; Kirjath-Arba, që
është Hebroni (Arba ishte ati i Anakut).
14 Dhe Kalebi dëboi që andej tre djemtë e
Anakut, Sheshain, Ahimanin dhe Talmain,
pasardhës të Anakut; 15 Që këtej ai u ngrit
kundër banorëve të Debirit (që më parë
quhej Kirjath-Sefer). 16 Dhe Kalebi tha: "Atij
që do të sulmojë Kirjath-Seferin dhe do ta
shtjerë në dorë, unë do t'i jap për grua
vajzën time Aksah". 17 Atëherë Othnieli,
bir i Kenazit, vëllai i Kalebit, e shtiu në
dorë, dhe Kalebi i dha për grua bijën e tij
Aksah. 18 Kur ajo erdhi të banojë me të,
i mbushi mendjen Othnielit t'i kërkonte
atit të saj një fushë. Atëherë ajo zbriti
nga gomari dhe Kalebi i tha: "Çfarë do?".
19 Ajo iu përgjigj: "Më bëj një dhuratë; mbasi
më ke dhënë tokë në Negev, më jep edhe
burime ujore". Kështu ai i dhuroi burimet
e sipërme dhe burimet e poshtme. 20 Kjo qe
trashëgimia e fisit të bijve të Judës, simbas

familjeve të tyre; [21] qytetet e vendosura në
skajin e fisit të bijve të Judës, në drejtim të
kufirit të Edomit, në Negev ishin: Kabtseeli,
Ederi dhe Jaguri, [22] Kinahu, Dimonahu,
Adadahu, [23] Kadeshi, Hatsori, Ithnami, [24] Zifi,
Telemi, Bealothi, [25] Hatsor-Hadattahu,
Kerioth-Hetsroni (domethënë në Hatsori),
[26] Amami, Shema, Moladahu, [27] Hatsar-
Gadahu, Heshmoni, Beth-Peleti, [28] Hatsar-
Shuali, Beer-Sheba, Bizjothjahu, [29] Baala,
Ijimi, Etsemi, [30] Eltoladi, Kesili, Hormahu,
[31] Tsiklagu, Madmanahu, Sansanahu,
[32] Lebaothi, Shilhimi, Aini, Rimoni; gjithsej
njëzet e nëntë qytete me fshatrat e tyre.
[33] Në ultësirë: Eshaoli, Tsoreahu, Ashnahu,
[34] Zanoahu, En-Ganimi, Tapuahu, Enami;
[35] Jarmuthi, Adulami, Sosohu, Azekahu,
[36] Shaaraimi, Adithaimi, Gederahu dhe
Gederothaimi: katërmbëdhjetë qytete
me gjithë fshatrat e tyre; [37] Tsenani,
Hadashahu, Migdal-Gadi, [38] Dileani,
Mitspahu, Joktheeli, [39] Lakishi, Bokskathi,
Egloni, [40] Kaboni, Lahmasi, Kitlishi,
[41] Gederothi, Beth-Dagoni, Naamahu dhe
Makedahu; gjashtëmbëdhjetë qytete me
gjithë fshatrat e tyre; [42] Libnahu, Etheri,
Ashani; [43] Jiftahu, Ashna, Netsibi; [44] Kejlahu,
Akzibi dhe Mareshahu: nëntë qytete me
fshatrat e tyre; [45] Ekroni me qytetet dhe
fshatrat e tij; [46] nga Ekroni deri në det, çdo
gjë që ishte afër Ashdotit me fshatrat e tyre;
[47] Ashdoti me gjithë qytetet dhe fshatrat e
tij; Gaza me qytetet dhe fshatrat e tij deri në
përroin e Egjiptit dhe në detin e Madh me
bregun e tij. [48] Në zonën malore: Shanoiri,
Jatiri dhe Sokohu, [49] Danahu, Kirjath-
Sanahu, domethënë Debiri, [50] Anabi,
Esthemothi, Animi, [51] Gosheni, Holoni
dhe Gilohu: njëmbëdhjetë qytete bashkë
me fshatrat e tyre; [52] Arabi, Dumahu,
Esheani, [53] Janumi, Beth-Tapuahu, Afekahu,
[54] Humtahu, Kirjath-Arba (domethënë
Hebroni) dhe Tsiori: nëntë qytete me
gjithë fshatrat e tyre; [55] Maoni, Karmeli, Zifi
dhe Jutahu, [56] Jizreeli, Jokdeami, Zanoahu,
[57] Kaini, Gibeahu dhe Timnahu: dhjetë
qytete me fshatrat e tyre; [58] Halhuli, Beth-
Tsuri, Gedori, [59] Maarathi, Beth-Anothi dhe
Eltekoni: gjashtë qytete me fshatrat e tyre;
[60] Kirjath-Baal (domethënë Kirjath-Jearimi)
dhe Rabahu: dy qytete bashkë me fshatrat
e tyre. [61] Në shkretëtirë: Beth-Arabahu,
Midini, Sekakahu, [62] Nibshani, qyteti i
kripës dhe Engedi: gjashtë qytete me
fshatrat e tyre. [63] Përsa u përket Jebusejve
që banonin në Jeruzalem, bijtë e Judës nuk
mundën t'i dëbojnë; kështu që Jebusejtë
kanë banuar në Jeruzalem bashkë me bijtë
e Judës deri në ditën e sotme.

16

[1] Pjesa që iu dha me short bijve të Joze-
fit shtrihej nga Jordani pranë Jerikos, në
drejtim të ujërave të Jerikos në lindje, deri
në shkretëtirën që ngjitet nga Jeriko në
Bethel nëpër krahinën malore. [2] Kufiri vi-
jonte pastaj nga Betheli në Luc dhe kalonte
në Ataroth nëpër kufirin e Arkejve, [3] dhe
zbriste në perëndim në drejtim të kufirit të
Jafletejve deri në kufirin e Beth-Horonit të
poshtëm dhe deri në Gezer, duke mbaruar
në det. [4] Kështu bijtë e Jozefit, Manasi dhe
Efraimi, patën secili trashëgiminë e vet.
[5] Këto qenë kufijtë e bijve të Efraimit, sim-
bas familjeve të tyre. Kufiri i trashëgimisë
së tyre, në lindje, ishte Atrothi deri në
Beth-Horonin e sipërm; [6] kufiri shtrihej
deri në det në veri të Mikmethathit, pas-
taj kthente nga lndja deri në Tanaath-
Shiloh dhe i kalonte përpara në lindje të
Janoahut. [7] Nga Janoahu zbriste pastaj në
Ataroth dhe Naarah dhe zgjatej deri në
Jeriko, për të mbaruar në Jordan. [8] Nga
Tapuah kufiri shtrihej në perëndim deri në
përruan Kanah dhe mbaronte në det. Kjo
qe trashëgimia e fisit të Efraimit, simbas
familjeve të tyre, [9] bashkë me qytetet e
rezervuara për bijtë e Efraimit në mes të
trashëgimisë së bijve të Manasit, të gjitha
qytetet bashkë me fshatrat e tyre. [10] Por
ata nuk i dëbuan Kananejtë që banonin në
Gezer; kështu Kananejtë kanë banuar në
mes të Efraimit deri ditën e sotme, por u
bënë skllevër.

17

[1] Kjo qe pjesa që i ra me short fisit të
Manasit, sepse ai ishte i parëlinduri i Joze-
fit, Maikirit, të parëlindurit të Manasit
dhe atë i Galaadit, iu caktua Galaadi dhe
Bashani, sepse ishte luftëtar. [2] Ju dha me
short gjithashtu një pjesë bijve të tjerë të
Manasit, simbas familjeve të tyre: bijve
të Abiezerit, bijve të Helekut, bijve të As-
rielit, bijve të Heferit, bijve të Shemidit.
Këta ishin fëmijët meshkuj të Manasit,
birit të Jozefit, simbas familjeve të tyre.

[3] Tselofehadi, bir i Heferit, bir i Galaadit,
bir i Makirit, bir i Manasit, nuk pati djem,
por vetëm vajza, të cilat quheshin Mahlah,
Noah, Higlah, Milkah dhe Tirtsah. [4] Ato u
paraqitën para priftit Eleazar, para Jozueut,
birit të Nunit, dhe para princave, duke
thënë: "Zoti urdhëroi Moisiun që të na
japë një trashëgimi në mes të vëllezërve
tanë". Dhe Jozueu u dha një trashëgimi
në mes të vëllezërve të atit të tyre, simbas
urdhrit të Zotit. [5] Kështu i ranë dhjetë
pjesë Manasit, përveç vendit të Galaadit
dhe të Bashanit që ndodheshin matanë
Jordanit; [6] në fakt bijat e Manasit morën
një trashëgimi në mes të bijve të tij, dhe
vendi i Galaadit iu caktua bijve të tjerë të
Manasit. [7] Kufiri i Manasit shtrihej nga
Asheri në Mikmethsah, që ndodheshin për-
ballë Sikemit, pastaj kthente nga e djathta
në drejtim të banorëve të En-Tapuahut.
[8] Vendi i Tapuahut i përkiste Manasit; por
Tapuahu në kufi të Manasit ishte pronë
e bijve të Efraimit. [9] Pastaj kufiri zbriste
në përruan Kanah, në jug të përroit; këto
qytete që ishin pronë e Efraimit ngriheshin
në mes të qyteteve të Manasit; por kufiri i
Manasit ndodhej në krahun verior të për-
roit dhe mbaronte në det. [10] Territori në
jug i përkiste Efraimit, kurse ai në veri ishte
pronë e Manasit, dhe deti ishte kufiri i tyre;
në veri kufizoheshin me Asherin dhe në
lindje me Isakarin. [11] Përveç kësaj, në terri-
torin e Isakarit dhe në atë të Asherit Manasi
zotëronte: Beth-Shean me fshatrat e tij,
Ibleam me fshatrat e tij, banorët e Dorit me
fshatrat e tij, banorët e En-Dorit me fsha-
trat e tij, banorët e Tanaakut me fshatrat
e tij, banorët e Megidos me fshatrat e tij,
tri krahina kodrinore. [12] Por bijtë e Manasit
nuk mundën t'i pushtojnë ato qytete, sepse
Kananejtë ishin të vendosur të rrinin në atë
vend. [13] Por bijtë e Izraelit u bënë të fortë,
nënshtruan Kananejtë dhe i robëruan, por
nuk i dëbuan krejt. [14] Atëherë bijtë e Jozefit
i folën Jozueut dhe i thanë: "Pse na dhe si
trashëgimi vetëm një pjesë, vetëm një hise,
kur ne jemi një popull i madh që Zoti e ka
bekuar deri sot?". [15] Jozueu u tha atyre: "Në
rast se jeni një popull i madh në numër,
shkoni në pyll dhe hapni tokë të re që të
keni tokë në vendin e Perezejve dhe të
gjigantëve, sepse krahina malore e Efraimit
është tepër e paktë për ju". [16] Por bijtë
e Jozefit iu përgjigjën: "Krahina malore
nuk na mjafton; dhe të gjithë Kananejtë
që banojnë në krahinën fushore kanë qerre
të hekurta, si ata që janë në Beth-Shean
dhe në fshatrat e tij, ashtu dhe ata që
banojnë në luginën e Jizreelit". [17] Atëherë
Jozueu i foli shtëpisë së Jozefit, Efraimit dhe
Manasit, dhe tha: "Ti je një popull i madh
në numër dhe ke një forcë të madhe; nuk do
të kesh vetëm një pjesë, [18] por edhe krahina
malore do të jetë jotja; ndonëse është pyll,
ti do ta shpyllëzosh dhe do të jetë jotja deri
në skajet e tij më të largëta, sepse ti do t'i
dëbosh Kananejtë megjithëse kanë qerre të
hekurta dhe janë të fortë".

18

[1] Pastaj tërë asambleja e bijve të Izraelit u
mblodh në Shiloh, dhe aty ngritën çadrën
e mbledhjes. Vendi u ishte nënshtruar
atyre. [2] Por kishte midis bijve të Izraelit
shtatë fise, që nuk e kishin marrë akoma
trashëgiminë e tyre. [3] Kështu Jozueu u
tha bijve të Izraelit: "Deri kur nuk do të
kujdeseni të shkoni të merrni vendin që
Zoti, Perëndia i etërve tuaj, ju ka dhënë?
[4] Zgjidhni midis jush tre burra për çdo
fis dhe unë do t'i nis. Ata do të ngrihen,
do ta përshkojnë vendin, do të bëjnë
përshkrimin e tij në bazë të pjesës së tyre të
trashëgimisë dhe pastaj do të kthehen tek
unë. [5] Ata do ta ndanë në shtatë pjesë: Juda
do të mbetet në territorin e tij në jug dhe
shtëpia e Jozefit në territorin e tij në veri.
[6] Ju do të bëni, pra, përshkrimin e vendit në
shtatë pjesë; do ta sillni tek unë dhe unë
do të hedh shortin për ju këtu, para Zotit,
Perëndisë tonë. [7] Por Levitët nuk duhet të
kenë asnjë pjesë në mes tuaj, sepse priftëria
e Zotit është trashëgimia e tyre; dhe Gadi,
Rubeni dhe gjysma e fisit të Manasit kanë
marrë trashëgiminë e tyre matanë Jordanit
në lindje, që Moisiu, shërbëtori i Zotit, u ka
dhënë atyre". [8] Ata njerëz, pra, u ngritën
dhe u nisën; dhe Jozueu i urdhëroi ata që
niseshin për të përshkruar vendin, duke u
thënë: "Shkoni, përshkoni vendin dhe bëni
përshkrimin e tij; pastaj kthehuni tek unë,
dhe këtu unë do të hedh shortin për ju para
Zotit në Shiloh". [9] Kështu ata njerëz u nisën,
e përshkuan vendin dhe bënë në një libër
përshkrimin e shtatë pjesëve të tij simbas
qyteteve; pastaj u kthyen tek Jozueu në

kampin e Shilohut. [10] Atëherë Jozueu hodhi
shortin për ta në Shiloh para Zotit dhe e
ndau vendin midis bijve të Izraelit, simbas
ndarjeve të tyre. [11] U hodh në short pjesa e
fisit të bijve të Beniaminit, simbas familjeve
të tyre; territori që u ra në short kishte
kufijtë e tij midis bijve të Judës dhe bijve
të Jozefit. [12] Nga ana veriore kufiri i tyre
fillonte me Jordanin, ngjitej në shpatin në
veri të Jerikos, kalonte krahinën malore
në drejtim të perëndimit dhe mbaronte
në shkretëtirën e Beth-Avenit. [13] Që andej
kufiri ngjitej në Luc, mbi shpatin në jug
të Lucit (që është Betheli); pastaj zbriste
në Ataroth-Adar, pranë malit që ndodhet
në jug të Beth-Horonit të poshtëm.
[14] Pastaj kufiri shtrihej, duke kthyer në
krahun perëndimor drejt jugut të malit që
ngrihej përballë Beth-Horonit, në jug, dhe
mbaronte në Kirjath-Baal (që është Kiriath-
Jearimi), qytet i bijve të Judës. Ky ishte
krahu perëndimor. [15] Ana jugore fillonte
në skajin e Kiriath-Jearimit. Kufiri zgjatej
në drejtim të perëndimit deri sa prekte
burimin e ujërave të Neftoahut; [16] pastaj
kufiri zbriste në skajin e malit që ndodhet
përballë luginës së birit të Hinomit, që
është në luginën e gjigantëve, në veri, dhe
zbriste nëpër luginën e Hinomit, në anën
jugore të qytetit të Jebuzejve, deri në En-
Rogel. [17] Pastaj kthente në drejtim të veriut
dhe arrinte në En-Shemesh; shtrihej në
drejtim të Gelilothit, që ndodhet përballë
së përpjetës të Adumimit, dhe zbriste në
gurin e Bohanit, birit të Rubenit; [18] pas
kësaj kalonte në shpatin verior përballë
Arabahut dhe zbriste në drejtim të tij.
[19] Kufiri kalonte pastaj nga shpati verior
i Beth-Hoglahut dhe mbaronte në kepin
verior të Detit të Kripur, në skajin jugor të
Jordanit. Ky ishte kufiri në jug. [20] Jordani
shërbente si kufi nga ana lindore. Kjo
ishte trashëgimia e bijve të Beniaminit
në bazë të kufijve rreth e qark, simbas
familjeve të tyre. [21] Qytetet e fiseve të bijve
të Beniaminit, simbas familjeve të tyre,
ishin Jeriko, Beth-Hoglahu, Emek-Ketsitsi,
[22] Beth-Arabahu, Tsemaraimi, Betheli,
[23] Avimi, Parahu, Ofrahu, [24] Kefar-Haamoni,
Ofni dhe Geba: dymbëdhjetë qytete
me fshatrat e tyre; [25] Gabaoni, Ramahu,
Beerothi, [26] Mitspehu, Kefirahu, Motsahu,
[27] Rekemi, Irpeeli, Taralahu, [28] Tselahu, Efeli,
Gebusi (që është Jeruzalemi), Gibeathi dhe
Kirjathi: katërmbëdhjetë qytete me gjithë
fshatrat e tyre. Kjo që trashëgimia e bijve
të Beniaminit, simbas familjeve të tyre.

19

[1] Pjesa e dytë që u hodh me short i takoi
Simeonit, fisit të bijve të Simeonit simbas
familjeve të tyre. Trashëgimia e tyre
ndodhej në mes të trashëgimisë së bijve të
Judës. [2] Trashëgimia e tyre përfshinte Beer-
Sheban (Sheban), Moladahun, [3] Hatsar-
Shualin, Balahun, Etsemin, [4] Eltoladin,
Bethulin, Hormahun, [5] Tsiklagun, Beth-
Markabothin, Hatsar-Susahin, [6] Beth-
Lebaothin dhe Sharuhenin: trembëdhjetë
qytete me fshatrat e tyre; [7] Ainin, Rimonin,
Etherin dhe Ashanin: katër qytete me
fshatrat e tyre, [8] dhe të gjitha fshatrat që
ndodheshin rreth këtyre qyteteve, deri
në Baalath-Beer, Ramah të Negevit. Kjo
përfaqësonte trashëgiminë e fisit të bijve
të Simeonit, simbas familjeve të tyre.
[9] Trashëgiminë e bijve të Simeonit e morën
bijtë e Judës, sepse pjesa e bijve të Judës
ishte tepër e madhe për ata; kështu bijtë
e Simeonit e patën trashëgiminë e tyre
në mes të trashëgimisë së bijve të Judës.
[10] Pjesa e tretë që u hodh me short u ra
bijve të Zabulonit, simbas familjeve të tyre.
Territori i trashëgimisë së tyre shtrihej
deri në Sarid. [11] Kufiri i tyre ngjitej në
perëndim në drejtim të Maralahut dhe
arrinte në Dabesheth dhe pastaj në përruan
që rrjedh përballë Jokneamit. [12] Nga Saridi
kthente në lindje në drejtim të lindjes,
deri në kufirin e Flakëve të Taborit, pastaj
shtrihej në drejtim të Daberathit, duke
arritur deri në Jafia. [13] Që këtej kalonte
në lindje deri në Gath-Hefer dhe Eth-
Katsin, pastaj shtrihej deri në Rimon
dhe arrinte në Neath. [14] Pas kësaj kufiri
kthente në drejtim të veriut nga ana e
Hanathonit dhe mbaronte në luginën
e Jiftah-Elit. [15] Ai përfshinte gjithashtu
Katahun, Nahalalin, Shimronin, Idalahin
dhe Betlemin: dymbëdhjetë qytete me
fshatrat e tyre. [16] Kjo qe trashëgimia e
bijve të Zabulonit, simbas familjeve të
tyre, këto qytete bashkë me fshatrat e
tyre. [17] Pjesa e katërt që u hodh me short
i ra Isakarit, bijve të Isakarit, simbas

familjeve të tyre. 18 Territori i tyre shkonte
deri në Jezreel, Kesulloth, Shunem,
19 Hafaraim, Shion, Anaharath, 20 Rabith,
Kishion, Abets, 21 Remeth, En-Ganim, En-
Hadah dhe Beth-Patsets. 22 Pastaj kufiri
arrinte deri në Tabor, Shahatsimah dhe
Beth-Shemesh, dhe mbaronte në Jordan:
gjashtëmbëdhjetë qytete me fshatrat e
tyre. 23 Kjo qe trashëgimia e fisit të bijve të
Isakarit, simbas familjeve të tyre, qytetet
bashkë me fshatrat e tyre. 24 Pjesa e pestë
që u hodh me short u ra bijve të Asherit,
simbas familjeve të tyre. 25 Ky territor
përfshinte Helkathin, Halin, Betenin,
Akshafin, 26 Alamelekun, Amadin dhe
Mishalin. Kufiri i tyre arrinte, në drejtim
të perëndimit, malin Karmel dhe Shihor-
Libnathin. 27 Pastaj kthente nga lindja,
në drejtim të Beth-Dagonit, arrinte në
Zabulon dhe në luginën e Jiftah-Elit në veri
të Beth-Emekut dhe të Nejelit, dhe zgjatej
në drejtim të Kabulit në të majtë, 28 dhe në
drejtim të Ebronit, Rehobit, Hamonit dhe
Kanahut deri në Sidonin e Madh. 29 Pastaj
kufiri kthente në drejtim të Ramahut deri
në qytetin e fortifikuar të Tirit, kthente
nga ana e Hosas dhe mbaronte në det nga
ana e territorit të Akzibit. 30 Ai përfshinte
gjithashtu Umahun, Afekun dhe Rehobin:
njëzet e dy qytete me fshatrat e tyre. 31 Kjo
qe trashëgimia e fisit të bijve të Asherit,
simbas familjeve të tyre, këto qytete
bashkë me fshatrat e tyre. 32 Pjesa e gjashtë
që u hodh me short u ra bijve të Neftalit,
simbas familjeve të tyre. 33 Kufiri i tyre
shtrihej nga Helefi, nga lisi në Zaananim,
nga Adami-Nekebi dhe Jabneeli deri në
Lakum dhe mbaronte në Jordan. 34 Pastaj
kufiri kthente në perëndim në drejtim të
Aznoth-Taborit, dhe që këtej vazhdonte
deri në Hukok; arrinte në Zabulon nga ana e
jugut, në Asher nga perëndimi dhe në Juda
të Jordanit nga ana e lindjes. 35 Qytetet e
fortifikuara ishin: Tsidimi, Tseri, Hamathi,
Rakathi, Kinerethi, 36 Adamahu, Ramahu,
Hatsori, 37 Kedeshi, Edrei, En-Hatsori,
38 Jironi, Migdal-Eli, Horemi, Beth-Anathi
dhe Beth-Shemeshi: nëntëmbëdhjetë
qytete bashkë me fshatrat e tyre. 39 Kjo
qe trashëgimia e fisit të bijve të Neftalit,
simbas familjeve të tyre, qytetet me
fshatrat e tyre. 40 Pjesa e shtatë që u hodh
me short i ra fisit të bijve të Danit, simbas
familjeve të tyre. 41 Territori i trashëgimisë
së tyre përfshinte Tsorahun, Eshtaolin,
Ir-Shemeshin, 42 Shaalabinin, Aijalonin,
Jithlahun, 43 Elonin, Timnathahun, Ekronin,
44 Eltekehun, Gibethonin, Baalathin,
45 Jehudin, Bene-Berakun, Gath-Rimonin,
46 Me-Jarkon dhe Rakonin me territorin që
shtrihej përpara Jafos. 47 Por territori i bijve
të Danit u shtri matanë këtyre kufijve,
sepse bijtë e Danit shkuan për të luftuar
kundër Leshemit; e pushtuan dhe vranë
me shpatë banorët e tij; kështu e pushtuan,
u vendosën aty dhe i vunë emrin Dan, nga
emri i atit të tyre. 48 Kjo qe trashëgimia
e fisit të bijve të Danit, simbas familjeve
të tyre, këto qytete me fshatrat e tyre.
49 Kur bijtë e Izraelit përfunduan ndarjen
e trashëgimisë së vendit simbas kufijve
të tij, i dhanë Jozueut, birit të Nunit, një
trashëgimi në mes të tyre. 50 Simbas urdhrit
të Zotit, i dhanë qytetin që ai kërkoi,
Timnath-Serahun, në krahinën malore të
Efraimit. Ai ndërtoi qytetin dhe banoi
në të. 51 Këto janë trashëgimitë që prifti
Eleazar, Jozueu, bir i Nunit, dhe kryetarët
e familjeve të fiseve të bijve të Izraelit
ndanë me short në Shiloh, përpara Zotit,
në hyrje të çadrës së mbledhjes. Kështu ata
përfunduan ndarjen e vendit.

20

1 Pastaj Zoti i foli Jozueut, duke i thënë:
2 "Folu bijve të Izraelit dhe u thuaj atyre:
"Vendosuni në qytetet e strehimit, për të
cilat ju fola me anë të Moisiut, 3 me qëllim
që të mund të strehohet vrasësi që ka vrarë
dikë pa dashje dhe pa paramendim; ato do
të shërbejnë si vend strehimi për t'i shpë-
tuar hakmarrësit të gjakut. 4 Kur vrasësi do
të ikë në një nga këto qytete, do të ndalet
në hyrje të portës së qytetit dhe do t'ua
parashtrojë rastin e tij pleqve të atij qyteti;
këta do ta presin në qytetin e tyre, do t'i
gjejnë vend dhe ai do të banojë me ta. 5 Në
rast se hakmarrësi i gjakut do ta ndjekë, ata
nuk do t'ia dorëzojnë vrasësin, sepse ai ka
vrarë të afërmin e tij pa paramendim, pa e
urryer më parë. 6 Vrasësi do të qëndrojë në
atë qytet deri sa, me vdekjen e kryepriftit
që do të jetë në funksion ato ditë, do të dalë
në gjyq para asamblesë. Atëherë vrasësi
mund të kthehet dhe të hyjë në qytetin e
tij dhe në shtëpinë e tij, në qytetin nga i cili

kishte ikur"". [7] Ata, pra, caktuan Kedeshin
në Galile, në zonën malore të Neftalit,
Sikemin në krahinën malore të Efraimit
dhe Kiriath-Arbën (që është Hebroni), në
krahinën malore të Judës. [8] Dhe matanë
Jordanit, në lindje të Jerikos, caktuan Bet-
serin në shkretëtirën e rrafshnaltës të fisit
të Rubenit, Ramothin në Galaad të fisit të
Gadit dhe Golanin në Bashan të fisit të Man-
asit. [9] Këto ishin qytetet që iu caktuan tërë
bijve të Izraelit dhe të huajit që banonte
midis tyre, në mënyrë që kushdo që kishte
vrarë dikë pa dashje të mund të strehohej
dhe të mos vritej nga hakmarrësi i gjakut,
para se të dilte përpara asamblesë.

21

[1] Kryetarët e familjeve të Levitëve u
paraqitën para priftit Eleazar, Jozueut, birit
të Nunit, dhe kryetarëve të familjeve të
fiseve të bijve të Izraelit, [2] dhe u folën në
Shilon, në vendin e Kanaanit, duke u thënë:
"Zoti urdhëroi, me anë të Moisiut, që të
na jepeshin disa qytete për të banuar me
kullota për bagëtinë tonë". [3] Kështu bijtë
e Izraelit u dhanë Levitëve, duke i marrë
nga trashëgimia e tyre, qytetet që vijojnë
bashkë me toka për kullotë, simbas urdhrit
të Zotit. [4] U hodh shorti për familjet e
Kehathitëve; dhe bijve të priftit Aaron, që
ishin Levitë, u ranë në short trembëdhjetë
qytete nga fisi i Judës, nga fisi i Simeonit
dhe nga fisi i Beniaminit. [5] Bijve të tjerë të
Kehathit u ranë në short dhjetë qytete nga
familjet e fisit të Efraimit, nga fisi i Danit
dhe nga gjysma e fisit të Manasit. [6] Bijve
të Gershonit u ranë në short trembëdhjetë
qytete nga fisi i Isakarit, nga fisi i Neftalit
dhe nga gjysmë fisi i Manasit në Bashan.
[7] Bijve të Merarit, simbas familjeve të tyre, u
ranë dymbëdhjetë qytete nga fisi i Rubenit,
nga fisi i Gadit dhe nga fisi i Zabulonit.
[8] Bijtë e Izraelit ua dhanë, pra, me short këto
qytete me gjithë kullotat e tyre Levitëve,
ashtu si kishte urdhëruar Zoti me anë të
Moisiut. [9] Kështu ata dhanë, duke i marrë
nga fisi i bijve të Judës dhe nga fisi i bijve
të Simeonit, qytetet e përmendura këtu,
[10] që ranë në dorë të bijve të Aaronit që
u përkisnin familjeve të Kehathitëve, bij
të Levit, sepse hiseja e parë që u hodh
me short u ra atyre. [11] Ata morën, pra,
Kirjath-Arbën, domethënë Hebronin (Arba
ishte ati i Anakut), në krahinën malore të
Judës, me tokat e saj për kullotë rreth e
qark; [12] por territorin e qytetit dhe fshatrat
e tij ia dhanë Tsalebit, birit të Jenufehut, si
pronë të tij. [13] Përveç kësaj u dhanë bijve
të priftit Aaron Hebronin (si qytet strehimi
për vrasësin) me të gjitha tokat për kullotë,
Libnahun me tokat për kullotë, [14] Jatirin
me tokat për kullotë, Eshtemoan me tokat
për kullotë, [15] Holonin me tokat për kullotë,
Debirin me tokat për kullotë, [16] Ainin me
tokat e tij për kullotë, Jutahun me tokat
e tij për kullotë dhe Beth-Shemeshin me
tokat e tij për kullotë: nëntë qytete që
u morën nga këto dy fise. [17] Nga fisi i
Beniaminit, Gabaonin me tokat e tij për
kullotë, Gebën me tokat e tij për kullotë,
[18] Anatothin me tokat e tij për kullotë dhe
Almonin me tokat e tij për kullotë: katër
qytete. [19] Shuma e qyteteve të priftërinjve,
bij të Aaronit, ishte trembëdhjetë qytete
me tokat e tyre për kullotë. [20] Familjeve të
bijve të Kehathëve, domethënë Levitëve që
mbeteshin, bij të Kehathit, u ranë qytete që
u morën nga fisi i Efraimit. [21] Atyre iu dha
Sikemi (si qytet për strehimin e vrasësit)
me gjithë tokat për kullotë në krahinën
malore të Efraimit, Gezeri me gjithë tokat
për kullotë, [22] Kibtsaimi me tokat e tij për
kullotë dhe Beth-Horoni me tokat e tij për
kullotë: katër qytete. [23] Nga fisi i Danit:
Eltekehu me tokat për kullotë, Gibethoni
me gjithë tokat për kullotë, [24] Aijaloni me
gjithë tokat për kullotë, Gath-Rimoni me
gjithë tokat për kullotë: katër qytete. [25] Nga
gjysma e fisit të Manasit: Taanaku me tokat
e tij për kullotë, Gath-Rimoni me tokat
e tij për kullotë: dy qytete. [26] Të gjitha
këto dhjetë qytete me tokat e tyre për
kullotë u ranë familjeve të bijve të tjerë
të Kehathit. [27] Bijve të Gershonit, që u
përkisnin familjeve të Levitëve, u dhanë,
duke i marrë nga gjysma e fisit të Manasit,
Golanin në Bashan (si qytet për strehimin
e vrasësit), me gjithë tokat për kullotë, dhe
Beeshterahun me tokat e tij për kullotë:
dy qytete; [28] nga fisi i Isakarit, Kishionin
me tokat e tij për kullotë, Daberathin me
tokat e tij për kullotë, [29] Jarmuthin me tokat
e tij për kullotë, En-Ganimin me tokat e
tij për kullotë: katër qytete; [30] nga fisi i
Asherit, Mishalin me tokat e tij për kul-
lotë, Abdonin me tokat e tij për kullotë,

31 Helkathin me tokat e tij për kullotë dhe
Rehobin, me tokat e tij për kullotë: katër
qytete; 32 dhe nga fisi i Neftalit, Kadeshin në
Galile (si qytet strehimi për vrasësin), me
gjithë tokat e tij për kullotë, Hamoth-Dorin
me tokat e tij për kullotë, dhe Kartanin me
tokat e tij për kullotë; tri qytete. 33 Shuma e
qyteteve të Gershonitëve, simbas familjeve
të tyre, ishte trembëdhjetë qytete me tokat
e tyre për kullotë. 34 Familjeve të bijve të
Merarit, domethënë Levitëve të tjerë, iu
dhanë, duke i marrë nga fisi i Zabulonit,
Jokneamin me tokat e tij për kullotë, Kar-
tahin me tokat e tij për kullotë, 35 Dimnahun
me tokat e tij për kullotë dhe Nahalalin me
tokat e tij për kullotë: katër qytete; 36 nga
fisi i Rubenit, Betserin me tokat e tij për
kullotë, Jatsahun me tokat e tij për kullotë,
37 Kedmothin me tokat e tij për kullotë dhe
Mefaathin me tokat e tij për kullotë: katër
qytete; 38 dhe nga fisi i Gadit, Ramothin
në Galaad (si qytet strehimi për vrasësin),
me tokat e tij për kullotë, Mahanaimin
me tokat e tij për kullotë, 39 Heshbonin me
tokat e tij për kullotë dhe Jazerin me tokat
e tij për kullotë: gjithsejt katër qytete.
40 Shuma e qyteteve që iu dhanë me short
bijve të Merarit, simbas familjeve të tyre që
përbënin familjet e Levitëve të tjerë, ishin
dymbëdhjetë qytete. 41 Shuma e qyteteve
të Levitëve në mes të zotërimeve të bijve
të Izraelit ishte dyzet qytete me tokat e
tyre për kullotë. 42 Secili nga këto qytete
kishte rreth e qark toka për kullotë; e njëjta
gjë ishte në çdo qytet. 43 Kështu Zoti i dha
Izraelit tërë vendin që ishte betuar t'ua
jepte etërve të tyre, dhe bijtë e Izraelit e
pushtuan dhe banuan në të. 44 Zoti u siguroi
pushim rreth e qark, siç u ishte betuar
etërve të tyre; asnjë nga armiqtë e tyre
nuk mundi t'u bëjë ballë; Zoti i dorëzoi tërë
armiqtë në duart e tyre. 45 Nuk ra për tokë
asnjë nga fjalët që Zoti i pati thënë shtëpisë
së Izraelit; të tëra u vërtetuan.

22

1 Pastaj Jozueu thirri Rubenitët, Gaditët
dhe gjysmën e fisit të Manasit dhe u tha
atyre: 2 "Ju keni zbatuar të gjitha ato që
Moisiu, shërbëtori i Zotit, ju kishte urd-
hëruar dhe i jeni bindur zërit tim lidhur
me ato që ju kam porositur. 3 Ju nuk keni
braktisur vëllezërit tuaj gjatë kësaj kohe
të gjatë deri më sot dhe keni zbatuar ur-
dhrat që Zoti, Perëndia juaj, ju ka poros-
itur. 4 Dhe tani që Zoti, Perëndia juaj, i ka
lënë të pushojnë vëllezërit tuaj, ashtu siç u
kishte premtuar, kthehuni dhe shkoni në
çadrat tuaja në vendin që ju përket, dhe
që Moisiu, shërbëtori i Zotit, ju ka caktuar
matanë Jordanit. 5 Vetëm kini kujdes të
zbatoni urdhërimet dhe ligjin që Moisiu,
shërbëtori i Zotit, ju ka dhënë, duke e
dashur Zotin, Perëndinë tuaj, duke ecur
në të gjitha rrugët e tij, duke zbatuar të
gjitha urdhërimet e tij, duke qendruar sa
më afër tij dhe duke i shërbyer me gjithë
zemër dhe me gjithë shpirt". 6 Pastaj Jozueu
i bekoi dhe u dha urdhër të largohen, dhe
ata u kthyen në çadrat e tyre. 7 Moisiu
i kishte dhënë gjysmës së fisit të Manasit
një trashëgimi në Bashan, kurse Jozueu i
dha gjysmës tjetër një trashëgimi midis
vëllezërve të tyre, nga kjo anë e Jordanit,
në perëndim. Kështu, kur Jozueu i ktheu
në çadrat e tyre, i bekoi, 8 dhe u foli atyre,
duke thënë: "Ju po ktheheni në çadrat
tuaja me pasuri të mëdha, me një numër
të madh bagëtish, me argjend, me flori,
me bronz, me hekur e një numër të madh
rrobash; ndani me vëllezërit plaçkën e
armiqve tuaj". 9 Kështu bijtë e Rubenit,
bijtë e Gadit dhe gjysma e fisit të Manasit
u kthyen, duke i lënë bijtë e Izraelit në
Shilon, në vendin e Kanaanit, për të shkuar
në vendin e Galaadit, pronë e tyre dhe që e
kishin marrë simbas urdhrit të dhënë nga
Zoti me anë të Moisiut. 10 Pasi arritën në
brigjet e Jordanit që ndodhet në vendin
e Kanaanit, bijtë e Rubenit, bijtë e Gadit
dhe gjysma e fisit të Manasit ndërtuan një
altar, pranë Jordanit, një altar me pamje
të madhërishme. 11 Bijtë e Izraelit dëgjuan
se thuhej: "Ja, bijtë e Rubenit, bijtë e
Gadit dhe gjysma e fisit të Manasit kanë
ndërtuar një altar në kufijtë e vendit të
Kanaanit, në brigjet e Jordanit, në anën e
pushtuar nga bijtë e Izraelit". 12 Kur bijtë e
Izraelit e mësuan këtë gjë, tërë asambleja
e bijve të Izraelit u mblodh në Shilon për
të bërë luftë kundër tyre. 13 Atëherë bijtë
e Izraelit u dërguan bijve të Rubenit, bijve
të Gadit dhe gjysmës së fisit të Manasit,
në vendin e Galaadit, Finehasin, birin e
priftit Eleazar, 14 dhe bashkë me të dhjetë

princa, një princ për çdo shtëpi atërore të
fiseve të ndryshme të Izraelit; secili prej
tyre ishte kreu i një shtëpie atërore midis
ndarjeve të Izraelit. 15 Ata shkuan te bijtë
e Rubenit, te bijtë e Gadit dhe te gjysma e
fisit të Manasit në vendin e Galaadit dhe
folën me ta, duke thënë: 16 "Kështu thotë
tërë asambleja e Zotit: "Ç'është kjo shkelje
që keni kryer kundër Perëndisë së Izraelit,
duke mos e ndjekur më sot Zotin, duke
ndërtuar një altar për të ngritur krye sot
kundër Zotit? 17 Mos qe vallë gjë e vogël
paudhësia e Peorit, nga e cila nuk jemi larë
ende deri më sot dhe që solli një fatkeqësi
mbi asamblenë e Zotit, 18 që ju shtyn sot
të mos e ndiqni Zotin? Sepse, po të jetë
se sot ngreni krye kundër Zotit, nesër ai
do të zemërohet kundër tërë asamblesë
së Izraelit. 19 Në qoftë se e konsideroni
të papastër vendin që zotëroni, mund të
kaloni në vendin që është pronë e Zotit, ku
ndodhet tabernakulli i Zotit, dhe të banoni
midis nesh; por mos ngrini krye kundër
Zotit dhe kundër nesh, duke ndërtuar një
altar përveç atij të Zotit, Perëndisë tonë.
20 Kur Akani, bir i Zerahut, kreu një shkelje
në gjërat e caktuara të shfarosen, a nuk
tërhoqi vallë zemërimin e Zotit mbi gjithë
asamblenë e Izraelit? Dhe ai njeri nuk qe
i vetmi që gjeti vdekjen në paudhësinë e
tij"". 21 Atëherë bijtë e Rubenit, bijtë e Gadit
dhe gjysma e fisit të Manasit u përgjegjën
dhe u thanë krerëve të ndarjeve të Izraelit:
22 "Zoti Perëndia i perëndive, Zoti Perëndia
i perëndive! Ai e di, bile edhe Izraeli do
ta mësojë. Në qoftë se e bëmë për rebelim
ose për mosbesnikëri ndaj Zotit, mos na
kurseni në këtë ditë. 23 Në rast se kemi ndër-
tuar një altar për të mos e ndjekur më Zotin
ose për të ofruar mbi të olokaustet apo
blatime ushqimore, ose për të bërë mbi të
flijime falënderimi, le të na kërkojë llogari
vetë Zoti! 24 Por në të vërtetë ne e bëmë këtë
me frikë, për një arësye, duke menduar
që në të ardhmen pasardhësit tuaj mund
t'u thonin pasardhësve tanë: "Çfarë ju lidh
me Zotin, Perëndinë e Izraelit? 25 Zoti e ka
vënë Jordanin si kufi midis jush dhe nesh,
o bij të Rubenit, o bij të Gadit; ju nuk keni
asnjë pjesë te Zoti". Kështu pasardhësit
tuaj mund t'i largojnë pasardhësit tanë nga
frika e Zotit. 26 Prandaj thamë: "Le të
ndërtojmë një altar, jo për olokauste as për
flijime, 27 por që të shërbejë si dëshmi midis
jush dhe nesh dhe midis pasardhësve tanë
pas nesh, në mënyrë që të mund të kryejmë
shërbimin e Zotit përpara tij, me olokaustet
tona, flijimet tona dhe ofertat tona të falën-
derimit, me qëllim që pasardhësit tuaj të
mos u thonë një ditë pasardhësve tanë: Ju
nuk keni asnjë pjesë tek Zoti". 28 Prandaj
thamë: Në rast se ndodh që një ditë të
na thonë këtë neve ose pasardhësve tanë,
atëherë do të përgjigjemi: Shikoni formën
e altarit të Zotit që ndërtuan etërit tanë,
jo për olokauste as për flijime, por që të
shërbejë si dëshmitar midis nesh dhe jush.
29 Nuk na ka shkuar mendja të ngremë krye
kundër Zotit dhe as të heqim dorë nga
bindja ndaj Zotit, duke ndërtuar një altar
për olokaustet, për blatimet e ushqimit
ose për flijimet, përveç altarit të Zotit,
Perëndisë tonë, që ndodhet përpara taber-
nakullit të tij!". 30 Kur prifti Finehas dhe
princat e asamblesë, krerët e ndarjeve të
Izraelit që ishin me të, dëgjuan fjalët që
thanë bijtë e Rubenit, bijtë e Gadit dhe bijtë
e Manasit, mbetën të kënaqur. 31 Atëherë
Finehasi, bir i priftit Eleazar, u tha bijve
të Rubenit, të Gadit dhe të Manasit: "Sot
pranojmë që Zoti është midis nesh, sepse
ju nuk keni kryer këtë shkelje ndaj Zotit;
kështu i keni shpëtuar bijtë e Izraelit nga
dora e Zotit". 32 Pastaj Finehasi, bir i priftit
Eleazar dhe princat i lanë bjtë e Rubenit
dhe të Gadit, dhe vendin e Galaadit, dhe u
kthyen në vendin e Kanaanit pranë bijve të
Izraelit, të cilëve u treguan ngjarjen. 33 Kjo
gjë u pëlqeu bijve të Izraelit, dhe bijtë e
Izraelit bekuan Perëndinë, dhe nuk folën
më të shkojnë për të luftuar kundër bijve
të Rubenit dhe të Gadit dhe të shkatërronin
vendin në të cilin ata banonin. 34 Dhe bijtë e
Rubenit dhe të Gadit e quajtën "Dëshmitar"
këtë altar, sepse thanë: "Ai është dëshmi-
tar midis nesh që Zoti është Perëndia".

23

1 Shumë kohë mbas pushimit që Zoti
i kishte siguruar Izraelit nga të gjithë
armiqtë që e rrethonin, Jozueu, tanimë i
plakur dhe me moshë të shtyrë, 2 mblodhi
tërë Izraelin, pleqtë e tij, krerët, gjykatësit
dhe oficerët e tij, dhe u tha: "Unë jam
plak dhe i shtyrë në moshë, 3 Ju i patë
të gjitha ato që Zoti, Perëndia juaj, u ka

bërë të gjitha kombeve, për shkakun tuaj,
sepse ka qenë vetë Zoti, Perëndia juaj, që
ka luftuar për ju. 4 Dhe ja, unë kam ndarë
midis jush me short, si trashëgimi për fiset
tuaja, kombet që mbeten, bashkë me tërë
kombet që kam shfarosur, nga Jordani deri
në Detin e Madh, në perëndim. 5 Dhe Zoti,
Perëndia juaj, do t'i dëbojë ai vetë para jush;
kështu ju do të shtini në dorë vendin e tyre,
ashtu si ju ka premtuar Zoti, Perëndia juaj.
6 Jini, pra, shumë të vendosur në zbatimin
dhe vënien në praktikë të ligjit të Moisiut,
pa u shmangur as djathtas as majtas, 7 pa u
përzier me kombet që mbeten midis jush;
nuk do të përmendni as emrin e perëndive
të tyre dhe nuk do të betoheni për ta; nuk
do t'i shërbeni dhe nuk do të bini përmbys
para tyre; 8 por do të lidheni ngushtë me
Zotin, Perëndinë tuaj, siç keni bërë deri
sot. 9 Në fakt Zoti ka dëbuar para jush
kombe të mëdhenj dhe të fuqishëm; dhe
askush nuk ka mundur t'ju bëjë ballë deri
më sot. 10 Një i vetëm nga ju do të ndjekë
njëmijë prej tyre, sepse Zoti, Perëndia juaj,
është ai që lufton për ju, siç e ka premtuar.
11 Tregoni, pra, kujdes të madh për shpirtrat
tuaj, për ta dashur Zotin, Perëndinë tuaj.
12 Por në rast se i shmangeni dhe bashko-
heni me mbeturinat e këtyre kombeve që
kanë mbetur midis jush dhe bashkoheni me
anë martesash me ta dhe përziheni me ta
dhe ata me ju, 13 dijeni me siguri që Zoti,
Perëndia juaj, nuk ka për të vazhduar t'i
dëbojë këto kombe para jush; por ata do
të bëhen për ju një kurth, një kamzhik në
ijët tuaja dhe hala në sytë tuaja, deri sa ju
të zhdukeni nga ky vend i mirë që Zoti,
Perëndia juaj, ju ka dhënë. 14 Dhe ja, unë
po iki sot në rrugën e gjithë botës; pranoni,
pra, me gjithë zemër e me gjithë shpirt që
nuk ka rënë për tokë asnjë nga fjalët e mira
që Zoti, Perëndia juaj, ka thënë lidhur me
ju; të tëra u vërtetuan për ju; as edhe një
nuk ra për tokë. 15 Dhe ka për të ndodhur
që, ashtu si për të gjitha gjërat e mira që
Zoti, Perëndia juaj, ju kishte premtuar ju
kanë dalë, kështu Zoti do të sjellë mbi ju
tërë fatkeqësitë, deri sa t'ju zhdukë nga ky
vend i mirë që Perëndia juaj, Zoti ju ka
dhënë. 16 Në rast se shkelni besëlidhjen që
Zoti, Perëndia juaj, ju ka urdhëruar, dhe
shkoni t'u shërbeni perëndive të tjera dhe
bini përmbys para tyre, atëherë zemërimi i
Zotit do të ndizet kundër jush dhe ju do të
zhdukeni shpejt nga vendi i mirë që Ai ju ka
dhënë".

24

1 Pastaj Jozueu mblodhi të gjitha fiset
e Izraelit në Sikem, dhe thirri pleqtë e
Izraelit, krerët, gjykatësit dhe oficerët e tij,
që u paraqitën përpara Perëndisë. 2 Dhe
Jozueu i tha tërë popullit: "Kështu flet Zoti,
Perëndia i Izraelit: "Në kohërat e kaluara,
etërit tuaj, si Terahu, ati i Abrahamit dhe
i Nahorit, banonin matanë lumit dhe u
shërbenin perëndive të tjera. 3 Unë mora
atin tuaj Abrahamin nga ana tjetër e lu-
mit, e bëra të kalojë nëpër gjithë vendin e
Kanaanit, shumëzova pasardhësit e tij dhe
i dhashë Isakun. 4 Isakut i dhashë Jakobin
dhe Esaun; Esaut i dhashë si trashëgimi
malin e Seirit; por Jakobi dhe bijtë e tij
zbritën në Egjipt. 5 Pastaj dërgova Moisiun
dhe Aaronin dhe godita Egjiptin me atë që
bëra në mes të tij; pastaj ju nxora jashtë.
6 Kështu nxora nga Egjipti etërit tuaj, dhe
ju arritët në det. Egjiptasit i ndoqën etërit
tuaj me qerre dhe me kalorës deri në Detin
e Kuq. 7 Por ata i klithën Zotit, dhe ai
vendosi një errësirë të dendur midis jush
dhe Egjiptasve; pastaj hodha mbi ta detin,
që i mbuloi; dhe sytë tuaj panë atë që
u bëra Egjiptasve. Pastaj qëndruat për
një kohë të gjatë në shkretëtirë. 8 Unë ju
çova në vendin e Amorejve, që banonin
matanë Jordanit; ata luftuan kundër jush
dhe unë jua dhashë në dorë; ju pushtuat
vendin e tyre dhe unë i shpartallova para
jush. 9 Pastaj Balaku, bir i Tsiporit, mbret i
Moabit, u ngrit për të luftuar Izraelin; dhe
dërgoi të thërrasë Balaamin, djalin e Beorit,
që t'ju mallkonte; 10 por unë nuk desha të
dëgjoj Balaamin; prandaj ai ju bekoi me
të madhe, dhe ju çlirova nga duart e Bal-
akut. 11 Kaluat pastaj Jordanin dhe arritët
në Jeriko; banorët e Jerikos luftuan kundër
jush; kështu bënë Amorejtë, Perezejtë,
Kananejtë, Hitejtë, Girgasejtë, Hivejtë dhe
Jebusejtë; por unë jua dorëzova në dorë.
12 Dhe çova para jush grerëzat, që i bënë
të ikin para jush, ashtu si kishte ndodhur
me dy mbretërit e Amorejve; por kjo nuk
ishte meritë e shpatës ose e harkut tënd.
13 Dhe ju dhashë një tokë për të cilën nuk

kishit punuar dhe qytete që nuk i kishit
ndërtuar, dhe ju banuat në to; dhe tani
hani frytin e vreshtave dhe të ullishteve që
nuk keni mbjellë". 14 Prandaj tani t'ia kini
frikën Zotit dhe shërbejeni me ndershmëri
dhe besnikëri; hiqni perënditë të cilëve
u shërbyen etërit tuaj matanë lumit dhe
në Egjipt, dhe vihuni në shërbim të Zotit.
15 Dhe në rast se ju duket një gjë e keqe
t'i shërbeni Zotit, zgjidhni sot kujt doni t'i
shërbeni, o perënditë të cilëve u shërbyen
etërit tuaj matanë lumit, o perënditë e
Amorejve, në vendin e të cilëve 16 Atëherë
populli u përgjigj dhe tha: "Larg qoftë
që ne të braktisim Zotin për t'u shërbyer
perëndive të tjera! 17 Sepse Zoti, Perëndia
ynë, është ai që na nxori ne dhe etërit
tanë nga vendi i Egjiptit, nga shtëpia e
skllavërisë, që ka bërë mrekullira të mëdha
para syve tanë dhe që na ka mbrojtur gjatë
gjithë rrugës që bëmë dhe midis gjithë
popujve në mes të të cilëve kemi kaluar;
18 dhe Zoti ka dëbuar para nesh tërë popujt
dhe Amorejtë që banonin në këtë vend;
prandaj ne do t'i shërbejmë Zotit, sepse ai
është Perëndia ynë". 19 Por Jozueu i tha
popullit: "Ju nuk mund t'i shërbeni Zotit,
sepse ai është një Perëndi i shenjtë, një
Perëndi ziliqar; ai nuk do t'i falë shkeljet
dhe mëkatet tuaja. 20 Kur ta braktisni Zotin
dhe t'u shërbeni perëndive të huaja, ai do
të kthehet për t'ju bërë keq dhe për t'ju
konsumuar pas aq të mirave që ju ka bërë".
21 Dhe populli i tha Jozueut: "Jo, ne do
t'i shërbejmë Zotit". 22 Atëherë Jozueu i
tha popullit: "Ju jeni dëshmitarë kundër
vetvetes, pse keni zgjedhur për vete Zotin
për t'i shërbyer!". Ata iu përgjigjën: "Jemi
dëshmitarë!". 23 Jozueu tha: "Hiqni, pra,
perënditë e huaja që janë në mes tuaj dhe
përuleni zemrën tuaj Zotit, Perëndisë së
Izraelit!". 24 Populli iu përgjigj Jozueut: "Ne
do t'i shërbejmë Zotit, Perëndisë tonë, dhe
do t'i bindemi zërit të tij". 25 Kështu Jozueu
lidhi atë ditë një besëlidhje me popullin,
dhe i dha statutet dhe dekretet në Sikem.
26 Pastaj Jozueu shkroi këto gjëra në librin
e ligjit të Perëndisë; dhe mori një gur të
madh dhe e vendosi aty, poshtë lisit, pranë
shenjtërores së Zotit. 27 Jozueu i tha pastaj
tërë popullit: "Ja, ky gur do të jetë një
dëshmitar kundër nesh, sepse ai i dëgjoi
tërë fjalët që na tha Zoti; ai, pra, do të
shërbejë si dëshmitar kundër jush, me qël-
lim që të mos e mohoni Perëndinë tuaj".
28 Pastaj Jozueu e ktheu popullin në vendin
ku ishte më parë, secili në trashëgiminë e
vet. 29 Pas këtyre gjërave Jozueu, bir i Nunit
dhe shërbëtor i Zotit, vdiq në moshën
njëqind e dhjetë vjeç, 30 dhe e varrosën
në territorin e pronës së tij në Timnath-
Serah, që ndodhet në krahinën malore të
Efraimit, në veri të malit Gaash. 31 Izraeli i
shërbeu Zotit gjatë gjithë jetës së Jozueut
dhe gjatë gjithë jetës së pleqve që jetuan
pas Jozueut dhe që dinin tërë veprat që Zoti
kishte bërë për Izraelin. 32 Eshtrat e Jozefit,
që bijtë e Izraelit kishin sjellë nga Egjipti,
i varrosën në Sikem, në pjesën e arës që
Jakobi ua kishte blerë bijve të Hamorit, atit
të Sikemit, për njëqind pjesë argjendi, dhe
që ishte pronë e bijve të Jozefit. 33 Pastaj
vdiq edhe Eleazari, bir i Aaronit, dhe e
varrosën në malin, që ishte pronë e birit
të tij Finehas dhe që ia kishin dhënë në
krahinën malore të Efraimit.

Gjyqtarët

1 Mbas vdekjes së Jozueut, bijtë e Izraelit
konsultuan Zotin, duke thënë: "Kush prej
nesh ka për të vajtur i pari të luftojë
kundër Kananejve?". 2 Zoti u përgjegj:
"Do të shkojë Juda; ja, vendin ia kam
dhënë në duart e tij". 3 Atëherë Juda i
tha Simeonit, vëllait të tij: "Eja me mua
në vendin që më ra me short dhe do të
luftojmë kundër Kananejve; pastaj edhe
unë do të vij në vendin që të ra ty me
short". Dhe Simeoni u nis me të. 4 Juda,
shkoi, pra, dhe Zoti u la në dorë Kanane-
jtë dhe Perezejtë; dhe në Bezek vranë
dhjetë mijë burra. 5 Dhe në Bezek gjetën
Adoni-Bezekun dhe e sulmuan; mundën
Kananejtë dhe Perezejtë. 6 Adoni-Bezeku
ia mbathi, por ata e ndoqën e zunë dhe
i prenë gishtërinjtë e mëdhenj të duarve
dhe të këmbëve. 7 Atëherë Adoni-Bezeku
tha: "Shtatëdhjetë mbretër me gishtërin-
jtë e mëdhenj të duarve dhe të këmbëve
të prerë mblidhnin ato që mbeteshin në
tryezën time. Perëndia më ktheu atë që
kam bërë". E çuan pastaj në Jeruzalem ku
vdiq. 8 Bijtë e Judës sulmuan Jeruzalemin
dhe e morën; i vranë me shpatë banorët e
tij dhe i vunë flakën qytetit. 9 Pastaj bijtë
e Judës zbritën të luftojnë Kananejtë, që
banonin në krahinën malore, në Negev dhe
në ultësirë. 10 Juda marshoi pastaj kundër
Kananjve që banonin në Hebron (emri i të
cilit më parë ishte Kirjath-Arba) dhe mundi
Seshain, Ahimanin dhe Talmain. 11 Që këtej
marshoi kundër banorëve të Debirit (që
më parë quhej Kirjath-Sefer). 12 Atëherë
Kalebi tha: "Atij që do të sulmojë Kiriath-
Seferin dhe do ta shtjerë në dorë, unë do
t'i jap për grua bijën time Aksah". 13 E
pushtoi Othnieli, bir i Kenazit, vëllai i vogël
i Kalebit, dhe ky i dha për grua bijën e tij
Aksah. 14 Kur ajo erdhi të banojë me të,
e bindi t'i kërkojë të atit të saj një fushë.
Sapo ajo zbriti nga gomari, Kalebi e pyeti:
"Çfarë kërkon?". 15 Ajo u përgjegj: "Më
bëj një dhuratë, me qenë se ti më dhe
toka në Negev, më jep edhe disa burime
ujore". Atëherë ai i dhuroi burimet e
sipërme dhe ato të poshtme. 16 Atëherë bijtë
e Keneos, vjehrrit të Moisiut, shkuan nga
qyteti i palmave bashkë me bijtë e Judës në
shkretëtirën e Judës, që ndodhet në Negev,
afër Aradit; shkuan dhe u vendosën midis
popullit. 17 Pastaj Juda u nis bashkë me
vëllanë e tij Simeon dhe mundi Kanane-
jtë që banonin në Tsefath dhe vendosën
shfarosjen e tyre; për këtë arsye qyteti u
quajt Hormah. 18 Juda mori edhe Gazën me
territorin e saj, Askalonin me territorin e
tij dhe Ekronin me territorin e tij. 19 Kështu
Zoti mbajti anën e Judës, që dëboi banorët e
krahinës malore, por nuk mundi të dëbojë
banorët e fushës, sepse kishin qerre të
hekurta. 20 Pastaj i dhanë Hebronin Kalebit,
ashtu si kishte thënë Moisiu; dhe ai i dëboi
tre bijtë e Anakut. 21 Bijtë e Beniaminit nuk
arritën t'i dëbojnë Jebusejtë që banonin në
Jeruzalem; kështu Jebusejtë kanë banuar
bashkë me bijtë e Beniaminit në Jeruzalem
deri në ditën e sotme. 22 Edhe shtëpia e
Jozefit u ngrit gjithashtu kundër Bethelit,
dhe Zoti qe me ta. 23 Shtëpia e Jozefit dërgoi
njerëz për të vëzhguar në Bethel (qytet
që më parë qyhej Luc). 24 Zbuluesit panë
një burrë që dilte nga qyteti dhe i thanë:
"Tregona rrugën për të hyrë në qytet dhe
ne do të tregohemi të mëshirshëm me
ty". 25 Ai u tregoi rrugën për të hyrë në
qytet, dhe ata i vranë me shpatë banorët e
qytetit, por e lanë të shkojë atë burrë me
gjithë familjen e tij. 26 Ai shkoi në vendin
e Hitejve dhe ndërtoi aty një qytet që e
quajti Luc, emër që mban edhe sot e kësaj
dite. 27 Manasi përkundrazi nuk i dëboi
banorët e Beth-Sheanit dhe të fshatrave të
tij kufitarë, as banorët e Tanaakut dhe të
fshatrave të tij kufitarë, as banorët e Dorit
dhe të fshatrave të tij kufitarë, as banorët
e Ibleamit dhe të fshatrave të tij kufitarë,
as banorët e Megidos dhe të fshatrave të tij
kufitarë, sepse Kananejtë ishin të vendosur
të qëndronin në atë vend. 28 Më vonë, kur
Izraeli u bë i fortë, i nënshtroi Kanane-
jtë dhe i bëri skllevër, por nuk i dëboji
krejt. 29 As Efraimi nuk i dëboi Kananejtë
që banonin në Gezer; kështu Kananejtë
banuan në Gezer në mes të tyre. 30 As
Zabuloni nuk i dëboi banorët e Kitronit
dhe ata të Nahalolit; kështu Kananejtë ban-
uan në mes të tyre, por iu nënshtruan
skllavërisë. 31 As Asheri nuk i dëboi banorët
e Akosit, as banorët të Sidonit, as ata të
Ahlabit, të Akzibit, të Helbahut, të Afikut

dhe të Rehobit; 32 kështu bijtë e Asherit u
vendosën në mes të Kananejve që banonin
në këtë vend, sepse nuk i dëbuan. 33 As Neft-
sali nuk i dëboi banorët e Beth-Shemeshit
dhe ata të Beth-Anathit, dhe u vendos
në mes të Kananejve që banonin në këtë
vend; por banorët e Beth-Shemeshit dhe
të Beth-Anathit iu nënshtruan skllavërisë.
34 Amorejtë i detyruan bijtë e Danit të qën-
dronin në krahinën malore dhe nuk i lanë
të zbresin në luginë. 35 Amorejtë ishin të
vendosur të qëndronin në malin Heres, në
Ajalon dhe në Shaal-Bim; por kur dora e
shtëpisë së Jozefit u fuqizua, ata iu nën-
shtruan skllavërisë. 36 Kufiri i Amorejve
shtrihej nga e përpjeta e Akrabimit, nga
Sela e lart.

2

1 Por Engjelli i Zotit u ngjit nga Gilgali në
Bokim dhe tha: "Unë ju nxora nga Egjipti
dhe ju çova në vendin që isha betuar t'u
jepja etërve tuaj. Kisha thënë gjithashtu:
"Nuk do ta prish kurrë besëlidhjen time
me ju. 2 Por ju nuk do të lidhni asnjë
aleancë me banorët e këtij vendi dhe do
të shembni altarët e tyre". Por ju nuk iu
bindët zërit tim. Pse e bëtë këtë? 3 Kështu
unë po ju them tani: Unë nuk do t'i dëboj
para jush; por ata do të jenë si gjemba
në ijet tuaja, dhe perënditë e tyre do të
jenë për ju si një lak". 4 Sapo Engjëlli i
Zotit mbaroi së thëni këto fjalë tërë bijve
të Izraelit, populli ngriti zërin dhe filloi
të qajë. 5 Prandaj ky vend u quajt Bokim
dhe u bënë flijime për Zotin. 6 Jozueu i
dha urdhër popullit të largohet dhe bijtë e
Izraelit shkuan secili në trashëgiminë e tij
për të marrë në zotërim vendin. 7 Populli i
shërbeu Zotit gjatë gjithë jetës së Jozueut
dhe gjatë gjithë jetës së pleqve që jetuan
pas Jozueut, dhe që kishin parë të gjitha
veprat e mëdha që Zoti kishte bërë për
Izraelin. 8 Pastaj Jozueu, bir i Nunit dhe
shërbëtor i Zotit, vdiq në moshën njëqind
e dhjetë vjeç, 9 dhe e varrosën në territorin
e trashëgimisë së tij në Timath-Heres, në
krahinën malore të Efraimit, në veri të
malit Gaash. 10 Kur tërë ai brez u bashkua
me etërit e vet, mbas atij doli një brez i ri
që nuk e njihte Zotin, as veprat që kishte
bërë për Izraelin. 11 Bijtë e Izraelit bënë
atë që ishte keq në sytë e Zotit dhe u vunë
në shërbim të Baalit; 12 ata braktisën Zotin,
Perëndinë e etërve të tyre, i cili i kishte
nxjerrë nga Egjipti, dhe adhuruan perëndi
të tjera ndërmjet perëndive të popujve që
i rrethonin, ranë përmbys para tyre dhe
kështu provokuan zemërimin e Zotit; 13 ata
brakisën Zotin dhe u vunë në shërbim të
Baalit dhe të Ashtarothit. 14 Dhe zemërimi
i Zotit u ndez kundër Izraelit dhe e dha
në dorë të kusarëve që e zhveshën; dhe
ai i shiti në duart e armiqve të tyre që
ndodheshin rreth e qark, të cilëve nuk qenë
më në gjendje t'u bënin ballë. 15 Kudo që
shkonin dora e Zotit ishte kundër tyre dhe
u sillte mjerime, ashtu si kishte thënë Zoti,
ashtu siç u ishte betuar ai; dhe u hidhëruan
shumë. 16 Pastaj Zoti nxirrte gjyqtarë, që
i lironin nga duart e atyre që i zhvishnin.
17 Mjerisht ata nuk i dëgjonin as gjyqtarët
e tyre, por kurvëroheshin përpara perën-
dive të tjera dhe binin përmbys para tyre.
Ata braktisën shpejt rrugën e ndjekur nga
etërit e tyre, të cilët u ishin bindur ur-
dhrave të Zotit; por ata nuk vepruan ashtu.
18 Kur Zoti u nxirrte gjyqtarë, Zoti ishte me
gjyqtarin dhe i lironte nga dora e armiqve
të tyre gjatë gjithë jetës së gjyqtarit; sepse
Zoti prekej nga vajtimet e tyre të shkaktu-
ara nga ata që i shtypnin dhe i mundonin.
19 Por kur gjyqtari vdiste, ata vazhdonin të
korruptoheshin më shumë se etërit e tyre,
duke ndjekur perëndi të tjera dhe duke
rënë përmbys para tyre; dhe nuk hiqnin
dorë aspak nga veprat e tyre dhe nga sjellja
e tyre kokëforte. 20 Prandaj mëria e Zotit
u ndez kundër Izraelit, dhe ai tha: "Duke
qenë se ky komb ka shkelur besëlidhjen që
unë kisha përfunduar me etërit e tyre dhe
ata nuk i janë bindur zërit tim, 21 edhe unë
nuk do të dëboj më para tyre asnjë prej
kombeve që Jozueu la kur vdiq; 22 kështu me
anë tyre do të vë në provë Izraelin për të
parë në se do t'i përmbahen rrugës së Zotit
dhe do të ecin në të siç bënë etërit e tyre,
ose jo". 23 Prandaj Zoti i la këto kombe të
qëndrojnë aty pa i dëbuar menjëherë, dhe
nuk i dha në duart e Jozueut.

3

1 Këto janë kombet që Zoti la me qëllim që
me anë të tyre të vinte në provë Izraelin,
domethënë tërë ata që nuk kishin njohur
luftërat e Kanaanit: 2 (kjo kishte si qëllim të
vetëm t'ua bënte të njohur dhe t'u mësonte

bijve të Izraelit luftën, të paktën atyre që
nuk e kishin njohur më parë) 3 pesë prin-
cat e Filistejve, tërë Kananejtë, Sidonitët
dhe Hivejtë që banonin në malin e Libanit,
nga mali i Baal-Hermonit deri në hyrje
të Hamathit. 4 Këto kombe u lanë për të
vënë në provë Izraelin, për të parë në se
ata do t'u bindeshin urdhërimeve që Zoti
u kishte dhënë etërve të tyre me anë të
Moisiut. 5 Kështu bijtë e Izraelit banuan në
mes të Kananejve, të Hitejve, të Amorejve,
të Perezejve, të Hivejve dhe të Jebusejve; 6 u
martuan me bijat e tyre dhe u dhanë bijat
e veta për gra bijve të tyre, dhe u shërbyen
perëndive të tyre. 7 Kështu bijtë e Izraelit
bënë atë që është e keqe në sytë e Zotit;
e harruan Zotin, Perëndinë e tyre, dhe i
shërbyen Baalit dhe Asherothit. 8 Prandaj
zemërimi i Zotit u ndez kundër Izraelit, dhe
ai i dorëzoi në duart e Kushan-Rishathaimit
për tetë vjet me radhë. 9 Pastaj bijtë e
Izraelit i klithën Zotit dhe Zoti u dha një
çlirimtar, Othnielin, birin e Kenazit, vëllai
i vogël i Kalebit; dhe ky i çliroi. 10 Fryma
e Zotit ishte mbi të, dhe ai ishte gjyqtar i
Izraelit; doli për të luftuar dhe Zoti i dha
në dorë Kushan-Rishathaimin, mbretin e
Mesopotamisë, dhe dora e tij qe e fuqishme
kundër Kushan-Rishathaimit. 11 Vendi pati
paqe për dyzet vjet me radhë; pastaj Oth-
nieli, bir i Kenazit, vdiq. 12 Por bijtë e Izraelit
filluan përsëri të bëjnë atë që është e keqe
në sytë e Zotit; atëherë Zoti e bëri të fortë
Eglonin, mbretin e Moabit, kundër Izraelit,
sepse ata kishin bërë atë që ishte e keqe
në sytë e Zotit. 13 Egloni mblodhi rreth
vetes bijtë e Amonit dhe të Amalekut, dhe
u nis e mundi Izraelin; dhe pushtoi qytetin
e palmave. 14 Kështu bijtë e Izraelit u bënë
shërbëtorë të Eglonit, mbretit të Moabit,
për tetëmbëdhjetë vjet. 15 Por bijtë e Izraelit
i klithën Zotit dhe Zoti u dha atyre një çlir-
imtar, Ehudin, birin e Gerit, Beniaminitin,
që ishte mëngjarash. Bijtë e Izraelit i dër-
guan nëpërmjet tij haraçin e tyre Eglonit,
mbretit të Moabit. 16 Ehudi bëri një shpatë
me dy tehe, të gjatë një kubitë; e ngjeshi në
brez poshtë veshjes, në krahun e djathtë.
17 Pastaj i çoi haraçin Eglonit, mbretit të
Moabit, që ishte një njeri shumë i trashë.
18 Kur mbaroi paraqitja e haraçit, ai ktheu
në shtëpi njerëzit që kishin sjellë haraçin.
19 Por ai vetë, nga vendi i idhujve pranë
Gilgalit, u kthye prapa dhe tha: "O mbret,
kam diçka që dua të të them fshehurazi".
Mbreti i tha: "Heshtni!". Dhe të gjithë ata
që e shoqëronin dolën jashtë. 20 Atëherë
Ehudi iu afrua mbretit (që ishte ulur vetëm
në fresk, në sallën lart). Ehudi i tha:
"Kam një fjalë për të të thënë nga ana e
Zotit". Kështu mbreti u ngrit nga froni i
tij; 21 atëherë Ehudi zgjati dorën e majtë,
nxori shpatën nga krahu i djathtë dhe ia
futi në bark. 22 Edhe doreza e shpatës u fut
pas presës dhe dhjami u mbyll pas presës
sepse ai nuk e tërhoqi shpatën nga barku
i mbretit; dhe zorrët e tij dolën jashtë.
23 Pastaj Ehudi dolli në portik, dhe mbylli
me çelës dyert e sallës së sipërme. 24 Kur
doli; erdhën shërbëtorët për të parë, dhe
ja, dyert e sallës së sipërme ishin mbyllur
me çelës; kështu ata thanë: "Me siguri ai
bën nevojën e tij në dhomëzën e sallës së
freskët". 25 Dhe pritën aq sa e ndjenë veten
të shushatur; por duke qenë se nuk po
hapeshin portat e sallës, ata muarrën çelsin
dhe hapën; dhe ja, zotëria e tyre rrinte
shtrirë në tokë: ai kishte vdekur. 26 Ndërsa
ata ngurronin, Ehudi pati kohë të ikte, kaloi
matanë vendit të idhujve dhe shpëtoi duke
arritur në Seirah. 27 Me të arritur, i ra borisë
në krahinën malore të Efraimit, dhe bijtë e
Izraelit zbritën bashkë me të nga krahina
malore, dhe ai u vu në krye të tyre. 28 Dhe u
tha atyre: "Ejani pas meje, sepse Zoti ju ka
dhënë në dorë Moabitët, armiqtë tuaj". Ata
zbritën pas tij, zunë vatë e Jordanit që çojnë
në Moab, dhe nuk lanë të kalojë asnjeri.
29 Në atë kohë mundën rreth dhjetë mijë
Moabitë, të gjithë të fortë dhe trima; nuk
shpëtoi as edhe një. 30 Kështu atë ditë Moabi
u poshtërua nga dora e Izraelit, dhe vendi
pati paqe tetëdhjetë vjet me radhë. 31 Mbas
Ehudit, erdhi Shamgari, bir i Anathit. Ai
mundi gjashtëqind Filistej me një hosten
qesh; edhe ai çliroi Izraelin.

4

1 Pas vdekjes së Ehudit, bijtë e Izraelit
rifilluan të bëjnë atë që ishte e keqe në sytë
e Zotit. 2 Dhe Zoti i dha në duart e Jabinit,
mbretit të Kanaanit, që mbretëronte në
Hatsor. Komandanti i ushtrisë së tij
ishte Sisera, që banonte në Harosheth të
kombeve. 3 Dhe bijtë e Izraelit i klithën
Zotit, sepse Jabini kishte nëntëqind qerre

të hekurta dhe prej njëzet vjetve shtypte
rëndë bijtë e Izraelit. 4 Në atë kohë gjyqtare
e Izraelit ishte një profete, Debora, gruaja
e Lapidothit. 5 Ajo e kishte zakon të ulej
nën palmën e Deboras, midis Ramahut dhe
Bethelit, në krahinën malore të Efraimit,
dhe bijtë e Izraelit vinin tek ajo për të
kërkuar të drejtën. 6 Ajo dërgoi të thërrasë
Barakun, birin e Abinoamit, nga Kedeshi i
Neftalit, dhe i tha: "A nuk të ka urdhëruar
Zoti, Perëndia i Izraelit: "Shko, marsho mbi
malin Tabor dhe merr me vete dhjetë mijë
burra nga bijtë e Neftalit dhe të Zabulonit.
7 Unë do të tërheq në drejtimin tënd, në
përruan Kishon, Siseran, komandantin e
ushtrisë së Jabinit, me gjithë qerret dhe
trupat e tij të shumta, dhe do të ta dorëzoj
në dorën tënde"?". 8 Baraku iu përgjegj:
"Në rast se vjen me mua, unë do të shkoj;
por në qoftë se ti nuk vjen me mua, nuk
kam për të shkuar". 9 Ajo tha: "Do të vij
me siguri me ty; megjithatë në rrugën që
je duke ndërmarrë nuk ke për të siguruar
asnjë lavdi për vete, sepse Zoti do ta dorë-
zojë Siseran në duart e një gruaje". Pastaj
Debora u ngrit dhe shkoi me Barakun në
Kadesh. 10 Baraku thirri Zabulonin dhe Nef-
talin në Kedesh; ai lëvizi në krye të dhjetë
mijë burrave, dhe Debora shkoi bashkë me
të. 11 Heberi, Keneu, ishte ndarë nga Kene-
jtë, pasardhës të Hobabit, vjehrrit të Moi-
siut, dhe i kishte ngritur çadrat e tij në lisin
e Tsaanaimit, që ndodhet pranë Kedeshit.
12 Siseras i thanë që Baraku, bir i Abinoamit,
ishte ngjitur në malin Tabor. 13 Kështu
Sisera rreshtoi tërë qerret e tij, njëqind
qerre të hekurta, dhe tërë njerëzit që ishin
me të, nga Haroshethi i kombeve deri në
përruan e Kishonit. 14 Atëherë Debora i tha
Barakut: "Çohu, sepse kjo është dita që
Zoti e dorëzoi Siseran në dorën tënde. A
nuk ka dalë vallë, Zoti para teje?". Kështu
Baraku zbriti nga mali Tabor, i pasuar nga
dhjetë mijë burra. 15 Zoti e mundi Siseran,
të gjitha qerret dhe tërë ushtrinë e tij, që
u shfaros me shpatë përpara Barakut; por
Sisera zbriti nga qerrja dhe iku me këmbë.
16 Por Baraku i ndoqi qerret dhe ushtrinë
deri në Harosheth të kombeve; dhe tërë
ushtria e Siseras u shkatërrua nga goditjet
me shpatë; nuk shpëtoi as edhe një njeri.
17 Ndërkaq Sisera kishte ikur më këmbë në
drejtim të çadrës së Jaelës, gruas së Heberit,
Keneut, sepse mbretëronte paqja midis
Jabinit, mbretit të Hatsorit, dhe shtëpisë së
Heberit, Keneut. 18 Atëherë Jaela doli për
të pritur Siseran dhe i tha: "Hyrë, zotëria
ime, hyrë tek unë; mos ki frikë". Kështu
ai hyri tek ajo në çadër, dhe ajo e mbuloi
me një mbulesë. 19 Pastaj ai i tha: "Më jep
pak ujë për të pirë se kam etje". Kështu ajo
hapi calikun e qumështit dhe i dha për të
pirë; pastaj e mbuloi. 20 Ai i tha: "Qëndro
në hyrje të çadrës; dhe në rast se vjen
dikush dhe të pyet: "A ka njeri këtu?", ti
do të thuash: "Nuk ka njeri"". 21 Atëherë
Jaela, gruaja e Heberit, mori një kunj të
çadrës dhe një çekiç, iu afrua ngadalë atij
dhe i nguli në tëmth kunjin, që u fut në
tokë. Atë e kishte zënë një gjumë i thellë;
ishte i sfilitur; dhe kështu vdiq. 22 Por ja,
ndërsa Baraku ndiqte Siseran, Jaela doli
për ta takuar dhe i tha: "Eja me mua dhe
do të të tregojë njeriun që kërkon". Ai
hyri në çadrën e saj dhe ja, Sisera dergjej
i vdekur me kunjin në tëmthat. 23 Kshtu atë
ditë Perëndia e poshtëroi Jabin, mbretin e
Kanaanit, përpara bijve të Izraelit. 24 Dora e
bijve të Izraelit u bë gjithnjë më e rëndë mbi
Jabin, mbretin e Kanaanit, deri sa arritën
ta shkatërronin plotësisht Jabin, mbretin e
Kanaanit.

5

1 Atë ditë Debora këndoi këtë kantik me
Barakun, birin e Abinoamit, duke thënë:
2 "Me qenë se krerët kanë marrë komandën
në Izrael, me qenë se populli është ofruar
spontanisht, bekoni Zotin! 3 Dëgjoni, o
mbretër! Vini veshë, o princa! Unë, pikër-
isht unë, do t'i këndoj Zotit, do të këndoj
lavdinë e Zotit, Perëndisë së Izraelit. 4 O
Zot, kur dole nga Seiri, kur po kapërceje
fushat e Edomit, toka u drodh dhe pikoi
nga qiejtë; po, pikoi ujë nga retë. 5 Malet
u shkrinë para Zotit, vetë Sinai u drodh
para Zotit, Perëndisë të Izraelit. 6 Në ko-
hën e Shamgarit, birit të Anathit, në ko-
hën e Jaeles rrugët ishin të shkreta, dhe
kalimtarët ndiqnin shtigje dredha-dredha.
7 Mungonin krerë në Izrael; po, mungonin,
deri sa nuk dola unë, Debora, si nënë në
Izrael. 8 Ata zgjidhnin perëndi të tjera,
kur lufta ishte te pragu. Nuk shihej asnjë
mburojë apo shtizë midis dyzet mijë bur-
rave të Izraelit. 9 Zemra ime është me ata

udhëheqës të Izraelit që u ofruan spontanisht në mes të popullit. Bekoni Zotin! [10] Ju
që shkoni hipur mbi gomarë të bardha, ju
që rrini ulur mbi qilima të shtrenjtë, dhe
ju që ecni nëpër rrugë, këndoni! [11] Larg
britmave të harkëtarëve, larg koritave, të
kremtojnë veprat e drejta të Zotit, veprat
e drejta për krerët e tij në Izrael! Atëherë
populli i Zotit zbriti në portat. [12] Zgjohu,
zgjohu, o Debora! Zgjohu, zgjohu, dhe
merrja një kënge! Çohu, o Barak, dhe
çoji larg robërit e tu, o bir i Abinoamit!
[13] Atëherë iu dha qeverimi mbi fisnikët e
popullit atyre që kishin mbetur; Zoti ma
dha mua qeverimin midis të fuqishmëve.
[14] Nga Efraimi erdhën ata që i kishin rrënjët
tek Amaleku; në suitën tënde, Beniamin,
midis njerëzve të tu; nga Makir i zbritën
disa krerë dhe nga Zabuloni ata që mbajnë
shkopin e komandimit. [15] Princat e Isakarit
erdhën me Deboran; ashtu siç ishte Isakari,
kështu qe edhe Baraku; ata u hodhën në
luginë në gjurmët e saj. Ndër divizionet e
Rubenit, të mëdha ishin vendimet e zemrës!
[16] Pse mbete ti midis të ngujuarve për të
dëgjuar fyellin e barinjve? Midis divizioneve
të Rubenit, të mëdha ishin vendimet
e zemrës! [17] Galaadi ndaloi matanë Jordanit;
po Dani pse mbeti mbi anijet? Asheri
u vendos pranë bregut të detit dhe
mbeti në portet e tij. [18] Zabuloni është
një popull që ka vënë në rrezik jetën e tij
deri në vdekje, po kështu edhe Neftali në
zonat e larta të fushës. [19] Mbretërit erdhën
dhe luftuan; atëherë luftuan mbretërit e
Kanaanit dhe të Taanakit, pranë ujërave
të Megidos; por nuk suallën asnjë plaçkë
prej argjendi. [20] Nga qielli luftuan yjet,
gjatë lëvizjes së tyre luftuan kundër Siseras.
[21] Përroi Kishon i përmbysi, përroi i
vjetër, përroi i Kishonit. Shpirti im, vepro
me forcë! [22] Atëherë thundrat e kuajve
trokëllinin me forcë në galop, në galopin
e pitokëve të tyre. [23] "Mallkoni Merozin",
tha Engjëlli i Zotit, "mallkoni, mallkoni
banorët e tij, sepse nuk i shkuan në ndihmë
Zotit, në ndihmë të Zotit në mes të trimave
të tij!". [24] E bekuar qoftë midis grave Jaela,
gruaja e Heberit, Keneut! Qoftë e bekuar
midis grave që banojnë në çadra! [25] Ai
kërkoi ujë dhe ajo i dha qumësht; në një
kupë princash i ofroi ajkë. [26] Me një dorë
kapi kunjin dhe me dorën e djathtë çekiçin
e artizanëve; e goditi Siseran, i çau kokën
dhe ia shpoi tejpërtej tëmthat. [27] Te këmbët
e saj ai u këput, ra dhe u dergj pa shpirt; në
këmbët e saj u këput dhe ra; aty ku u këput,
aty ra i vdekur. [28] E ëma e Siseras shikoi nga
dritarja dhe thirri nga hekurat e saj: "Pse
qerrja jote po vonon aq shumë të vijë? Pse
ecin kaq ngadalë qerret e tij?". [29] Gratë e saj
më të urta iu përgjegjën, dhe ajo përsëriti
me vete fjalët e saj: [30] "Ata kanë gjetur
plaçkë dhe janë duke e ndarë në pjesë. Për
çdo burrë një ose dy vajza; për Siseran
një plaçkë me rroba shumëngjyrëshe, një
plaçkë me rroba shumëngjyrëshe dhe të
qëndisura, me rroba shumëngjyrëshe dhe
të qëndisura nga të dy anët për shpatullat
e atyre që bartin tutje plaçkën". [31] Kështu u
zhdukshin të gjithë armiqtë e tu, o Zot! Por
ata që të duan qofshin si dielli, kur lind me
gjithë forcën e tij!". Pastaj vendi pati qetësi
për dyzet vjet me radhë.

6

[1] Bijtë e Izraelit bënë atë që është e keqe
në sytë e Zotit dhe Zotit i dha në duart e Madianit
shtatë vjet me radhë. [2] Dora e Madianit
u bë e fortë kundër Izraelit; nga frika e
Madianitëve, bijtë e Izraelit bënë shpella në
male, si dhe guva dhe fortesa. [3] Kur Izraeli
mbaronte së mbjelluri, Madianitët bashkë
me Amalekitët dhe bijtë e lindjes niseshin
kundër tij, [4] e ngrinin kampin e tyre kundër
Izraelitëve, shkatërronin të gjitha prodhimet
e vendit deri në Gaza dhe nuk linin
në Izrael as mjete jetese, as dhen, as lopë,
as gomarë. [5] Sepse niseshin me bagëtinë e
tyre dhe me çadrat e tyre, dhe arrinin të
shumtë si karkalecat; ata dhe devetë e tyre
ishin të panumërt dhe vinin në vend për ta
shkatërruar. [6] Kështu Izraeli u katandis në
një varfëri të madhe për shkak të Madianit,
dhe bijtë e Izraelit i klithën Zotit. [7] Kur
bijtë e Izraelit e thirrën Zotin për shkak të
Madianit, [8] Zoti u dërgoi bijve të Izraelit një
profet, që u tha atyre: "Kështu flet Zoti,
Perëndia i Izraelit: Unë ju nxora nga Egjipti
dhe nga shtëpia e skllavërisë; [9] ju çlirova
nga dora e Egjiptasve dhe nga dora e të
gjithë atyre që ju shtypnin; i dëbova para
jush dhe ju dhashë vendin e tyre, [10] dhe
ju thashë: "Unë jam Zoti, Perëndia i juaj;
mos kini frikë nga perënditë e Amorejve në
vendin e të cilëve banoni"; por ju nuk ma

keni dëgjuar fjalën”. 11 Pastaj erdhi Engjëlli
i Zotit dhe u ul nën lisin e Ofrahut, që
i përkiste Joashit, Abiezeritit, ndërsa biri
tij Gedeoni shtinte grurin në një vend të
ngushtë për ta shpëtuar nga Madianitët.
12 Engjëlli i Zotit iu shfaq dhe i tha: “Zoti
është me ty, o luftëtar trim!”. 13 Gedeoni iu
përgjegj: “Imzot, në rast se Zoti është me
ne, atëherë pse na ndodhën tërë këto? Ku
janë mrekullitë që na kanë treguar etërit
tanë duke thënë: “A nuk na nxori Zoti nga
Egjipti?”. Por tani Zoti na ka braktisur dhe
na ka lënë në duart e Madianit”. 14 Atëherë
Zoti iu drejtua atij dhe i tha: “Shko me
këtë fuqi që ke dhe shpëtoje Izraelin nga
dora e Madianit. A nuk jam unë që po
të dërgoj?”. 15 Ai iu përgjegj: “O Imzot, si
mund ta shpëtoj Izraelin? Ja, familja ime
është më e dobëta e Manasit, dhe unë jam
më i vogli në shtëpinë e atit tim”. 16 Zoti
i tha: “Por unë do të jem me ty dhe ti ke
për t’i mundur Madianitët sikur ata të ishin
një njeri i vetëm”. 17 Atëherë Gedeoni i tha:
“Në rast se kam gjetur hirin tënd, më jep
një shenjë se je ti ai që flet me mua. 18 Mos
u largo, pra, që këtej para se të kthehem
te ti, të të sjell blatimin e ushqimit dhe të
ta vë përpara”. Zoti tha: “Do të pres sa
të kthehesh ti”. 19 Atëherë Gedeoni hyri
në shtëpi dhe përgatiti një kec dhe kuleç
pa maja me një efa miell; e vuri mishin
në një shportë dhe lëngun në një kusi, ia
çoi atij nën lisin dhe ia ofroi. 20 Engjëlli i
Zotit i tha: “Merre mishin dhe kuleçët pa
maja, vendosi mbi këtë shkëmb dhe derdh
mbi to lëngun e mishit”. Dhe ai veproi
kështu. 21 Atëherë Engjëlli i Zotit shtriu
majën e bastunit që kishte në dorë dhe
preku mishin dhe kuleçët pa maja; e nga
shkëmbi u ngrit një flakë që dogji mishin
dhe kuleçet pa maja; pastaj Engjëlli i Zotit
u zhduk nga sytë e tij. 22 Kështu Gedeoni
e kuptoi se kishte të bënte me Engjëllin e
Zotit dhe tha: “Vaj medet, o Zot, o Zot!
Sepse e pashë Engjëllin e Zotit sy në sy!”.
23 Zoti i tha: “Paqja qoftë me ty, mos ki frikë,
s’ke për të vdekur!”. 24 Atëherë Gedeoni
ndërtoi një altar për Zotin dhe e quajti
“Jehovah Shalom”. Ai gjendet edhe sot në
Ofrahun e Abiezeritëve. 25 Po atë natë Zoti
i tha: “Merr demin e atit tënd dhe demin
e dytë shtatëvjeçar, shemb altarin e Baalit
që i përket atit tënd, dhe rrëzo Asherahun
që i qendron afër; 26 pastaj ndërto një altar
për Zotin, Perëndinë tënd, në majë të këtij
shkëmbi simbas rregullit të caktuar; pastaj
merr demin e dytë dhe ofroje si olokaust
mbi lëndën e drurit të Asherahut që do
të kesh rrëzuar”. 27 Atëherë Gedeoni mori
dhjetë burra në mes të shërbëtorëve të tij
dhe veproi ashtu siç i kishte thënë Zoti; por
me qenë se kishte frikë nga shtëpia e atit të
tij dhe nga njerëzit e qytetit, në vend që ta
bënte këtë punë ditën, e bëri natën. 28 Kur
të nesërmen në mëngjes njerëzit e qytetit u
ngritën, panë që altari i Baalit ishte shem-
bur, që Asherahu që ndodhej pranë tij ishte
rrëzuar dhe që demi i dytë ishte ofruar
si olokaust mbi altarin që ishte ndërtuar.
29 Dhe i thanë njeri tjetrit: “Kush e bëri
këtë?”. Kur pastaj u informuan dhe pyetën,
atyre u thanë: “Gedeoni, bir i Joashit, e
bëri këtë”. 30 Atëherë njerëzit e qytetit i
thanë Joashit: “Nxirr jashtë birin tënd dhe
të dënohet me vdekje se ka shembur altarin
e Baalit dhe ka rrëzuar Asherahun që ndod-
hej pranë tij”. 31 Joashi iu përgjegj të gjithë
atyre që ishin ngritur kundër tij: “Ju doni
ta mbroni çështjen e Baalit ose ta ndihmoni
atë? Ai që do të kërkojë të mbrojë çështjen
e tij do të vritet para mëngjesit të ditës
së nesërme. Në rast se ai është zoti, le
ta mbrojë vetë çështjen e tij, sepse i kanë
shembur altarin e tij”. 32 Prandaj atë ditë
Gedeoni u mbiquajt Jerubaal, sepse u tha:
“Le të jetë Baali që të luftojë kundër tij,
sepse ai ia ka shembur atij altarin”. 33 Tërë
Madianitët, Amalekitët dhe bijtë e lindjes
u mblodhën, kaluan Jordanin dhe ngritën
kampin e tyre në luginën e Jizreelit. 34 Por
Fryma e Zotit depërtoi te Gedeoni që i
ra borisë; dhe Abiezeritët u thirrën që t’i
shkonin pas. 35 Ai dërgoi lajmëtarë edhe në
tërë Manasin, i cili u thirr gjithashtu që t’i
shkonte pas; dërgoi lajmëtarë edhe te fiset
e Asherit, të Zabulonit dhe të Neftalit, të
cilët u nisën për të takuar të tjerët. 36 Pastaj
Gedeoni i tha Perëndisë: “Në rast se ke ndër
mend ta shpëtosh Izraelin me dorën time,
siç ke thënë, 37 ja, unë do të vë një gëzof
me lesh te lëmi: në rast se do të ketë vesë
vetëm mbi gëzofin dhe gjithë vendi rreth
e qark do të mbetet i thatë, atëherë do të
kuptoj se ke ndërmend ta shpëtosh Izraelin
me dorën time, ashtu si ke thënë”. 38 Dhe
kështu ndodhi. Të nesërmen në mëngjes

Gedeoni u ngrit herët, shtrydhi gëzofin dhe
prej tij doli një kupë plot me ujë. 39 Por
Gedeoni i tha akoma Perëndisë: Mos u
ndeztë zemërimi yt kundër meje; unë do
të flas edhe një herë. Më lër ta bëj provën
edhe një herë tjetër vetëm. Le të mbetet i
thatë vetëm gëzofi dhe të ketë vesë mbi të
gjithë vendin rreth e qark". 40 Dhe Perëndia
veproi ashtu atë natë; vetëm gëzofi mbeti
i thatë, dhe pati vesë mbi të gjithë tokën
rreth e qark.

7

1 Jerubaali, pra, (domethënë Gedeoni)
dhe gjithë njerëzit që ishin me të u
ngritën herët në mëngjes dhe fushuan
pranë burimit të Harodit. Kampi i Madianit
ndodhej në veri të tyre, pranë kodrës së
Morehut, në luginë. 2 Atëherë Zoti i tha
Gedeonit: "Për mua njerëzia që është me
ty është tepër e madhe, që unë të jap
Madianin në duart e tij; Izraeli do të mund
të mburrej para meje duke thënë: "Është
dora ime që më ka shpëtuar". 3 Prandaj
shpalli tërë popullit, duke i thënë: "Ai që ka
frikë dhe dridhet, le të kthehet prapa dhe
të largohet nga mali i Galaadit"". Atëherë
u kthyen prapa njëzet e dy mijë burra dhe
mbetën në vend dhjetë mijë. 4 Zoti i tha
Gedeonit: "Njerëzit janë përsëri shumë;
bëji të zbresin në ujë dhe atje do t'i vë në
provë për ty. Ai për të cilin do të them:
"Ky të vijë me ty", ka për të ardhur me ty;
dhe ai për të cilin do të them: "Ky mos të
vijë me ty, nuk ka për të ardhur". 5 Gedeoni
i vuri njerëzit të zbrisnin në ujë; dhe Zoti
tha: "Tërë ata që do të lëpijnë ujin me
gjuhë, ashtu siç e lëpinë qeni, do t'i vësh
mënjanë; dhe kështu do të veprosh edhe
me të gjithë ata që do të gjunjëzohen për të
pirë ujë". 6 Numri i atyre që lëpinë ujin duke
e çuar në gojë me dorë arriti në treqind
veta; gjithë të tjerët u gjunjëzuan për të
pirë ujë. 7 Atëherë Zoti i tha Gedeonit: "Me
anë të treqind burrave që lëpinë ujin unë
do t'ju shpëtoj dhe do t'i jap Madianitët në
duart e tua. Gjithë të tjerat le të kthehen në
shtëpitë e tyre". 8 Atëherë treqind burrat
morën në duart e tyre ushqimet dhe boritë
e tyre; kështu Gedeoni i ktheu tërë burrat
e tjerë të Izraelit, secilin në çadrën e tij,
por mbajti me vete treqind burrat. Kampi i
Madianit gjendej poshtë tij, në luginë. 9 Po
atë natë Zoti i tha Gedeonit: "Çohu dhe
bjeri kampit, sepse unë ta kam lënë ty në
dorë. 10 Por në rast se ke frikë ta bësh,
zbrit në kamp me Purahun, shërbëtorin
tënd, 11 dhe do të dëgjosh çfarë thonë; mbas
kësaj, duart e tua do të forcohen dhe do
të jesh në gjendje të sulmosh kampin". Ai
zbriti, pra, deri në pozicionet e përparu-
ara të kampit bashkë me Purahun, shër-
bëtorin e tij. 12 Por Madianitët, Amalekitët
dhe tërë bijtë e lindjes ishin shpërndarë
në luginë si një mori karkalecash dhe de-
vetë e tyre të panumërta ishin si rëra që
ndodhet mbi bregun e detit. 13 Kur ar-
riti Gedeoni, një burrë po i tregonte një
shoku të vet një ëndërr që kishte parë dhe
thoshte: "Sapo pashë një ëndërr; më dukej
sikur kisha përpara një bukë prej elbi që
rrokullisej në drejtim të kampit të Madi-
anit, arrinte në çadër dhe e godiste duke e
përmbysur dhe duke e rrëzuar". 14 Atëherë
shoku i tij iu përgjegj dhe i tha: "Kjo
nuk është tjetër veçse shpata e Gedeonit,
birit të Joashit, burrë i Izraelit; në duart e
tij Perëndia e ka lënë Madianin dhe tërë
kampin". 15 Mbasi dëgjoi tregimin e ëndrrës
dhe interpretimin e saj, Gedeoni ra përm-
bys në shenjë adhurimi; pastaj u kthye
në kampin e Izraelit dhe tha: "Çohuni
se Zoti ka dhënë në duart tuaja kampin
e Madianit!". 16 Pastaj i ndau të treqind
burrat në tre grupe dhe i dorëzoi secilit
prej tyre bori dhe enë boshe me nga një
pishtar brenda; 17 dhe u tha: "Shikoëni
mua dhe veproni ashtu si do të veproj unë;
kur të kem arritur në kufijtë e kampit, ju
do të veproni pikërisht si unë. 18 Kur do
t'i bie borisë, unë dhe të gjithë ata që janë
me mua, edhe ju do t'i bini borive rreth
e qark gjithë kampit dhe do të bërtisni:
"Për Zotin dhe për Gedeonin"". 19 Gedeoni
dhe njëqind burrat që ishin me të arritën
në buzë të kampit në prag të mesnatës,
fill pas ndërrimit të rojeve. Ata u ranë
borive dhe thyen enët që mbanin në dorë.
20 Atëherë të tre grupimet u ranë borive
dhe thyen enët duke mbajtur me dorën
e majtë pishtarët dhe me atë të djathtë
boritë, dhe filluan të bërtisnin: "Shpata e
Zotitt dhe e Gedeonit!". 21 Secili prej tyre
qëndroi në vendin e tij rreth kampit; e tërë
ushtria armike përkundrazi filloi të rendë,
të bërtasë dhe të ikë me vrap. 22 Ndërsa

treqind burrat u binin borive, Zoti e ktheu
shpatën e secilit kundër shokut të tij në
tërë kampin. Ushtria armike ia mbathi në
Beth-Shitah në drejtim të Tserahut, deri
në buzë të Abel-Meholahut pranë Tabathit.
23 Atëherë Izraelitët e Neftalit, të Asherit
dhe të tërë Manasit u mblodhën dhe i
ndoqën Madianitët. 24 Gedeoni dërgoi pas-
taj lajmëtarë në të gjithë krahinën malore
të Efraimit për të thënë: "Zbrisni kundër
Madianitëve dhe shtini në dorë vatë e lu-
menjve deri në Beth-Barah dhe në Jordan".
Kështu tërë burrat e Efraimit u mblodhën
dhe zunë vatë e lumenjve deri në Beth-
Barah dhe në Jordan. 25 Dhe zunë dy princa
të Madianit, Orebin dhe Zeebin; Orebin e
vranë në shkëmbin e Orebit dhe Zeebin në
grykën e Zeebit. I ndoqën Madianitët dhe ia
çuan kokat e Orebit dhe të Zeebit Gedeonit
në krahun tjetër të Jordanit.

8

1 Burrat e Efraimit i thanë Gedeonit: "Pse
je sjellë në këtë mënyrë me ne, duke mos
na thirrur kur shkove të luftosh kundër
Madianit?". Dhe patën një grindje të ash-
për me të. 2 Ai iu përgjegj atyre: "Por
çfarë kam bërë unë kundër jush? Qëm-
timi i Efraimit nuk vlen vallë më tepër
se sjellja e Abiezerit? 3 Perëndia ju dha
në dorë princat e Madianit, Orebin dhe
Zeebin; çfarë mund të bëja për ju?". Kur
tha këto fjalë, zemërimi i tyre kundër tij u
fashit. 4 Gedeoni arriti pastaj në Jordan dhe
e kaloi atë me të treqind burrat që ishin
me të; megjthëse të lodhur ata vazhdonin
ta ndiqnin armikun. 5 Atyre të Sukothit u
tha: "Ju lutem, u jepni bukë njerëzve që
më vijnë pas, sepse janë të lodhur, dhe unë
jam duke ndjekur Zebahun dhe Tsalmu-
nain, mbretër të Madianit". 6 Por krerët e
Sukothit u përgjegjën: "Mos vallë Zebahu
dhe Tsalmunai janë në dorën tënde, që ne
të duhet t'i japim bukë ushtrisë tënde?".
7 Atëherë Gedeoni tha: "Për këtë, kur Zoti
të më japë në dorë Zebahun dhe Tsalmu-
nain, do të copëtoj trupin tuaj me gjembat
dhe me ferrat e shkretëtirës. 8 Që andej
shkoi në Penuel dhe u foli në të njëjtën
mënyrë banorëve të tij; burrat e Penuelit
iu përgjigjën në të njëjtën mënyrë si ata të
Sukothit. 9 Kështu ai u foli edhe burrave të
Penuelit, duke u thënë: "Kur të kthehem
në paqe, do të rrëzoj këtë kala". 10 Zebahu
dhe Tsalmunai ndodheshin në Karkor me
gjithë ushtrinë e tyre prej rreth pesëm-
bëdhjetë mijë burrash, ajo që mbetej nga
tërë ushtria e bijve të lindjes, sepse njëqind
e njëzet mijë njerëz që mbanin shpatë i
kishin vrarë. 11 Gedeoni shkoi nëpër rrugët
e atyre që banonin në çadra, në lindje të
Nobahut dhe të Jogbehahut, dhe mundi
ushtrinë që e pandehte veten në siguri.
12 Dhe Zebahu dhe Tsalmunai ikën me vrap;
por ai i ndoqi dhe i zuri të dy mbretërit e
Madianit, Zebahun dhe Tsalmunain, dhe e
shpartalloi tërë ushtrinë. 13 Pastaj Gedeoni,
bir i Joashit, u kthye në fushën e betejës
nëpër të përpjetën e Heresit. 14 Kapi një të
ri nga njerëzit e Sukothit dhe e mori në
pyetje, dhe ky i dha me shkrim emrat e
krerëve dhe të pleqve të Sukothit, gjithsej
shtatëdhjetë e shtatë burra. 15 Pastaj shkoi
te njerëzit e Sukothit dhe tha: "Ja, Zebahu
dhe Tsalmunai, në lidhje me të cilët jeni
tallur me mua, duke thënë: "Mos vallë Ze-
bahu dhe Tsalmunai janë në dorën tënde,
që ne të duhet t'u japim bukë njerëzve
të tu të lodhur?"". 16 Mori pastaj ple-
qtë e qytetit dhe me gjembat dhe ferrat
e shkretëtirës u dha një mësim burrave
të Sukothit. 17 Rrëzoi gjithashtu kalanë e
Penuelit dhe vrau njerëzit e qytetit. 18 Pastaj
u tha Zebahut dhe Tsalmunait: "Si ishin
njerëzit që keni vrarë në Tabor?". Ata
u përgjigjën: "Ishin si ti; secili prej tyre
kishte pamjen e birit të një mbreti". 19 Ai
vazhdoi: "Ishin vëllezërit e mi, bij të nënes
sime; ashtu siç është e vërtetë që Zoti rron,
po të mos i kishit vrarë, unë nuk do t'ju
vrisja!". 20 Pastaj i tha Jetherit, birit të tij
të parë: "Çohu dhe vriti!". Por i riu nuk
e nxori shpatën, sepse kishte frikë, ishte
ende i ri. 21 Atëherë Zebahu dhe Tsalmunai
thanë: "Çohu ti vetë dhe na godit, sepse
si të jetë burri ashtu është edhe forca e
tij". Kështu Gedeoni u ngrit dhe vrau Ze-
bahun dhe Tsalmunain, dhe shtiu në dorë
gjysmëhënat që devetë e tyre mbanin në
qafë. 22 Atëherë burrat e Izraelit i thanë
Gedeonit: "Mbretëro mbi ne ti, biri yt
dhe i biri i birit tënd, sepse na ke çliruar
nga sundimi i Madianit". 23 Por Gedeoni u
përgjegj: "Unë nuk do të mbretëroj mbi
ju, as edhe biri im!". 24 Pastaj Gedeoni
u tha: "Por dua t'ju kërkoj diçka: secili
prej jush të më japë vathët e plaçkës së

tij”. Ata kishin vathët prej ari sepse ishin
Ismaelitë. 25 Ata u përgjigjën: “Ne i japim
me gjithë qejf”. Kështu ata shtrinë një
mantel dhe secili hodhi vathët e plaçkës së
tij. 26 Pesha e vathëve prej ari që ai kishte
kërkuar ishte njëmijë e shtatëqind sikla
ari, përveç gjysmëhënëzave, varëseve dhe
rrobave të purpurta që vishnin mbretërit
e Madianit, përveç qaforeve që devetë e
tyre mbanin në qafë. 27 Pastaj Gedeoni me
to bëri një efod, dhe e vendosi në Ofrah,
në qytetin e tij; tërë Izraeli shkoi atje dhe
u kurvërua me të dhe kështu u shndërrua
në një lak për Gedeonin dhe shtëpinë e
tij. 28 Kështu Madiani u poshtërua përpara
bijve të Izraelit dhe nuk ngriti më kokë; dhe
vendi pati paqe dyzet vjet me radhë, gjatë
gjithë jetës së Gedeonit. 29 Pastaj Jerubaali,
bir i Joashit, u kthye të banojë në shtëpinë
e tij. 30 Gedeoni pati shtatëdhjetë fëmijë
që dolën nga ijet e tij, sepse pati shumë
gra. 31 Por konkubina e tij që banonte në
Sikem, i lindi edhe ajo një djalë, të cilit
i vuri emrin Abimelek. 32 Pastaj Gedeoni,
bir i Joashit, vdiq në pleqëri të mbarë dhe
u varros në varrin e Joashit, të atit të tij,
në Ofrah të Abiezeritëve. 33 Pas vdekjes së
Gedeonit, bijtë e Izraelit filluan përsëri të
kurvërohen përpara Baalit dhe zgjodhën
Baal-Berithin si zot të tyre. 34 Bijtë e Izraelit
nuk u kujtuan fare për Zotin, Perëndinë
e tyre, që i kishte çliruar nga të gjithë
armiqtë që i rrethonin, 35 dhe nuk u treguan
fare mirënjohës ndaj shtëpisë së Jerubaalit
(domethënë të Gedeonit) për gjithë ato të
mira që i kishte bërë Izraelit.

9

1 Abimeleku, bir i Jerubaalit, shkoi në
Sikem te vëllezërit e nënes së tij dhe foli me
ta dhe me gjithë familjen e atit të nënes së
tij, duke thënë: 2 “U thoni gjithë banorëve
të Sikemit: “Ç’është më e mirë për ju,
që të gjithë shtatëdhjetë bijtë e Jerubaalit
të mbretërojnë mbi ju, apo të mbretërojë
mbi ju vetëm një?”. Dhe mos harroni
që unë rrjedh nga kocka dhe mishi juaj”.
3 Vëllezërit e nënes së tij i përhapën këto
fjalë të tij tërë banorëve të Sikemit; dhe
zemra e tyre anoi në dobi të Abimelekut,
sepse thanë: “Është vëllai ynë”. 4 Kështu
i dhanë shtatëdhjetë sikla argjendi, që i
tërhoqën nga tempulli i Baal-Berithit, me
të cilat Abimeleku rekrutoi njerëz pa kurr-
farë vlere, por trima; dhe ata i shkuan pas.
5 Pastaj ai shkoi në shtëpinë e atit të tij në
Ofrah dhe vrau mbi po atë gur vëllezërit e
tij, të shtatëdhjetë bijtë e Jerubaalit. Por
Jothami biri më i vogël i Jerubaalit, sh-
pëtoi sepse ishte fshehur. 6 Atëherë tërë
banorët e Sikemit dhe tërë shtëpia e Milos
u mblodhën dhe shkuan ta shpallin mbret
Abimelekun, pranë lisit të monumentit që
gjendet në Sikem. 7 Kur Jothami u infor-
mua për këtë gjë, shkoi dhe zuri në majën
e malit Gerezim dhe, duke ngritur zërin,
thirri: “Dëgjomëni, banorë të Sikemit, dhe
Perëndia të mund t’ju dëgjojë! 8 Një ditë
drurët u nisën për të vajosur një mbret që
të mbretëronte mbi ta; dhe i thanë ullirit:
“Mbretëro mbi ne”. 9 Por ulliri u përgjegj
me këto fjalë: “A duhet të heq dorë nga
vaji im metë cilin Perëndia dhe njerëzit
nderohen, dhe të shkoj të shqetësohem për
drurët?”. 10 Atëherë drurët i thanë fikut:
“Eja ti të mbretërosh mbi ne”. 11 Por fiku
iu përgjegj atyre: “A duhet të heq dorë
nga ëmbëlsia ime dhe nga fruti im shumë
i shijshëm dhe të shkoj të shqetësohem
për drurët?”. 12 Atëherë drurët iu drejtuan
hardhisë: “Eja ti të mbretërosh mbi ne”.
13 Por hardhia u përgjegj kështu: “A duhet
të heq dorë nga vera ime e ëmbël që gëzon
Perëndinë dhe njerëzit, dhe të shkoj të
shqetësohem për drurët?”. 14 Atëherë tërë
drurët i thanë ferrës: “Eja ti të mbretërosh
mbi ne”. 15 Ferra iu përgjegj me këto fjalë
drurëve: “Në rast se doni me të vërtetë
të më vajosni si mbret për të sunduar
mbi ju, ejani të strehoheni nën hijen time;
përndryshe daltë një zjarr nga ferra dhe
përpiftë kedrat e Libanit!”. 16 Por ju nuk
u suallët me besnikëri dhe me ndershmëri
duke e shpallur mbret Abimelekun, nuk
mbajtët një qëndrim të mirë ndaj Jerubaalit
dhe shtëpisë së tij dhe nuk e keni trajtuar
siç e meritonte, 17 sepse im atë ka luftuar
për ju, ka rrezikuar jetën e vet dhe ju ka
çliruar nga sundimi i Madianit. 18 Kurse
sot ju keni ngritur krye kundër shtëpisë
së atit tim, keni vrarë të shtatëdhjetë bijtë
e tij mbi po atë gur dhe keni shpallur
mbret të Sikemitëve Abimelekun, birin e
shërbëtores, sepse është vëllai juaj. 19 Në
rast se sot keni vepruar me besnikëri dhe
ndershmëri ndaj Jerubaalit dhe shtëpisë së

tij, atëherë e gëzofshi Abimelekun dhe ai
u gëzoftë me ju! 20 Por në rast se punët
nuk janë kështu, le të dalë nga Abimeleku
një zjarr që të gllabërojë banorët e Sikemit
dhe shtëpinë e Milos, dhe le të dalë nga
banorët e Sikemit dhe nga shtëpitë e Mi-
los një zjarr që të gllabërojë Abimelekun".
21 Pastaj Jothemi iku, ia mbathi dhe shkoi
të banojë në Beer nga frika e vëllait të tij
Abimelek. 22 Abimeleku sundoi tre vjet mbi
Izraelin. 23 Pastaj Perëndia dërgoi një frymë
të keq midis Abimelekut dhe banorëve të
Sikemit, dhe banorët e Sikemit e trad-
htuan Abimelekun, 24 me qëllim që dhuna
e ushtruar kundër të shtatëdhjetë bijve të
Jerubaalit të zgjidhej dhe gjaku i tyre të
binte mbi vëllanë e tyre Abimelek, që i
kishte vrarë dhe mbi banorët e Sikemit,
që e kishin ndihmuar të vriste vëllezërit
e tij. 25 Banorët e Sikemit vunë njerëz
në pritë kundër tij në majën e maleve,
dhe këta plaçkitën tërë ata që kalonin në
rrugë afër tyre. Abimeleku u informua
për këtë. 26 Pastaj Gaali, bir i Ebedit, dhe
vëllezërit e tij erdhën dhe u transferuan
në Sikem, dhe banorët e Sikemit krijuan
besim tek ai. 27 Ata dolën në ara, mblod-
hën rrushin në vreshtat e tyre, e shtypën
dhe bënë festë. Pastaj hynë në shtëpinë
e zotit të tyre, hëngrën, pinë dhe mal-
lkuan Abimelekun. 28 Gaali, bir i Ebedit,
tha: "Kush është Abimeleku dhe çfarë
përfaqëson Sikemi, pse duhet t'i shërbe-
jmë? A nuk është vallë bir i Jerubaalit,
dhe a nuk është Zebuli mëkëmbësi i tij?
Më mirë u shërbeni njerëzve të Hamorit
atit të Sikemit! Po pse u dashka që ne
t'i shërbejmë këtij njeriu? 29 Po ta kisha
këtë popull nën urdhrat e mia, unë do ta
kisha dëbuar Abimelekun!". Pastaj i tha
Abimelekut: "Forcoje ushtrinë tënde dhe
më dil përpara!". 30 Kur Zebuli, qeveritar
i qytetit, dëgjoi këto fjalë të Gaalit, birit
të Ebedit, u zemërua shumë, 31 dhe i dër-
goi fshehurazi lajmëtarë Abimelekut për t'i
thënë: "Ja, Gaali, bir i Ebedit, dhe vëllezërit
e tij kanë ardhur në Sikem; ata po e ngrenë
qytetin kundër teje. 32 Prandaj çohu natën,
ti dhe njerëzit e tu, dhe zëru pritë në fushë;
33 dhe nesër në mëngjes, sa të lindë dielli
do të ngrihesh dhe do t'i sulesh qytetit.
Kur pastaj Gaali me gjithë njerëzit që janë
me të do të dalë kundër teje, ti do t'i bësh
atë që beson se është më e përshtatshme".
34 Abimeleku dhe tërë njerëzit që ishin me të
u ngritën natën dhe zunë një pritë kundër
Sikemit, të ndarë në katër grupe. 35 Kur
Gaali, bir i Ebedit, doli dhe u ndal në
hyrjen e portës së qytetit, Abimeleku doli
nga prita me gjithë njerëzit që ishin me
të. 36 Duke i parë ata njerëz, Gaali i tha
Zebulit: "Ja, disa njerëz që zbresin nga maja
e maleve". Por Zebuli iu përgjegj: "Hijet
e maleve të duken ty si njerëz". 37 Gaali
nisi përsëri të flasë, duke thënë: "Shiko,
ka njerëz që zbresin nga majat e lartësive
të vendit, dhe një grup tjetër po vjen nga
rruga e lisit të shortarëve". 38 Atëherë
Zebuli i tha: "Ku e ke kapadaillëkun, kur
thoje: "Kush është Abimeleku, pse duhet
t'i shërbejmë?". A nuk është ky popull që
ti përçmoje? Dil, pra, përpara dhe lufto
kundër tij!". 39 Atëherë Gaali doli në krye
të banorëve të Sikemit dhe i nisi betejën
kundër Abimelekut. 40 Por Abimeleku e
ndoqi dhe ai iku me vrap para tij; shumë
njerëz ranë për tokë të plagosur për vdekje
deri në hyrje të portës. 41 Abimeleku u
ndal pastaj në Arumah, dhe Zebuli dëboi
Gaalin dhe vëllezërit e tij, që nuk qëndruan
dot më në Sikem. 42 Të nesërmen pop-
ulli i Sikemit doli nëpër fusha; Abimeleku
u informua për këtë. 43 Atëherë ai mori
njerëzit e tij, i ndau në tre grupe dhe zuri
pritë në fusha; kur pa që populli po dilte
nga qyteti, ai u hodh kundër tij dhe bëri
kërdinë. 44 Pastaj Abimeleku dhe njerëzit
që ishin me të u sulën përpara dhe zunë
hyrjen e portës së qytetit, kurse dy gru-
pet e tjera u sulën mbi tërë ata që ishin
nëpër fusha dhe bënë kërdinë. 45 Abimeleku
e pushtoi me sulm po atë ditë qytetin
dhe vrau popullin që gjendej në të; pas-
taj e sheshoi qytetin dhe aty hodhi kripë.
46 Kur të gjithë banorët e kalasë së Sikemit
dëgjuan këtë ngjarje, u tërhoqën në kul-
lën kryesore të tempullit të perëndisë
Berith. 47 Kështu i thanë Abimelekut që tërë
banorët e kalasë së Sikemit ishin mbledhur
bashkë. 48 Atëherë Abimeleku u ngjit në
malin Tsalmon, ai vetë bashkë me njerëzit
e tij; pastaj Abimeleku kapi një sëpatë, preu
degën e një druri, e ngriti dhe e vuri mbi sh-
patullat e tij; padstaj u tha njerëzve që ishin
me të: "Atë që patë që unë bëra, bëjeni sh-
pejt edhe ju!". 49 Kështu secili prej tyre preu

një degë dhe shkoi pas Abimeleku; i vendosën degët përballë kullës kryesore dhe e
dogjën atë. Kështu gjetën vdekjen gjithë njerëzit e kalasë së Sikemit, pothuajse një
mijë veta, gra e burra. 50 Pastaj Abimeleku shkoi në Thebets, e rrethoi dhe e push-
toi. 51 Në mes të qytetit kishte një kullë të fortifikuar, ku ishin strehuar tërë njerëzit
e qytetit, gra e burra; u mbyllën brenda dhe hipën mbi çatinë e kullës. 52 Kështu
Abimeleku arriti në këmbët e kalasë dhe e sulmoi; iu afrua pastaj portës së kalasë
për t'i vënë flakën. 53 Por një grua hodhi poshtë pjesën e sipërme të një mokre mbi
kokën e Abimelekut dhe i theu kafkën. 54 Ai thirri menjëherë të riun që i mbante
armët dhe i tha: "Nxirre shpatën dhe më vrit, që të mos thonë: "E vrau një grua!"".
Kështu i riu e shpoi tejembanë dhe ai vdiq. 55 Kur Izraelitët panë që Abimeleku kishte
vdekur, secili u kthye në shtëpinë e tij. 56 Kështu Perëndia ia shkarkoi Abimelekut
të keqen që kishte bërë kundër atit të tij, duke vrarë shtatëdhjetë vëllezërit e tij.
57 Perëndia bëri që të binte mbi kokën e njerëzve të Sikemit tërë e keqja e bërë;
kështu kundër tyre u realizua mallkimi i Jothamit, birit të Jerubaalit.

10

1 Pas Abimelekut doli për të shpëtuar Izraelin, Tola, bir i Puahut, biri i Dodit,
njeri i Isakarit. Ai banonte në Shamir, në krahinën malore të Efraimit; 2 qe gjyqtar i
Izraelit për njëzet e tre vjet me radhë; pastaj vdiq dhe e varrosën në Shamir. 3 Mbas tij
doli Jairi, Galaaditi, që qe gjyqtar i Izraelit njëzet e dy vjet me radhë. 4 Ai kishte
tridhjetë bij që u hipnin tridhjetë gomaricave dhe kishin tridhjetë qytete, që quhen
edhe sot fshatrat e Jairit dhe ndodhen në vendin e Galaaditit. 5 Pastaj Jairi vdiq dhe u
varros në Kamon. 6 Pastaj bijtë e Izraelit filluan përsëri të bëjnë atë që është e keqe
për sytë e Zotit dhe u shërbyen Baalit dhe Ashtarothit, perëndive të Sirisë, perëndive
të Sidonit, perëndive të Moabit, perëndive
7 Kështu zemërimi i Zotit kundër Izraelit u ndez dhe ai i dorëzoi në duart e Filistejve
dhe në duart e bijve të Amonit. 8 Atë vit ata u ranë më qafë dhe shtypën bijtë e Izraelit;
gjatë tetëmbëdhjetë vjetve me radhë ata shtypën tërë bijtë e Izraelit që ndodheshin
matanë Jordanit, në vendin e Amorejve,
në Galaad. 9 Pastaj bijtë e Amonit kaluan Jordanin për të luftuar edhe kundër Judës,
kundër Beniaminit dhe kundër shtëpisë së Efraimit; dhe Izraeli u ndodh në një situatë
shumë fatkeqe. 10 Atëherë bijtë e Izraelit i klithën Zotit, duke i thënë: "Kemi mëkatuar
ndaj teje, sepse kemi braktisur Perëndinë tonë dhe i kemi shërbyer Baalit". 11 Zoti
u tha bijve të Izraelit: "A nuk ju çlirova unë nga Egjiptasit, nga Amorejtë, nga bijtë
e Amonit dhe nga Filistejtë? 12 Kur ata të Sidonit, Amalekitët dhe Maonitët ju shtypnin
dhe ju bëtë thirrje, a nuk ju çlirova nga duart e tyre? 13 Megjithatë ju më braktisët
dhe u vutë në shërbim të perëndive të tjera; prandaj unë nuk do t'ju çliroj më.
14 Shkoni, pra, t'u thërrisni perëndive që keni zgjedhur; le t'ju shpëtojnë ato në koh-
ën e fatkeqësive tuaja!". 15 Bijtë e Izraelit i thanë Zotit: "Kemi mëkatuar; bëna çfarë të
duash, por na çliro sot, të lutemi shumë".
16 Atëherë hoqën nga mjedisi i tyre perënditë e huaja dhe i shërbyen Zotit që u
trishtua për vuajtjet e Izraelit. 17 Pastaj bijtë e Amonit u mblodhën dhe ngritën
kampin e tyre në Galaad dhe bijtë e Izraelit u mblodhën dhe ngritën kampin e tyre në
Mitspah. 18 Populli, domethënë princat e Galaaditi i thanë njeri tjetrit: "Kush do të
jetë njeriu që do të fillojë të luftojë kundër bijve të Amonit? Ai do të jetë kreu i të gjithë
banorëve të Galaaditi".

11

1 Jefteu, Galaaditi, ishte një njeri i fortë dhe trim, bir i një prostitute dhe i Galaaditi.
2 Bashkëshortja e Galaaditi i lindi bij të tjerë; kur bijtë e gruas së tij arritën në moshën
madhore, ata e dëbuan Jefteun dhe i thanë: "Ti nuk do të kesh trashëgimi në shtëpinë
e atit tonë, sepse je biri i një gruaje tjetër".
3 Atëherë Jefteu iku larg vëllezërve të tij dhe u vendos në vendin e Tobit. Rreth
Jefteut u mblodhën njerëz pa asnjë vlerë, që kryenin sulme bashkë me të. 4 Pas një
farë kohe bijtë e Amonit i shpallën luftë Izraelit. 5 Kur bijtë e Amonit filluan luftën
kundër Izraelit, pleqtë e Galaaditi shkuan ta kërkojnë Jefteun në vendin e Tobit; 6 dhe
i thanë Jefteut: "Eja me ne dhe bëhu kapidani ynë, për të luftuar kundër bijve të
Amonit". 7 Por Jefteu iu përgjegj pleqve të Galaaditi duke thënë: "A nuk më keni urryer
dhe dëbuar nga shtëpia e atit tim? Pse

vini tani tek unë kur jini keq?”. [8] Pleqtë
e Galaadit i thanë Jefteut: “Pikërisht për
këtë jemi kthyer tani te ti, me qëllim që ti
të vish me ne për të luftuar kundër bijve
të Amonit, dhe të vihesh në krye të gjithë
banorëve të Galaadit”. [9] Atëherë Jefteu iu
përgjegj pleqve të Galaadit: “Në qoftë se
më ktheni tek ju për të luftuar kundër bijve
të Amonit, dhe Zoti i lë në pushtetin tim,
unë do të bëhem komandanti juaj”. [10] Pleqtë
e Galaadit i thanë Jefteut: “Zoti le të jetë
dëshmitar midis nesh, në rast se nuk ve-
projmë ashtu si ke thënë ti”. [11] Pastaj Jefteu
shkoi tek pleqtë e Galaadit dhe populli e
zgjodhi komandant dhe udhëheqës të tij;
dhe Jefteu përsëriti para Zotit në Mitspah
tërë fjalët që pati thënë më parë. [12] Pastaj
Jefteu i dërgoi lajmëtarë mbretit të bijve të
Amonit për t’i thënë: “Çfarë ka midis teje
dhe meje, që ti të vish e të bësh luftë në
vendin tim?”. [13] Mbreti i bijve të Amonit
iu përgjegj me këto fjalë lajmëtarëve të
Jefteut: “Sepse, kur Izraeli doli nga Egjipti,
ai pushtoi vendin tim, nga Arnoni deri në
Jabok dhe në Jordan. Tani, pra, m’i kthe
këto toka në mënyrë miqësore”. [14] Jefteu
i dërgoi përsëri lajmëtarë mbretit të bijve
të Amonit për t’i thënë: [15] “Kështu thotë
Jefteu: Izraeli nuk shtiu në dorë as vendin
e Moabit, as vendin e bijve të Amonit; [16] por
kur Izraeli doli nga Egjipti dhe kapërceu
shkretëtirën deri në Detin e Kuq dhe arriti
në Kadesh, [17] i dërgoi lajmëtarë mbretit të
Edomit për t’i thënë: “Të lutem më lër
të kaloj nëpër vendin tënd”; por mbreti i
Edomit nuk pranoi. I dërgoi lajmëtarë edhe
mbretit të Moabit, por edhe ky nuk pranoi.
Kështu Izraeli mbeti në Kadesh. [18] Duke
ecur pastaj nëpër shkretëtirë, shkoi rreth
vendit të Edomit dhe vendit të Moabit e ar-
riti në lindje të vendit të Moabit; dhe ngriti
kampin e tij matanë Arnonit, pa hyrë të
territorin e Moabit, sepse Arnoni përfaqë-
son kufirin e Moabit. [19] Pastaj Izraeli i dër-
goi lajmëtarë Sihonit, mbretit të Amorejve,
dhe të Heshbonit, dhe i tha: “Të lutemi,
na lër të kalojmë nëpër vendin tënd për
të arritur në tonin”. [20] Por Sihoni nuk pati
besim ta lërë të kalojë Izraelin nëpër ter-
ritorin e tij; përkundrazi Sihoni i mblodhi
gjithë njerëzit e tij të cilët u vendosën në
Jahats dhe luftoi kundër Izraelit. [21] Por Zoti,
Perëndia i Izraelit e dha Sihonin dhe gjithë
njerëzit e tij në duart e Izraelit, që i mundi;
kështu Izraeli pushtoi tërë vendin e Amore-
jve, që banonin në atë krahinë; [22] pushtoi
tërë territorin e Amorejve, nga Arnoni në
Jabok dhe nga shkretëtira deri në Jordan.
[23] Dhe tani që Zoti, Perëndia i Izraelit,
ka dëbuar Amorejtë përpara popullit të
Izraelit, ti dëshëron të zotërosh vendin e
tyre? [24] A nuk zotëron ti atë që Kemoshi,
zoti yt, të ka dhënë në zotërim? Kështu
edhe ne do të zotërojmë vendin e atyre që
Zoti ka dëbuar para nesh. [25] Mos je ti, vallë,
më i mirë se Balaku, bir i Tsiporit dhe mbret
i Moabit? A pati ndofta mosmarrëveshje
me Izraelin, apo i bëri luftë? [26] Kaluan
treqind vjet që Izraeli banon në Heshbon
dhe në fshatrat e tij përreth, në Aroer dhe
në fshatrat e tij përreth dhe në të gjitha
qytetet mbi brigjet e Arnonit; pse nuk ja
keni marrë gjatë kësaj kohe? [27] Prandaj
unë nuk të kam bërë asnjë padrejtësi dhe
ti sillesh keq me mua duke më bërë luftë.
Zoti, gjyqtari, le të vendosë sot drejtësinë
midis bijve të Izraelit dhe bijve të Amonit!”.
[28] Por mbreti i bijve të Amonit nuk mori
parasysh fjalët që Jefteu i kishte dërguar.
[29] Atëherë Fryma e Zotit erdhi mbi Jefteun
dhe ai kaloi nëpër Galaadin dhe Manasin,
arriti në Mitspah të Galaadit dhe që këtej
lëvizi kundër bijve të Amonit. [30] Jefteu lidhi
një kusht me Zotin dhe tha: “Në rast se ti
më jep në duart e mia bijtë e Amonit, [31] çfarë
të dalë nga dyert e shtëpisë sime për të më
pritur kur të kthehem fitimtar nga bijtë e
Amonit, do t’i përkasë Zotit dhe unë do t’ia
ofroj si olokaust”. [32] Kështu Jefteu marshoi
kundër bijve të Amonit për t’u bërë luftë,
dhe Zoti ia dha në dorë. [33] Ai i mundi duke
bërë një masakër të madhe, nga Aroeri deri
në drejtim të Minithit (duke u marrë njëzet
qytete) dhe deri në Abel-Keramim. Kështu
bijtë e Amonit u poshtëruan përpara bi-
jve të Izraelit. [34] Pastaj Jefteu u kthye në
shtëpinë e tij, në Mitspah; dhe ja që i doli
për ta pritur e bija me dajre dhe valle.
Ajo ishte bija e vetme e tij, sepse ai nuk
kishte djem ose vajza të tjera. [35] Sa e pa,
grisi rrobat e tij dhe tha: “Oh, bija ime,
ti po më bën shumë fatkeq, ti po më sjell
mjerim! Unë i kam dhënë fjalën Zotit dhe
nuk mund të tërhiqem”. [36] Ajo i tha: “O atë,
në rast se i ke dhënë fjalën Zotit, vepro me
mua simbas fjalëve që kanë dalë nga goja
jote, sepse Zoti ta mori hakun me armiqtë

e tu, bijtë e Amonit". [37] Pastaj i tha të
atit: "Të më lejohet kjo e drejtë: lermë të
lirë dy muaj, në mënyrë që të sillem nëpër
male duke qarë virgjërinë time me shoqet
e mia". [38] Ai iu përgjegj: "Shko!". Dhe e la të
shkonte për dy muaj. Kështu ajo shkoi me
shoqet e saj dhe qau ndër male virgjërinë
e saj. [39] Mbas dy muajsh ajo u kthye tek i
ati; dhe ai veproi me të simbas kushtit që
kishte lidhur. Ajo nuk kishte njohur burrë.
Kështu u bë zakon në Izrael [40] që bijat e
Izraelit të shkojnë çdo vit e të qajnë bijën
e Jefteut, Galaaditit, katër ditë me radhë.

12

[1] Njerëzit e Efraimit u mblodhën, kaluan
në Tsafon dhe i thanë Jefteut: "Pse shkove
të luftosh kundër bijve të Amonit dhe nuk
na thirre të vinin bashkë me ty? Ne
do t'i vëmë zjarrin shtëpisë sate bashkë
me ty brenda". [2] Jefteu iu përgjegj atyre:
"Unë dhe populli im kemi pasur një grindje
të madhe me bijtë e Amonit; dhe kur ju
kërkova ndihmë nuk më liruat nga duart
e tyre. [3] Kështu, duke parë se nuk më
vinit në ndihmë, vura në rrezik jetën time
dhe marshova kundër bijve të Amonit,
dhe Zoti m'i dha në duart e mia. Pse,
pra, jeni ngritur sot kundër meje për
të më luftuar?". [4] Pastaj Jefteu mblodhi
tërë njerëzit e Galaadit dhe u ndesh me
Efraimin; dhe njerëzit e Galaadit e mundën
Efraimin, sepse këta thonin: "Ju Galaa-
ditët jeni ikanakë të Efraimit në mes të
Efraimit dhe në mes të Manasit!". [5] Njerëzit
e Galaadit zunë vatë e Jordanit para se të
arrinin ata të Efraimit; kështu kur ndonje
nga ikanakët e Efraimit thoshte: "M lini të
kaloj", njerëzit e Galaadit e pyesnin: "A je
ti një Efraimit?". Në rast se ai përgjigjej:
"Jo", Galaaditët i thonin: [6] "Atëherë thuaj
Shiboleth; në rast se ai thoshte "Shiboleth",
sepse nuk mund ta shqiptonte si duhet, e
kapnin dhe e vrisnin pranë vaut të Jor-
danit. Në atë kohë u vranë në këtë mënyrë
dyzet e dy mijë njerëz të Efraimit. [7] Jefteu
ushtroi funksionin e gjyqtarit gjashtë vjet
me radhë. Pastaj Jefteu, Galaaditi, vdiq
dhe u varros në një nga qytetet e Galaadit.
[8] Mbas tij gjyqtar i Izraelit u bë Ibtsani nga
Betlemi. [9] Ai pati tridhjetë bij; martoi trid-
hjetë bijat e tij dhe solli nga jashtë tridhjetë
vajza për bijtë e tij. Qe gjyqtar i Izraelit
shtatë vjet me radhë. [10] Pastaj Ibtsani vdiq
dhe u varros në Betlem. [11] Mbas tij gjyqtar
i Izraelit u bë Eloni, Zabulonit; qe gjyqtar
i Izraelit dhjetë vjet me radhë. [12] Pastaj
Eloni, Zabulonit, vdiq dhe e varrosën në
Ajalon, në vendin e Zabulonit. [13] Mbas tij
qe gjyqtar i Izraelit Abdoni, bir i Hilelit,
Pirathoniti. [14] Ai pati dyzet bij dhe tridhjetë
nipa, që u hipnin shtatëdhjetë gomarëve
të vegjël. Ai qe gjyqtar i Izraelit tetë vjet
me radhë. [15] Pastaj Abdoni, bir i Hilelit, Pi-
rathoniti, vdiq dhe e varrosën në Pirathon,
në vendin e Efraimit, në krahinën malore
të Amalekut.

13

[1] Bijtë e Izraelit filluan përsëri të bëjnë
atë që është e keqe për sytë e Zotit, dhe
Zoti i dha në duart e Filistejve për dyzet
vjet. [2] Ishte një njeri nga Tsorahu, prej
familjes së Danitëve, që quhej Manoah;
gruaja e tij ishte shterpë dhe nuk kishte
fëmijë. [3] Engjëlli i Zotit iu shfaq kësaj gruaje
dhe i tha: "Ja, ti je shterpë dhe nuk ke
fëmijë, por ke për të mbetur me barrë
dhe do të pjellësh një fëmijë. [4] Prandaj
ruhu se pi verë o pije dehëse, dhe mos
ha asnjë gjë të papastër. [5] Sepse ti do të
mbetesh me barrë dhe do të pjellësh një
djalë, mbi kokën e të cilit nuk do të kalojë
brisku, sepse fëmija do të jetë një Nazireo
kushtuar Perëndisë që në barkun e nënes
së tij; ai do të fillojë ta çlirojë Izraelin
nga duart e Filistejve". [6] Atëherë gruaja
shkoi t'i thotë bashkëshortit të saj: "Një
njeri i Perëndisë erdhi tek unë; pamja e
tij ishte si ajo e Engjëllit të Perëndisë, me
të vërtetë e frikshme. Unë nuk e pyeta
se nga vinte, dhe ai nuk më tha emrin e
tij; [7] por më tha: "Ja, ti do të mbetesh me
barrë dhe do të pjellësh një djalë; prandaj
tani mos pi verë as pije dehëse, dhe mos
ha asgjë të papastër, sepse fëmija do të
jetë një Nazireo i kushtuar Perëndisë që
në barkun e nënës së tij deri në ditën e
vdekjes së tij"". [8] Atëherë Manoahu iu
lut me të madhe Zotit dhe i tha: "O Zot,
të lutem që njeriu i Perëndisë i dërguar
prej teje të kthehet përsëri pranë nesh dhe
të na mësojë se çfarë duhet të bëjmë me
fëmijën që ka për të lindur". [9] Perëndia
e dëgjoi zërin e Manoahut; dhe Engjëlli i
Perëndisë u kthye përsëri te gruaja, ndërsa

ajo ndodhej në arë, por burri i saj Manoah
nuk ishte me të. 10 Dhe gruaja me të shpejtë
shkoi të informojë bashkëshortin e saj dhe
i tha: "Ja, m'u shfaq ai burrë, që erdhi
tek unë pardje". 11 Atëherë Manoahu u
ngrit dhe ndoqi gruan e tij dhe, kur arritën
tek ai njeri, i tha: "Ti je ai njeri që i foli
kësaj gruaje?". Ai u përgjegj: "Jam unë".
12 Por Manoahu tha: "Kur të realizohet fjala
jote, cili duhet të jetë stili i jetës së djalit
dhe ç'duhet të bëjë?". 13 Engjëlli i Zotit iu
përgjegj Manoahut: "Gruaja duhet të ketë
kujdes për të gjitha ato që i thashë. 14 Të
mos hajë asnjë nga prodhimet e rrushit,
të mos pijë verë a pije dehëse, dhe të mos
hajë asnjë gjë të papastër; të ketë parasysh
të gjitha porositë që i kam urdhëruar".
15 Atëherë Manoahu i tha Engjëllit të Zotit:
"Na lejo të të mbajmë dhe të të përgatisim
një kec!". 16 Engjëlli i Zotit iu përgjegj
Manoahut me këto fjalë: "Edhe sikur të më
mbash nuk do ta ha ushqimin tënd; por
në rast se ti dëshiron të bësh një olokaust,
ofroja Zotit". (Manoahu nuk e dinte se ai
ishte Engjëlli i Zotit). 17 Pastaj Manoahu i
tha Engjëllit të Zotit: "Cili është emri yt
që të realizohen fjalët e tua, ne të kemi
mundësi të të nderojmë?". 18 Engjëlli i Zotit
iu përgjegj: "Pse vallë kërkon të mësosh
emrin tim? Ai është i mrekullueshëm".
19 Kështu Manoahu mori kecin dhe blatimin
e ushqimit dhe ia ofroi Zotit mbi gurin.
Atëherë Engjëlli bëri një mrekulli, ndërsa
Manoahu dhe e shoqja shikonin; 20 ashtu si
flaka ngjitej nga altari në qiell, Engjëlli i
Zotit u ngjit me flakën e altarit. Duke parë
këtë, Manoahu bashkë me gruan e tij ranë
përmbys për tokë. 21 Engjëlli i Zotit nuk iu
shfaq më as Manoahut, as bashkëshortes
së tij. Atëherë Manoahu kuptoi se ai ishte
Engjëlli i Zotit. 22 Manoahu i tha pastaj
bashkëshortes së tij: "Ne me siguri do të
vdesim, sepse pamë Perëndinë". 23 Por e
shoqja i tha: "Po të kishte dashur me të
vërtetë vdekjen tonë, Zoti nuk do të kishte
pranuar nga duart tona olokaustin dhe bla-
timin e ushqimit, as do të na kishte treguar
tërë këto gjëra, dhe tani nuk do të bënte që
të dëgjonim gjëra si këto". 24 Pastaj gruaja
lindi një djalë të cilit ia vunë emrin Sanson.
Fëmija u rrit dhe Zoti e bekoi. 25 Fryma
e Zotit filloi të lëvizë mbi të në kampin e
Danit, midis Tsorahut dhe Eshtaolit.

14

1 Sansoni zbriti në Timnah dhe aty pa
një grua midis bijave të Filistejve. 2 Kur u
kthye në shtëpi, foli për të me të atin dhe të
ëmën, duke u thënë: "Pashë në Timnah një
femër midis bijave të Filistejve; ma merrni
për grua". 3 Babai dhe nëna e tij i thanë:
"A nuk ka vallë një grua midis bijave të
vëllezërve të tu në gjithë popullin tonë,
që ti të shkosh të marrësh një grua midis
Filistejve të parrethprerë?". Por Sansoni iu
përgjegj atit të tij me këto fjalë: "Merrma
atë, sepse më pëlqen". 4 Por i ati dhe e ëma
nuk e dinin se kjo vinte nga Zoti dhe që
Sansoni kërkonte një rast kundër Filistejve.
Në atë kohë, Filistejtë sundonin në Izrael.
5 Pastaj Sansoni zbriti me të atin dhe me të
ëmën në Timnah; sapo arritën në vreshtat
e Timnahut, një luan i vogël u doli përpara
duke ulëritur. 6 Atëherë Fryma e Zotit zbriti
në mënyrë të fuqishme mbi të dhe ai, pa
pasur asgjë në dorë, e shqeu luanin, ashtu si
shqyhet një kec; por nuk i tha asgjë atit dhe
nënes së tij për atë që kishte bërë. 7 Pastaj
zbriti dhe i foli gruas, dhe ajo i pëlqeu
Sansonit. 8 Mbas disa ditësh ai u kthye për
ta marrë me vete dhe doli nga rruga për të
parë skeletin e luanit; dhe ja, në trupin e
luanit kishte një mori bletësh dhe mjaltë.
9 Ai mori pak mjaltë në dorë dhe filloi ta hajë
ndërsa po ecte; kur arriti tek i ati dhe tek e
ëma, u dha edhe atyre dhe ata e hëngrën;
por nuk u tha që e kishte marrë mjaltin nga
trupi i luanit. 10 Pastaj i ati zbriti tek ajo
grua, dhe aty Sansoni shtroi një gosti siç e
kishin zakon të rinjtë. 11 Dhe ndodhi që, kur
njërëzit e panë vendit, ata morën tridhjetë
shokë, që të rrinin bashkë me të. 12 Sansoni
u tha atyre: "Unë do t'ju propozoj një gjëzë;
në rast se ju arrini të gjeni shpjegimin e
saj të ma njoftoni brenda shtatë ditëve të
gostisë, do t'ju jap tridhjetë tunika dhe
tridhjetë ndërresa rrobash; 13 por në rast
se nuk mund të ma shpjegoni, do të më
jepni mua tridhjetë tunika dhe tridhjetë
ndërresa rrobash". 14 Ata iu përgjegjën:
"Propozo gjëzën tënde, që ta dëgjojmë". Ai
u tha atyre: "Nga gllabëruesi doli ushqimi,
dhe nga i forti doli e ëmbla". Tri ditë me
radhë ata nuk arritën ta shpjegojnë gjëzën.
15 Ditën e shtatë i thanë bashkëshortes së
Sansonit: "Mbushja mendjen burrit tënd

që të na shpjegojë gjëzën; ndryshe do të të
djegim ty dhe do t'i vëmë flakën shtëpisë
së atit tënd. A na keni ftuar për të na
zhveshur? Vallë a s'është ashtu?". [16] Gruaja
e Sansonit qau para tij dhe i tha: "Ti ke
vetëm urrejtje ndaj meje dhe nuk më do; ti
u propozove një gjëzë bijve të popullit tim,
por nuk ia shpjegova as atit tim; as nënës
sime, pse duhet të ta shpjegoj ty?". [17] Ajo
qau para tij gjatë shtatë ditëve të festës.
Kështu ditën e shtatë Sansoni ia shpjegoi,
sepse e mërziste; pastaj ua shpjegoi gjëzën
bijve të popullit të saj. [18] Njerëzit e qytetit,
ditën e shtatë, para se të perëndonte dita,
i thanë Sansonit: "A ka gjë më të ëmbël se
mjalti? A ka gjë më të fortë se luani?". Dhe
ai iu përgjegj atyre: "Po të mos kishit lëruar
me mëshqerrën time, nuk do ta kishit zgjid-
hur gjëzën time". [19] Atëherë Fryma e Zotit
erdhi mbi të në mënyrë të fuqishme, dhe
ai zbriti deri në Ashkelon, vrau tridhjetë
njerëz nga ata, mori plaçkat e tyre dhe u
dha ndërresat e rrobave atyre që e kishin
shpjeguar gjëzën. Kështu zemërimi i tij u
ndez; pastaj ai u ngjit përsëri në shtëpinë
e të atit. [20] Por gruan e Sansonit ia dhanë
shokut të tij, që kishte qenë shoku i tij më i
mirë.

15

[1] Mbas një farë kohe, kur korret gruri,
Sansoni shkoi të vizitojë të shoqen, duke
pasur me vete një kec, dhe tha: "Dua të hyj
në dhomë te gruaja ime". Por i ati i saj nuk e
lejoi të hyjë, [2] dhe i tha: "Mendoja pikërisht
që ti e urren, prandaj ia dhashë shokut
tënd; a nuk është më e bukur motra e saj
më e vogël? Merre, pra, në vend të saj".
[3] Sansoni iu përgjegj atyre: "Këtë herë nuk
do të kem asnjë faj ndaj Filistejve në rast se
do t'u bëj ndonjë të keqe". [4] Kështu Sansoni
shkoi dhe kapi treqind dhelpra; pastaj mori
pishtarë, i ktheu dhelprat bisht më bisht
dhe i vuri nga një pishtar midis dy bishtave.
[5] Pastaj ndezi pishtarët dhe i la dhelprat
të iknin nëpër fushat e grurit të Filistejve,
dhe dogji demetet dhe grurin akoma në
këmbë madje edhe vreshtat dhe ullishtat.
[6] Atëherë Filistejtë pyetën: "Kush e bëri
këtë?". Muarrën këtë përgjigje: "Sansoni,
dhëndri i burrit të Timnahut, sepse ky mori
gruan dhe ia dha si bashkëshorte shokut
të tij". Kështu Filistejtë u ngritën dhe i
vunë flakën asaj dhe atit të saj. [7] Sansoni u
tha atyre: "Me qenë se keni bërë këtë gjë,
unë do të hakmerrem siguristht kundër jush
dhe pastaj do të rri". [8] Kështu i goditi në
mënyrë të pamëshirshme, duke bërë kërdi
të madhe. Pastaj zbriti dhe qendroi në
shpellën e shkëmbit të Etamit. [9] Atëherë
Filistejtë dolën, ngritën kampin e tyre në
Juda dhe u shtrinë deri në Lehi. [10] Njerëzit
e Judës u thanë atyre: "Pse dolët kundër
nesh?". Ata iu përgjigjën: "Dolëm për të
kapur Sansonin dhe për t'i bërë atij atë që ai
na ka bërë neve". [11] Atëherë tre mijë burra
të Judës zbritën në shpellën e shkëmbit të
Etamit dhe i thanë Sansonit: "Nuk e di
që Filistejtë na sundojnë? Çfarë na bëre
kështu?". Ai u përgjegj kështu: "Atë që
më bënë mua, unë ua bëra atyre". [12] Ata
i thanë: "Ne kemi zbritur që të të kapim
dhe të të dorëzojmë në duart e Filistejve".
Sansoni u përgjegj: "Betohuni që ju nuk
do të më vrisni". [13] Atëherë ata i folën
duke thënë: "Jo, vetëm do të të lidhim dhe
do të të dorëzojmë në duart e tyre; por
me siguri nuk do të të vrasim". Kështu e
lidhën me dy litarë të rinj dhe e nxorën
nga shpella. [14] Kur arriti në Lehi, Filistejtë
i dolën përpara me klithma gëzimi; por
Fryma e Zotit erdhi fuqishëm mbi të dhe
litarët që kishte në krahë u bënë si fije
liri që digjen; dhe lidhjet i ranë nga duart.
[15] Gjeti pastaj një nofull gomari akoma të
freskët, shtriu dorën dhe e kapi; me të vrau
një mijë njerëz. [16] Atëherë Sansoni tha: "Me
një nofull gomari, pirgje mbi pirgje! Me
një nofull gomari vrava një mijë njerëz".
[17] Kur mbaroi së foluri hodhi nofullën dhe e
quajti atë vend Ramath-Lehi. [18] Pastaj pati
një etje të madhe dhe kërkoi ndihmën e
Zotit, duke thënë: "Ti lejove këtë çlirim të
madh me dorën e shërbëtorit tënd, por a
duhet të vdes unë tani nga etja dhe të bie
në duart e atyre që nuk janë rrethprerë?".
[19] Atëherë Perëndia çau shkëmbin e lugët që
ndodhet në Lehi dhe doli ujë prej tij. Ai piu
ujë, fryma i tij u gjallërua dhe ai mori jetë.
Prandaj e quajti këtë burim En-Hakore; ajo
ekziston në Lehi edhe sot. [20] Sansoni qe
gjyqtar i Izraelit për njëzet vjet në kohën
e Filistejve.

16

[1] Pastaj Sansoni shkoi në Gaza dhe aty

pa një prostitutë, dhe hyri tek ajo. [2] Kur u
thanë atyre të Gazës: "Sansoni erdhi këtu",
ata rrethuan vendin dhe qëndruan në pritë
tërë natën pranë portës së qytetit, duke
mbajtur heshtje të plotë, dhe thanë: "Në
të gdhirë do ta vrasim". [3] Sansoni ndejti
shtrirë deri në mesnatë; pastaj në mesnatë
u ngrit, kapi kanatet e portës së qytetit dhe
dy shtalkat e saj i shkuli nga vendi bashkë
me shufrat prej hekuri, i ngarkoi mbi kur-
riz dhe i çoi në majë të malit që ndod-
het përballë Hebronit. [4] Mbas kësaj ra në
dashuri me një grua nga lugina e Sorekut,
që quhej Delilah. [5] Atëherë princat e Filis-
tejve shkuan tek ajo dhe i thanë: "Bëje për
vete dhe zbulo ku qëndron tërë ajo forcë
e madhe e tij, në mënyrë që ta mposhtim
për ta lidhur dhe për ta nënshtruar; pastaj
do të të japim secili një mijë e njëqind sikla
argjendi. [6] Kështu Delilah i tha Sansonit:
"Më thuaj të lutem, ku qëndron forca jote
e madhe dhe në çfarë mënyre mund të
të lidhin që të të nënshtrojnë". [7] Sansoni
iu përgjegj: "Në rast se më lidhin me
shtatë tela të freskëta, jo akoma të thara,
të harkut, unë do të bëhem i dobët dhe do
të jem si gjithë burrat e tjerë". [8] Atëherë
princat e Filistejve i suallën shtatë tela të
freskëta harku, jo akoma të thata, dhe ajo e
lidhi me këto tela. [9] Mirëpo kishte njerëz që
rrinin në pritë pranë saj, në një dhomë të
brëndshme. Ajo i tha: "Sansone, Filistejtë
i ke mbi kokë!". Por ai i këputi litarët,
ashtu si këputet një fije shtupe kur ndjen
zjarrin. Kështu e fshehta e forcës së tij
mbeti e panjohur. [10] Pastaj Delilah i tha
Sansonit: "Ja, je tallur me mua dhe më ke
treguar gënjeshtra; por tani, të lutem, më
thuaj se me çfarë gjë mund të lidhesh". [11] Ai
iu përgjegj: "Në qoftë se më lidhin me litarë
të rinj që nuk kanë qenë përdorur kurrë,
unë do të bëhem i dobët dhe do të jem
si çfarëdo burrë tjetër". [12] Prandaj Delilah
mori litarë të rinj, e lidhi dhe i tha: "San-
son, Filistejtë i ke mbi kokë". Dhe kishte
njerëz në pritë në dhomën e brendshme.
Ai i këputi litarët që kishte në krahë si të
ishin penj. [13] Atëherë Delilah i tha Sansonit:
"Deri tani je tallur me mua dhe më ke
thënë gënjeshtra; tregomë me se mund të
lidhesh". Dhe ai iu përgjegj: "Mjafton të
thurësh shtatë gërshetat e kokës sime me
majën e tezgjahut". [14] Ajo i thuri dhe i fiksoi
në shulin e tezgjahut pastaj i tha: "Sanson,
Filistejtë i ke mbi kokë". Por ai u zgjua nga
gjumi dhe shkuli shulin nga tezgjahu dhe
nga maja. [15] Atëherë ajo i tha: "Si mund
të më thuash: "Të dua", kur zemra jote
nuk është me mua? Tri herë me radhë je
tallur me mua dhe nuk më ke treguar ku
qëndron forca jote e madhe". [16] Tani, me
qenë se ajo e bezdiste çdo ditë me fjalët e
saj dhe e nxiste me ngulm, ai u zemërua
për vdekje, [17] dhe ia çeli asaj tërë zemrën,
duke i thënë: "Kurrë nuk ka kaluar brisku
mbi kokën time, sepse jam një Nazireo i
Perëndisë, qysh në barkun e nënes sime;
po të rruhesha, forca ime do të ikte, do
të bëhesha i dobët dhe i njëllojtë si gjithë
burrat e tjerë". [18] Kur Delilah u bind që ai
ia kishte çelur plotësisht zemrën, dërgoi të
thërrasin princat e Filistejve dhe u dërgoi
këto fjalë: "Ejani lart këtë radhë se ai ma
hapi tërë zemrën e tij". Atëherë princat
[19] Pastaj ajo e vuri në gjumë mbi gjunjët
e saj, thirri një njeri që i rrovi të shtatë
gërshetat të kokës së Sansonit; pastaj filloi
ta trajtoj keq, dhe fuqia e tij e la. [20] Atëherë
ajo i tha: "Sanson, Filistejtë i ke mbi kokë".
Ai u zgjua nga gjumi dhe tha: "Unë do t'ia
dal si herët e tjera, do të shpengohem". Por
nuk e dinte që Zoti e kishte braktisur. [21] Dhe
Filistejtë e zunë dhe i nxorën sytë; e zbritën
në Gaza dhe e lidhën me zinxhirë prej
bronzi. Dhe e vunë të rrotullojë mokrën
në burg. [22] Ndëkaq flokët e kokës, mbasi u
rruan, filluan përsëri të rriten. [23] Princat e
Filistejve u mblodhën për t'i paraqitur një
flijim të madh Dagonit, perëndisë së tyre,
dhe për t'u gëzuar. Ata thonin: "Perëndia
ynë na ka dhënë në dorë Sansonin, armikun
tonë". [24] Kur populli e pa, filloi të lavdërojë
perëndinë e vet dhe të thotë: "Perëndia
ynë na dha në dorë armikun tonë, atë
që shkatërronte vendin tonë dhe që ka
vrarë aq shumë njerëz tanë". [25] Kështu
në gëzimin e zemrës së tyre, ata thanë:
"Silleni Sansonin që të dëfrehemi me të!".
E nxorrën Sansonin nga burgu dhe ai bëri
karagjozllëqe para tyre. Pastaj e vunë midis
shtyllave. [26] Atëherë Sansoni i tha fëmijës,
që e mbante prej dore: "Lërmë të prek
shtyllat mbi të cilat qendron shtëpia, [27] që të
mund të mbështetem në to". Shtëpia ishte
pot me burra dhe gra; aty ndodheshin tërë

princat e Filistejve, dhe mbi çati tre mijë
veta, burra e gra, që shikonin Sansonin
ndërsa ky bënte palaçon. 28 Atëherë Sansoni
kërkoi ndihmën e Zotit dhe tha: "O Zot,
o Zot, të lutem mos më harro! Më jep
forcën e nevojshme për këtë herë vetëm, o
Perëndi që të hakmerrem me Filistejtë me
një goditje të vetme, për shkak të humbjes
së dy syve të mi". 29 Pastaj Sansoni kapi
dy shtyllat qendrore, që mbanin tempullin,
dhe u mbështet tek ato, tek njera me dorën
e djathtë dhe tek tjetra me dorën e majtë;
30 pastaj Sansoni tha: "Le të vdes bashkë me
Filistejtë!". U përkul pastaj me të gjithë for-
cën e tij, dhe shtëpia u shemb mbi princat
dhe mbi gjithë popullin që ndodhej brenda;
dhe qenë më shumë ata që ai vrau duke
vdekur se ata që kishte vrarë kur qe gjallë.
31 Pastaj vëllezërit e tij dhe tërë shtëpia e
atit të tij zbritën dhe e morën; dhe e çuan
ta varrosin midis Tsorahut dhe Eshtaolit,
në varrin e Manoahut, të atit të tij. Ai qe
gjyqtar i Izraelit njëzet vjet me radhë.

17

1 Në krahinën malore të Efraimit ishte një
njeri që quhej Mikah. 2 Ai i tha nënes së
tij: "Një mijë e njëqind siklat prej argjendi
që të kanë marrë dhe për të cilat ke thënë
një mallkim, që e dëgjova me veshët e mi,
ja, i kam unë; ato para i kisha marrë unë".
Nëna e tij tha: "Im bir qoftë i bekuar nga
Zoti!". 3 Kështu ai ia ktheu nënes së tij të
një mijë e njëqind siklat prej argjendi dhe e
ëma tha: "Unë ia shenjtëroj plotësisht nga
dora ime këtë argjend Zotit për birin tim,
për ta bërë një shëmbëlltyrë të gdhendur
dhe një figurë me derdhje prandaj po ta
kthej tani". 4 Pas kthimit të argjendit nënes
së tij, e ëma mori dyqind sikla argjendi dhe
ia dha shkrirësit, i cili bëri një shëmbëlltyrë
të gdhendur dhe një figurë me derdhje
metali; dhe këto u vendosën në shtëpinë
e Mikahut. 5 Kështu ky njeri, Mikahu, pati
një shtëpi perëndish; bëri një efod dhe një
shtëpi idhujsh, dhe shenjtëroi një nga bijtë
e tij që i shërbente ai prift. 6 Në atë kohë
nuk kishte mbret në Izrael; secili bënte atë
që i dukej e drejtë në sytë e tij. 7 Ishte
një i ri nga Betlemi i Judës, nga familja
e Judës, i cili ishte Levit dhe banonte në
atë vend si i huaj. 8 Ky njeri u nis nga
qyteti i Betlemit të Judës për t'u vendosur
aty ku mund të gjente një vend; duke ecur
arriti në krahinën malore të Efraimit, në
shtëpinë e Mikahut. 9 Mikahu e pyeti: "Nga
po vjen?". Ai u përgjegj: "Jam një Levit nga
Betlemi i Judës dhe jam duke kërkuar një
vend ku mund të vendosem". 10 Mikahu i
tha: "Rri me mua, dhe bëhu ati dhe prifti
im; do të të jap dhjetë sikla argjendi çdo
vit, rroba dhe ushqim". Atëherë Leviti hyri.
11 Kështu Leviti pranoi të rrinte me atë njeri,
që e trajtoi të riun sikur të ishte një nga
bijtë e tij. 12 Mikahu e shenjtëroi Levitin;
i riu i shërbeu si prift dhe u vendos në
shtëpinë e Mikahut. 13 Pastaj Mikahu i tha:
"Tani e di që Zoti do të më bëjë të mira,
sepse kam një Levit që më shërben si prift".

18

1 Në atë kohë nuk kishte mbret në Izrael;
po në këtë kohë fisi i Danitëve kërkonte
për vete një territor për t'u vendosur, sepse
deri në ato ditë nuk i ishte caktuar asnjë
trashëgimi midis fiseve të Izraelit. 2 Bijtë
e Danit dërguan, pra, te Tsorahu dhe te
Eshtaoli pesë burra trima, që përfaqësonin
tërë fisin e tyre, për të vëzhguar dhe për
të kontrolluar vendin; dhe u thanë atyre:
"Shkoni të vëzhgoni vendin!". Kështu ata
arritën në krahinën malore të Efraimit, në
shtëpinë e Mikahut, dhe e kaluan natën aty.
3 Ndërsa ishin pranë shtëpisë së Mikahut,
njohën zërin e të riut Levit; atëherë ata
hynë në shtëpi dhe e pyetën: "Kush të solli
këtu? Çfarë bën në këtë vend? Çfarë ke
ti këtu?". 4 Ai iu përgjegj: "Mikahu më
ka bërë këtë dhe atë; më mori në shërbim
të tij dhe unë jam prifti i tij". 5 Atëherë
ata i thanë: "Pyet, pra, Perëndinë që të
dimë në se rruga që kemi nisur do të jetë
e mbarë". 6 Prifti iu përgjegj: "Shkoni në
paqe; rruga që bëni kryhet nën shikimin
e Zotit". 7 Kështu të pesë burrat u nisën
dhe arritën në Laish, panë që populli që
banonte aty bënte një jetë të sigurt, simbas
zakoneve të atyre të Sidonit, një jetë të qetë
dhe të sigurt, sepse nuk kishte njeri 8 Pastaj
u kthyen te vëllezërit e tyre në Tsorah
dhe në Eshtaol; dhe vëllezërit i pyetën ata:
"Çfarë thoni?". 9 Ata u përgjigjën: "Le
të ngrihemi dhe të sulemi kundër atyre
njerëzve, sepse kemi parë vendin dhe është
me të vërtetë i mrekullueshëm. Pse mbani
një qëndrim jo aktiv? Mos nguroni të
lëvizni për ta pushtuar vendin! 10 Kur të

arrini, keni për të gjetur një popull të sigurt dhe një vend të gjërë, sepse Perëndiae
ka dhënë në duart tuaja; është një vend
ku nuk mungon asgjë nga ajo që është
mbi tokë". 11 Atëherë gjashtëqind burra të
familjes së Danitëve u nisën nga Tsorahu
dhe nga Eshtoali, të armatosur mirë për
luftë. 12 Ata u ngjitën dhe ngritën kampin e
tyre në Kirjath-Jearim, në Jude; (prandaj ky
vend, që ndodhet prapa Kiriath-Jearimit,
quhet edhe sot e kësaj dite kampi i Danit).
13 Që këtej kaluan në krahinën malore të
Efraimit dhe arritën në shtëpinë e Mikahut.
14 Atëherë të pesë burrat, që kishin shkuar
të vëzhgonin vendin e Laishit, filluan t'u
thonë vëllezërve të tyre: "A e dini ju që në
këto shtëpi ka një efod, një shtëpi idhujsh,
një shëmbëlltyrë të gdhendur 15 Kështu ata
u drejtuan nga ajo anë, arritën në shtëpinë
e Levitit të ri, në banesën e Mikahut, dhe e
përshëndetën. 16 Ndërsa të gjashtëqind burrat e bijve të Danit, të armatosur mirë për
luftë, rrinin para portës, 17 pesë burrat që
kishin vajtur të vëzhgonin vendin u ngjitën
lart, hynë në shtëpi, morën shëmbëlltyrën
e gdhendur, efodin, shtëpinë e idhujve dhe
figurën prej metali të shkrirë. Prifti rrinte
para portës bashkë me gjashtëqind njerëzit
e armatosur mirë për luftë. 18 Kur këta hynë
në shtëpinë e Mikahut dhe morën shëmbëlltyrën e gdhendur, efodin, shtëpinë e
idhujve dhe figurën prej metali të shkrirë,
prifti u tha atyre: "Ç'po bëni kështu?".
19 Ata iu përgjegjën: "Hesht, vëre dorën
mbi gojë, eja me ne, dhe do të jesh për
ne një atë dhe një prift. Ç'është më mirë
për ty, të jesh prifti i shtëpisë së një njeriu
të vetëm apo të jesh prifti i një fisi ose të
një familjeje në Izrael?". 20 Kështu prifti
ndjeu një gëzim në zemrën e tij; mori
efodin, shtëpinë e idhujve dhe shëmbëlltyrën e gdhendur dhe u bashkua me ata
njerëz. 21 Atëherë rifilluan marshimin, duke
vënë para fëmijët, bagëtinë dhe orenditë.
22 Kur ishin larguar nga shtëpia e Mikahut,
burrat që banonin në shtëpitë afër asaj të
Mikahut u mblodhën dhe ndoqën bijtë e
Danit. 23 U bërtitën pastaj bijve të Danit.
Këta u kthyen dhe i thanë Mikahut: "Çfarë
ke që ke mbledhur këta njerëz?". 24 Ai u
përgjegj: "Morët me vete perënditë që i
kisha bërë unë dhe priftin, dhe ikët. Tani
ç'më mbetet? Si mund të më thoni: "Çfarë
ke?". 25 Bijtë e Danit i thanë: "Bëj që zëri
yt të mos dëgjohet më prapa nesh, sepse
njerëz të zemëruar mund të hidhen mbi ju,
dhe ti do të humbje jetën tënde dhe atë të
familjes sate!". 26 Bijtë e Danit e vazhduan
rrugën e tyre; dhe Mikahu, kur pa se ata
ishin më të fortë se ai, u kthye dhe shkoi në
shtëpinë e tij. 27 Kështu ata, mbasi morën
gjërat që kishte bërë Mikahu dhe priftin që
kishte në shërbim të tij, arritën në Laish, ku
jetonte një popull që rinte i qetë dhe i sigurtë; e vranë me shpatë dhe i vunë flakën
qytetit. 28 Nuk pati asnjë që ta çlironte,
sepse ndodhej larg Sidonit, dhe banorët e
tij nuk mbanin marrëdhënie me njerëz të
tjerë. Ai ndodhej në luginën që zgjatej në
drejtim të Beth-Rehobit. Pastaj Danitët e
rindërtuan qytetin dhe banuan në të, 29 e
quajtën Dan, nga emri i Danit, ati i tyre, që
ishte bir i Izraelit; por më parë qyteti quhej
Laish. 30 Pastaj bijtë e Danit ngritën për vete
shëmbëlltyrën e gdhendur; dhe Jonathani,
bir i Gershomit, bir i Manasit, dhe bijtë e tij
u bënë priftërinj të fiseve të Danitëve deri
ditën e robërimit të banorëve të vendit.
31 Kështu ngritën për vete shëmbëlltyrën e
gdhendur nga Mikahu, gjatë gjithë kohës
që shtëpia e Perëndisë mbeti në Shiloh.

19

1 Në atë kohë, kur nuk kishte mbret në
Izrael, një Levit, që banonte në pjesën më
të lartë të krahinës malore të Efraimit,
mori si konkubinë një grua nga Betlemi i
Judës. 2 Kjo konkubinë kreu një shkelje të
kurorës kundër tij dhe e la për t'u kthyer
në shtëpinë e atit të saj në Betlem të Judës,
ku qendroi katër muaj. 3 Burri i saj u ngrit
dhe shkoi te ajo për t'i folur zemrës së saj
dhe për ta kthyer në shtëpi. Ai kishte marrë
me vete shërbëtorin e tij dhe dy gomarë.
Kështu ajo e çoi në shtëpinë e atit të saj;
sa e pa, i ati i së resë e priti tërë gëzim.
4 Vjehrri i tij, i ati i së resë, e mbajti dhe
ai qëndroi tri ditë me të; kështu hëngrën
e pinë, dhe e kaluan natën aty. 5 Ditën
e katërt u ngritën herët në mëngjes dhe
Leviti po bëhej gati të nisej, por i ati i vajzës
së re i tha dhëndrit të tij: "Ha diçka që të
mbahesh, pastaj shkoni". 6 Kështu u ulën
bashkë, hëngrën dhe pinë njeri afër tjetrit.
Pastaj i ati së resë i tha burrit të saj: "Të

lutem, prano ta kalosh natën këtu, dhe
zemra jote të gëzohet". 7 Ai u ngrit për të
ikur, por i vjehrri nguli këmbë aq shumë sa
që ai vendosi ta kalojë natën aty. 8 Ditën e
pestë ai u ngrit herët në mëngjes që të ikte;
dhe i ati i së resë i tha: "Të lutem, ngrohe
zemrën". Kështu u ndalën deri në pasdite
dhe që të dy hëngrën. 9 Kur ai njeri u ngrit
për të ikur bashkë me konkubinën e tij dhë
shërbëtorin e tij, i vjehrri, i ati i së resë, i
tha: "Ja, ka filluar të erret; të lutem kaloje
natën këtu; shiko, dita është duke mbaruar;
kaloje këtu natën dhe zemra jote të gëzo-
het; nesër do të niseni herët dhe do të arrini
në shtëpi". 10 Por ai njeri nuk deshi ta kalojë
natën aty; kështu u ngrit, u nis dhe arriti
përballë Jebusit, që është Jeruzalemi, me dy
gomarët e tij të shaluar dhe me konkubinën
e tij. 11 Kur arritën pranë Jebusit, dita kishte
kaluar tërësisht; shërbëtori i tha zotit të
tij: "Eja, të lutem, të hyjmë në këtë qytet
të Jebusejve dhe ta kalojmë natën aty". 12 I
zoti iu përgjegj: "Jo, nuk do të hyjmë në një
qytet të huajsh që nuk janë bij të Izraelit,
por do të shkojmë deri në Gibeah". 13 Pastaj
i tha shërbëtorit të tij: "Eja, të arrijmë në
një nga këto vende dhe ta kalojmë natën
në Gibeah ose në Ramah". 14 Kështu shkuan
tutje dhe e vazhduan udhëtimin; dhe dielli
perëndoi mbi ta pranë Gibeahut, që është
pronë e Beniaminit. 15 Aty u kthyen për të
hyrë dhe për të kaluar natën në Gibeah.
Kështu Leviti hyri dhe u ndal në sheshin
e qytetit; por askush nuk i priti për të
kaluar natën në shtëpinë e tij. 16 Pikërisht
në atë kohë një plak po kthehej në mbrëmje
nga puna e tij në ara; ai ishte nga krahina
malore e Efraimit dhe banonte si i huaj në
Gibeah, por njerëzit e vendit ishin Beni-
aminitë. 17 Me të ngritur sytë, pa kalim-
tarin në sheshin e qytetit. Plaku i tha:
"Ku po shkon dhe nga po vjen?". 18 Leviti
iu përgjegj: "Po shkojmë nga Betlemi i
Judës në drejtim të pjesës më të largët të
krahinës malore të Efraimit. Unë jam që
andej dhe kisha vajtur në Betlem të Judës;
tani po shkoj në shtëpinë e Zotit, por nuk
ka njeri që të më presë në shtëpinë e tij.
19 Megjithatë ne kemi kashtë dhe bar për
gomarët tanë dhe bukë e verë për mua,
për shërbëtoren tënde dhe për djalin që
është bashkë me shërbëtorin tënd; nuk na
mungon asgjë". 20 Plaku i tha: "Paqja qoftë
me ty! Megjithatë më lejo të kujdesem
për çdo nevojë që ke; por ti nuk duhet ta
kalosh natën në shesh". 21 Kështu e çoi në
shtëpinë e tij dhe u dha ushqim gomarëve;
udhëtarët lanë këmbët, pastaj hëngrën dhe
pinë. 22 Ndërsa po kënaqeshin, disa njerëz
të qyteti, njerëz të këqij rrethuan shtëpinë
i ranë portës dhe i thanë të zotit plak të
shtëpisë: "Nxirre jashtë atë njeri që ka
hyrë në shtëpinë tënde, sepse duam ta
njohim!". 23 Por i zoti i shtëpisë me të dalë
jashtë, u tha atyre: "Jo, vëllezërit e mi, mos
u sillni në mënyrë kaq të keqe; ky njeri
erdhi në shtëpinë time, prandaj mos kryeni
një poshtërsi të tillë!. 24 Ja ku janë këtu
vajza ime e virgjër dhe konkubina e këtij
njeriu; unë do t'i nxjerr jashtë, poshtërojini
dhe bëni atë që mendoni; por mos kryeni
kundër këtij njeriu një turp të tillë!". 25 Por
ata njerëz nuk e dëgjuan. Atëherë ai burrë
mori konkubinën e tij dhe ua nxori atyre;
ata e njohën dhe e përdorën tërë natën deri
në mëngjes; e lanë të ikë vetëm kur filloi
të zbardhë dita. 26 Ndaj të gdhirë kjo grua
erdhi e u rrëzua para portës së shtëpisë të
njeriut pranë të cilit rrinte burri i saj dhe
mbeti aty deri sa u bë ditë. 27 Në mëngjes
burri i saj u ngrit, hapi portën e shtëpisë
dhe doli për të vazhduar udhëtimin e tij;
dhe ja, konkubina e tij rrinte shtrirë te
porta e shtëpisë me duart në pragun e saj.
28 Ai i tha: "Çohu dhe eja të shkojmë!". Por
nuk mori asnjë përgjigje. Atëherë burri e
ngarkoi mbi gomarin dhe u nisën për t'u
kthyer në shtëpinë e vet. 29 Me të arritur
në shtëpi, kapi një thikë, mori konkubinën
e tij dhe e preu, gjymtyrë për gjymtyrë,
në dymbëdhjetë copa, që i shpërndau në
gjithë territorin e Izraelit. 30 Kushdo që e
pa këtë tha: "Nuk ka ndodhur kurrë dhe
nuk është parë asnjë herë një gjë e tillë,
qysh prej kohës që bijtë e Izraelit dolën nga
vendi i Egjiptit e deri sot! Mbajeni parasysh
këtë gjë; këshillohuni dhe flisni".

20

1 Atëherë tërë bijtë e Izraelit lëvizën, nga
Dani deri në Beer-Sheba dhe në vendin e
Galaadit, dhe asambleja u mblodh si një
njeri i vetëm përpara Zotit në Mitspah.
2 Krerët e tërë popullit, e gjithë fiseve të
Izraelit u paraqitën përpara asamblesë së
popullit të Perëndisë; ishin katërqind mijë

këmbësorë, të aftë të përdornin shpatën.
3 (Dhe bijtë e Beniaminit dëgjuan që bijtë e
Izraelit ishin ngjitur në Mitspah). Atëherë
bijtë e Izraelit thanë: "Na tregoni, si u krye
ky krim?". 4 Atëherë Leviti, burri i gruas
që ishte vrarë, u përgjegj: "Unë kisha hyrë
bashkë me konkubinën time në Gibeah
të Beniaminit për të kaluar natën. 5 Por
banorët e Gibeahut u ngritën kundër meje
dhe rrethuan natën shtëpinë në të cilën
ndodhesha, dhe kjo për të më vrarë; por
ata dhunuan përkundrazi konkubinën time
dhe ajo vdiq. 6 Kështu unë mora konku-
binën time, e preva copë-copë, dhe e dër-
gova nëpër gjithë territorin e trashëgimisë
së Izraelit, sepse këta kryen një krim dhe
një poshtërsi në Izrael. 7 Dhe ja, tani tërë
ju, o bij të Izraelit, jepni mendimin dhe
këshillën tuaj". 8 Atëherë tërë populli u
ngrit si një njeri i vetëm, duke thënë:
"Asnjë prej nesh nuk do të kthehet në
çadrën e tij, asnjë prej nesh nuk do të
kthehet në shtëpinë e tij. 9 Dhe tani, ja
se ç'do t'i bëjmë Gibeahut: do të shkojmë
kundër tij duke hedhur me short, 10 dhe
do të marrim nga të gjitha fiset e Izraelit
dhjetë njerëz mbi njëqind, njëqind mbi
një mijë dhe një mijë mbi dhjetë mijë, të
cilët do të shkojnë të kërkojnë ushqime
për popullin, me qëllim që duke shkuar
kundër Gibeahut të Beniaminit të mund t'ia
lajmë të gjitha poshtërsitë që ka kryer në
Izrael". 11 Kështu tërë burrat e Izraelit u
mblodhën kundër atij qyteti, të bashkuar
si një njeri i vetëm. 12 Fiset e Izraelit dër-
guan pastaj njerëz në gjithë fisin e Beni-
aminit për t'i thënë: "Ç'është ky krim që
është kryer ndër ju? 13 Prandaj na dorë-
zoni ata njerëz, ata kriminelë që janë në
Gibeah, që t'i vrasim dhe të heqim të keqen
nga Izraeli". Por bijtë e Beniaminit nuk
pranuan të dëgjojnë zërin e vëllezërve të
tyre, të bijve të Izraelit. 14 Bijtë e Beni-
aminit madje u mblodhën nga qytetet e
tyre në Gibeah për të luftuar kundër bijve
të Izraelit. 15 Atë ditë bijtë e Beniaminit të
thirrur nga qytetet e tyre për t'u mbledhur
ishin njëzet e gjashtë mijë burra të aftë për
të përdorur shpatën, pa llogaritur banorët
e Gibeahut, që arrinin në shtatëqind burra
të zgjedhur. 16 Midis tërë këtyre njerëzve
kishte shtatëqind burra të zgjedhur, që
ishin mëngjarashë. Tërë këta ishin të aftë
të hidhnin një gur me hoben kundër një
fije floku, pa gabuar goditjen. 17 Njerëzit
e Izraelit të thirrur për t'u mbledhur, pa
përfshirë ata të Beniaminit, ishin katërqind
mijë burra të aftë për të përdorur shpatën,
të gjithë luftëtarë. 18 Kështu bijtë e Izraelit
lëvizën, u ngjitën në Bethel dhe konsultuan
Perëndinë, duke thënë: "Kush prej nesh
do të nisë i pari luftën kundër bijve të
Beniaminit?". Zoti u përgjegj: "Juda do të
fillojë i pari". 19 Të nesërmen në mëngjes
bijtë e Izraelit u nisën dhe e ngritën kampin
e tyre kundër Gibeahut. 20 Njerëzit e Izraelit
dolën kështu për të luftuar kundër Beni-
aminit dhe u rreshtuan për betejë kundër
luftëtarëve të tij pranë Gibeahut. 21 Atëherë
bijtë e Beniaminit dolën nga Gibeahu dhe
po atë ditë shtrinë të vdekur për tokë
njëzet e dy mijë burra të Izraelit. 22 Por
populli, burrat e Izraelit, morën zemër
përsëri dhe u rreshtuan përsëri për betejë
në po atë vend ku ishin rreshtuar ditën
e parë. 23 Atëherë bijtë e Izraelit shkuan
dhe qanë përpara Zotit deri në mbrëmje,
dhe u konsultuan me Zotin, duke thënë:
"A duhet ta vazhdoj luftën kundër bi-
jve të Beniaminit, vëllait tim?". Zoti iu
përgjegj: "Suluni kundër tyre". 24 Bijtë e
Izraelit u ndeshën për herë të dytë me
bijtë e Beniaminit. 25 Beniaminitët dolën
për herë të dytë nga Gibeahu kundër tyre
dhe shtrinë për tokë tetëmbëdhjetë mijë
burra të tjerë nga bijtë e Izraelit, të gjithë
të aftë të përdornin shpatën. 26 Atëherë tërë
bijtë e Izraelit, domethënë tërë populli, u
ngjitën në Bethel dhe qanë; mbetën aty
përpara Zotit dhe agjëruan atë ditë deri në
mbrëmje, dhe ofruan olokauste dhe flijime
falenderimi përpara Zotit. 27 Pastaj bijtë
e Izraelit u konsultuan me Zotin (arka e
besëlidhjes së Perëndisë ndodhej aty në atë
kohë, 28 dhe Finehasi, bir i Eleazarit, bir i
Aaronit, shërbente në atë kohë para saj)
dhe thanë: "A duhet të vazhdojë akoma
të dal për të luftuar kundër bijve të Beni-
aminit, vëllait tim, apo duhet të heq dorë
nga një gjë e tillë?". Zoti u përgjegj: "Su-
luni, sepse nesër do t'i jap në duart tuaja".
29 Kështu Izraeli zuri një pritë rreth e rrotull
Gibeahut. 30 Bijtë e Izraelit u vërsulën për të
tretën herë kundër bijve të Beniaminit, dhe
u rreshtuan për betejë në afërsi të Gibeahut
si herët e tjera. 31 Bijtë e Beniaminit dolën

kundër popullit dhe armiqtë e tyre i tërho-
qën larg qytetit; dhe filluan të godasin dhe
të vrasin, si herët e tjera, disa nga populli
i Izraelit nëpër rrugët (nga të cilat njera
shkon në Bethel dhe tjetra në Gibeah),
dhe në fshatrat; ata vranë rreth tridhjetë
veta. 32 Kështu bijtë e Beniaminit thanë:
"Ja ku janë, të mundur para syve tona si
herën e parë!". Por bijtë e Izraelit thanë:
"Të ikim dhe t'i tërheqim larg qytetit, mbi
rrugët kryesore!". 33 Atëherë tërë njerëzit
e Izraelit lëvizën nga pozicionet e tyre dhe
u rreshtuan për betejë në Baal-Thamar;
ndërkaq njerëzit e Izraelit që ishin në pritë
dolën nga vëndet e tyre të fshehta në
fushën e Gibeahut. 34 Dhjetë mijë burra të
zgjedhur në të gjithë Izraelin u vërsulën
kundër Gibeahut; Beteja qe e ashpër, por
Beniaminitët nuk e shihnin katastrofën që
po u afrohej. 35 Kështu Zoti mundi Beni-
aminin para Izraelit; dhe bijtë e Izraelit
vranë atë ditë njëzet e pesë mijë e njëqind
burra të Beniaminit, të gjithë të zotë të për-
dornin shpatën. 36 Kështu bijtë e Beniaminit
e kuptuan se ishin mundur. Izraelitët
i kishin lëshuar terren Beniaminit, sepse
kishin besim te njerëzit që kishin zënë pritë
në afërsi të Gibeahut. 37 Njerëzit e pritës
u hodhën menjëherë mbi Gibeahun; ata
ecën përpara dhe vranë me shpatë gjithë
banorët e qytetit. 38 Midis njerëzve të
Izraelit dhe atyre që kishin ngritur pritën
ishte caktuar një sinjal; këta të fundit duhet
të bënin që të ngrihej një re e madhe
tymi nga qyteti. 39 Njerëzit e Izraelit, pra,
kishin kthyer krahët gjatë luftimit; dhe
ata të Beniaminit kishin filluar të godisnin
dhe të vrisnin rreth tridhjetë njerëz të
Izraelit. Në fakt ata thonin: "Me siguri
ata janë plotësisht të mundur para nesh
si në betejën e parë!". 40 Por kur sinjali i
kolonës së tymit filloi të ngrihet nga qyteti,
ata të Beniaminit u kthyen prapa dhe ja,
tërë qyteti ishte pushtuar nga flaka që po
ngrihej në qiell. 41 Atëherë njerëzit e Izraelit
u kthyen dhe njerëzit e Beniaminit i zuri
një frikë e madhe, duke parë gjëmën e
madhe që u kishte rënë. 42 Prandaj filluan të
ikin përpara njerëzve të Izraelit në drejtim
të shkretëtirës, por pa arritur t'i shmangen
betejës; dhe ata që dilnin nga qyteti u
vërsulën në mes tyre dhe i masakruan. 43 I
rrethuan Beniaminitët, i ndoqën pa pushim
dhe i luftuan deri përballë Gibeahut nga
ana lindore. 44 Beniaminitët humbën tetëm-
bëdhjetë mijë njerëz, të gjithë burra trima.
45 Ata që mbetën gjallë kthyen kurrizin dhe
ua mbathën në drejtim të shkretëtirës, të
shkëmbit të Rimonit; dhe ata zunë rrugës
pesë mijë prej tyre i ndoqën deri në Gi-
don dhe vranë dy mijë të tjerë. 46 Kështu
numri i përgjithshëm i Beniaminitëve që
u vranë atë ditë ishte njëzet e pesë mijë
veta, të gjithë të zotë të përdornin shpatën,
tërë njerëz trima. 47 Gjashtëqind burra,
që kishin kthyer kurrizin dhe kishin ikur
në shkretëtirë në drejtim të shkëmbit të
Rimonit, mbetën aty katër muaj. 48 Pastaj
Izraelitët u kthyen kundër bijve të Beni-
aminit dhe vranë me shpatë tërë banorët e
qytetit, duke përfshirë edhe bagëtinë dhe
gjithçka gjenin; u vunë flakën edhe tërë
qyteteve që u dilnin përpara.

21

1 Por njerëzit e Izraelit ishin betuar
në Mitspah, duke thënë: "Asnjë nga ne
nuk do t'ja japë bijën e tij për grua një
Beniaminiti". 2 Pastaj populli erdhi në
Bethel, ku qëndroi deri në mbrëmje për-
para Perëndisë; dhe ngriti zërin dhe qau me
të madhe, 3 duke thënë: "O Zot, Perëndi i
Izraelit, pse ndodhi kjo në Izrael, që sot të
mungojë një fis në Izrael?". 4 Të nesërmen
populli u ngrit herët në mëngjes, ndërtoi
në atë vend një altar dhe ofroi olokauste
dhe flijime falenderimi. 5 Pastaj bijtë e
Izraelit thanë: "Cili nga fiset e Izraelit nuk
ka dalë në asamble para Zotit?". Sepse
kishin bërë një betim solemn kundër ku-
jtdo që nuk kishte dalë përpara Zotit në
Mitspah, duke thënë: "Ai njeri do të vritet".
6 Bijtë e Izraelit ishin të hidhëruar për Be-
niaminin, vëllanë e tyre, dhe thonin: "Sot
u zhduk një fis i Izraelit. 7 Si do të bëjmë
t'u gjejmë gra atyre që shpëtuan, sepse jemi
betuar në emër të Zotit të mos u japim atyre
për grua asnjë prej vajzave tona?". 8 Pastaj
thanë: "Cili është midis fiseve të Izraelit ai
që nuk ka dalë para Zotit në Mitspah?". Dhe
ja që asnjeri nga Jabesi i Galaadit nuk kishte
ardhur në kamp për asamblenë; 9 në fakt u
kalua në revistë populli, u vu re që në gjirin
e tij nuk kishte asnjë nga banorët e Jabesit
të Galaadit. 10 Atëherë asambleja dërgoi atje

dymbëdhjetë mijë burra nga më trimat dhe
u dha këtë urdhër, duke thënë: "Shkoni
dhe vrisni me shpatë banorët e Jabesit të
Galasadit, duke përfshirë gratë dhe fëmijët.
11 Do të veproni kështu: do të shfarosni
çdo mashkull dhe çdo grua që ka pasur
marrëdhënie seksuale me një burrë". 12 Ata
gjetën midis banoëve të Jabesit të Galaadit
katërqind vajza që nuk kishin pasur mar-
rëdhënie seksuale me burra, dhe i çuan në
kamp, në Shilon, që ndodhet në vendin e
Kanaanit. 13 Atëherë tërë asambleja dërgoi
lajmëtarë për të folur me bijtë e Beni-
aminit, që ndodheshin në shkëmbin e Ri-
monit, dhe për t'u shpallur paqen. 14 Kështu
Beniaminitët u kthyen dhe muarrën ato gra
që nuk ishin vrarë në Jabes të Galaadit; por
nuk pati mjaft për të gjithë. 15 Populli ishte
i hidhëruar për ato që i kish bërë Beni-
aminit, sepse Zoti kishte hapur një të çarë
midis fiseve të Izraelit. 16 Atëherë pleqtë e
asamblesë thanë: "Si do të bëjmë t'u gjejmë
gra atyre që kanë mbetur gjallë, mbasi
gratë beniaminite janë vrarë?". 17 Pastaj
thanë: "Njerëzit e Beniaminit që kanë mbe-
tur gjallë duhet të kenë një trashëgimi,
me qëllim që të mos zhduket një fis në
Izrael. 18 Por ne nuk mund t'u japim atyre
për bashkëshorte bijat tona", me qenë se
bijtë e Izraelit ishin betuar, duke thënë: "I
mallkuar qoftë ai që do t'i japë një grua
Beniaminit!". 19 Atëherë thanë: "Ja, çdo
vit bëhet një festë për nder të Zotit në
Shiloh, që ndodhet në veri të Bethelit, në
lindje të rrugës që ngjitej nga Betheli në
Sikem, dhe në jug të Lebonahut". 20 Kështu
u dhanë këtë urdhër bijve të Beniaminit,
duke u thënë: "Shkoni dhe fshihuni në
vreshtat, 21 dhe rrini e shikoni; kur vajzat e
Shilohut do të dalin për të hedhur valle në
kor, ju do të dilni nga vreshtat, dhe secili
do të rrëmbejë gruan e tij midis vajzave të
Shilohut; pastaj do të shkoni në vendin e
Beniaminit. 22 Kur etërit o vëllezërit e tyre
do të vinë te ne për të protestuar, ne do t'u
themi: "Na i jepni, ju lutem, sepse në këtë
luftë nuk kemi zënë një grua për secilin
prej tyre; por në rast se nuk ua jepni atyre
as në këtë rast, ju do të jeni fajtorë"". 23 Bijtë
e Beniaminit vepruan kështu: morën gra
simbas numrit të tyre, midis valltareve; i
rrëmbyen, pastaj u nisën dhe u kthyen në
trashëgiminë e tyre, i rindërtuan qytetet
dhe banuan në to. 24 Në të njëjtën kohë
bijtë e Izraelit u nisën që andej, secili shkoi
në fisin dhe në familjen e tij, e që andej
secili u kthye në trashëgiminë e tij. 25 Në
atë kohë nuk kishte asnjë mbret në Izrael;
secili bënte atë që i dukej e drejtë në sytë e
tij.

Ruthi

1 Në kohën kur qeverisnin gjyqtarët,
vendin e pllakosi zia, dhe një njeri nga
Betlemi i Judës shkoi të banojë në vendin
e Moabit me gjithë gruan dhe dy bijtë e tij.
2 Emri i burrit ishte Elimelek, emri i gruas së
tij Naomi dhe emri i dy bijve të tij Mahlon
dhe Kilion, Efratej nga Betlemi i Judës. Ata
shkuan në vendin e Moabit dhe u vendosën
aty. 3 Pastaj Elimeku, burri i Naomit, vdiq
dhe ajo mbeti me dy bijtë e saj. 4 Këta u
martuan me gra moabite, nga të cilat njëra
quhej Orpah dhe tjetra Ruth; dhe banuan
aty rreth dhjetë vjet. 5 Pastaj edhe Mahloni
dhe Kilioni vdiqën që të dy, dhe kështu ajo
grua mbeti pa dy djemtë e saj dhe pa burrin.
6 Atëherë u ngrit me gjithë nuset e saj për
t'u kthyer nga vendi Moabit, sepse kishte
dëgjuar të thuhej që Zoti e kishte vizituar
popullin e vet dhe i kishte dhënë bukë. 7 Ajo
u nis, pra, me të dy nuset e saj nga vendi
në të cilin rrinte, dhe filloi të ecë për t'u
kthyer në vendin e Judës. 8 Por Naomi u
tha dy nuseve të saj: "Shkoni, kthehuni çdo
njëra në shtëpinë e nënes së saj; Zoti qoftë i
mirë me ju, ashtu si ju keni qenë të mira me
ata që kanë vdekur dhe me mua! 9 Zoti ju
bëftë të gjeni qetësi çdo njëra në shtëpinë
e burrit të sajë!". Pastaj ajo i puthi dhe ato
filluan të qajnë me zë të lartë, 10 dhe i thanë:
"Jo, ne do të kthehemi me ty pranë popullit
tënd". 11 Por Naomi u përgjegj: "Kthehuni
bijat e mija! Pse të vini me mua? Mos kam
në barkun tim fëmijë që mund të bëhen
bashkëshortët tuaj? 12 Kthehuni mbrapa,
bijat e mija, shkoni, sepse unë jam shumë e
vjetër për t'u martuar prapë; edhe sikur të
thoja: "Kam akoma shpresë"; edhe sikur të
martohesha sonte dhe të lindja djem, 13 a do
të prisnit ju sa të rriteshin? A do të hiqnit
dorë nga martesa për këtë shkak? Jo, bijat
e mija, sepse kushtet në të cilat ndodhem
janë më të hidhura nga tuajat, sepse dora e
Zotit është shtrirë kundër meje". 14 Atëherë
ato e ngritën zërin dhe qanë përsëri; pastaj
Orpahu puthi vjehrrën, por Ruthi nuk i
ndahej asaj. 15 Atëherë Naomi i tha Ruthit:
"Ja, kunata jote u kthye te populli i vet
dhe te perëndësë e saj; ktheu mbrapa edhe
ti, ashtu si kunata jote!". 16 Por Ruthi u
përgjegj: "Mos ngul këmbë me mua që
unë të të braktis dhe të mos të të ndjek
më, sepse kudo që të shkosh ti do të shkoj
edhe unë, dhe kudo që të rrish ti do të
rri edhe unë; populli yt do të jetë populli
im, Perëndia yt do të jetë edhe Perëndia
im; 17 aty ku të vdesësh ti do të vdes edhe
unë, dhe atje do të më varrosin. Kështu të
veprojë me mua Zoti, bile edhe më keq, në
rast se veç vdekjes ndonjë gjë tjetër do të
më ndajë prej teje!". 18 Kur Naomi e kuptoi
që Ruthi ishte e vendosur ta ndiqte, nuk
i foli më. 19 Kështu e bënë rrugën bashkë
deri sa arritën në Betlem. Kur arritën në
Betlem, tërë qyteti ziente për shkak të tyre.
Gratë thonin: "Kjo është Naomi?". 20 Ajo
iu përgjegj atyre: "Mos më quani Naomi;
thirrmëni Mara, sepse i Plotfuqishmi më
ka mbushur me hidhërim. 21 Unë u nisa
në bollëk dhe Zoti më ktheu në shtëpi të
zhveshur nga çdo gjë. Pse të më quani
Naomi, kur Zoti ka dëshmuar kundër meje
dhe i Plotfuqishmi më ka bërë fatkeqe?".
22 Kështu Naomi u kthye bashkë me Ruthin,
nusen e saj, që kishte ardhur nga vendi i
Moabit. Ato arritën në Betlem kur kishte
filluar korrja e elbit.

2

1 Naomi kishte një fis të burrit të saj,
një njeri të fuqishëm dhe të pasur, nga
familja e Elimelekut, që quhej Boaz. 2 Ruthi,
Moabitja, i tha Naomit: "Lermë të shkoj
nëpër ara e të mbledh kallinj prapa atij në
sytë e të cilit do të gjej hir". Ajo iu përgjegj:
"Shko, bija ime". 3 Kështu Ruthi shkoi dhe
nisi të mbledhë kallinjtë prapa korrësve;
dhe i rastisi të ndodhej në pjesën e arës
që ishte pronë e Boazit, i cili i përkiste
familjes së Elimelekut. 4 Por ja, që Boazi
erdhi në Betlehem dhe u tha korrësve:
"Zoti qoftë me ju!". Ata iu përgjigjën: "Zoti
të bekoftë!". 5 Pastaj Boazi i tha shërbë-
torit të tij të caktuar të mbikqyrë korrësit:
"E kujt është kjo vajzë?". 6 Shërbëtori i
caktuar të mbikqyrë korrësit u përgjigj:
"Është një vajzë moabite, që është kthyer
me Naomin nga vendi i Moabit. 7 Ajo na
tha: "Ju lutem, më lini të mbledh kallinjtë
midis demeteve prapa korrësve". Kështu
ajo erdhi dhe qëndroi nga mëngjesi deri
tani; pushoi vetëm një çast në shtëpi".

8 Atëherë Bozai i tha Ruthit: "Dëgjo, bija
ime, mos shko në ndonjë arë tjetër për të
mbledhur kallinjtë që kanë mbetur, mos u
largo që këtej, por rri me shërbëtoret e mia.
9 Mbaj sytë në arën që po korrin dhe shko
prapa korrësve. A nuk i kam urdhëruar
shërbyesit e mi të mos të të bezdisin? Kur
ke etje, shko atje ku janë shtambat, për
të pirë ujin që kanë nxjerrë shërbëtorët".
10 Atëherë Ruthi u shtri përdhe, duke rënë
përmbys me fytyrën për tokë dhe i tha:
"Për çfarë arësye kam gjetur kaq hir në sytë
e tu, sa ti të kujdesesh për mua që jam një
e huaj?". 11 Boazi iu përgjegj duke thënë:
"Më kanë treguar të gjitha ato që ti ke bërë
për vjehrrën tënde mbas vdekjes së burrit
tënd, dhe si ke lënë atin tënd, nënën tënde
dhe vendlindjen tënde, për të jetuar me një
popull që nuk e njihje më parë. 12 Zoti të sh-
përbleftë për ato që ke bërë dhe shpërblimi
yt të jetë i plotë nga ana e Zotit, Perënedisë
së Izraelit, nën krahët e të cilit erdhe të
strehohesh!". 13 Ajo i tha: "Le të arrij të
më shikosh me sy të mirë, o imzot, sepse ti
më ke ngushëlluar dhe i ke folur zemrës së
shërbëtores sate, megjithëse unë nuk jam
as sa një nga shërbëtoret e tua". 14 Në kohën
e drekës Boazi i tha: "Eja këtu, ha bukë
dhe ngjyeje kafshatën tënde në uthull".
Kështu ajo u ul midis korrësve. Boazi i ofroi
grurë të pjekur, dhe ajo hëngri sa u ngop
dhe vuri mënjanë tepricat. 15 Pastaj u ngrit
për të vazhduar mbledhjen e kallinjve që
kishin mbetur, dhe Boazi u dha këtë urdhër
shërbëtorëve të tij duke thënë: "Lëreni të
vazhdojë të mbledhë kallinjtë edhe midis
duajve dhe mos e qortoni; 16 përveç kësaj
lini që të bien për të kallinj nga dorëza dhe
mos i merrni, me qëllim që t'i mbledhë ajo,
dhe mos i bërtisni". 17 Pastaj ajo vazhdoi
të mbledhë kallinj në arë deri në mbrëmje,
pastaj shiu atë që kishte mbledhur dhe
siguroi pothuaj një efë elbi. 18 E ngarkoi në
kurriz, hyri në qytet dhe e vjehrra pa atë
që kishte mbledhur. Pastaj Ruthi nxori atë
që kishte tepruar nga ushqimi pasi ajo ishte
ngopur dhe ia dha. 19 E vjehrra e pyeti: "Ku
i ke mbledhur kallinjtë sot? Ku ke punuar?
Bekuar qoftë ai që tregoi kujdes për ty!".
Kështu Ruthi i tregoi së vjehrrës pranë kujt
kishte punuar dhe shtoi: "Njeriu pranë të
cilit punova sot quhet Boaz". 20 Naomi i
tha nuses: "Qoftë i bekuar nga Zoti ai që
nuk e ka hequr mirësinë e tij nga të gjallët
dhe të vdekurit". Dhe shtoi: "Ky njeri
është një i afërti ynë i ngushtë, një njeri
që ka të drejtë të na shpengojë". 21 Atëherë
Ruthi, Moabitja, tha: "Më tha edhe: "Rri me
shërbëtorët e mi, deri sa të kenë mbaruar
korrjen time"". 22 Naomi i tha Ruthit, nuses
së saj: "E mira është që ti të shkosh, bija
ime, me shërbëtoret e tij dhe mos të të
gjejnë në një arë tjetër". 23 Kështu ajo mbeti
duke mbledhur kallinj me shërbëtoret e
Boazit deri në fund të korrjes së elbit dhe të
grurit. Dhe banonte bashkë me të vjehrrën.

3

1 Pastaj Naomi, e vjehrra, i tha: "Bija ime,
a nuk do të kërkoj unë një vend paqeje
për ty, që ti të jesh e lumtur? 2 Boazi,
me shërbëtoret e të cilit ti ke qenë, a nuk
është vallë fisi ynë? Ja, sonte ai duhet të
shohë elbin në lëmë. 3 Prandaj lahu, lyeju
me vaj, vish rrobat më të mira që ke dhe
zbrit në lëmë; por bëj që ai të mos të njohë
deri sa të ketë mbaruar së ngrëni e së piri.
4 Kur të shkojë të shtrihet, kqyr vendin ku
shtrihet; pastaj shko aty, zbulo këmbët e tij
dhe shtriu edhe ti. Dhe ai do të thotë atë që
duhet të bësh". 5 Ruthi iu përgjegj: "Do të
bëj të gjitha ato që më the". 6 Kështu zbriti
në lëmë dhe bëri të gjitha ato që i kishte
porositur e vjehrra. 7 Boazi hëngri e piu
dhe me zemër të gëzuar shkoi të shtrihet
pranë grumbullit të grurit. Atëherë ajo
erdhi ngadalë, i zbuloi këmbët dhe u shtri.
8 Aty nga mesnata ai u zgjua përnjëherësh
dhe u kthye; ja, një grua ishte shtrirë te
këmbët e tij. 9 "Kush je ti?", i tha. Ajo
u përgjigj: "Jam Ruthi, shërbëtorja jote;
shtrije skajin e mantelit tënd mbi shër-
bëtoren tënd, sepse ti gëzon të drejtën e
shpengimit". 10 Ai tha: "Qofsh e bekuar nga
Zoti bija ime! Mirësia që tregove këtë herë
të fundit ia kalon së parës, sepse nuk ke
rendur pas të rinjve, të varfër a të pasur.
11 Prandaj tani mos ki frikë, bija ime; unë do
të bëj për ty gjithçka që më kërkon, sepse
të gjithë njerëzit e qytetit tim e dinë që ti
je një grua e virtytshme. 12 Është e vërtetë
që unë gëzoj të drejtën e shpengimit; por
është një që është fis më i afërt se unë.
13 Kaloje këtu natën; dhe nesër në mëngjes,
në rast se ai do të kërkojë të drejtën e tij
ndaj teje, mirë, pra le ta bëjë; por në rast

se nuk e kërkon të drejtën e tij mbi ty,
unë do të kërkoj që të vlejë e drejta ime
dhe do të të shpengoj ashtu siç është e
vërtetë që Zoti rron! Rri shtrirë deri në
mëngjes”. 14 Kështu ajo qëndroi shtrirë në
këmbët e tij deri në mëngjes; por u ngrit
përpara se një njeri të njohë tjetrin, sepse
ai i kishte thënë: “Asnjeri nuk duhet ta dijë
që kjo grua erdhi në lëmë!”. 15 Pastaj shtoi:
“Sill mantelin që ke veshur dhe mbaje”.
Ajo e mbajti dhe ai derdhi mbi të gjashtë
masa elbi, pastaj ia vuri mbi kurriz; pas
kësaj ajo u kthye në qytet. 16 Kështu u
kthye tek e vjehrra, që i tha: “Ti je bija e
ime?”. Atëherë ajo i tregoi të gjitha ato
që ai burrë kishte bërë për të, 17 dhe shtoi:
“Më dha edhe këto gjashtë masa elbi, sepse
më tha: “Nuk duhet të kthehesh te vjehrra
jote duar bosh””. 18 Naomi i tha: “Qëndro
këtu, o bija ime, deri sa të mësosh si ka
për të mbaruar kjo çështje, sepse ai burrë
nuk do të rrijë deri sa ta ketë sistemuar sot
çështjen”.

4

1 Boazi shkoi te porta e qytetit dhe u ul
aty. Dhe ja, po kalonte ai që kishte të
drejtën e shpengimit dhe për të cilin Boazi
kishte folur. Boazi i tha: “O ti biri i filanit,
afrohu dhe ulu këtu”. Ai u afrua dhe u
ul. 2 Boazi mori atëherë dhjetë burra nga
pleqtë e qytetit dhe u tha atyre: “Uluni
këtu”. Ata u ulën. 3 Pastaj Boazi i tha atij
që kishte të drejtën e shpengimit: “Naomi,
që u kthye nga vendi i Moabit, ka shitur
pjesën e tokës që i përkiste vëllait tonë
Elimelek. 4 Mendova të të informoj dhe të
të them: “Blije në prani të banorëve të
vendit dhe të pleqve të popullit tim. Në
rast se do ta shpengosh, shpengoje; por
në rast se nuk ke ndër mend ta shpen-
gosh, ma thuaj që ta di edhe unë; sepse
asnjeri veç teje nuk gëzon të drejtën e
shpengimit, dhe pas teje vij unë””. Ai u
përgjegj: “Do të kërkoj të drejtën time”.
5 Atëherë Boazi tha: “Ditën që do ta blesh
arën nga dora e Naomit, ti do ta blesh edhe
nga Ruthi, Moabitja, bashkëshortja e të
ndjerit, për ta ringjallur emrin e të ndjerit
në trashëgiminë e tij”. 6 Ai që gëzonte të
drejtën e shpengimit u përgjegj: “Unë nuk
mund ta shpengoj për vete, sepse do të
shkatërroj trashëgiminë time; shpengo ti
atë që duhet të shpengoja unë, sepse unë
nuk mund ta shpengoj”. 7 Ky ishte zakoni
në kohërat e kaluara në Izrael lidhur me
të drejtën e shpengimit dhe të ndryshimit
të pronësisë: personi hiqte sandalen dhe ja
jepte tjetrit; kjo ishte mënyra e dëshmisë
në Izrael. 8 Kështu ai që gëzonte të drejtën e
shpengimit i tha Boazit: “Blije ti vetë”, dhe
hoqi sandalen. 9 Atëherë Boazi u tha pleqve
dhe tërë popullit: “Ju sot jeni dëshmitarë
që unë bleva sot në duart e Naomit të
gjitha ato që ishin pronë e Elimelekut, të
Kilionit dhe të Mahlonit. 10 Gjithashtu bleva
për grua Ruthin, Moabiten, bashkëshorten
e Mahlonit, për ta ringjallur emrin e të
ndjerit në trashëgiminë e tij, me qëllim
që emri i të ndjerit të mos shuhet midis
vëllezërve të tij dhe në portën e qytetit të
tij. Ju sot jeni dëshmitarë të këtij fakti.
11 Atëherë tërë populli që ndodhej te porta
dhe pleqtë u përgjigjën: “Ne jemi dëshmi-
tarë të kësaj ngjarjeje. Zoti e bëftë gruan
që hyn në shtëpinë tënde si Rakelën dhe
si Lean, dy gratë që ngritën shtëpinë e
Izraelit. Paç pushtet në Efrathah dhe u
bëfsh i famshëm në Betlem. 12 Shtëpia jote u
bëftë si shtëpia e Peretsit, që Tamara i lindi
Judës, për shkak të pasardhësve që Zoti do
të të japë nga kjo e re”. 13 Kështu Boazi e
mori Ruthin, që u bë bashkëshortja e tij.
Ai hyri tek ajo dhe Zoti i dha mundësinë
të lindë, dhe ajo lindi një djalë. 14 Atëherë
gratë i thanë Naomit: “Bekuar qoftë Zoti,
që sot nuk të la pa një shpëtimtar. Emri
i tij u bëftë i famshëm në Izrael! 15 Pastë
mundësi ai të rimëkëmbë jetën tënde dhe
u bëftë mbështetja e pleqërisë sate, sepse e
ka lindur nusja jote që të do dhe që vlen për
ty më tepër se shtatë bij”. 16 Pastaj Naomi
e mori fëmijën, e vuri në gjirin e saj dhe
u bë taja e saj. 17 Fqinjët i vunë një emër
dhe thonin: “I lindi një djalë Naomit!”.
E quajtën Obed. Ai qe ati i Isait, ati i
Davidit. 18 Ja pasardhësit e Peretsit: Peretsit
i lindi Hetsroni; 19 Hetsronit i lindi Rami;
Ramit i lindi Aminadabi; 20 Aminadabit i
lindi Nahshoni; Nahshonit i lindi Salmoni;
21 Salmonit i lindi Boazi; Boazit i lindi Obedi;
22 Obedit i lindi Isai dhe Isait i lindi Davidi.

1 i Samuelit

1 Ishte një njeri nga Ramathaim-Tsofini,
nga zona malore e Efraimit, që quhej Elka-
nah; ishte bir i Jerohamit, bir i Elihut, bir i
Tohut dhe bir i Efraimitit Tsuf. 2 Ai kishte
dy gra: e para quhej Ana dhe tjetra Penina.
Penina kishte fëmijë, kurse Ana nuk kishte.
3 Çdo vit ky njeri nisej nga qyteti i tij për të
adhuruar dhe për t'i ofruar flijime Zotit të
ushtërive në Shiloh, ku gjendeshin dy bijtë
e Efraimit, Hofni dhe Finehasi, priftërinj të
Zotit. 4 Kur i vinte dita Elkanahut të ofronte
flijimin, ai kishte zakon t'u jepte pjesën që
u takonte gruas së tij Penina dhe pjesët
gjithë bijve dhe bijave të tij; 5 por Anës i
jepte një pjesë të dyfishtë, sepse e donte
Anën, megjithëse Zoti ia kishte mbyllur
barkun. 6 Por shemra e saj e ngacmonte
vazhdimisht për ta zëmëruar, sepse Zoti ia
kishte mbyllur barkun. 7 Kështu ndodhte
çdo vit; sa herë që Ana ngjitej në shtëpinë
e Zotit, Penina e ngacmonte; prandaj ajo
qante dhe nuk hante më. 8 Atëherë burri i
saj Elkanahu i tha: "Ana, pse qan? Pse nuk
ha? Pse është trishtuar zemra jote? A nuk
jam unë për ty më i mirë se dhjetë fëmijë?".
9 Pasi hëngrën dhe pinë në Shiloh, Ana u
ngrit. Prifti Eli ishte ulur mbi ndenjësen që
ndodhet në hyrje të tabernakullit të Zotit.
10 Në trishtimin e shpirtit të saj i lutej Zotit
duke qarë me dënesë. 11 Pastaj lidhi një
kusht, duke thënë: "O Zot i ushtrive, në se
vërtetë interesohesh për fatkeqësinë që i
ka rënë shërbëtores sate, në se ti më mban
mend mua dhe nuk e harron shërbëtoren
tënde, por dëshiron t'i japësh shërbëtores
sate një fëmijë mashkull, unë do t'ja jap
Zotit për të gjitha ditët e jetës së tij dhe
brisku nuk ka për të kaluar mbi kokën e
tij". 12 Ndërsa ajo e zgjaste lutjen e saj
përpara Zotit, Eli shikonte me kujdes gojën
e saj. 13 Ana fliste në zemër të saj; vetëm
buzët i lëviznin, por zëri saj nuk dëgjohej;
pikërisht për këtë Eli mendonte që ishte
e dehur. 14 Kështu Eli i tha: "Deri kur do
të jesh e dehur? Të daltë pija!". 15 Por
Ana u përgjegj dhe tha: "Jo, imzot, unë
jam një grua e vrarë në frym dhe nuk kam
pirë as verë, as pije të tjera dehëse, por
isha duke hapur zemrën time para Zotit.
16 Mos mendo se shërbëtorja jote është një
grua e çoroditur, sepse ka qënë dhëmbja
dhe hidhërimi i pamasë që më shtynë të
flas deri tani". 17 Atëherë Eli iu përgjegj:
"Shko në paqe dhe Perëndia i Izraelit të
dhëntë atë që i kërkove". 18 Ajo u përgjegj:
"Shërbëtorja jote pastë gjetur hirin në sytë
e tu". Kështu gruaja iku në rrugën e saj,
nisi të ushqehet dhe pamja e saj nuk ishte
më e trishtuar. 19 Ata u ngritën herët në
mëngjes dhe ranë përmbys përpara Zotit;
pastaj u nisën dhe u kthyen në shtëpinë
e tyre në Ramah. Elkanahu njohu Anën,
bashkëshorten e tij, dhe Zoti u kujtua për
të. 20 Në kohën e caktuar, Ana mbeti me
barrë dhe lindi një djalë të cilit ia vunë em-
rin Samuel, duke thënë: "Sepse ia kërkova
Zotit". 21 Atëherë burri i saj Elkanahu u ngjit
me gjithë familjen e tij për t'i ofruar Zotit
flijimin vjetor dhe për të plotësuar kushtin
e lidhur. 22 Por Ana nuk u ngjit, sepse i tha
burrit të saj: "Unë nuk do të ngjitem deri
sa fëmija të jetë zvjerdhur; atëherë do ta
çoj me qëllim që ta paraqes para Zotit dhe
të mbetet pranë tij për gjithnjë". 23 Burri
i saj, Elkanahu, iu përgjegj: "Bëj si të të
duket më mirë; qëndro deri sa të të jetë
zvjerdhur, mjaft që Zoti ta mbajë fjalën!".
Kështu gruaja mbeti në shtëpi dhe i dha gji
birit të saj deri sa ky u zvordh. 24 Mbasi
e zvordhi e mori me vete, bashkë me tri
dema të vegjël, një efë mielli dhe një calik
verë; dhe i çoi në shtëpinë e Zotit në Shiloh.
Djali ishte akoma shumë i vogël. 25 Pastaj ata
flijuan një dem dhe ia çuan djalin Elit. 26 Ana
i tha: "Imzot! Ashtu siç është e vërtetë që
jeton shpirti yt, o imzot, unë jam ajo grua
që rrinte këtu, afër teje, dhe i lutej Zotit.
27 Jam lutur për të pasur këtë djalë, dhe Zoti
më dha atë që i kisha kërkuar. 28 Prandaj
edhe unë ia fal Zotit; deri sa të rrojë, ai do
t'i kushtohet Zotit". Dhe aty ranë përmbys
para Zotit.

2

1 Atëherë Ana u lut dhe tha: "Zemra ime
ngazëllohet në Zotin, forca ime ngrihet tek
i Zoti; goja ime hapet kundër armiqve të
mi, sepse gëzohem nga shpëtimi yt. 2 Nuk
ka asnjë të shenjtë si Zoti, sepse nuk ka
asnjë tjetër vëç teje, nuk ka asnjë shkëmb
si Perëndia ynë. 3 Mos vazhdoni të flisni
me aq mburrje; të mos dalin fjalë arrogante
nga goja juaj, sepse Zoti është Perëndia i

njohjes dhe ai i peshon veprimet. [4] Dhe
harqet e të fuqishmëve thyhen, ndërsa të
dobëtit janë pajisur me forcë. [5] Ata që
ishin të ngopur shkojnë si punëtorë ditorë
për një copë bukë, ndërsa ata që ishin të
uritur nuk vuajnë më nga uria. Madje
edhe ajo që ishte shterpë, ka pjellë shtatë
herë, ndërsa ajo që ka shumë fëmijë është
dobësuar. [6] Zoti të bën të vdesësh dhe të
bën të jetosh; të zbret në Sheol dhe të
ngjit që andej. [7] Zoti të varfëron dhe të
pasuron, ai të poshtëron dhe ai të lartëson.
[8] Ai e ngre të mjerin nga pluhuri dhe e
heq të varfërin nga plehrat, në mënyrë
që të ulet me princat dhe të trashëgojnë
një fron lavdie; sepse shtyllat e dheut i
përkasin Zotit, dhe mbi to ai ka mbështetur
botën. [9] Ai ruan rrugën që bëjnë shenjtorët
e tij, por të pafetë do të vdesin në errësirë,
sepse njeriu nuk do të mbizotërojë me anë
të forcës. [10] Kundërshtarët e Zotit do të
copëtohen; ai do të gjëmojë kundër tyre
nga qielli. Zoti do të gjykojë popujt deri në
skajet e tokës, do t'i japë forcë mbretit të
tij dhe do ta lartojë forcën e të vajosurit të
tij". [11] Pastaj Elkanahu u kthye në shtëpinë
e tij në Ramah, dhe fëmija qendroi që t'i
shërbejë Zotit në prani të priftit Eli. [12] Bijtë
e Elit ishin njerëz të këqij; nuk e njihnin
Zotin. [13] Dhe ja si silleshin këta priftërinj
me popullin; kur dikush ofronte një flijim,
shërbëtori i priftit vinte, kur mishi ziente,
me një pirun me tri maja në dorë, [14] dhe e
fuste në tenxhere, në kazan apo në kusi,
dhe tërë atë që piruni i madh tërhiqte sipër
prifti e mbante për vete. Kështu vepronin
me tërë Izraelitët që shkonin në Shiloh.
[15] Edhe para se të digjnin dhjamin, shërbë-
tori i priftit vinte dhe i thoshte atij që bënte
flijimin: "Më jep mish për ta pjekur për
priftin, sepse ai nuk do të pranojë prej teje
mish të pjekur, por mish të gjallë". [16] Dhe
në qoftë se njeriu i thoshte: "Më parë të
tymoset dhjami, pastaj të marrësh sa të du-
ash", ai përgjigjej: "Jo, duhet të ma japësh
tani; përndryshe do ta marr me forcë".
[17] Prandaj mëkati i dy të rinjve ishte shumë
i madh përpara Zotit, sepse ata përçmonin
ofertat që i bëheshin Zotit. [18] Por Samueli
kryente shërbimin para Zotit, megjithëse
akoma fëmijë, dhe ishte mbështjellë me
një efod prej liri. [19] E ëma i përgatiste një
veshje të vogël dhe ia çonte çdo vit kur
ngjitej me burrin e saj për të ofruar flijimin
vjetor. [20] Atëherë Eli bekonte Elkanahun
dhe bashkëshorten e tij, duke thënë: "Zoti
të dhëntë fëmijë të tjerë nga kjo grua, me
kërkesën që ajo i ka bërë Zotit!". Pastaj ata
ktheheshin në shtëpinë e tyre. [21] Kështu
Zoti vizitoi Anën, dhe kjo mbeti me barrë
dhe lindi tre djem dhe dy vajza. Ndërkaq
djali Samuel po rritej pranë Zotit. [22] Por
Eli ishte shumë plak dhe dëgjoi të gjitha
ato që bijtë e tij i bënin gjithë Izraelit dhe
si ata binin në shtrat me gratë që kryenin
shërbimin në hyrje të çadrës së mbledhjes;
[23] dhe u tha atyre: "Pse bëni gjëra të tilla?
Sepse dëgjoj nga tërë populli për veprimet
tuaja të këqija. [24] Mos, bijtë e mi, sepse zërat
që dëgjoj për ju nuk janë aspak të mira; ju
e shtyni popullin e Zotit të mëkatojë. [25] Në
rast se një njeri mëkaton kundër një njeriu
tjetër, Perëndia e gjykon, por në rast se
një njeri mëkaton kundër Zotit, kush do të
ndërhyjë për të?". Por ata nuk e dëgjuan
zërin e atit të tyre, sepse Zoti dëshironte të
vdisnin. [26] Ndërkaq fëmija Samuel po rritej
në shtat dhe në mirëdashjen e Zotit dhe të
njerëzve. [27] Një njeri i Perëndisë erdhi tek
Eli dhe i tha: "Kështu flet Zoti: A nuk u
shfaqa në shtëpinë e atit tënd, kur në Egjipt
ata ishin skllevër të shtëpisë së Faraonit?
[28] Nuk e kam zgjedhur unë midis gjithë fi-
seve të Izraelit, që të jetë prifti im, të ngjitet
te altari im, të djegë temjanin dhe të veshë
efodin para meje? Dhe a nuk kam qenë
unë ai që i dha shtëpisë së atit tënd tërë
flijimet e djegura të bijve të Izraelit të bëra
me zjarr? [29] Pse pra i përçmoni flijimet dhe
blatimet e mia që kam urdhëruar të bëhen
në banesën time, dhe pse nderoni më tepër
fëmijët tuaj se mua, duke u trashur me
pjesën më të mirë të blatimeve të Izraelit,
të popullit tim? [30] Prandaj kështu thotë
Zoti, Perëndia i Izraelit: Unë kisha shpallur
që shtëpia jote dhe shtëpia e atit tënd do
të kishin ecur gjithnjë para meje, por tani
Zoti thotë: Qoftë larg meje kjo gjë; sepse
unë nderoj ata që më nderojnë, por ata që
më përçmojnë do të përçmohen gjithashtu
nga ana ime. [31] Ja, po vijnë ditët kur unë
do të shkatërroj forcën tënde dhe forcën
e shtëpisë së atit tënd në mënyrë që të
mos ketë më asnjë plak në shtëpinë tënde.
[32] Dhe ke për të parë mjerimin e banesës

sime, ndonëse dhe Perëndia i ka bërë aq
të mira Izraelit, nuk do të ketë kurrë më
asnjë plak në shtëpinë tënde. 33 Por ai
nga të tutë që nuk kam për të hequr nga
altari im do të konsumojë sytë e tu dhe
do ta mbushë me trishtim zemrën tënde;
dhe tërë pasardhësit e shtëpisë sate do të
vdesin në lulen e rinisë. 34 Do të të shërbejë
si shenjë ajo që ka për t'u ndodhur dy bijve
të tu, Hofnit dhe Finehasit; që të dy do të
vdesin në të njëjtën ditë. 35 Por unë do të
zgjedh për vete një prift besnik, që ka për
të vepruar simbas asaj që ndjej në zemrën
dhe në shpirtin tim; unë do t'i ndërtoj një
shtëpi të qendrueshme, dhe ai ka për të
ecur gjithmonë para të vajosurit tim. 36 Dhe
kushdo që ka për të mbetur në shtëpinë
tënde do të vijë të përulet para tij për një
monedhë argjendi dhe një copë buke, dhe
do të thotë: "Më prano, të lutem, në një
nga detyrat priftërore, që të mund të ha një
copë bukë"".

3

1 Samueli i ri i shërbente Zotit në prani të
Eliut. Fjala e Zotit ishte e rrallë në ato ditë,
dhe nuk kishte ndonjë zbulesë të gjerë. 2 Në
atë kohë Eli rrinte shtrirë në vendin e tij të
zakonshëm (tani shikimi i tij kishte filluar
të errësohej dhe ai nuk mund të shikonte).
3 Llampa e Perëndis nuk ishte shuar akoma
dhe Samueli ishte shtrirë në tabernakullin
e Zotit, ku gjendej edhe arka e Perëndisë.
4 Atëherë Zoti thirri Samuelin që u përgjegj:
"Ja ku jam!". 5 Pastaj vrapoi tek Eli dhe
i tha: "Ja ku jam, se ti më thirre". Ai u
përgjegj: "Unë nuk të kam thirrur, shko
të flesh". Kështu ai vajti të flerë. 6 Zoti
e thirri përsëri Samuelin. Dhe Samueli u
ngrit, shkoi tek Eli dhe i tha: "Ja ku jam, se ti
më thirre". Por ai u përgjegj: "Biri im, unë
nuk të kam thirrur; shko të flesh". 7 (Por
Samueli nuk e njihte akoma Zotin, dhe fjala
e tij nuk i ishte shfaqur akoma). 8 Zoti e
thirri përsëri për të tretën herë Samuelin.
Kështu ai u ngrit, shkoi tek Eli dhe i tha: "Ja
ku jam, se ti më thirre". Atëherë Eli kuptoi
që Zoti e thërriste të riun. 9 Prandaj Eli i tha
Samuelit: "Shko e bjer dhe, në qoftë se të
thërret prapë, do të thuash: "Folë, o Zot,
sepse shërbëtori yt të dëgjon"". Kështu
Samueli vajti të shtrihet në vendin e tij.
10 Pastaj Zoti erdhi, u vendos aty afër dhe
thirri si herët e tjera: "Samuel, Samuel!".
Samueli u përgjegj: "Folë, sepse shërbëtori
yt të dëgjon". 11 Atëherë Zoti i tha Samuelit:
"Ja, jam duke bërë në Izrael një gjë që
do të shungullojë veshët e kujtdo që ka
për ta dëgjuar. 12 Atë ditë unë do të kryej
kundër Eliut të gjitha ato që thashë lidhur
me shtëpinë e tij, nga fillimi deri në fund.
13 Po i deklaroj që jam bërë gati të ndëshkoj
shtëpinë e tij për gjithnjë, për shkak të
paudhësisë që e karakterizon, sepse bijtë
e tij janë bërë të neveritshëm dhe ai nuk
i ka frenuar. 14 Prandaj unë i betohem
shtëpisë së Elit që paudhësia e shtëpisë së
Elit nuk do të shlyhet kurrë me flijime dhe
me blatime". 15 Samueli mbeti i shtrirë deri
në mëngjes, pastaj hapi dyert e shtëpisë
së Zotit. Ai kishte frikë t'i tregonte Elit
vegimin e tij. 16 Por Eli thirri Samuelin, duke
thënë: "Samuel, biri im!". Ai u përgjegj: "Ja
ku jam". 17 Ai tha: "Çfarë të tha? Të lutem,
mos më fshih asgjë. Perëndia veproftë
ashtu me ty, madje edhe më keq, në rast
se ti më fsheh diçka nga të gjitha ato që
të tha". 18 Samueli ia tregoi atëherë të
gjitha, pa i fshehur asgjë. Dhe Eli tha: "Ai
është Zoti; le të bëjë atë që i pëlqen atij".
19 Ndërkaq Samueli rritej; dhe Zoti ishte me
të dhe nuk la të shkonin kot asnjë nga fjalët
e tij. 20 Tërë Izraeli, nga Dani deri tek Beer-
Sheba, mësoi që Samueli ishte bërë profet i
Zotit. 21 Zoti vazhdonte t'i shfaqej në Shiloh,
sepse në Shiloh Zoti i shfaqej Samuelit me
anë të fjalës së vet.

4

1 Fjala e Samuelit i drejtohej tërë Izraelit.
Izraeli doli të luftojë kundër Filistejve
dhe ngriti kampin e tij pranë Eben-Ezerit,
ndërsa Filistejtë u vendosën pranë Afekut.
2 Pastaj Filistejtë u renditën për betejë
kundër Izraelit; filloi një betejë e madhe,
por Izraeli u mund nga Filistejtë, të cilët
vranë në fushën e betejës rreth katër mijë
veta. 3 Kur populli u kthye në kamp, pleqtë
e Izraelit thanë: "Pse Zoti na mundi sot
përpara Filistejve? Të shkojmë të marrim
në Shiloh arkën e besëlidhjes së Zotit, në
mënyrë që të ndodhet në mes nesh dhe
të na shpëtojë nga duart e armiqve tanë!".
4 Kështu populli dërgoi në Shiloh njerëz që
të merrnin që andej arkën e besëlidhjes

së Zotit të ushtërive, që ulët midis kerubinëve; dhe dy bijtër e Elit, Hofni dhe Finehasi, ishin aty me arkën e besëlidhjes së
Perëndisë. 5 Kur arka e besëlidhjes së Zotit
hyri në kamp, i gjithë Izraeli shpërtheu
në një britmë gëzimi aq të fuqishme sa
vetë toka e drodh. 6 Filistejtë, duke dëgjuar
buçimën e asaj britme, thanë: "Çfarë kup-
timi ka buçima e kësaj britme të madhe
në kampin e Hebrenjve?". Pastaj mësuan
që arka e Zotit kishte arritur në kamp.
7 Kështu Filistejtë u trembën, sepse thonin:
"Perëndia erdhi në kamp". Dhe thirrën:
"Mjerë ne! Një gjë e tillë nuk ka ndodhur
kurrë më parë. 8 Mjerë ne! Kush do të
na shpëtojë nga duart e këtyre perëndive
të fuqishme? Këto janë perënditë që i
goditën Egjiptasit me lloj lloj plagësh në
shkretëtirë. 9 Qëndroni të fortë dhe silluni
si burra, o Filistej, që të mos bëheni skllevër
të Hebrenjve, ashtu si ata qenë skllevërit
tuaj. Silluni si burra dhe luftoni!". 10 Kështu
Filistejtë luftuan dhe Izraeli u mund; dhe
gjithkush vrapoi te çadra e vet. Masakra
qe me të vërtetë e madhe; Izraeli humbi
tridhjetë mijë këmbësorë. 11 Edhe arka e
Perëndisë u morr dhe dy djemtë e Elit,
Hofni dhe Finehasi, vdiqën. 12 Një njeri
i Beniaminit vrapoi nga fusha e betejës
dhe arriti po atë ditë në Shiloh, me rroba
të grisura dhe kokën të mbuluar me dhe.
13 Kur arriti, ja, Eli ishte ulur mbi ndenjësen
e tij në anë të rrugës, duke shikuar, sepse
zemra e tij dridhej për arkën e Perëndisë.
Sapo ai njeri hyri në qytet dhe njoftoi për
atë që kishte ndodhur, një britmë u ngrit
nga tërë qyteti. 14 Kur dëgjoi zhurmën e
britmave, Eli tha: "Ç'kuptim ka zhurma
e kësaj rrëmuje?". Pastaj ai njeri erdhi
me të shpejtë për t'i treguar Elit atë që
kishte ndodhur. 15 Eli ishte nëntëdhjetë
e tetë vjeç; shikimi i tij qe errësuar aq
sa që ai nuk shikonte më. 16 Njeriu i tha
Elit: "Jam ai që ka ardhur nga fusha e
betejës. Sot kam ikur me vrap nga fusha
e betejës". Eli tha: "Si vajtën punët, biri
im?". 17 Atëherë lajmëtari u përgjegj dhe
tha: "Iezraeli ia mbathi përpara Filistejve
dhe u bë një masakër e madhe në popull;
edhe dy djemtë e tu, Hofni dhe Finehasi,
vdiqën, dhe arka e Perëndisë u morr". 18 Sa
u zu në gojë arka e Perëndisë, Eli ra nga
ndenjësja prapa, përbri derës, theu qafën
dhe vdiq, sepse ishte plak dhe i rënduar.
Qe gjyqtar i Izraelit dyzet vjet me radhë.
19 E reja e tij, gruaja e Finehasit, ishte me
barrë dhe në prag të lindjes; kur dëgjoi
lajmin që arka e Perëndisë ishte kapur dhe
vjehrri i saj dhe i shoqi kishin vdekur, u
kërrus dhe lindi, sepse e zunë dhimbjet.
20 Në çastin kur ishte duke vdekur, gratë që
kujdeseshin për të i thanë: "Mos u tremb,
sepse ke lindur një djalë". Por ajo nuk
u përgjegj dhe nuk u kushtoi vëmëndje
fjalëve të tyre, 21 por ia vuri emrin Ikabod
fëmijës, duke thënë: "Lavdia u largua nga
Izraeli", sepse arka e Perëndisë ishte marr
për shkak të vjehrrit të saj dhe të burrit të
saj. 22 Ajo tha: "Lavdia është larguar nga
Izraeli, sepse arka e Perëndisë është marr".

5

1 Atëherë Filistejtë e morën arkën e
Perëndisë dhe e mbartën nga Eben-Ezeriu
në Ashdod; 2 pastaj Filistejtë e morën arkën
e Perëndisë, e çuan në tempullin e Dagonit
dhe e vendosën pranë Dagonit. 3 Të nesër-
men banorët e Ashdodit u ngritën herët,
por Dagoni qe rrëzuar me fytyrë për tokë
përpara arkës së Zotit. Kështu e morën
Dagonin dhe e vunë përsëri në vendin e
tij. 4 Të nesërmen u ngritën herët, dhe ja
Dagoni qe rrëzuar përsëri me fytyrën për
tokë përpara arkës së Zotit, kurse koka e
Dagonit dhe të dy pëllëmbët e duarve të
tij u gjetën të prera mbi prag; nga Dagoni
kishte mbetur vetëm trungu. 5 Prandaj, deri
ditën e sotme, priftërinjtë e Dagonit dhe
tërë ata që hyjnë në tempullin e Dagonit
nuk vënë këmbë mbi pragun e Dagonit në
Ashdod. 6 Pastaj dora e Zotit rëndoi mbi
banorët e Ashdodit dhe i shkretoi, i goditi
me hemoroide Ashdodin dhe territorin e
tij. 7 Kur banorët e Ashdodit panë që punët
shkonin në atë mënyrë, ata thanë: "Arka e
Perëndisë të Izraelit nuk duhet të mbetet
në mes nesh, sepse dora e tij ka qenë e
rëndë me ne dhe me Dagonin, perëndinë
tonë". 8 Kështu ata mblodhën pranë tyre
tërë princat e Filistejve dhe thanë: "Çfarë
duhet të bëjmë me arkën e Perëndisë
të Izraelit?". Princat u përgjegjën: "Të
mbartet arka e Perëndisë të Izraelit në
Gatha". 9 Kështu arka e Perëndisë të Izraelit
u mbart aty. Por mbas transportimit të
saj, dora e Zotit u kthye kundër atij qyteti,

duke i shkaktuar një lemeri të madhe; dhe
Zoti i goditi njerëzit e qytetit, të mëdhenj
e të vegjël, me një epidemi hemoroidesh.
10 Atëherë arkën e Perëndisë e dërguan në
Ekron. Por, sapo arka e Perëndisë arriti në
Ekron, banorët e Ekronit protestuan duke
thënë: "Kanë sjellë arkën e Perëndisë të
Izraelit te ne, që të vdesim ne dhe populli
ynë!". 11 Kështu mblodhën tërë pincat e
Filistejve dhe u thanë: "Largojeni arkën
e Perëndisë të Izraelit; ajo të kthehet në
vendin e saj, që të mos shkaktojë vdekjen
tonë dhe të popullit tonë!". Në fakt ishte
përhapur një lemeri vdekjeprurëse në të
gjithë qytetin, sepse dora e Perëndisë rën-
donte shumë mbi të. 12 Ata që nuk vdisnin
prekeshin nga hemoroidet, dhe britmat e
qytetit ngjiteshin deri në qiell.

6

1 Arka e Zotit mbeti shtatë muaj në
vendin e Filistejve. 2 Pastaj Filistejtë mblod-
hën priftërinjtë dhe shortarët dhe thanë:
"Ç'duhet të bëjmë me arkën e Zotit? Na
trego mënyrën që duhet të përdorim për ta
kthyer përsëri në vendin e saj". 3 Atëherë
ata u përgjegjën: "Në qoftë se e ktheni
arkën e Perëndisë së Izraelit, mos e ktheni
bosh, por dërgoni me të të paktën një
ofertë zhdëmtimi; atëherë do të shëro-
heni dhe do të mësoni pse dora e tij nuk
ju ndahej". 4 Ata pyetën: "Çfarë oferte
zhdëmtimi do t'i dërgojmë neve?". Ata
u përgjegjën: "Pesë hemorroide ari dhe
pesë minj ari simbas numrit të princave të
Filistejve, sepse e njëjta plagë ka goditur
ju dhe princat tuaj. 5 Bëni, pra, disa figura
të hemorroideve dhe të minjve tuaj që
shkatërrojnë vendin, dhe i thurrni lavdi
Perëndisë së Izraelit; ndofta ai do ta zbusë
dorën e tij mbi ju, mbi perënditë tuaj dhe
mbi vendin tuaj. 6 Pse, vallë, e ngurtë-
soni zemrën tuaj ashtu si Egjiptasit dhe
Faraoni ngurtësuan zemrën e tyre? Kur
kreu gjëra të fuqishme midis tyre, nuk i
lanë të shkojnë, dhe kështu ata mundën
të shkojnë? 7 Bëni, pra, një qerre të re,
pastaj merrni dy lopë qumështore mbi të
cilat nuk është vënë kurrë zgjedha dhe i
mbrihni lopët në qerre, por i çoni viçat
e tyre në stallë larg tyre. 8 Pastaj merrni
arkën e Zotit dhe vendoseni mbi qerre; dhe
punimet prej ari që i çoni Zotit si ofertë
zhdëmtimi i vini në një shportë pranë saj.
9 Dhe rrini e shikoni, në rast se ngjitet nëpër
rrugën që të çon në territorin e tij, në Beth-
Shemesh, është Zoti që na ka bërë këtë të
keqe të madhe; ndryshe do të të mësojmë
që nuk ka qenë dora e tij që na ka goditur,
por kjo ka ndodhur rastësisht". 10 Ata, pra,
vepruan kështu: morën dy lopë qumësh-
tore, i mbrehën në qerre dhe mbyllën viçat
në stallë. 11 Pastaj vendosën mbi qerre
arkën e Zotit dhe shportën me minjtë prej
ari dhe figurat e hemorroideve. 12 Atëherë
lopët u nisën pikërisht në drejtim të Beth-
Shemeshit, duke ndjekur gjithnjë atë rrugë
dhe duke pëllitur ndërsa po ecnin, pa u
kthyer as djathtas, as majtas. Princat e
Filistejve i ndoqën deri në kufirin e Beth-
Shemeshit. 13 Banorët e Beth-Shemeshit
ishin duke korrur grurin në luginë; duke
ngritur sytë, panë arkën dhe u gëzuan qe
e panë. 14 Qerrja, pasi arriti në kampin e
Jozueut në Beth-Shemesh, u ndal aty. Aty
kishte një gur të madh; kështu ata çanë
lëndën e drurit të qerres dhe i ofruan lopët
si olokauste të Zotit. 15 Levitët hoqën arkën
e Zotit dhe shportën që i rrinte pranë dhe
në të cilën gjendeshin sendet prej ari, dhe
i vendosëm mbi një gur të madh. Po atë
ditë njerëzit e Beth-Shemeshit ofruan dhe
i bënë flijime Zotit. 16 Mbasi pesë prin-
cat e Filistejve panë këtë gjë, po atë ditë
u kthyen në Ekron. 17 Këto janë hemor-
roidet prej ari që Filistejtë i dërguan Zotit
si ofertë zhdëmtimi; një për Ashdodin,
një për Gazën, një për Askalonin, një për
Gathin, një për Ekronin; 18 dhe minjtë prej
ari simbas numrit të të gjitha qyteteve
të Filistejve që u përkisnin pesë princëve,
nga qytetet e fortifikuara deri në fshatrat
e fushës, deri në gurin e madh e mbi të
cilin u vendos arka e Zotit dhe që qëndron
deri në ditën e sotme në fushën e Jozueut,
Bethshemitit. 19 Zoti goditi disa njerëz
të Beth-Shemeshit, sepse kishin shikuar
brenda arkës së Zotit; ai goditi shtatëdhjetë
njerëz të popullit. Populli mbajti zi për ta,
sepse Zoti e kishte prekur me një fatkeqësi
të madhe. 20 Njerëzit e Beth-Shemeshit
thanë: "Kush mund të rezistojë përpara
Zotit, këtij Perëndie të shenjtë? Nga kush
do të ngjitet arka, kur të niset nga ne?".
21 Kështu u dërguan lajmëtarë banorëve të
Kiriath-Jearimit për t'u thënë: "Filistejtë

e kanë kthyer arkën e Zotit; zbrisni dhe
çojeni lart te ju”.

7

1 Atëherë njerëzit e Kiriath-Jearimit erd-
hën, e çuan lart arkën e Zotit dhe e ven-
dosën në shtëpinë e Abinadadit në kodër,
dhe shenjtëruan të birin Eleazarin që të
ruante arkën e Zotit. 2 Shumë kohë kishte
kaluar nga dita që arka ishte vendosur në
Kiriath-Jearim; kishin kaluar njëzet vjet
dhe tërë shtëpia e Izraelit i ankohej Zotit.
3 Atëherë Samueli i foli tërë shtëpisë së
Izraelit, duke thënë: “Në rast se ktheheni
tek Zoti me gjithë zemër, hiqni nga gjiri
juaj perënditë e huaja dhe Ashtarithin dhe
mbani zemrën tuaj tek Zoti dhe 4 Kështu
bijtë e Izraelit hoqën mënjanë Baalët dhe
Ashtarothët dhe i shërbyen vetëm Zotit.
5 Pastaj Samueli tha: “Mblidhni tërë Izraelin
në Mitspah dhe unë do t’i lutem Zotit për
ju”. 6 Kështu ata u mblodhën në Mitspah,
morën ujë dhe e derdhën përpara Zotit;
pastaj po atë ditë agjëruan dhe atje thanë:
“Kemi mëkatuar kundër Zotit”. Samueli
i gjykoi bijtë e Izraelit në Mitspah. 7 Kur
Filistejtë mësuan që bijtë e Izraelit ishin
mbledhur në Mitspah, princat e Filistejve
u nisën kundër Izraelit. Kur bijtë e Izraelit
dëgjuan këtë patën frikë nga Filistejtë.
8 Atëherë bijtë e Izraelit i thanë Samuelit:
“Mos e ndërpre klithmën tënde për neve
tek Zoti, që ai të na shpëtojë nga duart
e Filistejve”. 9 Kështu Samueli mori një
qengj pirës dhe e ofroi tërësisht si olokaust
Zotit; Samueli i thirri Zotit për Izraelin dhe
Zoti ia plotësoi kërkesën. 10 Ndërsa Samueli
ofronte olokaustin, Filistejtë u afruan për
të sulmuar Izraelin; por Zoti bubulloi me
buçimë të madhe kundër Filistejve dhe i
ngatërroi deri në atë pikë sa u mundën
para Izraelit. 11 Njerëzit e Izraelit dolën nga
Mitspahu, i ndoqën Filistejtë dhe i mundën
deri poshtë Beth-Karit. 12 Atherë Samueli
mori një gur e ngriti midis Mitspahut dhe
Shenit dhe e quajti Eben-Ezer, duke thënë:
“Deri këtu Zoti na ka ndihmuar”. 13 Kështu
Filistejtë u poshtëruan dhe nuk u kthyen
më të shkelin territorin e Izraelit; dhe
dora e Zotit u ngrit kundër Filistejve gjatë
gjithë kohës së Samuelit. 14 Edhe qytetet që
Filistejtë i kishin marrë Izraelit iu kthyen
Izraelit, nga Ekroni deri në Gath. Izraeli
çliroi territorin e tij nga duart e Filiste-
jve. Dhe u vendos paqja midis Izraelit dhe
Amorejve. 15 Samueli qe gjykatës i Izraelit
gjatë gjithë jetës së tij. 16 Çdo vit ai i binte
përqark Bethelit, Gilgalit dhe Mitspahut
dhe ushtronte funksionin e gjyqtarit të
Izraelit mbi tërë këto vende. 17 Pastaj kthe-
hej në Ramah, sepse aty ishte shtëpia e tij.
Aty e gjykonte Izraelin dhe po aty ngriti një
altar për Zotin.

8

1 Kur Samueli u plak emëroi bijtë e tij
si gjyqtarë të Izraelit. 2 I parëlinduri i tij
quhej Joel dhe i dyti Abiah; ata ushtronin
funksionin e gjyqtarit në Beer-Sheba. 3 Por
bijtë e tij nuk ndoqën shembëllin e tij, u
larguan nga rruga e drejtë duke siguruar
fitime të palejueshme, pranuan dhurata
dhe e prishnin drejtësinë. 4 Atëherë tërë
pleqtë e Izraelit u mblodhën, erdhën te
Samueli në Ramah, 5 dhe i thanë: “Ja, ti tani
je plakur dhe bijtë e tu nuk ndjekin gjurmët
e tua; prandaj cakto mbi ne një mbret që
të na qeverisë ashtu siç ndodh në të gjitha
kombet”. 6 Por kjo nuk i pëlqeu Samuelit,
sepse ata kishin thënë: “Na jep një mbret
që të na qeverisë”. Prandaj Samueli iu lut
Zotit. 7 Dhe Zoti i tha Samuelit: “Dëgjo
zërin e popullit për të gjitha ato që të thotë,
sepse ata nuk të kanë hedhur poshtë ty,
por kanë hedhur poshtë mua, me qëllim
që unë të mos mbretëroj mbi ta. 8 Sillen
me ty, ashty siç kanë bërë gjithnjë nga dita
që i nxora nga Egjipti e deri më sot: më
kanë braktisur për t’u shërbyer perëndive
të tjera. 9 Tani, pra, dëgjo kërkesën e tyre,
por lajmëroi solemnisht dhe shpallju të
drejtat e mbretit që do të sundojë mbi ta”.
10 Kështu Samueli i tregoi tërë fjalët e Zotit
drejtuar popullit që i kërkonte një mbret.
11 Dhe tha: “Këto do të jenë të drejtat e
mbretit që do të mbretërojë mbi ju. Ai do
t’i marrë bijtë tuaj dhe do t’i caktojë në
qerret e tij, me qëllim që të bëhen kalorës
të tij dhe të vrapojnë përpara qerreve; 12 për
t’i bërë ata kapidanë të mijëshëve dhe të
pesëdhjetëshëve, për t’i vënë ata t’i lërojnë
arat, t’i korrin të lashtat, t’i prodhojnë
armë lufte dhe vegla për qerret e tij. 13 Do
të marrë bijat tuaja për t’i bërë parfumiere,
gjellbërëse dhe furrtare. 14 Do të marrë arat
tuaja, vreshtat dhe ullishtet tuaja; më të

mirat që keni, për t'ua dhënë eunukëve dhe
shërbëtorëve të tij. 15 Do të marrë të dhjetën
e farërave dhe të vreshtave tuaja për t'ua dhënë eunukëve dhe shërbëtorëve të tij.
16 Do të marrë shërbëtorët, shërbëtoret, të
rinjtë tuaj më të mirë dhe gomarët që keni
për t'i përdorur në punimet e tij. 17 Do të
marrë edhe të dhjetën e kopeve tuaja, dhe
ju do të jeni skllevërit e tij. 18 Atë ditë ju
do të ulërini për shkak të mbretit që keni
për vete, por Zoti nuk do t'ju përgjigjet".
19 Me gjithatë populli nuk deshi t'i dëgjojë
fjalët e Samuelit dhe tha: "Jo, do të kemi
një mbret mbi ne. 20 Kështu do të jemi edhe
ne si gjithë kombet; mbreti ynë do të na
qeverisë, do të na dalë në krye dhe do të
luftojë në betejat tona". 21 Samueli i dëgjoi
tërë fjalët e popullit dhe ia tregoi Zotit.
22 Zoti i tha Samuelit: "Dëgjoje kërkesën e
tyre dhe cakto një mbret mbi ta". Atëherë
Samueli u tha njerëzve të Izraelit: "Secili të
kthehet në qytetin e tij".

9

1 Kishte një njeri të Beniaminit, që quhej
Kish, ishte bir i Abielit, bir i Tserorit, bir
i Bekorathit, bir i Afiahut, bir i një Be-
niaminiti, një njeri i fortë dhe trim. 2 Ai
kishte një djalë të quajtur Saul, i ri dhe
i bukur, ndër bijtë e Izraelit nuk kishte
asnjë më të bukur se ai; që nga supet e
lart, ai ua kalonte, për shtat, gjithë njerëzve
të tjerë. 3 Gomarët e Kishit, atit të Saulit,
kishin humbur; Kishi i tha të birit, Saulit:
"merr me vete një nga shërbëtorët, çohu
dhe shko të kërkosh gomarët". 4 Kështu
ai kaloi nëpër krahinën malore të Efraimit
dhe përshkoi vendin e Shalishas, pa i gje-
tur; pastaj kaloi nëpër vendin e Shaalimit,
por nuk ishin as aty; përshkuan pastaj
vendin e Beniaminitëve, por nuk i gjetën
as aty. 5 Kur arritën në vendin e Tsufit,
Sauli i tha shërbëtorit të tij që ishte me të:
"Çohu, të kthehemi, që të mos ndodhë që
im atë të heqë mendjen nga gomaret dhe
të fillojë të shqetësohet për ne". 6 Shëbëtori
i tha: "Ja, në këtë qytet jeton një njeri i
Perëndisë, që e nderojnë shumë; tërë ato
që ai thotë, realizohen pa tjetër. Tani le
të shkojmë atje; ndofta do të na tregojë
rrugën që duhet të ndjekim". 7 Sauli i tha
shërbëtorit të tij: "Por ja, në qoftë se shko-
jmë, çfarë t'i çojmë njeriut të Perëndisë?
Sepse buka e thasëve tanë ka mbaruar dhe
nuk kemi asnjë dhuratë për t'i çuar njeriut
të Perëndisë. Çfarë kemi me vete?". 8 Dhe
shërbëtori iu përgjegj Saulit, duke thënë:
"Ja, unë kam në dorë një çerek sikli prej
argjendi; do t'ia jap njeriut të Perëndisë
dhe ai do të na tregojë rrugën që duhet
të ndjekim". 9 (Në të kaluarën në Izrael,
kur dikush shkonte për t'u këshilluar me
Perëndinë, thoshte: "Çohu të shkojmë te
shikuesi", sepse profeti i sotëm në të kalu-
arën quhej shikues). 10 Atëherë Sauli i
tha shërbëtorit të tij: "Mirë e the. Çohu
të shkojmë!". Dhe u drejtuan nga qyteti
ku gjendej njeriu i Perëndisë. 11 Ndërsa
merrnin të përpjetën që të çon në qytet,
takuan rrugës dy vajza që kishin dalë për të
mbushur ujë dhe i pyetën ato: "Këtu është
shikuesi?". 12 Ato u përgjigjën duke thënë:
"Po, ja ku është pak përpara jush, nxitoni.
Sot erdhi në qytet, sepse sot populli duhet
të bëjë një flijim në vendin e lartë. 13 Sa të
hyni në qytet, do ta gjeni me siguri para se
të ngjitet në vendin e lartë për të ngrënë.
Populli nuk do të hajë deri sa ai të mbërrijë,
sepse ai ka për të bekuar flijimin; pastaj të
ftuarit do të fillojnë të hanë. Prandaj ngji-
tuni lart, sepse tani do ta gjeni". 14 Kështu
u ngjitën në qytet; ndërsa ata hynin në
qytet, Samueli dilte në drejtim të tyre për
t'u ngjitur në vendin e lartë. 15 Por një
ditë para arritjes së Saulit, Zoti e kishte
lajmëruar Samuelin duke thënë: 16 "Nesër
në këtë orë do të dërgoj një njeri nga
vendi i Beniaminit, dhe ti do ta vajosësh
si udhëheqës të popullit tim të Izraelit. Ai
do ta shpëtojë popullin tim nga duart e
Filistejve, sepse pashë mjerimin e popullit
tim, sepse britmat e tij arritën deri tek
unë". 17 Kur Samueli pa Saulin, Zoti i tha:
"Ky është njeriu për të cilin të fola; ai do
të mbretërojë mbi popullin tim". 18 Pastaj
Sauli iu afrua Samuelit në mes të portës dhe
i tha: "Tregomë të lutem, ku është shtëpia e
shikuesit". 19 Samueli iu përgjegj Saulit dhe
i tha: "Jam unë shikuesi. Ngjitu para meje
në kodër; sot do të hani me mua. Nesër në
mëngjes do të lë të shkosh dhe do të të tre-
goj tërë ato që ke në zemër. 20 Përsa u përket
gomarëve të tu që të kanë humbur tri ditë
më parë, mos u mërzit se i kanë gjetur.
E kujt i drejtohet gjithë dëshira e Izraelit,
veçse ty dhe tërë shtëpisë së atit tënd?".

[21] Sauli, duke u përgjegjur, tha: "A nuk jam
unë një Beniaminit, një nga fiset më të
vogla të Izraelit? Dhe familja ime a nuk
është, vallë më e vogla e gjithë familjeve të
fisit të Beniaminit? Pse më flet, pra, në këtë
mënyrë?". [22] Atëherë Samueli mori Saulin
dhe shërbëtorin e tij, i futi në sallë dhe i
uli në krye të tryezës të të ftuarve që ishin
rreth tridhjetë e pesë veta. [23] Pastaj Samueli
i tha gjellëbërësit: "Sill pjesën që të dhashë
dhe për të cilën të thashë: "Vëre mën-
janë"". [24] Gjellëbërësi mori atëherë kofshën
dhe atë që i ngjitej asaj, dhe ia vuri përpara
Saulit. Pastaj Samueli tha: "Ja, ajo që u
mbajt rezervë, u vu mënjanë për ty; haje
se është ruajtur apostafat për ty kur ftova
popullin". Kështu atë ditë Sauli hëngri
bashkë me Samuelin. [25] Pastaj zbritën nga
vendi i lartë në qytet dhe Samueli foli me
Saulin mbi taracë. [26] Të nesërmen u ngritën
herët, në të gdhirë. Samueli e thirri Saulin
në taracë, duke i thënë: "Çohu, dhe unë
do të lë të shkosh". Sauli u ngrit dhe që
të dy, ai dhe Samueli, dolën jashtë. [27] Kur
zbritën në periferi të qytetit, Samueli i tha
Saulit: "Thuaji shërbëtorit të kalojë para
nesh dhe të shkojë përpara, por ti ndalu një
çast, në mënyrë që të kem mundësi të të
njoftoj fjalën e Perëndisë".

10

[1] Atëherë Samueli mori një enë të vogël
me vaj dhe e derdhi mbi kokën e tij; pastaj
e puthi dhe tha: "A nuk të ka vajosur Zoti
si kreu i trashëgimisë së tij? [2] Sot, kur të
ikësh nga unë, do të gjesh dy njerëz pranë
varrit të Rakelës në kufirin e Beniaminit,
në Tseltsah. Ata do të thonë: Gomaret
që shkove të kërkosh u gjetën; tani yt atë
nuk shqetësohet për gomaret, por për ju,
dhe thotë: "Çfarë duhet të bëj për birin
tim?". [3] Pastaj ti do ta kalosh atë vend
dhe do të arrish në lisin e Taborit; aty
do të takosh tre njerëz që shkojnë për të
adhuruar Perëndinë në Bethel: njëri do të
mbajë tre keca, tjetri tri bukë dhe i treti një
calik me verë. [4] Ata do të të përshëndetin
dhe do të të japin dy bukë, që do t'i marrësh
nga duart e tyre. [5] Pastaj ti do të arrish në
kodrinën e Perëndisë, ku gjendet garnizoni
i Filistejve; dhe këtu, duke arritur në qytet,
do të takosh një grup profetësh që do të
zbresin nga vendi i lartë, të paraprirë nga
një harpë, një dajre, një fyell dhe një qeste,
dhe që do të bëjnë profeci. [6] Atëherë Fryma
e Zotit do të të ngarkojë të bësh profeci
me ta, dhe do të shndërrohesh në një njeri
tjetër. [7] Kur këto shenja do të realizohen,
bëj atë që rasti kërkon, sepse Perëndia
është me ty. [8] Pastaj ti do të zbresësh para
meje në Gilgal: dhe ja, unë do të zbres
te ti për të ofruar olokauste dhe për të
kryer flijime falenderimi. Ti do të presësh
shtatë ditë deri sa unë të vij te ti dhe të
të them çfarë duhet të bësh". [9] Sapo ktheu
kurrizin për të lënë Samuelin, Perëndia
ia ndërroi zemrën në një tjetër, dhe tërë
ato shenja u realizuan po atë ditë. [10] Sapo
arritën atje në kodër, një grup profetësh
i doli përpara; atëherë ai u ngarkua nga
Fryma e Perëndisë dhe filloi të bëjë profeci
në mes tyre. [11] Atëherë tërë ata që e kishin
njohur më parë, duke parë që profetizonte
bashkë me profetët, i thonin njerë tjetrit:
"Çfarë i ka ndodhur birit të Kishit? Është
edhe Sauli midis profetëve?". [12] Pastaj një
vendas u përgjegj, duke thënë: "Po kush
është ati i tyre?". Për këtë arësye u bë
proverb thënia: "Është edhe Sauli midis
prefetëve?". [13] Me të mbaruar profecitë,
Sauli u drejtua në vendin e lartë. [14] Pastaj
ungji i Saulit e pyeti atë dhe shërbëtorin
e tij: "Ku keni vajtur?". Ai u përgjegj:
"Të kërkojmë gomaret, por, duke parë se
nuk ishin, shkuam te Samueli". [15] Ungji i
Saulit shtoi: "Më trego, të lutem, çfarë ju
tha Samueli". [16] Kështu iu përgjegj Sauli
ungjit të tij: "Ai na siguroi që gomaret
i kishin gjetur". Por nuk tha asgjë lid-
hur me atë që Samueli kishte thënë për
mbretërinë. [17] Pastaj Samueli mblodhi pop-
ullin para Zotit në Mitspah, [18] dhe u tha
bijve të Izraelit: "Kështu thotë Zoti, Perën-
dia i Izraelit: "Unë e nxora Izraelin nga
Egjipti dhe ju çlirova nga duart e Egjiptasve
dhe nga duart e të gjitha mbretërve që
ju shtypnin". [19] Por sot ju keni hedhur
poshtë Perëndinë tuaj që ju ka shpëtuar
nga fatkeqësitë dhe mundimet tuaja dhe i
thoni: "Cakto një mbret mbi ne!". Pran-
daj paraqituni para Zotit sipas fiseve dhe
sipas mijëshëve". [20] Pastaj Samueli afroi
tërë fiset e Izraelit, dhe u zgjodh fisi i
Beniaminit. [21] Pas kësaj afroi fisin e Beni-
aminit sipas familjeve të tij dhe u zgjodh
familja e Matrit. Pastaj u zgjodh Sauli,

bir i Kishit; e kërkuan, por nuk e gjetën.
22 Atëherë u këshilluan përsëri me Zotin: "A
ndodhet tanimë këtu?". Zoti u përgjegj:
"Ja ku është fshehur midis bagazheve".
23 Vrapuan ta nxjerrin që andej; kështu ai u
paraqit para popullit, dhe ishte më i lartë
se gjithë njerëzit nga supi e lart. 24 Pastaj
Samueli i tha tërë popullit: "E shihni atë
që ka zgjedhur Zoti? Nuk ka asnjë si ai në
tërë popullin. Kështu tërë populli lëshoi
britma gëzimi dhe thirri: "Rroftë mbreti!".
25 Atëherë Samueli i paraqiti popullit të
drejtat e mbretërisë dhe i shkroi në një
libër, që vendosi përpara Zotit. Pas kësaj
Samueli ktheu tërë popullin, secili shkoi
në shtëpinë e tij. 26 Edhe Samueli shkoi
në shtëpinë e tij në Gibeah, dhe me të
shkuan njerëz trima, të cilëve Perëndia u
kish prekur zemrën. 27 Por disa njerëz që
nuk vlenin asgjë thanë: "Si mund të na
shpëtojë ky njeri?". Kështu e përçmuan
dhe nuk i bënë asnjë dhuratë. Por ai nuk
tha asnjë fjalë.

11

1 Pastaj Amoniti Nahash shkoi të ngrejë
kampin kundër Jabeshit të Galaadit.
Atëherë tërë ata të Jabeshit i thanë
Nahashit: "Lidh aleancë me ne dhe ne
do të të shërbejmë". 2 Amoniti Nahash iu
përgjegj kështu: "Unë do të bëj aleancë
me ju me këtë kusht: t'ju nxjerr syrin e
djathtë të gjithëve për të poshtëruar tërë
Izraelin. 3 Pleqtë e Jabeshit i thanë: "Na jep
shtatë ditë kohë që të dërgojmë lajmëtarë
në tërë territorin e Izraelit; dhe në qoftë
se nuk vjen asnjeri për të na shpëtuar, do
të dorëzohemi në duart e tua". 4 Kështu
lajmëtarët arritën në Gibeah të Saulit dhe
i njoftuan këto fjalë para popullit; atëherë
tërë populli ngriti zërin dhe qau. 5 Ndërkaq
Sauli po kthehej nga fshati pas qeve të
tij. Dhe Sauli tha: "Çfarë ka populli që
qan?". I njoftoi atëherë fjalët e njerëzve të
Jabeshit. 6 Me të dëgjuar këto fjalë, Fryma
e Perëndisë përfshiu Saulin, zemërimi i
të cilit u rrit me të madhe. 7 Ai mori një
pendë qesh, i preu qetë copë-copë dhe i
dërgoi në të gjithë territorin e Izraelit me
anë të lajmëtarëve, duke thënë: "Kështu
do të trajtohen qetë, e atij që nuk do të
ndjekë Saulin dhe Samuelin". Tmerri i
Zotit zuri popullin dhe ai u ngrit si një
njeri i vetëm. 8 Sauli i kaloi në revistë në
Bezek, dhe ishin treqind mijë bij të Izraelit
dhe tridhjetë mijë burra të Judës. 9 Pastaj
u thanë lajmëtarëve që kishin ardhur:
"Kështu do t'u thoni njerëzve të Jabeshit
nga Galaadi: "Nesër, kur dielli të fillojë
të ngrohë, do të çliroheni"". Lajmëtarët
shkuan t'ua njoftojnë këtë njerëzve të
Jabeshit, të cilët u gëzuan. 10 Atëherë
njerëzit e Jabeshit u thanë Amonitëve:
"Nesër do të vimë tek ju dhe do të bëni
ç'të doni me ne". 11 Të nesërmen, Sauli e
ndau popullin në tre grupe, të cilët hynë në
mes të kampit armik para mëngjesit dhe i
grinë Amonitët deri në zheg të ditës. Ata
që shpëtuan u shpërndanë dhe nuk mbetën
as dy veta bashkë. 12 Populli i tha atëherë
Samuelit: "Kush ka thënë: "A duhet të
mbretërojë Sauli mbi ne?". Na i jepni këta
njerëz dhe ne do t'i vrasim". 13 Por Sauli u
përgjegj: "Asnjeri nuk do të vritet në këtë
ditë, sepse sot Zoti ka realizuar një çlirim
të madh në Izrael". 14 Pastaj Samueli i tha
popullit: "Ejani, shkojmë në Gilgal dhe aty
ta përtërijmë mbretërinë". 15 Kështu tërë
populli shkoi në Gilgal dhe aty përpara
Zotit në Gilgal e caktuan Saulin mbret. Aty
përpara Zotit ofruan flijime falenderimi;
dhe po aty Sauli dhe tërë njerëzit e Izraelit
u gëzuan shumë.

12

1 Atëherë Samueli i tha tërë Izraelit: "Ja,
unë ju dëgjova për të gjitha ato që më thatë
dhe vura një mbret mbi ju. 2 Dhe tani ja,
mbreti që do të shkojë para jush. Unë
tashmë jam plak dhe i thinjur, dhe bijtë e
mij janë midis jush, unë kam ecur para jush
qysh nga rinia ime deri më sot. 3 Ja ku jam,
dëshmoni kundër meje përpara Zotit dhe
përpara atij që është vajosur: Kujt i kam
marrë kaun? Kujt i kam marrë gomarin?
Kujt i kam ngrënë hakun? Cilin kam shty-
pur? Nga duart e kujt kam pranuar ndonjë
dhuratë që më ka zënë sytë? Unë do t'jua
kthej". 4 Ata iu përgjegjën: "Ti nuk na ke
ngrënë hakun, nuk na ke shtypur dhe nuk
ke marrë asgjë nga duart e askujt". 5 Ai u
tha atyre: "Zoti është dëshmitar kundër
jush dhe i vajosuri i tij është dëshmitar
në këtë ditë, që nuk gjetët asgjë në duart
e mia". Ata iu përgjegjën: "Po, ai është
dëshmitar!". 6 Atëherë Samueli i tha pop-
ullit: "Është Zoti që i vendosi Moisiun dhe

Aaronin, dhe që i nxori etërit tuaj nga
Egjipti. 7 Prandaj paraqituni që unë të kem
mundësi para Zotit të vë në dukje bashkë
me ju veprat e drejta që Zoti ka kryer për
ju dhe për etërit tuaj. 8 Pas vajtjes së Jako-
bit në Egjipt dhe mbas thirrjeve të etërve
tuaj drejtuar Zotit, Zoti dërgoi Moisiun dhe
Aaronin që i nxorën etërit tuaj nga Egjipti
dhe i bëri të banojnë në këtë vend. 9 Por
ata e harruan Zotin, Perëndinë e tyre, dhe
ai i shiti në duart e Siseras, komandantit
të ushtrisë së Hatsorit, dhe në pushtetin e
Filistejve dhe të mbretit të Moabit, të cilët
u shpallën luftë atyre. 10 Atëherë i thirrën
Zotit dhe i thanë: "Kemi mëkatuar, sepse
kemi braktisur Zotin dhe u kemi shërbyer
Baalëve dhe Ashtarothëve; por tani na çliro
nga duart e armiqve tanë dhe ne do të të
shërbejmë ty". 11 Dhe kështu Zoti dërgoi
Jerubaalin, Bedanin, Jeftin dhe Samuelin,
dhe ju çliroi nga duart e armiqve tuaj që
ndodheshin rreth e rrotull, dhe ju jetuat në
siguri. 12 Por kur patë që Nabashi, mbret
i bijve të Amonit, filloi të lëvizë kundër
jush, më thatë: "Jo, një mbret duhet të
sundojë mbi ne", pikërisht kur Zoti, Perën-
dia juaj, ishte mbreti juaj. 13 Ky është, pra,
mbreti që keni zgjedhur dhe keni kërkuar;
ja, Zoti ka vënë një mbret mbi ju. 14 Në
qoftë se keni frikë nga Zoti, i shërbeni dhe
dëgjoni zërin e tij, dhe nuk ngrini krye
kundër urdhërimeve të Zotit, atëherë ju
dhe mbreti që mbretëron mbi ju do të
ndiqni Zotin, Perëndinë tuaj. 15 Por në rast
se nuk i bindeni zërit të Zotit dhe kundër-
shtoni urdhërimet e tij, atëherë dora e Zotit
do të ngrihet kundër jush, ashtu si është
ngritur kundër etërve tuaj. 16 Prandaj tani
ndaluni dhe shikoni këtë gjë të madhe që
Zoti do të bëjë para syve tuaj. 17 A nuk
jemi vallë në kohën e korrjes së grurit?
Unë do të kërkoj ndihmën e Zotit dhe ai
do të dërgojë bubullima dhe shi; kështu do
të kuptoni dhe do të shihni se e keqja që
keni bërë duke kërkuar një mbret për ju,
është e madhe në sytë e Zotit". 18 Atëherë
Samueli kërkoi ndihmën e Zotit dhe ai
dërgoi atë ditë bubullima dhe shi; dhe tërë
populli pati një frikë të madhe nga Zoti
dhe nga Samueli. 19 Pastaj tërë populli i tha
Samuelit: "Lutju Zotit, Perëndisë tënd, për
shërbëtorët e tu, që të mos vdesin, sepse
tërë mëkateve tona u kemi shtuar të keqen
e kërkimit të një mbreti për ne". 20 Samueli
iu përgjegj popullit: "Mos u frikësoni; edhe
se keni bërë gjithë këtë të keqe, mos lini
së ndjekuri Zotin, por shërbejini Zotit me
të gjithë zemrën tuaj. 21 Mos u largoni për
të ndjekur gjëra të kota, që nuk vlejnë as
çlirojnë, sepse janë gjëra të kota. 22 Sepse
Zoti nuk do ta braktisë popullin e tij, për hir
të tij të madh, sepse i pëlqeu Zotit t'ju bëjë
popullin e vet. 23 Sa për mua, mos ndodhtë
kurrë që unë të mëkatoj kundër Zotit duke
hequr dorë nga lutjet për ju; përkundrazi,
do t'ju tregoj rrugën e mirë dhe të drejtë.
24 Vetëm kini frikë nga Zoti dhe i shër-
beni besnikërisht me gjithë zemër; mbani
parasysh gjërat e mëdha që ka bërë për ju.
25 Por në rast se vazhdoni të bëni të keqen, si
ju ashtu dhe mbreti juaj do të flakeni tutje".

13

1 Sauli ishte tridhjetë vjeç kur filloi të
mbretërojë; dhe mbasi mbretëroi dy vjet
mbi Izraelin, 2 ai zgjodhi tre mijë ushtarë
të Izraelit: dy mijë rrinin me të në Mik-
mash dhe në krahinën malore të Betelit;
dhe një mijë me Jonathanin në Gibeah të
Beniaminit; e ktheu prapa pjesën tjetër
të popullit, secili shkoi në çadrën e vet.
3 Jonathani e mundi garnizonin e Filistejve
që ndodhej në Geba, dhe Filistejtë e më-
suan këtë ngjarje; Atëherë Sauli urdhëroi
që t'u binin borive në tërë vendin, duke
thënë: "Le ta dijnë Hebrenjtë!". 4 Dhe
në tëtë Izraelin filluan të thonë: "Sauli
mundi garnizonin e Filistejve dhe Izraeli
tani urrehet nga Filistejtë". Kështu populli
u thirr në Gilgal për të shkuar pas Saulit.
5 Edhe Filistejtë u mblodhën për të luftuar
kundër Izraelit, me tridhjetë mijë qerre,
gjashtë mijë kalorës dhe shumë njerëz, si
rëra në bregun e detit. Ata u nisën pra, dhe
u vendosën në Mikmash, në lindje të Beth-
Avenit. 6 Kur Izraelitët e panë se ishin në
rrezik (pse populli u gjend ngushtë), u fshe-
hën në shpella, në gëmusha, ndër shkëm-
binj, në guva dhe në hauze. 7 Disa Hebrenj
kaluan Jordanin për të vajtur në vendin e
Gadit dhe të Galaadit. Sauli ishte akoma në
Gilgal dhe tërë populli shkonte pas tij duke
u dridhur. 8 Ai priti shtatë ditë simbas kohës
së caktuar nga Samueli; por Samueli nuk
po vinte në Gilgal dhe populli kishte filluar
të shpërndahej larg tij. 9 Atëherë Sauli tha:

"Më sillni olokaustin dhe flijimet e falen-
derimit". Pastaj ofroi olokaustin. [10] Sapo
kishte mbaruar së ofruari olokaustin, kur
erdhi Samueli; dhe Sauli i doli përpara për
ta përshëndetur. [11] Por Samueli i tha: "Çfarë
bëre kështu?". Sauli u përgjegj: "Kur pashë
që populli po shpërndahej larg meje, që
ti nuk kishe arritur ditën e caktuar dhe
që Filistejtë po mblidheshin në Mikmash,
thashë me vete: [12] "Tani Filistejtë do të më
sulen në Gilgal dhe unë akoma nuk i jam
lutur Zotit". Prandaj e mblodha veten dhe
ofrova olokastin". [13] Atëherë Samueli i tha
Saulit: "Ti ke vepruar pa mend; nuk ke
respektuar urdhërimin që Zoti, Perëndia
yt, të kishte dhënë. Në fakt Zoti do të ven-
doste për gjithnjë mbretërinë tënde mbi
Izraelin. [14] Tani përkundrazi mbretëria jote
nuk ka për të vazhduar, Zoti ka kërkuar
një njeri simbas zemrës së tij, dhe Zoti e
ka caktuar princ të populli të tij, sepse
ti nuk ke respektuar atë që Zoti të pati
urdhëruar". [15] Pastaj Samueli u ngrit dhe
u ngjit nga Gilgali në Gibeah të Beniaminit,
dhe Sauli kaloi në revistë popullin që gjen-
dej me të; ishin rreth gjashtë qind veta.
[16] Sauli, Jonathani, bir i tij, dhe njerëzit që
mbetën me ta qëndruan në Gibeah të Be-
niaminit, ndërsa Filistejtë ishin vendosur
në Mikmash. [17] Pastaj nga kampi i Filistejve
dolën disa cuba, të ndarë në tri grupe: njeri
grup mori udhën në drejtim të Ofrahut,
drejt vendit të Shualit; [18] një grup tjetër u
fut në rrugën e Beth-Horonit; grupi i tretë
mori rrugën e kufirit që sundon luginën e
Tseboimit, në drejtim të shkretëtirës. [19] Në
tërë vendin e Izraelit nuk gjeje as edhe
një kovaç, sepse Filistejtë thonin: "Hebren-
jtë të mos prodhojnë shpata ose shtiza".
[20] Kështu tërë Izraelitët shkonin te Filistejtë
për të mprehur kush plorin, kush sëpatën,
kush belin. [21] Çmimi për mprehje ishte një
pim për belin, për sëpatën, për sfurkun, për
rregullimin e hostenëve. [22] Kështu ditën e
betejës nuk shihje as shpatë, as shtizë në
duart e tërë njeëzve që ishin me Saulin dhe
me Jonathanin, ato i kishin vetëm Sauli dhe
Jonathani, bir i tij. [23] Garnizoni i Filistejve
doli pastaj dhe u drejtua nga qafa e Mik-
mashit.

14

[1] Një ditë ndodhi që Jonathani, bir i
Saulit, i tha shqyrtarit të tij të ri: "Eja,
shkojmë drejt pozicioneve të Filistejve, që
ndodhen në anën tjetër". Por nuk i tha
asgjë të atit. [2] Sauli rrinte atëherë në
skajin e Gibeahut nën shegën që është në
Migron, dhe njerëzit që ishin me të arrinin
në rreth gjashtë qind veta. [3] Ahijahu, bir
i Ahitubit, vëllai i Ikabodit, birit të Fine-
hasit, birit të Elit, prift i Zotit, në Shiloh
kishte veshur efodin. Por populli nuk e
dinte që Jonathani kishte ikur. [4] Ndërmjet
kalimeve nëpër të cilat Jonathani kërkonte
të arrinte në pozicionin e Filistejve, kishte
një shkëmb që ngrihej nga një anë dhe një
shkëmb që ngrihej nga ana tjetër; njëri
quhej Botsets dhe tjetri Seneh. [5] Njeri nga
shkëmbinjtë ngrihej në veri, përballë Mik-
mashit dhe tjetri në jug, përballë Gibeahut.
[6] Jonathani i tha shqyrtarit të ri: "Eja,
shkojmë drejt pozicioneve të këtyre të par-
rethprerëve; ndofta Zoti ka për të vepruar
në favorin tonë, sepse asgjë nuk e pengon
Zotin të sigurojë shpëtimin me shumë ose
me pak njerëz". [7] Shqyrtari i tij iu përgjegj:
"Bëj ç'ke për zemër; shko përpara; jam
gati të shkoj me ty ku ta dëshirojë zemra
jote". [8] Atëherë Jonathani tha: "Ja, ne do
të shkojmë drejt atyre njerëzve dhe do t'i
bëjmë që të na shohin. [9] Po të na thonë:
"Ndaluni deri sa t'ju arrijmë", ne do të
qëndrojmë në vend dhe nuk do të shkojmë
tek ata; [10] por në rast se na thonë: "Ejani te
ne", ne do të shkojmë, sepse Zoti i ka dhënë
në duart tona; dhe kjo do të na shërbejë
si shenjë". [11] Kështu të dy u panë nga gar-
nizoni i Filistejve; dhe Filistejtë thanë: "Ja
Hebrenjtë që po dalin nga shpellat ku ishin
fshehur!". [12] Pastaj njerëzit e garnizonit iu
kthyen Jonathanit dhe shqyrtarit të tij dhe
thanë: "Ejani te ne se kemi diçka për t'ju
thënë". Atëherë Jonathani i tha shqyrtarit
të tij: "Eja pas meje, sepse Zoti i ka dhënë
në duart e Izraelit". [13] Jonathani u ngjit
duke u kacavarur me duar dhe me këmbë, i
ndjekur nga shqyrtari i tij. Filistejtë binin
përpara Jonathanit, dhe shqyrtari pas tij
i vriste. [14] Kjo qe masakra e parë e kryer
nga Jonathani dhe nga shqyrtari i tij; në
të humbën jetën rreth njëzet veta, në një
sipërfaqe prej rreth gjysmë jugeri tokë.
[15] Tmerri u përhap në kamp, në fshatra
dhe në gjithë popullin; edhe garnizoni dhe
cubat u trembën gjithashtu; bile edhe toka
u drodh dhe u shndërrua kështu në një

llahtarë të Perëndisë. 16 Rojet e Saulit në
Gibeah të Beniaminit vështruan dhe panë
që turma po shpërndahej dhe po ikte sa
andej këtej. 17 Atëherë Sauli u tha njerëzve
që ishin me të: "Bëni apelin për të parë
se kush ka ikur nga ne". U bë apeli, dhe
ja, mungonin Jonathani dhe shqyrtari i
tij. 18 Atëherë Sauli i tha Ahijaut: "Afroje
arkën e Perëndisë!" (sepse në atë kohë
arka e Perëndisë ishte me bijtë e Izraelit).
19 Ndërsa Sauli fliste me priftin, rrëmuja
në kampin e Filistejve vazhdonte të shto-
hej; kështu Sauli i tha priftit: "Hiqe dorën
tënde!". 20 Pastaj Sauli dhe tërë populli që
ishte me të u mblodhën dhe lëvizën drejt
vendit të betejës; dhe ja që shpata e secilit
drejtohej kundër shokut të tij dhe rrëmuja
ishte shumë e madhe. 21 Vetë Hebrenjtë, të
cilët prej pak kohe gjendeshin me Filistejtë
dhe ishin ngjitur bashkë me ta në kamp nga
krahina përreth, u bashkuan me Izraelitët
që ishin me Saulin dhe Jonathanin. 22 Po
kështu tërë Izraelitët që ishin fshehur në
zonën malore të Efraimit, kur mësuan që
Filistejtë po ia mbathnin, filluan edhe ata
t'i ndjekin duke marrë pjesë në betejë.
23 Kështu atë ditë Zoti e shpëtoi Izraelin dhe
beteja u shtri deri në Beth-Aven. 24 Por
atë ditë njerëzit e Izraelit ishin të rraska-
pitur, sepse Sauli e kishte vënë popullin
të betohej: "I mallkuar qoftë ai që do të
prekë ushqim para mbrëmjes, para se të
hakmerrem me armiqtë e mi". 25 Tërë pop-
ulli hyri në një pyll, ku kishte mjaltë për
tokë. 26 Me të hyrë populli në pyll, ai pa
mjaltin që kullonte; por askush nuk e çoi
dorën në gojë, sepse populli kishte frikë
nga betimi që kishte bërë. 27 Por Jonathani
nuk e kishte dëgjuar atin e tij kur ai e
kishte vënë popullin të betohej; prandaj
zgjati majën e bastunit që kishte në dorë,
e ngjeu në hojet e mjaltit dhe e çoi në gojë;
kështu shikimi i tij u bë më i qartë. 28 Njeri
nga populli mori fjalën dhe tha: "Ati yt e
ka vënë enkas popullin ta bëjë këtë betim,
duke thënë: "Mallkuar qoftë ai njeri që do
të prekë ushqim sot", megjithëse populli
ishte i rraskapitur". 29 Atëherë Jonathani
tha: "Ati im i solli dëm vendit; unë shijova
pak nga ky mjaltë dhe shikimi im u bë më i
qartë. 30 Sa më mirë do të kishte qenë sikur
populli të kishte ngrënë sot lirisht plaçkën
që gjeti te armiqtë! A nuk do të kishte pasur
një masakër më të madhe të Filistejve?".
31 Po atë ditë ata i mundën Filistejtë nga
Mikmashi deri në Aijalon, por populli ishte
tepër i lodhur. 32 Kështu populli u hodh
mbi plaçkën, rrëmbeu dele, lopë dhe viça
dhe i theri për tokë; dhe populli i hëngri
me gjithë gjakun e tyre. 33 Këtë ia treguan
Saulit dhe i thanë: "Ja, populli po mëka-
ton kundër Zotit duke ngrënë mish me
gjithë gjakun". Ai tha: "Ju keni kryer një
shkelje; rrukullisni menjëherë një gur të
madh pranë meje". 34 Pastaj Sauli urdhëroi:
"Shpërndahuni midis popullit dhe i thoni:
"Secili të sjellë këtu tek unë lopën dhe de-
len e tij; i therrni këtu dhe pastaj i hani, por
mos mëkatoni ndaj Zotit, duke ngrënë mish
me gjithë gjakun e tij!". Kështu gjithkush
nga populli solli me vete lopën e tij dhe e
theri në atë vend. 35 Sauli ndërtoi pastaj një
altar kushtuar Zotit; ky ishte altar i parë
që ai i ndërtoi Zotit. 36 Pastaj Sauli tha:
"Të zbresim natën për të ndjekur Filistejtë
dhe t'i zhveshim deri në dritën e mëngjesit;
dhe të mos lëmë asnjë prej tyre të gjallë".
Populli u përgjegj: "Vepro si të të duket më
37 Kështu Sauli e pyeti Perëndinë: "A duhet
të zbres për të ndjekur Filistejtë? A do t'i
lësh në duart e Izraelit?". Por Perëndia nuk
dha asnjë përgjigje. 38 Atëherë Sauli tha:
"Afrohuni këtu, ju gjithë krerë të popullit,
pranoni dhe shikoni mëkatin e kryer sot,
39 sepse, ashtu siç është e vërtetë që Zoti,
shpëtimtari i Izraelit, jeton edhe sikur të
gjendej te Jonathani, biri im, ai duhet të
vdesë". Por asnjeri nga tërë populli nuk
iu përgjegj atij. 40 Atëherë ai i tha gjithë
Izraelit: "Ju qëndroni në një anë, dhe unë
dhe biri im Jonathan do të qëndrojmë nga
ana tjetër". Populli iu përgjegj Saulit: "Bëj
atë që të duket më mirë". 41 Prandaj Sauli
i tha Zotit: "O Perëndi i Izraelit, na jep
përgjigjen e drejtë". Kështu u caktuan
Jonathani dhe Sauli dhe populli jo. 42 Pastaj
Sauli tha: "Hidhni short midis meje dhe
Jonathanit, birit tim". Kështu u caktua
Jonathani. 43 Atëherë Sauli i tha Jonathanit:
"Më trego ç'ke bërë". Jonathani i tha: "Kam
provuar pak mjaltë me majën e bastunit
që kisha në dorë; ja, ku jam, kam për të
vdekur!". 44 Sauli tha: "Perëndia e bëftë
këtë dhe bile më keq, sepse ti ke për të
vdekur me siguri, o Jonathan!". 45 Po populli
i tha Saulit: "A duhet të vdesë Jonathani që

ka sjellë këtë çlirim të madh në Izrael? Mos
ndodhtë kurrë! Ashtu siç është e vërtetë
që Zoti jeton, nuk ka për të rënë në tokë as
edhe një fije floku nga koka e tij, sepse sot ai
ka vepruar bashkë me Perëndinë"! Kështu
populli e shpëtoi Jonathanin dhe ai nuk
vdiq. 46 Pastaj Sauli u kthye nga ndjekja e
Filistejve dhe Filistejtë u kthyen në vendin
e tyre. 47 Kështu Sauli e forcoi mbretërinë
e Izraelit dhe luftoi kundër gjithë armiqve
që ndodheshin rreth e qark: Moabit, bijve
të Amonit, Edomit, mbretërve të Tsobahut
dhe Filistejve; ai korrte fitore nga çdo
anë që të kthehej. 48 Kreu vepra trimërie,
mundi Amalekitët dhe çliroi nga duart e
atyre që e plaçkitnin. 49 Bijtë e Saulit ishin
Jonathani, Jishuji dhe Malkishuahu; dy bi-
jat e tij quheshin Merab, më e madhja,
dhe Mikal më e vogla. 50 E shoqja e Saulit
quhej Ahinoam, ishe bija e Ahimaazit; emri
i komandantit të ushtrisë së tij ishte Abner,
bir i Nrerit, ungji i Saulit. 51 Kishi, ati i Saulit,
dhe Neri, ati i Abnerit, ishin bijtë e Abielit.
52 Gjatë gjithë jetës së Saulit pati një luftë të
pamëshirshme kundër Filistejve; çdo njeri
të fortë dhe çdo të ri trim që Sauli shikonte,
i merrte me vete.

15

1 Pastaj Samueli i tha Saulit: "Zoti më ka
dërguar që të të vajos mbret mbi popullin
tënd, mbi Izraelin; tani dëgjo fjalët e Zotit.
2 Kështu thotë Zoti i ushtrive: Unë do ta
dënoj Amalekun për atë që i bëri Izraelit
kur i preu rrugën, ndërsa po dilte nga
Egjipti. 3 Tani shko, godit Amalekun dhe
cakto shfarosjen e të gjitha gjërave që ai
ka pa pasur fare mëshirë për të, por vrit
burra dhe gra, fëmijë dhe foshnja gjiri,
lopë e dhen, deve dhe gomarë". 4 Sauli
thirri popullin dhe kaloi në parakalim në
Telaim; dyqind mijë këmbësorë dhe dhjetë
mijë njerëz të Judës. 5 Sauli erdhi në
qytetin e Amalekut dhe zuri pritë në lugi-
në. 6 pastaj Sauli u tha Kenejve: "Shkoni,
tërhiquni, dilni jashtë Amalekitëve, që të
mos ju shkatërrojë bashkë me ta, sepse ju
u treguat të mëshirshëm me të gjithë bijtë
e Izraelit kur po dilnin nga Egjipti". Kështu
Kenejtë u tërhoqën nga radhët e Amalek-
itëve. 7 Sauli i mundi Amalekitët nga Hav-
ilahu deri në Shur, që ndodhet përballë
Egjiptit. 8 Ai e zuri të gjallë Agagun, mbretin
e Amalekitëve, dhe vendosi shfarosjen e
të gjithë popullit, duke i vrarë me shpatë.
9 Por Sauli dhe populli kursyen Agagun dhe
pjesën më të mirë të deleve dhe të lopëve,
të kafshëve të majme, të qengjave dhe të
kafshëve më të mira, duke mos vendosur
shkatërrimin e tyre; por vendosën zhduk-
jen e tërë sendeve që ishin të një cilësie të
dobët dhe pa asnjë vlerë. 10 Atëherë fjala
e Zotit iu drejtua Samuelit, duke i thënë:
11 "Unë jam penduar që e kam bërë Saulin
mbret, sepse ai është larguar nga unë dhe
nuk ka zbatuar urdhërat e mia". Samueli
u trishtua dhe i klithi tërë natën Zotit.
12 Në mëngjes herët Samueli u ngrit për t'i
dalë përpara Saulit; por erdhën t'i thonë
Samuelit: "Sauli ka shkuar në Karmel, dhe
i ka ngritur vetes një monument; pas-
taj është kthyer duke kaluar tutje dhe ka
zbritur në Gilgal". 13 Atëherë Samueli shkoi
te Sauli dhe ky i tha: "Qofsha i bekuar
nga Zoti! Unë e kam zbatuar urdhrin e
Zotit". 14 Por Samueli tha: "Ç'është kjo
blegërimë dhensh që më vjen në vesh dhe
kjo pëllitje lopësh që po dëgjoj?". 15 Sauli
u përgjegj: "Këto janë kafshë që ua kemi
marrë Amalekitëve, sepse populli kurseu
pjesën më të mirë të deleve dhe të lopëve
për t'i ofruar si flijime Zotit, Perëndisë
tënd; por pjesën tjetër e kemi caktuar të
shfaroset". 16 Atëherë Samueli i tha Saulit:
"Mjaft! Unë do të të tregoj atë që më tha
Zoti sonte!". Sauli i tha "Folë". 17 Kështu
Samueli tha: "A nuk është vallë e vërtetë që
kur ishe i vogël në sytë e tu ishe bërë kreu
i fiseve të Izraelit, dhe që Zoti të ka vajosur
mbret të Izraelit? 18 Zoti të kishte ngarkuar
një mision, duke thënë: "Shko, vendos sh-
farosjen e mëkatarëve Amalekitë dhe lufto
kundër tyre deri sa të shfarosen". 19 Pse,
pra, nuk iu binde zërit të Zotit, por u hodhe
mbi plaçkën dhe bëre atë që është e keqe
në sytë e Zotit?". 20 Sauli i tha Samuelit:
"Por unë iu binda zërit të Zotit, plotësova
misionin që Zoti më kishte ngarkuar, solla
Agagun, mbretin e Amalekut, dhe caktova
për shfarosje Amalekitët. 21 Por populli
mori gjërat më të mira që duhet të ishin sh-
farosur, për t'i bërë flijime Zotit, Perëndisë
tënd, në Gilgal". 22 Samueli i tha: "Ndoshta
i pëlqejnë Zotit olokaustet dhe flijimet si
bindje ndaj zërit të Zotit? Ja, bindja është
më e mirë se flijimi; dhe të dëgjosh me

kujdes është më mirë se dhjami i deshve.
23 Sepse rebelimi është si mëkati i shortarisë
dhe kryeneçësia është si kulti i idhujve dhe
i perëndive shtëpiake. Duke qenë se ke
hedhur poshtë fjalën e Zotit, edhe ai të ka
hedhur poshtë si mbret". 24 Atëherë Sauli
i tha Samuelit: "Kam mëkatuar sepse kam
shkelur urdhrin e Zotit dhe fjalët e tua,
dhe kjo sepse kisha frikë nga populli dhe
dëgjova zërin e tij. 25 Por tani, të lutem,
falma mëkatin tim dhe kthehu me mua, që
unë të mund të bie përmbys para Zotit".
26 Por Samueli iu përgjegj Saulit: "Unë nuk
do të kthehem me ty, sepse ke hedhur
poshtë fjalën e Zotit dhe Zoti të ka hedhur
poshtë ty, që ti të mos jesh më mbret mbi
Izraelin". 27 Ndërsa Samueli po kthehej
për të ikur, Sauli i kapi skajin e mantelit
të tij që u gris. 28 Atëherë Samueli i tha:
"Zoti hoqi sot nga duart e tua mbretërinë
e Izraelit dhe ia dha një tjetri, që është më
i mirë se ti. 29 Lavdia e Izraelit nuk do të
gënjejë, dhe nuk do të pendohet, sepse ai
nuk është njeri që pendohet". 30 Atëherë
Sauli tha: "Kam mëkatuar, por tani më
ndero, të lutem, para pleqve të popullit
tim dhe përpara Izraelit; kthehu me mua,
që të bie përmbys përpara Zotit, Perëndisë
tënd". 31 Kështu Samueli u kthye me Saulin,
dhe Sauli ra përmbys përpara Zotit. 32 Pastaj
Samueli tha: "Më sillni Agagun, mbretin
e Amalekitëve". Agagu shkoi tek ai me
qejf. Agagu thoshte: "Me siguri hidhërimi i
vdekjes ka kaluar". 33 Samueli i tha: "Ashtu
si shpata i la pa fëmijë gratë, kështu edhe
nëna jote do të mbetet pa të birin midis
grave". Pastaj Samueli e preu copë-copë
Agagun përpara Zotit në Gilgal. 34 Pastaj
Samueli shkoi në Ramah dhe Sauli shkoi në
shtëpinë e tij, në Gibeahun e tij. 35 Samueli
nuk shkoi për ta parë më Saulin deri ditën e
vdekjes së tij, sepse Samueli mbante zi për
Saulin; dhe Zoti u pendua që e kishte bërë
Saulin mbret të Izraelit.

16

1 Zoti i tha Samuelit: "Deri kur do të
mbash zi për Saulin, kurse unë e kam hed-
hur poshtë që mos mbretërojë mbi Izrael?
Mbushe me vaj bririn tënd dhe nisu; po të
dërgoj tek Isai, Betlemiti, sepse kam zgjed-
hur një mbret midis bijve të tij". 2 Samueli
u përgjigj: "Si mund të shkoj? Sauli ka për
ta mësuar dhe do të më vrasë". Zoti tha:
"Do të marësh me vete një mëshqerre dhe
do të thuash: "Kam ardhur për t'i ofruar
një flijim Zotit". 3 Do të ftosh Isain në
ceremoninë e flijimit, unë do të të tregoj
atë që duhet të bësh, dhe ti ke për të
vajosur atë që do të të them unë". 4 Kështu
Samueli bëri atë që i kishte thënë Zoti dhe
shkoi në Betlem; pleqtë e qytetit i dolën
përpara duke u dridhur dhe i thanë: "Po na
vjen në mënyrë paqësore?". 5 Ai u përgjegj
"Vij në mënyrë paqësore; kam ardhur për
t'i ofruar një flijim Zotit; pastrohuni dhe
ejani me mua në flijim". Vuri të pastrohen
edhe Isain dhe bijtë e tij dhe i ftoi në
flijim. 6 Kur ata arritën, ai ia vuri syrin
Eliabit dhe tha: "Me siguri i vajosuri i Zotit
është para tij". 7 Por Zoti i tha Samuelit:
"Mos ia shiko as pamjen as shtatgjatësinë,
sepse unë e kam refuzuar, sepse Zoti nuk
shikon si shikon njeriu, njeriu shikon pam-
jen, kurse Zoti shikon zemrën". 8 Atëherë
Isai thirri Abinadabin dhe e bëri të kalojë
përpara Samuelit; por Samueli tha: "Zoti
nuk zgjodhi as këtë". 9 Pastaj Isai bëri të
kalojë Shamahu, por Samueli tha: "Zoti
nuk zgjodhi as këtë". 10 Kështu Isai bëri
të kalojnë shtatë nga bijtë e tij përpara
Samuelit; por Samueli i tha Isait: "Zoti nuk
zgjodhi asnjë prej tyre". 11 Pastaj Samueli
i tha Isait: "A janë këtu tërë bijtë e tu?".
Ai u përgjigj: "Mungon më i riu që tani
është duke kullotur delet". Samueli i tha
Isait: "Dërgo ta sjellin, sepse nuk do të
shtrohemi në tryezë para se ai të vijë këtu".
12 Atëherë ai dërgoi njerëz ta marrin. Davidi
ishte kuqalash, me sy të bukur dhe pamje
të hijshme. Dhe Zoti tha: "Ngrihu, vajose
se ai është". 13 Atëherë Samueli mori bririn
e vajit dhe e vajosi para vëllezërve të tij;
që nga ajo ditë Fryma e Zotit zbriti te
Davidi. Pastaj Samueli u ngrit dhe shkoi në
Ramah. 14 Fryma e Zotit ishte larguar nga
Sauli dhe një frym i keq e terrorizonte nga
ana e Zotit. 15 Shërbëtorët e Saulit i thanë
"Ja, një frym i keq të shqetëson nga ana
e Perëndisë. 16 Zoti ynë të urdhërojë, pra,
që shërbëtorët e tu që rrinë përpara teje
të gjejnë një njeri që i bie mirë harpës; kur
pastaj fryma e keq nga ana e Perëndisë do
të të zotërojë, ai do t'i bjerë harpës dhe
ti do ta ndjesh veten mirë". 17 Sauli u tha
shërbëtorëve të tij: "Më gjeni një njeri që
i bie mirë dhe ma sillni". 18 Atëherë një nga

shërbëtorët filloi të thotë: Ja, unë pashë një
nga bijtë e Isait, Betlemitit, që i bie mirë
dhe që është një njeri i fortë dhe trim, i
shkathët në luftim, gojëtar i hijshëm; dhe
Zoti është me të". [19] Sauli, pra, i dërgoi
lajmëtarë Isait për t'i thënë: "Më dërgo
birin tënd Davidin, që është me kopenë".
[20] Atëherë Isai mori një gomar të ngarkuar
me bukë, një calik me verë, një kec dhe
ia dërgoi Saulit me anë të Davidit, birit
të tij. [21] Davidi arriti te Sauli dhe hyri në
shërbim të tij; Saulit i hyri në zemër dhe
e bëri shqyrtar të tij. [22] Sauli dërgoi pastaj
t'i thonë Isait: "Të lutem, lëre Davidin në
shërbimin tim, sepse ai gëzon hirin tim".
[23] Kur fryma e keq nga ana e Perëndisë
sundonte mbi Saulin, Davidi merrte harpën
dhe i binte; atëherë Sauli e ndjente veten
të qetësuar dhe më mirë dhe fryma e keqe
largohej prej tij.

17

[1] Filistejtë i mblodhën trupat e tyre për
luftë; u mblodhën në Sokoh, që është pronë
e Judës, dhe e ngritën kampin e tyre në
Efes-Damim midis Sokohut dhe Azekahut.
[2] Edhe Sauli dhe njerëzit e Izraelit u mblod-
hën dhe e ngritën kampin e tyre në luginën
e Terebintos, dhe u rreshtuan për betejë
kundër Filistejve. [3] Filistejtë ndodheshin në
mal nga një anë dhe Izraeli ishte në mal nga
ana tjetër, dhe midis tyre ndodhej lugina.
[4] Nga kampi i Filistejve doli një kampion i
quajtur Goliath, nga Gathi, i lartë gjashtë
kubitë dhe një pëllëmbë. [5] Kishte në kokë
një helmetë prej bronzi, ishte veshur me
një parzmore, pesha e të cilit ishte pesë
mijë sikla bronzi; [6] në këmbë kishte këm-
bore prej bronzi dhe mbi sup mbante një
ushtë prej hekuri. [7] Maja e ushtës së tij ishte
si shuli i një endësi dhe peshonte gjashtë
qind sikla argjendi: para tij ecte shqytari
i tij. [8] Ai u ndal dhe u thirri grupeve të
ushtarëve të Izraelit: "Pse keni dalë për t'u
radhitur në formacion beteje? A nuk jam
unë një Filiste dhe ju shërbëtorë të Saulit?
Zgjidhni një burrë që të dalë kundër meje.
[9] Në rast se do të jetë në gjendje të luftojë me
mua dhe të më vrasë, ne do të jemi shërbë-
torët tuaj; por në rast se dal unë fitues dhe e
vras, atëherë ju do të jeni shërbëtorët tanë
dhe do të na shërbeni". [10] Pastaj Filisteu
shtoi: "Unë sot po sfidoj trupat e Izraelit:
"Më jepni një burrë dhe do të luftojmë!".
[11] Kur Sauli dhe tërë Izraeli dëgjuan këto
fjalë të Filisteut, mbetën të shtangur dhe
u hyri një frikë e madhe. [12] Davidi ishte
biri i atij Efrateut të Betlemit të Judës, që
mbante emrin Isai dhe kishte tetë bij. Në
kohën e Saulit, ky njeri ishte i plakur dhe i
shtyrë në moshë. [13] Tre bijtë më të mëdhenj
të Isait kishin shkuar në luftë me Saulin:
emrat e tre bijve të tij që kishin shkuar në
luftë ishin: Eliabi, i parëlinduri, Abinadabi
i dyti dhe Shamahu i treti. [14] Davidi ishte
më i riu dhe tre më të mëdhenjtë kishin
shkuar pas Saulit. [15] Davidi përkundrazi
shkonte dhe vinte nga Sauli për të kullotur
kopenë e atit të tij në Betlem. [16] Filisteu u
dilte përpara në mëngjes dhe në mbrëmje,
dhe vazhdoi të dalë dyzet ditë me radhë.
[17] Isai i tha Davidit, birit të tij: "Merr për
vëllezërit e tu një efë nga ky grurë i pjekur
dhe dhjetë bukë dhe çoji shpejt vëllezërve
të tu në kamp. [18] Dërgo edhe këto dhjetë
forma djathi komandantit të mijëshes së
tyre; shiko si janë vëllezërit e tu dhe më sill
një peng nga ana e tyre. [19] Sauli me gjithë
vëllezërit e tu dhe gjithë burrat e Izraelit
janë në luginën e Terebintit për të luftuar
Filistejtë". [20] Kështu Davidi u ngrit herët në
mëngjes, ia la delet e tij një rojtari, mori
ngarkesën e tij dhe u nis ashtu siç e kishte
urdhëruar Isai. Arriti në kampin e qerreve,
kur ushtria po dilte për t'u radhitur në for-
macion beteje dhe lëshonte britma lufte.
[21] Izraelitët dhe Filistejtë ishin radhitur për
betejë, një ushtri kundër tjetrës. [22] Davidi,
pasi la ngarkesën e tij në duart e rojtarit të
bagazheve, vrapoi në drejtim të grupimeve
të betejës; me të arritur në vend, pyeti
vëllezërit e tij si ishin. [23] Ndërsa po fliste
me ata, ja ku doli nga radhët e Filistejve
ai kampion, Filisteu i Gathit, që mbante
emrin Goliath dhe përsëriti po ato fjalë; dhe
Davidi i dëgjoi. [24] Tërë njerëzit e Izraelit,
me ta parë atë njeri, ikën para tij dhe u
hyri një frikë e madhe. [25] Njerëzit e Izraelit
thonin: "E keni parë këtë njeri që shkon
përpara? Ai shkon përpara për të vënë
në provë sedrën e Izraelit. Ai që do ta
vrasë, kushdo qoftë, do të shpërblehet me
pasuri të mëdha nga mbreti, ky do t'i japë
për grua të bijën dhe do të përjashtojë nga
çdo haraç shtëpinë e atit të tij në Izrael".
[26] Atëherë Davidi, duke iu drejtuar njerëzve

që ishin pranë tij, tha: "Çfarë do t'i bëjnë
atij burri që do të vrasë këtë Filiste dhe
do ta largojë turpin nga Izraeli? Po kush
është ky Filiste, i parrethprerë, që guxon të
poshtërojë ushtrinë e Perëndisë të gjallë?".
27 Njerëzit iu përgjegjën me po ato fjalë,
duke thënë: "Kështu do të bëhet me atë
që do ta vrasë". 28 Eliabi, vëllai i tij më i
madh, e dëgjoi ndërsa fliste me ata njerëz;
kështu Eliabi u zemërua me Davidin dhe
tha: "Pse erdhe këtu? Kujt ia le ato pak dele
në shkretëtirë? Unë e njoh krenarinë tënde
dhe ligësinë e zemrës sate, ke zbritur këtu
për të parë betejën?". 29 Davidi u përgjegj:
"Ç'kam bërë unë tani?. Nuk ishte veçse një
pyetje e thjeshtë!". 30 Duke u larguar prej
tij, iu drejtua një tjetri dhe i bëri po atë
pyetje; dhe njerëzit i dhanë po atë përgjigje
të mëparshme. 31 Sa dëgjuan fjalët që Da-
vidi kishte thënë, ia treguan Saulit dhe ky
dërgoi njerëz që ta thërresin. 32 Davidi i
tha Saulit: "Asnjeri të mos ligështohet për
shkak të tij! Shërbëtori yt do të shkojë të
luftojë me këtë Filiste". 33 Sauli i tha Davidit:
"Ti nuk mund të shkosh të luftosh kundër
këtij Filisteu, sepse ti je akoma djalosh,
ndërsa ai është një luftëtar qysh në të ritë
e tij". 34 Por Davidi iu përgjegj Saulit: "Shër-
bëtori yt kulloste kopenë e atit të tij; kur
një luan ose një ari vinte për të rrëmbyer
një dele nga kopeja, 35 unë e ndiqja, e godisja
dhe ia rrëmbeja nga goja; në qoftë se ai
kthehej kundër meje, unë e kapja nga krifa,
e godisja dhe e vrisja. 36 Po, shërbëtori
yt ka vrarë luanin dhe ariun; dhe ky Fili-
ste i parrethprerë do të pësojë të njëjtin
fat, sepse ka fyer ushtrinë e Perëndisë të
gjallë". 37 Davidi shtoi: "Zoti që më shpëtoi
nga kthetrat e luanit dhe nga panxha e
ariut, do të më shpëtojë edhe nga dora e
këtij Filisteu". Atëherë Sauli i tha Davidit:
"Shko dhe Zoti qoftë me ty". 38 Pastaj Sauli
e veshi Davidin me armaturën e tij, i vuri në
kokë një përkrenare prej bronzi dhe i veshi
parzmoren. 39 Pastaj Davidi ngjeshi shpatën
e Saulit mbi armaturën dhe u përpoq të
ecë, sepse nuk ishte mësuar. Por Davidi
i tha Saulit: "Unë nuk mund të eci me
këtë armaturë, sepse nuk jam mësuar me
të". Dhe kështu Davidi e hoqi nga trupi
i tij. 40 Pastaj mori në dorë shkopin e tij,
zgjodhi pesë gurë të lëmuar në përrua, i
vuri në torbën e bariut, në një thes të vogël
që kishte me vete; pastaj me hobenë në
dorë u nis kundër Filisteut. 41 Edhe Filisteu
përparoi duke iu afruar gjithnjë e më tepër
Davidit, ndërsa shqyrtari i tij e paraprinte.
42 Filisteu shikonte me kujdes dhe, me të
parë Davidin, e përçmoi sepse ishte vetëm
një i ri, kuqalash dhe i hijshëm. 43 Filisteu
i tha Davidit: "Mos jam vallë një qen që
po del kundër meje me shkop në dorë?".
Dhe Filisteu e mallkoi Davidin në emër të
perëndive të tij. 44 Pastaj Filisteu i tha Da-
vidit: "Eja këtu, dhe unë do t'ia jap mishin
tënd shpendëve të qiellit dhe kafshëve të
fushave". 45 Atëherë Davidi iu përgjegj Fil-
isteut: "Ti po më vjen me shpatë, me shtizë
dhe me ushtë; kurse unë po të dal në emër
të Zotit të ushtërive, Perëndisë të ushtrisë
së Izraelit që ti ke fyer. 46 Pikërisht sot Zoti
do të të dorëzojë në duart e mia; dhe unë do
të të rrëzoj, do të pres kokën tënde dhe do
t'u jap pikërisht sot kufomat e ushtrisë së
Filistejve shpendëve të qiellit dhe bishave
të tokës, me qëllim që gjithë dheu të mësojë
se ka një Perëndi në Izrael. 47 Atëherë gjithë
kjo turmë do të mësojë që Zoti nuk të shpë-
ton me anë të shpatës as me anë të shtizës;
sepse përfundimi i betejës varet nga Zoti,
dhe ai do t'ju dorëzojë në duart tona". 48 Kur
Filisteu lëvizi dhe shkoi përpara për t'u
ndeshur me Davidin, edhe Davidi nxitoi
menjëherë drejt mejdanit, ballë Filisteut;
49 vuri dorën në thes, nxori prej tij një gur,
e hodhi me hobenë dhe e goditi në ballë
Filisteun; guri iu fut në ballë dhe ai ra me
fytyrë për tokë. 50 Kështu Davidi me një
hobe dhe një gur mundi Filisteun; e goditi
dhe e vrau, megjithëse Davidi nuk kishte
asnjë shpatë në dorë. 51 Pastaj Davidi vrapoi,
u hodh mbi Filisteun, ia mori shpatën dhe
e vrau duke i prerë me të kokën. Kur
Filistejtë e panë që heroi i tyre vdiq, ikën
me vrap. 52 Atëherë njerëzit e Izraelit dhe
të Judës u ngritën, duke lëshuar britma
lufte, dhe i ndoqën Filistejtë deri në hyrjen
e luginës dhe në portat e Ekronit. Filiste-
jtë e plagosur për vdekje ranë në rrugën
e Shaarimit, deri në Gath dhe në Ekron.
53 Kur bijtë e Izraelit u kthyen nga ndjekja
e Filistejve, plaçkitën kampin e tyre. 54 Pas
kësaj Davidi mori kokën e Filisteut dhe e çoi
në Jeruzalem, por armët e tij i vendosi në
çadrën e tij. 55 Kur Sauli kishte parë Davidin

që po dilte kundër Filisteut, kishte pyetur
komandantin e ushtrisë së tij, Abnerin:
"Abner, bir i kujt është ky i ri?". Abneri
iu përgjegj: "Ashtu siç është e vërtetë që ti
rron, o mbret, nuk e di". 56 Atëherë mbreti
tha: "Merr informata mbi prindërit e këtij
djaloshi". 57 Kur Davidi u kthye nga vrasja e
Filisteut, Abneri e mori dhe e çoi përparea
Saulit, ndërsa ai mbante akoma në dorë
kokën e Filisteut. 58 Sauli i tha: "O i ri, bir
i kujt je?". Davidi u përgjegj: Jam bir i
shërbëtorit tënd, Betlemitit Isai".

18

1 Kur mbaroi së foluri me Saulin, shpirti
i Jonathanit mbeti i lidhur me shpirtin e
Davidit, dhe Jonathani e deshi si shpirtin e
vet. 2 Po atë ditë Sauli e mori me vete dhe
nuk e lejoi të kthehet në shtëpinë e atit të
tij. 3 Kështu Jonathani lidhi një besölidhje
me Davidin, sepse e donte si shpirtin e
vet. 4 Pastaj Jonathani hoqi mantelin që
kishte veshur dhe ia dha Davidit, dhe i shtoi
gjithashtu rrobat, shpatën, harkun dhe
brezin e tij. 5 Davidi shkonte kudo që Sauli e
dërgonte dhe dilte me sukses. Kështu Sauli
e vuri në krye të luftëtarëve dhe shihej me
sy të mirë nga gjithë populli, madje edhe
nga shërbëtorët e Saulit. 6 Gjatë kthimit të
tyre, kur Davidi po kthehej nga vrasja e Fil-
isteut, gratë e të gjitha qyteteve të Izraelit i
dolën para mbretit Saul, duke kënduar dhe
hedhur valle me dajre, me thirrje gëzimi
dhe me vegla muzikore. 7 Kështu gratë u
përgjigjeshin njera tjetrës duke kënduar,
dhe thoshnin: "Sauli vrau mijëshn e tij
dhe Davidi dhjetëmijëshn e tij. 8 Kjo gjë
e pezmatoi shumë Saulin dhe këto fjalë
nuk i pëlqyen; ai tha: "Davidit i njohin
dhjetë mijë dhe mua vetëm një mijë. Tani
nuk i mungon veçse mbretëria!". 9 Kështu
nga ajo ditë Sauli e shikoi me zili Davidin.
10 Të nesërmen një frym i keq nga ana e
Perëndisë e zotëroi Saulin që sillej si një
i marrë në mes të shtëpisë, kurse Davidi i
binte harpës me dorën e tij si ditët e tjera
dhe Sauli mbante në dorë shtizën. 11 Kështu
Sauli e vërtiti shtizën, duke thënë: "Do ta
gozhdoj Davidin në mur!". Por Davidi iu
shmang goditjes dy herë. 12 Sauli kishte
frikë nga Davidi, sepse Zoti ishte me të dhe
e kishte braktisur Saulin. 13 Prandaj Sauli e
largoi nga vetja dhe e bëri komandant të
një mijë njerëzve; dhe ai shkonte e vinte
në krye të popullit. 14 Davidit i shkonin
mbarë të gjitha veprat, dhe Zoti ishte me të.
15 Sauli, duke parë që atij i shkonte shumë
mbarë çdo gjë, kishte frikë prej tij; 16 por
tërë Izraeli dhe Juda e donin Davidin, sepse
shkonte e vinte në krye të tyre. 17 Pastaj
Sauli i tha Davidit: "Ja Merabi, bija ime më
e madhe; do të ta jap për grua; u bëfsh
për mua një bir trim dhe març pjesë në
betejat e Zotit". Sauli mendonte kështu:
"Të mos jetë dora ime ta godasë, por dora
e Filisejve". 18 Por Davidi iu përgjegj Saulit:
"Kush jam unë dhe çfarë është jeta ime dhe
familja e atit tim në Izrael, që unë të bëhem
dhëndri i mbretit?". 19 Kur erdhi çasti për
t'ia dhënë Davidit Merabin, bijën e Saulit,
atë ia dhanë për grua Meholathitit Adriel.
20 Por Mikal, bija e Saulit, e dashuronte
Davidin; këtë ia njoftuan Saulit dhe kjo gjë
i pëlqeu. 21 Kështu Sauli mendoi: "Do t'ia
jap, në mënyrë që ky të jetë një lak për
të dhe ai të bjerë në duart e Filistejve".
22 Pas kësaj Sauli i urdhëroi shërbëtorët e
tij: "Bisedoni fshehurazi me Davidin dhe i
thoni: "Ja, mbreti është kënaqur nga ti dhe
të gjithë shërbëtorët e tij të duan, prandaj
bëhu dhëndri i mbretit". 23 Shërbëtorët e
Saulit ia çuan këto fjalë Davidit. Por Davidi
u përgjegj: "Ju duket gjë e vogël të bëhesh
dhëndri i mbretit?. Unë jam një njeri i var-
fër dhe nga shtresë e ulët". 24 Shërbëtorët i
njoftuan Saulit: "Davidi u përgjegj në këtë
mënyrë". 25 Atëherë Sauli tha: "Do t'i thoni
kështu Davidit: "Mbreti nuk dëshëron as-
një prikë, por njëqind lafsha të Filisejve
për t'u hakmarrë me armiqtë e mbretit"".
Sauli kurdiste komplote për të shkaktuar
vdekjen e Davidit me anë të Filistejve. 26 Kur
shërbëtorët i njoftuan Davidit këto fjalë,
Davidit iu duk gjë e mirë të bëhej dhëndër i
mbretit. Ditët e caktuara nuk kishin kaluar
akoma, 27 kur Davidi u ngrit dhe iku me
njerëzit e tij, dhe vrau dyqind veta nga
Filistejtë. Pastaj Davidi solli lafshat e tyre
dhe dorëzoi mbretit këtë sasi të saktë për
t'u bërë dhëndër i tij. Atëherë Sauli i dha
të bijën Mikal për grua. 28 Kështu Sauli e
pa dhe e kuptoi që Zoti ishte me Davidin;
dhe Mikal, bija e Saulit, e donte. 29 Sauli
pati edhe më tepër frikë nga Davidi dhe
mbeti armiku i tij gjatë gjithë ditëve që
jetoi. 30 Pastaj princat e Filistejve dolën për
të luftuar por, sa herë që dilnin, Davidi

ia dilte më mirë se të gjithë shërbëtorët
e Saulit; kështu emri i tij u bë shumë i
famshëm.

19

1 Sauli i foli birit të tij Jonathan dhe të
gjithë shërbëtorëve të tij që të vritej Da-
vidi. Por Jonathani, bir i Saulit, ndiente
një dashuri të madhe për Davidin. 2 Kështu
Jonathani e informoi Davidin, duke i thënë:
"Sauli, ati im, kërkon të shkaktojë vdekjen
tënde; prandaj nesër në mëngjes ruhu, rri
në një vend të fshehtë dhe fshiu. 3 Unë do
të dal dhe do të qëndroj pranë atit tim në
fushën ku ndodhesh ti, dhe do t'i flas për
ty atit tim. Do të shoh ç'ka për të ndodhur
dhe do të njoftoj". 4 Kështu Jonathani i foli
Saulit, atit të tij, në favor të Davidit dhe i
tha: "Mbreti të mos bëj mëkat në dëm të
shërbëtorit të tij, në dëm të Davidit, sepse
ai nuk ka kryer mëkate kundër teje, dhe
veprat e tij kanë qenë shumë të vlefshme.
5 Ai ka vënë në rrezik jetën e tij, kur vrau
Filisteun, dhe Zoti ka kryer një çlirim të
madh për gjithë Izraelin. Ti e ke parë dhe
je gëzuar; pse duhet të mëkatosh kundër
gjakut të pafajshëm, duke shkaktuar vdek-
jen e Davidit pa shkak?". 6 Sauli dëgjoi
zërin e Jonathanit dhe u betua: "Siç është
e vërtetë që Zoti rron, ai nuk ka për të
vdekur!". 7 Atëherë Jonathani thirri Da-
vidin dhe i njoftoi tërë këto gjëra. Pastaj
Jonathani e shpuri përsëri Davidin te Sauli
dhe ai qëndroi në shërbim të tij si më parë.
8 Filloi përsëri lufta; kështu Davidi doli të
luftojë kundër Filistejve dhe i mundi keq;
ata ia mbathën para tij. 9 Por një frym i
keq nga ana e Zotit e pushtoi Saulin, ndërsa
rrinte në shtëpinë e tij me shtizë në dorë
dhe Davidi i binte harpës. 10 Sauli u orvat të
gozhdonte Davidin në mur me shtizën e tij,
por Davidi iu shmang Saulit, dhe ky e nguli
shtizën e tij në mur. Davidi iku po atë natë
dhe shpëtoi nga reziku. 11 Atëherë Sauli
dërgoi lajmëtarë në shtëpi të Davidit për
ta përgjuar dhe për ta vrarë të nesërmen
në mëngjes; por Mikal, bashkëshortja e
Davidit, e njoftoi për këtë gjë, duke thënë:
"Në rast se sonte 12 Kështu Mikal e zbriti
Davidin nga dritarja dhe ai iku; ia mbathi
me vrap dhe shpëtoi. 13 Pastaj Mikal mori
idhullin e shtëpisë dhe e vuri në shtrat,
në vend të kokës vuri një mbulesë prej
leshi të dhisë dhe e mbuloi me një pëlhurë.
14 Kur Sauli dërgoi lajmëtarët e tij për të
marrë Davidin, ajo tha: "Është i sëmurë".
15 Atëherë Sauli dërgoi përsëri lajmëtarë për
të parë Davidin dhe u tha atyre: "Ma sillni
me shtratin e tij që unë të shkaktoj vdekjen
e tij". 16 Kur arritën lajmëtarët, në shtrat
ishte idhulli i shtëpisë, me një mbulesë prej
leshi të dhisë në vend të kokës. 17 Atëherë
Sauli i tha Mikalit: "Pse më mashtrove
në këtë mënyrë dhe bëre të ikë armiku
im, duke e lejuar të shpëtojë?". Mikal iu
përgjegj Saulit: "Ai më tha: "Lermë të ikij,
përndryshe të vrava"". 18 Davidi iku, pra,
dhe shpëtoi kokën; shkoi te Samueli në
Ramah dhe i tregoi të gjitha ato që i kishte
bërë Sauli. Pas kësaj ai dhe Samueli vajtën
të banojnë në Najoth. 19 Këtë gjë ia njoftuan
Saulit, i cili tha: "Davidi është në Najoth
të Ramahut". 20 Atëherë dërgoi lajmëtarë
për të marrë Davidin; por kur këta panë
asamblenë e profetëve që profetizonin, nën
kryesinë e Samuelit, Fryma e Perëndisë
i përshkoi lajmëtarët e Saulit që filluan
edhe ata të bëjnë profeci. 21 Këtë ngjarje ia
njoftuan Saulit që dërgoi lajmëtarë të tjerë,
të cilët gjithashtu filluan të bëjnë profeci.
Sauli dërgoi përsëri lajmëtarë për të tretën
herë, por edhe këta filluan të bëjnë profeci.
22 Atëherë shkoi vetë në Ramah dhe, kur
arritën në hauzin e madh që ndodhet në
Seku, pyeti: "Ku janë Samueli dhe Davidi?".
Dikush iu përgjegj: "Ja, ndodhen në Najoth
të Ramahut". 23 Kështu ai shkoi vetë atje, në
Najoth të Ramahut, per edhe ai u përshkua
nga Fryma e Perëndisë, dhe e vazhdoi ud-
hëtimin e tij duke bërë profeci deri sa arriti
në Najoth të Ramahut. 24 Edhe ai i hodhi rro-
bat e tij dhe bëri profeci përpara Samuelit,
dhe qendroi i shtrirë lakuriq për tokë tërë
atë ditë dhe tërë atë natë. Prandaj thuhet:
"Edhe Sauli figuron midis profetëve?".

20

1 Davidi iku nga Najothi i Ramahut, shkoi
te Jonathani dhe i tha: "Çfarë kam bërë?
Cili është faji im dhe cili është mëkati
im kundër atit tënd, që ai kërkon jetën
time?". 2 Jonathani iu përgjegj: "Mos ndod-
htë kurrë! Ti nuk ke për të vdekur; ja im
atë nuk bën asnjë veprim të madh apo të
vogël pa ma njoftuar mua. Pse im atë të
ma fshihte këtë gjë? Nuk është e mundur".
3 Davidi u betua përsëri dhe tha: "Yt atë e

di me siguri që unë gëzoj hirin tënd dhe
do të ketë thënë: "Jonathani të mos e dijë
këtë, që të mos hidhërohet". Por siç është
e vërtetë që Zoti jeton, dhe që rron shpirti
yt, mua nuk më ndan nga vdekja veçse një
hap". 4 Jonathani i tha Davidit: "Çfarëdo
gjë që të më kërkosh, unë do ta bëj për
ty". 5 Davidi iu përgjegj Jonathanit: "Ja,
nesër fillon hëna e re dhe unë duhet të
ulem në tryezë me mbretin, por të më lër
të shkoj dhe unë do të fshihem në fshatrat
deri në mbrëmjen e ditë së tretë. 6 Në qoftë
se atit tënd i bie në sy mungesa ime, ti
do t'i thuash: "Davidi më është lutur me
insistim të hidhet për pak kohë deri në
Betlem, në qytetin e tij, sepse aty kremto-
het flijimi për tërë familjen e tij". 7 Në qoftë
se thotë: "Mirë", shërbëtori yt ka për të
shpëtuar. Por në rast se zemërohet, dije se
ka vendosur të ma bëjë të keqen. 8 Tregohu,
pra, i mëshirshëm me shërbëtorin tënd,
sepse e ke bërë të lidhet në një besëlidhje
të Zotit me ty; por në rast se kam ndonjë
faj, vritmë ti. Pse duhet të më çosh tek
ati yt?". 9 Jonathani tha "Larg qoftë ky
mendim! Po ta dija që im atë ka vendosur
të ta bëjë të keqen, nuk do të ta tregoja
ty?". 10 Davidi i tha Jonathanit: "Kush do
të më njoftojë në se yt atë të përgjigjet
rëndë?". 11 Jonathani i tha Davidit: "Eja, të
dalim ndër fusha!". Kështu që të dy dolën
jashtë, në fushë. 12 Atëherë Jonathani i tha
Davidit: "Paça dëshmitar Zotin, Perëndinë
e Izraelit! Nesër ose pasnesër, në këtë orë,
do të hetoj qëllimet e atit tim, për të parë
në se ai e shikon me sy të mirë Davidin,
dhe po të mos dërgoj njeri të të njoftojë,
13 Zoti le t'i bëjë këtë gjë Jonathanit, madje
edhe më keq. Në qoftë se përkundrazi im
atë ka ndërmend të të bëjë një të keqe, unë
do të të njoftoj dhe do të lë të shkosh me
qëllim që ti të shkosh në paqe; dhe Zoti
qoftë me ty, ashtu siç ka qenë me atin tim!
14 Deri sa të jem gjallë, a nuk do të përdorësh
ndaj meje mirësinë e Zotit, me qëllim që
mos vritem?". 15 Por nuk do të heqësh dorë
kurrë të përdorësh mirësinë ndaj shtëpisë
sime, as atëherë kur Zoti të ketë shfarosur
nga faqja e dheut tërë armiqtë e Davidit".
16 Kështu Jonathani lidhi një besëlidhje me
shtëpinë e Davidit, duke thënë: "Zoti
t'u kërkojë llogari armiqve të Davidit për
gjakun!". 17 Për hir të dashurisë që kishte
për të, Jonathani e vuri përsëri Davidin të
betohet, sepse ai e donte si shpirtin e vet.
18 Pastaj Jonathani i tha: "Nesër fillon hëna e
re dhe mungesa jote do të bjerë në sy, sepse
vendi yt do të mbetet bosh. 19 Do të lësh të
kalojmë tri ditë, pastaj do të zbresësh me
të shpejtë dhe do të shkosh në vendin ku
u fshehe ditën e ngjarjes, dhe do të rrish
pranë gurit të Ezelit. 20 Unë do të hedh
tri shigjeta përbri gurit sikur të gjuaja në
shenjë. 21 Pastaj do të dërgoj një djalosh,
duke i thënë: "Shko të kërkosh shtigjeta".
Në rast se i them djaloshit: "Shiko, shigjetat
janë nga ana jote, prandaj merri!" atëherë
eja sepse, ashtu si Zoti jeton, punët të ecin
mbarë ty dhe nuk ka asnjë rrezik. 22 Në qoftë
se përkundrazi i them djaloshit: "Shiko,
shigjetat janë matanë teje", atëherë shko,
sepse Zoti të bën të ikësh. 23 Sa për gjërat
për të cilat kemi folur midis nesh, ja, Zoti
qoftë dëshmitar midis teje dhe meje për
gjithnjë". 24 Kështu Davidi u fsheh nëpër
ara; kur filloi hëna e re, mbreti u ul për
të ngrënë. 25 Mbreti u ul në karrigen e tij,
si herët e tjera, në karrigen pranë murit;
Jonathani u ul përballë tij. Abneri u ul
pranë Saulit, por vendi i Davidit mbeti
bosh. 26 Megjithatë Sauli nuk tha asgjë atë
ditë, sepse mendonte: "Do t'i ketë ndodhur
diçka; nuk do të jetë i pastër; me siguri
ai nuk është i pastër". 27 Por të nesër-
men, ditën e dytë të hënës së re, vendi i
Davidit ishte akoma bosh. Atëherë Sauli
i tha Jonathanit, birit të tij: "Pse biri i
Isait nuk erdhi për të ngrënë as dje, as
sot?". 28 Jonathani iu përgjegj Saulit: "Da-
vidi më kërkoi me insistim ta lë të shkojë
në Betlem; 29 dhe tha: "Të lutem lermë të
shkoj, sepse kemi në qytet një flijim në
familje, dhe vëllai im më ka detyruar të
marr pjesë në të; tani, pra, po të gëzoj hirin
tënd, të lutem, lermë të hidhem shpejt për
të parë vëllezërit e mi". Për këtë arësye
nuk erdhi në tryezën e mbretit". 30 Atëherë
zemërimi i Saulit u ndez kundër Jonathanit
dhe i tha: "O bir i çoroditur dhe rebel,
vallë nuk e di unë që ti mban anën e birit
të Isait, për turpin tënd dhe për turpin
e lakuriqësisë të nënës sate? 31 Sepse për
deri sa biri i Isait do të jetojë mbi tokë,
nuk do të ketë qëndrueshmëri as për ty,
as për mbretërinë tënde. Prandaj dërgo ta
marrin dhe sille tek unë, sepse ai duhet të

vdesë. [32] Jonathani iu përgjegj Saulit, atit të
tij duke i thënë: "Pse duhet të vdesë? Çfarë
ka bërë?". [33] Atëherë Sauli e vërtiti ushtën
kundër tij për ta vrarë. Jonathani e kuptoi
që vrasja e Davidit ishte diçka e vendosur
nga ana e të atit. [34] Kështu Jonathani u
ngrit i zemëruar nga tryeza dhe nuk hëngri
gjë as ditën e dytë të hënës së re, mbasi
ishte i hidhëruar për Davidin, sepse i ati
e kishte trajtuar në mënyrë të turpshme.
[35] Të nesërmen në mëngjes, Jonathani doli
në fushë në vendin e caktuar me Davidin,
duke pasur me vete një djalosh. [36] Ai i tha
djaloshit: "Vrapo të më sjellësh shigjetat
që unë gjuaj". Ndërsa djaloshi vraponte, ai
hodhi një shigjetë që kaloi përtej tij. [37] Kur
djaloshi arriti në vendin ku ndodhej shig-
jeta që Jonathani kishte hedhur, Jonathani
i bërtiti nga prapa: "Shigjeta, vallë ka rënë
matanë teje?". [38] Pastaj Jonathani i bërtiti
akoma djaloshit: "Vepro shpejt, mbaro
punë, mos u ndal!". Kështu djaloshi i
Jonathanit mblodhi shigjetat dhe u kthye
tek i zoti. [39] Por djaloshi nuk e dinte as-
gjë; vetëm Jonathani dhe Davidi e dinin si
qëndronte çështja. [40] Pastaj Jonathani ia
dha armët e tij djaloshit dhe i tha: "Nisu,
çoji në qytet". [41] Me t'u nisur djaloshi,
Davidi u ngrit nga krahu jugor, ra përmbys
tri herë me fytyrë për tokë; pastaj të dy
puthen me njeri tjetrin dhe qanë bashkë;
por Davidi qau më tepër. [42] Pastaj Jonathani
i tha Davidit: "Shko në paqe, tani që ne
të dy jemi betuar në emër të Zotit; Zoti le
të jetë përgjithmonë dëshmitar midis meje
dhe teje dhe ndërmjet pasardhësve të tu
dhe pasardhësve të mi". Pastaj Davidi u
ngrit dhe iku; dhe Jonathani u kthye në
qytet.

21

[1] Pastaj Davidi shkoi në Nob tek prifti
Ahimelek; Ahimeleku i doli përpara Davidit
duke u dridhur dhe i tha: "Pse je vetëm dhe
nuk ka njeri me ty?". [2] Davidi iu përgjegj
priftit Ahimelek: "Mbreti më urdhëroi
diçka dhe më tha: "Asnjeri të mos dijë kur-
gjë për çështjen për të cilën po të dërgoj
dhe për atë që të kam urdhëruar". Njerëzti
e mi i kam drejtuar në filan vend. [3] Dhe
tani çfarë ke në dorë? Më jep pesë bukë ose
çfarë të kesh". [4] Prifti iu përgjegj Davidit,
duke thënë: "Nuk kam bukë të zakonshme,
ka vetëm bukë të shenjtëruar, me kusht
që burrat e tu t'u jenë përmbajtur së paku
kontakteve me gratë". [5] Davidi iu përgjegj
priftit: "Kemi mbetur pa gra, qysh se jemi
nisur, tri ditë më parë; enët e njerëzve të
mi janë të pastra; në fakt edhe buka është
e zakonshme, megjithëse sot është shen-
jtëruar në enët". [6] Kështu prifti i dha bukën
e shenjtëruar, sepse aty nuk kishte tjetër
bukë veç asaj të paraqitjes, që ishte hequr
nga prania e Zotit, për ta zëvendësuar
me bukë të ngrohtë në çastin kur hiqet.
[7] Atë ditë ndodhej aty një nga shërbëtorët
e Saulit, që qëndronte para Zotit; quhej
Doeg, Edomiti, kryebariu i Saulit. [8] Davidi
i tha Ahimelekut: "Mos ke rastësisht për
kollaj ndonjë shtizë a një shpatë? Mbasi
unë nuk kam marrë me vete as shpatën, as
armët e mia, sepse detyra e ngarkuar nga
mbreti ishte urgjente". [9] Prifti u përgjegj:
"Është shpata e Goliathit, Filisteut, që ti
vrave në luginën e Terebintos; është aty
prapa efodit, e mbështjellë me një pëlhurë;
në rast se e do, merre, sepse këtu nuk kemi
tjetër veç kësaj". Davidi tha: "Asnjë nuk
ia kalon asaj; nëma!". [10] Atë ditë Davidi u
ngrit dhe iku nga prania e Saulit; ai shkoi
në Akish, te mbreti i Gathit. [11] Shërbëtorët
e Akishit i thanë: "A nuk është ky Davidi,
mbret i vendit? A nuk këndonin në kor
për të në valle, duke thënë: "Sauli ka vrarë
një mijë të tij dhe Davidi dhjetë mijë të
tij"?". [12] Davidi i mbajti në zemër këto
fjalë dhe pati frikë të madhe nga Akishi,
mbret i Gathit. [13] Kështu ndërroi mënyrën
e sjelljes së tij para tye dhe e hiqte veten si
të marrë në duart e tyre; bënte shkaravina
mbi kanatet e dyerve dhe lëshonte jargë
mbi mjekrën e tij. [14] Atëherë Akishi u tha
shërbëtorëve të tij: "Ja, e shikoni, ky është
i marrë; pse ma keni sjellë? [15] Mos vallë më
mungojnë të marrët, dhe ju më sillni këtë
për të bërë të marrin në praninë time? Ai
nuk ka për të hyrë në shtëpinë time!".

22

[1] Pastaj Davidi u nis që andej dhe u stre-
hua në shpellën e Adulamit; kur vëllezërit
e tij dhe tërë shtëpia e atit të tij e mësuan,
zbritën aty poshtë tek ai. [2] Dhe tërë ata
që hasnin vështirësi, që kishin borxhe o që
ishin të pakënaqur u mblodhën pranë tij
dhe ai u bë kreu i tyre. Ishin me të rreth

katërqind veta. 3 Që andej Davidi shkoi
në Mitspah të Moabit dhe i tha mbretit të
Moabit: "Lejo që ati dhe nëna ime të vijnë
dhe të banojnë me ju, deri sa unë të mësoj
se çfarë do të bëjë Perëndia për mua".
4 Kështu ai i çoi para mbretit të Moabit, dhe
ata qëndruan me të tërë kohën që Davidi
ndodhej në fortesë. 5 Pastaj profeti Gad i tha
Davidit: "Mos qëndro më në fortesë, por
nisu dhe shko në vendin e Judës". Atëherë
Davidi u nis dhe shkoi në pyllin e Herethit.
6 Kur Sauli mësoi që Davidi dhe njerëzit që
ishin me të qenë zbuluar (Sauli ndodhej
atëherë në Gibeah poshtë nën drurin e
marinës në Ramah, me ushtën e tij në dorë
dhe të gjithë shërbëtorët e tij e rrethonin).
7 Sauli u tha shërbëtorëve që i rrinin rreth e
qark: "Më dëgjoni tani, Beniaminitë! Biri
i Isait do t'ju japë juve ara dhe vreshta.
Do t'ju bëjë të gjithëve komandantë të mi-
jëshëve dhe qindëshëve? 8 Të gjithë ju keni
komplotuar, dhe asnjë nga ju nuk më ka
informuar për besëlidhjen, që im bir ka
lidhur me birin e Isait; dhe nuk ka asnjë
prej jush që t'i vijë keq për mua dhe të më
njoftojë që im bir ka ngritur kundër meje
shërbëtorin tim që të më kurdisë kurthe siç
bën sot?". 9 U përgjegj atëherë Idumei Doeg,
që rrinte në krye të shërbëtorëve të Saulit,
dhe tha: "Unë e pashë birin e Isait kur
erdhi në Nob tek Ahimeleku, bir i Ahitubit;
10 ky është këshilluar me Zotin lidhur me
të, i dha ushqime dhe i dorëzoi shpatën e
Filisteut Goliath". 11 Atëherë mbreti dër-
goi të thërrasin priftin Ahimelek, birin e
Ahitubit, dhe tërë shtëpinë e atit të tij,
priftërinjtë që ishin në Nob; dhe ata erdhën
të gjithë te mbreti. 12 Sauli tha: "Tani
dëgjo, o bir i Ahitubit!". Ai u përgjegj:
Ja ku jam, o imzot". 13 Sauli i tha: "Pse
ti dhe biri i Isait keni komlotuar kundër
meje, duke i dhënë bukë dhe një shpatë,
dhe je këshilluar me Perëndinë lidhur me
të, me qëllim që të ngrihet kundër meje
dhe të më kurdisë kurthe siç bën sot?".
14 Atëherë Ahimeleku iu përgjegj mbretit,
duke thënë: "Po midis gjithë shërbëtorëve
të tu kush është besnik si Davidi, dhëndër i
mbretit, i gatshëm nën urdhrat e tua dhe i
nderuar në shtëpinë tënde? 15 Vallë sot kam
filluar të këshillohem me Perëndinë për
të? Mos qoftë kurrë, që mbreti të akuzojë
për gjëra të tilla shërbëtorin e tij apo dikë
nga shtëpia e atit tim, sepse shërbëtori yt
nuk dinte asgjë nga tërë kjo, as pak e as
shumë". 16 Mbreti tha: "Ti me siguri ke për
të vdekur, Ahimelek, ti dhe tërë shtëpia
e atit tënd!". 17 Atëherë mbreti urdhëroi
rojet që e rrethonin: "Kthehuni dhe vritni
priftërinjtë e Zotit, sepse edhe ata mbajnë
anën Davidit dhe e dinin që ai kishte ikur,
por nuk më njoftuan". Por shërbëtorët e
mbretit nuk deshën të zgjatnin duart për
të goditur priftërinjtë e Zotit. 18 Atëherë
mbreti i tha Doegut: "Kthehu ti dhe godit
priftërinjtë!". Kështu Idumeti Doeg u kthye
dhe goditi priftërinjtë; atë ditë vrau tetëd-
hjetë e pesë persona që mbanin efodin prej
liri. 19 Sauli goditi gjithashtu me shpatë
Nobin, qytetin e priftërinjve, burrat, gratë,
të vegjëlit, foshnjat e gjirit, lopët, gomarët
dhe delet; i vrau të gjithë me shpatë.
20 Megjithatë një nga bijtë e Ahimelekut, bir
i Ahitubit, i quajtur Abiathar, shpëtoi dhe u
strehua pranë Davidit. 21 Abiathari i njoftoi
Davidit që Sauli kishte vrarë priftërinjtë e
Zotit. 22 Davidi i tha Abiatharit: "Unë e
dija mirë atë ditë që Idumeu Doeg, i cili
ndodhej aty, pa dyshim do ta lajmëronte
Saulin. Unë jam shkaktari i vdekjes të të
gjithë personave të shtëpisë së atit tënd.
23 Rri me mua, mos ki frikë; ai që kërkon
jetën time kërkon edhe tënden; por me
mua do të jesh i sigurt.

23

1 Pastaj i thanë Davidit: "Ja, Filistejtë
janë duke luftuar kundër Kejlahut dhe po
plaçkisnin lëmenjtë". 2 Kështu Davidi u
këshillua me Zotin, duke thënë: "Të shkoj
unë t'i mund këta Filistej?". Zoti iu përgjegj
me këto fjalë Davidit: "Shko, mundi Filis-
tejtë dhe shpëto Kejlahun". 3 Por njerëzit
e Davidit i thanë: "Ja, ne na ka zënë frika
që këtu në Jude, si do të bëhet pastaj në
rast se shkojmë në Kejlah kundër trupave
të Filistejve?". 4 Davidi u këshillua përsëri
me Zotin dhe Zoti iu përgjegj dhe i tha:
"Çohu, zbrit në Kejlah, sepse unë do t'i
jap Filistejtë në duart e tua". 5 Atëherë
Davidi shkoi me njerëzit e tij në Kejlah,
luftoi kundër Filistejve, ua mori bagëtinë
dhe bëri kërdi të madhe në radhët e tyre.
Kështu Davidi çliroi banorët e Kejlahut.
6 Kur Abiathari, bir i Ahimelekut, u stre-
hua pranë Davidit në Kejlah, solli me vete
edhe efodin. 7 Saulin e njoftuan që Davidi

kishte arritur në Kejlah. Atëherë Sauli
tha: "Perëndia e ka dorëzuar në duart e
mia, sepse vajti të mbyllet në një qytet që
ka porta dhe shule". 8 Sauli mblodhi tërë
popullin për luftë, për të zbritur në Kejlah
dhe për të rrethuar Davidin dhe njerëzit e
tij. 9 Kur Davidi mësoi që Sauli po kurdiste
të keqen kundër tij, i tha priftit Abiathar:
"Sille këtu efodin". 10 Pastaj Davidi tha:
"O Zot, Perëndi i Izraelit, shërbëtori yt e
ka kuptuar qartë që Sauli kërkon të vijë
në Kejlah për ta shkatërruar qytetin për
shkakun tim. 11 Krerët e Kejlahut a do
të më dorëzojnë në duart e tij? A do të
zbresë Sauli si ka dëgjuar shërbëtori yt? O
Zot, Perëndi i Izraelit, bëja të ditur shër-
bëtorit tënd!". Zoti u përgjegj: "Ka për
të zbritur". 12 Davidi pyeti akoma: "Krerët
e Kejlahut a do të më dorëzojnë mua dhe
njerëzit e mi në duart e Saulit?". Zoti u
përgjegj: "Do t'ju dorëzojnë". 13 Atëherë
Davidi dhe njerëzit e tij, rreth gjashtëqind
veta, dolën nga Kejlahu dhe brodhën sa
andej e këtej. Kur Sauli u njoftua që Davidi
kishte ikur nga Kejlahu, ai hoqi dorë nga
fushata e tij. 14 Davidi banoi në fortesa të
shkretëtirës dhe qëndroi në krahinën mal-
ore të shkretëtirës së Zifit. Sauli e kërkonte
vazhdimisht, por Perëndia nuk ia dorëzoi
në dorë. 15 Davidi, duke ditur që Sauli ishte
nisur për ta vrarë, mbeti në shkretëtirën
e Zifit, në pyll. 16 Atëherë Jonathani, bir i
Saulit, u ngrit dhe shkoi te Davidi në pyll;
dhe e ndihmoi të gjejë forcë te Perëndia.
17 Pastaj i tha: "Mos ki frikë, sepse Sauli, ati
im, nuk do të arrijë të të shtjerë në dorë; ti
do të mbretërosh mbi Izraelin dhe unë do
të jem i dyti pas teje. Vetë Sauli, ati im, e
di këtë". 18 Kështu të dy bënë një besëlidhje
para Zotit; pas kësaj Davidi mbeti në pyll,
kurse Jonathani shkoi në shtëpinë e tij.
19 Pastaj Zifejtë shkuan te Sauli në Gibeah
dhe i thanë: "A nuk rri Davidi i fshehur në
fortesa në pyll, mbi kodrën e Hakilahut që
ndodhet në jug të shkretëtirës? 20 Prandaj, o
mbret, zbrit, sepse gjithë dëshira e shpirtit
tënd është të zbresësh; do të mendojmë ne
ta dorëzojmë në duart e mbretit". 21 Sauli
tha: "Qofshi të bekuar nga Zoti, sepse ju
ka ardhur keq për mua! 22 Shkoni, ju lutem,
dhe sigurohuni më mirë për të njohur dhe
për të parë vendin ku strehohet, dhe kush
e ka parë atje, sepse më thonë që ai është
shumë dinak. 23 Përpiquni të njihni të gjitha
vendet e fshehta ku strehohet; pastaj kthe-
huni tek unë me lajme të sigurta dhe unë
do të vij me ju. Kështu, në qoftë se ai
është në atë vend, unë do ta kërkoj midis
të gjithë mijërave të Judës". 24 Atëherë
ata u ngritën dhe shkuan në Zif, përpara
Saulit: por Davidi dhe njerëzit e tij ishin
në shkretëtirën e Maonit, në Arabah, në
jug të shkretëtirës. 25 Kur Sauli dhe njerëzit
e tij shkuan ta kërkojnë, Davidin e kishin
lajmëruar; prandaj ai zbriti te shkëmbi dhe
mbeti në shkretëtirën e Maonit. Kur e mori
vesh Sauli, e ndoqi Davidin në shkretëtirën
e Maonit. 26 Sauli ecte mbi një anë të
malit, ndërsa Davidi me gjithë njerëzit e
tij ecnin në anën tjetër. Kur Davidi po
shpejtonte marshimin e tij për t'i shpëtuar
Saulit, ndërsa Sauli dhe njerëzit e tij ishin
duke rrethuar Davidin dhe njerëzit e tij
për t'i kapur, 27 arriti te Sauli një lajmëtar
që tha: "Shpejtohu të vish, sepse Filistejtë
kanë pushtuar vendin". 28 Kështu Sauli nuk
e ndoqi më Davidin dhe shkoi të përballojë
Filistejtë; prandaj ky vend u quajt "shkëmbi
i ndarjes". 29 Pastaj që andej Davidi shkoi
për t'u vendosur në fortesat e En-Gedit.

24

1 Kur Sauli u kthye nga ndjekja e Filiste-
jve, i njoftuan sa vijon: "Ja, Davidi është
në shkretëtirën e En-Gedit". 2 Atëherë Sauli
mori tre mijë njerëz të zgjedhur nga tërë
Izraeli dhe shkoi të kërkojë Davidin dhe
njerëzit e tij përballë shkëmbinjve të dhive
të egra. 3 Me të arritur në vathët e deleve
gjatë rrugës, ku ndodhej një shpellë, Sauli
hyri brenda saj për të bërë një nevojë
natyrale. (Davidi dhe njerëzit e tij ishin
në fund të shpellës). 4 Njerëzit e Davidit
i thanë: "Kjo është dita gjatë së cilës Zoti
të thotë: "Ja, unë po ta dorëzoj në dorën
tënde armikun tënd; bëj me të ç'të duash"".
Atëherë Davidi u ngrit dhe pa u diktuar
preu një cep të mantelit të Saulit. 5 Por pas
kësaj Davidit i rrahu zemra, sepse i kishte
prerë cepin e mantelit Saulit. 6 Kështu
u tha njerëzve të tij: "Të më ruajë Zoti
nga kryerja e një veprimi të tillë kundër
zotërisë sime, kundër të vajosurit të Zotit,
nga shtrirja e dorës sime kundër tij, sepse
është i vajosuri i Zotit". 7 Me këto fjalë
Davidi i ndali njerëzit e tij dhe nuk i la të

hidhen kundër Saulit. Pastaj Sauli u ngrit,
doli nga shpella dhe vazhdoi rrugën e tij.
8 Pas kësaj edhe Davidi u ngrit, doli nga
shpella dhe i thirri Saulit, duke thënë: "O
mbret, o imzot!". Atëherë Sauli u kthye,
dhe Davidi uli fytyrën për tokë dhe u përul.
9 Davidi i tha Saulit: "Pse dëgjon fjalët e
njerëzve që thonë: "Davidi kërkon të të bëj
keq?". 10 Ja, sot sytë e tu panë që sot Zoti
të kishte dorëzuar në duart e mia në atë
shpellë; dikush më tha të të vras, por unë
të kurseva dhe thashë: "Nuk do ta shtrij
dorën kundër zotërisë tim, sepse është i
vajosuri i Zotit". 11 Veç kësaj, o ati im, shiko
në dorën time cepin e mantelit tënd. Në
rast se kam prerë cepin e mantelit tënd
dhe nuk të kam vrarë, mund të kuptosh
dhe të bindesh që nuk ka në veprimet
e mia ligësi, as rebelim dhe se nuk kam
mëkatuar kundër teje; por ti po më kurdis
gracka për të më hequr jetën! 12 Zoti le të
vendosë midis teje dhe meje dhe Zoti le
të më marrë hakun kundër teje; sepse unë
nuk do ta ngre dorën kundër teje. 13 Ashtu si
thotë proverbi i lashtë: "Ligësia vjen nga të
liqtë". Por unë nuk do ta shtrij dorën time
kundër teje. 14 Kundër kujt ka dalë mbreti
i Izraelit? Cilin je duke persekutuar? Një
qen të ngordhur, një plesht? 15 Zoti le të jetë
gjykatës dhe le të sigurojë drejtësi midis
meje dhe teje; të ketë mundësinë të shohë
dhe të mbrojë çështjen time, të më japë
hak, duke më liruar nga duart e tua". 16 Kur
Davidi mbaroi së thëni këto fjalë Saulit, ky i
tha: "Ky është zëri yt, biri im David?". Dhe
Sauli ngriti zërin dhe filloi të qajë. 17 Pastaj i
tha Davidit: "Ti je më i drejtë se unë, sepse
më ke bërë të mira, kurse unë të kam bërë
të këqija. 18 Ti sot tregove qe je sjellë mirë
me mua, sepse Zoti më kishte lënë në duart
e tua, por ti nuk më vrave. 19 Kur, pra, një
njeri takon armikun e tij dhe e lë të shkojë
në paqe? Zoti të dhëntë të mira për atë që
më ke bërë sot. 20 Tani e di me siguri që ti do
të mbretërosh dhe që mbretëria e Izraelit
do të jetë e qëndrueshme në duart e tua.
21 Prandaj betomu në emër të Zotit që nuk
do t'i vrasësh pasardhësit e mi pas meje dhe
nuk do ta fshish emrin tim nga shtëpia e
atit tim". 22 Davidi iu betua Saulit. Pastaj
Sauli shkoi në shtëpinë e tij, ndërsa Davidi
dhe njerëzit e tij u ngjitën në fortesë.

25

1 Pastaj Samueli vdiq, dhe tërë Izraeli u
mblodh dhe e qau, e varrosën në shtëpinë
e tij në Ramah. Atëherë Davidi u ngrit dhe
zbriti në shkretëtirën e Paranit. 2 Në Maon
jetonte një njeri pronat e të cilit ndod-
heshin në Karmel; ky njeri ishte shumë i
pasur; kishte tre mijë dele dhe një mijë dhi,
dhe ndodhej në Karmel për të qethur delet
e tij. 3 Ky njeri quhej Nabal dhe gruaja e
tij Abigail; ajo ishte një grua me gjykim
të shëndoshë dhe e hijshme, por burri i
saj ishte i ashpër dhe i keq në veprimet
e tij; ai rridhte nga Kalebi. 4 Kur Davidi
mësoi në shkretëtirë që Nabali ishte duke
qethur delet e tij, 5 dërgoi dhjetë të rinj;
Davidi u tha të rinjve: "Ngjituni në Karmel,
shkoni tek Nabali dhe pyeteni nga ana ime
në se është mirë, 6 dhe i thoni kështu:
"Shëndet! Paqe ty, paqe shtëpisë sate dhe
paqe çdo gjëje që të përket! 7 Mësova që
te ti ndodhen qethësit; kur barinjtë e tu
ndodheshin te ne, nuk u kemi bërë asnjë
të keqe, dhe nuk u ka munguar gjë gjatë
kohës që kanë qenë në Karmel. 8 Pyet
shërbëtorët e tu dhe do të ta thonë. Paçin
hirin tënd këta të rinj, sepse kemi ard-
hur në një ditë gëzimi; jepu, të lutem,
shërbëtorëve të tu dhe birit tënd David
ç'të kesh mundësi"". 9 Kështu të rinjtë e
Davidit shkuan dhe i njoftuan Nabalit tërë
këto fjalë në emër të Davidit, pastaj pritën.
10 Por Nabali iu përgjegj shërbëtorëve të
Davidit, duke thënë: "Kush është Davidi
dhe kush është biri i Isait? Sot ka shumë
shërbëtorë që largohen nga zotërinjtë e
tyre. 11 Do të marr, pra, bukën time, ujin
tim dhe mishin e kafshëve që kam vrarë për
qethësit e mi, për t'ua dhënë njerëzve që
unë nuk di se nga vijnë?". 12 Kështu të rinjtë
e Davidit morën përsëri rrugën e tyre, u
kthyen dhe shkuan të njoftojnë tërë këto
fjalë. 13 Atëherë Davidi u tha njerëzve të tij:
"Secili do të ngjesh shpatën". Kështu secili
ngjeshi shpatën e tij dhe Davidi ngjeshi të
vetën; rreth katërqind veta shkuan pas Da-
vidit dhe dyqind mbetën me plaçkat. 14 Por
një nga shërbëtorët e lajmëroi Abigailin,
gruan e Nabalit, duke thënë: "Ja, Davidi
ka dërguar lajmëtarë nga shkretëtira për të
përshëndetur zotin tonë, por ai i ka fyer.
15 Mirëpo këta njerëz janë sjellë shumë mirë
me ne, nuk na kanë bërë asnjë të keqe

dhe nuk ka munguar asgjë në kohën që
kemi bredhur bashkë me ta nëpër fusha.
16 Ata kanë qenë për ne një mur mbrojtjeje
natën e ditën për gjithë kohën që kemi
kullotur bashkë me ta kopenë tonë. 17 Dije
dhe shiko atë që duhet të bësh, sepse ka për
t'i ngjarë ndonjë fatkeqësi zotit tonë dhe
tërë shtëpisë së tij; ai është një njeri aq i
keq, sa nuk mund t'i flasësh". 18 Atëherë
Abigaili mori me nxitim dyqind bukë, dy
calikë verë, pesë dele të gatuara, pesë masa
gruri të pjekur, njëqind vile rrush të thatë
dhe dyqind bukë fiku dhe i ngarkoi mbi
gomarë. 19 Pastaj u tha shërbëtorëve të
saj: "Shkoni para meje, unë do t'ju ndjek".
Por nuk i tha asgjë Nabalit, burrit të saj.
20 Ndërsa ajo po zbriste hipur mbi gomar
nëpër një shteg të fshehur nga mali, Davidi
dhe njerëzit e tij zbrisnin në drejtim të
saj, dhe ajo i ndeshi ata. 21 Davidi kishte
thënë: "Kam ruajtur më kot tërë ato që
ai njeri kishte në shkretëtirë. Nuk i ka
dalë mangut kurrë asgjë nga tërë ato që
kishte, por ai ma ktheu të mirën me të
keqe. 22 Kështu ua bëftë Perëndia armiqve
të Davidit, madje edhe më keq, në rast se
nga të gjitha ato që ai zotëron kam për të
lënë të gjallë një mashkull të vetëm deri
në mëngjes". 23 Kur Abigaili pa Davidin,
zbriti shpejt nga gomari dhe ra përmbys me
fytyrën për tokë përpara Davidit. 24 Kështu
u shtri në këmbët e tij dhe tha: "O imzot,
mbi mua, vetëm mbi mua bie faji! Por
lejo shërbëtoren tënde të të flasë, dhe ti
dëgjo fjalët e saj. 25 Të lutem, mos ia vër re
atij njeriu të neveritshëm, Nabalit, sepse ai
është pikërisht ashtu si e ka emrin, ai quhet
Nabal dhe karakterizohet nga budallallëku;
por unë, shërbëtorja jote, nuk i kam parë të
rinjtë e dërguar nga zotëria im. 26 Kështu,
pra, imzot, ashtu siç është e vërtetë që
Zoti rron dhe që shpirti yt jeton, Zoti të ka
penguar të derdhësh gjak dhe të vendosësh
drejtësi me duart e tua. Armiqtë e tu dhe
ata që duan t'i bëjnë keq zotërisë sime
qofshin si Nabali! 27 Dhe tani kjo dhuratë
që shërbyesja jote i ka sjellë zotërisë sime,
t'u jepet të rinjve që ndjekin zotërinë tim.
28 Por falja fajin shërbëtores sate; me siguri
Zoti do ta bëjë të qëndrueshme shtëpinë
e zotërisë tim, sepse zotëria im lufton në
betejat e Zotit, dhe gjatë tërë kohës së jetës
sate nuk është gjetur asnjë e keqe te ti. 29 Në
rast se del dikush që të të persekutojë dhe
të kërkojë jetën tënde, jeta e zotërisë sim
do të ruhet në peshtafin e jetës pranë Zotit,
Perëndisë tënd, ndërsa jetën e armiqve të
tu Zoti do ta flakë si nga zgavra e një
hobëje. 30 Kështu, kur Zoti t'i ketë bërë
zotërisë tim të mirat që i ka premtuar dhe
të të ketë vënë në krye të Izraelit, 31 kjo
gjë nuk do të jetë dhimbje për ty, as edhe
një brejtje e ndërgjegjes së zotërisë tim;
domethënë të ketë derdhur gjak pa shkak
dhe të ketë marrë hak me vetëgjyqësi. Por
kur Zoti do t'i bëjë të mira zotërisë tim,
kujto shërbëtoren tënde". 32 Atëherë Da-
vidi i tha Abigailit: "Qoftë i bekuar Zoti,
Perëndia i Izraelit, që sot të dërgoi ballë
meje! 33 E bekuar qoftë këshilla jote dhe e
bekuar qofsh ti që më pengove sot të derdh
gjak dhe të vendos drejtësinë me duart e
mia! 34 Sepse, sigurisht, ashtu siç është e
vërtetë që rron Zoti, Perëndia i Izraelit, që
më ka penguar të të bëjë të keqen, po të
mos ishe nxituar të më dilje përpara, në
të gdhirë të ditës Nabalit nuk do t'i kishte
mbetur asnjë njeri i gjallë". 35 Kështu Davidi
mori nga duart e saj ato që ajo kishte sjellë
dhe i tha: "Kthehu në paqe në shtëpinë
tënde; shiko, unë dëgjova zërin tënd dhe
pata respekt për personin tënd". 36 Abigaili
u kthye pastaj te Nabali; ai kishte shtruar
banket në shtëpinë e tij, një banket prej
mbreti. Nabali e kishte zemrën të gëzuar,
ishte i dehur xurxull; prandaj ajo nuk i tha
asgjë, as pak as shumë, deri sa gdhiu. 37 Por
të nesërmen në mëngjes, kur efekti i verës
kishte kaluar, gruaja i tregoi Nabalit këto
gjëra; atëherë zemra iu ligështua dhe ai
mbeti si një gur. 38 Rreth dhjetë ditë më
vonë Zoti e goditi Nabalin dhe ai vdiq. 39 Kur
mësoi që Nabali kishte vdekur, Davidi tha:
"Qoftë i bekuar Zoti, që më dha hak për
fyerjen e rëndë të Nabalit dhe nuk e lejoi
shërbëtorin e tij të kryejë ndonjë të keqe!
Zoti bëri që të bjerë mbi kokën e tij ligësia
e Nabalit". Pastaj Davidi dërgoi një njeri
të flasë me Abigailin, me qëllim që ajo të
bëhej bashkëshortja e tij. 40 Shërbëtorët e
Davidit erdhën te Abigaili në Karmel dhe
i folën kështu, duke thënë: "Davidi na ka
dërguar te ti, sepse dëshiron të të marrë
për grua". 41 Atëherë ajo u ngrit në këmbë,
ra përmbys me fytyrën për tokë dhe tha:

"Ja, t'u bëftë shërbëtorja jote skllave, që
t'u lajë këmbët shërbëtorëve të zotërisë
tim". 42 Pastaj Abigaili u ngrit me nxitim,
hipi mbi një gomar dhe, e ndihmuar nga
pesë vajza, ndoqi lajmëtarët e Davidit dhe
u bë bashkëshortja e tij. 43 Davidi mori edhe
Ahinoamin e Jezreelit, dhe që të dyja u bënë
bashkëshorte të tij. 44 Por Sauli ia kishte
dhënë vajzën e tij Mikal, që ishte gruaja e
Davidit, Paltit, birit të Lashit, që ishte nga
Galimi.

26

1 Zifejtë erdhën te Sauli në Gibeah dhe i
thanë: "Mos është fshehur Davidi në ko-
drën e Hakilahut në kufi me shkretëtirën?".
2 Atëherë Sauli u ngrit dhe zbriti në drejtim
të shkretëtirës së Zifit, duke pasur me vete
tre mijë njerëz të zgjedhur të Izraelit, për
të kërkuar Davidin në shkretëtirën e Zifit.
3 Sauli e ngriti kampin e tij në kodrën e Hak-
ilahut, që ndodhet në kufi me shkretëtirën
pranë rrugës, ndërsa Davidi gjendej në
shkretëtirë. Kur e kuptoi që Sauli vinte
për ta kërkuar në shkretëtirë, 4 Davidi dër-
goi disa spiunë dhe mësoi që Sauli kishte
arritur me të vërtetë. 5 Atëherë Davidi u
ngrit dhe shkoi në vendin ku Sauli kishte
ngritur kampin. Davidi vrojtoi vendin ku
ishin shtrirë Sauli dhe Abneri, bir i Nerit,
komandant i ushtrisë së tij. Sauli ishte
shtrirë në kampin e qerreve dhe njerëzit
e tij ishin rreth tij. 6 Davidi iu drejtua
pastaj Hiteut Alimelek dhe Abishait, birit
të Tserujahut dhe vëlla i Joabit; dhe u tha
atyre: "Kush do të vijë me mua te Sauli
në kamp?". Abidshai u përgjegj: "Do të
vij unë bashkë me ty". 7 Kështu Davidi dhe
Abishai arritën natën te këta njerëz; dhe
ja që Sauli rrinte shtrirë i përgjumur në
kampin e qerreve, me shtizën e tij të ngulur
në tokë, nga ana e kokës, kurse Abneri dhe
njerëzit e tij po flinin rreth tij. 8 Atëherë
Abishai i tha Davidit: "Sot Perëndia të ka
dhënë në dorë armikun tënd; prandaj, të
lutem, më lejo ta godas me shtizë dhe ta
mbërthej në tokë me një të rënë të vetme;
nuk do të ketë nevojë për një goditje të
dytë". 9 Por Davidi i tha Abishait: "Mos e
vrit; kush me të vërtetë mund të ngrejë
dorën kundër të vajosurit të Zotit pa u bërë
fajtor?". 10 Pastaj Davidi shtoi: "Ashtu siç
është e vërtetë që Zoti rron, vetëm Zoti
do ta godasë; o sepse do t'i vijë dita dhe
ka për të vdekur, o sepse do të shkojë të
luftojë dhe do të vritet. 11 Zoti të më ruajë
që të mos e shtyj dorën kundër të vajosurit
të Zotit! Tani, të lutem merre shtizën që
është pranë kokës së tij dhe enën e ujit
dhe të ikim". 12 Kështu Davidi mori shtizën
dhe kanën e ujit që ishte pranë kokës së
Saulit dhe iku. Asnjeri nuk pa gjë, asnjeri
nuk vuri re, asnjeri nuk u zgjua; të gjithë
flinin, sepse një gjumë i thellë i dërguar nga
Zoti i kishte zënë. 13 Pastaj Davidi kaloi në
krahun e kundërt dhe u ndal larg, në majën
e malit; kishte një lartësi të madhe midis
tyre. 14 Atëherë Davidi u thirri njerëzve të
Saulit dhe të Abnerit, birit të Nerit, dhe u
tha: "Abner, nuk po përgjigjesh?". Abneri
u përgjegj dhe tha: "Kush je ti që po i bërtet
mbretit?". 15 Davidi i tha kështu Abnerit:
"A nuk je një njeri trim? Dhe kush është
baraz me ty në Izrael? Pse, pra, nuk e ruajte
mirë mbretin, zotërinë tënde? Njëri nga
populli erdhi në fakt për të vrarë mbretin,
zotërinë tënde. 16 Ajo që ke bërë nuk është
aspak e mirë. Ashtu siç është e vërtetë
që Zoti rron, ju meritoni vdekjen, sepse
nuk e keni ruajtur mirë zotërinë tuaj, të
vajosurin e Zotit! Dhe tani shiko ku është
shtiza e mbretit dhe kana e ujit që ishte
pranë kokës së tij!". 17 Sauli njohu zërin
e Davidit dhe tha: "A është zëri yt, o biri
im David?". Davidi u përgjegj: "Është zëri
im, o mbret, o imzot!". 18 Pastaj shtoi: "Pse
zotëria im e persekuton shërbëtorin e tij?
Ç'kam bërë? Çfarë të keqe kam kryer?
19 Prandaj tani, të lutem, dëgjo, o mbret, o
imzot, fjalët e shërbëtorit tënd. Në rast se
Zoti të nxit kundër meje, ai le të pranojë një
blatim! Por në rast se janë njerëz, qofshin
të mallkuar përpara Zotit, sepse sot më
kanë përzënë që të më pengonin të merrja
pjesën në trashëgiminë e Zotit, duke më
thënë: "Shko t'u shërbesh perëndive të
tjera". 20 Tani, pra, gjaku im mos rëntë në
tokë larg pranisë të Zotit! Sepse mbreti
i Izraelit doli për të kërkuar një plesht,
ashtu si gjuajnë një thëllëzë nëpër male".
21 Atëherë Sauli tha: "Kam mëkatuar; ktheu,
biri im David, sepse nuk do të bëj më asnjë
të keqe, sot jeta ime ishte e çmuar në sytë
e tua; ja, kam vepruar si një budalla dhe
kam gabuar rëndë". 22 Davidi u përgjegj:
"Ja, shtiza e mbretit; le të vijë këtu një
nga të rinjtë e ta marrë. 23 Zoti do t'i japë

secilit simbas drejtësisë dhe besnikërisë së
tij; sot në fakt Zoti të kishte dhënë në duart
e mia, por unë nuk desha të shtrija dorën
time kundër të vajosurit të Zotit. 24 Ashtu
si sot jeta jote ka qenë e çmuar në sytë e
mi, kështu ka për të qenë e çmuar jeta ime
në sytë e Zotit; dhe ai të më largojë çdo
fatkeqësi". 25 Atëherë Sauli i tha Davidit:
"Qofsh i bekuar, biri im David. Ti do të bësh
vepra të mëdha dhe ke për të dalë me siguri
fitimtar". Kështu Davidi vazhdoi rrugën e
tij dhe Sauli u kthye në shtëpinë e vet.

27

1 Davidi tha në zemër të tij: "Një ditë ose
një tjetër unë do të vritem nga dora e Saulit;
prandaj nuk ka asgjë më të mirë për mua se
sa të shpëtoj kokën në vendin e Filistejve;
kështu Sauli do të heqë 2 Prandaj Davidi
u ngrit dhe shkoi, bashkë me gjashtëqind
njerëzit që kishte me vete, te Akishi, bir
i Maokut, mbret i Gathit. 3 Kështru Da-
vidi qëndroi me Akishin në Gath, ai vetë
dhe njerëzit e tij, secili me familjen e vet;
Davidi me dy bashkëshortet e tij: Jezreel-
itja Ahinoama dhe Karmelitja Abigail, që
kishte qenë gruaja e Nabalit. 4 Pastaj i
njoftuan Saulit që Davidi kishte ikur në
Gath, dhe ai nuk e kërkoi më. 5 Davidi i
tha Akishit: "Në rast se gëzoj hirin tënd,
të më jepet një vend në një qytet të fushës
ku unë të mund të banoj. Pse duhet që
shërbëtori yt të banojë me ty në qytetin
mbretëror?". 6 Kështu atë ditë Akishi i dha
Tsiklagun; për këtë arësye Tsiklagu u ka
përkitur mbretërve të Judës deri ditën e
sotme. 7 Davidi qëndroi në vendin e Fil-
istejve një vit e katër muaj. 8 Davidi dhe
njerëzit e tij niseshin dhe bënin plaçkitje
në vendin e Geshuritëve, të Girzitëve dhe
të Amalekitëve; këto popullata banonin
prej kohëve të vjetra në këtë vend duke u
shtrirë nga Shuri deri në vendin e Egjiptit.
9 Davidi e shkretonte vendin dhe nuk linte
gjallë as burra as gra; pastaj merrte dele,
lopë, gomarë, deve dhe rroba, dhe kthehej
dhe shkonte tek Akishi. 10 Kur Akishi e
pyeste: "Ku keni plaçkitur sot?", Davidi i
përgjigjej: "Kundër jugut të Judës, kundër
jugut të Kenejve". 11 Davidi nuk linte gjallë
as burra as gra, sepse mund të çonin lajme,
dhe thoshte: "Mund të japim njoftime mbi
ne dhe të thonë: "Kështu ka bërë Davidi"".
Kështu veproi ai gjatë gjithë kohës që qën-
droi në vendin e Filistejve. 12 Kështu Akishi
i besonte Davidit dhe thoshte: "Ai u bë i
urrejtshëm nga populli i Izraelit dhe kështu
do të jetë gjithmonë shërbëtori im".

28

1 Ato ditë Filistejtë mblodhën ushtrinë
e tyre për të luftuar Izraelin. Atëherë
Akishi i tha Davidit: "Dije mirë që duhet
të dalësh të luftosh bashkë me mua, ti dhe
njerëzit e tu". 2 Davidi iu përgjegj Akishit:
"Ti me siguri ke për të parë atë që do të
bëjë shërbëtori yt". Atëherë Akishi i tha
Davidit: "Mirë, pra, unë do të të bëhem roje
personale për gjithnjë". 3 Samueli kishte
vdekur dhe gjithë Izraeli e kishte qarë, e
kishin varrosur në Ramah, në qytetin e
tij. Dhe Sauli kishte përzënë nga vendi
mediumet dhe shortarët. 4 Kështu Filistejtë
u mblodhën dhe erdhën të fushojnë në
Shunem, ndërsa Sauli mblodhi tërë Izraelin
dhe fushoi në Gilboa. 5 Kur Sauli pa ushtrinë
e Filistejve pati frikë dhe zemra e tij u
drodh fortë. 6 Kështu Sauli i kërkoi kështillë
Zotit dhe Zoti nuk iu përgjegj as me anë
të ëndrrave, as nëpërmjet Urimit dhe as
me anë të profetëve. 7 Atëherë Sauli u
tha shërbëtorëve të tij: "Më gjeni një grua
që të jetë mediume, me qëllim që unë të
mund të shkoj tek ajo për t'u kështilluar".
Shërbëtorët e tij i thanë: "Ja, në En-Dor
ka një grua që është mediume". 8 Kështu
Sauli u vesh ndryshe për të mos u njohur
dhe u nis me dy burra. Arritën tek ajo grua
natën dhe Sauli i tha: "Bëj një shortari për
mua, të lutem, me një seancë spiritizmi dhe
më thirr atë që do të të them". 9 Gruaja
iu përgjegj: "Ja, ti e di ç'ka bërë Sauli; ai
i ka shfarosur nga vendi mediumet dhe
shortarët. Pse i ngre një grackë jetës sime,
për të shkaktuar vdekjen time?". 10 Atëherë
Sauli iu betua në emër të Zotit, duke thënë:
"Ashtu siç është e vërtetë që Zoti rron,
asnjë ndëshkim nuk do të kesh për këtë!".
11 Gruaja i tha: "Cilin duhet të të nxjerr?".
Ai i tha: "Më nxirr Samuelin". 12 Kur pa
Samuelin, gruaja bërtiti me zë të lartë; dhe
gruaja i tha Saulit: "Pse më mashtrove? Ti
je Sauli!". 13 Mbreti iu përgjegj: "Mos ki
frikë; çfarë shikon?". Gruaja i tha Saulit:
"Shoh një qenie mbinjerëzore që ngrihet
nga toka". 14 Ai e pyeti: "Ç'formë ka?". Ajo u

përgjegj: “Është një plak që po ngjitet dhe
është mbështjellë me një mantel”. Atëherë
Sauli kuptoi se ishte Samueli, u përul me
fytyrën për tokë dhe ra përmbys. 15 Samueli
i tha Saulit: “Pse më shqetësove duke bërë
që të dal?”. Sauli iu përgjegj: “Ndodhem
në një ankth të madh, sepse Filistejtë më
luftojnë dhe Perëndia është larguar nga
unë, dhe nuk më përgjigjet 16 Samueli i
tha: “Pse kështillohesh me mua, në qoftë
se Zoti është larguar nga ti dhe është bërë
armiku yt? 17 Zoti veproi ashtu siç kishte
thënë nëpërmjet meje. Zoti e shkëputi
mbretërinë nga duart e tua dhe ia dha një
tjetri, Davidit, 18 sepse nuk iu binde zërit të
Zotit dhe nuk zbatove në jetë zemërimin
e thellë të tij kundër Amalekut; për këtë
arsye Zoti të bëri sot këtë gjë. 19 Zoti do ta
japë edhe Izraelin bashkë me ty në duart e
Filistejve; nesër ti dhe bijtë e tu do të jeni
me mua. Zoti do të japë gjithashtu ushtrinë
e Izraelit në duart e Filistejve. 20 Atëherë
Sauli ra menjëherë për së gjati për tokë,
sepse ishte trembur shumë nga fjalët e
Samuelit; ai kishte qenë edhe më parë pa
fuqi, sepse nuk kishte ngrënë tërë atë ditë
dhe tërë atë natë. 21 Gruaja iu afrua Saulit
dhe duke e parë të tmerruar fare, i tha:
“Ja, shërbëtorja jote iu bind zërit tënd; unë
vura në rrezik jetën time për t’iu bindur
fjalëve që më the. 22 Prandaj dëgjo edhe ti
zërin e shërbëtores sate dhe lermë të vë
para teje një copë buke; ha, sepse kështu
do të marrësh fuqi për ta rifilluar rrugën”.
23 Por ai refuzoi dhe tha: “Nuk do të ha”. Por
shërbëtorët e tij bashkë me gruan ngulën
këmbë dhe ai i dëgjoi; kështu u ngrit nga
toka dhe u ul në shtrat. 24 Gruaja kishte
në shtëpi një viç të majmë; e theri shpejt
e shpejt, pastaj mori miellin, gatoi brumin
dhe përgatiti disa bukë pa maja. 25 I vuri
këto ushqime Saulit dhe shërbëtorëve të tij,
dhe ata i hëngrën; pastaj u ngritën dhe u
nisën po atë natë.

29

1 Filistejtë i mblodhën tërë forcat e tyre
në Afek, ndërsa Izralitët e ngritën kampin
e tyre pranë burimit të Jezreelit. 2 Princat e
Filistejve ecnin me qindëshet dhe mijëshet
e tyre, ndërsa Davidi dhe njerëzit e tij ecnin
në praparojë me Akishin. 3 Atëherë krerët
e Filistejve thanë: “Çfarë po bëjnë kështu
këta Hebrenj?”. Akishi iu përgjegj krerëve
të Filistejve: “A nuk është ky Davidi, shër-
bëtori i Saulit, i mbretit të Izraelit, që ka
qenë me mua këto ditë o këto vite? Tek
ai nuk kam gjetur asnjë të metë të madhe
nga dita e dezertimit të tij e deri më sot!”.
4 Por krerët e Filistejve u zemëruan me të
dhe i thanë: “Ktheje prapa atë njeri me
qëllim që të kthehet në vendin që i ke
caktuar. Të mos vijë të luftojë me ne që të
mos na bëhet armiku ynë gjatë betejës. Si
mund ta rifitojë ai favorin e zotërisë së tij,
veçse me kokën e këtyre njerëzve? 5 Nuk
është ky Davidi për të cilin këndonin në
kor në vallet, duke thënë: “Sauli ka vrarë
mijëshen e tij dhe Davidi dhjetë mijëshen e
tij?””. 6 Atëherë Akishi thirri Davidin dhe
i tha: “Ashtu siç është e vërtetë që Zoti
rron, ti je një njeri i drejtë dhe shoh me
kënaqësi ecejakun tënd me mua në ushtri,
sepse nuk kam gjetur asgjë të keqe që
7 Prandaj kthehu prapa dhe shko në paqe,
mos bëj asgjë që nuk u pëlqen princave të
Filistejve. 8 Davidi i tha Akishit: “Çfarë kam
bërë dhe çfarë ke gjetur te shërbëtori yt
prej ditës që erdha me ty e deri më sot, që
të më pengojnë të luftoj kundër armiqve të
mbretit, zotërisë tim?”. 9 Akishi iu përgjegj
Davidit, duke thënë: “E kupton që për
sytë e mi ti je i këndshëm si një engjëll
i Perëndisë; por princat e Filistejve kanë
thënë: “Ai nuk duhet të marrë pjesë me ne
në betejë!”. 10 aaa see Prandaj çohu herët
nesër në mëngjes bashkë me shërbëtorët
e zotërisë tënd që kanë ardhur bashkë me
ty; çohuni në mëngjes herët dhe nisuni në
të gdhirë”. 11 Kështu Davidi dhe njerëzit e
tij u ngritën herët në mëngjes për t’u nisur
dhe për t’u kthyer në vendin e Filistejve.
Filistejtë përkundrazi shkuan në Jezreel.

30

1 Kur Davidi dhe njerëzt e tij arritën në
Tsiklag ditën e tretë, Amalekitët kishin
kryer një plaçkitje në Negev dhe në Tsiklag;
kishin pushtuar Tsiklagun dhe i kishin vënë
zjarrin; 2 kishin zënë robër gratë dhe tërë
ata që ndodheshin aty, të vegjël a të rritur;
nuk kishin vrarë asnjeri, por i kishin marrë
me vete dhe kishin shkuar. 3 Kur Davidi dhe
njerëzit e tij arritën në qytet, ja, qyteti ishte
shkatërruar nga zjarri, dhe gratë, bijtë dhe
bijat e tyre i kishin marrë me vete si robër.

4 Atëherë Davidi dhe tërë ata që ishin me të
ngritën zërin dhe qanë, deri sa nuk patën
forcë të qajnë. 5 Dy bashkëshortet e Davidit,
Jezreelitja Ahinoama dhe Karmelitja Abi-
gail, e cila kishte qënë bashkëshorte e Na-
balit, figuronin gjithashtu midis robërve.
6 Davidi ishte shqetësuar shumë se njerëzit
flisnin për ta vrarë atë me gurë, sepse të
gjithë e kishin shpirtin të trishtuar për
shkak të bijve dhe të bijave të tyre; por
Davidi u forcua tek Zoti, Perëndia i tij.
7 Pastaj Davidi i tha priftit Abiathar, birit
të Ahimelekut: "Të lutem, më sill efodin".
Abiathari i solli efodin Davidit. 8 Kështu
Davidi u këshillua me Zotin dhe e pyeti:
"A duhet ta ndjek këtë bandë? Do ta
arrij?". Zoti iu përgjegj: "Ndiqe, sepse do
ta arrish me siguri dhe do të rimarrësh pa
tjetër çdo gjë". 9 Kështu Davidi u nis me
gjashtëqind njerëzit që kishte me vete dhe
arriti në përruan Besor, ku u ndalën ata
që kishin mbetur prapa; 10 por Davidi vazh-
doi ndjekjen me katërqind njerëz, kurse
dyqind mbetën prapa, sepse ishin tepër të
lodhur për të kapërcyer përruan e Besorit.
11 Gjetën në fushë një Egjiptas dhe ia çuan
Davidit. I dhanë bukë për të ngrënë dhe
ujë për të pirë; 12 i dhanë gjithashtu një copë
bukë fiku dhe dy vile rrushi. Pasi hëngri, ai
e mblodhi veten, sepse nuk kishte ngrënë
bukë as nuk kishte pirë ujë tri ditë e tri
netë me radhë. 13 Davidi e pyeti: "Ti kujt i
përket dhe nga vjen?". Ai u përgjegj: "Jam
një egjiptas i ri, shërbëtor i një Amalekiti;
pronari im më braktisi, sepse tri ditë më
parë u sëmura. 14 Kemi bërë një plaçki-
itje në jug të Kerethejve, në territorin e
Judës dhe në jug të Tsalebit, dhe i kemi
vënë zjarrin Tsiklagut". 15 Davidi i tha: "A
mund të më çosh poshtë ku ndodhet kjo
bandë?". Ai u përgjegj: "Betomu në emër të
Perëndisë që nuk do të më vrasësh dhe nuk
do të më dorëzosh në duart e pronarit tim,
dhe unë do të çoj poshtë, aty ku gjendet
kjo bandë". 16 Dhe e çoi poshtë; dhe ja
Amalekitët ishin shpërndarë në të gjithë
vendin; hanin, pinin dhe bënin festë për
plaçkën e madhe që kishin sjellë nga vendi
i Filistejve dhe nga vendi u Judës. 17 Davidi
i sulmoi nga muzgu deri në mbrëmjen e
ditës tjetër; asnjeri prej tyre nuk shpë-
toi, përveç katërqind të rinjve që u hipën
deveve dhe ia mbathën. 18 Kështu Davidi
rimori të gjitha ato që Amalekitët kishin
marrë me vete; Davidi gjeti edhe dy gratë
e tij. 19 Kështu ata nuk humbën asgjë, as
të vegjëlit as të rriturit, as bijtë as bijat, as
plaçkat dhe as ndonjë gjë tjetër që u kishin
marrë. Davidi i rimori të gjitha. 20 Kështu
Davidi shtiu në dorë kopetë e bagëtisë së
imët dhe tufat e bagëtisë së trashë; dhe ata
që ecnin para bagëtive thonin: "Kjo është
plaçka e Davidit!". 21 Pastaj Davidi arriti
te dyqind njerëzit që kishin qenë tepër të
lodhur për të shkuar pas Davidit që ai i
kishte lënë në përruan e Besorit. Këta i
dolën para Davidit dhe njerëzve që ishin
me të. Kështu Davidi iu afrua atyre dhe
i përshëndeti. 22 Atëherë tërë njerëzit e
këqij dhe të poshtër që kishin shkuar me
Davdin filluan të thonë: "Me qenë se këta
nuk erdhën me ne; nuk do t'u japim asgjë
nga plaçka që kemi shtënë në dorë, përveç
grave dhe fëmijve të secilit; t'i marrin dhe
të ikin!". 23 Por Davidi tha: "Mos u sillni
kështu, o vëllezërit e mi, me atë që Zoti na
ka dhënë duke na mbrojtur dhe duke vënë
në duart tona bandën që kishte ardhur
kundër nesh. 24 Po kush do t'ju dëgjojë në
këtë propozim? E njëjtë ka për të qenë
pjesa e atij që shkon për të luftuar dhe e atij
që rri pranë plaçkave; do t'i ndajmë pjesët
bashkë". 25 Qysh prej asaj dite u veprua
kështu; Davidi e bëri atë statut dhe normë
për Izraelin deri në ditën e sotme. 26 Kur Da-
vidi u kthye në Tsiklag, një pjesë të plaçkës
ua dërgoi pleqve të Judës, miq të tij, duke
thënë: "Ja një dhuratë e ardhur nga plaçka
që u morëm armiqve të Zotit". 27 U dërgoi
atyre të Bethelit, të Ramothit të Negevit
dhe atyre të Jatirit, 28 atyre të Areorit, atyre
të Sifmothit, atyre të Eshtemoas, 29 atyre të
Rakalit, atyre të qyteteve të Jerameelitëve
dhe atyre të qyteteve të Kenejve, 30 atyre të
Hormahut, atyre të Kor-Ashanit, atyre të
Athakut, 31 atyre të Hebronit dhe atyre të të
gjithë vendeve nga kishte kaluar Davidi me
njerëzit e tij.

31

1 Filistejtë u ndeshën me Izraelin dhe
Izraelitët ua mbathën para Filistejve, dhe
ranë të vrarë në malin Gilboa. 2 Filistejtë
ndoqën me furi Saulin dhe bijtë e tij;
kështu Filistejtë vranë Jonathanin, Abi-
nadabin dhe Malkishuahun, bij të Saulit.

[3] Beteja u ashpërsua kundër Saulit; harkë-
tarët e arritën dhe ai u plagos rëndë prej
tyre. [4] Sauli i tha shërbëtorëve të tij:
"Nxirre shpatën tënde dhe më shpo me të;
të mos vinë këta të parrethprerë të më sh-
pojnë dhe të tallen me mua". Por shqyrtari
i tij nuk deshi ta kryejë këtë veprim, sepse
e kishte zënë një frikë e madhe. Atëherë
Sauli mori shpatën dhe u hodh mbi të. [5] Kur
shqyrtari pa se Sauli kishte vdekur, edhe ai
u hosh mbi shpatën e vet dhe vdiq me të.
[6] Kështu po atë ditë vdiqën bashkë Sauli, tre
bijtë e tij, shqyrtari dhe tërë njerëzit e tij.
[7] Kur Izraelitët që ndodheshin matanë lug-
inës dhe matanë Jordanit panë që njerëzit e
Izraelit ua kishin mbathur me vrap dhe që
Sauli dhe bijtë e tij kishin vdekur, braktisën
qytetet dhe ua mbathën. Atëherë erdhën
Filistejtë dhe u vendosën aty. [8] Të nesër-
men Filistejtë erdhën për të zhveshur të
vrarët dhe gjetën Saulin dhe tre bijtë e tij të
rënë në malin Gilboa. [9] I prenë kokën Saulit,
e zhveshën nga armatimi i tij dhe dërguan
lajmëtarë në tërë vendin e Filistejve për
ta çuar lajmin në tempullin e idhujve të
tyre dhe popullit. [10] E vendosën pastaj
armaturën e tij në tempullin e Ashtarothit
dhe e varën kufomën e tij në muret e Beth-
Shanit. [11] Por kur banorët e Jabeshit të
Galaadit mësuan atë që Filistejtë i kishin
bërë Saulit, [12] tërë njerëzit trima u ngritën,
ecën tërë natën dhe hoqën nga muret e
Beth-Shanit kufomën e Saulit dhe kufomat
e bijve të tij; pastaj u kthyen në Jabesh dhe
këtu i dogjën ato. [13] Pastaj muarrën kockat
e tyre, i varrosën poshtë marinës në Jabesh
dhe agjëruan shtatë ditë me radhë.

2 i Samuelit

1 Pas vdekjes së Saulit, Davidi u kthye nga
masakra e Amalekitëve dhe u ndal dy ditë
në Tsiklag. 2 Ditën e tretë arriti në kampin
e Saulit një burrë me rroba të grisura dhe
me kokën me dhe. Sa arriti pranë Davidit,
ai ra për tokë dhe u përkul. 3 Davidi e pyeti:
"Nga vjen?". Ai iu përgjigj: "Kam ikur nga
kampi i Izraelit". 4 Davidi i tha: "Si u bë? Të
lutem, më trego". Ai iu përgjigj: "Populli
iku nga fusha e betejës dhe shumë njerëz
ranë dhe vdiqën; edhe Sauli dhe biri i tij
Jonatan kanë vdekur". 5 Atëherë Davidi e
pyeti të riun që i tregonte ngjarjen: "Si e
di ti që Sauli dhe biri i tij Jonatani kanë
vdekur?". 6 I riu që i tregonte ngjarjen tha:
"Ndodhesha rastësisht në malin Gilboa, kur
pashë Saulin të mbështetur në shtizën e
tij, ndërsa qerret dhe kalorësit e ndiqnin
nga afër. 7 Ai u kthye, më pa dhe më
thirri. Unë iu përgjigja: "Ja ku jam". 8 Ai
më pyeti: "Kush je ti?". Unë iu përgjigja:
"Jam një Amalekit". 9 Atëherë ai më tha:
"Afrohu tek unë dhe më vrit, sepse një
ankth i madh më ka pushtuar, por jeta
është e tëra akoma tek unë". 10 Kështu iu
afrova atij dhe e vrava, sepse e kuptoja që
ai nuk do të mund të jetonte mbas rënies
së tij. Pastaj mora diademën që kishte mbi
kokë dhe byzylykun që mbante në krah,
dhe i solla këtu te zotëria im". 11 Atëherë
Davidi kapi rrobat e veta dhe i grisi; po
kështu vepruan tërë njerëzit që ishin me
të. 12 Kështu mbajtën zi, qanë dhe agjeruan
deri në mbrëmje për Saulin, për Jonatanin,
birin e tij, për popullin e Zotit dhe për
shtëpinë e Izraelit, sepse kishin rënë nga
shpata. 13 Pastaj Davidi e pyeti të riun që i
kishte treguar ngjarjen: "Nga ç'vend je?".
Ai u përgjigj: "Jam biri i një të huaji, i
një Amalekiti". 14 Atëherë Davidi i tha: "Si
nuk pate frikë të shtrish dorën për të vrarë
të vajosurin e Zotit 15 Pastaj thirri një nga
njerëzit e tij dhe i tha: "Afrohu dhe hidhu
mbi të!". Ai e goditi dhe Amalekiti vdiq.
16 Pas kësaj Davidi tha: "Gjaku yt rëntë mbi
kokën tënde, sepse me gojën tënde ke dëshmuar kundër vetes sate, duke thënë: "Unë
kam vrarë të vajosurin e Zotit"". 17 Atëherë
Davidi ia mori këtij vajtimi për Saulin dhe
Jonatanin, birin e tij, 18 dhe urdhëroi t'u
mësonin bijve të Judës këngën e harkut.
Ja, ajo gjendet e shkruar në librin e të
Drejtit. 19 "Madhështia e Izraelit qëndron
e vrarë në lartësitë e tua! Si është e
mundur që ranë trimat? 20 Mos ia njoftoni
Gathit, mos e bëni të ditur nëpër rrugët
e Ashkalonit, që të mos gëzohen bijat e
Filistejve, që të mos ngazëllohen bijat e
të parrethprerëve. 21 O male të Gilboas,
mos rëntë më as vesa as shiu mbi ju, mos
pastë as fusha ofertash; sepse aty u hodh
mburoja e trimave, mburoja e Saulit, sikur
ky të mos ishte i vajosur. 22 Nga gjaku i
të vrarëve, nga dhjami i trimave, harku i
Jonatanit nuk u tërhoq kurrë dhe shpata e
Saulit nuk u vërtit kurrë bosh. 23 Sauli dhe
Jonatani; aq të dashur dhe të përzemërt në
jetë, nuk u ndanë në vdekjen e tyre. Ishin
më të shpejtë se shqiponjat, më të fortë se
luanët. 24 Bija të Izraelit, vajtoni Saulin që
ju vishte në luks me rroba flakë të kuqe, që
i zbukuronte me ar veshjet tuaja. 25 Vallë,
si ranë trimat në mes të betejës, si u vra
Jonathani në lartësitë e tua? 26 Unë jam në
ankth për ty, o vëllai im Jonatan; ti ishe
shumë i dashur për mua, dashuria jote për
mua ishte më e mrekullueshme se dashuria
e grave. 27 Vallë, si ranë trimat dhe si u
shkatërruan armët e luftës?".

2

1 Mbas kësaj, Davidi u këshillua me Zotin,
duke thënë: "A duhet të shkoj në ndonjë
nga qytetet e Judës?". Zoti iu përgjigj:
"Shko". Davidi e pyeti: "Ku të shkoj?".
Zoti u përgjigj: "Në Hebron". 2 Kështu
Davidi shkoi atje me dy gratë e tij, Jezreeliten Ahinoam dhe Karmelitën Abigail, që
kishte qenë gruaja e Nabalit. 3 Davidi çoi
edhe njerëzit që ishin me të, secili me
familjen e tij, dhe u vendosën në qytetet e
Hebronit. 4 Pastaj erdhën njerëzit e Judës
dhe e vajosën Davidin mbret të shtëpisë së
Judës. Pas kësaj i thanë Davidit se qenë
njerëzit e Jabeshit të Galaadit ata që kishin
varrosur Saulin. 5 Atëherë Davidi u dërgoi
lajmëtarë njerëzve të Jabeshit të Galaadit për t'u thënë: "Qofshi të bekuar nga
Zoti për mirësinë që treguat ndaj Saulit,
zotërisë suaj, duke e varrosur! 6 Tani
Zoti tregoftë mirësi dhe besnikëri ndaj
jush. Edhe unë do t'ju bëj të mirë, sepse

keni bërë një gjë të tillë. 7 Prandaj le
të marrin forcë duart tuaja dhe qofshi
trima, sepse Sauli, zotëria juaj, vdiq, por
shtëpia e Judës më ka vajosur mbret të saj”.
8 Ndërkohë Abneri, bir i Nerit, komandant
i ushtrisë së Saulit, mori Ish-Boshethin,
birin e Saulit, dhe e çoi në Mahanaim; 9 dhe
e bëri mbret të Galaadit, të Ashuritëve, të
Jezreelit, të Efraimit, të Beniaminit dhe të
tërë Izraelit. 10 Ish-Boshethi, bir i Saulit,
ishte dyzet vjeç kur filloi të mbretërojë mbi
Izrael dhe mbretërimi i tij vazhdoi dy vjet.
Por shtëpia e Judës shkonte pas Davidit.
11 Koha që Davidi mbretëroi në Hebron
mbi shtëpinë e Judës ishte shtatë vjet e
gjashtë muaj. 12 Ndërkaq Abneri, bir i Nerit,
dhe shërbëtorët e Ish-Boshethit, birit të
Saulit, lëvizën nga Mahanaim në drejtim të
Gabaonit. 13 Edhe Joabi, biri i Tserujahut
dhe shërbëtorët e Davidit lëvizën dhe i
takuan pranë hauzit të Gabaonit. Kështu
u ndalën njera palë nga njera anë e hauzit
dhe tjetra nga ana tjetër. 14 Atëherë Ab-
neri i tha Joabit: “Le të çohen të rinjtë
dhe të dalin para nesh”. Joabi u përgjigj:
“Po, le të çohen”. 15 Kështu u ngritën
dhe dolën përpara në numër të barabartë:
dymbëdhjetë për Beniaminin dhe për Ish-
Boshethin, birin e Saulit, dhe dymbëdhjetë
nga shërbëtorët e Davidit. 16 Secili kapi
kundërshtarin e tij nga koka dhe i futi sh-
patën në ije; kështu ranë të gjithë bashkë.
Ky vend u quajt për këtë arësye fusha e
njerëzve të fortë; gjendet në Gabaon. 17 Po
atë ditë u zhvillua një betejë shumë e ash-
për në të cilën Abneri me njerëzit e Izraelit
u mund nga shërbëtorët e Davidit. 18 Dhe
aty ishin tre djemtë e Tserujahut: Joabi,
Abishai dhe Asaheli; dhe Asaheli ishte i
shpejtë si një gazelë fushe. 19 Asaheli filloi
të ndiqte Abnderin pa u kthyer as djathtas,
as majtas pas Abnerit. 20 Pastaj Abneri u
kthye prapa dhe tha: “Je ti, Asahel?”. Ai u
përgjigj: “Jam unë”. 21 Abneri i tha: “Kthehu
djathtas ose majtas, kap një nga të rinjtë
dhe merrja armët!”. Por Asaheli nuk deshi
të hiqte dorë nga ndjekja e tij. 22 Abneri i
tha përsëri Asahelit: “Hiq dorë nga ndjekja.
Pse më detyron të të shtrij për tokë? Si
do të mund ta shikoj atëherë në fytyrë
vëllanë tënd Joab?”. 23 Por ai nuk pranoi të
ndërrojë rrugë; prandaj Abneri me pjesën
e prasme të shtizës e goditi në pjesën e
poshtme të barkut dhe shtiza i doli nga
pas; ai ra për tokë dhe vdiq në vend; dhe
tërë ata që kalonin nga vendi ku Asaheli
kishte rënë dhe kishte vdekur ndaleshin.
24 Por Joabi dhe Abishai e ndoqën Abnerin;
kur perëndoi dielli ata arritën në qafën e
Amahut, që ndodhet përballë Giahut, në
rrugën e shkretëtirës së Gabaonit. 25 Bijtë
e Beniamnit u mblodhën pas duke formuar
një grup të vetëm dhe u ndalën në majë të
një kodre. 26 Atëherë Abneri thirri Joabin
dhe tha: “Shpata, vallë duhet të gllabërojë
gjithnjë? Nuk e di ti që në fund do të
ketë hidhërim? Vallë, kur do ta urdhërosh
popullin të mos ndjekë më vëllezërit e tij?”.
27 Joabi u përgjigj: “Ashtu siç është e vërtetë
që Perëndia jeton, po të mos kishe folur
ti, populli nuk do të kishte hequr dorë nga
ndjekja e vëllezërve të tij deri në mëngjes”.
28 Atëherë Joabi i ra borisë dhe tërë populli
u ndal, nuk e ndoqi më Izraelin dhe hoqi
dorë nga luftimi. 29 Abneri dhe njerëzit e tij
ecën gjithë atë natë nëpër Abrahun, kapër-
cyen Jordanin, kaluan tërë Bithronin dhe
arritën në Mahanaim. 30 Edhe Joabi u kthye
nga ndjekja e shërbëtorëve të Abnerit dhe
mblodhi tërë popullin; Davidit i mungonin
nëntëmbëdhjetë veta dhe Asaheli. 31 Por
shërbëtorët e Davidit kishin vrarë treqind
e gjashtëdhjetë veta të Beniaminit dhe Ab-
nerit. 32 Pastaj çuan Asahelin dhe e varrosën
në varrin e atit të tij, që ndodhet në Betlem.
Pas kësaj Joabi dhe njerëzit e tij ecën tërë
natën dhe arritën në Hebron në të gdhirë.

3

1 Lufta midis shtëpisë së Saulit dhe
shtëpisë së Davidit qe e gjatë. Davidi bëhej
gjithnjë më i fortë, ndërsa shtëpia e Saulit
dobësohej gjithnjë e më shumë. 2 Në He-
bron Davidit i lindën disa djem. I parëlin-
duri i tij qe Amnoni, që ia lindi Jezreel-
itja Ahinoam; 3 i dyti qe Kileabi, ia lindi
Karmelitja Abigail, dikur bashkëshorte e
Nabalit; i treti qe Absalomi, bir i Maakahut,
e bija e Talmait, mbret i Geshurit; 4 i katërti
qe Adonijahu, bir i Hagithit; i pesti qe
Shefatiahu, bir i Abitalit, 5 dhe i gjashti
qe Ithreami, bir i Eglahit, bashkëshorte
e Davidit. Këta fëmijë i lindën Davidit
në Hebron. 6 Gjatë luftës midis shtëpisë
së Davidit dhe shtëpisë së Saulit, Abneri
qëndroi i lidhur fort me shtëpinë e Saulit.

7 Sauli kishte pasur një konkubinë të quaj-
tur Ritspah, bijë e Ajahut; dhe Ish-Boshethi
i tha Abnerit: "Pse ke hyrë te konkubina e
atit tim?". 8 Abneri u zemërua shumë nga
fjalët e Ish-Boshethit dhe iu përgjigj: "Mos
vallë jam një kokë qeni i Judës? Deri më
sot jam treguar besnik i shtëpisë së Saulit,
atit tënd, i vëllezërve dhe i miqve të saj dhe
nuk të kam dorëzuar në duart e Davidit,
dhe pikërisht sot ti më qorton për fajin që
kam kryer me këtë grua! 9 Perëndia t'i bëjë
Abnerit këtë dhe më keq në rast se nuk i
bëj Davidit atë që Zoti i është betuar: 10 ta
kaloj mbretërinë nga shtëpia e Saulit dhe të
vendosë fronin e Davidit mbi Izrael dhe mbi
Judën, nga Dani deri në Beer-Sheba". 11 Ish-
Boshethi nuk iu përgjigj dot as edhe me
një fjalë të vetme Abnerit, sepse ia kishte
frikën. 12 Atëherë Abneri i dërgoi në emër
të tij lajmëtarë Davidit për t'i thënë: "Kujt
i përket vendi? Bëj aleancë me mua dhe
dora ime do të jetë me ty për të ta sjellë
tërë Izraelin". 13 Davidi iu përgjigj: "Kam
diçka për të të kërkuar: Unë do të bëj
aleancë me ty, por ti nuk do të ma shohësh
fytyrën po nuk më solle më parë Mikalin,
bijën e Saulit, kur të vish të më shikosh".
14 Kështu Davidi i dërgoi lajmëtarë Ish-
Boshethit, birit të Saulit, për t'i thënë: "Ma
kthe bashkëshorten time Mikal, me të cilën
u fejova për njëqind lafsha të Filistejve".
15 Ish-Boshethi dërgoi ta marrin te burri
i saj Paltiel, bir i Laishit. 16 Burri i saj
shkoi me të dhe e ndoqi duke qarë deri
në Bahurim. Pastaj Abneri i tha: "Shko,
kthehu prapa!". Dhe ai u kthye. 17 Pastaj
Abneri u drejtoi fjalën pleqve të Izraelit,
duke thënë: "Prej shumë kohe kërkoni Da-
vidin si mbretin tuaj. 18 Tani erdhi koha të
veprojmë, sepse Zoti ka folur për Davidin,
duke thënë: "Me anë të Davidit, shërbë-
torit tim, unë do të shpëtoj popullin tim të
Izraelit nga duart e Filistejve dhe nga tërë
armiqtë e tij". 19 Abneri foli edhe me ata të
Beniaminit. Pastaj Abneri shkoi te Davidi
në Hebron për t'i njoftuar tërë ato që iu
dukën të mira Izraelit dhe gjithë shtëpisë
së Beniaminit. 20 Kështu Abneri arriti te
Davidi në Hebron me njëzet njerëz, dhe
Davidi shtroi një banket për Abnerin dhe
për njerëzit që ishin me të. 21 Pastaj Abneri
i tha Davidit: "Unë do të ngrihem dhe
do të shkoj të mbledh tërë Izraelin rreth
mbretit, zotërisë tim, me qëllim që të lidhin
aleancë me ty dhe ti të mund të mbretërosh
mbi gjithçka dëshëron zemra jote". Pastaj
Davidi u nda me Abnerin, që u largua në
paqe. 22 Por ja, shërbëtorët e Davidit dhe
Joabi po ktheheshin nga një plaçkitje, duke
sjellë me vete një plaçkë të madhe; por
Abneri nuk ishte më me Davidin në Hebron,
sepse ky ishte ndarë me të dhe ai kishte
ikur në paqe. 23 Kur mbërritën Joabi dhe
tërë ushtarët që ishin me të, dikush ia
tregoi ngjarjen Joabit, duke thënë: "Erdhi
Abneri, bir i Nerit, te mbreti; ky u nda me të
dhe ai iku në paqe". 24 Atëherë Joabi shkoi te
mbreti dhe i tha: "Ç'bëre ashtu? Ja, Abneri
të erdhi; pse u ndave me të dhe ai u largua?
25 Ti e di që Abneri, bir i Nerit, erdhi që të
të mashtrojë, që të njohë lëvizjet e tua dhe
për të mësuar tërë ato që bën ti". 26 Pasi
u largua nga Davidi, Joabi dërgoi lajmëtarë
pas Abnerit, të cilët e kthyen prapa nga
hauzi i Sirahut pa e ditur Davidi. 27 Kur
Abneri u kthye në Hebron, Joabi e mori
mënjanë në mes të portës, gjoja për t'i folur
fshehtazi, dhe këtu e goditi në bark dhe e
vrau për të marrë hakun e gjakut të Asahe-
lit, vëllait të tij. 28 Më vonë Davidi e mësoi
këtë ngjarje dhe tha: "Unë dhe mbretëria
ime jemi përjetë të pafajshëm përpara Zotit
për gjakun e Abnerit, birit të Nerit. 29 Ky
gjak rëntë mbi kryet e Joabit dhe mbi tërë
shtëpinë e atit të tij; mos iu ndafshin kurrë
shtëpisë së Joabit ata që vuajnë nga fluksi
apo nga lebra, ata që duhet të mbështeten
me shkop, që vdesin nga shpata o që janë pa
bukë!". 30 Kështu Joabi dhe Abishai, vëllai
i tij, vranë Abnerin, sepse ky kishte vrarë
Asahelin, vëllanë e tyre në Gabaon gjatë
betejës. 31 Pastaj Davidi i tha Joabit dhe tërë
popullit që ishte me të: "Grisni rrobat e
trupit, mbështilluni me thasë dhe mbani zi
për vdekjen e Abnerit!". Edhe mbreti David
shkoi pas arkivolit. 32 Kështu e varrosën
Abnerin në Hebron, dhe mbreti ngriti zërin
dhe qau përpara varrit të Abnerit; edhe
tërë populli qau. 33 Mbreti ia mori një
vajtimi për Abnerin dhe tha: "A duhet të
vdiste Abneri si vdes një budalla? 34 Duart
e tua nuk ishin të lidhura, as këmbët e tua
nuk ishin të shtrënguara me zinxhirë prej
bronzi! Ti re para keqbërësve". 35 Pastaj
tërë populli erdhi për të ftuar Davidin që
të hante, sa ishte akoma ditë; por Davidi u
betua duke thënë: "Kështu ma bëftë Perën-

dia madje më keq, po futa në gojë bukë
apo ndonjë gjë tjetër para se të perëndojë
dielli". 36 Tërë populli e kuptoi dhe e miratoi
këtë gjë; çdo gjë që bënte mbreti miratohej
nga tërë populli. 37 Kështu tërë populli dhe
tërë Izraeli e kuptuan që qëllimi i mbretit
nuk ishte aspak ta vriste atë ditë Abnerin,
birin e Nerit. 38 Pastaj mbreti u tha shër-
bëtorëve të tij: "Nuk e dini që një princ
dhe një njeri i madh humbi sot jetën në
Izrael? 39 Megjithëse jam vajosur mbret,
unë jam ende i dobët, ndërsa këta njerëz,
bijtë e Tserajahut, janë shumë më të fortë
se unë. E shpagoftë Zoti keqbërësin simbas
të këqijave që ka bërë".

4

1 Kur Ish-Boshethi, bir i Saulit, mësoi që
Abneri kishte vdekur në Hebron, i ranë
krahët dhe i tërë Izraeli u trondit rëndë.
2 I biri i Saulit kishte dy njerëz që ishin
udhëheqës ushtarakë; njeri quhej Baanah
dhe tjetri Rekab; ishin bij të Rimonit prej
Beerothit, nga fisi i Beniaminit. (Sepse
edhe Beerothi konsiderohet si pjesë e Beni-
aminit, 3 megjithëse Beerothitët kanë mër-
guar në Gitthaim, ku kanë qëndruar deri
ditën e sotme). 4 Por Jonathani, bir i Saulit,
kishte një djalë sakat nga këmbët; ai ishte
pesë vjeç kur erdhi nga Jezreeli lajmi i
vdekjes së Saulit dhe të Jonathanit. Taja
e tij e mori dhe ikën, por, duke ikur me
nxitim, fëmija u rrëzua dhe mbeti i çalë.
Emri i tij ishte Mefibosheth. 5 Bijtë e Rimon
Beerothitit, Rekabi dhe Baanahu, u nisën
dhe arritën në kohë të zhegut në shtëpinë e
Ish-Boshethit, ndërsa ai po bënte pushimin
e tij të mbasditës. 6 Hynë brenda shtëpisë
sikur do të merrnin grurë dhe e goditën në
bark. Pastaj Rekabi dhe vëllai i tij Baanahu
ua mbathën këmbëve. 7 Kur hynë në shtëpi,
Ish-Boshethi rrinte shtrirë në shtrat në
dhomën e tij; e goditën, e vranë dhe i prenë
kokën; pastaj pasi e morën kokën, ecën tërë
natën duke ndjekur rrugën në drejtim të
Arabahut. 8 Kështu ia çuan kokën e Ish-
Boshethit Davidit në Hebron dhe i thanë
mbretit: "Ja koka e Ish-Boshethit, birit të
Saulit, i cili kërkonte jetën tënde; sot Zoti i
ka dhënë mbretit zotërisë tim, hakmarrjen
mbi Saulin dhe mbi pasardhësit e tij". 9 Por
Davidi iu përgjigj Rekabit dhe Baanahut,
vëllait të tij, bij të Rimon Beerothitit, dhe u
tha atyre: "Ashtu siç është e vërtetë që rron
Zoti, i cili më ka liruar nga çdo fatkeqësi,
10 në rast se kam kapur dhe kam bërë që
të vritet në Tsiklag atë që solli lajmin: "Ja,
Sauli vdiq", megjithëse ai pandehte se më
kishte sjellë një lajm të mirë dhe priste të
merrte një shpërblim, 11 aq më tepër tani
që disa kriminelë kanë vrarë një njeri të
drejtë në shtëpinë e tij, në shtratin e tij, a
nuk duhet t'ju kërkoj llogari për gjakun e
tij nga duart tuaja dhe t'ju zhduk nga faqja
e dheut?". 12 Kështu Davidi u dha urdhër të
rinjve të tij dhe këta i vranë; ua prenë duart
dhe këmbët, pastaj i varën pranë hauzit të
Hebronit. Pas kësaj morën kokën e Ish-
Boshethit dhe e varrosën në Hebron.

5

1 Atëherë tërë fiset e Izraelit erdhën te
Davidi në Hebron dhe i thanë: "Ne jemi
kocka dhe mishi yt. 2 Edhe në të kaluarën,
kur Sauli mbretëronte mbi ne, ishe ti që
udhëhiqje dhe e çoje në rrugë të drejtë
Izraelin. Zoti të ka thënë: "Ti do të ushqesh
popullin tim, Izraelin, ti do të jesh princ
që do të sundojë mbi Izraelin"". 3 Kështu
tërë pleqtë e Izraelit erdhën te mbreti në
Hebron dhe mbreti David lidhi një aleancë
me ta në Hebron para Zotit, dhe ata e
vajosën Davidin mbret të Izraelit. 4 Davidi
ishte tridhjetë vjeç kur filloi të mbretërojë
dhe mbretëroi dyzet vjet. 5 Në Hebron
mbretëroi shtatë vjet e gjashtë muaj mbi
Judën; dhe në Jeruzalem mbretëroi trid-
hjetë e tre vjet mbi gjithë Izraelin dhe
Judën. 6 Mbreti me njerëzit e tij u nis në
drejtim të Jeruzalemit kundër Jebusejve, që
banonin në atë vend. Këta i thanë Davidit:
Nuk do të hysh këtu, sepse të verbërit dhe
çalamanët do të të sprapsin!", duke 7 Por
Davidi e pushtoi qytetin e fortifikuar të
Sionit (që është qyteti i Davidit). 8 Davidi
tha atë ditë: "Kushdo që i mund Jebusejtë,
të arrijë deri në kanal dhe t'i zmprapsë
çalamanët dhe të verbërit që i urren Da-
vidi". Prandaj thonë: "I verbri dhe çala-
mani nuk do të hyjnë në Shtëpi". 9 Kështu
Davidi u vendos në qytetin e fortifikuar dhe
e quajti Qyteti i Davidit. Pastaj Davidi filloi
të ndërtojë rreth e qark duke nisur nga Milo
dhe në drejtim të pjesës së brëndshme.
10 Davidi bëhej gjithnjë më i madh Dhezoti,
Perëndia i ushtrive, ishte me të. 11 Pastaj Hi-
rami, mbret i Tiros, i dërgoi Davidit lajmë-

tarë, dru kedri, zdrukthtarë dhe muratorë,
që i ndërtuan një shtëpi Davidit. 12 Atëherë
Davidi u bind se Zoti po e vendoste si mbret
të Izraelit dhe e lartësonte mbretërinë e
tij për dashurinë që kishte për popullin e
Izraelit. 13 Pas arritjes së tij nga Hebroni, Da-
vidi mori konkubina dhe bashkëshorte të
tjera nga Jeruzalemi dhe kështu i lindën bij
dhe bija të tjera. 14 Këta janë emrat e bijve
që i lindën në Jeruzalem: Shamua, Shobab,
Nathan, Salomon, 15 Ibhar, Elishua, Nefeg,
Jafia, 16 Elishama, Eliada, Elifelet. 17 Kur Filis-
tejtë mësuan që Davidi ishte vajosur mbret
i Izraelit, tërë Filistejtë dolën në kërkim
të Davidit. Sa e mësoi këtë, Davidi zbriti
në qytetin e fortifikuar. 18 Filistejtë arritën
dhe u përhapën në luginën e Refaimit.
19 Atëherë Davidi u këshillua me Zotin duke
i thënë: "A duhet të dal kundër Filistejve?
A do m'i lësh në duart e mia? Zoti i dha
këtë përgjigje Davidit: "Dil, sepse pa tjetër
do t'i lë Filistejtë në duart e tua". 20 Kështu
Davidi shkoi në Baal-Peratsim, ku i mundi,
dhe tha: "Zoti ka krijuar një të çarë midis
armiqve të mi përpara meje, si një e çarë
e hapur nga ujërat". 21 Filistejtë i braktisën
atje idhujt e tyre dhe Davidi dhe njerëzit
e tij i morën me vete. 22 Më vonë Filistejtë
dolën përsëri dhe u përhapën në luginën
e Refaimëve. 23 Kur Davidi u këshillua me
Zotin, ai i tha: "Mos u dil përballë; merrua
krahët, hidhu mbi ta përballë Balsamit.
24 Kur të dëgjosh një zhurmë hapash në ma-
jat e Balsamit, hidhu menjëherë në sulm,
sepse atëherë Zoti do të dalë para teje për
të mundur ushtrinë e Filistejve". 25 Davidi
veproi pikërisht ashtu si kishte urdhëruar
Zoti dhe i mundi Filistejtë që nga Geba deri
në Gezer

6

1 Davidi i mblodhi përsëri gjithë burrat
më të zgjedhur të Izraelit, gjithsej trid-
hjetë mijë veta. 2 Pastaj u ngrit dhe shkoi
me gjithë popullin që ishte me të nga
Baale e Judës, për të transportuar që an-
dej arkën e Perëndisë me vete emrin e
Zotit të ushtrive, që rri midis kerubinëve.
3 Dhe e vendosën arkën e Perëndisë mbi
një qerre të re dhe e hoqën nga shtëpia e
Abinabadit që ishte mbi kodër; Uzahu dhe
Ahio, bij të Abinadabit, ngisnin qerren e
re. 4 Kështu e hoqën arkën e Perëndisë nga
shtëpia e Abinadabit që ishte mbi kodër,
dhe Ahio ecte përpara arkës. 5 Davidi dhe
tërë shtëpia e Izraelit u binin para Zotit lloj
lloj veglash prej druri të selvisë, qesteve,
harpave, dajreve, sistrave dhe cembaleve.
6 Kur arritën te lëmi i Nakonit, Uzahu zg-
jati dorën drejt arkës së Perëndisë dhe e
mbajti atë, sepse qetë u penguan. 7 Atëherë
zemërimi i Zotit u ndez kundër Uzahut, dhe
Perëndia e goditi për fajin e tij; ai vdiq në
atë vend pranë arkës së Perëndisë. 8 Davidi
u trishtua shumë sepse Zoti kishte hapur
një të çarë në popull, duke goditur Uzahun.
Kështu ai vend u quajt Perets-Uzah edhe
sot e kësaj dite. 9 Davidi pati frikë atë ditë
nga Zoti dhe tha: "Si mund të vijë tek unë
arka e të Zotit?". 10 Kështu Davidi nuk deshi
ta mbartë arkën e Zotit pranë vetes së tij
në qytetin e Davidit, por e transferoi në
shtëpinë e Obed-Edomit nga Gathi. 11 Arka
e Zotit mbeti tre muaj në shtëpinë e Obed-
Edomit nga Gathi, dhe Zoti bekoi Obed-
Edomin dhe tërë shtëpinë e tij. 12 Atëherë
i thanë mbretit David: "Zoti ka bekuar
shtëpinë e Obed-Edomit dhe gjithshka që
është pronë e tij, për shkak të arkës së
Perëndisë". Atëherë Davidi shkoi dhe e
mbarti me gëzim arkën e Perëndisë 13 Kur
ata që mbartnin arkën e Zotit bënë gjashtë
hapa, ai flijoi një ka dhe një viç të majmë.
14 Davidi hidhte valle me gjithë forcat e tija
përpara Zotit, duke veshur një efod prej
liri. 15 Kështu Davidi dhe tërë shtëpia e
Izraelit mbartën arkën e të Zotit me thirrje
gëzimi dhe duke u rënë borive. 16 Por
ndodhi që, ndërsa arka e Zotit po hynte në
qytetin e Davidit, Mikal, bija e Saulit, duke
shikuar nga dritarja, pa mbretin David që
po hidhej dhe kërcente përpara Zotit dhe
e përçmoi në zemrën e saj. 17 Kështu,
sollën arkën e Zotit dhe e vendosën në
vendin e saj, në mesin e çadrës që Davidi
kishte ngritur për të. Pastaj Davidi ofroi
olokauste dhe flijime falenderimi përpara
Zotit. 18 Kur mbaroi së ofruari olokaustet
dhe flijimet e falenderimit, Davidi bekoi
popullin në emër të Zotit të ushtrive, 19 dhe
i shpërndau tërë popullit, gjithë turmës së
Izraelit, burra dhe gra, secilit prej tyre nga
një kulaç, nga një racion mishi dhe një sasi
rrush të thatë. 20 Ndërsa Davidi po kthehej
për të bekuar familjen e tij, Mikal, bija
e Saulit, i doli përpara Davidit dhe i tha:
"Sa i nderuar ka qënë sot mbreti i Izraelit
që u zbulua para syve të shërbëtoreve të

21 Atëherë Davidi iu përgjigj Mikalit: "E bëra
përpara Zotit që më ka zgjedhur në vend
të atit tënd dhe të tërë shtëpisë së tij për
të më vendosur princ të Izraelit, të popullit
të Zotit; prandaj bëra festë përpara Zotit.
22 Prandaj do ta ul veten edhe më poshtë dhe
do të bëhem më i pavlerë në sytë e mi; por
lidhur me shërbëtoret për të cilat më fole,
unë do të nderohem pikërisht prej tyre".
23 Mikal, bija e Saulit, nuk pati fëmijë deri
ditën e vdekjes së saj.

7

1 Ndodhi që, kur mbreti u vendos në
shtëpinë e tij dhe Zoti i siguroi paqe nga
të gjithë armiqtë që e rrethonin, 2 mbreti i
tha profetit Nathan: "Shiko, unë banoj në
një shtëpi prej kedri, por arka e Perëndisë
ndodhet poshtë një çadre". 3 Nathani iu
përgjigj mbretit: "Shko, bëj gjithçka ke në
zemër, sepse Zoti është me ty". 4 Por po
atë natë fjala e Zotit iu drejtua Nathanit në
këtë mënyrë: 5 "Shko t'i thuash shërbëtorit
tim David: Kështu thotë Zoti: "A do të më
ndërtosh një shtëpi, që unë të banoj në
të? 6 Sepse nuk kam banuar në një shtëpi
nga dita që kam nxjerrë bijtë e Izraelit nga
Egjiptit e deri më sot, por kam bredhur nën
një çadër dhe në një tabernakull. 7 Kudo
që kam shkuar në mes të të gjithë bijve të
Izraelit, a i kam folur vallë ndonjë fisi të
cilin e kisha urdhëruar të ushqente pop-
ullin tim të Izraelit, duke i thënë: Pse nuk
më ndërtoni një shtëpi prej kedri?". 8 Tani
do t'i thuash kështu shërbëtorit tim David;
Kështu thotë Zoti i ushtrive: "Unë të mora
nga vatha, ndërsa shkoje me dele, që ti të
bëheshe udhëheqës i Izraelit, i popullit tim.
9 Kam qenë pranë teje kudo që ke shkuar,
kam shfarosur tërë armiqtë e tu para teje
dhe e bëra emrin tënd të madh si ai i të
mëdhenjve që janë mbi dhe. 10 Do t'i caktoj
një vend Izraelit, popullit tim, dhe do ta
ngulit që ai të banojë në shtëpinë e tij dhe të
mos e shqetësojë më, që njerëzit e këqinj të
mos vazhdojnë ta shtypin si në të kaluarën,
11 nga dita që kam vendosur gjyqtarë mbi
popullin tim të Izraelit. Do të të siguroj
paqe nga tërë armiqtë e tu. Përveç kësaj
Zoti të shpall se ka për të të ndërtuar një
shtëpi. 12 Kur t'i kesh mbushur ditët e tua
dhe të jesh duke pushuar bashkë me etërit
e tu, unë do të ngre mbas teje pasardhësit
e tu që do të dalin nga barku yt dhe do të
vendos mbretërinë tënde. 13 Ai do të ndër-
tojë një shtëpi në emrin tim dhe unë do ta
bëj të qëndrueshëm për gjithnjë fronin e
mbretërisë së tij. 14 Unë do të jem për të një
baba dhe ai një djalë për mua; kur do të bëjë
ndonjë të keqe, unë do ta dënoj me shufra
njeriu dhe me goditje të bijve të njerëzve,
15 por mëshira ime do të largohet, ashtu
siç ia kam hequr Saulit, që e kam hequr
nga detyra para teje. 16 Shtëpia jote dhe
mbretëria jote do të bëhen të qendrueshme
për gjithnjë para meje, dhe froni yt do të
jetë i qëndrueshëm për gjithnjë". 17 Nathani
i foli Davidit duke iu përmbajtur këtyre
fjalëve dhe simbas vegimit të tij. 18 Atëherë
mbreti David shkoi dhe u ul përpara Zotit
dhe tha: "Kush jam unë, o Zot, o Zot, dhe
çfarë është shtëpia ime që më bëri të vij
deri këtu? 19 Por kjo ishte akoma një gjë
e vogël në sytë e tu, o Zot, o Zot, sepse
ti ke folur edhe për shtëpinë e shërbëtorit
tënd për një të ardhme të largët; dhe ky
është ligji i njeriut, o Zot, o Zot. 20 Çfarë
mund të të thoshte më tepër Davidi? Ti e
njeh shërbëtorin tënd, o Zot, o Zot!
21 Për dashurinë e fjalës sate dhe simbas zemrës
sate ke bërë tërë këto gjëra të mëdha, me
qëllim që t'ia bësh të njohur shërbëtorit
tënd. 22 Për këtë je i madh, o Zot, o Perëndi.
Asnjeri nuk është si ti dhe nuk ka tjetër
Perëndi veç teje, me sa kemi dëgjuar me
veshët tona. 23 Dhe kush është si populli yt,
si Izraeli, i vetmi komb mbi dhe që Perëndia
erdhi ta shpengojë për vete si popullin e
tij për të bërë emër dhe për të kryer për
ty vepra të mëdha dhe të tmerrshme për
tokën tënde përpara popullit tënd, të cilin
e ke shpenguar për vete nga Egjipti, nga
kombet e perëndive të tyre? 24 Dhe ti ke
vendosur për vete që populli yt i Izaelit,
të jetë populli yt për gjithnjë; dhe ti, o
Zot, je bërë Perëndia i tij. 25 Dhe tani, o
Zot, o Perëndi, fjalën që ke thënë lidhur
me shërbëtorin tënd dhe me shtëpinë e tij
mbaje të qëndrueshme për gjithnjë dhe ve-
pro ashtu si ke thënë, 26 me qëllim që emri yt
të lavdërohet përjetë dhe të thuhet: "Zoti
i ushtrive është Perëndia i Izraelit". Dhe
shtëpia e shërbëtorit tënd David u bëftë e
qëndrueshme para teje! 27 Sepse ti, o Zoti i
ushtrive, Perëndia i Izraelit, ia ke treguar
këtë shërbëtorit tënd, duke i thënë: "Unë

do të ndërtoj një shtëpi për ty". Prandaj
shërbëtori yt pati guximin të të drejtojë
këtë lutje. [28] Dhe tani, o Zot, o Zot, ti je
Perëndia, fjalët e tua janë të vërteta, dhe i
ke premtuar këto gjëra të bukura shërbë-
torit tënd. [29] Prandaj tani prano të bekosh
shtëpinë e shërbëtorit tënd, në mënyrë që
ajo të qëndrojë gjithnjë para teje, sepse ti, o
Zot, o Zot, ke folur, dhe si pasojë e bekimit
tënd shtëpia e shërbëtorit tënd do të jetë e
bekuar përjetë!".

8

[1] Pas këtyre gjërave, Davidi i mundi Fil-
istejtë, i poshtëroi dhe u hoqi nga dora
qytetin e tyre më të rëndësishëm. [2] Mundi
edhe Moabitët dhe i mati me litar, mbasi
i shtriu për tokë. Me dy litarë mati ata
që duhet të vriteshin dhe me një litar të
plotë ata që do të mbeteshin të gjallë.
Kështu Moabitët u bënë nënshtetas dhe
taksapagues të Davidit. [3] Davidi mundi
edhe Hadadezerin, birin e Rehobit, mbret
të Tsobahut, ndërsa ai shkonte të riven-
doste sundimin e tij gjatë lumit Eufrat.
[4] Davidi i mori njëmijë e gjashtëqind kalorës
dhe njëzet mijë këmbësorë. Ai u preu
gjithashtu leqet e këmbëve tërë kuajve,
por la mjaft prej tyre për njëqind qerre.
[5] Kur Sirët e Damaskut erdhën për të ndih-
muar Hadadezerin, mbretin e Tsobahut,
Davidi vrau njëzet e dy mijë prej tyre.
[6] Pastaj Davidi vendosi garnizone në Sir-
inë e Damaskut dhe Sirët u bënë nën-
shtetas dhe taksapagues të Davidit; Zoti e
mbronte Davidin kudo që shkonte. [7] Davidi
mori monedhat prej ari që shërbëtorët
e Hadadezerit kishin me vete dhe i çoi
në Jeruzalem. [8] Mbreti David mori edhe
një sai të madhe bronzi në Betah dhe në
Berothai, qytete të Hadedezerit. [9] Kur Toi,
mbret i Hamathit, mësoi që Davidi kishte
mundur tërë ushtrinë e Hadedezerit, [10] i
dërgoi mbretit David të birin Joram, për
ta përshëndetur dhe për ta bekuar, sepse i
kishte bërë luftë Hadedezerit dhe e kishte
mundur. Në fakt Hadedezeri ishte gjithnjë
në luftë me Toin; Jorami kishte me vete enë
argjendi, ari dhe bronzi. [11] Mbreti David ia
shenjtëroi edhe këto Zotit, ashtu siç i kishte
shenjtëruar atij argjendin dhe arin që vinte
nga kombet që kishte nënshtruar: [12] nga
Sirët, nga Moabitët, nga Amonitët, nga
Filistejtë nga Amalekitët dhe nga plaçka
e Hadedezerit, birit të Rehobit, mbret i
Tsobahut. [13] Davidi i bëri emër vetes kur u
kthye, mbasi kishte mundur tetëmbëdhjetë
mijë Sirë në luginën e Kripës. [14] Vendosi
garnizone edhe në Idumea; kështu tërë
Idumea dhe tërë Edomitët u bënë nën-
shtetas të Davidit; dhe Zoti e mbronte Da-
vidin kudo që shkonte. [15] Kështu Davidi
mbretëroi mbi tërë Izraelin, duke dhënë
vendime dhe duke administruar drejtësinë
tërë popullit të tij. [16] Joabi, bir i Tserujahut,
ishte komandant i ushtrisë; Jozafat, bir i
Ahiludit, ishte arkivist; [17] Tsadoku, bir i Ahi-
tubit, dhe Ahimeleku, bir i Abietharit, ishin
priftërinj; Serajahu ushtronte funksionin e
sekretarit; [18] Benajahu, bir i Jehojadit, ishte
kreu i Kerethejve dhe i Pelethejve, dhe bijtë
e Davidit ishin ministra.

9

[1] Davidi tha: "A ka mbetur akoma ndonjë
nga shtëpia e Saulit, ndaj të cilit mund të
sillem mirë për hir të Jonathanit?". [2] Kishte
një shërbëtor në shtëpinë e Saulit, që quhej
Tsiba, dhe atë e çuan te Davidi. Mbreti i
tha: "Ti je Tsiba?". Ai u përgjigj: "Jam
shërbëtori yt". [3] Pastaj mbreti pyeti: "A
ka njeri tjetër të shtëpisë së Saulit, të cilit
mund t'i kushtoj mirësinë e Perëndisë?".
Tsiba iu përgjigj mbretit: "Është akoma
një djalë i Jonatanit, që është sakat nga
këmbët". [4] Mbreti i tha: "Ku është?". Tsiba
iu përgjigj mbretit: "Është në shtëpinë
e Makirit, birit të Amielit, në Lodebar".
[5] Atëherë mbreti David dërgoi ta marrë nga
shtëpia e Makirit, birit të Amielit, në Lode-
bar. [6] Kështu Mefiboshethi, bir i Jonatanit,
bir i Saulit erdhi te Davidi, ra përmbys
me fytyrën për tokë. Davidi i tha: "Mefi-
bosheth!". Ai u përgjigj: "ja shërbëtori
yt!". [7] Davidi i tha: "Mos ki frikë, sepse kam
ndër mend të sillem mirë me ty për dashur-
inë që kisha për Jonatanin, atin tënd; do
të të kthej tërë tokat e Saulit, të parit
tënd, dhe ti do të hash gjithnjë në tryezën
time". [8] Mefiboshethi ra përmbys dhe tha:
"Ç'është shërbëtori yt, që ti të përfillësh
një qen të ngordhur si unë?". [9] Atëherë
mbreti thirri Tsiban, shërbëtorin e Saulit,
dhe i tha: "Tërë ato që i përkisnin Saulit
dhe tërë shtëpisë së tij, po ia jap birit të
zotërisë tënd. [10] Kështu, pra, bashkë me bi-
jtë dhe shërbëtorët e tu, do të punosh tokën
për të dhe do të mbledhësh prodhimet e

saj, me qëllim që i biri i zotërisë tënd të
ketë bukë për të ngrënë; por Mefiboshethi,
bir i zotërisë tënd do të hajë gjithnjë në
tryezën time". Tsiba kishte pesëmbëd-
hjetë bij dhe njëzet shërbëtorë. [11] Tsiba i
tha mbretit: "Shërbëtori yt do të bëjë të
gjitha ato që mbreti, zotëria im, i urdhëron
shërbëtorit të tij". Kështu Mefiboshethi
hante në tryezën e Davidit si një nga bijtë e
mbretit. [12] Mefiboshethi kishte një djalë të
vogël që quhej Mika; dhe tërë ata që rrinin
në shtëpinë e Tsibas ishin shërbëtorë të
Mefiboshethit. [13] Mefiboshethi banonte në
Jeruzalem, sepse hante gjithnjë në tryezën
e mbretit. Ishte sakat nga të dy këmbët.

10

[1] Mbas këtyre gjërave, mbreti i bijve të
Amonit vdiq dhe biri i tij Hanun mbretëroi
në vend të tij. [2] Davidi tha: "Unë dua
të sillem me Hanunin, birin e Nahashit,
me po atë dashamirësi që i ati tregoi ndaj
meje". Kështu Davidi dërgoi shërbëtorët
e tij për ta ngushëlluar për humbjen e
atit. Por kur shërbëtorët e Davidit arritën
në vendin e bijve të Amonit, [3] krerët e
bijve të Amonit i thanë Hanunit, zotërisë
së tyre: "Beson me të vërtetë që Davidi
të ka dërguar njerëz për ngushëllim për
të nderuar atin tënd? A nuk të ka dër-
guar përkundrazi shërbëtorët e tij për të
vëzhguar qytetin, për të spiunuar dhe për
të shkatërruar atë?". [4] Atëherë Hanuni i
zuri shërbëtorët e Davidit, i detyroi të rru-
ajnë gjysmën e mjekrës dhe të presin për
gjysmë rrobat e tyre deri në vithe, pastaj i
la të shkojnë. [5] I informuar për këtë ngjarje,
Davidi dërgoi disa persona për t'i takuar,
sepse këta njerëz e ndjenin veten shumë të
turpëruar. Mbreti dërgoi t'u thonë: "Rrini
në Jeriko sa t'ju rritet mjekra, pastaj do të
ktheheni". [6] Kur bijtë Amonit e kuptuan që
ishin bërë të urryer për Davidin, dërguan të
rekrutojnë njëzet mijë këmbësorë te Sirët
e Beth-Rehobit dhe te Sirët e Tsobas, një
mijë njerëz të mbretit të Maakahut dhe
dymbëdhjetë mijë nga njerëzit e Tobit. [7] Me
të dëgjuar këtë lajm, Davidi dërgoi kundër
tyre Joabin me gjithë ushtrinë e njerëzve
trima. [8] Bijtë e Amonit dolën dhe u renditën
për betejë në hyrjen e portës së qytetit,
ndërsa Sirët e Tsobas dhe të Rehobit, dhe
njerëzit e Tobit dhe të Maakahut u rresh-
tuan në fushë të hapur. [9] Kur Joabi e kuptoi
se kundër tij ishin dy fronte beteje, njeri
nga përpara dhe tjetri nga prapa, ai zgjodhi
disa nga njerëzit më të mirë të Izraelit dhe
i renditi për betejë kundër Sirëve; [10] Pjesën
tjetër të njerëzve e la në duart e vëllait të
tij Abishai për t'i renditur kundër bijve të
Amonit. [11] Pastaj i tha: "Në qoftë se Sirët
janë më të fortë se unë, ti do të më vish në
ndihmë; por në qoftë se bijtë e Amonit janë
më të fortë se ti, atëherë unë do të të vij
në ndihmë. [12] Tregohu guximtar dhe të jemi
të fortë për të mbrojtur popullin tonë dhe
qytetet e Perëndisë tonë; dhe Zoti të bëjë
atë që i pëlqen". [13] Pastaj Joabi me gjithë
njerëzit e tij ecën përpara për të luftuar
kundër Sirëve; por këta ikën para tij. [14] Kur
bijtë e Amonit panë që Sirët kishin ikur, ua
mbathën edhe ata para Abishait dhe hynë
përsëri në qytet. Atëherë Joabi u kthye nga
ekspedita kundër bijve të Amonit dhe erdhi
në Jeruzalem. [15] Kur Sirët panë që ishin
mundur nga Izraeli, u mblodhën të tërë.
[16] Hadadezeri dërgoi lajmëtarë për të sjellë
Sirët që ishin matanë Lumit. Ata arritën
në Helam, me komandantin e ushtrisë të
Hadedezerit, Shobakun, në krye. [17] Kur
Davidi u njoftua për këtë gjë, mblodhi tërë
Izraelin, kaloi Jordanin dhe arriti në Helam.
Sirët u radhitën kundër Davidit dhe nisën
betejën. [18] Por Sirët ua mbathën përpara
Izraelit; dhe Davidi vrau nga Sirët njerëzit e
shtatëqind qerreve dhe dyzet mijë kalorës,
goditi Shobakun, komandantin e ushtrisë
së tyre, i cili vdiq në atë vend. [19] Kur tërë
mbretërit vasalë të Hadadezerit e panë që
ishin mundur nga Izraeli, bënë paqe me
Izraelin dhe iu nënshtruan atij. Kështu
Sirët patën frikë të ndihmonin akoma bijtë
e Amonit.

11

[1] Me fillimin e vitit të ri, në kohën kur
mbretërit shkojnë të luftojnë, Davidi dër-
goi Joabin me shërbëtorët e tij dhe me tërë
Izraelin për të shkatërruar vendin e bijve të
Amonit dhe për të rrethuar Rabahun; por
Davidi mbeti në Jeruzalem. [2] Një mbrëmje
u ngrit nga shtrati i tij dhe filloi të shëtisë
në taracën e pallatit mbretëror. Nga taraca
pa një grua që po bënte banjo; dhe gruaja
ishte shumë e bukur. [3] Kështu Davidi dër-
goi të kërkojë informata për gruan; dhe i

thanë: "Është Bath-Sheba, bija e Eliamit,
bashkëshortja e Hiteut Uriah". 4 Davidi
dërgoi lajmëtarë për ta marrë; kështu ajo
erdhi tek ai dhe ajo ra në shtrat me të;
pastaj u pastrua nga papastërtia e saj dhe
u kthye në shtëpinë e vet. 5 Gruaja mbeti
me barrë dhe ia njoftoi Davidit, duke i
thënë: "Jam me barrë". 6 Atëherë Davidi
dërgoi t'i thotë Joabit: "Dërgomë Hiteun
Uriah". Dhe Joabi dërgoi Uriahun te Da-
vidi. 7 Kur Uriahu arriti tek ai, Davidi e
pyeti për gjendjen shëndetsore të Joabit
dhe të popullit, dhe si shkonte lufta. 8 Pastaj
Davidi i tha Uriahut: "Zbrit në shtëpinë
tënde dhe laji këmbët". Uriahu doli nga
shtëpia e mbretit dhe i nisën një dhuratë
nga ana e mbretit. 9 Por Uriahu fjeti te
porta e shtëpisë së mbretit bashkë me tërë
shërbëtorët e zotërisë së tij dhe nuk zbriti
në shtëpinë e tij. 10 Kur e njoftuan Davidin
për këtë gjë dhe i thanë: "Uriahu nuk zbriti
në shtëpinë e tij". Davidi i tha Uriahut: "A
nuk vjen vallë nga një udhëtim? Pse, pra,
nuk zbrite në shtëpinë tënde?". 11 Uriahu
iu përgjigj Davidit: "Arka, Izraeli dhe Juda
banojnë në çadra, zotëria im Joab dhe
shërbëtorët e zotërisë tim e kanë ngritur
kampin e tyre në fushë të hapur. Si mund
të hyj unë në shtëpinë time për të ngrënë
dhe për të pirë? Ashtu siç është e vërtetë
që ti rron dhe që rron shpirti yt, unë nuk
do ta bëj këtë gjë!". 12 Atëherë Davidi i tha
Uriahut: "Qëndro edhe sot këtu, nesër do të
të lë të shkosh". Kështu Uriahu qëndroi në
Jeruzalem atë ditë dhe ditën tjetër. 13 Davidi
e ftoi pastaj të hajë e të pijë bashkë me të
dhe e dehu. Por në mbrëmje Uriahu doli
për të shkuar në shtrojën e tij bashkë me
shërbëtorët e zotërisë së tij dhe nuk zbriti
në shtëpinë e tij. 14 Të nesërmen në mëng-
jes, Davidi i shkroi një letër Joabit dhe ia
dërgoi me anë të Uriahut. 15 Në letër kishte
shkruar kështu: "Vendoseni Uriahun në
vijë të parë, ku beteja është më e ashpër,
pastaj tërhiquni nga ai, me qëllim që të
goditet dhe të vdesë". 16 Ndërsa rrethonte
qytetin, Joabi e vuri Uriahun në vendin ku
e dinte se kishte njerëz trima. 17 Banorët e
qytetit bënë një dalje dhe sulmuan Joabin,
disa nga shërbëtorët e Davidit ranë dhe
vdiq edhe Hiteu Uriah. 18 Atëherë Joabi dër-
goi një lajmëtar për t'i njoftuar Davidit tërë
ngjarjet e luftës, 19 dhe i dha lajmëtarit këtë
urdhër: "Kur të kesh mbaruar së treguari
mbretit tërë ngjarjet e luftës, 20 në qoftë se
ai zemërohet dhe të thotë: "Pse iu afruat
qytetit për të luftuar? A nuk e dinit që do
të gjuanin nga muret lart? 21 Kush e vrau
Abimelekun, birin e Jerubeshethit? A nuk
qe një grua që i hodhi një gur nga muret,
dhe kështu ai vdiq në Thebets?. Sepse
ju jeni afruar te murët?", atëherë ti do të
thuash: "Vdiq edhe shërbëtori yt Hiteu
Uriah"". 22 Kështu lajmëtari u nis dhe, kur
arriti, i tregoi Davidit të gjitha ato që Joabi
e kishte ngarkuar të thoshte. 23 Lajmëtari i
tha Davidit: "Armiqtë patën epërsi mbi ne
dhe bënë një dalje kundër nesh në fushë të
hapur, por ne i sprapsëm deri në hyrjen e
portës; 24 atëherë harkëtarët gjuajtën mbi
shërbëtorët e tu nga lartësia e mureve dhe
disa shërbëtorë të mbretit vdiqën, dhe vdiq
edhe shërbëtori yt, Hiteu Uriah". 25 Atëherë
Davidi i tha lajmëtarit: "Do t'i thuash
kështu Joabit: "Mos u hidhëro për këtë gjë,
sepse shpata ha o njerin o tjetrin; lufto
me forcë më të madhe kundër qytetit dhe
shkatërroje". Dhe ti jepi zemër". 26 Kur
gruaja e Uriahut dëgjoi që burri i saj kishte
vdekur, ajo mbajti zi për bashkëshortin e
saj. 27 Me të mbaruar zija, Davidi dërgoi ta
marrë dhe e priti në shtëpinë e tij. Ajo u bë
gruaja e tij dhe i lindi një djalë. Por ajo që
Davidi kishte bërë nuk i pëlqeu Zotit.

12

1 Pastaj Zoti i dërgoi Nathanin Davidit;
dhe Nathani shkoi tek ai dhe i tha: "Na
ishin dy njerëz në të njëjtin qytet, njeri i
pasur dhe tjetri i varfër. 2 I pasuri kishte
një numër të madh kopesh me bagëti të
imët dhe të trashë; 3 por i varfëri nuk kishte
asgjë, veçse një qengj femër që e kishte
blerë dhe ushqyer; ai ishte rritur bashkë
me të dhe me fëmijët e tij, duke ngrënë
ushqimin e tij, duke pirë në kupën e tij
dhe duke fjetur mbi gjirin e tij; ishte për
të si bija e tij. 4 Një udhëtar arriti në
shtëpinë e njeriut të pasur; ky refuzoi të
merrte ndonjë bagëti nga kopetë e tij për
t'i përgatitur për të ngrënë udhëtarit që
kishte ardhur tek ai, por mori manarin e
njeriut të varfër dhe e gatoi për njeriun
që i kishte ardhur" 5 Atëherë zemërimi i
Davidit u rrit me të madhe kundër këtij
njeriu dhe i tha Nathanit: "Ashtu siç është

e vërtetë që Zoti rron, ai që ka bërë këtë
gjë meriton të vdesë! 6 Ai do t'a paguajë
katërfish vlerën e manarit, sepse ka bërë
një gjë të tillë dhe nuk ka pasur mëshirë".
7 Atëherë Nathani i tha Davidit: "Ti je ai
njeri! Kështu thotë Zoti, Perëndia i Izraelit:
"Unë të kam vajosur mbret të Izraelit dhe
të kam çliruar nga duart e Saulit. 8 Të kam
dhënë shtëpinë e zotërisë sate, të kam vënë
në krahët e tua gratë e zotërisë tënd dhe
të kam dhënë shtëpinë e Izraelit dhe të
Judës; dhe në qoftë se kjo ishte shumë pak,
unë do të të kisha dhënë shumë gjëra të
tjera. 9 Pse, pra, ke përçmuar fjalën e Zotit,
duke bërë atë që është e keqe për sytë e
tij? Ti ke bërë të vdesë me shpatë Hiteun
Uriah, more për grua bashkëshorten e tij
dhe e vrave me shpatën e bijve të Amonit.
10 Kështu, pra, shpata nuk do të largohet
kurrë nga shtëpia jote, sepse ti më ke përç-
muar dhe ke marrë gruan e Hiteut Uriah si
bashkëshorten tënde". 11 Kështu thotë Zoti:
"Ja, unë do të sjell kundër teje fatkeqësinë
nga vetë shtëpia jote, dhe do t'i marrë gratë
e tua para syve të tu për t'ia dhënë një tjetri,
që do të bashkohet me to ditën. 12 Sepse
ti e ke bërë këtë gjë fshehurazi, kurse unë
do ta bëj përpara tërë Izraelit në dritën e
diellit". 13 Atëherë Davidi i tha Nathanit:
"Kam mëkatuar kundër Zotit". Nathani iu
përgjigj Davidit: "Zoti e ka hequr mëkatin
tënd; ti nuk ke për të vdekur. 14 Megjithatë,
duke qenë se më këto veprime u ke dhënë
rastin armiqve të Zotit të blasfemojnë, djali
që ka lindur duhet të vdesë". 15 Pastaj
Nathani u kthye në shtëpinë e vet. Kështu
Zoti goditi fëmijën që bashkëshortja e Uri-
ahut i kishte lindur Davidit, dhe ai u sëmur.
16 Atëherë Davidi iu lut Perëndisë për fëmi-
jën dhe agjëroi; pastaj hyri në shtëpi dhe
e kaloi natën i shtrirë për tokë. 17 Pleqtë e
shtëpisë së tij ngulën këmbë që ai të ngrihej
nga toka, por ai nuk deshi dhe nuk pranoj
të hante me ta. 18 Ditën e shtatë fëmija
vdiq dhe shërbëtorët e Davidit kishin frikë
t'i njoftonin që fëmija kishte vdekur, sepse
thonin: "Ja, kur fëmija ishte akoma i gjallë,
ne i kemi folur, por ai nuk i dëgjonte fjalët
tona. Si të bëjmë tani për t'i thënë se fëmija
ka vdekur? Kjo mund t'i shkaktojë ndonjë
të keqe". 19 Kur Davidi pa që shërbëtorët e
tij flisnin me zë të ulët, e kuptoi se fëmija
kishte vdekur; prandaj Davidi u tha shër-
bëtorëve të tij: "Ka vdekur fëmija?". Ata u
përgjigjën: "Ka vdekur". 20 Atëherë Davidi
u ngrit nga toka, u la, u vajos dhe ndërroi
rrobat; pastaj shkoi në shtëpinë e Zotit dhe
ra përmbys; pastaj u kthye në shtëpinë e
tij dhe kërkoi t'i sillnin ushqim dhe hëngri.
21 Shërbëtorët e tij i thanë: "Ç'bëre? Kur
fëmija ishte akoma gjallë ti ke agjëruar dhe
ke qarë; mbas vdekjes së fëmijës, u ngrite
dhe hëngre". 22 Ai u përgjigj: "Kur fëmija
ishte akoma gjallë, unë agjëronja dhe qaja,
sepse thoja: "Kushedi Zotit mund t'i vijë
keq për mua dhe e të fëmijën të jetojë?".
Por tani ai ka vdekur. Pse duhet të agjëroj?
23 Vallë, a kam mundësi ta kthej? Unë do
të shkoj tek ai, por ai nuk do të kthehet
tek unë!". 24 Pastaj Davidi ngushëlloi Bath-
Shebën, bashkëshorten e tij, hyri tek ajo
dhe ra në shtrat me të; kështu ajo lindi
një djalë, që ai e quajti Solomon; dhe Zoti
e deshi. 25 Pastaj dërgoi një mesazh me
anë të profetit Nathan që i vuri emrin
Jedidiah, për shkak të dashurisë të Zotit.
26 Ndërkaq Joabi lufonte kundër Rabahut
të bijve të Amonit dhe pushtoi qytetin
mbretëror. 27 Pastaj Joabi i dërgoi lajmë-
tarë Davidit për t'i thënë: "Kam sulmuar
Rabahun dhe kam shtënë në dorë rezervat
e tij të ujit. 28 Prandaj tani mblidh popullin
që ka mbetur, vendos kampin tënd përballë
qytetit dhe shtjere atë në dorë, përndryshe
do ta marr unë qytetin dhe ai do të mbajë
emrin tim". 29 Atëherë Davidi mblodhi tërë
popullin, shkoi në Rabah, e sulmoi dhe e
pushtoi. 30 Hoqi pastaj kurorën nga koka
e mbretit të tyre; ajo peshonte një talent
ari dhe kishte gurë të çmuar; ajo u vu mbi
kokën e Davidit. Ai mori me vete gjithashtu
nga qyteti një plaçkë të madhe. 31 I nxori
banorët që ishin në qytet dhe i vuri të
punonin me sharra, me lesa dhe më sëpata
prej hekuri, i futi të punojnë në furrat e
tullave; kështu bëri në të gjitha qytetet e
bijve të Amonit. Pastaj Davidi u kthye në
Jeruzalem bashkë me tërë popullin.

13

1 Pastaj ndodhi që Absalomi, bir i Da-
vidit, kishte një motër shumë të bukur që
quhej Tamara; por Amnoni, bir i Davidit,
u dashurua me të. 2 Amnoni u dashurua
me aq pasion me motrën e tij Tamara sa
ra i sëmurë, sepse ajo ishte e virgjër; dhe

Amnonit i dukej e vështirë t'i bënte gjë.
3 Amnoni kishte një shok, që quhej Jonadab,
bir i Shimeahut, vëllait të Davidit; Jonadabi
ishte një njeri shumë dinak. 4 Ky i tha: "Pse,
o bir i mbretit, vazhdon të dobësohesh
çdo ditë që kalon? Nuk dëshiron të ma
thuash?". Amnoni iu përgjigj: "Kam rënë
në dashuri me Tamarën, motrën e vëllait
tim Absalom". 5 Atëherë Jonadabi i tha: "Rri
në shtrat dhe bëj sikur je i sëmurë; kur
të vijë yt atë të të shikojë, thuaji: "Bëj, të
lutem, që motra ime Tamara të vijë të më
japë të ha dhe ta përgatisë ushqimin në
praninë time, në mënyrë që unë ta shikoj
dhe ta marr nga duart e saj"". 6 Kështu
Amnoni ra në shtrat dhe u shti i sëmurë;
kur më vonë erdhi mbreti ta shikojë, Am-
noni i tha: "Lër, të lutem, që motra ime
Tamara të vijë dhe të më përgatisë nja dy
kuleç në praninë time; kështu do të marr
ushqim nga duart e saj". 7 Atëherë Davidi
dërgoi njeri në shtëpinë e Tamarës për t'i
thënë: "Shko në shtëpinë e vëllait tënd
Amnon dhe përgatiti diçka për të ngrënë".
8 Tamara shkoi në shtëpinë e vëllait të saj
Amnon, që rrinte shtrirë në shtrat. Pastaj
mori pak miell, e brumosi, përgatiti disa
kuleçë para syve të tij dhe i poqi. 9 Pastaj
mori një enë me bisht dhe i derdhi kuleçët
para tij, por Amnoni nuk pranoi t'i hajë dhe
tha: "Nxirrni jashtë që këtej tërë njerëzit".
Tërë sa ishin dolën jashtë. 10 Atëherë Am-
noni i tha Tamarës: "Ma ço ushqimin në
dhomën time dhe do ta marr nga duart
e tua". Kështu Tamara i mori kuleçët që
kishte përgatitur dhe i çoj në dhomën e
Amnonit, vëllait të saj. 11 Ndërsa po ia
jepte për të ngrënë, ai e kapi dhe i tha:
"Eja, shtrihu me mua, motra ime". 12 Ajo
iu përgjigj: "Jo, vëllai im, mos më poshtëro
kështu; kjo nuk bëhet në Izrael; mos kryej
një poshtërsi të tillë! 13 Po unë ku ta çoj
turpin tim? Kurse ti do të konsiderohesh
si keqbërës në Izrael. Tani, të lutem, foli
mbretit dhe ai nuk ka për të më refuzuar
ndaj teje". 14 Por ai nuk deshi ta dëgjojë dhe,
duke qenë më i fortë se ajo, e dhunoi dhe
ra në shtrat me të. 15 Pastaj Amnoni filloi
ta urrejë me një urrejtje shumë të madhe,
kështu që urrejtja që ndjente për të ishte
më e madhe se dashuria me të cilën e kishte
dashuruar më parë. Kështu Amnoni i tha:
"Çohu, shko!". 16 Por ajo iu përgjigj: "Oh, jo!
Dëmi që do të më bëje duke më përzënë do
të ishte më i madh se ai që më ke bërë deri
tani". Por ai nuk deshi ta dëgjojë. 17 Thirri,
pra, shërbëtorin që e ndihmonte dhe i tha:
"Largoje këtë larg meje dhe mbylle portën
prapa saj". 18 Ajo kishte veshur një tunikë
me mëngë, sepse kështu visheshin vajzat
e mbretit akoma të virgjëra. Kështu shër-
bëtori i Amnonit e nxori jashtë dhe mbylli
derën prapa saj. 19 Tamara atëherë hodhi
mbi kryet e saj, grisi tunikën më mëngë
që kishte veshur, vuri dorën mbi kokë dhe
iku duke ulëritur. 20 Absalomi, vëllai, i tha:
"Ndofta vëllai yt Amnon ka qenë me ty?
Tani për tani hesht, motra ime; ai është yt
vëlla; mos e lësho veten për këtë". Kështu
Tamara mbeti e dëshpëruar në shtëpinë e
Absalomit, vëllait të saj. 21 Kur mbreti David
i mësoi të gjitha këto, u zemërua shumë.
22 Por Absalomi nuk i drejtoi asnjë fjalë
Amnonit, as për të mirë as për të keq, sepse
e urrente Amnonin se kishte poshtëruar
motrën e tij Tamara. 23 Dy vjet më vonë,
kur Absalomi kishte qethësit e bagëtive në
Baal-Hatsroit pranë Efraimit, ftoi të gjithë
bijtë e mbretit. 24 Absalomi shkoi të takohet
me mbretin dhe i tha: "Shërbëtori yt ka
qethësit; të lutem të vijë edhe mbreti me
gjithë shërbëtorët e tij në shtëpinë e shër-
bëtorit tënd!". 25 Por mbreti i tha Absalomit:
"Jo, biri im, nuk po vijmë tani të gjithë,
që të mos të të rëndojë". Megjithëse ai
nguli këmbë, mbreti nuk desh të shkonte,
por i dha bekimin e tij. 26 Atëherë Absalomi
i tha: "Në rast se nuk do të vish ti, të
lutem, lejo Amnonin, vëllanë tim, të vijë me
ne". Mbreti iu përgjigj: "Pse duhet të vijë
me ty?". 27 Por Absalomi nguli këmbë aq
shumë sa që Davidi lejoi të shkojnë bashkë
me të Amnonin dhe gjithë bijtë e mbretit.
28 Absalomi u kishte dhënë këtë urdhër
shërbëtorëve të tij, duke thënë: "Hapni
sytë, kur Amnoni të jetë dehur nga vera
dhe unë t'ju them: "Goditeni Amnonin!",
ju vriteni dhe mos kini frikë. A nuk jam
unë që ju urdhëroj? Bëhuni trima dhe
tregohuni të fortë!". 29 Kështu shërbëtorët e
Absalomit vepruan kundër Amnonit, ashtu
si kishte urdhëruar Absalomi. Atëherë tërë
bijtë e mbretit u ngritën, hipën secili mbi
mushkën e vet dhe ua mbathën. 30 Ndërsa
ishin akoma rrugës, Davidit i arriti ky lajm:
"Absalomi ka vrarë tërë bijtë e mbretit

dhe nuk ka shpëtuar asnjëri prej tyre”.
31 Atëherë mbreti u ngrit, grisi rrobat e tij
dhe u shtri për tokë; dhe të gjithë shër-
bëtorët e tij, i rrinin rrotull, me rrobat e
grisura. 32 Por Jonadabi, bir i Shimeahut
dhe vëlla i Davidit, tha: “Të mos mendojë
zotëria im që tërë të rinjtë, bijtë e mbretit,
u vranë; Amnoni është i vetmi që vdiq.
Me urdhër të Absalomit kjo gjë u vendos
që ditën që Amnoni poshtëroi motrën e
tij Tamara. 33 Prandaj mbreti, zotëria im,
të mos hidhërohet duke menduar se të
gjithë bijtë e mbretit kanë vdekur; vetëm
Amnoni ka vdekur, 34 dhe Absalomi ka ikur”.
Ndërkaq i riu që bënte roje ngriti sytë,
shikoi, dhe ja, një turmë e madhe njerëzish
vinte nga rruga prapa tij, nga ana e malit.
35 Jonadabi i tha mbretit: “Ja bijtë e mbretit
që po vijnë! Gjendja është pikërisht ashtu
siç tha shërbëtori yt”. 36 Sa e mbaroi fjalën,
arritën bijtë e mbretit, të cilët e ngritën
zërin dhe filluan të qajnë; edhe mbreti dhe
tërë shërbëtorët e tij filluan të qajnë me të
madhe. 37 Absaloni kishte ikur dhe kishte
shkuar te Talmai, bir i Amihudit, mbret i
Geshurit. Davidi mbante zi çdo ditë për
birin e tij. 38 Kështu Absalimo ia mbathi
dhe shkoi në Geshur, ku qëndroi tre vjet.
39 Mbreti David dëshironte të shkonte te
Absalomi, sepse ishte ngushulluar tanimë
nga vdekja e Amnonit.

14

1 Joabi, bir i Tserujahut, vuri re që zemra
e mbretit ishte e shqetësuar për Absalomin.
2 Kështu Joabi dërgoi dikë në Tekoa dhe solli
që andej një grua të urtë, së cilës i tha:
“Bëj sikur mban zi dhe vish një palë rroba
zije; mos u lyej me vaj, por sillu si një grua
që qan prej kohe një të vdekur. 3 Shko
pra te mbreti dhe foli në këtë mënyrë”.
Dhe Joabi e mësoi se ç’duhej të thoshte.
4 Gruaja e Tekoas shkoi të flasë me mbretin,
u hodh me fytyrën për tokë, u përul dhe
tha: “Ndihmomë, o mbret!”. 5 Mbreti i
tha: “Çfarë ke?”. Ajo u përgjigj: “Mjerë-
sisht jam e ve dhe burri më ka vdekur.
6 Shërbëtorja jote kishte dy djem, por këta
patën një grindje midis tyre në arë, dhe,
me qenë se nuk kishte njeri t’i ndante, njeri
gioditi tjetrin dhe e vrau. 7 Tani tërë farë e
fis është ngritur kundër shërbëtores sate,
duke thënë: “Na dorëzo atë që vrau vëllanë,
që ta bëjmë të vdesë për jetën e vëllait
që ai ka vrarë dhe për të shfarosur edhe
trashëgimtarin”. Në këtë mënyrë do të
shuhet e vetmja urë zjarri që më ka mbetur
dhe nuk kanë për t’i lënë burrit tim as emër
as pasardhës mbi faqen e dheut”. 8 Mbreti i
tha gruas: “Shko në shtëpinë tënde; unë do
të jap urdhrat për çështjen tënde”. 9 Gruaja
e Tekoas i tha mbretit: “O mbret, zotëria
ime, faji të bjerë mbi mua dhe mbi shtëpinë
e atit tim, por mbreti dhe froni i tij të jenë
të pafaj”. 10 Mbreti tha: “Në qoftë se dikush
të thotë diçka, sille tek unë dhe ke për të
parë që nuk do të të bjerë më në qafë”.
11 Atëherë ajo tha: “Të mos e harrojë mbreti,
të lutem, Zotin, Perëndinë tënd, në mënyrë
që hakmarrësi i gjakut të mos vazhdojë të
shkatërrojë dhe biri im të mos shfaroset”.
Ai u përgjigj: “Ashtu siç është e vërtetë që
Zoti rron, birit tënd, nuk do t’i bjerë në
tokë asnjë qime floku!”. 12 Atëherë gruaja
i tha: “Lejoje shërbëtoren tënde t’i thotë
akoma një fjalë mbretit!”. Ai u përgjigj:
“Thuaje, pra”. 13 Gruaja ia rifilloi: “Pse ke
menduar një gjë të tillë kundër popullit të
Perëndisë? Duke folur në këtë mënyrë në
fakt mbreti është deri diku fajtor, sepse
mbreti nuk e kthen atë që është në mërgim.
14 Ne duhet të vdesim dhe jemi si ujët që
derdhet mbi tokë, që nuk mund të mblid-
het; por Perëndia nuk të heq jetën, por gjen
mënyrën që ai që është në mërgim të mos
qëndrojë larg tij. 15 Dhe tani kam ardhur të
flas për këtë gjë me mbretin, me zotërinë
time, sepse populli më ka trembur; dhe
shërbëtorja jote ka thënë: “Dua të flas me
mbretin; ndofta mbreti do të bëjë atë që
shërbëtorja e tij do t’i thotë. 16 Mbreti do të
dëgjojë shërbëtoren e tij dhe do ta çlirojë
nga duart e atye që duan të më heqin mua
dhe birin tim nga trashëgimia e Perëndisë”.
17 Shërbëtorja jote thoshte: “Oh, fjala e
mbretit, e tim zoti, më ngushëlloftë, sepse
mbreti, zotëria ime, është si një engjëll i
Perëndisë që di të dallojë të mirën dhe të
keqen”. Zoti, Perëndia yt, qoftë me ty”.
18 Mbreti u përgjigj dhe i tha gruas: “Të
lutem, mos më fshih asgjë nga ato që do
të pyes. Gruaja i tha: “Le të flasë mbreti,
Zotëria ime”. 19 Atëherë mbreti tha: “A nuk
është ndoshta dora e Joabit me ty në tërë
këtë çështje?”. Gruaja u përgjigj: “Ashtu siç
është e vërtetë që ti rron, o mbret, zotëria

im, çështja është pak a shumë ashtu siç e
ka thënë mbreti, zotëria im; ka qenë në fakt
shërbëtori yt Joabi ai që ka dhënë këto ur-
dhëra dhe ka vënë tërë këto fjalë në gojën
e shërbëtores sate. 20 Shërbëtori yt Joab e
bëri këtë gjë për të sjellë një ndryshim në
gjendjen e tanishme; por zotëria ime ka po
atë dituri të një engjëlli të Perëndisë për
të kuptuar tërë ato që ndodhin mbi dhe".
21 Atëherë mbreti i tha Joabit: "Ja, do të bëj
pikërisht këtë. Shko, pra, dhe bëj që të
kthehet i riu Absalom. 22 Atëherë Joabi u
shtri me fytyrën për tokë, u përul dhe e
bekoi mbretin. Pastaj Joabi tha: "Sot shër-
bëtori yt kupton se ka gjetur hirin tënd, o
mbret, o imzot, sepse mbreti bëri atë që
shërbëtori kishte kërkuar". 23 Kështu Joabi
u ngrit dhe shkoi në Geshur, dhe e solli
Absalomin në Jeruzalem. 24 Por mbreti tha:
"Të mblidhet në shtëpinë e tij dhe të mos
e shohë fytyrën time!". Kështu Absalomi
u tërhoq në shtëpinë e tij dhe nuk e pa
fytyrën e mbretit. 25 Në të gjithë Izraelin
nuk kishte njeri që ta lavdëronin më tepër
për bukuri se sa Absalomit; nga tabanët e
këmbëve deri në majën e kokës nuk kishte
asnjë të metë tek ai. 26 Kur priste flokët (dhe
këtë e bënte çdo vit sepse flokët i rëndonin
shumë), ai i peshonte flokët e kokës së tij;
ato peshonin dyqind sikla simbas masave të
caktuara nga mbreti. 27 Absalomit i lindën
tre djem dhe një vajzë e quajtur Tamara,
që ishte e hijshme. 28 Absalomi banoi dy
vjet në Jeruzalem, pa e parë fytyrën e
mbretit. 29 Pastaj Absalomi thirri Joabin
për ta dërguar te mbreti, por ai nuk deshi
të vinte; e dërgoi ta thërriste një herë të
dytë, por ai nuk deshi të vinte. 30 Atëherë
Absalomi u tha shërbëtorëve të tij: "Ja,
ara e Joabit është pranë arës sime dhe aty
ka elb; shkoni t'i vini zjarrin!". Kështu
shërbëtorët e Absalomit i vunë zjarrin arës.
31 Atëherë Joabi u ngrit, shkoi në shtëpinë
e Absalomit dhe i tha: "Pse shërbëtorët e
tu i vunë zjarrin arës sime?". 32 Absalomi iu
përgjigj Joabit: "Unë të kisha dërguar fjalë:
"Eja këtu, që të kem mundësi të të dërgoj
te mbreti për t'i thënë: Pse jam kthyer nga
Geshuri? Do të kishte qenë më mirë për
mua të kisha mbetur atje". Tani më lejo të
shoh fytyrën e mbretit. Në rast se tek unë
ka ndonjë paudhësi, ai të shkaktojë vdekjen
time". 33 Joabi shkoi atëherë te mbreti dhe
ia tregoi çështjen. Ky thirri Absalomin që
shkoi te mbreti dhe ra përmbys me fytyrën
për tokë përpara tij; dhe mbreti e puthi
Absalomin.

15

1 Mbas kësaj Absalomi gjeti një karrocë,
disa kuaj dhe pesëdhjetë njerëz që të
vraponin para tij. 2 Absalomi ngrihej herët
në mëngjes dhe rrinte anës rrugës që të
çonte te porta e qytetit. Kështu, në qoftë
se dikush kishte ndonjë gjyq dhe shkonte
te mbreti për të siguruar drejtësi, Absalomi
e thërriste dhe i thoshte: "Nga cili qytet
je?". Tjetri i përgjigjej: "Shërbëtori yt është
nga filan fis i Izraelit". 3 Atëherë Absalomi
i thoshte: "Shif, argumentat e tua janë të
mira dhe të drejta, por nuk ka njeri nga ana
mbretit që të të dëgjojë". 4 Pastaj Absalomi
shtonte: "Sikur të më bënin mua gjyqtar të
vendit, kushdo që të kishte një proçes apo
një çështje do të vinte tek unë dhe unë do
t'i siguroja drejtësi". 5 Kur dikush afrohej
për të rënë përmbys përpara tij, ai shtrinte
dorën, e merrte dhe e puthte. 6 Absalomi
sillej kështu me të gjithë ata të Izraelit
që vinin te mbreti për të kërkuar drejtësi;
në këtë mënyrë Absalomi fitoi zemrën e
njerëzve të Izraelit. 7 Ndodhi që, pas katër
vjetve, Absalomi i tha mbretit: "Të lutem,
lermë të shkoj në Hebron për të përm-
bushur një kusht që kam lidhur me Zotin.
8 Sepse gjatë qëndrimit të tij në Geshur të
Sirisë, shërbëtori yt ka lidhur një kusht
duke thënë: "Në rast se Zoti më kthen
në Jeruzalem, unë do t'i shërbejë Zotit!".
9 Mbreti i tha: "Shko në paqe!". Atëherë
ai u ngrit dhe vajti në Hebron. 10 Pastaj
Absalomi dërgoi emisarë ndër të gjitha fiset
e Izraelit për të thënë: "Kur të dëgjoni
tingullin e borisë, do të thoni: "Absalomi u
shpall mbret në Hebron". 11 Me Absalomin
u nisën nga Jeruzalemi dyqind njerëz si të
ftuar; ata shkuan pa të keq, pa ditur gjë.
12 Absalomi, ndërsa ofronte flijimet, dërgoi
të thërrasë nga qyteti i tij Gjiloh Ahithofe-
lin, Gilonitin, këshilltarin e Davidit. Kështu
komloti bëhej më i fortë, sepse populli
shtohej rreth Absalomit. 13 Pastaj arriti te
Davidi një lajmëtar për të thënë: "Zemra
e njerëzve të Izraelit ndjek Absalomin".
14 Atëherë Davidi u tha gjithë shërbëtorëve
të tij që ishin me të në Jeruzalem: "Çohuni

dhe t'ia mbathim; përndryshe asnjeri prej
nesh nuk ka për të shpëtuar nga duart
e Absalomit. Nxitoni të ikni, që të mos
na kapë në befasi dhe të bjerë mbi ne
shkatërrimi, dhe të mos godasë qytetin me
majën e shpatës". 15 Shërbëtorët e mbretit
i thanë: "Ja, shërbëtorët e tu janë gati të
bëjnë gjithçka që i pëlqen mbretit, zotërisë
tonë". 16 Kështu mbreti u nis, i ndjekur
nga tërë shtëpia e tij, por la dhjetë konku-
bina për të ruajtur pallatin. 17 Mbreti u
nis, i ndjekur nga tërë populli, që u ndal
te shtëpia e fundit. 18 Tërë shërbëtorët
e mbretit kalonin përpara dhe pranë tij;
tërë Kerethejtë, tërë Pelethejtë dhe tërë
Gitejtë, gjithsej gjashtëqind veta që e kishin
ndjekur nga Gathi, ecnin para mbretit.
19 Atëherë mbreti i tha Itait nga Gathi: "Pse
vjen edhe ti me ne? Kthehu dhe rri me
mbretin, sepse ti je i huaj dhe për më tepër
i mërguar nga atdheu yt. 20 Ti ke arritur
vetëm dje dhe sot do të të duhej të endesh
sa andej e këtej, kur unë vetë nuk e di se
ku po shkoj? Kthehu prapa dhe kthe me
vëllezërit e tu në mirësi dhe në besnikëri".
21 Por Itai iu përgjigj mbretit duke thënë:
"Ashtu siç është e vërtetë që Zoti rron dhe
që jeton mbreti, zotëria im, në çdo vend që
të jetë mbreti, zotëria im, për të vdekur ose
për të jetuar, aty do të jetë edhe shërbëtori
yt". 22 Atëherë Davidi i tha Itait: "Shko
përpara dhe vazhdo". Kështu Itai, Giteu,
shkoi tutje me gjithë njerëzit e tij dhe tërë
fëmijët që ishin me të. 23 Tërë banorët e
vendit qanin me zë të lartë, ndërsa tërë
populli kalonte. Mbreti kapërceu përruan
e Kidronit dhe tërë populli kaloi në drej-
tim të shkretëtirës. 24 Dhe ja po vinte
edhe Tsadoku me tërë Levitët, të cilët
mbanin arkën e besëlidhjes së Perëndisë
Ata e vendosën arkën e Perëndisë dhe Abi-
athari ofroi flijime, deri sa tërë populli
mbaroi daljen nga qyteti. 25 Pastaj mbreti
i tha Tsadokut: "Çoje në qytet arkën e
Perëndisë! Po të kem gjetur hirin e Zotit,
ai do të më kthejë dhe do të bëjë që ta
shoh përsëri qytetin bashkë me banesën e
tij. 26 Por në rast se thotë: "Nuk të pëlqej",
ja ku jam, le të më bëjë atë që i pëlqen".
27 Mbreti i tha akoma priftit Tsadok: "A nuk
je ti shikues? Kthehu në paqe në qytet me
dy bijtë tuaj: Ahimaatsin, birin tënd, dhe
me Jonathain, birin e Abiatharit. 28 Shikoni,
unë do të pres në fushat e shkretëtirës, deri
sa të më vijë nga ana juaj ndonjë fjalë për
të më njoftuar". 29 Kështu Tsadoku dhe Abi-
athari e çuan përsëri në Jeruzalem arkën
e Perëndisë dhe qëndruan aty. 30 Davidi
mori të përpjetën e malit të Ullinjve dhe,
duke u ngjitur, qante; ecte kokëmbuluar
dhe këmbëzbathur. Dhe tërë njerëzit që
ishin me të ishin kokëmbuluar dhe qanin
duke u ngjitur. 31 Dikush erdhi t'i thotë
Davidit: "Ahithofeli figuron me Absalomin
në mes të komplotistëve". Davidi tha:
"O Zot, të lutem, bëji të kota këshillat e
Ahithofelit!". 32 Kur Davidi arriti në majë
të malit; ku adhuroi Perëndinë, ja që doli
përpara Hushai, Arkiti, me rroba të grisura
dhe kokën të mbuluar me dhe. 33 Davidi
i tha: "Po të jetë se vazhdon rrugën me
mua, do të më bëhesh barrë; 34 por në rast
se kthehesh në qytet dhe i thua Absalomit:
"Unë do të jem shërbëtori yt, o mbret;
ashtu si kam qenë shërbëtor i atit tënd në të
kaluarën, kështu do të jem shërbëtori yt"; ti
do ta bësh të kotë në favorin tim këshillën e
Ahithofelit. 35 Nuk do të kesh atje pranë teje
priftërinjtë Tsadok dhe Abiathar? Të gjitha
ato që do të dëgjosh që të thuhen nga ana e
shtëpisë së mbretit, do t'ua bësh të njohura
priftërinjve Tsadok dhe Abiathar. 36 Ja, ata
kanë atje me vete dy bijtë e tyre, Ahimats,
birin e Tsadokut, dhe Jonathanin, birin e
Abiatharit; me anë të tyre do të më njoftoni
të gjitha ato që do të dëgjoni". 37 Kështu
Hushai, miku i Davidit, u kthye në qytet dhe
Absalomi hyri në Jeruzalem.

16

1 Davidi sapo e kishte kaluar majën e
malit; kur ja, Tsiba, shërbëtor i Mefi-
boshethit, i doli përpara me gomarë me
samar dhe të ngarkuar me dyqind bukë,
njëqind vile rrushi të thatë, njëqind fruta
vere dhe një calik me verë. 2 Mbreti i
tha Tsibas: "Ç'ke ndërmënd të bësh me
këto gjëra?". Tsiba iu përgjigj: "Gomarët
do t'i shërbejnë shtëpisë së mbretit për
të hipur; buka dhe frutat e verës do të
përdoren për të ushqyer të rinjtë, dhe vera
do të pihet nga ata që do të jenë të lodhur
në shkretëtirë". 3 Mbreti tha: "Ku është
biri i zotërisë tënd?". Tsiba iu përgjigj
mbretit: "Ja, mbeti në Jeruzalem, sepse
tha: "Sot shtëpia e Izraelit do të më kthejë
mbretërinë e atit tim"". 4 Atëherë mbreti

i tha Tsibas: “Ja, të gjitha ato që janë
pronë e Mefiboshethit janë të tua”. Tsiba
iu përgjigj: “Unë po bie përmbys para teje.
Paça hirin tënd, o mbret, o imzot!”. 5 Kur
mbreti David arriti në Bahurim, që andej
doli një njeri që ishte i fisit të shtëpisë
së Saulit, ai quhej Shimei dhe ishte bir
i Gerit. Ai po dilte duke shqiptuar mal-
kime, 6 dhe hidhte gurë kundër Davidit
dhe gjithë shërbëtorëve të mbretit David,
ndërsa tërë populli dhe tërë trimat ishin
radhitur në të djathtë dhe në të majtë
të mbretit. 7 Ndërsa mallkonte, Shimei
thoshte: “Shko, pra, shko, njeri gjakatar
dhe i kobshëm! 8 Zoti ka bërë që mbi kokën
tënde të bjerë gjaku i shtëpisë së Saulit,
në vend të cilit ti ke mbretëruar; dhe Zoti
e ka dhënë mbretërinë në duart e Abs-
alomit, birit tënd; dhe ja, tani je bërë rob i
vetë ligësisë sate, sepse je njeri gjakatar”.
9 Atëherë Abishai, bir i Tserajahut, i tha
mbretit: “Pse ky qen i ngordhur duhet
të mallkojë mbretin, zotërinë time? Të
lutem, më lër të shkoj t’i pres kokën!”.
10 Por mbreti iu përgjigj: “Ç’kam të bëj unë
me ju, bijtë e Tserujahut? Prandaj lëreni
të mallkojë, sepse Zoti i ka thënë: “Mal-
lko Davidin!”. Dhe kush mund të thotë:
“Pse silleni kështu?” 11 Pastaj Davidi i tha
Abishait dhe tërë shërbëorëve të tij: “Ja, im
bir, që ka dalë nga barku im, kërkon të më
heqë jetën aq më shumë dhe ky Beniaminit!
Lëreni të rrijë dhe të mallkojë, sepse ia
ka urdhëruar Zoti. 12 Ndoshta Zoti do ta
shohë hidhërimin tim dhe do të më bëjë të
mira në vend të mallkimeve që më drejton
sot”. 13 Kështu Davidi dhe njerëzit e tij e
vazhduan rrugën e tyre; edhe Shimei ecte
anës së malit, përballë Davidit, dhe rrugës
e mallkonte atë, i hidhte gurë dhe pluhur.
14 Mbreti dhe tërë njerëzit që ishin me të ar-
ritën në vendin e caktuar të lodhur, dhe aty
e morën veten. 15 Ndërkohë Absalomi dhe
tërë populli, njerëzit e Izraelit, kishin hyrë
në Jeruzalem; Ahithofeli ishte me të. 16 Kur
Hushai, Arkiti, miku i Davidit, arriti tek
Absalomi, Hushai i tha Absalomit: “Rroftë
mbreti! Rroftë mbreti!”. 17 Absalomi i tha
Hushait: “Kjo është dashuria që ke për
mikun tënd? Pse nuk shkove me mikun
tënd?”. 18 Hushai iu përgjigj Absalomit:
“Jo, unë do të jem me atë që Zoti, gjithë
ky popull dhe tërë njerëzit e Izraelit kanë
zgjedhur, dhe do të mbetem me të. 19 A nuk
duhet vallë, të vihem në shërbim të birit
të tij? Ashtu si i kam shërbyer atit tënd,
në të njëjtën mënyrë do të të shërbej edhe
ty”. 20 Atëherë Absalomi i tha Ahithofelit:
“Jepni këshillën tuaj! Ç’duhet të bëjmë?”.
21 Ahithofeli iu përgjigj kështu Absalomit:
“Hyrë te konkubinat e atit tënd që ai ka
lënë për të ruajtur shtëpinë, kështu tërë
Izraeli do të mësojë që je bërë i urryer
për atin tënd dhe ata që janë me ty do të
marrin guxim”. 22 Ngritën pastaj një çadër
mbi taracën për Absalomin, dhe Absalomi
hyri te konkubinat e atit të tij në sytë e
tërë Izraelit. 23 Në ato ditë, këshilla e dhënë
nga Ahithofeli kishte po atë vlerë të atij që
kishte konsultuar fjalën e Perëndisë. Këtë
vlerë kishte çdo këshillë e Ahithofelit si për
Davidin ashtu dhe për Absalomin.

17

1 Pastaj Ahithefeli i tha Absalomit:
“Lermë të zgjedh dymbëdhjetë mijë njerëz,
dhe të nisem që sonte e ta ndjek Davidin;
2 duke e sulmuar sa është i lodhur dhe
i dobët; do ta tremb dhe gjithë njerëzit
që janë me të do të ikin; kështu do të
mund të godas vetëm mbretin, 3 dhe tërë
popullin do ta kthej te ti. Vdekja e njeriut
që ti kërkon do të favorizojë kthimin e të
gjithëve; kështu tërë populli do të jetë në
paqe”. 4 Ky propozim u pëlqeu Absalomit
dhe të gjithë pleqve të Izraelit. 5 Megjithatë
Absalomi tha: “Thirrni edhe Arkitin Hushai
dhe të dëgjojmë çfarë ka për të thënë
për këtë çështje”. 6 Kur Hushai erdhi tek
Absalomi, ky i tha: “Ahithofeli ka folur në
këtë mënyrë; a duhet të veprojmë si ka
thënë ai? Përndryshe, bëj një propozim
ti!”. 7 Hushai iu përgjigj Absalomit: “Këtë
radhë këshilla e dhënë nga Ahithofeli nuk
është e mirë”. 8 Hushai shtoi: “Ti e njeh
atin tënd dhe njerëzit e tij që janë trima
dhe të egërsuar në kulm, si një arushë
në fushë së cilës ia kanë marrë këlyshët;
përveç kësaj ati yt është një luftëtar dhe
nuk ka për ta kaluar natën me popullin.
9 Me siguri në këtë orë ai është fshehur në
ndonjë vrimë ose në ndonjë vend tjetër;
në qoftë se në fillim do të hidhet mbi
disa nga njerëzit e tu, kushdo që do ta
mësojë ka për të thënë: “Midis njerëzve që
ndiqnin Absalomin ndodhi një masakër”.

10 Atëherë edhe më trimi, edhe sikur të
kishte zemër luani, do të dëshpërohej
shumë, sepse tërë Izraeli e di që yt atë është
trim dhe që njerëzit që e shoqërojnë janë
trima. 11 Prandaj këshilloj që i tërë Izraeli
nga Dani deri në Beer-Sheba të mblidhet
rreth teje, i shumtë si rëra që ndodhet
në bregun e detit, dhe që ti të marrësh
pjesë personalisht në betejë. 12 Kështu do ta
arrijmë në çdo vend që të ndodhet dhe do
të biem mbi të ashtu si vesa bie mbi tokë;
dhe nga gjithë njerëzit që janë me të nuk
ka për të shpëtuar as edhe një. 13 Në rast se
tërhiqet në ndonjë qytet, tërë Izraeli do t'i
çojë litarë atij qyteti dhe ne do ta tërheqim
në përrua, deri sa aty të mos mbetet asnjë
gur". 14 Absalomi dhe tërë njerëzit e Izraelit
thanë: "Këshilla e Arkitit Hushai është
më e mirë se ajo e Ahithofelit". Në të
vërtetë Zoti kishte vendosur ta bënte të
kotë këshillën e mirë të Ahithofelit për të
shkatërruar Absalomin. 15 Atëherë Hushai
u tha priftërinjve Tsodak dhe Abiathar:
"Ahithofeli ka këshilluar Absalomin dhe
pleqtë e Izraelit kështu e kështu, ndërsa
unë i këshillova në këtë dhe atë mënyrë.
16 Prandaj tani dërgoni me nxitim njeri që
të informoni Davidin dhe i thoni: "Mos
kalo natën në fushat e shkretëtirës, por pa
tjetër shko më tutje, me qëllim që mbreti
dhe gjithë njerëzit që janë me të të mos
shfarosen". 17 Por Jonathani dhe Ahimaatsi
mbetën në En-Rogel, sepse nuk mund të
dukeshin që hynin në qytet; kështu një
shërbëtor do të shkonte për t'i informuar,
dhe ata do të shkonin për të njoftuar
mbretin David. 18 Por një djalë i pa dhe
njoftoi Absalomin. Të dy u nisën atëherë
me nxitim dhe arritën në Bahurim në
shtëpinë e një njeriu që kishte në oborr
një sternë dhe zbritën në të. 19 Pastaj
gruaja mori një mbulesë, e shtriu mbi
grykën e sternës dhe shpërndau mbi të
grurë të bluar, pa u vënë re nga njeri.
20 Kur shërbëtorët e Absalomit shkuan
në shtëpinë e gruas dhe pyetën: "Ku
janë Ahimatsi dhe Jonathani?", gruaja u
përgjigj: "Ata e kaluan rrëkenë". Ata
filluan t'i kërkojnë, por nuk i gjetën dhe
u kthyen në Jeruzalem. 21 Pas nisjes së
këtyre të fundit, të dy dolën nga sterna
dhe shkuan të njoftojnë mbretin David.
Dhe i thanë Davidit: "Shpejtoni dhe kaloni
menjëherë lumin, sepse kjo është ajo që
Ahithofeli ka këshilluar kundër jush".
22 Atëherë Davidi u ngrit me gjithë njerëzit
që ishin me të dhe kaloi Jordanin. Në
të gdhirë nuk kishte mbetur as edhe një
pa e kaluar Jordanin. 23 Kur Ahithofeli
pa që këshilla e tij nuk ishte ndjekur,
shaloi gomarin dhe shkoi në shtëpinë e
vet në qytetin e tij. Vuri në rregull gjërat
e shtëpisë dhe vari veten. Kështu vdiq
dhe u varros në varrin e të atit. 24 Pastaj
Davidi arriti në Mahanaim; dhe Absalomi
kaloi Jordanin me gjithë njerëzit e Izraelit.
25 Absalomi kishte vënë në krye të ushtrisë
Amasan në vend të Joabit. Amasan ishte
bir i një burri të quajtur Jithra Izraeliti,
i cili kishte pasur marrëdhënie seksuale
me Abigailin, bijën e Nahashit, motër e
Tserujahut, nënë e Joabit. 26 Kështu Izraeli
dhe Absalomi e ngritën kampin e tyre
në vendin e Galaadit. 27 Kur Davidi arriti
në Mahanaim, Shobi, bir i Nahashit nga
Rabahu dhe i bijve të Amonit, Makiri,
bir i Amielit nga Lodebaru dhe Barzilai,
Galaaditi nga Rogelimi, 28 sollën shtretër,
legena, enë prej dheu, grurë, elb, miell,
grurë të pjekur, bathë, thjerrëza, perime
të pjekura, 29 miell, gjalpë, dele dhe djathë
lope për Davidin dhe për njerëzit që ishin
me të, me qëllim që të hanin, sepse thonin:
"Këta njerëz kanë vuajtur nga uria, nga
lodhja dhe nga etja në shkretëtirë".

18

1 Davidi kaloi në revistë njerëzit që ishin
me të dhe caktoi mbi ta komandantë të
mijëshëve dhe të qindshëve. 2 Pastaj Davidi
nisi përpara një të tretën e njerëzve të tij
nën komandën e Joabit, një të tretën nën
komandën e Abishait birit të Tserujahut,
vëlla i Joabit, dhe një të tretën nën ko-
mandën e Itait të Gathit. Pastaj mbreti i
tha popullit: "Dua të vij edhe unë me ju!".
3 Por populli u përgjigj: "Ti nuk duhet të
vish, sepse po të na vënë përpara, nuk do të
na jepnin rëndësi; edhe po të vdiste gjysma
jonë, nuk do të na jepnin rëndësi; por ti
vlen sa dhjetë mijë nga ne; është më mirë
të rrish gati të na ndihmosh nga qyteti".
4 Mbreti iu përgjigj me këto fjalë: "Do të bëj
atë që ju duket më mirë". Kështu mbreti
mbeti pranë portës së qytetit, ndërsa tërë
populli dilte në formacion nga njëqind dhe

nga një mijë veta. 5 Mbreti u dha këtë
urdhër Joabit, Abishait dhe Itait: "Për hirin
tim, silluni me kujdes me të riun Absalom!".
Tërë populli e dëgjoi kur mbreti e dha
këtë urdhër të gjithë komandantëve lidhur
me Absalomin. 6 Kështu ushtria doli në
fushë kundër Izraelit dhe beteja u zhvillua
në pyllin e Efraimit. 7 Populli i Izraelit u
mund atje nga shërbëtorët e Davidit; dhe
në atë vend masakra qe e madhe; atë ditë
ranë njëzet mijë njerëz. 8 Beteja u shtri
në të gjithë krahinën; dhe pylli gllabëroi
më tepër njerëz nga sa kishte gllabëruar
shpata. 9 Pastaj Absalomi u ndesh me
njerëzit e Davidit. Absalomi i kishte hipur
një mushke, e cila u fut poshtë degëve
të dendura të një lisi të madh dhe koka
e Absalomit mbeti e kapur në lis, dhe ai
mbeti 10 Një njeri e pa këtë gjë dhe lajmëroi
Joabin, duke thënë: "E pashë Absalomin
të varur në një lis". 11 Atëherë Joabi iu
përgjigj njeriut që e kishte informuar: "Ja,
ti e pe? Po pse nuk e shtrive menjëherë
të vdekur në tokë? Unë do të të kisha
dhënë dhjetë sikla argjendi dhe një brez".
12 Por ai njeri i tha Joabit: "Edhe sikur të
më jepnin në dorë një mijë sikla argjendi,
unë nuk do ta shtrija dorën kundër birit të
mbretit, sepse ne e kemi dëgjuar urdhrin
që mbreti të ka dhënë ty, Abishait dhe Itait,
duke thënë: "Kini kujdes të mos i bëni asnjë
të keqe të riut Absalom". 13 Në fakt do të
kisha vepruar në mënyrë jo të ndershme
kundër vetë jetës sime, sepse asgjë nuk i
mbahet e fshehur mbretit; edhe ti vetë do
të ishe kundër meje". 14 Atëherë Joabi tha:
"Nuk dua të humb kohën me ty në këtë
mënyrë". Kështu mori në dorë tri shtiza
dhe i futi në zemrën e Absalomit, që ishte
akoma gjallë në pjesën e dendur të lisit.
15 Pastaj dhjetë shqyrtarë të rinj të Joabit
e rrethuan Absalomin, e goditën akoma
dhe e mbaruan. 16 Atëherë Joabi urdhëroi
që ti binin borisë, populli nuk e ndoqi më
Izraelin sepse nuk e lejoi Joabi. 17 Pas kësaj
e morën Absalomin, e hodhën në një gropë
të madhe në pyll dhe hodhën mbi të një sasi
të madhe gurësh; pastaj tërë Izraelitët ikën,
secili në çadrën e vet. 18 Absalomi, sa qe
gjallë, i kishte ngritur vetes një monumet
në Luginën e Mbretit, sepse thoshte: "Unë
nuk kam djalë që të ruajë kujtimin e emrit
tim". Kështu i dha emrin e tij këtij mon-
umenti, që edhe sot quhet "monumenti i
Absalomit". 19 Ahimatsi, bir i Tsadokut, i
tha Joabit: "Lermë të shkoj me vrap dhe t'i
çoj mbretit lajmin që Zoti i siguroi drejtësi
kundër armiqve të tij". 20 Joabi iu përgjigj:
"Ti nuk do ta çosh lajmin sot; do ta çosh
një ditë tjetër; nuk do ta çosh lajmin sot,
sepse biri i mbretit ka vdekur". 21 Pastaj
Joabi i tha Etiopasit: "Shko dhe tregoja
mbretit atë që ke parë". Etiopasi u përul
para Joabit dhe iku me vrap. 22 Ahimatsi,
bir i Tsadokut, i tha prapë Joabit: "Sido që
të ndodhë, të lutem, më lejo të fugoj prapa
Etiopasit". Joabi i tha: "Po pse dëshiron
të fugosh, biri im? Sidoqoftë nuk do të
kesh asnjë shpërblim për lajmin që çon".
23 Dhe tjetri tha: "Sido që të ndodhë, dua
të vrapoj". Joabi i tha: "Vrapo!". Atëherë
Ahimatsi filloi të vrapojë nëpër rrugën e
fushës dhe e kaloi Etiopasin. 24 Davidi
ishte ulur midis dy profetëve; roja hipi në
çatinë e portës pranë mureve; ngriti sytë
dhe shikoi, dhe ja, një njeri vraponte krejt
vetëm. 25 Roja bërtiti dhe njoftoi mbretin.
Mbreti tha: "Në rast se është vetëm, sjell
lajme". Dhe ai po afrohej gjithnjë e më
tepër. 26 Pastaj roja pa një njeri tjetër që
vraponte dhe i thirri rojes së portës: "Ja
një tjetër njeri që vrapon vetëm!". Mbreti
tha: "Edhe ky sjell lajme". 27 Roja shtoi:
"Mënyra e të vrapuarit të të parit më duket
si ajo e Ahimatsit, e birit të Tsadokut!".
Mbreti tha: "Është një njeri i mirë dhe
vjen me lajme të bukura". 28 Ahimatsi i
bërtiti mbretit dhe tha: "Paqe!". Pastaj u
shtri përpara mbretit me fytyrën për tokë
dhe tha: "I bekuar qoftë Zoti, Perëndia
yt, që ka lënë në pushtetin tënd njerëzit
që kishin ngritur duart kundër mbretit,
zotërisë tim!". 29 Mbreti tha: "A është mirë
i riu Absalom?". Ahimatsi u përgjigj: "Kur
Joabi dërgoi shërbëtorin e mbretit dhe
mua, shërbëtorin tënd, pashë një rrëmujë
të madhe, por nuk e di përse bëhej fjalë".
30 Mbreti i tha: "Kthehu dhe qëndro këtu".
Dhe ai u kthye dhe mbeti aty. 31 Pikërisht në
atë çast arriti Etiopasi, i cili tha: "Lajme të
mira, o mbret, o imzot. Zoti të ka siguruar
sot drejtësi, duke të çliruar nga duart e të
gjithë atyre që kishin ngritur krye kundër
teje". 32 Mbreti i tha Etiopasit: "A është
mirë i riu Absalom?". Etiopasi u përgjigj:
"Armiqtë e mbretit, zotërisë tim, dhe tërë

ata që ngriheshin kundër teje për të të bërë
të keqe qofshin si ai i ri!”. 33 Atëherë mbreti,
duke u dridhur i tëri, u ngjit në dhomën që
ishte mbi portën dhe qau; dhe thoshte: “O
biri im Absalom; biri im, biri im Absalom!
Të kisha vdekur unë në vendin tënd, o
Absalom, biri im, biri im!”.

19

1 Pastaj i thanë Joabit: “Ja, mbreti qan dhe
mban zi për Absalomin”. 2 Kështu fitorja
atë ditë u shndërrua në zi për të gjithë
popullin, sepse populli dëgjoi atë ditë të
thuhet: “Mbreti është i dëshpëruar për
shkak të birit të tij”. 3 Atë ditë populli hyri
fshehurazi në qytet, ashtu si largohen fshe-
hurazi dhe tërë turp ata që ia mbathin gjatë
betejës. 4 Mbreti kishte mbuluar fytyrën
dhe bërtiste me zë të lartë: “O biri im Absa-
lom, o Absalom, biri im, biri im!”. 5 Atëherë
Joabi hyri në shtëpi të mbretit dhe tha:
“Ti sot mbulon me turp fytyrën e të gjithë
njerëve që në këtë ditë shpëtuan jetën
tënde, atë të bijve dhe të bijave të tua, jetën
e bashkëshortes dhe të konkubinave të tua,
6 sepse ti dashuron ata që të urrejnë dhe
urren ata që të duan; sot ke treguar qartë që
komandantët dhe ushtarët nuk kanë asnjë
vlerë për ty; dhe tani kuptoj se, po të ishte
gjallë Absalomi dhe ne të ishim këtë ditë të
tërë të vdekur, atëherë do të ishe i kënaqur.
7 Tani, pra, çohu dil dhe foli zemrës së
shërbëtorëve të tu, sepse betohem në emër
të Zotit se, po nuk dole, asnjeri nuk do të
qëndrojë me ty këtë natë; dhe kjo do të
ishte fatkeqësia më e madhe që të ka rënë
që kur ishe i ri e deri më sot”. 8 Atëherë
mbreti u ngrit dhe u ul te porta; dhe kjo
iu njoftua tërë popullit, duke thënë: “Ja,
mbreti është ulur te porta”. Kështu tërë
populli doli në prani të mbretit. Ndërkaq
ata të Izraelit kishin ikur secili në çadrën
e vet. 9 Në të gjitha fiset e Izraelit populli
i tërë diskutonte dhe thoshte: “Mbreti na
çliroi nga duart e armiqve tanë dhe na
shpëtoi nga duart e Filistejve; dhe tani i
është dashur të ikë nga vendi për shkak
të Absalomit. 10 Por Absalomi, të cilin ne
e kishim vajosur mbret mbi ne, vdiq në
betejë. Dhe tani pse nuk flisni për kthimin
e mbretit?”. 11 Atëherë mbreti David dërgoi
t’u thotë priftërinjve Tsadok dhe Abiathar:
“Foluni pleqve të Judës dhe u thoni atyre:
“Pse ju duhet të jeni të fundit për kthimin
e mbretit në shtëpinë e tij, sepse bisedat
e tërë Izraelit kanë arritur deri te mbreti,
pikërisht në këtë shtëpi? 12 Ju jeni vëllezër
të mi, ju jeni kocka dhe mishi im. Pse duhet
të jeni të fundit në kthimin e mbretit?”.
13 Dhe i thoni Amasas: “A nuk je ti kocka
dhe mishi im? Këtë më bëftë Perëndia,
madje edhe më keq, në rast se ti nuk bëhesh
për gjithnjë komandanti i ushtrisë në vend
të Joabit”. 14 Kështu Davidi anoi zemrën e
të gjithë njerëzve të Judës, sikur të ishte
zemra e një njeriu të vetëm; prandaj ata i
dërguan t’i thonë mbretit: “Kthehu ti me
gjithë shërbëtorët e tu”. 15 Atëherë mbreti
u kthye dhe arriti në Jordan; dhe ata të
Judës erdhën në Gilgal për t’i dalë përpara
mbretit dhe për t’i siguruar kalimin e Jor-
danit. 16 Beniaminiti Shimei, bir i Geras,
që ishte nga Bahurimi, nxitoi me njerëzit
e Judës t’i dalë përpara Davidit. 17 Ai kishte
me vete një mijë njerëz të Beniaminit dhe
Tsiban, shërbëtorin e shtëpisë së Saulit,
me pesëmbëdhjetë bijtë e tij dhe njëzet
shërbëtorët e tij. Ata e kaluan Jordanin
para mbretit. 18 Ata kaluan me trap për ta
çuar matanë familjen e mbretit dhe për të
bërë atë që u dukej e mirë për mbretin.
Ndërkaq Shimei, bir i Geras, ra përmbys
përpara mbretit, në çastin kur ai kalonte
Jordanin, 19 Dhe i tha mbretit: “Mos më
ngarko me asnjë faj, imzot, dhe harro të
keqen që shërbëtori yt ka bërë ditën që
mbreti, zotëria im, dilte nga Jeruzalemi;
mbreti të mos e ketë parasysh. 20 Sepse
shërbëtori yt pranon se ka mëkatuar. Dhe
ja, sot kam qenë i pari i tërë shtëpisë së
Jozefit që i dal përpara mbretit, zotërisë
tim”. 21 Por Abishai, bir i Tserujahut, filloi
të thotë: A nuk duhet të dënohet me vdekje
Shimei, sepse ka mallkuar njeriun e vajosur
nga Zoti?”. 22 Davidi tha: “Ç’marrëdhënie
kam unë me ju, bijtë e Tserujahut, që sot
u treguat kundërshtarë të mi? A mund ta
dënosh sot me vdekje dikë në Izrael? A
nuk e di, vallë që sot jam mbret i Izraelit?”.
23 Pastaj mbreti i tha Shimeit: “Ti nuk ke për
të vdekur!”. Dhe mbreti iu betua atij për
këtë. 24 Edhe Mefiboshethi, nip i Saulit, i doli
përpara mbretit. Ai nuk i kishte mjekuar
këmbët, nuk e kishte rruar mjekrën dhe
nuk i kishte larë rrobat nga dita që kishte
ikur mbreti deri në kthimin e tij në paqe.
25 Kur arriti nga Jeruzalemi për të takuar

mbretin, ky i tha: "Pse nuk erdhe me mua,
Mefibosheth?". 26 Ai u përgjigj: "O mbret,
imzot, shërbëtori im më mashtroi, sepse
shërbëtori yt kishte thënë: "Unë do të
shaloj gomarin, do të hip mbi të dhe do
të shkoj me mbretin", sepse shërbëtori yt
është çalaman. 27 Përveç kësaj, ai ka shpi-
fur kundër shërbëtorit tënd pranë mbretit,
zotërisë sime; por mbreti, zotëria im, është
si një engjëll i Perëndisë; bëj, pra, atë që
do të të pëlqejë. 28 Në fakt tërë ata të
shtëpisë së atit tim nuk meritojnë tjetër gjë
veç vdekjes përpara mbretit, zotërisë tim;
megjithatë ti e kishe caktuar shërbëtorin
tënd ndër ata që hanin në tryezën tënde.
Prandaj çfarë të drejte tjetër do të kisha për
t'i bërtitur mbretit?". 29 Mbreti i tha: "Nuk
është nevoja të shtosh fjalë të tjera. Unë
kam vendosur; Ti dhe Tsiba ndajini tokat".
30 Atëherë Mefiboshethi iu përgjigj mbretit:
"Le t'i marrë të gjitha, sepse mbreti, zotëria
im, u kthye në paqe në shtëpinë e tij".
31 Edhe Galaaditi Barzilaj zbriti nga Rogelimi
dhe kaloi Jordanin bashkë me mbretin, për
ta shoqëruar matanë Jordanit. 32 Barzilaj
ishte shumë i vjetër, tetëdhjetë vjeç; ai
e kishte furnizuar me ushqime mbretin
kur ky ndodhej në Mahanaim, sepse ishte
shumë i pasur. 33 Mbreti i tha Barzialit:
"Eja me mua matanë lumit dhe unë do të
kujdesem për ushqimin tënd pranë meje
në Jeruzalem". 34 Por Barzilaj iu përgjigj
mbretit: "Sa vjet jetë më kanë mbetur
akoma që unë të shkoj me mbretin në
Jeruzalem? 35 Tani unë jam tetëdhjetë vjeç;
a mund të dalloj akoma atë që është e
mirë nga ajo që është e keqe? A mund
ta shijojë akoma shërbëtori yt atë që ha o
atë që pi? A mund të dëgjojë unë akoma
zërin e këngëtarëve dhe të këngëtareve.
Pse shërbëtori yt duhet t'i bëhet barrë
mbretit, zotërisë tim? 36 Shërbëtori yt do
të shkojë me mbretin matanë Jordanit për
një copë rrugë; po pse mbreti duhet të ma
lajë me një shpërblim të tillë? 37 Por lëre
shërbëtorin tënd të kthehet prapa dhe që
unë të mund të vdes në qytetin tim pranë
varrit të atit tim dhe të nënës sime! Por
ja shërbëtori yt Kimham; le të vijë ai me
mbretin, zotërinë tim, dhe bëj për të atë
që do të të pëlqej". 38 Mbreti u përgjigj:
"Kimhami do të vijë me mua dhe unë do
të bëj për të atë që do të të pëlqejë ty;
po, unë do të bëj për ty të gjitha ato që
më kërkon". 39 Kështu tërë populli kaloi
Jordanin dhe e kaloi edhe mbreti. Pastaj
mbreti e puthi Barzilain dhe e bekoi, dhe
ai u kthye në shtëpinë e vet. 40 Mbreti
vazhdoi rrugën në drejtim të Gilgalit, i
shoqëruar nga Kimhami. Tërë populli i
Judës e përcolli mbretin dhe kështu bëri
edhe gjysma e popullit të Izraelit. 41 Atëherë
tërë Izraelitët erdhën te mbreti dhe i thanë:
"Pse vëllezërit tanë, njerëzit e Judës, të
kanë marrë fshehurazi dhe kanë bërë të
kalojnë Jordanin mbreti, familja e tij dhe të
gjithë njerëzit e Davidit?". 42 Tërë njerëzit
e Judës iu përgjigjën njerëzve të Izraelit:
"Sepse mbreti është fisi ynë i afërt. Pse
zemëroheni për këtë? Mos kemi ngrënë,
vallë me shpenzimet e mbretit, ose na
ka dhënë ndonjëherë dhurata?". 43 Por
njerëzit e Izraelit iu përgjigjën njerëzve të
Judës, duke thënë: "Ne na takojnë dhjetë
pjesë të mbretit, prandaj Davidi është më
tepër yni se sa juaji; për çfarë arësye na
keni përçmuar? Nuk kemi qenë ne të parët
që propozuam kthimin e mbretit tonë?".
Por fjala e njerëzve të Judës ishte më e
ashpër se ajo e njerëzve të Izraelit.

20

1 Ndodhej aty një keqbërës i quajtur
Sheba, bir i Bikrit, një Beniaminit, i cili i
ra borisë dhe tha: "Nuk kemi asnjë pjesë
me Davidin dhe asnjë trashëgimi me birin
e Isait! O Izraelitë, secili të shkojë në
çadrën e vet". 2 Kështu tërë njerëzit e
Izraelit e braktisën Davidin për të ndjekur
Shebin, birin e Bikrit. Por njerëzit e Judës
mbetën të bashkuar me mbretin e tyre dhe
e shoqëruan nga Jordani deri në Jeruzalem.
3 Kur mbreti David hyri në shtëpinë e tij
në Jeruzalem, i mori të dhjetë konkubinat
që kishte lënë për të ruajtur shtëpinë dhe
i vendosi në një banesë të mbikqyrur; ai i
mbante ato, por nuk hynte te ato; kështu
ato mbetën të mbyllura deri ditën e vdekjes
së tyre, në një gjendje vejërie. 4 Pastaj
mbreti i tha Amasas: "Më mblidh njerëzit
e Judës brenda tri ditëve dhe ti vetë të jesh
këtu". 5 Amasa u nis, pra, për të mbledhur
njerëzit e Judës, por vonoi tej afatit të
caktuar. 6 Atëherë Davidi i tha Abishait:
"Sheba, biri i Bikrit, do të na bëjë më keq se
Absalomi; merr shërbëtorët e zotërisë tënd

dhe ndiqe që të mos shtjerë në dorë qytete
të fortifikuara dhe të na shpëtojë”. 7 Nën
komandën e tij shkuan njerëzit e Joabit:
Kerethejtë, Pelethejtë dhe tërë njerëzit më
trima; dolën nga Jeruzalemi për të ndjekur
Sheban, birin e Bikrit. 8 Kur ata arritën
pranë gurit të madh që është në Gabaon,
Amasa u doli përpara. Joabi kishte veshur
një uniformë ushtarake, mbi të cilën kishte
brezin me një shpatë në këllëfin e ngritur
me ijet; ndërsa po ecte përpara, shpata i
ra. 9 Joabi i tha Amasas: “A je mirë, vëllai
im?”. Pastaj Joabi me dorën e djathtë e
kapi Amasan nga mjekra për ta puthur.
10 Amasa nuk vuri re shpatën që Joabi kishte
në dorën tjetër; me të ai e goditi në bark
dhe përbrëndësat e barkut u përhapën për
tokë pa e goditur për së dyti, dhe ai vdiq.
Pastaj Joabi dhe i vëllai Abishai filluan të
ndiqnin Sheban, birin e Bikrit. 11 Ndërkaq
njeri prej të rinjve të Joabit kishte mbe-
tur pranë Amasas dhe thoshte: “Kush e
do Joabin dhe kush është për Davidin le
të shkojnë pas Joabit!”. 12 Por Amasa po
përpëlitej në gjak, në mes të rrugës. Kur
ai njeri vuri re që tërë populli po ndalej, e
tërhoqi zvarrë Amasan jashtë rrugës në një
fushë dhe i hodhi sipër një mantel, sepse
të gjithë ata që i afroheshin ndaleshin.
13 Kur u hoq nga rruga, të gjithë vazhduan
pas Joabit për të ndjekur Sheban, birin e
Bikrit. 14 Joabi kaloi në të gjitha fiset e
Izraelit deri në Abel dhe në Beth-Maakah.
Të gjithë Berejtë u mblodhën dhe i shkuan
pas. 15 Shkuan pastaj të rrethojnë Sheban
në Abel të Beth-Maakahut dhe ndërtuan
kundër qytetit një ledh prej dheu që ngri-
hej pranë mureve; tërë njerëzit që ishin
me Joabin përpiqeshin të dëmtonin muret
për t’i rrëzuar. 16 Atëherë një grua e urtë
thirri nga qyteti: “Dëgjoni, dëgjoni! Ju
lutem, i thoni Joabit të afrohet, sepse dua
t’i flas!”. 17 Kur iu afrua, gruaja e pyeti:
“A je ti Joabi?”. Ai u përgjigj: “Jam unë”.
Atëherë ajo i tha: “Dëgjo fjalët e shërbë-
tores sate”. Ai u përgjigj: “Po dëgjoj”. 18 Ajo
vazhdoi: “Dikur e kishin zakon të thonin:
“Do t’i kërkojmë këshillë Abelit”, sepse
kështu problemi ishte i zgjidhur. 19 Jemi në
një nga qytetet më paqësore e më besnike
të Izraelit; dhe ti kërkon të shkatërrosh
një qytet që është një nënë në Izrael.
Pse kërkon të shkatërrosh trashëgiminë e
Zotit?”. 20 Joabi u përgjigj: “Qoftë larg,
larg meje mendimi i shkatërrimit dhe i
shkretimit. 21 Punët nuk qëndrojnë kështu;
një njeri nga krahina malore e Efraimit
i quajtur Sheba, bir i Bikrit, ka ngritur
dorën kundër mbretit, kundër Davidit. Më
dorëzoni vetëm atë dhe unë do të largohem
nga qyteti”. Gruaja i tha Joabit: “Ja, koka e
tij do të hidhet nga muri”. 22 Atëherë gruaja;
me urtësinë e saj, iu drejtua tërë popul-
lit; kështu ia prenë kokën Shebas, birit të
Bikrit, dhe ia hodhën Joabit. Ky urdhëroi
t’i bien borisë dhe të gjithë u larguan nga
qyteti dhe secili shkoi në çadrën e vet.
Pastaj Joabi u kthye në Jeruzalem pranë
mbretit. 23 Joabi ishte në krye të gjithë
ushtrisë së Izraelit; Benajahu, bir i Jehoja-
dit, ndodhej në krye të Kerethejve dhe të
Pelethejve. 24 Adorami merrej me haraçet;
Jozafati, bir i Ahiludit, ushtronte funk-
sionin e kançelierit; 25 Sheva ishte sekre-
tar; Tsadoku dhe Abiathari ishin priftërinj;
26 dhe Ira i Jairit ishte kryeministri i Davidit.

21

1 Në kohën e Davidit pati zi buke për
tre vjet me radhë; Davidi kërkoi fytyrën e
Zotit dhe Zoti i tha: “Kjo ndodh për shkak
të Saulit dhe të shtëpisë së tij gjakatare,
sepse ai i ka bërë të vdesin Gabaonitët”.
2 Atëherë mbreti thirri Gabaonitët dhe u
foli atyre. (Gabaonitët nuk u përkisnin
bijve të Izraelit, por ishin mbeturina të
Amorejve; bijtë e Izraelit ishin betuar se
do t’i kursenin, por Sauli, në zellin e tij
të madh për bijtë e Izraelit dhe të Judës,
ishte orvatur t’i shfaroste). 3 Atherë Davidi
u tha Gabaonitëve: “Çfarë duhet të bëj për
ju dhe në ç’mënyrë duhet të veproj për të
ndrequr gabimin e bërë, me qëllim që ju të
bekoni trashëgiminë e Zotit?”. 4 Gabaonitët
u përgjigjën: “Ne nuk na intereson të kemi
ar apo argjend nga Sauli apo nga shtëpia e
tij, as duhet të vrisni për ne ndonjë njeri në
Izrael”. Mbreti tha: “Atë që kërkoni, unë
do ta bëj për ju”. 5 Ata iu përgjigjën mbretit:
“Për njeriun që na ka konsumuar dhe që ka
menduar të na shfarosë për të na zhdukur
nga tërë territori i Izraelit, 6 të na dorëzo-
hen shtatë burra nga trashëgimtarët e tij
dhe ne do t’i varim përpara Zotit në Gibeah
të Saulit, që është i zgjedhuri i Zotit”.
Mbreti tha: “Do t’jua dorëzoj”. 7 Mbreti

e kurseu Mefoboshethin, birin e Jonatanit,
bir të Saulit, për shkak të betimit të Zotit
që ekzistonte midis tyre, midis Davidit dhe
Jonathanit, birit të Saulit. 8 Por mbreti mori
dy bijtë që Ritspah, bija e Ajahut, i kishte
lindur Saulit, Armonin dhe Mefibeshethin,
dhe pesë bijtë që Mikal, e bija e Saulit, i
kishte lindur Adrielit nga Mehola, birit të
Barzilait, 9 dhe ua dorëzoi Gabaonitëve, që
i varën në mal, përpara Zotit. Kështu u
vranë në ditët e para të korrjeve, kur filloi
korrja e elbit. 10 Ritspah, e bija e Ajahut,
mori një mbulesë të ashpër dhe e shtriu
mbi shkëmb, duke qendruar aty nga fillimi
i korrjes deri sa mbi ta ra shi nga qielli.
Ajo nuk i lejoi shpendët e qiellit të zbrisnin
11 Kur i treguan Davidit atë që kishte bërë
Ritspah, bija e Ajahut, konkubinë e Saulit,
12 Davidi shkoi të marrë eshtrat e Saulit dhe
ato të Jonathanit, birit të tij, nga banorët e
Jabeshit të Galaadit, që i kishin marrë me
vete nga sheshi i Beth-Shanit, ku Filistejt
i kishin varur kur kishin mundur Saulin
në Gilboa. 13 Ai solli që andej eshtrat e
Saulit dhe ato të birit të tij, Jonatanit, dhe
u mblodhën edhe eshtrat e atyre që ishin
varur. 14 Eshtrat e Saulit dhe të Jonatanit,
birit të tij, u varrosën në vendin e Beni-
aminit, në Tselah, në varret e Kishit, atit të
Saulit. Kështu bënë të gjitha ato që mbreti
kishte urdhëruar. Pas kësaj Perëndia dëgjoi
lutjen që u bë për vendin. 15 Filistejtë i
shpallën përsëri luftë Izraelit dhe Davidi
zbriti me gjithë shërbëtorët e tij për të
luftuar kundër Filistejve; dhe Davidi u lodh;
16 Ishbi-Benobi, një nga pasardhësit e gji-
gantëve që kishte një shtizë që peshonte
treqind sikla bronzi dhe mbante në brez
një shpatë të re, kishte ndër mend të vriste
Davidin; 17 por Abishai, bir i Tserujahut,
shkoi në ndihmë të mbretit, goditi Filisteun
dhe e vrau. Atëherë njerëzit e Davidit u
betuan: "Ti nuk do të dalësh më me ne për
të luftuar dhe nuk do ta shuash llambën e
Izraelit". 18 Pas kësaj u bë një betejë tjetër
me Filistejtë në Gob; atëherë Hushathiti
Sibekai vrau Safin, një nga pasardhësit e
gjigantëve. 19 U bë një betejë tjetër me
Filistejtë në Gob; dhe Elhanani, bir i Jaare-
Oregimit nga Betlemi, vrau vëllanë e Go-
liathit nga Gathi; shkopi i shtizës së tij
ishte shuli i vegjës së endësit. 20 U bë një
betejë tjetër në Gath, ku ishte një njeri me
shtat të lartë, i cili kishte gjashtë gishtërinj
në çdo dorë dhe gjashtë gishtërinj në çdo
këmbë, gjithsej njëzet e katër gishtërinj;
edhe ai ishte një pasardhës i gjigantëve.
21 Ai e fyu Izraelin, por Jonathani, bir i
Shimeahut, vëlla i Davidit, e vrau. 22 Këta
të katër ishin pasardhësit e gjigantëve në
Gath. Ata u vranë nga dora e Davidit dhe e
shërbëtorëve të tij.

22

1 Davidi i drejtoi Zotit fjalët e këtij kan-
tiku ditën që Zoti e çliroi nga duart e
të gjithë armiqve të tij dhe nga dora e
Saulit. Ai tha: 2 "Zoti është fortesa ime,
kalaja ime dhe çlirimtari im, 3 Perëndia im,
shkëmbi në të cilin strehohem, mburoja
ime, fuqia e shpëtimit tim, strehimi im i
lartë, streha ime. O shpëtimtari im, ti më
shpëton nga dhuna! 4 Unë i kërkoj ndihmë
Zotit që meriton të lavdërohet, dhe kështu
më shpëtoi nga duart e armiqve të mi.
5 Valët e vdekjes më kishin rrethuar dhe
përrenjtë e shkatërrimit më kishin tmer-
ruar. 6 Dhimbjet e Sheolit më kishin zënë
dhe lakun e vdekjes e kisha para syve. 7 Në
ankthin tim i kërkova ndihmë Zotit dhe
i klitha Perëndisë tim. Ai e dëgjoi zërin
tim nga tempulli ku ndodhej dhe klithma
ime arriti në veshët e tij. 8 Atëherë toka
u trondit dhe u drodh, themelet e qiejve
u lëkundën dhe u shkundën, sepse ai ishte
tërë zemërim. 9 Një tym ngjitej nga fejzat e
hundës së tij dhe një zjarr përvëlues i dilte
nga goja; prej tij dilnin thëngjij. 10 Ai i uli
qiejtë dhe zbriti me një mjegull të dendur
poshtë këmbëve të tij. 11 Ai rrinte kaluar
mbi një kerubin, fluturonte dhe dukej mbi
flatrat e erës. 12 Si shatorre rreth vetes
kishte vënë terrin, errësirën e ujërave dhe
retë e dendura të qiellit. 13 Nga shkëlqimi
që i priste dilnin thëngjij. 14 Zoti gjëmoi
në qiejt dhe Më i Larti bëri të dëgjohet
zëri i tij. 15 Hodhi shigjeta dhe shpërndau
armiqtë, hodhi shigjetat e tij dhe i shpërn-
dau. 16 Atëherë doli shtrati i detit dhe
themelet e botës u zbuluan, me qortimin e
Zotit, me erën që shfrynë, fejzat e hundës
së tij. 17 Ai nga lart shtriu dorën dhe më
kapi, më nxori nga ujërat e mëdha. 18 Më
çliroi nga armiku im i fuqishëm dhe nga ata
që më urrenin, sepse ishin më të fortë se
unë 19 Ata ishin ngritur kundër meje ditën

e mjerimit tim, por Zoti qe përkrahësi im,
20 ai më çoi larg tyre; ai më shpëtoi sepse
i pëlqej. 21 Zoti më ka shpërblyer simbas
së drejtës sime dhe më ka dhënë simbas
pastërtisë së duarve të mia, 22 sepse kam
ndjekur rrugët e Zotit dhe nuk jam larguar
pabesisht nga Perëndia im. 23 Sepse kam
mbajtur para vetes të gjitha ligjet e tij dhe
nuk jam larguar nga statutet e tij. 24 Kam
qenë i ndershëm me të dhe i jam ruajtur
paudhësisë. 25 Prandaj Zoti më ka dhënë
simbas së drejtës sime, simbas pastërtisë
sime përpara syve të tij. 26 Ti tregohesh i
mëshirshëm me njeriun e përshpirtshëm
dhe i drejtë me njeriun e drejtë; 27 ti tre-
gohesh i pastër me njeriun e pastër dhe
dinak me njeriun e çoroditur. 28 Ti shpëton
njerëzit e hidhëruar, por shikimi yt ndalet
mbi kryelartët për t'i ulur. 29 Po, ti je drita
ime, o Zot; Zoti ndriçon terrin tim. 30 Me
ty mund të sulmoj një grup, me Perëndinë
tim mund të kapërcej një mur. 31 Rruga e
Zotit është e përsosur; fjala e Zotit është
purifikuar me zjarrin. Ai është mburoja
e të gjithë atyre që kanë shpresë tek ai.
32 Në fakt kush është Perëndi përveç Zotit?
Dhe kush është Kalaja përveç Perëndisë
tonë? 33 Zoti është kalaja ime e fuqishme,
ai e bën të përsosur rrugën time. 34 Ai i
bën këmbët e mia si ato të drerit dhe më
bën të mbahem mirë në vendet e mia të
larta. 35 Ai i mëson duart e mia për betejë
dhe krahët e mia mund të tendosin një
hark prej bronzi. 36 Ti më ke dhënë edhe
mburojën e shpëtimit tënd dhe mirësia jote
më ka bërë të madh. 37 Ti i ke zgjedhur
hapat e mia dhe këmbët e mia nuk kanë
ngurruar në këtë rast. 38 Unë i kam ndjekur
armiqtë e mi dhe i kam shkatërruar, nuk
jam kthyer prapa para se t'i shfarosja. 39 I
kam shkatërruar dhe shtypur, dhe ata nuk
kanë mundur më të ngrihen kundër meje;
ata kanë rënë nën këmbët e mia. 40 Ti më
ke dhënë forcë në betejë, dhe bëre që të
më përulen ata që ngriheshin kundër meje;
41 bëre që të më kthenin kurrizin armiqtë
e mi përpara meje, dhe unë zhduka ata që
më urrenin. 42 Ata shikuan, por nuk pati
njeri që t'i shpëtonte; i klithën Zotit, por ai
nuk iu përgjigj atyre. 43 Unë i thërmova si
pluhuri i tokës, i copëtova dhe i shkela si
balta e rrugëve. 44 Ti më ke çliruar nga mos-
marrëveshjet e popullit tim, më ke ruajtur
si udhëheqës i kombeve; një popull që nuk
e njihja më ka shërbyer. 45 Bijtë e të huajve
më nënshtrohen mua; sa më dëgjojnë, më
binden. 46 Bijtë e të huajve kanë humbur
guximin, kanë dalë duke u dridhur nga
fortesat e tyre. 47 Rroftë Zoti! Qoftë e bekuar
Fortesa ime! U lartësoftë në qiell Perëndia,
Fortesa e shpëtimit tim! 48 Është Perëndia
që hakmerret për mua, që më nënshtron
popujt, 49 dhe më liron nga armiqtë e mi.
Ti më larton mbi ata që ngrihen kundër
meje dhe më çliron nga njeriu i furishëm.
50 Prandaj, o Zot, do të të kremtoj midis
kombeve dhe do të këndojë lavdinë e emrit
tënd. 51 Lirime të mëdha i siguron mbretit
të tij, sillet dashamirës me të vajosurin, me
Davidin dhe me pasardhësit e tij përjetë".

23

1 Këto janë fjalët e fundit të Davidit.
Kështu thotë Davidi, bir i Isait, kështu
thotë njeriu që u ngrit lart, i vajosuri i
Perëndisë së Jakobit, këngëtari i ëmbël i
Izraelit: 2 "Fryma e Zotit ka folur nëpërmjet
meje dhe fjala e tij ka qenë mbi buzët e
mia. 3 Perëndia i Izraelit ka folur, Kalaja e
Izraelit më ka thënë: "Ai që mbretëron me
drejtësi mbi njerëzit, ai që mbretëron në
frikën e Perëndisë, 4 është si drita e mëng-
jesit në të dalë të diellit, në një mëngjes
pa re, ashtu si shkëlqimi mbas shiut, që
bën të mbijë bari i njomë nga dheu". 5 A
nuk është vallë kështu shtëpia ime përpara
Perëndisë? Sepse ai ka lidhur me mua një
besëlidhje të përjetshme që parashikon çdo
gjë dhe që është e sigurt. A nuk do të
bëjë ai të lulëzojë shpëtimi im i plotë dhe
të gjitha ato që unë dëshiroj? 6 Njerëzit
e kobshëm do të hidhen tej të gjithë si
gjembat, sepse nuk mund të kapen me
duar. 7 Kush i prek duhet të armatoset me
një hekur ose me shkopin e një ushte; ato
digjen plotësisht në vend me zjarr". 8 Këto
janë emrat e luftëtarëve trima që ishin në
shërbim të Davidit: Josheb-Bashshebethi,
Tahkemoniti, prijës i oficerëve kryesorë.
Atë e quajtën Etseniti Adino; sepse kishte
vrarë tetëqind njerëz në një herë të vetme.
9 Pas tij vinte Eleazari, bir i Dodas, që ishte
bir i Ahohit, një ndër tre luftëtarët trima
që ishin me Davidin, kur sfiduan Filistejtë
e mbledhur për të luftuar, ndërsa Izraelitët
ishin tërhequr. 10 Ai u ngrit dhe i goditi

Filistejtë, deri sa dora e tij e rraskapitur i
ngriu me shpatën. Atë ditë Zoti korri një
fitore të madhe dhe populli shkoi pas tij
vetëm për të bërë plaçkë. 11 Prapa tij vinte
Shamahu, bir i Agesë, Hararitit. Filisejtë
ishin mbledhur në një numër të madh në
një fushë të mbjellë me thjerrëza. Populli
ia kishte mbathur përpara Filistejve, 12 por
Shamahu, ishte vendosur në mes të kampit
dhe e mbrojti atë, dhe bëri kërdinë në
radhët e Filistejve. Kështu Zoti korri një
fitore të madhe. 13 Tre nga tridhjetë krerët
zbritën në kohën e korrjes dhe erdhën
te Davidi në shpellën e Adullamit, ndërsa
një grup Filistejsh kishte ngritur kampin
e tij në luginën e gjigantëve. 14 Davidi
ndodhej atëherë në kala dhe kishte një
garnizon Filistejsh në Betlem. 15 Davidi pati
një dëshirë të madhe dhe tha: "Ah, sikur
dikush të më jepte të pija ujë nga pusi i
Betlemit, që është afër portës". 16 Të tre
trimat çanë në mes të kampit të Filistejve
dhe morën ujë nga pusi i Betlemit, pranë
portës; pastaj e morën me vete dhe ia çuan
Davidit. Por ai nuk desh ta pinte, por e
derdhi përpara Zotit, 17 duke thënë: "Larg
qoftë për mua, o Zot, një veprim i tillë! A
nuk u vu, vallë gjaku i njerëzve, jeta e tyre
në rrezik?". Dhe nuk deshi ta pinte. Kështu
vepruan ata tre trima. 18 Abishai, vëlla i
Joabit dhe biri Tserujahut, ishte prijës i një
treshe tjetër. Ngriti ushtën e tij kundër
treqind njerëzve dhe i vrau; kështu u bë
i famshëm në mes të treve. 19 Ishte më i
dëgjuari i treshes; prandaj u bë dhe kryetari
i tyre, por nuk arriti të barazohet me tre
të parët. 20 Benajahu, bir i Jehojadit, bir
i një trimi nga Kabtseeli, bëri trimëri të
mëdha. Vrau dy heronj të Moabit, që ishin
si luanë. Zbriti edhe në mes të një sterne
ku vrau një luan, një ditë që binte borë.
21 Ai vrau gjithashtu një Egjiptas gjigand që
kishte në dorë një shtizë; por Benajahu i
doli përballë me një bastun, i hoqi nga dora
shtizën dhe e vrau me shtizën e tij. 22 Këto
gjëra bëri Benajahu, bir i Jehojadit, dhe u
bë i famshëm ndër të tre trima. 23 Ishte më
i dëgjuari i të tridhjetëve, por nuk arriti
të barazohet me treshen e parë. Davidi
e bëri shef të truprojes së tij. 24 Pastaj
vinin: Asaheli, vëlla i Joabit, njeri nga trid-
hjetët; Elhanani, bir i Dodos, nga Betlemi;
25 Shamahu nga Harodi; Elika nga Harodi;
26 Heleci nga Palti; Ira, bir i Ikeshit, nga
Tekoa; 27 Abiezeri nga Anathothi; Mebunai
nga Husha; 28 Tsalmoni nga Ahoahu; Ma-
harai nga Netofa; 29 Helebi, bir i Baanahut
(nga Netofa); 30 Benajahu nga Pirathoni;
Hidai nga përrenjtë e Gaashit; 31 Abi-Alboni
nga Arbathi; Azmavethi nga Barhumi;
32 Eliahba nga Shaalboni (nga bijtë e Jasenit),
Jonathani; 33 Shamahu nga Harari; Ahiami,
bir i Shararit, nga Harari; 34 Elifeleti, bir i
Ahasbait, bir i një Maakatheu; Eliami, bir i
Ahithofelit, nga Gilo; 35 Hetsrai nga Karmeli;
Paarai nga Arabi; 36 Igali, bir i Nathanit,
nga Tsobahu; Bani nga Gadi; 37 Tseleku,
Amoniti; Naharai nga Beerothi (shqyrtar i
Joabit, birit të Tserujahut); 38 Ira nga Jetheri;
Garedi nga Jetheri; 39 Uriahu, Hiteu. Gjithsej
tridhjetë e shtatë veta.

24

1 Zemërimi i Zotit u ndez përsëri dhe ai
nxiti Davidin kundër popullit, duke i thënë:
"Shko të bësh regjistrimin e Izraelit dhe të
Judës". 2 Kështu mbreti i tha Joabit, koman-
dantit të ushtrisë që ishte me të: "Shko
nëpër të gjitha fiset e Izraelit, nga Dani
deri në Beer-Sheba, dhe bëni regjistrimin
e popullsisë që unë të di numrin e saj".
3 Joabi iu përgjigj mbretit: "Zoti, Perën-
dia yt, ta shumëzojë popullin njëqind herë
më tepër nga ç'është dhe sytë e mbretit,
të zotërisë tim, të mund ta shohin këtë
gjë. Po pse mbreti, zotëria im, e dëshiron
një gjë të tillë?". 4 Megjithatë urdhëri i
mbretit iu imponua Joabit dhe krerëve të
ushtrisë. Kështu Joabi dhe krerët e ushtrisë
u larguan nga mbreti dhe shkuan të bëjnë
regjistrimin e popullsisë së Izraelit. 5 Ata
kaluan Jordanin dhe ngritën kampin e tyre
në Aroer, në të djathtë të qytetit që ishte
në mes të luginës së Gadit dhe në drejtim
të Jezerit. 6 Pastaj shkuan në Galaad dhe
në vendin e Tahtim-Hodshit; pastaj vajtën
në Dan-Jaan dhe në rrethinat e Sidonit.
7 Shkuan edhe në kalanë e Tiros dhe në të
gjitha qytetet e Hivejve dhe të Kananejve,
dhe arritën në jug të Judës, deri në Beer-
Sheba. 8 Kështu përshkuan tërë vendin dhe
mbas nëntë muajsh e njëzet ditë u kthyen
përsëri në Jeruzalem. 9 Joabi i dorëzoi
mbretit shifrën e regjistrimit të popullsisë:
kishte në Izrael tetëqind mijë njerëz të
fortë, të aftë për të përdorur shpatën, por

njerëzit e Judës ishin pesëqind mijë. [10] Por,
mbasi bëri regjistrimin e popullsisë, zemra
e Davidit e qortoi shumë rëndë atë dhe ai
i tha Zotit: "Kam kryer një mëkat shumë
të rëndë duke vepruar në këtë mënyrë;
por tani, o Zot, shlyej paudhësinë [11] Kur
në mëngjes Davidi u ngrit, fjala e Zotit iu
drejtua profetit Gad, shikuesit të Davidit,
duke thënë: [12] "Shko e i thuaj Davidit:
Kështu thotë i Zoti: "Unë të propozoj tri
gjëra; zgjidh njerën prej tyre dhe unë do
ta bëj atë për ty"". [13] Kështu Gadi shkoi
te Davidi për t'i njoftuar ngjarjen dhe i
tha: "A do që të vijnë për ty shtatë vjet zi
buke në vendin tënd, apo tre vjet arratisje
përpara armiqve që të ndjekin, apo tri ditë
murtaje në vendin tënd? Tani mendohu
dhe shiko pak se çfarë përgjigje duhet t'i
jap atij që më ka dërguar". [14] Davidi i
tha Gadit: "Gjendem në një situatë tërë
ankth! Le të bie edhe në duart e Zotit, sepse
dhembshuria e tij është e madhe, por mos
rënça në duart e njerëzve!". [15] Kështu Zoti
dërgoi murtajën në Izrael, nga ai mëngjes
deri në kohën e caktuar. Shtatëdhjetë mijë
veta të popullit vdiqën nga Dani deri në
Beer-Sheba. [16] Ndërsa engjëlli e shtrinte
dorën mbi Jeruzalem për ta shkatërruar,
Zotit i erdhi keq për këtë fatkeqësi dhe i
tha engjëllit që shfaroste popullin: "Mjaft!
Tani tërhiqe dorën!". Engjëlli i Zoti ndod-
hej afër lëmit të Araunahut, Gebuseitit.
[17] Kur Davidi pa engjëllin që godiste pop-
ullin, i tha Zotit: "Ja, unë kam kryer një
mëkat, kam vepruar në mënyrë të padrejtë,
por këto dele ç'kanë bërë? Prandaj dora
jote të drejtohet kundër meje dhe kundër
shtëpisë së atit tim!". [18] Atë ditë Gadi erdhi
te Davidi dhe i tha: "Shko dhe ndërto
një altar për Zotin në lëmin e Araunahut,
Gebuseitit". [19] Kështu Davidi shkoi, simbas
fjalës së Gadit, ashtu si kishte urdhëruar
Zoti. [20] Araunahu shikoi dhe dalloi mbretin
dhe shërbëtorët e tij që drejtoheshin nga
ai; atëherë ai doli dhe u shtri para mbretit
me fytyrën për tokë. [21] Pastaj Araunau
tha: "Pse mbreti, zotëria im, ka ardhur
te shërbëtori i tij?". Davidi u përgjigj:
"Për të blerë nga ti këtë lëmë dhe për të
ndërtuar mbi të një altar për Zotin, me
qëllim që mjerimi të largohet nga populli".
[22] Araunahu i tha Davidit: "Mbreti, zotëria
im, le të marrë dhe të ofrojë atë që i pëlqen!
Ja qetë e olokaustit; veglat e shirjes dhe
zgjedha e qeve do të shërbejë si dru. [23] O
mbret, të gjitha këto gjëra Araunahu ia fal
mbretit". Pastaj Araunahu i tha mbretit:
"Zoti, Perëndia yt, të qoftë i mbarë!". [24] Por
mbreti iu përgjigj Araunahut: "Jo, unë do
t'i blej këto gjëra nga ti me çmimin që kush-
tojnë, dhe nuk do t'i ofrojë Zotit, Perëndisë
tim, olokauste që nuk më kushtojnë asgjë".
Kështu Davidi bleu lëmin dhe qetë për
pesëdhjetë sikla argjendi. [25] Pastaj Davidi
ndërtoi në atë vend një altar për Zotin
dhe ofroi olokauste dhe flijime falenderimi.
Kështu Zoti mori parasysh lutjen e bërë nga
vendi dhe mjerimi u largua nga populli i
Izraelit.

1 i Mbretërve

1 Tani mbreti David ishte plak dhe i
shtyrë në moshë dhe, megjithëse e mbu-
lonin me rroba, nuk ngrohej dot. 2 Prandaj
shërbëtorët e tij thanë: "Të kërkohet për
mbretin, zotërinë tonë, një vajzë e virgjër
që ta ndihmojë atë, të kujdeset për të dhe të
flerë mbi gjirin e tij; kështu mbreti, zotëria
jonë, do të mund të ngrohet. 3 Atëherë
kërkuan në të gjithë territorin e Izraelit
një vajzë të bukur dhe gjetën Abishagin,
Shunamiten, dhe e çuan te mbreti. 4 Vajza
ishte shumë e bukur, kujdesej për mbretin
dhe i shërbente; por mbreti nuk e njohu.
5 Adonijahut, birit të Hagithit, i qe rritur
mendja, dhe thoshte: "Do të jem unë
mbret!". Dhe gjeti qerre, kalorës dhe
pesëdhjetë njerëz që të vraponin para tij.
6 (I ati i tij nuk e kishte qortuar kurrë në
jetën e tij, duke i thënë: "Pse bën kështu?".
Edhe Adonijahu ishte shumë i bukur dhe
kishte lindur mbas Absalomit). 7 Ai u mor
vesh me Joabin, birin e Tserujahut, dhe
me priftin Abiathar, të cilët i vajtën pas
Adonijahut dhe e ndihmuan. 8 Por prifti
Tsadok, Benajathi, bir i Jehojadit, profeti
Nathan, Shimei, Rei dhe trimat e Davidit
nuk ishin me Adonijahun. 9 Adonijahu flijoi
dele, qe dhe viça të majmë pranë shkëmbit
të Zoheletit, që ndodhet afër kroit të Ro-
gelit dhe ftoi të gjithë vëllezërit e tij, bij
të mbretit, dhe të gjithë njerëzit e Judës
që ishin në shërbim të mbretit. 10 Por nuk
ftoi profetin Nathan, as Banajahun, as tri-
mat, as Salomonin, vëllanë e tij. 11 Atëherë
Nathani i foli Bath-Shebës, nënës së Sa-
lomonit, dhe i tha: "Nuk ke dëgjuar që
Adonijahu, bir i Hagithit, është bërë mbret,
dhe Davidi, zotëria ynë, nuk e di aspak?
12 Prandaj më lejo të të jap një këshillë, që të
shpëtosh jetën tënde dhe atë të birit tënd,
Salomonit. 13 Shko, hyr te mbreti David
dhe i thuaj: "O mbret, o imzot, a nuk i je
betuar vallë shërbëtores sate duke thënë:
Biri yt Salomoni ka për të mbretëruar pas
meje dhe do të ulet mbi fronin tim? Pse,
pra, u bë mbret Adonijahu?". 14 Pastaj,
ndërsa ti do të jesh akoma duke folur me
mbretin, unë do të hyj pas teje dhe do
të mbështes fjalët e tua". 15 Kështu Bath-
Sheba hyri në dhomën e mbretit. (Mbreti
ishte shumë plak dhe shërbehej nga Shu-
namitja, Abishagai). 16 Bath-Sheba u përul
dhe ra përmbys përpara mbretit. Mbreti
i tha: "Çfarë do?". 17 Ajo iu përgjigj: "O
imzot, ti i je betuar shërbëtores sate në
emër të Zotit, Perëndisë tënd, duke thënë:
"Biri yt Salomoni ka për të mbretëruar
pas meje dhe do të ulet mbi fronin tim".
18 Tani përkundrazi Adonijahu është bërë
mbret dhe ti, o mbret, o imzot as nuk
e di fare. 19 Ai ka flijuar një numër të
madh qesh, viçash të majmë dhe delesh;
ka ftuar tërë bijat e mbretit, priftin Abi-
athar dhe Joabin, komandantin e ushtrisë,
por nuk ka ftuar Salomonin, shërbëtorin
tënd. 20 Tani sytë e tërë Izraelit janë kthyer
nga ti o mbret, o imzot, që ti t'u tregosh
atyre kush do të ulet në fronin e mbretit,
zotit tim, mbas tij. 21 Përndryshe ka për
të ndodhur që kur mbreti, zotëria ime, do
të flerë me gjithë etërit e tij, unë dhe biri
im Salomon do të trajtohemi si fajtorë".
22 Ndërsa ajo fliste akoma me mbretin, ar-
riti profeti Nathan. 23 Atëherë ia njoftuan
mbretit ngjarjen, duke thënë: "Ja profeti
Nathan!". Ky hyri në prani të mbretit
dhe u shtri para tij me fytyrën për tokë.
24 Nathani tha: "O mbret, o imzot, ndofta
ke thënë: "Adonijahu do të mbretërojë pas
meje dhe do të ulet mbi fronin tim"? 25 Në
fakt sot ai zbriti dhe flijoi një numër të
madh qesh, viçash të majmë dhe delesh,
ftoi tërë bijtë e mbretit, krerët e ushtrisë
dhe priftin Abiathar; dhe ja tani ata po
hanë e pinë përpara tij dhe thonë: "Rroftë
mbreti Adonijah". 26 Por ai nuk më ka ftuar
mua, shërbëtorin tënd, as priftin Tsadok, as
Benajahun, birin e Jehojadit, as Salomonin,
shërbëtorin tënd. 27 Kjo, a u bë pikërisht nga
mbreti, zoti im, pa i njoftuar shërbëtorit
tënd kush do të ulet në fronin e mbretit, të
zotit tim, mbas tij?". 28 Mbreti David, duke u
përgjigjur, tha: "Thirrmëni Bath-Shebën".
Ajo hyri te mbreti dhe qëndroi më këmbë
para tij. 29 Mbreti u betua dhe tha: "Ashtu
siç është e vërtetë që rron Zoti, i cili ka
liruar jetën time nga çdo fatkeqësi, 30 unë
do të bëj sot pikërisht atë që të jam betuar
për Zotin, Perëndinë e Izraelit, duke thënë:
"Biri yt Salomon ka për të mbretëruar pas
meje dhe do të ulet mbi fronin tim në

vendin tim"". [31] Bath-Sheba u përul me
fytyrën për tokë, ra përmbys para mbretit
dhe tha: "O Zot, bëj që mbreti David
të jetojë përjetë!". [32] Pastaj mbreti David
tha: "Thirrmëni priftin Tsadok, profetin
Nathan dhe Benajahun, birin e Jehojadit".
Ata erdhën në prani të mbretit. [33] Mbreti
u tha atyre: "Merrni me vete shërbëtorët
e zotit tuaj, e hipeni birin tim Salomon
mbi mushkën time dhe e zbrisni në Gihon.
[34] Atje prifti Tsadok dhe profeti Nathan ta
vajosin mbret të Izraelit. Pastaj i bini borisë
dhe thoni: "Rroftë mbreti Salomon!". [35] Do
të shkoni, pra, pas tij dhe ai do të vijë të
ulet mbi fronin tim dhe do të mbretërojë
në vendin tim, sepse e kam bërë princ të
Izraelit dhe të Judës". [36] Benajahu, bir i
Jehojadit, iu përgjigj mbretit duke thënë:
"Amen! Kjo është edhe dëshira e Zotit,
Perëndisë së mbretit zotit tim! [37] Ashtu si
ka qenë Zoti me mbretin, zotin tim, kështu
qoftë me Salomonin dhe e bëftë fronin tim
më të madh se froni i mbretit David, i
zotit tim!". [38] Atëherë prifti Tsadok, profeti
Nathan, Benajahu, bir i Jehojadit, Kerethe-
jtë dhe Pelethejtë, dolën e hipën Salomonin
mbi mushkën e mbretit David dhe e çuan
në Gihon. [39] Prifti Tsadok mori briri n e va-
jit nga tabernakulli dhe vajosi Salomonin.
Pastaj i ranë borisë dhe tërë populli tha:
"Rroftë mbreti Salomon!". [40] Pastaj tërë
populli shkoi pas tij, duke u rënë fyejve dhe
duke ndjerë një gëzim të madh aq sa toka
dukej se po çohej nga brohoritjet e tyre.
[41] Adonijahu dhe tërë të ftuarit e tij, ndërsa
po mbaronin së ngrëni, dëgjuan zhurmë;
dhe kur Joabi dëgjoi zërin e borisë, ai tha:
"Ç'është kjo zhurmë e madhe që vjen nga
qyteti?". [42] Ndërsa vazhdonte të fliste, ja
që arriti Jonathani, bir i priftit Abiathar.
Adonijahu i tha: "Hyr, ti je një trim dhe
me siguri sjell lajme të mira". [43] Jonathani
iu përgjigj Adonijahut dhe tha: "Aspak!
Mbret Davidi, zoti ynë, bëri mbret Sa-
lomonin. [44] Ai nisi me të priftin Tsadok, pro-
fetin Nathan, Benajahun, birin e Jehojadës,
Kerethejtë dhe Pelethejtë, që e hipën mbi
mushkën e mbretit. [45] Kështu prifti Tsadok
dhe profeti Nathan e vajosën mbret në
Gibon, dhe që andej janë nisur të gjithë tërë
gëzim dhe tërë qyteti po zien. Kjo është
zhurma që keni dëgjuar. [46] Përveç kësaj
Salomoni është ulur në fronin e mbetërisë.
[47] Dhe shërbëtorët e mbretit kanë vajtur
të urojnë mbretin David, zotërinë tonë,
duke thënë: "Perëndia yt e bëftë emrin e
Salomonit më të lavdishëm se yti dhe e
bëftë fronin e tij më të madh se yti!". Pastaj
mbreti ra përmbys mbi shtrat, [48] dhe tha
gjithashtu: "Qoftë i bekuar Zoti, Perëndia
i Izraelit, që sot uli një njeri mbi fronin
tim, duke u lejuar syve të mi ta shikojnë"".
[49] Atëherë tërë të ftuarve të Adonijahut u
hyri tmerri, ata u ngritën dhe ikën secili në
rrugën e tij. [50] Adonijahu, duke pasur frikë
nga Salomoni, u ngrit dhe shkoi të kapet në
brirët e altarit. [51] Këtë ia thanë Salomonit:
"Ja, Adonijahu ka frikë nga mbreti Salomon
dhe është kapur te brirët e altarit, duke
thënë: "Mbreti Salomon të më betohet
sot që nuk do ta bëjë të vdesë nga shpata
shërbëtorin e tij"". [52] Salomoni u përgjigj:
"Në qoftë se tregohet njeri i drejtë, nuk
do t'i bjerë në tokë as edhe një fije floku,
por në rast se tek ai gjendet ndonjë ligësi,
ai ka për të vdekur". [53] Kështu mbreti Sa-
lomon dërgoi njerëz ta zbrisnin nga altari.
Ai erdhi pastaj të bjerë përmbys përpara
mbretit Salomon dhe ky i tha: "Shko në
shtëpinë tënde".

2

[1] Duke iu afruar Davidit dita e vdekjes,
ai urdhëroi të birin Salomon, duke i thënë:
[2] "Unë jam duke shkuar atje ku shkojnë tërë
banorët e tokës; prandaj tregohu i fortë
dhe sillu si burrë! [3] Respekto urdhrat e
Zotit, Perëndisë tënd, duke ecur në rrugët
e tij, duke zbatuar në praktikë statutet
e tij, urdhërimet e tij, dekretet e tij dhe
porositë e tij, ashtu siç është shkruar në
ligjin e Moisiut, me qëllim që ti t'ia dalësh
mbanë në të gjitha gjërat që do të bësh
dhe nga çdo anë që të kthehesh, [4] dhe me
qëllim që Zoti ta plotësojë premtimin që
më ka bërë kur tha: "Në qoftë se bijtë e
tu do të kujdesen për të ecur para meje
me të vërtetë me gjithë zemër e me gjithë
shpirt, nuk do të mungojë kurrë dikush mbi
fronin e Izraelit". [5] Edhe ti e di ç'më ka
bërë mua Joabi, bir i Tserujahut, dhe ç'u
ka bërë dy krerëve të ushtrive të Izraelit,
Abnerit, birit të Nerit, dhe Amas, birit të
Jetherit, që ai i vrau; në kohë paqeje ka
derdhur gjak lufte dhe ka njollosur me gjak
lufte brezin që mbante në mes dhe sandalet
që mbante në këmbë. [6] Vepro, pra me

urti dhe mos lejo që flokët e tij të bardha
të zbresin në paqe në Sheol. 7 Por trego
mirësi me bijtë e Galaaditit Barzilai dhe
ata të jenë ndër ata që hanë në tryezën
tënde, sepse me një mirësi të njëllojtë ata
erdhën tek unë kur po ikja me vrap para
Absalomit, vëllait tënd. 8 Ja, pranë teje
është edhe Shimei, bir i Beniaminitit Gera,
nga Bahurimi. Ai shqiptoi një mallkim të
tmerrshëm ditën që shkoja në Mahanaim,
por pastaj zbriti të më takojë në Jordan
dhe unë iu betova në emër të Zotit: "Nuk
do të bëj të vdesësh nga shpata". 9 Tani,
pra, mos e lër të pandëshkuar, sepse ti je
njeri i urtë dhe di atë që duhet të bësh.
Bëj që flokët e tij të bardha të zbresin të
lyera me gjak në Sheol". 10 Kështu Davidin
e zuri gjumi me etërit e tij dhe u varros
në qytetin e Davidit. 11 Davidi mbretëroi
mbi Izrael dyzet vjet, shtatë vjet në He-
bron dhe tridhjetë e tre vjet në Jeruzalem.
12 Pastaj Salomoni u ul mbi fronin e Davidit,
atit të tij, dhe mbretëria e tij u vendos
në mënyrë të qëndrueshme. 13 Adonijahu,
bir i Hagithit, shkoi te Bath-Sheba, nëna e
Salomonit. Kjo i tha: "A vjen me qëllime
paqësore?". Ai u përgjigj: "Po, paqësore".
14 Pastaj shtoi: "Kam diçka për të të thënë".
Ajo u përgjigj: "Thuaje, pra". 15 Kështu
ai tha: "Ti e di që mbretëria më takonte
mua dhe që tërë Izraeli priste që unë të
mbretëroja. Por mbretëria m'u hoq dhe
kaloi në duart e vëllait tim, sepse atij ia dha
Zoti. 16 Tani do të të bëj një kërkesë, mos ma
hidh poshtë". Ajo u përgjigj: "Thuaje, pra".
17 Atëherë ai tha: "Të lutem, thuaji mbretit
Salomon, i cili nuk të refuzon asgjë, që të
më japë për grua Shunamiten Abishaga".
18 Bath-Sheba iu përgjigj: "Mirë! Do t'i flas
mbretit në favorin tënd". 19 Bath-Sheba
shkoi, pra, te mbreti Salomon për t'i folur
në favor të Adonijahut. Mbreti u ngrit
për t'i dalë përpara, u përul përpara saj,
pastaj u ul në fronin e tij dhe urdhëroi që
të vinin një fron tjetër për nënën e mbretit,
dhe ajo u ul në të djathtë të tij. 20 Ajo
tha: "Kam një kërkesë të vogël, mos ma
refuzo". Mbreti iu përgjigj: "Bëje, pra,
kërkesën tënde, o nëna ime; unë nuk do ta
refuzoj". 21 Atëherë ajo i tha: "Shunamitja
Abishag t'i jepet si grua vëllait tënd Adoni-
jah". 22 Mbreti Salomon iu përgjigj nënës së
tij, duke i thënë: "Pse kërkon Shunamiten
Abishag për Adonijahun? Kërko për të
edhe mbretërinë, sepse ai është vëllai im
madhor; kërkoje për të, për priftin Abi-
athar dhe për Joabin, birin e Tserujahut!".
23 Atëherë mbreti Salomon u betua në emër
të Zotit, duke thënë: "Perëndia ma bëftë
këtë edhe më keq në rast se Adonijahu nuk
e ka thënë këtë fjalë duke vënë në rrezik
jetën e tij! 24 Prandaj, tani, ashtu siç është
e vërtetë që rron Zoti, i cili më ka cak-
tuar, ka vendosur të ulem në fronin e atit
tim David dhe më ka themeluar një shtëpi
ashtu siç kishte premtuar, sot Adonijahu
do të ekzekutohet!". 25 Kështu mbreti Sa-
lomon dërgoi Benajahun, birin e Jehojadit,
që u hodh mbi Adonijahun dhe ky vdiq.
26 Pastaj mbreti i tha priftit Abiathar: "Shko
në Anathoth në arat e tua, sepse ti meri-
ton vdekjen; por unë nuk do të të bëj
që të vdesësh sot, sepse ke i çuar arkën
e Perëndisë, Zotit, përpara atit 27 Kështu
Salomoni largoi Abiatharin nga funksioni i
priftit të Zotit me qëllim që të shkonte në
vend fjala që Zoti kishte shqiptuar lidhur
me shtëpinë e Elit në Shiloh. 28 Ndërkaq
lajmi i kishte vajtur Joabit, sepse Joabi
kishte ndjekur Adonijahun por nuk kishte
ndjekur Absalomin. Prandaj ai u strehua
në tabernakullin e Zotit dhe u kap pas
brirëve të altarit. 29 Pastaj i thanë mbretit
Salomon: "Joabi është strehuar në taber-
nakullin e Zotit dhe ndodhet pranë altarit".
Atëherë Salomoni dërgoi Benajahun, birin
e Jehojadit, duke i thënë: "Shko, godite!".
30 Kështu Benajahu hyri në tabernakullin e
Zotit dhe i tha Joabit: "Dil jashtë!". Ai u
përgjigj: "Jo, dua të vdes këtu!". Benajahu
ia njoftoi ngjarjen mbretit, duke thënë:
"Kështu foli Joabi dhe kështu m'u përgjigj".
31 Atëherë mbreti tha: "Bëj ashtu si të ka
thënë ai: godite dhe varrose; kështu do
të largosh prej meje dhe prej shtëpisë së
atit tim gjakun që Joabi derdhi pa shkak.
32 Kështu Zoti do të hedhë mbi kokën e
tij gjakun që ka derdhur, duke goditur dy
njerëzit më të mirë dhe më të drejtë se ai
dhe që i vrau me shpatë, pa dijeninë e atit
tim David; është fjala për Abnerin, birin e
Nerit, komandant i ushtrisë së Izraelit, dhe
për Amasan, birin e Jetherit, komandant
i ushtrisë së Judës. 33 Gjaku i tyre do të
bjerë mbi kokën e Joabit dhe mbi kokën e
pasardhësve të tij përjetë, por do të ketë
paqe për gjithmonë nga ana e Zotit për

Davidin, për pasardhësit e tij, për shtëpinë
e tij dhe për fronin e tij". [34] Atëherë Be-
najahu, bir i Jehojadit, shkoi, e goditi dhe
e vrau: dhe Joabi u varros në shtëpinë e
tij, në shkretëtirë. [35] Në vend të tij mbreti
caktoi si komandant të ushtrisë Benajahun,
birin e Jehojadit, dhe vuri priftin Tsadok në
vend të Abiatharit. [36] Pastaj mbreti dërgoi
të thërrasin Shimein dhe i tha: "Ndërto një
shtëpi në Jeruzalem dhe atje do të banosh,
nuk do të dalësh më për të shkuar andej
e këtej. [37] Ditën që ke për të dalë dhe ke
për të kaluar përruan Kidron, dije me siguri
që ke për të vdekur; gjaku yt do të bjerë
mbi kokën tënde". [38] Shimei iu përgjigj
kështu mbretit: "Mirë; shërbëtori yt do të
bëjë ashtu si ka thënë mbreti, zotëria ime.
Kështu Shimei qëndroi në Jeruzalem për
një kohë të gjatë. [39] Por pas tre vjetëve
ndodhi që dy shërbëtorë të Shimeit ikën
pranë Akishit, birit të Makaahut, mbretit
të Gathit. Këtë gjë ia njoftuan Shimeit
dhe i thanë: "Ja, shërbëtorët e tu janë në
Gath". [40] Atëherë Shimei u ngrit, shaloi
gomarin e tij dhe shkoi në Gath për të
kërkuar shërbëtorët e tij; Shimei shkoi atje
dhe i ktheu shërbëtorët e tij nga Gathi.
[41] Salamonit i thanë që Shimei kishte vajtur
nga Jeruzalemi në Gath dhe se qe kthyer.
[42] Atëherë mbreti dërgoi e thirri Shimein
dhe i tha: "A nuk të vura të betoheshe në
emër të Zotit dhe të kisha paralajmëruar
solemnisht, duke të thënë: "Dije me siguri
që ditën që do të dalësh andej këtej, ke për
të vdekur". Dhe ti m'u përgjigje: "Fjala që
dëgjova më shkon mbarë". [43] Pse, pra, nuk
e respektove betimin që i bëre Zotit dhe
urdhrin që të kishte dhënë?". [44] Mbreti i tha
gjithashtu Shimeit: "Ti e di gjithë të keqen
që i ke bërë Davidit, atit tim, dhe zemra jote
është e ndërgjegjshme për këtë, prandaj
Zoti do të bëjë që të bjerë mbi kokën tënde
ligësia jote, [45] por mbreti Salomon ka për
të qënë i bekuar dhe froni i Davidit do të
jetë i qëndrueshëm përpara Zotit përjetë".
[46] Pastraj mbreti i dha urdhër Benajahut,
birit të Jehojadit, që doli e goditi Shimen
dhe ky vdiq. Kështu mbeti e patundur
mbretëria në duart e Salomonit.

3

[1] Pastaj Salomoni bëri krushqi me
Faraonin, mbretin e Egjiptit. U martua me
të bijën e Faraonit dhe e çoi në qytetin e
Davidit, deri sa të mbaronte së ndërtuari
shtëpinë e tij, shtëpinë e Zotit dhe muret
rrethuese të Jeruzalemit. [2] Populli ofronte
flijime në vendet e larta, sepse deri në atë
ditë nuk ishte ndërtuar akoma një tempull
në emër të Zotit. [3] Salomoni e donte Zotin
dhe respektonte statutet e Davidit, atit të
tij; megjithatë ofronte flijime dhe digjte
temjan në vendet e larta. [4] Mbreti shkoi
në Gabaon për të ofruar flijime, sepse ky
ishte vendi i lartë më i rëndësishëm; dhe
mbi këtë altar Salomoni ofroi një mijë
olokauste. [5] Në Gabaon, Zoti i doli në ëndërr
natën Salamonit. Perëndia i tha: "Kërko
ç'të duash dhe unë do ta jap". [6] Salamoni
u përgjigj: "Ti ke treguar një dashamirësi
të madhe ndaj shërbëtorit tënd David, atit
tim, sepse ai ecte para teje me besnikëri,
me drejtësi dhe me zemër të pastër ndaj
teje; ti ke vazhduar të shfaqësh ndaj tij
këtë dashamirësi të madhe dhe i ke dhënë
një bir që të ulet mbi fronin e tij, siç po
ndodh sot. [7] Tani, o Zot, Perëndia im, ti ke
bërë të mbretërojë shërbëtori yt në vend
të Davidit, atit tim, por unë jam veçse një
fëmijë dhe nuk di si të sillem. [8] Përveç kësaj
shërbëtori yt është në mes të popullit që
ti ke zgjedhur, një popull i madh, tepër i
shumtë për t'u numëruar dhe llogaritur.
[9] Jepi, pra, shërbëtorit tënd një zemër
të zgjuar, në mënyrë që të administrojë
drejtësinë për popullin tënd dhe të dallojë
të mirën nga e keqja. Kush në fakt mund
të administrojë drejtësinë për popullin
tënd kaq të madh?". [10] I pëlqeu Perëndisë
që Salomoni bëri këtë kërkesë. [11] Atëherë
Perëndia i tha: "Me qenë se kërkove këtë
dhe nuk kërkove për vete as jetë të gjatë, as
pasuri, as vdekjen e armiqve të tu, por ke
kërkuar zgjuarsi për të kuptuar atë që është
e drejtë, [12] ja, unë po bëj atë që ti ke kërkuar:
po të jap një zemër të urtë dhe të zgjuar,
sa nuk ka pasur asnjëri para teje dhe nuk
ka për të dalë askush si ti mbas teje. [13] Po të
jap edhe atë që nuk ke kërkuar: pasuri dhe
lavdi, kështu që midis mbretërve nuk do
të ketë asnjë si ti, për të gjitha ditët e jetës
sate. [14] Në rast se ti ecën në rrugët e mia
duke iu bindur statutet dhe urdhërimet e
mia, ashtu si bëri Davidi, ati yt, unë kam
për t'i zgjatur ditët e tua". [15] Salomoni u
zgjua, dhe ja, ishte në ëndërr. Atëherë ai

u kthye në Jeruzalem, u paraqit para arkës
së besëlidhjes të Zotit, ofroi olokauste dhe
flijime falënderimi, dhe shtroi një banket
për të tërë shërbëtorët e tij. 16 Pastaj erdhën
te mbreti dy prostituta dhe u paraqitën
para tij. 17 Një nga të dy gratë tha: "O imzot,
kjo grua dhe unë banojmë në të njëjtën
shtëpi; unë linda kur ajo ishte akoma në
shtëpi. 18 Tri ditë pasi linda unë, lindi edhe
kjo grua; dhe nuk kishte njeri tjetër në
shtëpi përveç ne të dyjave. 19 Djali i kësaj
gruaje vdiq natën, sepse ajo kishte rënë në
shtrat sipër tij. 20 Atëherë ajo u ngrit në
mes të natës, mori djalin tim nga krahu
im, ndërsa shërbëtorja jote po flinte, dhe
e vuri mbi gjirin e saj, dhe mbi gjirin tim
vendosi djalin e saj të vdekur. 21 Kur në
mëngjes u ngrita për t'i dhënë gji djalit
tim, pashë që kishte vdekur; por kur e
kqyra me kujdes në mëngjes, pashë që
nuk ishte djali që kisha lindur". 22 Atëherë
gruaja tjetër tha: "Nuk është e vërtetë;
djali im është ai që jeton, dhe yti është ai
i vdekur". Por e para nguli këmbë: "Nuk
është e vërtetë; yt bir është ai vdekur dhe
imi është ai i gjallë". Kështu grindeshin
përpara mbretit. 23 Atëherë mbreti tha:
"Njëra thotë: "Ai i gjallë është djali im dhe
ai i vdekur është yti". Dhe tjetra thotë:
"Nuk është e vërtetë; ai i vdekur është djali
yt dhe ai i gjallë është imi"". 24 Atëherë
mbreti urdhëroi: "Më sillni një shpatë!".
Kështu sollën një shpatë para mbretit.
25 Pastaj mbreti urdhëroi: "Ndajeni fëmijën
e gjallë në dy pjesë dhe jepini gjysmën
njërës dhe gjysmën tjetrës". 26 Atëherë
gruaja e fëmijës së gjallë, që e donte shumë
fëmijën e vet, i tha mbretit: "Imzot, jepjani
asaj fëmijën e gjallë, por mos e vrisni".
Tjetra përkundrazi thoshte: "Të mos jetë as
imi, as yti; por ndaheni!". 27 Atëherë mbreti
u përgjigj duke thënë: "Jepini së parës
fëmijën e gjallë dhe mos e vrisni, sepse ajo
është nëna e fëmijës". 28 Tërë Izraeli e mësoi
vendimin që u dha nga mbreti dhe patën
frikë nga mbreti sepse shihnin që dituria
e Perëndisë ishte tek ai për të ushtruar
drejtësinë.

4

1 Mbreti Salomon mbretëronte mbi tërë
Izraelin. 2 Këta ishin funksionarët e tij
të lartë: Azariahu, bir i priftit Tsadok,
3 Elihorefi dhe Ahijahu, bij të Shishas,
ishin sekretarë; Jozafati, bir i Ahiludit,
ishte kancelier; 4 Benajahu, bir i Jehoja-
dit, ishte komandant i ushtrisë; Tsadoku
dhe Abiathari ishin priftërinjtë; 5 Azariahu,
bir i Nathanit, ishte kryetar i prefektëve;
Zabudi, bir i Nathanit, ishte prift dhe
këshilltar personal i mbretit. 6 Ahishari
ishte maxhordom dhe Adinorami, bir i Ab-
das, ishte caktuar për haraçet. 7 Salomoni
kishte dymbëdhjetë prefektë në të gjithë
Izraelin, të cilët kujdeseshin për mbajtjen
e mbretit dhe të shtëpisë së tij; secili prej
tyre ishte ngarkuar për tu kujdesur për një
muaj në vit. 8 Këto janë emrat e tyre: Ben-
Hur në krahinën malore të Efraimit; 9 Ben-
Dekjer në Makats, Shaalbim, Beth-Shemesh
dhe Elon të Beth-Hananit; 10 Ben-Hesed në
Aruboth; Sokothi dhe tërë vendi i Heferit
ishin pronë e tij; 11 Ben-Abinabadi, në gjithë
krahinën e Dorit; Tafatha, bijë e Salomonit,
ishte gruaja e tij; 12 Baana, bir i Ahilu-
dit, kishte Taanakun, Megidon dhe tërë
Beth-Shenin, që është pranë Tsarethanit,
poshtë Jizreelit, dhe që shtrihet nga Beth-
Sheani deri në Abel-Meholahu dhe matanë
Jokneamit. 13 Ben-Geber, në Ramoth të
Galaadit, kishte fshatrat e Jairit, birit të
Manasit, në Galaad, si edhe Argobin në
Bashan, gjashtëdhjetë qytete të mëdha me
mure dhe shule prej bronzi; 14 Ahinadabi,
bir i Idos, në Mahanaim; 15 Ahimatsi, në
Neftali; edhe ai kishte për grua Basmethin,
një nga bijat e Salomonit; 16 Banahun, bir i
Hushait, në Asher dhe në Aloth; 17 Jozafati,
bir i Parnahut, në Isakar; 18 Shimei, bir i
Elahut, në Beniamin; 19 Geberi, bir i Urit,
në vendin e Galaadit, në vendin e Sihonit,
mbretit të Amorejve, dhe të Ogut, mbretit
të Bashanit; ai ishte i vetmi prefekt që ishte
në vend. 20 Juda dhe Izraeli ishin të shumtë
si rëra që është në bregun e detit. Ata
hanin dhe pinin me gaz. 21 Kështu Salomoni
sundone mbi gjithë mbretërinë nga Lumi
deri në vendin e Filistejve dhe në kufijtë e
Egjiptit. Këta i sillnin haraçe dhe i shërbyen
tërë ditët e jetës së tij. 22 Furnizimi ditor
i ushqimeve për Salomonin përbëhej nga
tridhjetë kore lule dielli dhe gjashtëdhjetë
kore mielli të zakonshëm, 23 dhjetë qe të
majmë, njëzet qe të kullotës dhe njëqind
dele pa llogaritur drerët, gazelat, kapronjtë
dhe shpendët e majmë. 24 Ai sundonte gjithë
vendin nga kjo anë e Lumit, nga Tifsahu

deri në Gaza, mbi tërë mbretërit nga kjo
anë e Lumit, dhe jetonte në paqe me të
gjithë shtetet kufitare që ishin rreth e qark.
25 Juda dhe Izraeli, nga Dani deri në Beer-
Sheba, jetuan të sigurtë, secili nën pjergul-
lën dhe fikun e tij, tërë kohën që mbretëroi
Salomoni. 26 Salomoni kishte gjithashtu
dyzet mijë stalla kuajsh për qerret e tij dhe
dymbëdhjetë mijë kalorës. 27 Këta prefektë,
secili në muajin e tij, merreshin me mbajt-
jen e mbretit Salomon dhe të gjithë atyre
që pranoheshin në tryezën e tij; dhe nuk
linin t'u mungonte asgjë. 28 Sillnin edhe
elbin dhe kashtën për kuajt dhe mushkat
në vendin e duhur, secili sipas urdhrave që
kishte marrë. 29 Perëndia i dha Salomonit
dituri, zgjuarsi të madhe dhe një mëndje
të hollë si rëra që është në bregun e detit.
30 Dhe dituria e Salomonit ia kaloi diturisë të
të gjithë bijve të Lindjes dhe tërë diturisë
të Egjiptasve. 31 Ai ishte më i ditur se çdo
njeri tjetër: më tepër se Ezrahiti Ethan; më
tepër se Hemani, se Kakoli dhe se Darda,
bijtë e Maholit; dhe fama e tij u përhap në
të gjitha kombet e afërta. 32 Shqiptoi tre
mijë proverba dhe kantikët e tij qenë një
mijë e pesëqind. 33 Foli edhe për drurët, nga
kedri i Libanit deri në isopin që mbin nga
muri; foli gjithashtu për kafshët, për zogjtë,
për rrëshqanorët dhe për peshqit. 34 Nga të
gjithë popujt vinin njerëz për të dëgjuar di-
turinë e Salomonit; ata ishin të dërguar nga
tërë mbretërit e dheut që kishin dëgjuar të
flitej për diturinë e tij.

5

1 Kur Hirami, mbret i Tiros, mësoi që
Salomoni ishte vajosur mbret në vend të
atit të tij, dërgoi shërbëtorët e tij, sepse
Hirami kishte qenë gjithnjë mik i Davidit.
2 Atëherë Salomoni dërgoi t'i thotë Hiramit:
3 "Ti e di që ati im David nuk ka mundur
të ndërtojë një tempull në emër të Zotit,
Perëndisë të tij, për shkak të luftrave të
ndërmarra nga çdo anë kundër tij, deri
sa Zoti i vuri armiqtë e tij nën shputën e
këmbëve të tij. 4 Por tani Zoti, Perëndia im,
më ka dhënë paqe rreth e qark; dhe nuk
kam më kundërshtarë, as ndonjë fatkeqësi.
5 Prandaj tani kam ndërmend të ndërtoj një
tempull në emër të Zotit, Perëndisë tim,
sipas premtimit që i bëri Zoti atit tim David,
kur i tha: "Yt bir, që unë do të vendos
mbi fronin tënd, ka për të qënë ai që do të
ndërtojë një tempull në emrin tim". 6 Jep
urdhër, pra, që të priten për mua kedrat
e Libanit. Shërbëtorët e mi do të punojnë
me shërbëtorët e tu, dhe si pagë unë do
t'u jap shërbëtorëve të tu tërë ato që do
të më kërkosh ti. Ti e di mirë që ndër ne
nuk ka njeri që di t'i presë drurët si ata të
Sidonit". 7 Kur Hirami i dëgjoi fjalët e Sa-
lomonit, u gëzua së tepërmi dhe tha: "Qoftë
i bekuar sot Zoti, që i ka dhënë Davidit
një bir të urtë për të mbretëruar mbi këtë
popull të madh". 8 Pastaj Hirami dërgoi t'i
thotë Salomonit: "E shqyrtova me kujdes
mesazhin që më çove. Unë do të bëj të
gjitha ato që dëshiron ti lidhur me lëndën
e kedrit dhe të qiparisit. 9 Shërbëtorët e
mi do t'i sjellin nga Libani deri në det dhe
do t'i transportojnë që andej me trap deri
në vendin që ti do të më tregosh; pastaj
do t'i shkarkojnë atje dhe ti do t'i çosh
tutje. Si shpërblim, ti do të plotësosh
dëshirën time, duke furnizuar me ushqime
shtëpinë time". 10 Kështu Hirami e furnizoi
Salomonin me tërë lëndën e kedrit dhe të
qiparisit që ai kishte nevojë. 11 Salomoni
nga ana e tij e furnizoi Hiramin me njëzet
mijë kore gruri për të mbajtur shtëpinë
e tij dhe njëzet kore vaj të pastër ulliri;
Salomoni i jepte Hiramit çdo vit tërë këto
gjëra. 12 Zoti i dha dituri Salomonit, ashtu
siç ia kishte premtuar; kështu mbretëroi
paqja midis Hiramit dhe Salomonit, dhe
të dy bënë aleancë. 13 Mbreti Salomon
rekrutoi njerëz për punë të detyruar në
tërë Izraelin, dhe ata që u caktuan për punë
të detyruar ishin tridhjetë mijë njerëz. 14 I
dërgonte me turne në Liban nga dhjetëmijë
në muaj; kalonin një muaj në Liban dhe
dy muaj në shtëpitë e tyre; Adonirami
ishte drejtuesi i punimeve të detyruara.
15 Salomoni kishte gjithashtu shtatëdhjetë
mijë njerëz që transportonin ngarkesa dhe
tetëdhjetë mijë gurgdhëndës në male, 16 pa
llogaritur tremijë e treqind përgjegjës të
caktuar nga Salomoni për veprimtaritë e
ndryshme dhe për të mbikqyrur personat
e caktuar në punimet. 17 Mbreti urdhëroi
të nxirreshin gurë të mëdhenj, gurë me
vlerë dhe gurë katërkëndësh për të bërë
themelet e tempullit. 18 Kështu punë-
torët e Salomonit dhe punëtorët e Hiramit
dhe Giblejtë nxorën gurët, dhe përgatitën

lëndën e drurit dhe gurët për ndërtimin e
tempullit.

6

1 Në vitin katërqind e tetëdhjetë mbas
daljes së bijve të Izraelit nga vendi i Egjiptit,
në vitin e katërt të mbretërimit të tij mbi
Izrael, në muajin e Zivit, që është muaji i
dytë, Salomoni filloi të ndërtojë shtëpinë
e Zotit. 2 Tempulli që ndërtoi mbreti Sa-
lomon për Zotin ishte gjashtëdhjetë kubitë
i gjatë, njëzet i gjerë dhe tridhjetë i lartë.
3 Portiku përpara tempullit ishte njëzet ku-
bitë i gjatë, i barabartë, pra, me gjerësinë e
tempullit, dhe gjerësia e tij shtrihej dhjetë
kubitë nga fasada e tempullit. 4 Në tempull
vuri dritare me hekura. 5 Pranë murit të
tempullit ai ndërtoi dhoma që rrethonin
tërë murin e tempullit, si vendin e shen-
jtë ashtu dhe vendin shumë të shenjtë;
kështu ai bëri dhoma anësore rreth e qark.
6 Dhomat e katit të parë ishin të gjera pesë
kubitë, ato të katit të mesëm gjashtë kubitë
dhe ato të katit të tretë shtatë kubitë; në
fakt ai kishte ndërtuar dalje rreth e rrotull
mureve të tempullit, në mënyrë që trarët
e mbështetjes të mos futeshin në muret
e tempullit. 7 Për ndërtimin e tempulit u
përdorën gurë që ishin latuar në gurore;
kështu gjatë ndërtimit të tempullit nuk u
dëgjua zhurma e çekiçit, e sëpatës ose e
ndonjë vegle tjetër prej hekuri. 8 Hyrja e
katit të parë gjendej në krahun e djathtë
të tempullit; kështu me anë të një shkalle
në trajtë spirale hipje në katin e mesëm,
dhe nga kati i mesëm në të tretin. 9 Mbasi
përfundoi ndërtimin e tempullit, Salomoni
e mbuloi me trarë dhe me dërrasa kedri.
10 Ndërtoi katet anësore me dhoma rreth
e qark tempullit, secili i lartë pesë kubitë,
dhe i lidhi me tempullin me trarë kedri.
11 Fjala e Zotit iu drejtua Salomonit, duke i
thënë: 12 "Për këtë tempull që po më ndër-
ton, në qoftë se ti u përmbahesh statuteve
të mia, zbaton në praktikë dekretet e mia
dhe u bind të gjitha urdhërimeve të mia
duke ecur në to unë do të përmbush me ty
premtimin që i dhashë Davidit, atit tënd:
13 do të banoj në mes të bijve të Izraelit dhe
nuk do ta braktis popullin tim të Izrarelit".
14 Kështu Salomoni ndërtoi tempullin dhe e
përfundoi. 15 Pastaj ndërtoi muret ndarës
të tempullit me dërrasa të kedrit; dhe
nga dyshemeja e tempullit deri në tavan e
veshi nga brenda me dru; pastaj e mbuloi
dyshemenë e tempullit me dërrasa qiparisi.
16 Veshi gjithashtu me dërrasa kedri një
hapësirë prej njëzet kubitësh në fund të
tempullit, nga dyshemeja deri në tavan;
dhe këtë hapësirë të brendshme e rezervoi
si shenjtërore, si një vend shumë të shenjtë.
17 Shtëpia, domethënë tempulli, përpara
vendit shumë të shenjtë ishte e gjatë dyzet
kubitë. 18 Pjesa e brendshme e tempullit
ishte prej kedri të gdhendur me sfera dhe
me lule të çelura; çdo gjë ishte prej kedri
dhe nuk dukej asnjë gur. 19 Salomoni e për-
gatiti vendin shumë të shenjtë në pjesën
e brendshme të tempullit, për të vënë aty
arkën e besëlidhjes të Zotit. 20 Vendi shumë
i shenjtë ishte njëzet kubitë i gjatë, njëzet
kubitë i gjerë dhe njëzet kubitë i lartë.
Salomoni e veshi me ar të kulluar; dhe e
veshi altarin me kedër. 21 Kështu Salomoni
e veshi pjesën e brendshme të tempullit
me ar të kulluar, shtriu zinxhira ari për-
para vendit shumë të shenjtë dhe e veshi
me ar. 22 Veshi me ar tërë tempullin deri
sa mbaroi së ndërtuari dhe veshi me ar
gjithashtu tërë altarin që i takonte vendit
shumë të shenjtë. 23 Në pjesën e brendshme
të vendit shumë të shenjtë bëri dy kerubinë
me dru ulliri, që ishin dhjetë kubitë të lartë.
24 Krahu i një kerubini ishte pesë kubitë dhe
tjetri ishte gjithashtu pesë kubitë; kishte,
pra, dhjetë kubitë nga maja e një krahu deri
te maja e tjetrit. 25 Edhe kerubini tjetër ishte
dhjetë kubitësh; të dy kerubinët kishin po
ato përmasa dhe po atë formë. 26 Lartësia e
një kerubini ishte dhjetë kubitë po kështu
edhe ajo e kerubinit tjetër. 27 Salomoni i
vendosi kerubinët në mes të vendit shumë
të shenjtë. kerubinët i kishin krahët të
hapur; krahu i të parit prekte njërin mur
ndarës dhe krahu i të dytit prekte murin
tjetër; krahët e tyre të brendshme tako-
heshin në mes të shtëpisë. 28 Pastaj i veshi
me ar kerubinët. 29 Pastaj riprodhoi mbi
të gjitha muret ndarës të trempullit, rreth
e qark, figura në reliev kerubinësh, palma
dhe lule të çelura, si brenda ashtu dhe
jashtë. 30 Pastaj veshi me ar dyshemenë
e tempullit, si nga brenda ashtu dhe nga
jashtë. 31 Për të hyrë në vendin tepër të
shenjtë bëri një portë me dy kanate me
dru ulliri; arkitravi dhe shtalkat zinin një
të katërtën e murit. 32 Të dy kanatet ishin

me dru ulliri. Mbi to gdhendi figura kerubinësh, palma dhe lulesh të çelura, i veshi
me ar duke e shtrirë arin mbi kerubinët
dhe mbi palmash. 33 Për portën e tempullit
bëri gjithashtu shtalka me dru ulliri, që
zinin një të katërtën e gjerësisë së murit,
34 dhe dy kanate me dru qiparisi; çdo kanat
përbëhej nga dy pjesë që hapeshin dhe
mbylleshin. 35 Mbi to gdhendi kerubinë,
palma dhe lule të çelura dhe i veshi me
ar, që e shtriu me saktësi mbi skulpturat.
36 Pastaj ndërtoi oborrin e brendshëm me tri
radhë gurësh katërkëndësh dhe një radhë
trarësh kedri. 37 Vitin e katërt, në muajin e
Zivit, u hodhën themelet e shtëpisë të Zotit;
38 vitin e njëmbëdhjetë, në muajin e Bulit,
që është muaji i tetë, tempulli u mbarua
në të gjitha pjesët e tij, sipas vizatimeve të
dhëna. Kështu Salomonit iu deshën shtatë
vjet për ta ndërtuar.

7

1 Por Salomonit iu deshën trembëdhjetë
vjet për të ndërtuar shtëpinë e tij; kështu
ai përfundoi tërë shtëpinë e tij. 2 Ai ndër-
toi shtëpinë e "Pyllit të Libanit", e gjatë
njëqind kubitë, e gjerë pesëdhjetë e lartë
tridhjetë; ajo mbështetej mbi katër radhë
shtyllash kedri, mbi të cilat mbështeteshin
trarët e kedrit. 3 Një tavan prej kedri mbu-
lonte dhomat që mbështeteshin mbi shtyl-
lat, dhe që ishin gjithashtu dyzet e pesë,
pesëmbëdhjetë për çdo radhë. 4 Kishte tri
radhë dritaresh, të kundërvëna njëra me
tjetrën në tri plane të ndryshme. 5 Të gjitha
portat me shtalkat e tyre dhe arkitrarët
e tyre ishin katërkëndëshe dhe dritaret i
kundërviheshin njëra tjetrës në tre plane
të ndryshme. 6 Ai ndërtoi edhe portikun
e shtyllave, i gjatë pesëdhjetë kubitë dhe
i gjerë tridhjetë; në pjesën e përparme
kishte një hajat, me shtylla dhe që ishte i
mbuluar me çati. 7 Pastaj ndërtoi portikun
e fronit ku admnistronte drejtësia, i quajtur
"Portiku i gjykimit"; dhe e mbuloi me kedër
nga dyshemeja në tavan. 8 Shtëpia ku ai
banonte, e ndërtuar në të njëjtën mënyrë,
kishte përkundrazi një oborr tjetër në
pjesën e brendshme të portikut. Salomoni
bëri gjithashtu një shtëpi me një portik të
ngjashëm me këtë për bijën e Faraonit, që
kishte marrë për grua. 9 Të gjitha ndërtimet
ishin me gurë të zgjedhur, të prerë sipas
masës me sharrë nga brenda dhe nga jashtë
nga themelet deri në kornizat, dhe nga
jashtë deri në oborrin më të madh. 10 Edhe
themelet ishin me gurë të zgjedhur, me
gurë të mëdhenj, disa dhjetë kubitësh dhe
të tjerë tetë kubitësh. 11 Mbi to kishte
gurë të zgjedhur, të prerë me masë, dhe
dru kedri. 12 Oborri i madh kishte rreth
e qark tri radhë gurësh të latuar dhe një
radhë trarësh prej kedri, ashtu si oborri i
brendshëm i shtëpisë të Zotit dhe si por-
tiku i tempullit. 13 Mbreti Salomon solli
nga Tiro Hiramin, 14 birin e një të veje
nga fisi i Neftalit; i ati ishte nga Tiro dhe
punonte bronzin; ishte tërë dituri, zgjuarsi
dhe shkathtësi për të kryer çdo punim
bronzi. Ai vajti te mbreti Salomon dhe kreu
të gjitha punimet që i caktuan. 15 Derdhi
dy shtylla prej bronzi. Secila kishte një
lartësi prej tetëmbëdhjetë kubitësh dhe një
rreth prej dymbëdhjetë kubitësh. 16 Bëri
edhe dy kapitele prej bronzi të derdhur për
t'i vënë në majë të shtyllave; një kapitel
ishte i lartë pesë kubitë dhe pesë kubitë
ishte gjithashtu lartësia e kapitelit të dytë.
17 Pastaj bëri një rrjetëz me kurora në formë
të zinxhirësh për kapitelet që ishin në majë
të shtyllave, shtatë për një kapitel dhe
shtatë për kapitelin tjetër. 18 Kështu bëri
shtyllat e dy radhëve të shegës rreth e qark
rrjetëzës, për të mbuluar kapitelet që ishin
në majën e shtyllave; bëri të njëjtën gjë për
secilin nga kapitelet. 19 Kapitelet që ishin
në majë të shtyllave në portik kishin for-
mën e zambakut dhe qenë katër kubitësh.
20 Përveç kësaj mbi kapitelet në majë të
të dy kolonave, mbi pjesën e mysët afër
rrjetëzës, kishte dyqind shegë të vëna me
radhë rreth e qark. 21 Pastaj vendosi shtyllat
në portikun e tempullit; vendosi shtyllën
në të djathtë dhe e quajti Jakin, pastaj
vendosi shtyllën në të majtë dhe e quajti
Boaz. 22 Në majë të shtyllave kishte një
punim në formë zambaku. Kështu mbaroi
punimi i shtyllave. 23 Pastaj bëri detin me
metal të shkrirë, në formë rrethore, që
nga një buzë në buzën tjetër kishte një
gjatësi prej dhjetë kubitësh; lartësia e tij
ishte pesë kubitë dhe rrethi ishte tridhjetë
kubitë. 24 Nën buzë dhe rreth e qark detit
kishte kolokuintide zbukuruese, dhjetë në
çdo kubit; kolokuintidet zbukuruese ishin
vendosur në dy radhë dhe ishin bërë me

derdhje. [25] Deti mbështetej mbi dymbëd-
hjetë qe, prej të cilëve tre shikonin nga
veriu, tre nga perëndimi, tre nga jugu dhe
tre nga lindja; deti ishte vënë mbi ta dhe
pjesët e tyre të prapme ishin të kthyera
nga brenda. [26] Ai kishte trashësinë e një
pëllëmbe; buza e tij ishte si buza e një kupe,
si lulja e një zambaku: ai përmbante dy
mijë bate. [27] Bëri gjithashtu dhjetë qerrëza
prej bronzi, secila e gjatë katër kubitë, e
gjerë katër kubitë dhe e lartë tre kubitë,
[28] qerrëzat ishin ndërtuar si vijon: kishin
panele anësore dhe këto mbylleshin me
anë të kornizave. [29] Mbi panelet, që ishin
midis kornizave, ishin përfytyruar luanë,
qe dhe kerubinë. Mbi kornizat mbështetej
një piedestal, ndërsa sipër dhe poshtë lu-
anëve dhe qeve kishte kurora në formë
vargjesh zbukurues. [30] Çdo qerre e vogël
kishte katër rrota prej bronzi me boshtet
gjithashtu prej bronzi; katër këmbët e tyre
kishin disa spaleta poshtë vazos, dhe spale-
tat ishin bërë me derdhje, me kurora në
anët e secilës prej tyre. [31] Hapja e saj,
në pjesën e brendshme të kurorës dhe në
pjesën e saj të lartë, ishte e rrumbullakët;
ishte e thellë një kubit, kishte formën e
një piedestali dhe një diametër prej një
kubit e gjysmë; edhe rreth hapjes kishte
skulptura, por panelet ishin katrorë dhe jo
të rrumbullakët. [32] Katër rrotat ishin nën
panelet dhe boshtet e rrotave ishin fiksuar
në bazë. Lartësia e çdo rrote ishte një
kubit e gjysmë. [33] Punimi i rrotave ishte
si ai i një qerreje. Boshtet, rrathët, rrezet
dhe bucelat ishin të gjitha prej bronzi të
derdhur. [34] Në të katër qoshet e çdo qerreje
kishte katër spaleta, që përbënin një të
tërë me vetë qerren. [35] Në majë të qerres
kishte një mbajtëse të rrumbullakët, e cila
ishte gjysmë kubit e lartë; dhe në majë
të qerres, kornizat dhe panelet e saj për-
bënin një tërësi me të. [36] Mbi sipërfaqen
e kornizave dhe të paneleve të saj, Hirami
gdhendi kerubinë, luanë dhe palma, sipas
hapësirave të lira, dhe kurora rreth e qark.
[37] Kështu ai veproi me të dhjetë qerret, që u
derdhën të gjitha njëlloj me po ato madhësi
dhe po atë formë. [38] Pastaj përgatiti dhjetë
enë prej bronzi, secila prej tyre përmbante
dyzet bate dhe ishte katër kubitësh; dhe
çdo enë mbështetej mbi njërën nga dhjetë
qerret. [39] Ai i vendosi qerret pesë nga
ana e djathtë e tempullit dhe pesë nga
ana e majtë e tij, dhe e vuri detin në
krahun e djathtë të tempullit, nga ana jug-
lindore. [40] Hirami bëri enët, lopatëzat dhe
kupat. Kështu Hirami përfundoi çdo punë
që duhet të bënte për mbretin Salomon në
shtëpinë e Zotit: [41] dy shtylla, dy kapitele
me vazo në majë të shtyllave, dy rrjetëza
për të mbuluar dy kapitele me vazo në
majë të shtyllave, [42] katërqind shegë për
dy rrjetëzat (dy radhë shegësh për çdo
rrjetëz për të mbuluar dy kapitelet me
vazo në majë të shtyllave), [43] dhjetë qerrëza,
dhjetë enë mbi qerret, [44] deti, një i vetëm,
dhe dymbëdhjetë qe poshtë detit, [45] vazot,
lopatëzat, enët. Të gjitha këto vegla, që Sa-
lomoni vuri Hiramin t'i bëjë për shtëpinë e
Zotit, ishin prej bronzi të lëmuar. [46] Mbreti
i shkriu në fushën e Jordanit në një tokë
argjilore, midis Sukothit dhe Tsarethanit.
[47] Salomoni nuk u kujdes t'i peshojë tërë
këto vegla, sepse ishin shumë; pesha e
bronzit nuk u përcaktua. [48] Salomoni bëri
që të prodhohen tërë orenditë e shtëpisë
të Zotit: altari prej ari, tryeza prej ari
mbi të cilën viheshin bukët e paraqitjes;
[49] shandanët prej ari të kulluar, pesë në të
djathtë dhe pesë në të majtë përpara vendit
shumë të shenjtë, me lulet, me llambat dhe
me gërshërët prej ari; [50] kupat, thikat, vazot
e mëdha, lugët dhe mangallët prej ari të
kulluar; dhe menteshat prej ari të portave
të shtëpisë së brendshme (domethënë të
vendit shumë të shenjtë) dhe portat në
hyrje të vetë tempullit. [51] Kështu përfundoi
tërë puna që mbreti Salomon kishte bërë
për shtëpinë e Zotit. Pastaj Salomoni solli
argjendin, arin dhe veglat, të cilat i kishte
shenjtëruar Davidi, ati i tij, dhe i vendosi në
thesaret e shtëpisë të Zotit.

8

[1] Atëherë Salomoni mblodhi në prani
të tij në Jeruzalem pleqtë e Izraelit dhe
tërë krerët e fiseve, prijësit e familjeve të
Izraelit, për të çuar arkën e besëlidhjes të
Zotit në qytetin e Davidit, domethënë në
Sion. [2] Tërë burrat e Izraelit u mblodhën
rreth e qark mbretit Salomon për festën
në muajin e Ethanimit, që është muaji i
shtatë. [3] Kështu tërë pleqtë e Izraelit erd-
hën dhe priftërinjtë morën arkën; [4] dhe

çuan lart arkën e Zotit, çadrën e mbledhjeve dhe tërë orenditë e shenjta që ishin
në çadër. Priftërinjtë dhe Levitët i mbartën
këto gjëra. 5 Mbreti Salomon dhe tërë
asambleja e Izraelit, e mbledhur rreth tij,
u mblodhën bashkë me të përpara arkës
dhe flijuan një numër aq të madh delesh
dhe qesh, që nuk mund të numëroheshin as
të llogariteshin. 6 Pastaj priftërinjtë e çuan
arkën e besëlidhjes të Zotit në vendin e
saj, në shenjtëroren e tempullit, në vendin
shumë të shenjtë, nën krahët e kerubinëve.
7 Në fakt kerubinët i shtrinin krahët e tyre
mbi vendin e arkës dhe mbulonin nga lart
arkën dhe shufrat e saj. 8 Shufrat ishin
aq të gjata sa që skajet e tyre dukeshin
nga vendi i shenjtë, përpara shenjtërores,
por nuk dukeshin nga jashtë. Ato kanë
mbetur atje deri në ditën e sotme. 9 Në arkë
nuk kishte asgjë tjetër veç dy pllakave prej
guri që Moisiu kishte depozituar në malin
Horeb, kur Zoti bëri një besëlidhje me bijtë
e Izraelit, pas daljes së tyre nga vendi i
Egjiptit. 10 Por ndodhi që, ndërsa priftërinjtë po dilnin nga vendi i shenjtë, reja e
mbushi shtëpinë e Zotit, 11 dhe priftërinjtë
nuk mundën të qëndrojnë për të shërbyer
për shkak të resë, sepse ladvia e Zotit
mbushte shtëpinë e tij. 12 Atëherë Salomoni
tha: "Zoti ka thënë se do të banojë në një
re të dendur. 13 Unë kam ndërtuar për ty
një shtëpi madhështore, një vend ku ti do
të banosh për gjithnjë". 14 Pastaj mbreti u
kthye dhe bekoi tërë asamblenë e Izraelit,
ndërsa tërë asambleja e Izraelit rrinte në
këmbë. 15 Dhe tha: "I bekuar qoftë Zoti,
Perëndia i Izraelit, që i ka premtuar me
gojën e tij atit tim David dhe që e ka mbajtur premtimin e dhënë me anë të fuqisë
së tij, duke thënë: 16 "Nga dita që nxora
popullin tim të Izraelit nga Egjipti, unë nuk
kam zgjedhur asnjë qytet midis tërë fiseve
të Izraelit për të ndërtuar një shtëpi, ku
emri im të qëndronte, por kam zgjedhur
Davidin që të mbretërojë mbi popullin tim
të Izraelit". 17 Por Davidi, ati im, e kishte
në zemër të ndërtonte një shtëpi në emër
të Zotit, Perëndisë të Izraelit; 18 por Zoti i
tha Davidit, atit tim: "Ti ke pasur në zemër
të ndërtosh një shtëpi në emrin tim, dhe
bëre mirë të kesh një gjë të tillë në zemër;
19 por nuk do të jesh ti që do të ndërtosh
tempullin, do të jetë përkundrazi biri yt që
do të dalë nga barku yt; do të jetë ai që do të
ndërtojë tempullin në emrin tim". 20 Kështu
Zoti e mbajti fjalën që kishte thënë; dhe unë
zura vendin e Davidit, atit tim, u ula mbi
fronin e Izraelit, ashtu si kishte thënë Zoti,
dhe ndërtova tempullin në emër të Zotit,
Perëndisë të Izraelit. 21 Atje kam përgatitur
një vend për arkën, në të cilën ndodhet
besëlidhja e Zotit, që ai lidhi me etërit tanë
kur i nxori nga vendi i Egjiptit". 22 Pastaj
Salomoni u vendos para altarit të Zotit,
përballë tërë asamblesë së Izraelit, shtriu
duart në drejtim të qiellit 23 dhe tha: "O Zot,
Perëndia i Izraelit, nuk ka asnjë Perëndi të
ngjashëm me ty as atje lart në qiell, as këtu
poshtë në tokë! Ti e ruan besëlidhjen dhe
tregohesh shpirtmadh me shërbëtorët e tu
që ecin para teje me gjithë zemër. 24 Ndaj
shërbëtorit tënd David, atit tim, ti mbajte
atë që i kishe premtuar; po, sot ke kryer
me dorën tënde atë që kishe premtuar me
gojën tënde. 25 Tani, pra, o Zot, Perëndi i
Izraelit, mbaje premtimin që i kishe bërë
Davidit, atit tim, duke thënë: "Ty nuk do
të të mungojë asnjëri nga ata që ulen para
teje mbi fronin e Izraelit, nëqoftëse bijtë
e tu të kenë kujdes sjelljen e tyre dhe të
ecin para meje si ke ecur ti". 26 Prandaj të
lutem tani, o Perëndi i Izraelit, të plotësosh
fjalën që i ke thënë shërbëtorit tënd David,
atit tim! 27 Po a është e vërtetë që Perëndia
banon mbi tokë? Ja, qiejt dhe qiejt e qiejve
nuk mund të të nxënë dhe aq më pak ky
tempull që kam ndërtuar! 28 Megjithatë o
Zot, Perëndia im, dëgjo me vëmendje lutjen
e shërbëtorit tënde dhe kërkesën e tij, duke
dëgjuar thirrjen dhe lutjen që shërbëtori yt
larton sot para teje. 29 Sytë e tu u drejtofshin
natë e ditë në këtë tempull, drejt vendit
për të cilin ke thënë: "Aty do të jetë emri
im", për të dëgjuar lutjen që shërbëtori
yt do të të bëjë duke t'u drejtuar nga ky
vend. 30 Dëgjo lutjen e shërbëtorit tënd dhe
të popullit tënd të Izraelit kur do të të luten
duke t'u drejtuar nga ky vend. Dëgjo nga
vendi ku ti banon në qiejt; dëgjo dhe fal.
31 Në qoftë se dikush mëkaton kundër të
afërmit të tij dhe, duke qenë i detyruar të
betohet, vjen të betohet para altarit tënd
në këtë tempull, 32 ti dëgjoje nga qielli,
ndërhy dhe gjyko shërbëtorët e tu; dëno
fajtorin, duke bërë që të bjerë mbi kokën e
tij sjellja e tij dhe shpalle të drejtë të pafa-

jshmin duke i dhënë atë që i takon sipas së
drejtës së tij. 33 Kur populli yt i Izraelit do
të mundet para armikut sepse ka mëkatuar
kundër teje, në rast se kthehet te ti dhe
lavdëron emrin tënd, në rast se të lutet dhe
të stërlutet në këtë tempull, 34 ti dëgjoje nga
qielli dhe fale mëkatin e popullit tënd të
Izraelit, dhe ktheje në vendin që u ke dhënë
etërve të tyre. 35 Kur qielli do të mbyllet
dhe nuk do të ketë më shi sepse kanë
mëkatuar kundër teje, në qoftë se luten
duke t'u drejtuar nga ky vend, në qoftë
se lavdërojnë emrin tënd dhe heqin dorë
nga mëkati i tyre sepse i ke dëshpëruar
shumë, 36 ti dëgjoji nga qielli, fale mëkatin
e shërbëtorëve të tu dhe të popullit tënd të
Izraelit, duke u treguar rrugën e mirë nëpër
të cilën duhet të ecin, dhe dërgo shiun mbi
tokën që i ke dhënë si trashëgimi popullit
tënd. 37 Kur vendi të preket nga zia e bukës
ose murtaja, nga ndryshku apo nga bloza,
nga një dyndje karkalecash dhe krimbash,
kur armiku ta rrethojë popullin tënd në
vendin e qyteteve të tua, kur të pëllcasë
një fatkeqësi apo një epidemi çfarëdo, 38 çdo
lutje, çdo kërkesë që do të të drejtohet nga
çfarëdo personi apo nga tërë populli yt i
Izraelit, kur secili të ketë pranuar plagën e
zemrës së tij dhe të ketë shtrirë duart në
drejtim të këtij tempulli, 39 ti dëgjoje nga
qielli, nga vendbanimi yt, dhe fal, ndërhy
dhe jepi secilit sipas sjelljes së tij, ti që njeh
zemrën e secilit; (në të vërtetë vetëm ti ua
njeh zemrën gjithë bijve të njerëzve), 40 me
qëllim që ata të kenë frikë prej teje tërë
kohën që do të jetojnë në vendin që u ke
dhënë etërve tanë. 41 Edhe i huaji, që nuk i
përket popullit tënd të Izraelit, kur të vijë
nga një vend i largët për shkak të emrit
tënd, 42 (sepse do të dëgjohet të flitet për
emrin tënd të madh, për dorën tënde të
fuqishme dhe për krahun tënd të shtrirë)
kur të vijë të të lutet duke t'u drejtuar
nga ky tempull, 43 ti dëgjo nga qielli, nga
vendbanimi yt, dhe jepi të huajit tërë ato që
kërkon, me qëllim që tërë popujt e dheut të
njohin emrin tënd dhe kështu të kenë frikë
prej teje, ashtu siç bën populli yt i Izraelit,
dhe të dinë që emri yt përmëndet në këtë
tempull që kam ndërtuar. 44 Kur populli yt
të dalë në luftë kundër armikut të tij, duke
ndjekur rrugën që i tregove, në rast se i
luten Zotit dhe duke iu drejtuar qytetit të
zgjedhur prej teje dhe tempullit që ndër-
tova në emrin tënd, 45 dëgjo nga qielli lutjen
dhe kërkesën e tyre dhe përkrahe çështjen
e tyre. 46 Kur të mëkatojnë kundër teje
(sepse nuk ka njeri që nuk mëkaton) dhe
ti, i zemëruar me ta, do t'i braktisësh në
dorë të armikut dhe ai do t'i shpërngulë në
vendin e tij, afër apo larg, 47 në rast se në
vendin ku janë shpërngulur vijnë në vete,
në rast se kthehen te ti dhe të luten nga
vendi ku i kanë prurë si robër dhe thonë:
"Kemi mëkatuar, kemi vepruar në mënyrë
të padrejtë, kemi bërë të keqen", 48 në rast
se kthehen nga ana jote me gjithë zemër
dhe me gjithë shpirt në vendin e armiqve
që i kanë shpërngulur dhe të luten duke u
kthyer nga vendi që ti u ke dhënë etërve
të tyre, nga qyteti që ti ke zgjedhur dhe
nga tempulli që unë kam ndërtuar në emrin
tënd, 49 ti dëgjo nga qielli, nga vendbanimi
yt, lutjen dhe kërkesën e tyre dhe përkrahe
çështjen e tyre, 50 dhe fale popullin tënd
që ka mëkatuar kundër teje për të gjitha
shkeljet që ka bërë kundër teje dhe bëj që
të gjejnë mëshirë pranë atyre që i kanë
shpërngulur, me qëllim që këta të fundit
të tregohen të mëshirshëm me ta, 51 (sepse
ata janë populli yt dhe trashëgimia jote,
ata që nxore nga Egjipti, nga një furrë
hekuri). 52 Mbaji sytë e hapur ndaj lutjes
së shërbëtorit tënd dhe lutjes së popullit
tënd të Izraelit, në mënyrë që të plotësosh
tërësisht gjithë ato që të kërkojnë, 53 sepse
ti i ke veçuar nga të gjithë popujt e tokës
që të jenë trashëgimia jote, sipas atyre
që ke shpallur me anë të shërbëtorit tënd
Moisi, ku nxore nga Egjipti etërit tanë, o
Zot, o Zot!". 54 Kur Salomoni mbaroi së
drejtuari Zotit tërë këtë lutje dhe kërkesë,
ai u ngrit para altarit të Zotit ku ishte
gjunjëzuar me duart e shtrira në drejtim
të qiellit. 55 Pastaj u ngrit dhe bekoi tërë
asamblenë e Izraelit me zë të lartë, duke
thënë: 56 "I bekuar qoftë Zoti, që i dha
paqe popullit të Izraelit, sipas gjithë atyre
premtimeve që kishte bërë; as edhe një
fjalë e vetme nuk mbeti pa u zbatuar nga
të gjitha premtimet e bëra prej tij me anë
të shërbëtorit të tij Moisi. 57 Zoti, Perëndia
ynë, qoftë me ne ashtu siç ka qenë me etërit
tanë; mos na lëntë dhe mos na braktistë,
58 por t'i kthejë zemrat tona nga ai, me

qëllim që ne të ecim në të gjitha rrugët e
tij dhe t'u bindeni urdhërimet e tij, statutet
e tij dhe dekretet e tij që u ka parashtruar
etërve tanë. 59 Këto fjalë, që i kam drej-
tuar si lutje Zotit, mbetshin pranë Zotit,
Perëndisë tonë, ditë e natë, me qëllim që
Ai të përkrahë çështjen e shërbëtorit të tij
dhe çështjen e popullit të tij, sipas nevojës
së përditshme, 60 me qëllim që tërë popujt
e dheut të pranojnë që Zoti është Perëndia
dhe nuk ka asnjë tjetër veç tij. 61 Le të jetë,
pra, zemra juaj e dhënë plotësisht Zotit,
Perëndisë tonë, për të ndjekur statutet e
tij dhe për të respektuar urdhërimet e tij,
si po bëni sot!". 62 Pastaj mbreti dhe tërë
Izraeli bashkë me të ofruan flijime përpara
Zotit. 63 Salomoni flijoi si flijim falënderimi,
që ai i ofroi Zotit, njëzet e dy mijë lopë
dhe njëqind e njëzet mijë dele. Kështu
mbreti dhe tërë bijtë e Izraelit ia kushtuan
shtëpinë e Zotit. 64 Po atë ditë mbreti
shenjtëroi pjesën qendrore të oborrit, që
ndodhet përpara shtëpisë të Zotit; në fakt
atje ai ofroi olokauste, blatimet ushqimore
dhe dhjamin e flijimeve të falënderimit,
sepse altari prej bronzi, që ndodhet për-
para Zotit, ishte tepër i vogël për të nxënë
olokaustet, blatimet e ushqimit dhe dh-
jamin e flijimeve të falënderimit. 65 Në atë
kohë Salomoni kremtoi një festë përpara
Zotit, Perëndisë tonë, dhe tërë Izraeli qe
bashkë me të. Me të u bashkua një kuvend
i madh njerëzish, të ardhur nga rrethet e
Hamathit deri në përruan e Egjiptit, për
shtatë ditë dhe për shtatë ditë të tjera,
gjithsej për katërmbëdhjetë ditë. 66 Ditën
e tetë ai e shpërndau popullin, dhe ata që
ishin mbledhur e bekuan mbretin dhe u
kthyen në çadrat e tyre të gëzuar dhe me
zemër të kënaqur për tëtë të mirat që Zoti
u kishte bërë shërbëtorit të tij David dhe
Izraelit, popullit të tij.

9

1 Mbas përfundimit nga ana e Salomonit
të ndërtimit të shtëpisë të Zotit, të pal-
latit mbretëror dhe të gjitha gjërave që
Salomoni dëshironte dhe kishte ndërmend
të bënte, 2 Zoti iu shfaq një herë të dytë Sa-
lomonit, ashtu siç i qe shfaqur në Gabaon,
3 dhe Zoti i tha: "Unë e përmbusha lutjen
tënde dhe kërkesën që bëre para meje; kam
shenjtëruar këtë tempull që ti ke ndërtuar
për t'i vënë emrin tim për gjithnjë; aty do
të jenë për gjithnjë sytë dhe zemra ime.
4 Sa për ty, në qoftë se do të ecësh para
meje ashtu si ka ecur Davidi, ati yt, me
ndershmëri zemre dhe me drejtësi, duke
bërë tërë gjërat që të kam urdhëruar, dhe
në rast se do të respektosh statutet dhe
dekretet e mia, 5 unë do ta bëj të qën-
drueshëm fronin e mbretërisë sate mbi
Izrael për gjithnjë, ashtu siç ia kisha prem-
tuar Davidit, atit tënd, duke thënë: "Nuk
të ka për të munguar kurrë një njeri për
t'u ulur mbi fronin e Izraelit". 6 Por në
rast se ju ose bijtë tuaj do të largohen
nga unë dhe nuk do të zbatoni urdhërimet
dhe statutet e mia që kam vënë para jush
dhe do të shkoni t'u shërbeni perëndive të
tjera dhe të bini përmbys para tyre, 7 unë
do ta zhduk Izraelin nga faqja e vendit që
i kam dhënë dhe nuk do të jem i pran-
ishëm në tempullin që kam shenjtëruar
në emrin tim; kështu Izraeli do të bëhet
gazi dhe tallja e tërë popujve. 8 Dhe ky
tempull, megjithëse kaq i madhërishëm, do
të jetë një vend i shkretë; kushdo që do t'i
kalojë afër do të mbetet i habitur dhe do
të fërshëllejë, dhe ka për të thënë: "Pse
Zoti e ka trajtuar kështu këtë vend dhe
këtë tempull?". 9 Atëherë do t'i përgjigjen:
"Sepse kanë braktisur Zotin, Perëndinë e
tyre, që i nxori etërit e tyre nga vendi i
Egjiptit dhe janë dhënë pas perëndive të
tjera, janë përkulur para tyre dhe u kanë
shërbyer; për këtë arsye Zoti ka sjellë mbi
ta tërë këtë fatkeqësi"". 10 Njëzet vjet pasi
Salomoni kishte ndërtuar dy ndërtesat,
shtëpinë e Zotit dhe pallatin mbretëror,
11 (Hirami, mbret i Tiros, e kishte furnizuar
Salomonin me gjithë drurin e kedrit dhe
të qiparisit dhe me arin që dëshironte),
mbreti Salomon i dha Hiramit njëzet qytete
në vendin e Galilesë. 12 Hirami erdhi nga
Tiro për të parë qytetet që i kishte dhënë
Salomoni, por nuk i pëlqyen; 13 dhe tha:
"Ç'qytete janë këto që më ke dhënë, o
vëllai im?". Dhe i quajti "vendi i Kabulit",
emër që përdoret edhe sot e kësaj dite.
14 Pastaj Hirami i dërgoi mbretit njëqind
e njëzet talente ari. 15 Ky është raporti
i punës së detyruar që mbreti Salomon
rekrutoi për të ndërtuar shtëpinë e Zotit,
shtëpinë e tij, Milon, muret e Jeruzalemit,
Hatsorin, Megidon dhe Gezerin. 16 (Faraoni,

mbret i Egjiptit, kishte dalë dhe kishte
pushtuar Gezerin, i kishte vënë flakën
dhe kishte vrarë Kananejtë që banonin në
qytete; pastaj ia kishte dhënë si prikë va-
jzës së tij, bashkëshortes së Salomonit).
17 Pastaj Salomoni rindërtoi Gezerin, Beth-
Horonin e poshtëm, 18 Baalathin dhe Tad-
morin në pjesën e shkretë të vendit, 19 të
gjitha qytetet e furnizimit që i përkisin
Salomonit, qytetet për qerret e tij, qytetet
për kalorësit e tij, të gjitha atë që i pëlqyen
Salomonit të ndërtojë në Jeruzalem, në
Liban dhe në tërë vendin ku sundonte.
20 Tërë njerëzit që mbetën nga Amorejtë,
Hitejtë, Perezejtë, Hivejtë dhe Jebusejtë,
që nuk ishin bij të Izraelit, 21 domethënë
pasardhësit e tyre që kishin mbetur pas
tyre në vend dhe që Izraelitët nuk kishin
arritur t'i shfarosnin, Salomoni i rekrutoi
për punë të detyruar deri në ditën e sotme.
22 Por nga bijtë e Izraelit, Salomoni nuk për-
dori asnjë për punë të detyruar; ata ishin
përkundrazi luftëtarët e tij, shërbëtorët e
tij, ministrat e tij, princat e tij, kapedanët e
tij, komandantët e qerreve dhe e kalorësve
të tij. 23 Shefat e nëpunësve që drej-
tonin punimet e Salmonit ishin pesëqind
e pesëdhjetë veta; ata mbikqyrnin njerëzit
që kryenin punimet. 24 Mbas kalimit të
vajzës së Faraonit nga qyteti i Davidit në
shtëpinë që Salomoni i kishte ndërtuar,
ky u mor me ndërtimin e Milos. 25 Tri
herë në vit Salomoni ofronte olokauste dhe
flijime falënderimi mbi altarin që kishte
ndërtuar për Zotin dhe digjte temjan mbi
altarin që ndodhej para Zotit. Kështu e
mbaroi tempullin. 26 Mbreti Salomon ndër-
toi edhe një flotë në Etsion-Geber, në afërsi
të Elathit, mbi bregun e Detit të Kuq, në
vendin e Edomit. 27 Hirami dërgoi mbi anijet
e flotës shërbëtorët e tij, marinarë që e
njihnin detin, me qëllim që të punonin me
shërbëtorët e Salomonit. 28 Ata shkuan në
Ofir, ku morën katërqind e njëzet talente
ari dhe ia sollën Salomonit.

10

1 Kur mbretëresha e Shebës dëgjoi të
flitet për diturinë e Salomonit për shkak
të emrit të Zotit, erdhi ta vërë në provë
me anë pyetjesh të vështira. 2 Ajo arriti në
Jeruzalem me një suitë shumë të madhe,
me deve të ngarkuara me aroma dhe me
një sasi të madhe ari dhe gurësh të çmuara;
pastaj shkoi te Salomoni dhe i foli atij për të
gjitha gjërat që kishte në zemër. 3 Salomoni
iu përgjigj të gjitha pyetjeve të saj, dhe
nuk pati asgjë që të ishte e fshehtë për
mbretin dhe që ky të mos ishte në gjendje
ta shpjegonte. 4 Kur mbretëresha e Shebës
pa gjithë diturinë e Salomonit, shtëpinë që
ai kishte ndërtuar, 5 gjellët e tryezës së tij,
banesat e shërbëtorëve të tij, shërbimin
e kamarierëve të tij dhe rrobat e tyre,
kupëmbajtësit e tij dhe olokaustet që ai
ofronte në shtëpinë e Zotit, ajo mbeti pa
fjalë. 6 Pastaj i tha mbretit: "Ishte e vërtetë,
pra, ajo që kisha dëgjuar në vendin tim
për fjalët e tua dhe diturinë tënde. 7 Por
nuk u besova këtyre gjërave deri sa nuk
erdha vetë dhe nuk i pashë me sytë e mi; e
mirë, pra, as gjysmën e tyre nuk më kishin
thënë. Dituria dhe begatia jote tejkalojnë
famën për të cilën me kishin folur. 8 Lum
njerëzit e tu, lum shërbëtorët e tu që rrinë
gjithnjë përpara teje dhe dëgjojnë diturinë
tënde! 9 Qoftë i bekuar Zoti, Perëndia yt,
që pati mirësinë të të vërë mbi fronin e
Izraelit! Për shkak të dashurisë së tij të
përjetshme për Izraelin, Zoti të ka vënë
mbret për të ushtruar arsyen dhe drejtësi-
në". 10 Pastaj ajo i fali mbretit njëqind e
njëzet talente ari dhe një sasi të madhe
aromash dhe gurësh të çmuar. Nuk u çuan
më aq aroma sa i dha mbretëresha Sheba
mbretit Salomon. 11 (Flota e Hiramit që
transporon flori nga Ofiri, solli që andej
një sasi të madhe dru santali dhe gurësh
të çmuar; 12 me durin e santalit mbreti bëri
mbështetëse për shtëpinë e Perëndisë dhe
për pallatin mbretëror si edhe qeste dhe
harpa për këngëtarët. Dru santali nuk
sollën më dhe nuk është parë më deri më
sot). 13 Mbreti Salomon i dha mbretëreshës
Sheba të gjitha gjërat që ajo i kërkoi; përveç
këtyre, Salomoni i dhe asaj shumë gjëra
me bujarinë e tij të madhe mbretërore.
Pastaj ajo mori përsëri rrugën dhe u kthye
në vendin e saj bashkë me shërbëtorët e
vet. 14 Pesha e arit që Salomoni merrte
çdo vit ishte gjashtëqind e gjashtëdhjetë e
gjashtë talent ari, 15 përveç atij që vinte nga
tregtarët, nga lëvizja e mallrave, nga gjithë
mbretërit e Arabisë dhe nga qeveritarët
e vendit. 16 Mbreti Salomon dha urdhër
të përgatiteshin dyqind mburoja të mëdha
me flori të rrahur, duke përdorur për se-

cilin prej tyre gjashtëqind sikla ari, [17] dhe
treqind mburoja prej ari të rrahur, duke
përdorur për secilën prej tyre tri mina ari;
mbreti i vendosi në pallatin e "Pyllit të
Libanit". [18] Gjithashtu mbreti bëri një fron
të madh prej fildishi të veshur me ar të
kulluar. [19] Froni kishte shtatë shkallëza dhe
maja e tij ishte e rrumbullakët në pjesën
e prapme; kishte dy krahë në anët e kar-
riges dhe pranë dy krahëve rrinin dy luanë.
[20] Dymbëdhjetë luanë qëndronin në të dy
skajet e gjashtë shkallareve. Asnjë gjë e
tillë nuk ishte bërë në ndonjë mbretëri.
[21] Të gjitha kupat e pijeve të mbretit Sa-
lomon ishin prej ari, dhe të gjitha kupat
e pallatit "Pylli i Libanit" ishin prej ari të
kulluar. Asnjëra nuk ishte prej argjendi,
sepse në kohën e Salomonit argjendi nuk
vlente asgjë. [22] Në fakt mbreti kishte në
det Flotën e Tarshishit bashkë me flotën e
Hiramit; çdo tre vjet flota e Tarshishit sillte
ar, argjend, fildish, majmunë dhe pallonj.
[23] Kështu mbreti Salomon ua kaloi në pasuri
dhe dituri tërë mbretërve të tokës. [24] Dhe
tëtë bota kërkonte praninë e Salomonit
për të dëgjuar diturinë që Perëndia kishte
vënë në zemrën e tij. [25] Dhe secili sillte
dhuratën e tij: enë argjendi, enë ari, veshje,
armë, aroma, kuaj dhe mushka, një farë
sasie çdo vit. [26] Salomoni grumbulloi qerre
dhe kalorës; ai pati një mijë e katërqind
qerre dhe dymbëdhjetë mijë kalorës, që i
ndau nëpër qytetet sipas qerreve dhe në
Jeruzalem afër tij. [27] Përveç kësaj mbreti
në Jeruzalem e bëri argjendin të rëndonte
si gurët dhe i bëri kedrat të shumtë si
fiku egjiptian i fushës. [28] Kuajt e Salomonit
importoheshin nga Egjipti dhe nga Kue;
tregtarët e mbretit shkonin e i merrnin në
Kue me një çmim të caktuar. [29] Një qerre im-
portohej nga Egjipti për gjashtëqind sikla
argjendi dhe një kalë njëqind e pesëdhjetë.
Kështu, me anë të këtyre tregtarëve, ua
eksportonin gjithë mbretërve të Hitejve
dhe mbretërve të Sirisë.

11

[1] Por mbreti Salomon, veç bijës së
Faraonit, dashuroi shumë gra të huaja,
moabite, amonite, idumeje, sidonie dhe
hiteje, [2] që u përkisnin popujve për të cilët
Zoti u kishte thënë bijve të Izraelit: "Ju nuk
do të lidhni martesë me ta, as ata me ju,
sepse ata do ta kthejnë me siguri zemrën
tuaj nga perëndit e tyre". Por Salamoni
u bashkua me këto gra nga dashuria. [3] Ai
pati si bashkëshorte shtatëqind princesha
dhe treqind konkubina; dhe bashkëshortet
e tij ia çoroditën zemrën. [4] Kështu, kur
Salomoni u plak, bashkëshortet e tij ia
kthyen zemrën në drejtim të perëndive
të tjera; dhe zemra e tij nuk i përkiste
plotësisht Zotit, Perëndisë të tij, ashtu
si zemra e Davidit, atit të tij. [5] Salomoni
ndoqi, pra, Ashtorethin, perëndeshën e
Sidonëve, dhe Milkomin, të neveritshmin
e Amonitëve. [6] Kështu Salomoni bëri atë
që ishtë e keqe në sytë e Zotit dhe nuk e
ndoqi tërësisht Zotin, ashtu si kishte bërë
i ati David. [7] Atëherë Salomoni ndërtoi
mbi malin përballë Jeruzalemit një vend
të lartë për Kemoshin, të neveritshmin e
Moabit, dhe për Molekun, të neveritshmin
e bijve të Amonit. [8] Kështu bëri për të gjitha
bashkëshortet e huaja të tij që digjnin
temjan dhe u ofronin flijime perëndive
të tyre. [9] Prandaj Zoti u zemërua me
Solomonin, sepse zemra e tij qe larguar nga
Zoti, Perëndia i Izraelit, që i ishte shfaqur
dy herë, [10] dhe lidhur me këtë e kishte
urdhëruar të mos shkonte pas perëndive
të tjera; por ai nuk respektoi atë që Zoti
e kishte urdhëruar. [11] Prandaj Zoti i tha
Salomonit: "Me qenë se që bërë këtë gjë
dhe nuk ke respektuar besëlidhjen time
dhe statutet e mia që të kisha urdhëruar,
unë do të ta heq mbretërinë nga dora dhe
do t'ja jap shërbëtorit tënd. [12] Megjithatë,
për dashurinë që ndiej për Davidin, atin
tënd, këtë nuk do ta bëj gjatë jetës sate,
por do ta heq nga duart e birit tënd. [13] Por
nuk do t'i marr tërë mbretërinë, do t'i
lë birit tënd një fis, për dashurinë që
ndiej për Davidin, shërbëtorin tim, dhe
për hir të Jeruzalemit që kam zgjedhur".
[14] Zoti ngriti kundër Salomonit një armik,
Hadadin, Idumeon, që ishte një pasardhës
i mbretit të Edomit. [15] Kur Davidi kishte
vajtur të luftonte në Edom, dhe kur Joabi,
komandant i ushtrisë, kishte dalë për të
varrosur të vdekurit, mbasi kishte vrarë
tërë meshkujt që ishin në Edom, [16] (Joabi,
pra, me të gjithë Izraelin kishte mbetur
atje gjashtë muaj deri sa i shfarosi gjithë
meshkujt në Edom), [17] ndodhi që Hadadi
arriti të ikë bashkë me disa Idumej në

shërbim të atit të tij, për të vajtur në
Egjipt. Atëherë Hadadi ishte djalosh. [18] Ata
u nisën nga Madiani dhe shkuan në Paran;
morën pastaj me vete njerëz nga Parani
dhe arritën në Egjipt te Faraoni, mbret
i Egjiptit, i cili i dha Hadadit një shtëpi,
i siguroi ushqim dhe i dha madje edhe
toka. [19] Hadadi ia fitoi zemrën Faraonit
deri në atë pikë sa ai i dha për grua
motrën e bashkëshortes së tij, motrën
e mbretëreshës Tahpenes. [20] Motra e
Tahpenes i lindi djalin Genubath, që
Tahpenes rriti në shtëpinë e Faraonit; dhe
Genubathi mbeti në shtëpinë e Faraonit
midis bijve të Faraonit. [21] Kur Hadadi në
Egjipt mësoi që Davidi ishte shtrirë pranë
etërve të tij në një gjumë të rëndë dhe që
Joabi, komandant i ushtrisë kishte vdekur,
Hadadi i tha Faraonit: "Më ler të iki, dhe
të shkoj në vendin tim". [22] Faraoni iu
përgjigj: "Çfarë të mungon tek unë që
kërkon të shkosh në vendin tënd?". Ai i
tha: "Asgjë, megjithatë më lër të shkoj".
[23] Perëndia ngriti kundër Salomonit një
armik tjetër, Rezonin, birin e Eliadahut,
që kishte ikur nga zotëria e tij, Hadadezeri,
mbret i Tsobahut. [24] Ai mblodhi rreth tij
disa njerëz dhe u bë kryetar i një bande
grabitësish, kur Davidi kishte masakruar
ata të Tsobahut. Pastaj ata shkuan në
Damask, u vendosën atje dhe mbretëruan
në Damask. [25] Rezoni qe armik i Izraelit
gjatë gjithë kohës së Salomonit (përveç
së keqes që bëri Hadadi). Kishte neveri
për Izraelin dhe mbretëroi në Siri. [26] Edhe
Jeroboami, shërbëtor i Salomonit, ngriti
krye kundër mbretit. Ai ishte bir i Nebatit,
Efrateut të Tseredës, dhe kishte nënë një të
ve me emrin Tseruah. [27] Arsyeja pse ngriti
krye kundër mbretit ishte kjo: Salomoni,
duke ndërtuar Milon, kishte mbyllur të
çarën e qytetit të Davidit, atit të tij.
[28] Jeroboami ishte një njeri i fortë dhe trim;
dhe Salomoni, duke parë se si punonte ky
i ri, i besoi mbikqyrjen e të gjithë atyre
që merreshin me punimet e shtëpisë së
Jozefit. [29] Në atë kohë, ndërsa Jeroboami
po dilte nga Jeruzalemi, profeti Ahijah
nga Shilohu, që kishte veshur një mantel
të ri, e takoi rrugës; dhe ishin ata të dy
vetëm në fushë. [30] Ahijahu mori mantelin e
ri që vishte dhe e grisi në dymbëdhjetë
pjesë; [31] pastaj i tha Jeroboamit: "Merr
për vete dhjetë pjesë, sepse kështu thotë
Zoti, Perëndia i Izraelit: "Ja, unë do ta
heq mbretërinë nga duart e Salomonit
dhe do të të jap ty dhjetë fise, [32] (por atij
do t'i mbetet një fis për hir të Davidit,
shërbëtorit tim, dhe për hir të Jeruzalemit,
për qytetin që kam zgjedhur midis gjithë
fiseve të Izraelit), [33] sepse ata më kanë
braktisur dhe kanë rënë përmbys përpara
Ashtorethit, perëndeshës së Sidonitëve,
përpara Kemoshit, perëndisë së Moabit,
dhe përpara Milkomit, perëndisë së bijve
të Amonit, dhe nuk kanë ecur në rrugët
e mia për të bërë atë që është e drejtë në
sytë e mi dhe për të respektuar statutet
dhe dekretet e mia, ashtu si bëri ati i tij,
Davidi. [34] Megjithatë nuk do të heq nga
duart e tij tërë mbretërinë, sepse e kam
caktuar princ për të gjithë kohën e jetës
së tij, për dashurinë që ndjej për Davidin,
shërbëtorin tim, që unë kam zgjedhur dhe
që ka respektuar urdhërimet dhe statutet e
mia. [35] Por do të heq mbretërinë nga duart e
të birit, dhe do të të jap ty dhjetë fise; [36] birit
të tij do t'i lë një fis, me qëllim që Davidi,
shërbëtori im, të ketë gjithmonë një llambë
para meje në Jeruzalem, qytet që kam
zgjedhur për t'i vënë emrin tim. [37] Kështu
do të të marr ty dhe ti do të mbretërosh
mbi gjithçka dëshiron zemra jote, dhe do
të jesh mbret i Izraelit. [38] Në rast se dëgjon
me kujdes të gjitha ato që po të urdhëroj
dhe ecën në rrugët e mia, dhe bën atë që
është e drejtë në sytë e mi, duke respektuar
statutet dhe urdhërimet e mia, ashtu siç
veproi Davidi, shërbëtori im, unë do të jem
me ty dhe do të të ndërtoj një shtëpi të
qëndrueshme, ashtu si ja ndërtova Davidit,
dhe do të të jap Izraelin; [39] për këtë do
të poshtëroj pasardhësit e Davidit, por jo
për gjithnjë"". [40] Prandaj Salomoni kërkoi
të shkaktonte vdekjen e Jeroboamit; por
Jeroboami u ngrit dhe iku në Egjipt pranë
Shishakut, mbretit të Egjiptit, dhe qëndroi
në Egjipt deri sa vdiq Salomoni. [41] Pjesa
tjetër e bëmave të Salomonit, gjithë ato
që bëri dhe dituria e tij a nuk janë vallë të
shkruara në librin e bëmave të Salomonit?
[42] Salomoni mbretëroi në Jeruzalem mbi
të gjithë Izraelin dyzet vjet. [43] Pastaj
Salomonin e zuri gjumi me etërit e tij dhe
u varros në qytetin e Davidit, atit të tij; në
vend të tij mbretëroi i biri, Roboami.

12

1 Roboami shkoi në Sikem, sepse tërë
Izraeli kishte ardhur aty për ta bërë mbret.
2 Kur Jeroboami, bir i Nebatit, e mësoi
këtë (ai ishte në Egjipt, ku kishte ikur
larg pranisë së mbretit Salomon), dhe Jer-
oboami jetonte në Egjipt. 3 Atëherë dër-
guan ta thërrasin. Kështu Jeroboami dhe
tërë asambleja e Izraelit erdhën t'i flasin
Roboamit dhe i thanë: 4 "Yt atë e ka bërë
zgjedhën tonë të rënde; tani ti lehtëso
skllavërinë e ashpër të atit tënd dhe zg-
jedhën e rëndë që na ka imponuar dhe
ne do të të shërbejmë". 5 Ai iu përgjigj
atyre: "Shkoni dhe kthehuni tek unë pas
tri ditëve". Dhe populli iku. 6 Atëherë
mbreti Roboam u këshillua me pleqtë që
kishin qenë në shërbim të atit të tij, Sa-
lomonit, kur ishte i gjallë, dhe u tha: "Çfarë
më këshilloni t'i përgjigjem këtij populli?".
7 Ata iu përgjigjën, duke thënë: "Në rast se
sot ti do të bëhesh shërbëtor i këtij populli
dhe do t'i shërbesh, në rast se do të trego-
hesh mirëdashës me ta dhe do t'u thuash
fjalë të mira, ata do të jenë shërbëtorë të
tu përjetë". 8 Por Roboami hodhi poshtë
këshillën që i dhanë pleqtë dhe u këshillua
me të rinjtë që ishin rritur me të dhe ishin
në shërbim të tij, 9 dhe u tha atyre: "Çfarë
më këshilloni t'i përgjigjem këtij populli që
më foli, duke më thënë: "Lehtëso zgjedhën
që na ka vënë yt atë"?". 10 Atëherë të rinjtë
që ishin rritur me të iu përgjigjën, duke
thënë: "Kështu do t'i përgjigjesh këtij pop-
ulli që të është drejtuar ty duke të thënë:
"Yt atë e ka bërë të rëndë zgjedhën tonë;
tani ti lehtësoje atë". Kështu do t'u thuash
atyre: "Gishti im i vogël është më i trashë
nga brinjët e atit tim; 11 prandaj, në qoftë
se im atë ju ka ngarkuar me një zgjedhë të
rëndë, unë do ta bëj atë edhe më të rëndë;
në qoftë se im atë ju ka dënuar me fshikull,
unë do t'ju dënoj me kamxhik"". 12 Tri ditë
më vonë Jeroboami dhe tërë populli erd-
hën te Roboami, ashtu si kishte urdhëruar
mbreti, duke thënë: "Kthehuni tek unë
pas tri ditëve". 13 Mbreti iu përgjigj ashpër
popullit, duke mos pranuar këshillën që i
kishin dhënë pleqtë; 14 përkundrazi i foli
popullit sipas këshillës së të rinjve, duke
thënë: "Im atë e ka bërë të rëndë zgjedhën
tuaj; por unë do ta bëj edhe më të rëndë;
im atë ju ka dënuar me fshikull, kurse unë
do t'ju dënoj me kamxhik". 15 Kështu mbreti
nuk mori parasysh kërkesën e popullit,
sepse rrjedha e ngjarjeve varej nga Zoti,
në mënyrë që të përmbushej fjala që Zoti i
kishte drejtuar Jeroboamit, birit të Nebatit,
me anë të Ahijahut nga Shiloh. 16 Kur
tërë Izraeli pa që mbreti nuk e dëgjonte,
iu përgjigj atij duke i thënë: "Çfarë pjese
kemi ne me Davidin? Nuk kemi asnjë
trashëgimi me të birin e Isait! Në çadrat
e tua, o Izrael! Tani kujdesohu 17 Por
mbi bijtë e Izraelit që banonin në qytetet
e Judës mbretëronte Roboami. 18 Mbreti
Roboam dërgoi Adoramin, të ngarkuarin
me haraçet, por tërë Izraeli e qëlloi me
gurë dhe ai vdiq. Atëherë mbreti Roboam
shpejtoi të hipë mbi një qerre për të ikur
në Jeruzalem. 19 Kështu Izraeli ngriti krye
kundër shtëpisë së Davidit deri në ditën
e sotme. 20 Kur tërë Izraeli dëgjoi që Jer-
oboami ishte kthyer, dërgoi ta thërrasë dhe
të paraqitej përpara asamblesë dhe, e bëri
mbret mbi tërë Izraelin. Asnjeri nuk e
ndoqi shtëpinë e Davidit, me përjashtim të
të vetmit fis të Judës. 21 Roboami, me të ar-
ritur në Jeruzalem, mblodhi tërë shtëpinë
e Judës dhe fisin e Beniaminit, njëqind e
tetëdhjetë mijë luftëtarë të zgjedhur për
të luftuar kundër shtëpisë së Izraelit dhe
për t'i kthyer kështu mbretërinë Roboamit,
birit të Salomonit. 22 Por fjala e Perëndisë iu
drejtua Shemajahut, njeriut të Perëndisë,
duke i thënë: 23 "Folë me Roboamin, birin
e Salomonit, mbret të Judës, me tërë
shtëpinë e Judës dhe të Beniaminit dhe
pjesës tjetër të popullit, dhe u thuaj atyre:
24 Kështu flet Zoti: "Mos dilni të luftoni
kundër vëllezërve tuaj, bijve të Izraelit!
Secili të kthehet në shtëpinë e tij, sepse
kjo gjë vjen nga unë". Ata iu bindën fjalës
të Zotit dhe u kthyen prapa, sipas fjalës të
Zotit. 25 Pastaj Jeroboami ndërtoi Sikemin
në zonën malore të Efraimit dhe u ven-
dos aty; pastaj doli që andej dhe ndërtoi
Penuelin. 26 Jeroboami tha në zemër të vet:
"Tani mbretëria do t'i kthehet me sa duket
shtëpisë së Davidit. 27 Në rast se ky popull
shkon në Jeruzalem për t'ë ofruar flijime
në shtëpinë e Zotit, zemra e këtij populli
do të kthehet përsëri nga zotëria e tij, nga
Roboami, mbret i Judës; kështu do të më
vrasin dhe do të kthehen nga Roboami,
mbret i Judës". 28 Mbasi u këshillua, mbreti

bëri dy viça prej ari dhe i tha popullit:
"Është shumë për ju të shkoni deri në
Jeruzalem! O Izrael, ja ku janë perëndësitë e
tua që të kanë nxjerrë nga vendi i Egjiptit!".
29 Pastaj vendosi njerin prej tyre në Bethel
dhe tjetrin në Dan. 30 Ky ishte shkaku i
mëkatit, sepse populli shkonte deri në Dan
për të rënë përmbys përpara një viçi. 31 Ai
ndërtoi edhe tempuj mbi vendet e larta
dhe bëri priftërinj duke i marrë nga të
gjitha shtresat, por që nuk ishin bij të Levit.
32 Jeroboami caktoi një festë në muajin e
tetë, ditën e pesëmbëdhjetë të muajit, të
njëllojtë me festën që kremtohej në Judë
dhe ofroi flijime mbi altarin. Kështu veproi
në Bethel për të flijuar viçat që ai kishte
bërë; dhe në Bethel vendosi priftërinjtë e
vendeve të larta që kishte ngritur. 33 Ditën
e pesëmbëdhjetë të muajit të tetë, muaj i
zgjedhur nga ai vetë, Jeroboami u ngjit në
altarin që kishte ndërtuar në Bethel; caktoi
një festë për bijtë e Izraelit dhe u ngjit në
altar për të djegur temjan.

13

1 Dhe ja, një njeri i Perëndisë arriti nga
Juda në Bethel me urdhër të Zotit, ndërsa
Jeroboami qëndronte pranë altarit për të
djegur temjan. 2 Me urdhër të Zotit klithi
kundër altarit dhe tha: "Altar, altar, kështu
thotë Zoti: "Ja, në shtëpinë e Davidit do të
lindë një djalë, i quajtur Jozia, i cili ka për
të flijuar mbi ty priftërinjtë e vendeve të
larta dhe do të djegë mbi ty kocka njerë-
zore"". 3 Po atë ditë dha një shenjë të
mrekullueshme, duke thënë: "Kjo është
shenja për të cilën foli Zoti; ja, altari do
të çahet dhe hiri që është mbi të do të sh-
përndahet". 4 Kur mbreti Jeroboam dëgjoi
fjalët që njeriu i Perëndisë kishte shqiptuar
kundër altarit në Bethel, shtriu dorën nga
altari dhe tha: "Kapeni!". Por dora që
Jeroboami kishte shtrirë kundër tij u tha
dhe nuk mundi më ta tërheqë. 5 Përveç
kësaj, altari u ça dhe hiri i tij u shpërnda,
sipas shenjës që njeriu i Perëndisë kishte
dhënë me urdhër të Zotit. 6 Atëherë mbreti
iu drejtua njeriut të Zotit dhe i tha: Oh,
lutju shumë Zotit, Perëndisë tënd, dhe lutu
për mua, deri sa të më ripërtërihet dora".
Njeriu i Perëndisë iu lut shumë Zotit dhe
mbretit iu ripërtëri dora, ashtu siç ishte
më parë. 7 Atëherë mbreti i tha njeriut të
Perëndisë: "Eja në shtëpi bashkë me mua
që ta marrësh veten; do të të bëj edhe një
dhuratë". 8 Por njeriu i Perëndisë iu përgjigj
mbretit: "Edhe sikur të më jepje gjysmën
e shtëpisë sate, unë nuk do të vija me ty
dhe as do të haja bukë e as do të pija ujë në
këtë vend, 9 sepse kështu më ka urdhëruar
Zoti: "Ti nuk do të hash bukë as do të pish
ujë dhe nuk do të kthehesh nga rruga që ke
përshkuar kur shkove". 10 Kështu ai shkoi
nëpër një rrugë tjetër dhe nuk u kthye
nëpër rrugën që kishte përshkuar kur vajti
në Bethel. 11 Në Bethel banonte një profet
plak; bijtë e tij shkuan e treguan tërë atë
që njeriu i Perëndisë kishte bërë atë ditë në
Bethel dhe i treguan atit të tyre fjalët që ai
i kishte thënë mbretit. 12 I ati i pyeti ata:
"Nëpër çfarë rruge iku?". Ç'është e vërteta,
bijtë e tij e kishin parë nëpër çfarë rruge
kishte shkuar njeriu i Perëndisë i ardhur
nga Juda. 13 Atëherë ai u tha bijve të tij: "Më
shaloni gomarin". I shaluan gomarin dhe
ai hipi mbi të; 14 e ndoqi njeriun e Perëndisë
dhe e gjeti ulur nën një lis dhe i tha: "A
je ti njeriu i Perëndisë që ka ardhur nga
Juda?". Ai iu përgjigj: "Jam unë". 15 Atëherë
profeti plak i tha: "Eja në shtëpinë time për
të ngrënë diçka". 16 Por ai u përgjigj: "Nuk
mund të kthehem prapa as të vij me ty, nuk
mund të ha bukë dhe të pi ujë me ty në këtë
vend, 17 sepse Zoti më ka thënë: "Ti atje nuk
do të hash bukë as do të pish ujë, dhe nuk
do të kthehesh nëpër rrugën e përshkuar
kur shkove". 18 Tjetri i tha: "Edhe unë jam
profet si ti; dhe një engjëll më ka folur nga
ana e Zotit, duke thënë: "Merre me vete
në shtëpinë tënde që të hajë bukë dhe të
pijë ujë"". Por ai gënjente. 19 Kështu njeriu i
Perëndisë u kthye prapa bashkë me të dhe
hëngri bukë në shtëpinë e atij dhe piu ujë.
20 Ndërsa ishin ulur në tryezë, fjala e Zotit
iu drejtua profetit që e kishte kthyer prapa;
21 dhe ai i thirri njeriut të Perëndisë të
ardhur nga Juda, duke thënë: "Kështu flet
Zoti: "Me qenë se nuk iu binde urdhërit të
Zotit dhe nuk respektove porosinë e Zotit,
Perëndisë tënd, që të kishte dhënë, 22 por u
ktheve prapa dhe hëngre bukë e pive ujë
në vendin që Zoti të pati thënë: "Mos ha
bukë e mos pi ujë", kufoma jote nuk ka
për të hyrë në varret e prindërve të tu".
23 Kur mbaroi së ngrëni dhe së piri, profeti
që e kishte kthyer prapa i shaloi gomarin.

[24] Kështu ai u nis, por një luan i doli rrugës
dhe e vrau. Kufoma e tij u hodh në mes
të rrugës, ndërsa gomari i qëndronte afër
dhe vetë luani mbeti pranë kufomës. [25] Disa
njerëz kaluan andej dhe panë kufomën të
hedhur në rrugë dhe luanin që rrinte afër
kufomës; ata shkuan dhe e treguan këtë gjë
në qytetin ku banonte profeti plak. [26] Sa
e dëgjoi profeti që e kishte kthyer prapa,
ai tha: "Është njeriu i Perëndisë, që nuk
iu bind urdhërit të Zotit; për këtë arësye
Zoti e ka lënë në kthetrat e një luani,
që e ka shqyer dhe vrarë, sipas fjalës që
kishte thënë Zoti". [27] Pastaj iu drejtua bijve
të tij dhe u tha: "Më shaloni gomarin".
Ata ia shaluan. [28] Kështu ai u nis dhe e
gjeti kufomën të hedhur në mes të rrugës,
ndërsa gomari dhe luani rrinin afër ku-
fomës; luani nuk e kishte ngrënë kufomën
as kishte shqyer gomarin. [29] Profeti mori
kufomën e njeriut të Perëndisë, e ngarkoi
mbi gomarin dhe u kthye; kështu profeti
plak u kthye në qytet për ta vajtuar dhe
për ta varrosur. [30] E vendosi kufomën në
varrin e tij; dhe filluan ta qajnë, duke thënë:
"Oh, vëllai im!". [31] Mbas varrimit, profeti
plak u tha bijve të tij: "Kur të vdes unë, më
varrosni në varrin e njeriut të Perëndisë;
m'i vini kockat pranë kockave të tij. [32] Sepse
me siguri do të vërtetohet fjala e thënë
prej tij me urdhër të Zotit kundër altarit
të Bethelit dhe kundër tërë shenjtërorëve
të vendeve të larta në qytetet e Samarisë".
[33] Mbas kësaj ngjarjeje, Jeroboami nuk u
tërhoq nga rruga e tij e keqe, por bëri
priftërinj të tjerë për vendet e larta, duke
i marrë nga çdo shtresë personash; kushdo
që e dëshironte, shenjtërohej prej tij dhe
bëhej prift i vendeve të larta. [34] Ky qe
mëkati i shtëpisë së Jeroboamit, që shkak-
toi shkatërrimin e saj dhe shfarosjen e saj
nga faqja e dheut.

14

[1] Në atë kohë Abijahu, bir i Jeroboamit,
u sëmur. [2] Jeroboami i tha bashkëshortes
së vet: "Çohu, të lutem, ndërro petkat që
të mos dihet se je gruaja e Jeroboamit, dhe
shko në Shiloh. Atje është profeti Ahijah,
që ka parashikuar se unë do të bëhesha
mbret e këtij populli. [3] Merr me vete dhjetë
bukë, disa kuleç dhe një enë me mjaltë
dhe shko tek ai; ai do të të thotë se ç'ka
për të ndodhur me fëmijën". [4] Gruaja e
Jeroboamit veproi në këtë mënyrë: u ngrit,
shkoi në Shiloh dhe arriti në shtëpinë e
Ahijahut. Ahijahu nuk shikonte dot sepse
sytë i qenë errur nga pleqëria. [5] Zoti i kishte
thënë Abijahut: "Ja, gruaja e Jeroboamit
është duke ardhur për t'u këshilluar me
ty për të birin që është i sëmurë. Ti do
t'i thuash kështu e kështu. Kur do të
hyjë, ajo do të shtihet se është një grua
tjetër". [6] Sapo Ahijahu dëgjoi zhurmën e
hapave të saj kur po hynte nga porta, ai tha:
"Hyr, o bashkëshorte e Jeroboamit. Pse bën
sikur je një person tjetër? Unë duhet të
të jap lajme të këqija. [7] Shko dhe i thuaj
Jeroboamit: "Kështu flet Zoti, Perëndia i
Izraelit: Unë të kam ngritur nga gjiri i
popullit dhe të kam bërë princ të popullit
tim të Izraelit, [8] e rrëmbeva mbretërinë nga
duart e shtëpisë së Davidit dhe ta dhashë ty,
por ti nuk ke qenë si shërbëtori im Davidi
që ka respektuar urdhërimet e mia dhe më
ka ndjekur me gjithë zemër, duke bërë ato
që ishin të drejta në sytë e mia; [9] ti ke
vepruar më keq nga të gjithë ata që qenë
para teje, sepse ke arritur të sajosh perëndi
të tjera dhe shëmbëlltyra me derdhje për
të provokuar zemërimin tim, dhe më ke
hedhur prapa krahëve. [10] Prandaj, ja, unë
do të dërgoj fatkeqësinë mbi shtëpinë e
Jeroboamit dhe do të shfaros nga shtëpia e
tij çdo mashkull në Izrael, qoftë skllav apo
i lirë, dhe do ta fshij plotësisht shtëpinë e
Jeroboamit, ashtu si fshihen plehrat deri sa
të zhduken tërësisht. [11] Ata të shtëpisë së
Jeroboamit që do të vdesin në qytet do t'i
hanë qentë; dhe ata që do të vdesin nëpër
ara, do t'i hanë shpendët e qiellit; sepse
kështu ka folur Zoti. [12] Prandaj çohu dhe
shko në shtëpinë tënde; sa të hysh në qytet,
fëmija ka për të vdekur. [13] Tërë Izraeli do
ta vajtojë dhe do ta varrosë. Ai do të jetë
i vetmi nga shtëpia e Jeroboamit që do të
varroset, sepse është i vetmi nga shtëpia
e Jeroboamit tek i cili u gjet diçka e mirë
dhe që i pëlqen Zotit, Perëndisë të Izraelit.
[14] Zoti do të vendosë mbi Izraelin mbretin e
tij, që po atë ditë do të shfarosë shtëpinë
e Jeroboamit. Ç'po them kështu. Kjo po
ndodh që tani. [15] Zoti do të shfryjë mbi
Izraelin si mbi kallamishtet e ujit, do ta
shrrënjosë Izraelin nga kjo tokë e mirë që u
kishte dhënë etërve të tij dhe do t'i shkoqë

ata matanë Lumit, sepse kanë bërë Asherimët e tyre, duke shkaktuar zemërimin
e Zotit. [16] Ai do ta braktisë Izraelin për
shkak të mëkateve të Jeroboamit, sepse ai
ka kryer mëkate dhe ka bërë që të mëkatojë
edhe Izraeli"". [17] Pastaj gruaja e Jeroboamit
u ngrit dhe u nis, arriti në Tirtsah; me të ar-
ritur në pragun e shtëpisë, fëmija i vdiq. [18] E
varrosën dhe tërë Izraeli e qau, sipas fjalës
që Zoti kishte thënë me anë të profetit
Ahijah, shërbëtorit të tij. [19] Bëmat e tjera të
Jeroboamit, si luftoi dhe si mbretëroi, janë
shkruar në librin e Kronikave të mbretërve
të Izraelit. [20] Kohëvazhdimi i mbretërisë
së Jeroboamit qe njëzet e dy vjet; pastaj
atë e zuri gjumi bashkë me etërit e tij dhe
në vend të tij mbretëroi i biri, Nadabi.
[21] Roboami, bir i Salomonit, mbretëroi në
Judë. Ai ishte dyzet e një vjeç kur u bë
mbret dhe mbretëroi shtatëmbëdhjetë vjet
në Jeruzalem, në qytetin që Zoti kishte
zgjedhur nga tërë fiset e Izraelit [22] Ata të
Judës bënë atë që është e keqe në sytë e
Zotit; dhe me mëkatet që bënë shkaktuan
xhelozinë e Zotit më tepër nga ç'kishin
bërë etërit e tyre. [23] Edhe ata ndërtuan
vende të larta, shtylla dhe Asherime në
të gjitha kodrat e larta dhe poshtë çdo
druri të gjelbër. [24] Përveç kësaj, kishte në
vend njerëz që jepeshin mbas kurvërisë së
shenjtë. Ata merreshin me të gjitha gjërat
e neveritshme të kombeve që Zoti kishte
dëbuar përpara bijve të Izraelit. [25] Në vitin
e pestë të mbretit Roboam, mbreti i Egjiptit
Sishak doli kundër Jeruzalemit, [26] dhe mori
me vete thesaret e shtëpisë të Zotit dhe
thesaret e pallatit mbretëror; mori me vete
çdo gjë, duke përfshirë shqytat e arta që
Salomoni kishte bërë. [27] Në vend të tyre
mbreti Roboam dha urdhër të bëheshin
shqyta prej bronzi dhe ua dorëzoi koman-
dantëve të rojeve që ruanin hyrjen e pal-
latit mbretëror. [28] Sa herë që mbreti hynte
në shtëpinë e Zotit, rojet i çonin në sallën e
rojeve. [29] Pjesa tjetër e bëmave të Roboamit
dhe të gjitha ato që ai bëri a nuk janë
të shkruara vallë në Kronikat e mbretërve
të Judës? [30] U bë një luftë e pandërprerë
midis Roboamit dhe Jeroboamit. [31] Pastaj
Roboamin e zuri gjumi me etërit e tij dhe
u varros me ta në qytetin e Davidit. E ëma
quhej Naamaha, ishte Amonite. Në vend të
tij mbretëroi i biri, Abijami.

15

[1] Në vitin e tetëmbëdhjetë të mbretërisë
së Jeroboamit, birit të Nebatit, Abijami fil-
loi të mbretërojë mbi Judën. [2] Ai mbretëroi
tre vjet në Jeruzalem. E ëma quhej Maakah
dhe ishte bijë e Abishalomit. [3] Ai kreu
mëkatet që i ati kishte bërë para tij dhe
zemra e tij nuk iu shenjtërua plotësisht
Zotit, Perëndisë të tij, ashtu si zemra e Da-
vidit, atit të tij. [4] Megjithatë për dashurinë
që ushqente për Davidin, Zoti, Perëndia
i tij, i la një llambë në Jeruzalem, dhe
e ngriti të birin mbas tij dhe e bëri të
qendrueshëm Jeruzalemin, [5] sepse Davidi
kishte bërë atë që është e drejtë në sytë
e Zotit dhe nuk ishte larguar nga ajo që
Zoti i kishte urdhëruar të bënte gjatë gjithë
kohës së jetës së tij, me përjashtim të rastit
të Uriahut, Hiteut. [6] Midis Roboamit dhe
Jeroboamit pati luftë sa qe gjallë Roboami.
[7] Pjesa tjetër e bëmave të Abijamit dhe të
gjitha ato që ai bëri a nuk janë të shkruara
vallë në librin e Kronikave të mbretërve
të Judës? Pati luftë midis Abijamit dhe
Jeroboamit. [8] Pastaj Abijamin e zuri gjumi
bashkë me etërit e tij dhe e varrosën në
qytetin e Davidit. Në vend të tij mbretëroi i
biri, Asa. [9] Në vitin e njëzet të mbretërisë së
Jeroboamit, mbretit të Izraelit, Asa filloi të
mbretërojë në Judë. [10] Ai mbretëroi dyzet e
një vjet në Jeruzalem. E ëma quhej Maakah
dhe ishte bijë e Abishalomit. [11] Asa bëri atë
që është e drejtë në sytë e Zotit, ashtu si
i ati Davidi. [12] Eliminoi nga vendi ata që
merreshin me kurvëri të shenjtë dhe tërë
idhujtë e krijuar nga etërit e tij. [13] Hoqi nga
posti i mbretëreshës nënën e tij Maakah,
sepse ajo kishte bërë një idhull të neverit-
shëm të Asherahut; Asa e rrëzoi atë idhull
të neveritshëm dhe e dogji pranë përroit
Kidron. [14] Por vendet e larta nuk u elimin-
uan; megjithatë zemra e Asas mbeti plotë-
sisht e shenjtëruar Zotit gjatë gjithë jetës
së tij. [15] Ai solli në shtëpinë e Zotit gjërat e
shenjtëruara nga i ati dhe gjërat që ai vetë
i kishte shenjtëruar: argjendin, arin dhe
enët. [16] Pati luftë midis Asas dhe Baashas,
mbretit të Izraelit, gjatë gjithë jetës së tyre.
[17] Baasha, mbret i Izraelit, doli kundër Judës
dhe ndërtoi Ramahun, me qëllim që të
pengonte këdo që të shkonte ose të vinte
nga Asa, mbret i Judës. [18] Atëherë Asa mori
tërë argjendin dhe arin që kishte mbetur

në thesaret e shtëpisë të Zotit dhe the-
saret e pallatit mbretëror dhe ua dorëzoi
shërbëtorëve të tij; mbreti Asa i dërgoi
pastaj te Ben-Hadadi, bir i Tabrimonit, që
ishte bir i Hezionit, mbretit të Sirisë, që
banonte në Damask, për t'i thënë: 19 "Le
të ketë aleancë midis teje dhe meje ashtu
si ka pasur midis atit tim dhe atit tënd.
Ja, unë po të dërgoj një dhuratë ari dhe
argjendi; shko dhe prishe aleancën tënde
me Baasham, mbretin e Izraelit, me qëllim
që ai të tërhiqet nga unë". 20 Ben-Hadadi
dëgjoi këshillat e mbretit Asa dhe dër-
goi komandantët e ushtrisë së tij kundër
qytetit të Izraelit; pushtoi Ijoin, Danin,
Abel-Beth-Maakahun dhe tërë krahinën e
Kinerothit me gjithë vendin e Neftalit.
21 Sapo Baasha e mësoi këtë lajm, ndërpreu
ndërtimin e Ramahut dhe qëndroi në Tirt-
sah. 22 Atëherë mbreti Asa thirri tërë ata
të Judës, pa përjashtuar asnjë; ata morën
nga Ramahu gurët dhe lëndën që Baasha
kishte përdorur për të ndërtuar, dhe me
këto materiale mbreti Asa ndërtoi Geban e
Beniaminit dhe Mitspahun. 23 Pjesën tjetër
të bëmave të Asas, të gjitha trimëritë e
tij, të gjitha ato që bëri dhe qytetet që
ndërtoi a nuk janë vallë të shkruara në
librin e Kronikave të mbretërve të Judës?
Por në pleqëri ai vuante nga një dhimbje te
këmbët. 24 Pastaj e zuri gjumi me etërit e tij
dhe e varrosën bashkë me ta në qytetin e
Davidit, atit të tij. Në vendin e tij mbretëroi
i biri, Jozafati. 25 Nadabi, bir i Jeroboamit,
filloi të mbretërojë mbi Izrael vitin e dytë
të Asas, mbretit të Judës, dhe mbretëroi në
Izrael dy vjet. 26 Ai bëri atë që është e keqe
në sytë e Zotit dhe ndoqi rrugët e atit të
tij dhe mëkatin në të cilin e kishte futur
Izraelin. 27 Pastaj Baasha, bir i Ahijahut,
nga shtëpia e Isakarit, komplotoi kundër
tij dhe e vrau në Gibethon që u përkiste
Filistejve, ndërsa Nadabi dhe tërë Izraeli
kishin rrethuar Gibethonin. 28 Baasha e
vrau në vitin e tretë të Asas, mbretit të
Judës, dhe mbretëroi në vend të tij. 29 Me
t'u bërë mbret, ai shfarosi tërë shtëpinë
e Jeroboamit; nga Jeroboami s'la të gjallë
asnjë, për e shfarosi krejt shtëpinë e tij,
sipas fjalës që kishte thënë Zoit me anë të
shërbëtorit të tij Ahijah, Shilonitit, 30 për
shkak të mëkateve të Jeroboamit, të kryera
nga ai dhe që Izraeli i kreu me nxitjen
e tij, duke shkaktuar zemërimin e Zotit,
Perëndisë të Izraelit. 31 Pjesa tjetër e bë-
mave të Nadabit dhe të gjitha atë që ai bëri
a nuk janë vallë të shkruara në librin e
Kronikave të mbretërve të Izraelit? 32 Pati
luftë midis Asas dhe Baashas, mbretit të
Izraelit, gjatë gjithë kohës së jetës së tyre.
33 Vitin e tretë të sundimit të Asas, mbretit
të Judës, Baasha, bir i Ahijahut, filloi të
mbretërojë mbi tërë Izraelin në Tirtsah;
dhe mbretëroi njëzet e katër vjet. 34 Ai bëri
atë që është e keqe në sytë e Zotit dhe
vazhdoi rrugët e Jeroboamit dhe mëkatin
që ky e kishte shtyrë Izraelin të kryente.

16

1 Pastaj fjala e Zotit iu drejtua Jehuhit,
birit të Hananit, kundër Baashas, duke
thënë: 2 "Të kam ngritur nga pluhuri dhe
të kam bërë princ të popullit tim Izraelit,
por ti ke ndjekur rrugën e Jeroboamit
dhe ke bërë të mëkatojë popullin tim të
Izraelit, duke provokuar zemërimin tim
me mëkatet e tij; 3 prandaj do të zhduk
Baashan dhe shtëpinë e tij dhe do ta bëj
me shtëpinë tënde atë që kam bërë me
shtëpinë e Jeroboamit, birit të Nebatit. 4 Ata
të Baashas që do të vdesin në qytet do t'i
hanë qentë, dhe ata që do të vdesin në
ara do t'i hanë shpendët e qiellit". 5 Pjesa
tjetër e bëmave dhe të trimërive a nuk janë
vallë të shkruara në librin e Kronikave të
mbretërve të Izraelit? 6 Pastaj Baashan e
zuri gjumi me etërit e tij dhe e varrosën
në Tirtsah. Në vend të tij mbretëroi i biri,
Elahu. 7 Përveç kësaj fjala e Zotit iu drejtua
me anë të profetit Jehu, birit të Hananit,
kundër Baashas dhe kundër shtëpisë së tij
për gjithë të këqijat që Baasha kishte bërë
në sytë e Zotit, duke shkaktuar zemërimin
e tij me veprat e kryera nga dora e tij, duke
u bërë si shtëpia e Jeroboamit, edhe sepse
e kishte vrarë atë. 8 Në vitin e njëzet e
gjashtë të Asas, mbretit të Judës, Elahu, bir
i Baashas, filloi të mbretëroj mbi Izraelin në
Tirtsah dhe qëndroi në fron dy vjet. 9 Zimri,
shërbëtori i tij, komandant i gjysmës së
qerreve të tij, komplotoi kundër tij. Ndërsa
ai ndodhej në Tirtsah, duke pirë dhe duke
u dehur në shtëpinë e Artsas, prefektit të
pallatit të Tirtsahut, 10 Zimri hyri, e goditi
dhe e vrau në vitin e njëzet e shtatë të
Asas, mbretit të Judës, dhe mbretëroi në
vend të tij. 11 Kur filloi të mbretërojë,
sapo u ul në fron, shkatërroi tërë shtëpinë

e Baashas; nuk la të gjallë as edhe një
mashkull midis kushërinjve të afërt të tij
dhe miqve. 12 Kështu Zimri shfarosi tërë
shtëpinë e Baashas, sipas fjalës së Zotit të
drejtuar kundër Baashas me anë të profetit
Jehu, 13 për shkak të mëkateve të Baashas
dhe të mëkateve të birit të tij Elah, që ata
vetë kishin kryer dhe që kishin bërë t'i
kryente Izraeli, duke nxitur zemërmin e
Zotit, Perëndisë të Izraelit, me idhujt e tyre.
14 Pjesa tjetër e bëmave të Elahut dhe tërë
atë që ai bëri a nuk janë vallë të shkru-
ara në librin e Kronikave të mbretërve të
Izraelit? 15 Në vitin e njëzet e shtatë të Asas,
mbretit të Judës, Zimri mbretëroi shtatë
ditë në Tirtsah. Populli kishte fushuar
kundër Gibethonit, që u përkiste Filistejve.
16 Kështu populli që kishte ngritur kampin
dëgjoi të thuhet: "Zimri ka komplotuar,
madje ka vrarë mbretin!". Po atë ditë në
kamp tërë Izraeli bëri mbret të Izraelit,
Omrin, komandantin e ushtrisë. 17 Pastaj
Omri u nis nga Gibethoni dhe rrethoi Tirt-
sahun. 18 Kur Zimri pa që qyteti ishte
pushtuar, u tërhoq në kullën e pallatit
mbretëror, i vuri zjarrin pallatit mbretëror
që ndodhej mbi të dhe kështu vdiq, 19 për
shkak të mëkateve që kishte kryer, duke
bërë aë që është e keqe në sytë e Zotit,
duke ndjekur rrugën e Jeroboamit dhe
duke kryer mëkatin që ky kishte bërë duke
e nxitur Izraelin të mëkatojë. 20 Pjesa tjetër
e bëmave të Zimrit dhe komploti që ai
thuri a nuk janë vallë të shkruara në lib-
rin e Kronikave të mbretërve të Izraelit?
21 Atëherë populli i Izraelit u nda në dy
pjesë: gjysma e popullit shkonte pas Tibnit,
birit të Ginathit, për ta bërë mbret; gjysma
tjetër shkonte pas Omrit. 22 Por populli që
shkonte pas Omrit pati epërsi mbi popullin
që ndiqte Tibnin, birin e Ginathit. Tibni
vdiq dhe mbretëroi Omri. 23 Në vitin e
tridhjetë e njëtë të Asas, mbretit të Judës,
Omri filloi të mbretërojë mbi Izraelin dhe
mbretëroi dymbëdhjetë vjet. Gjashtë vjet
mbretëroi në Tirtsah, 24 pastaj bleu nga
Shemeri malin e Samarisë për dy talentë
argjendi; ndërtoi në mal një qyetet të cilin e
quajti Samaria, nga emri i Shemerit, zotëria
i malit. 25 Omri bëri atë që është e keqe
për sytë e Zotit dhe u suall më keq se të
gjithë paraardhësit e tij; 26 ndoqi tërësisht
rrugën e Jeroboamit, birit të Nebatit, dhe
mëkatet që ky kishte detyruar Izraelin t'i
kryejë, duke shkaktuar zemërimin e Zotit,
Perëndisë të Izraelit, me idhujt e tij. 27 Pjesa
tjetër e bëmave të kryera nga Omri dhe
trimëritë e tij a nuk janë vallë të shkru-
ara në librin e Kronikave të mbretërve
të Izraelit? 28 Pastaj Omrin e zuri gjumi
me etërit e tij dhe e varrosën në Samari.
Në vend të tij mbretëroi i biri, Ashabi.
29 Ashabi, bir i Omrit, filloi të mbretërojë
mbi Izraelin në vitin e tridhjetë e tetë të
Asas, mbretit të Judës; dhe Ashabi, bir i
Omrit, mbretëroi në Samari mbi Izraelin
njëzet e dy vjet. 30 Ashabi, bir i Omrit
bëri ato gjëra që shihen me sy të keq nga
Zoti më tepër se ata që e kishin paraprirë.
31 Përveç kësaj, sikur të ishte për të një gjë
e vogël ndjekja e mëkateve të Jeroboamit;
birit të Nebatit mori për grua Jezebelën,
bijën e Ethbaalit, mbretit të Sidonitëve,
dhe shkoi t'i shërbejë Baalit dhe të bjerë
përmbys para tij. 32 I ngriti pastaj një al-
tar Baalit, në tempullin e Baalit, që kishte
ndërtuar në Samari. 33 Ashabi bëri edhe
një Asherah; Ashabi provokoi zemërimin
e Zotit, Perëndisë të Izraelit, më tepër se
gjithë etërit e Izraelit që e kishin paraprirë.
34 Gjatë ditëve të sundimit të tij, Hieli nga
Betheli rindërtoi Jerikon; hodhi themelet e
tij mbi Abiramin, të parëlindurin e tij, dhe
ngriti portat mbi Segubin, më të riun nga
bijtë e tij, sipas fjalës që Zoti kishte thënë
me anë të Jozueut, birit të Nunit.

17

1 Elia, Tishbiti, një nga banorët e Galaadit
i tha Ashabit: "Ashtu siç është e vërtetë
që rron Zoti, Perëndia i Izraelit, në prani
të të cilit unë ndodhem, nuk do të ketë as
vesë as shi gjatë këtyre viteve, veçse me
fjalën time". 2 Pastaj fjala e Zotit iu drejtua
atij, duke thënë: 3 "Largohu që këtej, ktheu
nga lindja dhe fshihu pranë përroit Kerith,
që ndodhet në lindje të Jordanit. 4 Do të
pish ujë në përrua dhe unë i kam urdhëruar
korbat që të të japin të hash atje". 5 Kështu
ai u nis dhe veproi sipas fjalës të Zotit;
shkoi dhe u vendos pranë përroit Kerith,
që ndodhet në lindje të Jordanit. 6 Korbat
i sillnin bukë e mish në mëngjes dhe bukë e
mish në mbrëmje, dhe pinte ujë në përrua.
7 Mbas një farë kohe përroi shteroi, sepse
nuk binte shi mbi vendin. 8 Atëherë Zoti i

foli, duke thënë: 9 "Çohu dhe shko të ven-
dosësh në Sarepta të Sidonëve, sepse atje
kam urdhëruar një grua të ve të të sigurojë
ushqimin". 10 Ai u ngrit, pra, dhe shkoi në
Sarepta; sapo arriti në portën e qytetit, ai
pa një të ve që mblidhte dru. Ai e thirri dhe
i tha: "Shko dhe më merr pak ujë në një enë
që të mund të pi". 11 Ndërsa ajo po shkonte
për të marrë ujin, ai e thirri dhe i tha: "Më
sill edhe një copë bukë". 12 Ajo u përgjigj:
"Ashtu siç është e vërtetë që rron Zoti,
Perëndia yt, bukë nuk kam, por kam vetëm
një dorë miell në një enë dhe pak vaj në një
qyp; dhe tani po mbledh dy copa dru për t'i
përgatitur për vete dhe për djalin tim; do t'i
hamë dhe pastaj kemi për të vdekur". 13 Elia
i tha: "Mos ki frikë; shko dhe bëj si the; por
më parë bëj një kulaç të vogël për mua dhe
sillma; pastaj ta bësh për vete dhe për djalin
tënd. 14 Sepse kështu thotë Zoti, Perëndia i
Izraelit: "Ena e miellit nuk do të mbarojë
dhe qypi i vajit nuk do të pakësohet deri
ditën, që Zoti të dërgojë shiun mbi tokë"".
15 Kështu ajo shkoi dhe veproi sipas fjalës
së Elias; dhe kështu hëngrën ajo, Elia dhe
gjithë familja e saj për një kohë të gjatë.
16 Ena e miellit nuk mbaroi dhe qypi i vajit
nuk u pakësua, sipas fjalës që Zoti kishte
shqiptuar me anë të Elias. 17 Mbas këtyre
ngjarjeve, biri i gruas, që ishte e zonja e
shtëpisë, u sëmur; sëmundja e tij qe aq
e rëndë, sa nuk i mbeti më frymë jete.
18 Atëherë ajo i tha Elias: "Çfarë lidhje kam
me ty, o njeri i Perëndisë? Ndofta ke ardhur
tek unë për të më kujtuar mëkatin që kam
bërë dhe për të vrarë djalin tim?". 19 Ai iu
përgjigj: "Më jep djalin tënd". Kështu ia
mori nga gjiri i saj, e çoi në dhomën lart dhe
e shtriu në shtratin e tij. 20 Pastaj i kërkoi
ndihmë Zotit dhe tha: "O Zot, Perëndia
im, mos ke goditur me fatkeqësi edhe këtë
grua të ve, që më strehon, duke bërë t'i
vdesë i biri?". 21 U shtri pastaj tri herë mbi
fëmijën dhe kërkoi ndihmën e Zotit, duke
thënë: "O Zot, Perëndia im, të lutem bëj
që t'i kthehet shpirti kësaj fëmije". 22 Zoti
e plotësoi dëshirën e shprehur në zërin e
Elias; shpirti i fëmijës u kthye tek ai dhe
ai mori jetë përsëri. 23 Atëherë Elia mori
fëmijën, e zbriti nga dhoma e sipërme e
shtëpisë dhe ia dha nënës së tij, duke i
thënë: "Shiko, fëmija jote është gjallë!".
24 Atëherë gruaja i tha Elias: "Tani pranoj që
ti je një njeri i Perëndisë dhe që fjala e Zotit
në gojën tënde është e vërtetë".

18

1 Shumë kohë më vonë, gjatë vitit të
tretë, fjala e Zotit iu drejtua Elias, duke i
thënë: "Shko dhe paraqitu te Ashabi dhe
unë do të dërgoj shiun mbi vendin". 2 Elia
shkoi të paraqitet te Ashabi. Atëherë në
Samari kishte pllakosur një zi e madhe e
bukës. 3 Ashabi dërgoi të thërrasë Abdian,
që ishte mexhordomi i tij. (Abdia kishte
frikë të madhe nga Zoti; 4 kështu, kur Jeze-
beli shfaroste profetët e Zotit, Abdia mori
njëqind profetë dhe fshehu pesëdhjetë prej
tyre në një shpellë, duke i furnizuar me
bukë dhe ujë). 5 Ashabi i tha Abdias:
"Shko nëpër vendin në drejtim të të gjitha
burimeve dhe rrjedhave ujore; ndofta do të
gjejmë bar të mjaftueshëm për të mbajtur
gjallë kuajt dhe mushkat dhe nuk do të
detyrohemi të vrasim asnjë nga kafshët
tona". 6 Kështu e ndanë vendin që do të për-
shkohej; Ashabi shkoi vetëm nga një anë
dhe Abdia vetëm nga ana tjetër. 7 Ndërsa
Abdia po udhëtonte, ja ku doli përpara Elia;
Abdiu e njohu dhe u shtri me fytyrë për
tokë përpara tij, duke thënë: "Ti je zotëria
im Elia?". 8 Ai u përgjigj: "Jam unë; shko e i
thuaj zotërisë sate: Elia është këtu". 9 Por
Abdia u përgjigj: Çfarë mëkati kam kryer
që ti dorëzon shërbëtorin tënd në duart e
Ashabit që ai të shkaktojë vdekjen time?
10 Ashtu siç është e vërtetë që Zoti, Perëndia
yt, rron, nuk ka komb dhe mbretëri në
të cilin zoti im nuk ka dërguar njerëz të
të kërkojnë; dhe kur thonin: "Nuk është
këtu", ai i vinte të betoheshin mbretërinë
dhe kombin që nuk kishin mundur të të
gjenin. 11 Dhe tani ti thua: "Shko t'i thuash
zotërisë sate: Elia është këtu!". 12 Por do
të ndodh që sapo të largohem prej teje,
Fryma e Zotit do të të çojë në një vend të
panjohur nga unë; kështu unë do të shkoj
t'ia njoftoj Ashabit, dhe ky, duke mos të
gjetur, do të më vrasë. Dhe shërbëtori
yt i druhet Zotit që i ri! 13 A nuk i kanë
njoftuar zotërisë sime atë që unë kam bërë
kur Jezebeli vriste profetët e Zotit? Si
fsheha njëqind nga këta profetë të Zotit,
pesëdhjetë në një shpellë dhe pesëdhjetë
në një tjetër, duke i furnizuar me bukë

dhe me ujë? 14 Dhe tani ti thua: "Shko
t'i thuash zotërisë sate: Elia është këtu!".
Por ai do të më vrasë". 15 Atëherë Elia u
përgjigj: "Ashtu siç është e vërtetë që rron
Zoti i ushtrive në prani të të cilit ndodhem,
sot do të paraqitem te Ashabi". 16 Abdia,
pra, shkoi të kërkojë Ashabin dhe i njoftoi
çështjen, dhe Ashabi i doli përpara Elias.
17 Me ta parë Elian i tha: "Ti je pikërisht
ai që e bën rrëmujë Izraelin?". 18 Elia u
përgjigj: "Nuk jam unë që e bëj rrëmujë
Izraelin, por ti dhe shtëpia e atit tënd, sepse
keni braktisur urdhërimet e Zotit dhe ti ke
shkuar pas Baalëve. 19 Prandaj dërgo tani të
thërrasin tërë Izraelin pranë meje në malin
Karmel, bashkë me katërqind e pesëdhjetë
profetët e Baalit dhe katërqind profetët e
Asherahut që hanë në tryezën e Jezebelit".
20 Kështu Ashabi dërgoi e thirri tërë bijtë
e Izraelit dhe i mblodhi profetët në malin
Karmel. 21 Atëherë Elia iu afrua tërë popullit
dhe tha: "Deri kur do të lëkundeni midis
dy mendimeve? Në qoftë se Zoti është
Perëndia, shkoni pas tij; por në qoftë se
përkundrazi është Baali, atëherë ndiqni
atë". Populli nuk tha asnjë fjalë. 22 Atëherë
Elia i tha popullit: "Kam mbetur vetëm
unë nga profetët e Zotit, ndërsa profetët e
Baalit janë katërqind e pesëdhjetë. 23 Le të
na jepen dy dema të rinj; ata të zgjedhin
një dem për veten e tyre, le ta copëtojnë
dhe ta vënë mbi drutë pa i ndezur ato;
unë do të përgatis demin tjetër dhe do ta
vendos mbi drutë pa i ndezur ato. 24 Ju do
t'i bëni thirrje perëndisë suaj dhe unë do të
thërres Zotin; perëndia që do të përgjigjet
me anë të zjarrit është Perëndia". Tërë
populli u përgjigj dhe tha: "E the bukur!".
25 Atëherë Elia u tha profetëve të Baalit:
"Zgjidhni një dem të ri dhe përgatiteni të
parët sepse jeni më shumë; pastaj kërkoni
ndihmën e perëndisë suaj, pa e ndezur
zjarrin". 26 Kështu ata morën demin që u
dhanë dhe e përgatitën; pastaj përmendën
emrin e Baalit nga mëngjesi deri në drekë,
duke thënë: "O Baal, na u përgjigj!". Por
nuk u dëgjua asnjë zë dhe asnjeri nuk u
përgjigj; ndërkaq ata kërcenin rreth altarit
që kishin ndërtuar. 27 Në mesditë Elia fil-
loi të tallet me ta dhe tha: "Ulërini më
fort sepse ai është zoti; ndofta është duke
menduar thellë, ose është i zënë me punë
ose udhëton, ose ka rënë në gjumë e duhet
zgjuar". 28 Dhe kështu ata filluan të ulërijnë
më fort dhe të priten me shpata dhe shtiza
sipas zakoneve që kishin, deri sa të kullonin
gjak. 29 Me të kaluar mesdita, ata bënë
profeci deri në kohën që ofrohej blatimi;
por nuk u dëgjua asnjë zë, asnjeri nuk u
përgjigj dhe askush nuk ua vuri veshin.
30 Atëherë Elia i tha tërë popullit: "Afrohuni
pranë meje!". Kështu tërë populli iu afrau
dhe ai ndreqi altarin e Zotit që e kishin pri-
shur. 31 Pastaj Elia mori dymbëdhjetë gurë,
sipas numrit të fiseve të bijve të Jakobit,
të cilit Zoti i kishte thënë: "Emri yt do të
jetë Izrael". 32 Me gurët ndërtoi një altar
në emër të Zotit dhe hapi një gropë rreth
tij me një kapacitet prej dy masash gruri.
33 Pastaj rregulloi drutë, copëtoi demin dhe
e vuri mbi drutë. Dhe tha: "Mbushni katër
enë me ujë dhe i derdhni mbi olokaustin
dhe mbi drutë". 34 Përsëri tha: "Bëjeni një
herë të dytë". Dhe ata e bënë një herë të
dytë. Ai tha akoma: "Bëjeni për të tretën
herë". Dhe ata e bënë për të tretën herë.
35 Uji rridhte rreth altarit dhe ai mbushi
me ujë edhe gropën. 36 Në orën që ofrohej
blatimi, profeti Elia u afrua dhe tha: "O Zot,
Perëndia i Abrahamit, i Isakut dhe i Izraelit,
vepro në mënyrë të tillë që të dihet që ti
je Perëndi në Izrael, që unë jam shërbëtori
yt që i bëra tërë këto gjëra me urdhrin
tënd. 37 Përgjigjmu, o Zot, përgjigjmu, që ky
popull të pranojë që ti, o Zot, je Perëndia,
dhe ke bërë të kthehen te ti zemrat e tyre".
38 Atëherë ra zjarri i Tzotit dhe konsumoi
olokaustin, drutë, gurët dhe pluhurin, si
dhe thau ujin që ishte në gropë. 39 Para kësaj
pamjeje tërë populli u shtri me fytyrën për
tokë dhe tha: "Zoti është Perëndia!. 40 Pastaj
Elia u tha atyre: "Zini Profetët e Baalit; mos
lini t'ju ikë as edhe një!". Kështu ata i kapën
dhe Elia i zbriti në përruan Kishon, ku i
theri. 41 Pastaj Elia i tha Ashabit: "Ngjitu,
ha dhe pi, sepse dëgjohet që tani zhurma
e një shiu të madh". 42 Kështu Ashabi u
ngjit për të ngrënë dhe për të pirë; por Elia
u ngjit në majë të Karmelt, u përkul deri
në tokë dhe vuri fytyrën midis gjunjëve,
43 dhe i tha shërbëtorit të tij: "Tani ngjitu
dhe shiko nga ana e detit!". Ai u ngjit,
shikoi dhe tha: Nuk ka asgjë". Elia i tha:
"Kthehu të shikosh, shtatë herë". 44 Herën e
shtatë shërbëtori tha: "Është një re e vogël,
e madhe si pëllëmba e një dore që ngjitet
nga deti". Atëherë Elia tha: "Shko dhe i

thuaj Ashabit: "Lidhi kuajt në qerre dhe
zbrit para se të të zërë shiu"". 45 Brenda një
kohe të shkurtër qielli u errësua për shkak
të reve e të erës, dhe ra një shi i madh.
Kështu Ashabi hipi mbi qerre dhe shkoi në
Jezreel. 46 Dora e Zotit ishte mbi Elian, që
shtrëngoi ijet dhe vrapoi para Ashabit deri
në hyrje të Jezreelit.

19

1 Ashabi i njoftoi Jezebelit tërë ato gjëra
që Elia kishte bërë dhe si kisht vrarë me
shpatë tërë profetët. 2 Atëherë Jezebeli
i dërgoi një lajmëtar Elias për t'i thënë:
"Perëndit ë të më bëjnë kështu dhe më keq,
në rast se nesër në këtë orë nuk do të të
kem bërë ty si një nga ata". 3 Kur dëgjoi këto
fjalë, Elia u ngrit dhe iku për të shpëtuar.
Arriti në Beer-Sheba, që i përket Judës, dhe
la aty shërbëtorin e tij. 4 Përkundrazi u fut
në shkretëtirë një ditë rrugë, shkoi të ulet
poshtë një gjinestre dhe kërkoi të vdesë,
duke thënë: "Tani mjaft, o Zot! Merr jetën
time, se unë nuk jam më i mirë se etërit
e mi". 5 Pastaj u shtri dhe e zuri gjumi
poshtë gjinestrës, por ja që një engjëll e
preku dhe i tha: "Çohu dhe ha". 6 Ai shikoi
dhe pa pranë kokës së tij një kulaç të pjekur
mbi gurë të nxehtë dhe një enë me ujë.
Ai hëngri dhe piu, pastaj përsëri u shtri.
7 Engjëlli i Zotit u kthye për herë të dytë,
e preku dhe i tha: "Çohu dhe ha, sepse
rruga është tepër e gjatë për ty". 8 Ai u
ngrit, hëngri dhe piu; pastaj me forcën që
i dha ai ushqim eci dyzet ditë dhe dyzet
netë deri sa arriti në malin e Perëndisë,
në Horeb. 9 Atje hyri në një shpellë dhe
aty kaloi natën. Dhe ja, fjala e Zotit iu
drejtua dhe i tha: "Ç'bën këtu Elia?". 10 Ai
u përgjigj: "Më nxiti një zili e madhe për
Zotin, Perëndinë e ushtrive, sepse bijtë e
Izraelit e kanë braktisur besëlidhjen tënde,
kanë prishur altarët e tu dhe kanë vrarë
me shpatë profetët e tu. Kam mbetur
vetëm unë dhe ata kërkojnë të më vrasin".
11 Perëndia i tha: "Dil dhe ndalu mbi malin
përpara Zotit". Dhe ja, po kalonte Zoti.
Një erë e fortë dhe e furishme çante malet
dhe thyente shkëmbinjtë përpara Zotit,
por Zoti nuk ishte në erë. Mbas erës ra
një tërmet, por Zoti nuk ishte në tërmet.
12 Mbas tërmetit ra një zjarr, por Zoti nuk
ishte në zjarr. Mbas zjarrit u dëgjua një
zë, si një shushuritje e ëmbël. 13 Sa e dëgjoi
këtë, Elia e mbuloi fytyrën me mantelin,
doli dhe u ndal në hyrje të shpellës; dhe
ja, një zë i tha: Ç'bën aty Elia?". 14 Ai u
përgjigj: "U nxita nga një zili e madhe për
Zotin, për Perëndinë e ushtrive, sepse bijtë
e Izraelit kanë braktisur besëlidhjen tënde,
kanë prishur altarët dhe kanë vrarë me
shpatë profetët e tu. Kam mbetur vetëm
unë dhe ata përpiqen të më vrasin". 15 Zoti i
tha: "Shko, merr përsëri rrugën e kthimit
deri në shkretëtirën e Damaskut; kur të
arrish aty, do ta vajosësh Hazaelin mbret
të Sirisë. 16 Do të vajosësh gjithashtu Jehun,
birin e Nimshit, mbret të Izraelit; do të
vajosësh pastaj Eliseun, birin e Shafatit nga
Abel-Melohahu, si profet në vendin tënd.
17 Kështu që ai që do të shpëtojë nga shpata e
Hazaelit, do të vritet nga Jehu; dhe ai që do
të shpëtojë nga shpata e Jehut, do të vritet
nga Eliseu. 18 Por kam lënë në Izrael një
tepricë prej shtatë mijë njerëzish; të gjithë
nuk janë gjunjëzuar përpara Baalit dhe nuk
e kanë puthur me buzët e tyre". 19 Elia u nis
që andej dhe gjeti Eliseun, birin e Shafatit,
ndërsa lëronte me dymbëdhjetë pendë qe
para tij, dhe ai vetë gjendej me pendën e
dymbëdhjetë. Elia i kaloi afër dhe i hodhi
sipër mantelin e tij. 20 Atëherë Eliseu la
qetë dhe vrapoi pas Elias, duke thënë: "Të
lutem, më lër të shkoj të puth atin tim dhe
nënen time, pastaj do të të ndjek". Elia iu
përgjigj: "Shko dhe kthehu, sepse ç'të kam
bërë?". 21 Me t'u larguar nga ai, Eliseu mori
një pendë qe dhe i ofroi si flijim; me veglat e
qeve poqi mishin dhe ua dhe njerëzve, që e
hëngrën. Pastaj u ngrit, shkoi pas Elias dhe
u vu në shërbim të tij.

20

1 Ben-Hadadi, mbret i Sirisë, mblodhi tërë
ushtrinë e tij; me të ishin tridhjetë e dy
mbretër me kuaj dhe qerre; pastaj u nis,
rrethoi Samarinë dhe e sulmoi. 2 Pastaj i
dërgoi lajmëtarë në qytet Ashabit, mbretit
të Izraelit, për t'i thënë: 3 "Kështu thotë
Ben-Hadadi: "Argjendi dhe ari yt janë
të mitë, po kështu bashkëshortet e tua
dhe bijtë e tu më të mirë janë të mitë"".
4 Mbreti i Izraelit u përgjigj: "Është ashtu
si thua ti, o mbret, o imzot; unë dhe tërë
ato që kam jemi të tutë". 5 Lajmëtarët
e kthyen përsëri dhe thanë: "Kështu flet
Ben-Hadadi: "Unë të çova fjalë se duhet të

më japësh argjendin dhe arin tënd, gratë e
tua dhe bijtë e tu; 6 por nesër, në këtë orë,
do të dërgoj te ti shërbëtorët e mi, të cilët
do të bastisin shtëpinë tënde dhe shtëpinë
e shërbëtorëve të tu; ata do të marrin
të gjitha gjërat që janë me të shtrenjta
për ty"". 7 Atëherë mbreti i Izraelit thirri
tërë pleqtë e vendit dhe u tha: "Shikoni,
ju lutem, se si ky njeri kërkon shkatër-
rimin tonë, sepse më ka dërguar të kërkojë
gratë e mia dhe bijtë e mi, argjendin dhe
arin tim, dhe unë nuk i kam refuzuar as-
gjë". 8 Tërë pleqtë dhe tërë populli thanë:
"Mos e dëgjo dhe mos prano". 9 Ashabi iu
përgjigj pastaj lajmëtarëve të Ben-Hadadit:
"I thoni mbretit, zotit time: "Të gjitha
gjërat që i kërkove shërbëtorit tënd herën
e parë do t'i bëj, por këtë nuk mund ta
bëj"". Kështu lajmëtarët shkuan t'i njofto-
jnë përgjigjen Ben-Hadadit. 10 Atëherë Ben-
Hadadi i çoi fjalë Ashabit: "Perënditë të më
bëjnë kështu dhe më keq në rast se pluhuri
i Samarisë do të mjaftojë që të mbushin
grushtat tërë njerëzit që më pasojnë!".
11 Mbreti i Izraelit u përgjigj: "I thoni: "Ai që
ka armaturën në trup të mos lavdërohet si
ai që e heq"". 12 Kur Ben-Hadadi mori këtë
përgjigje, ai ndodhej bashkë me mbretërit
duke pirë në çadrat, dhe u tha shërbëtorëve
të tij: "Bëhuni gati për mësymje!". Kështu
ata u përgatitën për të sulmuar qytetin.
13 Por ja që një profet iu afrua Ashabit,
mbretit të Izraelit, dhe i tha: "Kështu thotë
Zoti: "E shikon këtë turmë të madhe? Ja, që
sot unë do ta lë në dorën tënde dhe kështu
do të mësosh që unë jam Zoti"". 14 Ashabi
i tha: "Me anë të kujt?". Ai u përgjigj:
"Kështu thotë Zoti: "Me anë të të rinjve në
shërbim të krerëve të krahinave"". Ashabi
tha: Kush do ta fillojë betejën?". Profeti
u përgjigj: "Ti". 15 Atëherë Ashabi kaloi
në revistë të rinjtë që ishin në shërbim të
krerëve të krahinave; ata ishin dyqind e
tridhjetë e dy veta. Pastaj kaloi në revistë
tërë popullin, tërë bijtë e Izraelit; ishin
shtatë mijë veta. 16 Në mesditë bënë një
dalje, ndërsa Ben-Hadadi ishte duke pirë
dhe duke u dehur bashkë me tridhjetë e
dy mbretërit që i kishin ardhur në ndihmë.
17 Të rinjtë në shërbim të krerëve të krahi-
nave dolën të parët. Ben-Hadadi dërgoi
njerëz për të parë dhe ata i njoftuan: "Nga
Samaria kanë dalë disa njerëz". 18 Mbreti
tha: "Në rast se kanë dalë me qëllime paqë-
sore, i zini të gjallë; në qoftë se kanë dalë
për të luftuar, i zini gjithashtu të gjallë".
19 Kështu të rinjtë në shërbim të krerëve
të krahinave dolën nga qyteti bashkë me
ushtrinë që i pasonte, 20 dhe secili prej
tyre vrau nga një njeri. Kështu Sirët ua
mbathën këmbëve dhe Izraelitët i ndoqën;
dhe Ben-Hadadi, mbret i Sirisë, iku me kalë
bashkë me disa kalorës. 21 Edhe mbreti i
Izraelit mori pjesë në luftimet, shkatërroi
kuaj dhe qerre dhe u shkaktoi Sirëve një
disfatë të madhe. 22 Atëherë profeti iu
afrua mbretit të Izraelit dhe i tha: "Shko,
përforcohu dhe mendo mirë atë që duhet
të bësh, sepse mbas një viti mbreti i Sirisë
do të të sulmojë". 23 Shërbëtorët e mbretit
të Sirisë i thanë: "Perëndia i tyre është
Perëndia i maleve; prandaj ata qenë më të
fortë se ne; por në rast se ndeshemi në
fushë, ne do të jemi me siguri më të fortë.
24 Prandaj vepro kështu: tërë mbretërve
hiqua komandën që kanë dhe në vend të
tyre cakto kapedanë. 25 Mblidh një ushtri
baras me atë që ke humbur, me po aq kuaj
dhe qerre; pastaj do të ndeshemi në fushë
dhe me siguri do të jemi më të fortë se
ata". Ai pranoi këshillën e tyre dhe veproi
ashtu siç i thanë. 26 Pas një viti Ben-Hadadi
kaloi në revistë Sirët dhe doli në drejtim
të Afekut për të luftuar Izraelin. 27 Edhe
bijtë e Izraelit u thirrën për t'u mbled-
hur dhe u furnizuan me ushqime; pastaj u
nisën kundër Sirëve dhe ngritën kampin e
tyre përballë tyre; dukeshin si dy kope të
vogla dhish, ndërsa Sirët e kishin mbushur
vendin. 28 Atëherë një njeri i Perëndisë iu
afrua mbretit të Izraelit dhe i tha: "Kështu
thotë Zoti: "Me qenë se Sirët kanë thënë:
Zoti është Perëndia i maleve dhe nuk është
Perëndia i luginave unë do të jap në duart
e tua tërë këtë mizëri të madhe; dhe ju do
të mësoni që unë jam Zoti"". 29 Shtatë ditë
me radhë qëndruan në kampet e tyre njeri
përballë tjetrit, por ditën e shtatë filloi
beteja dhe bijtë e Izraelit vranë brenda një
dite të vetme njëqind mijë këmbësorë sirë.
30 Ata që shpëtuan ikën në qytetin e Afekut,
ku muret ranë mbi njëzet e shtatë mijë
prej tyre. Edhe Ben-Hadadi iku dhe shkoi
në qytet përt'u fshehur në një dhomë të
brendshme. 31 Shërbëtorët e tij i thanë:
"Ja, kemi dëgjuar të thuhet që mbretërit e

shtëpisë së Izraelit janë zemërbutë; pran-
daj të veshim thasë dhe të vëmë litarë
në qafë dhe të dalim të presim mbretin
e Izraelit; ndofta ai ka për të na lënë të
gjallë". 32 Kështu ata u veshën me thasë
dhe vunë litarë në qafë, shkuan te mbreti
i Izraelit dhe i thanë: "Shërbëtori yt Ben-
Hadadi thotë: "Të lutem, lërmë të gjallë"".
Ashabi u përgjigj: "Është ende gjallë? Ai
është vëllai im". 33 Këta njerëz e muarrën
këtë si shenjë të mbarë dhe nxituan të
kërkonin vërtetimin e kësaj thënie, duke
thënë: "Ben-Hadadi është, pra, vëllai yt!".
Ai u përgjigj: "Shkoni ta merrni". Kështu
Ben-Hadadi shkoi te Ashabi, që e hipi në
qerren e tij. 34 Atëherë Ben-Hadadi i tha:
"Unë do të të kthej qytetet që ati im i hoqi
atit tënd; dhe kështu ti do të vendosësh
tregje në Damask, ashtu si kishte bërë im
atë në Samari". Ashabi i tha: "Me këtë
kusht do të të lë të ikësh"; kështu Ashabi
lidhi një besëlidhje me të dhe e la të ikë.
35 Atëherë një nga bijtë e profetëve i tha
shokut të tij me urdhër të Zotit: "Më
godit!". Por ky nuk pranoi ta godasë.
36 Atëherë i pari i tha: "Me qenë se nuk
iu binde zërit të Zotit, sapo të largohesh
nga unë një luan do të të vrasë". Kështu,
me t'u larguar nga ai, doli një luan dhe e
vrau. 37 Pastaj profeti gjeti një njeri dhe i
tha: "Më godit!". Ky e rrahu dhe e plagosi.
38 Atëherë profeti shkoi ta presë mbretin në
rrugë, duke u maskuar me një rryp pëlhure
mbi sytë. 39 Kur po kalonte mbreti, i thirri
dhe i tha: "Shërbëtori yt u fut në mes të
betejës, kur dikush u tërhoq mënjanë dhe
më solli një njeri, duke më thënë: "Ruaje
këtë njeri; në rast se vritet, do ta paguash
me jetën tënde ose do të paguash një talent
argjendi". 40 Ndërsa shërbëtori yt ishte i
zënë sa andej e këtej, ai person u zhduk".
Mbreti i Izraelit i tha: "Ja vendimi yt; e ke
shqiptuar ti vetë". 41 Atëherë ai hoqi me nx-
itim nga sytë rripin e përlhurës dhe mbreti
i Izraelit e pa që ishte një nga profetët.
42 Pastaj profeti i tha mbretit: "Kështu thotë
Zoti: "Me qenë se e le të të shpëtojë nga
dora njeriun që kisha caktuar të shfarosej,
jeta jote ka për tu paguar për të tijën dhe
populli yt për popullin e tij". 43 Kështu
mbreti i Izraelit u kthye në shtëpinë e tij
i hidhëruar dhe i zemëruar, dhe shkoi në
Samari.

21

1 Mbas këtyre ngjarjeve, ndodhi që
Nabothi i Jezreelit kishte një vresht në
Jezreel, afër pallatit të Ashabit, mbretit
të Samarisë. 2 Kështu Ashabi i foli Nabothit
dhe i tha: "Më jep vreshtin që ta bëj kopsht
perimesh, sepse ndodhet afër shtëpisë
sime. Në këmbim do të jap një vresht
më të mirë ose, po të të pëlqejë më tepër,
barasvlerën në të holla". 3 Por Nabothi iu
përgjigj Ashabit: "Të më ruajë Zoti të të
lë trashëgiminë e etërve të mi!". 4 Prandaj
Ashabi u kthye në shtëpi i trishtuar dhe
i zemëruar për përgjigjen që Nabothi i
Jezreelit i kishte dhënë: "Nuk do të jap
trashëgiminë e etërve të mi!". Ra mbi
shtratin e tij, ktheu kokën mënjanë dhe
nuk deshi të hante. 5 Atëherë Jezebeli,
bashkëshortja e tij, iu afrua dhe i tha:
"Pse e ke frymën kaq të trishtuar dhe
nuk ha?". 6 Ai iu përgjigj: "Sepse fola me
Nabothin e Jezreelit dhe i thashë: "Më jep
me para vreshtin tënd ose, po të të pëlqejë
më shumë, të të jap një vresht tjetër si
këmbim". Por ai m'u përgjigj: "Nuk do të
të jap vreshtin tim!"". 7 Atëherë gruaja e
tij Jezebel i tha: "A nuk je ti që mbretëron
tani mbi Izrael? Çohu, ha dhe zemra jote të
gëzohet; vreshtin e Nabothit në Jezreel do
të ta jap unë". 8 Kështu ajo shkroi disa letra
në emër të Ashabit, i vulosi me vulën e këtij
dhe ua dërgoi pleqve dhe parisë që banonin
në po atë qytet me Nabothin. 9 Në letrat ajo
shkruante kështu: "Shpallni agjërimin dhe
e ulni Nabothin në rreshtin e parë përpara
popullit; 10 i vini përballë dy njerëez të
poshtër që të deponojnë kundër tij, duke
thënë: "Ti ke blasfemuar Perëndinë dhe
mbretin"; pastaj çojeni jashtë, goditeni me
gurë dhe kështu të vdesë". 11 Njerëzit e
qytetit të Nabothit, pleqtë dhe paria që
banonin në qytetin e tij vepruan ashtu
si Jezebeli kishte dërguar t'u thoshte, siç
ishte shkruar në letrat që u kishte drejtuar.
12 Shpallën agjerimin dhe e ulën Nabothin
përpara popullit. 13 Pastaj erdhën dy njerëz
të poshtër që u ulën përballë tij; dhe këta
dy të poshtër deponuan kundër Nabothit
përpara popullit, duke thënë: "Nabothi ka
mallkuar Perëndinë dhe mbretin". Pastaj e
çuan jashtë qytetit dhe e vranë me gurë;
kështu ai vdiq. 14 Pas kësaj i çuan fjalë
Jezebelit: "Nabothi u vra me gurë dhe

vdiq”. 15 Kur Jezebeli mësoi që Nabothi
ishte vrarë me gurë dhe kishte vdekur, i
tha Ashabit: “Çohu dhe shtjere në dorë
vreshtin e Nabothit në Jezreel, që ai nuk
pranoi të të japë me para, sepse Nabothi
nuk jeton më, por ka vdekur”. 16 Me të
dëgjuar Ashabi që Nabothi kishte vdekur,
u ngrit dhe u nis për të shtënë në dorë
vreshtin e Nabothit në Jezreel. 17 Atëherë
fjala e Zotit iu drejtua Elias, Tishbitit,
me këto fjalë, duke i thënë: 18 “Çohu dhe
dil para Ashabit, mbretit të Izraelit, që
banon në Samari; Ja, ai është në vreshtin
e Nabothit, ku ka shkuar për ta shtënë në
dorë. 19 Do t’i flasësh kështu: Kështu thotë
Zoti: “Në fillim vrave një njeri dhe pastaj
i rrëmbeve pronën”. Pastaj t’i thuash:
Kështu thotë Zoti: “Po në atë vend ku
qentë kanë lëpirë gjakun e Nabothit, ata
kanë për të lëpirë edhe gjakun tënd””.
20 Ashabi i tha Elias: “Më gjete pra, o
armiku im?”. Elia u përgjigj: “Po, të gjeta,
sepse je shitur për të bërë atë që është
e keqe në sytë e Zotit. 21 Ja, unë do të
sjell mbi ty fatkeqësinë, do t’i zhduk tërë
pasardhësit e tu dhe do të shfaros nga
shtëpia e Ashabit çdo mashkull, skllav apo
i lirë në Izrael. 22 Do ta bëj shtëpinë tënde
si shtëpinë e Jeroboamit, birit të Nabatit,
dhe si shtëpinë e Baashas, birit të Ahijahut,
sepse ti ke nxitur zemërimin tim dhe e
ke bërë Izraelin të mëkatojë. 23 Edhe për
sa i përket Jezebelit, Zoti flet dhe thotë:
“Qentë do ta hanë Jezebelin poshtë mureve
të Jezreelit”. 24 Ata të Ashabit që do të
vdesin në qytet do t’i hanë qentë, ata që
do të vdesin përkundrazi në ara do t’i hanë
shpendët e qiellit”. 25 Në të vërtetë nuk
pati kurrë ndonjë njeri që u shit për të
bërë atë që është e keqe në sytë e Zotit
si Ashabi, sepse ishte i shtyrë nga gruaja
e tij Jezebeli. 26 Ai u suall në mënyrë të
neveritshme duke u dhënë pas idhujve,
ashtu si kishin bërë Amorejtë që Zoti i
kishte dëbuar përpara bijve të Izraelit.
27 Kur Ashabi dëgjoi këto fjalë, grisi rrobat e
tij, e mbuloi trupin me një thes dhe agjeroi;
binte në shtrat i mbështjellë me thesin dhe
ecte si i përvuajtur. 28 Atëherë fjala e Zotit
iu drejtua Elias, Tishbitit, duke i thënë: 29 “A
e pe si u poshtërua Ashabi para meje? Duke
qenë se u poshtërua para meje, unë nuk do
ta godas me fatkeqësinë sa është i gjallë,
por do të dërgoj fatkeqësinë mbi shtëpinë
e tij gjatë jetës së birit të tij”.

22

1 Kaluan tre vjet pa luftë midis Sirisë
dhe Izraelit. 2 Por në vitin e tretë Jozafati,
mbreti i Judës, zbriti të takohet me mbretin
e Izraelit. 3 Mbreti i Izraelit u kishte thënë
shërbëtorëve të tij: “Ju nuk e dini që
Ramothi i Galaadit është yni dhe ne po
rrimë të qetë pa e rimarrë nga duart e
mbretit të Sirisë?”. 4 Pastaj i tha Jozafatit:
“A nuk do të vije të luftoje me mua në
Ramoth të Galaadit?”. Jozafati iu përgjigj
mbretit të Izraelit me këto fjalë: “Ki besim
tek unë ashtu si te vetja jote, te njerëzit e
mi si te njerëzit e tu, mbi kuajt e mi ashtu
si ke besim te kuajt e tu”. 5 Jozafati i tha
gjithashtu mbretit të Izraelit: “Të lutem
këshillohu po sot me Zotin”. 6 Atëherë
mbreti i Izraelit thirri profetët që ishin
rreth katërqind, dhe iu tha: “A duhet të
shkoj të luftoj kundër Ramothit të Galaa-
dit, apo të heq dorë nga kjo?”. Ata iu
përgjigjën: “Shko, sepse Perëndia do ta
japë në duart e mbretit”. 7 Por Jozafati
tha: “A nuk ka këtu ndonjë profet tjetër
të Zotit, me të cilin mund të këshillo-
hemi?”. 8 Mbreti i Izraelit iu përgjigj
Jozafatit: “Ka akoma një njeri, Mikajahu,
bir i Imlahut, me anë të të cilit mund
të këshillohesh me Zotin; por unë e ur-
rej sepse nuk profetizon kurrë asgjë të
mirë lidhur me mua, por vetëm të keqen”.
Jozafati u përgjigj: “Mbreti nuk duhet të
flasë kështu!”. 9 Atëherë mbreti i Izraelit
thirri një eunuk dhe i tha: “Sill menjëherë
Mikajahun, birin e Imlahut”. 10 Mbreti i
Izraelit dhe Jozafati, mbret i Judës, ishin
ulur secili në fronin e tij, të veshur me
rrobat e tyre mbretërore, në lëmin që
ndodhet në hyrje të portës së Samarisë;
dhe tërë profetët profetizonin para tyre.
11 Sedekia, bir i Kenaanahut, që i kishte bërë
vetes brirë prej hekuri, tha: “Kështu thotë
Zoti: “Me këta brirë do të shposh tejpërtej
Sirët deri sa t’i shkatërrosh plotësisht””.
12 Tërë profetët bënin profeci të njollojtë
dhe thonin: “Shko kundër Ramothit të
Galaadit dhe do t’ia dalësh, sepse Zoti do
ta japë në duart e mbretit”. 13 Lajmëtari
që kishte shkuar të thërriste Mikajahun i
foli kështu dhe tha: “Ja, fjalët e profetëve
përputhen duke shpallur gjëra të mira për

mbretin; të lutem, fjala jote të jetë si ajo e
secilit prej tyre, dhe shpall edhe ti gjëra të
mira". 14 Por Mikajahu u përgjigj: "Ashtu siç
është e vërtetë që Zoti rron, unë do them
ato që do të më thotë Zoti". 15 Si ariti para
mbretit, mbreti i tha: "Mikajah, a duhet
të shkojmë të luftojmë kundër Ramothit të
Galaadit, apo duhet të heqim dorë?". Ai u
përgjigj: "Shko, ti do t'ia dalësh, sepse Zoti
do ta japë në duart e mbretit". 16 Atëherë
mbreti i tha: "Sa herë jam përgjëruar të
më thuash vetëm të vërtetën në emër të
Zotit?". 17 Mikajahu u përgjigj: "Pashë tërë
Izraelin të shpërndarë nëpër male, sikur të
ishin dhen pa bari; dhe Zoti ka thënë: "Ata
nuk kanë më zot; secili të kthehet në paqe
në shtëpinë e vet"". 18 Mbreti i Izraelit i tha
Jozafatit: "A nuk të kisha thënë unë që në
lidhje me mua, ai nuk do të profetizonte as-
gjë të mirë, por vetëm të keqe?". 19 Atëherë
Mikajahu tha: "Prandaj dëgjo fjalën e Zoti.
Unë e kam parë Zotin të ulur mbi fronin
e tij, ndërsa tërë ushtria e qiellit i rrinte
përqark në të djathtë dhe në të majtë. 20 Zoti
tha: "Kush do t'ia prishë mendjen Ashabit
që të dalë dhe të vritet në Ramoth të Galaa-
dit?". Tani dikush përgjigjet në një mënyrë
dhe dikush në një tjetër. 21 Atëherë doli një
frymë, që u paraqit përpara Zotit dhe tha:
"Do t'ia prish mendjen unë". 22 Zoti i tha:
"Në çfarë mënyre?". Ai u përgjigj: "Do të
dal dhe do të jem fryma e gënjeshtrës në
gojën e tërë profetëve të tij". Zoit i tha:
"Do t'ia dalësh me siguri ta mashtrosh; dil
dhe vepro ashtu". 23 Prandaj Zoti ka vënë
një frymë gënjeshtre në gojën e të gjithë
profetëve të tu; por Zoti parashikon fatke-
qësira kundër teje". 24 Atëherë Sedekia, bir i
Kenaanahut, u afrua dhe i ra me një shpullë
Mikajahut, duke i thënë: "Nga kaloi Fryma
e Zotit kur doli nga unë për të folur me
ty?". 25 Mikajahu u përgjigj: "Do ta shohësh
ditën që do të shkosh, në një dhomë të
brendshme për t'u fshehur". 26 Atëherë
mbreti i Izraelit tha: "Merre Mikajahun
dhe çoje tek Amoni, guvernatori i qytetit
dhe tek Joasi, bir i mbretit, dhe u thuaj
atyre: 27 Kështu thotë mbreti: "Futeni këtë
në burg dhe ushqeheni me bukë dhe me ujë
hidhërimi, deri sa të kthehem shëndoshë e
mirë". 28 Atëherë Mikajahu tha: "Në rasat
se ti kthehesh shëndoshë e mirë, kjo do
të thotë se Zoti nuk ka folur nëpërmjet
meje". Dhe shtoi: "Dëgjoni, o popuj të
tërë!". 29 Mbreti i Izraelit dhe Jozafati,
mbret i Judës, dolën, pra, kundër Ramothit
të Galaadit. 30 Mbreti i Izraelit i tha Jozafatit:
"Unë do të ndërroj petkat që të mos njihem
dhe pastaj do të shkoj të luftoj; por ti vish
rrobat e tua mbretërore". Kështu mbreti i
Izraelit u vesh me rroba të tjera dhe shkoi
të luftojë. 31 Mbreti i Sirisë u kishte dhënë
këtë urdhër tridhjetë e dy kapitenëve të
qerreve të tij, duke thënë: "Mos luftoni
kundër askujt, i madh apo i vogël qoftë;
por vetëm kundër mbretit të Izraelit".
32 Kështu, kur kapitenët e qerreve panë
Jozafatin, ata thanë: "Ky është me siguri
mbreti i Izraelit". Dhe u kthyen nga ai për
ta sulmuar; por Jozafati lëshoi një ulërimë.
33 Kur kapitenët e qerreve e kuptuan që
nuk ishte mbreti i Izraelit, hoqën dorë nga
ndjekja. 34 Por një njeri lëshoi rastësisht
shigjetë me harkun e tij dhe goditi mbretin
e Izraelit midis sythave të parzmores të tij;
prandaj mbreti i tha karrocierit: "Kthehu
dhe më ço jashtë rrëmujës, sepse jam i
plagosur". 35 Por beteja qe aq e ashpër atë
ditë, sa që mbreti u detyrua të qëndrojë në
qerren e tij përpara Sirëve, dhe vdiq aty
nga mbrëmja; gjaku i plagës kishte rjedhur
në fund të qerres. 36 Kur po ngrysej, një
ulërimë përshkoi radhët e ushtrisë: "Secili
të kthehet në qytetin e vet, secili në fshatin
e tij!". 37 Kështu mbreti vdiq dhe u çua në
Samari; pastaj u bë varrimi i mbretit në
Samari. 38 Pas kësaj lanë qerren dhe armët
në një hauz të Samarisëç dhe qentë lëpinë
gjakun e tij, sipas fjalës që kishte thënë
Zoti. 39 Pjesa tjetër e bëmave të Ashabit, të
gjitha ato që ai bëri, shtëpia e fildishtë që
ndërtoi dhe tërë qytetet që ngriti a nuk janë
të shkruara vallë në librin e Kronikave të
mbretërve të Izraelit? 40 Kështu Ashabin e
zuri gjumi me etërit e tij. Në vend të tij
mbretëroi Ashaziahu, i biri. 41 Jozafati, bir
i Asas, filloi të mbretërojë mbi Judën vitin e
katërt të Ashabit, mbret i Izraelit. 42 Jozafati
ishte tridhjetë e pesë vjeç kur filloi të
mbretërojë, dhe mbretëroi njëzet e pesë
vjet në Jeruzalem. E ëma quhej Azubah dhe
ishte bijë e Shilhit. 43 Ai ndoqi tërë rrugët
e Asas, atit të tij, dhe nuk u largua prej
tyre, duke bërë atë që është e drejtë në sytë
e Zotit. Megjithatë vendet e larta nuk u
hoqën; kështu populli vazhdonte të ofronte

flijime dhe të digjte temjan në vendet e
larta. 44 Dhe Jozafati jetonte në paqe me
mbretin e Izraelit. 45 Pjesa tjetër e bëmave
të Jozafatit, trimëritë e tij dhe luftrat e
tij a nuk janë vallë të shkruara në librin
e Kronikave të mbretërve të Judës? 46 Ai
zhduku nga vendi mbeturinat e atyre që
merreshin me kurvëri dhe, që kishin mbe-
tur nga koha e Asas, atit të tij. 47 Në atë kohë
nuk kishte asnjë mbret në Edom, por vetëm
një përfaqësues i mbretit. 48 Jozafati bëri
që të ndërtohen anije në Tarshish për të
vajtur në Ofir, që të kërkohej ar, por anijet
nuk arritën kurrë të dalin në det, sepse u
shkatërruan në Etsion-Geber. 49 Atëherë As-
haziahu, bir i Ashabit, i tha Jozafatit: "Lejo
që shërbëtorët e mi të hipin mbi anijet
bashkë me shërbëtorët e tu". Por Jozafati
nuk pranoi. 50 Jozafatin e zuri gjumi bashkë
me etërit e tij dhe u varros bashkë me ta në
qytetin e Davidit, atit të tij. Në vend të tij
mbretëroi i biri Jehoram. 51 Ashaziahu, bir i
Ashabit, filloi të mbretërojë mbi Izraelin në
Samari vitin e shtatëmbëdhjetë të Jozafatit,
mbretit të Judës, dhe mbretëroi dy vjet mbi
Izraelin. 52 Ai bëri atë që është e keqe në
sytë e Zotit dhe ndoqi rrugën e atit të tij,
të nënës së tij dhe atë të Jeroboamit, birit
të Nebathit, që e kishte bërë Izraelin të
kryente mëkate. 53 U vu në shërbim të Baalit
dhe ra përmbys përpara tij, duke shkaktuar
zemërimin e Zotit, Perëndisë të Izraelit,
pikërisht ashtu si kishte vepruar i ati.

2 i Mbretërve

1 Mbas vdekjes së Ashabit, Moabi u re-
belua kundër Izraelit. 2 Ashaziahu ra nga
dritarja e katit të sipërm në Samari dhe u
dëmtua. Atëherë dërgoi lajmëtarë të cilëve
u tha: "Shkoni të konsultoni Baal-Zebubin,
perëndinë e Ekronit, për të ditur në se do
ta marr veten nga kjo fatkeqësi". 3 Por një
engjëll i Zotit i tha Tishbitit Elia: "Çohu
dhe u dil përpara lajmëtarëve të mbretit të
Samarisë dhe u thuaj atyre: "Mos vallë nuk
ka Perëndi në Izrael, që ju shkoni të konsul-
toheni me Baal-Zebubin, perëndinë e Ekro-
nit? 4 Prandaj kështu thotë Zoti: "Ti nuk
do të zbresësh më nga shtrati në të cilin
ke hipur, por me siguri ke për të vdekur"".
Pastaj Elia u largua. 5 Lajmëtarët u kthyen te
Ashaziahu, që i pyeti ata: "Pse u kthyhet?".
6 Ata u përgjigjën: "Një njeri na doli përpara
dhe na tha: "Shkoni te mbreti që ju ka
dërguar dhe i thoni: Kështu thotë Zoti: Mos
vallë nuk ka asnjë Perëndi në Izrael që ti
dërgon njerëz për t'u konsultuar me Baal-
Zebubin, perëndinë e Ekronit? Prandaj nuk
do të zbresësh nga shtrati mbi të cilin ke
hipur, por me siguri ke për të vdekur"".
7 Atëherë mbreti i pyeti ata: "Si ishte njeriu
që ju doli përpara dhe ju tha këto fjalë?".
8 Ata u përgjigjën: "Ishte një njeri i veshur
me rroba leshi dhe me një brez prej lëkure
rreth ijeve"; Ashaziahu tha: "Është Elia,
Tishbiti!". 9 Atëherë mbreti dërgoi tek Elia
një kapiten pesëdhjetësheje me pesëdhjetë
njerëzit e tij; ai u ngjit tek ai dhe e gjeti
Elian të ulur në majë të malit. Kapiteni
i tha: "O njeriu i Perëndisë, mbreti të
urdhëron të zbresësh". 10 Elia u përgjigj dhe
i tha kapitenit të pesëdhjetëshes: "Në rast
se jam një njeri i Perëndisë, të zbresë zjarr
nga qielli dhe të të zhdukë ty dhe të pesëd-
hjetë njerëzit që janë me ty!". Dhe nga
qielli zbriti një zjarr, që zhduku atë dhe të
pesëdhjetë njerëzit e tij. 11 Atëherë mbreti
i dërgoi një kapiten tjetër pesëdhjetësheje
me pesëdhjetë njerëzit e tij, që iu drejtua
Elias dhe i tha: "O njeriu i Perëndisë, mbreti
të urdhëron të zbresësh menjëherë". 12 Elia
u përgjigj dhe u tha atyre: "Në qoftë se
jam një njeri i Perëndisë, le të zbresë zjarr
nga qielli dhe të të zhdukë ty dhe pesëd-
hjetë njerëzit e tu". Dhe nga qielli zbriti
zjarri i Perëndisë që zhduku atë dhe të
pesëdhjetë njerëzit e tij. 13 Mbreti dërgoi
edhe një kapiten të tretë pesëdhjetësheje
me pesëdhjetë njerëzit e tij. Ky kapiten i
tretë pesëdhjetësheje u ngjit dhe shkoi e
u shtri para Elias, duke e lutur: "O njeriu
i Perëndisë, të lutem, jeta ime e këtyre
pesëdhjetë shërbëtorëve të tu qofshin të
çmuara në sytë e tu! 14 Ja, një zjarr zbriti
nga qielli dhe zhduku dy kapitenët e parë
të pesëdhjetëshes me pesëdhjetë njerëzit e
tyre; por tani jeta ime qoftë e çmuar në sytë
e tu". 15 Engjëlli i Zotit i tha Elias: "Zbrit me
të dhe mos ki frikë prej tij". Prandaj Elia
u ngrit dhe zbriti bashkë me të te mbreti,
16 dhe i tha: "Kështu thotë Zoti: "Pse nuk
paska në Izrael asnjë Perëndi, me fjalën
e të cilit të mund të këshillohesh, që ti
dërgove lajmëtarë te Baal-Zebubi, perëndi
e Ekronit? Për këtë arësye ti nuk do të
zbresësh nga shtrati në të cilin ke hipur,
por ke për të vdekur me siguri"". 17 Kështu
Ashaziahu vdiq, sipas fjalës së Zotit, të cilën
e shqiptoi Elia. Me qenë se nuk kishte bij,
Jerohami filloi të mbretërojë në vend të
tij, gjatë vitit të dytë të Jerohamit, birit të
Jozafatit, mbretit të Judës. 18 Pjesa tjetër
e bëmave të kryera nga Ashaziahu a nuk
është e shkruar vallë në librin e Kronikave
të mbretërve të Izraelit?

2

1 Kur Zoti deshi ta çonte në qiell Elian
në një shakullinë, Elia u nis nga Gilgali
bashkë me Eliseun. 2 Atëherë Elia i tha
Eliseut: "Ndalu këtu, të lutem, sepse Zoti
më dërgoi deri në Bethel". Por Eliseu u
përgjigj: "Ashtu siç është e vërtetë që Zoti
rron dhe që edhe ti vetë rron, unë nuk do të
lë". Kështu zbritën në Bethel. 3 Dishepujt e
profetëve që ishin në Bethel shkuan pastaj
ta takojnë Eliseun dhe i thanë: A e di që
Zoti do ta çojë sot zotin tënde përmbi ty?".
Ai u përgjigj: "Po, e di; heshtni!". 4 Pastaj
Elia i tha: "Elise, ndalu këtu, të lutem,
sepse Zoti më dërgon në Jeriko". Ai u
përgjigj: "Ashtu siç është e vërtetë që Zoti
rron dhe që ti vetë rron, unë nuk do të të
lë". Kështu zbritën në Jeriko. 5 Atëherë
dishepujt e profetëve që ishin në Jeriko iu
afruan Eliseut dhe i thanë: "A e di që Zoti
do ta çojë sot zotin tënd përmbi ty?". Ai

u përgjigj: "Po, e di; heshtni!". [6] Pastaj
Elia i tha: "Ndalu këtu, të lutem, sepse Zoti
më çon në Jordan". Ai u përgjigj: "Ashtu
siç është e vërtetë që Zoti rron dhe që
edhe ti rron, unë nuk do të të lë". Kështu
e vazhduan rrugën bashkë. [7] Pesëdhjetë
veta nga radhët e dishepujve të profetëve
shkuan pas tyre dhe u ndalën përballë tyre,
nga larg, ndërsa Elia dhe Eliseu u ndalën
në bregun e Jordanit. [8] Atëherë Elia mori
mantelin e tij, e mbështolli dhe rahu me të
ujërat, që u ndanë andej dhe këndej; kështu
kaluan që të dy në të thatë. [9] Mbas kalimit,
Elia i tha Eliseut: "Kërko çfarë do që unë të
bëj, për ty, para se të më largojnë prej teje".
Eliseu u përgjigj: "Të lutem, bëj që një pjesë
e dyfishtë e frymës tënde të vijë mbi mua".
[10] Elia tha: "Ti ke kërkuar një gjë të vështirë;
megjithatë, po të më shohësh kur do të
më largojnë prej teje, kjo do të të jepet,
përndryshe nuk do ta kesh". [11] Ndërsa ecnin
duke folur, ata u ndanë nga njeri tjetri nga
një qerre e zjarrtë dhe nga kuaj të zjarrtë,
dhe Elia u ngjit në qiell në një shakullinë.
[12] Eliseu e pa këtë dhe filloi të bërtasë: "O ati
im, o ati im, qerre e Izraelit dhe kalorësia
e tij". Pastaj nuk e pa më. Atëherë kapi
rrobat e tij dhe i grisi më dysh. [13] Mblodhi
pastaj mantelin e Elias që i kishte rënë nga
trupi, u kthye prapa dhe u ndal në bregun
e Jordanit. [14] Pastaj mori mantelin e Elias që
i kishte rënë nga trupi, rrahu ujërat me të
dhe tha: "Ku është Zoti, Perëndia i Elias?".
Kur edhe ai rrahu ujërat, këto u ndanë sa
andej edhe këtej dhe Eliseu kaloi. [15] Kur
dishepujt e profetëve që ishin në Jeriko
dhe ndodheshin kështu përballë Jordanit
e panë Eliseun, ata thanë: "Fryma e Elias
është vendosur mbi Eliseun". Pastaj i dolën
përpara, u përkulën deri në tokë përpara
tij [16] dhe i thanë: "Ja, ka midis shërbëtorëve
të tu pesëdhjetë njerëz të fuqishëm; lëri të
shkojnë e të kërkojnë zotin tënde se mos
Fryma e Zotit e ka marrë dhe e ka hedhur
mbi ndonjë mal apo në ndonjë luginë".
Eliseu u përgjigj: "Mos dërgoni njeri". [17] Por
ata ngulën këmbë aq shumë sa ai mbeti
i hutuar dhe tha: "Çojini". Atëherë ata
dërguan pesëdhjetë njerëz për të kërkuar
Elian tri ditë me radhë, por nuk e gjetën.
[18] Kur ata u kthyen tek Eliseu, që ishte
ndalur në Jeriko, ai u tha atyre: "A nuk
ju kisha thënë: Mos shkoni?". [19] banorët
e qytetit i thanë Eliseut: "Ja, qëndrimi në
këtë qytet është i këndshëm, siç mund ta
vërë re zoti jonë, por ujërat janë të këqija
dhe vendi jopjellor. [20] Ai tha: "Më sillni një
pjatë të re dhe mbusheni me kripë". Ata
ia sollën. [21] Ai shkoi te burimi i ujërave,
hodhi aty kripën dhe tha: "Kështu thotë
Zoti: "Unë do t'i bëj të mbara këto ujëra,
ato nuk do të shkaktojnë më as vdekje, as
shterpësi"". [22] Kështu ujërat kanë mbetur
të mbara deri më sot, sipas fjalës që Eliseu
kishte shqiptuar. [23] Që andej Eliseu u ngjit
në Bethel. Ndërsa po ngjitej nëpër rrugë
dolën nga qyteti disa të rinj dhe filluan të
tallen me të, duke thënë: "Ngjitu, o kokë
tullaci! Ngjitu, o kokë tullaci". [24] Ai u kthye,
i pa dhe i mallkoi në emër të Zotit, atëherë
dolën nga pylli dy arinj, që i bënë copë-copë
dyzet e dy nga këta të rinj. [25] Që këtej Eliseu
shkoi në malin Karmel dhe që andej u kthye
pastaj në Samari.

3

[1] Jehorami, bir i Ashabit, filloi të
mbretërojë mbi Izraelin në Samari vitin
e tetëmbëdhjetë të Jozafatit, mbretit të
Judës, dhe mbretëroi dymbëdhjetë vjet me
radhë. [2] Ai bëri atë që është e keqe për sytë
e Zotit, por jo si i ati i tij dhe nëna e tij,
sepse hoqi shtyllën e Baalit, të ndërtuar
nga i ati. [3] Megjithatë ai mbeti i lidhur me
mëkatet e Jeroboamit, birit të Nebatit, që e
kishte bërë Izraelin të mëkatojë, dhe nuk u
shkëput nga ato. [4] Mesha, mbret i Moabit,
ishte një rritës dhensh dhe i paguante
mbretit të Izraelit një haraç prej njëqind
mijë qengjash dhe leshin e njëqind mijë
deshve. [5] Por me vdekjen e Ashabit, mbretit
të Moabit u rebelua kundër mbretit të
Izraelit. [6] Atëherë mbreti Jehoram doli nga
Samaria dhe kërkoi të mblidhet tërë Izraeli;
[7] pastaj u nis dhe i çoi fjalë Jozafatit, mbretit
të Judës: "Mbreti i Moabit ka ngritur krye
kundër meje; a do të vish me mua për të
luftuar kundër Moabit?". Ai u përgjigj: "Do
të vij, ki besim tek unë ashtu si ke besim
tek vetja jote, te populli im ashtu si te
populli yt, te kuajt e mi ashtu si te kuajt
e tu". [8] Pastaj pyeti: "Nëpër çfarë rruge do
të shkojmë?". Jehorami u përgjigj: "Nga
rruga e shkretëtirës së Edomit". [9] Kështu
mbreti i Izraelit, mbreti i Judës dhe mbreti
i Edomit filluan marshimin; mbasi ecën

përqark shkretëtirës shtatë ditë, filloi t'i
mungojë uji ushtrisë dhe kafshëve që e
ndiqnin. 10 Atëherë mbreti i Izraelit tha:
"Sa keq! Zoti i ka thirrur bashkë këta
tre mbretër për t'i dorëzuar në duart e
Moabit!". 11 Por Jozafati pyeti: "A ka këtu
ndonjë profet të Zotit me anë të të cilit
mund të këshillohemi me Zotin?". Njëri
nga shërbëtorët e mbretit të Izraelit u
përgjigj dhe tha: "Kemi këtu Eliseun, birin
e Shafatit, i cili derdhte ujë mbi duart e
Elias". 12 Jozafati tha: "Fjala e Zotit është
me të". Kështu mbreti i Izraelit, Jozafati
dhe mbreti i Edomit zbritën drejt tij. 13 Por
Eliseu i tha mbretit të Izraelit: "Ç'punë
kam unë me ty? Shko te profetët e atit
tënd dhe të nënës sate!". Mbreti i Izraelit
iu përgjigj: "Jo, sepse Zoti i ka thirrur
bashkë të këta tre mbretër për t'i dorëzuar
në duart e Moabit". 14 Atëherë Eliseu tha:
"Ashtu siç është e vërtetë që rron Zoti i
ushtrive, në prani të të cilit ndodhem unë,
po të mos ishte për respektin që kam për
Jozafatin, mbretin e Judës, nuk do të isha
kujdesur aspak për ty dhe nuk do të të kisha
begenisur as edhe me një shikim. 15 Por tani
më sillni një muzikant". Por ndodhi që,
ndërsa muzikanti i binte harpës, dora e
Zotit u ndodh mbi Eliseun. 16 Atëherë ai
tha: "Kështu flet Zoti: "Gërmoni shumë
gropa në këtë luginë". 17 Sepse kështu thotë
Zoti: "Ju nuk do të shihni as erë, as shi;
megjithatë kjo luginë do të mbushet me
ujë; dhe do të pini ju, bagëtia juaj dhe
kafshët tuaja të transportit. 18 Por kjo është
akoma pak në sytë e Zotit, sepse ai do
t'ju japë në dorë edhe Moabin. 19 Ju do të
shkatërroni të gjitha qytetet e fortifikuara
dhe të gjitha qytetet më të mira, do të
rrëzoni të gjithë drurët e mirë, do të
zini të gjitha burimet e ujit dhe do të
shkatërroni me gurë të gjitha parcelat e
mira të tokës"". 20 Të nesërmen, në orën
në të cilën ofrohet blatimi i ushqimit, ja
që erdhi uji nga ana e Edomit dhe vendi
u mbush plot me ujë. 21 Tërë Moabitët,
që mësuan që këta mbretër kishin dalë
për të bërë luftë, mblodhën tërë ata që
ishin në gjendje të mbanin armë, të rinj
dhe pleq, dhe u rreshtuan në kufi. 22 Kur u
ngritën në mëngjes herët, dielli shndriste
mbi ujërat; atëherë Moabitët panë para
tyre ujërat të kuqë si gjak; 23 dhe thanë:
"Po ky është gjak! Me siguri këta mbretër
janë përleshur dhe kanë vrarë njeri tjetrin.
Kështu, pra, o Moab, të bëjmë plaçkë!".
24 Kështu u sulën drejt kampit të Izraelit;
por Izaelitët u ngritën dhe i vunë përpara
Moabitët, që ia mbathën para tyre. Hynë
pastaj në vend dhe vazhduan t'i vrasin
Moabitët. 25 Shkatëruan qytetet; çdo copë
tokë të mirë e mbushën me gurë, duke
hedhur secili gurin e tij; i zunë të gjitha
burimet e ujit dhe prenë tërë drurët e
mirë. Në Kir-Hareseth mbetën vetëm
gurët, por hobetarët e rrethuan dhe e
sulmuan. 26 Mbreti i Moabit, duke parë
që beteja ishte tepër e fortë për të, mori
me vete shtatëqind veta që vringëllonin
shpatat, për të çarë rrugën deri te mbreti i
Edomit; por nuk mundën. 27 Atëherë ai mori
të parëlindurin e tij që do të mbretëronte
në vend të tij, dhe e ofroi si olokaust mbi
muret. Pati atëherë një zemërim të madh
kundër atyre Izraelitëve që u larguan nga
ai dhe u kthyen në vendin e tyre.

4

1 Një grua, bashkëshortja e një dishepulli
të profetëve, i thirri Eliseut duke i thënë:
"Shërbëtori yt, burri im, vdiq, dhe ti e
di që shërbëtori yt kishte frikë nga Zoti;
tani huadhënësi ka ardhur 2 Eliseu i tha:
"Ç'duhet të bëj për ty? Më thuaj, çfarë ke
në shtëpi?". Ajo u përgjigj: Shërbëtorja jote
nuk ka asgjë në shtëpi përveç një ene të
vogël me vaj". 3 Atëherë ai i tha: "Shko
dhe kërko hua nga gjithë fqinjët e tu disa
enë boshe; dhe mos u kërko pak. 4 Kur
të kthehesh, mbyll portën prapa teje dhe
bijve të tu, pastaj derdh vajin në tërë enët,
duke vënë mënjanë ato që do të mbushen".
5 Ajo u largua prej tij dhe mbylli portën
pas vetes dhe të bijve; këta i sillnin enët
dhe ajo derdhte vajin në to. 6 Kur enët u
mbushën, ajo i tha të birit: "Sillmë edhe
një enë". Por ai iu përgjigj: "Nuk ka më
enë". Dhe vaji u ndal. 7 Atëherë ajo shkoi
t'ia njoftojë ngjarjen njeriut të Perëndisë,
që i tha: "Shko të shesësh vajin dhe paguaj
borxhin tënd; me atë që do teprojë, ke për
të jetuar ti dhe bijtë e tu". 8 Ndodhi që një
ditë Eliseu shkoi në Shunem, ku banonte
një grua e pasur, dhe kjo e detyroi të hante
pak ushqim. Kështu sa herë që ai kalonte
andej, shkonte të hante tek ajo. 9 Ajo i tha
burrit të saj: "Ja, unë jam e sigurt që ai që

kalon gjithnjë te neve është një njeri i shen-
jtë i Perëndisë. 10 Të lutem, të ndërtojmë një
dhomë të vogël me mur në katin e sipërm
dhe të vëmë për të një shtrat, një tryezë,
një karrige dhe një shandan; kështu, kur
të vijë te ne, mund të rrijë në atë dhomë".
11 Një ditë që Eliseu po kalonte andej shkoi
në dhomën lart dhe u shtri. 12 Pastaj i tha
Gehazit, shërbëtorit të tij: "Thirre këtë
Shunamite". Ai e thirri dhe ajo u paraqit
përpara tij. 13 Pastaj Eliseu i tha shërbëtorit
të tij: "I thuaj kështu: "Ja, ti ke treguar
një kujdes të veçantë për ne; çfarë mund
të bëj për ty? A dëshiron t'i them diçka
në emrin tënd mbretit apo komandantit të
ushtrisë?"". Ajo u përgjigj: 14 "Unë jetoj
në mes të popullit tim". Atëherë Eliseu i
tha: "Çfarë mund të bëj për të?". Gehazi u
përgjigj: "Të thuash të vërtetën, ajo nuk ka
fëmijë dhe burri i saj është i vjetër". 15 Eliseu
i tha: "Thirre!". Ai e thirri dhe ajo u ndal
te porta. 16 Atëherë Eliseu i tha: "Në këtë
stinë, mot, ti do të përqafosh një bir". Ajo
u përgjigj: "Jo, imzot; o njeri i Perëndisë,
mos e gënje shërbëtoren tënde!". 17 Gruaja
mbeti me barrë dhe lindi një djalë vitin
tjetër, në po atë stinë siç i kishte thënë
Eliseu. 18 Fëmija u rrit; një ditë që kishte
vajtur tek i ati bashkë me korrësit, 19 i tha të
atit: "Koka ime, koka ime!". I ati urdhëroi
shërbëtorin e tij: "Çoje tek e ëma!". 20 Ky e
mori dhe e çoi tek e ëma. Fëmija qëndroi në
prehrin e saj deri në mesditë, pastaj vdiq.
21 Atëherë ajo u ngjit, u shtri në shtratin e
njeriut të Perëndisë, mbylli portën prapa
tij dhe doli. 22 Pastaj thirri burrin e saj
dhe i tha: "Të lutem, më dërgo një nga
shërbëtorët e tu dhe një gomare; po vrapoj
te njeriu i Perëndisë dhe po kthehem". 23 Ai
e pyeti: "Pse dëshiron të shkosh tek ai
pikërisht sot? Nuk është as dita e hënës
së re, as e shtuna". Ajo u përgjigj: "Çdo
gjë do të shkojë mbarë!". 24 Pastaj vuri t'i
shalojnë gomaren dhe urdhroi shërbëtorin
e vet: "Më udhëhiq dhe shko përpara; mos
e ngadalëso hapin për mua, veçse po ta ur-
dhërova unë". 25 Kështu ajo u nis dhe shkoi
te njeriu i Perëndisë, në malin Karmel. Sa e
pa njeriu i Perëndisë nga larg, i tha Gehazit,
shërbëtorit të tij: "Ja, Shunamitja! 26 Të
lutem, shko ta takosh dhe i thuaj: "A je
mirë? A është mirë burri yt? Dhe fëmija a
është mirë?"". Ajo u përgjigj: "Janë mirë".
27 Kur arriti te njeriu i Perëndisë në mal,
i përqafoi këmbët. Gehazi u afrua për ta
larguar, por njeriu i Perëndisë i tha: "Lëre
të qetë, sepse e ka shpirtin të trishtuar,
dhe Zoti ma ka fshehur dhe nuk ma ka
treguar". 28 Ajo tha: "A i kisha kërkuar,
vallë një bir zotit tim? A nuk të kisha thënë
vallë: "Mos më gënje"?". 29 Atëherë Eliseu
i tha Gehazit: "Ngjeshe brezin, merr në
dorë bastunin tim dhe nisu. Në qoftë se
takon ndonjë njeri, mos e përshëndet; dhe
në qoftë se dikush të përshëndet, mos iu
përgjigj: do ta vendosësh bastunin tim mbi
fytyrën e fëmijës". 30 E ëma e fëmijës i tha
Eliseut: "Ashtu siç është e vërtetë që Zoti
rron dhe që edhe ti rron, unë nuk do të të
lë". Kështu Eliseu u ngrit dhe i shkoi pas.
31 Gehazi i kishte paraprirë dhe kishte vënë
bastunin mbi fytyrën e fëmijës, por nuk
pati as zë as përgjigje. Prandaj ai u kthye
të takohet me Eliseun dhe i tregoi atë që i
kishte ndodhur, duke i thënë: "Fëmija nuk
u zgjua". 32 Kur Eliseu hyri në shtëpi, e pa
fëmijën të vdekur dhe të shtrirë në shtratin
e tij. 33 Atëherë ai hyri, mbylli derën pas
atyre të dyve dhe iu lut Zotit. 34 Pastaj hipi
mbi shtratin dhe u shtri mbi fëmijën; vuri
gojën e vet mbi gojën e tij, duart e veta mbi
duart e tij; u shtri mbi të dhe mishi i fëmijës
filloi të ngrohet. 35 Pastaj Eliseu u tërhoq
prapa dhe shkoi sa andej e këtej nëpër
shtëpi; pas kësaj u ngjit përsëri dhe u shtri
mbi fëmijën; fëmija teshtiu shtatë herë dhe
hapi sytë. 36 Atëherë ai thirri Gehazin dhe
i tha: "Thirre Shunamiten". Ai e thirri;
kur ajo arriti tek Eliseu, ky i tha: "Merre
djalin tënd". 37 Ajo hyri dhe u hosh në
këmbët e tij, duke u shtrirë për tokë; pastaj
mori djalin e saj dhe doli. 38 Pasta Eliseu u
kthye në Gilgal; kishte rënë zia e bukës në
vend. Ndërsa dishepujt e profetëve ishin
ulur përpara tij, ai i tha shërbëtorit të tij:
"Vër mbi zjarr kusinë e madhe dhe përgatit
një supë për dishepujt e profetit". 39 Njeri
prej tyre që kishte dalë ndër fusha për të
mbledhur barëra, gjeti një bimë të egër
kacavarëse, prej së cilës mblodhi kolokuin-
tidet dhe mbushi veshjen e tij me to; pastaj
u kthye dhe i copëtoi në kusinë e supës,
megjithëse nuk e dinte se ç'ishin. 40 Pastaj
ua zbrazën supën burrave që ta hanin, por
ata e provuan dhe thanë: "Vdekja është në

kusi, o njeri i Perëndisë", dhe nuk mundën
ta hanë. 41 Eliseu urdhëroi atëherë: "Më
sillni miell". E hodhi në kusi, pastaj tha:
"Ua zbrazni njerëzve që ta hanë". Dhe nuk
kishte më asgjë të keqe në kusi. 42 Erdhi
pastaj një njeri nga Baal-Shalila, që i solli
njeriut të Perëndisë bukë nga korrja e parë;
njëzet bukë prej elbi dhe disa kallinj gruri.
Eliseu tha: "Jepjua njerëzve që ta hanë".
43 Por shërbëtori i tij u përgjigj: "Si mund
ta shtroj këtë përpara njëqind vetave?".
Eliseu urdhëroi përsëri: "Jepjua njerëzve
që ta hanë, sepse kështu thotë Zoti: "Do të
hanë dhe ka për të tepruar"". 44 Kështu ai e
shtroi para njerëzve, që hëngrën dhe teproi
sipas fjalës së Zotit.

5

1 Naamani, komandant i ushtrisë së
mbretit të Sirisë, ishte një njeri i madh dhe
shumë i çmuar në sytë e zotit të tij, sepse
nëpërmjet tij Zoti i kishte dhënë fitoren
Sirisë; por ky njeri i madh dhe trim ishte
lebroz. 2 Disa banda të Sirisë gjatë një
sulmi për plaçkitje kishin marrë me vete
nga vendi i Izraelit, si robinjë, një vajzë të
vogël që kishte përfunduar si shërbëtore
e gruas së Naamanit. 3 Ajo i tha zonjës së
saj: "Po të mundte të shkonte zoti im te
profeti që është në Samari, me siguri ky do
ta shëronte nga lebra". 4 Kështu Naamani
shkoi tek zoti e tij dhe ia tregoi çështjen,
duke thënë: "Vajza nga vendi i Izraelit ka
thënë kështu e kështu". 5 Atëherë mbreti
i Sirisë tha: "Shko, pra, unë do t'i dër-
goj një letër mbretit të Izraelit". Ai, pra,
u nis duke marrë me vete dhjetë talente
argjendi, gjashtë mijë sikla ari dhe dhjetë
palë ndërresash. 6 I çoi mbretit të Izraelit
gjithashtu letrën, në të cilën thuhej: "Kur
të të arrijë kjo letër, dije që po të dërgoj
shërbëtorin tim Naaman, që ta shërosh
nga lebra". 7 Mbasi lexoi letrën, mbreti
i Izraelit grisi rrobat e tij dhe tha: "A
jam unë Perëndia, i pajisur me fuqinë të
të shkaktojë vdekjen dhe ngjalljen, që ai
më dërgon një njeri për ta shëruar nga
lebra? Prandaj shikoni, që ai tani kërkon
pretekse kundër meje". 8 Kur Eliseu, njeriu i
Perëndisë, mësoi që mbreti i Izraelit kishte
grisur rrobat e tij, dërgoi t'i thotë mbretit:
"Pse i grise rrobat? Le të vijë ai njeri tek
unë dhe do të mësojë që ka një profet në
Izrael". 9 Kështu Naamani erdhi me kuajt
dhe me qerret e tij dhe u ndal te porta e
shtëpisë së Eliseut. 10 Atëherë Eliseu i dërgoi
një lajmëtar për t'i thënë: "Shko të lahesh
shtatë herë në Jordan dhe mishi yt do të
kthehet si më parë dhe do të jesh i pastër".
11 Por Naamani u zemërua dhe iku, duke
thënë: "Ja, unë mendoja: "Ai ka për të dalë
me siguri përballë meje, do të ndalet, do të
përmëndë emrin e Zotit, Perëndisë së tij,
do të lëvizë dorën mbi pjesët e sëmura dhe
do të më shërojë nga lebra". 12 Lumenjtë
e Damaskut, Abanahu dhe Farpari, a nuk
janë më të mirë se tërë ujërat e Izraelit?
Nuk mund të lahesha në to dhe të bëhem i
pastër?". Kështu u kthye dhe iku tërë inat.
13 Por shërbëtorët e tij iu afruan dhe i folën,
duke i thënë: "Ati ynë, në qoftë se profeti
do të kishte urdhëruar një gjë të madhe, ti
a do ta kishe bërë? Aq më tepër tani që të
ka thënë: "Lahu dhe do të pastrohesh"?".
14 Atëherë ai zbriti dhe u zhyt shtatë herë në
Jordan, sipas fjalës së njeriut të Perëndisë,
mishi i tij u bë si mishi i një fëmije të vogël
dhe ai pastrua. 15 Pastaj u kthye me gjithë
suitën e tij te njeriu i Perëndisë, shkoi e
u paraqit para tij dhe tha: "Tani e pranoj
që nuk ka asnjë Perëndi në gjithë dheun,
përveç se në Izrael. Prandaj tani prano një
dhuratë, të lutem, nga shërbëtori yt". 16 Por
ai u përgjigj: "Ashtu siç është e vërtetë që
rron Zoti, në prani të të cilit ndodhem, nuk
kam për të pranuar asgjë". Naamani ngulte
këmbë që të pranonte, por ai refuzonte.
17 Atëherë Naamani tha: "Me qenë se ti nuk
do, lejo që t'i jepet shërbëtorit tënd aq tokë
sa mund të mbajnë dy mushka, sepse shër-
bëtori yt nuk do t'u ofrojë më olokauste
as flijime perëndive të tjera, por vetëm
Zotit. 18 Megjithatë Zoti ta falë shërbëtorin
e tij për këtë gjë: kur zoti im shkon në
tempullin e Rimonit për të adhuruar dhe
mbështetet në krahun tim, edhe do të bie
përmbys në tempullin e Rimonit; Zoti ta
falë shërbëtorin e tij për këtë gjë, kur unë
do të bie përmbys në tempullin e Rimonit".
19 Profeti i tha: "Shko i qetë!". Kështu u
nda prej tij dhe bëri një copë rrugë të mirë.
20 Por Gehazi, shërbëtori i Eliseut, njeriut
të Perëndisë, tha me veten e tij: "Ja, zoti
im është sjellë tepër mirë me Naamanin,
me këtë Sirian, duke mos pranuar nga dora
e tij atë që ai kishte sjellë; 21 Kështu Ge-

hazi ndoqi Naamanin; kur Naamani pa që
ai vraponte prapa tij, u hodh nga qerrja
për t'i dalë përballë dhe i tha: "A shkon
çdo gjë mirë?". 22 Ai u përgjigj: "Çdo gjë
mirë. Zoti im më dërgon të të them: "Ja,
pikërisht tani kanë ardhur tek unë nga
krahina malore e Efraimit dy të rinj nga
dishepujt e profetëve; të lutem, jepu atyre
një talent argjendi dhe dy palë rroba"".
23 Atëherë Naamani tha: "Të lutem, prano
dy talenta!", dhe insistoi me të. Pastaj lidhi
dy talenta prej argjendi, në dy thasët me dy
palë rroba dhe ua dorëzoi dy prej shërbë-
torëve të tij, që i bartën para tij. 24 Kur arriti
në kodër, mori thasët nga duart e tyre, i
rivendosi në shtëpi; pastaj i ktheu prapa
njerëzit, që ikën. 25 Pastaj shkoi të paraqitet
përpara zotit të tij, Eliseu i tha: "Ku ke
vajtur, Gehazi?". Ai u përgjigj: "Shërbëtori
yt nuk ka vajtur asgjëkundi". 26 Por Eliseu i
tha: "Fryma ime, vallë a nuk të ka ndjekur,
kur ai njeri u kthye prapa nga qerrja e tij
që të të dalë përpara? Vallë, tani është
çasti për të marrë para, për të marrë rroba,
ullishte dhe vreshta, dele dhe lopë, skllevër
dhe skllave? 27 Prandaj lebra e Naamanit
do të të ngjitet ty dhe pasardhësve të tu
përjetë". Kështu Gehazi doli nga prania e
Eliseut lebroz i tëri, i bardhë si bora.

6

1 Dishepujt e profetëve i thanë Eliseut:
"Ja, vendi ku ne banojmë me ty është tepër
i vogël për ne. 2 Na lër të shkojmë deri
në Jordan: atje secili prej nesh do të gjejë
një tra dhe do të bëjmë një vend për të
banuar". Eliseu u përgjigj: "Shkoni". 3 Njëri
prej tyre tha: "Të lutem, prano të vish edhe
me shërbëtorët e tu". Ai u përgjigj: "Do të
vij". 4 Kështu ai shkoi me ata. Kur arritën në
Jordan, filluan të presin disa drurë. 5 Ndërsa
njeri prej tyre po i binte një trungu, hekuri
i sëpatës i ra në ujë. Ai filloi të bërtasë dhe
tha: "Oh, o imzot, këtë e kisha marrë hua".
6 Njeriu i Perëndisë pyeti: "Ku ka rënë?".
Ai i tregoi vendin. Atëherë Eliseu preu një
copë druri, e hodhi në atë pikë dhe nxorri
në sipërfaqe hekurin. 7 Pastaj tha: "Merre".
Kështu ai shtriu dorën dhe e mori. 8 Ndërsa
mbreti i Sirisë ishte në luftë kundër Izraelit,
duke u kështilluar me shërbëtorët e tij, ai
tha: "Kampi im do të jetë në filan vend".
9 Atëherë njeriu i Perëndisë dërgoi t'i thotë
mbretit të Izraelit: "Mos trego pakujdesi
për filan vend, sepse aty po zbresin Sirët".
10 Prandaj mbreti i Izraelit dërgoi njerëz
në vendin që njeriu i Perëndisë i kishte
treguar dhe e kishte paralajmëruar të tre-
gohej i kujdesshëm. Kështu ai u tregua
vigjilent ndaj këtij vendi dhe kjo ndodhi jo
vetëm një a dy herë. 11 Shumë i tronditur
në zemër të tij për këtë gjë, mbreti i Sirisë
mblodhi shërbëtorët e tij dhe u tha: "A dini
të më thoni se kush nga tanët mban anën e
mbretit të Izraelit?". 12 Një nga shërbëtorët
e tij u përgjigj: "Asnjeri, o mbret, imzot,
por Eliseu, profeti që ndodhet në Izrael, i
bën të njohur mbretit të Izraelit bile edhe
fjalët që ti thua në dhomën e gjumit".
13 Atëherë mbreti tha: "Shkoni të shihni se
ku është, që të mund të dërgoj njerëz për ta
marrë". I bënë këtë njoftim: "Ja, ndodhet
në Dothan". 14 Kështu mbreti dërgoi aty
kuaj, qerre dhe një ushtri të madhe; këta
arritën natën dhe rrethuan qytetin. 15 Të
nesërmen shërbëtori i njeriut të Perëndisë
u ngrit në mëngjes dhe doli; dhe ja, qyteti
ishte rrethuar nga një ushtri me kuaj dhe
kalorës. Atëherë shërbëtori i tij i tha: "Oh,
ç'do të bëjmë, imzot?". 16 Ai u përgjigj: "Mos
ki frikë, sepse ata që janë me ne, janë më
të shumtë se ata që janë me ta". 17 Pastaj
Eliseu u lut dhe tha: "O Zot, të lutem, hap
sytë e tij që të mund të shohë". Atëherë
Zoti ia hapi sytë të riut dhe ai pa; dhe
ja, mali ishte plot me kuaj dhe me qerre
të zjarrta rreth e qark Eliseut. 18 Ndërsa
Sirët po zbrisnin në drejtim të Eliseut, ky
iu lut Zotit dhe i tha: "Të lutem, goditi
këta njerëz me verbëri". Dhe ai i verboi
sipas fjalës së Eliseut. 19 Atëherë Eliseu u
tha atyre: "Nuk është kjo rruga dhe nuk
është ky qyteti; ejani pas meje dhe unë do
t'ju çoj te njeriu që kërkoni". I çoi pastaj
në Samari. 20 Kur arritën në Samari, Eliseu
tha: "O Zot, hapua sytë që të shohin". Zoti
ua hapi sytë dhe ata panë; ja, ndodheshin
brenda në Samari. 21 Kur mbreti i Izraelit
i pa, i tha Eliseut: "O ati im, duhet t'i
vras? A duhet t'i vras? 22 Ai u përgjigj:
"Mos i vrit! A do të vrisje, vallë ata që
ke zënë robër me shpatën dhe me harkun
tënd? Vëru përpara bukë dhe ujë, që të
hanë dhe të pinë dhe pastaj të kthehen te
zotit të tyre". 23 Atëherë ai përgatiti për
ta një banket të madh. Pasi hëngrën dhe

pinë, u ndame ta dhe ata u kthyen përsëri
te zotit të tyre. Kështu bandat e Sirëve nuk
erdhën më të bëjnë sulme në territorin e
Izraelit. 24 Mbas këtyre ngjarjeve ndodhi që
Ben Hadadi, mbret i Sirisë, mblodhi tërë
ushtrinë e tij dhe u nis kundër Samarisë
për ta rrethuar. 25 Në Samari ra një zi e
madhe; rrethimi i Sirëve qe aq i fortë sa një
kokë gomari shitej tetëdhjetë sikla argjendi
dhe një çerek kabi glasash pëllumbi pesë
sikla argjendi. 26 Kur mbreti i Izraelit po
kalonte mbi muret, një grua i bërtiti dhe
i tha: "Ndihmë, o mbret, o imzot!". 27 Ai
iu përgjigj: "Në rast se nuk të ndihmon
Zoti, ku mund ta gjej unë ndihmën për
ty? Mos vallë me prodhimet e lëmit dhe
të troullit?". 28 Pastaj mbreti shtoi: "Çfarë
ke?". Ajo u përgjigj: "Kjo grua më tha: "Më
jep djalin tënd që ta hamë sot; djalin tim do
ta hamë nesër". 29 Kështu e gatuam djalin
tim dhe e hëngrëm. Të nesërmen i thashë:
"Më jep djalin tënd që ta hamë". Por ajo
e fshehu djalin e saj". 30 Kur mbreti dëgjoi
këto fjalë të gruas, grisi rrobat e tij. Ndërsa
kalonte mbi muret, populli shikoi, dhe ja, ai
kishte një grathore mbi lëkurë. 31 Atëherë
mbreti tha: "Perëndia të më bëjë këtë dhe
më keq, në qoftë se sot koka e Eliseut, birit
të Shafatit, ka për të mbetur akoma mbi
supet e tij!". 32 Eliseu po rrinte ulur në
shtëpinë e tij dhe me të ishin ulur pleqtë.
Mbreti dërgoi para tij një njeri; por para se
lajmëtari të arrinte tek ai, ai u tha pleqve:
"A e shikoni se ky bir vrasësi ka dërguar një
person për të më prerë kokën? Kini kujdes,
kur të arrijë lajmëtari, mbyllni portën dhe
bllokojeni te porta. A nuk dëgjohet prapa
tij vallë, zhurma e hapave të zotit të tij?".
33 Ndërsa ai vazhdonte të fliste akoma me ta,
ja ku zbriti tek ai lajmëtari. Atëherë mbreti
tha: "Ja, kjo fatkeqësi vjen nga Zoti; çfarë
mund të shpresoj akoma unë nga Zoti?".

7

1 Atëherë Eliseu tha: "Dëgjoni fjalën e
Zotit! Kështu thotë Zoti: "Nesër në këtë
orë, në portën e Samarisë një masë maje
mielli do të kushtojë një sikël dhe dy
masa elbi do të kushtojnë gjithashtu një
sikël"". 2 Por kapiteni, në krahun e të cilit
mbështetej mbreti, iu përgjigj njeriut të
Perëndisë: "Ja, edhe sikur Zoti të bënte
dritare në qiell, a do të ndodhte, vallë një
gjë e tillë?". Eliseu u përgjigj: "Mirë, pra,
ke për ta parë me sytë e tu, por nuk do t'i
hash". 3 Kishte katër lebrozë në hyrje të
portës, të cilët i thanë njeri tjetrit: "Pse po
rrimë ulur këtu duke pritur vdekjen? 4 Në
rast se themi: "Le të hyjmë në qytet", atje
sundon uria dhe aty kemi për të vdekur; në
rast se mbetemi këtu, do të vdesim njëlloj.
Prandaj ejani, të shkojmë të paraqitemi te
kampi i Sirëve; po të jetë se na lënë të gjallë,
do të jetojmë; po të jetë se na vrasin, do
të vdesim". 5 Në muzg u ngritën për të
vajtur në kampin e Sirëve; kur arritën në
skajin e kampit të Sirëve, atje nuk kishte
njeri. 6 Perëndia në të vërtetë kishte bërë
që ushtria e Sirëve të dëgjonte një zhurmë
qerresh dhe kuajsh, zhurmën e një ushtrie
të madhe, dhe ata i kishin thënë njeri
tjetrit: "Ja, mbreti i Izraelit ka rekrutuar
kundër nesh mbretin e Hitejve dhe mbretin
e Egjiptasve për të na sulmuar". 7 Prandaj
ata, në muzg, ishin ngritur dhe kishin ikur
duke braktisur çadrat, kuajt dhe gomarët
e tyre, tërë kampin siç ishte; kishin ikur
kështu për të shpëtuar kokën. 8 Kur arritën
në skajin e kampit, këta lebrozë hynë në
një çadër, ku hëngrën e pinë; morën me
vete argjend, ar dhe rroba, dhe shkuan t'i
fshehin. Pastaj u kthyen dhe hynë në një
çadër tjetër; edhe andej morën shumë gjëra
dhe shkuan t'i fshehin. 9 Pastaj thanë midis
tyre: "Nuk veprojmë mirë kështu; kjo është
ditë sihariqi, por ne nuk hapim as gojën.
Në rast se presim deri në mëngjes, mund
të pësojmë ndonjë ndëshkim. Prandaj tani
të nxitojmë dhe të shkojmë të njoftojmë
shtëpinë e mbretit". 10 Kështu shkuan dhe
thirrën rojet e qytetit, jua njoftuan gjend-
jen duke thënë: "Kemi shkuar në kampin
e Sirëve dhe ja, nuk kishte njeri dhe as
nuk dëgjohej zë njeriu; aty kishte vetëm
kuaj dhe gomarë të lidhur dhe çadra të
paprekura". 11 Atëherë rojet thirrën dhe
e çuan lajmin brenda shtëpisë së mbretit.
12 Kështu mbreti u ngrit natën dhe u tha
shërbëtorëve të tij: "Do t'ju them unë ç'na
kanë bërë Sirët. Duke ditur që ne jemi
të uritur dolën nga kampi për t'u fshehur
në fushë, duke thënë: "Si të dalim 13 Një
nga shërbëtorët e tij iu përgjigj: "Të lutem,
lejo që disa njerëz të marrin pesë nga kuajt
që akoma mbeten në qytet. Ja, ata do të

jenë e shumta si shumica e Izraelit që ka
mbetur në qytet, ose si shumica e Izraezlit
që tashmë ka vdekur; t'i çojmë, pra, të
shohin". [14] Morën, pra, dy qerre me kuajt
e tyre dhe mbreti i dërgoi në gjurmët e
ushtrisë së Sirëve, duke thënë: "Shkoni dhe
shikoni". [15] Kështu ata shkuan prapa tyre
deri në Jordan; por ja, tërë rruga ishte plot
me rroba dhe me armë që sirët i kishin
hedhur rrugës gjatë ikjes së tyre të nxituar.
Pastaj lajmëtarët u kthyen dhe ia njoftuan
gjendjen mbretit. [16] Atëherë populli doli
jashtë dhe plaçkiti kampin e Sirëve; një
masë maje mielli kushtonte një sikël, dhe
dy masa elbi kushtonin gjithashtu një sikël,
sipas fjalës së Zotit. [17] Mbreti kishte vënë
si roje të portës kapitenin në krahun e
të cilit mbështetej; por populli e shkeli
pranë portës dhe ai vdiq, ashtu si kishte
thënë njeriu i Perëndisë, kur i foli mbretit
që kishte zbritur për ta takuar. [18] Ndodhi
pikërisht ashtu siç i kishte folur mbretit
njeriu i Perëndisë, duke i thënë: "Nesër,
në këtë orë, në portën e Samarisë dy masa
elbi do të kushtojnë një sikël dhe një masë
maje mielli do të kushtojë gjithashtu një
sikël". [19] Kapiteni i ishte përgjigjur pastaj
njeriut të Perëndisë, duke i thënë: "Ja, edhe
sikur Zoti të hapë dritare në qiell, a ka
për të ndodhur një gjë e tillë?". Eliseu i
kishte dhënë këtë përgjigje: "Mirë, pra, do
ta shohësh me sytë e tua, por nuk do të
hash". [20] I ndodhi pikërisht kjo: populli e
shkeli me këmbë pranë portës dhe ai vdiq.

8

[1] Eliseu i tha gruas, djalin e së cilës e
kishte ringjallur: "Çohu dhe shko jashtë,
ti me gjithë familjen tënde, për të banuar
ku të mundesh, sepse Zoti ka vendosur të
pllakosë zia, që do të zgjasë shtatë vjet
në vend". [2] Kështu gruaja u ngrit dhe
veproi sipas fjalës së njeriut të Perëndisë;
iku me familjen e saj dhe banoi në vendin
e Filistejve shtatë vjet. [3] Si kaluan shtatë
vjet, gruaja u kthye nga vendi i Filistejve
dhe shkoi te mbreti për t'i kërkuar shtëpinë
dhe tokat e veta. [4] Mbreti ishte duke
folur me Gehazin, shërbëtorin e njeriut të
Perëndisë, dhe i thoshte: "Tregomë, të
lutem, tërë veprat e mëdha që ka bërë
Eliseu". [5] Pikërisht, ndërsa ai i tregonte
mbretit se si Eliseu e kishte ringjallur të
vdekurin, ja ku u paraqit gruaja, së cilës ai
i kishte ringjallur të birin, për t'i kërkuar
mbretit shtëpinë dhe tokat e veta. Atëherë
Gehazi tha: "O mbret, o imzot, kjo është
gruaja dhe ky është biri që Eliseu ka ring-
jallur". [6] Mbreti e pyeti gruan dhe ajo i
tregoi ngjarjen; atëherë mbreti ngarkoi një
funksionar, të cilit i tha: "Ktheja tërë atë
që i përkasin dhe të gjitha të ardhurat e
tokave, nga dita e largimit të saj nga vendi
ynë deri më tani". [7] Pastaj Eliseu shkoi
në Damask. Ben-Hadadi, mbret i Sirisë,
ishte i sëmurë dhe e njoftuan: "Njeriu i
Perëndisë ka ardhur deri këtu". [8] Atëherë
mbreti i tha Hazaelit: "Merr me vete
një dhuratë dhe shko të takosh njeriun e
Perëndisë, dhe këshillohu nëpërmjet tij me
Zotin, duke thënë: "A do të shërohem nga
kjo sëmundje?"". [9] Kështu Hazaeli shkoi
të takohet me Eliseun duke sjellë si dhu-
ratë gjërat më të mira të Damaskut: një
ngarkesë prej dyzet devesh. Pastaj ai vajti,
u paraqit tek ai dhe i tha: "Biri yt Ben-
Hadadi, mbret i Sirisë, më ka dërguar te ti
për të pyetur: "A do të shërohem nga kjo
sëmundje?"". [10] Eliseu iu përgjigj: "Shko
t'i thuash: "Do të shërohesh me siguri".
Por Zoti më bën të shoh se ai ka për të
vdekur me siguri". [11] Pastaj ai e ngurtësoi
fytyrën me një shikim të ngulët deri sa
u skuq; pastaj njeriu i Perëndisë filloi të
qajë. [12] Atëherë Hazaeli pyeti: "Pse po
qan zoti im?". Ai u përgjigj: "Sepse e di
të keqen që do t'u bësh bijve të Izraelit:
do t'u vësh flakën fortesave të tyre, do të
vrasësh me shpatë të rinjtë e tyre, do t'i
bësh copë-copë fëmijët e tyre dhe do t'i
çash barkun grave me barrë". [13] Hazaeli
tha: "Por ç'është, vallë shërbëtori yt, një
qen, që të bëj këtë hata?". Eliseu u përgjigj:
"Zoti më bën të shoh që ti do të bëhesh
mbret i Sirisë". [14] Pastaj Hazaeli u largua
nga Eliseu dhe u kthye te zoti e tij, që e
pyeti: "Çfarë të tha Eliseu?". Ai u përgjigj:
"Më tha që do të shërohesh me siguri". [15] Të
nesërmen Hazaeli mori një batanije e zhyti
në ujë dhe e shtriu mbi fytyrën e mbretit
që vdiq. Kështu Hazaeli mbretëroi në vend
të tij. [16] Vitin e pestë të Joramit, birit të
Ashabit, mbret i Izraelit, Jehorami, bir i
Jozafatit, mbret i Judës, filloi të mbretërojë
mbi Judën. [17] Ai ishte tridhjetë e dy vjeç kur
filloi të mbretërojë, dhe mbretëroi tetë vjet

në Jeruzalem. [18] Ndoqi rrugën e mbretërve
të Izraelit, ashtu si kishte bërë shtëpia e
Ashabit, sepse gruaja e tij ishte një bijë e
Ashabit, dhe bëri atë që është e keqe në
sytë e Zotit. [19] Megjithatë Zoti nuk deshi
ta shkatërronte Judën, për hir të dashurisë
që kishte për Davidin, shërbëtorin e tij,
sepse i kishte premtuar t'u jepte një llambë
për gjithnjë atij dhe bijve të tij. [20] Gjatë
ditëve të mbretërimit të tij, Edomi ngriti
krye kundër pushtetit të Judës dhe zgjodhi
edhe një mbret. [21] Atëherë Jorami shkoi në
Tsair me gjithë qerret e tij; pastaj natën
u ngrit dhe mundi Edomitët që e kishin
rrethuar dhe kapitenët e qerreve, ndërsa
njerëzit mundën të ikin në çadrat e tyre.
[22] Kështu Edomi ka qenë i panënshtruar
ndaj pushtetit të Judës deri më ditën e
sotme. Në atë kohë edhe Libnahu ngriti
krye. [23] Pjesa tjetër e bëmave të Joramit dhe
të gjitha ato që bëri a nuk janë të shkru-
ara në librin e Kronikave të mbretërve
të Judës? [24] Kështu Joramin e zuri gjumi
bashkë me etërit e tij dhe u varros bashkë
me ta në qytetin e Davidit. Në vend të tij
mbretëroi i biri, Ashaziahu. [25] Në vitin e
dymbëdhjetë të Joramit, birit të Ashabit,
mbreti i Izraelit, filloi të mbretërojë As-
haziahu, bir i Jerohamit, si mbret i Judës.
[26] Ashaziahu ishte njëzet e dy vjeç kur filloi
të mbretërojë, dhe mbretëroi një vit në
Jeruzalem. E ëma quhej Athaliah, ishte
mbesa e Omrit, mbretit të Izraelit. [27] Ai
vazhdoi rrugën e shtëpisë së Ashabit dhe
bëri atë që është e keqe në sytë e Zotit,
ashtu si shtëpia e Ashabit, sepse ishte i lid-
hur me marrëdhënie krushqie me shtëpinë
e Ashabit. [28] Me Joramin, birin e Ashabit,
ai shkoi të luftojë kundër Hazaelit, mbretit
të Sirisë, në Ramoth të Galaadit; por Sirët
plagosën Joramin; [29] atëherë mbreti Joram
u kthye në Jezreel për të mjekuar plagët
që kishte marrë nga Sirët në Ramah, kur
luftonte kundër Hazaelit, mbretit të Sirisë.
Dhe Ashaziahu, bir i Jerohamit mbret i
Judës, zbriti në Jezreel për të parë Joramin,
birin e Ashabit, sepse ky ishte i sëmurë.

9

[1] Atëherë profeti Eliseu thirri një nga
dishepujt e profetëve dhe i tha: "Ngjesh
brezin, merr me vete këtë enë të vogël
me vaj dhe shko në Ramoth të Galaadit.
[2] Kur të arrish aty, kërko të takosh Jehun,
birin e Jozafatit, që është bir i Nimshit;
hyrë në dhomë, merre nga mesi i vëllezërve
të tij dhe çoje në një dhomë të veçantë.
[3] Do të marrësh pastaj enën e vogël me vaj
dhë do ta derdhësh mbi kokën e tij, duke
thënë: Kështu thotë Zoti: "Unë të vajos
mbret të Izraelit". Pastaj hape portën dhe
mbathja pa humbur kohë". [4] Atëherë i riu,
shërbëtori i profetit, u nis për në Ramoth të
Galaadit. [5] Kur arriti aty, i gjeti kapitenët e
ushtarët të ulur bashkë dhe tha: "Kam një
kumtesë për ty, o kapiten". Jehu e pyeti:
"Për cilin prej nesh?". Ai u përgjigj: "Për
ty, kapiten". [6] Atëherë u ngrit dhe hyri
në shtëpi; i riu i derdhi vajin mbi kryet,
duke i thënë: "Kështu thotë Zoti, Perëndia
i Izraelit: "Unë të vajos mbret të popullit
të Zotit, të Izraelit. [7] Ti do të godasësh
shtëpinë e Ashabit, zotit sate, kështu do
të marr hak për gjakun që kanë derdhur
profetët, shërbëtorë të mi, dhe për gjakun
e tërë shërbëtorëve të Zotit, që është derd-
hur nga dora e Jezebelit. [8] Tërë shtëpia e
Ashabit do të shuhet dhe unë do të shfaros
nga kjo shtëpi tërë meshkujt, skllevër apo
të lirë, që janë në Izrael. [9] Kështu do ta
katandis shtëpinë e Ashabit si shtëpinë e
Joreboamit, birit të Nebatit, dhe si atë të
Baashas, birit të Ahijahut. [10] Qentë do të
hanë Jezebelin në fushën e Jezreelit, dhe
nuk do të ketë njeri që ta varrosë"". Pastaj
i riu hapi portën dhe iku me vrap. [11] Kur
Jehu doli nga shërbëtorët e zotit të tij, një
nga këta e pyeti: "A shkon çdo gjë mirë?
Pse ai i marrë erdhi te ty?". Ai u përgjigj:
"Ju e njihni njeriun dhe fjalët e tij!". [12] Por
ata thanë: "S'është e vërtetë! Na e thuaj,
pra!". Jehu u përgjigj: "Ai më tha kështu
e ashtu, duke deklaruar: Kështu thotë Zoti:
"Unë të vajos mbret të Izraelit"". [13] Atëherë
ata shpejtuan të merrnin secili mantelin
e tij dhe ta shtrijnë poshtë tij në po ato
shkallëza; pastaj i ranë borisë dhe thanë:
"Jehu është mbret!". [14] Kështu Jehu, bir
i Josafatit, që ishte i biri i Nimshit, kur-
disi një komplot kundër Joramit. (Por Jo-
rami, me tërë Izraelin, ishte duke mbroj-
tur Ramothin e Galaadit kundër Hazaelit,
mbretit të Sirisë; [15] pastaj mbreti Joram
ishte kthyer nga Jezreeli për të shpëtuar
plagët që i kishin shkaktuar Sirët ndërsa
luftonte kundër Hazaelit, mbretit të Sirisë).
Jehu tha: "Në rast se mendoni në të njëjtën

mënyrë, asnjeri të mos dalë nga qyteti për
të njoftuar Jezreelin”. 16 Pastaj Jehu hipi
mbi një qerre dhe u nis për në Jezreel,
sepse aty ndodhej i sëmurë Jorami, dhe
Ashaziahu, mbret i Judës, kishte zbritur
për të vizituar Joramin. 17 Roja që rrinte
mbi kullën e Jezreelit vuri re ushtrinë e
madhe të Jehut që vinte dhe tha: “Shoh
një grumbull të madh!”. Jorami urdhëroi:
“Merr një kalorës dhe çoje t’i takojë për t’i
pyetur: “A sillni paqen?””. 18 Atëherë një
njeri i hipur mbi kalë u doli përpara dhe u
tha: “Kështu pyet mbreti: “A sillni paqe?””.
Jehu u përgjigj: “Ç’të hyn në punë paqja?
Kalo prapa dhe ndiqmë”. Roja njoftoi duke
thënë: “Lajmëtari arriti tek ata, por nuk
po kthehet”. 19 Atëherë Jorami dërgoi një
kalorës të dytë, i cili me të arritur tek
ata, tha: “Kështu pyet mbreti: “A sillni
paqen?”. Jehu u përgjigj: “Ç’të hyn në punë
paqja? Kalo prapa dhe ndiqmë”. 20 Roja
njoftoi duke thënë: “Lajmëtari ka arritur
tek ata, por nuk po kthehet. Mënyra e
të ngarit të qerres është ajo e Jehut, birit
të Nimshit, sepse e nget si i çmëndur”.
21 Atëherë Jorami tha: “Përgatitni qerren!”.
Kështu i përgatitën qerren. Pastaj Jorami,
mbret i Izraelit dhe Ashaziahu, mbret i
Judës, dolën secili me qerren e vet për t’i
dalë përpara Jehut dhe e gjetën në fushën
e Nabothit të Jezreelit. 22 Kur Jorami pa
Jehun, i tha: “A sjell paqen, Jehu?”. Jehu
u përgjigj: “Ç’paqe mund të ketë deri sa
vazhdojnë kurvëritë e nënës sate Jezebel
dhe magjitë e shumta të saj?”. 23 Atëherë
Jorami e ktheu drejtimin e qerres dhe iku
me vrap duke i thënë Ashaziahut: “Trad-
hëti, Ashaziah!”. 24 Por Jehu e ndau harkun
me të gjithë forcën e tij dhe e goditi Joramin
midis shpatullave; shigjeta i shpoi zemrën
dhe ai u plandos në qerren e tij. 25 Pastaj
Jehu i tha Bidkarit, ndihmësit të tij: “Merre
dhe hidhe në kampin e Nabothit të Jezreelit
sepse më kujtohet, kur ti dhe unë shkonim
me kalë bashkë me suitën e Ashabit, atit
të tij, Zoti shqiptoi kundër tij këtë orakulli:
26 “Dje me siguri pashë gjakun e Nabothit
dhe gjakun e bijve të tij”, thotë Zoti, “dhe
unë do të të shpërblej në po këtë fushë”,
thotë Zoti! Kape, pra, dhe hidhe në fushë,
sipas fjalës së Zotit”. 27 Duke parë këtë, As-
haziahu, mbret i Judës, iku me vrap nëpër
rrugën e shtëpisë me kopsht, por Jehu, iu
ndjek prapa dhe tha: “Bjerini, edhe atij me
qerre”. Dhe e gjuajtën në të përpjetën e
Gurit, që është afër Ibleamit. Por ai iku në
Megido, ku vdiq. 28 Atëherë shërbëtorët e
tij e çuan mbi një qerre në Jeruzalem dhe e
varrosën në varrin e tij bashkë me etërit e
tij, në qytetin e Davidit. 29 Ashaziahu kishte
filluar të mbretëronte mbi Judë, vitin e
dymbëdhjetë të Joramit, birit të Ashabit.
30 Kur Jehu arriti në Jezreel, Jezebeli e mori
vesh. Atëherë filloi të zbukurojë sytë,
rregulloi flokët e doli në dritare për të
parë. 31 Ndërsa Jehu po hynte në portë, ajo
i tha: “A sjell paqen, Zimri, vrasës i zotit
sate?”. 32 Jehu ngriti sytë nga dritarja dhe
tha: “Kush është me mua? Kush?”. Dy ose
tre eunikë dolën në dritare duke shikuar
nga ai. 33 Ai tha: “Hidheni poshtë!”. Ata e
hodhën poshtë, dhe pak gjak i saj ra mbi
murin dhe mbi kuajt; dhe Jehu kaloi mbi
të. 34 Pastaj hyri brenda, hëngri dhe piu;
në fund tha: “Shkoni të shihni atë grua
të mallkuar dhe varroseni, sepse është bijë
mbreti”. 35 Shkuan, pra, ta varrosin, por
gjetën prej saj vetëm kafkën, këmbët dhe
pëllëmbët e duarve. 36 U kthyen t’i tregonin
gjendjen Jehut, që tha: “Kjo është fjala e
Zotit e shqiptuar me anë të shërbëtorit të
tij Elia, Tishbitit, kur tha: “Qentë kanë për
të ngrënë mishin e Jezebelit në fushën e
Jezreelit; 37 kufoma e Jezebelit do të jetë në
fushën e Jezreelit si pleh në sipërfaqen e
tokës; kështu nuk do të mundin të thonë:
Këtu prehet Jezebeli””.

10

1 Ashabi kishte në Samari shtatëdhjetë
bij. Jehu shkroi letra dhe ua dërgoi në
Samari krerëve të qytetit, pleqve dhe tu-
torëve të bijve të Ashabit; në to thoshte:
2 “Sa t’ju arrijë kjo letër, me qenë se keni
me vete bijtë e zotit suaj dhe keni qerre
dhe kuaj, një qytet të fortifikuar dhe armë,
3 zgjidhni birin më të mirë dhe më të përsh-
tatshëm të zotit suaj, vendoseni mbi fronin
e atit të tij dhe luftoni për shtëpinë e
zotit suaj”. 4 Por ata patën shumë frikë
dhe thanë: “Ja, dy mbretër nuk mundën
ta përballojnë; si mund ta përballojmë
ne?”. 5 Prandaj prefekti i pallatit, qeveri-
tari i qytetit, pleqtë dhe tutorët e bijve të
Ashabit dërguan t’i thonë Jehut: “Ne jemi
shërbëtorët e tu dhe do të bëjmë të gjitha

ato që do të na urdhërosh; nuk do të zgjedhim asnjë mbret; bëj atë që të duket më e
mirë”. 6 Atëherë ai u shkroi një letër të dytë,
në të cilën thoshte: “Në rast se mbani anën
time dhe doni t’i bindeni zërit tim, merrni
kokat e atyre njerëzve, të bijve të zotit suaj
dhe ejani tek unë në Jezreel, nesër në këtë
orë”. Bijtë e mbretit, gjithsej shtatëdhjetë,
rrinin me fisnikët e qytetit, që i edukonin.
7 Me të marrë letrën, ata morën bijtë e
mbretit dhe i therën të shtatëdhjetët; pas-
taj i vunë në shporta kokat e tyre dhe ia
çuan Jehut në Jezreel. 8 Kështu erdhi një
lajmëtar për t’i njoftuar ngjarjen dhe i tha:
“Kanë sjellë kokat e bijve të mbretit”. Jehu
u përgjigj: “Vendosini në dy grumbuj në
hyrje të portës deri nesër në mëngjes”. 9 Të
nesërmen ai doli dhe, duke qëndruar në
këmbë, i tha tërë popullit: “Ju jeni të drejtë;
ja, unë kam komplotuar kundër zotërisë
sime dhe e kam vrarë; po kush i ka vrarë
tërë këta? 10 Pranoni, pra, që nuk ka rënë
për tokë asnjë nga fjalët e Zotit që ky ka
shqiptuar kundër shtëpisë të Ashabit; Zoti
në të vërtetë ka kryer atë që kishte thënë
me anë të shërbëtorit të tij Elia”. 11 Kështu
Jehu bëri që të vdesin tërë ata që kishin
mbetur nga shtëpia e Ashabit në Jezreel,
tërë të mëdhenjtë, miqtë dhe priftërinjtë e
tij, pa lënë asnjë prej tyre. 12 Pastaj u ngrit
dhe shkoi në Samari. Gjatë rrugës, me të
arritur në Beth-Eked, 13 Jehu takoi vëllezërit
e Ashaziahut, mbretit të Judës, dhe tha:
“Kush jeni?”. Ata u përgjigjën: “Jemi
vëllezërit e Ashaziahut dhe po zbresim për
të përshëndetur bijtë e mbretit dhe bijtë
e mbretëreshës”. 14 Atëherë ai urdhëroi:
“Kapini të gjallë!”. Kështu i zunë të gjallë
dhe i therën pranë pusit të Beth-Ekedit,
gjithsej dyzet e dy veta; nuk kursyen as
edhe një. 15 U nis që andej dhe gjeti Je-
honadabin, birin e Rekabit, që iu kishte
dalë para; e përshëndeti dhe i tha: “A është
zemra jote e drejtë ashtu siç është imja
ndaj teje?”. Jehonadabi u përgjigj: “Është”.
16 “Eja me mua dhe do të shohësh zellin
tim për Zotin!”. Pastaj e mori me vete në
qerren e tij. 17 Me të arritur në Samari,
vrau tërë ata që kishin mbetur nga shtëpia
e Ashabit në Samari, deri në shkatërrimin
e plotë të saj, sipas fjalës që Zoti i kishte
thënë Elias. 18 Pastaj Jehu mblodhi tërë pop-
ullin dhe i tha: “Ashabi i ka shërbyer pak
Baalit, por Jehu do t’i shërbejë shumë më
tepër. 19 Tani thirri pranë meje tërë profetët
e Baalit, tërë shërbëtorët dhe priftërinjtë e
tij; të mos mungojë asnjë prej tyre, sepse
duhet t’i bëj një flijim të madh Baalit; ai
që do të mungojë, nuk do mbetet i gjallë”.
Por Jehu vepronte me mashtrim për të
shkatërruar adhuruesit e Baalit. 20 Pastaj
Jehu urdhëroi: “Shpallni një festë solemne
për nder të Baalit!”. Festa u shpall. 21 Pastaj
Jehu dërgoi lajmëtarë nëpër gjithë Izraelin;
kështu tërë adhuruesit e Baalit erdhën dhe
nuk mungoi asnjë prej tyre; hynë në tem-
pullin e Baalit dhe tempulli u mbush plot
nga një anë në anën tjetër. 22 Jehu i tha
rojtarit të rrobave: “Nxirri jashtë rrobat
për të gjithë adhuruesit e Baalit”. Kështu ai
i nxori rrobat për ta. 23 Atëherë Jehu, bashkë
me Jehonadabin, birin e Rekabit, hyri në
tempullin e Baalit dhe u tha adhuruesve të
Baalit: “Kërkoni mirë dhe shikoni që këtu
të mos ketë asnjë shërbëtor të Zotit, por
vetëm adhurues të Baalit”. 24 Kështu ata
hynë për të ofruar flijime dhe olokauste.
Jehu kishte vënë jashtë tempullit tetëdh-
jetë burra, të cilëve u kishte thënë: “Në
rast se dikush lë të ikë një njeri të vetëm
nga njerëzit që kam lënë në duart tuaja,
do ta paguajë me jetën e tij jetën e atij
që ka ikur”. 25 Kështu, sa mbaroi oferta e
olokaustit, Jehu u dha këtë urdhër rojeve
dhe kapitenëve: “Hyni, vritni dhe mos lini
që asnjë t’ju ikë!”. Prandaj ata i kaluan në
majë të shpatës, pastaj rojet dhe kapitenët
i hodhën jashtë dhe depërtuan në pjesën e
brendshme të tempullit të Baalit; 26 pastaj
çuan jashtë shtyllat e shenjta të tempullit
të Baalit dhe i dogjën. 27 Pastaj shkatër-
ruan statujën e Baalit dhe shembën tem-
pullin e tij, duke e katansdisur në një vend
ku grumbullohen plehrat e kështu mbetet
edhe sot e kësaj dite. 28 Kështu Jehu bëri
që të zhduket Baali nga Izraeli; 29 megjithatë
ai nuk u tërhoq nga mëkatet e Jeroboamit,
birit të Nebatit, me të cilët e kishte bërë
të kryente mëkate Izraelin, domethënë nga
viçat e artë që ishin në Bethel dhe në Dan.
30 Prandaj Zoti i tha Jehut: “Me qenë se
ke vepruar mirë, duke bërë atë që është e
drejtë në sytë e mi, dhe i ke bërë shtëpisë
së Ashabit të gjitha atë që kisha në zemër,
bijtë e tu do të ulen mbi fronin e Izraelit
deri në brezin e katërt”. 31 Por Jehu nuk u

kujdesua të ndiqte me gjithë zemër ligjin e
Zotit, Perëndisë së Izraelit; në fakt ai nuk
u largua nga mëkatet e Jeroboamit, me të
cilat e kishte bërë Izraelin të mëkatonte.
32 Në atë kohë Zoti filloi t'i presë disa pjesë
të Izraelit; në fakt Hazaeli i mundi Izraelitët
gjatë gjithë kufirit të tyre: 33 nga Jordani
drejt lindjes, pushtoi tërë vendin e Galaa-
dit, Gaditët, Rubenitët dhe Manasitët; nga
Aroeri, që është afër përroit të Amonit, deri
në Galaad dhe Bashan. 34 Pjesa tjetër e bë-
mave të Jehut, tërë ato që bëri dhe të gjitha
trimëritë e tij a nuk janë të shkruara në
librin e Kronikave të mbretërve të Izraelit?
35 Pastaj Jehun e zuri gjumi bashkë me etërit
e tij dhe e varrosën në Samari. Në vend
të tij mbretëroi i biri Jehoahazi. 36 Jehu
mbretëroi mbi Izraelin në Samari njëzet e
tetë vjet.

11

1 Kur Athaliah, e ëma e Ashaziahut, pa që
i biri kishte vdekur, u ngrit dhe zhduku tërë
pasardhësit mbretërorë. 2 Por Jehosheba,
bija e mbretit Joram dhe e motra e As-
haziahut, mori Joasin, birin e Ashaziahut,
e nxorri fshehurazi nga mesi i bijve të
mbretit që ishin vrarë dhe e vuri me tajën
në dhomën e shtretërve; kështu ia fshehën
Athaliahut dhe nuk u vra. 3 Mbeti, pra,
i fshehur gjashtë vjet në shtëpinë e Zotit
me të, ndërsa Athaliah mbretëronte mbi
vendin. 4 Vitin e shtatë Jehojada dërgoi
të thërrasë komandantët e qindsheve të
rojeve personale dhe të rojeve dhe i solli
pranë vetes në shtëpinë e Zotit; ai lidhi
një besëlidhje me ta, i vuri të betohen
në shtëpinë e Zotit dhe u tregoi birin e
mbretit. 5 Pastaj i urdhëroi, duke thënë:
"Kjo është ajo që ju do të bëni: një e
treta e atyre prej jush që hyjnë në shërbim
ditën e shtunë, ka për të ruajtur shtëpinë
e mbretit; 6 një e treta portën e Surit dhe
një e treta portën prapa rojeve. Ju do të
ruani shtëpinë, duke ndaluar hyrjen në të.
7 Dy pjesët e tjera prej jush, domethënë tërë
ata që e lënë shërbimin ditën e shtunë,
kanë për të ruajtur shtëpinë e Zotit rreth
mbretit. 8 Ju do të viheni rreth mbretit,
secili me armët e tij në dorë; dhe kushdo
që do të kërkojë të futet në radhët tuaja,
do të vritet. Ju do të jeni me mbretin
qoftë kur del, qoftë kur hyn". 9 Kështu ko-
mandantët e qindsheve vepruan pikërisht
ashtu si kishte urdhëruar prifti Jehojada.
Secili mori njerëzit e tij, ata që hynin në
shërbim ditën e shtunë dhe ata që linin
shërbimin ditën e shtunë, dhe shkuan te
prifti Jehojada. 10 Prifti u dha komandan-
tëve të qindshëve shtizat dhe mburojat që
i kishte pasur mbreti David dhe që ishin
në shtëpinë e Zotit. 11 Rojet, secili me
armën e tij në dorë, u vendosën në krahun
jugor të tempullit deri në krahun e tij
verior, pranë altarit dhe tempullit, rreth
mbretit. 12 Pastaj Jehojada e çoi jashtë birin
e mbretit, i vuri mbi kokë diademën dhe
i dorëzoi ligjin. E shpallën mbret dhe e
vajosën; pastaj duartrokitën dhe thirrën:
"Rroftë mbreti!". 13 Kur Athaliahu dëgjoi
zhurmën e rojeve dhe të popullit, shkoi
në drejtim të popullit në shtëpinë e Zotit.
14 Vështroi dhe e pa mbretin në këmbë
mbi podiumin, sipas zakonit; kapitenët dhe
borizanët ishin afër mbretit, ndërsa tërë
populli i vendit ishte në festë dhe u binte
borive. Atëherë Athaliahu grisi rrobat e
saj dhe bërtiti: "Tradhëti, tradhëti!". 15 Por
prifti Jehojada urdhëroi komandantët e
qindshëve, që komandonin ushtrinë, dhe
u tha atyre: "Nxirreni jashtë nga rresh-
tat dhe kushdo që i shkon pas të vritet
me shpatë!". Në fakt prifti kishte thënë:
"Mos lejoni që ajo të vritet në shtëpinë e
Zotit". 16 Kështu e kapën dhe, sa po arriti në
shtëpinë e mbretit nëpër rrugën e portës së
kuajve, aty e vranë. 17 Pastaj Jehojada bëri
një besëlidhje midis Zotit, mbretit dhe pop-
ullit, me qëllim që Izraeli të ishte populli i
Zotit; lidhi gjithashtu një besëlidhje midis
mbretit dhe popullit. 18 Atëherë tërë populli
i vendit shkoi në tempullin e Baalit dhe
e shkatërroi; i bëri copë-copë tërë altarët
dhe shëmbëlltyrat e tij, vrau para altarëve
Matanin, priftin e Baalit. Pastaj prifti Je-
hojada vendosi roje rreth shtëpisë së Zotit.
19 Pastaj mori komandantët e qindsheve të
rojeve personale të mbretit dhe të rojeve
dhe tërë popullin e vendit; këta bënë që
mbreti të zbresë nga shtëpia e Zotit dhe,
duke ndjekur rrugën e portës së rojeve
e çuan në shtëpinë e mbretit, ku ai u ul
në fronin e mbretërve. 20 Kështu populli i
vendit bëri festë dhe qyteti mbeti i qetë,
sepse kishin vrarë me shpatë Athaliahun në
shtëpinë e mbretit. 21 Joasi ishte shtatë vjeç
kur filloi të mbretërojë.

12

1 Në vitin e shtatë të Jehut, Joasi filloi
të mbetërojë dhe mbretëroi dyzet vjet në
Jeruzalem. Nëna e tij quhej Tsibiah, ishte
nga Beer-Sheba. 2 Joasi bëri atë që ishte
e drejtë në sytë e Zotit për tërë kohën që
udhëhiqej nga prifti Jehojada. 3 Megjithatë
vendet e larta nuk u ndryshuan; populli
vazhdonte të bënte flijime dhe të digjte
temjan në vendet e larta. 4 Joasi u tha
priftërinjve: "Tërë paratë e gjërave të
shenjtëruara që çohen në shtëpinë e Zotit,
paratë e vëna mënjanë, paratë e caktuara
për shpengimin e vetes dhe tërë paratë që
secili e ndjen në zemër t'ia çojë shtëpisë
së Zotit, 5 t'i marrin priftërinjtë, secili nga
i njohuri i tij, dhe të ndreqin dëmtimet që
ka pasur tempulli kudo që të ndodhen".
6 Por në vitin e njëzetetretë të mbretit
Joas priftërinjtë nuk kishin ndrequr akoma
dëmtimet e tempullit. 7 Atëherë mbreti
Joas thirri priftin Jehojada dhe priftërin-
jtë e tjerë dhe u tha: "Pse nuk i keni
ndrequr dëmtimet e tempullit? Prandaj
mos merrni më para nga të njohurit tuaj,
por u jepni për të ndrequr dëmtimet e
tempullit". 8 Priftërinjtë pranuan të mos
merrnin më para nga populli, as edhe të
ndreqnin dëmtimet e tempullit. 9 Pastaj
prifti Jehojada mori një arkë, hapi një
vrimë në kapakun e saj dhe e vendosi përbri
altarit, në krahun e djathtë të atij që hyn
në shtëpinë e Zotit; priftërinjtë që ruanin
hyrjen vendosën aty tërë paratë e sjella
në shtëpinë e Zotit. 10 Kur ata shihnin që
në arkë kishte shumë para, atëherë vinin
sekretari i mbretit dhe kryeprifti që i vinin
paratë në qese dhe numëronin paratë e gje-
tura në shtëpinë e Zotit. 11 Pastaj paratë që
ishin peshuar i dorëzonin në duart e atyre
që kryenin punë, të cilëve u ishte besuar
mbikqyrja e shtëpisë së Zotit; dhe këta ua
kalonin marangozëve dhe ndërtuesve që
punonin në shtëpinë e Zotit, 12 muratorëve
dhe gdhëndësve, për të blerë dru dhe gurë
të latuar, të nevojshëm për të ndrequr
dëmtimet e shtëpisë së Zotit dhe për të
mbuluar të gjitha shpenzimet e bëra për
ndreqjen e tempullit. 13 Por me paratë e
sjella në shtëpinë e Zotit nuk u bënë, për
shtëpinë e Zotit, as kupa prej argjendi, as
pastrues, as enë, as bori, asnjë send ari
ose asnjë send argjendi; 14 paratë u jepeshin
vetëm atyre që kryenin punimet, të cilët
i përdornin për të restauruar shtëpinë e
Zotit. 15 Përveç kësaj nuk u kërkohej asnjë
llogari atyre që u ishin dorëzuar paratë,
të cilat duhet t'u jepeshin zbatuesve të
punimeve, sepse këta punonin me për-
pikmëri. 16 Paratë e flijimeve të shlyerjes
dhe ato të flijimeve për mëkatet nuk ço-
heshin në shtëpinë e Zotit; ato ishin për
priftërinjtë. 17 Në atë kohë Hazaeli, mbret
i Sirisë, doli për të luftuar kundër Gathit
dhe e pushtoi; pastaj Hazaeli u përgatit
të sulmonte Jeruzalemin. 18 Atëherë Joasi,
mbret i Judës, mori tërë sendet e shenjta
që etërit e tij Jozafati, Jehorami dhe Ashazi-
ahu, mbretër të Judës kishin shenjtëruar,
ato që kishte shenjtëruar ai vetë dhe tërë
arin që gjendej në thesarët e shtëpisë së
Zotit dhe në shtëpinë e mbretit, dhe i
dërgoi të gjitha Hazaelit, mbretit të Sirisë,
që u tërhoq në Jeruzalem. 19 Pjesa tjetër e
bëmave të Joasit dhe tërë ato që bëri a nuk
janë të shkruara në librin e Kronikave të
mbretërve të Judës? 20 Shërbëtorët e Joasit
ngritën krye, kurdisën një komplot dhe e
vranë në shtëpinë e Milos, në tatëpjetën në
drejtim të Silas. 21 Jozakari, bir i Shimeathit,
dhe Jehozabadi, bir i Shomerit, shërbëtorë
të tij, e goditën dhe ai vdiq. E varrosën
pastaj bashkë me etërit e tij në qytetin e
Davidit. Në vend të tij mbretëroi i biri,
Amatsiahu.

13

1 Në vitin e njëzretetretë të Joasit, birit
të Ashaziahut, mbret i Judës, Jehohazi,
bir i Jehut, filloi të mbretërojë mbi Izrael
në Samari, dhe mbretëroi shtatëmbëdhjetë
vjet. 2 Ai bëri atë që është e keqe në sytë e
Zotit dhe vijoi mëkatet e Jeroboamit, birit
të Nebatit, me të cilët e kishte bërë Izraelin
të kryente mëkate, dhe nuk u largua nga
kjo rrugë. 3 Atëherë zemërimi i Zotit sh-
përtheu kundër Izraelit dhe i dorëzoi në
duart e Hazaelit, mbretit të Sirisë, dhe në
duart e Ben-Hadadit, birit të Hazaelit, për
tërë atë kohë. 4 Por Jehohazi iu lut Zotit
dhe Zoti e kënaqi, sepse pa shtypjen e
Izraelit dhe se si mbreti i Sirisë i shtypte.
5 Prandaj Zoti i dha një çlirues Izraelit, dhe
kështu banorët e tij mundën t'i shpëtojnë
pushtetit të Sirëve; kështu bijtë e Izraelit
mundën të banojnë në çadrat e tyre si në
të kaluarën. 6 Megjithatë nuk u larguan

nga mëkatet e shtëpisë së Jeroboamit me
të cilat e kishin bërë të kryente mëkate
Izraelin, por vazhduan në këtë rrugë; bile
edhe Asherahu mbeti më këmbë në Samari.
7 Nga të gjitha trupat e Jehoahazit Zoti
la vetëm pesëdhjetë kalorës, dhjetë qerre
dhe dhjetë mijë këmbësorë, sepse mbreti
i Sirisë i kishte shkatëruar dhe katandisur
në pluhur për t'u shkelur. 8 Pjesa tjetër e
bëmave të Jehoahazit, tërë atë që bëri dhe
tërë trimëritë e tij a nuk janë të shkruara në
librin e Kronikave të mbretërve të Izraelit.
9 Kështu Jehoahazin e zuri gjumi me etërit
e tij dhe u varros në Samari. Në vend të tij
mbretëroi i biri, Joasi. 10 Në vitin e tridhjetë
e shtatë të Joasit, mbretit të Judës, bir i
Jehoahazit, filloi të mbretërojë mbi Izraelin
në Samari, dhe mbretëroi gjashtëmbëdh-
jetë vjet. 11 Ai bëri atë që është e keqe në
sytë e Zotit dhe nuk u largua nga mëkatet
e Jeroboamit, birit të Nebatit, me të cilat
e kishte bërë të kryente mëkate Izraelin,
por vazhdoi në këtë rrugë. 12 Pjesa tjetër
e bëmave të Joasit, tërë atë që bëri dhe
trimëria me të cilën luftoi kundër Amatsi-
ahut, mbretit të Judës, a nuk janë të shkru-
ara në librin e Kronikave të mbretërve të
Izraelit? 13 Kështu Joasin e zuri gjumi me
etërit e tij dhe Jeroboami u ul mbi fronin
e tij. Pastaj Joasi u varros në Samari me
mbretërit e Izraelit. 14 Eliseu u sëmur nga
ajo sëmundje prej së cilës duhet të vdiste;
prandaj Joasi, mbret i Izraelit, erdhi ta
shohë dhe qau mbi të, duke thënë: "O ati
im, o ati im, qerrja e Izraelit dhe kalorësia e
tij!". 15 Atëherë Eliseu i tha: "Merr një hark
dhe disa shigjeta", ai mori një hark dhe
disa shigjeta. 16 Eliseu i tha pastaj mbretit
të Izraelit: "Rroke harkun"; ai e rroku dhe
Eliseu vuri duart e tij mbi duart e mbretit.
17 Pastaj tha: "Hape dritaren nga lindja!".
Ai e hapi. Atëherë Eliseu tha: "Gjuaj!". Ai
gjuajti. Pas kësaj Eliseu i tha: "Shigjeta e
fitores së Zotit dhe shigjeta e fitores kundër
Sirëve, sepse ti do t'i mundësh Sirët në
Afek deri sa t'i shfarosësh". 18 Pastaj tha:
"Merri shigjetat!", dhe ai i mori. Eliseu i tha
pastaj mbretit të Izraelit: "Rrihe tokën"; ai
e rrahu tri herë dhe pastaj u ndal. 19 Por
njeriu i Perëndisë u zemërua me të dhe i
tha "Duhet ta kishe rrahur pesë ose gjashtë
herë; atëherë do t'i kishe mundur Sirët deri
sa t'i zhdukje fare; tani përkundrazi do t'i
mundësh Sirët vetëm tri herë". 20 Pastaj
Eliseu vdiq dhe e varrosën. Në fillim të
vitit vijues disa banda Moabitësh pushtuan
vendin. 21 Por ndodhi që, ndërsa disa var-
rosnin një njeri, panë një bandë plaçkitë-
sish; kështu e hodhën njeriun në varrin e
Eliseut. Sa arriti ai të prekë kockat e Eliseut,
u ringjall dhe u ngrit më këmbë. 22 Hazaeli,
mbret i Sirisë, e shtypi Izraelin gjatë tërë
jetës së Jehoahazit; 23 por Zoti i fali ata, i
erdhi keq dhe u kthye me ta për shkak të
besëlidhjes që kishte me Abrahamin, me
Isakun dhe me Jakobin; dhe këtë radhë
nuk deshi t'i shkatërrojë apo t'i largojë nga
prania e tij. 24 Pastaj vdiq Hazaeli, mbret i
Sirisë, dhe në vend të tij mbretëroi i biri,
Ben-Hadadi. 25 Atëherë Joasi, bir i Jeho-
hazit rimori nga duart e Ben-Hadadit, birit
të Hazaelit, qytetet që ai kishte marrë me
luftë kundër Jehoahazit, atit të tij. Tri herë
të mira Joasi e mundi dhe ripushtoi kështu
qytetet e Izraelit.

14

1 Vitin e dytë të Joasit, birit të Jehoahazit,
mbret i Izraelit, filloi të mbretërojë Amat-
siahu, bir i Joasit, mbret i Judës. 2 Kur filloi
të mbretërojë ishte njëzet e pesë vjeç, dhe
mbretëroi njëzet e nëntë vjet në Jeruzalem.
E ëma quhej Jehoadan, ishte nga Jeruza-
lemi. 3 Ai bëri atë që është e drejtë në
sytë e Zotit, por jo si Davidi, ati i tij; bëri
gjithçka ashtu siç kishte vepruar Joasi, ati
i tij. 4 Megjithatë vendet e larta nuk u
hoqën; populli vazhdonte të bënte flijime
dhe të digjte temjan në vendet e larta. 5 Sa
filloi të ushtrojë një kontroll të rreptë mbi
mbretërinë, ai i vrau shërbëtorët e tij që
kishin vrarë të atin, mbretin; 6 por nuk vrau
bijtë e vrasësve, sipas asaj që është shkruar
në librin e ligjit të Moisiut, në të cilin Zoti
ka urdhëruar duke thënë: "Etërit nuk do
të dënohen me vdekje për bijtë e tyre, as
bijtë nuk do të vriten për etërit e tyre; secili
do të dënohet me vdekje për mëkatin e
vet". 7 Ai vrau dhjetë mijë Idumej në lugi-
nën e Kripës; dhe me luftë pushtoi Selën
dhe i vuri emrin Joktheel, që ka mbetur
deri më sot. 8 Atëherë Amatsiahu i dërgoi
lajmëtarë Joasit, birit të Jehoahazit, birit të
Jehut, mbret i Izraelit, për t'i thënë: "Eja,
të ndeshemi njeri me tjetrin në betejë".

9 Joasi, mbret i Izraelit, dërgoi t'i thonë Am-
atsiahut, mbretit të Judës: "Gjembi i Libanit
i dërgoi fjalë kedrit të Libanit: "Jepi tët bijë
për grua birit tim". Por andej kaloi një kaf-
shë e egër e Libanit dhe e shkeli gjembin.
10 Ti ke mundur Edomin dhe zemra jote të
ka bërë krenar. Lavdërou megjithatë, por
rri në shtëpinë tënde. Pse dëshiron një
fatkeqësi, duke marrë më qafë veten dhe
Judën bashkë me ty?". 11 Por Amatsiahu nuk
e dëgjoi. Kështu Joasi mbret i Izraelit, doli;
prandaj ai dhe Amatsiahu, mbret i Judës, u
ndeshën njeri me tjetrin në Beth-Shemesh,
që ishte pronë e Judës. 12 Juda u mund nga
Izraeli, dhe secili prej tyre iku në çadrën
e vet. 13 Në Beth-Shemesh Joasi, mbret i
Izraelit, kapi Amatsiahun, mbretin e Judës,
birin e Joasit, që ishte bir i Ashaziahut.
Pastaj shkoi në Jeruzalem ku bëri një të
çarë prej katërqind kubitësh në muret e
Jeruzalemit, nga porta e Efraimit deri te
porta e Qoshes. 14 Gjithashtu mori tërë arin
dhe argjendin dhe tërë sendet që ndod-
heshin në shtëpinë e Zotit dhe në thesaret
e shtëpisë së mbretit, bashkë me njerëzit
peng, dhe u kthye në Samari. 15 Pjesa tjetër
e bëmave të Joasit, trimëria e tij dhe si
luftoi kundër Amatsiahut mbretit të Judës,
a nuk janë të shkruara në librin e Kronikave
të mbretërve të Izraelit? 16 Kështu Joasin
e zuri gjumi bashkë me etërit e tij dhe u
varros në Samari me mbretërit e Izraelit.
Në vend të tij mbretëroi i biri, Jeroboami.
17 Amatsiahu, bir i Joasit dhe mbret i Judës,
jetoi edhe pesëmbëdhjetë vjet mbas vdek-
jes së Joasit, birit të Jehoahazit dhe mbret
i Izraelit. 18 Pjesa tjetër e bëmave të Am-
atsiahut a nuk është e shkruar në librin e
Kronikave të mbretërve të Judës? 19 Kundër
tij u kurdis një komplot në Jeruzalem dhe ai
iku në Lakish; por e ndoqën deri në Lakish,
ku e vranë. 20 Pastaj e mbartën me kuaj dhe
e varrosën në Jeruzalem bashkë me etërit
e tij në qytetin e Davidit. 21 Atëherë tërë
populli i Judës mori Azariahun, që ishte
gjashtëmbëdhjetë vjeç, dhe e bëri mbret
në vend të atit të tij Amatsiah. 22 Mbasi
mbretin e zuri gjumi bashkë me etërit e
tij, ai rindërtoi Elathin dhe ripushtoi Judën.
23 Në vitin e pesëmbëdhjetë të Amatsiahut,
birit të Joasit dhe mbret i Judës, filloi të
mbretërojë në Samari Jeroboami, bir i Jo-
asit, mbret i Izraelit, dhe e mbajti fronin
dyzet e një vjet. 24 Ai bëri atë që është e
keqe për sytë e Zotit; nuk u largua nga
asnjë prej mëkateve të Jeroboamit, birit të
Nebatit, që kishte bërë të kryente mëkate
Izraelin. 25 Ai rivendosi kufijtë e Izraelit
nga hyrja e Hamathit në detin e Arahahut,
sipas fjalës të Zotit, Perëndisë të Izraelit, të
shqiptuar nga profeti Jona, birit të Amitait,
që ishte nga Gath-Heferi. 26 Në fakt Zoti
kishte parë që dëshpërimi i Izraelit ishte
shumë i thellë; nuk kishte më as skllevër
as të lirë, dhe nuk kishte as edhe një që t'i
vinte në ndihmë Izraelit. 27 Zoti nuk kishte
thënë akoma të zhdukej emri i Izraelin
poshtë qiellit; prandaj e shpëtoi me anë të
Jeroboamit, birit të Joasit. 28 Pjesa tjetër
e bëmave të Jeroboamit, tërë atë që kreu,
trimëria e tij në luftë dhe si i ripushtoi
Izraelit Damaskun dhe Hamathin që kishin
qenë pronë e Judës, a nuk janë të shkru-
ara në librin e Kronikave të mbretërve të
Izraelit? 29 Kështu Jeroboamin e zuri gjumi
me etërit e tij, mbretërit e Izraelit. Në vend
të tij mbretëroi i biri, Zakaria.

15

1 Në vitin e njëzeteshtatë të Jeroboamit,
mbretit të Izraelit, filloi të mbretërojë
Azariahu, bir i Amatsiahut dhe mbret i
Judës. 2 Ishte gjashtëmbëdhjetë vjeç kur
filloi të mbretërojë, dhe mbretëroi pesëd-
hjetë e dy vjet në Jeruzalem. E ëma quhej
Jekoliah dhe ishte nga Jeruzalemi. 3 Ai
bëri atë që është e drejtë në sytë e Zotit,
pikërisht ashtu si kishte vepruar i ati, Am-
atsiahu. 4 Megjithatë vendet e larta nuk
u hoqën nga vendi, populli vazhdonte të
bënte flijime dhe të digjte temjan në vendet
e larta. 5 Pastaj Zoti goditi mbretin, që
u bë lebroz deri në ditën e vdekjes së tij
dhe banoi në një shtëpi të izoluar; Jothami,
bir i mbretit ishte mbikqyrësi i pallatit
mbretëror dhe i siguronte drejtësinë pop-
ullit të vendit. 6 Pjesa tjetër e bëmave
të Azariahut dhe tërë ato që bëri a nuk
janë të shkruara në librin e Kronikave të
mbretërve të Judës? 7 Kështu Azariahun e
zuri gjumi me etërit e tij dhe e varrosën
bashkë me etërit e tij në qytetin e Davidit.
Në vend të tij mbretëroi i biri, Jotham.
8 Vitin e tridhjetetetë të Azariahut, mbretit
të Judës, Zakaria, bir i Jeroboamit, filloi të
mbretërojë mbi Izraelin në Samari, dhe e

mbajti fronin gjashtë muaj. 9 Ai bëri atë që
është e keqe në sytë e Zotit, ashtu si kishin
bërë etërit e tij; nuk u largua nga mëkatet
e Jeroboamit, birit të Nebatit, që e kishte
çuar në mëkat Izraelin. 10 Pastaj Shalumi,
bir i Jabeshit, kurdisi një komplot kundër
tij; e goditi dhe e vrau përpara popullit, dhe
mbretëroi në vend të tij. 11 Pjesa tjetër e
bëmave të Zakarisë a nuk është shkruar në
librin e Kronikave të mbretërve të Izraelit?
12 Kjo ishte fjala e Zotit që i kishte thënë
Jehut: "Bijtë e tu do të ulen në fronin e
Izraelit deri në brezin e katërt". Dhe kështu
ndodhi. 13 Shalumi, bir i Jabeshit, filloi të
mbretërojë vitin e tridhjetenëntë të Uzi-
ahut, mbretit të Judës, dhe mbretëroi plot
një muaj në Samari. 14 Pastaj Menahemi,
bir i Gadit, doli nga Titrtsahu dhe hyri në
Samari; në Samaria goditi Shalumin, birin
e Jabeshit, e vrau dhe mbretëroi në vend të
tij. 15 Pjesa tjetër e bëmave të Shalumit dhe
komploti që ai kurdisi a nuk janë të shkru-
ara në librin e Kronikave të mbretërve të
Izraelit? 16 Pastaj Menahemi, duke u nisur
nga Tirtsahu, goditi Tifsahun, tërë ata që
gjendeshin aty dhe territorin e tij, sepse
nuk i kishin hapur portat; kështu i goditi
dhe u çau barkun grave me barrë. 17 Vitin e
tridhjetenëntë të mbretërisë së Azariahut,
mbretit të Judës, Menahemi, bir i Gadit,
filloi të mbretërojë mbi Izraelin, dhe e mba-
jti fronin dhjetë vjet në Samari. 18 Ai bëri
atë që është e keqe për sytë e Zotit; nuk
u largua nga mëkatet e Jeroboamit, birit të
Nebatit, që e kishte bërë Izraelin të kryente
mëkate. 19 Puli, mbret i Sirisë, erdhi kundër
vendit. Atëherë Menahemi i dha Pulit
një mijë talenta argjendi me qëllim që ta
ndihmonte për ta bërë më të qëndrueshme
mbretërinë në duart e tij. 20 Menahemi
bëri që këto të holla të paguheshin nga
Izraeli, nga të gjithë njerëzit e pasur, në
masën pesëdhjetë sikla argjendi për frymë,
për t'ia dhënë mbretit të Asirisë. Kështu
mbreti i Asirisë u kthye dhe nuk qëndroi në
vend. 21 Pjesa tjetër e bëmave të Menahemit
dhe tërë ato që bëri a nuk janë të shkru-
ara në librin e Kronikave të mbretërve të
Izraelit? 22 Kështu Menahemin e zuri gjumi
me etërit e tij. Në vend të tij mbretëroi
i biri, Pekahiahu. 23 Në vitën e pesëdhjetë
të Azariahut, mbretit të Judës, Pekahi-
ahu, bir i Menahemit, filloi të mbretërojë
mbi Izraelin në Samari; dhe mbretëroi dy
vjet. 24 Ai bëri atë që është e keqe në
sytë e Zotit; nuk u largua nga mëkatet e
Jeroboamit, birit të Nebatit, që e kishin
bërë Izraelin të kryente mëkate. 25 Pastaj
Pekahu, bir i Remaliahut, kapitenit të tij,
kurdisi një komplot kundër tij dhe e goditi
në Samari, në kullën e pallatit mbretëror,
bashkë me Argobin dhe Ariehun, duke pa-
sur me vete pesëdhjetë burra të Galaa-
dit. Ai vrau dhe mbretëroi në vend të
tij. 26 Pjesa tjetër e bëmave të Pekahiahut
dhe tërë ato që bëri a nuk janë të shkru-
ara në librin e Kronikave të mbretërve të
Izraelit? 27 Vitin e pesëdhjetedytë të Azari-
ahut, mbretit të Judës, Pekahu, bir i Re-
maliahut, filloi të mbretërojë mbi Izraelin
në Samari, dhe mbretëroi njëzet vjet. 28 Ai
bëri atë që është e keqe në sytë e Zotit;
nuk u largua nga mëkatet e Jeroboamit,
birit të Nebatit, që e kishte bërë Izraelin të
kryente mëkate. 29 Në kohën e Pekahiahut,
mbretit të Izraelit erdhi Tiglath-Pileseri,
mbret i Asirisë, dhe pushtoi Ijonin, Abel-
Keth-Maakahun, Janoahun, Kedeshin, Hat-
sorin, Galaadin, Galilenë dhe tërë vendin
e Neftalit; dhe i internoi tërë banorët e
tyre në Asiri. 30 Pastaj Hosea, bir i Elahut,
kurdisi një komplot kundër Pekahut, birit
të Remaliahut, e goditi dhe e vrau; kështu
mbretëroi në vendin e tij, vitin e njëzetë të
mbretërimit të Jothamit, birit të Uziahut.
31 Pjesa tjetër e bëmave të Pekahut dhe
tërë ato që bëri a nuk janë të shkruara në
librin e Kronikave të mbretërve të Izraelit?
32 Vitin e dytë të mbretërisë së Pekahut,
birit të Remaliahut, mbret i Izraelit, filloi të
mbretërojë Jothami, bir i Uziahut, mbret i
Judës. 33 Kur filloi të mbretërojë ishte njëzet
e pesë vjeç, dhe mbajti fronin gjashtëm-
bëdhjetë vjet në Jeruzalem. E ëma quhej
Jerusha; ishte bijë e Tsadokut. 34 Ai bëri atë
që është e drejtë në sytë e Zotit; ashtu si
kishte vepruar Uziahu, i ati. 35 Megjithatë
vendet e larta nuk u hoqën nga vendi; pop-
ulli vazhdonte të bënte flijime dhe të digjte
temjan në vendet e larta. Ai ndërtoi portën
e sipërme të shtëpisë të Zotit. 36 Pjesa tjetër
e bëmave të Jothmit dhe tërë ato që bëri a
nuk janë të shkruara në librin e Kronikave
të mbretërve të Judës? 37 Në atë kohë Zoti
dërgoi kundër Judës, Retsinin, mbretin e
Sirisë dhe Pekahun, birin e Remaliahut.

38 Kështu Jothamin e zuri gjumi me etërit e
tij dhe u varros me ta në qytetin e Davidit,
atit të tij. Në vend të tij mbretëroi i biri,
Ashazi.

16

1 Në vitin e shtatëmbëdhjetë të
Pekahiahut, birit të Remaliahut, filloi të
mbretërojë Ashazi, biri i Jothamit, mbret
i Judës. 2 Kur filloi të mbretërojë, Ashazi
ishte njëzet vjeç dhe qëndroi në fron
gjashtëmbëdhjetë vjet në Jeruzalem. Ai
nuk bëri atë që është e drejtë në sytë
e Zotit, Perëndisë të tij, ashtu si kishte
bërë Davidi, ati i tij; 3 por ndoqi rrugën e
mbretërve të Izraelit dhe bëri madje të
kalojë nëpër zjarr edhe të birin, sipas riteve
të neveritshme të kombeve që Zoti kishte
dëbuar para bijve të Izraelit; 4 përveç kësaj
bënte flijime dhe digjte temjan në vendet
e larta, në kodrat dhe poshtë drurëve
që gjelbëronin. 5 Atëherë Retsini, mbret
i Sirisë, dhe Pekahu, bir i Remaliahut,
dolën për të luftuar kundër Jeruzalemit;
rrethuan aty Ashazin, por nuk arritën
ta mundin. 6 Në atë kohë Retsini, mbret
i Sirisë, ripushtoi Elathin dhe përzuri
Judenjtë nga Elathi; kështu Sirët hynë në
Elath dhe kanë mbetur atje deri ditën e
sotme. 7 Ashazi i dërgoi lajmëtarë Tiglath-
Pileserit, mbretit të Asirëve, për t'i thënë:
"Unë jam shërbëtori dhe biri yt; dil dhe më
çliro nga duart e mbretit të Sirisë dhe të
mbretit të Izraelit, që janë ngritur kundër
meje". 8 Ashazi mori pastaj argjendin
dhe arin që ndodhej në shtëpinë e Zotit
dhe në thesaret e pallatit mbretëror dhe
ia dërgoi si dhuratë mbretit të Asirisë.
9 Atëherë mbreti i Asirisë e dëgjoi; pastaj
mbreti i Asirisë doli kundër Damaskut,
e pushtoi dhe internoi banorët e tij në
Kir, dhe vrau Retsinin. 10 Atëherë mbreti
Ashaz shkoi në Damask për të takuar
Tiglath-Peleserin, mbretin e Asirisë; pasi
pa altarin që ishte në Damask, mbreti
Ashaz i dërgoi priftit Uria vizatimin dhe
modelin e altarit, me gjitha hollësitë për
ndërtimin e tij. 11 Kështu prifti Uria ndërtoi
një altar, sipas porosive që mbreti Ashaz
i kishte dërguar nga Damasku; prifti Uria
e ndërtoi para se mbreti Ashaz të kthehej
nga Damasku. 12 Kur u kthye nga Damasku,
mbreti pa altarin; pastaj mbreti iu afrua
altarit dhe ofroi flijime mbi të. 13 Pastaj
dogji mbi të olokaustin e tij dhe ofertën e
tij ushqimore, derdhi libacionin e tij dhe
spërkati mbi altarin gjakun e flijimeve të
tij të falenderimit. 14 Sa për altarin prej
bronzi që ishte përballë Zotit, e hoqi nga
vendi i tij përballë tempullit midis altarit
dhe shtëpisë të Zotit dhe e vendosi në veri
të altarit. 15 Pastaj mbreti Ashaz urdhëroi
priftin Uria dhe i tha: "Bëj që të tymoset
mbi altar olokausti i madh i mëngjesit dhe
blatimi ushqimor i mbrëmjes, olokausti
i mbretit dhe blatimi i tij ushqimor,
olokaustet e tërë popullit të vendit dhe
libacionet e tij; dhe do të spërkatë mbi to
tërë gjakun e olokausteve dhe tërë gjakun
e flijimeve; sa për altarin prej bronzi, do të
merrem unë me të. 16 Kështu prifti Uria bëri
tërë ato që mbreti Ashaz i kishte urdhëruar.
17 Mbreti Ashaz hoqi gjithashtu panelet
nga qerret dhe enët e vogla, hoqi detin
nga demat prej bronzi që e mbanin dhe e
vendosi mbi një dysheme prej gurësh. 18 Për
shkak të mbretit të Asirisë, ai hoqi portikun
e së shtunës, që kishin ndërtuar në tempull,
edhe nga shtëpia e Zotit hoqi gjithashtu
hyrjen e jashtme të mbretit. 19 Pjesa tjetër
e bëmave të kryera nga Ashazi a nuk është
vallë e shkruar në librin e Kronikave të
mbretërve të Judës? 20 Kështu Ashazin e
zuri gjumi me etërit e tij dhe u varros
me ta në qytetin e Davidit. Në vend të tij
mbretëroi i biri, Ezekia.

17

1 Në vitin e dymbëdhjetë të Ashazit,
mbretit të Judës, Hosea, bir i Elahut, filloi të
mbretërojë mbi Izraelin dhe e mbajti fronin
nëntë vjet. 2 Ai bëri atë që është e keqe në
sytë e Zotit, por jo si mbretërit e Izraelit
që qenë para tij. 3 Shalmaneseri, mbret i
Asirisë, doli kundër tij; Hosea u bë kështu
shërbëtor i tij dhe i paguante një haraç.
4 Por mbreti i Asirisë zbuloi një komplot te
Hosea, sepse ky kishte dërguar lajmëtarë
te So, mbret i Egjiptit dhe nuk i sillte më
haraçin mbretit të Asirisë, siç bënte zakon-
isht çdo vit. Prandaj mbreti i Asirisë e futi
në burg dhe e mbante të lidhur. 5 Pastaj
mbreti i Asirisë pushtoi tërë vendin, doli
kundër Samarisë dhe e rrethoi gjatë tre
vjetve. 6 Në vitin e nëntë të Hoseas, mbreti
i Asirisë pushtoi Samarinë, i shpërnguli
Izraelitët në Asiri dhe i vendosi në Halah
dhe mbi Haborin, lumë i Gozanit, si dhe në

qytetet e Medit. 7 Kjo ndodhi sepse bijtë e
Izraelit kishin kryer mëkate kundër Zotit,
Perëndisë të tyre, që i kishte nxjerrë nga
vendi i Egjiptit duke i çliruar nga pushteti
i Faraonit, mbretit të Egjiptit, dhe kishin
nderuar perëndi të tjera; 8 kështu ata kishin
ndjekur zakonet e kombeve që Zoti i kishte
dëbuar përpara bijve të Izraelit dhe ato të
futura nga mbretërit e Izraelit. 9 Bijtë e
Izraelit kishin kryer gjithashtu në mënyrë
të fshehtë kundër Zotit, Perëndisë të tyre,
gjëra jo të drejta dhe kishin ndërtuar vende
të larta në të gjitha qytetet e tyre, nga
kullat e rojes deri në qytetet e fortifikuara.
10 Kishin ndërtuar për veten e tyre shtylla
të shenjta dhe Asherime mbi çdo kodër të
lartë dhe poshtë çdo druri gjelbërues; 11 dhe
aty, në tërë vendet e larta, kishin djegur
temjan, ashtu si kishin bërë kombet që
Zoti kishte dëbuar përpara tyre, dhe kishin
kryer veprime të liga, duke shkaktuar zem-
rimin e Zotit; 12 u kishin shërbyer gjithashtu
idhujve, për të cilët Zoti u pat thënë: "Mos
bëni një gjë të tillë!". 13 Megjithatë Zoti e
kishte paralajmëruar Izraelin dhe Judën me
anë të të gjithë profetëve dhe të shikuesve,
duke thënë: "Kthehuni prapa nga rrugët
tuaja të këqija dhe respektoni urdhërimet
dhe statutet e mia, sipas tërë ligjit që u
caktova etërve tuaj dhe që ju dërgova me
anë të shërbëtorëve të mi, profetëve". 14 Por
ata nuk dëgjuan çfarë thuhej dhe u bënë
edhe më kokëfortë, si kishin vepruar etërit
e tyre, që nuk patën besim tek Zoti, Perën-
dia i tyre. 15 Dhe hodhën poshtë statutet
dhe besëlidhjen që ai kishte lidhur me
etërit e tyre dhe paralajmërimet që u kishte
dhënë. Prandaj ndoqën gjëra të kota duke u
bërë ata vetë mendjelehtë dhe shkuan pas
kombeve që i rrethonin, që Zoti i kishte
ndaluar t'i imitonin. 16 Kështu ata braktisën
tërë urdhërimet e Zotit, Perëndisë të tyre;
bënë dy viça prej metali të shkrirë, bënë një
Asherah, adhuruan tërë ushtrinë e qiellit
dhe u vunë në shërbim të Baalit; 17 kaluan
nëpër zjarr bijtë dhe bijat e tyre, prak-
tikuan shortarinë, interpretuan shenjat e
këqija dhe bënë atë që është e keqe në
sytë e Zotit, duke shkaktuar zemërimin
e tij. 18 Prandaj Zoti u zemërua shumë
me Izraelin dhe e largoi nga prania e tij;
mbeti vetëm fisi i Judës. 19 As Juda nuk
i respektoi urdhërimet e Zotit, Perëndisë
të tij, por ndoqi zakonet e futura nga
Izraeli. 20 Prandaj Zoti hodhi poshtë tërë
fisin e Izraelit, i poshtëroi dhe i braktisi
në duart e cubave, deri sa i përzuri nga
prania e tij. 21 Kur ai e shkëputi Izraelin nga
shtëpia e Davidit, ata shpallën mbret Jer-
oboamin, birin e Nebatit; pastaj Jeroboami
e shmangu Izraelin nga rruga e Zotit dhe e
bëri të kryente një mëkat të madh. 22 Kështu
bijtë e Izraelit ndoqën tërë mëkatet e kry-
era prej Jeroboamit dhe nuk u larguan prej
tyre, 23 deri sa Zoti e largoi Izraelin nga
prania e tij, ashtu si kishte thënë me anë
të tërë profetëve të tij, shërbëtorëve të tij;
dhe Izraeli u shpërngul kështu me dhunë
në vendin e Asirisë, ku ndodhet sot e kësaj
dite. 24 Pastaj mbreti i Asirisë solli njerëz
nga Babilonia, nga Kuthahu, nga Ava, nga
Hamathi dhe nga Sefarvaimi dhe i vendosi
në qytetet e Samarisë në vend të bijve të
Izraelit; kështu ata futën në dorë Samar-
inë dhe banuan në qytetet e saj. 25 Por
në fillim të ngulimit të tyre atje, ata nuk
kishin frikë nga Zoti; prandaj Zoti dërgoi
në mes të tyre, disa luanë, të cilët vranë
disa banorë. 26 Atëherë i thanë mbretit
të Asirisë: "Njerëzit që ti i ke kaluar dhe
vendosur në Samari nuk njohin ligjin e
Perëndisë të vendit; prandaj ai ka dërguar
në mes tyre luanë që i vrasin ata, sepse
nuk njohin ligjin e Perëndisë të vendit".
27 Atëherë mbreti i Asirisë dha këtë urdhër,
duke thënë: "Bëni që të kthehet një nga
priftërinjtë që keni internuar që andej; ai të
shkojë të vendoset pranë tyre dhe t'u mësoj
ligjin e Perëndisë të vendit". 28 Kështu
një nga priftërinjtë, që ishin internuar nga
Samaria, shkoi dhe u vendos në Bethel dhe
u mësoi atyre si duhet t'i druheshin Zotit.
29 Megjithatë, tërë këto kombe vazhduan
të bëjnë perënditë e tyre dhe i vendosën
në tempujt e vendeve të larta që kishin
ndërtuar Samaritanët, çdo komb në qytetin
ku banonte. 30 Ata të Babilonisë bënë
Sukoth-Benothin, ata të Kuthit Nergalin,
ata të Hamathit Ashiman; 31 ata të Avas
bënë Nibhazin dhe Tartakun; dhe ata të
Sefarvaimit i digjnin bijtë e tyre për nder të
Adramelekut dhe të Anamelekut, perëndi
të Sefarvaimit. 32 Ata kishin frikë nga Zoti,
por zgjodhën priftërinj të vendeve të larta
të ardhur nga çdo klasë dhe që ofronin
flijime për ta në tempujt e vendeve të larta.

33 Kështu ata kishin frikë nga Zoti dhe u
shërbenin perëndive të tyre, sipas zakon-
eve të kombeve nga të cilat qenë shpërn-
gulur. 34 Edhe sot e kësaj dite vazhdojnë
të ndjekin zakonet e vjetra; nuk kanë frikë
nga Zoti dhe nuk veprojnë sipas statuteve
dhe urdhërimeve të tij dhe as sipas ligjeve
dhe urdhërimeve që Zoti u kishte dhënë
bijve të Jakobit, të quajtur prej tij Izrael.
35 Me ta në fakt Zoti kishte vendosur dhe
u kishte urdhëruar: "Mos kini frikë nga
perëndi të tjera, mos bini përmbys para
tyre, mos u shërbeni dhe mos u ofroni
flijime, 36 por kini frikë nga Zoti, që ju bëri
të dilni nga vendi i Egjiptit me fuqi të
madhe dhe me krahun e tij të shtrirë; para
tij bini përmbys dhe atij i ofroni flijime.
37 Kini kujdes të zbatoni gjithnjë statutet,
dekretet, ligjin dhe urdhërimet që ai shkroi
për ju; por mos kini frikë nga perënditë e
tjera. 38 Mos harroni besëlidhjen që kam
lidhur me ju dhe mos kini frikë nga perëndi
të tjera; 39 por kini frikë nga Zoti, Perëndia
juaj, dhe ai do t'ju çlirojë nga duart e tërë
armiqve tuaj". 40 Por ata nuk e dëgjuan dhe
vazhduan përkundrazi të ndjekin zakonet e
tyre të lashta. 41 Kështu këto kombe kishin
frikë nga Zoti dhe u shërbenin idhujve të
tyre. Edhe bijtë e tyre dhe bijtë e bijve të
tyre kanë vazhduar të veprojnë deri më sot
siç kanë vepruar etërit e tyre.

18

1 Në vitin e tretë të Hoseas, birit të Elahut,
mbret i Izraelit, filloi të mbretërojë Ezekia,
bir i Ashazit, mbret i Judës. 2 Ishte njëzet
e pesë vjeç kur filloi të mbretërojë, dhe
mbretëroi njëzet e nëntë vjet në Jeruzalem.
E ëma quhej Abi; ishte bijë e Zakarias. 3 Ai
bëri atë që ishte e drejtë në sytë e Zotit,
sipas tërë atyre që kishte bërë Davidi, ati
i tij. 4 I hoqi nga vendi vendet e larta,
bëri copë-copë shtyllat e shenjta, rëzoi
Asherahun dhe bëri copë-copë gjarpërin
prej bronzi që e pat bërë Moisiu, sepse deri
në atë kohë bijtë e Izraelit i kishin ofruar
temjan dhe e quajti Nehushtan. 5 Ai pati
besim tek Zoti, Perëndia i Izraelit; dhe mbas
tij, midis tërë mbretërve të Judës, nuk pati
asnjë si ai, as edhe midis atyre që kishin
qenë para tij. 6 Mbeti i lidhur me Zotin,
nuk pushoi së ndjekuri gjurmët e tij dhe
respektoi urdhërimet që Zoti i kishte dhënë
Moisiut. 7 Kështu Zoti mbeti pranë tij, dhe
atij i dilnin mbarë të gjitha ndërmarrjet e
tij. Ngriti krye kundër mbretit të Asirisë
dhe nuk iu nënshtrua më; 8 mundi Filistejtë
deri në Gaza dhe aty ku arrinte territori
i tyre, nga kulla e rojes deri në qytetin
e fortifikuar. 9 Vitin e katërt të mbretit
Ezekia, që ishte viti i shtatë i Hoseas, birit
të Elahut, mbret i Izraelit, Shalmaneseri,
mbret i Asirisë, doli kundër Samarisë dhe
e rrethoi. 10 Dhe pas tre vjetve e pushtoi;
vitin e gjashtë të Ezekias, që ishte viti i
nëntë i Hoseut, mbretit të Izraelit, Samaria
u pushtua me forcë. 11 Mbreti i Asirisë i
shpërnguli pastaj Izraelitët në Asiri dhe i
vendosi në Halah dhe mbi Haborin, lumë i
Gozanit, dhe në qytetet e Medasve, 12 sepse
nuk i ishin bindur zërit të Zotit, Perëndisë
të tyre, dhe kishin shkelur besëlidhjen e
tij; tërë ato që Moisiu, shërbëtor i Zotit,
kishte urdhëruar ata as e kishin dëgjuar,
as e kishin vënë në praktikë. 13 Vitin e
katërmbëdhjetë të mbretit Ezekia, Senash-
eribi, mbret i Asirisë, doli kundër tërë
qyteteve të fortifikuara të Judës dhe i push-
toi. 14 Atëherë Ezekia, mbret i Judës, dër-
goi t'i thotë mbretit të Asirisë në Lakish:
"Kam mëkatuar; tërhiqu prej meje dhe
kam për të pranuar të gjitha ato që do
të më caktosh". Mbreti i Asirisë i caktoi
Ezekias, mbretit të Judës, treqind talenta
argjendi dhe tridhjetë talenta ari. 15 Kështu
Ezekia dha tërë argjendin që gjendej në
shtëpinë e Zotit dhe në thesaret e pallatit
të mbretit. 16 Në atë kohë Ezekia hoqi
nga portat e tempullit të Zotit dhe nga
shtalkat arin me të cilin Ezekia, mbret i
Judës, i kishte veshur dhe ia dha mbretit
të Asirisë. 17 Atëherë mbreti i Asirisë i
dërgoi Ezekias, nga Lakishi në Jeruzalem,
Tartanin, Rabsarisin dhe Rabshakehun me
një ushtri të madhe. Ata dolën dhe arritën
në Jeruzalem. Kur arritën në Jeruzalem,
shkuan 18 Kur thërritën mbretin, u ndalën
përballë Eliakimi, bir i Hilkiahut, prefekti
i pallatit, Shebna, sekretari, dhe Joahu, bir
i Asafit, arkivisti. 19 Atëherë Rabshakehu u
tha atyre: "Shkoni t'i thoni Ezekias: Kështu
thotë i madhi, mbret i Asirisë: Ku e gjen
gjithë këtë besim? 20 A mendon vallë që
këshilla dhe forca për të bërë luftë janë
vetëm fjalë të kota? Te kush ke besim kur
ke ngritur krye kundër meje? 21 Ja tani, ti
ke besim në përkrahjen e këtij kallami të

thyer, që është Egjipti, që çan dorën e atij
që mbështetet në të dhe e shpon. I tillë
është pikërisht Faraoni, mbreti i Egjiptit,
për tërë ata që kanë besim tek ai. 22 Ndofta
do të më thoni: "Ne kemi besim tek Zoti,
Perëndia ynë". A nuk është, vallë, po ai për
të cilin Ezekia ka hequr vendet e larta dhe
altarët, duke i thënë Judës dhe Jeruzalemit:
"Ju do të adhuroni vetëm përpara këtij
altari në Jeruzalem"? 23 Tani vër një bast
me zotërinë tim, mbretin e Asirisë! Unë
do të jap dy mijë kuaj, në rast se ti je
në gjendje të gjesh kalorësit që u hipin.
24 Si mund ta bësh të tërhiqet qoftë edhe
një kapiten të vetëm midis shërbëtorëve
më të vegjël të zotërisë sime? Megjithatë
ke besim tek Egjipti për të pasur qerre
dhe kalorës. 25 Tani, a kam dalë, vallë, pa
Zotin kundër këtij vendi për ta shkatër-
ruar? Zoti më ka thënë: "Dil kundër këtij
vendi dhe shkatërroje". 26 Atëherë Eliakimi,
bir i Hilkiahut, Shebna dhe Joashi i thanë
Rabshakehut: "Të lutem, folu shërbëtorëve
të tu në gjuhën aramaike, se ne e kupto-
jmë; por mos na fol në gjuhën hebraike,
sepse populli që është mbi muret dëgjon".
27 Por Rabshakehu iu përgjigj atyre në këtë
mënyrë: "A më ka dërguar vallë zotëria
im t'i them këto gjëra zotërisë sate dhe
ty, apo më tepër njerëzve që qëndrojnë
mbi muret, të dënuar të hanë jashtëqitjet
e tyre dhe të pinë shurrën e tyre bashkë
me ju?". 28 Atëherë Rabshakehu u ngrit dhe
bërtiti me zë të lartë në gjuhën hebraishte,
duke thënë: "Dëgjoni fjalën e të madhit,
mbretit të Asirisë! 29 Kështu thotë mbreti:
"Mos u mashtroni nga Ezekia, sepse ai nuk
mund t'ju shpëtojë nga duart e mia; 30 të
mos ju shtyjë Ezekia të keni besim tek Zoti,
duke thënë: Me siguri Zoti do të na çlirojë
dhe ky qytet nuk do t'i dorëzohet mbretit
të Asirisë". 31 Mos dëgjoni Ezekian, sepse
kështu thotë mbreti i Asirisë: "Bëni paqe
me mua dhe dorëzohuni në duart e mia,
kështu secili do të hajë frutat e vreshtit
dhe të fikut të tij dhe do të pijë ujin e
sternës së tij, 32 deri sa të vijë unë dhe t'ju
çoj në një vend të ngjashëm me vendin
tuaj, një vend që jep grurë dhe verë, një
vend që ka bukë dhe vreshta, një vend me
ullinj, vaj dhe mjaltë; dhe ju do të jetoni
dhe nuk do të vdisni". Mos dëgjoni fjalët
e Ezekias, që kërkon t'ju mashtrojë, duke
thënë: "Zoti do të na çlirojë". 33 A ka çliruar
ndonjë prej perëndive të fiseve vendin e
tij nga duart e mbretit të Asirisë? 34 Ku
janë perëndit e Hamathit dhe të Arpa-
dit? Ku janë perëndit e Sefarvaimit, të
Henas dhe të Ivahut? E kanë çliruar ata
vallë Samarinë nga duart e mia? 35 Kush
midis tërë perëndive të këtyre vendeve ka
çliruar vendin e tij nga duart e mia, që Zoti
të çlirojë Jeruzalemin nga duart e mia?".
36 Por populli heshti dhe nuk u përgjigj as
edhe një fjalë, sepse urdhri i mbretit ishte:
"Mos i jepni përgjigje". 37 Atëherë Eliakimi,
bir i Hilkiahut, prefekt i pallatit, Shebna,
sekretari, dhe Joahu, bir i Asafit, arkivisti,
shkuan tek Ezekia me rroba të grisura dhe
i referuan fjalët e Rabshekahut.

19

1 Kur mbreti Ezekia dëgjoi këto gjëra,
grisi rrobat e tij, u mbulua me një thes
dhe hyri në shtëpinë e Zotit. 2 Pastaj dër-
goi Eliakimin, prefektin e pallatit, Sheb-
nan, sekretarin, dhe pleqtë e priftërin-
jve, të mbuluar me thasë, te profeti Isaia,
bir i Amotsit. 3 Ata i thanë: "Kështu
thotë Ezekia: "Kjo është një ditë ankthi,
ndëshkimesh dhe turpi, sepse bijtë janë
duke lindur, por nuk ka forcë për t'i pjellë.
4 Ndofta Zoti, Perëndia yt, ka dëgjuar tërë
fjalët e Rabshakehut, që mbreti i Asirisë,
zotëria e tij, ka dërguar për të fyer Perënd-
inë e gjallë, dhe do ta dënojë për shkak
të fjalëve që Zoti, Perëndia yt, ka dëgjuar.
Larto, pra, një lutje për atë që mbetet
akoma"". 5 Kështu shërbëtorët e mbretit
Ezekia shkuan tek Isaia. 6 Dhe Isaia u tha
atyre: "Këtë do t'i thoni zotërisë suaj:
Kështu thotë Zoti: "Mos u tremb nga
fjalët që dëgjove, me të cilat shërbëtorët e
mbretit të Asirisë më kanë fyer. 7 Ja, unë do
të dërgoj mbi të një frymë dhe sa të dëgjojë
ndonjë lajm, do të kthehet në vendin e tij;
dhe në vendin e tij unë do ta bëj që të bjerë
nga shpata"". 8 Kështu Rabshakehu u kthye
dhe e gjeti mbretin e Asirisë që rrethonte
Libnahun, sepse kishte mësuar që ai qe
nisur nga Lakishi. 9 Por ai mori lajme nga
Tirhakahu, mbret i Etiopisë, të cilat thonin:
"Ja, ai lëvizi për të luftuar kundër teje".
Atëherë i dërgoi përsëri lajmëtarë Ezekias,
duke i thënë: 10 "Do t'i flisni kështu Ezekias,
mbretit të Judës, duke i thënë: "Mos e

lër që Perëndia yt, tek i cili ke besim, të
të mashtrojë duke thënë: Jeruzalemi nuk
do të jepet në duart e mbretit të Asirisë.
11 Ja, ti ke dëgjuar atë që mbretërit e Asirisë
u kanë bërë tërë vendeve, duke vendosur
shkatërrimin e tyre. A do të shpëtoje ti
vetëm? 12 A i kanë çliruar, vallë perënditë
e kombeve ata që etërit e mi kanë shkatër-
ruar: Gozanin, Haranin, Retsefin dhe bijtë
e Edenit që ishin në Telasar? 13 Ku janë
mbreti i Hamathit, mbret i Arpadit dhe
mbreti i qytetit të Sefarvaimit, të Henas
dhe të Ivahut?". 14 Ezekia e mori letrën
nga duart e lajmëtarëve dhe e lexoi; pastaj
shkoi në shtëpinë e Zotit dhe e shtriu para
Zotit. 15 Pastaj Ezekia filloi të lutet para Zotit
duke thënë: "O Zot, Perëndia i Izraelit, që
ulesh mbi kerubinët, ti je Perëndia, i vetmi,
i të tëra mbretërive të tokës. Ti ke bërë
qiejtë dhe tokën. 16 Vër veshin, o Zot, dhe
dëgjo; hap sytë, o Zot, dhe shiko! Dëgjo
fjalët e Senakeribit, që ka dërguar këtë njeri
për të fyer Perëndinë e gjallë! 17 Është
e vërtetë, o Zot, që mbretërit e Asirisë
kanë shkatërruar kombet dhe vendet e
larta, 18 kanë hedhur në zjarr perënditë e
tyre, sepse ato ishin perëndi, por vepër e
duarve të njerëzve, dru dhe gur; prandaj i
shkatërruan. 19 Por tani, o Zot, na shpëto,
të lutem, nga duart e tij, me qëllim që tërë
mbretëritë e tokës të dinë që ti vetëm, o
Zot, je Perëndia". 20 Atëherë Isaia, bir i
Amotsit, dërgoi t'i thotë Ezekias: "Kështu
flet Zoti, Perëndi i Izraelit: "Dëgjova lutjen
që ti me drejtove për Senakeribin, mbretin
e Asirisë. 21 Kjo është fjala që Zoti ka shqip-
tuar kundër atij: Bija e virgjër e Sionit të
përbuz dhe tallet me ty; bija e Jeruzalemit
tund kokën prapa teje. 22 Cilin ke fyer dhe
poshtëruar? Kundër kujt ke ngritur zërin
dhe sytë me arogancë? Kundër të Shenjtit
të Izraelit! 23 Me anë të lajmëtarëve të tu
ke fyer Zotin dhe ke thënë: "Me morinë
e qerreve të mia kam hipur në majë të
maleve në skutat e Libanit. Do të rrëzoj
kedrat e tij më të larta dhe qiparisat e tij më
të bukur; do të arrij në strehimin e tij më
të thellë, në pjesën më të harlisur të pyllit.
24 Unë kam gërmuar dhe kam pirë ujëra të
huaja; me shputën e këmbëve të mia kam
tharë tërë lumenjtë e Egjiptit". 25 A nuk
ke dëgjuar, vallë, që prej një kohe të gjatë
kam përgatitur këtë gjë dhe prej kohërave
të lashta e kam hartuar planin? Dhe tani
e solla punën që të ndodhë kjo: që ti t'i
katandisësh në një grumbull gërmadhash
qytetet e fortifikuara. 26 Prandaj banorët
e tyre të cilëve u mungonte forca, ishin
tmerruar dhe e kishin humbur torruan;
ishin si bari i fushave, si bari i blertë, si bari
mbi çatitë, që digjet para se të rritet. 27 Por
unë e di se si ulesh, si del dhe si hyn dhe
bile tërbimin tënd kundër meje. 28 Me qenë
se tërbimi yt kundër meje dhe arroganca
jote kanë arritur në veshët e mi, do të të
vë unazën time në fejzat e hundës, frerin
tim te goja, dhe do të të kthej në rrugën
nëpër të cilën ke ardhur". 29 Kjo ka për të
qenë shenja për ty: Sivjet do të hani atë
që rritet vetë, vitin e dytë atë që prodhon
ai; por vitin e tretë do të mbillni dhe do
të korrni, do të mbillni vreshta dhe do të
hani frytin e tyre. 30 Pjesa tjetër e bëmave e
shtëpisë së Judës që do të shpëtojë, ka për
të vazhduar të lëshojë rrënjë poshtë dhe të
prodhojë fryte lart. 31 Sepse nga Jeruzalemi
ka për të dalë një pakicë dhe nga mali i
Sionit ata që kanë shpëtuar. Zelli i Zotit të
ushtrive do ta bëjë këtë. 32 Prandaj kështu
thotë Zoti për mbretin e Asirisë: "Ai nuk
ka për të hyrë në këtë qytet as ka për të
hedhur shigjeta, nuk ka për t'i dalë përpara
me mburoja as ka për të ndërtuar ndonjë
ledh kundër tij. 33 Ai do të kthehet nëpër
rrugën që ndoqi kur erdhi dhe nuk ka për
të hyrë në këtë qytet, thotë Zoti. 34 Unë
do ta mbroj këtë qytet për ta shpëtuar,
për dashurinë që kam ndaj vetes dhe për
dashurinë e Davidit, shërbëtorit tim". 35 Atë
natë ndodhi që engjëlli i Zotit doli dhe vrau
në kampin e Asirëve njëqind e tetëdhjetë
e pesë mijë njerëz; kur njerëzit u ngritën
në mëngjes, ja të gjithë ishin bërë kufoma.
36 Atëherë Senakeribi, mbret i Asirisë, ngriti
çadrat, u nis e u kthye në shtëpi, dhe
mbeti në Ninivë. 37 Dhe ndodhi që, ndërsa
ai po adhuronte në shtëpinë e perëndisë
së tij Nisrok, bijtë e tij Adrameleku dhe
Sharetseri e vranë me goditje të shpatës;
pastaj u strehuan në vendin e Araratit. Në
vend të tij mbretëroi i biri, Esarhadoni.

20

1 Në ato ditë Ezekia u sëmur për vdekje.
Atëherë profeti Isaia, bir i Amotsit, shkoi
tek ai dhe i tha: "Kështu flet Zoti: "Rregullo

shtëpinë tënde, sepse ke për të vdekur
dhe nuk ke për t'u shëruar"". 2 Atëherë ai
ktheu fytyrën nga muri dhe iu lut Zotit,
duke thënë: 3 "Të lutem shumë, o Zot, mos
harro si kam ecur para teje me besnikëri
dhe me zemër të pastër, duke bërë atë
që është e mirë për sytë e tu". Pastaj
Ezekia shpërtheu në vaj. 4 Isaia nuk kishte
arritur akoma në oborrin qendror, kur fjala
e Zotit iu drejtua, duke i thënë: 5 "Kthehu
prapa dhe i thuaj Ezekias, princit të popul-
lit tim: "Kështu flet Zoti, Perëndia i Davidit,
atit tënd: Kam dëgjuar lutjen tënde dhe
kam parë lotët e tu; ja, unë po të shëroj;
ditën e tretë do të ngjitesh në shtëpinë
e Zotit. 6 Do t'i shtoj pesëmbëdhjetë vjet
jetës sate, do të të çliroj ty dhe këtë qytet
nga duart e mbretit të Asirisë dhe do ta
mbroj këtë qytet për dashurinë që kam
ndaj vetes dhe ndaj Davidit, shërbëtorit
tim"". 7 Pastaj Isaia tha: "Merrni një jaki
fiqsh". Kështu ata e morën dhe e vunë mbi
ulçerën, dhe mbreti u shërua. 8 Por Ezekia i
tha Isait: Cila është shenja që Zoti do të më
shërojë dhe që ditën e tretë do të ngjitem
në shtëpinë e Zotit?". 9 Atëherë Isaia iu
përgjigj: "Kjo është për ty shenja nga ana
e Zotit që Zoti do të plotësojë atë që ka
thënë: A dëshiron që hieja të shkojë për-
para dhjetë shkallëza ose të kthehet prapa
dhjetë shkallëza?". 10 Ezekia u përgjigj:
"Është lehtë për hijen të shkojë përpara
dhjetë shkallëza. Jo! Më mirë hieja të
shkojë prapa dhjetë shkallëza". 11 Atëherë
profeti Isai kërkoi ndihmën e Zotit, që bëri
hijen të kthehej prapa dhjetë shkallëzat që
i kishte zënë në shkallën e Ashazit. 12 Në
atë kohë Berodak-Baladani, bir i Baladanit,
mbret i Babilonisë, i dërgoi letra dhe një
dhuratë Ezekias, sepse kishte dëgjuar që
Ezekia kishte qenë i sëmurë. 13 Ezekia priti
në audiencë të dërguarit dhe u tregoi tërë
shtëpinë e thesarit të tij: argjendin, arin,
aromat, vajrat shumë të mira, arsenalin e
tij dhe të gjitha gjërat që ndodheshin në
magazinat e tij. Nuk pati asgjë në shtëpinë
e tij dhe në të gjitha pronat e tij që Ezekia
nuk ua tregoi atyre. 14 Atëherë profeti Isaia
shkoi te mbreti Ezekia dhe i tha: "Çfarë
thanë ata njerëz dhe nga kanë ardhur te
ti?". Ezekia iu përgjigj: "Kanë ardhur nga
një vend i largët, nga Babilonia". 15 Isaia i
tha: "Çfarë kanë parë në shtëpinë tënde?".
Ezekia u përgjigj: "Kanë parë të gjitha ato
që ka shtëpia ime; u tregova edhe ato gjëra
që janë në magazinat e mia". 16 Atëherë
Isaiai i tha Ezekias: "Dëgjo fjalën e Zotit:
17 "Ja, do të vijnë ditët, kur tërë ato që
ka shtëpia jote dhe tërë ato që etërit e tu
kanë grumbulluar deri më sot, do të çohen
në Babiloni; asgjë nuk do të lihet, thotë
Zoti. 18 Përveç kësaj, disa nga bijtë e tu,
që kanë dalë nga ti dhe që të kanë lindur,
do të bëhen eunukë në pallatin e mbretit
të Babilonisë"". 19 Ezekia iu përgjigj pastaj
Isaias: "Fjala e Zotit që ti ke shqiptuar është
e mirë". Në fakt ai mendonte: "A nuk
është një gjë e bukur që të ketë paqe dhe
siguri gjatë jetës sime?". 20 Pjesa tjetër e
bëmave të Ezekias dhe të gjitha trimëritë e
tij, ndërtimi i rezervuarit dhe i ujësjellësit,
me anën e të cilëve pruri ujin në qytet, a
nuk janë të shkruara në librin e Kronikave
të mbretërve të Judës? 21 Pastaj Ezekian e
zuri gjumi me etërit e tij dhe në vend të tij
mbretëroi i biri, Manasi.

21

1 Manasi ishte dymbëdhjetë vjeç kur filloi
të mbretërojë, dhe e mbajti fronin pesëd-
hjetë e pesë vjet në Jeruzalem. E ëma quhej
Eftsibah. 2 Ai bëri atë që ishte e keqe në sytë
e Zotit, sipas zakoneve të neveritshme të
kombeve që Zoti kishte dëbuar para bijve
të Izraelit. 3 Ai rindërtoi vende të larta
që Ezekia, i ati, kishte shkatërruar; ngriti
altarin e Baalit, bëri një Asherah ashtu si
kishte bërë Ashabi, mbret i Izraelit; dhe
adhuroi tërë ushtrinë e qiellit dhe u vu
në shërbim të tij. 4 Ai ngriti gjithashtu
altare në shtëpinë e Zotit, lidhur me të cilën
Zoti kishte thënë: "Në Jeruzalem do të vë
emrin tim". 5 I ngriti altare tërë ushtrisë
së qiellit në dy oborret e shtëpisë të Zotit.
6 Kaloi edhe nëpër zjarr të birin, u muarr
me magji dhe shortari dhe u këshillua me
mediume dhe magjistarë. Bëri atë që është
plotësisht e keqe në sytë e Zotit, duke
shkaktuar zemërimin e tij. 7 Vuri madje një
shëmbëlltyrë të gdhendur të Asherahut, që
kishte bërë, në tempull, lidhur me të cilin
Zoti i kishte thënë Davidit dhe Salomonit,
birit të tij: "Në këtë tempull dhe në Jeruza-
lem, që kam zgjedhur ndër gjithë fiset e
Izraelit, do të vendos emrin tim përjetë;
8 dhe nuk do të bëj që këmba e Izraelit të

endet larg vendit që u kam dhënë etërve
të tyre, me kusht që ata të kujdesen të
zbatojnë në praktikë atë që kam urdhëruar
dhe gjithë ligjin që Moisiu, shërbëtori im,
u ka urdhëruar". 9 Por ata nuk e dëgjuan
dhe Manasi i shtyu të vepronin më keq
se kombet që Zoti kishte shkatërruar para
bijve të Izraelit. 10 Atëherë Zoti foli me
anë të shërbëtorëve të tij, profetëve, duke
thënë: 11 "Meqenëse Manasi, mbret i Judës,
ka kryer këto gjëra të neveritshme (ka bërë
një të keqe më të madhe se ajo që kanë bërë
Amorejtë, që ishin para tij, dhe me anë të
idhujve të tij e ka bërë edhe Judën të kryejë
mëkate), 12 kështu thotë Zoti, Perëndia i
Izraelit: "Ja, unë do të sjell mbi Jeruzalemin
dhe mbi Judën një fatkeqësi të tillë, sa
që kushdo që ta dëgjojë do t'i tronditen
veshët. 13 Do të zgjas mbi Jeruzalem rripin
matës të Samarisë dhe plumbçen e shtëpisë
së Ashabit, dhe do ta pastrojë Jeruzalemin
si pastrohet një pjatë e cila, pasi të jetë
pastruar, kthehet përmbys. 14 Kështu do të
braktis mbetjen e trashëgimisë sime dhe do
ta jap në duart e armiqve të tyre, dhe ata do
të bëhen preja dhe plaçka e gjithë armiqve
të tyre, 15 sepse kanë bërë atë që është
e keqe në sytë e mi dhe kanë shkaktuar
zemërimin tim nga dita që etërit e tyre
dolën nga Egjipti e deri më sot". 16 Manasi
derdhi gjithashtu shumë gjak të pafajshëm,
duke e mbushur Jeruzalemin nga njeri skaj
në tjetrin, përveç mëkatit të tij që e shtyu
Judën të mëkatojë, duke bërë atë që është
e keqe në sytë e Zotit. 17 Pjesa tjetër e
veprave të Manasit, tërë ato që kreu dhe
mëkatet që bëri a nuk janë të shkruara në
librin e Kronikave të mbretërve të Judës?
18 Kështu Manasin e zuri gjumi me etërit
e tij dhe e varrosën në kopshtin e pallatit
të tij, në kopshtin e Uzas. Në vend të
tij mbretëroi i biri, Amoni. 19 Amoni ishte
njëzet e dy vjeç kur filloi të mbretërojë, dhe
mbajti fronin dy vjet në Jeruzalem. E ëma
quhej Meshulemeth, ishte e bija e Harutsit
nga Jotbahu. 20 Ai bëri atë që është e keqe
në sytë e Zotit, ashtu si kishte vepruar
i ati, Manasi. 21 Ndoqi plotësisht rrugën
e ndjekur nga i ati, u shërbeu idhujve të
cilëve u kishte shërbyer i ati dhe i adhuroi.
22 Braktisi Zotin, Perëndinë e etërve të tij,
dhe nuk eci në rrugën e Zotit. 23 Shërbëtorët
e Amonit kurdisën një komplot kundër tij
dhe e vranë mbretin në pallatin e tij. 24 Por
populli i vendit vrau tërë ata që kishin
marrë pjesë në komplot kundër mbretit
Amon dhe në vend të tij u bë mbret i biri,
Josia. 25 Pjesa tjetër e bëmave të kryera nga
Amoni a nuk janë të shkruara në librin e
Kronikave të mbretit të Judës? 26 aaa add Ai
u varros në varrin e tij, në kopshtin e Uzas.
Në vendin e tij mbretëroi i biri, Josia.

22

1 Josia ishte tetë vjeç kur filloi të
mbretërojë, dhe mbajti fronin e tij tridhjetë
vjet në Jeruzalem. E ëma quhej Jedidah,
ishte e bija e Adajahut nga Botskathi. 2 Ai
bëri atë që ishte e drejtë në sytë e Zotit dhe
vazhdoi tërësisht rrugën e Davidit, atit të
tij, duke mos devijuar as më të djathtë as
më të majtë. 3 Në vitin e tetëmbëdhjetë të
mbretit Josia, mbreti dërgoi në shtëpinë
e Zotit Shafanin, sekretarin, birin e
Atsaliahut, që ishte bir i Meshulamit, duke
thënë: 4 "Shko te kryeprifti Hilkiah dhe i
thuaj që të mbledhë paratë që kanë sjellë në
shtëpinë e Zotit dhe ato që derëtarët kanë
mbedhur nga populli. 5 T'u jepet në dorë
atyre që kryejnë punën, që u është besuar
mbikqyrja e shtëpisë të Zotit; dhe këta t'ua
japin punëtorëve që ndodhen në shtëpinë
e Zotit për të meremetuar dëmtimet e
tempullit; 6 marangozave, ndërtuesve dhe
muratorëve, për të blerë lëndën e drurit
dhe gurë të latuar, të cilat nevojiten për të
ndrequr tempullin. 7 Por mos kërkoni fare
llogari për paratë e dorëzuara në duart e
tyre, sepse ata veprojnë me ndershmëri".
8 Atëherë kryeprifti Hilkiah i tha Shafanit,
sekretarit: "Gjeta në shtëpinë e Zotit librin
e ligjit". Hilkiahu ia dha pastaj librin
Shafanit që e lexoi. 9 Kështu Shafani,
sekretari, shkoi te mbreti për t'i njoftuar
ngjarjen, duke i thënë: "Shërbëtorët e tu
kanë mbledhur paratë e gjetura në tempull
dhe i kanë dorëzuar në duart e atyre që
bëjnë punën, të cilëve u është besuar
mbikqyrja e shtëpisë të Zotit". 10 Shafani,
sekretari, i tha gjithashtu mbretit: "Prifti
Hilkiah më ka dhënë një libër". Dhe Shafani
e lexoi në prani të mbretit. 11 Kur mbreti
dëgjoi fjalët e ligjit, ai grisi rrobat e tij.
12 Pastaj mbreti urdhëroi priftin Hilkiah,
Ahikamin, birin e Shafanit, Agborin, birin

e Mikajahut, Shafanin, sekretarin, dhe
Asajahun, shërbëtorin e mbretit: 13 "Shkoni
dhe konsultohuni me Zotin për mua për
popullin dhe për tërë Judën, lidhur me
fjalët e këtij libri që u gjet; sepse i madh
është zemërimi i Zotit kundër nesh, sepse
etërit tanë nuk iu bindën fjalëve të këtij
libri dhe nuk kanë vepruar në përshtatje
me të gjitha ato që janë shkruar për ne".
14 Atëherë prifti Hilkiah, Ahikami, Akbori,
Shafani dhe Asajahu shkuan te profetesha
Huldah, bashkëshorte e Shalumit të
Tikvahut, që ishte i biri i Harahsit, ruajtësit
të rrobave, (ajo banonte në Jeruzalem, në
lagjen e dytë) dhe folën me të. 15 Ajo u
përgjigj: "Kështu thotë Zoti, Perëndia i
Izraelit: njoftojani atij që ju dërgoi tek unë:
16 "Kështu thotë Zoti: Ja, unë do të sjell një
fatkeqësi mbi këtë vend dhe mbi banorët
e tij, tërë fjalët e librit që mbreti i Judës ka
lexuar, 17 sepse ata më kanë braktisur dhe
u kanë djegur temjan perëndive të tjera
për të më zemëruar me të gjitha veprat e
duarve të tyre. Prandaj zemërimi im u ndez
kundër këtij vendi dhe nuk do të shuhet".
18 Por mbretit të Judës, që ju ka dërguar për
t'u konsultuar me Zotin, do t'i thoni kështu:
"Kështu thotë Zoti, Perëndia i Izraelit,
lidhur me fjalët që ti ke dëgjuar, 19 sepse
zemra jote u mallëngjye dhe ti u përule
përpara Zotit kur dëgjove atë që kam
thënë kundër këtij vendi dhe banorëve të
tij, që do të bëheshin një dëshpërim dhe
një mallkim, dhe grise rrobat dhe qave
përpara meje, edhe unë të dëgjova", tha
Zoti. 20 "Prandaj, ja, unë do të të bashkoj me
etërit e tu dhe ty do të të vendosin në paqe
në varrin tënd; dhe sytë e tu nuk kanë për
të parë tërë të keqen që unë do t'i sjell këtij
vendi"". Dhe ata ia njoftuan mbretit këtë
mesazh.

23

1 Atëherë mbreti dërgoi njerëz për të
mbledhur pranë vetes tërë pleqtë e Judës
dhe të Jeruzalemit. 2 Mbreti u ngjit pastaj
në shtëpinë e Zotit dhe me të u ngjitën tërë
njerëzit e Judës, tërë banorët e Jeruzalemit,
priftërinjtë, profetët dhe tërë populli, nga
më i madhi deri te më i vogli; dhe ai
lexoi në prani të tyre tërë fjalët e librit
të besëlidhjes, që ishte gjetur në shtëpinë
e Zotit. 3 Pastaj mbreti, duke qëndruar
më këmbë mbi podium, lidhi një besëlid-
hje përpara Zotit, duke u zotuar të ndiqte
Zotin, të respektonte porositë dhe statutet
e tij me gjithë zemër dhe me gjithë shpirt,
për të zbatuar në praktikë fjalët e kësaj
besëlidhje, të shkruara në atë libër. Tërë
populli e pranoi besëlidhjen. 4 Mbreti urd-
hëroi pastaj kryepriftin Hilkiah, priftërin-
jtë e rangut të dytë dhe derëtarët të çonin
jashtë tempullit të Zotit objektet që ishin
ndërtuar për Baalin, për Asherahun dhe
për ushtrinë e qiellit; 5 Ai zhduku gjithashtu
priftërinjtë idhujtarë që mbretërit e Judës
kishin caktuar për të djegur temjan në
vendet e larta të qyteteve të Judës e në
rrethinat e Jeruzalemit, dhe ata që i digjnin
temjan Baalit, diellit, hënës, shenjave të
zodiakut dhe gjithë ushtrisë së qiellit. 6 E
çoi Asherahun nga shtëpia e Zotit jashtë
Jeruzalemit në përruan e Kidronit; e dogji
pranë përroit Kidron, e bëri hi dhe hirin e
tij e hodhi mbi varret e njerëzve të popul-
lit. 7 Shembi edhe shtëpitë e njerëzve që
merreshin me kurvërinë e shenjtë dhe që
ndodheshin në shtëpinë e Zotit, ku gratë
endnin çadra për Asherahun. 8 Solli tërë
priftërinjtë nga qytetet e Judës dhe përd-
hosi vendet e larta ku priftërinjtë kishin
djegur temjan, nga Geba deri në Beer-
Sheba. Rrëzoi gjithashtu vendet e larta
të portave, që ishin në hyrje të portës së
Jozueut guvernator i qytetit, që ishin në të
majtë të atij që hyn në portën e qytetit.
9 Megjithatë priftërinjtë e vendeve të larta
nuk u ngjitën në altarin e Zotit në Jeruza-
lem, por hëngrën bukë të ndorme në mes
të vëllezërve të tyre. 10 Përveç kësaj ai përd-
hosi Tofethin, që ndodhej në luginën e bij-
ve të Hinomit, me qëllim që asnjëri të mos
kalonte birin apo bijën e tij nëpër zjarr për
nder të Molekut. 11 Pastaj ai hoqi kuajt që
mbretërit e Judës i kishin kushtuar diellit
në hyrje të shtëpisë të Zotit, pranë dhomës
së eunekut Nethan-Melek, që ndodhej në
oborr; dhe u vuri flakën qerreve të diel-
lit. 12 Mbreti shembi altarët që ishin mbi
terracën e dhomës së sipërme të Ashazit
dhe që mbretërit e Judës kishin ndërtuar,
si dhe altarët që Manasi kishte bërë në dy
oborret e shtëpisë të Zotit, i bëri copë-
copë dhe hodhi pluhurin e tyre në përruan
e Kidronit. 13 Mbreti përdhosi gjithashtu
vendet e larta që ishin përballë Jeruzalemit;

në jug të malit të korruptimit, që Salomoni,
mbret i Izraelit, kishte ndërtuar për Ash-
torethin, të neveritshmin e Sidonitëve, për
Kemoshin, të neveritshmin e Moabit dhe
për Milkomin, të neveritshmin e bijve të
Amonit. 14 Ai i bëri copë-copë edhe shtyllat
e shenjta, rrëzoi Asherimet dhe mbushi
vendet e tyre me kocka njerëzore. 15 Rrëzoi
gjithashtu altarin që ishte në Bethel dhe
vendin e lartë të ndërtuar nga Jeroboami,
bir i Nebatit që e kishte bërë Izraelin të
mëkatonte; e dogji vendin e lartë sa e bëri
pluhur; dogji edhe Asherahun. 16 Ndërsa
Josia po kthehej, pa varrezat që ishin atje
mbi mal; atëherë ai dërgoi njerëz që të
merrnin kockat nga varrezat dhe i dogji
mbi altar, duke e ndotur, sipas fjalës të
Zotit, të shqiptuar nga njeriu i Perëndisë,
që kishte paralajmëruar këto gjëra. 17 Pastaj
tha: "Çfarë momumenti është ai që po
shoh?". Njerëzit e qytetit iu përgjigjën:
"Është varri i njeriut të Perëndisë që erdhi
nga Juda dhe që shpalli kundër altarit të
Bethelit këto gjëra që ti ke bërë". 18 Ai tha:
"Lëreni; asnjeri të mos prekë kockat e tij!".
Kështu ata i lanë kockat e tij së bashkë
me kockat e profetit që kishte ardhur nga
Samaria. 19 Josia hoqi gjithashtu tërë tem-
pujt e vendeve të larta që ishin në qytetin e
Samarisë dhe që mbretërit e Izraelit kishin
ndërtuar për të nxitur zemërimin e Zotit.
Ai u bëri pikërisht atë që kishte bërë në
Bethel. 20 Flijoi mbi altarët tërë priftërinjtë
e vendeve të larta që ishin aty dhe dogji
aty kocka njerëzore. Pastaj u kthye në
Jeruzalem. 21 Mbreti i dha tërë popullit
këtë urdhër: "Kremtoni Pashkën për nder
të Zotit, Perëndisë tuaj, ashtu siç është
shkruar në këtë libër të besëlidhjes". 22 Me
siguri një Pashkë e tillë nuk ishte kremtuar
kështu nga koha e gjyqtarëve që e kishin
qeverisur Izraelin, dhe as në tërë kohën
e mbretërve të Izraelit dhe të mbretërve
të Judës. 23 Por në vitin e tetëmbëdhjetë
të mbretit Josia kjo Pashkë u kremtua për
nder të Zotit në Jeruzalem. 24 Josia eliminoi
edhe mediumët dhe magjistarët, hyjnitë
familjare dhe idhujt, si dhe të gjitha shkel-
jet e neveritshme që shiheshin në vendin e
Judës dhe në Jeruzalem, për të zbatuar në
praktikë fjalët e ligjit, të shkruara në librin
që prifti Hilkiah kishte gjetur në shtëpinë
e Zotit. 25 Para tij nuk pati asnjë mbret që,
si ai, t'i ishte kthyer Zotit me gjithë zemër,
me gjithë shpirt dhe me gjithë forcën, sipas
tërë ligjit të Moisiut; as pas tij nuk ka
dalë ndonjë si ai. 26 Megjithatë Zoti nuk
e fashiti zemërimin e tij të zjarrtë që e
kishte përfshirë kundër Judës, për shkak të
gjithë provokimeve të kryera nga Manasi.
27 Kështu Zoti tha: "Do ta largoj edhe Judën
nga prania ime, ashtu si largova Izraelin,
dhe do ta flak këtë qytet, Jeruzalemin, që
e unë kisha zgjedhur, dhe tempullin për
të cilin kisha thënë: "Aty do të jetë emri
im"". 28 Pjesa tjetër e bëmave të Josias dhe
tërë ato që ka bërë a nuk janë të shkru-
ara në librin e Kronikave të mbretërve të
Judës? 29 Gjatë mbretërisë së tij, Faraoni
Neko, mbret i Egjiptit, doli kundër mbretit
të Asirisë në lumin Eufrat. Mbreti Josia
marshoi kundër tij, por Faraoni e vrau në
Meghido që në ndeshjen e parë. 30 Atëherë
shërbëtorët e tij e çuan të vdekur mbi një
qerre nga Meghido deri në Jeruzalem, ku
e varrosën në varrin e tij. Pastaj populli
i vendit mori Jehoahazin, birin e Josias, e
vajosi dhe e bëri mbret në vend të atit të
tij. 31 Jehoahazi ishte njëzet e tre vjeç kur
filloi të mbretërojë dhe e mbajti fronin tre
muaj në Jeruzalem. E ëma quhej Hamutal,
ishte bija e Jeremias nga Libnahu. 32 Ai
bëri atë që është e keqe në sytë e Zotit,
në të gjitha ashtu si kishin vepruar etërit
e tij. 33 Faraoni Neko e lidhi me zinxhira
në Riblah, në vendin e Hamathit, që të
mos mbretëronte më në Jeruzalem, dhe i
imponoi vendit një haraç prej njëqind tal-
entesh argjendi dhe një talent ari. 34 Pastaj
Faraoni Neko bëri mbret Eliakimin, birin
e Josias, në vend të atit të tij Josia, dhe e
ndërroi emrin e tij në Jehojakimi. Pastaj
mori Jehoahazin dhe shkoi në Egjipt, ku
vdiq. 35 Jehojakimi i dha Faraonit argjendin
dhe arin; por për të paguar paratë sipas
urdhërit të Faraonit i vuri taksa vendit.
Për të paguar Faraonin Neko, ai mblodhi
argjendin dhe arin nga populli i vendit
nga secili në bazë të vlerësimit të pronave
të tij. 36 Jehojakimi ishte njëzet e pesë
vjeç kur filloi të mbretërojë dhe mbretëroi
njëmbëdhjetë vjet në Jeruzalem. E ëma
quhej Zebidah, ishte bija e Pedaijahut të
Rumahut. 37 Ai bëri atë që është e keqe
në sytë e Zotit në të gjitha ashtu si kishin
vepruar etërit e tij.

24

[1] Gjatë mbretërimit të tij erdhi Nebukad-
netsari, mbret i Babilonisë, dhe Jehojakimi
u bë shërbëtor i tij për tre vjet; pastaj
ngriti krye kundër tij. [2] Atëherë Zoti dër-
goi kundër tij banda Kaldeasish, Sirësh,
Moabitësh dhe Amonitësh; i dërgoi kundër
Judës për ta shkatërruar, sipas fjalës që
Zoti kishte shqiptuar me anë të shërbë-
torëve të tij, profetëve. [3] Kjo ndodhi në
Judë vetëm me urdhër të Zotit, që donte
ta largonte nga prania e tij për shkak të
mëkateve të Manasit, për të gjitha ato
që kishte bërë, [4] por edhe për shkak të
gjakut të pafajshëm të derdhur prej tij,
sepse ai e kishte mbushur Jeruzalemin me
gjak të pafajshëm. Për këtë arësye Zoti
nuk deshi ta falë. [5] Pjesa tjetër e bëmave
të Jehojakimit dhe tërë atë që bëri a nuk
janë të shkruara në librin e Kronikave të
mbretërve të Judës? [6] Kështu Jehojakimin
e zuri gjumi me etërit e tij dhe në vend të
tij mbretëroi i biri, Jehojakini. [7] Por mbreti
i Egjiptit nuk doli më nga vendi i tij, sepse
e mbreti i Babilonisë kishte shtënë në dorë
tërë ato që ishin pronë e mbretit të Egjiptit,
nga përroi i Egjiptit deri në lumin Eufrat.
[8] Jehojakini ishte tetëmbëdhjetë vjeç kur
filloi të mbretërojë, dhe mbretëroi tre muaj
në Jeruzalem. E ëma quhej Nehushta, ishte
bija e Elnathanit nga Jeruzalemi. [9] Ai bëri
atë që është e keqe në sytë e Zotit, në të
gjitha, ashtu si kishte vepruar ati i tij. [10] Në
atë kohë shërbëtorët e Nebukadnetsarit,
mbretit të Babilonisë, u vërsulën kundër
Jeruzalemit dhe qyteti mbeti i rrethuar.
[11] Nebukadnetsari, mbret i Babilonisë, arriti
para qytetit ndërsa shërbëtorët e tij po e
rrethonin. [12] Atëherë Jehojakini, mbret i
Judës, i doli përpara mbretit të Babilonisë
bashkë me nënën e tij, me shërbëtorët,
me krerët dhe me eunikët e tij. Kështu
mbreti i Babilonisë e bëri rob vitin e tetë
të mbretrimit të tij. [13] Pastaj, ashtu siç
e kishte thënë Zoti, mori që andej tërë
thesaret e shtëpisë të Zotit dhe thesaret
e pallatit mbretëror, i bëri copë-copë të
gjitha veglat prej ari që Salomoni, mbret i
Izraelit, kishte bërë për tempullin e Zotit.
[14] Internoi pastaj tërë Jeruzalemin, tërë kre-
rët, tërë njerëzit trima, gjithsej dhjetë
mijë robër, si dhe të gjithë artizanët dhe
farkëtarët; mbetën vetëm njerëzit më të
varfër të vendit. [15] Kështu ai internoi Je-
hojakinin në Babiloni; çoi gjithashtu në
robëri nga Jeruzalemi në Babiloni nënën
e mbretit, bashkëshortet e tija, eunukët e
tij dhe fisnikët e vendit, [16] gjithë njerëzit e
aftë që ishin shtatë mijë veta, artizanët dhe
farkëtarët, një mijë veta, tërë njerëzit trima
dhe të aftë për luftë. Mbreti i Babilonisë
i internoi në Babiloni. [17] Në vendin e Je-
hojakinit, mbreti i Babilonisë, bëri mbret
Mataniahun, ungjin e tij, të cilit i ndërroi
emrin në Sedekia. [18] Sedekia ishte njëzet
e një vjeç kur filloi të mbretërojë dhe e
mbajti fronin në Jeruzalem njëmbëdhjetë
vjet. E ëma quhej Hamutal, ishte bija e
Jeremias nga Libnahu. [19] Ai bëri atë që
është e keqe në sytë e Zotit, në të gjitha,
ashtu si kishte vepruar Jehojakimi. [20] Kjo
ndodhi në Jeruzalem dhe në Judë për shkak
të zemërimit të Zotit, i cili në fund i dëboi
nga prania e tij. Më vonë Sedekia ngriti
krye kundër mbretit të Babilonisë.

25

[1] Vitin e nëntë të mbretërisë së tij në
muajin e dhjetë, më dhjetë të muajit,
ndodhi që Nebukadnetsari, mbret i
Babilonisë, erdhi me gjithë ushtrinë e
tij kundër Jeruzalemit, ngriti kampin e
tij kundër tij dhe ndërtoi përreth vepra
rrethonjëse. [2] Kështu qyteti mbeti i
rrethuar deri në vitin e njëmbëdhjetë të
mbretit Sedekia. [3] Ditën e nëntë të muajit
të katërt, uria ishte aq e madhe në qytet sa
që nuk kishte bukë për popullin e vendit.
[4] Atëherë u hap një e çarë në muret e
qytetit dhe tërë luftëtarët ikën natën,
nëpër rrugën e portës midis dy mureve,
që ndodhej pranë kopshtit të mbretit,
megjithëse Kaldeasit ishin rreth qytetit.
Kështu mbreti mori rrugën e Arabahut.
[5] Por ushria e Kaldeasve e ndoqi mbretin
dhe e arriti në fushën e Jerikos, ndërsa
tërë ushtria e tij shpërndahej larg tij.
[6] Kështu ata e zunë mbretin dhe e çuan te
mbreti i Babilonisë në Riblah, ku u shqiptua
vendimi kundër tij. [7] Vranë pastaj bijtë e
Sedekias në sytë e tij; pastaj i nxorën sytë
Sedekias, e lidhën me zinxhira prej bronzi
dhe e çuan në Babiloni. [8] Ditën e shtatë të
muajit të pestë (ishte viti i nëntëmbëdhjetë
i Nebukadnetsarit, mbretit të Babilonisë)
arriti në Jeruzalem Nebuzaradani, kapiteni
i rojes personale, shërbëtor i mbretit të

Babolonisë. 9 Ai dogji shtëpinë e Zotit
dhe pallatin mbretëror, i vuri flakën tërë
shtëpive të Jeruzalemit, domethënë tërë
shtëpive të fisnikëve. 10 Kështu tërë ushtria
e Kaldeasve, që ishte me kapitenin e rojeve,
shembi muret që rrethonin Jeruzalemin.
11 Pastaj Nebuzaradani, kapiteni i rojeve,
internoi pjesën tjetër të popullit që kishte
mbetur në qytet, dezertorët që ishin
hedhur nga ana e mbretit të Babilonisë dhe
ata që mbeten nga turma. 12 Por kapiteni i
rojeve la disa nga më të varfërit e vendit të
merreshin me punimin e vreshtave dhe
të arave. 13 Kaldeasit i bënë copë-copë
shtyllat prej bronzi që ishin në shtëpinë
e Zotit, qerret dhe detin prej bronzi që
ishin në shtëpinë e Zotit, dhe e çuan
bronzin në Babiloni. 14 Ata muarrën edhe
tiganët, lopatëzat, thikat, kupat dhe të
gjitha veglat prej bronzi, që përdoreshin
gjatë shërbimit të tempullit. 15 Kapiteni i
rojes mori gjithashtu mangallët dhe kupat,
ato gjëra që ishin prej ari dhe argjendi
të pastër. 16 Sa për dy shtyllat, detin
dhe qerret që Salomoni kishte ndërtuar
për shtëpinë e Zotit, bronzi i tërë këtyre
objekteve kishte një peshë që nuk mund
të llogaritej. 17 Lartësia e një shtylle ishte
tetëmbëdhjetë kubitë; mbi të kishte një
kapitel prej bronzi. Lartësia e kapitelit
ishte tre kubitë; rreth e qark kapitelit
kishte një rrjetëz dhe disa shegë tërësisht
prej bronzi. Shtylla tjetër, me rrjetëzën
ishte njëlloj si kjo. 18 Kapiteni i rojes mori
Serajahun, kryepriftin, Sofonien, priftin
e dytë dhe tre derëtarët. 19 Nga qyteti
mori edhe një eunuk që komandonte
luftëtarët; pesë nga këshilltarët personalë
të mbretit që i gjetën në qytet; sekretarin
e komandantit të ushtrisë që rekrutonte
popullin e vendit, dhe gjashtëdhjetë veta
nga populli i vendit që u gjetën në qytet.
20 Kështu Nebuzaradani, kapiten i rojes,
i mori dhe i çoi te mbreti i Babilonisë
në Riblah; 21 dhe mbreti i Babilonisë
urdhëroi që të vriten në Riblah, në vendin
e Hamathit. Kështu Juda u internua
larg vendit të tij. 22 Sa për popullin që
mbeti në vendin e Judës, që e kishte lënë
Nebukadnetsari, mbret i Babilonisë, ky
vuri në krye të tij Gedaliahun, birin e
Ahikamit, që ishte bir i Shafanit. 23 Kur
tërë kapitenët e trupave dhe njerëzit
e tyre dëgjuan që mbreti i Babilonisë
kishte caktuar Gedaliahun si qeveritar,
shkuan te Gedaliahu në Mitspah; ata ishin
Ishmaeli, bir i Nethaniahut, Johanani, bir i
Kareahut, Serajahu, bir i Tanhumethit nga
Netofahu, Jaazaniahu, bir i një Maakathitit,
së bashku me njerëzit e tyre. 24 Gedaliahu
iu betua atyre dhe njerëzve të tyre, duke
thënë: “Mos kini frikë nga shërbëtorët e
Kaldeasve; qëndroni në vend, i shërbeni
mbretit të Babilonisë dhe do ta ndjeni
veten mirë”. 25 Por muajin e shtatë,
Ishmaeli, bir i Nethaniahut, që ishte bir i
Elishamit, nga familja mbretërore, erdhi
bashkë me dhjetë njerëz; këta goditën
dhe vranë Gedaliahun si edhe Judejtë
dhe Kaldeasit që ishin me të në Mitspah.
26 Atëherë tërë populli, nga më i vogli deri
te më i madhi, dhe kapitenët e trupave u
ngritën dhe shkuan në Egjipt, sepse kishin
frikë nga Kaldeasit. 27 Në vitin e tridhjetë
e shtatë të robërisë së Jehojakinit, mbretit
të Judës, në muajin e dymbëdhjetë, ditën
e njëzeteshtatë të muajit, Evilmerodaku,
mbret i Babilonisë, pikërisht vitin që filloi
të mbretërojë, fali Johajakinin, mbretin e
Judës, dhe e nxori nga burgu. 28 I foli me
dashamirësi dhe i ofroi një fron më të lartë
se ata që kishin mbretërit që ishin me të
në Babiloni. 29 Kështu Jehojakini ndërroi
rrobat e tij prej të burgosurit dhe hëngri
gjithnjë në prani të mbretit për të gjithë
ditët e jetës së tij. 30 Ushqimi i tij ishte
siguruar rregullisht nga mbreti, një racion
në ditë, për të gjitha ditët e jetës së tij.

1 i Kronikave

1 Adami, Sethi, Enoshi, 2 Kenani,
Mahalaleeli, Jaredi, 3 Enoku, Methusalehu,
Lameku, 4 Noeu, Semi, Kami dhe Jafeti.
5 Bijtë e Jafetit ishin Gomeri, Magogu,
Madai, Javani, Tubali, Mesheku dhe Tirasi.
6 Bijtë e Gomerit ishin Ashkenazi, Rifathi
dhe Togarmahu. 7 Bijtë e Javanit ishin
Elishami, Tarshishi, Kitimi dhe Dodanimi.
8 Bijtë e Kamit ishin Kushi, Mitsraimi,
Puti dhe Kanaani. 9 Bijtë e Kushit ishin
Seba, Havilahu, Sabtahu, Raamahu dhe
Sabtekahu. Bijtë e Raamahut ishin Sheba
dhe Dedani. 10 Kushit i lindi Nimrodi, që
filloi të jetë një njeri i fuqishëm mbi tokë.
11 Mitsraimit i lindën: Ludimët, Anamimët,
Lehabimët, Naftuhimët, 12 Pathrusimët,
Kasluhimët (prej të cilëve dolën Filistejtë)
dhe Kaftorimët. 13 Kanaanit i lindi Sidoni,
i parëlinduri i tij, dhe Hethi, 14 Gebusejtë,
Amorejtë, Girgasejtë, 15 Hivejtë, Arkejtë,
Sinejtë, 16 Arvadejtë, Tsemarejtë dhe
Hamathejtë. 17 Bijtë e Semit ishin Elami,
Asuri, Arpakshadi, Ludi dhe Arami, Uzi,
Huli, Getheri dhe Mesheku. 18 Arpakshadit i
lindi Shelahu dhe Shelahut i lindi Eberi.
19 Eberit i lindën dy bij: njeri quhej
Peleg, sepse në ditët e tij toka u nda,
dhe i vëllai quhej Joktan. 20 Joktanit i
lindi Almodali, Shelefi, Hatsarmavethi,
Jerahu, 21 Hadorami, Uzali, Diklahu, 22 Ebali,
Abimaeli, Sheba, 23 Ofiri, Havilahu dhe
Jobabi. Të tërë këta ishin bijtë e Joktanit.
24 Semi, Arpakshadi, Shelahu, 25 Eberi,
Pelegu, Reu, 26 Serugu, Nahori, Terahu,
27 Abrami, që është Abrahami. 28 Bijtë e
Abrahamit ishin Isaku dhe Ismaeli. 29 Këta
janë pasardhësit e tyre: i parëlinduri
i Ismaelit ishte Nebajothi; pastaj vinin
Kedari, Abdeeli, Mibsami, 30 Mishma,
Dumahu, Masa, Hadadi, Tema, 31 Jeturi,
Nafishi dhe Kedemahu. Këta ishin bijtë e
Ismaelit. 32 Bijtë e Keturahës, konkubinës
së Abrahamit: ajo lindi Zimramin,
Jokshanin, Medanin, Madianin, Ishbakun
dhe Shuahun. Bijtë e Jokshanit ishin
Sheba dhe Dedani. 33 Bijtë e Madianit ishin
Efahu, Eferi, Hanoku, Abidahu dhe Eldaahu.
Të tërë këta ishin bijtë e Keturahut.
34 Abrahamit i lindi Isaku. Bijtë e Isakut
ishin Esau dhe Izraeli. 35 Bijtë e Esaut
ishin Elifazi, Reueli, Jeushi, Jalami dhe
Korahu. 36 Bijtë e Elifazit ishin Temani,
Omari, Tsefoi, Gatami, Kenazi, Timna dhe
Amaleku. 37 Bijtë e Reuelit ishin Nahathi,
Zerahu, Shamahu dhe Mizahu. 38 Bijtë
e Seirit ishin Lotani, Shobali, Tsibeoni,
Anahu, Dishoni, Etseri dhe Dishani. 39 Bijtë
e Lotanit ishin Hori dhe Hemani; Timna
quhej e motra e Lotanit. 40 Bijtë e Shobalit
ishin Aliani, Manahathi, Ebali, Shefi dhe
Onami. Ajahu dhe Anahu ishin bij të
Tsibeonit. 41 Dishoni ishte bir i Anahut.
Bijtë e Dishonit ishin Hemdani, Eshbani,
Ithrani dhe Kerani. 42 Bijtë e Etserit ishin
Bilhani, Zaavani dhe Akani. Bijtë e Dishanit
ishin Utsi dhe Arani. 43 Këta janë mbretërit
që mbretëruan në vendin e Edomit para
se ndonjë mbret të mbretëronte mbi bijtë
e Izraelit: Bela, bir i Beorit; emri i qytetit
të tij ishte Dinhabah. 44 Kur vdiq Bela, në
vend të tij mbretëroi Jobabi, bir i Zerahut
nga Botsrahu. 45 Kur vdiq Jobabi, në vend
të tij mbretëroi Hushami nga vendi i
Temanitëve. 46 Kur vdiq Hushami, në vend
të tij mbretëroi Hadadi, bir i Bedadit, që
mundi Madianitët në fushat e Moabit;
qyteti i tij quhej Avith. 47 Kur vdiq Hadadi,
në vend të tij mbretëroi Samlahu nga Masre
Kahu. 48 Kur vdiq Samlahu, në vend të tij
mbretëroi Sauli nga Rehobothi mbi Lum.
49 Kur vdiq Sauli, në vend të tij mbretëroi
Baal-Hanani, bir i Akborit. 50 Kur vdiq Baal-
Hanani, në vend të tij mbretëroi Hadabi.
Emri i qytetit të tij ishte Pan dhe e shoqja
quhej Mehetabeel; ishte bijë e Matredit,
që ishte e bija e Mezahabit. 51 Pastaj vdiq
Hadabi. Krerët e Edomit ishin: shefi
Timnah, shefi Avlah, shefi Jetheth, 52 shefi
Oholibamah, shefi Elah, shefi Pinon, 53 shefi
Kenaz, shefi Teman, shefi Mibtsar, 54 shefi
Magdiel, shefi Iram. Këta ishin shefat e
Edomit.

2

1 Këta qenë bijtë e Izraelit: Rubeni, Sime-
oni, Levi, Juda, Isakari, Zabuloni, 2 Dani,
Jozefi, Beniamini, Neftali, Gadi dhe Ash-
eri. 3 Bijtë e Judës ishin Eri, Onani dhe
Shelahu; këta të tre i lindi e bija e Shuas,
Kananeasja. Eri, i parëlinduri i Judës, ishte
i keq në sytë e Zotit, i cili e bëri të vdesë.
4 Tamara, nusja e të birit, i lindi Peretsin
dhe Zerahun. Juda pati gjithsej pesë bij.
5 Hetsroni dhe Hamuli ishin bijtë e Peretsit.
6 Zimri, Ethani, Hemani, Kalkoli dhe Dara

ishin bijtë e Zerahut; gjithsej pesë. 7 I biri i
Karmit, Akani, vuri në rrezik Izraelin, duke
kryer një shkelje rreth gjërave të caktuara
të zhdukeshin. 8 Ethanit i lindi Arariahu.
9 Bijtë që i lindën Hetsronit quheshin Jer-
ahmeel, Ram dhe Kelubai. 10 Ramit i lindi
Aminadabi, Aminadabit i lindi Nahshoni,
princi i bijve të Judës; 11 Nahshonit i lindi
Salma; Salmas i lindi Boazi, Boazit i lindi
Obedi. 12 Obedit i lindi Isai. 13 Isait i lindi
Eliabi, i parëlinduri i tij, Abinadabi i dyti,
Shemiahu i treti, 14 Nethaneeli, i katërti,
Radai i pesti, 15 Otsemi i gjashti, dhe Davidi i
shtati. 16 Motrat e tyre ishin Tserujah dhe
Abigail. Abishai, Joabi dhe Asaheli ishin
bij të Tserujahës; gjithsej tre. 17 Abigaili
lindi Amasan, atë i të cilit ishte Jetheri,
Ismaeliti. 18 Kalebi, bir i Hetsronit, pati
fëmijë nga gruaja e tij Azubah dhe nga Je-
riotha. Bijtë e saj quheshin Jesher, Shobab
dhe Ardon. 19 Pas vdekjes së Azabahut,
Kalebi u martua me Efrathin që i lindi
Hurin. 20 Hurit i lindi Uri dhe Urit i lindi
Betsaleeli. 21 Pastaj Hetsroni hyri tek e bija
e Makirit, atit të Galaadit, me të cilën që
martuar kur ishte shtatëdhjetë vjeç; dhe
ajo i lindi Segubin. 22 Segubit i lindi Jairi,
të cilit do t'i përkisnin njëzet e tre qytete
në vendin e Galaadit. 23 (Geshuri dhe Arami
u morën atyre fshatrat e Jairit, Kenathin
dhe fshatrat përreth, gjashëdhjetë qytete).
Tërë këto ishin pronë e bijve të Makirit, atit
të Galaadit. 24 Mbas vdekjes së Hetsronit në
Kaleb-Efrathah, Abiah, gruaja e Hetsronit
i lindi Ashurin, atin e Tekoas. 25 Bijtë e
Jerahmeelit, të parëlindurit të Hetsronit,
ishin Rami, i parëlinduri, Bunahu, Oreni,
Otsemi dhe Ahijahu. 26 Jerahmeeli pati një
grua tjetër, që quhej Atarah, që u bë nëna
e Onamit. 27 Bijtë e Ramit, të parëlindurit
të Jerahmeelit, qenë Maatsi, Jamini dhe
Ekeri. 28 Bijtë e Onamit ishin Shamai dhe
Jada. Bijtë e Shamait ishin Nadabi dhe
Abishuri. 29 Gruaja e Abishurit quhej Abihail
dhe i lindi Ahbanin dhe Molidin. 30 Bijtë
e Nadabit ishin Seledi dhe Apaimi. Seledi
vdiq pa lënë fëmijë. 31 I biri i Apaimit ishte
Ishi; i biri i Ishit ishte Sheshani; i biri i
Sheshanit ishte Ahlai. 32 Bijtë e Jadait, vël-
lait të Shamait, ishin Jetheri dhe Jonathani.
Jetheri vdiq pa lënë fëmijë. 33 Pelethi dhe
Zaza ishin bijtë e Jonathanit. Këta ishin
bijtë e Jerahmeelit. 34 Seshani nuk pati djem
por vetëm vajza. Por Seshani kishte një
skllav egjiptas të quajturt Jarha. 35 Seshani
e martoi të bijën me Jarhën, skllavin e tij,
dhe ajo i lindi Atain. 36 Atait i lindi Nathani
dhe Nathanit i lindi Zabadi. 37 Zabadit i lindi
Eflali; Eflalit i lindi Obedi; 38 Obedit i lindi
Jehu; Jehut i lindi Azariahu; 39 Azariahut
i lindi Heletsi; Heletsit i lindi Eleasahu;
40 Eleasahut i lindi Sismai; Sismait i lindi
Shallumi; 41 Shallumit i lindi Jekamiahu
dhe Jekamiahut i lindi Elishama. 42 Bijtë e
Kalebit, vëllait të Jerahmeelit, ishin Mesha,
i parëlinduri që ishte ati i Zifit, dhe bijtë
e Mareshahut, ati i Hebronit. 43 Bijtë e
Hebronit ishin Korahu, Tapuahu, Rekemi
dhe Shema. 44 Shemas i lindi Rahami, ati
i Jorkeamit, dhe Rekemit i lindi Shamai.
45 Shamai pati si djalë Maonin, i cili ishte
ati i Beth-Tsurit. 46 Efah, konkubina e
Kalebit, lindi Haranin, Motsan dhe Gazezin.
Haranit i lindi Gazezin. 47 Bijtë e Jah-
dait ishin Regemi, Jothami, Geshani, Peleti,
Efahu dhe Shaafi. 48 Maakah, konkubina
e Kalebit, lindi Sheberin dhe Tirhanahun.
49 Ajo lindi Shaafin, atin e Madmanahut,
Shevan, atin e Makbenës dhe të Gibeut.
Vajza e Kalebit quhej Aksaha. 50 Këta qenë
bijtë e Kalebit: i biri i Hurit, të parëlin-
durit të Efratahut, Shobali, ati i Kirjath-
Jearimit. 51 Salma, ati i Betlemit, dhe Harefi,
ati i Beth-Gaderit. 52 Shobali, ati i Kirjath-
Jearimit, pati si fëmijë: Haroehin dhe gjys-
mën e Memuhothit. 53 Familjet e Kirjath-
Jearimit ishin Ithrejtë, Puthejtë, Sumath-
ejtë dhe Misharaejtë; prej tyre rrjedhin
Tsorathitët dhe Eshtaolitët. 54 Bijtë e Salmës
ishin Betlemi dhe Netofathei, Atroth-Beth-
Joabi, gjysme e Menathejve, Tsorejtë, 55 dhe
familjet e shkruesve që banonin në Ja-
bets ishin Tirathejtë, Shimeathejtë dhe
Sukathejtë. Këta ishin Kenejtë që rrjedhin
nga Hamathi, ati i shtëpisë së Rekabit.

3

1 Këta ishin bijtë e Davidit, që i lindën
në Hebron; i parëlinduri ishte Amnoni, nga
Ahinoami, Jezreelitja; i dyti ishte Danieli,
nga Abigail, Karmelitja; 2 i treti ishte Ab-
salomi, bir i Maakahut, e bija e Talmait,
mbret i Geshurit; i katërti ishte Adoni-
jahu, bir i Haghithit; 3 i pesti ishte Shefa-
tiahu nga Abitali; i gjashti ishte Ithreami,
nga Eglahu, bashkëshortja e tij. 4 Këta të
gjashtë i lindën në Hebron. Ai mbretëroi
atje shtatë vjet e gjashtë muaj, kurse në

Jeruzalem mbretëroi tridhjetë e tre vjet.
5 Këta përkundrazi i lindën në Jeruzalem;
Shimea, Shobabi, Nathani dhe Salomoni,
domethënë katër fëmijë të lindur nga Bath-
Sheba, e bija e Amielit. 6 Ishin përveç tyre
Ibhari, Elishama, Elifeleti, 7 Nogahu, Ne-
fegu, Jafia, 8 Elishama, Eliada dhe Elifeleti,
gjithsej nëntë. 9 Tërë këta ishin bijtë e
Davidit, pa llogaritur bijtë e konkubinave
të tij. Tamara ishte motra e tyre. 10 I biri i
Salomonit ishte Roboami, bir i të cilit ishte
Abijahu, bir i të cilit ishte Asa, bir i të cilit
ishte Jozafati, 11 bir i të cilit ishte Jorami,
bir i të cilit ishte Ahaziahu, bir i të cilit
ishte Joasi, 12 bir i të cilit ishte Amatsiahu,
bir i të cilit ishte Azariahu, bir i të cilit
ishte Jothami, 13 bir i të cilit ishte Ashazi,
bir i të cilit ishte Ezekia, bir i të cilit ishte
Manasi, 14 bir i të cilit ishte Amoni, bir i
të cilit ishte Josia. 15 Bijtë e Josias ishin
Johnani, i parëlinduri, i dyti Jehojakimi, i
treti Sedekia dhe i katërti Shalumi. 16 Bijtë
e Jehojakimit ishin djali i tij Jekoniahu, bir
i të cilit ishte Sedekia. 17 Bijtë e Jekoniahut,
të të burgosurit, ishin i biri Shealtieli, 18 dhe
Malkirami, Pedajahu, Shenatsari, Jekami-
ahu, Hoshama dhe Nedabiahu. 19 Bijtë e
Pedajahut ishin Zorobabeli dhe Shimei. Bi-
jtë e Zorobabelit ishin Meshulami, Hananiahu dhe Shelomith, motra e tyre; 20 pastaj
vinin Hashubahu, Oheli, Berekiahu, Hasa-
diahu dhe Jushab-Hasedi, gjithsej pesë.
21 Bijtë e Hananiahut ishin Pelatisahu dhe
Jeshajahu, bijtë e Refajahut, bijtë e Ar-
nanit, bijtë e Obadiahut, bijtë e Shekani-
ahut. 22 Biri i Shakaniahut ishte Shemajahu.
Bijtë e Shemajahut ishin Hatushi, Igali,
Bariahu, Neraiahu dhe Shafati, gjithsej
gjashtë. 23 Bijtë e Neariahut ishin Elioenai,
Ezekia dhe Azrikami, gjithsej tre. 24 Bijtë e
Elioenait ishin Hodaviahu, Eliashibi, Pela-
jahu, Akubi, Johanani, Delajahu dhe Anani,
gjithsej shtatë.

4

1 Bijtë e Judës ishin Peretsi, Hetsroni,
Karmi, Huri dhe Shobali. 2 Reajahut,
birit të Shobalit, i lindën Ahumai dhe
Lahadi. Këto ishin familjet e Tsorathe-
jve; 3 Këta ishin bijtë e atit të Etamit:
Jezreeli, Ishma dhe Idbashi; motra e tyre
quhej Hatselelponi. 4 Penueli ishte ati i
Gedorit; Ezeri ishte ati i Hushahut. Këta
ishin bijtë e Hurit, të parëlindurit të
Efratahut, atit të Betlemit. 5 Ashuri, ati
i Tekoas, pati dy bashkëshorte, Helahën
dhe Naarahën. 6 Naaraha i lindi Ahuzamin,
Heferin, Tememin dhe Ahashtarin. Këta
ishin bijtë e Naarahës. 7 Bijtë e Helahës
ishin Tserethi, Tsohari dhe Ethnani. 8 Kotzit
i lindën Anubi, Cobe-Tsobebahu dhe famil-
jet e Aharhelit, birit të Harumit. 9 Jabetsin
e nderonin më tepër se vëllezërit; e ëma i
kishte vënë emrin Jabets, sepse thoshte: "E
polla me dhimbje". 10 Jabetsi kërkoi ndih-
mën e Perëndisë të Izraelit, duke thënë:
"Oh, sikur të më bekoje dhe zgjeroje kufijtë
e mi, dhe dora jote të ishte me mua dhe
të më ruante nga e keqja që të mos vuaj!".
Dhe Perëndia i dha atë që kishte kërkuar.
11 Kelubit, vëllait të Shulahut, i lindi Mehiti,
që ishte ati i Eshtonit. 12 Eshtonit i lindën
Beth-Rafa, Paseahu dhe Tehinahu, ati i Ir-
Nahashit. Këta ishin burrat e Rehahut.
13 Bijtë e Kenazit ishin Othnieli dhe Ser-
ajahu. Bijtë e Othnielit ishin Hathathi,
14 dhe Meonathai prej të cilit lindi Ofrahu.
Serajahut i lindi Joabi, ati i banorëve të
luginës së artizanëve, sepse ishin artizanë.
15 Bijtë e Kalebit, bir i Jefunehut, ishin Iru,
Elahu dhe Naami. Kenazi ishte bir i Elahut.
16 Bijtë e Jehaleleelit ishin Zifi, Zifahu, Tiria
dhe Asareeli. 17 Bijtë e Ezrahut ishin Jetheri,
Meredi, Eferi dhe Jaloni. Bashkëshortja
e Meredit lindi Miriamin, Shamain dhe
Ishbahun, atin e Eshtemoas. 18 (Gruaja e
tij Jehudijah lindi Jeredin, atin e Gedorit,
Heberin, atin e Sokohit dhe Jekuthielin,
atin e Zanoahut). Këta qenë bijtë e Bithi-
ahut, e bijës së Faraonit, që Meredi kishte
marrë për grua. 19 Bijtë e gruas së Hodi-
hajut, motër e Nahamit, ishin ati i Keli-
ahut, Garmeui, dhe Eshtemoa, Maakatheu.
20 Bijtë e Shimonit ishin Amoni, Rinahu,
Benhanani dhe Tiloni. Bijtë e Ishit ishin
Zohethi dhe Ben-Zohethi. 21 Bijtë e She-
lahut, birit të Judës, ishin Eri, ati i Lekahut,
Laadahu, ati i Mareshahut, dhe familjet e
shtëpisë së punonjësve të endjes së lirit
të Beth-Ashbeas. 22 Jokimi dhe njerëzia
e Kozebës, Joasi dhe Safari, që sunduan
në Moab, dhe Jashubi-Lehemi. Por këto
fakte janë të vjetra. 23 Ata ishin poçarë
dhe banonin në Netaim dhe në Gederah;
banonin aty bashkë me mbretin dhe ishin
në shërbim të tij. 24 Bijtë e Simeonit ishin
Jemueli, Jamini, Jaribi, Zerahu dhe Shauli,
25 bir i të cilit ishte Shalumi, bir i të cilit

ishte Mibsami, bir i të cilit ishte Mishma.
26 Bijtë e Mishmas ishin i biri Hamuel, bir
i të cilit ishte Zakuri, bir i të cilit ishte
Shimei. 27 Shimei pati gjashtëmbëdhjetë
djem e gjashtë vajza; por vëllezërit e tij nuk
patën shumë fëmijë; dhe fisi i tyre nuk u
shtua si ai i bijve të Judës. 28 Ata u vendosën
në Beer-Sheba, në Moladah, në Hatsar-
Shual, 29 në Bilbah, në Etsem, në Tolad, 30 në
Bethuel, në Hormah, në Tsiklag, 31 në Beth-
Markaboth, në Hatsar-Susim, në Beth-Biri
dhe në Shaaraim. Këto ishin qytetet e tyre,
deri në mbretërinë e Davidit. 32 Fshatrat e
tyre ishin Etami, Aini, Rimoni, Tokeni dhe
Ashani: pesë qytete, 33 si dhe tërë fshatrat
që ishin rreth këtyre qyteteve, deri në Baal.
Këto ishin banesat e tyre, dhe ata ruajtën
gjenealogjinë e tyre; 34 Meshobabi, Jamleku,
Joshahi, bir i Amatsiahut, 35 Joeli dhe Jehu,
bir i Joshibiahut, bir i Serajahut, bir i Asielit,
36 Elioneai, Jaakobahu, Jeshohajai, Asajahu,
Adieli, Jesimieli dhe Benajahu, 37 Ziza, bir
i Shifit, bir i Alonit, bir i Jedajahut, bir
i Shimrit, bir i Shemajahut. 38 Këta, që
u përmendën në emër, ishin princër në
familjet e tyre dhe shtëpitë e tyre atërore
u rritën shumë. 39 Shkuan drejt hyrjes së
Gedorit deri në perëndim të luginës për të
kërkuar kullota për kopetë e tyre. 40 Gjetën
kullota të bollshme dhe të mira, dhe vendi
ishte i gjërë, i qetë, sepse më parë banonin
aty pasuesit e Kamit. 41 Ata që u përmendën
me emër, në kohën e Ezekias, mbretit të
Judës, erdhën dhe i sulmuan çadrat e tyre
dhe Menuitët, që gjendeshin aty, dhe i sh-
farosën krejt deri në ditën e sotme; pastaj u
vendosën në vendin e tyre, sepse aty kishte
kullota për kopetë e tyre. 42 Pastaj disa prej
tyre, pesëqind burra nga bijtë e Simeonit,
shkuan në malin Seir të udhëhequr nga
Pelatiahu, Neariahu dhe Uzieli, bij të Ishit.
43 Pastaj ata vranë mbeturinat e Amalek-
itëve që kishin shpëtuar dhe banuar deri
ditën e sotme atje.

5

1 Bijtë e Rubenit, të parëlindurit të
Izraelit. Ai ishte me të vërtetë i parëlinduri,
por me qenë se kishte përdhosur shtratin
e të atit, parëbirnia iu dha bijve të Jozefit,
birit të Izraelit; kështu gjenealogjia nuk
jepet në bazë të parëbirnisë. 2 Ndonëse
Juda mbizotëroi mbi vëllezërit e tij dhe
nga ai rrodhi një shef, e drejta e parëbir-
nisë i takonte Jozefit. 3 Bijtë e Rubenit,
të parëlindurit të Izraelit, ishin Hanoku,
Pallu, Hetsroni dhe Karmi. 4 Bijtë e Joelit
ishin Shemejahu, bir i të cilit ishte Gogu,
bir i të cilit ishte Shimei, 5 bir i të cilit ishte
Mikahu, bir i të cilit ishte Reajahi, bir i të
cilit ishte Baali, 6 bir i të cilit ishte Beerahu,
që u çua në robëri nga Tilgath-Pilneseri,
mbret i Asirisë. Ai ishte princ i Rubenitëve.
7 Vëllezërit e tij, sipas familjeve të tyre,
ashtu siç janë rreshtuar në gjenealogjinë
sipas brezave të tyre, ishin i pari Jejeli,
pastaj Zakaria, 8 Bela, bir i Azazit, birit të
Shemas, i cili ishte bir i Joelit, që banonte
në Aroer dhe deri në Nebo dhe në Baal-
Meon. 9 Dhe ata u vendosën në perëndim
duke arritur deri në fillim të shkretëtirës,
nga kjo anë e lumit Eufrat, sepse bagëtia
e tyre ishte shumëzuar në vendin e Galaa-
dit. 10 Në kohën e Saulit ata u shpallën
luftë Hagarenëve, të cilët i mundën; pastaj
u vendosën në çadrat e tyre, të ngritura
në tërë pjesën në perëndim të Galaadit.
11 Bijtë e Gadit banonin përballë tyre në
vendin e Bashanit, deri në Salkah. 12 Joeli
ishte i pari i tyre, i dyti ishte Shafami,
pastaj vinin Janai dhe Shafati në Bashan.
13 Vëllezërit e tyre, sipas shtëpive atërore
të tyre, ishin: Mikaeli, Meshulami, Sheba,
Jorai, Jakani, Zia dhe Eberi, gjithsej shtatë.
14 Ata ishin bij të Abihailit, birit të Hurit,
birit të Jaroahut, birit të Galaadit, birit të
Mikaelit, birit të Jesishait, birit të Jahdos,
birit të Buzit; 15 Ahi, bir i Abdielit, birit
të Gunit, ishte i pari i shtëpisë së tyre
prindërore. 16 Ata banonin në Galaad dhe
në Bashan, në fshatrat e tij dhe në të
gjitha tokat për kullotë të Sharonit deri
atje ku shtriheshin. 17 Të gjitha këto toka
u regjistruan në listat gjenealogjike të për-
piluara në kohën e Jothamit, mbretit të
Judës, dhe në kohën e Jeroboamit, mbretit
të Izraelit. 18 Bijtë e Rubenit, Gaditët dhe
gjysma e fisit të Manasit kishin dyzet e
katër mijë e shtatëqind e gjashtëdhjetë
njerëz trima, njerëz që mbanin mburoja
dhe shpata, përdornin harkun dhe ishin të
stërvitur 19 Ata u shpallën luftë Hagarenëve,
Jeturëve, Nafishëve dhe Nodabëve. 20 Ata u
ndihmuan kundër tyre, sepse gjatë betejës
i thirrën Perëndisë, që e dëgjoi lutjen e
tyre, sepse ata kishin pasur besim tek ai;
kështu Hagarenët dhe tërë ata që ishin

bashkë me ta u dorëzuan në duart e tyre.
21 Pastaj ata muarrën bagëtinë e tyre: pesëdhjetë mijë deve, dyqind e pesëdhjetë mijë dele, dy mijë gomarë dhe njëqind mijë njerëz. 22 Në të vërtetë shumë njerëz ranë të vrarë, sepse këtë luftë e kishte dashur Perëndia. Ata u vendosën pastaj në vendin e tyre deri sa ranë në robëri. 23 Kështu bijtë e gjysmës së fisit të Manasit banuan në vend; ata u shtrinë nga Bashani deri në Baal-Hermon, në Senir dhe në malin Hermon. 24 Këta ishin krerët e shtëpive të tyre atërore: Eferi, Ishi, Elieli, Azrieli, Jeremia, Hodavia dhe Jahdieli, njerëz të fortë dhe trima, njerëz të famshëm, krerë të shtëpive të tyre atërore. 25 Por ata u treguan jobesnikë ndaj Perëndisë të etërve të tyre dhe u kurvëruan, duke shkuar pas perëndive të popujve të vendit që Perëndia kishte shkatërruar para tyre. 26 Prandaj Perëndia i Izraelit nxiti frymën e Pulit, mbretit të Asirisë, domethënë frymën e Tilgath-Pilniserit, mbretit të Asirisë, që internoi Rubenitët, Gaditët dhe gjysmën e fisit të Manasit, dhe i vendosi në Halah, në Habor, në Hara dhe pranë lumit të Gozanit, ku gjenden edhe sot.

6

1 Bijtë e Levit ishin Gershomi, Kehathi dhe Merari. 2 Bijtë e Kehathit ishin Amrami, Itshari, Hebroni dhe Uzieli. 3 Bijtë e Amramit ishin Aaroni, Moisiu dhe Miriami. Bijtë e Aaronit ishin Nadabi, Abihu, Eleazari dhe Ithamari. 4 Eleazarit i lindi Finehasi; Finehasit i lindi Abishua; 5 Abishuas i lindi Buki; Bukit i lindi Uzi. 6 Uzit i lindi Zerahiahu; Zerahiahut i lindi Merajothi; 7 Merajothit i lindi Amariahu; Amariahut i lindi Ahitubi; 8 Ahitubit i lindi Tsadoku; Tsadokut i lindi Ahimaatsi. 9 Ahimaatsit i lindi Azariahu; Azariahut i lindi Johanani. 10 Johananit i lindi Azariahu (ai shërbeu si prift në tempullin që Salomoni ndërtoi në Jeruzalem); 11 Azariahut i lindi Amariahu; Amariahut i lindi Ahitubi; 12 Ahitubit i lindi Tsadoku; Tsadokut i lindi Shalumi; 13 Shalumit i lindi Hilkiahu; Hilkiahut i lindi Azariahu; 14 Azariahut i lindi Serajahu; Serajahut i lindi Jehotsadaku; 15 Jehotsadaku shkoi në mërgim, kur Zoti çoi në robëri Judën dhe Jeruzalemin me anë të Nebukadnetsarit. 16 Bijtë e Levit ishin Gershomi, Kehathi dhe Merari. 17 Këta janë emrat e bijve të Gershomit: Libni dhe Shimei. 18 Bijtë e Kehathit ishin Amrami, Itshari, Hebroni dhe Uzieli. 19 Bijtë e Merarit ishin Mahli dhe Mushi. Këto janë familjet e Levit, sipas etërve të tyre. 20 Gershomi pati si djalë Libnin, bir i të cilit ishte Jahathi, bir i të cilit ishte Zimahu, 21 bir i të cilit ishte Joabi, bir i të cilit ishte Ido, biri të cilit ishte Zerahu, bir i të cilit ishte Jeatherai. 22 Bijtë e Kehathit ishin Aminadabi, bir i të cilit ishte Koreu, bir i të cilit ishte Asiri, 23 bir i të cilit ishte Elkanahu, bir i të cilit ishte Ebiasaf, biri të cilit ishte Asiri, 24 bir i të cilit ishte Tahathi, bir i të cilit ishte Uriel, biri të cilit ishte Uziahu, bir i të cilit ishte Shauli. 25 Bijtë e Elkanahut ishin Amasai dhe Ahimothi, 26 bir i të cilit ishte Elkanah, bir i të cilit ishte Cofaj, biri i të cilit ishte Nahathi, 27 biri i të cilit ishte Eliab, bir i të cilit ishte Jerohami, bir i të cilit ishte Elkanahu. 28 Bijtë e Samuelit ishin Joeli, i parëlinduri, dhe Abia, i dyti. 29 Bijtë e Merarit ishin Mahli, bir i të cilit ishte Libni, bir i të cilit ishte Shimei, bir i të cilit ishte Uzahu, 30 bir i të cilit ishte Shimea, bir i të cilit ishte Haghiah, bir i të cilit ishte Asajahu. 31 Këta janë ata që Davidi caktoi për shërbimin e këngës në shtëpinë e Zotit, mbasi iu gjet një vend prehjeje arkës. 32 Ata ushtruan shërbimin e tyre me këngë përpara tabernakullit të çadrës së mbledhjes, deri sa Salomoni ndërtoi shtëpinë e Zotit në Jeruzalem; dhe shërbenin sipas rregullores që u ishte caktuar. 33 Këta janë ata që kryenin shërbimin dhe këta bijtë e tyre: Nga bijtë e Kehathitit ishte Hemani, këngëtari, bir i Joelit, bir i Samuelit, 34 bir i Elkanahut, bir i Jerohamit, bir i Elielit, bir i Toahut, 35 bir i Tsufit, bir i Elkanahut, bir i Mahathit, bir i Amasait, 36 bir i Elkanahut, bir i Joelit, bir i Azariahut, bir i Sofonias, 37 bir i Tahathit, bir i Asirit, bir i Ebiasafit, bir i Koreut, 38 bir i Itsharit, bir i Kehathit, bir i Levit, bir i Izraelit. 39 Pastaj vinte i vëllai Asaf, që rrinte në të djathtë të tij; Asafi, bir i Berekiahut, bir i Shimeut, 40 bir i Mikaelit, bir i Baasejahut, bir i Malkijahut, 41 bir i Ethnit, bir i Zerahut, bir i Adajahut, 42 bir i Ethanit, bir i Zimahut, bir i Shimeit, 43 bir i Jahathit, bir i Ghershomit, bir i Levit. 44 Bijtë e Merarit, vëllezërit e tyre, qëndronin në të majtë dhe ishin Ethsani, bir i Kishit, bir i Abdiut, bir i Mallukut, 45 bir i Hadshabiahut, bir i Amatsiahut, bir i Hilkiahut, 46 bir i Amtsit, bir i Banit, bir

i Shemerit, 47 bir i Mahlit, bir i Mushit, bir
i Merarit, bir i Levit. 48 Vëllezërit e tyre,
Levitët, ishin caktuar për çdo lloj shërbimi
në tabernakullin e shtëpisë së Perëndisë.
49 Por Aaroni dhe bijtë e tij ofronin flijime
mbi altarin e olokausteve dhe mbi altarin e
temjanit, duke e bërë gjithë shërbimin në
vendin shumë të shenjtë, dhe për të bërë
shlyerjen për Izraelin, sipas gjithë atyre
që kishte urdhëruar Moisiu, shërbëtor i
Perëndisë. 50 Këta ishin bijtë e Aaronit:
Eleazari, bir i të cilit ishte Finehasi, bir i
të cilit ishte Abishua, 51 bir i të cilit ishte
Buki, bir i të cilit ishte Uzi, bir i të cilit ishte
Zerahiah, 52 bir i të cilit ishte Merajothi,
bir i të cilit ishte Amariahu, bir i të cilit
ishte Ahitubi, 53 bir i të cilit ishte Tsadoku,
bir i të cilit ishte Ahimaatsi. 54 Këto ishin
vendet e banesave të tyre, sipas ngulimeve
të tyre në territoret e tyre, që iu dhanë
me short bijve të Aaronit të familjes së
Kehathitëve; 55 atyre iu dha Hebroni në
vendin e Judës me tokat përreth për të
kullotur; 56 por arat e qyteti dhe fshatrat
e tij iu dhanë Kalebit, birit të Jefunehut.
57 Bijve të Aaronit iu dha Hebroni, një ndër
qytetet e strehimit, Libnahu me tokat e tij
për kullotë, Jatiri, Eshteoma me tokat e
tij për kullotë, 58 Hileni me tokat e tij për
kullotë, Debiri me tokat e tij për kullotë,
59 Ashani me tokat e tij për kullotë, Beth-
Semeshu me tokat e tij për kullotë. 60 Nga
fisi i Beniaminëve morën Gebën me tokat
e tij për kullotë, Alemethin me tokat e
tij për kullotë dhe Anathothin me tokat
e tij për kullotë. Të gjitha qytetet që u
ndanë midis familjeve të tyre ishin gjithsej
trembëdhjetë. 61 Pjesës tjetër të bijve të
Kehathit iu dhanë me short dhjetë qytete
nga ana e familjes së fisit, që iu morën
gjysmës së fisit, domethënë nga gjysma e
fisit të Manasit. 62 Bijve të Ghershomit, sipas
familjeve të tyre, iu dhanë trembëdhjetë
qytete, që iu morën fisit të Isakar, nga
fisi i Asherit, fisit të Neftalit dhe fisit të
Manasët në Bashanit. 63 Bijve të Merarit,
sipas familjeve të tyre, iu dhanë me short
dymbëdhjetë qytete, që iu morën fisit të
Rubenit, fisit të Gadit dhe fisit të Zabulonit.
64 Kështu bijtë e Izraelit u dhanë Levitëve
këto qytete bashkë me toket e tyre për kul-
lotë. 65 Ata ua dhanë me short këto qytete,
që janë përmëndur me emrin dhe që u janë
marrë fisit të bijve të Judës, fisit të bijve
të Simeonit dhe fisit të bijve të Beniaminit.
66 Disa familje të bijve të Kehathit patën
qytete në territorin që iu caktua atyre dhe
që u morën nga fisi i Efraimit. 67 Ata u
dhanë atyre edhe Sikemin, një ndër qytetet
e strehimit, me tokat e tij për kullotë në
krahinën malore të Efraimit, dhe Ghezerin
me tokat e tij për kullotë, 68 Jokmeamin me
tokat e tij për kullotë, Beth-Horonin me
tokat e tij për kullotë, 69 Ajalonin me tokat
e tij për kullotë, Gath-Rimonin me tokat e
tij për kullotë. 70 Dhe nga gjysma e fisit të
Manasit, Anerin me tokat e tij për kullotë,
Bileamin me tokat e tij për kullotë iu dha
pjesës tjetër së familjes së bijve të Kehathit.
71 Bijve të Gershonit iu dhanë, duke i marrë
nga familja e gjysmës së fisit të Manasit,
Golanin në Bashan me tokat e tij për kullotë
dhe Ashtarothin me tokat e tij për kullotë.
72 Nga fisi i Isakarit: Kedeshi me tokat e tij
për kullotë, Daberathi me tokat e tij për
kullotë, 73 Ramothi me tokat e tij për kullotë
dhe Anemi me tokat e tij për kullotë. 74 Nga
fisi i Asherit: Mashalin me tokat e tij për
kullotë, Abdonin me tokat e tij për kullotë,
75 Hukokun me tokat e tij për kullotë dhe
Rehobin me tokat e tij për kullotë. 76 Nga
fisi i Neftalit: Kedeshin në Galile me tokat
e tij për kullotë, Hamonin me tokat e tij
për kullotë dhe Kirjathaimin me tokat e
tij për kullotë. 77 Bijve të tjerë të Merarit
iu dhanë, nga fisi i Zabulonit, Rimonin me
tokat e tij për kullotë dhe Taborin me tokat
e tij për kullotë. 78 Matanë Jordanit, pranë
Jerikos, në lindje të Jordanit, nga fisi i
Rubenit: Betserin në shkretëtirë me tokat
e tij për kullotë dhe Jahatsahu me tokat
e tij për kullotë, 79 Kedemothi me tokat e
tij për kullotë dhe Mefaathi me tokat e tij
për kullotë. 80 Nga fisi i Gadit: Ramothi në
Galaad me tokat e tij për kullotë, Mahanbim
me tokat e tij për kullotë, 81 Heshboni me
tokat e tij për kullotë dhe Jazeri me tokat
e tij për kullotë.

7

1 Tola, Puvahu, Jashubi, dhe Shimroni,
gjithsej katër, ishin bijtë e Isakarit. 2 Bijtë
e Tolit ishin Uzi, Refajahu, Jerieli, Jahmai,
Jibsami dhe Shemueli, të parët e shtëpive
të tyre atërore. Bijtë e Tolit ishin njerëz
të fortë dhe trima në brezat e tyre, numri

i tyre, në kohën e Davidit, arriti në njèzet
e dy mijë e gjashtëqind veta. 3 Biri i Uzit
ishte Izrahiahu, bijtë e Izrahiahut ishin
Mikaeli, Obadiahu, Joeli dhe Ishiahu; që të
pesë ishin të parë. 4 Kishin me vete, sipas
brezave të tyre dhe në bazë të shtëpive
atërore ushtri gati për luftë dhe që arrinte
në tridhjetë e gjashtë mijë ushtarë, sepse
kishin një numër të madh bashkëshortesh
dhe fëmijësh. 5 Vëllezërit e tyre, që u
përkisnin të gjitha familjeve të ndryshme
të Isakarit dhe që ishin regjistruar në gje-
nealogjinë e tyre, ishin gjithsejt tetëdhjetë
e gjashtë mijë njerëz të fortë dhe trima.
6 Bijtë e Beniaminit ishin Belahu, Bekeri
dhe Jediaeli, gjithsej tre. 7 Bijtë e Be-
lahut ishin Etsboni, Uzi, Uzieli, Jerimothi
dhe Iri, pesë të parë të shtëpive të tyre
atërore, njerëz të fortë dhe trima dhe
ishin të regjistruar në gjenealogjitë në një
numër prej njëzet e dy mijë e tridhjetë e
katër vetash. 8 Bijtë e Bekerit ishin Zemi-
rahu, Joashi, Eliezeri, Elioneai, Omri, Jer-
emothi, Abijahu, Anathothi dhe Alemethi.
Të gjithë këta ishin bijtë e Bekerit; 9 Ata
ishin të regjistruar në gjenealogjitë sipas
brezave të tyre, si të parë të shtëpive të
tyre atërore, njerëz të fortë dhe trima,
gjithsej njëzet mijë e dyqind veta. 10 Biri
i Jediaelit ishte Bilhani. Bijtë e Bilhanit
ishin Jeushi, Beniamini, Ehudi, Kenaanahu,
Zethani, Tarshishi dhe Ahishahari. 11 Tërë
këta ishin bij të Jediaelit, të parë të shtëpive
të tyre atërore, njerëz të fortë dhe trima,
gjithsej shtatëmbëdhjetë mijë e dyqind
veta gati të nisen për luftë dhe të lufo-
jnë. 12 Shupimi dhe Hupimi ishin bij të Irit;
Hushimi ishte bir i Aherit. 13 Bijtë e Neftalit
ishin Jahtsieli, Guni, Jetseri, Shalumi, bijtë
e Bilhahut. 14 Bijtë e Manasit ishin Asrieli,
që konkubina e tij siriane i lindi bashkë
me Makirin, atin e Galaadit; 15 Makiri mori
një grua për Hupimin dhe Shupimin; emri
i motrës së tij ishte Maakah dhe emri i
së dytës ishte Zelofehad; Zelofehad lindi
vetëm vajza. 16 (Maakah, gruaja e Makirit,
lindi një djalë, të cilit i vuri emrin Peresh;
vëllai i tij përkundrazi quhej Sheresh dhe
bijtë e tij Ulam dhe Rekem. 17 Bedani qe
bir i Ulamit. Këta qenë bijtë e Galaadit,
birit të Makirit, bir i Manasit. 18 Motra
e tij Hamoleketh lindi Ishodin, Abiezerin
dhe Mahlahun. 19 Bijtë e Shemidas ishin
Ahiani, Shekemi, Likhi dhe Aniami. 20 Bijtë
e Efraimit ishin Shuthelahu, bir i të cilit
ishte Beredi, bir i të cilit ishte Tahathi, bir
i të cilit ishte Eladahu, bir i të cilit ishte
Tahathi, 21 bir i të cilit ishte Zabadi, bij të
të cilit ishin Shuthekahu, Ezeri, Eleadi, që
u vranë nga njerëzit e Gathit, të lindur në
vend, sepse kishin dalë për të plaçkitur
bagëtinë e tyre. 22 Ati i tyre Efraim i qau
për një kohë të gjatë dhe vëllezërit e tij
erdhën për ta ngushëlluar. 23 Pastaj hyri te
bashkëshortja e tij, që mbeti me barrë dhe i
lindi një djalë; dhe ai e quajti Beriah, sepse
shtëpia e tij ishte goditur nga fatkeqësia.
24 Ai pati si vajzë Sheerahën që ndërtoi
Beth-Horonin e poshtëm dhe të sipërm si
edhe Uzen-Sheerahun. 25 I biri ishte Re-
fahu, bashkë me Rescefin, i cili pati si djalë
Telahun, që pati si bir Tahanin, 26 bir i të cilit
ishte Ladani, bir i të cilit ishte Amihudi, bir
i të cilit ishte Elishami, 27 bir i të cilit ishte
Nuni, bir i të cilit ishte Jozueu. 28 Pronat
dhe banesat e tyre ishin Betheli dhe fsha-
trat e tij përreth: në lindje Naarani, në
perëndim Gezeri me fshatrat e tij përreth
dhe Sikemi me fshatrat e tij përreth deri
në Gaza me fshatrat e tij përreth. 29 Gjatë
kufijve të Manasit ishin: Beth-Sheani me
fshatrat e tij përreth, Taanaku me fshatrat
e tij përreth, Megidou me fshatrat e tij
përreth dhe Dor me fshatrat e tij përreth.
Në këto vende banuan bijtë e Jozefit, birit
të Izraelit. 30 Bijtë e Asherit ishin Jimnahu,
Ishvahu, Ishvi, Beriah dhe motra e tyre
Serah. 31 Bijtë e Beriahut ishin Heberi dhe
Malkeli, që ishte ati i Birzavithit. 32 Heberit
i lindi Jafleti, Shomeri, Hothami dhe motra
e tyre Shua. 33 Bijtë e Jafletit ishin Pasaku,
Bimhali dhe Ashvathi. Këta ishin bijtë e
Jefletit. 34 Bijtë e Shemerit ishin Ahi, Roha-
gahu, Jehubahu dhe Arami. 35 Bijtë e vëllait
të tij Helem ishin Tsofahu, Imna, Sheleshi
dhe Amali. 36 Bijtë e Tsofahut ishin Suahu,
Harmeferi, Shuali, Beri, Imrahu, 37 Betseri,
Hodi, Shama, Shilshahu, Jithrani dhe Beera.
38 Bijtë e Jetherit ishin Jefuneu, Pispahu dhe
Ara. 39 Bijtë e Ula ishin Arahu, Anieli dhe
Ritsa. 40 Tërë këta ishin bijtë e Aserit, të
parët e shtëpive të tyre atërore, njerëz të
zgjedhur, të fortë dhe trima, të parë midis
princërve. Ata ishin të regjistruar sipas
gjenealogjisë në shërbimin ushtarak për të
shkuar në luftë; numri i tyre arrinte në

njëzet e gjashtë mijë veta.

8

1 Beniaminit i lindi Balahu, djali i tij i
parë, Ashbeli, i dyti, Anbarahu, i treti,
2 Nohahu, i katërti dhe Rafa i pesti. 3 Bijtë
e Belahut ishin Adari, Gheri, Abihudi,
4 Abishua, Naamani, Ahoahu, 5 Ghera, She-
fufani dhe Hurami. 6 Këta ishin bijtë e
Ehudit (që ishin të parët e shtëpive atërore
të banorëve të Gebës që u internuan në
Manahath): 7 Naamani, Ahijahu dhe Ghera,
që i internoi; atij i lindën Uza dhe Ahihudi.
8 Shaharaimit i lindën fëmijë në tokën e
Moabit, mbasi u nda nga bashkëshortja e
tij, 9 lindi Jobabi, Tsibia, Mesha, Malkami,
10 Jeutsi, Shakia dhe Mirmah. Këta ishin
bijtë e tij, të parët e shtëpive të tyre
atërore. 11 Nga Hushimi lindën Abitubi
dhe Elpaali. 12 Bijtë e Elpaalit ishin Eberi,
Mishami, Shemedi, që ndërtoi Onon, Lodin
dhe fshatrat përreth, 13 Beria dhe Shema,
që ishin të parët e shtëpive atërore të
banorëve të Ajalonit dhe që i bënë të
ikin me vrap banorët e Gathit. 14 Ahio,
Shashaku, Jeremothi, 15 Zebadiahu, Aradi,
Ederi, 16 Mikaeli, Ishpahu, Joha ishin bijtë e
Beriahut. 17 Zebadiahu, Meshulami, Hizki,
Heberi, 18 Ishmerai, Jizliahu dhe Jobabi
ishin bijtë e Elpaalit, 19 Jakimi, Zikri, Zabdi,
20 Elianai, Tsilethaj, Elieli, 21 Adajahu, Bera-
jahu dhe Shimrathi ishin bijtë e Shimeit.
22 Ishpani, Eberi, Elieli, 23 Abdoni, Zikri,
Hanani, 24 Hananiahu, Elami, Anthothi-
jahu, 25 Ifdejahu dhe Penueli ishin bijtë
e Shashakut. 26 Shamsherai, Shehariahu,
Athaliahu, 27 Jaareshiahu, Elijahu dhe Zikri
ishin bijtë e Jerohamit. 28 Këta ishin të parët
më të rëndësishëm të shtëpive atërore në
brezat e tyre; ata banonin në Jeruzalem.
29 I ati i Gabaonit banonte në Gabaon dhe
gruaja e tij quhej Maakah. 30 I parëlinduri i
tij ishte Abdoni; pastaj i lindën Tsuri, Kishi,
Baali dhe Nadabi, 31 Gedori, Ahio, Zekeri,
32 dhe Miklothi të cilit i lindi Shimeahu.
Edhe këta banuan përballë vëllezërve të
tyre në Jeruzalem bashkë me vëllezërit e
tyre. 33 Nerit i lindi Kishi; Kishit i lindi
Sauli, Saulit i lindi Jonathani, Malkishua,
Abinadabi dhe Eshbaali. 34 I biri i Jonathanit
ishte Merib-Baali. Merib-Baalit i lindi
Mikahu. 35 Bijtë e Mikahut ishin Pitoni,
Meleku, Taarea dhe Ashazi. 36 Ashazit i lindi
Jeoadahu; Jeoadahut i lindën Amekethi,
Azmavethi dhe Zimri; Zimrit i lindi Motsa.
37 Motsas i lindi Binea, bir i të cilit ishte
Rafahu, bir i të cilit ishte Eleasahu, bir i të
cilit ishte Atseli. 38 Atseli pati gjashtë bij,
emrat e të cilëve ishin: Azrikam, Bokeru,
Ishmael, Sheariah, Obadiah dhe Hanan.
Tërë këta ishin bij të Atselit. 39 Bijtë e
Eshekut, vëllait të tij, ishin Ulami, djali
i parë, Jeushi i dyti, dhe Elifeleti, i treti.
40 Bijtë e Ulamit ishin njerëz të fortë dhe
trima, harkëtarë të mirë; ata patën shumë
bij e nipër, njëqind e pesëdhjetë. Tërë këta
ishin trashëgimtarë të Beniaminit.

9

1 Kështu tërë Izraelitët u regjistruan sipas
gjenealogjive dhe u shkruan në librin e
mbretërve të Izraelit. Por Juda u internua
në Babiloni për shkak të mosbesnikërisë
së tij. 2 Tani banorët e parë që u ven-
dosën rishtas në pronat e tyre, në qytetet e
tyre, ishin Izraelitët, priftërinj, Levitë dhe
Nethinej. 3 Në Jeruzalem u vendosën disa
nga bijtë e Judës, nga bijtë e Beniaminit
dhe nga bijtë e Efraimit dhe të Manasit:
4 Uthai, bir i Amihudit, bir i Omrit, bir i
Imrit, bir i Banit nga pasardhësit e Peretsit,
birit të Judës. 5 Nga Shilonitët: Asajahu,
djali i parë dhe bijtë e tij. 6 Nga bijtë e
Zerahut: Jeueli dhe vëllezërit e tij, gjithsej
gjashtëqind e nëntëdhjetë veta. 7 Nga bijtë
e Beniaminit: Salu, bir i Meshulamit, birit
të Hodavias, birit të Hasenahit; 8 Ibnejahu,
bir i Jerohamit, Elahu, bir i Uzit, birit të
Mikrit, dhe Meshulami, bir i Shefatiahut,
birit të Reuelit, që ishte bir i Ibnijahut;
9 vëllezërit e tyre, sipas brezave të tyre,
ishin nëntëqind e pesëdhjetë e gjashtë
veta. Tërë këta ishin të parë të një shtëpie
atërore në shtëpitë e tyre atërore. 10 Nga
priftërinjtë: Jedajahu, Jehojaribi dhe Jakini,
11 Azariahu, bir i Hilkiahut, bir i Meshul-
lamit, bir i Tsadokut, bir i Merajothit, bir i
Ahitubit, që ishte oficer në krye të shtëpisë
së Perëndisë, 12 Adajahu, bir i Jerohamit,
bir i Pashurit, bir i Malkijahut; Maasi, bir i
Adielit, bir i Jahzerahut, bir i Meshulamit,
bir i Meshillemithit, bir i Imerit; 13 dhe
vëllezërit e tyre të parë të shtëpive të tyre
atërore, një mijë e shtatëqind e gjashtëd-
hjetë veta, njerëz shumë të shkathët në
shërbim të shtëpisë së Perëndisë. 14 Nga
Levitët: Shemajahu, bir i Hasshubit, bir i
Azrikamit, bir i Hashabiahut, të bijve të

Merarit; [15] Bakbakari, Hereshi, Galali, Mata-
niahu, bir i Mikahut, bir i Zikrit, bir i Asafit;
[16] Obadiahu, bir i Shemajahut, bir i Galalit,
bir i Jeduthunit; Berakiahu, bir i Asas,
bir i Elkanahut, që banonte në fshatrat e
Netofathitëve. [17] Derëtarët ishin Shallumi,
Akubi, Talmoni, Ahimani dhe vëllezërit e
tyre; Shalumi ishte i pari i tyre. [18] Ata
kanë mbetur deri tani derëtarë të kampit
të bijve të Levit në portën e mbretit, në
drejtim të lindjes. [19] Shalumi, bir i Koreut,
bir i Ebiasafit, bir i Korahut, dhe vëllezërit
e tij, Korahitët, nga shtëpia e atit të tij,
ishin të ngarkuar me punën e shërbimit,
si derëtarë të tabernakullit; etërit e tyre
ishin caktuar në kampin e Zotit si derëtarë.
[20] Finehasi, bir i Eleazarit, kishte qenë në të
kaluarën i pari i tyre; dhe Zotit ishte me
të. [21] Zakaria, bir i Meshelemiahut, ishte
derëtar në hyrjen e çadrës së mbledhjeve.
[22] Tërë ata që u zgjodhën si derëtarë ishin
dyqind e dymbëdhjetë veta; ata ishin të
regjistruar sipas gjenealogjive në fshatrat
e tyre. Davidin dhe Samuelin shikuesi i
kishte vendosur në zyrën e tyre. [23] Ata
dhe bijtë e tyre mbanin përgjegjësinë e
ruajtjes së portave të shtëpisë së Zotit,
domethënë të shtëpisë së tabernakullit, si
derëtarë. [24] Kishte derëtarë në të katër pikat
e horizontit: në lindje, në perëndim, në
veri dhe në jug. [25] Vëllezërit e tyre, që
banonin në fshatrat e tyre, duhet të vinin
herë pas here për të qëndruar me ta shtatë
ditë, [26] sepse katër derëtarët kryesorë, që
ishin Levitë, ishin gjithnjë në detyrë. Ata
merreshin gjithashtu me mbikqyrjen e
dhomave dhe të thesarëve të shtëpisë së
Perëndisë; [27] banonin në afërsitë e shtëpisë
së Perëndisë, sepse atyre u ishte besuar
ruajtja e saj, si dhe hapja e saj çdo mëng-
jes. [28] Disa prej tyre ishin përgjegjës për
objektet që përdoreshin në shërbimin e
tempullit, dhe ata i numëronin kur i çonin
brenda dhe kur i çonin jashtë. [29] Të tjerë
përkundrazi ishin ngarkuar me ruajtjen e
mobiljeve, të gjithë veglave, të majës së
miellit, të verës, të vajit, të temjanit dhe të
aromave. [30] Disa bij të priftërinjve përgatis-
nin melhemin e aromave. [31] Matithiahu,
një prej Levitëve, i parëlinduri i Shalu-
mit, Korahiti, ishte përgjegjës për gjërat që
gatuheshin në tigane. [32] Disa nga vëllezërit
e tyre midis Kehathitëve ishin të ngarkuar
përkundrazi të përgatisnin çdo të shtunë
bukët e paraqitjes. [33] Këta ishin këngëtarë,
të parë të shtëpive atërore të Levitëve, që
banonin në dhomat e tempullit; ata ishin të
përjashtuar nga çdo shërbim tjetër, sepse
ishin të zënë ditë e natë me punën e tyre.
[34] Këta ishin të parët e shtëpive atërore
të Levitëve, të parë sipas brezave të tyre;
ata banonin në Jeruzalem. [35] Në Gabaon
banonin Jejeli, ati i Gabaonit, gruaja e të
cilit quhej Maakah. [36] I parëlinduri i tij
ishte Abdoni, pastaj erdhën Tsuri, Kishi,
Baali, Neri, Nadabi, [37] Gedori, Ahio, Zakaria
dhe Miklothi. [38] Miklothit i lindi Shimeami.
Edhe këta banonin përballë vëllezërve të
tyre në Jeruzalem së bashku me vëllezërit e
tyre. [39] Nerit i lindi Kishi, Kishit i lindi Sauli
dhe Saulit i lindën Jonathani, Malkishua,
Abinadabi dhe Eshbaali. [40] Biri i Jonathanit
ishte Merib-Baali dhe Merib-Baalit i lindi
Mikahu. [41] Bijtë e Mikahut ishin Pitoni,
Meleku, Tahrea dhe Ashazi. [42] Ashazit i
lindi Jarahu; Jarahut i lindën Alemethi,
Azmavethi dhe Zimri, Zimrit i lindi Motsa.
[43] Motsas i lindi Binea, bir i të cilit ishte
Refaihu, bir i të cilit ishte Eleasahu, bir i të
cilit ishte Atseli. [44] Atseli pati gjashtë djem,
dhe këta ishin emrat e tyre: Azriksani,
Bokeru, Ismaeli, Sheariahu, Obadiahu dhe
Hanani. Këta qenë bijtë e Atselit.

10

[1] Filistejtë luftuan kundër Izraelit dhe
Izraelitët ikën me vrap para Filistejve dhe
ranë të vrarë në malin Gilboa. [2] Filistejtë
ndoqën nga afër Saulin dhe bijtë e tij dhe
vranë Jonathanin, Abinadabin dhe Malk-
ishuan, bij të Saulit. [3] Beteja u bë e ashpër
kundër Saulit, harkëtarët e goditën dhe ai
u plagos rëndë. [4] Atëherë Sauli i tha shqyr-
tarit të tij: "Nxirr shpatën tënde dhe më
shpo me atë, që këta të parrethprerë të mos
vijnë e të tallen me mua". Por shqyrtari i
tij nuk deshi ta bënte, sepse ishte trembur
shumë. Atëherë Sauli mori shpatën dhe
u hodh mbi të. [5] Kur shqyrtari e tij pa që
Sauli kishte vdekur, edhe ai u hodh mbi
shpatën e tij dhe vdiq. [6] Kështu vdiq Sauli
me tre bijtë e tij; tërë shtëpia e tij u shua
tok. [7] Kur të gjithë Izraelitët që banonin në
këtë luginë panë që të tyret kishin ikur dhe
që Sauli dhe bijtë e tij kishin vdekur, ata
braktisën qytetet e tyre dhe ikën me vrap.
Atëherë erdhën Filistejtë dhe u vendosën
në vendin e tyre. [8] Të nesërmen Filistejtë

erdhën për të zhveshur të vrarët dhe gjetën
Saulin dhe bijtë e tij të rënë mbi malin
Gilboa. 9 E zhveshën Saulin, i morën kokën
dhe armaturën dhe çuan lajmëtarë në të
gjithë vendin e Filistejve për të njoftuar
lajmin në tempullin e idhujve të tyre dhe
gjithë popullit. 10 E vendosën pastaj ar-
maturën e tij në tempullin e perëndive të
tyre dhe gozhduan kokën e tij në tempullin
e Dagonit. 11 Kur tërë banorët e Jabeshit
të Galaadit mësuan tërë atë që Filistejtë i
kishin bërë Saulit, 12 tërë njerëzit trima u
ngritën më këmbë, morën kufomën e Saulit
dhe kufomat e bijve të tij dhe i çuan në
Jabesh; pastaj i varrosën kockat e tyre nën
brukën e Jabeshit dhe agjeruan shtatë ditë.
13 Kështu Sauli vdiq për shkak, të mosben-
sikërisë së tij ndaj Zotit, sepse nuk kishte
respektuar fjalën e Zotit dhe njëkohësisht
kishte konsultuar një medium për të marrë
këshilla prej saj, 14 dhe nuk ishte këshilluar
përkundrazi me Zotin. Prandaj Zoti e bëri
të vdesë dhe ia kaloi mbretërinë Davidit,
birit të Isait.

11

1 Atëherë tërë Izraeli u mblodh rreth
Davidit në Hebron dhe i tha: "Ja, ne jemi
kocka dhe mishi yt". 2 Edhe në të kalu-
arën, kur ishte mbret Sauli, ti ishe ai që
udhëhiqte dhe kthente pas Izraelin; dhe
Zoti, Perëndia yt, të pati thënë: "Ti do të
ushqesh popullin tim të Izraelit, ti do të
jesh princ mbi popullin tim të Izraelit"".
3 Kështu tërë pleqtë e Izraelit erdhën te
mbreti në Hebron, dhe Davidi lidhi me ta
një aleancë në Hebron përpara Zotit; pastaj
ata e vajosën Davidin mbret të Izraelit,
sipas fjalës së shqiptuar nga Zoti me anë
të Samuelit. 4 Davidi së bashku me tërë
Izraelin doli kundër Jeruzalemit, që është
Jebusi, ku ndodheshin Jebusejtë, banorë
të vendit. 5 Atëherë banorët e Jebusit i
thanë Davidit: "Nuk do të hysh këtu".
Por Davidi pushtoi qytetin e fortifikuar të
Sionit, që është qyteti i Davidit. 6 Davidi
kishte thënë: "Ai që do t'i mundë i pari
Jebusejtë do të bëhet kryetar dhe princ".
Doli i pari Joabi, bir i Tserujahut, që u bë
kështu kryetar. 7 Davidi u vendos pastaj në
kalanë që u quajt për këtë arsye "qyteti i
Davidit". 8 Pastaj ai bëri ndërtime përreth
qytetit nga Milo dhe në gjithë perimetrin e
tij; Joabi meremetoi pjesën tjetër të qytetit.
9 Kështu Davidi bëhej gjithnjë e më i madh
dhe Zoti i ushtrive ishte me të. 10 Këta
janë komandantët e luftëtarëve trima që
ishin në shërbim të Davidit dhe që i dhanë
përkrahje të madhe me gjithë Izraelin në
mbretërinë e tij për ta bërë mbret sipas
fjalës të Zotit lidhur me Izraelin. 11 Kjo është
lista e luftëtarëve trima që ishin në shër-
bim të Davidit: Jashobeami, bir i një Hak-
moniti, komandant i tridhjetë kapedanëve;
ai rroku ushtën kundër treqind njerëzve,
që i vrau në një ndeshje të vetme. 12 Mbas tij
vinte Eleazari, bir i Dodos, Ahohitit; ishte
një nga tre luftëtarët trima. 13 Ai ishte me
Davidin në Pas-Damim, ku ishin mbledhur
Filistejtë për të luftuar dhe ku kishte një
arë plotë me elb. Populli iku me vrap
përpara Filistejve, 14 por ata u vendosën në
mes të arës, e mbrojtën dhe i mundën Filis-
tejtë; kështu Zoti realizoi fitore të madhe.
15 Tre nga të treqind kapedanët zbritën
te shkëmbi drejt Davidit, në shpellën e
Adulamit, ndërsa ushtria e Filistejve kishte
fushuar në luginën e Refaimit. 16 Davidi
ndodhej atëherë në kala, kurse në Betlem
kishte një garnizon Filistejsh. 17 Davidi pati
një dëshirë të madhe dhe tha: "Ah, sikur
dikush të më jepte të pija ujë nga pusi i
Betlemit që është pranë portës!". 18 Kështu
këta të tre çanë nëpër kampin e Filiste-
jve dhe mbushën ujë nga pusi i Betlemit
që ndodhej te porta; pastaj e morën dhe
ia çuan Davidit. Por Davidi nuk desh ta
pinte, por e derdhi si libacion përpara Zotit,
19 duke thënë: "Të më ruajë Perëndia nga
kryerja e një gjëje të tillë! A mund ta
pij unë gjakun e këtyre njerëzve, që kanë
rrezikuar jetën e tyre? Sepse e kanë sjellë
duke rrezikuar jetën e tyre". Dhe nuk deshi
ta pinte. Kështu vepruan këta tre trima.
20 Abishai, vëllai i Joabit, ishte i pari i tre
të tjerëve. Ai drejtoi ushtën e tij kundër
treqind njerëzve dhe i vrau; kështu u bë i
famshëm midis të treve. 21 U bë më i njohur
midis të treve dhe për këtë arësye u bë i
pari i tyre, por nuk arriti të barazohet me
tre të parët. 22 Benajahu, bir i Jehojadit,
birit të një trimi nga Kabtseeli, bëri trimëri
të madhe. Ai vrau dy heronjtë e Moabit,
që ishin si luanë. Zbriti edhe në mes të
një sterne, ku vrau një luan një ditë që
binte borë. 23 Vrau edhe një Egjiptas vigan,
i lartë pesë kubitë, që kishte në dorë një

shtizë të ngjashme me shulin e një endësi;
por Benajahu i doli kundra me një bastun,
i rrëmbeu me forcë nga duart Egjiptasit
shtizën dhe e vrau me shtizën e tij. [24] Këto
gjëra bëri Benajahu, bir i Jehojadit, dhe u
bë i famshëm midis tre trimave. [25] Ishte më
i shquari i të tridhjetëve, por nuk arriti të
barazoht me tre të parët. Davidi e vuri në
krye të rojeve të tij personale. [26] Njerëz të
tjerë të fortë dhe trima ishin: Asaheli, vëllai
i Joabit, Elhanani, bir i Dodos, nga Betlemi,
[27] Shamothi nga Harori, Heletsi nga Peloni,
[28] Ira, bir i Ikeshit nga Tekoa, Abiezeri nga
Anathothi, [29] Sibekai nga Husha, Ilai, nga
Ahoa, [30] Maharai nga Netofa, Heledi, bir i
Baanahut nga Netofa; [31] Ithai, bir i Ribait,
i Gibeahut të bijve të Beniaminit, Bena-
jahu nga Pirathoni, [32] Hurai nga Nahale-
Gaashi, Abieli nga Arbathi, [33] Azmavethi nga
Baharumi, Eliahba nga Shaalboni. [34] Bijtë
e Hashemit nga Gizoni, Jonathani, bir i
Shageut nga Harari, [35] Haiami, bir i Sakarit,
nga Harari; Elifali, bir i Urit, [36] Heferi nga
Mekrea, Ahijahu nga Paloni, [37] Hetsro nga
Karmeli, Naarai, bir i Ezbait, [38] Joeli, vëllai
i Nathanit, Mibhari, bir i Hagrit, [39] Amoniti
Tselek, Naharai nga Berothi (shqytar i
Joabit, birit të Tserujahut), [40] Ira nga Jetheri,
Garebi nge Jetheri, [41] Uria, Hiteu, Zabadi, bir
i Ahlait, [42] Adina, bir i Shizës, Rubenit (i pari
i Rubenitëve) dhe tridhjetë të tjerë bashkë
me të, [43] Hanani, bir i Maakahut, Joshafati
nga Mithni; [44] Uzia nga Ashtarothi, Shama
dhe Jejeli, bij të Hothamit nga Aroeri,
[45] Jediaeli, bir i Shimrit dhe Titsiti Joha,
vëllai i tij, [46] Elieli nga Mahavimi, Jeribai dhe
Joshaviahu, bij të Elnaamit, dhe Ithmah,
Moabiti, [47] Elieli, Obedi dhe Jaasieli, Met-
sobaiti.

12

[1] Këta janë njerëzit që erdhën te Davidi
në Tsiklag, kur ai qendronte larg pranisë
së Saulit, birit të Kishit; ata ishin një
pjesë e trimave që e ndihmuan në luftë;
[2] ishin të armatosur me harqe dhe mund
të përdornin si dorën e djathtë ashtu edhe
atë të majtë për të hedhur gurë dhe për
të gjuajtur shigjeta me hark; i përkisnin
fisit të Beniaminit, vëllezër të Saulit. [3] I
pari i tyre ishte Ahiezeri, pastaj Joasi,
bij të Shemaahut, nga Giberahu; Jezieli
dhe Peleti, bij të Azmavethit; Berakahu
dhe Jehu nga Anathothi; [4] Ishmajahu nga
Gabaoni, trim midis të tridhjetëve dhe i
pari i tyre; Jeremia, Jahazieli, Johanani, Joz-
abadi nga Gedera [5] Eluzai, Jerimothi, Beali-
ahu, Shemariahu, Shefatiahu nga Harufi;
[6] Elkanahu, Jishshiahu, Azareli, Joezeri dhe
Jashobeami, Koraiti; [7] Joelahu dhe Zebadi-
ahu, bij të Jerohamit nga Gedori. [8] Ndër
Gaditët disa njerëz vendosën të bashkohen
me Davidin në kalanë e shkretëtirës; ishin
njerëz të fortë dhe trima, të stërvitur për
luftë, të shkathët në përdorimin e mburo-
jës dhe të shtizës; fytyrat e tyre ishin si
fytyrat e luanëve dhe në malet ishin të
shpejtë si gazelat. [9] Ezeri ishte i pari i
tyre, Obadiahu vinte i dyti dhe Eliabi i treti,
[10] Mishmanahu i katërti, Jeremia i pesti
[11] Atai i gjashti, Elieli i shtati, [12] Johanani
i teti, Elzabadi i nënti, [13] Jeremia i dhjeti,
Makbanai i njëmbëdhjeti. [14] Këta Gaditë
ishin komandantë të ushtrisë; më i vogli
komandonte njëqind ushtarë, më i madhi
një mijë. [15] Këta janë ata që kaluan Jor-
danin në muajin e parë kur ky lumë kishte
dalë nga shtrati i tij, dhe i bënë të ikin
me vrap tërë banorët e luginave, në lindje
dhe në perëndim. [16] Edhe disa nga bijtë
e Beniaminit e të Judës shkuan te Davidi
në kala. [17] Davidi u doli përpara dhe, duke
marrë fjalën, tha: "Në rast se keni ardhur
tek unë me qëllime paqësore për të më
ndihmuar, jam gati të bashkohem me juve,
por në se keni ardhur për të më trad-
hëtuar dhe për të më dorëzuar në duart
e kundërshtarëve të mi, megjithëse unë
nuk kam përdorur fare dhunën, Perëndia i
etërve tanë le të shohë dhe le të dënojë".
[18] Atëherë Fryma e përshkoi Amasain, të
parin e të tridhjetëve, që thirri: "Ne jemi
me ty, David; jemi me ty, o biri i Isait!
Paqe, paqe ty dhe paqe atij që të ndihmon,
sepse Perëndia yt të ndihmon". Atëherë
Davidi i priti dhe i bëri komandantë të
trupave. [19] Edhe nga Manasi disa kaluan me
Davidin, kur ky vajti me Filistejtë për të
luftuar kundër Saulit; por këta nuk i dhanë
asnjë ndihmë Filistejve, sepse princat e
Filistejve, mbasi u konsultuan, e kthyen
prapa Davidin, duke thënë: "Ai ka për të
kaluar me zotërinë e tij Saul duke vënë
në rrezik kokat tona". [20] Ndërsa shkonte
në Tsiklag, ata të Manasit që kaluan me
të ishin Adnahu, Jozbadi, Jediaeli, Mikaeli,

Jozabadi, Elihu, Tsillethai, komandantë të
mijësheve që i përkisnin Manasit. 21 Këta
e ndihmuan Davidin kundër bandave të
plaçkitësve, sepse ishin të gjithë njerëz të
fortë dhe trima dhe u bënë komandantë në
ushtri. 22 Në atë kohë, në të vërtetë, çdo ditë
disa vinin te Davidi për ta ndihmuar deri
sa formoi një ushtri të madhe si ushtria e
Perëndisë. 23 Ky është numri i krerëve të
armatosur për luftë, që shkuan te Davidi
në Hebron për t'i kaluar atij mbretërinë
e Saulit, sipas fjalës së Zotit. 24 Bijtë e
Judës, që mbanin mburoja dhe shtiza ishin
gjashtë mijë e tetëqind veta, të armatosur
për luftë. 25 Nga bijtë e Simeonit, njerëz të
fortë dhe trima në luftë, ishin shtatë mijë
e njëqind veta. 26 Nga bijtë e Levit, katër
mijë e gjashtëqind veta; 27 përveç Jehojadit,
princit të familjes së Aaronit, që kishte
tre mijë e shtatëqind veta, 28 dhe Tsadoku,
një i ri i fortë dhe trim, me njëzet e dy
krerë të shtëpisë së tij atërore. 29 Nga bijtë
e Beniaminit, vëllezër të Saulit, tre mijë
(sepse pjesa më e madhe e tyre i kishte
qëndruar besnike deri atëherë shtëpisë së
Saulit). 30 Nga bijtë e Efraimit, njëzet mijë
e tetëqind veta, njerëz të fortë dhe trima,
njerëz të famshëm, sipas shtëpive të tyre
atërore. 31 Nga gjysma e fisit të Mana-
sit, tetëmbëdhjetë mijë veta, që u zgjod-
hën individualisht për të vajtur dhe për
ta shpallur mbret Davidin. 32 Nga bijtë e
Isakarit, që i kuptonin kohrat dhe dinin
kështu çfarë duhet të bënte Izraeli: dyqind
krerë dhe tërë vëllezërit e tyre në urdhrat
e tyre. 33 Nga Zabuloni, pesëdhjetë mijë,
që shkonin të luftonin, të shkathët për tu
vendosur në rend beteje me të gjitha armët
e luftës dhe të zotë të mbanin pozicionin e
tyre me zemër të vendosur. 34 Nga Neftali,
një mijë krerë dhe me ta tridhjetë e shtatë
mijë njerëz me mburoja dhe shtiza. 35 Nga
Danitët, të shkathët për t'u radhitur në
rend beteje, njëzet e tetë mijë e gjashtëqind
veta. 36 Nga Asheri, dyzet mijë, që shkonin
të luftonin dhe që ishin të shkathët për t'u
vendosur në rend beteje. 37 Nga ana tjetër
e Jordanit, nga Rubenitët, nga Gaditët dhe
nga gjysma e fisit të Manasit, njëqind e
njëzet mijë veta, të pajisur me të gjitha
armët për të luftuar. 38 Tërë këta luftëtarë,
të zotë të mbanin pozicionin e tyre me
zemër të vendosur, erdhën në Hebron për
ta shpallur Davidin mbret mbi tërë Izraelin;
edhe pjesa tjetër e Izraelit ishte në një
mëndje për ta bërë mbret Davidin. 39 Ata
qëndruan atje tri ditë me Davidin, duke
ngrënë dhe duke pirë, sepse vëllezërit e
tyre kishin siguruar ushqim për ta. 40 Edhe
nga ata që banonin afër tyre, madje edhe
nga Isakari, nga Zabuloni dhe nga Neftali
sillnin ushqime me gomarë, me deve, me
mushka dhe me qe, furnizime të mëdha:
miell, bukëfiqe dhe rrush të thatë, verë, vaj,
lopë dhe dele me bollëk; sepse Izraeli ishte
shend e verë.

13

1 Davidi u këshillua me komandantët e
mijëshëve e dhe të qindëshëve dhe me të
gjithë princat. 2 Pastaj Davidi i tha tërë
asamblesë së Izraelit: "Në qoftë se kjo ju
duket e mirë dhe në se na vjen nga Zoti,
Perëndia ynë, t'u çojmë fjalë vëllezërve
tanë që kanë mbetur në të gjitha krahinat
e Izraelit, dhe me ta edhe priftërinjve dhe
Levitëve në qytetet e tyre dhe tokat për
kullotë të mblidhen pranë nesh, 3 dhe ta
sjellim përsëri arkën e Perëndisë tonë te
ne, sepse nuk e kemi kërkuar në kohën e
Saulit". 4 Tërë asambleja pranoi të vepronte
kështu, sepse kjo gjë dukej e drejtë në sytë
e tërë popullit. 5 Atëherë mblodhi tërë
Izraelin nga Shihori i Egjiptit, deri në hyrje
të Hamathit, për ta sjellë përsëri arkën
e Perëndisë nga Kiriath-Jearimi. 6 Pastaj
Davidi me tërë Izraelin u nis në drejtim të
Baalahut, domethënë në drejtim të Kirjath-
Jearimit që ishte pronë e Judës, për të
mbartur që andej arkën e Perëndisë, të
Zotit, që rri mbi kerubinët, ku përmëndet
emri i tij. 7 Nga shtëpia e Abinadabit e
transportuan arkën e Perëndisë mbi një
qerre të re. Uza dhe Ahio e ngisnin qerren.
8 Davidi dhe tërë Izraeli e kremtonin këtë
ngjarje përpara Perëndisë me tërë forcat e
tyre, me këngë dhe qeste, me harpe, dajre,
cembale dhe bori. 9 Kur arritën në lëmin
e Kidonit, Uza shtriu dorën për të mbajtur
arkën, sepse qetë ishin penguar. 10 Atëherë
zemërimi i Zotit shpërtheu kundër Uzës
dhe e goditi, sepse kishte shtrirë dorën e
tij mbi arkë; ai vdiq atje përpara Perëndisë.
11 Davidi u hidhërua shumë sepse Zoti kishte
hapur një të çarë në popull duke godi-
tur Uzën. Prandaj ky vend quhet edhe
sot e Çara e Uzës. 12 Atë ditë Davidi pati

frikë nga Perëndia dhe tha: "Si mund ta
transportoj arkën e Perëndisë në shtëpinë
time?". 13 Kështu Davidi nuk deshi ta kishte
arkën pranë vetes në qytetin e Davidit,
por e kaloi në shtëpinë e Obed-Edomit nga
Gathi. 14 Arka e Perëndisë mbeti tre muaj
pranë familjes së Obed-Edomit në shtëpinë
e saj; dhe Zoti bekoi shtëpinë e Obed-
Edomit dhe gjithshka që ishte pronë e tij.

14

1 Hirami, mbret i Tiros, i dërgoi Da-
vidit lajmëtarë, dru kedri, muratorë, dhe
marangozë për t'i ndërtuar një shtëpi.
2 Atëherë Davidi e pranoi që Zoti e kishte
vendosur mbret të Izraelit, sepse mbretëria
e tij qe lavdëruar shumë për shkak të pop-
ullit të tij, Izraelit. 3 Davidi u martua me gra
të tjera në Jeruzalem dhe i lindën djem e
vajza. 4 Këto janë emrat e bijve që i lindën
në Jeruzalem: Shamua, Shohabi, Salomoni,
5 Ibhari, Elishua, Elpeleti, 6 Nagahu, Nefegu,
Jafia, 7 Elishama, Beelida dhe Elifeleti. 8 Kur
Filistejtë mësuan që Davidi ishte vajosur
mbret i tërë Izraelit, dolën të gjithë në
kërkim të Davidit. Sa e mësoi këtë, Davidi
u doli përballë. 9 Filistejtë arritën dhe u
përhapën në luginën e Refaimit. 10 Atëherë
Davidi u këshillua me Perëndinë, duke
thënë: A duhet të dal kundër Filistejve? A
do të m'i japësh në duart e mia?". Zoti u
përgjigj: "Dil dhe unë do t'i jap në duart
e tua". 11 Ata dolën në Baal-Peratsim, ku
Davidi i mundi dhe tha: "Perëndia ka hapur
me duart e mia një kalim midis armiqve të
mi, si një kalim i hapur nga ujërat". Prandaj
i vunë këtij vendi emrin e Baal-Peratsimit.
12 Filistejtë braktisën aty perënditë e tyre
dhe Davidi urdhëroi që të digjeshin në
zjarr. 13 Më vonë Filistejtë filluan të shpërn-
dahen nëpër luginë. 14 Davidi u këshillua
përsëri me Perëndinë, dhe Perëndia i tha:
"Mos u dil prapa, por merru krahët dhe
sulu mbi ta përballë ballsameve. 15 Kur
të dëgjosh një zhurmë hapash në majat
e ballsameve, hidhu menjëherë në sulm,
sepse Perëndia do të të dalë përpara për
të mundur ushtrinë e Filistejve". 16 Davidi
bëri ashtu siç e kishte urdhëruar Perëndia,
dhe ata mundën ushtrinë e Filistejve nga
Gabaoni deri në Gezer. 17 Kështu fama e
Davidit u përhap në të gjitha vendet, dhe
Zoti solli tmerrin e tij mbi të gjitha kombet.

15

1 Davidi ndërtoi disa shtëpi në qytetin
e Davidit, përgatiti një vend për arkën
e Perëndisë dhe ngriti një çadër për atë.
2 Atëherë Davidi tha: "Asnjeri nuk duhet të
mbartë arkën e Zotit përveç Levitëve, sepse
Zoti ka zgjedhur ata për ta mbajtur arkën e
Perëndisë dhe për t'i shërbyer atij përjetë".
3 Davidi mblodhi tërë Izraelin në Jeruzalem
për ta çuar arkën e Zotit në vendin që i
kishte përgatitur. 4 Davidi mblodhi edhe
bijtë e Aaronit dhe Levitët. 5 Nga bijtë e
Kehathit, Urielin, të parin, dhe njëqind e
njëzet vëllezërit e tij; 6 nga bijtë e Merarit,
Asajahun, të parin, dhe dyqind e njëzet
vëllezërit e tij; 7 nga bijtë e Gershomit,
Joelin, të parin, dhe njëqind e tridhjetë
vëllezërit e tij; 8 nga bijtë e Elitsafanit, She-
majahun, të parin, dhe dyqind vëllezërit e
tij; 9 nga bijtë e Hebronit, Elielin, të parin,
dhe tetëdhjetë vëllezërit e tij; 10 nga bijtë e
Uzielit, Aminadabin, të parin, dhe njëqind e
dymbëdhjetë vëllezërit e tij. 11 Pastaj Davidi
thirri priftërinjtë Tsadok dhe Abiathar, dhe
Levitët Uriel, Asajahu, Joel, Shemajahu,
Eliel dhe Aminadab, 12 dhe u tha atyre: "Ju
jeni të parët e shtëpive atërore të Levitëve;
shenjtërohuni, ju dhe vëllezëzit tuaj, që
të mund të transportojnë arkën e Zotit,
Perëndisë të Izraelit, në vendin që i kam
përgatitur. 13 Sepse herën e parë ju nuk
ishit dhe Zoti, Perëndia ynë, hapi një të çarë
midis nesh, sepse nuk e kishim kërkuar
sipas rregullave të caktuara". 14 Kështu
priftërinjtë dhe Levitët u shenjtëruan për
të transportuar arkën e Zotit, Perëndisë të
Izraelit. 15 Bijtë e Levitëve e mbajtën arkën
e Perëndisë mbi shpatullat e tyre me anë të
shufrave, ashtu si kishte urdhëruar Moisiu
sipas fjalës të Zotit. 16 Pastaj Davidi urdhëroi
krerët e Levitëve të caktonin vëllezërit e
tyre këngëtarë me vegla muzikore, harpa,
qeste dhe cembale për të pasur tinguj gëzi-
mi. 17 Prandaj Levitët caktuan Hemanin,
birin e Joelit, midis vëllezërve të tij, Asafin,
birin e Berakiahut, dhe midis bijve të Mer-
arit, vëllezërit e tyre, Ethanin, birin e
Kushajahut. 18 Me ta ishin vëllezërit e tyre
të klasës së dytë: Zakaria, Beni, Jaazieli,
Semiramothi, Jehieli, Uni, Eliabi, Benajahu,
Maasejahu, Matithiahu, Elifalehu, Miknej-
ahu, Obed-Edomi dhe Jeeli, që ishin derë-
tarë. 19 Këngëtarët Heman, Asaf dhe Ethan

përdornin cembale prej bronzi; [20] Zakaria,
Azieli, Shemiramothi, Jehieli, Uni, Eliabi,
Maasejahu dhe Benajahu u binin harpave
për zëra sopranoje; [21] Matithiahu, Elifalehu,
Miknejahu, Obed-Edomi, Jejeli dhe Azazi-
ahu u binin qesteve në oktavë për të
udhëhequr këngën; [22] Kenaiahu, i pari i
Levitëve, ishte i ngarkuar me këngën; ai
drejtonte këngën, sepse ishte kompetent
në këtë fushë. [23] Berekiahu dhe Elkanahu
ishin derëtarë pranë arkës. [24] Priftërinjtë
Shebarniahu, Joshafati, Nethaneel, Ama-
sai, Zakaria, Benajah dhe Elezieri u binin
borive përpara arkës së Perëndisë, kurse
Obed-Edomi dhe Jehijahu kryenin detyrën
e derëtarit afër arkës. [25] Atëherë Davidi, ple-
qtë e Izraelit dhe komandantët e mijëshëve
vepruan me gëzim në transportimin e
arkës së besëlidhjes të Zotit nga shtëpia e
Obed-Edomit. [26] Kështu, sepse Perëndia i
ndihmoi Levitët që mbanin arkën e besëlid-
hjes të Zotit, u ofruan si flijime shtatë dema
dhe shtatë desh. [27] Davidi kishte veshur
një mantel prej liri të hollë, ashtu si tërë
Levitët që mbanin arkën, këngëtarët dhe
Kenianahu, drejtuesi i këngës së bashku me
këngëtarët; Davidi kishte veshur gjithashtu
një efod prej liri. [28] Kështu tërë Izraeli
e çoi lart arkën e besëlidhjes të Zotit
me klithma gëzimi nën tingujt e burive,
brirëve, cembaleve, qesteve dhe harpave.
[29] Por ndodhi që, ndërsa arka e besëlidhjes
të Zotit arriti në qytetin e Davidit, Mikal,
e bija e Saulit, duke shikuar nga dritarja,
pa mbretin David që kërcente dhe hidhej
përpjetë, dhe e përçmoi në zemër të saj.

16

[1] Kështu e prunë arkën e Perëndisë dhe
e vendosën në mes të tabernakullit që Da-
vidi kishte ngritur për të; pastaj ofruan
olokauste dhe flijime falenderimi përpara
Perëndisë. [2] Kur Davidi mbaroi së ofruari
olokaustet dhe flijimet e falenderimit, ai
bekoi popullin në emër të Zotit; [3] pastaj u
ndau tërë Izraelitëve, burra dhe gra, secilit
prej tyre një bukë, një racion mish dhe
një sasi rrushi të thatë. [4] Pastaj vendosi
përpara arkës të Zotit disa Levitë për të
kryer shërbimin për të kujtuar, për të fa-
lenderuar dhe për të lëvduar Zotin, Perënd-
inë e Izraelit; [5] Asafi, i pari, Zakaria i dyti
mbas tij, pastaj Jeieli, Shemiramothi, Je-
hieli, Matithiahu, Eliabi, Benajahu, Obed-
Edomi dhe Jejeli. Ata u binin harpave
dhe qesteve, ndërsa Asafi u binte cem-
baleve. [6] Priftërinjtë Benajah dhe Jahaziel
përkundrazi i binin trombës vazhdimisht
përpara arkës së besëlidhjes së Perëndisë.
[7] Atë ditë Davidi u besoi për herë të parë
Asafit dhe vëllezërve të tij detyrën që të
këndonin lëvdata Zotit. [8] Kremtoni Zotin,
kujtoni emrin e tij; bëjini të njohura veprat
e tij midis popujve. [9] Këndojini atij, lëv-
doheni, mendoni të gjitha mrekullitë e
tij. [10] Lëvdohuni me emrin e tij të shenjtë;
u gëzofshin zemrat e të gjithë atyre që
kërkojnë Zotin! [11] Kërkoni Zotin dhe forcën
e tij, kërkoni vazhdimisht fytyrën e tij!
[12] Kujtoni mrekullitë që ka bërë, çuditë e
tij dhe gjykimet që kanë dalë nga goja e
tij, [13] ju, o stermpa të Izraelit, shërbëtorit
të tij, o bij të Jakobit, të zgjedhurit e tij!
[14] Ai është Zoti, Perëndia ynë; gjykimet e
tij i gjejmë mbi të gjithë tokën. [15] Mos
harroni kurrë besëlidhjen e tij, fjalën e tij të
urdhëruar për një mijë breza, [16] besëlidhjen
e lidhur me Abrahamin, betimin që i ka
bërë Isakut, [17] që ia konfirmoi Jakobit si
një statut dhe Izraelit si një besëlidhje të
përjetshme, [18] duke thënë: "Unë do t'ju jap
vendin e Kanaanit si pjesë e trashëgimisë
suaj". [19] kur nuk ishin veçse një numër i
vogël, fare i pakët dhe të huaj në vend.
[20] Kur shkonin nga një komb në një tjetër,
nga një mbretëri në një popull tjetër, [21] ai
nuk lejoi që ndokush t'i shtypte; përkun-
drazi dënoi disa mbretër për dashurinë që
ushqente për ta, [22] duke thënë: "Mos prekni
të vajosurit e mi dhe mos u bëni asnjë të
keqe profetëve të mi". [23] Këndojini Zotit,
o banorë të të gjithë tokës, lajmëroni çdo
ditë shpëtimin e tij! [24] Shpallni lavdinë e tij
midis kombeve dhe mrekullitë e tij midis
tërë popujve! [25] Sepse Zoti është i madh
dhe i denjë të lëvdohet në kulm; ai është
me friksuësi nga tërë perënditë. [26] Sepse
tërë perënditë e kombeve janë idhuj, kurse
Zoti ka krijuar qiejtë. [27] Shkëlqimi dhe
madhëria janë para tij, forca dhe gëzimi
ndodhen në banesën e tij. [28] Jepini Zotit,
o familje të popujve, jepini Zotit lavdi dhe
forcë. [29] Jepini Zotit zulmin që i takon
emrit të tij, çojini oferta dhe ejani para
tij. Bini përmbys para Zotit në shkëlqimin
e shenjtërisë së tij; [30] dridhuni para tij,
o banorë të të gjithë tokës! Po, bota

është e qëndrueshme dhe nuk do të tundet.
31 Le të gëzohen qiejtë dhe toka, dhe le të
thonë kombet: "Zoti mbretëron". 32 Le të
gjëmojë deti dhe tërë ato që janë në të;
33 atëherë tërë drurët e pyllit do të lëshojnë
britma gëzimi përpara Zotit, sepse ai vjen
të gjykojë tokën. 34 Kremtoni Zotin, sepse
ai është i mirë, sepse mirësia e tij vazhdon
përjetë. 35 Thoni: "Shpëtona, o Perëndi i
shpëtimit tonë! Na mblidh dhe na çliro nga
kombet, me qëllim që të kremtojmë emrin
tënd të shenjtë dhe të mburremi se të kemi
lëvduar". 36 I bekuar qoftë Zoti, Perëndia
i Izraelit, nga amshimi në amshim! Dhe
tërë populli tha: "Amen", dhe lëvdoi Zotin.
37 Kështu Davidi la Asafin dhe vëllezërit e tij
atje përpara arkës së besëlidhjes të Zotit,
me qëllim që të shërbenin vazhdimisht
përpara arkës, sipas nevojave të çdo dite,
38 la edhe Obed-Edomin dhe të gjashtëd-
hjetë e tetë vëllezërit e tij (Obed-Edomi, bir
i Jeduthunit dhe Hosahu si derëtarë), 39 dhe
priftin Tsadok dhe priftërinjtë vëllezër të
tij përpara tabernakullit të Zotit, në vendin
e lartë që ishte në Gabaon, 40 me qëllim që
ata t'i ofronin Zotit olokauste mbi altarin e
olokausteve, vazhdimisht në mëngjes e në
mbrëmje, sipas tërë atyre që janë shkruar
në ligjin e Zotit, që ai ia kishte imponuar
Izraelit. 41 Dhe me ta ishin Hemani, Je-
duthuni dhe të tjerët që ishin zgjedhur
dhe caktuar me emër për të lëvduar Zotin,
sepse mirësia e tij është e përjetshme. 42 Me
ta ishin gjithashtu Hemani dhe Jeduthuni
me bori dhe cembale, për ata që do t'u
binin veglave, dhe me vegla muzikore për
të shoqëruar këngët e Perëndisë. Bijtë e
Jeduthunit duhet të rrinin te porta. 43 Më në
fund tërë populli u kthye, secili në shtëpinë
e vet, dhe Davidi u kthye për të bekuar
shtëpinë e vet.

17

1 Ndodhi që Davidi, mbasi u vendos në
shtëpinë e vet, i tha profetit Nathan: "Ja,
unë banoj në një shtëpi prej kedri, ndërsa
arka e besëlidhjes të Zotit ndodhet nën
një çadër". 2 Nathani iu përgjegj Davidit:
"Bëj të gjitha ato që ke në zemër, sepse
Perëndia është me ty". 3 Por po atë natë
fjala e Perëndisë iu drejtua Nathanit, duke
i thënë: 4 "Shko t'i thuash shërbëtorit tim
David: "Kështu thotë Zoti: Nuk do të jesh ti
ai që do të më ndërtojë një shtëpi në të cilën
unë të mund të banoj. 5 Në fakt nuk kam
banuar kurrë në një shtëpi nga dita që kam
nxjerrë Izraelin nga Egjipti deri më sot; por
kam shkuar nga një çadër te tjetra dhe nga
një banesë te tjetra. 6 Kudo kam shkuar me
gjithë Izraelin, a i kam folur vallë ndonjerit
prej gjyqtarëve të Izraelit, të cilët i kisha
urdhëruar të ushqenin popullin tim, duke
thënë: "Pse nuk më ndërtoni një shtëpi
me dru kedri?". 7 Tani do t'i flasësh kështu
shërbëtorit tim David: "Kështu thotë Zoti
i ushtrive: Unë të mora nga vatha, kur po
shkoje pas deleve, dhe të bëra princ mbi
popullin tim, Izraelin. 8 kam qenë me ty
kudo ku ke vajtur, kam shfarosur përpara
teje tërë armiqtë e tu dhe e kam bërë emrin
tënd si atë të njerëzve të mëdhenj që janë
mbi dhe. 9 Përveç kësaj do t'i jap popullit
tim të Izraelit një vend ku të banojë në
shtëpinë e tij dhe të mos e lëvizin më, dhe
të këqijtë të mos vazhdojnë ta shkretojnë si
më parë, 10 qysh prej kohës që kam vendo-
sur gjyqtarët mbi popullin tim të Izraelit.
Do të poshtëroj edhe tërë armiqtë e tu. Të
njoftoj gjithashtu që Zoti do të të ndërtojë
një shtëpi. 11 Kur të mbushen ditët e tua
dhe të shkosh të bashkohesh me etërit e
tu, unë do të nxjerrë një pasardhësin tënd,
që do të jetë një nga bijtë e tu, dhe do
ta konsolidoj mbretërinë e tij. 12 Ai do
të më ndërtojë një shtëpi dhe unë do ta
bëj të qëndrueshëm fronin e tij përgjith-
një. 13 Unë do të jem për të një atë dhe
ai për mua një bir; dhe nuk do t'ia heq
përkrahjen time ashtu siç ia kam hequr
atij që të ka paraprirë. 14 Unë do ta bëj të
qëndrueshëm për gjithnjë në shtëpinë time
dhe në mbretërinë time, dhe froni i tij do
të jetë i qëndrueshëm gjithnjë"". 15 Nathani
i foli Davidit duke përdorur tërë këto fjalë
dhe sipas gjithë vizionit të tij. 16 Atëherë
mbreti David hyri, u ul përballë Zotit dhe
tha: "Kush jam unë, o Zot Perëndi, ç'është
shtëpia ime, që ti më bëre të arrij deri
këtu? 17 Megjithatë kjo t'u duk një gjë e
vogël para syve të tu, o Perëndi; ti fole
edhe për shtëpinë e shërbëtorit tënd për
një të ardhme të largët dhe më konsiderove
sikur të isha një njeri i rangut të lartë, o
Zot Perëndi. 18 Çfarë mund të thotë akoma
Davidi për nderin që i ke bërë shërbëtorit
tënd? Ti e njeh në të vërtetë shërbëtorin
tënd. 19 O Zot, për dashurinë e shërbëtorit

tënd dhe sipas zemrës sate, ti ke kryer
gjithë këto vepra të fuqishme për t'i bërë
të njohura tërë këto gjëra të mëdha. [20] O
Zot, askush nuk është i ngjashëm me ty dhe
nuk ka tjetër Perëndi veç teje, sipas tërë
ato që kemi dëgjuar me veshët tona. [21] Dhe
kush është si populli yt i Izraelit, i vetmi
komb mbi tokë që Perëndia erdhi për ta
çliruar dhe për ta bërë popullin e tij, për
të të dhënë një emër me gjëra të mëdha
dhe të tmerrshme, duke i dëbuar kombet
përpara popullit tënd që ti ke çliruar nga
Egjipti? [22] Ti e ke bërë popullin e Izraelit
popullin tënd për gjithnjë; dhe ti, o Zot, je
bërë Perëndia i tyre. [23] Prandaj fjala që ke
shqiptuar, o Zot, përsa i përket shërbëtorit
tënd dhe shtëpisë së tij, të ruajë vlerën e
saj për gjithnjë! Bëj siç ke thënë! [24] Po, të
mbetet e vlefshme, me qëllim që emri yt të
shkëlqejë për gjithnjë dhe të kemi mundësinë
të themi: "Zoti i ushtrive, Perëndia i
Izraelit, është me të vërtetë Perëndia për
Izraelin"; dhe shtëpia e shërbëtorit tënd
David u bëftë e qëndrueshme para teje! [25] Ti
vetë, o Perëndia im, i ke treguar shërbëtorit
tënd se do t'i ndërtoje një shtëpi. Prandaj
shërbëtori yt pati guximin të lutet në pranë
tënde. [26] Dhe tani, o Zot, ti je Perëndia
dhe i ke premtuar këtë të mirë shërbëtorit
tënd. [27] Ndërkaq le të të pëlqejë të bekosh
shtëpinë e shërbëtorit tënd, me qëllim që
ajo të qëndrojë gjithnjë para teje, sepse
atë që bekon ti, o Zot, është e bekuar për
gjithnjë".

18

[1] Mbas këtyre ngjarjeve, Davidi mundi
Filistejtë dhe i poshtëroi, duke u hequr
nga dora Gathin dhe fshatrat përreth
tij. [2] Ai mundi gjithashtu Moabitët; dhe
Moabitët u bënë nënshtetas dhe haraçpagues
të Davidit. [3] Davidi mundi përveç
tyre Hadarezerin, mbretin e Tsobahut,
deri në Hamath, ndërsa ai shkonte për të
vendosur sundimin e tij gjatë lumit Eufrat.
[4] Davidi i mori një mijë qerre, i kapi
shtatë mijë kalorës dhe njëzet mijë këmbësorë.
Davidi preu gjithashtu kërcinjtë e
tërë kuajve, por kurseu mjaft për njëqind
qerre. [5] Kur Sirët e Damaskut erdhën
për të ndihmuar Hadarezerin, mbretin e
Tsobahut, Davidi vrau njëzet e dy mijë
Sirë. [6] Pastaj Davidi vendosi garnizone
në Sirinë e Damaskut, dhe Sirët u bënë
nënshtetas dhe haraçpagues të Davidit;
dhe Zoti e përkrahte Davidin kudo që ai
shkonte. [7] Davidi mori mburojat e arta
që shërbëtorët e Hadarezerit kishin me
vete dhe i çoi në Jeruzalem. [8] Davidi mori
edhe një sasi të madhe bronzi në Tibhath
dhe në Kun, qytete të Hadarezerit.
Me të Salomoni ndërtoi detin prej bronzi,
shtyllat dhe veglat prej bronzi. [9] Kur
Tou, mbret i Hamathit, mësoi që Davidi
kishte mundur tërë ushtrinë e Hadarezerit,
mbretit të Tsobahut, [10] i dërgoi mbretit
David Hadoramin, birin e tij, për ta përshëndetur
dhe për ta bekuar, sepse kishte
luftuar kundër Hadarezerit dhe e kishte
mundur (Hadarezeri ishte gjithnjë në luftë
me Toun); dhe Hadorami pruri me vete llojlloj
enësh ari, argjendi dhe bronzi. [11] Mbreti
David ia shenjtëroi edhe këto Zotit, ashtu
si kishte bërë me argjendin dhe me arin që
u kishte marrë tërë kombeve, domethënë
Edomitëve, Moabitëve, Amonitëve, Filistejve
dhe Amalekitëve. [12] Përveç kësaj
Abishai, bir i Tserujahut, mundi tetëmbëdhjetë
mijë Edomitë në luginën e Kripës.
[13] Vendosi garnizone edhe në Idumea dhe
tërë Edomitët u bënë nënshtetas të Davidit;
dhe Zoti e përkrahte Davidin kudo
që shkonte. [14] Kështu Davidi mbretëroi mbi
tërë Izraelin, duke shqiptuar gjykime dhe
duke administruar drejtësinë tërë popullit
të tij. [15] Joabi, bir i Tserujahut, ishte komandant
i ushtrisë; Jozafati, bir i Ahikudit,
ishte arkivist; [16] Tsadoku, bir i Ahitubit, dhe
Abimeleku, bir i Abiatharit, ishin priftërinj;
Shavsha ishte sekretar; [17] Benajahu, bir i
Jehojadait, ishte kryetar i Kerethejve dhe i
Pelethejve; bijtë e Davidit ishin të parët në
krah të mbretit.

19

[1] Mbas këtyre ngjarjeve ndodhi që Nahashi,
mbret i bijve të Amonit, vdiq dhe i
biri mbretëroi në vend të tij. [2] Davidi tha:
"Unë dua të përdor me Hanunin, birin e
Nahashit, po atë dashamirësi që i ati ka
treguar ndaj meje". Kështu Davidi dërgoi
lajmëtarë për ta ngushëlluar për humbjen
e atit të tij. Por kur shërbëtorët e Davidit
arritën ne vendin e bijve të Amonit
te Hanuni për ta ngushëlluar, [3] krerët e
bijve të Amonit i thanë Hanunit: "Ti beson
që Davidi të ka dërguar ngushëllues për
të nderuar atin tënd? Shërbëtorët e tij

a nuk kanë ardhur vallë për të vëzhguar,
për të shkatërruar dhe për të spiunuar
vendin?”. 4 Atëherë Hanuni mori shërbë-
torët e Davidit, i detyroi të rruhen dhe
të presin rrobat për gjysmë deri në mol-
laqet, pastaj i la të shkonin. 5 Ndërkaq disa
shkuan të njoftojnë Davidin për atë që u
kishte ndodhur këtyre njerëzve; atëherë
Davidi dërgoi njerëz për t’i takuar, sepse
ata ishin krejt të turpëruar. Mbreti porositi
që t’u thonë atyre: “Qëndroni në Jeriko sa
t’ju rritet mjekra, pastaj do të ktheheni”.
6 Kur bijtë e Amonit e kuptuan se kishin
shkaktuar urrejtjen e Davidit, Hanuni dhe
Amonitët dërguan një mijë talenta argjendi
për të rekrutuar në shërbimin e tyre qerre
dhe kalorës nga Mesopotamia, nga Sirët e
Maakahut dhe nga Tsobahu. 7 Rekrutuan
gjithashtu tridhjetë e dy mijë qerre dhe
mbretin e Maakahut me gjithë popullin tij,
që fushuan përballë Medebas. Ndërkaq
bijtë e Amonit ishin mbledhur nga qytetet e
tyre për të marrë pjesë në luftë. 8 Kur Davidi
e dëgjoi këtë, dërgoi kundër tyre Joabin dhe
tërë ushtrinë e njerëzve trima. 9 Bijtë e
Amonit dolën dhe u renditën për betejë në
portën e qytetit, ndërsa mbretërit që kishin
ardhur në ndihmë të tyre rrinin mënjanë
në fushë. 10 Kur Joabi e kuptoi që kishte
kundër tij dy fronte beteje, njeri përpara
dhe tjetri prapa, zgjodhi nga njerëzit më të
mirë të Izraelit dhe i vendosi në rend beteje
kundër Sirëve; 11 pjesën tjetër të popullit e
vendosi nën urdhrat e vëllait të tij Abishai;
këta u renditën kundër bijve të Amonit;
12 pastaj i tha: “Në rast se Sirët janë më të
fortë se unë, ti do të më vish në ndihmë; por
në rast se bijtë e Amonit janë më të fortë
se ti, atëherë do të vij unë të të ndihmoj.
13 Tregohu trim dhe të jemi të fortë për pop-
ullin tonë dhe për qytetet e Perëndisë tonë;
dhe Zoti të bëjë atë që i pëlqen”. 14 Pastaj
Joabi me njerëzit që kishte me vete shkoi
përpara për t’u ndeshur me Sirët; por këta
ikën para tij. 15 Kur bijtë e Amonit panë që
Sirët kishin ikur, edhe ata ua mbathën para
Abishait, vëllait të Joabit, dhe u kthyen në
qytet. Atëherë Joabi u kthye në Jeruzalem.
16 Sirët, duke qenë se ishin mundur nga
Izraeli, dërguan lajmëtarë dhe prunë Sirët
që ishin matanë lumit. Në krye të tyre
ishte Shofaku, komandanti i ushtrisë të
Hadarezerit. 17 Kur Davidi u njoftua për këtë
gjë, mblodhi tërë Izraelin, kaloi Jordanin,
marshoi kundër tyre dhe u vendos në rend
beteje kundër tyre. Sapo Davidi u rreshtua
në rend beteje kundër Sirëve, këta e filluan
menjëherë betejën. 18 Por Sirët ua mbathën
para Izraelit; dhe Davidi vrau shtatë mijë
kalorës dhe dyzet mijë këmbësorë Sirë;
vrau gjithashtu Shofakun, komandantin e
ushtrisë. 19 Kur shërbëtorët e Hadarezerit
panë se ishin mundur nga Izraeli, bënë
paqe me Davidin dhe iu nënshtruan atij.
Kështu Sirët nuk deshën më t’u vinin në
ndihmë bijve të Amonit.

20

1 Me fillimin e vitit të ri, në kohën kur
mbretërit shkojnë të luftojnë, Joabi u vu
në krye të një ushtrie të fuqishme dhe
shkretoi vendin e bijve të Amonit; pastaj
shkoi të rrethojë Rabahun, ndërsa 2 Atëherë
Davidi i hoqi kurorën nga koka e mbretit
të tyre dhe pa që ajo peshonte një talent
ari, dhe në të kishte gurë të çmuar; ajo
pastaj u vu mbi kryet e Davidit. Përveç
kësaj nga ai qytet ai mori një plaçkë shumë
të madhe. 3 I nxori banorët që ishin në
qytet dhe i vuri të punojnë me sharra, me
lesa prej hekuri dhe me sëpata. Kështu
veproi Davidi në të gjitha qytetet e bi-
jve të Amonit. Pastaj Davidi u kthye në
Jeruzalem me tërë popullin. 4 Mbas këtyre
ngjarjeve u bë në Gezer një betejë me Fil-
istejtë; atëherë Sibekai nga Hushahu vrau
Sipain, një nga pasardhësit e gjigantëve,
dhe kështu Filistejtë u poshtëruan. 5 U bë
një betejë tjetër me Filistejtë; Elhanani,
bir i Jairit, vrau Lahmin, vëllanë e Go-
liathit nga Gathi, që e kishte shtizën sa një
shul endësi. 6 U bë edhe një beteje tjetër
në Gath, ku kishte një njeri me shtat të
madh, me gjashtë gishtërinj në secilën dorë
dhe gjashtë gishtërinj në secilën këmbë,
gjithsej njëzet e katër gishtërinj; edhe ai
ishte një pasardhës i gjigantëve. 7 Ai e fyu
Izraelin dhe Jonathani, bir i Shimeahut dhe
vëlla i Davidit, e vrau. 8 Këta kishin lindur
nga gjigantët e Gathit. Ata i zhduku dora e
Davidit dhe ajo e shërbëtorëve të tij.

21

1 Por Satanai u ngrit kundër Izraelit dhe
e nxiti Davidin të bënte regjistrimin e pop-
ullit të Izraelit. 2 Kështu Davidi i tha Joabit

dhe krerëve të popullit: "Shkoni dhe bëni
regjistrimin e Izraelitëve nga Beer-Sheba
deri në Dan; pastaj më paraqitni raportin
që unë të dij numrin e tyre". 3 Joabi u
përgjigj: "Zoti e shumëzoftë popullin e tij
njëqind herë aq. Por, o mbret, o imzot,
a nuk janë vallë të gjithë shërbëtorë të
zortërisë sime? Pse zoti im kërkon një
gjë të tillë? Pse e bën fajtor Izraelin?".
4 Por kërkesa e mbretit mbizotëroi mbi
atë të Joabit. Prandaj Joabi u nis, e për-
shkoi tërë Izraelin dhe u kthye pastaj në
Jeruzalem. 5 Joabi i dërgoi Davidit shifrat
e regjistrimit të popullsisë; në të gjithë
Izraelin kishte një milion e njëqind mijë
njerëz të aftë për të përdorur shpatën
dhe në Judë katërqind e shtatëdhjetë mijë
njerëz të aftë për të përdorur shpatën. 6 Por
në regjistrimin e këtyre Joabi nuk përfshiu
Levin dhe Beniaminin, sepse për të kërkesa
e mbretit ishte e neveritshme. 7 Kjo gjë
nuk i pëlqeu Perëndisë, prandaj e goditi
Izraelin. 8 Kështu Davidi i tha Perëndisë:
"Kam bërë një mëkat shumë të madh duke
bërë këtë gjë; por tani, të lutem, hiqja
paudhësinë shërbëtorit tënd, sepse unë
kam vepruar shumë pa mend". 9 Atëherë
Zoti i foli Gadit, shikuesit të Davidit, duke
i thënë: 10 "Shko e i thuaj Davidit: "Kështu
thotë Zoti: Unë të propozoj tri gjëra: zgjidh
njerën nga këto dhe unë do ta kryej për
ty"". 11 Gadi shkoi te Davidi dhe i tha:
"Kështu thotë Zoti: Zgjidh 12 ose tre vjet zi
buke, ose tre muaj shkatërrimesh përpara
kundërshtarëve të tu, gjatë të cilave shpata
e armiqve të tu do të të zërë, ose tri ditë
shpate të Zotit, me fjalë të tjera murtaja në
vend, gjatë të cilave engjëlli i Zotit do të
të sjellë shkatërrim në të gjithë territorin e
Izraelit. Tani më bëj të ditur përgjigjen që
duhet t'i jap atij që më ka dërguar". 13 Davidi
i tha Gadit: "Unë jam në një ankth të madh!
Oh, më mirë unë të bija në duart e Zotit
sepse është shumë i mëshirshëm, por të
mos bija në duart e njerëzve!". 14 Kështu
Zoti dërgoi murtajën në Izrael dhe vdiqën
shtatëdhjetë mijë Izraelitë. 15 Perëndia dër-
goi gjithashtu një engjëll në Jeruzalem për
ta shkatërruar; por kur po përgatitej të
fillonte shkatërrimin, Zoti ktheu shikimin,
u pendua për fatkeqësinë e caktuar dhe i
tha engjëllit që shkatërronte: "Tani mjaft!
Mbaje dorën!". Engjëlli i Zotit qëndronte
më këmbë pranë lëmit të Ornanit, Jebuseut.
16 Davidi me sytë e ngritur, pa engjëllin e
Zotit që rrinte midis tokës dhe qiellit me në
dorë një shpatë të zhveshur dhe të drejtuar
mbi Jeruzalem. Atëherë Davidi dhe pleqtë,
të veshur me thasë, ranë përmbys me fy-
tyrë për tokë. 17 Davidi i tha Perëndisë: "A
nuk kam qenë unë, vallë, ai që urdhëroi
regjistrimin e popullsisë? Kam qenë unë që
kam mëkatuar dhe që kam bërë të keqen;
por këta, kopeja, çfarë kanë bërë? Të
lutem, o Zot, Perëndia im, drejtoje dorën
tënde kundër meje dhe kundër shtëpisë
së atit tim, por mos e godit popullin tënd
me këtë fatkeqësi". 18 Atëherë engjëlli i
Zotit urdhëroi Gadin t'i thotë Davidit që
ky të dalë dhe t'i ngrejë një altar Zotit në
lëmin e Ornanit, Jebuseut. 19 Kështu Davidi
doli sipas fjalës që Gadi kishte shqiptuar
në emër të Zotit. 20 Ornani u kthye dhe
pa engjëllin; prandaj të katër bijtë e tij që
ishin me të u fshehën, por Ornani vazhdoi
të shijë grurin. 21 Kur Davidi arriti pranë Or-
nanit, ky e shikoi dhe e njohu Davidin; doli
pastaj nga lëmi dhe ra përmbys para Da-
vidit me fytyrë për tokë. 22 Atëherë Davidi i
tha Ornanit: "Më jep sipërfaqen e lëmit; që
të ndërtojë një altar për Zotin; ma jep për
gjithë vlerën e saj, me qëllim që fatkeqësia
të mos godasë më popullin". 23 Ornani i tha
Davidit: "Merre; dhe mbreti, zoti im, të
bëjë atë që i duket më e mirë; ja, unë po të
jap edhe qetë e olokaustit, veglat e shirjes
për dru dhe grurin për blatimin e ushqimit;
po t'i jap të gjitha". 24 Por mbreti David i
tha Ornanit: "Jo! Unë dua ta ble për vlerën
e saj të plotë, sepse nuk ka për të marrë
për Zotin atë që është prona jote dhe nuk
kam për të ofruar një olokaust që nuk më
kushton asgjë". 25 Kështu Davidi i dha Or-
nanit si çmim të tokës peshën e gjashtëqind
siklave ari. 26 Pastaj Davidi ndërtoi aty një
altar për Zotin, ofroi olokauste dhe flijime
falenderimi dhe kërkoi ndihmën e Zotit, që
iu përgjigj me zjarrin që zbriti nga qielli
mbi altarin e olokaustit. 27 Atëherë Zoti
urdhëroi engjëllin ta fusë përsëri shpatën
e tij në myll. 28 Në atë kohë Davidi, duke
parë që Zoti ia kishte plotësuar dëshirën
në lëmin e Ornanit, Jebuseut, ofroi aty
flijime. 29 Në fakt tabernakulli i Zotit që
Moisiu kishte ndërtuar në shkretëtirë dhe
altari i olokausteve ndodheshin atëherë në

vendin e lartë të Gabaonit. 30 Por Davidi nuk
mund të shkonte përpara atij altari për t'u
këshilluar me Perëndinë, sepse ishte trem-
bur përpara shpatës së engjëllit të Zotit.

22

1 Pastaj Davidi tha: "Kjo është shtëpia
e Zotit Perëndi dhe ky është altari i
olokausteve për Izraelin". 2 Atëherë Davidi
dha urdhër të grumbulloheshin të huajt
që ishin në vendin e Izraelit dhe i ngarkoi
gurgdhendësit të latonin gurë për ndër-
timin e shtëpisë së Perëndisë. 3 Davidi për-
gatiti gjithashtu hekur me bollëk për gozh-
dat e kanateve të dyerve dhe për kanxhët,
një sasi bronzi me peshë të pallogaritshme,
4 dhe dru kedri që nuk mund të llogaritej,
sepse Sidonët dhe Tirët i kishin sjellë Da-
vidit dru kedri me bollëk. 5 Davidi thoshte:
"Salomoni, biri im, është i ri dhe i mungon
përvoja; shtëpia që do t'i ndërtohet Zotit ka
për të qenë jashtëzakonisht madhështore
dhe do të fitojë famë e lavdi në të gjitha
vendet; prandaj kam për të bërë përgatitjet
e duhura për të". Kështu Davidi, para se
të vdiste, bëri përgatitje të mëdha. 6 Pastaj
thirri birin e tij Salomonin dhe e urdhëroi
të ndërtonte një shtëpi për Zotin, Perënd-
inë e Izraelit. 7 Davidi i tha Salomonit: "Biri
im, unë vetë kisha në zemër të ndërtoja
një shtëpi në emër të Zotit, Perëndisë tim;
8 por fjala e Zotit m'u drejtua, duke më
thënë: "Ti ke derdhur shumë gjak dhe
ke bërë shumë luftëra; prandaj nuk do të
ndërtosh një shtëpi në emrin tim, sepse ke
derdhur shumë gjak mbi tokë para meje.
9 Por ja, do të të lindë një djalë, që do të jetë
paqedashës dhe unë do ta lë të shlodhet nga
ana e të gjithë armiqve të tij që ndodhen
rreth e qark. Ai do të quhet Salomon dhe
gjatë ditëve të tij do t'i siguroj paqe dhe
qetësi Izraelit. 10 Ai do të ndërtojë një shtëpi
në emrin tim; ai do të jetë për mua një djalë
dhe unë do të jem për të një baba; dhe do
ta bëj të qëndrueshëm për gjithnjë fronin e
mbretërisë së tij mbi Izraelin". 11 Tani, biri
im, Zoti qoftë me ty, në mënyrë që ti të
përparosh dhe të ndërtosh shtëpinë e Zotit,
Perëndisë tënd, ashtu si ka thënë ai për ty.
12 Vetëm Zoti të dhëntë dituri dhe zgjuarësi,
të besoftë përgjegjësinë mbi Izraelin, për të
respektuar ligjin, e Zotit, Perëndisë tënd.
13 Atëherë do të kesh mbarësi, po të jetë se
kujdesesh të zbatosh statutet dhe dekretet
që Zoti i ka caktuar Moisiut për Izraelin.
Ji i fortë dhe trim, mos ki frikë dhe mos
u trondit. 14 Ja, unë jam preokupuar të
përgatis për shtëpinë e Zotit njëqind mijë
talenta ari, një milion talenta argjendi dhe
një sasi të tillë bronzi dhe hekuri sa nuk
peshohet dot. Kam përgatitur gjithashtu
lëndë druri dhe gurë; dhe ti mund t'i shtosh
edhe më. 15 Përveç kësaj ke me vete shumë
punëtorë: gdhëndës, punëtorë të gurit dhe
të drurit dhe çdo lloj teknikësh për çfarëdo
lloj punimi. 16 Ka një sasi të pallogaritshme
ari, argjendi, bronzi dhe hekuri. Çohu, pra,
dhe futju punës, dhe Zoti qoftë me ty!".
17 Davidi u dha gjithashtu urdhër tërë kr-
erëve të Izraelit të ndihmonin Salomonin,
birin e tij, dhe u tha atyre: 18 "A nuk është
vallë Zoti, Perëndia juaj, me ju, dhe a nuk
ju ka dhënë paqe rreth e qark? Në fakt ai
i ka lënë banorët e vendit në duart e mia,
dhe vendi është nënshtruar para Zotit dhe
para popullit të tij. 19 Prandaj tani bëni që
zemra dhe shpirti juaj të kërkojnë Zotin,
Perëndinë tuaj; pastaj çohuni dhe ndërtoni
shenjtëroren e Zotit, Perëndisë tuaj, për të
transferuar arkën e besëlidhjes të Zotit dhe
sendet që ia keni shenjtëruar Perëndisë në
tempullin që do të ndërtohet në emër të
Zotit".

23

1 Davidi, tanimë i plakur dhe i velur me
ditë, vendosi si mbret mbi Izraelin birin
e tij Salomon. 2 Ai mblodhi tërë krerët
e Izraelit së bashku me priftërinjtë dhe
me Levitët. 3 U llogaritën Levitët tridhjetë
vjeç e lart; dhe numri i individëve ishte
tridhjetë e tetë mijë. 4 Nga këta, njëzet
e katër mijë u caktuan për të drejtuar
punimet në shtëpinë e Zotit, gjashtë mijë
ishin magjistratë dhe gjyqtarë, 5 katër mijë
ishin derëtarë dhe katër mijë duhet të lëv-
donin Zotin me veglat që Davidi kishte bërë
për ta kremtuar. 6 Davidi i ndau në klasa,
sipas bijve të Levit: Gershomi, Kehathi dhe
Merari. 7 Nga Gershonitët: Ladani dhe
Shimei. 8 Bijtë e Ladanit: Jejeli, i pari,
Zethami dhe Joeli; tre gjithsej. 9 Bijtë e
Shimeit: Shelomithi, Hazieli dhe Harani;
gjithsej tre. Këta ishin të parët e shtëpive
atërore të Ladanit. 10 Bijtë e Shimeit: Ja-
hathi, Zina, Jeushi dhe Beriahu. Këta ishin
katër bijtë e Shimeit. 11 Jahathi ishte i

pari, pas tij vinte Zina; Jeushi dhe Beri-
ahu nuk patën shumë fëmijë, prandaj në
regjistrimin përbënin një shtëpi të vetme
atërore. 12 Bijtë e Kehathit: Amrami, Itshari,
Hebroni dhe Uzieli; gjithsej katër. 13 Bijtë
e Amramit: Aaroni dhe Moisiu. Aaroni u
nda veç për të shenjtëruar gjërat e shenjta,
ai dhe bijtë e tij përjetë, për të djegur
temjan përpara Zotit, për t'i shërbyer dhe
për të bekuar emrin e tij përjetë. 14 Sa për
Moisiun, njeriun e Perëndisë, bijtë e tij u
llogaritën në fisin e Levit. 15 Bijtë e Moisiut
ishin Gershomi dhe Eliezeri. 16 Nga bijtë
e Gershomit, Shebueli ishte i pari. 17 Nga
bijtë e Eliezerit, Rehabiahu ishte i pari.
Eliezeri nuk pati fëmijë të tjerë, por bijtë
e Rehabiahut ishin të shumët. 18 Nga bijtë
e Itsharit, Shelomithi ishte i pari. 19 Nga
bijtë e Hebroit, Jerijahu ishte i pari, Amari-
ahu i dyti, Jahazieli i treti dhe Jekaneami
i katërti. 20 Nga bijtë e Uzielit, Mikahu
ishte i pari dhe Ishshiahu i dyti. 21 Bijtë
e Merarit ishin Mahli dhe Mushi. Bijtë e
Mahlit ishin Eleazari dhe Kishi. 22 Eleazari
vdiq dhe nuk la djem, por vetëm vajzat
që u martuan me bijtë e Kishit, vëllezër të
tyre. 23 Bijtë e Mushit ishin Mahli, Ederi dhe
Jeremothi; gjithsej tre. 24 Këta ishin bijtë
e Levit sipas shtëpisë të tyre atërore, të
parët e shtëpive atërore sipas regjistrimit
të popullsisë, që u bë duke i numëruar
emrat një për një. Këta ishin të ngarkuar
me shërbimin e shtëpisë të Zotit njëzet vjeç
e lart. 25 Sepse Davidi kishte thënë: "Zoti,
Perëndia i Izraelit, i ka dhënë paqe popullit
të tij, në mënyrë që ai të mund të banonte
në Jeruzalem përjetë. 26 Kështu Levitët nuk
do ta mbartin më tabernakullin dhe tërë
objektet e shërbimit të tij". 27 sipas porosive
të fundit të Davidit u bë regjistrimi i bijve
të Levit, njëzet vjeç e lart. 28 Sepse detyra
e tyre ishte që të ndihmonin bijtë e Aaronit
në shërbimin e shtëpisë së Zotit në oborret,
në dhomat, në pastrimin e të gjitha gjërave
të shenjta, në punën e shërbimit të shtëpisë
së Perëndisë, 29 me bukët e paraqitjes, me
majën e miellit për ofertën e ushqimit, me
kuleçët e ndorme; me gjërat që gatuhen
në tigan, me atë që është përzier me vaj
dhe me të gjitha masat dhe dimensionet.
30 Përveç kësaj ata duhet të paraqiteshin çdo
mëngjes për të kremtuar dhe për të lëvduar
Zotin, dhe kështu edhe çdo mbrëmje, 31 si
dhe për të ofruar vazhdimisht para Zotit
tërë olokaustet, sipas numrit të caktuar
nga ligji ditët e shtuna, kur fillon hëna
e re dhe në festat solemne. 32 Ata duhet
të kryenin gjithashtu detyrat e çadrës së
mbledhjeve dhe të shenjtërores, si dhe të
ndihmonin bijtë e Aaronit, vëllezërit e tyre,
në shërbimin e shtëpisë të Zotit.

24

1 Klasat e bijve të Aaronit ishin këto.
Bijtë e Aaronit ishin Nadabi, Abihu, Eleazari
dhe Ithamari. 2 Nadabi dhe Abihu vdiqën
para atit të tyre dhe nuk lanë fëmijë;
prandaj ushtruan detyrën e priftit Eleazari
dhe Ithamari. 3 Pastaj Davidi, së bashku
me Tsadokun, nga bijtë e Eleazarit, dhe
me Ahimelekun, nga bijtë e Ithamarit, i
ndau sipas detyrave të shërbimit të tyre.
4 Me qenë se kishte më tepër familjarë
midis bijve të Eleazarit sesa midis bijve të
Ithamarit, ata u ndanë në këtë mënyrë:
për bijtë e Eleazarit, gjashtëmbëdhjetë të
parë të shtëpisë atërore dhe për bijtë e
Ithamarit, tetë të parë sipas shtëpive të
tyre atërore. 5 Ata u ndanë me short,
si njera palë ashtu dhe pala tjetër, sepse
kishte princa të shenjtërores dhe princa
të Perëndisë qoftë midis bijve të Eleazarit,
qoftë midis bijve të Ithamarit. 6 Shkruesi
Shemajahu, bir i Nathaneelit, një Levit i
regjistroi në prani të mbretit, të princave,
të priftit Tsadok, të Ahimelekut, birit të
Abiathsarit, dhe të të parëve të shtëpive
atërore të priftërinjve dhe të Levitëve.
U hodh në short një shtëpi atërore për
Eleazarin dhe një tjetër për Ithamarin.
7 I pari i caktuar nga shorti ishte Jeho-
jaribi, i dyti Jedajahu, 8 i treti Harimi, i
katërti Seorimi, 9 i pesti Malkijahu, i gjashti
Mijamimi, 10 i shtati Hakotsi, i teti Abi-
jahu, 11 i nënti Jeshua, i dhjeti Shekan-
jahu, 12 i njëmbëdhjeti Eliashibi, i dym-
bëdhjeti Jakimi, 13 i trembëdhjeti Hupahu,
i katërmbëdhjeti Jeshebeabi, 14 i pesëm-
bëdhjeti Bilgahu, i gjashtëmbëdhjeti Imeri,
15 i shtatëmbëdhjeti Heziri, i tetëmbëdhjeti
Hapitsetsi, 16 i nëntëmbëdhjeti Pethahiahu,
i njëzeti Jehezekeli, 17 i njëzetenjëti Jakini,
i njëzetedyti Gamuli, 18 i njëzetetreti De-
lajahu, i njëzetekatërti Maaziahu. 19 Këto
ishin turnet për shërbimin e tyre kur hynin

në shtëpinë e Zotit, sipas normave të caktu-
ara nga Aaroni, ati i tyre, duke iu përmbajur
urdhrave të Zotit, Perëndisë të Izraelit.
20 Sa për pjesën tjetër të bijve të Levit,
të bijve të Amramit, Shubaeli; të bijve të
Shubaelit, Jehdia. 21 Për Rehabiahun, bi-
jve të Rehabiahut, ata kishin si të parë
Ishshiahun. 22 Për Itsharitët, ata kishin si
të parë Shelomothin: bijtë e Shelomothit
kishin Jahathin. 23 Bijtë e Hebronit patën si
të parë Jeriahun, si të dytë Amariahun, të
tretë Jahazielin dhe të katërt Jekomeamin.
24 Nga bijtë e Uzielit të parë kishin Mikahun;
nga bijtë e Mikahut, Shamirin; 25 i vëllai i
Mikahut, Ishshiahu; nga bijtë e Ishshiahut,
Zakarian. 26 Nga bijtë e Merarit ishin Mahli
dhe Mushi; biri i Jaaziahut, Beno. 27 Bijtë
e Merarit me anë të Jaaziahut ishin Beno,
Shohami, Zakuri dhe Ibri. 28 Nga Mahli
kemi Eleazarin, që nuk pati fëmijë. 29 Nga
Kishi, birin e Kishit, Jerahmeelin. 30 Bijtë
e Mushit ishin Mahli, Ederi dhe Jerimothi.
Këta ishin bijtë e Levitëve sipas shtëpive të
tyre atërore. 31 Edhe këta, ashtu si bijtë e
Aaronit, vëllezër të tyre, hodhën në short
në prani të mbretit David, të Tsadokut, të
Ahimelekut dhe të të parëve të shtëpive
atërore të priftërinjve dhe të Levitëve. Të
parët e shtëpive atërore u trajtuan në të
njëjtën mënyrë si vëllezërit e tyre të rinj.

25

1 Pastaj Davidi dhe komandantët e
ushtrisë shkëputën nga shërbimi disa nga
bijtë e Asafit, të Hemanit dhe të Jeduthunit
që të këndonin me frymëzim me qeste, me
harpa dhe me cembale. Numri i njerëzve
që kryenin këtë shërbim ishte: 2 nga
bijtë e Asafit: Zakuri, Josefi, Nethaniahu,
Asarelahu, bijtë e Asafit ishin nën
drejtimin e Asafit, që i këndonte himnet
me frymëzim në bazë të urdhrave të
mbretit. 3 Nga Jeduthuni, bijtë e Jeduthunit:
Gedaliahu, Tseri, Jeshajahu, Shimei,
Hashabiahu dhe Matihiahu, gjashtë, nën
drejtimin e atit të tyre Jezuduthun, që
këndonte himne me frymëzim për të
kremtuar dhe lëvduar Zotin. 4 Nga Hemani,
bijtë e Hemanit: Bukiahu, Mataniahu,
Uzieli, Shebueli, Jerimothi, Hananiahu,
Hanani, Eliathahu, Gidalti, Romamt-
Ezeri, Joshbekashahu, Malothi, Hothiri
dhe Mahaziothi. 5 Tërë këta ishin bijtë e
Hemanit, shikuesit të mbretit sipas fjalës
së Perëndisë për të ngritur në qiell fuqinë
e tij. Në fakt Perëndia i kishte dhënë
Hemanit katërmbëdhjetë bij dhe tri bija.
6 Tërë këta ishin nën drejtimin e atit të
tyre për të kënduar në shtëpinë e Zotit me
cembale, dhe me harpa dhe me qeste, për
shërbimin në shtëpinë e Perëndisë. Asafi,
Jeduthuni dhe Hemani ishin nën urdhrat
e mbretit. 7 Numri i tyre, së bashku me
vëllezërit e tyre të ushtruar për t'i kënduar
Zotit, të gjithë me të vërtetë të aftë, ishte
dyqind e tetëdhjetë e tetë veta. 8 Për të
caktuar turnin e shërbimit të tyre si të
vegjëlit ashtu dhe të mëdhenjtë, mjeshtrat
dhe dishepujt, hoqën me short. 9 I pari i
caktuar me short për Asafin ishte Josefi;
i dyti Gedaliahu, me vëllezërit dhe bijtë
e tij, gjithsej dymbëdhjetë veta; 10 i treti
ishte Zakuri, me bijtë dhe vëllezërit e
tij, gjithsej dymbëdhjetë veta; 11 i katërti
ishte Jitsri, me bijtë dhe vëllezërit e tij,
gjithsej dymbëdhjetë veta; 12 i pesti ishte
Nethaniahu, me bijtë dhe vëllezërit e tij,
gjithsej dymbëdhjetë veta; 13 i gjashti ishte
Bukiahu, me bijtë dhe vëllezërit e tij,
gjithsej dymbëdhjetë veta; 14 i shtati ishte
Jesharelahu, me bijtë dhe vëllezërit e tij,
gjithsej dymbëdhjetë veta; 15 i teti ishte
Jeshajahu, me bijtë dhe vëllezërit e tij,
gjithsej dymbëdhjetë veta; 16 i nënti ishte
Mataniahu, me bijtë dhe vëllezërit e tij,
gjithsej dymbëdhjetë veta; 17 i dhjeti ishte
Shimei, me bijtë dhe vëllezërit e tij, gjithsej
dymbëdhjetë veta; 18 i njëmbëdhjeti ishte
Azareli, me bijtë dhe vëllezërit e tij, gjithsej
dymbëdhjetë veta; 19 i dymbëdhjeti ishte
Hashabiahu, me bijtë dhe vëllezërit e tij,
gjithsej dymbëdhjetë veta; 20 i trembëdhjeti
ishte Shubaeli, me bijtë dhe vëllezërit
e tij, gjithsej dymbëdhjetë veta; 21 i
katërmbëdhjeti ishte Matithiahu, me bijtë
dhe vëllezërit e tij, gjithsej dymbëdhjetë
veta; 22 i pesëmbëdhjeti ishte Jerimothi,
me bijtë dhe vëllezërit e tij, gjithsej
dymbëdhjetë veta; 23 i gjashtëmbëdhjeti
ishte Hanainahu, me bijtë dhe vëllezërit
e tij, gjithsej dymbëdhjetë veta; 24 i
shtatëmbëdhjeti ishte Joshbekashahu,
me bijtë dhe me vëllezërit e tij, gjithsej
dymbëdhjetë veta; 25 i tetëmbëdhjeti ishte
Hanani, me bijtë dhe vëllezërit e tij, gjithsej

dymbëdhjetë veta; [26] i nëntëmbëdhjeti
ishte Malothi, me bijtë dhe vëllezërit e
tij, gjithsej dymbëdhjetë veta; [27] i njëzeti
ishte Eliathahu, me bijtë dhe vëllezërit
e tij, gjithsej dymbëdhjetë veta; [28] i
njëzetenjëti ishte Hothiri, me bijtë dhe
vëllezërit e tij, gjithsej dymbëdhjetë veta;
[29] i njëzetedyti ishte Gidalti, me bijtë dhe
vëllezërit e tij, gjithsej dymbëdhjetë veta;
[30] i njëzetetreti ishte Mahaziothi, me bijtë
dhe vëllezërit e tij, gjithsej dymbëdhjetë
veta; [31] i njëzetekatërti ishte Romamti-
Ezeri, me bijtë dhe vëllezërit e tij, gjithsej
dymbëdhjetë veta.

26

[1] Për klasat e derëtarëve: të Korahitëve,
Meshelemiahu, bir i Koreut, nga bijtë e
Asafit. [2] Bijtë e Meshelemiahut ishin Za-
karia, djali i parë, Jediaeli i dyti, Zebadiahu
i treti, Jathnieli i katërti, [3] Eliami, i pesti,
Jehohanani, i gjashti, Eljehoenai i shtati.
[4] Bijtë e Obed-Edomit ishin Shemajahu, djali
i parë, Jehozabadi i dyti, Joahu i treti,
Sakari i katërti, Nethaneli i pesti, [5] Amieli i
gjashti, Isakari i shtati, Peulthai i teti, sepse
Perëndia e kishte bekuar. [6] Shemajahut,
birit të tij, i lindën bij që sundonin në
shtëpitë e tyre atërore, sepse ishin njerëz
të fortë dhe trima. [7] Bijtë e Shemajahut
ishin Othni, Rafaeli, Obedi dhe Elzabadi,
vëllezërit e të cilëve Elihu dhe Semakiahu
ishin njerëz trima. [8] Tërë këta ishin bij të
Obed-Edomit; ata, bijtë e tyre dhe vëllezërit
e tyre, ishin njerëz të zotë, të fuqishëm dhe
të aftë të kryenin shërbimin: gjashtëdhjetë
pasardhës të Obed-Edomit. [9] Meshelemiahu
pati bij dhe vëllezër, tetëmbëdhjetë trima.
[10] Hosahu, nga bijtë e Merarit, pati si
bij: Shimrin, i pari (megjithëse nuk ishte
i parëlinduri, i ati e caktoi të parë),
[11] Hilkiahun i dyti, Tebaliahun i treti, Zakar-
ian i katërti: të marrë së bashku bijtë dhe
vëllezërit e Hosahut ishin trembëdhjetë.
[12] Këtyre klasave të derëtarëve, nëpërm-
jet të parëve të tyre, por edhe nëpërmjet
vëllezërve të tyre, iu besuan shërbimi në
shtëpinë e Zotit. [13] U hodh në short për
çdo portë, qoftë të vegjëlit apo të mëdhen-
jtë, sipas shtëpive atërore. [14] Për portën
lindore shorti i ra Shelemiahut. Pastaj
u hodh shorti për portën veriore, e cila
i ra birit të tij Zakaria, një kështilltar me
mend. [15] Porta jugore i ra Obed-Edomit
dhe magazinat bijve të tij, [16] Shupimit dhe
Osahut i ra në perëndim, me portën e
Shalekethit, në rrugën përpjetë, një postë
roje përballë tjetrës. [17] Në krahun lindor
qëndronin gjithnjë gjashtë Levitë çdo ditë,
në krahun jugor katër çdo ditë, dhe në
magazinat nga dy për secilën prej tyre.
[18] Në Parbar, në krahun perëndimor, ishin
caktuar katër veta për rrugën dhe dy për
Parbarin. [19] Këto ishin klasat e derëtarëve
të zgjedhur midis bijve të Koreut dhe bijve
të Merarit. [20] Nga Levitët, Ahijahu ishte
caktuar për ruajtjen e thesareve të shtëpisë
së Perëndisë dhe të thesareve të gjërave të
shenjtëruara. [21] Bijtë e Ladanit, bijtë e Ger-
shonitëve që rridhnin nga Ladani, të parët
e shtëpive atërore të Ladanit, Gershoni-
tit, domethënë Jehieli. [22] Bijtë e Jehielit,
Zethami dhe i vëllai Joeli, ishin caktuar për
ruajtjen e thesareve të shtëpisë të Zotit.
[23] Midis Amramitëve, Jitsharitët, Hebronitët
dhe Uzielitët, [24] Shebueli, bir i Gershomit,
që ishte bir i Moisiut, ishte kryeintendenti
i thesareve. [25] Vëllezërit e tij, me anë të
Eliezerit, ishin i biri i Rehabiahu, bir i të cilit
ishte Jeshajahu, bir i të cilit ishte Jorami,
bir i të cilit ishte Zikri, bir i të cilit ishte
Shelomithi. [26] Ky Shelomith dhe vëllezërit
e tij ishin caktuar për ruajtjen e të gjitha
thesareve të gjërave të shenjta që mbreti
David, të parët e shtëpive atërore dhe ko-
mandantët e ushtrisë kishin shenjtëruar.
[27] Ata kishin shenjtëruar një pjesë të plaçkës
që kishin shtënë në dorë gjatë luftës për të
mbajtur shtëpinë e Zotit. [28] Përveç kësaj të
gjitha ato që ishin shenjtëruar nga Samueli,
shikuesi, nga Sauli, bir i Kishit, nga Abneri,
bir i Nerit dhe nga Joabi, bir i Tserujahut,
dhe çdo gjë tjetër e shenjtëruar nga cilido
qoftë ishte nën përgjegjësinë e Shelomithit
dhe të vëllezërve të tij. [29] Ndër Jitsharitët,
Kenajahu dhe bijtë e tij ishin të ngarkuar
me punët e jashtme të Izraelit, në cilësinë e
tyre si magjistrarë dhe si gjyqtarë. [30] Ndër
Hebronitët, Hashabiahu dhe vëllezërit e
tij, një mijë e shtatëqind trima, u caktuan
të mbikqyrnin Izraelin, këndej Jordanit,
në perëndim, në të tëra çështjet e Zotit
dhe të shërbimit të mbretit. [31] Jerijahu
ishte i pari i Hebronitëve, sipas brezave të
shtëpive të tyre atërore. Në vitin e dyzetë
të mbretërimit të Davidit u bënë kërkime

dhe u gjetën midis tyre njerëz të fortë dhe
trima në Jazer të Galaadit. 32 Vëllezërit
e tij ishin dy mijë e shtatëqind trima, të
parë të shtëpive atërore. Mbreti David u
besoi atyre mbikqyrjen e Rubenitëve, të
Gaditëve, të gjysmës së fisit të Manasit
për të gjitha gjërat që kishin të bënin me
Perëndinë dhe me punët e mbretit.

27

1 Dhe tani ja, bijtë e Izraelit, sipas num-
rit të tyre, të parëve të shtëpive atërore,
komandantëve të mijësheve dhe të qindë-
sheve dhe të oficerëve të tyre në shërbim
të mbretit për të gjitha ato që 2 Në krye të
divizionit të parë, gjatë muajit të parë, ishte
Jashobeami, bir i Zabdielit, dhe divizioni i
tij përbëhej nga njëzet e katër mijë burra.
3 Ai ishte nga bijtë e Peretsit dhe komandant
i të gjithë oficerëve të ushtrisë gjatë muajit
të parë. 4 Në krye të divizionit të muajit të
dytë ishte Dodai, Ahohiti; në divizionin e
tij oficeri më i rëndësishëm ishte Miklothi;
divizioni i tij përbëhej nga njëzet e katër
mijë burra. 5 Komandanti i divizionit të
tretë për muajin e tretë ishte Benajahu, bir i
priftit Jehojada; ai ishte komandant dhe di-
vizioni i tij përbëhej nga njëzet e katër mijë
burra. 6 Benajahu ishte një trim midis të
tridhjetëve dhe ishte i pari i të tridhjetëve;
në divizionin e tij ndodhej edhe i biri i
tij Amizabadi. 7 Komandanti i katërt për
muajin e katërt ishte Asaheli, vëllai i Joabit;
pas tij vinte i biri, Zebadiahu; divizioni i
tij përbëhej nga njëzet e katër mijë burra.
8 Komandanti i pestë për muajin e pestë
ishte komandanti Shamhuth, Izrahiti; di-
vizioni i tij përbëhej nga njëzet e katër mijë
burra. 9 Komandanti i gjashtë për muajin e
gjashtë ishte Ira, bir i Ikeshit, Tekoitit; di-
vizioni i tij përbëhej nga njëzet e katër mijë
burra. 10 Komandanti i shtatë për muajin
e shtatë ishte Heletsi, Peloniti, nga bijtë e
Efraimit; divizioni i tij përbëhej nga njëzet
e katër mijë burra. 11 Komandanti i tetë
për muajin e tetë ishte Sibekai, Hushathiti,
nga Zarhitët; divizioni i tij përbëhej nga
njëzet e katër mijë burra. 12 Komandanti
i nëntë për muajin e nëntë ishte Abiezeri
nga Anatothi, një Beniaminit; divizioni i
tij përbëhej nga njëzet e katër mijë burra.
13 Komandanti i dhjetë për muajin e dhjetë
ishte Maharai nga Netofa, nga Zerahitët;
divizioni i tij përbëhej nga njëzet e katër
mijë burra. 14 Komandanti i njëmbëdhjetë
për muajin e njëmbëdhjetë ishte Banajahu
nga Pirathoni, një nga bijtë e Efraimit;
divizioni i tij përbëhej nga njëzet e katër
mijë burra. 15 Komandanti i dymbëdhjetë
për muajin e dymbëdhjetë ishte Heldai nga
Netofa, prej familjes së Othnielit; divizioni
i tij përbëhej nga njëzet e katër mijë burra.
16 Përveç këtyre, të parët e fiseve të Izraelit
ishin këta që vijojnë: i pari i Rubenitëve
ishte Eliezeri, bir i Zikrit; i pari i Sime-
onitëve, Shefatiahu, bir i Maakahut; 17 i pari
i Levitëve, Hashabiahu, bir i Kemuelit; i
pari i Aaronit, Tsadoku; 18 i pari i Judës,
Elihu, një ndër vëllezërit e Davidit, i pari
i Isakarit, Omri, bir i Mikaelit; 19 i pari i
Zabulonit, Ismajahu, bir i Obadiahut, i pari
i Neftalit, Jerimothi, bir i Azrielit; 20 i pari
i bijve të Efraimit, Hoshea, bir i Azari-
ahut, i pari i gjysmës së fisit të Manasit,
Joeli, bir i Pedajahut; 21 i pari i gjysmës
së fisit të Manasit në Galaad, Ido, bir i
Zakarias; i pari i Beniaminit, Jaasieli, bir
i Abnerit; 22 i pari i Danit, Azareeli, bir i
Jerohamit. Këta ishin të parët e fiseve të
Izraelit. 23 Por Davidi nuk bëri regjistrimin
e atyre që ishin më pak se njëzet vjeç,
sepse Zoti i kishte thënë që do ta shumë-
zonte Izraelin si yjet e qiellit. 24 Joabi, bir
i Tserujahut, kishte filluar regjistrimin e
popullsisë por nuk e kishte përfunduar;
prandaj zëmërimi i Zotit goditi Izraelin dhe
numri i të regjistruarve nuk u përfshi në
Kronikat e mbretit David. 25 Azmavethi,
bir i Adielit, ishte ngarkuar me thesaret
e mbretit; Jonathani, bir i Uziahut, ishte
ngarkuar me thesaret që ndodheshin në
fshatrat, në qytetet dhe në kalatë; 26 Ezri, bir
i Kelubit, ishte caktuar për punonjësit që
punonin tokën; 27 Shimei nga Ramahu ishte
caktuar për vreshtat; Zabdihu i Sefamit
ishte caktuar për prodhimin e vreshtave
që depozitohej në kantina; 28 Baal-Hanani
nga Gederi ishte caktuar për ullishtet dhe
për fiqtë e egjiptit që ndodheshin në fushë;
Joashi ishte caktuar për depozitat e va-
jit; 29 Shitrai nga Sharoni ishte caktuar për
kopetë që kullotnin në Sharon; Shafati,
bir i Adlait, ishte caktuar për kopetë që
ndodheshin në luginat; 30 Obili, Ismaeliti,
ishte caktuar për devetë; Jehdejahu nga
Merenothi merrej me gomarët; 31 Jazizi, Ha-
gariti, ishte caktuar me kopetë e bagëtive

të imta. Tërë këta ishin administratorë
të pasurive të mbretit David. 32 Jonathani,
ungji i Davidit, ishte këshilltar, njeri i
zgjuar dhe shkrues; Jehieli, bir i Hakmonit,
rrinte me bijtë e mbretit; 33 Ahitofeli ishte
këshilltar i mbretit; Hushai, Arkiti, ishte
mik i mbretit. 34 Ahithofelit i zunë vendin
Jehojada, bir i Benajahut, dhe Abiathari;
komandant i ushtrisë së mbretit ishte Joabi.

28

1 Davidi mblodhi në Jeruzalem tërë krerët
e Izraelit, të parët e fiseve, komandantët e
divizioneve që ishin në shërbim të mbretit,
komandantët e mijëshëve, komandantët e
qindëshëve, administratorët 2 Pastaj mbreti
David u ngrit në këmbë dhe tha: "Më
dëgjoni, o vëllezër të mi dhe o populli im!
Unë kisha në zemër të ndërtoja një shtëpi
paqeje për arkën e besëlidhjes të Zotit,
për mbështetësen e këmbëve të Perëndisë
tonë, dhe kisha bërë përgatitje për ta ndër-
tuar. 3 Por Perëndia më tha: "Ti nuk do të
ndërtosh një shtëpi në emrin tim, sepse ke
qenë një njeri lufte dhe ke derdhur gjak".
4 Megjithatë Zoti, Perëndia i Izraelit, më ka
zgjedhur mua nga tërë shtëpia e atit tim,
që të bëhem mbret i Izraelit përjetë. Në
fakt ai ka zgjedhur Judën si princ, dhe në
shtëpinë e Judës shtëpinë e atit tim dhe
midis bijve të atit tim i ka pëlqyer të më
bëjë mua mbret të të gjithë Izraelit. 5 Midis
tërë bijve të mi (sepse Zoti më ka dhënë
shumë fëmijë) ai ka zgjedhur birin tim
Salomon, që të ulet në fronin e mbretërisë
të Zotit mbi Izraelin. 6 Ai më tha: "Do të
jetë biri yt Salomon ai që ka për të ndërtuar
shtëpinë time dhe oborret e mia, sepse kam
zgjedhur atë si djalin tim, dhe unë do të
jem për atë si një baba. 7 Do ta bëj të
qëndrueshme përjetë mbretërinë e tij në
rast se u përmbahet në mënyrë të vendosur
urdhërimeve dhe dekreteve të mia, ashtu
si po bën sot". 8 Kështu, pra, përpara tërë
Izraelit, asamblesë së Zotit, dhe përpara
Perëndisë tonë që na dëgjon, zbatoni dhe
kërkoni tërë urdhërimet e Zotit, Perëndisë
tuaj, me qëllim që të mund ta zotëroni këtë
vend të mirë dhe t'ia lini si trashëgimi bijve
tuaj mbas jush, përjetë. 9 Ti Salomon, biri
im njihe Perëndinë e atit tënd dhe shërbeji
me gjithë zemër dhe me shpirt vullnetmirë,
sepse Zoti heton të gjitha zemrat dhe kup-
ton tërë qëllimet e mendimeve. Në rast
se ti e kërkon, ai do të të lërë ta gjesh;
por në rast se ti e braktis, ai do të të
hedhë poshtë përjetë. 10 Tani ki parasysh
që Zoti të ka zgjedhur për të ndërtuar
një shtëpi si shenjtërore; tregohu i fortë
dhe futju punës!". 11 Atëherë Davidi i dha
birit të tij Salomonit projektin e portikut
të tempullit, të godinave të tij, të dhomave
të tij, të thesareve të tij, të dhomave të
sipërme, të dhomave të brendshme dhe
të vendit të pajtuesit, 12 si dhe projektin
e të gjitha gjërave që kishte në mendje
për Frymën lidhur me oborret e shtëpisë
të Zotit, me të gjitha dhomat anësore, me
thesaret e shtëpisë së Perëndisë dhe me
thesaret e sendeve të shenjtëruara, 13 me
klasat e priftërinjve dhe të Levitëve, me
tërë punën lidhur me shërbimin e shtëpisë
të Zotit dhe me të gjitha veglat e nevojshme
për shërbimin e shtëpisë të Zotit. 14 I dha
arin duke treguar peshën e sendeve prej
ari, për të gjitha veglat që përdoren në çdo
lloj shërbimi, dhe argjendin duke treguar
peshën e të gjitha veglave prej argjendi,
për të gjitha veglat që përdoren në çdo
lloj shërbimi. 15 I dha gjithashtu peshën e
arit për shandanët prej ari dhe për llam-
bat e tyre prej ari, duke treguar peshën
e çdo shandani dhe të llambave të tij,
dhe peshën e argjendit për shandanët prej
argjendi, duke treguar peshën e çdo shan-
dani dhe të llambave të tij, sipas përdorimit
të çdo shandani. 16 I dha gjithashtu, duke
treguar peshën, arin për tryezat e bukëve
të paraqitjes, për çdo tryezë, dhe argjendin
për tryezat prej argjendi, 17 dhe arin e kul-
luar për pirunët e mëdhenj, për legenët
e vegjël dhe për kupat, dhe arin, duke
treguar peshën për kupat prej ari, për çdo
kupë, dhe argjendin, duke treguar peshën
për kupat prej argjendi, për çdo kupë. 18 I
dha gjithashtu ar të kulluar për altarin e
temjanit, duke treguar peshën, dhe për
modelin e qerres, domethënë, kerubinët
prej ari që hapnin krahët dhe mbulonin
arkën e besëlidhjes të Zotit. 19 "Tërë kjo",
tha Davidi, "m'u dha e shkruar nga dora e
Zotit, që më bëri të kuptoj tërë punimet e
këtij projekti". 20 Davidi i tha pastaj të birit
Salomon: "Ji i fortë dhe trim, përvishju
punës, mos ki frikë dhe mos u trondit, sepse
Zoti Perëndi, Perëndia im, do të jetë me ty.
Ai nuk do të lërë dhe nuk do të braktisë deri

sa të mbarosh tërë punën për shërbimin e
shtëpisë të Zotit. 21 Dhe ja klasat e priftërin-
jve dhe të Levitëve për tërë shërbimin e
shtëpisë së Perëndisë; përveç kësaj, për çdo
punë do të kesh në dispozicion lloj lloj spe-
cialistësh vullnetmirë, në çdo veprimtari;
edhe krerët edhe tërë populli do të jenë
plotësisht nën urdhrat e tua".

29

1 Pastaj mbreti David i tha tërë asam-
blesë: "Salomoni, biri im, i vetmi që
Perëndia ka zgjedhur, është akoma i ri
dhe i pa përvojë, ndërsa vepra është e
madhe, sepse ky pallat nuk i është cak-
tuar një njeriu, por Zotit Perëndi. 2 Me të
gjitha mundësitë e mia kam përgatitur për
shtëpinë e Perëndisë tim ar për sendet prej
ari, argjend për sendet prej argjendi, bronz
për sendet prej bronzi, hekur për sendet
prej hekuri, dru për sendet prej druri,
gurë oniski dhe gurë për t'u ngallmuar,
gurë brilanti dhe me ngjyra të ndryshme,
lloj lloj gurësh të çmuar dhe mermer në
një sasi të madhe. 3 Përveç kësaj, duke
qenë se e kam vendosur dashurinë time
mbi shtëpinë e Perëndisë tim, përveç asaj
që kam përgatitur për shtëpinë e shen-
jtërores, i dhuroj shtëpisë së Perëndisë tim
thesarin tim personal prej ari dhe argjendi:
4 tre mijë talenta ari, nga ari i Ofirit, dhe
shtatë mijë talenta argjendi të kulluar për
të veshur muret e shenjtërores, 5 ari për
sendet prej ari, argjendi për sendet prej
argjendi dhe për të gjitha punimet që duhet
të kryhen nga zejtarë të shkathët. Kush
është sot i gatshëm ta mbushë dorën e
tij për t'ia kushtuar Zotit?". 6 Atëherë të
parët e shtëpive atërore, krerët e fiseve
të Izraelit, komandantët e mijëshëve dhe
të qindëshëve, administratorët e punëve
të mbretit bënë oferta vullnetare, 7 dhe
dhanë për punimin e shtëpisë së Perëndisë
pesë mijë talenta ari, dhjetë mijë darika
ari, dhjetë mijë talenta argjendi, tetëmbëd-
hjetë talenta prej bronzi dhe njëzqind mijë
talenta prej hekuri. 8 Kushdo që zotëronte
gurë të çmuar, i dorëzoi në duart e Jehielit,
Gershonitit, me qëllim që të hynin në the-
sarin e shtëpisë të Zotit. 9 Populli u gëzua
nga ofertat e tyre vullnetare, sepse i kishin
bërë këto oferta Zotit me gjithë zemër;
edhe mbreti David u gëzua shumë. 10 Kështu
Davidi bekoi Zotin përpara tërë asamblesë
dhe tha: "I bekuar je ti, o Zot, Perëndi
i Izraelit, ati ynë, për gjithë amshimin.
11 Jotja, o Zot, është madhështia, fuqia, lav-
dia, shkëlqimi, madhëria, sepse gjithshka
që është në qiell dhe mbi tokë është jotja.
E jotja o Zot është mbretëria, dhe ti ngri-
hesh sovran mbi gjithshka. 12 Nga ti vijnë
pasuria dhe lavdia; ti sundon mbi gjithçka;
në dorën tënde janë forca dhe fuqia, dhe
ti ke fuqinë për të bërë të madh dhe për
t'u dhënë forcë të gjithëve. 13 Prandaj
ne, o Perëndia ynë, të falenderojmë dhe
kremtojmë emrin tënd të lavdishëm. 14 Po
kush jam unë dhe kush është populli im
që jemi në gjendje të të ofrojmë gjithçka
në mënyrë spontane? Në të vërtetë të
gjitha gjërat vijnë nga ti, dhe ne të kemi
kthyer thjesht atë që kemi marrë nga dora
jote. 15 Sepse ne jemi të huaj dhe shtegtarë
përpara teje ashtu si qenë etërit tanë. Ditët
tona mbi tokë janë si një hije dhe nuk ka
shpresë. 16 O Zot, Perëndia ynë, tërë ky
bollëk gjërash që kemi përgatitur për të të
ndërtuar një tempull ty, në emrin tënd të
shenjtë, vjen nga dora jote, është e tëra
jotja. 17 Unë e di, o Perëndia im, që ti provon
zemrën dhe gëzohesh kur sheh sjelljen e
drejtë. Prandaj në drejtësinë e zemrës
sime të kam ofruar në mënyrë spontane
tërë këto gjëra; dhe tani shoh me gëzim që
populli yt, që është këtu i pranishëm, bën
ofertat e tij në mënyrë spontane. 18 O Zot,
Perëndi i Abrahamit, i Isakut dhe i Izraelit,
i etërve tanë, ruaj gjithnjë këto prirje dhe
mendime në zemrën e popullit tënd dhe
drejto zemrat e tyre nga ti; 19 dhe jepi Sa-
lomonit, birit tim, një zemër të ndershme,
që ai të respektojë urdhërimet, porositë
dhe statutet e tua, që të bëjë tërë këto gjëra
dhe të ndërtojë tempullin për të cilin kam
bërë përgatitjet". 20 Pastaj Davidi i tha tërë
asamblesë: "Tani bekoni Zotin, Perëndinë
tuaj". Atëherë tërë asambleja bekoi Zotin,
Perëndinë e etërve të tyre; u përkulën dhe
ranë përmbys përpara Zotit dhe mbretit.
21 Të nesërmen bënë flijime për Zotin dhe i
ofruan olokauste: një mijë dema të vegjël,
një mijë desh, një mijë qengja me libacionet
përkatëse dhe flijime të shumta për tërë
Izraelin. 22 Atë ditë hëngrën dhe pinë me
gëzim të madh para Zotit; dhe për herë të

dytë e shpallën mbret Salomonin, birin e
Davidit dhe e vajosën përpara Zotit që të
ishte princ, dhe Tsadokun që të ishte prift.
23 Pastaj Salomoni u ul në fronin e Zotit si
mbret në vend të Davidit, atit të tij; ai pati
mbarësi dhe tërë Izraeli iu bind. 24 Gjithë
krerët, trimat dhe tërë bijtë e mbretit David
iu nënshtruan mbretit Salomon. 25 Kështu
Zoti e bëri shumë të madh Salomonin për-
para tërë Izraelit dhe i dha një madhështi
mbretërore që asnjë mbret para tij në Izrael
nuk e kishte pasur kurrë. 26 Davidi, bir i
Isait, mbretëronte mbi tërë Izraelin. 27 Ai
mbretëroi dyzet vjet mbi Izraelin: shtatë
vjet në Hebron dhe tridhjet e tre vjet në
Jeuzalem. 28 Vdiq shumë plak, i ngopur
me ditë, me pasuri dhe lavdi. Në vend të
tij mbretëroi i biri, Salomoni. 29 Trimëritë
e mbretit David, si të parat ashtu dhe të
fundit, janë shkruar në librin e shikuesit
Samuel, në librin e profetit Nathan dhe në
librin e shikuesit Gad, 30 me të gjitha ato
gjëra që kanë të bëjnë me mbretërinë e tij,
me fuqinë e tij dhe me të gjitha ngjarjet që
i ndodhën atij, Izraelit dhe tërë mbretërive
të vendeve të tjera.

2 i Kronikave

1 Salomoni, bir i Davidit, u forcua shumë
në mbretërinë e tij, dhe Zoti, Perëndia i
tij, qe me të dhe e bëri jashtëzakonisht
të madh. 2 Salomoni i foli tërë Izraelit,
komandantëve të mijesheve dhe të qind-
sheve, gjyqtarëve, tërë princave të të gjithë
Izraelit, të parëve të shtëpive atërore.
3 Pastaj Salomoni bashkë me tërë asam-
blenë shkoi në vendin e lartë, që ishte
në Gabaon, sepse aty ndodhej çadra e
mbledhjes së Perëndisë që Moisiu, shërbë-
tori i Zotit, kishte ndërtuar në shkretëtirë.
4 Arkën e Perëndisë, përkundrazi, Davidi
e kishte mbartur nga Kirjath-Jearimi në
vendin që kishte përgatitur për të; në të
vëretë ai kishte ngritur për të një çadër
në Jeruzalem. 5 Altarin prej bronzi, që e
kishte bërë Betsaleeli, bir i Urit, që ishte
bir i Urit, e vendosi përpara tabernakullit të
Zotit. Salomoni dhe asambleja shkuan për
të kërkuar Zotin. 6 Atje Salomoni u ngjit në
altarin prej bronzi përpara Zotit, që ishte
në çadrën e mbledhjes, dhe mbi të ofroi
një mijë olokauste. 7 Atë natë Perëndia iu
shfaq Salomonit dhe i tha: "Më kërko atë
që do dhe unë do të ta jap". 8 Salomoni
iu përgjigj Perëndisë: "Ti je treguar shumë
dashamirës me Davidin, atin tim, dhe më ke
bërë mua të mbretëroj në vend të tij. 9 Tani,
o Zot Perëndi, u realizoftë premtimi yt që i
ke bërë Davidit, atit tim, sepse ti me ke bërë
mbret mbi një popull të madh si pluhuri i
tokës! 10 Më jep, pra, dituri dhe zgjuarsi, që
të mund të hyj dhe të dal para këtij populli,
sepse kush mund ta qeverisë, vallë, këtë
popull të madh tëndin?". 11 Perëndia i tha
Salomonit: "Me qenë se kjo ishte gjëja që
kishe në zemër dhe nuk më ke kërkuar as
pasuri, as mall, as lavdi, as jetën e armiqve
të tu dhe as jetë të gjatë, por kërkove
për vete diturin dhe zgjuarsin që të mund
të qeverisësh popullin tim mbi të cilin të
vura mbret, 12 dituria dhe zgjuarsia të janë
dhënë. Përveç tyre do të të jap pasuri, mall
dhe lavdi, të cilat nuk i ka pasur asnjë mbret
para teje dhe nuk do t'i ketë asnjë pas teje".
13 Salomoni u kthye pastaj nga vendi i lartë
që ishte në Gabaon, nga çadra e mbledhjes,
në Jeruzalem, dhe mbretëroi mbi Izraelin.
14 Salomoni grumbulloi qerre dhe kalorës,
dhe pati një mijë e katërqind qerre dhe
dymbëdhjetë mijë kalorës, të cilët i vendosi
në qytetet e qerreve dhe pranë mbretit në
Jeruzalem. 15 Mbreti veproi gjithashtu në
mënyrë të tillë që në Jeruzalem argjendi
dhe ari të ishin të rëndomtë si gurët, dhe
kedrat të bollshëm si fiku i Egjiptit në
fushë. 16 Kuajt e Salomonit importoheshin
nga Egjipti dhe nga Kue; tregtarët e mbretit
shkonin t'i merrnin në Kue me një çmim
të caktuar. 17 Ata sillnin dhe importonin
nga Egjipti një qerre për gjashtëqind sikla
argjendi dhe një kalë për njëqind e pesëd-
hjetë. Kështu, me anë të këtyre tregtarëve,
ua eksportonin tërë mbretërve të Hitejve
dhe të Sirisë.

2

1 Pastaj Salomoni vendosi të ndërtojë një
tempull në emër të Zotit dhe një pallat
për vete. 2 Salomoni rekrutoi shtatëdhjetë
mijë burra që të mbartnin pesha, tetëd-
hjetë mijë të nxirrnin gurë në malet dhe tre
mijë e gjashtëqind veta për t'i mbikqyrur.
3 Pastaj Salomoni i çoi fjalë Hiramit, mbretit
të Tiros: "Ashtu si ke bërë me Davidin,
atin tim, të cilit i dërgove kedra për të
ndërtuar një shtëpi në të cilën të banonte,
bëj të njëjtën gjë me mua. 4 Ja unë jam
duke ndërtuar një tempull në emër të Zotit,
Perëndisë tim, për t'ia kushtuar atij, për
të djegur para tij temjan erëmirë, për të
ekspozuar vazhdimisht bukët e paraqitjes
dhe për të ofruar olokauste në mëngjes dhe
në mbrëmje, të shtunave, kur të ketë hënë
të re dhë në festat e caktuara nga Zoti,
Perëndia ynë. Ky është një ligj i përjetshëm
për Izraelin. 5 Tempulli që unë do të ndërtoj
do të jetë i madh, sepse Perëndia ynë është
më i madh se tërë perënditë e tjera. 6 Po
kush do të jetë në gjendje t'i ndërtojë një
tempull me qenë se qiejtë dhe qiejtë e
qiejve nuk janë në gjendje ta nxenë? E kush
jam unë që t'i ndërtoj një tempull, qoftë
edhe vetëm për të djegur temjan para tij?
7 Prandaj dërgomë tani një njeri të shkathët
që di të punojë arin, argjendin, bronzin,
hekurin, purpurin, të kuqen flakë, ngjyrë
vjollcën dhe që të dijë të bëjë çdo lloj pre-
rjesh, duke punuar bashkë me specialistët
që janë pranë meje në Judë dhe në Jeruza-
lem, dhe që ati im David ka përgatitur.

8 Dërgomë edhe nga Libani dru kedri, qi-
parisi dhe santali, sepse e di që shërbëtorët
e tu janë të aftë të presin drurin e Libanit;
dhe ja, shërbëtorët e mi do të punojnë
bashkë me shërbëtorët e tu, 9 për të më
pregatitur lëndë druri me shumicë, sepse
tempulli që do të ndërtoj do të jetë i madh
dhe i mrekullueshëm. 10 Dhe shërbëtorëve
të tu që do të rrëzojnë dhe do të presin
drurët unë do t'u jap njëzet mijë kore gruri,
njëzet mijë kore elbi, njëzet mijë bate verë
dhe njëzet mijë bate vaji". 11 Dhe Hirami,
mbret i Tiros, u përgjigj me një shkrim,
që i dërgoi Salomonit: "Me qenë se Zoti e
do popullin e tij, të ka caktuar mbret mbi
të". 12 Hirami thoshte gjithashtu: "I bekuar
qoftë Zoti, Perëndia i Izraelit, që ka bërë
qiejtë dhe tokën, sepse i ka dhënë mbretit
David një bir të urtë, shumë të zgjuar dhe të
aftë, që do të ndërtojë një tempull për Zotin
dhe një pallat mbretëror për vete! 13 Unë
po të dërgoj një njeri të shkathët dhe të
ditur të atit tim Hiram, që është 14 bir i një
gruaje nga bijat e Danit, ndërsa i ati ishte
një njeri nga Tiro. Ai di të punojë arin,
bronzin, hekurin, gurin, drurin, purpurin
dhe ngjyrë vjollcën, të kuqe flakë, pëlhurën
e hollë dhe di të bëjë çdo prerje dhe çdo lloj
vizatimi që i besohet. Ai do të punojë me
specialistët e tu dhe me specialistët e zotit
tim David, atit tënd. 15 Tani, pra, imzot le
t'u dërgojë shërbëtorëve të tij grurin, elbin,
vajin dhe verën, që u ka premtuar; 16 dhe
ne do të presim tërë drurët e Libanit për të
cilat ke nevojë; do t'i sjellim me trap nëpër
det deri në Jafo dhe ti do t'i mbartësh në
Jeruzalem". 17 Salomoni regjistrioi tërë të
huajt që ndodheshin në vendin e Izraelit,
mbas regjistrimit që kishte bërë Davidi, i
ati; ata ishin njëqind e pesëdhjetë e tre mijë
e gjashtëqind veta, 18 dhe mori shtatëdhjetë
mijë prej tyre për të mbartur pesha, tetëd-
hjetë mijë për të prerë gurë në mal dhe tre
mijë e gjashtëqind mbikqyrës që ta bënin
popullin të punonte.

3

1 Salomoni filloi pastaj ndërtimin e
shtëpisë të Zotit, në Jeruzalem mbi malin
Moriah, aty ku Zoti i ishte shfaqur Davidit,
atit të tij, në vendin që Davidi kishte
përgatitur në lëmin e Ornanit, Jebuseut.
2 Ai filloi të ndërtojë ditën e dytë të muajit
të dytë të vitit të katërt të mbretërimit të
tij. 3 Këto janë përmasat e themeleve që
hodhi Salomoni për ndërtimin e shtëpisë
së Perëndisë. Gjatësia ishte gjashtëdhjetë
kubitë (në kubitë të masës së vjetër) dhe
gjerësia njëzet kubitë. 4 Portiku përpara
tempullit ishte njëzet kubitë i gjatë, duke
barazuar kështu gjatësinë e tempullit, dhe
ishte i lartë njëqind e njëzet kubitë. Ai e
veshi nga brenda me ar të kulluar. 5 E veshi
sallën e madhe me dru qiparisi, pastaj e
veshi me ar të kulluar dhe mbi të gdhendi
degë palme dhe zinxhirë të vegjël. 6 Përveç
kësaj e zbukuroi sallën me gurë të çmuar
si ornament; dhe ari ishte ai i Parvaimit.
7 Veshi gjithashtu me ar tempullin, trarët,
pragjet, muret dhe portat; dhe mbi muret
gdhëndi kerubinë. 8 Pastaj ndërtoi vendin
shumë të shenjtë. Ky ishte njëzet kubitë
i gjatë, duke barazuar kështu gjerësinë
e tempullit, dhe njëzet kubitë i gjerë. E
veshi me ar të kulluar me një vlerë prej
gjashtëqind talentash. 9 Pesha e arit për
gozhdat ishte pesëdhjetë sikla. Veshi me
ar edhe dhomat e sipërme. 10 Në vendin
shumë të shenjtë bëri dy kerubinë të
gdhëndur dhe i veshi me ar. 11 hapësira e
krahëve të kerubinëve ishte njëzet kubitë;
një krah i një kerubini, i gjatë pesë kubitë,
prekte murin e tempullit, ndërsa krahu
tjetër, gjithashtu i gjatë pesë kubitë, prekte
krahun e kerubinit të dytë. 12 Njeri krah
i kerubinit të dytë, i gjatë pesë kubitë,
prekte murin e tempullit, ndërsa tjetri i
gjatë gjithashtu pesë kubitë, prekte krahun
e kerubinit tjetër. 13 Krahët e hapur të
këtyre kerubinëve ishin njëzet kubitë të
gjatë. Ata qëndronin drejt në këmbë me
fytyrë të kthyer nga pjesa e brendshme
e tempullit. 14 Ai bëri gjithashtu velin
me fill ngjyrë vjollcë të purpurt, të kuqe
flakë dhe me pëlhurë të hollë, dhe mbi to
qëndisën kerubinë. 15 Përpara tempullit
bëri dy shtylla të larta tridhjetë e pesë
kubitë; kapiteli në majë të çdo shtylle ishte
pesë kubitë. 16 Bëri gjithashtu zinxhira të
vegjël, si ato që ishin në shenjtërore dhe
i vendosi në majë të shtyllave; pastaj bëri
një mijë shegë dhe i vuri mbi zinxhirët
e vegjël. 17 Pastaj ngriti shtyllat përpara
tempullit, njerën në të djathtë dhe tjetrën
në të majtë; të djathtën e quajti Jakin dhe
të majtën Boaz.

4

1 Pastaj bëri një altar prej bronzi të gjatë
njëzet kubitë, të gjerë njëzet kubitë dhe
të lartë dhjetë kubitë. 2 Bëri gjithashtu
një det prej metali të shkrirë, në formë
rrethi, që nga një cep në cepin tjetër ishte
dhjetë kubitë; lartësia e tij ishte pesë kubitë
dhe rrethi i tij tridhjetë kubitë. 3 Poshtë
buzës kishte figura të ngjashme me qetë,
dhjetë për çdo kubit, që rrethonin detin
nga çdo anë. Qetë, të vendosur në dy
radhë, ishin derdhur bashkë me detin.
4 Ky mbështetej mbi dymbëdhjetë qe, nga
të cilët tre shikonin nga veriu, tre nga
perëndimi, tre nga jugu dhe tre nga lindja.
Deti ishte vendosur mbi ta dhe pjesët e tyre
të pasme ishin kthyer nga ana e brend-
shme. 5 Ai kishte trashësinë e një pël-
lëmbe; buza e tij ishte bërë si buza e një
kupe, si lulja e një zambaku; deti mund të
përmbante deri tre mijë bate. 6 Bëri edhe
dhjetë enë për pastrim dhe i vendosi pesë
në të djathtë dhe pesë në të majtë; në to
laheshin gjërat që i përkisnin olokaustit; në
det laheshin përkundrazi priftërinjtë. 7 Bëri
dhjetë shandane prej ari, sipas normave të
caktuara, dhe i vendosi në tempull, pesë
në të djathtë dhe pesë në të majtë. 8 Bëri
dhjetë tryeza dhe i vendosi në tempull pesë
në të djathtë dhe pesë në të majtë. Bëri
gjithashtu njëqind kupa prej ari. 9 Pastaj
bëri oborrin e priftërinjve dhe oborrin e
madh me portat e tij të veshura me bronz.
10 Pas kësaj e vendosi detin nga krahu i
djathtë, në drejtim të juglindjes. 11 Hirami
bëri gjithashtu enët, lopatëzat dhe legenët
e vegjël. Kështu Hirami përfundoi punën
që duhet të bënte për mbretin Salomon
në shtëpinë e Perëndisë; 12 dy shtyllat, dy
kapitelet me vazo në majë të shtyllave,
dy rrjetëzat për të mbuluar dy kapitelet
me vazo në majë të shtyllave, 13 katërqind
shegë për dy rrjetëzat (dy radhë shegësh
për çdo rrjetëz me qëllim që të mbulohen
dy kapitelet me vazo në majë të shtyllave).
14 Bëri edhe qerrëzat dhe enët e mëdha
mbi qerrëzat, 15 detin, një të vetëm, dhe
dymbëdhjetë qetë nën detin, 16 si edhe enët,
lopatëzat, pirunët dhe të gjitha sendet e
tyre, që mjeshtri Hiram i bëri prej bronzi
të shndritshëm për mbretin Salomon, për
shtëpinë e Zotit. 17 Mbreti i shkriu në
fushën e Jordanit, në një tokë argjilore,
midis Sukothit dhe Tseredahut. 18 Salomoni
i bëri këto vegla në një sasi kaq të madhe,
sa që pesha e bronzit nuk u përcaktua
dot. 19 Kështu Salomoni përgatiti të gjitha
orenditë për shtëpinë e Perëndisë; altarin
prej ari dhe tryezat mbi të cilat vendose-
shin bukët e paraqitjes, 20 shandanët me
llambat e tyre prej ari të kulluar që duhet
të ndizeshin sipas normës së caktuar para
shenjtërores; 21 lulet, llambat dhe veglat
në formë gërshëre prej ari; ishin prej ari
shumë të kulluar; 22 thikat, legenët, kupat
dhe mangallët prej ari të kulluar. Sa për
hyrjen e tempullit, portat e brendshme që
të çonin në vendin shumë të shenjtë dhe
portat që të futnin në anijatën e tempullit
ishin prej ari.

5

1 Kështu u përfundua tërë puna që Sa-
lomoni kishte urdhëruar për shtëpinë e
Zotit. Atëherë Salomoni solli tërë gjërat
që i ati kishte shenjtëruar: argjendin, arin
dhe të gjitha veglat, dhe i futi në thesaret
e shtëpisë së Perëndisë. 2 Atëherë Salomoni
mblodhi në Jeruzalem pleqtë e Izraelit dhe
të gjithë krerët e fiseve, princat e familjeve
atërore të bijve të Izraelit, për ta çuar
lart arkën e besëlidhjes të Zotit nga qyteti
i Davidit, domethënë nga Sioni. 3 Tërë
burrat e Izraelit u mblodhën rreth mbretit
për festën që binte në muajin e shtatë.
4 Kështu tërë pleqtë e Izraelit erdhën dhe
Levitët morën arkën. 5 Ata e çuan lart
arkën, çadrën e mbledhjes dhe të gjitha
përdorëset e shenjta që ndodheshin në
çadër. Këto gjëra i mbartën priftërinjtë
dhe Levitët. 6 Mbreti Salomon dhe tërë
asambleja e Izraelit, e mbledhur rreth tij,
u grumbulluan rreth arkës dhe flijuan një
sasi kaq të madhe dhensh dhe lopësh që
nuk mund të numëroheshin as të lloga-
riteshin. 7 Priftërinjtë e çuan pastaj arkën
e besëlidhjes të Zotit në vendin e vet, në
shenjtëroren e tempullit, në vendin shumë
të shenjtë, nën krahët e kerubinëve. 8 Në
fakt kerubinët i shtrinin krahët mbi vendin
e arkës dhe mbulonin nga lart arkën dhe
shufrat e saj. 9 Shufrat ishin aq të gjata
sa që skajet e tyre në arkë mund të shi-
heshin përballë vendit shumë të shenjtë,
por nuk dukeshin nga jashtë. Ato kanë
mbetur atje deri ditën e sotme. 10 Në arkë
nuk kishte asgjë tjetër veç dy pllakave që

Moisiu kishte vendosur në malin Horeb,
kur Zoti lidhi një besëlidhje me bijtë e
Izraelit, kur këta kishin dalë nga Egjipti.
11 Tani, ndërsa priftërinjtë dilnin nga vendi
i shenjtë (tërë priftërinjtë e pranishëm në
të vërtetë ishin shenjtëruar pa respektuar
rendin e klasave, 12 dhe tërë Levitët këngë-
tarë, Asafi, Hemani, Jeduthuni, bijtë dhe
vëllezërit e tyre, të veshur me li të bardhë,
me cembale, harpa dhe qeste në dorë rrinin
më këmbë në lindje të altarit, dhe bashkë
me ta njëqind e njëzet priftërinjtë që u
binin borive) 13 dhe kur trumbetarët dhe
këngëtarët si një njeri i vetëm bënë të
dëgjohet bashkarisht zëri i tyre për të lëvd-
uar dhe për të kremtuar Zotin dhe e ngritën
zërin në tingullin e borive, të cembaleve
dhe të veglave të tjera muzikore dhe lëv-
duan Zotin: "Sepse është i mirë, sepse
mirësia e tij vazhdon në përjetësi", ndodhi
që shtëpia, shtëpia e Zotit, u mbush me
një re, 14 dhe priftërinjtë nuk mundën të
rrinin për të shërbyer për shkak të resë,
sepse lavdia e Zotit mbushte shtëpinë e
Perëndisë.

6

1 Atëherë Salomoni tha: "Zoti ka shpallur
se do të banojë në renë e dëndur. 2 Dhe
unë kam ndërtuar për ty një shtëpi të mad-
hërishme, në vendin ku do të banosh për-
jetë". 3 Pastaj mbreti u kthye dhe bekoi tërë
asamblenë e Izraelit, ndërsa tërë asambleja
e Izraelit qëndronte më këmbë. 4 Pastaj
tha: "I bekuar qoftë Zoti, Perëndia i Izraelit,
që ka kryer me fuqinë e tij atë që i kishte
premtuar me gojën e vet atit tim David,
duke thënë: 5 "Nga dita që nxora popullin
tim të Izraelit nga vendi i Egjiptit, unë nuk
kam zgjedhur asnjë qytet ndër të gjitha
fiset e Izraelit për të ndërtuar një shtëpi, ku
emri im të mbetej, dhe nuk kam zgjedhur
njeri që të bëhet princ mbi popullin tim të
Izraelit, 6 por kam zgjedhur Jeruzalemin, që
emri im të mbetet aty, dhe kam zgjedhur
Davidin që të mbretërojë mbi popullin tim
të Izraelit". 7 Davidi, ati im, kishte në zemër
të ndërtonte një tempull, në emër të Zotit,
Perëndisë të Izraelit, 8 por Zoti i tha Davidit,
atit tim: "Ti ke pasur në zemër të ndërtosh
një tempull në emrin tim, dhe ke bërë mirë
që ke pasur një gjë të tillë në zemër; 9 por
nuk do të jesh ti që do ta ndërtosh tem-
pullin, por biri yt që ka për të dalë nga ijët e
tua, do të jetë ai që do ta ndërtojë tempullin
në emrin tim". 10 Kështu Zoti e mbajti fjalën
që kishte shqiptuar, dhe unë zura vendin
e Davidit, atit tim dhe u ula mbi fronin
e Izraelit, ashtu si kishte premtuar Zoti,
dhe ndërtova tempullin në emrin e Zotit,
Perëndisë të Izraelit. 11 Aty vendosa arkën,
në të cilën ndodhet besëlidhja e Zotit, që
ai ka bërë me bijtë e Izraelit" 12 Pastaj
Salomoni zuri vend para altarit të Zotit,
përballë asamblesë së Izraelit dhe shtriu
duart 13 (Salomoni në fakt kishte ndërtuar
një tribunë prej bronzi, të gjatë pesë kubitë,
të gjerë pesë kubitë dhe të lartë tre kubitë,
dhe e kishte vendosur në mes të oborrit; ai
hipi në të, u gjunjëzua para tërë asamblesë
së Izraelit, zgjati duart në drejtim të qiellit),
14 dhe tha: "O Zot, o Perëndi i Izraelit, nuk ka
asnjë Perëndi të ngjashëm me ty as në qiell,
as në tokë. Ti i përmbahesh besëlidhjes
dhe mëshirës ndaj shërbëtorëve të tu që
ecin përpara teje me gjithë zemër. 15 Ti me
shërbëtorin tënd David, atin tim, e mbajte
atë që i kishe premtuar; po, sot ke kryer
me dorën tënde atë që kishe premtuar me
gojën tënde. 16 Prandaj tani o Zot, Perëndi i
Izraelit, mbaje me shërbëtorin tënd David,
atin tim, atë që i ke premtuar duke thënë:
"Ty nuk do të të mungojë asnjë nga ata
që ulen në fronin e Izraelit, me kusht që
bijtë e tu të kujdesen për sjelljen e tyre dhe
të ecin sipas ligjit tim ashtu si ke ecur ti
përpara meje". 17 Tani, pra, o Zot, Perëndi
i Izraelit, u bëftë fjala që i ke thënë shër-
bëtorit tënd David! 18 Por a është në fakt
e vërtetë që Perëndia banon me njerëzit
në tokë? Ja, qiejtë dhe qiejtë e qiejve nuk
mund të të nxënë, aq më pak ky tempull
që unë kam ndërtuar! 19 Megjithatë, o Zot,
Perëndia im, kushtoji vëmendje lutjes së
shërbëtorit tënd dhe kërkesës së tij, duke
dëgjuar britmën dhe lutjen që shërbëtori
yt të drejton ty. 20 Sytë e tu janë drejtuar
ditë e natë ndaj këtij tempulli, në drejtim
të vendit që ke thënë: "Atje do të jetë emri
im", për të dëgjuar lutjet që shërbëtori yt
do të bëjë duke u kthyer në drejtim të këtij
vendi. 21 Dëgjo lutjet e shërbëtorit tënd dhe
të popullit tënd të Izraelit kur do të luten
të kthyer nga ky vend. Dëgjo nga vendi i
banesës sate, nga qiejtë; dëgjo dhe fali. 22 Në
qoftë se ndokush kryen një mëkat kundër
të afërmit të tij dhe, i detyruar të betohet,

vjen të betohet përpara altarit tënd në këtë
tempull, 23 ti dëgjo nga qielli, ndërhy dhe
gjyko shërbëtorët e tu; dëno fajtorin, duke
bërë që të bjerë mbi kokën e tij sjellja e tij,
dhe shpalle të drejtë të pafajshmin duke i
dhënë hak. 24 Kur populli yt i Izraelit do
të mundet nga armiku sepse ka mëkatuar
kundër teje, në rast se kthehet te ti dhe
lëvdon emrin tënd, në rast se të lutet dhe të
stërlutet në këtë tempull, 25 dëgjo nga qielli
dhe fale mëkatin e popullit tënd të Izraelit,
dhe bëje të kthehet në vendin që i ke dhënë
atij dhe etërve të tij. 26 Kur qielli do të
jetë i mbyllur dhe nuk do të ketë shi sepse
kanë mëkatuar kundër teje, në qoftë se ata
luten të drejtuar nga ky vend, në qoftë se
lavdërojnë emrin tënd dhe heqin dorë nga
mëkati i tyre sepse i ke përulur, 27 ti dëgjo
nga qielli, fale mëkatin e shërbëtorëve të
tu dhe të popullit tënd, të Izraelit, duke u
mësuar rrugën e mirë nëpër të cilën duhet
të ecin, dhe dërgo shiun mbi tokën që i ke
dhënë si trashëgimi popullit tënd. 28 Kur
në vend do të ketë zi buke apo murtajë,
ndryshk ose blozë, dyndje karkalecash dhe
krimbash, kur armiku do t'i rrethojë në
vendin e tyre, o në qytetet e tyre, kur do
të pëlcasë një fatkeqësi ose një epidemi
çfarëdo, 29 çdo lutje, çdo kërkesë për falje që
do të të drejtohet nga çfarëdo individ apo
nga tërë populli yt i Izraelit, kur secili ka
pranuar plagën e tij dhe dhimbjen e tij dhe
ka zgjatur duart e tij ndaj këtij tempulli,
30 ti dëgjo nga qielli, vend i banesës sate,
dhe fali; dhe jepi secilit sipas sjelljes së vet,
ti që njeh zemrën e secilit (vetëm ti në të
vërtetë njeh zemrën e bijve të njerëzve),
31 me qëllim që ata të të kenë frikë dhe
të ecin në rrugët e tua për gjithë kohën
që do të jetojnë në vendin që u ke dhënë
etërve tanë. 32 Kur i huaji, që nuk i përket
popullit të Izraelit, do të vijë nga një vend i
largët për shkak të emrit tënd të madh, të
dorës sate të fuqishme dhe të krahut tënd
të shtrirë, kur do të vijë të të lutet duke u
kthyer nga ky tempull, 33 ti dëgjo nga qielli,
nga vendi i banesës sate, dhe jepi të huajit
ato që të kërkon, me qëllim që tërë popujt
e tokës të njohin emrin tënd dhe të kenë
frikë nga ti, ashtu si bën populli yt i Izraelit,
dhe të dinë që emri yt përmendet në këtë
tempull që kam ndërtuar. 34 Kur populli
yt do të hyjë në luftë kundër armiqve të
tij duke ndjekur rrugën nëpër të cilën e
dërgove, në rast se të luten duke u drejtuar
ndaj këtij qyteti që ti ke zgjedhur dhe ndaj
tempullit që unë kam ndërtuar në emrin
tënd, 35 dëgjo nga qielli lutjen dhe kërkesën
për falje dhe përkrah çështjen e tyre. 36 Kur
do të kryejnë mëkate kundër teje (sepse
nuk ka njeri që të mos kryejë mëkate) dhe
ti, i zemëruar kundër tyre, do t'i braktisësh
në dorë të armiqve që do t'i internojnë
në një vend të largët ose të afërt, 37 në
qoftë se në vendin ku janë internuar vijnë
në vete, kthehen ndaj teje dhe të luten
fort në vendin e robërisë së tyre, duke
thënë: "Kemi kryer mëkate, kemi vepruar
padrejtësisht, kemi bërë të keqen", 38 në
rast se kthehen me gjithë zemër dhe me
tërë shpirt në vendin e robërisë së tyre
ku janë shpërngulur dhe të luten duke u
drejtuar ndaj vendit të tyre, ndaj qytetit
që ti ke zgjedhur dhe tempullit që kam
ndërtuar në emrin tënd, 39 dëgjo nga qielli,
vend i banesës sate, lutjen dhe stërlutjen
e tyre, përkrah çështjen e tyre dhe fale
popullin tënd që ka mëkatuar kundër teje!
40 Tani, o Perëndia im, mbaj sytë hapur dhe
dëgjo me vëmendje lutjen që bëhet në këtë
vend! 41 Tani, pra, çohu, o Zot Perëndi, dhe
eja në vendin e shlodhjes sate, ti dhe arka
e forcës sate. Qofshin priftërinjtë e tu, o
Zot Perëndi, të veshur me shpëtimin dhe
u ngazëllofshin në mirësi shenjtorët e tu.
42 O Zot Perëndi, mos e kthe fytyrën e të
vajosurit tënd; mbaj mend favoret që i ke
bërë Davidit, shërbëtorit tënd!".

7

1 Kur Salomoni mbaroi së luturi, nga
qielli ra një zjarr që konsumoi olokaustin
dhe flijimet dhe lavdia e Zotit mbushi tem-
pullin. 2 Priftërinjtë nuk mund të hynin
në shtëpinë e Zotit, sepse lavdia e Zotit
mbushte shtëpinë e Zotit. 3 Tërë bijtë e
Izraelit, kur panë që zjarri po zbriste dhe
lavdia e Zotit po vendosej mbi tempullin,
ranë përmbys me fytyrë mbi dysheme,
duke adhuruar dhe lëvduar Zotin, "sepse
është i mirë, sepse mirësia e tij vazh-
don në përjetsi". 4 Pastaj mbreti dhe
tërë populli ofruan flijime përpara Zotit,
5 mbreti Salomon ofroi si flijim njëzet e
dy mijë lopë dhe njëqind e njëzet mijë

dele. Kështu mbreti dhe tërë populli shen-
jtëruan shtëpinë e Perëndisë. 6 Priftërinjtë
kryenin detyrat e tyre, po kështu Lev-
itët me veglat e tyre muzikore të kush-
tuara Zotit, që mbreti David kishte bërë
për të lëvduar Zotin, "sepse mirësia e tij
është e përjetshme", sa herë që Davidi
lëvdonte me anë të tyre. Priftërinjtë u
binin borive para tyre, ndërsa tërë Izraeli
qëndronte në këmbë. 7 Salomoni shen-
jtëroi pjesën qëndrore të oborrit që ishte
përballë shtëpisë të Zotit; aty pikërisht
ofroi olokauste dhe dhjamin e flijimeve
të falenderimit, sepse altari prej bronzi
që Salomoni kishte bërë nuk i zinte dot
olokaustet, blatimet e ushqimit dhe dh-
jamin. 8 Në atë kohë Salomoni kremtoi
festën shtatë ditë dhe tërë Izraeli bashkë
me të. Me Salomonin u bashkua një mori e
madhe njerëzish të ardhur nga rrethinat e
Hamathit deri në përroin e Egjiptit. 9 Ditën
e tetë bënë një mbledhje solemne, sepse
kishin kremtuar kushtimin e altarit shtatë
ditë dhe festën shtatë ditë të tjera. 10 Ditën
e njëzetetretë të muajit të shtatë ai e ktheu
në çadrat e tij popullin tërë qejf dhe të
gëzuar për të mirën që Zoti i kishte bërë
Davidit, Salomonit dhe Izraelit, popullit të
tij. 11 Kështu Salomoni përfundoi shtëpinë e
Zotit dhe pallatin mbretëror të tij, dhe ar-
riti të mbarojë gjithshka që kishte në zemër
për shtëpinë e Zotit dhe për shtëpinë e vet.
12 Pastaj Zoti iu shfaq natën Salomonit dhe i
tha: "E plotësova lutjen tënde dhe zgjodha
këtë vend për vete si shtëpi flijimesh. 13 Kur
do të mbyll qiellin dhe nuk do të ketë më
shi, kur do të urdhëroj që karkalecat të
gllabërojnë vendin, kur do t'i dërgoj mur-
tajën popullit tim, 14 në qoftë se populli im,
i cili thirret me emrin tim, përulet, lutet,
kërkon fytyrën time dhe kthehet prapa nga
rrugët e këqija, unë do ta dëgjoj nga qielli,
do t'i fal mëkatin e tij dhe do ta shëroj
vendin e tij. 15 Tani sytë e mi do të jenë të
hapur dhe veshët e mi të vëmendshëm për
lutjen e bërë në këtë vend, 16 sepse tani kam
zgjedhur dhe shenjtëruar këtë tempull, që
emri im të mbetet aty përjetë; sytë dhe
zemra ime do të jenë gjithnjë aty. 17 Sa
për ty, në qoftë se do të ecësh para meje
ashtu si ka ecur Davidi, ati yt, duke kryer të
gjitha ato që të kam urdhëruar, dhe në rast
se do të respektosh statutet dhe dekretet
e mia, 18 do ta bëj të qëndrueshëm fronin
e mbretërisë sate, ashtu siç jam marrë
vesh me Davidin, atin tënd, duke thënë:
"Nuk do të mungojë kurrë një njeri që të
mbetërojë mbi Izraelin". 19 Por në rast se
do të drejtoheni gjetiu dhe do të braktisni
statutet dhe urdhërimet e mia që ju kam
vënë përpara dhe do të shkoni t'u shërbeni
perëndive të tjera dhe të bini përmbys
përpara tyre, 20 atëherë do t'ju çrrënjos nga
vendi im që ju kam dhënë dhe nuk do të
jem më i pranishëm në këtë tempull që ia
shenjtërova emrit tim, duke e bërë gazin
dhe lojën e të gjithë popujve. 21 Kushdo
që do të kalojë pranë këtij tempulli aq
të madhërishëm do të habitet dhe do të
thotë: "Pse Zoti e ka trajtuar kështu këtë
vend dhe këtë tempull?". 22 Atëherë do t'i
përgjigjen: "Sepse kanë braktisur Zotin,
Perëndinë e etërve të tyre që i nxori nga
vendi i Egjiptit, kanë pranuar perëndi të
tjera, kanë rënë përmbys para tyre dhe u
kanë shërbyer; prandaj Zoti ka sjellë mbi ta
tërë këtë fatkeqësi"".

8

1 Njëzet vjet pasi Salomoni ndërtoi
shtëpinë e Zotit dhe pallatin mbretëror të
tij, 2 Salomoni rindërtoi qytetet që Hirami
i kishte dhënë Salomonit dhe bëri që të
banojnë në to bijtë e Izraelit. 3 Salomoni
marshoi pastaj kundër Hamath-Tsobahut
dhe e pushtoi. 4 Përveç kësaj rindërtoi
Tadmorin në shkretëtirë dhe të gjitha
qytetet e furnizimit që kishte ndërtuar
në Hamath. 5 Rindërtoi Beth-Horonin
e sipërm dhe Beth-Horonin e poshtëm,
qytete të fortifikuara me mure, porta dhe
shufra, 6 si edhe Baalathin dhe tërë qytetet
e furnizimit që i përkisnin Salomonit,
të gjitha qytetet e qerreve, qytetet e
kalorësisë, me një fjalë të gjitha ato që
i pëlqyen të ndërtojë në Jeruzalem, në
Liban dhe në tërë vendin që ndodhej nën
sundimin e tij. 7 Tërë njerëzit e mbetur
nga Hitejtë, nga Amorejtë, nga Perezejtë,
nga Hivejtë dhe nga Jebusejtë, që nuk ishin
nga Izraeli, 8 (domethënë pasardhësit e
tyre që kishin mbetur pas tyre në vend
dhe që Izraelitët nuk kishin mundur t'i
shkatërronin) Salomoni i rekrutoi për
punë të detyrueshme deri ditën e sotme.
9 Por nga bijtë e Izraelit Salomoni nuk

përdori asnjë si shërbëtor për punimet e
tij; këta ishin përkundrazi njerëzit e tij
të luftës, krerët e udhëheqësve të tij dhe
komandantët e qerreve dhe të kalorësisë
së tij. 10 Shefat e nënpunësve të mbretit
Salomon që kontrollonin popullin ishin
dyqind e pesëdhjetë. 11 Por Salomoni bëri
që vajza e Faraonit të ngjitej nga qyteti
i Davidit në shtëpinë që kishte ndërtuar
për të, sepse mendonte: "bashkëshortja
ime nuk duhet të banojë në shtëpinë e
Davidit, mbretit të Izraelit, sepse vendet
ku ka hyrë arka e Zotit janë të shenjta".
12 Atëherë Salomoni i ofroi olokauste Zotit
mbi altarin e Zotit, që ai kishte ndërtuar
përpara portikut të tempullit; 13 dhe e
bënte këtë në bazë të numrit që kërkohej
çdo ditë, duke i ofruar sipas urdhërimeve
të Moisiut, të shtunave, kur kishte hënë
të re dhe gjatë festave solemne, tri herë
në vit, domethënë në festat e bukëve të
ndorme, në festat e javëve dhe në festën e
kasolleve. 14 Duke iu përmbajtur normave
të Davidit, atit të tij, ai vendosi klasat e
priftërinjve për shërbimin e tyre, Levitët
në funksionet e tyre (të lëvdojnë Zotin
dhe të shërbejnë para priftërinjve) sipas
detyrave të përditshme, dhe derëtarët
sipas klasave të tyre në çdo portë, sepse
kështu kishte urdhëruar Davidi, njeriu i
Perëndisë. 15 Ata nuk u larguan nga urdhëri
i mbretit, që u ishte dhënë priftërinjve
dhe Levitëve, për çdo gjë dhe për thesaret.
16 Tërë puna e Salomonit ishte e organizuar
mirë nga dita që u hodhën themelet e
shtëpisë të Zotit deri sa kjo mbaroi. Kështu
shtëpia e Zotit u përfundua. 17 Atëherë
mbreti Salomon shkoi në Etsion-Geber dhe
në Elath mbi bregun e detit, në vendin e
Edomit. 18 Hirami me anë të shërbëtorëve
të tij i dërgoi anije dhe shërbëtorë që
njihnin detin. Këta shkuan me shërbëtorët
e Salomonit në Ofir, morën aty katërqind e
pesëdhjetë talenta ari dhe ia çuan mbretit
Salomon.

9

1 Kur mbretëresha e Shebës dëgjoi të
flitet për famën e Salomonit, ajo vajti në
Jeruzalem për ta vënë në provë Salomonin
me pyetje të vështira, e shoqëruar nga
shumë njerëz, me deve të ngarkuara me
2 Salomoni iu përgjigj të gjitha pyetjeve të
saj, dhe nuk pati asnjë gjë të fshehur për
Salomonin që ai nuk dinte ta shpjegonte.
3 Kur mbretëresha e Shebës pa diturinë e
Salomonit dhe shtëpinë që kishte ndërtuar,
4 gjellërat e tryezës së tij, banesat e shër-
bëtorëve të tij, shërbimin e kamerierëve
të tij dhe rrobat e tyre, kupëmbajtësit e
tij dhe rrobat e tyre, si dhe olokaustet që
ai ofronte në shtëpinë e Zotit, ajo mbeti e
mahnitur. 5 Pastaj i tha mbretit: "Ishte, pra,
e vërtetë ajo që kisha dëgjuar në vendin tim
përsa u përket fjalëve të tua dhe diturisë
sate. 6 Por nuk u besova këtyre gjërave deri
sa erdha vetë dhe i pashë me sytë e mi; e
mirë, pra, nuk më kishin thënë as gjysmën
e vëllimit të diturisë sate. Ti e kalon famën
që kisha dëgjuar të flitet. 7 Lum njerëzit
e tu, lum këta shërbëtorë të tu që rrinë
gjithnjë para teje dhe dëgjojnë diturinë
tënde! 8 Qoftë i bekuar Zoti, Perëndia yt, që
të deshi, dhe të vuri mbi fronin e tij si mbret
për Zotin, Perëndinë tënd! Duke qenë se
Perëndia yt e do Izraelin dhe do ta bëjë
të qëndrueshëm përjetë, të ka vendosur si
mbret mbi të që të ushtrosh gjykime dhe
drejtësi". 9 Pastaj ajo i fali mbretit njëqind e
njëzet talenta ari dhe një sasi të madhe aro-
mash dhe gurësh të çmuar. Nuk pati kurrë
më aroma si ato që mbretëresha e Shebës
i dha mbretit Salomon. 10 Shërbëtorët e
Hiramit dhe shërbëtorët e Salomonit që
mbartnin ar nga Ofiri, suallën edhe dru
santali dhe gurë të çmuar; 11 me drurin e
santalit mbreti bëri shkallë për shtëpinë e
Zotit dhe për pallatin mbretëror të tij; ai
bëri gjithashtu qeste dhe harpa për këngë-
tarët. Asnjë vegël si këto nuk ishte parë
më përpara në vendin e Judës. 12 Mbreti
Salomon i dha mbretëreshës së Shebas të
gjithë gjërat e dëshiruara që ajo kërkoi,
shumë më tepër nga ato që ajo i kishte
sjellë mbretit. Pastaj ajo u kthye, duke
shkuar me shërbëtorët e saj në vendin e
vet. 13 Pesha e arit që Salomoni merrte
çdo vit ishte gjashtëqind e gjashtëdhjetë e
gjashtë talenta ari, 14 përveç atij që mer-
rte nga tregtarët; edhe tërë mbretërit e
Arabisë dhe qeveritarët e vendit i sillnin
Salomonit ar dhe argjend. 15 Mbreti Sa-
lomon urdhëroi të bëhen dyqind mburoja
të mëdha prej ari të rrahur, duke përdorur
për secilën prej tyre gjashtëqind sikla ari
të rrahur, 16 dhe treqind mburoja prej ari
të rrahur, për secilën prej tyre përdori

treqind sikla ari; pastaj mbreti i vendosi në
pallatin e pyllit të Libanit. 17 Mbreti bëri
gjithashtu një fron të madh prej fildishi,
që e veshi me ar të kulluar. 18 Froni kishte
shtatë shkallëza dhe një stol prej ari, që
ishin të lidhura me fronin; kishte krahë
në anët e fronit dhe dy luanë rrinin pranë
krahëve. 19 Dymbëdhjetë luanë rrinin në të
dy anët e skajeve të gjashtë shkallëzave.
Asgjë e tillë nuk ishte bërë në një mbretëri
tjetër. 20 Të gjitha kupat për pijet e mbretit
Salomon ishin prej ari, madje edhe ato të
pallatit të pyllit të Libanit ishin prej ari të
kulluar. Në kohën e Salomonit argjendi në
të vërtetë nuk kishte asnjë vlerë. 21 Sepse
anijet e mbretit shkonin në Tarshish me
shërbëtorët e Hiramit; dhe një herë çdo tre
vjet vinin anijet e Tarshishit, duke sjellë
ar, argjend, fildish, majmunë dhe pallonj.
22 Kështu mbreti Salomon ua kaloi për pa-
suri dhe dituri tërë mbretërve të dheut.
23 Tërë mbretërit e dheut kërkonin pra-
ninë e Salomonit për të dëgjuar diturinë që
Perëndia i kishte vënë në zemër. 24 Secili
prej tyre i çonte dhuratën e vet: sende
argjendi, sende ari, rroba, armë, aroma,
kuaj dhe mushka, një sasi të caktuar çdo
vit. 25 Salomoni kishte katër mijë stalla
për kuajt dhe për qerret dhe dymbëdhjetë
mijë kalorës, që i shpërndau në qytetet për
qerret dhe në Jeruzalem pranë tij. 26 Kështu
ai sundoi mbi tërë mbretërit nga Lumi
deri në vendin e Filistejve dhe në kufi me
Egjiptin. 27 Mbreti veproi në mënyrë të
tillë që në Jeruzalem argjendi të ishte i
rëndomtë si gurët dhe kedrat të bollshëm si
fiku i Egjiptit në fusha. 28 Salomonit i sillnin
kuaj nga Egjipti dhe nga të gjitha vendet.
29 Pjesa tjetër e bëmave të Salomonit, nga
të parat deri në të fundit, a nuk janë vallë
të shkruara në librin e Nathanit, profetit,
në profecinë e Ahijahut nga Shilohu dhe në
vegimet e Idos, shikuesit, mbi Jeroboamin,
birin e Nebatit? 30 Salomoni mbretëroi
në Jeruzalem mbi tërë Izraelin dyzet vjet.
31 Pastaj Salomoni pushoi bashkë me etërit
e tij dhe e varrosën në qytetin e Davidit,
atit të tij. Në vend të tij mbretëroi i biri,
Roboami.

10

1 Roboami shkoi në Sikem, sepse tërë
Izraeli kishte ardhur në Sikem për ta bërë
mbret. 2 Kur Jeroboami, bir i Nebatit, e
mësoi këtë (ai ishte akoma në Egjipt ku
kishte ikur larg pranisë së mbretit Sa-
lomon), Jeroboami u kthye nga Egjipti.
3 Prandaj dërguan ta thërrasin. Kështu
Jeroboami dhe tërë Izraeli erdhën t'i flasin
Roboamit dhe i thanë: 4 "Ati yt e ka bërë
zgjedhën tonë të rëndë; tani ti lehtësoje
robërinë e fortë të atit tënd dhe zgjedhën
e rëndë që ai na ka imponuar, dhe ne do
të të shërbejmë". 5 Ai u përgjigj kështu:
"Kthehuni tek unë pas tri ditësh". Pas-
taj populli iku. 6 Atëherë mbreti Roboam
u këshillua me pleqtë që kishin qenë në
shërbim të atit të tij, Salomonit, kur ishte
i gjallë, dhe i tha: "Çfarë më këshilloni
t'i them këtij populli?". 7 Ata i folën duke
thënë: "Në rast se tregohesh dashamirës
me këtë popull dhe e kënaq, duke u dhënë
atyre një përgjigje të favorshme, ata do të
jenë shërbëtorë të tu përgjithmon". 8 Por
Roboami hodhi poshtë këshillën e dhënë
nga pleqtë dhe u konsultua me të rinjtë që
ishin rritur me të dhe ishin në shërbim të
tij, 9 dhe u tha atyre: "Çfarë më këshilloni
t'i përgjigjem këtij populli që më foli duke
thënë: "Lehtësoje zgjedhën e vënë nga ati
yt?"". 10 Atëherë të rinjtë që ishin rritur
me të i folën, duke thënë: "Kështu do t'i
përgjigjesh këtij populli që të është drej-
tuar ty duke thënë: "Ati yt e ka bërë të
rëndë zgjedhën tonë; tani lehtësoje atë".
Kështu do t'u thuash atyre: "Gishti im i
vogël është më i trashë se sa ijet e atit tim;
11 prandaj në qoftë se ati im ju ka vënë një
zgjedhë të rëndë, unë do ta bëj atë edhe më
të rëndë; në qoftë se ati im ju ka ndëshkuar
me fshikull, unë do t'ju dënoj me kamx-
hik"". 12 Pas tri ditëve, Jeroboami dhe tërë
populli erdhën te Roboami, ashtu si kishte
urdhëruar mbreti, duke thënë: "Kthehuni
tek unë pas tri ditësh". 13 Mbreti iu përgjigj
atyre rëndë: kështu mbreti Roboam, duke
hedhur poshtë këshillën e dhënë nga ple-
qtë, 14 u foli atyre sipas këshillës së dhënë
nga të rinjtë, duke thënë: "Ati im e ka bërë
të rëndë zgjedhën tuaj, por unë do ta bëj
edhe më të rëndë; ati im ju ka ndëshkuar
me fshikull, unë do t'ju dënoj me kamx-
hik". 15 Kështu mbreti nuk e dëgjoi popullin,
sepse zhvillimi i ngjarjeve varej nga Perën-
dia, me qëllim që Zoti ta çonte në vend
fjalën e tij, që ia kishte drejtuar Jeroboamit,

birit të Nebatit, me anë të Ahijahut nga
Shilohu. 16 Kur tërë Izraeli pa që mbreti nuk
e dëgjonte, iu përgjigj mbretit duke thënë:
"Çfarë pjese kemi ne nga Davidi? Nuk kemi
asnjë trashëgimi nga biri i Isait! Secili në
çadrën e vet, o Izrael! Tani kujdesohu
për shtëpinë tënde, o David!". Kështu tërë
Izraeli shkoi në çadrat e veta. 17 Por mbi
bijtë e Izraelit që banonin në qytetin e Judës
mbretëroi Roboami. 18 Mbreti Roboam dër-
goi Hadoramin, të ngarkuarin me haraçet,
por bijtë e Izraelit e vranë me gurë dhe ai
vdiq. Atëherë mbreti Roboam u shpejtua
të hipë mbi një qerre për të ikur me vrap
në Jeruzalem. 19 Kështu Izraeli ka qenë rebel
ndaj shtëpisë së Davidit deri ditën e sotme.

11

1 Roboami, me të arritur në Jeruzalem,
thirri shtëpinë e Judës dhe të Beniaminit,
njëqind e tetëdhjetë mijë luftëtarë të zg-
jedhur, për të luftuar kundër Izraelit dhe
për t'i kthyer kështu mbretërinë Roboamit.
2 Por fjala e Zotit iu drejtua kështu She-
majahut, njeriu i Perëndisë, duke thënë:
3 "Foli Roboamit, birit të Salomonit, mbretit
të Judës, dhe tërë Izraelit në Judë dhe
në Beniamin, dhe u thuaj atyre: 4 Kështu
flet Zoti: "Mos dilni të luftoni kundër
vëllezërve tuaj. Secili të kthehet në
shtëpinë e vet, sepse kjo gjë vjen nga
unë"". Atëherë ata iu bindën fjalës të Zotit
dhe u kthyen prapa pa dalë kundër Jer-
oboamit. 5 Roboami banoi në Jeruzalem dhe
ndërtoi disa qytete për mbrojtje në Judë.
6 Ai ndërtoi Betlemin, Etamin, Tekoan,
7 Beth-Tsurin, Sokon, Adulamin, 8 Gathin,
Mareshahun, Zifin, 9 Adoraimin, Lakishin,
Azkahun, 10 Tsorahun, Ajalonin dhe He-
bronin, që u bënë qytete të fortifikuara
në Judë dhe në Beniamin. 11 Përforcoi
fortesat dhe vendosi komandantë dhe depo
ushqimesh, vaji dhe vere. 12 Në çdo qytet
vendosi mburoja dhe shtiza dhe i bëri
jashtëzakonisht të forta. Kështu ai pati me
vete Judën dhe Beniaminin. 13 Përveç kësaj
nga të gjitha territoret e tyre priftërin-
jtë dhe Levitët e tërë Izraelit morën anën
e tij. 14 Në të vërtetë Levitët braktisën
tokat e tyre për kullotë dhe pronat e tyre
dhe shkuan në Judë dhe në Jeruzalem,
sepse Jeroboami me bijtë e tij i kishte
përzënë nga shërbimi si priftërinj të Zotit,
15 dhe kishte caktuar priftërinj për vendet e
larta, për demonët dhe për viçat që kishte
bërë. 16 Mbas Levitëve ata nga gjithë fiset
e Izraelit që kishin vendosur në zemër
të tyre të kërkonin Zotin, Perëndinë e
Izraelit, vajtën në Jeruzalem për t'i ofruar
flijime Zotit, Perëndisë të etërve të tyre.
17 Kështu e përforcuan mbretërinë e Judës
dhe e bënë të qëndrushëm për tre vjet
Roboamin, birin e Salomonit, sepse për
tre vjet ndoqën rrugën e Davidit dhe të
Salomonit. 18 Roboami mori për grua Maha-
lathën, bijën e Jerimothit, birit të Davidit
dhe i Abihajlit, bijës së Eliabit që ishte bir
i Isait. 19 Ajo i lindi fëmijët Jeush, She-
mariah dhe Zaaham. 20 Mbas asaj mori
për grua Maakahën, bijën e Absalomit, e
cila i lindi Abijahun, Atain, Zizan dhe Sh-
elomithin. 21 Roboami e donte Maakahën,
bijën e Absalomit, më tepër se të gjitha
bashkëshortet e konkubinat e tij (ai mori
tetëmbëdhjetë bashkëshorte dhe shtatëd-
hjetë konkubina dhe i lindën njëzet e tetë
djem dhe gjashtëdhjetë vajza). 22 Roboami
e caktoi Abijahun, birin e Maakahës, si të
parë që të ishte princ midis vëllezërve të tij,
sepse mendonte ta bënte mbret. 23 Ai veproi
me zgjuarsi dhe i shpërndau disa nga bijtë
e tij në të gjitha vendet e Judës dhe të Beni-
aminit, në të gjitha qytetet e fortifikuara; u
dha atyre ushqime me shumicë dhe kërkoi
për ta shumë bashkëshorte.

12

1 Mbas forcimit të mbretërisë dhe të
pushtetit të tij, Roboami braktisi ligjin e
Zotit bashkë me tërë Izraelin. 2 Në vitin e
pestë të mbretit Roboam, Shishaku, mbret
i Egjiptit, doli kundër Jeruzalemit (sepse
ata kishin kryer mëkate kundër Zotit), 3 me
njëmijë e dyqind qerre dhe gjashtëdhjetë
mijë kalorës; dhe bashkë me të erdhi nga
Egjipti një popull i pallogaritshëm: Libianë,
Sukej dhe Etiopias. 4 Ai pushtoi qytetet
e fortifikuara që ishin pronë e Judës dhe
arriti deri në Jeruzalem. 5 Atëherë profeti
Shemajah shkoi te Roboami dhe te krerët
e Judës, që ishin mbledhur në Jeruzalem
nga frika e Shishakut, dhe u tha atyre:
"Kështu thotë Zoti: "Ju më kini braktisur,
prandaj edhe unë ju braktis në duart e
Shishakut"". 6 Atëherë princat e Izraelit
dhe mbreti u përulën dhe thanë: "Zoti
është i drejtë". 7 Kur Zoti pa që ata ishin
përulur, fjala e Zotit iu drejtua Shemajahut,

duke i thënë: "Me qenë se ata u përulën,
unë nuk do t'i shkatërroj, por do t'ju jap
pas pak çlirimin dhe zemërimi im nuk do
të kthehet kundër Jeruzalemit nëpërmjet
Shishakut. 8 Megjithatë do t'i nënshtro-
hen atij, kështu do të njohin nga përvoja
ç'do të thotë të më shërbesh mua dhe t'u
shërbesh mbretërive të kombeve". 9 Kështu
Shishaku, mbret i Egjiptit, u sul kundër
Jeruzalemit dhe mori me vete thesaret e
shtëpisë të Zotit dhe thesaret e pallatit
mbretëror; mori me vete çdo gjë; mori edhe
mburojat prej ari që kishte bërë Salomoni.
10 Dhe në vend të tyre mbreti Roboam bëri
mburoja prej bronzi dhe ua besoi ruajt-
jen e tyre kapitenëve të rojeve që ruanin
portën e shtëpisë së mbretit. 11 Sa herë
që mbreti hynte në shtëpinë e Zotit, rojet
shkonin dhe i merrnin dhe pastaj i çonin
përsëri në sallën e rojeve. 12 Me qenë se
Roboami ishte përulur, zemërimi i Zotit
u hoq nga ai dhe nuk e shkatërroi plotë-
sisht; në Judë kishte akoma gjëra të mira.
13 Kështu mbreti Roboam u përforcua në
Jeruzalem dhe vazhdoi të mbretërojë. Kur
filloi të mbretërojë, Roboami ishte dyzet
e një vjeç, dhe mbretëroi shtatëmbëdhjetë
vjet në Jeruzalem, qyteti që Zoti 14 Ai veproj
keq, sepse nuk u vu me zemrën e tij në
kërkim të Zotit. 15 Bëmat e Roboamit, nga
të parat deri në të fundit, a nuk janë vallë
të shkruara në analet e profetit Shemajah
dhe të shikuesit Ido, sipas gjenealogjive?
Pati luftra të vazhdueshme midis Roboamit
dhez Jeroboamit. 16 Pastaj Roboami pushoi
bashkë me etërit e tij dhe u varros në
qytetin e Davidit. Në vend të tij mbretëroi
i biri, Abijahu.

13

1 Në vitin e tetëmbëdhjetë të mbretërisë
së Jeroboamit, Abijahu filloi të mbretërojë
në Judë. 2 Ai mbretëroi tre vjet në Jeruza-
lem. E ëma quhej Mikajah; ishte bija e
Urielit nga Gibeahu. Pati luftë midis Abi-
jahut dhe Jeroboamit. 3 Abijahu u përgatit
për betejën me një ushtri me luftëtarë
trima, katërqind mijë njerëz të zgjedhur;
edhe Jeroboami u radhit në rend beteje
kundër tij me tetëqind mijë burra të zg-
jedhur, njerëz të fortë dhe trima. 4 Duke
qëndruar në malin e Tsemaraimit, që ndod-
het në krahinën malore të Efraimit, Abi-
jahu tha: "Më dëgjoni, Jeroboam dhe tërë
Izraeli! 5 A nuk e dini vallë që Zoti, Perëndia
i Izraelit, ia ka dhënë për gjithnjë Davidit
mbretërimin mbi Izrael, atij dhe bijve të
tij, me një besëlidhje kripe? 6 Megjithatë
Jeroboami, bir i Nebatit, shërbëtor i Sa-
lomonit, birit të Davidit, u ngrit dhe u re-
belua kundër zotërisë së tij. 7 Rreth tij ishin
mbledhur njerëz të neveritshëm dhe horra,
që ishin bërë të fortë kundër Roboamit,
birit të Salomonit, kur Roboami ishte i ri
dhe pa përvojë, dhe nuk ishte mjaft i fortë
sa t'u rezistonte atyre. 8 Tani ju mendoni
të mund t'i rezistoni mbretërisë të Zotit,
që është në duart e bijve të Davidit, sepse
jeni një shumicë e madhe dhe keni me vete
viçat e artë që Jeroboami ka bërë për ju
si perënditë tuaja. 9 A nuk keni dëbuar
vallë priftërinjtë e Zotit, bij të Aaronit,
dhe Levitët dhe nuk jeni bërë priftërinj si
popujt e vendeve të tjera? Kështu kushdo
që vjen me një dem të vogël dhe me shtatë
desh për t'u shenjtëruar, mund të bëhet
prift i atyre që nuk janë perëndi. 10 Sa për
ne, Zoti është Perëndia ynë dhe ne nuk e
kemi braktisur; priftërinjtë që i shërbejnë
Zotit janë bij të Aaronit, ndërsa Levitët
kryejnë detyrat e tyre. 11 Çdo mëngjes e
çdo mbrëmje ata i ofrojnë Zotit olokauste
dhe temjan erëmirë; për më tepër ata i
vendosin bukët e paraqitjes në një tryezë të
pastër, dhe çdo mbrëmje ndezin shandanin
e artë me llambat e tij, sepse ne respekto-
jmë urdhrin e Zotit, Perëndisë tonë, por ju e
keni braktisur. 12 Dhe ja, vet Perëndia është
me ne, mbi kryet tonë dhe priftërinjtë me
buri kumbonjëse janë duke i rënë alarmit
kundër jush. O bij të Izraelit, mos luftoni
kundër Zotit, Perëndisë të etërve tuaj,
sepse nuk do të keni sukses". 13 Ndërkaq
Jeroboami me një pritë u mori krahët për
t'i sulmuar; kështu ndërsa ai ishte radhitur
para Judës, ata të pritës ndodheshin prapa
tyre. 14 Kur ata të Judës u kthyen, vunë
re që beteja i priste si nga përpara ashtu
dhe nga prapa. Atëherë i klithën Zotit dhe
priftërinjtë u ranë borive. 15 Pastaj njerëzit
e Judës lëshuan një britmë dhe, ndërsa
njerëzit e Judës ulërinin, ndodhi që Perën-
dia goditi Jeroboamin dhe tërë Izraelin për-
para Abijahut dhe Judës. 16 Kështu bijtë e
Izraelit ikën përpara Judës, dhe Perëndia
i dorëzoi në duart e tij. 17 Abijahu dhe

njerëzit e tij i mundën keq; nga radhët e
Izraelitëve ranë të vdekur pesëqind mijë
luftëtarë të zgjedhur. 18 Kështu në atë kohë
bijtë e Izraelit u poshtëruan, ndërsa bijtë
e Judës u përforcuan sepse ishin mbështe-
tur tek Zoti, Perëndia i etërve të tyre.
19 Abijahu e ndoqi Jeroboamin dhe i mori
qytetet që vijojnë: Bethelin me fshatrat
përreth, Jeshanahun me fshatrat përreth
dhe Efraimin me fshatrat përreth. 20 Kështu
gjatë jetës së Abijahut, Jeroboami nuk e
mblodhi më veten; pastaj Zoti e goditi
dhe ai vdiq. 21 Abijahu përkundrazi u bë
i fuqishëm, mori katërmbëdhjetë gra dhe
pati njëzet e dy djem dhe gjashtëmbëdhjetë
vajza. 22 Pjesa tjetër e bëmave të Abijahut,
sjellja dhe fjalët e tija janë përshkruar në
kronikat e profetit Ido.

14

1 Pastaj Abijahun pushoi bashkë me etërit
e tij dhe e varrosën në qytetin e Davidit.
Në vend të tij mbretëroi i biri, Asa. Në
kohën e tij vendi qe i qetë dhjetë vjet.
2 Asa bëri atë që ishte e mirë dhe e drejtë
në sytë e Zotit, Perëndisë të tij. 3 Ai
hoqi nga vendi altarët e perëndive të huaj
dhe vendet e larta, shkatërroi shtyllat e
shenjta dhe i bëri copë-copë Asherimët.
4 Përveç kësaj urdhëroi Judën të kërkojë
Zotin, Perëndinë e etërve të tyre, dhe të
zbatojë në praktikë ligjin dhe urdhërimet.
5 Hoqi gjithashtu nga të gjitha qytetet e
Judës vendet e larta dhe idhujt; dhe me të
mbretëria njohu një periudhë qetësie. 6 Ai
ndërtoi qytete të fortifikuara në Judë, sepse
vendi ishte i qetë. Në ato vite nuk pati asnjë
luftë kundër tij, sepse Zoti i kishte dhënë
qetësi. 7 Ai u thoshte atyre të Judës: "Le
t'i ndërtojmë këto qytete dhe t'i rrethojmë
me mure, me kulla, me porta dhe shufra.
Vendi është akoma në dispozicionin tonë,
sepse kemi kërkuar Zotin, Perëndinë tonë;
ne e kemi kërkuar dhe ai na ka dhënë
paqe rreth e qark". Kështu ata iu vunë
ndërtimit dhe u begatuan. 8 Asa kishte
një ushtri prej treqindmijë njerëzish nga
Juda që mbanin ushta dhe mburoja, si dhe
dyqind e tetëdhjetë mijë nga Beniamini që
mbanin mburoja dhe gjuanin me hark; tërë
këta ishin burra të fortë dhe trima. 9 Kundër
tyre doli Zerahu, Etiopasi, me një ushtri
prej një milion burrash dhe me treqind
qerre dhe arriti deri në Mareshah. 10 Asa
doli atëherë kundër tij dhe u vendosën
në rend beteje në luginën e Tsefathahut
pranë Mareshahut. 11 Atëherë Asa i klithi
Zotit, Perëndisë të tij, dhe tha: "O Zot,
nuk ka njeri veç teje që mund të ndihmojë
në luftimet midis një të fuqishmi dhe atij
që i mungon forca. Na ndihmo, o Zot,
Perëndia ynë, sepse ne mbështetemi te ti
dhe dalim kundër kësaj shumice në emrin
tënd. O Zot, ti je Perëndia ynë; mos lejo
që njeriu të ta kalojë ty!". 12 Kështu Zoti
goditi Etiopasit përpara Asas dhe përpara
Judës, dhe Etiopasit ua mbathën këmbëve.
13 Atëherë Asa dhe njerëzit që ishin me të i
ndoqën deri në Gherar. Prandaj Etiopasit u
mundën, prej tyre nuk mbeti asnjë i gjallë,
sepse ata u shkatërruan përpara Zotit dhe
ushtrisë së tij. Dhe ata morën një plaçkë
shumë të madhe. 14 Pastaj sulmuan tërë
qytetet rreth e qark Gherarit, sepse tmeri
i Zotit i kishte zënë, dhe ata plaçkitën tërë
qytetet në të cilat kishte plaçkë të madhe.
15 Sulmuan gjithashtu vathët e bagëtive dhe
morën me vete një numër të madh dhensh
dhe devesh. Pastaj u kthyen në Jeruzalem.

15

1 Atëherë Fryma e Perëndisë erdhi mbi
Azarisahun, birin i Odedit, 2 që doli të takojë
Asan dhe i tha: "Asa, dhe ju të gjithë nga
Juda dhe nga Beniamini, më dëgjoni! Zoti
është me ju, kur ju jeni me të. Në rast se e
kërkoni, ai do të vijë tek ju, por në rast se e
braktisni, edhe ai do t'ju braktisë. 3 Për një
kohë të gjatë Izraeli ka qenë pa Perëndinë
e vërtetë, pa priftërinj që të jepnin mësim
dhe pa ligj. 4 Por në fatkeqësinë e tyre ata
u rikthyen tek Zoti, Perëndia i Izraelit, e
kërkuan dhe ai i la ta gjenin. 5 Në atë kohë
nuk kishte siguri për ata që shkonin e vinin,
sepse të gjithë banorët e vendeve ishin
shumë të shqetësuar. 6 Një komb shtypej
nga një tjetër, një qytet nga një tjetër, sepse
Perëndia i hidhëronte me fatkeqësira të
çdo lloji. 7 Por ju jeni të fortë dhe mos lini
që krahët tuaja të dobësohen, sepse puna
juaj do të shpërblehet. 8 Kur Asa dëgjoi këto
fjalë dhe profecinë e profetit Oded, mori
zemër dhe hodhi idhujt e neveritshëm nga
tërë vendi i Judës dhe i Beniaminit si dhe
nga qytetet që kishte pushtuar në zonën
malore të 9 Pastaj mblodhi tërë Judën dhe

Beniaminin dhe ata të Efraimit, të Manasit
dhe të Simeonit që banonin bashkë me ta;
në fakt kishin ardhur tek ai në numër të
madh nga Izraeli, kur kishin parë që Zoti,
Perëndia i tyre, ishte me të. 10 Kështu u
mblodhën në Jeruzalem në muajin e tretë
të vitit të pesëmbëdhjetë të mbretërisë
së Asas. 11 Në atë kohë flijuan për Zotin
plaçka që kishin marrë, shtatëqind lopë
dhe shtatë mijë dele. 12 Pastaj u zotuan me
një besëlidhje të kërkojnë Zotin, Perëndinë
e etërve të tyre, me gjithë zemër dhe me
gjithë shpirtin e tyre. 13 Kushdo që nuk e
kishte kërkuar Zotin, Perëndinë e Izraelit,
do të dënohej me vdekje, qoftë i madh apo
i vogël, burrë apo grua. 14 Përveç kësaj iu
betuan Zotit me zë të lartë dhe me britma
gëzimi, të shoqëruar me boritë dhe brirët.
15 Tërë Juda u gëzua nga betimi, sepse ishin
betuar me gjithë zemër dhe kishin kërkuar
Zotin me gjithë vullnetin e tyre, dhe ai i
kishte lënë ta gjejnë. Kështu Zoti u dha
paqe rreth e qark. 16 Ai hoqi nga pozita
që kishte si mbretëreshë edhe Maakahën,
nënën e mbretit Asa, sepse ajo kishte bërë
një shëmbëlltyrë të neveritshme të Asher-
ahut. Pastaj Asa e shkatërroi shëmbëll-
tyrën, e bëri copë-copë dhe e dogji pranë
përroit Kidron. 17 Por vendet e larta nuk u
zhdukën në Izrael, megjithëse zemra e Asas
mbeti e ndershme gjatë gjithë jetës së tij.
18 Ai bëri që të sillen në shtëpinë e Perëndisë
gjërat e shenjtëruara nga i ati dhe gjërat
e shenjtëruara nga ai vetë: argjendin, arin
dhe enët. 19 Dhe nuk pati më luftë deri në
vitin e tridhjetë e pestë të mbretërisë së
Asas.

16

1 Në vitin e tridhjetë e gjashtë të
mbretërisë së Asas, Baasha, mbret i Izraelit,
doli kundër Judës dhe ndërtoi Ramahun
për të penguar që dikush të hynte apo të
dilte nga Asa, mbret i Judës. 2 Atëherë Asa
nxori nga thesaret e shtëpisë të Zotit dhe
të pallatit mbretëror argjend dhe ar dhe ia
dërgoi Ben-Hadadit, mbretit të Sirisë, që
banonte në Damask, duke thënë: 3 "Le të
ketë aleancë midis teje dhe meje, ashtu si
kishte midis atit tim dhe atit tënd. Ja, unë
po të dërgoj argjend dhe ar: prandaj, prishe
aleancën me Baashan, mbretin e Izraelit
me qëllim që ai të tërhiqet nga unë". 4 Ben-
Hadadi e dëgjoi mbretin Asa dhe dërgoi
komandantët e ushtrisë së tij kundër
qyteteve të Izraelit. Këta sulmuan Ijonin,
Danin, Abel-Maimin dhe të gjitha qytetet-
depozitë të Neftalit. 5 Kur Baasha e mësoi
këtë, e ndërpreu ndërtimin e Ramahut dhe
pezulloi punimet e tij. 6 Atëherë mbreti
Asa mori të gjithë ata të Judës, që morën
gurët dhe lëndën e drurit që Baasha kishte
përdorur për të ndërtuar Ramahun dhe
me to ndërtoi Geban dhe Mitspahun. 7 Në
atë kohë shikuesi Hanani shkoi tek Asa,
mbret i Judës, dhe i tha: "Me qenë se u
mbështete te mbreti i Sirisë dhe nuk u
mbështete tek Zoti, Perëndia yt, ushtria e
mbretit të Sirisë të shpëtoi nga dora. 8 A nuk
ishin vallë Etiopasit dhe Libianët një ushtri
e pamasë me një numër shumë të madh
qerresh dhe kalorësish? Megjithatë, me
qenë se ishe mbështetur tek Zoti ai i dha në
duart e tua. 9 Në të vërtetë Zoti me sytë e tij
shikon përpara dhe mbrapa tërë dheun për
të treguar forcën e tij ndaj atyre që kanë
një zemër të ndershme ndaj tij. Në këtë ti
ke vepruar si një i pamend; prandaj tani e
tutje do të kesh luftëra". 10 Asa u indinjua
dhe e futi në burg, sepse ishte zemëruar me
të për këto gjëra. Në këtë kohë Asa u suall
egërsisht edhe me disa njerëz nga populli.
11 Por ja, bëmat e Asait nga të parat deri në
ato të fundit, i gjejmë të shkruara në librin
e mbretit të Judës dhe të Izraelit. 12 Në vitin
e tridhjetë e nëntë të mbretërimit të tij Asa
u sëmur nga këmbët, dhe sëmundja e tij
ishte shumë e rëndë, por gjatë sëmundjes
së tij Ai nuk kërkoi Zotin, por iu drejtua
mjekëve. 13 Kështu Asa pushoi bashkë me
etërit e tij dhe vdiq në vitin e dyzetenjëtë
të mbretërisë së tij. 14 E varrosën në varrin
që i kishte hapur vetes në qytetin e Davidit,
e vendosën mbi një shtrat plot me aroma
dhe melheme të ndryshme të parfumuara,
të përgatitura sipas artit të parfumierit,
dhe dogjën një sasi të madhe prej tyre për
nder të tij.

17

1 Në vend të tij mbretëroi i biri Jozafat,
që u fortifikua kundër Izraelit. 2 Ai vendosi
trupa në tërë qytetet e fortifikuara të Judës
dhe garnizone në vendin e Judës dhe në
qytetin e Efraimit, që ati i tij kishte push-
tuar. 3 Zoti ishte me Jozafatin, sepse ai eci
në rrugët e para të Davidit, atit të tij. Ai

nuk kërkoi Baalin, [4] por kërkoi Perëndinë e
atit të tij dhe eci sipas urdhërimeve të tij
dhe jo sipas bëmave të Izraelit. [5] Prandaj
Zoti e përforcoi mbretërinë në duart e tij.
Tërë Juda i çonte dhurata Jozafatit, dhe ai
pati me shumicë pasuri dhe lavdi. [6] Zemra
e tij u forcua në rrugët e Zotit dhe ai
hoqi përsëri vendet e larta dhe Asherimët
nga Juda. [7] Vitin e tretë të mbretërisë së
tij ai i dërgoi krerët e tij Ben-Hail, Oba-
diah, Zakaria, Nethaneel dhe Mikajaht që
të jepnin mësime në qytetin e Judës; [8] dhe
me ta dërgoi Levitët Shemajah, Nethanjah,
Zebadjah, Asahel, Shemiramoth, Jonathan,
Adonijah, Tobijah dhe Tobadonijah, dhe
bashkë me këta edhe priftërinjtë Elishama
dhe Jehoram. [9] Kështu ata dhanë mësime
në Judë, duke pasur me vete librin e ligjit të
Zotit; ata kaluan nëpër tërë qytetet e Judës,
duke e mësuar popullin. [10] Tmerri i Zotit
zuri të gjitha mbretëritë e vendeve që ishin
rreth e qark Judës, dhe kështu ato nuk i
shpallën luftë Jozafatit. [11] Disa nga Filistejtë
i çuan Jozafatit dhurata dhe një haraç në
argjend; edhe Arabët i sollën bagëti të imta:
shtatë mijë e shtatëqind desh dhe shtatë
mijë e shtatëqind cjepë. [12] Kështu Jozafati
u bë gjithnjë e më i madh dhe ndërtoi në
Judë fortesa dhe qytete-depozitë. [13] Kreu
shumë punime në qytetet e Judës, dhe në
Jeruzalem mbante luftëtarë, burra të fortë
dhe trima. [14] Ky është regjistrimi i tyre,
sipas shtëpive të tyre atërore. Nga Juda,
komandantët e mijëshëve ishin Adnahu,
si prijës, dhe bashkë me të treqind mijë
burra të fortë dhe trima; [15] pas tij vinin Je-
hohanani, siprijës, me dyqind e tetëdhjetë
mijë burra; [16] pas tij ishte Amasiahu, bir
i Zikrit, që i ishte kushtuar vullnetarisht
Zotit, dhe me të dyqind mijë burra të fortë
dhe trima. [17] Nga Beniamini ishte Eliada,
burrë i fortë dhe trim, dhe me të dyqind
mijë burra të armatosur me harqe dhe me
mburoja; [18] pas tij vinte Jehozabadi, dhe
me të njëqind e shtatëdhjetë mijë burra
gati për të marrë pjesë në luftë. [19] Tërë
këta ishin në shërbim të mbretit, përveç
atyre që ai kishte vendosur në qytetet e
fortifikuara të të gjithë Judës.

18

[1] Jozafati pati pasuri të mëdha dhe lavdi;
ai bëri krushqi me Ashabin. [2] Mbas disa
vjetësh ai zbriti në Samari tek Ashabi.
Atëherë Ashabi theri për të dhe për njerëzit
që ishin me të një numër të madh delesh
dhe lopësh dhe e bindi të dilte bashkë me
të kundër Ramothit nga Galaadi. [3] Kështu
Ashabi, mbret i Izraelit, i tha Jozafatit,
mbretit të Judës: "A do të vish me mua
kundër Ramothit nga Galaadi?". Jozafati
iu përgjigj: "Ki besim tek unë si te vetja
jote, te njerëzit e mi si te njerëzit e tu; do
të vijmë në luftë bashkë me ty". [4] Pastaj
Jozafati i tha mbretit të Izraelit: "Të lutem,
konsulto po sot fjalën e Zotit". [5] Atëherë
mbreti i Izraelit thirri profetët, katërqind
veta, dhe u tha atyre: "A duhet të shkojmë
të luftojmë kundër Ramothit nga Galaadi,
apo duhet të heq dorë nga ky veprim?".
Ata iu përgjigjën: "Shko, pra, sepse Perën-
dia do ta japë atë në duart e mbretit".
[6] Por Jozafati tha: "Nuk ka këtu ndonjë
profet tjetër të Zotit me të cilin mund
të këshillohemi?". [7] Mbreti i Izraelit iu
përgjigj Jozafatit: "Është edhe një njeri,
Mikajahu, bir i Imlas, me anë të të cilit
mund të këshillohemi me Zotin; por unë
e urrej, sepse nuk profetizon kurrë ndonjë
gjë të mirë për mua, por vetëm të keqen".
Jozafati tha: "Mbreti të mos flasë kështu".
[8] Atëherë mbreti i Izraelit thirri një eunuk
dhe i tha: "Sille shpejt Mikajahun, birin
e Imlas". [9] Mbreti i Izraelit dhe Jozafati,
mbret i Judës, ishin ulur secili në fronin e
vet, të veshur me rrobat e tyre mbretërore;
ishin ulur në lëmin që është te hyrja e
portës së Samarisë; dhe tërë profetët bënin
profeci përpara tyre. [10] Sedekia, bir i Ke-
naanahut, që kishte bërë brirë prej hekuri,
tha: "Kështu thotë Zoti: "Me këta brirë do
të shposh tejpërtej Sirët deri sa t'i shkatër-
rosh plotësisht"". [11] Tërë profetët profe-
tizuan në të njëjtën mënyrë, duke thënë:
"Dil kundër Ramothit nga Galaadi dhe do
t'ia dalësh, sepse Zoti do ta japë atë në duart
e mbretit". [12] Lajmëtari, që kishte shkuar të
thërriste Mikajahun, i foli duke i thënë: "Ja,
fjalët e profetëve përputhen duke thënë
gjëra të mira për mbretin. Prandaj të lutem
që fjala jote të jetë si fjala e secilit prej tyre;
edhe ti thuaj gjëra të mira". [13] Por Mikajahu
u përgjigj: "Ashtu siç është e vërtetë që Zoti
rron, çdo gjë që Perëndia im do të thotë
unë do ta shpall". [14] Si arriti para mbretit,
mbreti i tha: "Mikajah, a duhet të shkojmë

të luftojmë kundër Ramothit të Galaadit,
apo duhet të heq dorë?”. Ai u përgjigj:
“Shkoni, pra, dhe do t’ju dalë mbarë, sepse
ata do të jepen në duart tuaja”. 15 Atëherë
mbreti i tha: “Sa herë duhet të përgjërohem
që të më thuash vetëm të vërtetën në
emër të Zotit?”. 16 Mikajahu u përgjigj: “E
pashë tërë Izraelin të shpërndarë në malet,
ashtu si dhentë që janë pa bari; dhe Zoti
tha: “Ata nuk kanë më zot; le të kthehet
secili në paqe në shtëpinë e vet””. 17 Mbreti
i Izraelit i tha Jozafatit: “A nuk të kisha
thënë se lidhur me mua ai nuk do të profetizonte asgjë të mirë, por vetëm të keqen?”.
18 Atëherë Mikajahu i tha: “Prandaj dëgjo
fjalën e Zotit. Unë e kam parë Zotin të
ulur mbi fronin e tij, ndërsa tërë ushtria
qiellore rrinte në të djathtë dhe në të majtë
të tij. 19 Zoti tha: “Kush do ta mashtrojë
Ashabin, mbretin e Izraelit, që ai të dalë
dhe të vdesë në Ramoth të Galaadit?””.
Dikush u përgjigj në një mënyrë, dikush në
mënyrë tjetër. 20 Atëherë doli përpara një
frymë që u paraqit para Zotit dhe tha: “Unë
do t’ia mbush mendjen”. Zoti i tha: “Në
çfarë mënyre?”. 21 Ai u përgjigj: “Unë do të
dal dhe do të jem një frymë i gënjeshtrës
në gojën e të gjithë profetëve të tij”. Zoti
i tha: “Me siguri do t’arrish ta bësh për
vete, shko dhe vepro kështu”. 22 Prandaj ja,
Zoti ka vënë një frymë gënjeshtre në gojën
e këtyre profetëve të tu, por Zoti shpall
fatkeqësi kundër teje”. 23 Atëherë Sedekia,
bir i Kenaanahut, u afrua dhe goditi me
një shpullë Mikajahun, dhe tha: “Nga kaloi
Fryma e Zotit kur doli nga unë që të flasë
me ty?”. 24 Mikajahu u përgjigj: “Ja, do ta
shohësh ditën në të cilën do të shkosh në
një dhomë të brendshme për t’u fshehur!”.
25 Atëherë mbreti i Izraelit tha: “Merreni
Mikajahun dhe çojeni tek Amoni, qeveritar
i qytetit, dhe tek Joasi, bir i mbretit, 26 dhe u
thoni atyre: Kështu thotë mbreti: “Futeni
këtë në burg dhe ushqejeni me bukë dhe
me ujë hidhërimi, deri sa unë të kthehem
shëndoshë e mirë””. 27 Mikajahu tha: “Në
rast se ti kthehesh me të vërtetë shëndoshë
e mirë, kjo do të thotë që Zoti nuk ka folur
nëpërmjet meje”. Dhe shtoi: “Dëgjoni, o
ju popuj të gjithë!”. 28 Mbreti i Izraelit dhe
Jozafati, mbret i Judës, dolën, pra, kundër
Ramothit nga Galaadi. 29 Mbreti i Izraelit i
tha Jozafatit: “Unë do të vishem ndryshe
dhe pastaj do të shkoj të luftoj, por ti vish
rrobat e tua mbretërore”. Kështu mbreti i
Izraelit ndërroi rrobat dhe shkuan të luftojnë. 30 Mbreti i Sirisë kishte dhënë këtë
urdhër kapitenëve të qerreve të tij duke
thënë: “Mos luftoni kundër askujt, të madh
apo të vogël, por vetëm kundër mbretit të
Izraelit”. 31 Kështu, kur kapitenët e qerreve panë Jozafatin, ata thanë: “Ai është
mbreti i Izraelit”. Pastaj e rrethuan për
ta sulmuar; por Jozafati lëshoi një britmë
dhe Zoti i vajti në ndihmë; Perëndia i shtyu
të largoheshin prej tij. 32 Kur kapitenët
e qerreve e kuptuan se nuk ishte mbreti
i Izraelit, hoqën dorë nga ndjekja. 33 Por
një njeri hodhi rastësisht një shigjetë me
harkun e tij dhe e goditi mbretin e Izraelit
midis lidhjeve të parzmores së tij; prandaj
mbreti i tha shqytarit të tij: “Kthehu dhe
më ço larg përleshjes, sepse jam plagosur”.
34 Por beteja ishte aq e ashpër atë ditë sa që
mbreti u detyrua të qëndrojë mbi qerren e
tij përballë Sirëve deri në mbrëmje, dhe kur
perëndoi dielli ai vdiq.

19

1 Jozafati, mbret i Judës, u kthye shën-
doshë e mirë në shtëpinë e tij në Jeruzalem.
2 Por shikuesi Jehu, bir i Hananit, i doli
përpara dhe i tha mbretit Jozafat: “A duhet
të ndihmoje ti një të pafe dhe të doje ata
që urrenin Zotin? Prandaj mëria e Zotit
është mbi ty. 3 Megjithatë janë gjetur te
ti gjëra të mira, sepse ke hequr nga vendi
Asherothët dhe zemra jote është përpjekur
për të kërkuar Perëndinë”. 4 Kështu Jozafati
banoi në Jeruzalem; pastaj shkoi përsëri
midis popullit, nga Beer-Sheba në krahinën
malore të Efraimit, dhe i solli ata përsëri
te Zoti, Perëndia i etërve të tij. 5 Pastaj ai
emëroi gjyqtarë në vend, në të tëra qytetet
e fortifikuara të Judës, qytet pas qyteti,
6 dhe u tha gjyqtarëve: “Kini kujdes për atë
që bëni, sepse nuk gjykoni për njeriun por
për Zotin, që do të jetë me ju kur do të
administroni drejtësinë. 7 Prandaj tani frika
e Zotit qoftë mbi ju. Tregoni kujdes për atë
që bëni, sepse tek Zoti, Perëndia ynë, nuk
ka asnjë padrejtësi, as anësi, as pranim dhuratash. 8 Edhe në Jeruzalem Jozafati vendosi
disa Levitë priftërinj dhe të parë të shtëpive
atërore të Izraelit për gjykimin e Zotit dhe
për grindjet e ndryshme; këta banonin në

Jeruzalem. [9] I urdhëroi ata duke thënë: "Ju
do të veproni duke pasur frikë nga Zoti, me
besnikëri dhe me zemër të pastër. [10] Në çdo
grindje që do t'ju parashtrohet para jush
nga ana e vëllezërve tuaj që banojnë në
qytetet e tyre, qoftë për gjak të derdhur ose
për shkelje të ligjit apo të një urdhërimi,
kundër statuteve ose dekreteve, lajmërojini
që të mos bëhen fajtorë përpara Zotit,
dhe zemërimi të mos bjerë mbi ju dhe mbi
vëllezërit tuaj. Veproni kështu dhe nuk
do të bëheni fajtorë. [11] Dhe ja, prifti më i
lartë Amariah do të caktohet mbi ju për çdo
çështje që i përket Zotit, ndërsa Zebadiahu,
bir i Ismaelit, i pari i shtëpisë së Judës,
do të jetë për çdo çështje që ka të bëjë
me mbretin; edhe Levitët do të jenë në
dispozicionin tuaj si gjyqtarë. Tregohuni të
fortë dhe i hyni punës, dhe Zoti do të jetë
me njeriun e drejtë".

20

[1] Mbas këtyreve ngjarjeve ndodhi që bi-
jtë e Moabit, bijtë e Amonit dhe të tjerë
me ta së bashku me Amonitët erdhën të
luftojnë kundër Jozafatit. [2] Kështu erdhën
disa të informonin Jozafatin, duke thënë:
"Një shumicë e madhe është nisur kundër
teje që përtej detit, nga Siria; ja, tani ata
janë në Hatsatson-Thamar" (që është En-
Gedi). [3] Atëherë Jozafati u trëmb dhe filloi
të kërkojë Zotin, dhe shpalli një agjërim
në gjithë Judën. [4] Kështu ata të Judës u
mblodhën për të kërkuar ndihmën e Zotit,
dhe nga të gjitha qytetet e Judës vinin për
të kërkuar Zotin. [5] Pastaj Jozafati u ngrit më
këmbë në mes të asamblesë së Judës dhe
të Jeruzalemit në shtëpinë e Zotit përpara
oborrit të ri [6] dhe tha: "O Zot, Perëndia i
etërve tanë, a nuk je ti Perëndia që është
në qiell? Po, ti sundon mbi të gjitha
mbretëritë e kombeve, në duart e tua janë
forca dhe fuqia dhe nuk ka njeri që mund
të të rezistojë. [7] A nuk ke qenë ti, Perëndia
ynë, që ke dëbuar banorët e këtij vendi
përpara popullit tënd të Izraelit dhe ia ke
dhënë për gjithnjë pasardhësve të mikut
tënd Abraham? [8] Ata kanë banuar aty dhe
kanë ndërtuar një shenjtërore për emrin
tënd, duke thënë: [9] "Në rast se na godet një
fatkeqësi, shpata, gjykimi apo murtaja ose
zia e bukës, ne do të paraqitemi përpara
këtij tempulli dhe përpara teje (sepse emri
yt është në këtë tempull), do të të klithim
ty nga fatkeqësia jonë, ti do të na dëgjosh
dhe do të na vish në ndihmë". [10] Dhe ja,
tani bijtë e Amonit, të Moabit dhe ata të
malit Seir, në territorin e të cilëve nuk e
lejove Izraelin të hynte kur ata po dilnin
nga Egjipti (prandaj ata qëndruan larg tyre
dhe nuk i shkatërruan), [11] dhe ja, tani ata
na shpërblejnë, duke ardhur të na dëbojnë
nga trashëgimia jote që na ke dhënë
në zotërim. [12] O Perëndia ynë, a nuk do
t'i dënosh ata? Sepse ne jemi pa forcë
përpara kësaj shumice të madhe që vjen
kundër nesh; nuk dimë çfarë të bëjmë, por
sytë tona janë drejtuar te ti". [13] Tani tërë
burrat e Judës, me fëmijët, bashkëshortet
dhe bijtë e tyre, rrinin më këmbë përpara
Zotit. [14] Atëherë në mes të asamblesë Fryma
e Zotit përfshiu Jahazielin, birin e Zakarias,
bir i Benajahut, bir i Jejelit, bir i Matani-
ahut, një Levit nga bijtë e Asafit. [15] Dhe
ky tha: "Dëgjoni, ju të gjithë nga Juda,
ju banorë të Jeruzalemit dhe ti, o mbret
Jozafat! Kështu ju thotë Zoti: "Mos kini
frikë, mos u tronditni për shkak të kësaj
shumice të madhe, sepse beteja nuk është
juaja, por e Perëndisë. [16] Nesër hidhuni
kundër tyre; ja, ata do të ngjiten nëpër
të përpjetën e Tsitsit, dhe ju do t'i gjeni
në skajin e luginës përballë shkretëtirës së
Jeruelit. [17] Nuk do të jeni ju që do të luftoni
në këtë betejë; zini pozicion, qëndroni pa
lëvizur dhe do të shihni lirimin e Zotit,
që është me ju. O Judë, o Jeruzalem, mos
kini frikë dhe mos u tronditni; nesër do të
dilni kundër tyre, sepse Zoti është me ju"".
[18] Atëherë Jozafati uli për tokë fytyrën e tij,
dhe tërë Juda dhe banorët e Jeruzalemit
ranë përmbys përpara Zotit dhe e adhu-
ruan. [19] Pastaj Levitët, bijtë e Kehathitëve
dhe të Korahitëve, u ngritën për të lëvduar
me zë të lartë Zotin, Perëndinë e Izraelit.
[20] Mëngjesin vijues u çuan shpejt dhe u
nisën për në shkretëtirën e Tekoas; ndërsa
po viheshin për rrugë, Jozafati, duke qën-
druar në këmbë, tha: "Dëgjomëni, o Judë,
dhe ju banorë të Jeruzalemit! Besoni
[21] Pastaj, pasi u këshillua me popullin, caktoi
ata që duhet t'i këndonin Zotit dhe duhet
ta lëvdonin për shkëlqimin e shenjtërisë
së tij, ndërsa ecnin përpara ushtrisë dhe
thonin: "Kremtoni Zotin, sepse mirësia e tij
zgjat përjetë". [22] Kur ata filluan të këndojnë

dhe të lëvdojnë, Zoti ngriti një pritë kundër
bijve të Amonit dhe të Moabit dhe atyre
të malit të Seirit që kishin ardhur kundër
Judës, dhe mbetën të mundur. 23 Bijtë e
Amonit dhe të Moabit u ngritën kundër
banorëve të malit të Seirit për të realizuar
shfarosjen dhe shkatërrimin e tyre; mbasi
kryen shfarosjen e banorëve të Seirit, ndih-
muan njeri-tjetrin për të shkatërruar veten
e tyre. 24 Kështu kur ata të Judës ar-
ritën në lartësinë prej nga mund të kqyrej
shkretëtira, u kthyen nga turma, dhe ja,
nuk kishte veçse kufoma të shtrira për
tokë, asnjë nuk kishte shpëtuar. 25 Atëherë
Jozafati dhe njerëzit e tij shkuan për të
marrë plaçkën e luftës; midis tyre gjetën
një sasi të madhe pasurish mbi kufomat e
tyre dhe sende me vlerë; morën për vete
më tepër se sa mund t'i mbartnin; iu deshën
tri ditë për të marrë plaçkën, aq e shumtë
ishte ajo. 26 Ditën e katërt u mblodhën në
Luginën e Bekimit, ku bekuan Zotin; pran-
daj ky vend quhet Lugina e Bekimit edhe
sot. 27 Pastaj tërë njerëzit e Judës dhe të
Jeruzalemit, me Jozafatin në krye, u nisën
me gëzim për t'u kthyer në Jeruzalem,
sepse Zoti u kishte dhënë shkas të gëzohen
mbi armiqtë e tyre. 28 Kështu hynë në
Jeruzalem me harpa, me qeste dhe me bori
dhe u drejtuan nga shtëpia e Zotit. 29 Tmerri
i Zotit ra mbi të gjitha mbretëritë e vendeve
të tjera, kur mësuan që Zoti kishte luftuar
kundër armiqve të Izraelit. 30 Mbretëria e
Jozafatit qe e qetë; Perëndia i tij i dha paqe
rreth e qark. 31 Kështu Jozafati mbretëroi
mbi Judë. Ai ishte tridhjetë e pesë vjeç kur
filloi të mbretërojë, dhe mbretëroi njëzet
e pesë vjet në Jeruzalem; e ëma quhej
Azubah dhe ishte bija e Shihlit. 32 Ai ndoqi
kudo rrugët e atit të tij, Asa, dhe nuk u
largua prej tyre, duke bërë atë që ishtë e
drejtë në sytë e Zotit. 33 Megjithatë vendet
e larta nuk u hoqën, sepse populli nuk e
kishte akoma zemrën të kthyer në mënyrë
të qëndrueshme nga Perëndia i etërve të
tyre. 34 Pjesa tjetër e bëmave të Jozafatit,
nga e para deri në atë të fundit, janë të
shkruara në analet e Jehut, birit të Hananit,
që përfshihen në librin e mbretërve të
Izraelit. 35 Pas kësaj Jozafati, mbret i Judës, u
lidh me Ashaziahun, mbretin e Izraelit, që
vepronte me paudhësi; 36 ai u lidh me të për
të ndërtuar anije që të shkonin në Tarshish;
i pajisën anijet në Etsion-Geber. 37 Atëherë
Eliezeri, bir i Dodavahut nga Mareshah,
profetizoi kundër Jozafatit, duke thënë:
"Nga që je bashkuar me Ashaziahun, Zoti
ka shkatërruar veprat e tua". Kështu ani-
jet u shkatërruan dhe nuk arritën dot në
Tarshish.

21

1 Pastaj Jozafati pushoi bashkë me etërit
e tij dhe e varrosën me ta në qytetin
e Davidit. Në vendin e tij mbretëroi i
biri, Jehorami. 2 Ai kishte vëllezër, bij
të Jozafatit: Azariahun, Jehielin, Zakar-
ian, Azariahun, Mikaelin dhe Shefatiahun;
tërë këta ishin bij të Jozafatit, mbretit të
Izraelit. 3 I ati u bëri atyre dhurata të mëdha
prej argjendi, ari dhe sende të çmueshme,
bashkë me qytete të fortifikuara në Judë,
por ia dha mbretërinë Jehoramit, sepse
ishte i parëlinduri. 4 Por kur Jehorami shtiu
në dorë mbretërinë e atit të tij dhe u për-
forcua, vrau me shpatë tërë vëllezërit e tij
dhe disa krerë të Izraelit. 5 Jehorami ishte
tridhjetë e dy vjeç kur filloi të mbretërojë,
dhe mbretëroi tetë vjet në Jeruzalem. 6 Ai
ndoqi rrugën e mbretërve të Izraelit ashtu
si kishte bërë shtëpia e Ashabit, sepse gru-
aja e tij ishte një bijë e Ashabit, dhe bëri atë
që është e keqe në sytë e Zotit. 7 Megjithatë
Zoti nuk deshi ta shkatërrojë shtëpinë e
Davidit, për shkak të besëlidhjes që kishte
bërë me Davidin dhe sepse i kishte prem-
tuar t'i jepte atij dhe bijve të tij një llambë
përgjithmonë. 8 Gjatë ditëve të mbretërisë
së tij, Edomi ngriti krye kundër pushtetit të
Judës dhe zgjodhi një mbret. 9 Atëherë Je-
horami u nis me komandantët e tij dhe me
të gjitha qerret e tij; u ngrit, pra, natën dhe
i mundi Edomitët, që e kishin rrethuar atë
dhe komandantët e qerreve të tij. 10 Kështu
Edomi nuk iu nënshtrua pushtetit të Judës
deri ditën e sotme. Në atë kohë edhe
Libnahu ngriti krye kundër pushtetit të
tij, sepse Jehorami kishte braktisur Zotin,
Perëndinë e etërve të tij. 11 Edhe Jehorami
ndërtoi vende të larta në malet e Judës, i
shtyu banorët e Jeruzalemit në rrugën e
kurvërimit dhe largoi Judën. 12 Atëherë i
erdhi një shkrim nga profeti Elia, në të cilën
thuhej: "Kështu i thotë Zoti, Perëndia i
Davditi, atit tënd: "Meqë nuk ke ndjekur
rrugët e Jozafatit, atit tënd, dhe rrugët e
Asas, mbretit të Judës, 13 por ke ndjekur

rrugët e mbretërve të Izraelit dhe ke shtyrë
në rrugën e kurvërimit Judën dhe banorët
e Jeruzalemit, ashtu si ka vepruar shtëpia
e Ashabit, dhe ke vrarë vëllezërit e tu,
vetë familjen e atit tënd, që ishin më të
mirë se ti, 14 ja, Zoti do të godasë me një
fatkeqësi të madhe popullin tënd, fëmijët
e tu, bashkëshortet e tua dhe gjithçka që
ti zotëron; 15 ti vetë do të goditesh nga së-
mundje shumë të rënda, nga një sëmundje
e zorrëve që do të të nxjerrë çdo ditë pak e
nga pak zorrët"". 16 Përveç kësaj Zoti zgjoi
kundër Jehoramit frymën e Filistejve dhe
të Arabëve, që banojnë pranë Etiopasve;
17 dhe këta dolën kundër Judës, e pushtuan
dhe morën me vete tërë pasuritë që gjetën
në pallatin mbretëror, duke përfshirë bijtë
dhe gratë e tij; kështu nuk i mbeti asnjë
bir përveç Jehoahazit, më i vogli prej bijve
të tij. 18 Mbas tërë kësaj Zoti e goditi në
zorrët me një sëmundje të pashërueshme.
19 Kështu, me kalimin e kohës, në fund
të vitit të dytë, nga shkaku i sëmundjes,
zorrët i dolën jashtë dhe vdiq duke hequr
mundime të tmerrshme. Populli i tij nuk
dogji parfume për nder të tij, ashtu si kishte
bërë për etërit e tij. 20 Ai ishte tridhjetë e dy
vjeç kur filloi të mbretërojë, dhe mbretëroi
tetë vjet në Jeruzalem. Iku pa lënë keqard-
hje; e varrosën në qytetin e Davidit, por jo
në varret e mbretërve.

22

1 Banorët e Jezrualemit shpallën mbret
birin e tij më të vogël Ashaziahun, në
vend të tij, sepse tërë bijtë më të mëdhenj
ishin vrarë nga banda që kishte hyrë në
kamp bashkë me Arabët. Kështu mbretëroi
Ashaziahu, bir i Jehoramit, mbret i Judës.
2 Ashaziahu ishte dyzet e dy vjeç kur filloi
të mbretërojë, dhe mbretëroi një vit në
Jeruzalem. E ëma quhej Athaliah; ishte
bij e Omrit. 3 Edhe ai ndoqi rrugët e nd-
jekura nga shtëpia e Ashabit, sepse e ëma
e këshillonte të vepronte në mënyrë të
paudhë. 4 Prandaj ai bëri atë që është e
keqe në sytë e Zotit, ashtu si vepronin ata
të shtëpisë së Ashabit, sepse mbas vdek-
jes së atit të tij këta qenë, për shkatër-
rimin e tij, këshilltarët e tij. 5 Duke nd-
jekur këshillën e tyre, ai shkoi me Jeho-
ramin, birin e Ashabit, mbretit të Izraelit
të luftojë kundër Hazaelit, mbretit të Sirisë,
në Ramoth të Galaadit; dhe Sirët e plagosën
Jehoramin. 6 Kështu ai u kthye në Jezreel
për të mjekuar plagët që kishte marrë
në Ramah, duke luftuar kundër Hazaelit,
mbretit të Sirisë. Ashaziahu, bir i Jeho-
ramit, mbret i Judës, zbriti për të parë Je-
horamin, birin e Ashabit, në Jezreel, sepse
ky ishte i sëmurë. 7 Vizita që i bëri Ashazi-
ahu Jehoramit ishte vendosur nga Perën-
dia për shkatërrimin e tij. Kur arriti në
të vërtetë, ai doli me Jehoramin kundër
Jehut, birit të Nimshit, që Zoti kishte va-
josur për të shfarosur shtëpinë e Ashabit.
8 Ndodhi që, ndërsa Jehu vendoste drejtësi
në shtëpinë e Ashabit, u takua me krerët e
Judës dhe me bijtë e vëllezërve të Ashazi-
ahut që ishin në shërbim të Ashaziahut dhe
i vrau. 9 Urdhëroi gjithashtu ta kërkojnë
Ashaziahun dhe e kapën (ai ishte fshehur
në Samari); e çuan pastaj tek Jehu që e
vrau. Pastaj e varrosën, sepse thonin:
"Është bir i Jozafatit, që e kërkonte Zotin
me gjithë zemër". Kështu në shtëpinë e
Ashaziahut nuk mbeti më njeri në gjendje
të mbretërojë. 10 Kur Athaliah, nëna e
Ashaziahut, pa që i biri kishte vdekur, u
ngrit dhe vrau tërë pasardhësit mbretërorë
të shtëpisë së Judës. 11 Por Jehoshabeath,
bija e mbretit mori Joasin, birin e Ashazi-
ahut, e mori tinëz midis bijve të mbretit që
ishin vrarë dhe e vendosi bashkë me tajën
në dhomën e saj. Kështu Jehoshabeath,
bija e mbretit Jehoram, bashkëshortja e
priftit Jehojada (ishte motra e Ashaziahut),
e fshehu nga Athialiahu që nuk e vrau.
12 Kështu mbeti i fshehur me ta në shtëpinë
e Perëndisë gjashtë vjet, ndërsa Athaliah
mbretëronte mbi vendin.

23

1 Vitin e shtatë Jehojada mori ku-
rajo, mori komandantët e qindëshëve,
domethënë Azariahun, birin e Jerohamit,
Ismaelin, birin e Jehohanamit, Azariahun,
birin e Obedit, Maasejahun, birin e
Adajahut dhe 2 Pastaj ata përshkuan Judën,
mblodhën Levitët nga të gjitha qytetet
e Judës dhe të parët e shtëpive atërore
të Izraelit dhe erdhën në Jeruzalem.
3 Kështu tërë asambleja lidhi një aleancë
me mbretin në shtëpinë e Perëndisë. Pastaj
Jehojada u tha atyre: "Ja, biri i mbretit do
të mbretërojë, si ka thënë Zoti për bijtë e
Davidit. 4 Ja çfarë do të bëni ju: një e treta

nga ju, priftërinj dhe Levitë, që marrin
shërbimin ditën e shtunë, do të caktohen
në portat e tempullit; [5] një e treta tjetër do
të rrijë në pallatin e mbretit, dhe e treta
tjetër në portën e themelimit, ndërsa tërë
populli do të rrijë në oborrin e shtëpisë
të Zotit. [6] Por askush nuk do të hyjë në
shtëpinë e Zotit, përveç priftërinjve dhe
Levitëve të shërbimit; këta mund të hyjnë
sepse janë të shenjtëruar; por tërë populli
do t'i përmbahet urdhrit të Zotit. [7] Levitët
do ta rrethojnë mbretin nga çdo anë, secili
me armën e tij në dorë; kushdo që hyn
në tempull do të vritet; ju përkundrazi do
të qëndroni me mbretin, kur të hyjë dhe të
dalë". [8] Levitët dhe tërë Juda bënë pikërisht
ashtu si kishte urdhëruar prifti Jehojada;
secili mori njerëzit e tij, ata e merrnin
shërbimin të shtunën dhe ata që e linin
shërbimin të shtunën, sepse prifti Jehojada
nuk kishte liruar nga puna klasat që dilnin.
[9] Prifti Jehojada u dha komandantëve të
qindëshëve ushtat dhe mburojat e vogla
e të mëdha që qenë të mbretit David dhe
që ndodheshin në shtëpinë e Perëndisë.
[10] Pastaj vendosi tërë popullin, secili me
armën e tij në dorë, nga krahu i djathtë
deri në krahun e majtë të tempullit; gjatë
altarit dhe pranë tempullit, rrotull mbretit.
[11] Atëherë nxorën birin e mbretit, i vunë
mbi kokë kurorën, i dorëzuan ligjin dhe
e shpallën mbret; pastaj Jehojada dhe
bijtë e tij e vajosën dhe thirrën: "Rroftë
mbreti!". [12] Kur Athaliah dëgjoi zhurmën
e popullit që vinte duke brohoritur për
mbretin, ajo shkoi drejt popullit, në drejtim
të shtëpisë të Zotit. [13] Shikoi, dhe ja, mbreti
qëndronte më këmbë në podiumin e tij
në hyrje, kapitenët dhe borizanët ishin
pranë mbretit, tërë populli i vendit ishte
i gëzuar dhe u binte borive dhe këngëtarët
me veglat e tyre musikore udhëhiqnin
lavdërimin. Atëherë Athaliah grisi rrobat
e saj dhe bërtiti: "Tradhëti, tradhëti!".
[14] Por prifti Jehojada nxori komandantët
e qindëshëve që komandonin ushtrinë
dhe u tha: "Nxirreni nga rreshtat dhe
kushdo që i shkon pas të vritet me shpatë!".
Prifti në të vërtetë kishte thënë: "Mos
lejoni që të vritet në shtëpinë e Zotit".
[15] Kështu e mbërthyen dhe, sa arriti në
shtëpinë e mbretit nëpër rrugën e portës
së kuajve, aty e vranë. [16] Pastaj Jehojada
bëri një besëlidhje ndërmjet vetes, tërë
popullit dhe mbretit, me qëllim që Izraeli
të ishte populli i Zotit. [17] Atëherë tërë
populli shkoi në tempullin e Baalit dhe
e shkatërroi: copëtoi plotësisht altarët e
tij dhe shëmbëlltyrat dhe vrau përpara
altarëve Matanin, priftin e Baalit. [18] Pastaj
Jehojada ua besoi mbikqyrjen e shtëpisë të
Zotit priftërinjve levitë, që Davidi kishte
vendosur në shtëpinë e Zotit për t'i ofruar
olokauste Zotit siç është shkruar në ligjin
e Moisiut, me gëzim dhe këngë, ashtu
si kishte urdhëruar Davidi. [19] Vendosi
gjithashtu derëtarë në portat e shtëpisë
të Zotit, me qëllim që të mos hynte askush
që të ishte në një farë mënyre i papastër.
[20] Mori pastaj komandantët e qindësheve,
parinë, ata që kishin autoritet mbi popullin
dhe tërë popullin e vendit dhe bëri që
mbreti të zbresë nga shtëpia e Zotit; duke
kaluar pastaj nga porta e sipërme, arritën
në pallatin mbretëror dhe e ulën mbretin
mbi fronin mbretëror. [21] Kështu tërë
populli i vendit ishte në festë dhe qyteti
mbeti i qetë, kur Athaliah u vra me shpatë.

24

[1] Joasi ishte shtatë vjeç kur filloi të
mbretërojë, dhe mbretëroi dyzet vjet në
Jeruzalem. E ëma quhej Tsibiah dhe ishte
nga Beer-Sheba. [2] Joasi bëri atë që është
e drejtë në sytë e Zotit gjatë gjithë ko-
hës që jetoi prifti Jehojada. [3] Jehojada i
zgjodhi për të dy bashkëshorte dhe Joasit
i lindën djem dhe vajza. [4] Mbas kësaj e
shtyu zemra Joasin të ndreqë shtëpinë e
Zotit. [5] Prandaj mblodhi priftërinjtë dhe
Levitët dhe u tha atyre: "Shkoni në qytetet
e Judës dhe mblidhni vit për vit nga gjithë
Izraeli paratë që nevojiten për të restau-
ruar shtëpinë e Perëndisë tuaj; përpiquni
ta kryeni shpejt këtë punë". Por Lev-
itët nuk treguan asnjë nxitim. [6] Atëherë
mbreti thirri kryepriftin Jehojada dhe i
tha: "Pse nuk u kërkove Levitëve që të
sillnin nga Juda dhe nga Jeruzalemi taksën
e caktuar nga Moisiu, shërbëtor i Zotit,
dhe nga asambleja e Izraelit për çadrën e
dëshmisë?". [7] Në të vërtetë bijtë e Athali-
ahës, të kësaj gruaje të keqe, kishin plaçk-
itur shtëpinë e Perëndisë dhe kishin për-
dorur madje gjithë gjërat e shenjtëruara të
shtëpisë të Zotit për Baalët. [8] Me urdhër të
mbretit bënë një arkë dhe e vunë jashtë, te

porta e shtëpisë të Zotit. 9 Pastaj bënë një
shpallje në Judë dhe në Jeruzalem, me qël-
lim që t'i çohej Zotit taksa që Moisiu, shër-
bëtori i Perëndisë, i kishte vënë Izraelit në
shkretëtirë. 10 Tërë krerët dhe tërë populli
u gëzuan dhe sollën paratë, duke i hedhur
në arkë deri sa e mbushën. 11 Kur arka çohej
nga Levitët tek inspektori i mbretit, sepse
shihnin se kishte në të shumë para, sekre-
tari i mbretit dhe i ngarkuari nga kryeprifti
vinin për të zbrazur arkën; pastaj e mer-
rnin dhe e çonin përsëri në vendin e saj.
Kështu vepronin çdo ditë; në këtë mënyrë
grumbullonin një sasi të madhe parash.
12 Pastaj mbreti dhe Jehojada ua jepnin këto
atyre që bënin shërbimin në shtëpinë e
Zotit; dhe ata paguanin gurgdhëndësit dhe
marangozët për të restauruar shtëpinë e
Zotit, si edhe punëtorët e hekurit dhe
të bronzit që merreshin me shtëpinë e
Zotit. 13 Kështu punëtorët i kryen me ku-
jdes punimet dhe me anë të tyre ndreq-
jet shkuan mbarë; ata e kthyen përsëri
shtëpinë e Perëndisë në gjendejn e saj
origjinale dhe e përforcuan atë. 14 Kur
kishin mbaruar, paratë që mbetën i çuan
para mbretit dhe Jehojadës dhe me to bënë
orendi për shtëpinë e Zotit, orendi për
shërbimin dhe për olokaustet, kupa dhe
vegla të tjera prej ari ose argjendi. Deri
sa jetoi Jehojada, u ofruan vazhdimisht
olokauste në shtëpinë e Zotit. 15 Por Je-
hojada, tanimë i plakur dhe i ngopur me
ditë, vdiq; ai ishte njëqind e tridhjetë vjeç
kur vdiq; 16 e varrosën në qytetin e Da-
vidit bashkë me mbretërit, sepse kishte
bërë të mira në Izrael, ndaj Perëndisë dhe
ndaj shtëpisë së tij. 17 Mbas vdekjes së
Jehojadës, krerët e Judës shkuan dhe ranë
përmbys përpara mbretit; dhe mbreti i
dëgjoi. 18 Pastaj ata braktisën shtëpinë
e Zotit, Perëndisë të etërve të tyre, dhe
u shërbyen Asherimëve dhe idhujve; për
shkak të këtij mëkati, zemërimi i Perëndisë
ra mbi Judën dhe mbi Jeruzalemin. 19 Zoti u
dërgoi atyre profetë për t'i bërë të kthehen
tek ai; këta dëshmuan kundër tyre, por ata
nuk deshën t'i dëgjojnë. 20 Atëherë Fryma
e Perëndisë erdhi mbi Zakarian, birin e
priftit Jehojada, që u ngrit përpara popul-
lit dhe tha: "Kështu thotë Perëndia: Pse
shkelni urdhërimet e Zotit dhe nuk keni
mbarësi? Mëqe e keni braktisur Zotin edhe
ai do t'ju braktisë". 21 Por ata komplotuan
kundër tij dhe me urdhër të mbretit, e
vranë me gurë në oborrin e shtëpisë të
Zotit. 22 Kështu mbreti Joas nuk e kujtoi
mirësinë që Jehojada, ati i Zakarias, kishte
treguar ndaj tij dhe ia vrau të birin, i cili
duke vdekur tha: "Zoti e shikoftë dhe të
kërkoftë llogari!. 23 Kështu ndodhi që, në
fillim të vitit të ri, ushtria e Sirëve doli
kundër Joasit. Ata erdhën në Judë dhe
në Jeruzalem dhe shfarosën nga populli
tërë krerët e tij, dhe tërë plaçkën ia çuan
mbretit të Damaskut. 24 Megjithëse ushtria
e Sirëve kishte ardhur me pak veta, Zoti
u dha në dorë një ushtri shumë të madhe,
sepse kishin braktisur Zotin, Perëndinë e
etërve të tyre. Kështu ata e gjykuan Joasin.
25 Kur Sirët u tërhoqën nga ai (sepse e kishin
lënë shumë të sëmurë), shërbëtorët e tij
kurdisën një komplot kundër tij, për shkak
të vrasjes së bijve të priftit Jehojada, dhe
e vranë në shtratin e tij. Kështu ai vdiq
dhe e varrosën në qytetin e Davidit, por jo
në varrezat e mbretërve. 26 aaa add Këta
janë ata që komplotuan kundër tij: Zabadi,
bir i Shimeathit, Amonitja, dhe Jehozbadi,
bir i Shimrithit, Moabitja. 27 aaa add Përsa
u përket bijve të tij, profecitë e shumta të
thëna kundër tij dhe meremetimi i shtëpisë
së Perëndisë, ja, këto gjëra janë shkruar në
historinë e librit të mbretërve. Në vend të
tij mbretëroi i biri, Amatsiahu.

25

1 Amatsiahu ishte njëzet e pesë vjeç kur
filloi të mbretërojë, dhe mbretëroi njëzet
e nëntë vjet në Jeruzalem. E ëma quhej
Jehoadan dhe ishte nga Jeruzalemi. 2 Ai
bëri atë që është e drejtë në sytë e Zotit,
por jo me gjithë zemër. 3 Mbasi përforcoi
mbretërinë e tij, ai vrau shërbëtorët e tij që
kishin vrarë mbretin, atin e tij. 4 Megjithatë
ai nuk i vriste bijtë e tyre, por veproi siç
është shkuar në ligj në librin e Moisiut, të
cilin Zoti e urdhëroi duke thënë: "Etërit
nuk do të vriten për fajin e bijve të tyre,
dhe as bijtë e tyre nuk do të vriten për
fajin e etërve; por secili do të dënohet me
vdekje për mëkatin e vet". 5 Përveç kësaj
Amatsiahu mblodhi ata të Judës dhe caktoi
mbi ta komandantët e mijëshëve dhe të
qindëshëve sipas shtëpive të tyre atërore,
për tërë Judën dhe Beniaminin; pastaj bëri

regjistrimin nga njëzet vjeç e lart dhe doli
që ishin treqind mijë burra të zgjedhur, të
aftë për luftë dhe të zotë të përdorin ushtën
dhe mburojën. 6 Rekrutoi gjithashtu me
para njëqind mijë burra nga Izraeli, të fortë
dhe trima, për njëqind talenta argjendi.
7 Por një njeriu i Perëndisë erdhi tek ai dhe i
tha: "O mbret, ushtria e Izraelit të mos vijë
me ty, sepse Zoti nuk është me Izraelin, as
me ndonjë nga bijtë e Efraimit! 8 Por në rast
se dëshiron të shkosh, shko megjithatë;
edhe po të tregohesh trim në betejë, Perën-
dia do të të bëjë të biesh para armikut,
sepse Perëndia ka pushtet të ndihmojë dhe
të të bëjë që të biesh". 9 Amatsiahu i tha
atëherë njeriut të Perëndisë: "Por çdo t'i
bëj njëqind talentat që ia dhashë ushtrisë
së Izraelit?". Njeriu i Perëndisë u përgjigj:
"Zoti mund të të japë më tepër se aq".
10 Atëherë Amatsiahu e shpërndau ushtrinë
që kishte ardhur tek ai nga Efraimi, me
qëllim që të kthehej në shtëpi të saj; por
zemërimi i pjesëtarëve të saj u rrit shumë
kundër Judës dhe ata u kthyen në shtëpi
me një zemërim të madh. 11 Pastaj Amat-
siahu, mbasi mori zemër, u vu në krye të
popullit të tij, shkoi në luginën e Kripës dhe
vrau dhjetë mijë njerëz të Seirit. 12 Bijtë
e Judës kapën gjallë dhjetë mijë të tjerë
dhe i çuan në majë të shkëmbit, prej ku i
hodhën poshtë; dhe të tërë u bënë copë-
copë. 13 Por burrat e ushtrisë, që Amatsiahu
kishte shpërndarë që të mos vinin me të
për të luftuar, u vërsulën mbi qytetet e
Judës, nga Samaria deri në Beth-Horon,
duke vrarë tre mijë banorë dhe duke marrë
një plaçkë të madhe. 14 Pas kthimit të
tij nga masakra e Edomitëve, Amatsiahu
urdhëroi që t'i sillnin perënditë e bijve të
Seirit, i vendosi si perëndi të tij, ra përmbys
përpara tyre dhe u ofroj temjan. 15 Prandaj
zemërimi i Zotit u ndez kundër Amatsiahut
dhe i dërgoi një profet për t'i thënë: "Pse
kërkove perënditë e këtij populli, që nuk
kanë qenë të zotë të çlirojnë popullin e
tyre nga dora jote?". 16 Ndërsa vazhdonte të
fliste akoma me të, mbreti i tha: "A të kemi
bërë vallë këshilltar të mbretit? Pusho! Pse
kërkon të vritesh?". Atëherë profeti nuk
foli më, por tha: "Unë e di që Perëndia
ka vendosur të të shkatërrojë, sepse ke
bërë këtë dhe nuk more parasysh këshillën
time". 17 Atëherë Amatsiahu, mbret i Judës,
pasi u këshillua, dërgoi t'i thotë Joasit, birit
të Jehoahazit, birit të Jehut, mbret i Izraelit:
"Eja të ballafaqohemi njeri me tjetrin në
betejë". 18 Por Joasi, mbret i Izraelit, dër-
goi t'i thotë Amatsiahut, mbretit të Judës:
"Gjembi i Libanit i çoi fjalë kedrit të Libanit:
"Jepi vajzën tënde për grua birit tim". Por
një kafshë e egër e Libanit kaloi andej dhe
e shkeli gjembin. 19 Ti ke thënë: "Ja, unë
kam mundur Edomin", dhe zemra jote të
ka bërë krenar aq sa të mburresh. Rri në
shtëpinë tënde. Pse kërkon të shkaktosh
fatkeqësi, duke shkatërruar veten tënde
dhe Judën bashkë me ty?". 20 Por Amatsiahu
nuk e dëgjoi; kjo gjë vinte në të vërtetë
nga Perëndia, me qëllim që të jepeshin
në dorën e armikut, sepse kishin kërkuar
perënditë e Edomit. 21 Kështu Joasi, mbret
i Izraelit, doli kundër Judës; dhe ai dhe
Amatsiahu, mbret i Judës, u ndeshën me
njeri-tjetrin në Beth-Shemesh që i përkiste
Judës. 22 Juda u mund nga Izraeli, dhe
secili ia mbathi në çadrën e vet. 23 Joasi,
mbret i Izraelit, zuri në Beth-Shemesh Am-
atsiahun, mbretin e Judës, birin e Joasit,
bir i Jehoahazit; e çoi në Jeruzalem dhe
bëri një të çarë prej katërqind kubitësh në
muret e Jeruzalemit që nga porta Efraimit
deri te porta e Qoshes. 24 Mori tërë arin
dhe argjendin dhe të gjitha sendet që gjen-
deshin në shtëpinë e Perëndisë, që i ishin
besuar Obed-Edomit, thesaret e pallatit
mbretëror dhe disa pengje, pastaj u kthye
përsëri në Samari. 25 Amatsiahu, bir i Joasit,
mbretit të Judës, jetoi edhe pesëmbëdhjetë
vjet mbas vdekjes së Joasit, birit të Jehoa-
hazit, mbret i Izraelit. 26 Pjesa tjetër e
bëmave të Amatsiahut, nga të parat gjer
në ato të fundit, a nuk janë të shkruara
vallë, në librin e mbretërve të Judës dhe
të Izraelit? 27 Mbas largimit të Amatsiahut
nga Zoti, u kurdis kundër tij një komplot
në Jeruzalem; ai iku në Lakish, por e ndo-
qën deri në Lakish dhe aty e vranë. 28 E
ngarkuan pastaj mbi kuaj dhe e varrosën
bashkë me etërit e tij në qytetin e Judës.

26

1 Pastaj tërë populli i Judës mori Uziahun,
që ishte atëherë gjashtëmbëdhjetë vjeç dhe
e bëri mbret në vend të atit të tij, Amatsi-
ahut. 2 Ai ndërtoi Elathin dhe ia ripushtoi
Judës, mbasi mbretin e pushoi bashkë me
etërit e tij. 3 Uziahu ishte gjashtëmbëdhjetë

vjeç kur filloi të mbretërojë dhe mbretëroi
pesëdhjetë e dy vjet në Jeruzalem. E ëma
quhej Jekoliah dhe ishte nga Jeruzalemi.
4 Ai bëri atë që është e drejtë në sytë e Zotit,
pikërisht ashtu si kishte bërë Amatsiahu,
i ati. 5 Ai kërkoi Perëndinë gjatë jetës së
Zakarias, që kuptonte vizionet e Perëndisë;
dhe për deri sa kërkoi Zotin, Perëndia e
begatoi. 6 Ai doli dhe luftoi kundër Filis-
tejve, rrëzoi muret e Gathit, muret e Jab-
nehut dhe muret e Ashdodit, dhe ndërtoi
qytete në afërsi të Ashdotit dhe midis Fil-
istejve. 7 Perëndia e ndihmoi kundër Filis-
tejve, kundër Arabëve që banonin në Gur-
Baal dhe kundër Meunitëve. 8 Amonitët i
paguanin Uziahut një haraç; fama e tij qe
përhapur deri në kufijtë e Egjiptit; sepse
ishte bërë shumë i fuqishëm. 9 Uziahu
ndërtoi gjithashtu kulla në Jeruzalem në
portën e Qoshes, në portën e Luginës
dhe mbi Qoshen e mureve dhe i fortifikoi
këto. 10 Ai ndërtoi kulla edhe në shkretëtirë
dhe gërmoi shumë puse, sepse kishte një
numër të madh bagëtish, si në pjesën e
poshtme të vendit ashtu dhe në fushë;
kishte gjithashtu bujqër dhe vreshtarë në
malet dhe në Karmel, sepse e donte tokën.
11 Uziahu kishte gjithashtu një ushtri luftë-
tarësh që shkonte në luftë në formacion,
sipas numrit të regjistruar nga sekretari
Jeijel dhe nga komisari Maasejah nën ur-
dhërat e Hananiahut, një nga kapitenët e
mbretit. 12 Numri i përgjithshëm i të parëve
të shtëpive atërore, njerëzve të fortë dhe
trima, ishte dy mijë e gjashtëqind veta.
13 Nën komandën e tyre ndodhej një ushtri
prej treqind e shtatë mijë e pesëqind njerëz
të aftë të luftojnë me trimëri të madhe,
për të ndihmuar mbretin kundër armikut.
14 Uziahu i furnizoi ata, domethënë tërë
ushtrinë, me mburoja, ushta, përkrenare,
parzmore, harqe dhe hobe për të hedhur
gurë. 15 Në Jeruzalem specialistët i ndërtuan
gjithashtu disa makina të cilat ai i vendosi
mbi kullat dhe në qoshet, për të hedhur
shigjeta dhe gurë të mëdhenj. Fama e tij
u përhap larg, sepse u ndihmua në mënyrë
të mrekullueshme deri sa u bë i fuqishëm.
16 Por, mbasi u bë i fuqishëm, zemra e tij u bë
krenare aq sa u korruptua dhe ai mëkatoi
kundër Zotit, duke hyrë në tempullin e
Zotit për të djegur temjan në altarin e
temjanit. 17 Pas tij hyri prifti Azariah me
tetëdhjetë priftërinj të Zotit, njerëz trima.
18 Ata iu kundërvunë mbretit Uziah dhe i
thanë: "Nuk të takon ty, o Uziah, t'i ofrosh
temjan Zotit, por priftërinjve, bijve të Aa-
ronit, që janë shenjtëruar për të ofruar
temjan. Dil nga vendi i shenjtë, sepse ke
kryer mëkat! Kjo nuk do të sjellë asnjë
nder nga ana e Zotit Perëndi". 19 Atëherë
Uziahu, që kishte në dorë një temjanisë për
të ofruar temjanin, u zemërua; por ndërsa
po u hakërrohej priftërinjve, mbi ballin e
tij shpërtheu lebra, përpara priftërinjve, në
shtëpinë e Zotit, pranë altarit të temjanit.
20 Kryeprifti Azariah dhe tërë priftërinjtë e
tjerë u kthyen ndaj tij, dhe ja, mbi ballin
e tij dukeshin shenjat e lebrës. Kështu e
nxorën me të shpejtë dhe ai vetë nxitoi të
dalë sepse Zoti e kishte goditur. 21 Mbreti
Uziah mbeti lebroz deri ditën e vdekjes
së tij dhe banoi në një shtëpi të izoluar,
sepse ishte lebroz dhe ishte përjashtuar
nga shtëpia e Zotit; dhe i biri Jotham ishte
kryeintendenti i pallatit mbretëror dhe ad-
ministronte drejtësinë e popullit të vendit.
22 Pjesa tjetër e bëmave të Uziahut, nga të
parat deri në të fundit, janë shkruar nga
profeti Isaia, bir i Amotsit. 23 Kështu Uziahu
pushoi bashkë me etërit e tij dhe e varrosën
bashkë me etërit e tij në fushën e varrimit
që u takonte mbretërve, sepse thuhej: "E ka
zënë lebra". Në vend të tij mbretëroi i biri,
Jothami.

27

1 Jothami ishte njëzet e pesë vjeç kur fil-
loi të mbretërojë dhe mbretëroi gjashtëm-
bëdhjetë vjet në Jeruzalem. E ëma quhej
Jerushah; ishte bija e Tsadokut. 2 Ai bëri
atë që është e drejtë në sytë e Zotit, pikër-
isht ashtu si kishte vepruar i ati, Uziahu;
(megjithëse nuk hyri në tempullin e Zotit),
por populli i tij vazhdonte të korrupto-
hej. 3 Ai ndërtoi portën e sipërme të
shtëpisë të Zotit dhe bëri shumë punime
në muret e Ofelit. 4 Përveç kësaj ndër-
toi qytete në krahinën malore të Judës
dhe kala dhe kulla ndër pyje. 5 I shpalli
gjithashtu luftë mbretit të bijve të Amonit
dhe i mundi ata. Bijtë e Amonit i dhanë
atë vit njëqind talenta argjendi, dhjetë mijë
kore gruri dhe dhjetë mijë elbi. Po kjo
sasi iu dorëzua nga bijtë e Amonit vitin
e dytë dhe të tretë. 6 Kështu Jothami u
bë i fuqishëm, sepse rregulloi ecjen e tij

përpara Zotit, Perëndisë të tij. 7 Pjesa tjetër
e bëmave të Jothamit, tërë luftërat dhe
ndërmarrjet e tij janë shkruar në librin e
mbretërve të Izraelit dhe të Judës. 8 Ai ishte
njëzet e pesë vjeç kur filloi të mbretërojë,
dhe mbretëroi gjashtëmbëdhjetë vjet në
Jeruzalem. 9 Pastaj Jothamin pushoi bashkë
me etërit e tij dhe e varrosën në qytetin
e Davidit. Në vend të tij mbretëroi i biri,
Ashazi.

28

1 Ashazi ishte njëzet vjeç kur filloi të
mbretërojë, dhe mbretëroi gjashtëmbëd-
hjetë vjet në Jeruzalem. Ai nuk bëri atë që
është e drejtë në sytë e Zotit, siç kishte bërë
Davidi, i ati; 2 por ndoqi rrugët e mbretërve
të Izraelit, madje bëri shëmbëlltyra prej
metali të shkrirë për Baalët. 3 Ai dogji tem-
jan në luginën e Birit të Hinomit dhe dogji
në zjarr bijtë e tij, duke ndjekur veprimet
e neveritshme të kombeve që Zoti kishte
dëbuar përpara bijve të Izraelit; 4 përveç
kësaj bënte flijime dhe dogji temjan mbi
vendet e larta, mbi kodrat dhe nën çdo
pemë të gjelbëruar. 5 Prandaj Zoti, Perën-
dia i tij, ia dha në dorë mbretit të Sirisë;
ky i mundi dhe zuri një numër të madh
robërish që i çuan në Damask. U dha
gjithashtu në dorë të mbretit të Izraelit, që
i shkaktoi një humbje të madhe. 6 Në të
vërtetë Pekahu, bir i Remaliahut, brenda
një dite vrau njëqind e njëzet mijë burra
në Judë, tërë trima, sepse kishin braktisur
Zotin, Perëndinë e etërve të tyre. 7 Zikri, një
trim nga Efraimi, vrau Maasejahun, birin
e mbretit, Azrikam, prefektin e pallatit,
dhe Elkanahun, që zinte vendin e dytë pas
mbretit. 8 Bijtë e Izraelit çuan robër, midis
vëllezërve të tyre, dyqind mijë gra, bij dhe
bija; u morën atyre edhe një plaçkë të
madhe, që e çuan në Samari. 9 Por aty
ishte një profet i Zotit, që quhej Obed. Ai
doli para ushtrisë që po kthehej në Samari
dhe tha: "Ja, me qenë se Zoti, Perëndia
i etërve tuaj, ishte i zemëruar me Judën,
ju dha ata në duart tuaja, por ju i vratë
me tërbim, që arriti deri në qiell. 10 Dhe
tani doni t'i nënshtroni, si skllevërit tuaj
dhe skllavet tuaja, bijtë dhe bijat e Judës
dhe të Jeruzalemit. Por në realitet a nuk
jeni fajtorë ju vetë përpara Zotit, Perëndisë
tuaj? 11 Dëgjomëni, pra, dhe kthejini robërit
që keni zënë midis vëllezërve tuaj, sepse
përndryshe zemërimi i zjarrtë i Zotit do të
bjerë mbi ju". 12 Atëherë disa nga krerët e
bijve të Efraimit, Azariahu, bir i Johananit,
Berekiahu, bir i Meshilemothit, Ezekia, bir
i Shalumit, dhe Amasa, bir i Hadlait, u
ngritën kundër atyre që ktheheshin nga
lufta, 13 dhe u thanë: "Ju nuk do t'i sillni këtu
robërit, sepse mbi ne rëndon tanimë një faj
kundër Zotit; ajo që keni ndër mend të bëni
do t'i shtojë edhe më tepër mëkatet dhe
fajin tonë, sepse faji ynë është mjaft i madh
dhe një zemërim i zjarrtë i kërcënohet
Izraelit". 14 Atëherë ushtarët i lanë robërit
dhe plaçkën përpara komandantëve dhe
tërë asamblesë. 15 Pastaj disa njerëz të
thirrur me emër u ngritën dhe morën
robërit dhe me rrobat e plaçkës veshën tërë
ata që ishin lakuriq; u dhanë rroba dhe
sandale, për të ngrënë dhe për të pirë dhe
i vajosën; pastaj i mbartën tërë të dobëtit
mbi gomarë dhe i çuan në Jeriko, qyteti i
palmave, pranë vëllezërve të tyre, pastaj u
kthyen në Samari. 16 Në atë kohë mbreti
Ashaz shkoi t'i kërkojë ndihmë mbretit të
Asirisë. 17 Edomitët kishin ardhur përsëri,
kishin mundur Judën dhe kishin marrë me
vete robërit. 18 Filistejtë kishin pushtuar
edhe qytetet e fushës dhe të Negevit të
Judës dhe kishin marrë Beth-Shemeshin,
Ajalonin, Gederothin, Sokon me fshatrat
e tij, Timnahun me fshatrat e tij, Gimzon
me fshatrat e tij, dhe ishin vendosur aty.
19 Zoti në fakt kishte poshtëruar Judën për
shkak të Ashazit, mbretit të Izraelit, që
kishte nxitur rënien morale në Judë dhe
kishte kryer mëkate të rënda kundër Zotit.
20 Kështu Tilgath-Pilneseri, mbret i Asirisë,
doli kundër tij dhe e shtypi në vend që
ta ndihmonte, 21 megjithatë Ashazi kishte
marrë një pjesë të thesareve të shtëpisë të
Zotit, të pallatit të mbretit dhe të krerëve,
dhe ia kishte dhënë të gjitha mbretit të
Asirisë; megjithatë kjo nuk i vlejti fare.
22 Edhe kur ishte i shtypur, mbreti Ashaz
mëkatoi edhe më shumë kundër Zotit. 23 U
ofroi flijime perëndive të Damaskut që e
kishin mundur, duke thënë: "Me qenë se
perënditë e mbretit të Sirisë i ndihmojnë
ata, unë do t'i ofroj atyre flijime që të më
ndimojnë edhe mua". Por qenë pikërisht
ata që shkaktuan shkatërrimin e tij dhe atë
të të gjithë Izraelit. 24 Ashazi mblodhi gjithë
veglat e shtëpisë së Perëndisë, i bëri ato

copë-copë, mbylli portat e shtëpisë të Zotit,
ndërtoi altare në çdo kënd të Jeruzalemit,
25 dhe në çdo qytet të Judës vendosi vende
të larta për t'u djegur temjan perëndive të
tjera, duke shkaktuar kështu zemërimin e
Zotit, Perëndisë të etërve të tij. 26 Pjesa
tjetër e bëmave të tij dhe tërë sjelljet e tij,
nga e para në të fundit, janë shkruar në
librin e mbretërve të Judës dhe të Izraelit.
27 Pastaj Ashazin pushoi bashkë me etërit
e tij dhe e varrosën në qytet, në Jeruza-
lem, por nuk deshën ta vënë në varrezat
e mbretërve të Izraelit. Në vend të tij
mbretëroi i biri, Ezekia.

29

1 Ezekia ishte njëzet e pesë vjeç kur filloi
të mbretërojë dhe mbretëroi njëzet e nëntë
vjet në Jeruzalem. E ëma quhej Abijah;
ishte bija e Zakarias. 2 Ai bëri atë që ishte
e drejtë në sytë e Zotit, pikërisht ashtu si
kishte vepruar Davidi, i ati. 3 Në vitin e parë
të mbretërimit të tij, në muajin e parë, ai
hapi portat e shtëpisë të Zotit dhe i restau-
roi. 4 Pastaj solli priftërinjtë dhe Levitët,
dhe i mblodhi në sheshin lindor, 5 dhe u tha:
"Më dëgjoni, o Levitë! Tani shenjtërohuni
dhe shenjtëroni shtëpinë e Zotit, Perëndisë
të etërve tuaj, dhe nxirrni nga vendi i
shenjtë çdo gjë të papastër. 6 Sepse etërit
tanë kanë kryer mëkate dhe kanë bërë atë
që është e keqe në sytë e Zotit, Perëndisë
tonë dhe e kanë braktisur, duke i hequr
fytyrat e tyre nga banesa e Zotit dhe duke
i kthyer krahët. 7 Ata madje kanë mbyllur
portat e portikut, kanë shuar llambat dhe
nuk kanë djegur më temjan as nuk kanë
ofruar olokauste në vendin e shenjtë të
Perëndisë të Izraelit. 8 Prandaj zemërimi i
Zotit ra mbi Judën dhe Jeruzalemin, dhe ai
i ka braktisur në telashe, në shkretim dhe
në përbuzje, siç mund ta shihni me sytë
tuaj. 9 Dhe ja, për shkak të kësaj, etërit tanë
ranë nga goditjet e shpatës, dhe bijtë tanë,
bijat tona dhe gratë tona janë në robëri.
10 Tani kam në zemër të bëj një besëlidhje
me Zotin, Perëndinë e Izraelit, me qëllim
që zjarri i zemërimit të tij të largohet prej
nesh. 11 Bij të mij, mos u tregoni të shku-
jdesur tani, sepse Zoti ju ka zgjedhur që
t'i shërbeni atij, që të jemi shërbëtorët e
tij dhe që t'i ofroni temjan". 12 Atëherë
Levitët u ngritën: Mahathi, bir i Amasait,
Joeli, bir i Azariahut, nga bijtë e Kehathit.
Nga bijtë e Merarit, Kishi, bir i Abdiut dhe
Azariahut, bir i Jehalelelit. Nga Ghershoni-
itët, Joahu, bir i Zimahut dhe Edeni, bir i
Joahut. 13 Nga bijtë e Elitsafanit, Shimri dhe
Jeieli. Nga bijtë e Asafit, Zakaria dhe Mata-
niahu. 14 Nga bijtë e Hemanit, Jehieli dhe
Shimei. Nga bijtë e Jeduthunit, Shemajahu
dhe Uzieli. 15 Ata mblodhën vëllezërit e tyre
dhe u shenjtëruan; pastaj hynë në shtëpinë
e Zotit për ta pastruar, sipas urdhrit të
mbretit, në përputhje me fjalët e Zotit.
16 Kështu priftërinjtë hynë brënda shtëpisë
të Zotit për ta pastruar dhe nxorën jashtë,
në oborrin e shtëpisë të Zotit, të gjitha
sendet e papastra që gjetën në tempullin
e Zotit; Levitët i morën për t'i çuar jashtë
në përroin e Kidronit. 17 Filluan të shen-
jtërohen ditën e parë të muajit; ditën e tetë
të muajit hynë në portikun e Zotit; brenda
tetë ditëve pastruan shtëpinë e Zotit dhe
e përfunduan ditën e gjashtëmbëdhjetë të
muajit të parë. 18 Pastaj hynë në pallatin e
mbretit Ezekia dhe i thanë: "Kemi pastruar
tërë shtëpinë e Zotit, altarin e olokausteve
me të gjitha veglat e tij dhe tryezën e
bukëve të paraqitjes me gjithë veglat e saj.
19 Përveç kësaj kemi vënë përsëri në vend
dhe kemi pastruar të gjitha përdorëset që
mbreti Ashaz në mëkatin e tij kishte flakur
tej gjatë mbretërimit të tij; dhe ja, tani janë
përpara altarit të Zotit". 20 Atëherë mbreti
Ezekia u ngrit shpejt, mblodhi parinë e
qytetit dhe u ngjit në shtëpinë e Zotit. 21 Ata
sollën shtatë dema, shtatë desh, shtatë
qengja dhe shtatë cjep, si flijim për mëkatin
për mbretërinë, për shenjtëroren dhe për
Judën. Pastaj mbreti urdhëroi priftërinjtë,
bijtë e Aaronit, t'i ofronin në altarin e Zotit.
22 Kështu therën demat, dhe priftërinjtë
mblodhën gjakun e tyre dhe spërkatën al-
tarin me të; në të njëjtën mënyrë therën
deshtë dhe spërkatën gjakun e tyre mbi
altar; pastaj therën qengjat dhe spërkatën
me gjakun e tyre altarin. 23 Pastaj i
paraqitën mbretit dhe asamblesë cjeptë e
flijimit për mëkatin, dhe ata vunë mbi to
duart e tyre. 24 Priftërinjtë i therën dhe
ofruan gjakun e tyre mbi altar si flijim për
mëkatin, si shlyerje e fajit për tërë Izraelin,
sepse mbreti kishte urdhëruar të ofronin
olokaustin dhe flijimin për mëkatin, për
tërë Izraelin. 25 Mbreti vendosi gjithashtu

Levitët në shtëpinë e Zotit me cembale,
me harpa dhe me qeste, sipas urdhrit të
Davidit, të Gadit, shikuesi i mbretit, dhe të
profetit Nathan, sepse urdhri ishte dhënë
nga Zoti me anë të profetëve të tij. 26 Kështu
Levitët zunë vend me veglat e Davidit, dhe
priftërinjtë me boritë. 27 Atëherë Ezekia
urdhëroi që olokausti të ofrohej mbi al-
tar; dhe në çastin që filloi olokausti, filloi
gjithashtu kënga e Zotit me boritë dhe me
shoqërimin e veglave të Davidit, mbretit
të Izraelit. 28 Atëherë tërë asambleja u
përul, ndërsa këngëtarët këndonin dhe
trumbetierët u binin veglave të tyre; e tërë
kjo vazhdoi deri në fund të olokaustit. 29 Me
të mbaruar olokausti, mbreti dhe tërë ata
që ishin me të u përkulën dhe adhuruan.
30 Pastaj mbreti Ezekia dhe paria urdhëruan
Levitët të lëvdonin Zotin me fjalët e Da-
vidit dhe të shikuesit Asaf; ata e lëvduan
me gëzim, pastaj u përkulën dhe e adhu-
ruan. 31 Atëherë Ezekia mori fjalën dhe tha:
"Tani që i jeni shenjtëruar Zotit, afrohuni
dhe sillni flijime dhe oferta falënderimi në
shtëpinë e Zotit". Kështu asambleja solli
flijime dhe oferta falenderimi; dhe të gjithë
ata që ua donte zemra sollën olokauste.
32 Numri i olokausteve që solli asambleja
ishte shtatëdhjetë dema, njëqind desh dhe
dyqind qengja; të tëra këto ishin olokauste
për Zotin. 33 Kafshët e shenjtëruara ishin
gjashtëqind lopë dhe tre mijë dele. 34 Por
priftërinjtë ishin shumë të pakët dhe nuk
mund të rripnin tërë olokaustet; prandaj
vëllezërit e tyre, Levitët, i ndihmuan deri sa
mbaroi tërë puna dhe deri sa të shenjtëro-
heshin priftërinjtë e tjerë, sepse Levitët
e kishin zemrën më të pastër në shen-
jtërimin e priftërinjve. 35 Pati një numër të
madh olokaustesh së bashku me dhjamin e
fljimeve të falënderimit dhe me blatimet e
olokausteve. Kështu u rivendos shërbimi i
shtëpisë të Zotit. 36 Ezekia dhe tërë populli
u gëzua që Perëndia e kishte përgatitur
popullin; në të vërtetë kjo gjë u bë shpejt.

30

1 Pastaj Ezekia i dërgoi lajmëtarë tërë
Izraelit dhe Judës dhe i shkroi gjithashtu
letra Efraimit dhe Manasit që të vinin në
shtëpinë e Zotit në Jeruzalem për të festuar
Pashkën për nder të Zotit, Perëndisë të
Izraelit. 2 Mbreti, paria dhe tërë asam-
bleja në Jeruzalem vendosën ta kremtojnë
Pashkën në muajin e dytë; 3 në të vërtetë
nuk kishin mundur ta kremtonin në ko-
hën e caktuar, sepse priftërinjtë nuk ishin
shenjtëruar në numër të mjaftueshëm dhe
populli nuk ishte mbledhur në Jeruzalem.
4 Kjo gjë i pëlqeu mbretit dhe tërë asam-
blesë. 5 Vendosën kështu të shpallin në tërë
Izraelin, një njoftim nga Beer-Sheba deri në
Dan, që të vijnë në Jeruzalem për të krem-
tuar Pashkën për nder të Zotit, Perëndisë
të Izraelit, sepse prej shumë vitesh nuk e
kishin kremtuar në mënyrën e paracak-
tuar. 6 Korrierët, pra, shkuan në gjithë
Izraelin dhe në Judën me letrat e mbretit
dhe të parisë së tij, duke shpallur sipas
urdhrit të mbretit: "Bij të Izraelit, kthehuni
tek Zoti, Perëndia i Abrahamit, i Isakut dhe
i Izraelit, me qëllim që ai të rikthehet pranë
asaj që iu ka mbetur dhe që ka shpëtuar
nga duart e mbretërve të Asirisë. 7 Mos jini
si etërit tuaj dhe vëllezërit tuaj, që kanë
mëkatuar kundër Zotit, Perëndisë të etërve
të tyre, i cili për këtë shkak i ka braktisur
dhe i ka lënë në pikëllim, siç e shihni. 8 Tani
mos e fortësoni zverkun si etërit tuaj, por
jepini dorën Zotit, ejani në shenjtëroren
e tij që ai ka shenjtëruar përjetë dhe i
shërbeni Zotit, Perëndisë tuaj, me qëllim
që zjarri i zemërimit të tij të largohet nga
ju. 9 Sepse, në rast se ktheheni tek Zoti,
vëllezërit tuaj dhe bijtë tuaj do të trajtohen
me dhembshuri nga ata që i kanë internuar
dhe do të kthehen në këtë vend, sepse
Zoti, Perëndia juaj, është i mëshirshëm dhe
zemërmadh dhe nuk do ta heqë fytyrën
prej jush, në rast se ktheheni tek ai". 10 Dhe
korrierët kaluan nga një qytet në tjetrin
në vendin e Efraimit dhe të Manasit deri
në Zabulon; por njerëzit i përqeshnin dhe
talleshin me ta. 11 Megjithatë disa burra
nga Asheri, nga Zabuloni dhe nga Manasi
u përulën dhe erdhën në Jeruzalem. 12 Por
në Judë dora e Perëndisë veproi duke u
dhënë atyre një zemër të njëllojtë për të
kryer urdhrin e mbretit dhe të parisë, sipas
fjalës të Zotit. 13 Një turmë e madhe u
mblodh në Jeuzalem për të kremtuar festën
e të Ndormëve gjatë muajit të dytë; ishte
një kuvend shumë i madh. 14 U ngritën
dhe zhdukën altarët që ishin në Jeruzalem;
zhdukën gjithashtu tërë altarët e temjanit
dhe i hodhën në përroin e Kidronit. 15 Pastaj
flijuan Pashkën, ditën e katërmbëdhjetë të

muajit të dytë. Priftërinjtë dhe Levitët, plot
turp, u shenjtëruan dhe ofruan olokauste
në shtëpinë e Zotit. 16 Ata zunë vendet që
u përkisnin sipas normave të përshkruara
nga ligji i Moisiut, njeriut të Perëndisë.
Priftërinjtë spërkatnin gjakun, që merrnin
nga duart e Levitëve. 17 Duke qenë se shumë
njerëz të asamblesë nuk ishin shenjtëruar,
Levitët kishin për detyrë t'i flijonin qengjat
e Pashkës për tërë ata që nuk ishin të
pastër, për t'ia shenjtëruar Zotit. 18 Në
të vërtetë një pjesë e madhe e popullit,
shumë nga Efraimi, nga Manasi, nga Isakari
dhe nga Zabuloni nuk ishin pastruar, dhe
e hëngrën njëlloj Pashkën, duke vepruar
ndryshe nga sa ishte shkruar. Por Ezekia
u lut për ata, duke thënë: "Zoti, që është
i mirë, të falë cilindo 19 që ia ka kushtuar
zemrën e tij të kërkojë Perëndinë, Zotin,
Perëndinë e etërve të tij, edhe pa pastrimin
që kërkon shenjtërorja". 20 Dhe Zoti dëgjoi
Ezekian dhe shëroi popullin. 21 Kështu bijtë
e Izraelit, që ishin në Jeruzalem, kremtuan
festën e të Ndormëve shtatë ditë me radhë
në një atmosferë gëzimi të madh, kurse
Levitët dhe priftërinjtë lëvdonin çdo ditë
Zotin, duke i këndduar me vegla tingëllon-
jëse Zotit. 22 Ezekia i foli zemrës të të
gjithë Levitëve që tregonin njohje të mirë
të gjërave të Zotit. Kështu ata hëngrën
për shtatë ditët e caktuara të festës, duke
ofruar flijime falenderimi dhe duke lëvduar
Zotin, Perëndinë e etërve të tyre. 23 Pastaj
tërë kuvendi vendosi ta kremtojë festën
shtatë ditë të tjera; kështu e kremtuan
shtatë ditë të tjera me gëzim. 24 Në fakt
Ezekia, mbret i Judës, i kishte falur kuven-
dit një mijë dema të vegjël dhe shtatë mijë
dele; edhe paria i kishte dhuruar kuvendit
një mijë dema të vegjël dhe dhjetë mijë
dele; dhe një numër i madh priftërinjsh
ishte shenjtëruar. 25 Tërë asambleja e Judës
kremtoi festën bashkë me priftërinjtë, me
Levitët, me tërë asamblenë e atyre që erd-
hën nga Izraeli dhe me të huajt që kishin
mbërritur nga vendin e Izraelit ose që
banonin në Judë. 26 Kështu pati një gëzim të
madh në Jeruzalem. Nga koha e Salomonit,
birit të Davidit, mbret i Izraelit, nuk kishte
ndodhur asgjë e tillë në Jeruzalem. 27 Pastaj
priftërinjtë Levitë u ngritën dhe bekuan
popullin; zëri i tyre u dëgjua dhe lutja e tyre
arriti deri në banesën e shenjtë të Zotit në
qiell.

31

1 Mbasi mbaruan tërë këtë punë,
Izraelitët e pranishëm u nisën për në
qytetet e Judës, për të thyer kollonat
e shenjta, për të shembur Asherimët
dhe për të shkatërruar vendet e larta
dhe altarët në 2 Ezekia rindërtoi klasat e
priftërinjve dhe të Levitëve në bazë të
klasave të tyre, secila sipas shërbimit të
tij, priftërinjtë dhe Levitët për olokaustet
dhe flijimet e falenderimit për të shërbyer,
për të falenderuar dhe për të lëvduar në
portat e kampeve të Zotit. 3 Mbreti caktoi
edhe pjesën e pasurive të tij, që do t'i
caktoheshin për olokauste; olokaustet e
mëngjesit dhe të mbrëmjes, olokaustet
e të shtunave, të ditëve të hënës së re
dhe të festave solemne, ashtu siç është
shkruar në ligjin e Zotit. 4 Gjithashtu
urdhëroi popullin, ata që banonin në
Jeruzalem, t'u jepnin priftërinjve dhe
Levitëve pjesën që u takonte, me qëllim
që të tregoheshin të vendosur në ligjin
e Zotit. 5 Sa u përhap ky urdhër, bijtë e
Izraelit dhanë me shumicë prodhimet e
para të grurit, të verës, të vajit, të mjaltit
dhe të të gjitha prodhimeve të arave; dhe
çuan një të dhjetë të bollshme nga çdo gjë.
6 Bijtë e Izraelit dhe të Judës që banonin në
qytetet e Judës çuan edhe ata të dhjetën
e lopëve dhe të deleve, po kështu edhe të
dhjetën e gjërave të shenjta të shenjtëruara
Zotit, Perëndisë të tyre, dhe krijuan me to
shumë grumbuj. 7 Filluan t'i bëjnë grumbujt
në muajin e tretë dhe e përfunduan këtë
punë në muajin e shtatë. 8 Kur Ezekia
dhe krerët erdhën për të parë grumbujt,
bekuan Zotin dhe popullin e tij të Izraelit.
9 Pastaj Ezekia pyeti priftërinjtë dhe Levitët
për grumbujt; 10 kryeprifti Azariah, nga
shtëpia e Tsadokut, iu përgjigj: "Që kur
filloi prurja e ofertave në shtëpinë e Zotit,
kemi ngrënë sa jemi ngopur dhe kanë
mbetur gjëra me shumicë, sepse Zoti ka
bekuar popullin e tij; dhe kjo është sasia
e madhe që ka tepruar". 11 Atëherë Ezekia
i urdhëroi ata të përgatisnin disa dhoma
në shtëpinë e Zotit. Ata i përgatitën,
12 dhe sollën aty me besnikëri ofertat, të
dhjetën dhe gjërat e shenjtëruara. Levitit
Konaniahu iu besua kryeintendenca dhe
mbas tij vinte i vëllai, Shimei. 13 Jehieli,

Ahaziahu, Nahathi, Asahelli, Jerimothi,
Jozabadi, Elieli, Ismakiahu, Mahathi dhe
Benajahu ishin mbikqyrës nën urdhrat e
Konaniahut dhe të vëllait të tij Shimei, me
porosi të mbretit Ezekia dhe të Azariahut,
kreu i shtëpisë së Perëndisë. 14 Leviti Kore,
bir i Imnahut, rojë e portës lindore, ishte
caktuar për ofertat vullnetare që i bëheshin
Perëndisë për të shpërndarë ofertat e larta
të Zotit dhe gjërat shumë të shenjta. 15 Nën
urdhrat e tij ishin Edeni, Miniamini, Jeshua,
Shemajahu, Amariahu, Shekaniahu në
qytetet e priftërinjve, që duhet t'u bënin
me përpikmëri shpërndarjen vëllezërve të
tyre, të mëdhenj apo të vegjël, sipas klasave
të tyre; 16 me përjashtim të meshkujve që
ishin regjistruar në gjeneologjitë e tyre nga
mosha tre vjeç e lart, ata u shpërndanin
të gjithë atyre që hynin në shtëpinë e
Zotit racionin e tyre të përditshëm për
shërbimin e tyre, sipas funksioneve të tyre
dhe në bazë të klasës së cilës i përkisnin,
17 priftërinjve të regjistruar në gjenealogjitë
sipas shtëpive atërore dhe Levitëve me
moshë njëzet vjeç e lart, sipas detyrave
të tyre dhe klasave të cilave u përkisnin,
18 dhe gjithë atyre që ishin regjistruar në
gjenealogjinë, domethënë fëmijët e tyre të
vegjël, bashkëshortet e tyre bijtë e tyre dhe
bijat e tyre si anëtarë të të gjithë asamblesë;
sepse në funksionin që u ishte caktuar ata
u shenjtëruan në shenjtëri. 19 Edhe për
priftërinjtë, bijtë e Aaronit, që banonin
në fshat, në zonat rreth qyteteve, kishte
në çdo qytet njerëz të caktuar me emër
për të ndarë racionet çdo mashkulli midis
priftërinjve dhe tërë Levitëve të regjistruar
në gjenealogjitë. 20 Ezekia veproi kështu
në të gjithë Judën; bëri atë që është e
mirë, e drejtë dhe e vërtetë përpara Zotit,
Perëndisë të tij. 21 Çdo punë që ndërmori
për shërbimin e shtëpisë të Perëndisë, për
ligjin dhe për urdhërimet, për të kërkuar
Perëndinë e tij, ai e bëri me gjithë zemër;
prandaj ai pati mbarësi.

32

1 Mbas këtyre gjërave dhe këtyre
veprimeve besnikërie të Ezekias, Senash-
eribi, mbret i Asirisë, erdhi, hyri në Judë
dhe rrethoi qytetet e fortifikuara, me
qëllim që t'i pushtonte. 2 Kur Ezekia pa
që Senasheribi kishte ardhur me qëllim
që të sulmonte Jeruzalemin, 3 vendosi me
komandantët e tij dhe me trimat e tij të
mbyllnin ujërat e burimeve që ndodheshin
jashtë qytetit; dhe ata e ndihmuan në këtë
punë. 4 Kështu u mblodh një numër i madh
njerëzish, të cilët i zunë të gjitha burimet
dhe përroin që rridhte nëpër vend, duke
thënë: "Pse mbreti i Asirisë duhet të vijë
dhe të gjejë ujë me shumicë?". 5 Atëherë
Ezekia mori guxim, rindërtoi të gjitha
muret e rrëzuara, ngriti kulla dhe përjashta
ndërtoi një mur të jashtëm; gjithashtu ai
fortifikoi Milon në qytetin e Davidit dhe
urdhëroi të bëheshin shumë ushta dhe
mburoja. 6 Caktoi komandantë ushtarakë
mbi popullin, i mblodhi rreth vetes në
sheshin e qytetit dhe i foli zemrës së tyre,
duke thënë: 7 "Tregohuni të fortë dhe
trima! Mos kini frikë dhe mos u tronditni
para mbretit të Asirisë dhe para morisë
që është me të, sepse me ne është një më
i madh nga ai që ndodhet me të. 8 Me të
është një krah prej mishi, por me ne është
Zoti, Perëndia ynë, për të na ndihmuar dhe
për të luftuar nël betejat tona". Populli
u qetësua nga fjalët e Ezekias, mbretit të
Judës. 9 Mbas kësaj Senasheribi, mbret i
Asirisë, ndërsa ndodhej me të gjitha forcat
e tij përballë Lakishit, dërgoi shërbëtorët
e tij në Jeruzalem për t'i thënë Ezekias,
mbretit të Judës, dhe të gjithë atyre
të Judës që ndodheshin në Jeruzalem:
10 "Kështu flet Senasheribi, mbret i Asirëve:
Ku e mbështetni besimin që qëndroni
të rrethuar në Jeruzalem? 11 A nuk po
ju gënjen Ezekia me qëllim që të vdisni
nga uria dhe nga etja, duke thënë: "Zoti,
Perëndia ynë, do të na çlirojë nga duart e
mbretit të Asirisë"? 12 A nuk i ka hequr vallë
vetë Ezekia vendet e tij të larta dhe altarët
e tij, duke i thënë Judës dhe Jeruzalemit:
"Ju do të adhuroni përpara një altari të
vetëm dhe mbi të do të ofroni temjan"?
13 A nuk e dini ju çfarë u kemi bërë unë
dhe etërit e mi gjithë popujve të vendeve
të tjera? A kanë qenë të aftë perënditë e
kombeve të këtyre vendeve të çlirojnë në
një farë mënyre vendet e tyre nga duart
e mia? 14 Midis tërë perëndive të këtyre
kombeve që etërit e mi kanë caktuar për
shfarosje, kush, pra, ka mundur të çlirojë
popullin e tij nga dora ime? Si do të mund
t'ju çlirojë Perëndia juaj, pra, nga dora ime?
15 Prandaj tani mos e lini Ezekian t'ju gënjejë

dhe t'ju mashtrojë në këtë mënyrë; mos i
zini besë! Duke qenë se asnjë perëndi e
ndonjë kombi o mbretërie, nuk ka mundur
të çlirojë popullin e tij nga dora ime apo
nga dora e etërve të mi, aq më pak Perëndia
juaj do të mund t'ju çlirojë nga dora ime!".
16 Shërbëtorët e tij flissnin akoma kundër
Zotit Perëndi dhe kundër shërbëtorit të
tij Ezekia. 17 Senasheribi shkroi gjithashtu
letra për të sharë Zotin, Perëndinë e
Izraelit, dhe për të folur kundër tij, duke
thënë: "Ashtu si perënditë e kombeve të
vendeve të tjera nuk i kanë çliruar popujt
e tyre nga dora ime, kështu as Perëndia i
Ezekias nuk do ta çlirojë popullin e tij nga
dora ime". 18 Ata bërtitën me zë të lartë në
gjuhën judaike duke iu drejtuar popullit
të Jeruzalemit që rrinte mbi muret, për ta
trembur dhe për ta tmerruar, dhe kështu
të shtinin në dorë qytetin. 19 Ata folën
kundër Perëndisë të Jeruzalemit ashtu si
kundër perëndive të popujve të tokës, që
janë vepër e dorës së njeriut. 20 Por mbreti
Ezekia dhe profeti Isaia, bir i Amotsit, u
lutën me këtë rast dhe klithën në drejtim
të qiellit. 21 Atëherë Zoti dërgoi një engjëll
që shfarosi gjithë burrat e fortë dhe trima,
princat dhe komandantët në kampin e
mbretit të Asirisë. Ky u kthye në vendin
e tij i mbuluar me turp; pastaj hyri në
tempullin e perëndisë së tij, ku vetë bijtë e
tij e vranë me shpatë. 22 Kështu Zoti shpëtoi
Ezekian dhe banorët e Jeruzalemit nga dora
e Senasheribit, mbretit të Asirisë, dhe nga
dora e gjithë të tjerëve dhe i mbrojti rreth
e qark. 23 Një numër i madh njerëzish i
çuan oferta Zotit në Jeruzalem dhe sende
të çmuara Ezekias, mbretit të Judës, i cili
qysh atëherë u madhërua në sytë e tërë
kombeve. 24 Në ato ditë Ezekia u sëmur për
vdekje. Ai iu lut Zotit, që i foli dhe i dha
një shenjë. 25 Por Ezekia nuk iu përgjigj
mirësisë që iu bë atij, sepse zemra e tij
ishte bërë krenare; prandaj mbi të, mbi
Judën dhe mbi Jeruzalemin ra zemërimi i
Zotit. 26 Pastaj Ezekia e përunji krenarinë e
zemrës së tij, ai dhe banorët e Jeruzalemit;
prandaj zemërimi i Zotit nuk erdhi mbi ta
gjatë jetës së Ezekias. 27 Ezekia pati pasuri
shumë të mëdha dhe nder. Ai bëri depozita
për argjendin, arin, gurët e çmuar, aromat,
mburojat, dhe për çdo lloj objektesh të
çmuara, 28 magazina për drithërat, verën e
vajin, stalla për çdo lloj gjedhi dhe vathë
për delet. 29 Vec këtyre ndërtoi qytete
dhe pati një numër të madh kopesh dhe
bagetish të trasha, sepse Perëndia i kishte
dhënë pasuri shumë të mëdha. 30 Ishte
Ezekia vetë që mbylli burimin e sipërm
të ujrave të Gihonit dhe i kanalizoi poshtë
në anën perëndimore të qytetit të Davidit.
Ezekia ia doli mbanë në të gjitha veprat e
tij. 31 Por kur krerët e Babilonisë i dërguan
lajmëtarë për t'u informuar për mrekullinë
që kishte ndodhur në vend, Perëndia e
braktisi për ta vënë në provë e për të
njohur gjithçka që ishte në zemrën e tij.
32 Pjesa tjetër e bëmave të Ezekias dhe
veprat e tij të mira janë shkruar në vizionin
e profetit Isaia, bir i Amotsit, dhe në librin
e mbretërve të Judës e të Izraelit. 33 Pastaj
Ezekia pushoi bashkë me etërit e tij dhe
u varros në shpalin e varreve të bijve të
Davidit; në vdekjen e tij gjithë Juda dhe
banorët e Jeruzalemit i bënë nderime. Në
vend të tij mbretëroi biri i tij Manasi.

33

1 Manasi ishte dymbëdhjetë vjeç kur filloi
të mbretërojë, dhe mbretëroi pesëdhjet e
pesë vjet në Jeruzalem. 2 Ai bëri atë që
është e keqe në sytë e Zotit, duke ndjekur
gjërat e neveritshme të kombeve që Zoti
kishte dëbuar përpara bijve të Izraelit. 3 Ai
rindërtoi vendet e larta që Ezekia, i ati,
kishte shkatërruar, ngriti altarë për Baalët,
bëri Asherimët dhe ra përmbys përpara
tërë ushtrisë së qiellit dhe u vu në shër-
bim të saj. 4 Ngriti gjithashtu altarë në
shtëpinë e Zotit, për të cilën Zoti kishte
thënë: "Emri im do të mbetet përjetë në
Jeruzalem". 5 Ndërtoi altarë për gjithë
ushtrinë e qiellit në të dy oborret e shtëpisë
të Zotit. 6 I kaloi bijtë e tij nëpër zjarr në
luginën e birit të Hinomit; përdori magjinë,
shortarinë, dhe shtrigërinë, dhe konsultoi
mediumet dhe magjistarët. Bëri plotësisht
atë që është e keqe në sytë e Zotit, duke
provokuar zemërimin e tij. 7 Vuri madje
një shëmbëlltyrë të gdhendur, idhullin që
kishte bërë, në shtëpinë e Perëndisë dhe
për të cilën Perëndia i kishte thënë Davidit
dhe Salomonit, birit të tij: "Në këtë shtëpi
dhe në Jeruzalem, që kam zgjedhur midis
tërë fiseve të Izraelit, do të vë emrin tim
përjetë; 8 dhe nuk do të bëj që të endet më

këmba e Izraelit larg vendit që u kam dhënë
etërve të tyre, me kusht që të kujdesen
të zbatojnë në praktikë gjithçka që kam
urdhëruar, sipas tërë ligjit, statuteve dhe
dekreteve të dhëna me anë të Moisiut”.
9 Por Manasi iu shmang Judës dhe banorët
e Jeruzalemit duke i shtyrë të vepronin
më keq se kombet që Zoti kishte shkatër-
ruar para bijve të Izraelit. 10 Zoti i foli
Manasit dhe popullit të tij, por ata nuk ia
vurën veshin. 11 Atëherë Zoti solli kundër
tyre komandantët e ushtrisë së mbretit të
Asirisë, që e zunë Manasin me çengela në
hundë, e lidhën me zinxhira prej bronzi
dhe e çuan në Babiloni. 12 Kur u gjend
në hall, iu lut shumë Zotit, Perëndisë të
tij, dhe u përul thellë përpara Perëndisë
të etërve të tij. 13 Pastaj iu fal dhe iu
lut shumë dhe Perëndia e dëgjoi lutjen
e tij dhe e çoi përsëri në Jeruzalem, në
mbretërinë e tij. Atëherë Manasi njohu që
Zoti është Perëndia. 14 Pas kësaj, Manasi
ndërtoi një mur jashtë qytetit të Davidit,
në perëndim të Gihonit, në luginë, deri te
porta e peshqve; muri i vinte përreth Ofelit,
dhe e bëri shumë të lartë. Pastaj vendosi
komandantë ushtarakë në të gjitha qytetet
e fortifikuara të Judës. 15 Përveç kësaj hoqi
nga shtëpia e Zotit perënditë e huaja dhe
idhullin, së bashku me të gjithë altarët që
kishte ndërtuar mbi malin e shtëpisë të
Zotit dhe në Jeruzalem, dhe i hodhi jashtë
qytetit. 16 Pastaj restauroi altarin e Zotit
dhe mbi të ofroi flijime falenderimi dhe
lëvdimi, si dhe urdhëroi Judën t’i shërbente
Zotit, Perëndisë të Izraelit. 17 Megjithatë
populli vazhdonte të ofronte flijime në
vendet e larta, por vetëm Zotit, Perëndisë
të tij. 18 Pjesa tjetër e bëmave të Manasit,
lutja që i drejtoi Perëndisë të tij dhe fjalët
e shikuesve që i folën në emër të Zotit,
janë të shkruara në librin e mbretërve
të Izraelit. 19 Përkundrazi lutja e tij dhe
mënyra si Perëndia e dëgjoi, tërë mëkatet
e tij dhe tërë pabesitë e tij, vendet ku
ndërtoi vendet e larta dhe ngriti Asherimët
dhe shëmbëlltyrat e gdhendura, para se të
përulej, janë të shkruara në librin e Hozait.
20 Pastaj Manasi pushoi bashkë me etërit e
tij dhe e varrosën në shtëpinë e tij. Në vend
të tij mbretëroi i biri, Amoni. 21 Amoni ishte
njëzet e dy vjeç kur filloi të mbretërojë, dhe
mbretëroi dy vjet në Jeruzalem. 22 Ai bëri
atë që është e keqe në sytë e Zotit, ashtu si
kishte bërë Manasi, ati i tij; në fakt Amoni
u ofronte flijime tërë shëmbëlltyrave të
gdhendura që kishte bërë i ati, Manasi, dhe
u shërbente. 23 Ai nuk u përul përpara Zotit,
siç ishte përulur Manasi, i ati; Amoni madje
mëkatoi gjithnjë e më shumë. 24 Pastaj shër-
bëtorët e tij kurdisën një komplot kundër
tij dhe e vranë në shtëpinë e tij. 25 Por
populli i vendit i dënoi me vdekje tërë
ata që kishin komplotuar kundër mbretit
Amon; pas kësaj populli bëri mbret në vend
të tij, të birin, Josia.

34

1 Josia ishte tetë vjeç kur filloi të
mbretërojë, dhe mbretëroi tridhjetë e një
vjet në Jeruzalem. 2 Ai bëri atë që është e
drejtë në sytë e Zotit dhe ndoqi rrugët e
Davidit, atit të tij, pa u shmangur as në të
djathtë as në të majtë. 3 Në vitin e tetë të
mbretërimit të tij, kur ende ishte djalosh,
filloi të kërkojë Perëndinë e Davidit, atit
të tij, dhe në vitin e dymbëdhjetë filloi ta
pastrojë Judën dhe Jeruzalemin nga vendet
e larta, nga Asherimët, nga shëmbëlltyrat
e gdhendura dhe nga shëmbëlltyrat prej
metali të shkrirë. 4 Para tij u shembën
altaret e Baalit; përveç tyre shembi altaret
e temjanit që ishin mbi ta, bëri copë-copë
Asherimët, shëmbëlltyrat e gdhendura dhe
shëmbëlltyrat prej metali të shkrirë dhe
i bëri pluhur, të cilin e shpërndau mbi
varret e atyre që u kishin ofruar flijime.
5 Pastaj dogji kockat e priftërinjve mbi
altaret e tyre, dhe kështu pastroi Judën
dhe Jeruzalemin. 6 Të njëjtën gjë bëri
në qytetet e Manasit, të Efraimit dhe të
Simeonit deri në Neftali, me sëpatat e
tyre rreth e qark. 7 Kështu ai shkatërroi
altarët dhe Asherimët, i bëri pluhur
shëmbëlltyrat e gdhendura dhe rrëzoi
tërë altarët e temjanit në gjithë vendin e
Izraelit, pastaj u kthye në Jeruzalem. 8 Në
vitin e tetëmbëdhjetë të mbretërimit të tij,
mbasi pastroi vendin dhe tempullin, dërgoi
Shafanin, birin e Atsaliahut, Maasejahun,
qeveritarin e qytetit, dhe Joahun, birin
e Joahazit, arkivistin, 9 Ata shkuan te
kryeprifti Hilkiah dhe dorëzuan paratë
që kishin sjellë në shtëpinë e Perëndisë,
që derëtarët Levitë kishin mbledhur nga
Manasi, nga Efraimi dhe tërë pjesa tjetër

e Izraelit, nga tërë Juda dhe Beniamini
dhe nga banorët e Jeruzalemit. 10 Pastaj
ua dorëzuan punëtorëve të ngarkuar me
mbikqyrjen e shtëpisë të Zotit, të cilët ua
dhanë punëtorëve që punonin në shtëpinë
e Zotit për ta riparuar dhe për të restauruar
tempullin. 11 Ua dorëzuan marangozëve
dhe ndërtuesve për të blerë gurë të latuar
dhe lëndë druri për armaturat dhe trarët
e shtëpive që mbretërit e Judës kishin
shkatërruar. 12 Këta njerëz e bënin punën
e tyre me besnikëri. Mbikqyrësit e tyre
ishin Jahathi dhe Obadiahu, Levitë nga bijtë
e Merarit, dhe Zakaria dhe Meshullami
nga bijtë e Kehathit, dhe tërë Levitët
që ishin specialistë të veglave muzikore.
13 Këta mbikqyrnin gjithashtu mbartësit e
peshave dhe drejtonin tërë ata që kryenin
punime të çfarëdo lloji; përveç kësaj,
disa Levitë ishin shkrues, inspektorë dhe
derëtarë. 14 Ndërsa po tërhiqeshin paratë
që ishin çuar në shtëpinë e Zotit, prifti
Hilkiah gjeti librin e Ligjit të Zotit, që
ishte dhënë nëpërmjet Moisiut. 15 Atëherë
Hilkiahu e mori fjalën dhe i tha sekretarit
Shafan: "Kam gjetur në shtëpinë e Zotit
librin e ligjit". Pastaj Hilkiahu ia dha
librin Shafanit. 16 Shafani ia çoi librin
mbretit dhe i tha gjithashtu: "Shërbëtorët
e tu po bëjnë atë që u është urdhëruar
të bëjnë. 17 Kanë mbledhur paratë e
gjetura në shtëpinë e Zotit dhe i kanë
dorëzuar në duart e mbikqyrësve dhe të
punëtorëve". 18 Shafani, sekretari, i tha
gjithashtu mbretit: "Prifti Hilkiah më dha
një libër". Pastaj Shafani e lexoi në prani
të mbretit. 19 Por ndodhi që, kur mbreti
dëgjoi fjalët e ligjit, ai grisi rrobat e trupit.
20 Pastaj mbreti i dha këtë urdhër Hilkiahut,
Ahikamit, birit të Shafanit, Abdonit, birit
të Mikahut, Shafanit, sekretarit, dhe
Asajahut, shërbëtorit të mbretit, duke
thënë: 21 "Shkoni të konsultoheni Zotin
për mua dhe për ata që kanë mbetur në
Izrael dhe në Judë, lidhur me fjalët e Librit
që u gjet; i madh, pra, është zemërimi i
Zotit që ra mbi ne, sepse etërit tanë nuk
kanë ndjekur fjalën e Zotit, duke vepruar
plotësisht sipas asaj që është shkruar në
këtë libër". 22 Kështu Hilkiahu dhe ata që
mbreti kishte caktuar shkuan te profetesha
Huldah, bashkëshorte e Shallumit, birit
të Tokhathit, bir i Hasrathit, ruajtësi i
rrobave; (ajo banonte në Jeruzalem në
lagjen e dytë), dhe i folën lidhur me këtë
çështje. 23 Ajo u përgjigj: "Kështu thotë
Zoti, Perëndia i Izraelit: Njoftoni atë që ju
ka dërguar tek unë: 24 Kështu thotë Zoti: "Ja,
unë do të sjell një fatkeqësi mbi këtë vend
dhe mbi banorët e tij, të gjitha mallkimet
që janë shkruar në librin, të cilin e kanë
lexuar përpara mbretit të Judës. 25 Duke
qenë se më kanë braktisur dhe u kanë
ofruar temjan perëndive të tjera për të
provokuar zemërimin tim me të gjitha
veprat e duarve të tyre, zemërimi im do të
bjerë mbi këtë vend dhe nuk do të shuhet".
26 Ndërsa mbretit të Judës që ju ka dërguar
të këshilloheni me Zotin, njoftojini sa
vijon: Kështu thotë Zoti, Perëndia i Izraelit,
lidhur me fjalët që ke dëgjuar: 27 "Duke qenë
se zemra jote është mallëngjyer, sepse je
përulur përpara Perëndisë duke dëgjuar
fjalët e tij kundër këtij vendi dhe kundër
banorëve të tij, je përulur para meje, ke
grisur rrobat e tua dhe ke qarë para meje,
edhe unë të dëgjova", thotë Zoti. 28 "Ja, unë
do të të bashkoj me etërit e tu, dhe do të
të shtien në paqe në varrin tënd; sytë e tu
nuk do të shohin tërë të keqen që unë do t'i
sjell këtij vendi dhe banorëve të tij"". Ata
ia njoftuan mesazhin mbretit. 29 Atëherë
mbreti urdhëroi të mblidhen pranë tij
tërë pleqtë e Judës dhe të Jeruzalemit.
30 Pastaj mbreti u ngjit në shtëpinë e Zotit
me të gjithë burrat e Judës, me të gjithë
banorët e Jeruzalemit, me priftërinjtë, me
Levitët dhe me tërë popullin, nga më i
vogli gjer te më i madhi, dhe këndoi në
prani të tyre të gjitha fjalët e librit të
besëlidjes, që ishte gjetur në shtëpinë e
Zotit. 31 Pastaj mbreti, duke qëndruar më
këmbë mbi podium, bëri një besëlidhje
përpara Zotit, duke u zotuar të ndjekë
Zotin, të zbatojë urdhërimet e tij, porositë
e tij dhe statutet e tij me gjithë zemër dhe
me gjithë shpirt, për të vënë në praktikë
fjalët e besëlidhjes së shkruar në atë libër.
32 Dhe bëri që të përfshihen besëlidhje tërë
ata që ndodheshin në Jeruzalem dhe në
Beniamin; banorët e Jeruzalemit vepruan
sipas besëlidhjes së Perëndisë, Perëndisë të
etërve të tyre. 33 Kështu Josia zhduku tërë
gjërat e neveritshme nga të gjitha vendet
që u përkisnin bijve të Izraelit dhe i detyroi
tërë ata që ishin në Izrael t'i shërbenin
Zotit, Perëndisë të tyre. Gjatë gjithë jetës

së tij ata nuk hoqën dorë së ndjekuri Zotin,
Perëdinë e etërve të tyre.

35

[1] Josia kremtoi në Jeruzalem Pashkën për
nder të Zotit; Pashka u kremtua ditën e
katërmbëdhjetë të muajit të parë. [2] Ai i
caktoi priftërinjtë në detyrat e tyre dhe
i nxiti në shërbimin e shtëpisë të Zotit.
[3] Pastaj u tha Levitëve që udhëzonin tërë
Izraelin dhe që i ishin shenjtëruar Zotit:
"Vendoseni arkën e shenjtë në tempullin
e ndërtuar nga Salomoni, bir i Davidit,
mbret i Izraelit; ajo nuk do të jetë më barrë
për shpatullat tuaja. Tani shërbejini Zotit,
Perëndisë tuaj, dhe popullit të tij të Izraelit.
[4] Vendosuni sipas shtëpive tuaja atërore,
sipas klasave tuaja, në bazë të udhëzimeve
të shkruara të Davidit, mbretit të Izraelit,
dhe të Salomonit, birit të tij; [5] qëndroni
në shenjtërore sipas ndarjeve të shtëpive
atërore të vëllezërve tuaj, bij të popullit,
dhe pjesa e shtëpisë atërore të Levitëve.
[6] Flijoni Pashkën, shenjtërohuni dhe vihuni
në dispozicion të vëllezërve tuaj, duke nd-
jekur fjalën e Zotit të transmetuar me anë
të Moisiut". [7] Pastaj Josia u dha njerëzve
të popullit, gjithë atyre që ishin të pran-
ishëm, bagëti të imta, qengja dhe keca,
gjithsej tridhjetë mijë kokë, të tëra për
Pashkët, si edhe tre mijë qe; kjo vinte nga
pasuria e mbretit. [8] Edhe princat i bënë
një dhuratë spontane popullit, priftërinjve
dhe Levitëve. Hilkiahu, Zakaria dhe Jehieli,
drejtues të shtëpisë së Perëndisë, u dhanë
priftërinjve për flijimet e Pashkës dy mijë
e gjashtëqind qengja dhe keca si edhe tre-
qind qe. [9] Përveç kësaj Konaniahu, bashkë
me vëllezërit e tij Shemajah dhe Nethaneel,
dhe Hashabiahu, Jeijeli dhe Jozabadi, krerë
të Levitëve, u dhanë Levitëve për flijimet
e Pashkës pesë mijë qengja dhe keca si
edhe peseqind qe. [10] Sa u përgatit shër-
bimi, priftërinjtë zunë vendet e tyre, dhe
Levitët sipas klasave të tyre, në bazë të ur-
dhrit të dhënë nga mbreti. [11] Pastaj flijuan
Pashkën; priftërinjtë e spërkatnin gjakun
me duart e tyre, ndërsa Levitët ripnin kaf-
shët. [12] Kështu vunë mënjanë olokaustet
për t'ua shpërndarë bijve të popullit, sipas
ndarjeve të shtëpive atërore, me qëllim
që t'ia ofronin Zotit, siç është shkuar në
librin e Moisiut. Vepruan njëlloj me qetë.
[13] Pastaj poqën qengjat e Pashkës mbi zjarr
sipas normave të përcaktuara; por ofertat
e tjera të shenjtëruara i gatuan në tenx-
here, në kazanë dhe në tiganë dhe ua sh-
përndanë menjëherë tërë bijve të popullit.
[14] Pastaj përgatitën racione për vete dhe
për priftërinjtë, sepse priftërinjtë, bijtë e
Aaronit, ishin të zënë deri në mbrëmje
për të ofruar olokaustet dhe pjesët me
dhjamë; kështu Levitët përgatitën racione
për vete dhe për priftërinjtë, bij të Aaronit.
[15] Këngëtarët, bij të Asafit, ishin në vendin
e tyre, sipas urdhrit të Davidit, të Asafit,
të Hemanit dhe të Jeduthunit, shikuesit
të mbretit. Në çdo portë kishte derëtarë;
këta nuk patën nevojë të largoheshin nga
shërbimi i tyre, sepse Levitët, vëllezërit
e tyre, kishin përgatitur racione për ata.
[16] Kështu atë ditë tërë shërbimi i Zotit u
përgatit për të kremtuar Pashkën dhe për
të ofruar olokauste mbi altarin e Zotit,
sipas urdhrit të mbretit Josia. [17] Bijtë e
Izraelit, që ishin të pranishëm, e kremtuan
atëherë festën e Pashkës dhe festën e të
ndormëve shtatë ditë me radhë. [18] Në Izrael
nuk ishte kremtuar një Pashkë si ajo që
nga koha e profetit Samuel. Asnjë nga
mbretërit e Izraelit nuk kishte kremtuar
ndonjëherë një Pashkë si ajo që u kremtua
nga Josia, me pjesëmarrjen e priftërinjve,
të Levitëve, të gjithë Judës dhe të Izraelit,
të pranishëm bashkë me banorët e Jeruza-
lemit. [19] Kjo Pashkë u kremtua në vitin
e tetëmbëdhjetë të mbretërimit të Josias.
[20] Mbas gjithë këtyre gjërave, kur Josia e
vuri në rregull tempullin, Neko, mbret i
Egjiptit, doli në Karkemish mbi Eufrat për
të luftuar; dhe Josia u ngrit kundër tij.
[21] Por Neko i dërgoi lajmëtarë për t'i thënë:
"Çfarë ka midis meje dhe teje, o mbret i
Judës? Këtë herë unë nuk kam ardhur
kundër teje, por kundër një shtëpie me të
cilën ndodhem në luftë; Perëndia më ka
urdhëruar të shpejtohem; mos e kundër-
shto, pra, Perëndinë që është me mua, që
ai të mos të të shkatërrojë". [22] Por Josia nuk
deshi të tërhiqet nga ai; por për të luftuar
kundër tij u vesh me rroba të tjera që të
mos njihej dhe nuk i dëgjoi fjalët e Nekos,
që vinin nga goja e Perëndisë. Kështu doli
të ndeshet në luginën e Megidos. [23] Por disa
harkëtarë gjuajtën kundër mbretit Josia;
atëherë mbreti u tha shërbëtorëve të tij:

"Më largoni që këtej, sepse jam plagosur
rëndë". 24 Shërbëtorët e tij e hoqën nga
qerrja e tij, e vunë në një qerre të dytë që
ai kishte dhe e çuan në Jeruzalem. Kështu
ai vdiq dhe u varros në varrezat e etërve të
tij. Tërë Juda dhe Jeruzalemi mbajtën zi për
Josian. 25 Jeremia kompozoi një vajtim për
Josian; tërë këngëtarët dhe këngëtaret në
vajtimet e tyre kanë folur për Josian deri
në ditën e sotme; dhe këto janë bërë një
zakon në Izrael; dhe ja, ata janë shkruar
në Vajtimet. 26 Pjesa tjetër e bëmave të
Josias, veprat e tij të mira sipas asaj që
është shkruar në ligjin e Zotit, 27 veprimet
e tij, nga të parat deri në të fundit janë të
shkruara në librin e mbretërve të Izraelit
dhe të Judës.

36

1 Atëherë populli i vendit mori Jehoa-
hazin, birin e Josias, dhe e bëri mbret
në Jeruzalem në vend të atit të tij.
2 Jehoahazi ishte njëzet e tre vjeç kur filloi
të mbretërojë, dhe mbretëroi tre muaj
në Jeruzalem. 3 Mbreti i Egjiptit e hoqi
nga froni në Jeruzalem dhe i vuri vendit
një gjobë njëqind talentash argjendi dhe
një talent ari. 4 Pastaj mbreti i Egjiptit
bëri mbret të Judës dhe të Jeruzalemit
vëllanë e tij Eliakimin, të cilit ia ndërroi
emrin dhe e quajti Jehojakim. Neko
përkundrazi mori vëllanë e tij Jehoahaz
dhe e çoi në Egjipt. 5 Jehojakimi ishte njëzet
e pesë vjeç kur filloi të mbretërojë, dhe
mbretëroi njëmbëdhjetë vjet në Jeruzalem.
Ai bëri atë që është e keqe në sytë e
Zotit, Perëndisë të tij. 6 Nebukadnetsari,
mbret i Babilonisë, doli kundër tij dhe
e lidhi me zinxhira prej bronzi për ta
çuar në Babiloni. 7 Nebukadnetsari çoi
gjithashtu në Babiloni një pjesë të sendeve
të shtëpisë të Zotit dhe i vuri në pallatin
e tij në Babiloni. 8 Pjesa tjetër e bëmave të
Jehojakimit, gjërat e neveritshme që kreu
dhe të gjitha ato që u gjetën kundër tij,
ja, janë të shkruara në librin e mbretërve
të Izraelit dhe të Judës. në vend të tij
mbretëroi i biri, Jehojakini. 9 Jehojakini
ishte tetë vjeç kur filloi të mbretërojë,
dhe mbretëroi tre muaj dhe dhjetë ditë në
Jeruzalem. Ai bëri atë që është e keqe në
sytë e Zotit. 10 Në fillim të vitit të ri mbreti
Nebukadnetsar dërgoi ta marrë dhe e çoi
në Babiloni me gjërat e çmuara të shtëpisë
të Zotit. Pastaj bëri mbret të Judës dhe të
Jeruzalemit Sedekian, vëllanë e Jehojakinit.
11 Sedekia ishte njëzet vjeç kur filloi të
mbretërojë, dhe mbretëroi njëmbëdhjetë
vjet në Jeruzalem. 12 Edhe ai bëri atë që
është e keqe në sytë e Zotit, Perëndisë të tij,
dhe nuk u përul përpara profetit Jeremia,
që fliste nga ana e Zotit. 13 Ai ngriti krye
gjithashtu kundër mbretit Nebukadnetsar,
që e kishte vënë të betohej në emër të
Perësndisë por ai e mpiu zverkun e tij
dhe ngurtësoi zemrën e tij, duke mos
pranuar të kthehej tek Zoti, Perëndia i
Izraelit. 14 Edhe tërë krerët e priftërinjve
dhe populli mëkatuan gjithnjë e më tepër
duke ndjekur të gjitha gjërat e neveritshme
të kombeve dhe e ndotën shtëpinë se Zotit,
që ai u kishte shenjtëruar në Jeruzalem.
15 Zoti, Perëndia i etërve të tyre, u dërgoi
atyre, që në fillim dhe me këmbëngulje,
paralajmërime me anë të lajmëtarëve të
tij, sepse donte ta shpëtonte popullin e tij
dhe banesën e tij. 16 Por ata u tallën me
lajmëtarët e Perëndisë, përçmuan fjalët
e tij dhe vunë në lojë profetët e tij, deri
sa zemërimi i Zotit kundër popullit të
tij arriti një pikë në të cilën nuk kishte
rrugëdalje. 17 Atëherë ai bëri që të dalin
kundër tyre mbreti i Kaldeasve, që vrau
me shpatë të rinjtë e tyre në shtëpinë e
shenjtërores së tyre, pa pasur mëshirë për
të riun, për virgjireshën, për plakun ose për
flokëthinjurin. Zoti i dha të gjithë në duart
e tij. 18 Nebukadnetsari solli në Babiloni të
gjitha sendet e shtëpisë së Perëndisë, të
mëdha ose të vogla, thesaret e shtëpisë të
Zotit dhe thesaret e mbretit dhe të parisë
së tij. 19 Pastaj i vunë zjarrin shtëpisë të
Perëndisë, rrëzuan muret e Jeruzalemit, u
vunë flakën të gjitha pallateve të tij dhe
shkatërruan të gjitha sendet me vlerë.
20 Përveç kësaj Nebukadnetsari internoi në
Babiloni ata që i kishin shpëtuar shpatës;
këta u bënë shërbëtorë të tij dhe të bijve të
tij deri në ardhjen e mbretërisë së Persisë,
21 që kështu të realizohej fjala e Zotit që
u shqiptua nga goja e Jeremias, deri sa
vendi të kremtonte të shtunat e tij. Në
fakt ai kremtoi të shtunën për gjithë kohën
e shkretimit të tij deri sa u mbushën të
shtatëdhjetë vjetët. 22 Në vitin e parë të

Kirit, mbretit të Persisë, me qëllim që të
realizohej fjala e Zotit që u shqiptua nga
goja e Jeremias, Zoti e nxiti frymën e Kirit,
mbret të Persisë, që të nxirrte një dekret
për [23] "Kështu thotë Kiri, mbret i Persisë:
Zoti, Perëndia i qiejve, më ka dhënë tërë
mbretëritë e dheut. Ai më ka urdhëruar t'i
ndërtoj një shtëpi në Jeruzalem, që është
në Judë. Kush nga ju i përket popullit të
tij? Zoti, Perëndia i tij, qoftë me të dhe le
të niset!".

Esdra

1 Në vitin e parë të Kirit, mbretit të Per-
sisë, me qëllim që të realizohej fjala e Zotit
që u shqiptua nga goja e Jeremias, Zoti nxiti
frymën e Kirit, mbretit të Persisë, të nxirrte
një dekret për të 2 "Kështu thotë Kiri, mbret
i Persisë: Zoti, Perëndia i qiejve, më ka
dhënë tërë mbretëritë e dheut. Ai më ka
urdhëruar t'i ndërtoj një shtëpi në Jeruza-
lem, që është në Judë. 3 Kush nga ju i përket
popullit të tij? Zoti, Perëndia i tij, qoftë me
të; le të shkojë në Jeruzalem, që ndodhet
në Judë, dhe të rindërtojë shtëpinë e Zotit,
Perëndisë të Izraelit, Perëndia që është
në Jeruzalem. 4 Njerëzia e çdo vendi, ku
ndonjë jude që ka shpëtuar banon ende,
ta furnizojë atë me argjend, me ar, me të
mira dhe me bagëti përveç ofertave vull-
netare për shtëpinë e Perëndisë që është në
Jeruzalem". 5 Atëherë kryetarët e familjeve
të Judës dhe të Beniaminit, priftërinjtë dhe
Levitët, bashkë me ata të cilëve Perëndia
u kishte zgjuar frymën, u ngritën për të
shkuar të rindërtojnë shtëpinë e Zotit që
është në Jeruzalem. 6 Tërë fqinjët e tyre
i ndihmuan me sende argjendi, ari, me të
mira, me bagëti dhe me gjëra të çmuara
përveç gjithë ofertave vullnetare. 7 Edhe
mbreti Kir nxorri jashtë veglat e shtëpisë
të Zotit që Nebukadnetsari kishte marrë
me vete nga Jeruzalemi dhe i kishte vënë
në tempullin e perëndisë të tij. 8 Kiri,
mbret i Persisë, i nxorri jashtë me anë të
Mithredathit, përgjegjësit të thesarit, dhe
i numëroi përpara Sheshbatsarit, princit
të Judës. 9 Ja numri i tyre: tridhjetë leg-
ena prej ari, një mijë legena prej argjendi,
njëzet e nëntë thika, 10 tridhjetë kupa ari,
katërqind e dhjetë kupa argjendi të dorës
së dytë dhe një mijë veglat të tjera. 11 Tërë
sendet prej ari dhe argjendi ishin pesë mijë
e katërqind. Sheshbatsari i solli të gjitha,
bashkë me të mërguarit që u kthyen nga
Babilonia në Jeruzalem.

2

1 Këta janë njerëzit e provincës që
u kthyen nga robëria, midis atyre që
Nebukadnetsari, mbret i Babilonisë, kishte
çuar në robëri në Babiloni, dhe që u kthyen
në Jeruzalem dhe në Judë, secili në qytetin
e tij. 2 Ata që erdhën me Zorobabelin
ishin Jeshua, Nehemia, Serajahu, Relajahu,
Mardokeo, Bilshani, Mispari, Bigvai,
Rehumi dhe Baanahu. 3 Bijtë e Paroshit, dy
mijë e njëqind e shtatëdhjetë e dy. 4 Bijtë
e Shefatiahut, treqind e shtatëdhjetë e dy.
5 Bijtë e Arahut, shtatëqind e shtatëdhjetë
e pesë. 6 Bijtë e Pahath-Moabit, pasardhës
të Jeshuas dhe të Joabit, dy mijë e tetëqind
e dymbëdhjetë. 7 Bijtë e Elamit, një mijë
e dyqind e pesëdhjetë e katër. 8 Bijtë e
Zatuit, nëntëqind e dyzet e pesë. 9 Bijtë
e Zakait, shtatëqind e gjashtëdhjetë. 10 Bijtë
e Banit, gjashtëqind e dyzet e dy. 11 Bijtë e
Bebait, gjashtëqind e njëzet e tre. 12 Bijtë
e Azgadit, një mijë e dyqind e njëzet e
dy. 13 Bijtë e Adonikamit, gjashtëqind e
gjashtëdhjetë e gjashtë. 14 Bijtë e Bigvait,
dy mijë e pesëdhjetë e gjashtë. 15 Bijtë
e Adinit, katërqind e pesëdhjetë e katër.
16 Bijtë e Aterit, domethënë të Ezekias,
nëntëdhjetë e tetë. 17 Bijtë e Betsait, treqind
e njëzet e tre. 18 Bijtë e Jorahut, njëqind e
dymbëdhjetë. 19 Bijtë e Hashumit, dyqind e
njëzet e tre. 20 Bijtë e Gibarit, nëntëdhjetë
e pesë. 21 Bijtë e Betlemit, njëqind e njëzet
e tre. 22 Burrat e Netofahut, pesëdhjetë e
gjashtë. 23 Burrat e Anathothit, njëqind
e njëzet e tetë. 24 Burrat e Azmavethit,
dyzet e dy. 25 Burrat e Kirjath-Arimit, të
Kefirahut dhe të Beerothit, shtatëqind e
dyzet e tre. 26 Burrat e Ramahut dhe të
Gebës, gjashtëqind e njëzet e një. 27 Burrat
e Mikmasit, njëqind e njëzet e dy. 28 Burrat
e Bethelit dhe të Ait, dyqind e njëzet e
tre. 29 Bijtë e Nebos, pesëdhjetë e dy.
30 Bijtë e Magbishit, njëqind e pesëdhjetë
e gjashtë. 31 Bijtë e një Elami tjetër, një
mijë e dyqind e pesëdhjetë e katër. 32 Bijtë
e Harimit, treqind e njëzet. 33 Bijtë e
Lodit, të Hadidit dhe të Onos, shtatëqind
e njëzet e pesë. 34 Bijtë e Jerikos, treqind e
dyzet e pesë. 35 Bijtë e Senaahut, tre mijë
e gjashtëqind e tridhjetë. 36 Priftërinjtë:
bijtë e Jedajahut, nga shtëpia e Jeshuas,
nëntëqind e shtatëdhjetë e tre. 37 Bijtë e
Imerit, një mijë e pesëdhjetë e dy. 38 Bijtë
e Pashurit, një mijë e dyqind e dyzet
e shtatë. 39 Bijtë e Harimit, një mijë e
shtatëmbëdhjetë. 40 Levitët: bijtë e Jeshuas
dhe të Kadmielit, pasardhës të Hodaviahut,
shtatëdhjetë e katër. 41 Këngëtarët: bijtë

e Asafit, njëqind e njëzet e tetë. 42 Bijtë
e derëtarëve: bijtë e Shalumit, bijtë e
Aterit, bijtë e Talmonit, bijtë e Akubit,
bijtë e Hatitas, bijtë e Shobait, gjithsej
njëqind e tridhjetë e nëntë. 43 Nethinejtë:
bijtë e Tsihas, bijtë e Hasufas, bijtë e
Tabaothit, 44 bijtë e Kerosit, bijtë e Siahas,
bijtë e Padonit, 45 bijtë e Lebanahut, bijtë e
Hagabahut, bijtë e Akubit, 46 bijtë e Hagabit,
bijtë e Shamlait, bijtë e Hananit, 47 bijtë e
Gidelit, bijtë e Gaharit, bijtë e Reajahut,
48 bijtë e Retsinit, bijtë e Nekodas, bijtë e
Gazamit, 49 bijtë e Uzas, bijtë e Paseahut,
bijtë e Besait, 50 bijtë e Asnahut, bijtë e
Mehunimit, bijtë e Nefusimit, 51 bijtë e
Bakbukut, bijtë e Hakufas, bijtë e Harhurit,
52 bijtë e Batsluthit, bijtë e Mehidas, bijtë e
Harshas, 53 bijtë e Barkosit, bijtë e Siseras,
bijtë e Thamahut, 54 bijtë e Netsiahut, bijtë e
Hatifas, 55 bijtë e shërbëtorëve të Salomonit;
bijtë e Sotait, bijtë e Soferethit, bijtë e
Perudas, 56 bijtë e Jaalas, bijtë e Darkonit,
bijtë e Gidelit, 57 bijtë e Shefatiahut, bijtë
e Hatilit, bijtë e Pokereth-Hatsebaimit,
bijtë e Amit. 58 Tërë Nethinejtë dhe bijtë
e shërbëtorëve të Salomonit ishin treqind
e nëntëdhjetë e dy. 59 Këta qenë ata që u
kthyen nga Tel-Melahu, nga Tel-Harsha,
nga Kerub-Adani dhe nga Imeri; por ata
nuk qenë në gjendje të tregonin shtëpinë
e tyre atërore dhe pasardhësit e tyre,
për të provuar në se ishin nga Izraeli;
60 bijtë e Delajahut, bijtë e Tobiahut, bijtë e
Nekodas, gjithsej gjashtëqind e pesëdhjetë
e dy. 61 Midis bijve të priftërinjve: bijtë e
Habajahut, bijtë e Hakotsit, bijtë e Barzilait,
që kishte për grua një nga bijat e Barzilait,
Galaaditit, dhe që u quajt me emrin e
tyre. 62 Këta kërkuan listën e tyre midis
atyre të regjistruar në gjenealogjitë, por
nuk e gjetën; prandaj u përjashtuan nga
priftëria si të papastër. 63 Qeveritari i
urdhëroi ata të mos hanin asgjë nga gjërat
shumë të shenjta deri sa të mos paraqitej
një prift me Urim dhe Thumim. 64 Tërë
asambleja përbëhej nga dyzet e dy mijë e
treqind e gjashtëdhjetë veta. 65 Pa llogaritur
shërbëtorët dhe shërbëtoret e tyre, që
arrinin shtatë mijë e treqind e tridhjetë
e shtatë; midis tyre kishte gjithashtu
dyqind këngëtarë dhe këngëtare. 66 Ata
kishin shtatëqind e tridhjetë e gjashtë kuaj,
dyqind e dyzet e pesë mushka, 67 katërqind
e tridhjetë e pesë deve dhe gjashtë mijë
e shtatëqind e njëzet gomarë. 68 Disa të
parë të shtëpive atërore, kur arritën në
shtëpinë e Zotit që është në Jeruzalem,
dhanë bujarisht dhurata për shtëpinë e
Perëndisë, në mënyrë që ajo të ngrihej
përsëri në vendin e mëparshëm. 69 I
dhanë thesarit të veprës, sipas mjeteve
të tyre, gjashtëdhjetë e një mijë darikë
ari, pesë mijë mina argjendi dhe njëqind
veshje prifti. 70 Kështu priftërinjtë, Levitët,
njerëzit e popullit, këngëtarët, derëtarët
dhe Nethinejtë, u vendosën në qytetet e
tyre, dhe gjithë Izraelitët në qytetet e tyre.

3

1 Sa arriti muaji i shtatë dhe bijtë e
Izraelit ishin në qytetet e tyre, populli u
mblodh si një njeri i vetëm në Jeruza-
lem. 2 Atëherë Jeshua, bir i Jotsadakut,
bashkë me vëllezërit e tij priftërinj dhe
me Zorobabelin, birin e Shealtielit me
gjithë vëllezërit e tij, u ngritën dhe ndër-
tuan altarin e Perëndisë të Izraelit, për
t'i ofruar olokauste, siç është shkruar
në ligjin e Moisiut, njeriut të Perëndisë.
3 E rivendosën altarin mbi themelet e
tij, megjithëse kishin frikë nga popujt e
tokave të afërta, dhe mbi të i ofruan
olokauste Zotit, olokaustet e mëngjesit dhe
të mbrëmjes. 4 Kremtuan gjithashtu fes-
tën e Kasolleve, ashtu siç është shkruar,
dhe ofruan çdo ditë olokauste, në bazë të
numrit që kërkohej për çdo ditë. 5 Pastaj
ofruan olokaustin e përjetshëm, olokaustet
e hënës së re dhe të gjitha festave të për-
caktuara nga Zoti, dhe ato të cilitdo që
i bënte një ofertë vullnetare Zotit. 6 Nga
dita e parë e muajit të shtatë filluan t'i
ofrojnë olokauste Zotit, por themelet e
tempullit të Zotit nuk ishin hedhur ende.
7 Pastaj u dhanë para gurëgdhendësve dhe
marangozëve, si dhe ushqime, pije dhe vaj
atyre të Sidonit dhe të Tiros që të sillnin
dru kedri nga Libani në bazë të koncesionit
që kishte marrë Kiri, mbret i Persisë. 8 Në
muajin e dytë të vitit të dytë të arritjes
së tyre në shtëpinë e Perëndisë në Jeruza-
lem, Zorobabeli, bir i Shealtielit, Jeshua,
bir i Jotsadakut, vëllezërit e tjerë të tyre
priftërinj dhe Levitët 9 Atëherë Jeshua me
bijtë e tij dhe vëllezërit e tij, Kadmieli
me bijtë e tij dhe bijtë e Judës u ngritën

si një njeri i vetëm për të drejtuar ata
që punonin në shtëpinë e Perëndisë; po
kështu vepruan bijtë e Henadadit me bijtë
e tyre dhe vëllezërit e tyre, Levitët. 10 Kur
ndërtuesit hodhën themelet e tempullit të
Zotit, ishin të pranishëm priftërinjtë të
veshur me rrobat e tyre dhe me bori dhe
Levitët, bijtë e Asafit, me cembale për të
lëvduar Zotin sipas udhëzimeve të Davidit,
mbretit të Izraelit. 11 Ata këndonin, krem-
tonin dhe lëvdonin Zotin, "Sepse ai është
i mirë, sepse mirësia e tij ndaj Izraelit
është e përjetshme". Tërë populli lëshonte
britma të forta gëzimi, duke lëvduar Zotin,
sepse ishin hedhur themelet e shtëpisë së
Zotit. 12 Shumë priftërinj, Levitët dhe krerë
të shtëpive atërore, pleq, që kishin parë
tempullin e parë, qanin me zë të lartë
kur hidheshin themelet e këtij tempulli
para syve të tyre. Shumë të tjerë përkun-
drazi bërtisnin fort nga gëzimi, 13 kështu
që njerëzit nuk mund të dallonin zhurmën
e britmave të gëzimit nga ajo e vajit të
popullit, sepse populli lëshonte britma të
forta, dhe zhurma e tyre dëgjohej nga larg.

4

1 Kur armiqtë e Judës dhe të Beniaminit
dëgjuan që ata që kishin qenë në robëri
po rindërtonin tempullin e Zotit, Perëndisë
të Izraelit, 2 iu afruan Zorobabelit dhe kre-
rëve të shtëpive atërore dhe u thanë atyre:
"Na lejoni të ndërtojmë bashkë me ju,
sepse edhe ne kërkojmë Perëndinë tuaj,
ashtu si ju; i kemi ofruar flijime atij nga
koha e Esar-Hadonit, mbretit të Asirisë, që
na solli këtu". 3 Por Zorobabeli, Jeshua
dhe krerët e tjerë të shtëpive atërore të
Izraelit iu përgjigjën atyre: "Nuk keni asnjë
të drejtë të ndërtoni me ne një shtëpi,
Perëndisë tonë, por ne vetë do ti ndërtojmë
Zotit, Perëndisë së Izraelit, ashtu si na ka
urdhëruar mbreti Kir, mbret i Persisë".
4 Atëherë njerëzit e vendit filluan ta shku-
rajojnë popullin e Judës dhe ta trëmbin, me
qëllim që të mos ndërtonin. 5 Përveç kësaj
rekrutuan disa këshilltarë kundër tyre për
të hedhur poshtë qëllimin e tyre, dhe këtë
e bënë gjatë gjithë kohës së Kirit, mbretit
të Persisë, deri në mbretërimin e Darit,
mbretit të Persisë. 6 Gjatë mbretërimit të
Asueros, në fillim të mbretërimit të tij,
ata shkruan një letër me akuza kundër
banorëve të Judës dhe të Jeruzalemit. 7 Më
vonë, në kohën e Artasersit, Bishlami,
Mithredathi, Tabeeli dhe kolegët e tjerë të
tyre i shkruan Artasersit, mbretit të Per-
sisë. Letra ishte shkruar me shkronja ara-
maike dhe ishte përkthyer në gjuhën ara-
maike. 8 Rehumi, qeveritari, dhe Shimshai,
sekretari, i shkruan mbretit Artasers një
letër kundër Jeruzalemit me këtë përmba-
jtje: 9 "Rehumi, qeveritari, Shimshai, sekre-
tari, dhe kolegët e tyre të tjerë, Dinaitët,
Afarsathkitët, Tarpelitët, Afaresitët, Arke-
vitët, Babilonasit, Shushankitët, Dehavitët,
Elamitët, 10 dhe popujt e tjerë që i madhi
dhe i famshmi Osnapar ka internuar dhe
ka vendosur në qytetin e Samarisë dhe në
pjesën tjetër të krahinës matanë Lumit, e
të tjera". 11 Ja kopja e letrës që ata i dër-
guan: "Mbretit Artasers, nga shërbëtorët
e tu, njerëzit e krahinës matanë Lumit, e
të tjera. 12 T'i njoftohet mbretit që Jude-
jtë, që ikën nga ti dhe kanë ardhur pranë
nesh në Jeruzalem, janë duke rindërtuar
qytetin rebel të keq, po rindërtojnë muret
dhe po ndreqin themelet. 13 Tani t'i bëhet
e njohur mbretit që në rast se ky qytet
rindërtohet dhe muret e tij përfundohen,
ata nuk do të paguajnë asnjë haraç, tatim
ose taksë për kalim, dhe thesari i mbretit
do të ketë pasoja. 14 Tani, duke qenë se
ne marrim ushqime nga pallati dhe nuk
na duket e drejtë të shohim çnderimin e
mbretit, prandaj i dërgojmë këtë njoftim
mbretit, 15 me qëllim që të bëhen kërkime
në librin e kujtimeve të etërve të tu; dhe
në librin e kujtimeve do të gjesh dhe do të
mësosh që ky qytet është një qytet rebel,
shumë i rrezikshëm për mbretërit dhe për
provincat, dhe se aty nxiten rebelime që
nga kohët e lashta. Për këtë arësye qyteti
u shkatërrua. 16 Ne i bëjmë të ditur mbretit,
që në qoftë se ky qytet rindërtohet dhe
muret e tij përfundohen, nuk do të mbetet
asnjë zotërim në krahinën matanë Lumit".
17 Mbreti dërgoi këtë përgjigje: "Rehu-
mit, qeveritarit, Shimshait, sekretarit, dhe
pjesës tjetër të kolegëve të tyre që banonin
në Samaria dhe pjesës tjetër të krahinës
matanë Lumit: Përshëndetje, e të tjera.
18 Letra që na dërguat u lexua me kujdes
përpara meje. 19 Unë dhashë urdhër të
bëhen kërkime, dhe u gjet që ky qytet qysh
prej kohësh të lashta është ngritur kundër
mbretërve dhe që në të kanë ndodhur re-

belime dhe kryengritje. [20] Në Jeruzalem ka
pasur mbretër të fuqishëm që kanë sund-
uar mbi gjithë vendin matanë Lumit, dhe
të cilëve u paguheshin haraçe, tatime dhe
taksa kalimi. [21] Prandaj jepni urdhër që këta
njerëz të pezullojnë punimet dhe ky qytet
të mos rindërtohet deri sa të jetë dhënë
nga unë urdhëri përkatës. [22] Tregohuni të
kujdesshëm tani dhe mos e lini pas dore
këtë punë. Pse, pra, dëmi duhet të shtohet
në kurriz të mbretit?". [23] Sapo kopja e letrës
së mbretit Artasers u lexua përpara Rehu-
mit, Shimshait, sekretarit, dhe kolegëve të
tyre, ata shkuan me nxitim në Jeruzalem
tek Judejtë dhe i detyruan të pezullojnë
punimet me forcën e armëve. [24] Kështu u
pezullua puna e shtëpisë së Perëndisë që
është në Jeruzalem, dhe mbeti pezull deri
në vitin e dytë të mbretërimit të Darius,
mbretit të Persisë.

5

[1] Por profetët Axhe dhe Zakaria, bir i
Idos, u profetizuan Judejve që ishin në Judë
dhe në Jeruzalem në emër të Perëndisë të
Izraelit që ishte mbi ta. [2] Atëherë Zorob-
abeli, bir i Shealtielit, dhe Jeshua, bir i
Jotsadakut, u ngritën dhe nisën të ndër-
tojnë shtëpinë e Perëndisë në Jeruzalem;
dhe me ta ishin profetët e Perëndisë, që
i ndihmonin. [3] Në atë kohë erdhën tek
ata Tatenai, qeveritar i krahinës matanë
Lumit, Shethar-Boznai dhe kolegët e tyre
dhe u folën kështu: "Kush ju dha urdhër
të ndërtoni këtë tempull dhe të rindërtoni
këto mure?". [4] Pastaj ne u treguam atyre
emrat e njerëzve që ndërtonin këtë god-
inë. [5] Por pleqtë e Judejve i ruante syri
i Perëndisë të tyre; dhe ata nuk mundën
t'i bëjnë të ndërprisnin punën deri sa t'i
dërgohej një raport Darit dhe të vinte një
përgjigje për këtë çështje. [6] Kjo është një
kopje e letrës që iu dërgua mbretit Dari
nga Tatenai, qeveritar i krahinës matanë
Lumit, nga Shethar-Boznai dhe nga kolegët
e tij, Afarsekitët, që ishin matanë Lumit.
[7] I dërguan një letër të shkruar në këtë
mënyrë: "Mbretit Dari, shëndet të plotë!
[8] I bëjmë të njohur mbretit që ne kemi
vajtur në krahinën e Judës, në tempullin
e Perëndisë të madh. Ai po ndërtohet me
gurë të mëdhenj dhe po vihet lëndë druri
për ndarëset e tij. Kjo punë po kryhet
me kujdes dhe po ecën mirë në duart e
tyre. [9] Ne kemi pyetur ata pleq dhe u kemi
folur kështu: "Kush ju ka dhënë urdhër
të ndërtoni këtë tempull dhe të ndërtoni
këto mure?". [10] U kemi kërkuar edhe emrat
e tyre, me qëllim që të vinim me shkrim
emrat e njerëzve që janë në krye të tyre,
dhe pastaj të t'i bënim të njohur. [11] Dhe
ata na janë përgjigjur kështu, duke thënë:
"Ne jemi shërbëtorët e Perëndisë të qiellit
dhe të dheut dhe rindërtojmë tempullin
që ishte ndërtuar shumë vjet më parë; një
mbret i madh i Izraelit e kishte ndërtuar
dhe mbaruar. [12] Duke qenë se etërit tanë
kanë provokuar zemërimin e Perëndisë të
qiellit, ai i dha në duart e Nebukadnet-
sarit, mbretit të Babilonisë, Kaldeasit, i cili
e shkatërroi këtë tempull dhe e internoi
popullin në Babiloni. [13] Por në vitin e parë të
Kirit, mbretit të Babilonisë, mbreti Kir dha
urdhër t'i ndërtohej kjo shtëpi Perëndisë.
[14] Përveç kësaj mbreti Kir nxori jashtë nga
tempulli i Babilonisë përdorëset prej ari
dhe argjendi të shtëpisë së Perëndisë, që
Nebukadnetsari kishte hequr nga tempulli
i Jeruzalemit dhe i kishte çuar në tempullin
e Babilonisë, dhe ia dorëzoi njërit që quhej
Sheshbatsar, që ai e kishte bërë qeveritar,
[15] duke i thënë: "Merri këto veglat dhe
shko t'i vësh përsëri në tempullin që është
në Jeruzalem; dhe shtëpia e Perëndisë të
rindërtohet në vendin e saj. [16] Atëherë vetë
Sheshbatsari erdhi dhe hodhi themelet e
shtëpisë së Perëndisë që është në Jeruza-
lem; që nga kjo kohë e deri më sot ajo
është në ndërtim, dhe nuk ka mbaruar
akoma". [17] Prandaj tani, në rast se kjo
i pëlqen mbretit, të bëhen kërkime në
shtëpinë e thesareve të mbretit që është
në Babiloni, për të parë nëse mbreti Kir
ka dhënë me të vërtetë një urdhër për
të ndërtuar këtë shtëpi të Perëndisë në
Jeruzalem; dhe mbreti të na çojë vendimin
e tij lidhur me këtë gjë".

6

[1] Atëherë mbreti Dar urdhëroi që të
bëheshin kërkime në shtëpinë e arkivave
ku ruheshin thesaret në Babiloni; [2] dhe
në Ahmetha, në kështjellën që është në
provincën e Medisë, u gjet një rrotull, dhe
në të një dokument të shkruar kështu: [3] "Në
vitin e parë të mbretit Kir, mbreti Kir u
shpall një urdhëresë lidhur me shtëpinë e
Perëndisë në Jeruzalem: "Të rindërtohet

tempulli, vendi ku ofrohen flijime. Të hid-
hen mirë themelet e tij. Të ketë një lartësi
prej gjashtëdhjetë kubitësh dhe një gjerësi
prej gjashtëdhjetë kubitësh, 4 me tri radhë
gurësh të mëdhenj dhe një radhë lëndë të
re druri; dhe shpenzimet të paguhen nga
pallati mbretëror. 5 Përveç kësaj, veglat
prej ari dhe prej argjendi të shtëpisë së
Perëndisë, që Nebukadnetsari ka hequr nga
tempulli që është në Jeruzalem dhe i ka
çuar në Babiloni, të rikthehen dhe të çohen
në tempullin që është në Jeruzalem; dhe
secila të vihet në vendin e vet në shtëpinë
e Perëndisë". 6 Tani, pra, Tatenai, qeveritar
i krahinës matanë Lumit, Shethar-Boznai
dhe kolegët tuaj, Afarsekitët, që ndodhen
matanë Lumit, rrini larg këtij vendi! 7 Lini
që të vazhdojë puna për këtë shtëpi të
Perëndisë; qeveritari i Judejve dhe ple-
qtë e Judejve ta rindërtojnë këtë shtëpi
të Perëndisë në vendin e saj. 8 Përveç
kësaj po lëshoj një urdhër për atë që duhet
të bëni për pleqtë e Judejve në rindër-
timin e kësaj shtëpie të Perëndisë; këtyre
njerëzve t'u paguhen tërë shpenzimet nga
të ardhurat e mbretit që vijnë nga tak-
sat e mbledhura matanë Lumit, me qëllim
që punimet të mos ndërpriten. 9 Gjërat
e nevojshme për olokaustet e Perëndisë
së qiellit: demat, deshtë, qengjat, bashkë
me grurin, kripën, verën, vajin, duhet të
dorëzohen çdo ditë, pa mosplotësuar kurrë
kërkesat e priftërinjve që janë në Jeruza-
lem, 10 me qëllim që t'i ofrojnë flijime me
erë të këndshme Perëndisë së qiellit dhe
të luten për jetën e mbretit dhe të bijve
të tij. 11 Kam dhënë gjithashtu urdhër që
në qoftë se dikush e shtrëmbëron këtë
dekret, t'i hiqet një tra shtëpisë së tij, të
ngrihet dhe ai të varet tek ai; dhe shtëpia
e tij të katandiset në një plehërishte për
shkak të veprimit të tij. 12 Perëndia që e ka
bërë emrin e tij të banojë atje shkatërroftë
çdo mbret dhe çdo popull që guxon të
shtrijë dorën e tij për ta ndryshuar këtë
ose për të shkatërruar shtëpinë e Perëndisë
që është në Jeruzalem! Unë, Darius, e
kam nxjerrë këtë dekret; të zbatohet me
përpikmëri". 13 Atëherë Tatenai, qeveritar
i krahinës matanë Lumit, Shethar-Boznai
dhe kolegët e tyre vepruan pikërisht ashtu
siç i kishte porositur mbreti Dar. 14 Kështu
pleqtë e Judejve vazhduan të ndërtojnë
dhe të bëjnë përparime, të nxitur nga
fjalët e frymëzuara të profetit Axhe dhe
të Zakarias, birit të Idos. Ata e mbaruan
ndërtimin sipas urdhërit të Perëndisë të
Izraelit dhe sipas rregullit të Kirit, të
Darit dhe të Artasersit, mbretit të Persisë.
15 Tempulli u përfundua ditën e tretë të
muajit të Adarit, që ishte viti i gjashtë i
mbretërimit të Darit. 16 Atëherë bijtë e
Izraelit, priftërinjtë, Levitët dhe të kthyerit
e tjerë nga robëria e kremtuan me gëzim
kushtimin e kësaj shtëpie të Perëndisë.
17 Për kushtimin e kësaj shtëpie të Perëndisë
ata ofruan njëqind dema, dyqind desh,
katërqind qengja dhe dymbëdhjetë cjep,
sipas numrit të fiseve të Izraelit, si flijime
për mëkatin për gjithë Izraelin. 18 Pastaj
vendosën priftërinjtë sipas klasave të tyre
dhe Levitët sipas ndarjeve të tyre, për shër-
bimin e Perëndisë në Jeruzalem, ashtu siç
është shkruar në librin e Moisiut. 19 Të
kthyerit nga robëria e kremtuan Pashkën
ditën e katërmbëdhjetë të muajit të parë,
20 sepse priftërinjtë dhe Levitët ishin pas-
truar bashkarisht; të gjithë ishin të pastër.
Atëherë e flijuan Pashkën për të gjithë të
kthyerit nga robëria, për vëllezërit e tyre
priftërinj dhe për veten e tyre. 21 Kështu
bijtë e Izraelit që ishin kthyer nga robëria
e hëngrën Pashkën bashkë me tërë ata që
ishin ndarë nga papastërtia e popujve të
vendit dhe që ishin bashkuar me ta për të
kërkuar Zotin, Perëndinë e Izraelit. 22 Dhe
kremtuan me gëzim shtatë ditë me radhë
festën e të Ndormëve, sepse Zoti i kishte
mbushur me gëzim, duke përkulur në fa-
vor të tyre zemrën e mbretit të Asirisë,
kështu që t'i bënte më të fuqishme duart e
tyre për ndërtimin e shtëpisë së Perëndisë,
Perëndisë të Izraelit.

7

1 Mbas këtyre gjërave, nën mbretërimin
e Artasersit, mbretit të Persisë, Ezdra, bir i
Serajahut, bir i Azarias, bir i Hilkiahut, 2 bir i
Shalumit, biri i Tsadokut, bir i Ahitubit, 3 bir
i Amariahut, bir i Azarias, bir i Merajothit,
4 bir i Zerajahut, bir i Uzit, bir i Bukit, 5 bir
i Abishuas, bir i Finehasit, bir i Eleazarit,
bir i Aaronit, kryeprift; 6 ky Ezdra vinte nga
Babilonia. Ishte një shkrues kompetent në
ligjin e Moisiut të dhënë nga Zoti, Perëndia
i Izraelit. Mbreti i dha të gjitha ato që
ai kërkoi, sepse dora e Zotit, Perëndisë

të tij, ishte mbi të. 7 Në vitin e shtatë
të mbretit Artasersit, ngjitën gjithashtu
në Jeruzalem disa nga bijtë e Izraelit dhe
të priftërinjve, Levitë, këngëtarë, derëtarë
dhe Nethinej. 8 Ezdra arriti në Jeruzalem
në muajin e pestë, që ishte viti i shtatë i
mbretit. 9 Ai e filloi udhëtimin e tij nga
Babilonia ditën e parë të muajit të parë dhe
arriti në Jeruzalem ditën e parë të muajit
të pestë, sepse dora mirëbërëse e Perëndisë
të tij ishte mbi të. 10 Në të vërtetë Ezdra i
ishte kushtur me gjithë zemër të studjonte
ligjin e Zotit, ta zbatonte në praktikë dhe
të mësonte në Izrael statutet dhe dekretet.
11 Ja kopja e letrës që mbreti Artasers i
dorëzoi priftit Ezdra, shkruesit, një shkrues
kompetent në urdhërimet e Zotit dhe në
statutet e tij e dhëna Izraelit. 12 "Artasersi,
mbret i mbretërve, priftit Ezdra, shkruesit
kompetent në ligjin e Perëndisë të qiellit.
Përshëndetje, e të tjera. 13 Unë kam nxjerrë
një dekret sipas të cilit kushdo nga populli
i Izraelit dhe nga priftërinjtë e tij dhe nga
Levitët e mbretërisë sime që ka vendosur
lirisht të shkojë në Jeruzalem, mund të
vijë me ty. 14 Në të vërtetë ti je dërguar
nga ana e mbretit dhe nga shtatë këshill-
tarët e tij për të bërë hulumtime në Judë
dhe në Jeruzalem mbi ligjin e Perëndisë
tënd, që është në duart e tua, 15 dhe për
t'i çuar argjendin dhe arin që mbreti dhe
këshilltarët e tij ia kanë ofruar spontan-
isht Perëndisë të Izraelit, banesa e të cilit
është në Jeruzalem, 16 dhe tërë argjendin
dhe arin që mund të gjesh në tërë krahinën
e Babilonisë, së bashku me ofertën vull-
netare, që bëhen në mënyrë spontane nga
populli dhe nga priftërinjtë për shtëpinë e
Perëndisë të tyre në Jeruzalem. 17 Prandaj
me këto para ti do të kujdesesh të blesh
dema, desh dhe qengja me ofertat e tyre
të ushqimit dhe të libacioneve, dhe do t'i
ofrosh mbi altarin e shtëpisë së Perëndisë
tuaj që është në Jeruzalem. 18 Sa për pjesën
tjetër të argjendit dhe të arit, do të bëni
atë që të duket e mirë ty dhe vëllezërve të
tu, sipas vullnetit të Perëndisë tuaj. 19 Edhe
veglat që të janë dhënë për shërbimin e
shtëpisë së Perëndisë tënd, vendosi përsëri
përpara Perëndisë të Jeruzalemit. 20 Për
çfarëdo lloj nevoje tjetër të shtëpisë së
Perëndisë tënd që të takon ty ta plotë-
sosh, do ta plotësosh me shpenzimet e
thesarit mbretëror. 21 Unë, mbreti Artasers,
urdhëroj të gjithë arkëtarët e krahinës
matanë Lumit: gjithçka që do të kërkojë
prifti Ezdra, shkruesi i ligjit të Perëndisë
të qiellit, t'i plotësohen menjëherë, 22 deri
në njëqind talenta argjendi, njëqind kore
gruri, njëqind bate vere dhe njëqind bate
vaji dhe kripë në sasi të pakufizuar. 23 Tërë
ato që janë urdhëruar nga Perëndia i qiel-
lit të zbatohen me zell për shtëpinë e
Perëndisë të qiellit. Pse zemërimi duhet
të bjerë mbi mbretërinë e mbretit dhe
të bijve të tij? 24 Përveç kësaj ju njoftoj-
më se nuk është e lejueshme të merren
haraçe, tatime ose taksa kalimi nga asnjë
prej priftërinjve, Levitëve, këngëtarëve,
derëtarëve, Nethinejve dhe shërbëtorëve
të kësaj shtëpie të Perëndisë. 25 Dhe ti,
o Ezdra, sipas diturisë së Perëndisë tënd
që ti zotëron, cakto zyrtarë dhe gjyqtarë
që t'i sigurojnë drejtësinë tërë popullit që
ndodhet në krahinën matanë Lumit, gjithë
atyre që njohin ligjet e Perëndisë tënd; dhe
ua mëso atyre që nuk i njohin. 26 Dhe ai
që nuk respekton ligjin e Perëndisë tënd
dhe ligjin e mbretit t'i jepet menjëherë
gjyqit, ose me vdekje, ose me dëbim ose me
konfiskimin e pasurisë ose me burgim". 27 I
bekuar qoftë Zoti, Perëndia i etërve tanë,
që i ka shtënë një gjë të tillë zemrës së
mbretit, që të zbukurojë shtëpinë e Zotit
që është në Jeruzalem, 28 dhe më bëri të
gëzoj favoret te mbreti, këshilltarët e tij
dhe të tërë princat e fuqishëm mbretërorë.
Kështu e ndjeva veten të trimëruar, sepse
dora e Zotit, Perëndisë tim, ishte mbi mua,
dhe mblodha krerët e Izraelit që të niseshin
me mua.

8

1 Këta janë krerët e shtëpive atërore dhe
lista gjenealogjike e atyre që u kthyen
me mua nga Babilonia, nën mbretërimin
e Artasersit. 2 Nga bijtë e Finehasit, Ger-
shomi; nga bijtë e Ithamarit, Danieli; nga
bijtë e Davidit, Hatushi. 3 Nga bijtë e
Shekaniahut: nga bijtë e Paroshit, Zakaria,
dhe bashkë me të u regjistruan njëqind e
pesëdhjetë meshkuj. 4 Nga bijtë e Pahath-
Moabit, Elihoenai, bir i Zerahiahut, dhe me
të dyqind meshkuj. 5 Nga bijtë e Sheka-
niahut, i biri i Jahazielit dhe bashkë me
të treqind meshkuj. 6 Nga bijtë e Adinit,
Ebedi, bir i Jonathanit, dhe bashkë me të

pesëdhjetë meshkuj. 7 Nga bijtë e Elamit,
Isai, bir i Athaliahut, dhe bashkë me të
shtatëdhjetë meshkuj. 8 Nga bijtë e Shefati-
ahut, Zebadiahu, bir i Mikaelit, dhe bashkë
me të tetëdhjetë meshkuj. 9 Nga bijtë e
Joabit, Obadiahu, bir i Jehielit, dhe bashkë
me të dyqind e tetëmbëdhjetë meshkuj.
10 Nga bijtë e Shelomithit, bir i Josifiahut
dhe bashkë me të njëqind e gjashtëdhjetë
meshkuj. 11 Nga bijtë e Bebait, Zakaria, bir
i Bebait, dhe bashkë me të njëzet e tetë
meshkuj. 12 Nga bijtë e Azgadit, Johanani,
bir i Hakatas, dhe bashkë me të njëqind e
dhjetë meshkuj. 13 Nga bijtë e Adonikamit,
të fundit, emrat e të cilëve ishin: Elifelet,
Jehiel dhe Shemajah, dhe bashkë me ta
gjashtëdhjetë meshkuj. 14 Nga bijtë e Big-
vait, Uthai dhe Zabudi, dhe bashkë me ta
shtatëdhjetë meshkuj. 15 Unë i mblodha
pranë lumit që rrjedh në drejtim të Ahavës,
dhe fushuam aty tri ditë. Kur kalova në re-
vistë popullin dhe priftërinjtë, nuk gjeta as-
një bir Leviti. 16 Atëherë dërgova të thërrasë
Eliezerin, Arielin, Shemajahun, Elnathanin,
Jaribin, Elnathanin, Nathanin, Zakarian
dhe Meshulamin, që ishin të parë, si edhe
Jojaribin dhe Elnathanin që ishin njerëz të
urtë, 17 dhe i urdhërova të shkonin tek Ido,
kreu i lokalitetit të Kasifias, dhe u vura
në gojë fjalët që duhet t'i thonin Idos dhe
vëllezërve të tij, Nethinejve në lokalitetin
e Kasifias, që të na dërgonin njerëz që të
kryenin shërbimin në shtëpinë e Perëndisë
tonë. 18 Me qenë se dora mirëbërëse e
Perëndisë tonë ishte mbi ne, ata na dërguan
Sherebiahun, një njeri me mend, nga bijtë
e Mahlit, birit të Levit, bir i Izraelit, bashkë
me bijtë e vëllezërit e tij, gjithsej tetëmbëd-
hjetë; 19 dhe Hashabiahun, dhe me të Isai
nga bijtë e Merarit, vëllezërit dhe bijtë e
tyre, gjithsej njëzet; 20 dhe nga Nethinej, që
Davidi dhe krerët kishin caktuar në shër-
bim të Levitëve, dyqind e njëzet Nethinej,
të gjithë të caktuar me emër. 21 Aty, pranë
lumit Ahava, unë shpalla një agjerim për
t'u përulur përpara Perëndisë tonë, për
t'i kërkuar një udhëtim të sigurt për ne,
për fëmijët tanë dhe për të gjitha pasuritë
tona. 22 Në fakt unë kisha turp t'i kërkoja
mbretit një roje ushtarësh dhe kalorësish
që të na mbronte nga armiku gjatë udhë-
timit, sepse i kishim thënë mbretit: "Dora
e Perëndisë tonë është mbi të gjithë ata
që kërkojnë për të mirën e tyre, por fuqia
e tij dhe zemërimi i tij janë kundër të
gjithë atyre që e braktisin". 23 Kështu
ne agjeruam dhe iu lutëm Perëndisë tonë
për këtë arësye, dhe ai e dëgjoi lutjen
tonë. 24 Atëherë unë zgjodha dymbëdhjetë
nga krerët e priftërinjve: Sherebiahun,
Hashabiahun dhe bashkë me ta dhjetë nga
vëllezërit e tyre, 25 dhe u peshova atyre
argjendin, arin, veglat, që ishin oferta e
bërë për shtëpinë e Perëndisë tonë nga
mbreti, nga këshilltarët dhe nga paria e
tij, dhe nga të gjithë Izraelitët që ndod-
heshin atje. 26 Në duart e tyre peshova
gjithashtu gjashtëqind e pesëdhjetë talenta
argjendi, vegla prej argjendi me një vlerë
prej njëqind talentash, njëqind talenta ari,
27 njëzet kupa ari me një vlerë prej një
mijë darikë, dy enë prej bronzi të hollë
dhe të shndritshëm, i çmueshëm si ari.
28 Pastaj u thashë atyre: "Ju i jeni shen-
jtëruar Zotit; edhe përdorëset janë të shen-
jta, dhe argjendi dhe ari janë një ofertë
vullnetare për Zotin, Perëndinë e etërve
tuaj. 29 Kini kujdes dhe ruajini deri sa
t'i peshoni përpara krerëve të priftërin-
jve, Levitëve dhe të parëve të shtëpive
atërore të Izraelit në Jeruzalem, në dhomat
e shtëpisë të Zotit". 30 Kështu priftërinjtë
dhe Levitët morën argjendin, arin dhe veg-
lat që u peshuan atëherë, për t'i çuar në
Jeruzalem në shtëpinë e Perëndisë tonë.
31 Ditën e dymbëdhjetë të muajit të parë
u nisëm nga lumi Ahava për të shkuar në
Jeruzalem; dora e Perëndisë tonë ishte mbi
ne dhe gjatë udhëtimit na liroi nga armiku
dhe nga pritat e tij. 32 Arritëm kështu
në Jeruzalem dhe qëndruam tri ditë atje.
33 Ditën e katërt në shtëpinë e Perëndisë
tonë, u peshuan argjendi, ari dhe veglat në
duart e Meremothit, birit të priftit Uriah,
me të cilin ishte Eleazari, bir i Finehasit,
dhe me ta Levitët Jozabad, bir i Jeshuas,
dhe Noadiahu, bir i Binuit. 34 U njëhsua
dhe u peshua çdo gjë; dhe pesha e të
gjitha gjërave u vu me shkrim. 35 Të mër-
guarit që u kthyen nga robëria, i ofruan
si olokauste Perëndisë të Izraelit dymbëd-
hjetë dema për tërë Izraelin, nëntëdhjetë e
gjashtë desh, shtatëdhjetë e shtatë qengja
dhe dymbëdhjetë cjep si flijim për mëkatin,
e tërë kjo si olokaust për Zotin. 36 Pastaj
ua dorëzuan dekretet e mbretit satrapëve

të mbretit dhe qeveritarëve të krahinës
matanë Lumit, dhe këta ndihmuan pop-
ullin dhe shtëpinë e Perëndisë.

9

1 Mbasi përfunduan këto gjëra, krerët
erdhën tek unë, duke thënë: "Populli i
Izraelit, priftërinjtë dhe Levitët nuk janë
ndarë nga popujt e këtyre vendeve, për
gjërat e neveritshme të Kananejve, të 2 Në
fakt ata kanë marrë si bashkëshorte disa
nga bijat e tyre për vete dhe për bijtë
e tyre, duke përzier kështu fisin e shen-
jtë me popujt e këtyre vendeve. Mjer-
isht gjyqtarët kanë qenë të parët që e
kryen këtë mëkat". 3 Kur dëgjova këtë gjë,
grisa rrobat dhe mantelin, shkula flokët e
kokës dhe mjekrën, dhe u ula i shtangur.
4 Atëherë tërë ata që dridheshin nga fjalët
e Perëndisë të Izraelit u mblodhën rreth
meje për shkak të mëkatit të atyre që ishin
kthyer nga robëria; dhe unë mbeta i ulur
dhe i shtangur deri në blatimin e mbrëmjes.
5 Në blatimin e mbrëmjes u ngrita nga agjer-
imi, me rrobat dhe mantelin të grisur; pas-
taj rashë në gjunjë dhe shtriva duart nga
Zoti, Perëndia im, 6 dhe thashë: "O Perëndia
im, unë jam i pështjelluar dhe më vjen turp
të ngre fytyrën time ndaj teje, o Perëndia
im, sepse paudhësitë tona janë shumëzuar
deri mbi kokën tonë, dhe faji ynë ka arritur
deri në qiell. 7 Nga ditët e etërve tanë deri
në ditën e sotme kemi qenë shumë faj-
torë, dhe për shkak të paudhësive tona ne,
mbretërit tanë dhe priftërinjtë tanë u lamë
në duart e mbretërve të kombeve të huaja,
nën kanosjen e shpatës, të internimit, të
plaçkitjes dhe të turpit, ashtu si po ndodh
tani. 8 Por tani Zoti, Perëndia ynë, na ka
dhënë hir për një çast të shkurtër, duke
na lënë një mbetje dhe duke na dhënë një
strehë në vendin e tij të shenjtë, dhe kështu
Perëndia ynë i ka ndriçuar sytë tanë dhe na
ka dhënë një rizgjim të vogël në skllavërinë
tonë. 9 Në të vërtetë ne ishim skllevër,
megjithatë Perëndia ynë nuk na braktisi në
skllavërinë tonë, por na siguroi mirëdash-
jen e mbretërve të Persisë, duke na rizgjuar
për të ngritur përsëri shtëpinë e Perëndisë
tonë, duke restauruar rrënojat e saj dhe
për të na dhënë një mur mbrojtjeje në Judë
dhe Jeruzalem. 10 Por tani, o Perëndia ynë,
çfarë do të themi pas kësaj? Sepse i kemi
braktisur urdhërimet e tua, 11 që na kishe
urdhëruar me anë të shërbëtorëve të tu,
profetëve, duke thënë: "Vendi në të cilin
po hyni për ta shtënë në dorë është një
vend i papastër për shkak të papastërtisë
së popujve të këtyre vendeve, për shkak të
gjërave të neveritshme me të cilat e kanë
mbushur fund e krye me ndotjet e tyre.
12 Prandaj tani mos u jepni bijat tuaja bijve
të tyre dhe mos merrni bijat e tyre për
bijtë tuaj; mos kërkoni kurrë begatinë e
tyre, as mirëqënien e tyre, sepse kështu do
të bëheni të fortë, do të hani prodhimet
më të mira të vendit dhe do t'ua lini atë
në trashëgimi bijve tuaj përjetë". 13 Por
mbas gjithë asaj që na ra mbi krye për
shkak të veprimeve tona të këqija dhe të
fajeve tona të mëdha, duke qenë se ti, o
Perëndia ynë, na dënove më pak nga sa e
meritonin fajet tona dhe na le një pikë si
kjo, 14 a do të kthehemi përsëri të shkelim
urdhërimet e tua dhe të bashkohemi me
martesë me popujt që kryejnë këto gjëra
të neveritshme? A nuk do të zemëroheshe
kundër nesh deri sa të shkatërroje pa lënë
asnjë të mbetur ose të shpëtuar? 15 O Zot,
Perëndia i Izraelit, ti je i drejtë, prandaj ne
kemi mbetur sot, një mbetje njerëzish që
kanë shpëtuar. Ja ku jemi para teje me fajin
tonë, megjithëse për shkak të tij asnjë nuk
mund të qëndrojë para teje!".

10

1 Ndërsa Ezdra lutej dhe bënte këtë
rrëfim, duke qarë dhe duke rënë përmbys
përpara shtëpisë së Perëndisë, rreth tij
u mblodh një mori e madhe nga Izraeli:
burra, gra, dhe fëmijë; dhe populli qante
me të madhe. 2 Atëherë Shekaniahu, bir
i Jehielit, një nga bijtë e Elamit, filloi t'i
thotë Ezdras: "Ne kemi mëkatuar kundër
Perëndisë tonë, duke u martuar me gra
të huaja që i kemi marrë nga popujt e
këtij vendi; megjithëkëtë mbetet ende një
shpresë për Izraelin. 3 Prandaj të bëjmë një
besëlidhje me Perëndinë tonë, t'i kthejmë
tërë këto gra dhe bijtë që kanë lindur
prej tyre, sipas këshillës së Perëndisë dhe
të atyre që dridhen përpara urdhërit të
Perëndisë tonë. Dhe të veprohet sipas ligjit.
4 Çohu sepse kjo të përket ty; ne do të jemi
me ty. Merr guxim dhe vepro!". 5 Atëherë
Ezdra u ngrit dhe i vuri të betohen krerët

e priftërinjve, Levitët dhe tërë Izraelin
se do të vepronin ashtu siç ishte thënë.
Dhe ata u betuan. 6 Pastaj Ezdra u ngrit
përpara shtëpisë së Perëndisë dhe shkoi në
dhomën e Jehohananit, birit të Eliashibit.
Sa qëndroi aty, ai nuk hëngri bukë as piu
ujë, sepse mbante zi për mëkatin e atyre
që ishin kthyer nga robëria. 7 Edhe u bë një
shpallje në Judë dhe në Jeruzalem për të
gjithë të kthyerit nga robëria, me qëllim
që të mblidheshin në Jeruzalem; 8 në rast
se dikush nuk do të vinte brenda tri ditëve
sipas këshillës së krerëve dhe të pleqve,
tërë pasuritë e tij do të konfiskoheshin dhe
ai vetë do të përjashtohej nga asambleja
e të kthyerve nga robëria. 9 Kështu
gjithë burrat e Judës dhe të Beniaminit u
mblodhën në Jeruzalem brenda tri ditëve.
Ishte dita e njëzet e muajit të nëntë. Tërë
populli zuri vend në sheshin e shtëpisë së
Perëndisë, duke u dridhur nga shkaku i
kësaj gjëje dhe nga shiu i fortë. 10 Atëherë
prifti Ezdra u ngrit dhe u tha atyre: "Ju
keni mëkatuar duke u martuar me gra
të huaja dhe kështu e keni shtuar fajin
e Izraelit. 11 Por tani rrëfehuni te Zoti,
Perëndia i etërve tuaj, dhe bëni vullnetin
e tij, duke u ndarë nga popujt e këtij vendi
dhe nga gratë e huaja!". 12 Atëherë tërë
asambleja u përgjigj dhe tha me zë të lartë:
"Po, duhet të bëjmë ashtu siç thua ti! 13 Por
populli është i madh në numër dhe është
stina e shirave të mëdha; nuk është, pra,
i mundur qëndrimi jashtë. Nuk është me
siguri puna e një dite ose dy ditëve, sepse
jemi të shumtë që kemi mëkatuar në këtë
çështje. 14 Të mbeten këtu, pra, krerët tanë
në vend të tërë asamblesë dhe të gjithë
ata që në qytetet tona janë martuar me
gra të huaja të vijnë në kohë të caktuara
bashkë me pleqtë dhe me gjyqtarët e
çdo qyteti, deri sa të largohet prej nesh
zemërimi i zjarrtë i Perëndisë tonë për
shkak të kësaj gjëje. 15 Vetëm Jonathani,
bir i Asahelit, dhe Jaziahu, bir i Tikvahut, e
kundërshtuan këtë propozim, të përkrahur
nga Meshulami dhe nga Leviti Shabethai.
16 Kështu të kthyerit nga robëria vepruan
siç ishte thënë dhe u zgjodhën prifti Ezdra
dhe disa kryefamiljarë sipas shtëpive të
tyre patriarkale, të tërë të caktuar me
emër; ata filluan mbledhjet ditën e parë
të muajit të dhjetë për të shqyrtuar rastet
e ndryshme. 17 Ditën e parë të muajit të
parë përfunduan tërë rastet e burrave që
ishin martuar me gra të huaja. 18 Midis bijve
të priftërinjve që ishin martuar me gra të
huaja figuronin: nga bijtë e Jeshuas, biri
i Jotsadakut, dhe midis vëllezërve të tij:
Maasejahu, Eliezeri, Jaribi dhe Gedaliahu.
19 Ata u zotuan t'i ndanin gratë e tyre; pastaj,
për shkak të fajit të tyre, secili paraqiti një
dash për të shlyer mëkatin e tij. 20 Nga bijtë
e Imerit: Hanani dhe Zebadiahu. 21 Nga bijtë
e Harimit: Maasejahu, Elia, Shemajahu,
Jehieli dhe Uziahu. 22 Nga bijtë e Pashurit:
Elioenai, Maasejahu, Ishmaeli, Nethaneeli,
Jozabadi dhe Elasahu. 23 Nga Levitët:
Jozabadi, Shimei, Kelajahu, domethënë
Kelita, Pethajahu, Juda dhe Eliezeri. 24 Nga
këngëtarët: Eliashibi. Nga derëtarët:
Shallumi, Telemi dhe Uri. 25 Midis
Izraelitëve: bijtë e Paroshit: Ramiahu,
Iziahu, Malkiahu, Mijamini, Eleazari,
Malkiahu dhe Benajahu. 26 Nga bijtë e
Elamit: Mataniahu, Zakaria, Jehieli, Abdi,
Jeremothi dhe Elia. 27 Nga bijtë e Zatuit:
Elioenai, Eliashibi, Mataniahu, Jeremothi,
Zabadi dhe Aziza. 28 Nga bijtë e Bebait:
Jehohanani, Hananiahu, Zabai dhe Athlai.
29 Nga bijtë e Banit: Meshulami, Maluku,
Adajahu, Jashubi, Sheali dhe Ramothi.
30 Nga bijtë e Pahath-Moabit: Adnai,
Kelali, Benajahu, Maasejahu, Mataniahu,
Betsaleeli, Binui dhe Manasi. 31 Nga bijtë
e Harimit: Eliezeri, Ishshijahu, Malkiahu,
Shemajahu, Simeoni, 32 Beniamini, Malluku
dhe Shemariahu. 33 Nga bijtë e Hashumit:
Matenai, Matatahu, Zabadi, Elifeleti,
Jeremai, Manasi dhe Shimei. 34 Nga bijtë
e Banit: Maadai, Amrami, Ueli, 35 Benajahu,
Bedejahu, Keluhi, 36 Vaniahu, Meremothi,
Eliashibi, 37 Mataniahu, Matenai, Jaasai,
38 Bani, Binui, Shimei, 39 Shelemiahu,
Nathani, Adajahu, 40 Maknadbai, Shashai,
Sharai, 41 Azareli, Shelemiahu, Shemariahu,
42 Shalumi, Amariahu dhe Jozefi. 43 Nga bijtë
e Nebos: Jeijeli, Matithiahu, Zabadi, Zebina,
Jadai, Joeli dhe Benajahu. 44 Tërë këta ishin
martuar me gra të huaja; dhe disa nga këta
kishin pasur fëmijë nga këto gra.

Nehemia

1 Fjalët e Nehemias, birit të Hakaliahut.
Ndodhi që në muajin e Kisleut, në vitin e
njëzetë, ndërsa unë ndodhesha në kalanë
e Suzës, 2 arriti në Judë Hanani, një nga
vëllezërit e mi, bashkë me disa burra të
tjerë. Unë i pyeta lidhur me Judejtë që
kishin shpëtuar, që ishin kthyer gjallë nga
robëria, dhe lidhur me Jeruzalemin. 3 Ata
më thanë: "Ata që kanë shpëtuar nga
robëria janë atje poshtë në krahinë, në
një varfëri të madhe dhe me faqe të zezë;
përveç kësaj muret e Jeruzalemit janë plot
me të çara dhe portat e tij janë konsumuar
nga zjarri". 4 Sa i dëgjova këto fjalë, u
ula dhe qava; pastaj mbajta zi disa ditë
me radhë, agjerova dhe u luta përpara
Perëndisë të qiellit. 5 Dhe thashë: "Të lutem
shumë, o Zot, Perëndia i qiellit, Perëndi i
madh dhe i tmerrshëm, që i qëndron besnik
besëlidhjes dhe ke mëshirë për ata që të
duan dhe respektojnë urdhërimet e tua,
6 qofshin veshët e tua të vëmëndshëm dhe
sytë e tu të hapur për të dëgjuar lutjen e
shërbëtorit tënd që tani ta drejton ty ditën
dhe natën për bijtë e Izraelit, shërbëtorë të
tu, duke rrëfyer mëkatet e bijve të Izraelit,
që ne kemi kryer kundër teje. Po, unë dhe
shtëpia e atit tim kemi mëkatuar. 7 Jemi
sjellë shumë keq me ty dhe nuk kemi re-
spektuar urdhërimet, statutet dhe dekretet
që ti i ke urdhëruar Moisiut, shërbëtorit
tënd. 8 Mbaje mend fjalën që i urdhërove
Moisiut, shërbëtorit tënd, duke i thënë:
"Në qoftë se do të mëkatoni, unë do t'ju
shpërndaj midis popujve; 9 por në rast se do
të ktheheni tek unë dhe do të respektoni
urdhërimet e mia, dhe do t'i zbatoni në
praktikë, edhe sikur njerëzit tuaj të sh-
përndarë të jenë në kufijtë e qiellit, unë do
t'i mbledh që andej dhe do t'i sjell përsëri
në vendin që kam zgjedhur ku të banojë
emri im". 10 Tani këta janë shërbëtorët e tu
dhe populli yt, që ti i ke çliruar me fuqinë
tënde të madhe dhe me dorën tënde të
fortë. 11 O Zot, të lutem, qofshin veshët e tu
të vëmëndshëm ndaj lutjes së shërbëtorit
tënd dhe lutjes së shërbëtorëve të tu që
ndjejnë kënaqësi kur kanë frikë prej emrit
tënd; jepi, madje sot të lutem, një sukses
të mirë shërbëtorit tënd, duke bërë që ai
të gjejë zemërbutësi në sytë e këtij njeriu".
Unë atëherë isha kupëmbajtësi i mbretit.

2

1 Në muajin e Nisanit, vitin e njëzetë
të mbretit Artakserks, sapo e sollën verën
para tij, unë e mora verën dhe ia zgjata
atij. Unë nuk kisha qenë i trishtuar kurrë
në prani të tij. 2 Prandaj mbreti më tha:
"Pse ke pamje të trishtuar, ndonëse nuk je
i sëmurë? Kjo nuk mund të jetë veçse një
trishtim i zemrës". Atëherë më zuri një
frikë shumë e madhe, 3 dhe i thashë mbretit:
"Rroftë mbreti përjetë! Si mund të mos jetë
fytyra ime e trishtuar kur qyteti ku janë
varrosur etërit e mi është shkatërruar dhe
portat e tij janë konsumuar nga zjarri?".
4 Mbreti më tha: "Çfarë kërkon?". Atëherë
unë iu luta Perëndisë të qiellit 5 dhe pastaj
iu përgjigja mbretit: "Në qoftë se kjo i
pëlqen mbretit dhe shërbëtori yt ka gjetur
mirëdashje në sytë e tu, më lejo të shkoj
në Judë, në qytetin e varreve të etërve
të mi, që ta rindërtoj atë". 6 Mbreti më
tha (mbretëresha i rrinte ulur në krah):
"Sa do të zgjasë udhëtimi dhe kur do të
kthehesh?". Kështu i pëlqeu mbretit të më
lërë të shkoj dhe unë i tregova një afat
kohe. 7 Pastaj i thashë mbretit: "Në rast se
kështu i pëlqen mbretit, të më jepen letra
për qeveritarët e krahinës matanë Lumit
që të më japin lejen e kalimit deri sa të
arrijë në Judë, 8 dhe një letër për Asafin,
mbikëqyrësin e pyllit të mbretit, që të më
japë lëndën e drurit për të ndërtuar portat
e qytezës së bashkuar me tempullin, për
muret e qytetit dhe për shtëpinë në të
cilën do të shkoj të banoj". Mbreti më dha
letrat, sepse dora mirëdashëse e Perëndisë
tim ishte mbi mua. 9 Arrita kështu te
qeveritarët e krahinës matanë Lumit dhe
u dhashë atyre letrat e mbretit. Me mua
mbreti kishte dërguar një trup përcjellës
të përbërë nga komandantë të ushtrisë dhe
nga kalorës. 10 Por kur Sanballati, Horoniti
dhe Tobiahu, shërbëtori i Amonit, e më-
suan këtë gjë, u shqetësuan shumë, sepse
kishte ardhur një burrë që kërkonte të
mirën e bijve të Izraelit. 11 Kështu arrita
në Jeruzalem dhe qëndrova atje tri ditë.
12 Pastaj u ngrita natën me pak burra të
tjerë, por nuk i thashë gjë asnjeriut nga ato
që Perëndia im më kishte vënë në zemër të

bëja për Jeruzalemin. Nuk kisha me vete
asnjë kafshë tjetër, barre, veç asaj së cilës
i kisha hipur. 13 Dola natën nga porta e
Luginës, në drejtim të burimit të Dragoit
dhe të portës së Plehut, duke kontrolluar
kështu muret e Jeruzalemit që ishin plot
me të çara dhe portat e tij të konsumuara
nga zjarri. 14 Vazhdova pastaj me portën
e Burimit dhe pishinën e Mbretit, por nuk
kishte vend nga të kalonte kafsha mbi të
cilën kisha hipur. 15 Atëherë iu ngjita natën
luginës, duke inspektuar gjithnjë muret;
më në fund u ktheva prapa, duke hyrë
nga porta e Luginës, dhe kështu u ktheva.
16 Zyrtarët nuk dinin se ku kisha shkuar dhe
as me se isha marrë. Deri në atë çast nuk
u kisha thënë asgjë Judejve, priftërinjve,
parisë, zyrtarëve dhe as atyre që merreshin
me punimet. 17 Atëherë u thashë atyre: "Ju
e shikoni gjendjen e mjeruar në të cilat
ndodhemi: Jeruzalemi është shkatërruar
dhe portat e tij janë konsumuar nga zjarri!
Ejani, t'i rindërtojmë muret e Jeruzalemit,
dhe kështu nuk do të jemi më të tur-
përuar!". 18 U tregova pastaj atyre si dora
bamirëse e Perëndisë tim kishte qenë mbi
mua si dhe fjalët që mbreti më kishte
thënë. Atëherë ata thanë: "Të ngrihemi
dhe t'i vihemi ndërtimit!". Kështu morën
kurajo për t'i forcuar duart e tyre për këtë
punë të rëndësishme. 19 Por kur Sanbalati,
Horoniti dhe Tobiahu, shërbëtori Amonit,
dhe Geshemi, Arabi, e mësuan këtë gjë,
filluan të tallen dhe të na përbuzin, duke
thënë: "Çfarë po bëni? Mos doni, vallë, të
ngrini krye kundër mbretit?". 20 Atëherë
unë u përgjigja dhe u thashë atyre: "Do
të jetë vetë Perëndia i qiellit që do të na
sigurojë suksesin. Ne, shërbëtorët e tij, do
të fillojmë ndërtimin, por për ju nuk do
të ketë as pjesë, as të drejtë, as kujtim në
Jeruzalem".

3

1 Eliashibi, kryeprifti, u ngrit atëherë
bashkë me vëllezërit e tij priftërinj dhe
ndërtuan portën e Deleve; e shenjtëruan
dhe ia vunë kanatet. Vazhduan të ndër-
tojnë deri në kullën e Meahut, që pas-
taj 2 Pranë Eliashibit ndërtuan njerëzit e
Jerikos dhe pranë tyre ndërtoi Zakuri, bir
i Imrit. 3 Bijtë e Senaahut ndërtuan portën
e Peshqve, bënë kasën dhe vunë kanatet
e saj, bravat dhe shufrat. 4 Pranë tyre
punonte për riparimet Meremothi, bir i
Urias, që ishte bir i Kotsit; pranë tyre për ri-
parimet punonte Meshullami, bir i Berekia-
hut, që ishte bir i Meshezabeelit; pranë
tyre punonte për riparimet Tsadoku, bir i
Baanas; 5 pranë tyre për riparimet punonin
Tekoitët; por fisnikët midis tyre nuk e
ulën qafën për të bërë punën e Zotit të
tyre. 6 Jehojada, bir i Paseahut, dhe Meshu-
lami, bir i Besodejahut, restauruan portën
e Vjetër; bënë kasën dhe vunë kanatet
e saj, bravat dhe shufrat. 7 Pranë tyre
punonin për riparimin e selisë së qeveri-
tarit të krahinës matanë Lumit Melatiahu,
Gabaoniti, Jadoni Meronithiti dhe njerëzit
e Gabaonit dhe të Mitspahut. 8 Pranë
tyre punonte për riparimet Uzieli, bir i
Harhajahut, një ndër argjendarët; pranë
tij punonte për riparimet Hananiahu, një
nga parfumierët. Ata e përforcuan Jeruza-
lemin deri në Murin e Gjerë. 9 Pranë tyre
punoi për riparimet Refajahu, bir i Hurit,
kryetar i gjysmës së rrethit të Jeruzalemit.
10 Pranë tyre punonte për riparimet, për-
ballë shtëpisë së tij, Jedajahu, bir i Haru-
mafit; pranë tij punonin për riparimet Ha-
tushi, bir i Hashabnejahut. 11 Malkijahu,
bir i Harimit, dhe Hashshubi, bir i Pahath-
Moabit, ndreqën një pjesë tjetër të mureve
dhe kullën e Furrave. 12 Pranë tij punonte
për riparimet, bashkë me bijat e tij, Sha-
lumi, bir i Haloheshit, kryetar i gjysmës
së rrethit të Jeruzalemit. 13 Hanuni dhe
banorët e Zanoahit ndreqën portën e Lugi-
nës; e ndërtuan dhe i vunë kanatet, bravat
dhe shufrat. Përveç kësaj ndreqën një
mijë kubitë muri deri në portën e Ple-
hut. 14 Malkijahu, bir i Rekabit, kryetar i
rrethit të Beth-Hakeremit, ndreqi portën
e Plehut; e ndërtoi, dhe i vuri kanatet,
bravat dhe shufrat. 15 Shalumi, bir i Kol-
Hezeut, kryetar i rrethit të Mitspahut,
ndreqi portën e Burimit; e ndërtoi, e
mbuloi dhe i vuri kanatet, bravat dhe
shufrat. Ndreqi gjithashtu murin e pish-
inës të Siloes, pranë kopshtit të mbretit,
deri në shkallëzat që zbresin nga qyteti i
Davidit. 16 Pas tij Nehemia, bir i Azbukut,
kryetar i gjysmës së rrethit të Beth-Zurit,
punoi për riparimet deri përpara varreve
të Davidit, deri te pishina artificiale dhe
deri te shtëpia e Trimave. 17 Pas tij punuan
për riparimet Levitët, nën drejtimin e Re-
humit, birit të Banit; pranë tij punonte

për riparimet për rrethin e tij Hashabia,
kryetar i gjysmës së rrethit të Keilahut.
18 Pas tij punuan për riparimet vëllezërit
e tyre, nën mbikëqyrjen e Bavait, birit të
Henadat, kryetar i gjysmës tjetër të rrethit
të Keilahut. 19 Pranë tij Ezeri, bir i Jeshuas,
kryetar i Mitspahut, ndreqi një pjesë tjetër
të mureve, përballë të përpjetës së arse-
nalit, në qoshe. 20 Mbas tij Baruku, bir i
Zabait, riparoi me zell të madh një pjesë
tjetër të mureve, nga qoshja deri te porta
e shtëpisë së Eliashibit, kryepriftit. 21 Mbas
tij Meremothi, bir i Urias, që ishte bir i
Kotsit, ndreqi një pjesë tjetër të mureve,
nga porta e shtëpisë së Eliashibit deri në
skajin e shtëpisë së Eliashibit. 22 Mbas
tij punuan për riparimet priftërinjtë që
banonin përreth. 23 Mbas tyre Beniamini
dhe Hashubi punuan për riparimet për-
ballë shtëpisë së tyre. Mbas tyre Azaria,
bir i Maasejahut, që ishte bir i Ananiahut,
punoi për riparimet afër shtëpisë së tij.
24 Mbas tij Binui, bir i Henadadit, ndreqi
një pjesë tjetër të mureve, nga shtëpia
e Azarias deri në kthesë, domethënë në
qoshe. 25 Palali, bir i Uzait, bëri riparime
përballë kthesës dhe kullës që spikat nga
shtëpia e epërme e mbretit, që ishte pranë
oborrit të burgut. Mbas tij bëri riparime
Pedajahu, bir i Paroshit. 26 Nethinejtë, që
banonin mbi Ofelin, bënë riparime deri
përpara portës së Ujërave, në drejtim të
lindjes, dhe përballë kullës që spikaste.
27 Mbas tyre Tekoitët riparuan një pjesë
tjetër të mureve, përballë kalasë së madhe
që spikaste dhe deri në murin e Ofelit. 28 Mbi
portën e Kuajve, priftërinjtë punuan në
riparimet, secili përballë shtëpisë së vet.
29 Mbas tyre Tsadoku, bir i Imerit, punoi
për riparimet përballë shtëpisë së tij. Mbas
tij punoi Shemajahu, bir i Shekaniahut,
që ishte rojtar i portës lindore. 30 Mbas
tij Hananiahu, bir i Shelemiahut, dhe Ha-
nuni, biri i gjashtë i Tsalafit, riparuan
një pjesë tjetër të mureve. Mbas tyre
Meshullami, bir i Berekiahut, punoi për
riparimet përballë banesës së tij. 31 Mbas tij
Malkijahu, një nga argjendarët, mori pjesë
në riparimet deri në shtëpitë e Nethine-
jve dhe të tregtarëve, përballë portës së
Mifkadit dhe deri në të përpjetën e qoshes.
32 Midis së përpjetës së qoshes dhe portës së
Deleve punuan për riparimet argjendarët
dhe tregtarët.

4

1 Kur Sanballati dëgjoi që ne po rindër-
tonim muret, u zemërua, u revoltua thellë
dhe filloi të tallet me Judejtë, 2 dhe u tha
përpara vëllezërve të tij dhe ushtarëve
të Samarisë: "Çfarë po bëjnë këta Judej
matufë? Do të fortifikohen? Do të ofrojnë
flijime? A do të mbarojnë brenda një dite?
Mos vallë do të ringjallin gurët e kon-
sumuar nga zjarri i togjeve të rrënojave?".
3 Tobiahu, Amoniti, që i rrinte pranë, tha:
"Le të ndërtojnë! Por në rast se një dhelpër
hipën sipër, do ta rrëzojë murin e tyre prej
guri!". 4 Dëgjo, o Perëndia ynë, sepse na
përçmojnë! Bëj që të bjerë mbi kokën e tyre
fyerja e tyre dhe braktisi në përbuzje në një
vend robërie! 5 Mos e mbulo paudhësinë e
tyre dhe mos lejo që mëkati i tyre të fshihet
para teje, sepse kanë provokuar zemërimin
tënd para ndërtuesve". 6 Ne, pra, i rindër-
tuam muret që u bashkuan deri në gjysmën
e lartësisë së tyre; populli e kishte marrë
me zemër punën. 7 Por kur Sanballati,
Tobiahu, Arabët, Amonitët dhe Asdodejtë
mësuan që riparimi i mureve të Jeruzalemit
po përparonte dhe të çarat kishin filluar të
mbylleshin, ata u zemëruan shumë, 8 dhe të
gjithë së bashku komplotuan për të ardhur
në Jeruzalem dhe për të krijuar trazira në
të. 9 Por ne iu lutëm Perëndisë tonë dhe për
shkak të tyre vumë roje natë e ditë kundër
tyre. 10 Por ata të Judës thonin: "For-
cat e mbartësve të peshave vijnë duke u
pakësuar dhe gërmadhat janë aq të shumta
sa nuk do të arrijmë të ndërtojmë muret!
11 Përveç kësaj kundërshtarët tanë thonin:
"Ata nuk do të dinë dhe nuk do të shohin
asgjë, deri sa ne do të sulemi në mes
të tyre dhe do t'i vrasim; kështu do të
bëjmë që të ndërpriten punimet". 12 Por
kur Judejtë që banonin pranë tyre erdhën
dhjetë herë rrjesht për të na thënë: "Ngado
që të ktheheni, do të na sulen". 13 Unë
vendosa njerëz të armatosur në vendet më
të ulta prapa mureve; e vendosa popullin
sipas familjeve, me shpatat e tyre, shtizat
e tyre dhe harqet e tyre. 14 Mbasi e shqyr-
tova situatën u ngrita dhe u thashë parisë,
gjyqtarëve dhe pjesës tjetër të popullit:
"Mos kini frikë nga ata! Kujtoni Zotin e
madh dhe të tmerrshëm dhe luftoni për
vëllezërit tuaj, për bijtë dhe bijat tuaja,

për bashkëshortet tuaja dhe për shtëpitë
tuaja!”. 15 Kur armiqtë tanë mësuan që ne
ishim të informuar mbi këtë gjë dhe që
Perëndia e kishte bërë të dështonte plani i
tyre, ne të gjithë u kthyem tek muret, secili
në punën e tij. 16 Qysh prej asaj dite, gjysma
e shërbëtorëve të mi merrej me punët,
ndërsa gjysma tjetër kishte rrokur shtizat,
mburojat, harqet dhe kishte veshur parz-
moret; komandantët qëndronin prapa tërë
shtëpisë së Judës. 17 Por ata që ndërtonin
muret dhe ata që mbartnin o ngarkonin
peshat, me një dorë merreshin me punimet
dhe me dorën tjetër mbanin armën e tyre.
18 Tërë ndërtuesit, duke punuar, mbanin
secili shpatën e ngjeshur në ijet, ndërsa
borizani rrinte pranë meje. 19 Atëherë unë
u thashë parisë, zyrtarëve dhe pjesës tjetër
të popullit: “Puna është e madhe dhe e
shtrirë, dhe ne jemi të shpërndarë mbi
muret, larg njeri tjetrit. 20 Kudo që të
dëgjoni tingullin e borisë, atje mblidhuni
pranë nesh; Perëndia ynë do të luftojë për
ne”. 21 Kështu e vazhdonim punën, ndërsa
gjysma e njerëzve kishte rrokur shtizën që
në agim e deri sa dilnin yjet. 22 Në të njëjtën
kohë i thashë gjithashtu popullit: “Secili
nga ju të rrijë me shërbëtorin e tij brenda
Jeruzalemit, për të na ruajtur natën dhe për
të punuar pastaj ditën”. 23 Kështu as unë,
as vëllezërit e mi, as shërbëtorët e mi, as
njerëzit e rojes që më ndiqnin, nuk i hiqnim
rrobat; por secili kishte armën e tij me ujë.

5

1 Ndërkaq u ngrit një ankesë e madhe prej
popullit dhe bashkëshorteve të tyre kundër
Judejve, vëllezërve të tyre. 2 Disa thonin:
“Ne, bijtë tanë dhe bijat tona jemi shumë;
prandaj të gjejmë grurë që të mund të hamë
dhe të jetojmë!”. 3 Të tjerë thonin: “Kemi
hipotekuar arat tona, vreshtat tona dhe
shtëpitë tona për të blerë grurë gjatë zisë!”.
4 Disa të tjerë akoma thonin: “Kemi marrë
para hua për të paguar haraçin e mbretit
mbi arat tona dhe vreshtat tona. 5 Ndonëse
mishi ynë është si mishi i vëllezërve tanë
dhe bijtë tanë janë si bijtë e tyre, në realitet
jemi të detyruar t’i kthejmë në skllevër
bijtë tanë dhe bijat tona; disa nga bijat tona
janë katandisur që tani në skllavëri dhe nuk
kemi asnjë mundësi t’i shpengojmë, sepse
arat tona dhe vreshtat tona janë në dorë
të të tjerëve”. 6 Kur dëgjova ankimet e tyre
dhe këto fjalë, u indinjova shumë. 7 Mbasi u
mendova mirë për këtë gjë, qortova parinë
dhe gjyqtarët dhe u thashë atyre: “Secili
prej jush kërkon një kamatë prej fajdexhiu
nga vëllai i vet”. Kështu mblodha kundër
tyre një asamble të madhe 8 dhe u thashë:
“Simbas mundësive tona ne kemi shpen-
guar vëllezërit tanë Judej që u ishin shitur
kombeve; por tani a do t’i shisnit vëllezërit
tuaj, apo duhet që ata të na shiten neve?”.
Atëherë ata heshtën me qenë se nuk gjenin
fjalë për të thënë. 9 Dhe unë shtova: “Ajo
që po bëni nuk është e mirë. A nuk duhet
përkundrazi të ecni duke pasur frikë nga
Perëndia ynë për të shmangur dëmin nga
kombet që i kemi armiq? 10 Edhe unë,
vëllezërit e mi dhe shërbëtorët e mi u kemi
dhënë hua para dhe grurë. Ju lutem, të mos
kërkojmë më kamatë për këtë! 11 Ua ktheni
që sot arat e tyre, vreshtat e tyre, ullishtat e
tyre dhe shtëpitë e tyre, dhe të njëqindtën
pjesë të parave, të grurit, të verës dhe të
vajit që u keni kërkuar”. 12 Ata u përgjigjën:
“Do t’i kthejmë dhe nuk do të kërkojmë
më asgjë prej tyre; do të veprojmë ashtu
si thua ti”. Atëherë thirra priftërinjtë dhe
i vura të betohen përpara atyre se do të
vepronin sipas këtij premtimi. 13 Shkunda
pastaj palën e rrobave të mia dhe thashë:
“Kështu Perëndia ta shkundë nga shtëpia
e tij dhe nga pasuria e tij cilindo që nuk
do ta mbajë këtë premtim! Kështu të
shkundet dhe të zbrazet ai nga të gjitha!”.
Atëherë tërë asambleja tha: “Amen!”, dhe
lavdëruan Zotin. Populli veproi sipas atij
premtimi. 14 Përveç kësaj qysh prej ditës që
u caktova të jem qeveritar i tyre në vendin
e Judës, nga viti i njëzetë deri në vitin e
tridhjetedytë të mbretit Artakserks, gjatë
dymbëdhjetë vjetëve, unë dhe vëllezërit
15 Ndërsa qeveritarët e mëparshëm që më
kishin paraprirë e kishin rënduar popullin
duke marrë bukë dhe verë, dhe përveç
kësaj dyzet sikla argjendi. Madje edhe
shërbëtorët e tyre silleshin si zotër me pop-
ullin, por unë nuk veprova kështu, sepse
kisha frikë nga Perëndia. 16 Përkundrazi
i hyra me të madhe punës së riparimit
të këtyre mureve dhe nuk kemi bërë as-
një blerje toke; përveç kësaj tërë shërbë-
torët e mi u mblodhën atje për të punuar.
17 Kisha gjithashtu në mencën time njëqind

e pesëdhjetë Judej dhe zyrtarë, përveç
atyre që vinin nga kombet fqinje. 18 Çdo
ditë përgatitej një ka dhe gjashtë krerë
të zgjedhur që merreshin nga kopeja; për
mua gatuheshin edhe zogj, dhe çdo dhjetë
ditë bëhej furnizimi me lloj lloj vere me
shumicë; por me gjithë këtë, nuk e kam
kërkuar kurë kuotën e qeveritarit, sepse
mbi këtë popull rëndonte tashmë shërbimi.
19 Më kujto, o Perëndia im, për tërë të mirat
që i kam bërë këtij populli.

6

1 Kur Sanballati, Tobiahu dhe Geshem
Arabi dhe armiqtë tanë të tjerë mësuan
që unë kisha rindërtuar muret dhe që
nuk kishte mbetur asnjë e çarë në to
(megjithëse atëherë nuk i kisha vënë
akoma kanatet e portave), 2 Sanballati dhe
Geshemi më çuan për të thënë: "Eja dhe
takohemi bashkë me një nga fshatrat e
luginës së Onos". Por ata mendonin të
ma punonin. 3 Kështu unë u dërgova atyre
lajmëtarë për t'u thënë: "Jam duke bërë
një punë të madhe dhe nuk mund të zbres.
Pse duhet ta ndërpresim punën, kur unë
po e lë për të zbritur tek ju?". 4 Plot katër
herë ata më çuan njerëz për të thënë të
njëjtën gjë, dhe unë u përgjigja në të njëjtën
mënyrë. 5 Atëherë Sanballati më dërgoi
shërbëtorin e tij që të më thotë po atë gjë
për të pestën herë me një letër të hapur
në dorë, 6 në të cilën ishte shkruar: "Është
përhapur fjala midis kombeve, dhe Gashmu
e pohon këtë, që ti dhe Judejtë po kurdisni
një rebelim; prandaj, sipas këtyre zërave,
ti po rindërton muret, për t'u bërë mbreti
i tyre, 7 dhe ke caktuar madje profetë për
të bërë shpalljen tënde në Jeruzalem, duke
thënë: "Ka një mbret në Judë!". Tani, këto
gjëra do t'i njoftohen mbretit. Prandaj
eja dhe të këshillohemi bashkë". 8 Por
unë i çova për të thënë: "Punët nuk janë
ashtu si thua ti, por ti i shpik në mendjen
tënde". 9 Tërë këta njerëz në fakt donin
të na trembnin dhe thonin: "Duart e
tyre do ta lënë punën që do të mbetet e
papërfunduar". Prandaj tani, o Perëndi,
forco duart e mia! 10 Atëherë unë shkova në
shtëpinë e Shemajahut, birit të Delajahut,
që ishte bir i Mehetabeelit, që ishte mbyllur
aty brenda; ai më tha: "Takohemi bashkë
në shtëpinë e Perëndisë, brenda tempullit,
dhe 11 Por unë u përgjigja: "A mundet një
njeri si unë të marrë arratinë? A mundet
një njeri si unë të hyjë në tempull për të
shpëtuar jetën? Jo, unë nuk do të hyj".
12 Kuptova pastaj që Perëndia nuk e kishte
dërguar, por kishte shqiptuar atë profeci
kundër meje, sepse Tobiahu dhe Sanbalati
e kishin paguar. 13 Ishte paguar pikërisht
për këtë: për të më trembur dhe për të
më shtyrë të veproj në atë mënyrë dhe
të mëkatoj, dhe kështu të më dilte një
nam i keq dhe të mbulohesha me turp.
14 O Perëndia im, kujtoje Tobiahun dhe
Sanbalatin, për këto vepra të tyre, si edhe
profeteshën Noadiah dhe profetët e tjerë
që kanë kërkuar të më trembin! 15 Muret u
përfunduan ditën e njëzetepestë të muajit
Elul, brenda pesëdhjetë e dy ditëve. 16 Kur
tërë armiqtë tanë e mësuan këtë gjë dhe
tërë kombet që na rrethonin e panë, e
ndjenë veten shumë të dëshpëruar, sepse
e kuptuan që kjo vepër ishte kryer me
ndihmën e Perëndisë tonë. 17 Në ato ditë
edhe paria e Judës i dërgonte shpesh letra
Tobiahut dhe merrte letra prej Tobiahut.
18 Shumë në Judë ishin në fakt të lidhur
me të me anë të betimit, sepse ai ishte
dhëndër i Shekanijahut, birit të Arahut,
dhe biri i tij Jehohanan ishte martuar me
bijën e Meshulamit, birit të Berekiahut.
19 Edhe në praninë time ata flisnin mirë
për të dhe ia njoftonin fjalët e mia. Dhe
Tobiahu dërgonte letra për të më trembur.

7

1 Kur muret përfunduan dhe unë vura
në vend portat, dhe derëtarët, këngë-
tarët dhe Levitët u caktuan në funk-
sionet e tyre, 2 komandën e Jeruzalemit ia
dhashë Hananit, vëllait tim, dhe Hanani-
ahut, qeveritarit të fortesës, sepse ishte
njeri besnik dhe kishte frikë nga Perëndia
më tepër se shumë të tjerë. 3 Dhe u thashë
atyre: "Portat e Jeruzalemit nuk duhet të
hapen deri sa të fillojë të djegë dielli; dhe
ndërsa rojet janë akoma në vendroje, por-
tat të mbahen të mbyllura dhe me shufra.
Të vendosen roje nga banorët e Jeruza-
lemit, disa në vendin e tyre mbi muret dhe
të tjerë përpara shtëpisë së tyre". 4 Qyteti
ishte i madh dhe i gjerë, por brenda tij
kishte pak njerëz dhe nuk ndërtoheshin
shtëpi. 5 Atëherë Perëndia im më vuri në
zemër detyrën të mbledh parinë, gjyqtarët

dhe popullin, për t'i regjistruar sipas gje-
nealogjive të tyre. Dhe gjeta regjistrin
gjenealogjik të atyre që ishin kthyer nga
6 Këta janë ata të krahinës që u kthyen nga
robëria, ata që Nebukadnetsari, mbret i
Babilonisë, kishte internuar dhe që ishin
kthyer në Jeruzalem dhe në Judë, secili në
qytetin e tij. 7 Këta janë ata që u kthyen
me Zorobabelin, Jeshuan, Nehemian, Azar-
ian, Raamiahun, Nahamanin, Mardokeon,
Bilshanin, Misperethin, Bigvain, Nehumin
dhe Banaahun. Numri i njerëzve të popullit
të Izraelit: 8 bijtë e Paroshit, dy mijë e
njëqind shtatëdhjetë e dy veta. 9 Bijtë e
Shefatiahut, treqind e shtatëdhjetë e dy
veta. 10 Bijtë e Arahut, gjashtëqind e pesëd-
hjetë e dy veta. 11 Bijtë e Pahath-Moabit,
bijtë e Jeshuas dhe të Joabit, dy mijë e
tetëqind e tetëmbëdhjetë veta. 12 Bijtë e
Elamit, një mijë e dyqind e pesëdhjetë e
katër veta. 13 Bijtë e Zatujit, tetëqind e dyzet
e pesë veta. 14 Bijtë e Zakait, shtatëqind
e gjashtëdhjetë veta. 15 Bijtë e Binuit,
gjashtëqind e dyzet e tetë veta. 16 Bijtë e
Bebait, gjashtëqind e njëzet e tetë veta.
17 Bijtë e Azgadit, dy mijë e treqind e njëzet
e dy veta. 18 Bijtë e Adonikamit, gjashtëqind
e gjashtëdhjetë e shtatë veta. 19 Bijtë e Big-
vait, dy mijë e gjashtëdhjetë e shtatë veta.
20 Bijtë e Adinit, gjashtëqind e pesëdhjetë
e pesë veta. 21 Bijtë e Aterit, nga familja
e Ezekias, nëntëdhjetë e tetë veta. 22 Bijtë
e Hashumit, treqind e njëzet e tetë veta.
23 Bijtë e Bezait, treqind e njëzet e katër
veta. 24 Bijtë e Harifit, njëqind e dymbëd-
hjetë veta. 25 Bijtë e Gabaonit, nëntëdhjetë
e pesë veta. 26 Burrat e Betlemit dhe të
Netofahut, njëqind e tetëdhjetë e tetë veta.
27 Burrat e Anathothit, njëqind e njëzet e
tetë veta. 28 Burrat e Beth-Azmavethit,
dyzet e dy veta. 29 Burrat e Kirjath-Jearimit,
të Kefirahut dhe të Beerothit, shtatëqind e
dyzet e tre veta. 30 Burrat e Ramahut dhe
të Gebës, gjashtëqind e njëzet e një veta.
31 Burrat e Mikmasit, njëqind e njëzet e dy
veta. 32 Burrat e Bethelit dhe të Ait, njëqind
e njëzet e tre veta. 33 Burrat e një Nebos
tjetër, pesëdhjetë e dy veta. 34 Bijtë e një
Elami tjetër, një mijë e dyqind e pesëdhjetë
e katër veta. 35 Bijtë e Harimit, treqind
e njëzet veta. 36 Bijtë e Jerikos, treqind
e dyzet e pesë veta. 37 Bijtë e Lodit, të
Hadidit dhe të Onos, shtatëqind e njëzet
e një veta. 38 Bijtë e Senaahut, tre mijë e
nëntëqind e tridhjetë veta. 39 Priftërinjtë:
bijtë e Jedajahut, nga shtëpia e Jeshuas,
nëntëqind e gjashtëdhjetë e tre veta. 40 Bijtë
e Imerit, një mijë e pesëdhjetë e dy veta.
41 Bijtë e Pashurit, një mijë e dyqind e dyzet
e shtatë veta. 42 Bijtë e Harimit, një mijë
e shtatëmbëdhjetë veta. 43 Levitët: bijtë
e Jeshuas, nga familja e Kadmielit, bijtë
e Hodevahut, shtatëdhjetë e katër veta.
44 Këngëtarët: bijtë e Asafit, njëqind e dyzet
e tetë veta. 45 Derëtarët: bijtë e Shalumit,
bijtë e Aterit, bijtë e Talmonit, bijtë e Aku-
bit, bijtë e Hatitas, bijtë e Shobait, njëqind
e tridhjetë e tetë veta. 46 Nethinejtë: bijtë
e Tsihas, bijtë e Hasufas, bijtë e Taboathit,
47 bijtë e Keros, bijtë e Sias, bijtë e Padonit,
48 bijtë e Lebanas, bijtë e Hagabas, bijtë e
Salmait, 49 bijtë e Hananit, bijtë e Gidelit,
bijtë e Gaharit, 50 bijtë e Reajahut, bijtë e
Retsinit, bijtë e Nekodës, 51 bijtë e Gazamit,
bijtë e Uzas, bijtë e Paseahut, 52 bijtë e Be-
sait, bijtë e Meunimit, bijtë e Nefishesimit,
53 bijtë e Bakbukut, bijtë e Hakufas, bijtë e
Harhurit, 54 bijtë e Bazlithit, bijtë e Mehidas,
bijtë e Harshas, 55 bijtë e Barkos, bijtë e
Siseras, bijtë e Tamahut, 56 bijtë e Netsiahut,
bijtë e Hatifas. 57 Bijtë e shërbëtorëve të
Salomonit: bijtë e Sotait, bijtë e Sofer-
ethit, bijtë e Peridas, 58 bijtë e Jaalas, bijtë
e Darkonit, bijtë e Gidelit, 59 bijtë e She-
fatiahut, bijtë e Hatilit, bijtë e Pokerethit
nga Tsebaimi, bijtë e Amonit. 60 Shuma
e Nethinejve dhe bijve të shërbëtorëve të
Salomonit, treqind e nëntëdhjetë e dy veta.
61 Këta janë ata që u kthyen nga Tel-Melahu,
nga Tel-Harsha, nga Kerubi, nga Adoni dhe
nga Imeri, dhe që nuk qenë në gjendje të
përcaktonin shtëpinë e tyre atërore ose
pasardhjen e tyre, për të vërtetuar që i
përkisnin Izraelit; 62 bijtë e Delajahut, bijtë
e Tobiahut, bijtë e Nekodas, gjashtëqind e
dyzet e dy veta. 63 Midis priftërinjve: bijtë
e Habajahut, bijtë e Kotsit, bijtë e Barzi-
lait; i cili ishte martuar me një nga bijat e
Barzijlait, Galaaditit, dhe mori emrin e tyre.
64 Këta kërkuan listat e tyre midis atyre që
ishin regjistruar në gjenealogjitë, por nuk i
gjetën; prandaj u përjashtuan nga priftëria
si të papastër; 65 qeveritari i urdhëroi që të
mos hanin gjëra shumë të shenjta deri sa të
paraqitej një prift me Urimin dhe me Thu-

mimin. [66] E tërë asambleja kishte gjithsej
dyzet e dy mijë e treqind e gjashtëdhjetë
veta, [67] përveç shërbëtorëve të tyre dhe
shërbëtoreve të tyre, që ishin shtatë mijë
e treqind e tridhjetë e shtatë veta. Kishin
gjithashtu dyqind e dyzet e pesë këngë-
tarë dhe këngëtare. [68] Kishin shtatëqind
e tridhjetë e gjashtë kuaj, dyqind e dyzet
e pesë mushka, [69] katërqind e tridhjetë e
pesë deve dhe gjashtë mijë e shtatëqind e
njëzet gomarë. [70] Disa të parë të shtëpive
atërore bënë dhurata për punën e ndër-
timit. Qeveritari i dha thesarit një mijë
darikë ari, pesëdhjetë kupa, pesëqind e
tridhjetë rroba priftërinjsh. [71] Disa të parë
të shtëpive atërore i dhanë thesarit për
punën e ndërtimit njëzet mijë darikë ari
dhe dy mijë mina argjendi. [72] Pjesa tjetër e
popullit dha njëzet mijë darikë ari, dy mijë
mina argjendi dhe gjashtëdhjetë e shtatë
rroba priftërinjsh. [73] Kështu priftërinjtë,
Levitët, derëtarët, këngëtarët, disa nga
populli, Nethinejtë dhe tërë Izraelitët u
vendosën në qytetet e tyre. Kur arriti muaji
i shtatë, bijtë e Izraelit ishin në qytetet e
tyre.

8

[1] Atëherë tërë populli u mblodh si një
njeri i vetëm në sheshin që ishte përpara
portës së Ujërave; i thanë pastaj shkruesit
Ezdra të sillte librin e ligjit të Moisiut, që
Zoti i kishte dhënë Izraelit. [2] Ditën e parë
të muajit të shtatë, prifti Ezdra solli ligjin
para asamblesë së burrave, të grave dhe të
gjithë atyre që ishin të aftë të kuptonin.
[3] Pastaj e lexoi në sheshin që ndodhet për-
para portës së Ujërave, nga agimi deri në
mesditë përpara burrave, grave dhe atyre
që ishin të aftë të kuptonin; dhe veshët
e të gjithë popullit ndiqnin me vëmendje
librin e ligjit. [4] Shkruesi Ezdra qëndronte
mbi një tribunë prej druri që kishin bërë
për këtë rast. Pranë tij ishin në të djathtë
Matithiahu, Shema, Ananiahu, Uria, Hilki-
ahu dhe Maasejahu; në të majtë Peda-
jahu, Mishaeli, Malkijahu, Hashumi, Hash-
badana, Zakaria dhe Meshulami. [5] Ezdra
e hapi librin në prani të të gjithë popul-
lit, sepse rrinte më lart se tërë populli;
sa e hapi, tërë populli u ngrit në këmbë.
[6] Ezdra bekoi Zotin, Perëndinë i madh, dhe
tërë populli u përgjigj: "Amen, amen",
duke ngritur duart; pastaj u përkulën dhe
ranë përmbys me fytyrë për tokë për-
para Zotit. [7] Jeshua, Bani, Sherebiahu,
Jamini, Akubi, Shabethai, Hodijahu, Maase-
jahu, Kelita, Azaria, Jozabadi, Hanani, Pela-
jahu dhe Levitët e ndihmonin popullin të
kuptonte ligjin, ndërsa populli rrinte në
këmbë në vendin e tij. [8] Ata lexonin në
librin e ligjit të Perëndisë në mënyrë të
qartë, duke shpjeguar domethënien e tij,
me qëllim që të kuptonin atë që lexohej.
[9] Nehemia, që ishte qeveritari, Ezdra, prift
dhe shkrues, dhe Levitët që e mësonin
popullin i thanë tërë popullit: "Kjo ditë
i shenjtërohet Zotit, Perëndisë tuaj; mos
mbani zi dhe mos qani!". Tërë populli
[10] Pastaj Nehemia u tha atyre: "Shkoni,
hani, ushqime shumë të shijshme dhe pini
verëra të ëmbla, dhe u çoni racione atyre
që nuk kanë përgatitur asgjë, sepse kjo
ditë i është shenjtëruar Zotit tonë. Mos u
trishtoni, sepse gëzimi i Zotit është fuqia
juaj". [11] Levitët e mbanin në heshtje tërë
popullin, duke thënë: "Heshtni, sepse kjo
ditë është e shenjtë. Mos u trishtoni!".
[12] Atëherë tërë populli shkoi të hajë, të
pijë, t'u dërgojë racione të varfërve dhe të
kremtojë me hare të madhe, sepse ata i
kishin kuptuar fjalët që u ishin shpjeguar.
[13] Ditën e dytë, krerët e shtëpive atërore të
të gjithë popullit, priftërinjtë dhe Levitët u
mblodhën pranë Ezdras, shkruesit, për të
dëgjuar fjalët e ligjit. [14] Gjetën të shkruar
në ligj që Zoti kishte urdhëruar me anë të
Moisiut që bijtë e Izraelit duhet të banonin
në kasolle gjatë festës së muajit të shtatë,
[15] dhe në të gjitha qytetet e tyre dhe në
Jeruzalem duhet të përhapnin dhe të sh-
pallnin një njoftim në të cilin të thuhej:
"Shkoni në mal dhe sillni andej degë ulliri,
degë ullastre, degë mërsine, degë palme
dhe degë me gjethe të dendura, për të
bërë kasolle, siç është shkruar". [16] Atëherë
populli shkoi jashtë dhe solli degët, dhe i
ndërtoi kasollet, kush mbi çatinë e shtëpisë
së tij, kush në oborrin e tij, të tjerë në
oborret e shtëpisë së Perëndisë, në sheshin
e portës të Ujërave dhe në sheshin e portës
së Efraimit. [17] Kështu tërë asambleja e atyre
që ishin kthyer nga robëria ndërtoi kasolle
dhe banoi në to. Nga koha e Jozueut, birit të
Nunit, e deri në atë ditë, bijtë e Izraelit nuk
kishin bërë asgjë të tillë. Dhe qe një gëzim

shumë i madh. 18 Ezdra lexoi librin e ligjit
të Perëndisë çdo ditë, nga dita e parë deri
në ditën e fundit. E kremtuan festën shtatë
ditë; ditën e tetë pati një asamble solemne,
siç e kërkon ligji.

9

1 Ditën e njëzetekatërt të po atij muaji,
bijtë e Izraelit të veshur me thasë dhe
të mbuluar me dhe, u mblodhën për një
agjerim. 2 Ata që i përkisnin fisit të Izraelit
u ndanë nga gjithë të huajt dhe u paraqitën
për të rrëfyer mëkatet e tyre dhe paud-
hësitë e etërve të tyre. 3 Pastaj u ngritën në
këmbë në vendin e tyre dhe lexuan librin e
ligjit të Zotit, Perëndisë të tyre, për një të
katërtën pjesë të ditës; dhe për një të katër
tjetër të ditës bënë rrëfimin e mëkateve që
kishin bërë dhe ranë përmys përpara Zotit,
Perëndisë të tyre. 4 Pastaj Jeshua, Bani,
Kadmieli, Shebaniahu, Buni, Sherebiahu,
Bani dhe Kenani u ngjitën mbi tribunën e
Levitëve dhe i klithën me zë të lartë Zotit,
Perëndisë të tyre. 5 Levitët Jeshua, Kadmiel,
Bani, Hashabnejahu, Sherebiahu, Hodi-
jahu, Shebanjahu dhe Pethahiahu thanë:
"Çohuni dhe bekoni Zotin, Perëndinë tuaj,
nga përjetësia në përjetësi! Qoftë i bekuar
emri yt i lavdishëm, që lartësohet mbi çdo
bekim dhe lëvdim! 6 Vetëm ti je Zoti! Ti
ke bërë qiejtë, qiejtë e qiejve dhe tërë
ushtrinë e tyre, dheun dhe tërë ato që
qëndrojnë mbi të, detet dhe gjithçka që
është në ta. Ti i mban gjallë tërë këto gjëra
dhe ushtria e qiejve të adhuron. 7 Ti je
Zoti, Perëndia që ka zgjedhur Abramin; e
nxore nga Uri i Kaldeasve dhe i dhe emrin
Abraham. 8 Ti e gjete zemrën e tij besnike
para teje dhe bëre një besëlidhje me të
për t'u dhënë pasardhësve të tij vendin
e Kananejve, të Hitejve, të Amorejve, të
Perezejve, të Jebusejve dhe të Girgasejve; ti
e mbajte fjalën tënde; sepse je i drejtë. 9 Ti
ke parë hidhërimin e etërve tanë në Egjipt
dhe ke dëgjuar britmën e tyre pranë Detit
të Kuq. 10 Ke bërë mrekulli dhe çudi kundër
Faraonit, kundër tërë shërbëtorëve të tij
dhe kundër tërë popullit të vendit të tij,
sepse e dije që ata ishin sjellë me paturpësi
me etërit tonë. Kështu i bëre një emër vetes
që mbetet edhe sot. 11 Ti ke ndarë detin para
tyre, dhe ata kaluan në mes të detit në të
thatë, ndërsa ti i hidhje në humnerë nd-
jekësit e tyre si një gur në ujëra të furishme.
12 Ti i ke udhëhequr ditën me një kallonë
reje dhe natën me një kollonë zjarri për
t'i ndriçuar rrugën në të cilën do të ecnin.
13 Zbrite gjithashtu mbi malin Sinai, u fole
nga qielli dhe u dhe dekrete të drejta dhe
ligje të së vërtetës, statute dhe urdhërime
të mira. 14 U bëre të njohur të shtunën
tënde të shenjtë dhe u dhe urdhërime,
statute dhe një ligj me anë të Moisiut,
shërbëtorit tënd. 15 Ti gjithashtu u dhe bukë
nga qielli kur ishin të uritur dhe u bëre
që të buronte ujë nga shkëmbi kur kishin
etje; dhe i urdhërove ata të shkonin të
merrnin në zotërim vendin që ishe betuar
t'u jepje. 16 Por ata dhe etërit tanë u sollën
me mendjemadhësi, e fortësuan zverkun
e tyre dhe nuk iu bindën urdhërimeve të
tua. 17 Kundërshtuan të bindeshin dhe nuk
kujtuan mrekullitë që ti kishe bërë midis
tyre; ngurtësuan përkundrazi zverkun e
tyre dhe në rebelimin e tyre zgjodhën një
kryetar për t'u kthyer në skllavërinë e tyre.
Por ti je një Perëndi i gatshëm që të falë,
shpirtmadh, plot mëshirë, i ngadalshëm
në zemërim dhe plot mirësi. Ti nuk i ke
braktisur, 18 as atëherë kur bënë një viç
prej metali të shkrirë dhe thanë: "Ky është
perëndia yt që të nxori nga Egjipti!"; kështu
bënë një gjë blasfeme. 19 Megjithatë në
shpirtmadhësinë tënde të madhe nuk i ke
braktisur në shkretëtirë; kollona e resë
nuk u largua prej tyre gjatë ditës për t'i
udhëhequr ata në ecje, dhe kollona e zjarrit
gjatë natës për t'ua ndriçuar atyre rrugën
nëpër të cilën do të ecnin. 20 Ke dhënë
Frymën tënde të mirë për t'i mësuar; nuk
ua ke refuzuar manën tënde gojëve të tyre
dhe u ke dhënë ujë kur ishin të etur. 21 Për
dyzet vjet i ke ushqyer në shkretëtirë, dhe
nuk u ka munguar asgjë; rrobat e tyre nuk u
prishën dhe këmbët e tyre nuk u ënjtën. 22 U
dhe gjithashtu mbretëri dhe popuj, duke u
caktuar krahinat më të largëta; kështu ata
shtinë në dorë vendin e Sihonit, vendin e
mbretit të Heshbonit dhe vendin e Ogut,
mbretit të Bashanit. 23 I shumëzove bijtë e
tyre si yjet e qiellit dhe i fute në vendin në
të cilin u kishe thënë etërve të tyre të hynin
për ta shtënë në dorë. 24 Kështu bijtë e tyre
hynë dhe zotëruan vendin; ti ke poshtëruar
para tyre banorët e vendit, Kananejtë, dhe

i dhe në duart e tyre bashkë me mbretërit e
tyre dhe me popujt e vendit, me qëllim që
ata të bënin çfarë t'u pëlqente. 25 Ata push-
tuan qytete të fortifikuara dhe një tokë
pjellore dhe hynë në zotërim të shtëpive
plot me të mira, të sternave të gatshme,
të vreshtave, të ullishteve dhe të pemëve
frutore me bollëk; ata hëngrën, u ngopën,
u majmën dhe jetuan në gëzim për shkak
të mirësisë sate të madhe. 26 Megjithatë ata
u treguan të pabindur, u rebeluan kundër
teje, e hodhën ligjin tënd prapa krahëve,
vranë profetët e tu që u bënin thirrje të rik-
theheshin te ti dhe kryen gjëra blasfeme.
27 Prandaj ti i dhe në duart e armiqve të tyre,
që i shtypën; por në kohën e fatkeqësisë
së tyre ata klithën te ti, dhe ti i dëgjove
nga qielli, dhe ti, me dhembshurinë tënde
të madhe, u dhe atyre disa çlirimtarë që
i shpëtuan nga duart e armiqve të tyre.
28 Por kur ata kishin paqe, fillonin përsëri
të bënin të keqen përpara teje; prandaj ti
i braktise në duart e armiqve të tyre, që
i sundonin; megjithatë, kur përsëri këlth-
itnin, ti i dëgjoje nga qielli, kështu që në
shpirtmadhësinë tënde i ke çliruar shumë
herë. 29 Ti i nxisje të ktheheshin në ligjin
tënd, por ata bëheshin krenarë dhe nuk u
bindeshin urdhërimeve të tua, dhe mëka-
tonin kundër dekreteve të tua me anën e
të cilëve, në qoftë se dikush i zbaton në
praktikë, shpëton jetën; hiqnin shpatullat
e tyre nga zgjedha, e fortësonin zverkun
e tyre dhe kundërshtonin të bindeshin.
30 Pate durim me ta shumë vjet me radhë,
duke i nxitur me Frymën tënde dhe me
gojën e profetëve të tu, por ata nuk deshën
të të dëgjojnë; atëherë ti i dhe në duart e
popujve të vendeve të ndryshme. 31 Por në
mëshirën tënde të madhe nuk i shkatër-
rove plotësisht dhe nuk i braktise, sepse je
një Perëndi zemërbutë dhe i mëshirshëm.
32 Tani pra, o Perëndia ynë, Perëndia i madh,
i fuqishëm dhe i tmerrshëm, që respek-
ton besëlidhjen dhe mëshirën të mos të
duket para teje si gjë e vogël fatkeqësia
që ka rënë mbi ne, mbi mbretërit tanë,
mbi krerët tanë, mbi priftërinjtë tanë, mbi
profetët tanë, mbi prindërit tanë dhe mbi
tërë popullin tënd, nga koha e mbretërve të
Asirisë e deri në ditën e sotme. 33 Megjithatë
ti ke qenë i drejtë në të gjitha gjërat
që na kanë ndodhur, sepse ti ke vepruar
me besnikëri, ndërsa ne kemi vepruar me
pabesi. 34 Mbretërit tanë, krerët tanë,
priftërinjtë tanë dhe etërit tanë nuk kanë
zbatuar në praktikë ligjin tënd dhe as që
u janë bindur urdhërimeve dhe porosive
me të cilat i nxitje. 35 Edhe kur të gjen-
deshin në mbretërinë e tyre, në mirëqënien
e madhe që ti u kishe siguruar atyre dhe
në vendin e gjerë dhe pjellor që ti u kishe
vënë në dispozicion, nuk të shërbyen dhe
nuk i braktisën veprimet e tyre të këqija.
36 Dhe ja, sot jemi skllevër! jemi skllevër
në vendin që u kishe dhënë etërve tanë,
që të hanin frytet e tij dhe të gëzonin të
mirat. 37 Kështu prodhimet e bollshme të
tij u shkojnë mbretit që ti ke vendosur mbi
ne për shkak të mëkateve tona; ata sun-
dojnë trupat tona dhe mbi bagëtinë tonë
ashtu si duan; dhe ne ndodhemi në ankth
të madh. 38 Për shkak të gjithë kësaj, ne
marrim një zotim të vendosur dhe e vëmë
me të shkruar; dhe krerët tanë, Levitët tanë
dhe priftërinjtë tanë do të vënë vulën e tyre
mbi të.

10

1 Ata që vunë vulën e tyre mbi doku-
mentin ishin: Nehemia, qeveritari, bir i
Hakaliahut, dhe Sedekia, 2 Serajahu, Azaria,
Jeremia, 3 Pashuhuri, Amariahu, Malkija,
4 Hatushi, Shebaniahu, Maluku, 5 Harimi,
Meremothi, Obadiahu, 6 Danieli, Ginethoni,
Baruku, 7 Meshulami, Abijahu, Mijamini,
8 Maaziahu, Bilgai, Shemajahu. Këta ishin
priftërinj. 9 Levitët: Jeshua, bir i Azani-
ahut, Binui nga bijtë e Henadadit dhe Kad-
mieli, 10 dhe vëllezërit e tyre Shebaniahu,
Hodijahu, Kelita, Pelajahu, Hanani, 11 Mika,
Rehobi, Hashabiahu, 12 Zakuri, Sherebiahu,
Shebaniahu, 13 Hodijahu, Bani dhe Beninu.
14 Krerët e popullit: Paroshi, Pahath-Moabi,
Elami, Zatu, Bani, 15 Buni, Azgabi, Bebai,
16 Adonijahu, Bigvai, Adini, 17 Ateri, Ezekia,
Azuri, 18 Hodijahu, Hashumi, Betsai, 19 Harifi,
Anatothi, Nebai, 20 Magpiashi, Meshulami,
Heziri, 21 Meshezabeeli, Tsadoku, Jadua,
22 Pelatiahu, Hanani, Anajahu, 23 Hoshea,
Hananiahu, Hasshubi 24 Halloheshi, Pilha,
Shobeku, 25 Rehumi, Hashabnahu, Maase-
jahu, 26 Ahijahu, Hanani, Anani 27 Maluku,
Harimi dhe Baanahu. 28 Pjesa tjetër e pop-
ullit, priftërinjtë, Levitët, derëtarët, këngë-
tarët, Nethinejtë dhe tërë ata që ishin
ndarë nga popujt e vendeve të huaja për të

ndjekur ligjin e Perëndisë, bashkëshortet
e tyre, bijtë e tyre dhe bijat e tyre,
domethënë tërë ata që kishin njohuri dhe
zgjuarësi, [29] u bashkuan me vëllezërit e tyre,
me më të shquarit, dhe u zotuan me mal-
lkim dhe betim se do të ecnin në rrugën
e caktuar nga ligji i Perëndisë, që ishte
dhënë me anë të Moisiut, shërbëtorit të
Perëndisë, dhe të respektonin e të zbatonin
në praktikë të gjitha urdhërimet e Zotit,
Zotit tonë, dekretet e tij dhe statutet e
tij, [30] të mos u japim bijat tona popujve të
vendit dhe të mos marrim bijat e tyre për
bijtë tanë, [31] të mos blejmë asgjë ditën e
shtunë ose në një ditë tjetër të shenjtë nga
popujt që çojnë për të shitur ditën e shtunë
çfarëdo lloj mallrash dhe drithërash, ta
lëmë tokën të pushojë çdo vit të shtatë
dhe të mos vjelim asnjë borxh. [32] U zo-
tuam prerazi të paguajmë çdo vit një të
tretën e një sikli për shërbimin e shtëpisë
së Perëndisë tonë, [33] për bukët e paraqitjes,
për blatimin e përjetshëm të ushqimit, për
olokaustin e përjetshëm të të shtunave, të
ditëve të hënës së re, të festave të caktu-
ara, për gjërat e shenjtëruara, për ofertat
e bëra për mëkatin, për shlyerjen e fajit
të Izraelit, dhe për çdo punë të kryer në
shtëpinë e Perëndisë tonë. [34] Përveç kësaj
hodhëm short midis priftërinjve, Levitëve
dhe popullit për ofertën e druve që duhet
të çohen në shtëpinë e Perëndisë tonë, çdo
vit në afate të caktuara, sipas shtëpive tona
atërore, me qëllim që të digjen në altarin
e Zotit, Perëndisë tonë, ashtu siç është
shkruar në ligj. [35] U zotuam gjithashtu të
çojmë çdo vit në shtëpinë e Zotit prod-
himet e para të tokës sonë dhe frytat e
para të çdo peme, [36] dhe të parëlindurit e
bijve tanë dhe të bagëtisë sonë, ashtu siç
është shkruar në ligj, dhe me të pjelljen e
parë të bagëtive tona të trasha dhe të imta
për t'ua paraqitur në shtëpinë e Perëndisë
tonë priftërinjve që kryejnë shërbim në
shtëpinë e Perëndisë tonë. [37] Përveç kësaj
u zotuam t'u çojmë priftërinjve në dhomat
e shtëpisë së Perëndisë tonë prodhimet e
para të brumit tonë, ofertat tona, frutat e
çdo peme, mushtin dhe vajin, dhe Levitëve
të dhjetën e tokës sonë; vetë Levitët do të
marrin të dhjetën pjesë në të gjitha qytetet
ku ne punojmë. [38] Një prift, pasardhës i
Aaronit, do të jetë me Levitët kur ata do
të marrin të dhjetat; dhe Levitët do ta
çojnë të dhjetën e së dhjetës në shtëpinë
e Perëndisë tonë, në dhomat e thesarit,
[39] sepse në këto dhoma bijtë e Izraelit dhe
bijtë e Levit do të sjellin ofertat e grurit,
të mushtit dhe të vajit; këtu janë veglat e
shenjtërores, priftërinjtë që kryejnë shër-
bimin, derëtarët dhe këngëtarët. Ne nuk do
ta braktisim shtëpinë e Perëndisë tonë.

11

[1] Krerët e popullit u vendosën në Jeruza-
lem; pjesa tjetër e popullit hodhi me short
që një në çdo dhjetë veta të vinte të
banonte në Jerualem, në qytetin e shenjtë;
nëntë të dhjetat e tjerë duhet të qëndronin
përkundrazi në qytetet e tjera. [2] Populli
bekoi tërë ata që spontanisht u ofruan të
banojnë në Jeruzalem. [3] Këta janë krerët
e provincës që u vendosën në Jeruzalem,
(por në qytetet e Judës secili u vendos në
pronën e vet, në qytetin e vet: Izraelitët,
priftërinjtë, Levitët, Nethinejtë, dhe bijtë e
shërbëtorëve të Salomonit). [4] Në Jeruzalem
u vendosën një pjesë e bijve të Judës dhe
të Beniaminit. Nga bijtë e Judës: Atahiahu,
bir i Uziahut, bir i Zakarias, bir i Amariahut,
bir i Shefatiahut, bir i Mahalaleelit, nga
bijtë e Peretsit, [5] dhe Maaseja, bir i Barukut,
bir i Kol-Hozehut, bir i Hazajahut, bir i
Adajahut, bir i Jojaribit, bir i Zakarias, bir
i Shilonitit. [6] Shuma e bijve të Peretsit
që u vendosën në Jeruzalem: katërqind e
gjashtëdhjetë e tetë trima. [7] Këta janë bijtë
e Beniaminit: Salu, bir i Mashulamit, bir i
Joedit, bir i Pedajahut, bir i Kolajahut, bir i
Maasejahut, bir i Ithielit, bir i Isaias; [8] mbas
tij, Gabai dhe Sallai; gjithsej, nëntëqind e
njëzet e tetë. [9] Joeli, bir i Zikrit, ishte i pari
i tyre, dhe Juda, bir i Senuahut, ishte shefi i
dytë i qytetit. [10] Nga priftërinjtë: Jedajahu,
bir i Jojaribit dhe Jakini, [11] Serajahu, bir i
Hilkiahut, bir i Meshullamit, bir i Tsadokut,
bir i Merajothit, bir i Ahitubit, ishte i
pari i shtëpisë së Perëndisë, [12] vëllezërit e
tyre të caktuar me punë në tempull ishin
tetëqind e njëzet e dy veta; dhe Adajahu,
biri Jerohamit, bir i Pelaliahut, bir i Amt-
sit, bir i Zakarias, bir i Pashhurit, bir i
Malkijahut [13] dhe vëllezërit e tij, të parët
e shtëpive atërore, ishin gjithsej dyqind
e dyzet e dy veta; dhe Amashaai, bir i
Azareelit, bir i Ahzait, bir i Meshilemothit,

bir i Imerit, [14] dhe vëllezërit e tyre, burra
trima, ishin njëqind e njëzet e tetë veta.
Zabdieli, bir i Gedolimit, ishte i pari i tyre.
[15] Nga Levitët: Shemajahu, bir i Hashshubit,
bir i Hazrikamit, bir i Hashabiahut, bir i
Bunit, [16] Shabethai dhe Jozabadi, të cak-
tuar në shërbimin e jashtëm të shtëpisë së
Perëndisë, midis krerëve të Levitëve; [17] dhe
Mataniahu, bir i Mikas, bir i Zabdiut, bir
i Asafit, që fillonte lëvdimet gjatë lutjes, i
pari dhe Bakbukiahu, i dyti ndër vëllezërit
e tij, dhe Abda, bir i Shamuas, bir i Galalit,
bir i Jeduthunit. [18] Shuma e Levitëve në
qytetin e shenjtë: dyqind e tetëdhjetë e
katër veta. [19] Derëtarët: Akubi, Talmoni dhe
vëllezërit e tyre, rojtarë të portave: njëqind
e shtatëdhjetë e dy veta. [20] Pjesa tjetër e
Izraelit, e priftërinjve dhe e Levitëve u ven-
dosën në të gjitha qytetet e Judës, secili në
pronën e vet. [21] Nethinejtë u vendosën mbi
Ofelin; Tsiha dhe Gishpa ishin në krye të
Nethinejve. [22] Kryetari i Levitëve në Jeruza-
lem ishte Uzi, bir i Banit, bir i Hashabiahut,
bir i Mataniahut, bir i Mikas, nga bijtë e
Asafit, që ishin këngëtarët e caktuar për
shërbimin e shtëpisë së Perëndisë. [23] Përsa
u përket atyre, në fakt mbreti kishte dhënë
urdhër që çdo ditë t'i jepej këngëtarëve
një furnizim i caktuar [24] Pethahiahu, bir i
Meshezabeelit, nga bijtë e Zerahut, birit
të Judës, ishte i deleguari i mbretit për të
gjitha punët e popullit. [25] Përsa u përket
fshatrave me fushat e tyre, disa nga bijtë
e Judës u vendosën në Kirjath-Arba dhe
në fshatrat e tij, në Dibon dhe në fshatrat
e tij, në Jekabseel dhe në fshatrat e tij,
[26] në Jeshua, në Moladah, në Beth-Peleth,
[27] në Atsar-Shual, në Beer-Sheba dhe në
fshatrat e tij, [28] në Tsiklag, në Mekona dhe
në fshatrat e tij, [29] në En-Rimon, në Tsorah,
në Jarmuth, [30] në Zanoah, në Adullam dhe
në fshatrat e tyre, në Lakish dhe në fushat
e tij, në Azekah dhe në fshatrat e tij. U
vendosën në Beer-Sheba deri në luginën e
Hinomit. [31] Bijtë e Beniaminit u vendosën
në Geba, në Mikmash, në Aijah, në Bethel
dhe në fshatrat e tyre, [32] në Anathoth, në
Nob, në Ananiah, [33] në Atsor, në Ramah, në
Gitaim, [34] në Hadid, në Tseboim, në Nebalat,
[35] në Lod dhe në Ono, në luginën e arti-
zanëve. [36] Disa divizione të Levitëve të Judës
u bashkuan në Beniamin.

12

[1] Këta janë priftërinjtë dhe Levitët që u
kthyen me Zorobabelin, birin e Shealth-
ielit, dhe me Jeshuan: Serajahu, Jeremia,
Ezdra, [2] Amariahu, Malluku, Hatushi,
[3] Shekaniahu, Rehumi, Meremothi, [4] Ido,
Ginethoi, Abijahu, [5] Mijamini, Maadiahu,
Bilgahu, [6] Shemajahu, Jojaribi, Jedajahu,
[7] Sallu, Amoku, Hilkiahu dhe Jedajahu.
Këta ishin krerët e priftërinjve dhe të
vëllezërve të tyre në kohën e Jeshuas.
[8] Levitët përfaqësoheshin nga Jeshua, Binu,
Kamieli, Sherebiahu, Juda dhe Mataniahu,
që ishte caktuar bashkë me vëllezërit e tij
në këngën e falenderimit. [9] Bakbukiahu
dhe Uni, vëllezër të tyre, rrinin përballë
tyre sipas funksioneve të tyre. [10] Jeshuas i
lindi Jojakimi; Jojakimit i lindi Eliashibi;
Eliashibit i lindi Jojada, [11] Jojadas i lindi
Jonathani; Joathanit i lindi Jadua. [12] Në
kohën e Jojakimit, priftërinjtë të parët e
shtëpive atërore ishin si vijon: nga shtëpia
e Serajahut, Merajahu; nga ajo e Jeremias,
Hananiahu; [13] nga ajo e Ezdras, Meshulami;
nga ajo e Amariahut, Jehohanani; [14] nga
ajo e Melikut, Jonathani; nga ajo e
Shebaniahut, Jozefi; [15] nga ajo e Harimit,
Adna; nga ajo e Merajothit, Helkai; [16] nga
ajo e Idos, Zakaria; nga ajo e Ginethonit,
Meshulami; [17] nga ajo e Abijahut, Zikri;
nga ajo e Miniaminit dhe e Moadiahut,
Piltai; [18] nga ajo e Bilgahut, Shamua; nga
ajo e Shemajahut, Jonathani; [19] nga ajo e
Jojaribit, Matenai; nga ajo e Jedajahut, Uzi;
[20] nga ajo e Sallait, Kallai; nga ajo e Amokut,
Eberi; [21] nga ajo e Hilkiahut, Hashabiahu
dhe nga ajo e Jedajahut, Nethaneeli.
[22] Gjatë mbretërimit të Darit, Persianit, u
regjistruan bashkë me priftërinjtë, Levitët
që ishin të parë të shtëpive atërore në
kohën e Eliashibit, të Jojadas, të Johananit
dhe të Jaduas. [23] Bijtë e Levit, që ishin
të parë të shtëpive atërore, u regjistruan
përkundrazi në librin e Kronikave deri
në kohën e Johananit, birit të Eliashibit.
[24] Krerët e Levitëve Hashabiahu, Sherabiahu
dhe Jeshua, bir i Kadmielit, bashkë me
vëllezërit e tyre, që rrinin përballë tyre,
këndonin himne lëvdimi dhe falenderimi
me grupe të alternuara, sipas urdhrit të
Davidit, njeriut të Perëndisë. [25] Mataniahu,
Bakbukiahu, Obadiahu, Meshulami,
Talmoni dhe Akubi ishin derëtarë dhe

ruanin magazinat e portave. [26] Këta jetonin
në kohën e Jojakimit, birit të Jeshuas, bir
i Jotsadakut, dhe në kohën e Nehemias,
qeveritarit, dhe të Ezdras, që ishte prift
dhe shkrues. [27] Për kushtimin e mureve
të Jeruzalemit dërguan të kërkojnë Levitë
nga tërë vendet e tyre, për t'i sjellë në
Jeruzalem që të kremtonin kushtimin
me gëzim, me lavderime dhe me këngë,
me cembale, me harpa dhe me qeste.
[28] Dhe bijtë e këngëtarëve u mblodhën nga
krahina përreth Jeruzalemit, nga fshatrat
e Netofathitëve, [29] nga Beth-Gilgali, nga
fusha e Gebas dhe të Azmavethit, sepse
këngëtarët kishin ndërtuar fshatra përreth
Jeruzalemit. [30] Priftërinjtë dhe Levitët
u pastruan vetë dhe pastruan popullin,
portat dhe muret. [31] Pastaj unë bëra të
hipnin mbi muret krerët e Judës dhe
formova kështu dy kore të mëdha lëvdimi.
I pari u nis në të djathtë, mbi muret,
në drejtim të portës së Plehut; [32] prapa
tij ecnin Hoshajahu, gjysma e krerëve të
Judës, [33] Azaria, Ezdra, Meshulami, [34] Juda,
Beniamini, Shemajahu, Jeremia, [35] dhe disa
nga bijtë e priftërinjve me boritë e tyre:
Zakaria, bir i Jonathanit, bir i Shemajahut,
bir i Mataniahut, bir i Mikajahut, bir i
Zakurit, bir i Asafit, [36] dhe vëllezërit e
tij Shemajahu, Azareeli, Milalai; Gilalaji,
Maai, Nethaneeli, Juda dhe Hanani, me
veglat muzikore të Davidit, njeriut të
Perëndisë. Ezdra, shkruesi, ecte në krye
të tyre. [37] Kur arritën te porta e Burimit
u ngjitën drejtpërdrejtë nëpër shkallët
e qytetit të Davidit, ku muret lartohen
mbi shtëpinë e Davidit, deri te porta e
Ujërave, në lindje. [38] Kori i dytë i lëvdimit
mori drejtimin e kundërt; unë e ndiqja
me gjysmën e popullit, mbi muret, mbi
kullën e Furrave, deri te muri i Gjerë,
[39] pastaj mbi portën e Efraimit, mbi portën
e Vjetër, mbi portën e Peshqve, mbi kullën
e Hananeelit, mbi kullën e Meahut, deri
te porta e Deleve; kori u ndal te porta e
Burgut. [40] Dy koret e lëvdimit u ndalën
te shtëpia e Perëndisë; kështu bëra edhe
unë me gjysmën e gjyqtarëve që ishin me
mua, [41] dhe priftërinjtë Eliakim, Maasejah,
Minialin, Mikajah, Elioenai, Zakaria,
Hananiahu me boritë, [42] dhe Maasejahu,
Shemajahu, Eleazari, Uzi, Jehohanani,
Milkijahu, Elami dhe Ezetri. Këngëtarët
kënduan me zë të lartë nën drejtimin e
Jezrahiahut. [43] Atë ditë ofruan flijime të
mëdha dhe u gëzuan sepse Perëndia i
kishte mbushur me një gëzim të madh.
Edhe gratë dhe fëmijët u gëzuan; dhe
gëzimi i Jeruzalemit dëgjohej nga larg.
[44] Në atë kohë disa njerëz u caktuan për
dhomat që shërbenin si magazina për
ofertat, për prodhimet e para dhe për të
dhjetat, për të mbledhur aty nga arat e
qyteteve pjesët e caktuara nga ligji për
[45] Ata e kryenin shërbimin e Perëndisë të
tyre dhe shërbimin e pastrimit, bashkë
me këngëtarët dhe me derëtarët, sipas
urdhrit të Davidit dhe të Salomonit, që
ishte biri i tij. [46] Në lashtësi, në kohën e
Davidit dhe të Asafit, kishte në të vërtetë
drejtues këngëtarësh dhe këngë lëvdimi
dhe falenderimi drejtuar Perëndisë. [47] Në
kohën e Zerubabelit dhe të Nehemias,
gjithë Izraeli u jepte çdo ditë racionet
e caktuara këngëtarëve dhe derëtarëve;
vinte gjithashtu mënjanë racionin për
Levitët, dhe Levitët vinin mënjanë racionin
e shenjtëruar për bijtë e Aaronit.

13

[1] po atë ditë u lexua në prani të popullit
libri i Moisiut, dhe aty u gjet e shkruar që
Amoniti dhe Moabiti nuk duhet të hynin
kurrë në asamblenë e Perëndisë, [2] sepse nuk
i kishin pritur me bukë e me ujë bijtë e
Izraelit dhe kishin rekrutuar kundër tyre
me para Balaamin për t'i mallkuar; por
Perëndia ynë e ndëroi mallkimin në bekim.
[3] Sa e dëgjuan ligjin, ata ndanë nga Izraeli
tërë njerëzit e huaj që ishin përzier me ta.
[4] Para kësaj, prifti Eliashib, që ishte caktuar
në dhomat e shtëpisë të Perëndisë tonë
dhe kishte lidhur krushqi me Tobiahun,
[5] kishte përgatitur për këtë një dhomë të
madhe, ku vinin më parë ofertat, temjanin,
përdorëset, të dhjetat e grurit, të verës dhe
të vajit, tërë ato që me ligj u përkisnin
Levitëve, këngëtarëve, derëtarëve, si edhe
ofertat e mbledhura për priftërinjtë. [6] Por
gjatë kësaj kohe unë nuk isha në Jeruzalem,
sepse në vitin e tridhjetë e dytë të Artak-
serksit, mbretit të Babilonisë, isha kthyer
pranë mbretit. Pas një farë kohe mora leje
nga mbreti [7] dhe u ktheva në Jeruzalem;
kështu pashë të keqen që Eliashibi kishte

bërë për të favorizuar Tobiahun, duke për-
gatitur për të një dhomë në oborret e
shtëpisë së Perëndisë. 8 Më erdhi shumë
keq për këtë gjë dhe kështu hodha jashtë
dhomës tërë orenditë shtëpiake që i përk-
isnin Tobiahut; 9 pastaj urdhërova që të pas-
troheshin ato dhoma dhe të rivendoseshin
përdorëset e shtëpisë së Perëndisë, ofertat
dhe temjani. 10 Pastaj mësova gjithashtu që
racionet që u detyroheshin Levitëve nuk
u ishin dhënë atyre dhe që Levitët dhe
këngëtarët, që kryenin shërbimin, kishin
ikur secili në tokën e vet. 11 Atëherë qortova
gjyqtarët dhe u thashë atyre: "Pse shtëpia
e Perëndisë është braktisur?". Pastaj i
mblodha dhe i vura përsëri në funksonet
e tyre. 12 Tërë Juda solli pastaj në maga-
zinat të dhjetat e grurit, të mushtit dhe
të vajit. 13 Mbikëqyrjen e magazinave ia
besova priftit Shelemiah, shkruesit Tsadok
dhe Pedajahut, një nga Levitët; si ndihmësa
të tyre, zgjodha Hananin, birin e Zakurit,
bir i Mataniahut, sepse këta konsidero-
heshin si njerëz besnikë. Atyre u takonte
detyra të bënin ndarjet midis vëllezërve të
tyre. 14 Për këtë më kujto mua, o Perëndia
im, dhe mos i fshij veprat e mira që kam
bërë për shtëpinë e Perëndisë tim dhe për
ruajtjen e saj. 15 Në ato ditë vura re në
Judë disa që shtrydhnin rrushin ditën e
shtunë dhe mbartnin thasë gruri, duke i
ngakuar mbi gomarët, bashkë me verën,
rrushin, fiqtë dhe gjithfarë ngarkesash të
tjera që sillnin 16 Përveç kësaj disa jerëz
të Tiros, që banonin në Jeruzalem, impor-
tonin peshk dhe lloj-lloj mallrash dhe ua
shisnin bijve të Judës ditën e shtunë dhe
në Jeruzalem. 17 Atëherë qortova parinë
e Judës dhe i thashë: "Ç'është kjo e keqe
që kryeni duke përdhosur ditën e shtunë?
18 A nuk vepruan njëlloj etërit tonë? A
nuk bëri Perëndia ynë të pllakosë mbi ne
dhe mbi qytetin tonë tërë kjo fatkeqësi?
Por ju po sillni një zemërim më të madh
mbi Izraelin, duke përdhosur të shtunën!".
19 Kështu, sapo portat e Jeruzalemit filluan
të jenë në terr, para se të fillonte e shtuna,
unë urdhërova që portat të ishin mbyllur
dhe të mos hapeshin deri pas së shtunës;
vendosa madje disa shërbëtorë të mi te
portat, me qëllim që asnjë ngarkesë të mos
hynte në qytet gjatë ditës së shtunë. 20 Por
tregëtarët dhe shitësit e çdo lloj malli e
kaluan natën jashtë Jeruzalemit një ose dy
herë. 21 Atëherë unë i qortova dhe u thashë:
"Pse e kaloni natën para mureve? Po ta
bëni një herë tjetër, do të veproj kundër
jush". Qysh prej atij çasti ata nuk erdhën
më ditën e shtunë. 22 Urdhërova gjithashtu
Levitët që të pastroheshin dhe të vinin të
ruanin portat për të shenjtëruar ditën e
shtunë. Edhe për këtë më kujto mua, o
Perëndia im, dhe ki mëshirë për mua sipas
madhësisë së dhembshurisë sate! 23 Në ato
ditë pashë gjithashtu disa Judej që ishin
martuar me gra të Ashdodit, të Amonit dhe
të Moabit, 24 gjysma e bijve të tyre fliste
gjuhën e Ashdodit dhe nuk dinte të fliste
gjuhën judaike, por fliste vetëm gjuhën
e këtij apo atij populli. 25 Atëherë unë i
qortova, i mallkova, rraha disa prej tyre, iu
shkula flokët; pastaj i vura që te betohen në
emër të Perëndisë se nuk do t'ia jepnin bijat
e veta bijve të atyre dhe nuk do të merrnin
bijat e tyre për bijtë e vet, as për vete. 26 Dhe
thashë: "A nuk mëkatoi, vallë, Salomoni,
mbret i Izraelit, për këto gjëra? Megjithatë
midis kaq kombeve nuk pati një mbret si
ai; e donte Perëndia i tij, dhe Perëndia e
kishte vendosur mbret mbi tërë Izraelin;
por gratë e huaja e bënë edhe atë të mëka-
tojë. 27 A duhet, pra, të dëgjojmë për ju se
kryeni këtë të keqe të madhe, se mëkatoni
kundër Perëndisë tonë, duke u martuar me
gra të huaja?". 28 Njeri nga bijtë e Joadas,
birit të Elishibit, kryeriftit, ishte dhëndër
i Sanballatit, Horonitit; unë e përzura larg
vetes. 29 Mbaji mend ata, o Perëndia im,
sepse kanë ndotur priftërinë dhe besëlid-
hjen e priftërisë dhe të Levitëve! 30 Kështu
unë i pastrova nga çdo person i huaj dhe
caktova detyrat e priftërinjve dhe të Lev-
itëve, secili në detyrën e vet. 31 Dhashë
gjithashtu dispozita lidhur me ofertën e
druve në kohë të caktuara dhe lidhur me
prodhimet e para. Më kujto, o Perëndia im,
për të më bërë të mira!

Ester

1 Në kohën e Asueros, (ai Asuero që
mbretëronte nga Indija deri në Etiopi mbi
njëqind e njëzet e shtatë krahina), 2 në atë
kohë, kur mbreti Asuero rrinte në fronin e
mbretërisë së tij që ishte në kështjellën e
Suzës, 3 në vitin e tretë të mbretërimit të tij
shtroi një banket për të gjithë princat dhe
shërbëtorët e tij; komandantët e ushtrisë së
Persisë dhe të Medisë, fisnikët dhe princat
e krahinave u mblodhën para tij. 4 Atëherë
ai tregoi pasuritë dhe lavdinë e mbretërisë
së tij, madhështinë dhe epërsinë e saj
për shumë ditë, njëqind e tetëdhjetë ditë.
5 Mbasi kaluan këto ditë, mbreti shtroi
një banket tjetër prej shtatë ditësh, në
oborrin e kopshtit të pallatit mbretëror,
për tërë popullin që ndodhej në kështjellën
e Suzës, nga më i madhi deri te më i vogli.
6 Kishte çadra të bardha dhe ngjyrë vjollce,
që vareshin me kordonë të kuq flakë në
unaza prej argjendi dhe në shtylla prej
mermeri. Kishte divanë prej ari dhe prej
argjendi mbi një dysheme prej mermeri
të kuq dhe të bardhë, prej sedefi dhe
alabastri. 7 Jepej për të pirë në enë ari,
njëra e ndryshme nga tjetra, dhe kishte
verë mbretërore me shumicë për hir të
bujarisë së mbretit. 8 Në bazë të ligjit,
askush nuk ishte i detyruar të pinte; në fakt
mbreti kishte udhëruar tërë funksionarët
e shtëpisë së tij t'i shërbenin secilit atë
që dëshironte. 9 Edhe mbretëresha Vashti
shtroi një banket për gratë në pallatin
e mbretit Asuero. 10 Ditën e shtatë,
kur zemra e mbretit ishte e gëzuar për
shkak të verës, ai urdhëroi Mehumanin,
Bizthan, Harbonan, Bigthan, Abagthan,
Zetharin dhe Karkasin, të shtatë eunukët
që shërbënin në prani të mbretit Asuero,
11 të sillnin para mbretit mbretëreshën
Vashti me kurorën mbretërore, për t'i
treguar popullit dhe princave bukurinë
e saj; në të vërtetë ajo kishte një pamje
të hijshme. 12 Por mbretëresha Vashti nuk
pranoi të vinte sipas urdhrit të mbretit
që iu njoftua me anë të eunukëve; mbreti
u pezmatua shumë dhe zemërimi i tij i
ziente përbrenda. 13 Atëherë mbreti pyeti
dijetarët që njihnin kohërat (kjo ishte në
fakt mënyra e veprimit të mbretit me gjithë
ata që njihnin ligjin dhe drejtësinë; 14 me
të afërt për të ishin Karshena, Shethari,
Admatha, Tarshishi, Meresi, Marsena
dhe Memukani, shtatë princa të Persisë
dhe të Medisë që pranoheshin të rrinin
para mbretit dhe zinin postet e para në
mbretëri): 15 "Simbas ligjit çfarë duhet t'i
bëhet mbretëreshës Vashti, që nuk zbatoi
urdhrin e mbretit Asuero që iu transmetua
me anë të eunukëve?". 16 Memukami
u përgjigj para mbretit dhe princave:
"Mbretëresha Vashti nuk ka vepruar drejt
vetëm ndaj mbretit, por edhe ndaj gjithë
princave dhe tërë popujve që janë në të
gjitha krahinat e mbretit Asuero. 17 Sjellja
e mbretëreshës do të merret vesh nga të
gjitha gratë që do të nxiten të përçmojnë
burrat e tyre dhe të thonë: "Mbreti Asuero
kishte urdhëruar që të sillnin para tij
mbretëreshën Vashti, por ajo nuk i vajti".
18 Madje që sot princeshat e Persisë dhe
të Medisë që kanë marrë vesh sjelljen e
mbretëreshës, do t'u flasin gjithë princave
të mbretit dhe nga kjo do të lindë shumë
përçmim dhe zemërim. 19 Në qoftë se
mbretit i duket me vend, le të nxjerrë ai
një udhëresë mbretërore që të përfshihet
në ligjet e Persisë dhe të Medisë dhe të
jetë e parevokueshme, në bazë të së cilës
Vashti të mos dalë më në prani të mbretit
Asuero; mbreti ti japë pastaj pozitën e saj
mbretërore një tjetre më të mirë se ajo.
20 Kur urdhëresa e nxjerrë nga mbreti do
të njoftohet në tërë mbretërinë e tij, që
është e gjerë, tërë gratë do të nderojnë
bashkëshortët e tyre, nga më i madhi deri
te më i vogli". 21 Ky propozim i pëlqeu
mbretit dhe princave, dhe mbreti bëri
ashtu si kishte thënë Memukani; 22 dërgoi
letra në të gjitha krahinat e mbretërisë,
çdo krahine sipas shkrimit të saj dhe, çdo
populli sipas gjuhës së tij, në mënyrë që
çdo burrë të ishte zot në shtëpinë e tij dhe
të fliste gjuhën e popullit të tij.

2

1 Mbas këtyre ngjarjeve, kur zemërimi
i mbretit Asuero u qetësua, atij iu kujtua
Vashti, atë që kishte bërë ajo dhe çfarë
kishte vendosur lidhur me të. 2 Atëherë
shërbëtorët e mbretit që ishin në shërbim
të tij i thanë: "Të kërkohen për mbretin
vajza të virgjëra dhe të hijshme; 3 mbreti

le të caktojë në tërë krahinat e mbretërisë
së tij komisarë, të cilët të mbledhin tërë
vajzat e virgjëra të hijshme në qytetin e
Suzës, në shtëpinë e grave nën mbikqyrjen
e Hegait, eunukut të mbretit dhe rojtar i
grave, që do t'u japë atyre melhemet për t'u
pastruar. 4 Vajza që do t'i pëlqejë mbretit të
bëhet mbretëreshë në vend të Vashtit". Ky
propozim u pëlqye nga mbreti dhe kështu
u veprua. 5 Në qytetin e Suzës ishte një
jude i quajtur Mardoke, bir i Jairit, bir i
Shimeit, bir i Kishit, një Beniaminit, 6 që
e kishin internuar nga Jeruzalemi bashkë
me mërgimtarët e sjellë në robëri me Jeko-
niahun, mbretin e Judës, nga Nebukad-
netsari, mbret i Babilonisë. 7 Ai e kishte
rritur Hadasahun, domethënë Esterin, bi-
jën e ungjit të tij, sepse ajo nuk kishte as
baba as nënë. Vajza ishte e hijshme dhe
kishte trup të bukur; pas vdekjes së atit dhe
të nënes së saj, Mardokeu e mori si bijën
e tij. 8 Kur urdhëri i mbretit dhe dekreti i
tij u përhapën, dhe shumë vajza u mblod-
hën në qytetin e Suzës nën mbikqyrjen e
Hegait, edhe Esterin e çuan në pallatin e
mbretit nën mbikëqyrjen e Hegait, rojtarit
të grave. 9 Vajza i pëlqeu dhe fitoi sim-
patinë e tij; kështu ai u shpejtua t'i japë
melhemet për pastrimin dhe ushqimin e
saj; i dha gjithashtu shtatë vajza të reja
të zgjedhura në pallatin e mbretit dhe e
zhvendosi bashkë me to në apartamentin
më të mirë të shtëpisë së grave. 10 Esteri
nuk kishte treguar asgjë as për popullin
e saj as për vendin e prejardhjes së saj,
sepse Mardokeu e kishte urdhëruar të mos
tregonte. 11 Çdo ditë Mardokeu shëtiste
përpara oborrit të shtëpisë së grave për të
marrë vesh si ishte Esteri dhe ç'po bëhej me
të. 12 Kur i vinte radha çdo vajzë të hynte te
mbreti Asuero, mbasi kishte bërë dymbëdh-
jetë muaj përgatitjesh, sipas rregulloreve
të grave, sepse kështu plotësoheshin ditët
e pastrimit të tyre; gjashtë muaj për t'u
lyer me vaj të mirrës dhe gjashtë muaj me
aroma dhe melheme të grave për t'u pas-
truar, 13 vajza shkonte te mbreti; i lejohej
të merrte me vete nga shtëpia e grave në
pallatin e mbretit tërë ato që donte. 14 Atje
ajo shkonte në mbrëmje dhe të nesërmen
në mëngjes kalonte në shtëpinë e dytë të
grave, nën mbikëqyrjen e Shaashgazit, eu-
nukut të mbretit dhe rojtar i konkubinave.
Ajo nuk kthehej më te mbreti, veçse po
ta kërkonte mbreti dhe ta thërrisnin me
emër. 15 Kur i erdhi radha për të shkuar
te mbreti Esterit, bijës së Abihailit, ungji i
Mardokeut, që e kishte marrë me vete si
bijën e tij, ajo nuk kërkoi asgjë veç asaj që
i tregoi Hegai, eunuku i mbretit, rojtari i
grave. Dhe Esteri fitoi simpatinë e të gjithë
atyre që e shihnin. 16 Esterin e çuan te
mbreti Asuero në pallatin e tij mbretëror
muajin e dhjetë, domethënë në muajin e
Tebethit, në vitin e shtatë të mbretërimit
të tij. 17 Mbreti e dashuroi Esterin më
tepër se gjithë gratë e tjera, dhe ajo gjeti
hir dhe mirëdashje në sytë e tij më tepër
se tërë vajzat e tjera. Kështu ai i vuri
mbi kokë kurorën mbretërore dhe e bëri
mbretëreshë në vend të Vashtit. 18 Pastaj
mbreti shtroi një banket të madh për tërë
princat dhe shërbëtorët e tij, banketin e
Esterit; përveç kësaj ai u dha një ditë
pushimi krahinave dhe bëri dhurata me
bujari mbretërore. 19 Kur vajzat u mblodhën
herën e dytë, Mardokeu rrinte ulur te porta
e mbretit. 20 Esteri, sipas urdhrit që Mar-
dokeu i kishte dhënë, nuk kishte treguar
asgjë as për vendin e prejardhjes së saj,
as për popullin e saj. Në të vërtetë Esteri
zbatonte urdhërat e Mardokeut, ashtu si
në kohën kur ishte nën kujdestarinë e tij.
21 Në ato ditë, ndërsa Mardokeu rrinte ulur
te porta e mbretit, Bigtani dhe Tereshi, dy
eunukë të mbretit dhe rojtarë të pragut, u
zemëruan dhe kërkuan të shtrinin dorën
kundër mbretit Asuero. 22 I njoftuar për
këtë gjë, Mardokeu lajmëroi mbretëreshën
Ester, dhe Esteri informoi mbretin në emër
të Mardokeut. 23 U bënë hetime dhe u
provua se gjëja ishte e vërtetë, të dy eu-
nukët u varën në trekëmbësh; pastaj kjo
ngjarje u regjistrua në librin e Kronikave,
në prani të mbretit.

3

1 Mbas këtyre ngjarjeve, mbreti Asuero
e gradoi Hamanin, birin e Hamedathas,
Agagitit, e ngriti në rang dhe e vuri karri-
gen e tij mbi atë të të gjithë princave që
ishin me të. 2 Tërë shërbëtorët e mbretit
që rrinin te porta e mbretit përkuleshin
dhe binin përmbys para Hamanit, sepse
kështu kishte urdhëruar mbreti për të. Por
Mardokeu as përkulej, as binte përmbys.

[3] Atëherë shërbëtorët e mbretit që rrinin te
porta e tij i thanë Mardokeut: "Pse e shkel
urdhrin e mbretit?". [4] Por, me gjithë se ia
përsërsnin çdo ditë këtë urdhër, ai nuk i
dëgjonte; prandaj ata ia njoftuan këtë gjë
Hamanit, për të parë në se Mardokeu do
të ngulte këmbë në qëndrimin e tij. Ai në
fakt u kishte thënë atyre së ishte jude. [5] Kur
Hamani pa që Mardokeu nuk përkulej as
binte përmbys para tij, u zemërua shumë;
[6] por nuk denjoi të shtrijë dorën e tij vetëm
kundër Mardokeut, sepse e kishin njoftuar
cilit popull i përkiste Mardokeu; kështu
Hamani vendosi të shkatërrojë tërë Judejtë,
popullin e Mardokeut, që gjendeshin në
tërë mbretërinë e Asueros. [7] Në muajin e
parë, që është muaji i Nisanit, në vitin e
dymbëdhjetë të mbretit Asuero, në prani
të Hamanit, u hodh Puri (domethënë u
hodh shorti), për të vendosur ditën dhe
muajin; dhe shorti ra mbi [8] Atëherë Hamani
i tha mbretit Asuero: "Ka një popull të
shpërndarë dhe të veçuar nga popujt e të
gjitha krahinave të mbretërisë sate, ligjet e të cilit ndryshojnë nga ato të cilitdo populli tjetër dhe që nuk respekton
ligjet e mbretit; prandaj mbreti nuk ka
asnjë përfitim t'i lërë të gjallë. [9] Në rast
se kjo i pëlqen mbretit, të përpilohet një
dekret për shkatërimin e tyre; dhe unë do
të paguaj dhjetë mijë talenta argjendi në
duart e atyre që kryejnë punën, me qëllim që të derdhen në thesaret e mbretit".
[10] Atëherë mbreti hoqi nga dora unazën me
vulën dhe ia dha Hamanit, Agagitit, birit
të Hamedathas dhe armikut të Judejve.
[11] Pastaj mbreti i tha Hamanit: "Paratë t'u
dhanë, po kështu të jepet populli; bëj me
të çfarë të duash". [12] Ditën e trembëdhjetë të muajit të parë u thirrën sekretarët
e mbretit dhe u redaktua një dekret, në
bazë të të gjitha gjërave që kishte urdhëruar Hamani, për t'ua dërguar satrapëve
të mbretit, qeveritarëve të çdo krahine
dhe krerëve të çdo populli, çdo krahine
sipas shkrimit të saj dhe çdo populli sipas
gjuhës së tij. Dekreti u redaktua në emër
të mbretit Asuero dhe u vulos me vulën
e mbretit. [13] Këto dokumente u dërguan
me anë korierësh në të gjitha krahinat e
mbretit, me qëllim që të shkatërroheshin,
të vriteshin dhe të shfaroseshin tërë Judejtë, të rinj dhe pleq, fëmijë dhe gra, në një
ditë të vetme, më trembëdhjetë të muajit
të dymbëdhjetë, që është muaji i Adarit,
dhe të plaçkiteshin pasuritë e tyre. [14] Një
kopje e dekretit duhet të nxirrej si ligj në
çdo krahinë dhe të shpallej për të gjithë
popujt, me qëllim që të ishin gati për atë
ditë. [15] Korierët u nisën me të shpejtë sipas
urdhrit të mbretit, dhe dekreti u shpall
në qytetin e Suzës. Mbreti dhe Hamani
ishin ulur dhe pinin, por qyteti i Suzës ishte
tmerruar.

4

[1] Kur Mardokeu mësoi të gjitha ato që
kishin ndodhur, grisi rrobat e tij, u mbulua
me një thes dhe me hi dhe doli nëpër qytet,
duke lëshuar britma të forta dhe plot hidhërim; [2] dhe arriti deri te porta e mbretit,
sepse nuk lejohej që asnjeri i mbuluar me
thes të hynte te porta e mbretit. [3] Në çdo
krahinë, ku arritën urdhëri i mbretit dhe
dekreti i tij, pati një keqardhje të madhe
për Judejtë, me agjerime, me të qara dhe
vajtime; dhe shumë njerëz u mbuluan me
një thes dhe me hi. [4] Vajzat e Esterit dhe eunukët e saj erdhën t'ia njoftojnë ngjarjen,
dhe mbretëresha u angështua shumë; pastaj i dërgoi rroba Mardokeut, që t'i vishte
dhe të hiqte nga trupi i tij thesin, por ai nuk
i pranoi. [5] Atëherë Esteri thirri Hathakun,
njerin nga eunukët e mbretit të caktuar
prej tij t'i shërbenin asaj dhe e urdhëroi të
shkonte te Mardokeu për të mësuar se çfarë
gjë e brengoste dhe për ç'arësye. [6] Kështu
Hathaku shkoi te Mardokeu në sheshin
e qytetit, që ndodhej përballë portës së
mbretit. [7] Mardokeu i tregoi tërë ato që
i kishin ndodhur dhe përmëndi gjithashtu
shumën e parave që Hamani kishte premtuar të derdhte në thesarin mbretëror për
të siguruar shkatërrimin e Judejve; [8] i dha
gjithashtu një kopje të tekstit të dekretit
që ishte shpallur në Suzë për shfarosjen
e tyre, me qëllim që t'ia tregonte Esterit,
t'ia shpjegonte asaj dhe ta urdhëronte të
shkonte te mbreti për ta lutur me të madhe
dhe për të ndërhyrë pranë tij në favor të
popullit të tij. [9] Kështu Hathaku u kthye
tek Esteri dhe i njoftoi fjalët e Mardokeut.
[10] Atëherë Esteri i foli Hathakut dhe e urdhëroi të shkonte e t'i thoshte Mardokeut:
[11] "Tërë shërbëtorët e mbretit dhe populli i
krahinave të tij e dinë që cilido burrë ose
grua që hyn në oborrin e brendshëm për të

shkuar te mbreti, pa qenë i thirrur, duhet
të dënohet me vdekje, në bazë të një ligji të
veçantë, veç po të jetë se mbreti shtrin ndaj
tij skeptrin e tij prej ari; vetëm kështu ai do
të shpëtojë jetën e tij. Dhe kaluan tanimë
tridhjetë ditë që nuk jam thirrur për të
shkuar te mbreti". [12] Kështu ia njoftuan
Mardokeut fjalët e Esterit, [13] dhe Mardokeu
iu përgjigj Esterit: "Mos mendo se do të
shpëtosh vetëm ti nga gjithë Judejtë, sepse
ndodhesh në pallatin e mbretit. [14] Sepse po
të jetë se ti hesht në këtë moment, ndihma
dhe çlirimi do të vijnë për Judejtë nga një
anë tjetër; por ti dhe shtëpia e atit tënd do
të shuheni. Përveç kësaj, kush e di nëse
është pikërisht për një kohë të tillë që ti ke
arritur në pozitë mbretërore?". [15] Atëherë
Esteri urdhëroi t'i përgjigjeshin Mardokeut
kështu: [16] "Shko, mblidh tërë Judejtë që
ndodhen në Suzë, dhe agjeroni për mua;
rrini pa ngrënë dhe pa pirë tri ditë, natë
e ditë. Edhe unë me vajzat e mia do të
agjerojmë në të njëjtën mënyrë; pastaj do
të hyj te mbreti; megjithëse një gjë e tillë
është kundër ligjit; dhe në qoftë se duhet të
vdes, do të vdes". [17] Mardokeu iku dhe bëri
të gjitha gjërat që Esteri kishte urdhëruar.

5

[1] Ditën e tretë, Esteri veshi rrobën
mbretërore dhe u paraqit në oborrin e
brendshëm të pallatit të mbretit, përballë
apartamentit të mbretit. Mbreti ishte
ulur mbi fronin mbretëror në pallatin
mbretëror, përballë hyrjes së pallatit. [2] Sa
e pa mbreti mbretëreshën Ester më këmbë
në oborr, ajo fitoi simpatinë e tij. Kështu
mbreti zgjati në drejtim të Esterit skeptrin
prej ari që mbante në dorë, dhe Esteri u
afrua dhe preku majën e skeptrit. [3] Atëherë
mbreti i tha: "Çfarë do, mbretëreshë Ester?
Cila është kërkesa jote? Edhe sikur të
jetë gjysma e mbretërisë sime, do të të
jepet". [4] Esteri u përgjigj: "Në qoftë se
kështu i pëlqen mbretit, le të vijë sot
mbreti me Hamanin në banketin që i kam
përgatitur". [5] Atëherë mbreti tha: "Silleni
shpejt Hamanin, që të bëhet ç'ka thënë
Esteri". Kështu mbreti dhe Hamani shkuan
në banketin që Esteri kishte përgatitur.
[6] Ndërsa po shërbehej vera gjatë banketit,
mbreti i tha Esterit: "Cila është kërkesa
jote? Do të të plotësohet. Çfarë kërkon?
Qoftë edhe gjysma e mbretërisë sime, do
të bëhet". [7] Esteri u përgjigj dhe tha: "Ja,
kërkesa ime ajo që po kërkoj: [8] Në qoftë
se kam gjetur hir në sytë e mbretit dhe
në qoftë se mbretit i pëlqen të plotësojë
kërkesën time dhe të më japë atë që kërkoj,
le të vijë mbreti me Hamanin në banketin
që unë do t'u përgatis atyre, dhe nesër kam
për të bërë ashtu si ka thënë mbreti". [9] Atë
ditë Hamani doli gjithë qejf dhe me zemër
të kënaqur, por kur Hamani në portën
e mbretit pa Mardokeun që as ngrihej
as lëvizte para tij, u zemërua shumë me
të. [10] Megjithatë Hamani e mbajti veten,
shkoi në shtëpi dhe dërgoi të thërrasin
miqtë e tij dhe Zereshin, bashkëshorten
e tij. [11] Pastaj Hamani u foli atyre mbi
shkëlqimin e pasurive të tij, mbi numrin
e madh të bijve të tij, mbi të gjitha gjërat
me të cilat mbreti e kishte nderuar, dhe si e
kishte ngritur mbi princat dhe shërbëtorët
e mbretit. [12] Hamani shtoi gjithashtu:
"Edhe mbretëresha Ester nuk ka sjellë
bashkë me mbretin në banket askënd
tjetër veç meje; edhe nesër më ka ftuar
ajo bashkë me mbretin. [13] Por tërë kjo nuk
më mjafton deri sa do të shoh Mardokeun
Judeun të ulur para portës së mbretit".
[14] Aëherë bashkëshortja e tij Zeresh dhe
tërë miqtë e tij i thanë: "Të përgatitet një
trekëmbësh i lartë pesëdhjetë kubitë; nesër
në mëngjes i thuaj mbretit që aty të varet
Mardokeu; pastaj shko i kënaqur në banket
me mbretin". Kjo gjë i pëlqeu Hamanit, që
bëri të përgatitet trekëmbëshi.

6

[1] Atë natë mbretin nuk e zinte gjumi.
Atëherë urdhëroi që t'i sillnin librin e ng-
jarjeve për t'u mbajtur mend, Kronikat; dhe
u lexua para mbretit. [2] U gjet e shkruar
që Mardokeu kishte denoncuar Bigthanan
dhe Tereshin, dy eunukët e mbretit midis
derëtarëve, që kishin kërkuar të shtrinin
dorën kundër mbretit Asuero. [3] Atëherë
mbreti pyeti: "Çfarë nderimi dhe shpër-
blimi iu dha Mardokeu për këtë?". Shërbë-
torët e mbretit që i shërbenin u përgjigjën:
"Nuk u bë asgjë për të". [4] Atëherë mbreti
tha: "Kush është në oborr?". (Hamani
sapo kishte hyrë në oborrin e jashtëm të
pallatit të mbretit, për t'i kërkuar mbretit
që ta varte Mardokeun në trekëmbëshin që
kishte përgatitur për të). [5] Shërbëtorët e

mbretit iu përgjigjën: "Ja, Hamani është
në oborr". Mbreti tha: "Lëreni të hyjë".
6 Atëherë Hamani hyri dhe mbreti i tha:
"Çfarë duhet t'i bëhet një njeriu që mbreti
dëshiron ta nderojë?". Hamani mendoi
në zemër të vet: "Cilin do të donte të
nderonte mbretin më shumë se mua?".
7 Hamani iu përgjigj mbretit: "Për njeriun
që mbreti dëshiron të nderojë, 8 të merret
rroba mbretërore që ka veshur mbreti dhe
kali mbi të cilin ka hipur dhe të vihet
mbi kokën e tij një kurorë mbretërore.
9 T'i dorëzohet rrobja dhe kali njerit prej
princave më fisnikë të mbretit dhe t'i
vishen rrobat njeriut që mbreti dëshiron
të nderojë; pastaj të çohet me kalë nëpër
rrugët e qytetit dhe të shpallet para tij:
"Kështu veprohet me njeriun që mbreti
dëshëron të nderojë!"". 10 Atëherë mbreti
i tha Hamanit: "Shpejto, merr rroben dhe
kalin, siç e the, dhe vepro kështu me
Judeun Mardoke, që rri ulur pranë portës së
mbretit, mos lër pa kryer asgjë nga ato që
ke thënë". 11 Hamani mori, pra, rroben dhe
kalin, ia veshi Mardokeut rroben dhe e çoi
me kalë nëpër rrugët e qytetit, duke shpal-
lur para tij: "Kështu veprohet me njeriun
që mbreti dëshëron të nderojë!". 12 Pastaj
Mardokeu u kthye te porta e mbretit, por
Hamani nxitoi të kthehet në shtëpinë e vet,
i pikëlluar dhe kokëmbuluar. 13 Hamani
i tregoi bashkëshortes së tij Zeresh dhe
gjithë miqve të tij të gjitha sa i kishin
ngjarë. Atëherë njerëzit e urtë dhe gruaja
e tij Zeresh i thanë: "Në qoftë se Mardokeu
para të cilit ke filluar të biesh është nga
fisi i Judejve, ti nuk do të arrish të fitosh
kundër tij, por do të rrëzohesh plotësisht
para tij". 14 Ata po flisnin akoma me të, kur
arritën eunukët e mbretit, të cilët nxituan
ta çonin Hamanin në banketin që Ester i
kishte përgatitur.

7

1 Mbreti dhe Hamani shkuan, pra, në
banketin bashkë me mbretëreshën Ester.
2 Edhe ditën e dytë, ndërsa gjatë banketit
po shërbehej vera, mbreti i tha Esterit:
"Cila është kërkesa jote, o mbretëreshë
Ester? Do të të plotësohet. Çfarë kërkon?
Edhe sikur të jetë gjysma e mbretërisë
sime, do të bëhet". 3 Atëherë mbretëresha
Ester u përgjigj: "Në rast se kam gjetur
hir në sytë e tu, o mbret, dhe në qoftë
se kështu i pëlqen mbretit, kërkesa ime
është që të më jepet jeta; dhe kërkoj që
populli im të falet. 4 Sepse unë dhe populli
im kemi qenë të shitur për t'u prishur,
për t'u vrarë dhe për t'u shfarosur. Po
të ishim shitur për t'u bërë skllevër dhe
skllave do të kisha heshtur; por armiku nuk
mund ta kompensojë kurrë dëmin që do
t'i shkaktohej mbretit". 5 Mbreti Asuero i
tha mbretëreshës Ester: "Kush është dhe
ku ndodhet ai që ka guximin të bëjë një
gjë të tillë?". 6 Esteri u përgjigj: Armiku
dhe kundërshtari është ai i keqi Haman".
Atëherë Hamanit i hyri tmerri në prani të
mbretit dhe të mbretëreshës. 7 Mbreti u
ngrit shumë i zemëruar nga banketi në të
cilin shërbehej vera dhe shkoi në kopshtin
e pallatit, ndërsa Hamani qëndroi për t'iu
lutur me të madhe mbretëreshës Ester për
jetën e tij, sepse 8 Pastaj mbreti u kthye
nga kopshti i pallatit, në vendin e banketit
ku shërbehej vera; ndërkaq Hamani kishte
rënë mbi divanin në të cilin rrinte Esteri.
Atëherë mbreti thirri: "Dashke gjithashtu
të dhunosh mbretëreshën, ndërsa unë vetë
jam në shtëpi?". Sa dolën këto fjalë
nga goja e mbretit, ia mbuluan fytyrën
Hamanit. 9 Pastaj Harbonahu, një nga
eunukët, tha përpara mbretit: "Ja, në
shtëpinë e vetë Hamanit është ngritur një
trekëmbësh, i lartë pesëdhjetë kubitë, që
Hamani kishte përgatitur për Mardokeun,
i cili kishte folur për të mirën e mbretit".
Mbreti tha: "Vareni aty këtë!". 10 Kështu
Hamanin e varën në trekëmbëshin që
kishte përgatitur për Mardokeun. Dhe
zemërimi i mbretit u qetësua.

8

1 Po atë ditë mbreti Asuero i dha
mbretëreshës Ester shtëpinë e Hamanit,
armikut të Judejve; dhe Mardokeu erdhi
para mbretit, të cilit Esteri i kishte
shpjeguar se ç'ishte ai për të. 2 Kështu
mbreti hoqi unazën që i kishte rimarrë
Hamanit dhe ia dhe Mardokeut. Pastaj
Esteri e caktoi Mardokeun mbi shtëpinë
e Hamanit. 3 Esteri foli akoma para mbretit,
ra në këmbët e tij dhe iu lut me lot ndër
sy që të pengonte komplotin e keq të
Hamanit, Agagitit, dhe planin që ai kishte
menduar kundër Judejve. 4 Atëherë mbreti
zgjati skeptrin prej ari në drejtim të Esterit;
kështu Esteri u ngrit, mbeti në këmbë

para mbretit [5] dhe tha: "Në se i duket
mirë mbretit, në rast se kam gjetur hir
në sytë e tij, në rast se çështja i duket
gjithashtu e drejtë mbretit dhe në rast
se gjej pëlqim nga sytë e tij, të shkruhet
për të revokuar dokumentet e hartuara
nga Hamani, bir i Hamedathas, Agagitit,
që ai shkroi për të shkatërruar Judejtë
që janë në të gjitha krahinat e mbretit.
[6] Si do të mund të rezistoja në fakt duke
parë fatkeqësinë që do të godiste popullin
tim? Ose si do të mund të rezistoja duke
parë shkatërrimin e fisit tim?". [7] Atëherë
mbreti Asuero i tha mbretëreshës Ester
dhe Judeut Mardoke: "Ja, unë i dhashë
Esterit shtëpinë e Hamanit, dhe këtë e
varën në trekëmbësh, sepse kishte dashur
të shtrinte dorën e tij mbi Judejtë. [8] Ju vetë
shkruani një dekret në favor të Judejve
në emër të mbretit, si t'ju duket më mirë,
dhe vuloseni me unazën mbretërore, sepse
vendimi i shkruar në emër të mbretit dhe
i vulosur me unazën mbretërore është
i prerë". [9] Atëherë, më njëzet e tre të
muajit të tretë, që është muaji i Sivanit,
u thirrën sekretarët e mbretit dhe sipas
gjithë atyre që Mardokeu kishte urdhëruar,
u dërguan shkrime Judejve, satrapëve,
qeveritarëve dhe krerëve të njëqind e
njëzet e shtatë krahinave, nga India deri
në Etiopi, çdo krahine sipas shkrimit të saj,
çdo populli sipas gjuhës së tij, dhe Judejve
sipas shkrimit dhe gjuhës së tyre. [10] Kështu
ai shkroi në emër të mbretit Asuero, duke
vënë vulën me unazën mbretërore, dhe i
dërgoi dokumentet me anë të korierëve që
ngisnin kuaj të shpejtë, të lindur nga kuaj
të racës. [11] Me anë të këtyre dokumenteve
u jepej Judejve, në çfarëdo qyteti që të
ndodheshin, e drejta të bashkoheshin dhe
të mbronin jetën e tyre, duke shkatërruar,
duke vrarë dhe duke shfarosur tërë njerëzit
e armatosur të çfarëdo populli o krahine
që t'i sulmonin, duke përfshirë fëmijët dhe
gratë, dhe të plaçkisnin pasuritë e tyre,
[12] në një ditë të vetme, në të gjitha krahinat
e mbretit Asuero: ditën e trembëdhjetë të
muajit të dymbëdhjetë, që është muaji i
Adarit. [13] Një kopje e dekretit, i shpallur
si ligj në çdo krahinë, duhet të nxirrej për
të gjithë popujt, me qëllim që Judejtë të
ishin gati për atë ditë të hakmerreshin
kundër armiqve të tyre. [14] Kështu korierët
të hipur mbi kuaj të shpejtë u nisën të
nxitur dhe të shtypur nga urdhri i mbretit;
dhe dekreti u nxuar në qytetin e Suzës.
[15] Mardokeu doli nga prania e mbretit me
një rrobe mbretërore të purpurt dhe prej
liri të bardhë, me një kurorë të madhe
prej ari dhe një mantel prej pëlhure liri
në ngjyrë të kuqe flakë; në qytetin [16] Për
Judejtë ishte dritë, gëzim, gaz dhe lavdi.
[17] Në çdo krahinë dhe në çdo qytet, kudo
që arrinte urdhri i mbretit dhe dekreti i
tij, për Judejtë kishte gëzim dhe ngazëllim,
bankete dhe ditë të lumtura. Dhe shumë
nga pjestarët e popujve të vendit u bënë
Judej, sepse tmerri i Judejve i kishte zënë.

9

[1] Muajin e dymbëdhjetë, që është muaji i
Adarit, ditën e trembëdhjetë të muajit, kur
duhet të zbatoheshin urdhri dhe dekreti i
mbretit, dita në të cilën armiqtë e Jude-
jve shpresonin të sundonin mbi [2] Judejtë u
mblodhën në qytetet e tyre, në të gjitha
krahinat e mbretit Asuero, për të shtrirë
dorën kundër atyre që kërkonin t'u bënin
keq; dhe askush nuk mundi t'u rezistonte
atyre, sepse tmerri i Judejve i kishte zënë
tërë popujt. [3] Tërë krerët e krahinave,
satrapët, qeveritarët dhe ata që merreshin
me punët e mbretit i përkrahën Judejtë,
sepse tmerri i Mardokeut i kishte zënë.
[4] Në fakt Mardokeu ishte i madh në pallatin
e mbretit, dhe fama e tij përhapej në të
gjitha krahinat, sepse ky njeri, Mardokeu,
bëhej gjithnjë më i madh. [5] Kështu Jude-
jtë goditën tërë armiqtë e tyre, duke i
kaluar në tehun e shpatës dhe duke kryer
një kërdi dhe një shkatërrim të madh; u
sollën si deshën me armiqtë e tyre. [6] Në
qytetin e Suzës Judejtë vranë dhe shfarosën
pesëqind njerëz; [7] vranë edhe Parshan-
dathan, Dalfonin, Aspathan, [8] Porathan,
Adalian, Aridathan, [9] Parmashtan, Arisain,
Aridain dhe Vajezathan, [10] dhjetë bijtë e
Hamanit, birit të Hamedathas, armiku i
Judejve, por nuk u dhanë pas plaçkitjes.
[11] Po atë ditë numri i atyre që ishin vrarë në
qytetin e Suzës iu njoftua mbretit. [12] Mbreti
i tha atëherë mbretëreshës Ester: "Në
qytetin e Suzës Judejte kanë vrarë dhe sh-
farosur pesëqind njerëz dhe dhjetë bij të
Hamanit; çfarë kanë bërë vallë në krahinat
e tjera të mbretit? Tani cila është kërkesa
jote? Do të të plotësohet. Çfarë tjetër

kërkon? Do të bëhet”. [13] Atëherë Esteri
tha: “Në qoftë se kështu i pëlqen mbretit,
le të lejohen Judejtë që janë në Suzë të
bëjnë edhe nesër atë që është dekretuar
për sot; dhe të varen në trekëmbësh të
dhjetë bijtë e Hamanit”. [14] Mbreti urdhëroi
që të veprohej pikërisht kështu. Dekreti u
nxuarr në Suza dhe dhjetë bijtë e Hamanit
u varën në trekëmbësh. [15] Judejtë që ishin
në Suza u mblodhën edhe ditën e katërm-
bëdhjetë të muajit të Adarit dhe vranë në
Suza treqind njerëz; por nuk u dhanë pas
plaçkitjes. [16] Edhe Judejtë e tjerë që ishin
në krahinat e mbretit u mblodhën, për të
mbrojtur jetën e tyre dhe për të qenë të
sigurt nga sulmet e armiqve të tyre; vranë
shtatëdhjetë e pesë mijë nga ata që i ur-
renin, por nuk u dhanë pas plaçkitjes. [17] Kjo
ndodhi ditën e trembëdhjetë të muajit të
Adarit; ditën e katërmbëdhjetë u çlodhën
dhe e kthyen në një ditë banketi e gëzimi.
[18] Judejtë që ishin në Suza u grumbulluan
përkundrazi ditën e trembëdhjetë dhe të
katërmbëdhjetë; ditën e pesëmbëdhjetë të
muajit u çlodhën, e bënë ditë banketi dhe
gëzimi. [19] Për këtë arësye Judejtë e fushës,
që banojnë në qytete pa mure, e kanë
bërë ditën e katërmbëdhjetë të muajit të
Adarit një ditë gëzimi, banketesh dhe feste,
dhe në këtë ditë i dërgojnë dhurata njeri-
tjetrit. [20] Mardokeu i shkroi tërë këto gjëra
dhe u dërgoi letra tërë Judejve që ishin
në të gjitha krahinat e mbretit Asuero,
afër dhe larg, [21] për t’i urdhëruar të krem-
tonin çdo vit ditën e katërmbëdhjetë dhe
të pesëmbëdhjetë të muajit të Adarit, [22] si
ditët gjatë të cilave Judejtë patën pushim
nga sulmet e armiqve të tyre, dhe si muaji
në të cilin dhembja e tyre u kthye në
gëzim dhe zia në festë, dhe kështu ato
t’i bënin ditë banketi e gëzimi, gjatë të
cilave t’i dërgonin dhurata njeri-tjetrit dhe
t’u bënin dhurata të varfërve. [23] Judejtë
u zotuan të respektonin atë që kishin fil-
luar të bënin, ashtu si u kishte shkruar
atyre Mardokeu. [24] Në fakt Hamani, bir i
Hamedathas, Agagitit, armiku i të gjithë
Judejve, kishte komplotuar kundër Judejve
për t’i shkatërruar dhe kishte hedhur Purin
(domethënë kishte hedhur shortin), për t’i
shfarosur dhe për t’i shkatërruar. [25] Por kur
Esteri u paraqit para mbretit, ky urdhëroi
me shkrim që komploti i keq që Hamani
kishte kurdisur kundër Judejve të binte
mbi kryet e tij dhe që ai dhe bijtë e tij
të vareshin në trekëmbësh. [26] Prandaj ato
ditë u quajtën Purim, nga fjala Pur. Në
përshtatje, pra, me të gjitha ato që ishin
shkruar në atë letër, me të gjitha ato që
kishin parë lidhur me këtë dhe me ato
që kishin ndodhur, [27] Judejtë vendosën të
zotoheshin pa iu shmangur për vete, për
pasardhësit e tyre dhe për të gjithë ata që
do të bashkoheshin me ta, të kremtonin
çdo vit këto dy ditë sipas udhëzimeve të
shkruara dhe kohës së caktuar. [28] Ato ditë
duhet të kujtoheshin dhe të kremtoheshin
brez pas brezi, në çdo familje, në çdo
krahinë, në çdo qytet; në asnjë mënyrë
Judejtë nuk duhet të hiqnin dorë nga krem-
timi i këtyre ditëve të Purimit, dhe kujtimi
i tyre nuk duhet të zhdukej te pasardhësit
e tyre. [29] Mbretëresha Ester, bijë e Abihailit,
dhe Judeu Mardoke shkruan me autoritet
të plotë letrën e tyre të dytë lidhur me
Purimin. [30] Mardokeu u dërgoi letra tërë
Judejve në njëqind e njëzet e shtatë krahina
të mbretërisë së Asueros, me fjalë paqeje
dhe të së vërtetës. [31] për t’i vendosur ato
ditë të Purimit në kohën e caktuar, siç i
kishin vendosur atyre Judeu Mardoke dhe
mbretëresha Ester ashtu si kishin vendosur
ata vetë për vete dhe për pasardhësit e
tyre me rastin e agjerimit të tyre dhe të
britmës së tyre. [32] Kështu dekreti i Esterit
fiksoi caktimin e Purimit dhe u shkrua në
një libër.

10

[1] Mbreti Asuero i vuri një haraç ven-
dit dhe ishujve të detit. [2] Gjithë faktet e
forcës dhe fuqisë së tij dhe përshkrimi i
kujdesshëm i Mardokeut, i cili u ngrit nga
mbreti, a nuk janë vallë të shkruara në
librin e Kronikave të mbretërve të Medisë
dhe të Persisë? [3] Judeu Mardoke vinte i dyti
në fakt mbas mbretit Asuero, i madh midis
Judejve dhe i dashur nga moria e vëllezërve
të tij; ai kërkonte të mirën e popullit të tij
dhe kishte fjalë paqeje për gjithë fisin e tij.

Jobi

1 Në vendin e Uzit ishte një njeri i quajtur
Job. Ky njeri ishte i ndershëm dhe i drejtë,
kishte frikë nga Perëndia dhe i largohej
së keqes. 2 I kishin lindur shtatë bij dhe
tri bija. 3 Veç kësaj zotëronte shtatë mijë
dele, tre mijë deve, pesëqind pendë qe,
pesëqind gomarë dhe një numër shumë
të madh shërbëtorësh. Kështu ky njeri
ishte më i madhi ndër të gjithë njerëzit
e Lindjes. 4 Bijtë e tij kishin zakon të
shkonin për banket në shtëpinë e secilit
ditën e cakuar; dhe dërgonin të thërrisnin
tri motrat e tyre, që të vinin të hanin dhe
të pinin bashkë me ta. 5 Kur mbaronte seria
e ditëve të banketit, Jobi i thërriste për
t'i pastruar; ngrihej herët në mëngjes dhe
ofronte olokauste sipas numrit të gjithë
atyre, sepse Jobi mendonte: "Ndofta bijtë
e mi kanë mëkatuar dhe e kanë blasfemuar
Perëndinë në zemrën e tyre". Kështu bënte
Jobi çdo herë. 6 Një ditë ndodhi që bijtë e
Perëndisë shkuan të paraqiten para Zotit,
dhe ndër ta shkoi edhe Satanai. 7 Zoti i tha
Satanait: "Nga vjen?". Satanai iu përgjigj
Zotit dhe tha: "Nga ecejaket mbi dheun
duke e përshkruar lart e poshtë". 8 Zoti i
tha Satanait: "E ke vënë re shërbëtorin tim
Job? Sepse mbi dhe nuk ka asnjë tjetër si ai
që të jetë i ndershëm, i drejtë, të ketë frikë
nga Perëndia dhe t'i largohet së keqes".
9 Atëherë Satanai iu përgjigj Zotit dhe tha:
"Vallë më kot Jobi ka frikë nga Perëndia?
10 A nuk ke vënë ti një mbrojtje rreth tij,
rreth shtëpisë së tij dhe të gjitha gjërave që
ai zotëron? Ti ke bekuar veprën e duarve të
tij dhe bagëtia e tij është shtuar shumë në
vend. 11 Por shtri dorën tënde dhe preki të
gjitha ato që ai zotëron dhe ke për të parë
po nuk të mallkoi ai haptazi". 12 Zoti i tha
Satanait: "Ja, të gjitha ato që ai zotëron janë
në pushtetin tënd, por mos e shtri dorën
mbi personin e tij". Kështu Satanai u largua
nga prania e Zotit. 13 Kështu një ditë ndodhi
që, ndërsa bijtë e tij dhe bijat e tij hanin e
pinin verë në shtëpinë e vëllait të tyre më
të madh, erdhi nga Jobi një lajmëtar për
t'u thënë: 14 Qetë po lëronin dhe gomarët
po kullotnin aty afër, 15 kur Sabejtë u sulën
mbi ta, i morën me vete dhe vranë me
shpatë shërbëtorët. Vetëm unë shpëtova
për të ardhur të ta them". 16 Ai ishte duke
folur ende, kur arriti një tjetër dhe tha:
"Zjarri i Perëndisë ra nga qielli, zuri delet
dhe shërbëtorët dhe i ka përpirë. Vetëm
unë shpëtova për të ardhur të ta them".
17 Ai ishte duke folur, ende, kur arriti një
tjetër dhe tha: "Kaldeasit kanë formuar tri
banda, u sulën mbi devetë dhe i morën me
vete, vranë me shpatë shërbëtorët. Vetëm
unë shpëtova për të ardhur të ta them".
18 Ai ishte duke folur, ende, kur arriti një
tjetër dhe tha: "Bijtë e tu dhe bijat e tua
ishin duke ngrënë dhe duke pirë verë në
shtëpinë e vëllait të tyre më të madh, 19 kur
papritur një erë e furishme, që vinte nga
shkretëtira, ra në të katër qoshet e shtëpisë
e cila u shemb mbi të rinjtë, dhe ata vdiqën.
Vetëm unë shpëtova dhe erdha të ta them".
20 Atëherë Jobi u ngrit, grisi mantelin e tij
dhe rroi kokën; pastaj ra pëmbys dhe ad-
huroi, 21 dhe tha: "Lakuriq dolla nga barku
i nënës sime dhe lakuriq do të kthehem.
Zoti ka dhënë dhe Zoti ka marrë. Qoftë i
bekuar emri i Zotit". 22 Në të gjitha këto Jobi
nuk mëkatoi dhe nuk paditi Perëndinë për
ndonjë padrejtësi.

2

1 Një ditë ndodhi që bijtë e Perëndisë
shkuan të paraqiten përpara Zotit, dhe
midis tyre shkoi edhe Satanai për t'u
paraqitur përpara Zotit. 2 Zoti i tha Sa-
tanait: "Nga vjen?". Satanai iu përgjigj
Zotit: "Nga ecejaket mbi dheun duke e
përshkuar lart e poshtë". Zoti i tha Sa-
tanait: 3 "A e vure re shërbëtorin tim Job?
Sepse mbi dhe nuk ka asnjë tjetër si ai që
të jetë i ndershëm, i drejtë, të ketë frikë
nga Perëndia dhe t'i largohet së keqes. Ai
qëndron i patundur në ndershmërinë e tij,
megjithëse ti më ke nxitur kundër tij për
ta shkatërruar pa asnjë shkak". 4 Atëherë
Satanai iu përgjigj Zotit dhe tha: "Lëkurë
për lëkurë! Gjithçka që zotëron, njeriu
është gati ta japë për jetën e tij. 5 Por
shtrije dorën tënde dhe preki kockat e tij
dhe mishin e tij dhe ke për të parë po nuk
të mallkoi haptazi". 6 Zoti i tha Satanait: "Ja
ai, është në pushtetin tënd, por mos ia merr
jetën". 7 Kështu Satanai u largua nga prania
e Zotit dhe e goditi Jobin me një ulcerë të
keqe nga majat e këmbëve deri në pjesën e
sipërme të kokës. 8 Jobi mori një copë balte

për t'u kruar dhe rrinte ulur në mes të hirit.
9 Atëherë gruaja e tij i tha: "Qëndron ende
në ndershmërinë tënde? Mallko Perëndinë
dhe vdis!". 10 Por ai i tha asaj: "Ti flet si
një grua pa mend. Në rast se pranojmë
të mirën nga Perëndia, pse nuk duhet të
pranojmë edhe të keqen?". Në të gjitha
këto Jobi nuk mëkatoi me buzët e tij. 11 Kur
tre miq të Jobit mësuan tërë këto fatkeqësi
që kishin rënë mbi të, erdhën secili nga
vendi i vet, Elifazi nga Temani, Bildadi nga
Shuahu dhe Tsofari nga Naamathi; ata në
të vërtetë ishin marrë 12 I ngritën sytë nga
larg, por nuk e njohën dot; atëherë filluan
të qajnë me zë të lartë, dhe secili grisi
rrobat e tij dhe qiti mbi kryet e tij pluhur
duke e hedhur në drejtim të qiellit. 13 Pastaj
u ulën pranë tij për shtatë ditë e shtatë
net, dhe asnjë nuk i drejtoi qoftë një fjalë
të vetme, sepse e shikonin se dhembja e tij
ishte shumë e madhe.

3

1 Atëherë Jobi hapi gojën dhe mallkoi
ditën e lindjes së tij. 2 Kështu Jobi mori
fjalën dhe tha: 3 "Humbtë dita në të
cilën linda dhe nata që tha: "U ngjiz një
mashkull!". 4 Ajo ditë u bëftë terr, mos u
kujdesoftë për të Perëndia nga lart, dhe
mos shkëlqeftë mbi të drita! 5 E marrshin
përsëri terri dhe hija e vdekjes, qëndroftë
mbi të një re, furtuna e ditës e tmerroftë!
6 Atë natë e marrtë terri, mos hyftë në
ditët e vitit, mos hyftë në llogaritjen e
muajve! 7 Po, ajo natë qoftë natë shterpe,
mos depërtoftë në të asnjë britmë gëzimi.
8 E mallkofshin ata që mallkojnë ditën, ata
që janë gati të zgjojnë Leviathanin. 9 U
errësofshin yjet e muzgut të tij, le të presë
dritën; por mos e pastë fare dhe mos paftë
ditën që agon, 10 sepse nuk e mbylli portën
e barkut të nënës sime dhe nuk ua fshehu
dhembjen syve të mi. 11 Pse nuk vdiqa në
barkun e nënës sime? Pse nuk vdiqa sapo
dola nga barku i saj? 12 Pse vallë më kanë
pritur gjunjët, dhe sisët për të pirë? 13 Po,
tani do të dergjesha i qetë, do të flija dhe
do të pushoja, 14 bashkë me mbretërit dhe
me këshilltarët e dheut, që kanë ndërtuar
për vete rrënoja të shkretuara, 15 ose bashkë
me princat që kishin ar ose që mbushën
me argjend pallatet e tyre. 16 Ose pse nuk
qeshë si një dështim i fshehur, si fëmijët
që nuk e kanë parë kurrë dritën? 17 Atje
poshtë të këqinjtë nuk brengosen më, atje
poshtë çlodhen të lodhurit. 18 Atje poshtë
të burgosurit janë të qetë bashkë, dhe nuk
e dëgjojnë më zërin e xhelatit. 19 Atje
poshtë ka të vegjël dhe të mëdhenj, dhe
skllavi është i lirë nga pronari i tij. 20 Pse
t'i japësh dritë fatkeqit dhe jetën atij që
ka shpirtin në hidhërim, 21 të cilët presin
vdekjen që nuk vjen, dhe e kërkojnë më
tepër se thesaret e fshehura; 22 gëzohen
shumë dhe ngazëllojnë kur gjejnë varrin?
23 Pse të lindë një njeri rruga e të cilit është
fshehur, dhe që Perëndia e ka rrethuar nga
çdo anë? 24 Në vend që të ushqehem, unë
psherëtij, dhe rënkimet e mia burojnë si uji.
25 Sepse ajo që më tremb më shumë më bie
mbi krye, dhe ajo që më tmerron më ndodh.
26 Nuk kam qetësi, nuk kam prehje, por më
pushton shqetësimi".

4

1 Atëherë Elifazi nga Temani u përgjigj
dhe tha: 2 "A do të të bezdiste ndokush në
rast se do të provonte të të fliste? Por
kush mund t'i ndalë fjalët? 3 Ja ti ke mësuar
shumë prej tyre dhe ua ke fortësuar duart
e lodhura; 4 fjalët e tua u kanë dhënë zemër
të lëkundurve dhe kanë forcuar gjunjët
që gjunjëzohen. 5 Por tani që e keqja të
zuri ty, nuk je në gjendje të veprosh; të
ka goditur ty, dhe ti e ke humbur fare.
6 Mëshira jote a nuk është vallë besimi yt,
dhe ndershmëria e sjelljes sate, shpresa
jote? 7 Mbaje mend: cili i pafajmë është
zhdukur vallë, dhe a janë shkatërruar vallë
njerëzit e ndershëm? 8 Ashtu siç e kam
parë unë vetë, ata që lërojnë paudhësinë
dhe mbjellin mjerimin, vjelin frytet e tyre.
9 Me frymën e Perëndisë ata vdesin, era e
zemërimit të tij i tret ata. 10 Vrumbullima
e luanit, zëri i luanit të egër dhe dhëmbët
e luanëve të vegjël janë thyer. 11 Luani
vdes për mungesë gjahu dhe të vegjlit e
luaneshës shpërndahen. 12 Një fjalë më ka
ardhur fshehurazi dhe veshi im ka zënë
pëshpëritjen e saj. 13 Midis mendimeve të
vizioneve të natës, kur një gjumë i rëndë
bie mbi njerëzit, 14 më pushtoi një llahtari e
madhe dhe një rrëqethje që bëri të dridhen
gjithë kockat e mia. 15 Një frymë më kaloi
përpara, dhe m'u ngritën përpjetë qimet
e trupit. 16 Ai u ndal, por nuk munda ta

dalloj pamjen e tij; një figurë më rrinte
para syve; kishte heshtje, pastaj dëgjova
një zë që thoshte: 17 "A mund të jetë një i
vdekshëm më i drejtë se Perëndia? A mund
të jetë një njeri më i pastër se Krijuesi i tij?
18 Ja, ai nuk u zë besë as shërbëtorëve të tij,
dhe gjen madje të meta edhe tek engjëjt
e tij; 19 aq më tepër tek ata që banojnë në
shtëpi prej argjile, themelet e të cilave janë
në pluhur, dhe shtypen si një tenjë. 20 Nga
mëngjesi deri në mbrëmje shkatërrohen;
zhduken për fare, dhe asnjeri nuk i vë re.
21 Litarin e çadrës së tyre vallë a nuk ua
këpusin? Ata vdesin, por pa dituri"".

5

1 "Bërtit, pra! A ka vallë ndonjë që të
përgjigjet? Kujt prej shenjtorëve do t'i
drejtohesh? 2 Zemërimi në fakt e vret të
pamendin dhe zilia e vret budallanë. 3 E
kam parë të pamendin të lëshojë rrënjë,
por shumë shpejt e mallkova banesën e
tij. 4 Bijtë e tij nuk kanë asnjë siguri, janë
të shtypur te porta, dhe nuk ka njeri që
t'i mbrojë. 5 I urituri përpin të korrat
e tij, ia merr edhe sikur të jenë midis
gjembave, dhe një lak përpin pasurinë
e tij. 6 Sepse shpirtligësia nuk del nga
pluhuri dhe mundimi nuk mbin nga toka;
7 por njeriu lind për të vuajtur, ashtu si
shkëndija për t'u ngjitur lart. 8 Por unë
do të kërkoja Perëndinë, dhe Perëndisë
do t'i besoja çështjen time, 9 atij që bën
gjëra të mëdha dhe që nuk mund të njihen;
mrekulli të panumërta, 10 që i jep shiun
tokës dhe dërgon ujin në fushat; 11 që ngre
të varfrit dhe vë në siguri lart ata që vuajnë.
12 I bën të kota synimet e dinakëve, dhe
kështu duart e tyre nuk mund të realizojnë planet e tyre; 13 i merr të urtët në
dredhinë e tyre, dhe kështu këshilla e të
pandershmëve shpejt bëhet tym. 14 Gjatë
ditës ata hasin në errësirë, bash në mesditë
ecin me tahmin sikur të ishte natë; 15 por
Perëndia e shpëton nevojtarin nga shpata,
nga goja e të fuqishmëve dhe nga duart e
tyre. 16 Kështu ka shpresë për të mjerin, por
padrejtësia ia mbyll gojën atij. 17 Ja, lum
njeriu që Perëndia dënon; prandaj ti mos
e përbuz ndëshkimin e të Plotfuqishmit;
18 sepse ai e bën plagën, dhe pastaj e fashon,
plagos, por duart e tij shërojnë. 19 Nga
gjashtë fatkeqësi ai do të të çlirojë, po,
në të shtatën e keqja nuk do të të prekë.
20 Në kohë zie do të të shpëtojë nga vdekja,
në kohë lufte nga forca e shpatës. 21 Do
t'i shpëtosh fshikullit të gjuhës, nuk do të
trembesh kur të vijë shkatërrimi. 22 Do të
qeshësh me shkatërrimin dhe me zinë, dhe
nuk do të kesh frikë nga bishat e dheut;
23 sepse do të kesh një besëlidhje me gurët e
dheut, dhe kafshët e fushave do të jenë në
paqe me ty. 24 Do të dish që çadra jote është
e siguruar; do të vizitosh kullotat e tua dhe
do të shikosh që nuk mungon asgjë. 25 Do të
kuptosh që pasardhësit e tu janë të shumtë
dhe të vegjlit e tu si bari i fushave. 26 Do të
zbresësh në varr në moshë të shkuar, ashtu
si në stinën e vet mblidhet një tog duajsh.
27 Ja ç'kemi gjetur; kështu është. Dëgjoje
dhe përfito".

6

1 Atëherë Jobi u përgjigj dhe tha: 2 "Ah,
sikur dhembja ime të ishte peshuar tërë-
sisht, dhe fatkeqësia ime të vihej bashkë
mbi peshoren, 3 do të ishte me siguri më e
rëndë se rëra e detit! Për këtë arsye fjalët e
mia nuk u përfillën. 4 Duke qenë se shigjetat
e të Plotfuqishmit janë brenda meje, shpirti
im ua pi vrerin; tmerrete Perëndisë janë
renditur kundër meje. 5 Gomari i egër a
pëllet vallë përpara barit, ose kau a buluron
para forazhit të tij? 6 A hahet vallë një
ushqim i amësht pa kripë, apo ka ndonjë
farë shije në të bardhën e vezës? 7 Shpirti
im nuk pranon të prekë gjëra të tilla, ato
për mua janë si një ushqim i neveritshëm.
8 Ah sikur të mund të kisha atë që kërkoj,
dhe Perëndia të më jepte atë që shpresoj!
9 Dashtë Perëndia të më shtypë, të shtrijë
dorën e tij dhe të më shkatërrojë! 10 Kam
megjithatë këtë ngushëllim dhe ngazëllehem në dhembjet që nuk po më kursehen,
sepse nuk i kam fshehur fjalët e të Shenjtit.
11 Cila është forca ime që ende të mund
të shpresoj, dhe cili është fundi im që të
mund ta zgjas jetën time? 12 Forca ime a
është vallë ajo e gurëve, ose mishi im është
prej bronzi? 13 A s'jam fare pa ndihmë në
veten time, dhe a nuk është larguar nga
unë dituria? 14 Për atë që është i pikëlluar,
miku duhet të tregojë dhembshuri, edhe në
qoftë se ai braktis frikën e të Plotfuqishmit.
15 Por vëllezërit e mi më kanë zhgënjyer

si një përrua, si ujërat e përrenjve që zh-
duken. [16] Ato turbullohen për shkak të
akullit dhe në to fshihet bora, [17] por gjatë
stinës së nxehtë ato zhduken; me vapën e
verës ato nuk duken më në vendin e tyre.
[18] Ato gjarpërojnë në shtigjet e shtretërve
të tyre; futen në shketëtirë dhe mbarojnë.
[19] Karvanet e Temas i kërkojnë me kujdes,
udhëtarët e Shebës kanë shpresa tek ata,
[20] por ata mbeten të zhgënjyer megjithë
shpresat e tyre; kur arrijnë aty mbeten të
hutuar. [21] Tani për mua ju jeni e njëjta
gjë, shikoni tronditjen time të thellë dhe
keni frikë. [22] A ju kam thënë vallë: "Më
jepni diçka" o "më bëni një dhuratë nga
pasuria juaj", [23] ose "liroměni nga duart e
armikut", ose "më shpengoni nga duart
e personave që përdorin dhunën"? [24] Më
udhëzoni, dhe do të hesht; më bëni të
kuptoj ku kam gabuar. [25] Sa të frytshme
janë fjalët e drejta! Por çfarë provojnë
argumentet tuaja? [26] Mos keni ndërmend
vallë të qortoni ashpër fjalët e mia dhe
fjalimet e një të dëshpëruari, që janë si era?
[27] Ju do të hidhnit në short edhe një jetim
dhe do të hapnit një gropë për mikun tuaj.
[28] Por tani pranoni të më shikoni, sepse nuk
do të gënjej para jush. [29] Ndërroni mendim,
ju lutem, që të mos bëhet padrejtësi! Po,
ndërroni mendim, sepse bëhet fjalë për
drejtësinë time. [30] A ka vallë paudhësi në
gjuhën time apo qiellza ime nuk i dallon më
ligësitë?".

7

[1] "A nuk kryen vallë një punë të rëndë
njeriu mbi tokë dhe ditët e tij a nuk janë
si ditët e një argati? [2] Ashtu si skllavi
dëshiron fort hijen dhe ashtu si argati pret
mëditjen e tij, [3] kështu edhe mua më ranë
muaj fatkeqësie dhe m'u caktuan net me
dhembje. [4] Sa shtrihem, them: "Kur do
të ngrihem?". Por nata është e gjatë dhe
jam vazhdimisht i shqetësuar deri në agim.
[5] Mishi im është i mbuluar me krimba dhe
me buca dheu, lëkura ime plasaritet dhe
është bërë e pështirë. [6] Ditët e mia janë
më të shpejta se masuri i një endësi dhe po
harxhohen pa shpresë. [7] Kujto që jeta ime
është një frymë; syri im nuk do të shohë
më të mirën. [8] Syri i atij që më shikon
nuk do të më shohë më; sytë e tu do të
jenë mbi mua, por unë nuk do të jem më.
[9] Ashtu si reja davaritet dhe nuk duket më,
kështu ai që zbret në Sheol nuk kthehet
më; [10] nuk do të kthehet më në shtëpinë e
tij, dhe banesa e tij nuk do ta njohë më.
[11] Prandaj nuk do ta mbaj gojën të mbyllur
do të flas në ankthin e frymës time; do të
ankohem në hidhërimin e shpirtit tim. [12] A
jam vallë deti apo një përbindësh i detit që
ti më ruan me një roje? [13] Kur unë them:
"Shtrati im do të më japë një lehtësim,
shtroja ime do ta zbusë dhembjen time", [14] ti
më tremb me ëndrra dhe më tmerron me
vegime; [15] kështu shpirtit tim i parapëlqen
të mbytet dhe të vdesë se sa të bëjë këtë
jetë. [16] Unë po shpërbëhem; nuk kam për
të jetuar gjithnjë; lërmë të qetë; ditët e mia
nuk janë veçse një frymë. [17] Ç'është njeriu
që ti ta bësh të madh dhe të kujdesesh për
të, [18] dhe ta vizitosh çdo mëngjes duke e
vënë në provë në çdo çast? [19] Kur do ta
heqësh shikimin tënd nga unë dhe do të më
lësh të përcjell pështymën time? [20] Në rast
se kam mëkatuar, çfarë të kam bërë ty, o
rojtar i njerëzve? Pse më ke bërë objekt të
goditjeve të tua, aq sa i jam bërë barrë vetes
sime? [21] Pse nuk i fal shkeljet e mia dhe nuk
e kapërcen paudhësinë time? Sepse shpejt
do të jem pluhur; ti do të më kërkosh, por
unë nuk do të jem më".

8

[1] Atëherë Bildadi nga Shuahu u përgjigj
dhe tha: [2] "Deri kur do të flasësh në këtë
mënyrë, dhe fjalët e gojës sate do të jenë si
një erë e furishme? [3] A mundet Perëndia të
shtrëmbërojë gjykimin dhe i Potfuqishmi
të përmbysë drejtësinë? [4] Në rast se bijtë
e tu kanë mëkatuar kundër tij, ai i ka
braktisur në prapësinë e tyre. [5] Por në rast
se ti e kërkon Perëndinë dhe i lutesh fort
të Plotfuqishmit, [6] në rast se je i pastër dhe
i ndershëm, me siguri ai do të ngrihet në
favorin tënd dhe do të rivendosë selinë e
drejtësisë sate. [7] Ndonëse gjendja jote e
kaluar ka qenë një gjë e vogël, [8] e ardhmja
jote do të jetë e madhe. Pyet, pra, brezat që
shkuan dhe shqyrto gjërat e zbuluara nga
etërit e tyre; [9] ne në të vërtetë i përkasim së
djeshmes dhe nuk dimë asgjë, sepse ditët
tona mbi tokë janë si një hije. [10] A nuk do të
mësojnë vallë ata dhe nuk do të flasin, duke
nxjerrë fjalë nga zemra e tyre? [11] A mund të
rritet papirusi jashtë moçalit dhe a mund të

zhvillohet xunkthi pa ujë? 12 Ndërsa është
ende i gjelbër, pa qenë prerë, ai thahet
para çdo bari tjetër. 13 Këto janë rrugët
e të gjithë atyre që harrojnë Perëndinë;
kështu shpresa e të paudhit tretet. 14 Besimi
i tij do të pritet dhe sigurimi i tij është si
një pëlhurë merimange. 15 Ai mbështetet
te shtëpia e tij, ajo nuk qëndron; kapet te
ajo, por ajo nuk mban. 16 Ai është krejt i
gjelbër në diell dhe degët e tij zgjaten mbi
kopshtin e tij; 17 dhe rrënjët e tij pleksen
rreth një grumbulli gurësh dhe depërtojnë
midis gurëve të shtëpisë. 18 Por në rast se
shkëputet nga vendi i tij, ky e mohon, duke
thënë: "Nuk të kam parë kurrë!". 19 Ja, ky
është gëzimi i mënyrës së tij të të jetuarit,
ndërsa të tjerët do të dalin nga pluhuri. 20 Ja,
Perëndia nuk e flak njeriun e ndershëm, as
i ndihmon keqbërësit. 21 Ai do t'i japë edhe
më buzëqeshje gojës sate dhe këngë gëzimi
buzëve të tua. 22 Ata që të urrejnë do të
mbulohen me turp dhe çadra e të paudhëve
do të zhduket".

9

1 Atëherë Jobi u përgjigj dhe tha: 2 "Po,
unë e di që është kështu, por si mund të
jetë i drejtë njeriu përpara Perëndisë? 3 Në
rast se dikush dëshiron të diskutojë me
të, nuk mund t'i përgjigjet veçse një herë
mbi një mijë. 4 Perëndia është i urtë nga
zemra dhe i fuqishëm nga forca, kush, pra,
u fortësua kundër tij dhe i shkoi mbarë?
5 Ai vendos malet dhe ato nuk e dijnë që
ai i përmbys në zemërimin e tij. 6 Ai e
tund dheun nga vendi i tij, dhe kollonat
e tij dridhen. 7 Urdhëron diellin, dhe ai
nuk lind, dhe vulos yjet. 8 I vetëm shpalos
qiejt dhe ecën mbi valët e larta të detit.
9 Ka bërë Arushën dhe Orionin, Plejadat dhe
krahinat e jugut. 10 Ai bën gjëra të mëdha
dhe që nuk mund të hetohen, po, mrekulli
të panumërta. 11 Ja, më kalon afër dhe nuk
e shoh, kalon tutje dhe nuk e kuptoj. 12 Ja,
ai kap gjahun dhe kush mund t'ia rimarrë?
Kush mund t'i thotë: "Çfarë po bën?".
13 Perëndia nuk e tërheq zemërimin e tij;
poshtë tij përkulen ndihmësit e Rahabit.
14 Si mund t'i përgjigjem, pra, dhe të zgjedh
fjalët e mia për të diskutuar me të? 15 Edhe
sikur të kisha të drejtë, nuk do të kisha
mundësi t'i përgjigjem, por do t'i kërkoja
mëshirë gjyqtarit tim. 16 Në rast se unë e
thërres dhe ai më përgjigjet, nuk mund të
besoj akoma se e ka dëgjuar zërin tim, 17 ai,
që më godet me furtunën, dhe i shumëzon
plagët e mia pa shkak. 18 Nuk më lë të
marr frymë, përkundrazi më mbush me
hidhërime. 19 Edhe në qoftë se bëhet fjalë
për forcën, ja, ai është i fuqishëm; por sa
për gjykimin, kush do të më caktojë një
ditë për t'u paraqitur? 20 Edhe sikur të
isha i drejtë, vetë të folurit tim do të më
dënonte; edhe sikur të isha i ndershëm, ai
do të provonte se jam i çoroditur. 21 Jam i
ndershëm, por nuk e çmoj fare veten time
dhe e përçmoj jetën time. 22 Është e njëjta
gjë, prandaj them: "Ai shkatërron njeriun
e ndershëm dhe të keqin". 23 Në qoftë se një
fatkeqësi mbjell papritur vdekjen, ai qesh
me vuajtjen e të pafajmëve. 24 Toka u është
dhënë në dorë të këqijve; ai u vesh sytë
gjyqtarëve të saj; po të mos jetë ai, kush
mund të ishte, pra? 25 Tani ditët e mia kalo-
jnë më shpejt se një vrapues, ikin pa parë
asnjë të mirë. 26 Ikin shpejt si anijet prej
xunkthi, si shqiponja që sulet mbi gjahun
e vet. 27 Në qoftë se them: "Dua ta harroj
vajtimin, ta lë pamjen time të trishtuar dhe
të tregohem i gëzuar", 28 më hyn frika për të
gjitha dhembjet e mia; e di mirë që ti nuk do
të më konsiderosh të pafajshëm. 29 Në qoftë
se jam i dënuar tanimë, pse të lodhem më
kot? 30 Edhe sikur të lahesha me borë dhe
të pastroja duart e mia me sodë, 31 ti do të
më hidhje në baltën e një grope, edhe vetë
rrobat e mia do të më kishin lemeri. 32 Në
të vërtetë ai nuk është një njeri si unë, të
cilit mund t'i përgjigjemi dhe të dalim në
gjyq bashkë. 33 Nuk ka asnjë arbitër midis
nesh, që të vërë dorën mbi ne të dy. 34 Le
të largojë nga unë shkopin e tij, tmerri i tij
të mos më trembë. 35 Atëherë do të mund
të flas pa pasur frikë prej tij, sepse nuk jam
kështu me veten time.

10

1 "Jam neveritur nga jeta ime; do të shfryj
lirisht vajtimin tim, duke folur në trish-
timin e shpirtit tim! 2 Do t'i them Perëndisë:
"Mos më dëno! Bëmë të ditur pse grindesh
me mua. 3 A të duket mirë të shtypësh, të
përçmosh veprën e duarve të tua dhe të
tregohesh në favor të qëllimeve të njerëzve
të këqij? 4 A ke sy prej mishi, apo shikon
edhe ti si shikon njeriu? 5 A janë vallë ditët

e tua si ditët e një të vdekshmi, vitet e tua si
ditët e një njeriu, 6 sepse ti duhet të hetosh
lidhur me fajin tim dhe të kërkosh mëkatin
tim, 7 megjithëse e di që nuk jam fajtor dhe
që nuk ka njeri që mund të më çlirojë nga
dora jote? 8 Duart e tua më kanë bërë dhe
më kanë dhënë trajtë por tani ti kërkon të
më zhdukësh. 9 Mbaj mend, të lutem, që
më ke modeluar si argjila, dhe do të më
bësh të kthehem në pluhur! 10 A nuk më ke
derdhur vallë si qumështi dhe më ke piksur
si djathi? 11 Ti më ke veshur me lëkurë dhe
me mish, më ke thurur me kocka dhe me
nerva. 12 Më ke dhënë jetë dhe dashamirësi,
dhe providenca jote është kujdesur për
frymën time, 13 por këto gjëra i fshihje në
zemrën tënde; tani unë e di që ti mendoje
një gjë të tillë. 14 Në qoftë se mëkatoj, ti më
ndjek me sy dhe nuk më lë të pandëshkuar
për fajin tim. 15 Në qoftë se jam i keq,
mjerë unë! Edhe sikur të jem i drejtë, nuk
do të guxoja të ngrija kokën, i ngopur siç
jam nga poshtërsia dhe duke parë mjerimin
tim. 16 Në rast se ngre kryet, ti më ndjek si
luani, duke kryer përsëri mrekulli kundër
meje. 17 Ti i përtërin dëshmitarët kundër
meje, e shton zemërimin tënd kundër meje
dhe trupa gjithnjë të reja më sulmojnë.
18 Pse, pra, më nxore nga barku? Të kisha
vdekur, pa më parë sy njeriu! 19 Do të kisha
qenë sikur të mos kisha ekzistuar kurrë, i
mbartur nga barku në varr. 20 A nuk janë
vallë të pakta ditët e mia? Jepi fund, pra,
lërmë të qetë që të mund ta mbledh pak
veten; 21 para se të shkoj për të mos u kthyer
më, drejt vendit të errësirës dhe të hijes së
vdekjes, 22 të vendit të territ dhe të errësirës
së madhe të hijes së vdekjes, ku ka vetëm
pështjellim, ku madje edhe drita është si
errësira".

11

1 Atëherë Zofari nga Naamathi u përgjigj
dhe tha: 2 "Një mori e tillë fjalësh a do të
mbetet pa përgjigje? A duhet të ketë të
drejtë një njeri fjalëshumë? 3 Llafet e tua
a do t'ua mbyllin gojën njerëzve? Ti do të
tallesh dhe asnjë mos të të bëjë me turp?
4 Ti ke thënë: "Doktrina ime është e pastër
dhe jam i pakritikueshëm para teje". 5 Por
po të donte Perëndia të fliste dhe të hapte
gojën e tij kundër teje, 6 për të treguar të
fshehtat e diturisë, sepse dituria e vërtetë
është e shumëtrajtshme, atëherë do të më-
soje se Perëndia harron një pjesë të fajit
tënd. 7 A mundesh ti të hulumtosh thel-
lësitë e Perëndisë? A mund të depërtosh në
përsosmërinë e të Plotfuqishmit? 8 Janë më
të larta se qielli; çfarë mund të bësh? janë
më të thella se Sheoli: çfarë mund të dish?
9 Madhësia e tyre është më e gjatë se toka
dhe më e gjerë se deti. 10 Në rast se Perëndia
kalon, burgos dhe nxjerr në gjyq, kush
mund t'ia pengojë këtë veprim? 11 Sepse ai
i njeh njerëzit e rremë; e sheh padrejtësinë
dhe e kqyr. 12 Njeriu i pamend do të bëhet i
urtë, kur kërriçi i gomares së egër të bëhet
njeri. 13 Në rast se e përgatit zemrën tënde
dhe shtrin ndaj saj duart e tua, 14 në rast
se largon padrejtësinë që është në duart e
tua dhe nuk lejon që çoroditja të zërë vend
në çadrat e tua, 15 atëherë do të mund të
lartosh ballin tënd pa njollë, do të jesh i
patundur dhe nuk do të kesh frikë, 16 sepse
do të harrosh hallet e tua, do t'i kujtosh si
uji që ka rrjedhur; 17 jeta jote do të jetë më
e ndritur se mesdita, edhe errësira për ty
do të ishte si mëngjesi. 18 Do të jesh i sigurt
sepse ka shpresë; do të shikosh rreth e qark
dhe do të pushosh në siguri. 19 Do të biesh
të flesh dhe nuk do të ketë njeri që të të
trembë dhe shumë persona do të kërkojnë
favorin tënd. 20 Por sytë e të pabesëve do
të treten; çdo shpëtim do t'u pritet, dhe
shpresa e tyre do të jetë grahma e fundit".

12

1 Atëherë Jobi u përgjigj dhe tha: 2 "Pa
dyshim ju jeni njerëz të urtë, dhe dituria
do të marrë fund me ju. 3 Edhe unë kam
mendje si ju, dhe nuk bie më poshtë se
ju; përveç kësaj, kush nuk i di gjërat si
këto? 4 Jam bërë gazi i miqve të mi; unë, të
cilit Perëndia i përgjigjej kur i drejtohesha;
të drejtin, të ndershmin, e kanë vënë në
lojë. 5 Një llambë, e përçmuar në mendimet
e atyre që jetojnë në mes të të mirave,
është përgatitur për ata të cilëve u merren
këmbët. 6 Çadrat e cubave përkundrazi janë
të qeta dhe e ndjejnë veten të sigurt ata që
provokojnë Perëndinë dhe që e hyjnizojnë
forcën e tyre. 7 Por pyeti tani kafshët dhe
do të të mësojnë, zogjtë e qiellit dhe do
të ta thonë, 8 ose foli tokës, dhe ajo do
të të mësojë, dhe peshqit e detit do të ta
tregojnë. 9 Midis tërë këtyre krijesave, cila

nuk e di që dora e Zotit i ka bërë këto? [10] Ai
ka në dorë të tij jetën e çdo gjallese dhe
frymën e çdo qenieje njerëzore. [11] Veshi a
nuk i shqyrton vallë fjalët, ashtu si i shijon
qiellza ushqimet? [12] Ndër pleqtë gjejmë
diturinë, dhe gjatësia e ditëve u jep edhe
gjykimin. [13] Por tek ai gjejmë diturinë dhe
forcën, atij i përkasin mendja dhe gjykimi.
[14] Në rast se ai shkatërron, askush nuk mund
të rindërtojë; në rast se fut në burg dikë,
askush nuk mund t'ia hapë. [15] Në rast se i
ndal ujërat, çdo gjë thahet; po t'i lërë të lira,
përmbytin tokën. [16] Ai zotëron forcën dhe
diturinë; prej tij varen ai që mashtrohet
dhe ai që mashtron. [17] Ai i bën këshilltarët
të ecin zbathur, i bën gjyqtarët të pamend.
[18] Këput verigat e imponuara nga mbretërit
dhe lidh me zinxhirë ijet e tyre. [19] I bën
që të ecin zbathur priftërinjtë dhe përmbys
të fuqishmit. [20] I lë pa gojë ata tek të cilët
ka besim dhe i lë pa mend pleqtë. [21] Zbraz
përçmimin mbi fisnikët dhe ua liron brezin
të fortëve. [22] Zbulon gjërat e thella të fshe-
hura në terr dhe sjell në dritë hijen e vdek-
jes. [23] I bën të mëdha kombet dhe pastaj
i shkatërron, i zgjeron kombet dhe pastaj
i mërgon. [24] U heq arsyen sundimtarëve
të tokës dhe i bën të enden në vende të
shkreta pa rrugë. [25] Ecin verbërisht në terr
pa dritë dhe i bën të ecin si të dehur".

13

[1] "Ja, tërë këtë syri im e pa dhe veshi im
e dëgjoi dhe e kuptoi. [2] Atë që ju dini e
di edhe unë; nuk vij pas jush. [3] Por do të
dëshiroja të flas me të Plotfuqishmin, do
të më pëlqente të diskutoja me Perëndinë;
[4] sepse ju jeni trillues gënjeshtrash, jeni të
gjithë mjekë pa asnjë vlerë. [5] Oh, sikur
të heshtnit fare, kjo do të ishte dituria
juaj. [6] Dëgjoni tani mbrojtjen time dhe vini
re deklaratat e buzëve të mia. [7] A doni
vallë të flisni në mënyrë të mbrapshtë në
mbrotje të Perëndisë dhe të flisni në favor
të tij me mashtrime? [8] A doni të përdorni
anësi me të ose të mbroni një kauzë të
Perëndisë? [9] Do të ishte më mirë për ju që
ai t'ju hetonte, apo talleni me të ashtu si
talleni me një njeri? [10] Me siguri ai do t'ju
qortojë, në rast se fshehurazi veproni me
anësi. [11] Madhëria e tij vallë a nuk do t'ju
kallë frikë dhe tmerri i tij a nuk do të bjerë
mbi ju? [12] Thëniet tuaja moralizuese janë
proverba prej hiri, argumentet tuaja më të
mira nuk janë veçse argumente prej argjila.
[13] Heshtni dhe më lini mua të flas, pastaj le
të më ndodhë çfarë të dojë. [14] Pse duhet
ta mbaj mishin tim me dhëmbët dhe ta vë
jetën time në duart e mia? [15] Ja, ai do të
më vrasë, nuk kam më shpresë; sidoqoftë,
do ta mbroj para tij qëndrimin tim. [16] Ai
do të jetë edhe shpëtimi im, sepse një i
pabesë nuk do të guxonte të paraqitej para
tij. [17] Dëgjoni me vëmendje fjalimin tim
dhe deklaratat e mia me veshët tuaj. [18] Ja,
unë e kam përgatitur kauzën time; e di që
do të njihem si i drejtë. [19] Kush kërkon,
pra, të hahet me mua? Sepse atëherë
do të heshtja dhe do të vdisja. [20] Vetëm
mos bëj dy gjëra me mua, dhe nuk do t'i
fshihem pranisë sate; [21] largoje dorën nga
unë dhe tmerri yt të mos më kallë më frikë.
[22] Pastaj mund edhe të më thërrasësh edhe
unë do të përgjigjem, ose do të flas unë,
dhe ti do të përgjigjesh. [23] Sa janë fajet e
mia dhe mëkatet e mia? Më bëj të ditur
shkeljet e mia dhe mëkatin tim! [24] Pse më
fsheh fytyrën tënde dhe më konsideron si
armikun tënd? [25] Mos do vallë të trembësh
një gjethe të shtyrë sa andej dhe këndej
dhe të ndjekësh ca kashtë të thatë? [26] Pse
shkruan kundër meje gjëra të hidhura dhe
bën që të rëndojë mbi mua trashëgimia e
fajeve të rinisë sime? [27] Ti i vë këmbët e mia
në pranga dhe kqyr me kujdes rrugët e mia;
ti vendos një cak për tabanin e këmbëve të
mia, [28] Ndërkaq trupi im po shpërbëhet si
një send i kalbur, si një rrobë që e ka grirë
mola".

14

[1] "Njeriu i lindur nga një grua jeton pak
ditë dhe është plot shqetësime. [2] Mbin si
një lule, pastaj pritet; ikën me vrap si një
hije dhe nuk e ka të gjatë. [3] Mbi një qenie
të tillë ti i mban sytë të hapur, dhe më
bën që të dal në gjyq bashkë me ty. [4] Kush
mund të nxjerrë një gjë të pastër nga një
gjë e papastër? Askush. [5] Sepse ditët e
saj janë të caktuara, numri i muajve të saj
varet nga ti, dhe ti i ke vendosur kufij që
nuk mund t'i kapërcejë. [6] Hiqe shikimin
nga ai dhe lëre të qetë, deri sa të mbarojë
ditën e tij si një argat. [7] Të paktën për
drurin ka shpresë; në rast se pritet, rritet
përsëri dhe vazhdon të mugullojë. [8] Edhe

sikur rrënjët e tij të plaken nën tokë dhe
trungu i tij të vdesë nën dhe, 9 me të ndjerë
ujin, mugullon përsëri dhe lëshon degë si
një bimë. 10 Njeriu përkundrazi vdes dhe
mbetet i shtrirë për dhe; kur është duke
nxjerrë frymën e fundit, ku është, pra?
11 Mund të mungojnë ujërat në det dhe një
lumë të meket dhe të thahet, 12 por njeriu
që dergjet nuk ngrihet më; sa të mos ketë
më qiej, nuk do të zgjohet dhe nuk do të
çohet më nga gjumi i tij. 13 Ah sikur të
doje të më fshihje në Sheol, të më mbaje
të fshehur sa të kalonte zemërimi yt, të më
caktoje një afat dhe të më kujtoje! 14 Në
qoftë se njeriu vdes, a mund të kthehet
përsëri në jetë? Do të prisja çdo ditë të
shërbimit tim të rëndë, deri sa të arrinte
ora e ndryshimit tim. 15 Do të më thërrisje
dhe unë do të të përgjigjesha; ti do të kishe
një dëshirë të madhe për veprën e duarve
të tua. 16 Atëherë ti do të më numëroje
hapat, por nuk do të vije re mëkatet e mia;
17 do ta vulosje në një thes mëkatin tim dhe
do ta mbuloje fajin tim. 18 Por ashtu si një
mal rrëzohet dhe thërrmohet, ashtu si një
shkëmb luan nga vendi i tij, 19 ashtu si ujërat
gërryejnë gurët dhe vërshimet marrin me
vete dheun, kështu ti shkatërron shpresën
e njeriut. 20 Ti e vë përfund për gjithnjë, dhe
ai shkon; ti ia prish fytyrën dhe e dëbon.
21 Në rast se bijtë e tij janë të nderuar, ai
nuk e di; po të jenë të përbuzur, ai nuk e
vë re. 22 Ai ndjen vetëm dhembjen e madhe
të mishit të tij dhe pikëllohet për veten e
tij.

15

1 Atëherë Elifazi nga Temani u përgjigj
dhe tha: 2 "Një njeri i urtë a përgjigjet vallë
me njohuri të kota, dhe a mbushet me erëra
lindore? 3 Diskuton vallë me ligjërata boshe
dhe me fjalë që nuk shërbejnë për asgjë?
4 Po, ti heq mëshirën dhe eliminon lutjen
përpara Perëndisë. 5 Sepse prapësia jote t'i
sugjeron fjalët dhe ti po zgjedh gjuhën e di-
nakëve. 6 Jo unë, por vetë goja jote të dënon,
dhe vetë buzët e tua dëshmojnë kundër
teje. 7 A je ti vallë i pari njeri që ka lindur
apo je formuar përpara kodrave? 8 A e ke
dëgjuar ti këshillën sekrete të Perëndisë
apo vetëm ti zotëroke diturinë? 9 Çfarë
di ti që ne nuk e dimë, ose çfarë kupton
ti që nuk e kuptojmë edhe ne? 10 Midis
nesh ka njerëz flokëbardhë dhe pleq më të
thinjur se ati yt. 11 Të duken gjëra të vogla
përdëllimet e Perëndisë dhe fjalët e ëmbla
që të drejton ty? 12 Pse, pra, zemra jote të
çon larg dhe pse sytë e tu vetëtijnë, 13 duke e
drejtuar zemërimin tënd kundër Perëndisë
dhe duke nxjerrë nga goja jote fjalë të
tilla?". 14 "Ç'është njeriu që ta konsiderojë
veten të pastër dhe i linduri nga një grua
për të qenë i drejtë? 15 Ja, Perëndia nuk u zë
besë as shenjtorëve të tij dhe qiejt nuk janë
të pastër në sytë e tij; 16 aq më pak një qenie
e neveritshme dhe e korruptuar, njeriu, që
e pi paudhësinë sikur të ishte ujë! 17 Dua të
të flas, më dëgjo; do të të tregoj atë që kam
parë, 18 atë që të urtit tregojnë pa fshehur
asgjë nga sa kanë dëgjuar prej etërve të
tyre, 19 të cilëve vetëm iu dha ky vend dhe
pa praninë e asnjë të huaji në radhët e
tyre. 20 I keqi heq dhembje tërë jetën e
tij dhe vitet e caktuara për tiranin janë të
numëruara. 21 Zhurma të llahtarshme arri-
jnë në veshët e tij, dhe në kohën e bollëkut
i sulet rrënuesi. 22 Nuk ka shpresë kthimi
nga errësira, dhe shpata e pret. 23 Endet e
kërkon bukë, po ku mund ta gjejë? Ai e di se
dita e territ është përgatitur në krah të tij.
24 Fatkeqësia dhe ankthi i shtien frikë, e sul-
mojnë si një mbret gati për betejë, 25 sepse
ka shtrirë dorën e tij kundër Perëndisë, ka
sfiduar të Plotfuqishmin, 26 duke u hedhur
me kokëfortësi kundër tij me mburojat e tij
të zbukuruara me tokëza. 27 Ndonëse fytyra
e tij është e mbuluar me dhjamë dhe ijet e
tij janë fryrë nga shëndoshja e tepërt; 28 ai
banon në qytete të shkretuara, në shtëpi të
pabanuara që do të katandisen në grumbuj
gërmadhash. 29 Ai nuk do të pasurohet dhe
fati i tij nuk ka për të vazhduar, as edhe pa-
suria e tij nuk do të shtohet mbi tokë. 30 Nuk
do të arrijë të çlirohet nga terri, flaka do të
thajë lastarët e tij, dhe do të çohet larg nga
fryma e gojës së tij. 31 Të mos mbështetet te
kotësia; duke gënjyer veten, sepse kotësia
ka për të qenë shpërblimi i tij. 32 Do të
kryhet para kohe, dhe degët e tij nuk do të
gjelbërojnë më. 33 Do të jetë si një hardhi
nga e cila merret rrushi ende i papjekur,
si ulliri nga i cili shkundet lulja. 34 Sepse
familja e hipokritëve do të jetë shterpë
dhe zjarri do të përpijë çadrat e njeriut të
korruptuar. 35 Ata sajojnë paudhësinë dhe

shkaktojnë shkatërrimin; në gjirin e tyre
bluhet mashtrimi.

16

1 Atëherë Jobi u përgjigj dhe tha: 2 "Gjëra
të tilla kam dëgjuar shumë! Të gjithë ju
jeni ngushëllues të mërzitshëm! 3 Kur do
të marrin fund fjalimet tuaja boshe? Ose
çfarë të shtyn të përgjigjesh? 4 Edhe unë
mund të flisja si ju, po të ishit ju në vendin
tim; do të mund të radhitja fjalë kundër
jush duke tundur kokën time kundër jush.
5 Por do t'ju jepja kurajo me gojën time
dhe ngushëllimi i buzëve të mia do ta
lehtësonte dhembjen tuaj. 6 Në rast se flas,
dhembja ime nuk pakësohet, në qoftë se
nuk flas më, çfarë lehtësimi kam? 7 Por tani
ai më ka çuar në pikën e fundit të forcave
të mia. Ti ke shkatërruar tërë familjen
time; 8 më ke mbuluar me rrudha dhe kjo
dëshmon kundër meje, dobësia ime ngrihet
dhe dëshmon kundër meje. 9 Zemërimi
i tij më grin dhe më përndjek, kërcëllin
dhëmbët kundër meje; Armiku im mpreh
shikimin mbi mua. 10 Duke hapur gojën
e tyre kundër meje, ata më godasin me
përçmim mbi faqet, mblidhen tok kundër
meje. 11 Perëndia më ka dhënë në duart
e të pabesëve, më ka dorëzuar në duart
e njerëzve të këqij. 12 Jetoja i qetë, por
ai më shkatërroi, më kapi për qafe dhe
më bëri copë-copë, dhe më shndërroi në
objekt goditjeje. 13 Harkëtarët e tij më
rrethojnë në çdo anë, më shpon pa mëshirë
veshkat, derdh për tokë vrerin tim. 14 Ai
më sulmon vazhdimisht me forcë, më sulet
si një luftëtar. 15 kam qepur një grathore
mbi lëkurën time, e kam ulur ballin tim në
pluhur, 16 Fytyra ime është e kuqe nga të
qarat dhe mbi qepallat e mia po zë vend
hija e vdekjes, 17 megjithëse nuk ka asnjë
dhunë në duart e mia, dhe lutja ime është
e pastër. 18 O tokë, mos e mbulo gjakun
tim, dhe britma ime mos gjeftë asnjë vend
qetësimi. 19 Që tani, ja, dëshmitari im është
në qiell, garanti im është lart. 20 Shokët e
mi më përqeshin, por sytë e mi derdhin
lotë përpara Perëndisë. 21 Le të përkrahë ai
arsyetimet e njeriut pranë Perëndisë, ashtu
si bën njeriu me fqinjin e tij. 22 Do të kalojnë
në të vërtetë edhe pak vjet akoma dhe unë
do të shkoj pastaj në një rrugë pa kthim.

17

1 "Fryma ime u copëtua, ditët po më
shuhen, varri po më pret. 2 A nuk jam i
rrethuar nga njerëz që më përqeshin. Syri
im ndalet mbi fyerjet e tyre. 3 Më jep, pra,
një peng pranë teje, përndryshe kush do
të më shtrëngonte dorën si garant? 4 Nga
që i ke penguar mendjet e tyre të kupto-
jnë, prandaj nuk do t'i bësh të triumfojnë.
5 Kush i tradhton miqtë deri sa t'i grabisë,
ka për t'i parë më pak sytë e fëmijëve
të tij. 6 Por unë prej tij jam bërë gazi i
popujve dhe jam katandisur në një njeri të
cilin e pështyjnë në fytyrë. 7 Syri më erret
për shkak të dhembjes dhe tërë gjymtyrët
e mia nuk janë veçse hije. 8 Njerëzit e
drejtë habiten nga kjo, dhe i pafajmi ngri-
het kundër të pabesit. 9 Megjithatë i drejti
mbetet i lidhur fort me rrugën e tij, dhe ai
që i ka duart e pastra fortësohet gjithnjë e
më tepër. 10 Sa për ju të gjithë, kthehuni,
ejani, pra, sepse midis jush nuk po gjej
asnjë njeri të urtë. 11 Ditët e mia shkuan
dhe planet e mia u prishën, pikërisht ato
dëshira që unë ushqeja në zemër. 12 Ata e
ndërrojnë natën në ditë, "drita është afër",
thonë, për shkak të errësirës. 13 Në rast
se e pres Sheolin si shtëpinë time në rast
se e shtrij shtrojen time në terr, 14 në rast
se i them vendvarrit: "Ti je ati im", dhe
krimbave: "Jeni nëna ime dhe motra ime",
15 ku është, pra, shpresa ime? Kush mund
të dallojë ndonjë shpresë për mua? 16 A do
të zbres vallë në portat e Sheolit, kur do të
gjejmë bashkë prehje në pluhur?".

18

1 Atëherë Bildadi nga Shuahu u përgjigj
dhe tha: 2 "Kur do t'u japësh fund fjalëve?
Bëhu i zgjuar dhe pastaj flasim. 3 Pse jemi
konsideruar si kafshë dhe jemi konsideruar
të përçmuar në sytë e tu? 4 Ti që ha veten
nga zemërimi, a duhet të braktiset toka
për shkakun tënd apo shkëmbi të luajë nga
vendi i tij? 5 Po, drita e të keqit shuhet dhe
flaka e zjarrit të tij nuk ndrit më. 6 Drita në
çadrën e tij po meket dhe llamba e tij mbi të
po shuhet. 7 Hapat e tij të fuqishëm shkur-
tohen dhe vetë planet e tij po e çojnë në
greminë. 8 Sepse këmbët e tij e shtyjnë në
rrjetë dhe ai do të bjerë në ndonjë lak. 9 Një
çark e kap nga thembra dhe një lak e mban
fort. 10 Për të ka një lak të fshehur në tokë

dhe një çark të vënë në shteg. 11 Gjëra të
tmerrshme e trembin nga çdo anë dhe e nd-
jekin në çdo hap. 12 Forca e tij pakësohet për
shkak të urisë dhe shkatërrimi është gati ta
godasë anash. 13 Gëlltit copa të lëkurës së tij;
i parëlinduri i vdekjes gllabëron gjymtyrët
e tij. 14 Atë e rrëmbejnë nga çadra tij që
e dinte të sigurt dhe e çojnë para mbretit
të tmerrit. 15 Në çadrën e tij banon ai që
nuk është nga të vetët, dhe mbi shtëpinë e
tij hedhin squfur. 16 Rrënjët poshtë thahen
dhe degët lart priten. 17 Kujtimi i tij zhduket
nga toka dhe emri i tij nuk do të përmendet
më nëpër rrugë. 18 Ai shtyhet nga drita në
terr dhe atë e përzënë nga bota. 19 Nuk
ka as bij, as pasardhës në popullin e tij
dhe asnjë që të mbijetojë në banesën e
tij. 20 Fundi i tij i lë të habitur ata që e
kanë ndjekur dhe mbeten të tmerruar ata
që e kanë pararendur. 21 Pikërisht kështu
janë banesat e njerëzve të këqij, dhe ky
është vendi i atij që nuk e njeh Perëndinë”.
Përgjigja e pestë e Jobit; ai e ndjen veten të
përqeshur; gjithçka është kundër tij

19

1 Atëherë Jobi u përgjigj dhe tha: 2 “Deri
kur do të hidhëroni shpirtin tim dhe do
të më mundoni me ligjëratat tuaja? 3 U
bënë dhjetë herë që më përqeshni dhe nuk
keni turp që më fyeni. 4 Edhe sikur të
ishte e vërtetë që kam gabuar, gabimi im
më përket vetëm mua. 5 Por në rast se
doni pikërisht të bëheni kryelartë me mua
duke më qortuar për objektin e turpit tim,
6 mësoni atëherë që Perëndia më ka trajtuar
në mënyrë të padrejtë dhe më ka zënë në
rrjetat e tij. 7 Ja, unë bërtas: “Dhunë!”,
por nuk kam asnjë përgjigje; bërtas për
ndihmë, por drejtësi nuk ka! 8 Më ka
prerë rrugën dhe kështu nuk mund të kaloj;
përhapi terrin në rrugën time. 9 Më ka
zhveshur nga nderi im dhe më ka hequr
nga koka kurorën. 10 Më ka shkatërruar nga
të gjitha anët dhe unë po shkoj; e ka shku-
lur si një dru shpresën time. 11 Zemërimi
i tij kundër meje është, ndezur dhe më
konsideron si armik të tij. 12 Ushtarët e tij
kanë ardhur të gjithë së bashku dhe kanë
ndërtuar rrugën e tyre kundër meje; kanë
ngritur kampin e tyre rreth çadrës sime.
13 Ai ka larguar nga unë vëllezërit e mi, dhe
të njohurit e mi janë bërë plotësisht të huaj
me mua. 14 Farefisi im më ka braktisur dhe
miqtë e mi të ngushtë më kanë harruar.
15 Shërbëtorët dhe shërbëtoret e mi më tra-
jtojnë si një njeri të huaj, në sytë e tyre jam
një i huaj. 16 Thërras shërbëtorin tim, por
ai nuk përgjigjet; duhet t’i lutem me gojën
time. 17 Fryma ime është e neveritshme për
gruan time, dhe jam i neveritshëm edhe
për fëmijët e barkut tim. 18 Edhe fëmijët më
përçmojnë; në rast se provoj të ngrihem,
flasin kundër meje. 19 Tërë miqtë më të
ngushtë kanë lemeri prej meje, edhe ata që
doja janë ngritur kundër meje. 20 Kockat
e mia i ngjiten lëkurës sime dhe mishit
tim dhe nuk më ka mbetur veç se lëkura e
dhëmbëve. 21 Mëshiromëni, mëshiromëni,
të paktën ju, miqtë e mi, sepse dora e
Perëndisë më ka goditur. 22 Pse më persekutoni si bën Perëndia dhe nuk ngopeni kurrë
me mishin tim? 23 Ah sikur fjalët e mia
të ishin të shkruara; ah sikur të kishin
zënë vend në një libër; 24 sikur të ishin të
gdhendura përjetë mbi një shkëmb me një
stil prej hekuri dhe me plumb! 25 Por unë e
di që Shpëtimtari im jeton dhe që në fund
do të ngrihet mbi tokë. 26 Mbas shkatërrimit
të lëkurës sime, në mishin tim do të shoh
Perëndinë. 27 Do ta shoh unë vetë; sytë e
mi do ta sodisin, dhe jo një tjetër. Po më
shkrihet zemra. 28 Në rast se thoni: “Pse
e persekutojmë?”; kur rrënja e këtyre të
këqijave ndodhet tek unë, 29 ju druani për
veten tuaj shpatën, sepse zemërimi sjell
ndëshkimin e shpatës, me qëllim që të dini
që ekziston një gjykim”.

20

1 Atëherë Zofari nga Naamathi u përgjigj
dhe tha: 2 “Për këtë mendimet e mia
më shtyjnë të përgjigjem, për shkak të
shqetësimit që ndjej brenda vetes sime.
3 Kam dëgjuar një qortim që më turpëron,
por fryma ime më shtyn të përgjigjem
ashtu si e gjykoj. 4 A nuk e di ti që gjithnjë,
qysh prej kohës që njeriu u vu mbi tokë,
5 triumfi i të këqijve zgjat pak dhe gëzimi
i të pabesëve zgjat vetëm një çast? 6 Edhe
sikur madhështia e tij të arrinte deri në
qiell dhe koka e tij të prekte retë, 7 ai do
të vdesë për gjithmonë si jashtëqitjet e
tij; ata që e kanë parë do të thonë: “Ku
është?”. 8 Do të fluturojë si një ëndërr dhe
nuk do të gjendet më; do të zhduket si

një vegim nate. [9] Syri që e shihte, nuk do
ta dallojë më; edhe banesa e tij nuk do ta
shohë më. [10] Bijtë e tij do të kërkojnë të
fitojnë favorin e të varfërve dhe duart e
tij do të rivendosin pasurinë e tij. [11] Forca
rinore që i mbushte kockat do të dergjet
në pluhur bashkë me të. [12] Edhe sikur e
keqja të jetë e ëmbël në gojën e tij, ai e
fsheh atë nën gjuhë, [13] nuk lejon që të dalë
që andej por vazhdon ta mbajë në gojë.
[14] Por ushqimi i tij, që është në zorrët e veta
transformohet dhe bëhet një helm gjarpëri
brenda tij. [15] Ai do të vjellë pasuritë që ka
gëlltitur; vetë Perëndia do t'ia nxjerrë nga
barku. [16] Ai ka thithur helm gjarpëri, gjuha
e një nepërke do ta vrasë. [17] Nuk ka për të
parë më lumenj as përrenj që rrjedhin me
mjaltë dhe gjalpë. [18] Do të kthejë atë për të
cilën është lodhur pa e vënë aspak në gojë;
nuk do të ketë asnjë gëzim nga përfitimet
e tregtisë së tij. [19] Sepse ka shtypur dhe
braktisur të varfrin, ka shtënë në dorë me
forcë një shtëpi që nuk e kishte ndërtuar.
[20] Duke qenë se lakmia e tij nuk ka njohur
kurrë qetësi, ai nuk do të shpëtojë asgjë nga
gjërat që dëshironte aq shumë. [21] Asgjë nuk
do t'i shpëtojë pangopësisë së tij, prandaj
mirëqënia e tij nuk do të zgjasë. [22] Kur
të jetë në kulmin e bollëkut do të gjendet
ngushtë; dora e të gjithë atyre që vuajnë
do të ngrihet kundër tij. [23] Kur të jetë bërë
gati për të mbushur barkun, Perëndia do
të dërgojë mbi të zjarrin e zemërimit të
tij, që do të bjerë mbi të kur të jetë duke
ngrënë. [24] Ai mund të shpëtojë nga një armë
prej hekuri, por atë do ta shpojë një hark
prej bronzi. [25] Nxirret shigjeta që del nga
trupi i tij, maja e shndritshme del nga vreri
i tij, atë e pushton tmerri. [26] Errësirë e
plotë është caktuar për thesaret e tij; do ta
konsumojë një zjarr jo i nxitur; ata që kanë
mbetur në çadrën e tij do të jenë në ankth.
[27] Qielli do të zbulojë paudhësinë e tij dhe
toka do të ngrihet kundër tij. [28] Të ardhurat
e shtëpisë së tij do t'i merren, do t'i marrin
në ditën e zemërimit të tij. [29] Ky është fati që
Perëndia i cakton njeriut të keq, trashëgimi
që i është dhënë nga Perëndia.

21

[1] Atëherë Jobi u përgjigj dhe tha:
[2] "Dëgjoni me kujdes atë që kam për të
thënë, dhe kjo të jetë kënaqësia që më
jepni. [3] Kini durim me mua dhe më lini të
flas dhe, kur të kem folur, edhe talluni me
mua. [4] A ankohem vallë për një njeri? Dhe
pse fryma ime nuk duhet të trishtohet?
[5] Shikoëni dhe habituni, dhe vini dorën
mbi gojë. [6] Kur e mendoj, më zë frika
dhe mishi im fillon të dridhet. [7] Pse, pra,
jetojnë të pabesët dhe pse plaken dhe
shtojnë pasuritë e tyre? [8] Pasardhësit e tyre
fuqizohen bashkë me ta nën vështrimet e
tyre dhe fëmijët e tyre lulëzojnë në sytë
e tyre. [9] Shtëpitë e tyre janë në siguri,
pa tmerre, dhe fshikulli i Perëndisë nuk
rëndon mbi ta. [10] Demi i tyre mbars dhe
nuk gabon, lopa e tyre pjell pa dështuar.
[11] Dërgojnë jashtë si një kope të vegjlit e tyre
dhe bijtë e tyre hedhin valle. [12] Këndojnë
në tingujt e timpanit dhe të qestes dhe
kënaqen me zërin e flautit. [13] I kalojnë
në mirëqënie ditët e tyre, pastaj një çast
zbresin në Sheol. [14] Megjithatë i thonin
Perëndisë: "Largohu nga ne, sepse nuk
dëshirojmë aspak të njohim rrugët e tua.
[15] Kush është i Plotfuqishmi të cilit duhet
t'i shërbejmë? Ç'përfitojmë veç kësaj kur
e lusim?". [16] Ja, begatia e tyre a nuk është
vallë në duart e tyre? Këshilla e të pabesëve
është mjaft larg meje. [17] Sa herë shuhet
llamba e të këqijve ose shkatërrimi bie
mbi ta, vuajtjet që Perëndia cakton në
zemërimin e tij? [18] A janë ata si kashta
përpara erës ose si byku që e merr me
vete stuhia? [19] Ju thoni se Perëndia ruan
dënimin e paudhësisë së dikujt për bijtë
e tij. Ta shpaguajë Perëndia, që ai të
mund ta kuptojë. [20] Të shohë me sytë
e tij shkatërrimin e vet dhe të pijë nga
zemërimi i të Plotfuqishmit! [21] Çfarë i hyn
në punë në fakt shtëpia e tij mbas vdekjes,
kur numri i muajve të tij është mbushur?
[22] A mundet ndokush t'i mësojë Perëndisë
njohuri, atij që gjykon ata që ndodhen atje
lart? [23] Dikush vdes kur ka plot fuqi, i qetë
dhe i sigurt; [24] ka kovat plot me qumësht
dhe palca e kockave të tij është e freskët.
[25] Një tjetër përkundrazi vdes me shpirt
të hidhëruar, pa pasë shijuar kurrë të
mirën. [26] Që të dy dergjen bashkë në pluhur
dhe krimbat i mbulojnë. [27] Ja, unë i njoh
mendimet tuaja dhe planet me të cilat doni
të ushtroni dhunën kundër meje. [28] Në fakt
ju thoni: "Ku është shtëpia e princit, dhe ku

është çadra, banesa e njerëzve të këqij?”.
29 Nuk i keni pyetur ata që udhëtojnë dhe
nuk i njihni shenjat e tyre? 30 Njerëzit e
këqij në fakt shpëtojnë ditën e shkatërrimit
dhe çohen në shpëtim ditën e zemërimit.
31 Kush e qorton për sjelljen e tij dhe kush
i jep shpagim për atë që ka bërë? 32 Atë e
çojnë në varr dhe i bëjnë roje varrit të tij.
33 Plisat e luginës do të jenë të ëmbël për
të; tërë njerëzia do ta ndjekë, ndërsa një
mori pa fund i shkon para. 34 Si mund të më
ngushëlloni pra, me fjalë të kota, kur nga
fjalët tuaja nuk mbetet veçse gënjeshtra?”.

22

1 Atëherë Elifazi nga Temani u përgjigj
dhe tha: 2 “A mundet vallë njeriu t’i sigurojë
ndonjë përfitim Perëndisë? Me siguri i urti
i sjell të mirë vetvetes. 3 Çfarë kënaqësie
ka prej saj i Plotfuqishmi, në rast se ti je i
drejtë, ose çfarë përfitimi ka në qoftë se ti
ke një sjellje të ndershme? 4 Mos vallë nga
frika që ka prej teje ai ndëshkon dhe hyn
në gjyq me ty? 5 Apo ka gjasë më shumë
se kjo ka si shkak ligësinë tënde të madhe
dhe fajet e tua të shumta? 6 Pa arsye në
fakt ti merrje pengje nga vëllezërit e tu
dhe i zhvishje të zhveshurit nga rrobat e
tyre. 7 Nuk i jepje ujë të lodhurit dhe i
refuzoje bukën të uriturit. 8 Toka i përki-
ste njeriut të fuqishëm dhe banonte në të
njeriu i nderuar. 9 E ktheje gruan e ve me
duar bosh, dhe krahët e jetimëve ishin të
këputur. 10 Ja pse je rrethuar kudo nga leqe
dhe drithma të papritura të turbullojnë,
11 ose një errësirë nuk të lejon të shikosh
dhe një vërshim uji të përmbyt. 12 A nuk
është Perëndia lart në qiejt? Shiko yjet e
larta, sa lart ndodhen! 13 Dhe ti thua: “Çfarë
di Perëndia? A mund të gjykojë nëpërmjet
territ të dendur? 14 Re të dendura e mbu-
lojnë dhe kështu nuk mund të shikojë, dhe
shëtit mbi kupën e qiejve”. 15 A dëshiron ti
të ndjekësh rrugën e lashtë të përshkruar
prej kohe nga njerëzit e këqij, 16 që e çuan
larg para kohe, dhe themelin e të cilëve e
mori një lum që vërshonte? 17 Ata i thonin
Perëndisë: “Largohu nga ne! Çfarë mund
të na bëjë i Plotfuqishmi?”. 18 Megjithatë
Perëndia ua kishte mbushur shtëpitë me të
mira. Por unë u rri larg këshillave të të
pabesëve. 19 Të drejtët e shohin këtë dhe
gëzohen, dhe i pafajmi tallet me ta; 20 po, me
siguri, armiqtë tanë po shkatërrohen, dhe
zjarri po përpin atë që mbetet. 21 Pajtohu,
pra, me Perëndinë dhe do të kesh siguri;
kështu do të kesh mirëqënie. 22 Prano ud-
hëzime nga goja e tij dhe shtjeri fjalët e tij
në zemrën tënde. 23 Në rast se kthehesh
tek i Plotfuqishmi, do të rimëkëmbesh; në
qoftë se largon paudhësinë nga çadrat e
tua 24 dhe u hedh arin në pluhur dhe arin
e Ofirit ndër gurët e përroit, 25 atëherë i
Plotfuqishmi do të jetë ari yt, thesari yt
prej argjendi. 26 Sepse atëherë do të gjesh
kënaqësinë tënde tek i Plotfuqishmi dhe do
të ngresh fytyrën në drejtim të Perëndisë.
27 Do t’i lutesh dhe ai do të të plotësojë
dëshirën dhe ti do të realizosh kushtet që
ke lidhur. 28 Do të vendosësh një gjë dhe ajo
do të dalë mbarë, dhe mbi udhën tënde do
të shkëlqejë drita. 29 Kur do të poshtërojnë,
ti do të thuash: “Ngritja do të vijë”. Ai do
të përkrahë të përulurin 30 dhe do të çlirojë
edhe atë që nuk është i pafajmë; po, ai do të
çlirohet nga shkaku i pastërtisë së duarve të
tua”.

23

1 Atëherë Jobi u përgjigj dhe tha: 2 “Edhe
sot vajtimi im është i dhimbshëm; dora
ime është e dobët për shkak të rënkimit
tim. 3 Ah, sikur të dija ku ta gjeja, që të
mund të arrija deri në fronin e tij! 4 Do
ta parashtroja çështjen time para tij, do ta
mbushja gojën time me argumente. 5 Do të
dija fjalët me të cilat do të më përgjigjej,
dhe do të kuptoja atë që kishte për të më
thënë. 6 A do të më kundërshtonte me
forcë të madhe? Jo, përkundrazi do të më
kushtonte vëmendje. 7 Atje njeriu i drejtë
do të mund të diskutonte me të, kështu
gjyqtari im do të më shpallte të pafajshëm
përjetë. 8 Ja, po shkoj në lindje, por aty
nuk është; në perëndim, por nuk e shoh;
9 vepron në veri, por nuk e shoh; kthehet
nga jugu, por nuk arrij ta shikoj. 10 Por ai
e njeh rrugën që unë kam marrë; sikur të
më provonte, do të dilja si ari. 11 Këmba ime
ka ndjekur me përpikmëri gjurmët e tij, i
jam përmbajtur rrugës së tij pa devijuar;
12 nuk jam larguar nga urdhërimet e buzëve
të tij, përfitova shumë nga fjalët që kanë
dalë prej gojës së tij më tepër se nga racioni
tim i ushqimit. 13 Por atij nuk i gjendet
shoku, kush, pra, mund ta ndryshojë? Atë
që do, ai e bën, 14 kështu ai do të realizojë

plotësisht atë që ka dekretuar kundër meje,
dhe plane të tilla ka mjaft të tjera. 15 Prandaj
në prani të tij e ndjej veten të tmerruar; kur
e mendoj këtë, ia kam frikën atij. 16 Perëndia
ma ligështon zemrën, i Plotfuqishmi më
tmerron. 17 Sepse nuk u asgjësova përpara
territ; dhe ai nuk e fshehu terrin e dendur
nga fytyra ime".

24

1 "Pse vallë i Plotfuqishmi nuk i rezer-
von vetes kohëra dhe ata që e njohin nuk
shohin ditët e tij? 2 Disa zhvendosin kufijtë,
marrin me forcë kopetë dhe i çojnë në
kullotë; 3 u marrin gomarin jetimëve dhe
marrin peng kaun e gruas së ve; 4 i shtyjnë
jashtë rruge nevojtarët, kështu tërë të var-
frit e vendit janë të detyruar të fshihen. 5 Ja
ku janë, si gomarë të egjër në shkretëtirë
dalin në punën e tyre herët në mëngjes për
të kërkuar ushqim; shkretëtira jep ushqim
për ta dhe për bijtë e tyre. 6 Mbledhin
forazhin e tyre në fushat dhe mbledhin
vilet e pavjela në vreshtin e të pabesit. 7 E
kalojnë natën lakuriq, pa rroba, dhe nuk
kanë me se të mbulohen nga të ftohtit. 8 Të
lagur nga rrebeshet që vijnë nga malet, për
mungesë strehe shtrëngohen pas shkëm-
binjve. 9 Të tjerë e rrëmbejnë nga gjiri
jetimin dhe marrin pengje nga të varfrit.
10 E detyrojnë të varfrin të shkojë pa rroba
dhe u marrin duajt të uriturve. 11 Bëjnë vaj
midis mureve të të pabesëve, e shtrydhin
rrushin në trokull, por kanë etje. 12 Vajtimi
i atyre që po vdesin ngrihet nga qyteti,
shpirti i të plagosurve kërkon ndihmë, por
Perëndia nuk i vë mend të keqes që u
ka bërë. 13 Të tjerë janë armiq të dritës,
nuk njohin rrugët e saj dhe nuk qëndrojnë
në shtigjet e saj. 14 Vrasësi ngrihet në të
gdhirë, për të vrarë të varfrin dhe nevoj-
tarin; natën përkundrazi sillet si vjedhësi.
15 Syri i shkelësit të kurorës bashkëshortore
pret muzgun duke menduar: "Askush nuk
do të më shohë", dhe vë një vel mbi fytyrën
e tij. 16 Natën depërtojnë nëpër shtëpitë;
ditën rrinë mbyllur; nuk e njohin dritën.
17 Mëngjesi është për ta si hija e vdekjes,
sepse ata i njohin mirë tmerret e hijes së
vdekjes. 18 Kalojnë shpejt mbi sipërfaqen e
ujërave, pjesa e tyre është e mallkuar mbi
tokë, dhe askush nuk do të hynte më në
vreshtat e tyre. 19 Ashtu si thatësia dhe
vapa tretin ujërat e dëborës, kështu bën
edhe Sheoli me atë që ka mëkatuar. 20 Gjiri
i nënës e harron, krimbat e hanë duke e
shijuar; atë nuk do ta kujtojnë më; i keqi
do të pritet si një dru. 21 Ai gëlltiste gruan
shterpë që nuk ka fëmijë dhe nuk i bënte
asnjë të mirë gruas së ve! 22 Por Perëndia me
forcën e tij tërheq tutje të fuqishmit dhe, në
qoftë se shfaqen përsëri, asnjeri nuk mund
të jetë i sigurt për jetën e tij. 23 U jep siguri
dhe ata i besojnë asaj; megjithatë sytë e
tij kundrojnë rrugët e tyre. 24 Ngrihen për
pak kohë, por pastaj nuk janë më; rrëzohen
dhe çohen tutje si gjithë të tjerët; priten
si kokat e kallinjve të grurit. 25 Në qoftë
se nuk është kështu, kush mund të më
përgënjeshtrojë dhe të shfuqizojë vlerën e
fjalëve të mia?".

25

1 Atëherë Bildadi nga Shuahu u përgjigj
dhe tha: 2 "Atij i përkasin sundimi dhe ter-
rori: ai sjell paqen në vendet e tij shumë të
larta. 3 A mund të llogariten vallë ushtritë
e tij? Dhe mbi kë nuk del drita e tij? 4 Si
mund të jetë, pra, njeriu i drejtë përpara
Perëndisë, ose si mund të jetë i pastër një
i lindur nga një grua? 5 Dhe në se edhe hëna
nuk shkëlqen dhe yjet nuk janë të pastër në
sytë e tij, 6 aq më pak njeriu, që është një
vemje, biri i njeriut që është një krimb!".

26

1 Atëherë Jobi u përgjigj dhe tha: "Si e ke
ndihmuar të dobëtin, 2 ose si e ke ndihmuar
krahun pa forcë? 3 Si e ke këshilluar atë që
nuk ka dituri, dhe çfarë njohurish të mëdha
i ke komunikuar? 4 Kujt ia ke drejtuar fjalët
e tua, dhe e kujt është fryma që ka dalë prej
teje? 5 Të vdekurit dridhen nën ujërat, dhe
kështu bëjnë edhe banorët e tyre. 6 Para
atij Sheoli është i zbuluar, Abadoni është
pa vel. 7 Ai shtrin veriun në zbrazëti dhe
e mban tokën pezull mbi hiçin. 8 I mbyll
ujërat në retë e tij, por ato nuk çahen nën
peshën e tyre. 9 E mbulon pamjen e fronit
të tij, duke shtrirë mbi të retë e tij. 10 Ka
shënuar një kufi të veçantë mbi sipërfaqen
e ujërave, në kufirin e dritës me terrin.
11 Kollonat e qiellit dridhen dhe habiten nga
kërcënimi i tij. 12 Me forcën e tij qetëson
detin, me zgjuarsinë tij ka rrëzuar Rahabin.
13 Me Frymën e tij ka zbukuruar qiejt, dora e

tij ka shpuar tejpërtej gjarpërin dredharak.
14 Ja, këto janë vetëm thekët e veprave të
tij. Ç'murmurimë të lehtë të tij arrijmë të
dëgjojmë! Por vallë kush do të arrijë të
kuptojë gjëmimin e fuqisë së tij?

27

1 Jobi e mori fjalën përsëri dhe tha:
2 "Ashtu si rron Perëndia që më ka hequr
të drejtën time dhe i Plotfuqishmi që më
ka hidhëruar shpirtin, 3 deri sa të ketë një
frymë jete tek unë dhe të jetë fryma e
Perëndisë në flegrat e hundës sime, 4 buzët
e mia nuk do të thonë asnjë ligësi, as gjuha
ime nuk ka për të shqiptuar asnjë gjë të
rreme. 5 Nuk do të pranoj që ju keni të
drejtë; deri në regëtimat e fundit nuk do
të heq dorë nga ndershmëria ime. 6 Do të
qëndroj i patundur në drejtësinë time, pa
bërë lëshime; zemra nuk më qorton asnjë
nga ditët e mia. 7 Armiku im qoftë si njeriu
i keq, dhe ai që ngrihet kundër meje ashtu
si njeriu i padrejtë. 8 Çfarë shprese mund
të ketë në fakt i pabesi, edhe sikur të arrijë
të sigurojë fitime, kur Perëndia i heq jetën?
9 A do ta dëgjojë Perëndia britmën e tij, kur
mbi të do të bjerë fatkeqësia? 10 A do t'i vërë
kënaqësitë e tij vallë tek i Plotfuqishmi dhe
do të kërkojë ndihmën e Perëndisë në çdo
kohë? 11 Do t'ju jap mësime mbi fuqinë e
Perëndisë, nuk do t'ju fsheh qëllimet e të
Plotfuqishmit. 12 Por ju të gjithë i keni vënë
re këto gjëra, pse, pra, silleni në mënyrë
kaq të kotë? 13 Ky është fati që Perëndia
i rezervon njeriut të keq, trashëgimia që
njerëzit që përdorin dhunën marrin nga i
Plotfuqishmi. 14 Në rast se ka një numër të
madh bijsh, këta i destinohen shpatës, dhe
trashëgimtarët e tij nuk do të kenë bukë
për t'u ngopur. 15 Ata që do të mbijetojnë
pas tij do të varrosen nga vdekja dhe të
vejat e tyre nuk do të qajnë. 16 Në rast se
grumbullon argjend si pluhur dhe mbledh
rrobe si baltë, 17 ai i grumbullon, por do t'i
veshë i drejti, dhe argjendin do ta ndajë
i pafajmi. 18 Ai ndërton shtëpinë e tij si
një mole, si një kasolle që e ka bërë një
rojtar. 19 I pasuri bie në shtrat, por nuk do
të bashkohet me njerëzit e tij; hap sytë dhe
nuk është më. 20 Tmerri e kap në befasi
si ujërat; në mes të natës një furtunë e
rrëmben tinëzisht. 21 Era e lindjes e merr
me vete dhe ai ikën, e fshin nga vendi i
tij si një vorbull. 22 Ajo sulet kundër tij
pa mëshirë, ndërsa ai kërkon në mënyrë
të dëshpëruar të shpëtojë nga ajo dorë,
23 njerëzia duartroket në mënyrë tallëse për
të dhe fërshëllen kundër tij nga vendi ku
ndodhet".

28

1 "Me siguri ka një minierë për argjendin
dhe një vend ku bëhet rafinimi i arit.
2 Hekuri nxirret nga toka dhe guri i shkrirë
jep bakrin. 3 Njeriu i jep fund territ dhe hu-
lumton thellësitë më të mëdha në kërkim
të gurëve të varrosur në terr dhe në hijen
e vdekjes. 4 Ai çel një pus larg vendbanimit,
në vende të harruara nga këmbësorët; janë
pezull dhe lëkunden larg njerëzve. 5 Sa për
tokën, prej asaj del buka, por nga poshtë
është e trazuar nga zjarri. 6 Gurët e saj janë
banesa e safirëve dhe përmbajnë pluhur
ari. 7 Shpendi grabitqar nuk e njeh shtegun
dhe as syri i skifterit nuk e ka parë kurrë.
8 Bishat e egra nuk e kanë përshkruar dhe
as luani nuk ka kaluar kurrë andej. 9 Njeriu
vë dorë mbi strallin dhe i rrëzon malet nga
rrënjët. 10 Hap galeri ndër shkëmbinj dhe
syri i tij sheh gjithçka që është e çmuar.
11 Zë rrjedhat ujore që të mos rrjedhin, dhe
nxjerr në dritë gjërat e fshehura. 12 Po
ku mund ta gjesh diturinë, dhe ku është
vendi i zgjuarsisë? 13 Njeriu nuk ua di
vlerën dhe ajo nuk gjendet mbi tokën e
të gjallëve. 14 Humnera thotë: "Nuk është
tek unë"; deti thotë: "Nuk qëndron pranë
meje". 15 Nuk përftohet duke e shkëmbyer
me ar të rafinuar as blihet duke peshuar
argjend. 16 Nuk shtihet në dorë me arin e
Ofirit, me oniksin e çmuar ose me safirin.
17 Ari dhe kristali nuk mund të barazohen
me të dhe nuk këmbehet me enë ari të
kulluar. 18 Korali dhe kristali as që meri-
tojnë të përmenden; vlera e diturisë është
më e madhe se margaritarët. 19 Topazi i
Etiopisë nuk mund të barazohet dhe nuk
mund të vlerësohet me ar të kulluar. 20 Por
atëherë nga rrjedh dituria dhe ku e ka
selinë zgjuarsia? 21 Ajo u fshihet syve të çdo
të gjalli, është e mbuluar për zogjtë e qiellit.
22 Abadoni dhe vdekja thonë: "Kemi dëgjuar
të flitet për të me veshët tona". 23 Vetëm
Perëndia njeh rrugën e saj, vetëm ai e di ku
ndodhet, 24 sepse ai vë re skajet e tokës dhe

sheh tërë ato që ndodhen nën qiejt. [25] Kur
caktoi peshën e erës dhe u caktoi ujërave
një masë, [26] kur bëri një ligj për shiun dhe
një rrugë për vetëtimën e bubullimave,
[27] atëherë pa dhe e tregoi, e vendosi dhe
madje e hetoi, [28] dhe i tha njeriut: "Ja, të
kesh frikë nga Zoti, kjo është dituri, dhe t'i
largohesh së keqes është zgjuarsi"".

29

[1] Jobi e rifilloi ligjëratën e tij dhe tha:
[2] "Ah, sikur të isha si në muajt e së kalu-
arës, si në ditët kur Perëndia më mbronte,
[3] kur llamba e tij shkëlqente mbi kokën
time dhe me dritën e saj ecja në mes të
errësirës; [4] siç isha në ditët e pjekurisë sime,
kur mendja e fshehtë e Perëndisë kujdesej
për çadrën time, [5] kur i Plotfuqishmi ishte
akoma me mua dhe bijtë e mi më rrinin
përqark; [6] kur laja këmbët e mia në gjalpë
dhe shkëmbi derdhte për mua rrëke vaji.
[7] Kur dilja ne drejtim të portës së qytetit dhe
ngrija fronin tim në shesh, [8] të rinjtë, duke
më parë, hiqeshin mënjanë, pleqtë ngri-
heshin dhe qëndronin më këmbë; [9] princat
ndërprisnin bisedat dhe vinin dorën mbi
gojë; [10] zëri i krerëve bëhej më i dobët dhe
gjuha e tyre ngjitej te qiellza. [11] veshi që
më dëgjonte, më shpallte të lumtur, dhe
syri që më shihte, dëshmonte për mua,
[12] sepse çliroja të varfrin që klithte për
ndihmë, dhe jetimin që nuk kishte njeri
që ta ndihmonte. [13] Bekimi i atij që ishte
duke vdekur zbriste mbi mua dhe unë e
gëzoja zemrën e gruas së ve. [14] Isha i veshur
me drejtësi dhe ajo më mbulonte; drejtësia
ime më shërbente si mantel dhe si çallmë.
[15] Isha sy për të verbërin dhe këmbë për
çalamanin; [16] isha një baba për të varfrit
dhe hetoja rastin që nuk njihja. [17] I thyeja
nofullat njeriut të keq dhe rrëmbeja gjahun
nga dhëmbët e tij. [18] Dhe mendoja: "Kam
për të vdekur në folenë time dhe do të
shumëzoj ditët e mia si rëra; [19] rrënjët e
mia do të zgjaten në drejtim të ujërave,
vesa do të qëndrojë tërë natën në degën
time; [20] lavdia ime do të jetë gjithnjë e re
tek unë dhe harku im do të fitojë forcë të
re në dorën time". [21] Të pranishmit më
dëgjonin duke pritur dhe heshtnin për të
dëgjuar kështillën time. [22] Mbas fjalës sime
ata nuk përgjigjeshin, dhe fjalët e mia binin
mbi ta si pika vese. [23] Më prisnin ashtu
si pritet shiu dhe hapnin gojën e tyre si
për shiun e fundit. [24] Unë u buzëqeshja
kur kishin humbur besimin, dhe nuk mund
ta pakësonin dritën e fytyrës sime. [25] Kur
shkoja tek ata, ulesha si kryetar dhe rrija
si një mbret midis trupave të tij, si një që
ngushëllon të dëshpëruarit.

30

[1] "Tani përkundrazi më të rinjtë se unë
më përqeshin, ata që etërit e tyre nuk
do të kishin pranuar t'i vija midis qenve
të kopesë sime. [2] Fundja, për çfarë do
të më shërbente forca e duarve të tyre?
Fuqia e tyre është shkatërruar. [3] Të sfilitur
nga mizerja dhe nga uria, ikin natën në
shketëtirën e shkretuar dhe shterpë, [4] duke
shkulur bar të hidhur pranë gëmushave
dhe rrënjë gjineshtre për ushqimin e tyre.
[5] Janë përzënë nga mjediset prej njerëzve që
ulërijnë prapa tyre si të ishin vjedhës. [6] Janë
të detyruar të jetojnë në skërkat e luginave,
në shpellat e tokës dhe midis shkëmbinjve;
[7] ulërijnë midis kaçubeve dhe shtrëngohen
bashkë nën ferrishtat; [8] njerëz budallenj,
po, njerëz pa vlerë, të dëbuar nga vendi i
tyre. [9] Tani jam bërë kënga e tyre e talljes,
po, jam bërë gazi i tyre. [10] Kanë tmerr nga
unë, rrinë larg meje dhe nuk ngurrojnë
të më pështyjnë në fytyrë. [11] Meqenëse
Perëndia ka lëshuar disi litarin e çadrës
sime dhe më ka poshtëruar, ata kanë thyer
çdo fre para meje. [12] Këta zuzarë çohen në të
djathtën time, i shtyjnë larg këmbët e mia
dhe përgatitin kundër meje rrugët që të më
shkatërrojnë. [13] Prishin rrugën time, keqë-
sojnë fatkeqësinë time, megjithëse askush
nuk i ndihmon. [14] Afrohen si nëpërmjet
një të çare të madhe, sulen kundër meje si
një stuhi. [15] Më sulmojnë tmerre; gjuajnë
nderin tim si era, dhe begatia ime zh-
davaritet si një re. [16] Unë shkrihem për-
brenda, dhe ditët e hidhërimit më kanë
pushtuar. [17] Natën ndjej sikur më shpo-
jnë kockat, dhe dhembjet më brejnë pa
pushim. [18] Nga dhuna e madhe rrobat e
mia deformohen, më shtrëngojnë përreth
si jaka e mantelit tim. [19] Ai më ka hedhur në
baltë dhe jam bërë si pluhuri dhe hiri, [20] Unë
të bërtas ty, dhe ti nuk më përgjigjesh; të
rri përpara, por ti rri duke më shikuar. [21] Je
bërë mizor me mua; më përndjek me fuqinë
e dorës sate. [22] Më ngre lart mbi erën, bën

që të eci kaluar mbi të dhe më zhduk në
stuhi. 23 E di në të vërtetë që ti më çon në
vdekje, në shtëpinë ku mblidhen gjithë të
gjallët. 24 me siguri nuk do ta shtrijë dorën
e tij te varri, megjithëse në fatkeqësinë e
tij bërtet për të kërkuar ndihmë. 25 A nuk
kam qarë vallë për atë që ishte në fatkeqësi,
dhe a nuk jam hidhëruar për të varfrin?
26 Kur prisja të mirën, erdhi e keqja; kur
prisja dritën, erdhi errësira. 27 Zorrët e mia
ziejnë pa pushim, kanë ardhur për mua
ditë vuajtjesh. 28 Shkoj rreth e qark i nxirë,
krejt, por jo nga dielli; ngrihem në kuvend
dhe bërtas për të kërkuar ndihmë. 29 Jam
bërë vëlla me çakallin dhe shok me strucin.
30 Lëkura ime që më mbulon është nxirë dhe
kockat e mia digjen nga nxehtësia. 31 Qestja
ime shërben vetëm për vajtime dhe flauti
im për tinguj vajtues.

31

1 "Unë kisha bërë një besëlidhje me sytë e
mi; si mund ta fiksoja, pra, shikimin mbi një
virgjëreshë? 2 Cili është fati që më ka cak-
tuar Perëndia nga atje lart dhe trashëgimia
e të Plotfuqishmit nga vendet e larta? 3 A
nuk është vallë fatkeqësia për njeriun e
çoroditur dhe mjerimi për atë që kryen të
keqen? 4 Nuk i shikon ai tërë rrugët e mia
dhe nuk i numëron të gjitha hapat që bëj?
5 Në rast se kam vepruar me falsitet, ose
në rast se këmba ime është shpejtuar të
ndjekë mashtrimin, 6 le të më peshojë me
një peshore të saktë, dhe Perëndia do ta
njohë ndershmërinë time. 7 Në qoftë se
hapat e mia kanë dalë nga rruga e drejtë,
dhe në qoftë se zemra ime ka ndjekur sytë
e mi, apo në se ndonjë njollë u është ngji-
tur duarve të mia, 8 le të mbjell unë dhe
një tjetër të hajë, dhe pasardhësit e mi u
çrrënjofshin. 9 Në rast se zemra ime është
mashtruar nga një grua dhe kam përgjuar
në portën e të afërmit tim, 10 gruaja ime le të
bluajë për një tjetër dhe të tjerë u përkul-
shin mbi të. 11 Sepse kjo do të ishte një
mbrapshti, një faj që duhet të dënohet nga
gjyqtarët, 12 një zjarr që konsumon deri në
Abadon, dhe do të kishte shkatërruar deri
në rrënjë gjithë të korrat e mia. 13 Në rast
se kam hedhur poshtë të drejtën e shër-
bëtorit tim dhe të shërbëtores sime, kur
po grindeshin me mua, 14 çfarë do të bëja
kur Perëndia të ngrihej kundër meje, dhe
si do t'i përgjigjesha kur të më kërkonte
llogari? 15 Ai që më ka bërë mua në barkun
e nënës, a nuk e ka bërë edhe atë? A nuk ka
qenë po ai Perëndi që na ka krijuar në bark?
16 Në rast se u kam refuzuar të varfërve atë
që dëshironin dhe bëra të veniten sytë e
gruas së ve, 17 në rast se e hëngra vetëm
copën e bukës pa i dhënë një pjesë jetimit,
18 (por që në rininë time unë e rrita si një
baba, dhe që në bark të nënës sime e kam
ndihmuar gruan e ve) 19 në rast se kam
parë dikë të vdesë për mungesë rrobash
ose një të varfër që nuk kishte me se të
mbulohej, 20 në rast se ijet e tij nuk më kanë
bekuar, dhe nuk është ngrohur me leshin
e qengjave të mi, 21 në qoftë se kam ngritur
dorën kundër jetimit, sepse e dija që do të
ndihmohesha tek porta, 22 supi im u ndaftë
nga shpatulla, krahu im u theftë në bërryl!
23 Sepse fatkeqësia që vjen nga Perëndia më
kall drithma, dhe për shkak të madhështisë
së tij nuk mund të bëj asgjë. 24 Në qoftë se
kam pasur besim tek ari, dhe arit të kulluar
i kam thënë: "Ti je shpresa ime", 25 në rast
se jam gëzuar sepse pasuritë e mia ishin të
mëdha, dhe sepse dora ime ka grumbulluar
shumë pasuri, 26 në qoftë se kam shikuar
diellin kur shkëlqen ose hënën që shkonte
përpara duke ndritur, dhe zemra ime u
mashtrua tinëz dhe goja ime puthi dorën
time; 27 edhe ky do të ishte një faj që duhet
të dënohet nga gjyqtarët, sepse do të kisha
mohuar Perëndinë që rri aty lart. 28 Në rast
se jam gëzuar për fatkeqësinë e armikut
tim dhe u ngrita, sepse e kishte goditur
fakeqësia 29 (por unë nuk e lejova gojën
time të mëkatonte, duke i uruar të vdesë
me një mallkim); 30 në qoftë se njerëzit e
çadrës sime nuk kanë thënë: "Kush mund
të gjejë një që nuk është ngopur me mishin
e tij?". 31 (përveç kësaj asnjë i huaj nuk e
kalonte natën jashtë, sepse i hapja portat
e mia udhëtarit); 32 në rast se i kam mbuluar
mëkatet e mia si Adami, duke e fshehur
fajin tim në gji, 33 sepse kisha frikë nga
turma e madhe dhe përbuzja e familjeve më
tmerronte, kështu që rrija i heshtur pa dalë
nga shtëpia. 34 Ah, sikur të kisha një që të
më dëgjonte! Ja firma ime! I Plotfuqishmi
të më përgjigjet! Kundërshtari im të shkru-
ajë një dokument, 35 dhe unë do ta mbaja
me siguri mbi shpatullat e mia, dhe do ta
mbaja si një diademë 36 do t'i jepja llogari

për të gjitha hapat e mia, duke iu paraqitur
si një princ. 37 Në qoftë se toka ime bërtet
kundër meje dhe brazdat e saj qajnë bashkë
me të, 38 në rast se kam ngrënë frytin e saj pa
paguar, në rast se u kam nxjerrë frymën e
fundit zotërve të saj, 39 në vend të grurit u
rritshin ferra dhe barëra të këqija në vend
të elbit". 40 Këtu mbarojnë fjalët e Jobit.

32

1 Atëherë këta tre njerëz nuk iu
përgjigjën më Jobit, sepse ai e ndjente
veten të drejtë. 2 Por zemërimi i Elihut,
birit të Barakelit, Buzitit, nga fisi i Ramit,
u ndez kundër Jobit; zemërimi i tij u
ndez, sepse ai e quante veten e tij të
drejtë më tepër se Perëndia. 3 Zemërimi
i tij u ndez edhe kundër tre miqve të tij,
sepse nuk kishin gjetur përgjigjen e drejtë,
megjithëse e dënonin Jobin. 4 Elihu kishte
pritur për t'i folur Jobit, sepse ata ishin
më të moshuar se ai. 5 Por kur Elihu u
bind që në gojën e këtyre tre njerëzve nuk
kishte më përgjigje, ai u zemërua. 6 Kështu
Elihu, bir i Barakelit, Buzitit, mori fjalën
dhe tha: "Unë jam akoma i ri me moshë
dhe ju jeni pleq; prandaj ngurrova dhe
pata frikë t'ju parashtroj mendimin tim.
7 Thoja: "Do të flasë mosha dhe numri i
madh i viteve do t'u mësojë diturinë". 8 Por
te njeriu ka një frymë, dhe është fryma i të
Plotfuqishmit që i jep zgjuarsinë. 9 Nuk
janë detyrimisht të mëdhenjtë që kanë
diturinë ose pleqtë që kuptojnë drejtësinë.
10 Prandaj them: Dëgjoméni, do të shtroj
edhe unë mendimin tim. 11 Ja, prita fjalimet
tuaja, dëgjova argumentat tuaja, ndërsa
kërkonit të thonit diçka. 12 Ju kam ndjekur
me vëmendje, dhe ja, asnjëri prej jush nuk
e bindi Jobin ose nuk iu përgjigj fjalëve
të tij. 13 Mos thoni, pra: "Kemi gjetur
diturinë; vetëm Perëndia mund ta mundë
plotësisht, por jo njeriu!". 14 Ai nuk i ka
drejtuar fjalimet e tij kundër meje, prandaj
nuk do t'i përgjigjem me fjalët tuaja. 15 Janë
hutuar, nuk përgjigjen më, nuk gjejnë fjalë.
16 Duhet të pres akoma, sepse nuk flasin më,
rrinë aty pa dhënë asnjë përgjigje. 17 Do të
paraqes edhe unë pjesën time, do të shtroj
edhe unë mendimin tim. 18 Sepse kam plot
fjalë dhe fryma përbrenda më detyron. 19 Ja,
gjiri im është si vera që nuk ka një shfrim,
si shakujt e rinj, gati për të plasur. 20 Do të
flas, pra, për të pasur një lehtësim të vogël,
do të hap buzët dhe do të përgjigjem. 21 Tani
më lejoni të flas pa treguar anësi me asnjë
dhe pa i bërë lajka kurrkujt; 22 sepse unë
nuk di të bëj lajka, përndryshe Krijuesi im
do të më hiqte shpejt nga mesi".

33

1 "Tani pra, Job, dëgjo atë që kam për të
thënë dhe vëru veshin gjithë fjalëve të mia!
2 Ja, unë po hap gojën dhe gjuha ime flet
në gojën time. 3 Fjalët e mia burojnë nga
një zemër e drejtë, buzët e mia do të thonë
njohuri të pastra. 4 Fryma e Perëndisë më
ka krijuar dhe fryma e të Plotfuqishmit më
jep jetë. 5 Në rast se mundesh, m'u përgjigj;
përgatitu gjithashtu të mbrosh pozitat e
tua. 6 Ja, unë jam i barabartë me ty për-
para Perëndisë; edhe unë jam formuar nga
argjili. 7 Ja, asnjë frikë nga unë nuk duhet të
të lemerisë, dhe dora ime nuk do të rëndojë
mbi ty. 8 Por ti u ke thënë veshëve të mi dhe
dëgjova tingullin e fjalëve të tua, që thonin:
9 "Una jam i pastër, pa mëkat; jam i pafajmë,
nuk ka asnjë faj tek unë. 10 Por Perëndia
gjen kundër meje shkaqe armiqësie dhe më
konsideron armikun e tij; 11 i fut këmbët e
mia në pranga dhe kqyr gjithë hapat e mia".
12 Mirë, pra, unë të them se këtu nuk ke
të drejtë, sepse Perëndia është më i madh
se njeriu. 13 Pse hahesh me të, kur ai nuk
jep llogari për asnjë nga veprimet e tij?
14 Në fakt Perëndia flet në një mënyrë apo
në një tjetër por njeriu nuk e vë re: 15 në
një ëndërr, në një vegim të natës, kur një
gjumë i rëndë i zë njerëzit, kur dremitin në
shtretërit e tyre. 16 Atëherë ai hap veshët
e njerëzve dhe vulos paralajmërimet që u
bën, 17 për ta larguar njeriun nga veprimet
e tij dhe për ta mbajtur larg nga krye-
lartësia, 18 për të shpëtuar shpirtin e tij nga
gropa dhe për të penguar që jeta e tij të
mbarojë nga shpata. 19 Njeriu paralajmëro-
het gjithashtu me dhembjen në shtratin e
vet dhe me torturën e pandërprerë të kock-
ave të tij, 20 aq sa i neveritet buka dhe madje
edhe ushqimet më të shijshme. 21 Mishi
konsumohet sa mbyll e hap sytë, ndërsa
kockat e tij, që më parë nuk dukeshin, tani
dalin jashtë; 22 kështu shpirti i tij i afrohet
gropës dhe jeta e tij atyre që sjellin vdekjen.
23 Por në rast se pranë tij ka një engjëll, një

interpret, një i vetëm ndër një mijë, që t'i
tregojë njeriut detyrën e tij. 24 Perëndisë
i vjen keq për të dhe thotë: "Kurseje që
të mos zbresë në gropë; gjeta shpengimin
për të". 25 Atëherë mishi i tij do të bëhet
më i freskët se kur ishte fëmijë dhe ai do
të kthehet në ditët e rinisë së tij. 26 Do t'i
lutet fort Perëndisë, do të gjejë hir pranë
tij dhe do të mund të sodisë fytyrën e tij
me gëzim, sepse Perëndia do ta ketë riven-
dosur njeriun në drejtësinë e tij. 27 Duke
iu drejtuar njerëzve, do të thotë: "Kam
mëkatuar dhe kam shkelur drejtësinë, dhe
nuk u ndëshkova siç e meritoja. 28 Perëndia
i ka shpenguar shpirtin tim, që të mos
zbriste në gropë dhe jeta ime mund të
shohë dritën". 29 Ja, Perëndia e bën këtë dy
herë, tri herë me njeriun, 30 për të shpëtuar
shpirtin e tij nga gropa dhe për ta ndriçuar
me dritën e jetës. 31 Ki kujdes, Jobi, dëgjomë;
rri në heshtje, dhe unë do të flas. 32 Në qoftë
se ke diçka për të thënë, përgjigjmu, folë,
sepse do të dëshiroja të të jepja të drejtë.
33 Përndryshe dëgjomë; hesht dhe unë do të
të mësoj diturinë".

34

1 Elihu nisi përsëri të flasë dhe tha:
2 "Dëgjoni, o njerëz të urtë, fjalët e mia,
dhe ju, njerëz të ditur, ma vini veshin!
3 Sepse veshi i shqyrton fjalët, ashtu si
qiellza i shijon ushqimet. 4 Le të zgjedhim
ne vetë atë që është e drejtë të pranojmë
midis nesh atë që është e mirë. 5 Sepse
Jobi ka thënë: "Jam i drejtë, por Perëndia
më ka hequr drejtësinë time. 6 A duhet
të gënjej kundër drejtësisë sime? Plaga
ime është e pashërueshme, megjithëse jam
pa mëkat". 7 Kush është si Jobi, që e pi
përqeshjen si ujin, 8 që ecën bashkë me
keqbërësit dhe shkon bashkë me njerëzit
e këqij? 9 Sepse ka thënë: "Nuk i vlen
fare njeriut të vendosë kënaqësinë e tij te
Perëndia". 10 Më dëgjoni, pra, o njerëz me
mend! Qoftë larg Perëndisë paudhësia dhe
ligësia qoftë larg të Plotfuqishmit! 11 Sepse
ai ia kthen njeriut sipas veprave të tij dhe
secilin e bën të gjejë shpërblimin për sjell-
jen e tij. 12 Sigurisht Perëndia nuk kryen të
keqen dhe i Plotfuqishmi nuk shtrembëron
drejtësinë. 13 Kush i ka besuar kujdesin për
tokën, ose kush e ka vendosur mbi tërë
botën? 14 Në qoftë se Perëndia duhet të
vendoste në zemër të vet të tërhiqte mbi
vete Frymën e tij dhe frymën e tij, 15 çdo
mish do të shkatërrohej njëkohësisht, dhe
njeriu do të kthehej në pluhur. 16 Në qoftë
se ke mend, dëgjoje këtë, vër veshin për
të dëgjuar atë që po të them. 17 A mund të
qeverisë ai që urren drejtësinë? A guxon
ti të dënosh të Drejtin, të Fuqishmin? 18 Ai
që i thotë një mbreti: "Je për t'u përbuzur"
dhe princave: "Jeni të këqij". 19 Por ai
nuk bën asnjë anësi me të mëdhenjtë dhe
as e konsideron të pasurin më tepër se të
varfrin, sepse të gjithë janë vepra e duarve
të tij. 20 Në një çast ata vdesin; në mesin
e natës njerëzia tronditet dhe zhduket,
të fuqishmit çohen tutje pa dorë njeriu.
21 Sepse ai i mban sytë te rrugët e njeriut,
dhe shikon tërë hapat e tij. 22 Nuk ka terr as
hije vdekjeje, ku mund të fshihen njerëzit e
këqij. 23 Në fakt Perëndia nuk ka nevojë ta
kqyrë gjatë një njeri para se ta nxjerrë për
gjykim para tij. 24 Ai i ligështon të fuqishmit
pa bërë hetim dhe vë të tjerë në vendin
e tyre. 25 Duke qenë se i njeh veprat e
tyre, i rrëzon natën dhe ata shkatërrohen;
26 i godet si njerëz të këqij para syve të të
gjithëve, 27 sepse janë larguar nga ai pa u
kujdesur për rrugët e tij, 28 deri sa të arrijë
tek ai britma e të varfrit, sepse ai dëgjon
britmën e të pikëlluarve. 29 Kur Perëndia
jep qetësinë, kush do ta dënojë? Kur fsheh
fytyrën e tij, kush do të mund ta shikojë,
qoftë kundër një kombi të tërë ose kundër
një njeriu të vetëm, 30 për të penguar që
i pabesi të mbretërojë dhe që populli të
zihet ndër leqe? 31 Dikush mund t'i thotë
Perëndisë: "Unë e mbart fajin tim, po nuk
do ta bëj më të keqen; 32 tregomë atë që nuk
arrij të shikoj; në rast se kam kryer ndonjë
paudhësi, nuk do ta bëj më"? 33 A duhet të
të shpërblejë ai në bazë të konditave të tua,
sepse ti nuk pranon gjykimin e tij? Ti duhet
të zgjedhësh dhe jo unë; prandaj thuaj atë
që di. 34 Njerëzit me mend; si çdo njeri i urtë
që më dëgjon, do të më thonë: 35 "Jobi flet
pa mend, fjalët e tij nuk kanë dituri". 36 Le të
provohet Jobi deri në fund, sepse përgjigjet
e tij janë si ato të njerëzve të këqij, 37 sepse
i shton mëkatit të tij revoltën, rreh duart
mes nesh dhe i shumëzon fjalët e tij kundër
Perëndisë".

35

1 Elihu vazhdoi të flasë dhe tha: 2 "A të
duket një gjë e drejtë kur thua: "Jam më
i drejtë se Perëndia"? 3 Në fakt ke thënë:
"Ç'dobi ke? Çfarë dobie do të kisha nga
mëkati im?". 4 Do të të përgjigjem ty dhe
miqve të tu bashkë me ty. 5 Sodite qiellin
dhe shiko me kujdes; shih retë, që ndodhen
më lart se ti. 6 Në qoftë se ti mëkaton, çfarë
efekti ka mbi të? Në qoftë se ti i shumëzon
prapësitë e tua çfarë dëmi i shkakton? 7 Në
rast se je i drejtë, çfarë i jep, ose çfarë merr
ai nga dora jote? 8 Ligësia jote mund të
dëmtojë vetëm një njeri si ti, dhe drejtësia
jote mundet t'i sjellë vetëm dobi birit të një
njeriu. 9 Ngrihet zëri për numrin e madh
të shtypjeve, ngrihet zëri për të kërkuar
ndihmë për shkak të dhunës së të fuqish-
mëve; 10 por asnjeri nuk thotë: "Ku është
Perëndia, krijuesi im, që natën të jep këngë
gëzimi, 11 që na mëson më tepër gjëra se
sa kafshëve të fushave dhe na bën më të
urtë se zogjtë e qiellit?" 12 Kështu ngrihen
zëra, por ai nuk përgjigjet për shkak të
krenarisë së njerëzve të këqij. 13 Me siguri
Perëndia nuk ka për t'i dëgjuar ligjëratat
boshe dhe i Plotfuqishmi nuk do t'jua vërë
veshin. 14 Edhe sikur ti të thuash se nuk e
shikon atë, çështja jote qëndron para tij,
dhe ti duhet të presësh. 15 Por tani, duke
qenë se në zemërimin e tij ai nuk dënon dhe
nuk u jep shumë rëndësi shkeljeve, 16 Jobi
hap kot buzët dhe mbledh fjalë që nuk kanë
arsye".

36

1 Elihu vazhdoi edhe më, duke thënë:
2 "Prit edhe pak dhe do të të tregoj që
ka ende gjëra për të thënë nga ana e
Perëndisë. 3 Do ta sjell larg atë që di dhe do
t'i jap hak atij që më ka krijuar. 4 Sigurisht
fjalët e mia nuk janë të rreme; para teje
ke një njeri me njohuri të përsosur. 5 Ja,
Perëndia është i fuqishëm, por nuk përç-
mon njeri; është i fuqishëm në forcën e
diturisë së tij. 6 Ai nuk e lë të jetojë njeriun e
keq dhe u siguron drejtësinë të shtypurve.
7 Nuk i heq sytë nga të drejtët, por bën që të
ulen për gjithnjë me mbretërit mbi fronin;
kështu ata rrinë lart. 8 Por në rast se janë
të lidhur me zinxhira dhe të mbajtur me
veriga pikëllimi, 9 atëherë u tregon veprat
e tyre dhe shkeljet e tyre, sepse u është
rritur mendja. 10 Kështu ai ua hap veshët
për t'u ndrequr dhe i nxit të largohen nga
e keqja. 11 Në rast se ata e dëgjojnë dhe
nënshtrohen, do t'i mbarojnë ditët e tyre
në mirëqënie dhe vitet e tyre në gëzime;
12 por, në rast se nuk e dëgjojnë, do të vdesin
nga shpata, do të vdesin pa ardhur në
vete. 13 Por të pabesët nga zemra mbledhin
zemërimin, nuk bërtasin për të kërkuar
ndihmë, 14 kështu ata vdesin ende të rinj,
dhe jeta e tyre mbaron midis Sodomitëve.
15 Perëndia çliron të pikëlluarit me anë të
pikëllimit të tyre dhe u hap veshët me anë
të fatkeqësisë. 16 Ai dëshiron të të largojë
edhe ty nga kafshimi i fatkeqësisë, që të
të çojë në një vend të gjerë pa kufizim,
me një tryezë të shtruar me ushqime të
shijshme. 17 Por ti je mbushur me mendimin
e njeriut të keq, dhe gjykimi e drejtësia do
të të kapin. 18 Në rast se ekziston zemërimi,
ki kujdes që ai të mos të të fshijë me një
goditje të vetme, sepse një shumë e madhe
parash nuk do të mund të largonte. 19 Vallë
a do t'i çmojë pasuritë e tua, kur ai ka
ar dhe të gjitha burimet e fuqisë? 20 Mos
dëshiro natën, gjatë së cilës njerëzia çohet
larg nga vendi i saj. 21 Ki kujdes të mos
anosh nga paudhësia, sepse ti ke preferuar
këtë pikëllim. 22 Ja, Perëndia ka shkëlqyer
në fuqinë e tij; kush mund të na mësojë si
ai? 23 Vallë, kush mund t'i imponojë rrugën
që duhet ndjekur dhe kush mund t'i thotë:
"Ti ke bërë keq"? 24 Kujtohu të lartësosh
veprat e tij, që njerëzit i kanë kënduar;
25 tërë njerëzit i admirojnë, vdekatari mund
t'i soditë nga larg. 26 Po, Perëndia është i
madh, por ne nuk e njohim, dhe numri i
viteve të tij është i panjohshëm. 27 Ai tërheq
atje lart pikat e ujit në formë avulli, i cili
dëndësohet pastaj në shi, 28 që retë zbrazin
dhe lëshojnë mbi njeriun në sasi të madhe.
29 Kush mund të kuptojë shtjellimin e reve,
shungullimën që shpërthen në çadrën e tij?
30 Ja, ai përhap rreth vetes dritën e tij dhe
mbulon thellësitë e detit. 31 Me anë të tyre
dënon popujt dhe jep ushqime me shumicë.
32 Mbulon duart me rrufetë dhe i urdhëron
ato të godasin shenjën. 33 Bubullima flet
për të, edhe bagëtia e ndjen furtunën që po
vjen.

37

1 Prandaj zemra ime dridhet dhe brof
jashtë vendit të saj. 2 Dëgjoni me vëmendje

shungullimën e zërit të saj, gjëmimin që
del nga goja e saj! 3 Ai lëshon vetëtimën
e tij nën gjithë qiellin dhe deri në skajet
e tokës. 4 Prapa tij një zë vrumbullon; ai
gjëmon me zërin e tij madhështor; ai nuk
i përmban kur dëgjohet zëri i tij. 5 Perëndia
gjëmon në mënyrë të mrekullueshme me
zërin e tij dhe bën gjëra të mëdha që nuk
mund t'i kuptojmë. 6 I thotë në fakt borës:
"Bjerë mbi tokë", ia thotë si shirave të lehta
ashtu dhe shirave të rrebeshta. 7 Ai ndal
dorën e çdo njeriu, me qëllim që të gjithë
vdekatarët të mund të njohin veprat e tij.
8 Bishat hyjnë në strukat e tyre dhe rrinë
në strofkat e tyre. 9 Nga vendet më të
largëta të jugut vjen stuhia dhe të ftohtit
nga erërat e acarta të veriut. 10 Me frymën
e Perëndisë formohet akulli dhe shtrirja e
ujërave tërhiqet. 11 I ngarkon retë e den-
dura me lagështirë dhe i shpërndan larg
retë e tij dritëplota. 12 Ato enden në qiell
kudo, duke ndryshuar drejtimin në bazë të
drejtimit të tij, për të kryer çfarëdo gjë që
ai urdhëron mbi faqen e tokës së banuar.
13 I dërgon o për dënim, o për tokën e tij o
për mirësi. 14 Dëgjo këtë, o Job, ndalu dhe
merr parasysh mrekullitë e Perëndisë! 15 A
e di ti si i drejton Perëndia dhe si bën të
shkëlqejë shkrepëtima e reve të tij? 16 A e
di ti si rrinë pezull retë në ajër, mrekullitë
e atij që i di të gjitha? 17 A e di ti përse rrobat
e tua janë të ngrohta, kur toka pushon
për shkak të erës së jugut? 18 Vallë a e ke
shtrirë ti bashkë me të kupën qiellore, duke
e bërë të fortë si një pasqyrë prej metali
të shkrirë? 19 Na mëso se çfarë duhet t'i
themi, sepse ne nuk mund të përgatisim
shkakun tonë për errësirën. 20 A mund t'i
thuhet vallë se unë dua të flas? Në rast se
një njeri duhet të fliste, do të shkatërrohej
me siguri. 21 Edhe tani askush nuk mund
ta shikojë diellin me ngulm kur shkëlqen
në qiell, mbas kalimit të erës që e ka bërë
pa re. 22 Koha e bukur vjen nga veriu,
por rreth Perëndisë kemi një madhështi
të hatashme. 23 Të Plotfuqishmin ne nuk
mund ta arrijmë. Ai është i madhërishëm
për nga fuqia, nga ndershmëria dhe nga
drejtësia; ai nuk shtyp asnjeri. 24 Prandaj
njerëzit e kanë frikë; por ai nuk e përfill atë
që e quan veten të ditur".

38

1 Atëherë Zoti iu përgjigj Jobit në mes
të furtunës dhe i tha: 2 "Kush është ai
që e errëson planin tim me fjalë që nuk
kanë kuptim? 3 Mirë, pra, ngjishe brezin
si një trim; unë do të të pyes dhe ti do të
më përgjigjesh. 4 Ku ishe kur unë hidhja
themelet e tokës? Thuaje, në rast se ke
aq zgjuarsi. 5 Kush ka vendosur përmasat
e saj, në rast se e di, ose kush ka vënë mbi
të litarin për ta matur? 6 Ku janë vendo-
sur themelet e saj, ose kush ia vuri gurin
qoshes, 7 kur yjet e mëngjesit këndonin të
gjithë së bashku dhe tërë bijtë e Perëndisë
lëshonin britma gëzimi? 8 Kush e mbylli me
porta detin kur shpërtheu duke dalë nga
gjiri i nënës, 9 kur i dhashë retë për rroba
dhe terrin për pelena? 10 Kur i caktova një
kufi dhe i vendosa shufra hekuri dhe porta,
11 dhe thashë: "Ti do të arrish deri këtu,
por jo më tutje; këtu do të ndalen valët e
tua krenare!"? 12 Që kur se ti jeton a ke
dhënë urdhra në mëngjes ose i ke treguar
vendin agimit, 13 që ai të kapë skajet e tokës
dhe të tronditë njerëzit e këqij? 14 Ndërron
trajtë si argjila nën vulë dhe shquhet si një
veshje. 15 Njerëzve të këqij u mohohet drita
dhe krahu i ngritur u copëtohet. 16 A ke
arritur vallë deri në burimet e detit ose a
ke vajtur vallë në kërkim të thellësirave
të humnerës? 17 Të janë treguar portat e
vdekjes, apo ke parë vallë portat e hijes së
vdekjes? 18 A e ke vënë re gjerësinë e tokës.
Thuaje, në rast se i di të gjitha këto! 19 Ku
është rruga që të çon në banesën e dritës?
Dhe terri, ku është vendi i tij, 20 që ti të
mund t'i çosh në vendin e tij, dhe të mund
të njohësh shtigjet që të çojnë në shtëpinë e
tij? 21 Ti e di, sepse atëherë kishe lindur, dhe
numri i ditëve të tua është i madh. 22 Vallë,
a ke hyrë ndonjë herë në depozitat e borës
ose a ke parë vallë depozitat e breshërit
23 që unë i mbaj në ruajtje për kohërat
e fatkeqësive, për ditën e betejës dhe të
luftës? 24 Nëpër çfarë rruge përhapet drita
ose përhapet era e lindjes mbi tokë? 25 Kush
ka hapur një kanal për ujërat që vërshojnë
dhe rrugën për bubullimën e rrufeve, 26 që
të bjerë shi mbi tokë të pabanuar, mbi një
shkretëtirë, ku nuk ka asnjë njeri, 27 për
të shuar etjen e shkretëtirave të mjeruara,
për të bërë që të mbijë dhe të rritet bari?
28 Shiu, vallë, a ka një baba? Ose kush i

prodhon pikat e vesës? [29] Nga gjiri i kujt del
akulli dhe kush e krijon brymën e qiellit?
[30] Ujërat ngurtësohen si guri dhe sipërfaqja
e humnerës ngrin. [31] A mund t'i bashkosh ti
lidhjet e Plejadave, apo të zgjidhësh vargjet
e Orionit? [32] A i bën ti të duken yllësitë
në kohën e tyre, apo e drejton ti Arushën
e Madhe me të vegjlit e saj? [33] A i njeh ti
ligjet e qiellit, ose a mund të vendosësh ti
sundimin e tyre mbi tokë? [34] A mund ta
çosh zërin tënd deri në retë me qëllim që të
mbulohesh nga shiu i bollshëm? [35] Mos je ti
ai që hedh rrufetë atje ku duhet të shkojnë,
duke thënë: "Ja ku jam?". [36] Kush e ka vënë
diturinë në mendje, ose kush i ka dhënë
gjykim zemrës? [37] Kush numëron retë me
anë të diturisë, dhe kush derdh shakujt e
qiellit [38] kur pluhuri shkrihet në një masë
dhe plisat bashkohen midis tyre? [39] A mund
ta gjuash ti gjahun për luaneshën apo të
ngopësh të vegjlit e uritur të luanit, [40] kur
struken në strofkat e tyre apo rrinë në pritë
në strukën e tyre? [41] Kush i siguron korbit
ushqimin e tij, kur zogjtë e tij i thërrasin
Perëndisë dhe enden pa ushqim?

39

[1] A e di ti kohën kur pjellin dhitë e malit
apo ke vërejtur vallë pjelljen e drenushave?
[2] A di ti të numërosh muajt kur merr fund
barra e tyre, apo njeh ti kohën kur duhet të
pjellin? [3] Mblidhen dhe pjellin të vegjlit e
tyre, duke u dhënë fund kështu dhembjeve
të tyre. [4] Të vegjlit e tyre bëhen të fortë,
rriten jashtë, shkëputen dhe nuk kthehen
më pranë tyre. [5] Kush lë të lirë gomarin e
egër, kush e ka zgjidhur gomarin e egër,
[6] të cilit i kam caktuar të rrijë në shkretëtirë
dhe tokën e kripur si banesë? [7] Ai përçmon
zhurmën e qytetit dhe nuk dëgjon britmat
e asnjë zotërie. [8] Hapësirat e gjera të maleve
janë kullota e tij, dhe ai shkon dhe kërkon
çdo gjë që është e gjelbër. [9] Bualli vallë a
pranon të të shërbejë ose të kalojë natën
pranë grazhdit tënd? [10] A mund ta lidhësh
vallë buallin me litar që të lërojë tokën në
hulli, ose të lesojë luginat pas teje? [11] A
do t'i kesh besim atij, sepse forca e tij
është e madhe, ose do t'ia lësh atij punën
tënde? [12] A do të mbështetesh tek ai për të
çuar në shtëpi grurin dhe për ta mbledhur
në lëmë? [13] Krahët e strucit rrahin tërë
gaz, por ato nuk janë me siguri krahët dhe
pendët e lejlekut. [14] Ai në fakt i braktis
vezët e tij për tokë dhe i lë të ngrohen në
pluhur. [15] duke harruar që një këmbë mund
t'i shtypë ose një kafshë e fushave mund
t'i shkelë. [16] I trajton ashpër të vegjlit e
tij, sikur të mos ishin të vetët; por lodhja
e tij pa asnjë interes është e kotë, [17] sepse
Perëndia e ka lënë pa dituri dhe nuk i
ka dhënë zgjuarsi. [18] Por kur ngrihet më
këmbë për të ikur, tallet me kalin dhe me
kalorësin e tij. [19] A je ti ai që i ke dhënë
forcën kalit dhe ia ke veshur qafën me jele
që valëviten? [20] A je ti ai që e bën të kërcejë
si një karkalec? Hingëllima e tij krenare
të kall tmerr. [21] Çukërmon në luginë duke
u kënaqur nga forca e tij; sulet në mes
të kacafytjes me armë. [22] Përbuz frikën
dhe nuk trembet, as zmbrapset përpara
shpatës. [23] Mbi të kërcet këllëfi i shigjetave,
shtiza që vetëtin dhe ushta. [24] Me zjarr dhe
vrull i zhduk distancat dhe nuk qëndron
në vend kur bie buria. [25] Që në dëgjimin
e parë të burisë, ai thotë: "Aha"!, dhe e
nuhat nga larg betejën, zërin kumbues të
kapitenëve dhe britmën e luftës. [26] Mos
vallë për shkak të zgjuarsisë sate ngrihet e
fluturon krahathati dhe i hap krahët e tij
drejt jugut? [27] Është vallë nën komandën
tënde që shqiponja ngrihet lart dhe e bën
folenë e saj në vende të larta? [28] Banon
mbi shkëmbinj dhe qëndron mbi krepa të
rrëpirta. [29] Nga lart ajo përgjon gjahun dhe
sytë e saj vrojtojnë larg. [30] Të vegjlit e
saj thithin gjak dhe, ku ka të vrarë, atje
ndodhet ajo".

40

[1] Zoti vazhdoi t'i përgjigjet Jobit dhe tha:
[2] "Ai që kundërshton të Plotfuqishmin, a
dëshiron vallë ta korrigjojë? Ai që qor-
ton Perëndinë, t'i përgjigjet kësaj pyetjeje".
[3] Atëherë Jobi iu përgjigj Zotit dhe i tha:
[4] "Ja, jam shpirtvogël, çfarë mund të të
përgjigjem? E vë dorën mbi gojën time.
[5] Kam folur një herë, por nuk do të flas më;
po, dy herë, por nuk do të shtoj asgjë".
[6] Atëherë Zoti iu përgjigj Jobit në mes të
furtunës dhe i tha: [7] "Çohu, ngjishe brezin
si një trim; unë do të të pyes dhe ti do të
më përgjigjesh. [8] A dëshiron pikërisht të
anulosh gjykimin tim, të më dënosh mua
për të justifikuar vetveten? [9] A ke ti një
krah si ai i Perëndisë dhe a mund të të

gjëmojë zëri sa zëri i tij? [10] Stolisu, pra,
me madhështi dhe madhëri, vishu me lavdi
dhe me shkëlqim. [11] Jepu rrugë tërbimeve
të zemërimit tënd; shiko tërë mendjemëd-
henjtë dhe uli, [12] shiko tërë kryelartët dhe
poshtëroji, dhe shtypi njerëzit e këqij kudo
që të ndodhen. [13] Varrosi të tërë në pluhur,
mbylli në vende të fshehta. [14] Atëherë edhe
unë do të lëvdoj, sepse dora jote e djathtë
të ka siguruar fitore. [15] Shiko behemothin
që e kam bërë njëlloj si ti; ai ha barin si
kau. [16] Ja, forca e tij qëndron në ijet dhe
fuqia e tij në muskujt e barkut të tij. [17] E
lëkund bishtin e tij si një kedër; nervat
e kofshëve të tij janë të thurura mirë.
[18] Kockat e tij janë si tuba prej bronzi; kockat
e tij janë si shufra hekuri. [19] Ai është e
para nga veprat e Perëndisë; vetëm ai që
e bëri mund t'i afrohet atij me shpatën e
tij. [20] Ndonëse malet prodhojnë ushqim për
të, dhe aty tërë kafshët e fushave dëfrehen,
[21] ai shtrihet nën bimët e lotusit, në vende
të fshehura në kallamishte dhe në moçale.
[22] Bimët e lotusit e mbulojnë me hijen e tyre,
shelgjet e përroit e rrethojnë. [23] Lumi mund
të dalë nga shtrati i tij, por ai nuk ka frikë;
është i sigurt nga vetja e tij, edhe sikur
Jordani të sulej kundër gojës së tij. [24] Kush,
pra, mund ta zërë nga sytë apo t'i shpojë
flegrat e hundës me gremça?

41

[1] A mund ta nxjerrësh Leviathanin me
grep ose të mbash të palëvizur gjuhën e tij
me një litar? [2] A mund t'i vësh një xunkth
në flegrat e hundës ose t'i shposh nofullën
me një çengel? [3] A do të të lutet ai së
tepërmi apo do të të drejtojë fjalë të ëmbla?
[4] A do të lidhë një besëlidhje me ty, që ti
ta marrësh si shërbëtor për gjithnjë? [5] A
do të lozësh me të si me një zog apo do ta
mbash lidhur për vajzat e tua? [6] Miqtë e tu
do të bëjnë me të takime të mrekullueshme
apo do ta ndajnë vallë midis tregtarëve? [7] A
mund të mbulosh lëkurën e tij me shigjeta
dhe kokën e tij me fuzhnja? [8] Vëri duart
mbi trupin e tij; do të të kujtohet luftimi
dhe nuk ke për ta rifilluar. [9] Ja, shpresa e
atij që e sulmon është e rreme; mjafton ta
shikosh dhe të zë tmerri. [10] Askush nuk ka
aq guxim sa ta provokojë. Kush, pra, është
në gjendje të qëndrojë i fortë para meje?
[11] Kush më ka bërë një shërbim i pari që
unë duhet ta shpërblej? Çdo gjë nën qiejt
është imja. [12] Nuk do t'i kaloj në heshtje
gjymtyrët e tij, forcën e tij të madhe dhe
bukurinë e armaturës së tij. [13] Kush mund
ta zhveshë nga parzmorja e tij dhe kush
mund t'i afrohet me një fre të dyfishtë?
[14] Kush mund të hapë portat e gojës së tij,
e rrethuar siç është nga tmerri i dhëmbëve
të tij? [15] Shumë të bukura janë rreshtat e
mburojave të tij, të salduara fort si prej një
vule. [16] Ato janë aq afër njëra-tjetrës sa nuk
kalon as ajri midis tyre. [17] Janë të ngjitura
njëra me tjetrën, të bashkuara fort midis
tyre, dhe nuk mund të ndahen. [18] Teshtimat
e tij japin shkreptima drite dhe sytë e tij
janë si qepallat e agimit. [19] Nga goja e tij
dalin flakë, dalin shkëndija zjarri. [20] Nga
flegrat e hundës së tij del tym, si nga një
enë që vlon ose nga një kazan. [21] Fryma e
tij i më zjarrin qymyrit dhe nga goja e tij del
flakë. [22] Forca qëndron te qafa e tij dhe para
tij hedh valle tmerri. [23] Pjesët e flashkëta
të mishit të tij janë fort kompakte, janë
mjaft të ngjeshura mbi të dhe nuk lëvizin.
[24] Zemra e tij është e fortë si një gur, e fortë
si pjesa e poshtme e mokrës. [25] Kur ngrihet,
të fuqishmit kanë frikë, dhe nga tmerri
mbeten të hutuar. [26] Shpata që arrin nuk
i bën asgjë, e njëjta gjë ndodh me ushtën,
shigjetën dhe shtizën. [27] E quan hekurin si
kashtë dhe bronzin si dru të brejtur nga
krimbi. [28] Shigjeta nuk e bën të ikë; gurët e
hobesë për të janë si kallamishte. [29] Topuzi
i duket sikur është kashtë, ai tallet me
vringëllimën e ushtës. [30] Poshtë ka maja
të mprehta dhe lë gjurmë si të lesës mbi
baltë. [31] E bën të ziejë humnerën si ndonjë
kazan dhe e bën detin si të ishte një enë
me melhem. [32] Lë pas vetes një vazhdë
drite dhe humnera duket si e mbuluar nga
thinjat. [33] Mbi tokë nuk ka asgjë që t'i ngjajë,
që të jetë bërë pa pasur fare frikë. [34] Shiko
në fytyrë tërë njerëzit mendjemëdhenj; ai
është mbret mbi të gjitha bishat më mad-
hështore".

42

[1] Atëherë Jobi iu përgjigj Zotit dhe tha:
[2] "E pranoj që mund të bësh gjithçka, dhe
që asnjë nga planet e tua nuk mund të pen-
gohet. [3] Kush është ai që, pa pasur gjykim,
errëson mendjen tënde? Prandaj thashë
gjëra që nuk i kuptoja, gjëra shumë të larta

për mua që nuk i njihja. [4] Dëgjomë, pra,
dhe unë do të flas; unë do të të bëj pyetje
dhe ti do të më përgjigjesh. [5] Veshi im
kishte dëgjuar të flitej për ty por tani syri
im të sheh. [6] Prandaj ndjej neveri ndaj vetes
dhe pendohem mbi pluhurin dhe hirin".
[7] Mbas këtyre fjalëve që Zoti i drejtoi Jobit,
Zoti i tha Elifazit nga Temani: "Zemërimi
im u ndez kundër teje dhe kundër dy
miqve të tu, sepse nuk keni folur drejt
për mua, ashtu si ka bërë shërbëtori im
Job. [8] Tani, pra, merrni me vete shtatë
dema dhe shtatë desh, shkoni te shërbëtori
im Job dhe ofroni një olokaust për veten
tuaj. Dhe shërbëtori im Jobi do të lutet
për ju; dhe kështu për respektin që kam
për të nuk do t'ju trajtoj sipas marrëzisë
suaj, sepse nuk keni folur drejt për mua,
si ka bërë shërbëtori im Job". [9] Elifazi nga
Temani, Bildadi nga Shuahu dhe Tsofari
nga Naamathi shkuan dhe vepruan ashtu
si kishte urdhëruar Zoti; dhe Zoti tregoi
kujdes për Jobin. [10] Mbasi Jobi u lut për
miqtë e tij, Zoti e ktheu në gjendjen e më-
parshme; kështu Zoti i dha Jobit dyfishin
e tërë atyre që kishte zotëruar. [11] Tërë
vëllezërit e tij, tërë motrat e tij dhe tërë
të njohurit e tij të mëparshëm erdhën ta
takonin; hëngrën bashkë me të në shtëpinë
e tij; i dhanë zemër dhe e ngushëlluan për
të gjitha fatkeqësitë që Zoti kishte dërguar
mbi të; pastaj secili prej tyre i dha një
monedhë argjendi dhe një unazë ari. [12] Zoti
i bekoi vitet e fundit të Jobit më tepër se
vitet e para, sepse ai pati katërmbëdhjetë
mijë dele, gjashtë mijë deve, një mijë pendë
qe dhe një mijë gomarë. [13] Pati gjithashtu
shtatë bij dhe tri bija; [14] e quajti të parën
Jemimah, të dytën Ketsiah dhe të tretën
Keren-Hapuk. [15] Në tërë vendin nuk kishte
gra aq të bukura sa bijat e Jobit; dhe i ati u
la atyre një trashëgimi midis vëllezërve të
tyre. [16] Mbas kësaj Jobi jetoi njëqind e dyzet
vjet dhe i pa bijtë e tij dhe bijtë e bijve të tij
për katër breza. [17] Pastaj Jobi vdiq plak dhe
i ngopur me ditë.

Psalmet

1

1 Lum njeriu që nuk ecën sipas këshillës të të
pabesëve, që nuk ndalet në rrugën e
mëkatarëve dhe nuk ulet bashkë me
tallësit,
2 por që gjen kënaqësinë e tij në ligjin e
Zotit, dhe që mendon thellë ditë e
natë mbi ligjin e tij.
3 Ai do të jetë si një pemë e mbjellë gjatë
brigjeve të ujit, që jep frytin e tij në
stinën e tij dhe të cilit gjethet nuk i
fishken; dhe gjithçka bën do të ketë
mbarësi.
4 Të tillë nuk janë të pabesët; janë si byku që
era e shpërndan.
5 Prandaj të pabesët nuk do të përballojnë
gjykimin, as mëkatarët në kuvendin
e të drejtëve.
6 Sepse Zoti njeh rrugët të drejtëve, por
rruga e të pabesëve të çon në
shkatërrim.

2

1 Pse ziejnë kombet dhe pse popujt kurdisin
gjëra të kota?
2 Mbretërit e dheut mblidhen dhe prin-
cat këshillohen bashkë kundër Zotit
dhe të vajosurit të tij,
3 duke thënë: "Le t'i këputim prangat e tyre
dhe t'i heqim qafe litarët e tyre".
4 Ai që ulet në qiejtë do të qeshë, Zoti do të
tallet me ta.
5 Atëherë do t'u flasë në zemërimin e tij dhe
do t'i trembë në indinjatën e tij të
madhe,
6 dhe do të thotë: "E vendosa mbretin tim
mbi Sion, malin tim të shenjtë.
7 Do të shpallë dekretin e Zotit. Ai më ka
thënë: "Ti je biri im, sot më linde.
8 Më kërko dhe unë do të jap kombet si
trashëgimi për ty dhe mbarë dheun
si zotërim tëndin.
9 Ti do t'i copëtosh me një shufër hekuri,
do t'i bësh copë-copë si një enë prej
argjile"".
10 Tani, pra, o mbretër, tregohuni të urtë;
pranoni ndreqjen, o gjyqtarë të
dheut.
11 Shërbeni me frikë Zotin dhe gëzohuni me
drithma.
12 Nënshtrohuni Birit, që të mos zemëro-
het dhe të mos vdisni rrugës, sepse
zemërimi i tij mund të ndizet në një
çast. Lum ata që gjejnë strehë tek
ai.

3

1 O Zot, sa të shumtë janë armiqtë e mi!
Shumë ngrihen kundër meje.
2 Shumë thonë për mua: "Nuk ka shpëtim
për të pranë Perëndisë". (Sela)
3 Por ti, o Zot, je një mburoje rreth meje; ti je
lavdia ime dhe ai më larton kokën.
4 Me zërin tim i thirra Zotit dhe ai m'u
përgjigj nga mali i tij i shenjtë.
(Sela)
5 Unë rashë e fjeta; pastaj u zgjova, sepse
Zoti më përkrah.
6 Unë do të kem frikë nga mizëri njerëzish
që kanë fushuar rreth e qark kundër
meje.
7 Çohu, o Zot, më shpëto, o Perëndia im;
sepse ti i ke goditur tërë armiqtë e
mi në nofull; u ke thyer dhëmbët të
pabesëve.
8 Shpëtimi i përket Zotit, bekimi yt qoftë
mbi popullin tënd. (Sela)

4

1 Kur thërras, përgjigjmu, o Perëndi i drejtë-
sisë sime; kur isha në fatkeqësi, ti
më ke ndihmuar; ki mëshirë për
mua dhe plotësoje lutjen time.
2 Deri kur, o bij të njerëzve, do të fyhet
rëndë lavdia ime? Deri kur do të
jepeni pas kotësisë dhe do të shkoni
pas gënjeshtrës? (Sela)
3 Por dijeni se Zoti ka zgjedhur një që është
i shenjtë; Zoti do të më plotësojë
dëshirën kur do t'i thërras atij.
4 Zemërohuni dhe mos mëkatoni; në
shtratin tuaj mendohuni shumë në
zemër tuaj dhe qëndroni në heshtje.
(Sela)
5 Ofroni flijime drejtësie dhe kini besim te
Zoti.
6 Shumë thonë: "Kush do të na tregojë të
mirën?". O Zot, bëj që të shkëlqejë
drita e fytyrës sate mbi ne.
7 Ti më ke shtënë në zemër më tepër gëzim
nga sa ndjejnë ata, kur kanë grurë
dhe musht me shumicë.
8 Në paqe do të bie dhe në paqe do të fle,
sepse ti vetëm, o Zot, më mban në
siguri.

5

1 Vëru veshin fjalëve të mia, o Zot; dëgjo me
vëmendje ankimin tim.
2 Dëgjo zërin e britmës sime, o mbreti im
dhe Perëndia im, sepse ty të drejtoj
lutjen time.
3 O Zot, ti në mëngjes dëgjon zërin tim; në
mëngjes do ta lartoj drejt teje lutjen
time dhe do të pres,
4 sepse ti nuk je një Perëndi që kënaqet në
pabesinë; te ti nuk mund të zërë
vend e keqja.
5 Ata që lëvdojnë vetveten, nuk do të mund
të qëndrojnë para syve të tua; ti
i urren të gjithë ata që kryejnë
padrejtësi.
6 Ti do të zhdukësh gjithë ata që thonë
gënjeshtra; Zoti urren njerëzit
gjakatarë dhe mashtrues.
7 Por unë, për shkak të mirësisë sate të
madhe, do të hyj në shtëpinë tënde
dhe do të adhuroj me frikë të
madhe, duke u drejtuar në tem-
pullin tënd të shenjtë.
8 O Zot, më udhëhiq për drejtësinë tënde,
për shkak të armiqve të mi; bëje të
drejtë para meje rrugën tënde,
9 sepse në gojën e tyre nuk ka asnjë drejtësi;
zemra e tyre nuk mendon gjë tjetër
veç shkatërrimit; gryka e tyre është
një varr i hapur; me gjuhën e tyre
bëjnë lajka.
10 Dënoji ata, o Perëndi; mos u realizofshin
synimet e tyre; përsëri për të këqi-
jat e shumta që kanë kryer sepse
kanë ngritur krye kundër teje.
11 Por le të gëzohen tërë ata që kanë strehë
te ti, le të nxjerrin klithma gëz-
imi përjetë, sepse ti i mbron; le
të ngazëllohen ata që duan emrin
tënd,
12 sepse ti, o Zot, do të bekosh të drejtin;
do ta rrethosh me hirin tënd si me
mburojë.

6

1 O Zot, mos më ndreq në zemërimin tënd
dhe mos më dëno në zjarrin e ind-
injatës sate.
2 Ki mëshirë për mua, o Zot; sepse jam i
sfilitur nga e keqja; shëromë, o Zot,
sepse kockat e mia po vuajnë.
3 Edhe shpirti im po vuan shumë; po ti, o
Zot, deri kur?
4 Sillu nga unë, o Zot, çliroje shpirtin tim;
shpëtomë, për hir të mirësisë sate.
5 Sepse në vdekje nuk do të kujtoj njeri;
kush do të të kremtojë në Sheol?
6 Unë jam sfilitur duke psherëtirë; çdo natë
e lag shtratin me vajin tim dhe bëj
që të rrjedhin lotë mbi shtrojen
time.
7 Syri im ligështohet nga dhembja dhe
plaket për shkak të tërë armiqve të
mi.
8 Largohuni nga unë, ju të gjithë shkak-
tarë të padrejtësisë, sepse Zoti ka
dëgjuar zërin e vajit tim.
9 Zoti ka dëgjuar lutjen time; Zoti e ka
pranuar lutjen time.
10 Tërë armiqtë e mi do të shushaten dhe
do të hutohen; do të kthejnë krahët
dhe do të shushaten në çast.

7

1 O Zot, Perëndia im, po kërkoj strehim te
ti; shpëtomë nga tërë ata që më
përndjekin dhe çliromë,
2 që armiku të mos e shqyejë shpirtin tim si
një luan, duke copëtuar pa mundur
njeri të më çlirojë.
3 O Zot, Perëndia im, në rast se e kam bërë
këtë, në qoftë se ka ligësi në duart e
mia,
4 në rast se së mirës i jam përgjigjur me
të keqen atij që jetonte në paqe me
mua, ose në rast se e kam zhveshur
armikun tim pa arësye,
5 le të më përndjekë armiku dhe të më ar-
rijë, le ta marrë nëpër këmbë jetën
time dhe ta zvarritë në pluhur lavd-
inë time. (Sela)
6 Çohu, o Zot, në zemërimin tënd; çohu
kundër tërbimit të armiqve të mi
dhe në favorin tim; ti ke vendosur
gjykimin.
7 Kuvendi i popujve do të të rrethojë;
kthehu mbi të në një vend të
ngritur.
8 Zoti do të gjykojë popujt; gjykomë, o Zot,
sipas drejtësisë sime dhe ndersh-
mërisë sime.
9 Jepi fund ligësisë së njerëzve të këqij, por
vendos njeriun e drejtë, sepse ti je
Perëndia i drejtë, që provon zemrat
dhe mendjet.

10 Mburoja ime është te Perëndia, që shpë-
ton ata që janë të drejtë nga zemra.
11 Perëndia është një gjykatës i drejtë dhe
një Perëndi që zemërohet çdo ditë
me keqbërësit.
12 Në qoftë se keqbërësi nuk ndryshon, ai do
të mprehë shpatën e tij; e ka shtrirë
harkun e tij dhe e ka përgatitur.
13 Ai ka përgatitur kundër tij armë vdek-
jeprurëse, i mban gati shigjetat e tij
të zjarrta.
14 Ja, keqbërësi lind padrejtësinë; ai ka kon-
ceptuar ligësinë dhe ka për të pjellë
mashtrimin.
15 Ai gërmon një gropë dhe e bën të thellë,
por bie vetë në gropën që ka bërë.
16 Ligësia e tij do të kthehet mbi kryet e
vet dhe dhuna e tij do të bjerë mbi
çafkën e kokës.
17 Unë do ta falenderoj Zotin për drejtësinë
e tij, dhe do të këndoj lëvdime në
emër të Zotit, Shumë të Lartit.

8

1 Sa i mrekullueshëm është emri yt mbi
gjithë rruzullin, o Zot, Zoti ynë, që
vure madhështinë tënde mbi qiejtë!
2 Nga goja e të vegjëlve dhe foshnjave në gji
ke vendosur lëvdimin për shkak të
armiqve të tu, për t'i mbyllur gojën
armikut dhe hakmarrësit.
3 Kur mendoj qiejtë e tu, që janë vepër e
gishtërinjve të tu, hënën dhe yjet që
ti ke vendosur,
4 çfarë është njeriu, që ta mbash mend, dhe
biri i njeriut, që ta vizitosh?
5 Megjithatë ti e bëre pak më të ulët
se Perëndia, dhe e kurorëzove me
lavdi dhe me nder.
6 E bëre të mbretërojë mbi veprat e duarve
të tua dhe vure çdo gjë nën këmbët
e tij!
7 Dhentë dhe bagëtitë e tjera, madje bishat
e egra,
8 zogjtë e qiellit dhe peshqit e detit, tërë ato
që kalojnë nëpër shtigjet e detit.
9 O Zot, Zoti ynë, sa i mrekullueshëm është
emri yt në të gjithë dheun!

9

1 Unë do të të kremtoj, o Zot, me gjithë
zemër, do të tregoj tërë mrekullitë
e tua.
2 Unë do të gëzohem dhe do të kënaqem me
ty; do t'i këndoj lëvdime në emrin
tënd, o Shumë i Larti.
3 Sepse armiqtë e mi tërhiqen, bien dhe
vdesin para teje.
4 Ti në fakt ke përkrahur ndershmërinë
time dhe çështjen time; je ulur mbi
fronin si një gjyqtar i drejtë.
5 Ke qortuar kombet, ke shkatërruar të
pabesin, ke fshirë emrat e tyre për
gjithnjë.
6 Armiku është zhdukur, i kapur nga
një pikëllim i përjetshëm! Dhe
qyteteve që ti ke shkatërruar i është
zhdukur edhe kujtimi.
7 Por Zoti mbetet përjetë; ai ka vendosur
fronin e tij për të gjykuar.
8 Ai do ta gjykojë botën me drejtësi, do t'i
gjykojë popujt me paanësi.
9 Zoti do të jetë strehim i papushtueshëm
për të shtypurin, një strehim i pa-
pushtueshëm në kohë ngushtice.
10 Dhe ata që e njohin emrin tënd do të kenë
besim te ti, sepse ti, o Zot, nuk i
braktis ata që të kërkojnë.
11 Këndojini lavde Zotit që banon në Sion; u
njoftoni popujve veprat e tij.
12 Sepse ai që kërkon arësyen e gjakut i
mban mënd ata; ai nuk e harron
britmën e të pikëlluarve.
13 Ki mëshirë për mua, o Zot, ti që më ke
rilartuar nga portat e vdekjes, shiko
pikëllimin që më shkaktojnë ata që
më urrejnë,
14 me qëllim që unë të kem mundësi të tregoj
të gjitha lavdet e tua dhe në portat
e bijës së Sionit të mund të kremtoj
për çlirimin tënd.
15 Kombet janë zhytur në gropën që kishin
hapur; këmba e tyre është kapur në
rrjetën që kishin fshehur.
16 Zoti u bë i njohur me anë të gjykimit që
ka dhënë; i pabesi u kap në lakun
e veprës së duarve të tij. (Interlud.
Sela)
17 Të pabesët do të zbresin në Sheol; po, të
gjitha kombet që harrojnë Perënd-
inë.
18 Sepse nevojtari nuk do të harrohet për-
jetë; shpresa e të shtypurve nuk do
të zhduket përjetë.

[19] Çohu, o Zot, mos lejo që vdekatari të ketë
epërsi; kombet të gjykohen para
teje.
[20] O Zot, kallu frikën; bëj që kombet të
pranojnë se janë vetëm vdekatarë.
(Sela)

10

[1] O Zot, pse qëndron larg? Pse fshihesh në
kohë fatkeqësish?
[2] I pabesi me kryelartësinë e tij ndjek me
dhunë të mjerin; ata do të kapen
nga vetë kurthet që ata kanë kur-
disur,
[3] sepse i pabesi mburret me dëshirat e sh-
pirtit të tij, bekon grabitqarin dhe
përbuz Zotin.
[4] I pabesi, me arrogancën e fytyrës së tij,
nuk e kërkon Zotin; tërë mendimet
e tij janë: "Perëndia nuk ekziston".
[5] Rrugët e tij lulëzojnë në çdo kohë;
gjykimet e tua për të janë shumë
të larta, larg kuptimit të tyre nga
ana e tij; ai përqesh gjithë armiqtë
e tij.
[6] Ai thotë në zemër të tij: "Mua askush nuk
më tund dot kurrë; nuk do të më
ndodhë kurrë ndonjë e keqe".
[7] Goja e tij është plot mallkime, hile dhe
mashtrime; nën gjuhën e tij ka
ligësi dhe paudhësi.
[8] Ai rri në pritë në fshatra, vret të pafajsh-
min në vende të fshehta; sytë e tij
përgjojnë fatkeqin.
[9] Ai rri në pritë në vende të fshehta si luani
në strofkën e tij; rri në pritë për
të kapur të mjerin; ai e rrëmben të
mjerin duke e tërhequr në rrjetën e
tij.
[10] Ai rri i strukur dhe i mbledhur, dhe fatz-
injtë mposhten para forcës së tij.
[11] Ai thotë në zemër të tij: "Perëndia harron,
fsheh fytyrën e tij, nuk do ta shohë
kurrë".
[12] Çohu, o Zot; o Perëndi, ngre dorën tënde;
mos i harro të mjerët.
[13] Pse i pabesi përçmon Perëndinë? Ai
thotë në zemër të tij: "Ti nuk do t'i
kërkosh llogari".
[14] Por ti e ke parë, sepse ti vëren me kujdes
ligësinë dhe pikëllimin, për ta larë
më pas me dorën tënde; fatkeqi i ka
shpresat te ti; ti je ai që ndihmon
jetimin.
[15] Thyeja krahun të pabesit dhe të ligut; në
rast se ti do të kërkosh ligësinë e tij,
nuk do ta gjesh më.
[16] Zoti është mbret përjetë; kombet janë
zhdukur nga toka e tij.
[17] O Zot, ti dëgjon dëshirën e njerëzve të
përulur; ti e fortëson zemrën e tyre,
veshët e tu janë të vëmendshëm,
[18] për t'i dhënë të drejtë jetimit dhe të pikël-
luarit, me qëllim që njeriu i krijuar
nga dheu të mos kallë më tmerr.

11

[1] Unë gjej strehë te Zoti; si mund t'i thoni
shpirtit tim: "Ik në malin tënd, si
një zog i vogël"?
[2] Sepse ja, të pabesët nderin harkun e tyre,
rregullojnë shigjetat mbi kordhëz,
për t'i gjuajtur në errësirë kundër
atyre që kanë të drejtë nga zemra.
[3] Kur themelet janë shkatërruar, çfarë
mund të bëjë i drejti?
[4] Zoti është në tempullin e tij të shenjtë;
Zoti ka fronin e tij në qiejtë; sytë e
tij shohin, qepallat e tij vëzhgojnë
bijtë e njerëzve,
[5] Zoti vë në provë të drejtin, por shpirti i
tij urren të pabesin dhe atë që do
dhunën.
[6] Ai do të bëjë që të bien mbi të pabesët leqe,
zjarr, squfur dhe erëra zhuritëse;
kjo do të jetë pjesa nga kupa e tyre.
[7] Sepse Zoti është i drejtë; ai e do drejtësi-
në; njerëzit e drejtë do të sodisin
fytyrën e tij.

12

[1] Na shpëto, o Zot, sepse njerëz të devot-
shëm ka më pak, dhe ata që thonë
të vërtetën janë zhdukur në mes të
bijve të njerëzve.
[2] Secili gënjen të afërmin e tij dhe flet
me buzë lajkatare dhe me zemër të
zhdyzuar.
[3] Zoti i preftë të gjitha buzët lajkatare dhe
gjuhën që flet me krenari,
[4] të atyre që thonë: "Me gjuhën tonë do të
sundojmë; buzët tona na përkasin
neve; kush është zot mbi ne?".
[5] "Për shkak të shtypjes së të mjerëve dhe
të britmës së nevojtarëve, tani do
të çohem", thotë Zoti, "dhe do t'i
shpëtoj nga ata që u zënë pusi".

6 Fjalët e Zotit janë fjalë të pastra, si argjend
i rafinuar në një furrë prej dheu, i
pastruar shtatë herë.
7 Ti, o Zot, do t'i mbrosh dhe do t'i ruash,
duke filluar nga ky brez përjetë.
8 Të pabesët sillen pa u ndëshkuar kudo, kur
midis bijve të njerëzve lavdërohet e
keqja.

13

1 Deri kur do të më harrosh, o Zot? Vallë
kështu do të jetë përjetë? Deri kur
do të më fshehësh fytyrën tënde?
2 Deri kur do të marr vendime në shpirtin
tim dhe do të kem pikëllim në zem-
rën time tërë ditën? Deri kur do të
ngrihet armiku im mbi mua?
3 Shiko me vëmendje dhe përgjigjmu, o Zot,
Perëndia im, ndriço sytë e mi, që
të mos më zërë gjumi në gjumin e
vdekjes,
4 dhe armiku im të mos thotë: "E munda",
dhe armiqtë e mi të mos gëzohen
kur unë lëkundem.
5 Por unë kam besim në mirësinë tënde
dhe zemra ime do të ngazëllojë në
çlirimin tënd;
6 unë do t'i këndoj Zotit, sepse ai më ka
trajtuar me shumë shpirtmadhësi.

14

1 I pamendi ka thënë në zemër të tij: "Nuk
ka Perëndi". Janë të korruptuar,
bëjnë gjëra të neveritshme; nuk ka
asnjë që të bëjë të mirën.
2 Zoti shikon nga qielli bijtë e njerëzve për
të parë në se ndonjeri prej tyre ka
arsye dhe kërkon Perëndinë.
3 Të gjithë kanë devijuar, janë korruptuar;
asnjeri nuk bën të mirën, as edhe
një.
4 Nuk kanë fare arsye të gjithë ata që krye-
jnë paudhësi, që hanë popullin tim
si të hanin bukë dhe nuk kërkojnë
ndihmën e Zotit?
5 Atje do t'i zërë një frikë e madhe, sepse
Perëndia është me njerëzit e drejtë.
6 Ju kërkoni të prishni planet e të mjerit,
sepse Zoti është streha e tij.
7 Oh! Le të vijë, pra, nga Sioni shpëtimi
i Izraelit! Kur Zoti do ta kthejë
popullin e tij nga robëria, Jakobi do
të ngazëllojë, Izraeli do të gëzohet.

15

1 O Zot, kush do të banojë në çadrën tënde?
Kush do të banojë në malin tënd të
shenjtë?
2 Ai që ecën me ndershmëri dhe bën atë që
është e drejtë dhe thotë të vërtetën
që ka në zemër,
3 që nuk shan me gjuhën e tij, nuk i bën
asnjë të keqe shokut të tij, dhe nuk
shpif të afërmin e tij.
4 Në sytë e tij përçmohet njeriu pa vlerë,
por ai ndërton ata që kanë frikë nga
Zoti; edhe sikur të jetë betuar në
dëm të tij, ai nuk tërhiqet;
5 nuk i jep paratë e tij me kamatë dhe nuk
pranon dhurata kundër të pafajsh-
mit. Ai që bën këto gjëra nuk do të
hiqet kurrë.

16

1 Më mbro, o Perëndi, sepse unë po kërkoj
strehë te ti.
2 I thashë Zotit: "Ti je Zoti im; nuk kam asnjë
të mirë veç teje".
3 Gjithë dashuria ime është vendosur te
njerëzit e shenjtë dhe të nderuar që
janë mbi tokë.
4 Dhembjet e atyre që turren pas perëndive
të tjera do të shumëzohen; unë nuk
do t'i derdh libacionet e tyre të
gjakut dhe nuk do të shqiptoj me
buzët e mia emrat e tyre.
5 Zoti është pjesa ime nga trashëgimia dhe
kupa ime; ti, o Zot, ruaje fort atë që
më ka rënë në short.
6 Mua fati më ka rënë në vende të kënd-
shme; po, një trashëgimi e bukur
më ka rënë.
7 Unë do të bekoj Zotin që më këshillon;
zemra ime më mëson edhe natën.
8 Unë e kam vënë vazhdimisht Zotin për-
para syve të mi; duke qenë se ai rri
në të djathtën time, unë nuk do të
hiqem kurrë nga vendi.
9 Prandaj zemra ime gëzohet dhe shpirti
im ngazëllon për lavdinë e
trashëgimisë sime; edhe mishi im
do të qëndrojë tërë besim dhe në
siguri,
10 sepse ti nuk do ta lësh shpirtin tim në
Sheol dhe nuk do të lejosh që i
Shenjti yt të shohë korruptimin.

11 Ti do të më tregosh shtegun e jetës; ka
shumë gëzim në praninë tënde; në
të djathtën tënde ka kënaqësi në
përjetësi.

17

1 O Zot, dëgjo një çështje të drejtë, dëgjo
me vëmendej britmën time, dëgjo
lutjen time, që nuk vjen nga buzë
mashtruese.
2 Ardhtë mbrojtja ime nga prania jote; sytë
e tu pafshin atë që është e drejtë.
3 Ti e ke hetuar zemrën time, e ke vizituar
natën; më ke vënë në provë dhe
nuk ke gjetur asgjë; kam vendosur
të mos mëkatoj me gojën time.
4 Përsa u përket veprave të njerëzve, për
fjalën e buzëve të tua, jam ruajtur
nga rrugët e njerëzve të furishëm.
5 Hapat e mia kanë qëndruar të sigurt në
shtigjet e tua dhe këmbët e mia nuk
janë lëkundur.
6 Unë të drejtohem ty, o Perëndi, sepse ti
m'i plotëson, zgjat veshët e tu ndaj
meje, dëgjo fjalët e mia.
7 Tregomë mirësinë tënde të mrekul-
lueshme, ti, që me të djathtën tënde
i shpëton nga kundërshtarët e tyre
ata që gjejnë strehë pranë teje.
8 Më ruaj si beben e syrit; më mbulo, nën
hijen e krahëve të tu,
9 nga të pabesët që më shtypin dhe nga
armiqtë për vdekje që më rretho-
jnë.
10 Zemrat e tyre janë fortësuar, goja e tyre
flet me arrogancë.
11 Tani në kanë rrethuar, ndjekin hapat
tona; na ngulin sytë e tyre për të na
rrëzuar.
12 Armiku im i përngjan një luani që digjet
nga dëshira që të shqyejë, dhe të
një luani të vogël që rri në pritë në
vënde të fshehta.
13 Çohu, o Zot, përballoje, rrëzoje; çliro sh-
pirtin tim nga i pabesi me shpatën
tënde.
14 O Zot, më çliro me dorën tënde nga
njerëzit, nga njerëzit e kësaj bote që
bën pjesë në këtë jetë, dhe barkun e
të cilëve ti e mbush me thesaret e
tua të fshehta; bijtë e tyre ngopen
dhe u lënë fëmijëve të tyre ato që
mbetet nga pasuritë e tyre.
15 Sa për mua, për hir të drejtësisë do të
shoh fytyrën tënde; do të ngopem
nga prania jote kur të zgjohem.

18

1 "Të dua, o Zot, forca ime.
2 Zoti është kështjella ime, fortesa ime dhe
çliruesi im, Perëndia im, shkëmbi
im ku gjej strehë, mburoja ime,
fuqia e shpëtimit tim, streha ime e
i lartë.
3 Unë i kërkoj ndihmë Zotit, që është i denjë
për t'u lëvduar, dhe kështu shpëtoj
nga armiqtë e mi.
4 Dhembje vdekjeje më kishin pushtuar dhe
përrenj njerëzish të kobshëm më
kishin tmerruar.
5 Ankthet e Sheolit më kishin rrethuar dhe
leqet e vdekjes më rrinin përpara.
6 Në ankthin tim kërkova Zotin dhe i klitha
Perëndisë tim; ai e dëgjoi zërin tim
nga tempulli i tij dhe zëri im arriti
para tij, në veshët e tij.
7 Atëherë dheu u trondit dhe u drodh; edhe
themelet e maleve luajtën dhe ranë,
sepse ai ishte zemëruar shumë.
8 Një tym i dilte nga flegrat e tij dhe një
zjarr shkatërrimtar dilte nga goja e
tij; nga ai shpërthenin thëngjij.
9 Ai i uli qiejtë dhe zbriti me një mjegull të
dendur poshtë këmbëve të tij;
10 i kishte hipur një kerubini dhe fluturonte;
fluturonte shpejt mbi krahët e erës.
11 Me terrin ai kishte bërë velin e tij dhe si
shatorre rreth vetes kishte vënë er-
rësirën e ujërave dhe retë e dendura
të qiellit.
12 Nga shkëlqimi që e paraprinte dilnin re të
dendura, brësher dhe thëngjij.
13 Zoti gjëmoi në qiejtë dhe Shumë i Larti
bëri që të dëgjohet zëri i tij me
breshër dhe me thëngjij.
14 Hodhi shigjetat e tij dhe i shpërndau
armiqtë; lëshoi një numër të madh
rrufesh dhe i bëri të ikin me vrap.
15 Në qortimin tënd, o Zot, në shfryrjen e
erës nga flegrat e tua, shtretërit e
lumenjve u dukën dhe themelet e
botës u zbuluan.
16 Ai nga lart shtriu dorën, më mori dhe më
nxori jashtë ujërave të shumta.
17 Më çliroi nga armiku im i fuqishëm dhe
nga ata që më urrenin, sepse ishin
më të fortë se unë.

18 Ata u vërsulën kundër meje ditën e fatke-
qësisë sime, por Zoti mbajti anën
time,
19 dhe më nxori jashtë, larg; më çliroi sepse
më do.
20 Zoti më ka shpërblyer sipas drejtësisë
sime dhe më ka dhënë sipas pastër-
tisë së duarve të mia,
21 sepse kam ndjekur rrugët e Zotit dhe nuk
jam larguar pabesisht nga Perëndia
im,
22 sepse kam mbajtur para meje tërë lig-
jet e tij dhe nuk u jam shmangur
statuteve të tij.
23 Kam qenë i ndershëm me të dhe i jam
ruajtur paudhësisë.
24 Sepse Zoti më ka dhënë sipas drejtësisë
sime, sipas pastërtisë së duarve të
mia përpara syve të tij.
25 Ti tregohesh i dhimbshëm ndaj njeriut
besimtar dhe i drejtë me njeriun e
drejtë.
26 Ti tregohesh i pastër me atë që është i
pastër dhe i dinak me të ligun,
27 sepse ti je ai që shpëton njerëzit e pikël-
luar dhe ul sytë që janë krenarë;
28 ti je në fakt je ai që bën të shkëlqejë
llambën time; o Zot, Perëndia im, ti
ndriçon errësirën time,
29 sepse me ty mund të sulmoj një aradhe
dhe me Perëndinë tim mund të
kërcej mbi një mur.
30 Rruga e Perëndisë është e përsosur; fjala
e Zotit është pastruar me anë të
zjarrit; ai është mburoja e të gjithë
atyre që gjejnë strehë tek ai.
31 Në fakt kush është Perëndi përveç
Zotit? Kush është kështjellë përveç
Perëndisë tim?
32 Perëndia është ai që më rrethon me forcë
dhe që e bën jetën time të përsosur.
33 Ai i bën këmbët e mia të ngjashme me
ato të sutave dhe më bën të fortë në
vendet e mia të larta;
34 ai i mëson duart e mia për betejë, dhe me
krahët e mi mund të nderë një hark
prej bakri.
35 Ti më ke dhënë gjithashtu mburojën e
shpëtimit tënd; dora jote e djathtë
më ka mbajtur dhe mirësia jote më
ka bërë të madh.
36 Ti ke zgjeruar hapat e mi nën veten time
dhe këmbët e mia nuk janë penguar.
37 I kam ndjekur armiqtë e mi dhe i kam
arritur, nuk jam kthyer prapa para
se t'i shkatërroj.
38 I kam goditur vazhdimisht dhe ata nuk
kanë mundur të ngrihen përsëri;
ata kanë rënë nën këmbët e mia.
39 Ti më ke dhënë forcë për betejën dhe ke
bërë të përulen ata që ngriheshin
kundër meje;
40 ti ke bërë të kthejnë kurrizin armiqtë e mi,
dhe unë kam shkatërruar ata që më
urrenin.
41 Ata klithën, por nuk pati njeri që t'i shpë-
tonte; ata i klithën Zotit, por ai nuk
u dha përgjigje.
42 I kam shkelur deri sa i bëra si pluhuri para
erës; i kam fshirë si balta e rrugëve.
43 Ti më ke çliruar nga grindjet e popullit; ti
më ke bërë udhëheqës të kombeve;
një popull që nuk e njihja më ka
shërbyer.
44 Me të dëgjuar emrin tim, ata më dëgjuan
dhe m'u bindën; të huajt m'u nën-
shtruan.
45 Të huajt u ligështuan dhe dolën duke u
dridhur nga fortesat e tyre.
46 Rroftë Zoti, qoftë e bekuar Kështjella ime
dhe lëvduar qoftë Perëndia i shpë-
timit tim!
47 Ai është Perëndia që hakmerret për mua
dhe që më nënshtron popujt;
48 ai më çliron nga armiqtë e mi. Ti më
larton mbi ata që ngrihen kundër
meje dhe më çliron nga njeriu që
përdor dhunën.
49 Prandaj, o Zot, unë do ta kremtoj midis
kombeve emrin tënd me këngë.
50 Çlirime të mëdha ai i jep mbretit të tij dhe
tregohet dashamirës me Davidin, të
vajosurin e tij, dhe me fisin e tij
përjetë".

19

1 Qiejtë tregojnë lavdinë e Perëndisë dhe
kupa qiellore shpall veprën e
duarve të tij.
2 Një ditë i flet ditës tjetër dhe një natë ia
tregon tjetrës.
3 Nuk kanë gojë, as fjalë; zëri i tyre nuk
dëgjohet;
4 por harmonia e tyre përhapet mbi gjithë
dheun dhe mesazhi i tyre arrin deri
në skajin e botës; në qiejtë Perëndia
ka vënë një çadër për diellin;

5 dhe ai është si një dhëndër që del nga
dhoma e tij e martesës; ngazëllon si
një trim që përshkon rrugën e tij.
6 Ai del nga një skaj i qiejve dhe rrotullimi
e tij arrin deri në skajin tjetër; asgjë
nuk mund t'i fshihet nxehtësisë së
tij.
7 Ligji i Zotit është i përsosur, ai e përtërin
shpirtin; dëshmia e Zotit është e
vërtetë dhe e bën të ditur njeriun e
thjeshtë.
8 Porositë e Zotit janë të drejta dhe e gëzo-
jnë zemrën; urdhërimet e Zotit janë
te pastra dhe ndriçojnë sytë.
9 Frika e Zotit është e pastër, mbetet përjetë;
gjykimet e Zotit janë të vërteta, të
gjitha janë të drejta;
10 janë më të dëshirueshme se ari, po, më
tepër se shumë ari i kulluar; janë më
të ëmbla se mjalti, nga ai që del nga
hojet.
11 Edhe shërbëtori yt mëson prej tyre; ke një
shpërblim të madh duke i parë.
12 Kush i njeh gabimet e tij? Pastromë nga
ato që nuk i shoh.
13 Përveç kësaj ruaje shërbëtorin tënd nga
mëkatet e vullnetit, dhe bëj që ato
të mos më sundojnë mua; atëherë
unë do të jem i ndershëm dhe i
pastër nga shkelje të mëdha.
14 U miratofshin para teje fjalët e gojës sime
dhe përsiatjet e zemrës sime, o Zot,
kështjella ime dhe shpëtimtari im.

20

1 Zoti të dhënte përgjigje ditën e fatkeqë-
sisë; emri i Perëndisë të Jakobit të
mbroftë me siguri lart.
2 Të dërgoftë ndihmë nga shenjtërorja dhe
të dhëntë përkrahje nga Sioni;
3 Mos i harroftë të gjitha ofertat e tua dhe
pranoftë olokaustin tënd. (Sela)
4 Të dhëntë atë që zemra jote dëshëron dhe
plotësoftë të gjitha planet e tua.
5 Ne do të këndojmë tërë gaz në çlirimin
tënd dhe do të lartojmë flamuret
tona në emër të Perëndisë tonë.
Zoti i plotësoftë të gjitha kërkesat e
tua.
6 Tani e di që Zoti shpëton të vajosurin e
tij; do t'i përgjigjet nga qielli i tij
i shenjtë me forcën shpëtimtare të
dorës së tij të djathtë.
7 Disa kanë besim te qerret dhe të tjerë te
kuajt, por ne do të kujtojmë emrin
e Zotit, Perëndisë tonë.
8 Ata u përkulën dhe ranë; por ne u ngritëm
përsëri dhe mbahemi në këmbë.
9 Shpëtomë, o Zot; mbreti le të na përgjigjet
ditën në të cilën do të këlthasim.

21

1 O Zot, mbreti do të gëzohet me forcën
tënde dhe do të ngazëllojë për sh-
pëtimin tënd!
2 Ti ia plotësove dëshirën e zemrës së tij
dhe nuk hodhe poshtë kërkesën e
buzëve të tij. (Sela)
3 Sepse ti i dole para me bekime begatie, i
vure mbi kokë një kurorë prej ari
shumë të kulluar.
4 Ai të kishte kërkuar jetë dhe ti i dhe ditë të
gjata në përjetësi.
5 E madhe është lavdia e tij për shpëtimin
tënd; ti i dhe madhështi dhe lavdi,
6 sepse ti e bën shumë të bekuar përjetë, e
mbush me gëzim në praninë tënde.
7 Duke qenë se mbreti ka besim te Zoti dhe
në mirësinë e Shumë të Lartit, ai
nuk do të hiqet kurrë.
8 Dora jote do të arrijë tërë armiqtë e tu,
dora jote e djathtë do të veprojë
kundër atyre që të urrejnë.
9 Ti do t'i bësh si një furrë të zjarrtë kur do të
dukesh i zemëruar; në zemërimin e
tij Zoti do t'i hedhë në humnerë dhe
zjarri do t'i përpijë.
10 Ti do të zhdukësh frytin e tyre nga toka
dhe pasardhësit e tyre midis bijve të
njerëzve,
11 sepse kanë kurdisur të keqen kundër teje
dhe kanë përgatitur plane të këqija,
por nuk do t'ia dalin.
12 Sepse ti do të bësh që ata të kthejnë kur-
rizin dhe do të drejtosh shigjetat e
harkut tënd kundër fytyrës së tyre.
13 Çohu, o Zot, me forcën tënde; ne do
të këndojmë dhe do të kremtojmë
lëvdimet e fuqisë sate.

22

1 Perëndia im, Perëndia im, pse më ke brak-
tisur? Pse më rri kaq larg dhe nuk
vjen të më çlirosh, duke dëgjuar
fjalët e ofshamës sime?

2 O Perëndia im, unë bërtas ditën, por ti nuk
përgjigjesh, edhe natën unë nuk rri
në heshtje.
3 Megjithatë ti je i Shenjti, që banon në
lëvdimet e Izraelit.
4 Etërit tonë kanë pasur besim te ti; kanë
pasur besim te ti dhe ti i ke çliruar.
5 Të klithën ty dhe u çliruan; patën besim te
ti dhe nuk u zhgënjyen.
6 Por unë jam një krimb dhe jo një njeri;
turpi i njerëzve dhe përçmimi i pop-
ullit.
7 Tërë ata që më shohin më përqeshin, zg-
jatin buzën dhe tundin kokën,
8 duke thënë: "Ai i ka besuar Zotiit; le ta
çlirojë, pra, ta ndihmojë, mbasi e
do".
9 Me siguri ti je ai që më nxori nga barku
i nënes; bëre që të kem besim te ti
qysh nga koha kur pushoja mbi sisët
e nënes sime.
10 Unë u braktisa te ti qysh nga lindja ime;
ti je Perëndia im qysh nga barku i
nënes sime.
11 Mos u largo nga unë, sepse ankthi është
i afërt, dhe nuk ka asnjë që të më
ndihmojë.
12 Dema të mëdhenj më kanë rrethuar, dema
të fuqishëm të Bashanit më rrinë
përqark;
13 ata hapin gojën e tyre kundër meje, si një
luan grabitqar që vrumbullit.
14 Më derdhin si ujë dhe tërë kockat e mia
janë të ndrydhura; zemra ime është
si dylli që shkrihet në mes të zor-
rëve të mia.
15 Forca ime është tharë si një enë balte dhe
gjuha ime është ngjitur te qiellza; ti
më ke vënë në pluhurin e vdekjes.
16 Sepse qentë më kanë rrethuar, një grup
keqbërësish më rri rrotull; më kanë
shpuar duart dhe këmbët.
17 Unë mund t'i numëroj gjithë kockat e mia;
ato më shikojnë dhe më këqyrin.
18 Ndajnë midis tyre rrobat e mia dhe hed-
hin në short tunikën time.
19 Por ti, o Zot, mos u largo; ti që je forca ime,
nxito të më ndihmosh.
20 Çliroje jetën time nga shpata, jetën time
të vetme nga këmba e qenit.
21 Shpëtomë nga gryka e luanit dhe nga
brirët e buajve. Ti m'u përgjigje.
22 Unë do t'u njoftoj emrin tënd vëllezërve
të mi, do të të lëvdoj në mes të
kuvendit.
23 Ju që keni frikë nga Zoti, lëvdojeni; dhe
ju të gjithë, pasardhës të Jakobit,
përlëvdojeni; dhe ju të gjithë, o fis
i Izraelit, kini frikë nga ai.
24 Sepse ai nuk ka përçmuar as nuk ka hed-
hur poshtë vuajtjen e të pikëlluarit,
dhe nuk i ka fshehur fytyrën e tij;
por kur i ka klithur atij, ai e ka
kënaqur.
25 Shkaku i lëvdimit tim në kuvendin e madh
je ti; unë do t'i plotësoj zotimet e
mia në prani të të gjithë atyre që
kanë frikë nga ti.
26 Nevojtarët do të hanë dhe do të ngopen;
ata që kërkojnë Zotin do ta lëvdo-
jnë; zemra juaj do të jetojë përjetë.
27 Të gjitha skajet e tokës do ta mbajnë mend
Zotin dhe do të kthehen tek ai; dhe
të gjitha familjet e kombeve do të
adhurojnë përpara teje.
28 Sepse Zotit i përket mbretëria dhe ai
sundon mbi kombet.
29 Gjithë të pasurit e dheut do të hanë dhe
do të të adhurojnë; të gjithë ata që
zbresin në pluhur dhe që nuk arri-
jnë të mbahen gjallë do të përkulen
para teje.
30 Pasardhësit do t'i shërbejnë; do t'i flitet
për Zotin brezit të ardhshëm.
31 Ata do të vijnë dhe do t'i shpallin drejtësi-
në e tij një populli që nuk ka lindur
akoma, dhe që ai vetë e ka krijuar.

23

1 Zoti është bariu im, asgjë nuk do të më
mungojë.
2 Ai më çon në kullota me bar të njomë, më
drejton pranë ujërave që të çlodhin.
3 Ai ma përtërin shpirtin, më çon nëpër
shtigjet e drejtësisë, nga dashuria
që ka për emrin e tij.
4 Edhe sikur të ecja në luginën e hijes së
vdekjes, nuk do të kisha frikë nga
asnjë e keqe, sepse ti je me mua;
shkopi yt dhe thupra jote janë ato
që më japin zemër.
5 Ti shtron para meje tryezën në prani të
armiqve të mi; ti vajos kokën time
me vaj; kupa ime po derdhet.
6 Me siguri pasuri dhe mirësi do të më
shoqërojnë në gjithë ditët e jetës

ime; dhe unë do të banoj në
shtëpinë e Zotit ditë të gjata.

24

1 Zotit i përket toka dhe të gjitha gjërat që
janë mbi të, bota dhe banorët e saj.
2 Sepse ai e ka themeluar mbi detet dhe e ka
vendosur mbi lumenjtë.
3 Kush do t'i ngjitet malit të Zotit? Kush
do të qëndrojë në vendin e tij të
shenjtë?
4 Njeriu i pafajshëm nga duart dhe i pastër
nga zemra, që nuk e ngre shpirtin
për t'u dukur dhe nuk betohet në
mënyrë të rreme.
5 Ai do të marrë bekimet e Zotit dhe drejtësi-
në nga Perëndia e shpëtimit të tij.
6 I tillë është brezi i atyre që e kërkojnë, që
kërkojnë fytyrën tënde, o Perëndi e
Jakobit. (Sela)
7 O ju porta, çoni kokat tuaja; dhe ju,
porta të përjetshme, hapuni krejt
dhe Mbreti i lavdisë do të hyjë.
8 Kush është ky Mbret i lavdisë? Është Zoti i
fortë dhe i fuqishëm, Zoti i fortë në
betejë.
9 O porta, çoni kokat tuaja; hapuni krejt, o
porta të përjetshme, dhe Mbreti i
lavdisë do të hyjë.
10 Kush është ky Mbret i lavdisë? Është Zoti
i ushtrive; ai është Mbreti i lavdisë.
(Sela)

25

1 Te ti, o Zot, e lartoj shpirtin tim.
2 O Perëndia im, kam besim te ti; bëj që
të mos mbetem i zhgënjyer dhe që
armiqtë e mi të mos triumfojnë mbi
mua.
3 Po, bëj që asnjë nga ata që kanë besim te
ti të mos zhgënjehet; u turpërofshin
ata që sillen pabesisht pa shkak.
4 O Zot, më trego rrugët e tua, më mëso
shtigjet e tua.
5 Më udhëhiq në të vërtetën tënde dhe më
mëso, sepse ti je Perëndia i shpë-
timit tim; unë shpresoj shumë te ti
gjatë gjithë ditës.
6 Kujto, o Zot, mëshirën tënde dhe miresinë
tënde, sepse janë të përhershme.
7 Mos i kujto mëkatet e rinisë sime, as
shkeljet e mia; por në dashamirësi-
në tënde më kujto, o Zot, për hir të
mirësisë sate.
8 Zoti është i mirë dhe i drejtë, prandaj ai do
t'u mësojë rrugën mëkatarëve.
9 Ai do të udhëheqë njerëzit zemërbutë në
drejtësi dhe do t'u mësojë të përu-
lurve rrugën e tij.
10 Të gjitha rrugët e Zotit janë mirësi dhe
vërtetësi për ata që respektojnë
besëlidhjen e tij dhe porositë e tij.
11 Për hir të emrit tënd, o Zot, fale paudhësi-
në time, sepse ajo është e madhe.
12 Kush është njeriu që ka frikë nga Zoti?
Ai do t'i tregojë rrugën që duhet të
zgjedhë.
13 Ai do të jetojë në bollëk dhe pasardhësit e
tij do të trashëgojnë tokën.
14 Sekreti i Zotit u tregohet atyre që kanë
frikë prej tij, dhe ai u bën të njohur
atyre besëlidhjen e tij.
15 Sytë e mi drejtohen vazhdimisht te Zoti,
sepse ai do të m'i nxjerrë këmbët
nga rrjeta.
16 Kthehu nga unë dhe ki mëshirë për mua,
sepse jam vetëm dhe i dëshpëruar.
17 Ankthet e zemrës sime janë shtuar; më
çliro nga fatkeqësitë e mia.
18 Shiko pikëllimin tim dhe ankthin tim, dhe
fali të gjitha mëkatet e mia.
19 Këqyr armiqtë e mi, sepse janë të shumtë
dhe më urrejnë me një urrejtje plot
dhunë.
20 Ruaje jetën time dhe më çliro; bëj që të
mos jem i pështjelluar, sepse unë po
gjej strehë te ti.
21 Pastërtia dhe ndershmëria më mbrofshin,
sepse unë shpresoj te ti.
22 O Perëndi, liroje Izraelin nga të gjitha
mundimet e tij.

26

1 Siguromë drejtësi, o Zot, sepse kam ecur
në ndershmërinë time dhe kam pa-
sur besim te Zoti pa u lëkundur.
2 Më heto, o Zot, dhe më vër në provë;
pastro me zjarr trurin dhe zemrën
time.
3 Sepse mirësia jote më rri përpara syve dhe
unë po eci në vërtetësinë tënde.
4 Nuk ulem me njerëz gënjeshtarë dhe nuk
shoqërohem me njerëz hipokritë.

5 Unë urrej tubimin e njerëzve të këqij dhe
nuk bashkohem me të pabesët.
6 Unë i laj duart e mia në çiltërsi dhe i shkoi
rrotull altarit tënd, o Zot,
7 për të shpallur me zë të lartë lavdinë tënde
dhe për të treguar tërë mrekullitë e
tua.
8 O Zot, unë e dua selinë e shtëpisë sate dhe
vendin ku qëndron lavdia jote.
9 Mos e vër shpirtin tim bashkë me atë të
mëkatarëve dhe mos më bashko me
njerëzit gjakatarë,
10 sepse ata kanë në duart e tyre plane të
këqija dhe dora e tyre e djathtë
është plot dhurata.
11 Por unë do të eci në ndershmërinë time;
më shpengo dhe ki mëshirë për
mua.
12 Këmba ime është e qëndrueshme në vënd
të sheshtë. Në kuvende unë do të
bekoj Zotin.

27

1 Zoti është drita ime dhe shpëtimi im; nga
kush do të kem frikë? Zoti është
kështjella e jetës sime; nga kush do
të kem frikë?
2 Kur njerëzit e këqij, armiqtë dhe kundër-
shtarët e mi më sulmuan për të
ngrënë mishin tim, ata vetë u
lëkundën dhe ranë.
3 Edhe sikur një ushtri të dilte kundër
meje, zemra ime nuk do të kishte
frikë; edhe sikur një luftë të pëlciste
kundër meje, edhe atëherë do të
kisha besim.
4 Një gjë i kërkova Zotit dhe atë kërkoj: të
banoj në shtëpinë e Zotit tërë ditët e
jetës sime, për të soditur bukurinë e
Zotit dhe për të admiruar tempullin
e tij.
5 Sepse ditën e fatkeqësisë ai do të më
fshehë në çadrën e tij, do të
më fshehë në një vend sekret të
banesës së tij, do të më lartojë mbi
një shkëmb.
6 Dhe tani koka ime do të ngrihet mbi
armiqtë e mi që më rrethojnë, dhe
do të ofroj në banesën e tij flijime
me britma gëzimi; do të këndoj dhe
do të kremtoj lëvdimet e Zotit.
7 O Zot, dëgjo zërin tim, kur të këlthas ty; ki
mëshirë për mua dhe përgjigjmu.
8 Zemra ime më thotë nga ana jote:
"Kërkoni fytyrën time". Unë kërkoj
fytyrën tënde, o Zot.
9 Mos ma fshih fytyrën tënde, mos e
hidh poshtë me zemërim shërbë-
torin tënd; ti ke qenë ndihma ime;
mos më lër dhe mos më braktis, o
Përendi e shpëtimit tim.
10 Edhe sikur babai im dhe nëna ime të
më kishin braktisur, Zoti do të më
pranonte.
11 O Zot, më mëso rrugën tënde dhe më
udhëhiq në një shteg të sheshtë, për
shkak të armiqve të mi.
12 Mos më braktis në dëshirat e armiqve
të mi, sepse kanë dalë kundër meje
dëshmitarë të rremë, njerëz që
duan dhunën.
13 Oh, sikur të mos isha i sigurt të shoh
mirësinë e Zotit në dheun e të gjal-
lëve!
14 Ki besim të madh te Zoti; ji i fortë, ki
zemër; ki besim të madh te Zoti.

28

1 Ty të këlthas, o Zot, o kështjella ime;
mos rri në heshtje, sepse po të mos
flasësh ti, unë bëhem njëlloj si ata
që zbresin në gropë.
2 Dëgjo zërin e lutjeve të mia kur të këlthas
ty për ndihmë, kur ngre duart në
drejtim të vendit tënd shumë të
shenjtë.
3 Mos më tërhiq bashkë me të pabesët dhe
ata që kryejnë paudhësi, të cilët
flasin për paqe me të afërmit e tyre,
por kanë shpirtligësi në zemër.
4 Jepu atyre sipas veprave që kanë kryer dhe
sipas ligësisë së veprimeve të tyre;
jepu atyre sipas veprës së duarve të
tyre; jepu atyre hakun që merito-
jnë.
5 Duke qenë se ata nuk i çmojnë veprat e
Zotit dhe atë që duart e tij kanë
bërë, ai do t'i mposhtë dhe nuk do
t'i lërë të begatohen.
6 I bekuar qoftë Zoti, sepse ka dëgjuar zërin
e lutjeve të mia.
7 Zoti është forca ime dhe mburoja ime;
zemra ime ka pasur besim tek ai dhe
unë u ndihmova; prandaj zemra
ime ngazëllen dhe unë do ta krem-
toj këtë me këngën time.

8 Zoti është forca e popullit të tij, dhe streha
e shpëtimit për të vajosurin e tij.
9 Shpëto popullin tënd dhe beko trashëgimi-
në tënde; ushqeji dhe përkrahi për-
jetë.

29

1 I jepni Zotit, o bij të të fuqishmëve, i jepni
Zotit lavdi dhe forcë.
2 I jepni Zotit lavdinë që i përket emrit të
tij; adhuroni Zotin në shkëlqimin e
shenjtërisë së tij.
3 Zëri i Zotit është mbi ujërat; Perëndia
i lavdisë gjëmon; Zoti është mbi
ujërat e mëdha.
4 Zëri i Zotit është i fuqishëm, zëri i Zotit
është i madhërishëm.
5 Zëri i Zotit thyen kedrat; po, Zoti thyen
kedrat e Libanit;
6 i bën të hidhen si një viç, Libanin dhe
Sirionin, si një buall i ri.
7 Zëri i Zotit çan flakët e zjarrit.
8 Zëri i Zotit e bën shkretëtirën të dridhet;
Zoti bën që të dridhet shkretëtira e
Kadeshit.
9 Zëri i Zotit bën që të lindin sutat dhe i lë
pyjet pa gjethe; dhe në tempullin e
tij çdo gjë thotë: "Lavdi!".
10 Zoti rrinte ulur në fron përmbi përmbyt-
jen; po, Zoti rri ulur si mbret në
përjetësi.
11 Zoti do t'i japë forcë popullit të tij; Zoti do
të bekojë popullin e tij me paqe.

30

1 Do të të lëvdoj, o Zot, sepse ti më ngrite
lart, dhe nuk i lejove armiqtë e mi
të tallen me mua.
2 O Zot, Perëndia im, unë të kam klithur ty,
dhe ti më ke shëruar.
3 O Zot, ti e ke nxjerrë shpirtin tim jashtë
Sheolit, më ke mbajtur gjallë që të
mos zbrisja në gropë.
4 I këndoni lavde Zotit, ju, shenjtorë të tij,
dhe kremtoni shenjtërinë e tij,
5 sepse zemërimi im mban vetëm një çast,
por mirësia e tij mban një jetë të
tërë. Të qarat mund të vazhdojnë
një natë, por në mëngjes shpërthen
një britmë gëzimi.
6 Kur kisha bollëk thoja: "Unë nuk do të
prekem kurrë".
7 O Zot, për hirin tënd e kishe fortësuar
malin tim, ti e fshehe fytyrën tënde,
dhe unë mbeta i trembur.
8 Unë të klitha ty, o Zot, iu luta fort Zotit,
9 duke thënë: "Çfarë dobie do të kesh nga
gjaku im po të jetë se zbres në
gropë? A mundet pluhuri të të
kremtojë? A mundet ai të shpallë të
vërtetën tënde?
10 Dëgjo, o Zot, dhe ki mëshirë për mua, o
Zot, bëhu ti ndihma ime".
11 Ti e ke kthyer vajtimin tim në valle;
ma ke hequr grethoren dhe më ke
mbushur me gëzim,
12 me qëllim që shpirti im të mund të të
këndojë lavdi pa pushim. O Zot,
Perëndia im, unë do të të kremtoj
përjetë.

31

1 Gjeta strehë te ti, o Zot; bëj që unë të
mos ngatërrohem kurrë; çliromë
për drejtësinë tënde.
2 Ma vër veshin, nxito të më çlirosh; bëhu
për mua një kështjellë e fortë dhe
një vend i fortifikuar që të më sh-
pëtosh.
3 Sepse ti je kështjella ime dhe kalaja ime;
për hir të emrit tënd më udhëhiq
dhe tregomë udhën.
4 Nxirrmë jashtë rrjetës që më kanë ngritur
fshehurazi, sepse ti je kështjella
ime.
5 Në duart e tua unë e besoj frymën time; ti
më shpengove, o Zot, Perëndi e së
vërtetës.
6 Unë i urrej ata që kanë dëshirë për t'u
dukur, por kam besim te Zoti.
7 Unë do të ngazëlloj dhe do të kënaqem
me mirësinë tënde, sepse ti ke parë
pikëllimin tim dhe i ke kuptuar ank-
thet e shpirtit tim,
8 dhe nuk më dorëzove në duart e armikut,
por m'i vure këmbët në një vend të
gjerë.
9 Ki mëshirë për mua, o Zot, sepse jam me
ankth; syri im, shpirti im dhe të
përbrendshmet e mia po treten nga
dhembja,
10 sepse jeta ime po mpaket nga pikëllimi
dhe vitet e mia nga të qarat; forca
ime po mpaket për shkak të mëkatit
tim dhe kockat e mia po treten.

[11] Jam bërë një turp për tërë armiqtë e mi,
veçanërisht për të afërmit e mi dhe
një tmer për të njohurit e mi; ata që
më shohin rrugës, ikin larg meje.
[12] Zemra e tyre më ka harruar si të isha një
njeri i vdekur; i përngjaj një vazoje
të thyer.
[13] Sepse dëgjoi shpifjet e shumë njerëzve;
rreth e qark sundon tmerri, ndërsa
ata këshillohen midis tyre kundër
meje dhe kurdisin komplote për të
më zhdukur.
[14] Por unë kam besim te ti, o Zot; kam thënë:
"Ti je Perëndia im".
[15] Ditët e mia janë në dorën tëndë; çliromë
nga duart e armiqve të mi dhe të
atyre që më përndjekin.
[16] Bëj që të shkelqejë fytyra jote mbi shër-
bëtorin tënd; shpëtomë për hir të
mirësisë sate.
[17] O Zot, bëj që unë të mos jem i pështjel-
luar, pse të kam kërkuar; u pësht-
jellofshin të pabesët dhe rënçin në
heshtje në Sheol.
[18] Mbeçin pa fjalë buzët gënjeshtare, që
flasin pa turp kundër të drejtit, me
mëndjemadhësi dhe përçmim.
[19] Sa e madhe është mirësia jote që ti u
rezervon atyre që kanë frikë nga ti,
dhe që ti përdor në prani të bijve të
njerëzve ndaj atyre që gjejnë strehë
te ti!
[20] Ti i fsheh në strehën e fshehtë të pranisë
sate nga grackat e njerëzve, ti i
ruan në një çadër të mbrojtur nga
grindjet me fjalë.
[21] Qoftë i bekuar Zoti, sepse më është
treguar shumë dashamirës, duke
më vendosur si në një vend të for-
tifikuar.
[22] Kurse unë, në hutimin tim, thoja: "Më
kanë larguar nga prania jote"; por
ti dëgjove zërin e lutjeve të mia kur
të klitha ty.
[23] Duajeni Zotin, ju, gjithë shenjtorë të tij!
Zoti i mbron besnikët dhe i sh-
paguan gjerësisht ata që veprojnë
me kryelartësi.
[24] Qofshi të fortë, mbarë ju që shpresoni tek
Zoti, dhe ai do ta bëjë të patundur
zemrën tuaj.

32

[1] Lum ai të cilit i kanë falur shkeljen, ai të
cilit i kanë mbuluar mëkatin!
[2] Lum ai njeri të cilin Zoti nuk e padit për
paudhësi dhe në frymën e të cilit
nuk ka vend mashtrimi.
[3] Ndërsa po heshtja, kockat e mia treteshin
midis rënkimeve që kisha tërë
ditën.
[4] Sepse ditë e natë dora jote rëndonte mbi
mua, fuqia ime i përngjante thatë-
sisë së verës. (Sela)
[5] Para teje pranova mëkatin tim, nuk e
fsheha paudhësinë time. Thashë:
"Do t'ia rrëfej shkeljet e mia Zotit",
dhe ti e ke falur paudhësinë e
mëkatit tim. (Sela)
[6] Prandaj çdo njeri i përshpirtshëm do të
të thërrase në kohën që mund të
gjendesh; edhe sikur ujërat e mëdha
të vërshojnë, ato nuk do të arrijnë
deri tek ai.
[7] Ti je vendi im i strehimit, ti do të më ruash
nga fatkeqësia, ti do të më rrethosh
me këngë çlirimi. (Sela)
[8] Unë do të të edukoj dhe do të të më-
soj rrugën, nëpër të cilën duhet të
ecësh; unë do të të këshilloj dhe do
ta mbaj syrin tim mbi ty.
[9] Mos u bëni si kali dhe si mushka që nuk
kanë mend, goja e të cilëve duhet
të mbahet me fre dhe me kapistër,
përndryshe nuk të afrohen.
[10] Të shumta janë dhembjet e të pabesit,
por ai që ka besim tek Zoti do të
rrethohet nga mirësia e tij.
[11] Gëzohuni tek Zoti dhe ngazëlloni, o njerëz
të drejtë; lëshoni britma gëzimi,
ju të gjithë, o njerëz me zemër të
drejtë.

33

[1] Ngazëlloni, o njerëz të drejtë, tek Zoti;
lëvdimi u shkon për shtat njerëzve
të drejtë.
[2] Kremtojeni Zotin me qeste; këndojini atij
me harpën me dhjetë tela.
[3] Këndojini një kantik të ri, bjerini me
mjeshtëri veglës dhe brohoritni.
[4] Sepse fjala e Zotit është e drejtë dhe të
gjithë veprat e tij janë bërë me sak-
tësi.
[5] Ai e do drejtësinë dhe barazinë; toka është
e mbushur nga mirësitë e Zotit.

6 Qiejtë u bënë me anë të fjalës së Zotit dhe
tërë ushtria e tyre me anë të frymës
së gojës së tij.
7 Ai mblodhi ujërat në një tog dhe vendosi
thellësitë e tyre të mëdha si rez-
ervuare.
8 Tërë toka le të ketë frikë nga Zoti dhe le
të dridhen para tij tërë banorët e
botës.
9 Sepse ai foli dhe gjëja u bë; ai udhëroi dhe
gjëja u shfaq.
10 Zoti e bën të dështojë planin e kombeve
dhe asgjeson synimet e popujve.
11 Plani i Zotit mbetet përjetë dhe qëllimet e
zemrës së tij për çdo brez.
12 Lum ai komb që ka Perëndinë Zotin;
lum populli që ai ka zgjedhur për
trashëgim të tij.
13 Zoti shikon nga qielli; ai shikon tërë bijtë
e njerëzve.
14 Nga vendi i banimit të tij ai këqyr tërë
banorët e tokës.
15 Ai e ka formuar zemrën e të gjithëve, që
kupton tërë veprat e tyre.
16 Mbreti nuk shpëtohet nga një ushtri
e madhe; trimi nuk shpëton për
shkak të forcës së tij të madhe.
17 Kali është një shpresë e kotë shpë-
timi, dhe me forcën e tij të madhe
nuk mund të shpëtojë asnjeri nga
rreziku.
18 Ja, syri i Zotit është mbi ata që kanë frikë
para tij, mbi ata që shpresojnë në
mirësinë e tij,
19 për ta çliruar shpirtin e tyre nga vdekja
dhe për t'i mbajtur të gjallë në kohë
urie.
20 Shpirti ynë pret Zotin; ai është ndihma
jonë dhe mburoja jonë.
21 Po, zemra jonë do të gëzohet tek ai, sepse
kemi besim, në emrin e tij të shen-
jtë.
22 Mirësia jote qoftë mbi ne, o Zot, sepse
kemi pasur shpresë te ti.

34

1 Unë do ta bekoj Zotin në çdo kohë; lëvdimi
i tij do të jetë gjithnjë në gojën time.
2 Shpirti im do të krenohet me Zotin;
njerëzit e përulur do ta dëgjojnë
dhe do të gëzohen.
3 Lartojeni Zotin bashkë me mua, dhe të
lëvdojnë të gjithë emrin e tij.
4 Unë e kërkova Zotin, dhe ai m'u përgjigj
dhe më çliroi nga të gjitha tmerret
e mia.
5 Ata e shikuan atë dhe u ndriçuan, dhe
fytyrat e tyre nuk u turpëruan.
6 Ky i pikëlluar klithi dhe Zoti e plotësoi, e
shpëtoi nga të gjitha fatkeqësitë e
tij.
7 Engjëlli i Zotit zë vend rreth atyre që kanë
frikë prej tij dhe i çliron.
8 Provojeni dhe shihni sa i mirë është Zoti;
lum ai njeri që gjen strehë tek ai.
9 Kini frikë nga Zoti, ju shenjtorë të tij, sepse
asgjë nuk u mungon atyre që kanë
frikë prej tij.
10 Luanët e vegjël vuajnë nga mungesa e
madhe dhe nga uria, por atyre që
kërkojnë Zotin nuk u mungon asgjë.
11 Ejani, o bij, dëgjomëni; unë do t'ju mësoj
frikën e Zotit.
12 Cili është ai njeri që dëshiron jetën dhe do
ditë të gjata për të parë të mirën?
13 Mbaje gjuhën tënde larg së keqes dhe
buzët e tua të mos thonë gënjesh-
tra.
14 Largohu nga e keqja dhe bëj të mirën,
kërko paqen dhe siguroje.
15 Sytë e Zotit janë mbi të drejtët dhe veshët
e tij janë të vëmendshëm të kapin
britmën e tyre.
16 Fytyra e Zotit është kundër atyre që sillen
keq, për të çrrënjosur kujtimin e
tyre nga faqja e dheut.
17 Të drejtët bërtasin dhe Zoti i dëgjon dhe
i çliron nga të gjitha fatkeqësitë e
tyre.
18 Zoti qëndron afër atyre që e kanë zemrën
të thyer dhe shpëton ata që e kanë
frymën të dërmuar.
19 Të shumta janë vuajtjet e njeriut të drejtë,
por Zoti e çliron nga të gjitha.
20 Ai i ruan tërë kockat e tij, dhe asnjë prej
tyre nuk copëtohet.
21 Ligësia do të vrasë të keqin, dhe ata që ur-
rejnë të drejtin do të shkatërrohen.
22 Zoti shpengon jetën e shërbëtorëve të tij,
dhe asnjë nga ata që gjejnë strehë te
ai nuk do të shkatërrohet.

35

1 O Zot, përleshu me ata që përleshen
me mua; lufto me ata që luftojnë
kundër meje.

2 Merr mburojën dhe parzmoren dhe çohu
të më ndihmosh.
3 Nxirre shtizën dhe zëru rrugën atyre që
më përndjekin; thuaji shpirtit tim:
"Unë jam shpëtimi yt".
4 Mbetshin të shushatur dhe të turpëruar
ata që kërkojnë jetën time;
kthefshin kurrizin dhe mbetshin të
shushatur ata që kurdisin të keqen
kundër meje.
5 U shpërndafshin si byku nga era dhe en-
gjëlli i Zotit i dëboftë.
6 Qoftë rruga e tyre e errët dhe me shkarje,
dhe Engjëlli i Zotit i përndjektë.
7 Sepse pa pasur arsye më kanë ngritur
fshehurazi rrjetën e tyre; pa pasur
arsye ma kanë hapur gropën.
8 Një shkatërrim i papritur u rëntë mbi krye,
i zëntë rrjeta që kanë fshehur dhe
rënçin në gropën që kanë përgati-
tur për shkatërimin tim.
9 Atëherë shpirti im do të ngazëllejë tek Zoti
dhe do të gëzohet për shpëtimin e
tij.
10 Të gjitha kockat e mia do të thonë: "O
Zot, kush është si ti, që e çliron të
mjerin nga ai që është më i fortë se
ai, të mjerin dhe nevojtarin nga ai
që plaçkit?".
11 Dëshmitarë të pamëshirshëm ngrihen
kundër meje dhe më pyesin për
gjëra për të cilat unë nuk di asgjë.
12 Të mirën e shpërblejnë me të keqen,
duke e lënë kështu të pangushëlluar
jetën time.
13 Megjithatë, kur ishin të sëmurë, unë ve-
sha grathoren dhe e mundova sh-
pirtin tim me agjerim, dhe lutesha
me kokën e përkulur mbi gjoks.
14 Shkoja rreth e rrotull, sikur të ishte fjala
për një shok o për vëllanë tim;
shkoja fort i kërrusur nga dhembja,
ashtu si një njeri që mban zi për të
ëmën.
15 Por kur u pengova, ata u gëzuan dhe
u mblodhën bashkë; u mblodhën
kundër meje disa shpifës, të cilët
nuk i njihja; më kanë shqyer pa
pushim.
16 Bashkë me disa palaço zemërkatranë kër-
cëllijnë dhëmbët kundër meje.
17 O Zot, deri kur do të vazhdosh të shikosh?
Shpëto jetën time nga shkatërrimet
e kurdisura prej tyre, të vetmen pa-
suri që kam nga dhëmbët e luanëve.
18 Unë do të të kremtoj në kuvendin e madh,
do të lavdëroj në mes të një populli
të shumtë.
19 Mos u gëzofshin me mua ata që pa hak më
janë bërë armiq, mos e shkelshin
syrin ata që më urrejnë pa arsye,
20 sepse nuk flasin kurrë për paqe, por kur-
disin mashtrime kundër njerëzve
paqësorë të vendit.
21 Po, e hapin gojën e tyre kundër meje dhe
thonë: "Ah, ah! E kemi parë me sytë
tanë".
22 O Zot, ti i ke parë këto gjëra, mos hesht; o
Zot, mos u largo nga unë.
23 Zgjohu dhe çohu, për të më siguruar
drejtësi dhe për të mbrojtur çësht-
jen time, o Perëndi dhe Zoti im.
24 Gjykomë sipas drejtësisë sate, o Zot,
Perëndia im, dhe bëj ata të mos
kënaqen me mua,
25 dhe të mos thonë në zemër të tyre: "Ah,
pikërisht ashtu siç e donim"; dhe të
mos thonë: "E gëlltitëm".
26 U turpërofshin dhe u pështjellofshin gjihë
ata që gezohen nga e keqja ime; u
mbulofshin me turp dhe me fyerje
ata që ekzaltohen kundër meje.
27 Këndofshin dhe gëzofshin ata që kanë
në zemër çështjen time të drejtë
dhe thënçin vazhdimisht: "Lëvduar
qoftë Zoti, që e do paqen e shërbë-
torit të tij".
28 Gjuha ime do të kremojë drejtësinë tënde
dhe do të këndojë lëvdimin tënd
tërë ditën.

36

1 Mëkati i të pabesit i thotë zemrës sime:
"Nuk ekziston asnjë frikë nga
Perëndia përpara syve të tij.
2 Sepse ai gënjen veten e tij në kërkimin e
fajit që ka kryer në urrejtjen ndaj tij.
3 Fjalët e gojës së tij janë paudhësi dhe
mashtrim; ai ka pushuar së qeni i
urtë dhe nuk bën më të mira.
4 Ai thur paudhësi në shtratin e tij; vihet në
një rrugë që nuk është e mirë dhe
që nuk e dënon të keqen".
5 O Zot, mirësia jote arrin deri në qiell dhe
besnikëria jote deri te retë.

6 Drejtësia jote është si malet e Perëndisë,
dhe gjykimet e tua janë si një hum-
nerë e madhe. O Zot, ti ruan njerëz
dhe kafshë.
7 O Perëndi, sa e çmuar është mirësia
jote! Prandaj bijtë e njerëzve gjejnë
strehë nën hijen e krahëve të tu;
8 ata ngopen me bollëkun e shtëpisë sate,
dhe ti u heq etjen në përroin e
kënaqësive të tua.
9 Sepse pranë teje është burimi i jetës, dhe
me anë të dritës sate ne shohim
dritën.
10 Zgjate mirësinë tënde ndaj atyre që të
njohin dhe drejtësinë tënde ndaj
atyre që janë të drejtë nga zemra.
11 Mos më vëntë këmbën kryelarti dhe dora
e të pabesit mos më marrtë me vete.
12 Ja, ata që kryejnë paudhësi kanë rënë;
i kanë rrëzuar për tokë dhe nuk
mund të ringjallen përsëri.

37

1 Mos u dëshpëro për shkak të njerëzve të
këqij; mos ki smirë ata që veprojnë
me ligësi,
2 sepse ata shpejt do të kositen si bari dhe
do të thahen si bari i blertë.
3 Ki besim tek Zoti dhe bëj të mira; bano
vendin dhe shto besnikërinë.
4 Gjej kënaqësinë tënde në Zotin dhe ai do
të plotësojë dëshirat e zemrës sate.
5 Vendose fatin tënd tek Zoti, ki besim tek
ai dhe ai ka për të vepruar.
6 Ai do të bëjë të shkëlqejë drejtësia jote
si drita dhe ndershmëria e saj si
mesdita.
7 Rri në heshtje para Zotit dhe prite atë;
mos u hidhëro për atë që i shkojnë
mbarë punët e veta, për njeriun që
ndjek planet e këqija të tij.
8 Hiq dorë nga zemërimi dhe lëre përbuzjen;
mos u dëshpëro; kjo do të të çonte
edhe ty të bëje të keqen.
9 Sepse njerëzit e këqij do të shfarosen,
por ata që shpresojnë tek Zoti do të
bëhen zotër të tokës.
10 Edhe pak dhe i pabesi nuk do të jetë
më; po, ti do të kërkosh me kujdes
vendin e tij dhe ai nuk do të jetë më.
11 Por zemërbutët do të zotërojnë tokën dhe
do të gëzojnë një paqe të madhe.
12 I pabesi komploton kundër të drejtit dhe
kërcëllin dhëmbët kundër tij.
13 Zoti qesh me të, sepse e sheh që vjen dita
e tij.
14 Të pabesët kanë nxjerrë shpatën dhe kanë
nderur harkun e tyre për të rrëzuar
të mjerin dhe nevojtarin, për të
vrarë ata që ecën drejt në rrugën e
tyre.
15 Shpata e tyre do të hyjë në zemrën e tyre
dhe harqet e tyre do të thyhen.
16 Vlen më tepër e pakta e të drejtit se sa
bollëku i shumë të pabesëve.
17 Sepse krahët e të pabesëve do të thyhen,
por Zoti i përkrah të drejtët.
18 Zoti i njeh ditët e njerëzve të ndershëm
dhe trashëgimia e tyre do të vazh-
dojë përjetë.
19 Ata nuk do të ngatërrohen në kohën e
fatkeqësisë dhe në ditët e zisë do të
ngopen.
20 Por të pabesët do të vdesin dhe armiqtë
e Zotit do të konsumohen dhe do të
bëhen tym si dhjami i qengjave.
21 I pabesi merr hua dhe nuk e kthen, por i
drejti ka mëshirë dhe dhuron.
22 Sepse të bekuarit nga Zoti do të trashëgo-
jnë tokën, por ata që janë mallkuar
prej tij do të shfarosen.
23 Hapat e njeriut i drejton Zoti, kur atij i
pëlqejnë rrugët e tij.
24 Por kur njeriu rrëzohet, nuk shtrihet për
tokë, sepse Zoti e mban për dore.
25 Unë kam qenë fëmijë dhe tani jam plakur,
por nuk e kam parë kurrë të drejtin
të braktisur dhe pasardhësit e tij të
lypin bukë.
26 Ai ka mëshirë dhe jep kurdoherë hua; dhe
pasardhësit e tij janë në bekim.
27 Largohu nga e keqja dhe bëj të mirën, dhe
do të kesh një banesë të përjetshme.
28 Sepse Zoti e do drejtësinë dhe nuk ka
për t'i braktisur kurrë shenjtorët e
tij; ata do të ruhen përjetë, ndërsa
pasardhësit e të pabesëve do të sh-
farosen.
29 Të drejtët do të trashëgojnë tokën dhe do
të banojnë gjithnjë mbi të.
30 Nga goja e të drejtit del dituri dhe gjuha e
tij flet për drejtësi.
31 Ligji i Perëndisë të tij është në zemrën e
tij; hapat e tij nuk do të lëkunden.
32 I pabesi spiunon të drejtin dhe përpiqet ta
vrasë.

33 Zoti nuk do ta lërë në duart e tij dhe nuk
do të lejojë që të dënohet, kur të
gjykohet.
34 Ki shpresë të patundur tek Zoti dhe ndiq
rrugën tij, dhe ai do të të lartojë me
qëllim që ti të trashëgosh tokën; kur
të pabesët të jenë të shfarosur, ti do
ta shikosh.
35 E pashë njeriun e pushtetshëm dhe të
furishëm të begatohet si një pemë
e gjelbër në tokën e tij të lindjes,
36 por pastaj u zhduk; dhe ja, nuk është më;
e kërkova, por nuk e gjeta më.
37 Ki kujdes për njeriun e ndershëm dhe
këqyr njeriun e drejtë, sepse e
ardhmja e këtij njeriu do të jetë
paqja.
38 Por shkelësit do të shkatërrohen të gjithë;
në fund të pabesët do të dërrmo-
hen.
39 Por shpëtimi i të drejtëve vjen nga Zoti;
ai është kështjella e tyre në kohën e
fatkeqësisë.
40 Dhe Zoti i ndihmon dhe i çliron; i çliron
nga të pabesët dhe i shpëton, sepse
kanë gjetur strehë tek ai.

38

1 O Zot, mos më shaj në indinjatën tënde dhe
mos më dëno në zemërimin tënd.
2 Sepse shigjtat e tua më kanë shpuar dhe
dora jote më shtyp.
3 Nuk ka asgjë të shëndoshë në mishin tim
për shkak të zemërimit tënd; nuk ka
qetësi në kockat e mia për shkak të
mëkatit tim.
4 Paudhësitë e mia e kalojnë në fakt kohën
time, janë si një barrë e madhe,
shumë e rëndë për mua.
5 Plagët e mia janë të fëlliqura dhe të qel-
bëzuara nga marrëzia ime.
6 Jam krejt i kërrusur dhe i dëshpëruar;
sillem tërë ditën rreth e qark duke
mbajtur zi,
7 sepse ijet e mia janë të pezmatuara
dhe nuk ka asgjë të shëndoshë në
mishin tim.
8 Jam i sfilitur dhe i vrarë; vrumbulloj nga
drithma e zemrës sime.
9 O Zot, çdo dëshirë që kam është para teje
dhe psherëtimat e mia nuk të janë
fshehur.
10 Zemra ime rreh, fuqia po më lë; vetë drita
e syve të mi ka ikur.
11 Miqtë e mi dhe shokët e mi rrinë larg
plagës sime, dhe fqinjët e mi ndalo-
jnë larg meje.
12 Ata që kërkojnë jetën time më ngre-
jnë kurthe dhe ata që duan të më
bëjnë të keqen flasin për shkatër-
rimin dhe mendojnë mashtrime
tërë ditën.
13 Por unë jam si një i shurdhër që nuk
dëgjon dhe një memec që nuk e hap
gojën.
14 Po, jam si një njeri që nuk dëgjon dhe që
nuk mund të përgjigjet me gojën e
tij.
15 Sepse shpresoj te ti, o Zot, ti do të përgjig-
jesh, o Zot, Perëndia im.
16 Sepse kam thënë: "U gëzofshin me mua,
dhe kur këmba ime pengohet, mos
u çofshin kundër meje".
17 Ndërsa jam duke rënë dhe dhembja ime
është vazhdimisht para meje,
18 ndërsa rrëfej mëkatin tim dhe jam tepër i
shqetësuar për mëkatin,
19 armiqtë e mi janë tërë gjallëri dhe janë
të fortë, dhe ata që më urrejnë pa
shkak shumohen.
20 Edhe ata që ma shpërblejnë të mirën me
të keqen më përndjekin, sepse unë
ndjek rrugën e së mirës.
21 O Zot, mos më braktis; Perëndia im, mos
u largo nga unë.
22 Nxito të më ndihmosh, o Zot, o shpëtimi
im.

39

1 Unë thoja: "Do të kujdesem për sjelljen
time që të mos kryej mëkate me
gjuhën time; do t'i vë një fre gojës
sime, sa kohë që i pabesi rri para
meje".
2 Kam qëndruar i heshtur dhe i qetë, i jam
përmbajtur pikërisht së mirës, dhe
dhembja ime është ashpërsuar.
3 Zemra më digjte përbrenda; ndërsa men-
dohesha, një zjarr u ndez; atëherë
fola me gjuhën time:
4 "O Zot, bëmë të njohur fundin tim dhe cila
është masa e ditëve të mia; vepro në
mënyrë që unë të di sa i brishtë jam.
5 Ja, ti i ke pakësuar ditët e mia aq sa është
e gjatë një pëllëmbë, dhe zgjatja e
jetës sime është si asgjë para teje;

po, çdo njeri në gjendjen e tij më të
mirë nuk është veçse avull. (Sela)
6 Po, njeriu sillet rreth e qark si një hije; po
më kot lodhen të gjithë dhe grum-
bullojnë pasuri pa ditur kush do t'i
mbledhë!
7 Por tani, o Zot, çfarë pres? Shpresa ime
është te ti.
8 Çliromë nga të gjitha fajet e mia; bëj që të
mos jem objekt i talljes nga njeriu
pa mend.
9 Do të qëndroj në heshtje, nuk kam për të
hapur gojën, sepse ti je ai që vepron.
10 Largo nga unë fshikullin tënd; unë po
marr fund nën goditjet e dorës sate.
11 Ti e korrigjon njeriun duke dënuar
mëkatin e tij dhe konsumon si një
krimb atë që për të është e çmuar.
Po, çdo njeri nuk është veçse kotësi.
(Sela)
12 O Zot, dëgjo lutjen time dhe vëri veshin
britmës sime; mos u trego i shur-
dhër ndaj lotëve të mi, sepse para
teje unë jam një i huaj dhe një
shtegtar si të gjithë etërit e mi.
13 Hiqe shikimin tënd nga unë, me qëllim që
unë të marr përsëri fuqi para se të
iki dhe të mos jem më".

40

1 Unë kam pritur me ngulm dhe me durim
Zotin, dhe ai u përkul mbi mua dhe
dëgjoi britmën time.
2 Më nxorri jashtë një grope shkatërrimi,
nga balta e moçalit, i vendosi këm-
bët e mia mbi një shkëmb dhe i ka
bërë të qëndrueshme hapat e mia.
3 Ai vuri në gojën time një kantik të ri për
të lëvduar Perëndinë tonë; shumë
njerëz kanë për ta parë këtë, do të
dridhen dhe do t'i besojnë Zotit.
4 Lum ai njeri që i beson Zotit dhe nuk u
drejtohet krenarëve dhe as atyre që
marrin rrugë të keqe duke u dhënë
pas gënjeshtrës.
5 O Zot, Perëndia im, të shumta janë mrekul-
litë që ke bërë, dhe askush nuk
mund të numërojë gjërat që ke
menduar për ne. Po të duhej t'i
shpallja dhe t'i tregoja, do të ishin
tepër për t'i radhitur.
6 Ti nuk kënaqesh as me flijime as me oferta;
më ke shpuar veshët. Ti nuk ke
kërkuar as olokauste as flijime për
mëkatin.
7 Atëherë unë thashë: "Ja, po vij. Në rro-
tullin e librit shkruhet për mua.
8 Perëndia im, unë gëzohem kur zbatoj
vullnetin tënd dhe ligji yt është në
zemrën time".
9 E shpalla drejtësinë tënde në kuvendin e
madh; ja, unë nuk i mbaj buzët të
mbyllura, o Zot, ti e di këtë.
10 Nuk e kam fshehur drejtësinë tënde
në zemrën time; kam shpallur
besnikërinë tënde dhe shpëtimin
tënd; nuk e kam fshehur mirësinë
tënde as të vërtetën tënde para
kuvendit të madh.
11 Mos më moho, o Zot, mëshirën zemër-
butë; mirësia jote dhe e vërteta jote
më mbrofshin gjithnjë.
12 Sepse të këqija të panumërta më rretho-
jnë; paudhësitë e mia më kanë zënë
dhe nuk mund të shikoj; janë më të
shumta se flokët e kokës sime, dhe
zemra po më ligështohet.
13 Prano, o Zot, të më çlirosh. O Zot, nxito të
më ndihmosh.
14 U turpërofshin dhe u pështjellofshin ata
që duan të shkatërrojnë jetën time.
Rënçin poshtë të mbuluar nga turpi
ata që gëzohen me fatkeqësitë e
mia.
15 U trëmbshin për turp të tyre ata që më
thonë: "Ah, ah...!".
16 U gëzofshin dhe ngazëllofshin te ti të
gjithë ata që të kërkojnë, ata që
duan shpëtimin tënd thënçin: "Lëv-
duar qoftë Zoti".
17 Sa për mua, unë jam i varfër dhe nevojtar,
por Zoti kujdeset për mua. Ti je
mbështetja ime dhe çlirimtari im;
Perëndia im, mos u vono.

41

1 Lum ai që kujdeset për të varfërin; Zoti do
ta çlirojë ditën e fatkeqësisë.
2 Zoti do ta ruajë dhe do ta mbajë të gjallë;
ai do të jetë i lumtur mbi tokë dhe ti
nuk do ta lësh në duart e armiqve të
tij.
3 Zoti do ta ndihmojë në shtratin e së-
mundjes; gjatë sëmundjes së tij, o
Zot, ti do ta transformosh plotësisht
shtratin e tij.

4 Unë kam thënë: "O Zot, ki mëshirë për
mua, ma shëro shpirtin, sepse kam
mëkatuar kundër teje".
5 Armiqtë e mi ndjellin të keqen, duke
thënë: "Kur do të vdesë dhe kur do
të zhduket emri i tij?".
6 Në rast se dikush prej tyre vjen të më
shikojë, gënjen, ndërsa zemra e tij
mbledh paudhësi; pastaj del jashtë
dhe e përhap rreth e rrotull.
7 Të gjithë ata që më urrejnë, pëshpëritin
bashkë kundër meje; kundër meje
kurdisin të keqen,
8 duke thënë: "Një e keqe e tmerrshme e ka
zënë dhe ai nuk do të ngrihet kurrë
më nga vendi ku dergjet".
9 Madje edhe miku im i ngushtë, tek i cili
kisha besim dhe që hante bukën
time, ka ngritur kundër meje them-
brën e tij.
10 Por ti, o Zot, ki mëshirë për mua dhe më ço
në këmbë që të mund t'ua shpaguaj.
11 Nga kjo e di që ti më pëlqen, në rast se
armiku im nuk triumfon mbi mua.
12 Sa për mua, më ke përkrahur në ndersh-
mërinë time dhe më ke vendosur në
praninë tënde për gjithnjë.
13 Qoftë i bekuar Zoti, Perëndia i Izraelit,
përjetë. Amen, amen.

42

1 Ashtu si suta ka një dëshirë të madhe
për rrëketë e ujit, kështu shpirti im
ka një dëshirë të zjarrtë për ty, o
Perëndi.
2 Shpirti im ka një etje të madhe për Perënd-
inë, për Perëndinë e gjallë. Kur
do të vij dhe do të paraqitem para
Perëndisë?
3 Lotët e mia janë bërë ushqimi im ditë e
natë, ndërsa më thonë vazhdimisht:
"Ku është Perëndia yt?".
4 Duke kujtuar këto gjëra, brenda vetes sime
i jap shfrim të lirë shpirtit tim, sepse
kisha zakon të shkoja me turmën,
duke e udhëhequr në shtëpinë e
Perëndisë, në mes të këngëve të
gëzimit dhe të lëvdimit të një turme
në festë.
5 Pse ligështohesh, o shpirti im, pse vaj-
ton brënda trupit tim? Shpreso te
Perëndia, sepse unë do ta kremtoj
akoma për çlirimin e pranisë së tij.
6 O Perëndia im, shpirti më është ligështuar
përbrenda; prandaj më kujtohesh ti
nga vendi i Jordanit dhe nga majat
e Hermonit, nga mali i Mitsarit.
7 Një hon thërret një hon tjetër në zhurmën
e ujërave të tua; të gjitha dallgët
e tua dhe valët e tua kanë kaluar
përmbi mua.
8 Ditën Zoti më jep mirësinë e tij, dhe
natën i ngre atij një kantik, një lutje
Perëndisë të jetës sime.
9 Unë do t'i them Perëndisë, kështjellës
sime: "Pse më harrove? Pse endem
i veshur me rroba zie për shkak të
shtypjes nga ana e armikut?".
10 Kockat e mia po vuajnë për vdekje për
shkak të fyerjeve nga ana e armive
të mi, që më thonë vazhdimisht:
"Ku është Perëndia yt?".
11 Pse ligështohesh, shpirti im, pse rënkon
përbrenda meje? Shpreso te Perën-
dia, sepse unë do ta kremtoj akoma;
ai është shpëtimi im dhe Perëndia
im.

43

1 Siguromë drejtësi, o Perëndi, dhe mbro
çështjen time nga njerëzit e këqij;
më çliro nga njeriu i rremë dhe i lig.
2 Mbasi ti je Perëndia që më jep forcë, pse
më ke kthyer? Pse shkoj i veshur
me rroba zie për shkak të shtypjes
nga ana e armikut?
3 Dërgo dritën tënde dhe të vërtetën tënde;
këto le të më udhëheqin dhe të më
çojnë në malin tënd të shenjtë dhe
në vendin e banesës sate.
4 Atëherë un do të vij tek altari i Perëndisë,
te Perëndia, që është gëzimi im dhe
kënaqësia ime; do të të kremtoj me
qeste, o Perëndi, Perëndia im.
5 Pse ligështohesh, shpirti im, pse rënkon
brenda meje? Ki shpresë te Perën-
dia, sepse unë do ta kremtoj akoma,
sepse ai është shpëtimi im dhe
Perëndia im.

44

1 O Perëndi, e kemi dëgjuar me veshët tona,
etërit tanë na kanë treguar veprën
që ti ke bërë në ditët e tyre në
kohërat e lashta.
2 Për t'i vendosur me dorën tënde ti ke
shpronësuar kombet, ke çrrënjosur

popuj për t'u bërë vend atyre. Në
fakt nuk e pushtuan vendin me sh-
patën e tyre dhe nuk qe krahu i tyre
që i shpëtoi, por ishte dora jote e
djathtë, krahu yt dhe drita e fytyr
3 ës sate, sepse të pëlqenin.
4 Ti je mbreti im, o Perëndi, që vendos
fitoret për Jakobin.
5 Me anën tënde do të përmbysim armiqtë
tanë; në emër tënd do të shkelim ata
që ngrihen kundër nesh.
6 Sepse nuk kam besim tek harku im dhe
nuk do të jetë shpata ime ajo që do
të më shpëtojë.
7 Por je ti ai që na shpëton nga armiqtë tanë
dhe që i mbulon me turp ata që na
urrejnë.
8 Ne do të lëvdojmë çdo ditë Perëndinë
dhe do të kremtojmë emrin tënd
përjetë. (Sela)
9 Por ti na dëbove dhe na mbulove me turp,
dhe nuk del më me ushtritë tona.
10 Ti ke bërë të kthejmë kurrizin përpara
armikut, dhe ata që na urrejnë na
kanë grabitur.
11 Ti na ke dhënë si dele për therje dhe na ke
shpërndarë midis kombeve.
12 Ti e ke shitur popullin tënd për asgjë dhe
nuk ke nxjerrë asnjë fitim nga shitja
e tij.
13 Ti na bëre për turp me fqinjët tanë, u
bëmë gazi dhe tallja e atyre që rrijnë
rreth nesh.
14 Ti na ke bërë të jemi gazi i kombëve;
përsa na përket neve, popujt tundin
kokën.
15 Turpi im më rri gjithmonë përpara, dhe
fytyra ime është e mbuluar nga
turpi,
16 për shkak të atij që më fyen dhe më
poshtëron, për shkak të armikut
dhe atij që kërkon hakmarrje.
17 Të tëra këto na kanë rënë mbi kurriz, por
ne nuk kemi harruar dhe nuk kemi
tradhëtuar besëlidhjen tënde.
18 Zemra jonë nuk është kthyer prapa dhe
hapat tona nuk janë larguar nga
rruga jote,
19 por ti na ke copëtuar, duke na futur në
vende çakejsh dhe duke na mbuluar
me hijen e vdekjes.
20 Po të kishim harruar emrin e Perëndisë
tonë dhe po t'i kishim shtrirë duart
tona drejt një perëndie të huaj,
21 a nuk do ta kishte zbuluar Perëndia këtë
gjë? Në fakt ai i njeh sekretet e
zemrës.
22 Po, për shkakun tënd ne vritemi çdo ditë
dhe konsiderohemi si dele.
23 Zgjohu! Pse fle, o Zot? Çohu, mos na kthe
për gjithnjë.
24 Pse e fsheh fytyrën tënde, dhe harron
pikëllimin tonë dhe shtypjen tonë?
25 Sepse shpirtërat tona janë ulur deri te
pluhuri dhe trupi ynë i është ngjitur
tokës.
26 Çohu të na ndihmosh dhe na shpëto për
hir të mirësisë sate.

45

1 Më burojnë nga zemra fjalë shumë të ëm-
bla; unë i këndoj mbretit poemën
time. Gjuha ime do të jetë si pena
e një shkruesi të shpejtë.
2 Ti je shumë i bukur ndër të gjithë bijtë e
njerëzve; buzët e tua janë plot nur,
prandaj Perëndia të ka bekuar në
përjetësi.
3 Ngjeshe shpatën në brezin tënd, o trim, i
rrethuar nga shkëlqimi yt dhe nga
madhështia jote,
4 dhe në madhështinë tënde shko përpara
mbi qerren fitimtare për çështjen e
së vërtetës, të shpirtmadhësisë dhe
të drejtësisë, dhe dora jote e djathtë
do të të tregojë vepra të tmerrshme.
5 Shigjetat e tua janë të mprehta; popujt do
të bien poshtë teje; ato do të hyjnë
në zemërën e armiqve të mbretit.
6 Froni yt, o Perëndi, vazhdon në përjetësi;
skeptri i mbretërisë sate është një
skeptër drejtësie.
7 Ti e do drejtësinë dhe urren mbrapshtinë;
prandaj Perëndia, Perëndia yt, të
ka vajosur me vaj gëzimi përmbi
shokët e tu.
8 Tërë rrobat e tua mbajnë erë mirre, aloe
dhe kasie; nga pallatet e fildishta
veglat muzikore me tela të gëzojnë.
9 Midis zonjave të nderit që të rrethojnë
ka bija mbretërish; në të djathtën
tënde është mbretëresha, e zbuku-
ruar me ar Ofiri.
10 Dëgjo, vashë, shiko dhe vër veshin; harro
populin tënd dhe shtëpinë e atit
tënd,

11 dhe mbreti do të dëshirojë me të madhe
bukurinë tënde; bjer përmbys para
tij, sepse ai është Zoti yt.
12 Bija e Tiros do të të sjellë disa dhurata dhe
të pasurit e popullit do të kërkojnë
favoret e tua.
13 Tërë shkëlqim është brenda e bija
e mbretit; rrobat e saj janë të
qëndisura me ar.
14 Atë do ta çojnë te mbreti me rroba
të qëndisura, të shoqëruar nga
virgjëresha shoqe të saj, që do të të
paraqiten ty.
15 Ato do t'i çojnë me gëzim dhe hare dhe do
të hyjnë në pallatin e mbretit.
16 Bijtë e tu do të zënë vendin e etërve të tu;
ti do t'i bësh princa për tërë tokën.
17 Unë do të shpall kujtimin e emrit tënd
për të gjitha brezat; prandaj popujt
do të të kremtojnë në përjetësim,
përjetë.

46

1 Perëndia është për ne një streh dhe një
forcë, një ndihmë gjithnjë e gat-
shme në fatkeqësi.
2 Prandaj ne nuk do të kemi frikë edhe sikur
toka të luajë dhe malet të hidhen në
mes të detit,
3 dhe ujërat e tij të tërbohen dhe të shkumo-
jnë, dhe malet të dridhen në fryer-
jen e tij. (Sela)
4 Është një lumë brigjet e të cilit mbushin
me gëzim qytetin e Perëndisë,
vendin e shenjtë ku banon shumë i
Larti.
5 Perëndia është në mes të tij, ai nuk do
të luajë nga vendi; Perëndia do ta
ndihmojë në dritat e para të mëng-
jesit.
6 Kombet do të ziejnë, mbretëritë do të
tronditen; ai dërgoi jashtë zërin e
tij, toka u shkri.
7 Zoti i ushtrive është me ne; Perëndia i
Jakobit është streha jonë. (Sela)
8 Ejani dhe admironi veprat e Zotit, që ka
bërë mrekulli mbi tokë.
9 Ai bën që të pushojnë luftërat deri në
skajet e tokës; ai prish harqet dhe
thyen shtizat, dhe djeg qerret me
zjarr.
10 Ndaluni dhe pranoni që jam Perëndi; do
të ngrihem lart midis kombeve, do
të ngrihem lart mbi tokë.
11 Zoti i ushtrive është me ne; Perëndia i
Jakobit është streha jonë. (Sela)

47

1 Duartrokisni, o popuj; kremtojeni Perënd-
inë me britma triumfi.
2 Sepse Zoti, Shumë i Larti, është i
tmerrshëm, një mbret i madh mbi
gjithë dheun.
3 Ai do të na nënshtrojë popujt dhe kombet
do t'i vërë nën këmbët tona.
4 Ai do të zgjedhë për ne trashëgiminë tonë,
lavdinë e Jakobit që ai e do. (Sela)
5 Perëndia është ngritur në mes brohorit-
jesh gëzimi, Zoti me tingujt e
borive.
6 Këndojini lavde Perëndisë tonë, këndo-
jini lavde! Këndojini lavde mbretit
tonë, këndojini lavde!
7 Sepse Perëndia është mbreti i gjithë dheut,
këndojini lavde me zotësi.
8 Perëndia mbretëron mbi kombet; Perën-
dia ulet mbi fronin e tij të shenjtë.
9 Princat e popujve, populli i Perëndisë të
Abrahamit, janë mbledhur bashkë;
sepse Perëndisë i përkasin mburo-
jat e tokës; atë e lëvdojnë me të
madhe.

48

1 I madh është Zoti dhe meriton të lëvdo-
het në kulm në qytetin e Perëndisë
tonë, në malin e tij të shenjtë.
2 I bukur për nga lartësia e tij, gëzimi i gjithë
dheut është mali i Sionit, nga ana e
veriut, qyteti i Mbretit të madh.
3 Në pallatet e tij Perëndia u bë i njohur si
një kala e papushtueshme.
4 Ja, mbretërit ishin mbledhur dhe shikonin
përpara bashkarisht,
5 por sa e panë, mbetën të shushatur dhe
ikën të tmerruar.
6 Atje i zunë drithmat dhe si të prerat e
lindjes,
7 në të njëjtën mënyrë si era e lindjes që i
bën copë-copë anijet e Tarshishit.
8 Siç e kishim dëgjuar, ashtu pamë në
qytetin e Zotit disa ushtri, në
qytetin e Perëndisë tonë; Perëndia
do ta bëjë të qëndrueshëm përjetë.

9 Në tempullin tënd, o Perëndi, ne kemi rënë
ne mendime mbi mirësinë tënde.
10 Ashtu si emri yt, o Perëndi, kështu lëvdimi
yt arrin deri në skajet e tokës; dora
jote e djathtë është tërë drejtësi.
11 Le të gëzohet mali Sion, le të ngazëllojnë
vajzat e Judës për gjykimet e tua.
12 I bini rrotull Sionit, vizitojeni, numëroni
kullat e tij,
13 këqyrni fortesat e tij, admironi pallatet
e tij, me qëllim që të mund t'ia
tregoni brezave që do të vijnë.
14 Sepse ky Perëndi është Perëndia ynë në
përjetësi, përjetë, gjithnjë; ai do të
jetë udhëheqësi ynë deri në vdekje.

49

1 Dëgjoni gjithë popujt, vini veshin, o
banorë të botës,
2 qofshin njerëz të popullit dhe fisnikë, të
pasur dhe të varfër tok.
3 Nga goja ime do të dalin fjalë diturie dhe
kredhja në mendime e zemrës sime
do të sjellë mirëkuptim.
4 Unë do ta ndjek një proverb, do ta paraqes
enigmën time me harpë.
5 Pse duhet të kem frikë nga ditët e fatke-
qësisë, kur më rrethon ligësia e
kundërshtarëve të mi,
6 ata që kanë besim në pasuritë e tyre dhe
mburren me bollëkun e pasurisë së
tyre?
7 Asnjeri nuk mund të shpengojë kurrsesi
vëllanë e tij, as t'i japë Perëndisë
çmimin e shpengimit të tij,
8 sepse shpengimi i shpirtit të tij është
shumë i shtrenjtë, dhe çmimi i saj
nuk do të mjaftonte kurrë,
9 për të bërë që ai të jetojë përjetë dhe të
mos shohë gropën.
10 Në fakt të gjithë shohin që njerëzit e urtë
vdesin dhe që po në atë mënyrë
vdesin njerëzit e pamend a mend-
jeshkurtër, duke ua lënë të tjerëve
pasuritë e tyre.
11 Me mendjen e tyre ata pandehin se
shtëpitë e tyre do të qëndrojnë
për gjithnjë, që banesat e tyre janë
të përjetshme; dhe kështu u vënë
tokave emrin e tyre.
12 Megjithatë edhe njeriu që jeton në mes të
pasurive nuk e ka të gjatë; ai është
njëlloj si kafshët që mbarojnë.
13 Kjo është sjellja e njerëzve pa mend dhe
e atyre që u shkojnë dhe miratojnë
fjalimet e tyre. (Sela)
14 Shtyhen si dele në drejtim të Sheolit;
vdekja do t'i përpijë dhe në mëngjes
njerëzit e drejtë do të sundojnë mbi
ta. Luksi i tyre do të marrë fund në
Sheol, larg banesës së tyre.
15 Por Perëndia im do ta shpengojë shpirtin
tim nga pushteti i Sheolit, sepse ai
do të më pranojë. (Sela)
16 Mos kij frikë kur dikush pasurohet, kur
lavdia e shtëpisë së tij rritet,
17 sepse kur do të vdesë, nuk do të marrë
asgjë me vete; lavdia e tij nuk do të
zbresë pas tij.
18 Edhe në se në jetë e ndjente veten të
lumtur (në fakt njerëzia të lavdëron
kur pasurohesh),
19 ai do të arrijë brezin e etërve të tij, që nuk
do ta shohin kurrë më dritën.
20 Njeriu që jeton në mes të pasurive pa
pasur gjykim është njëlloj si kafshët
që zhduken.

50

1 Perëndia i plotfuqishëm, Zoti ka folur
dhe ka thirrur në mbledhje gjithë
dheun, nga lindja në perëndim.
2 Nga Sioni, përsosmëri e bukurisë, Perën-
dia shkëlqen.
3 Perëndia ynë do të vijë dhe nuk do të rijë
në heshtje; do të paraprihet nga një
zjarr shkatërrimtar dhe rreth tij do
të ketë një furtunë të madhe.
4 Ai do të thërresë qiejtë nga lart dhe tokën
për të gjykuar popullin e tij,
5 dhe do të thotë: "Mblidhni shenjtorët e
mi, që kanë lidhur një besëlidhje me
mua me anë të flijimit".
6 Dhe qiejtë do të shpallin drejtësinë e tij,
sepse vetë Perëndia është gjykatësi.
(Sela)
7 "Dëgjo, o populli im, dhe unë do të flas;
dëgjo, o Izrael, dhe unë do të dësh-
moj kundër teje. Unë jam Perëndia,
Perëndia yt.
8 Nuk do të të qortoj për flijimet e tua as
për olokaustet e tua që më rrijnë
gjithnjë përpara.
9 Nuk do të marr asnjë dem nga shtëpia jote
dhe asnjë cjap nga vathët e tua.

[10] Të mia janë në fakt tërë kafshët e pyllit;
imja është bagëtia që ndodhet me
mijëra ndër male.
[11] I njohim tërë zogjtë e maleve; dhe të
gjitha ato që lëvizin në fushat janë
të miat.
[12] Po të kisha uri, nuk do ta thoja; sepse bota
dhe sa ajo përmban janë të miat.
[13] A ha unë vallë mish demi ose a pi gjak
cjapi?
[14] Dhuroji Perëndisë flijime lëvdimi dhe
plotëso zotimet e tua që i ke bërë
Shumë të Lartit.
[15] Kërkomë ditën e fatkeqësisë, unë do të të
çliroj dhe ti do të më lëvdosh".
[16] Por të pabesit Perëndia i thotë: "Çfarë të
drejte ke ti të përmëndësh statutet
e mia dhe të kesh mbi buzët e tua
besëlidhjen time,
[17] ti që e urren korrigjimin dhe i hedh pas
kurrizit fjalët e mia?
[18] Në rast se sheh një vjedhës, bashkohesh
me të me gjithë qejf, dhe bëhesh
shok i atyre që shkelin kurorën.
[19] Ti gojën ia lë së keqes dhe gjuha jote
kurdis mashtrime.
[20] Ti ulesh, flet kundër vëllait tënd dhe shpif
kundër birit të nënës sate.
[21] Ti i ke bërë këto gjëra dhe unë kam
heshtur; ti ke menduar që unë jam
krejt i ngjashëm me ty. Por unë do
të të përgjigjem dhe do të vë çdo gjë
para syve të tu.
[22] Tani kuptoni këtë gjë ju që harroni
Perëndinë, që unë të mos ju bëjë
copë-copë dhe askush të mos ju
çlirojë dot.
[23] Ai që ofron flijime lëvdimi më përlëvdon
dhe atij që sillet drejt do t'i tregoj
shpëtimin e Perëndisë".

51

[1] Ki mëshirë për mua, o Perëndi, sipas
mirësisë sate; për dhembushurinë e
madhe që ke fshiji të ligat që kam
bërë.
[2] Më pastro tërësisht nga paudhësia ime dhe
më pastro nga mëkati im,
[3] Sepse i pranoj të ligat që kam bërë, dhe
mëkati im më rri gjithnjë përpara.
[4] Kam mëkatuar kundër teje, vetëm kundër
teje, dhe kam bërë atë që është e
keqe për sytë e tu, me qëllim që
ti të njihesh i drejtë kur flet dhe i
ndershëm kur gjykon.
[5] Ja, unë jam mbruajtur në paudhësi, dhe
nëna ime më ka lindur në mëkat.
[6] Por ty të pëlqen e vërteta që qëndron në
thelb, dhe më mëson diturinë në
sekretin e zemrës.
[7] Më pastro me hisop dhe do të jem i pas-
truar; më laj dhe do të jem më i
bardhë se bora.
[8] Bëj që të ndjej gëzim dhe ngazëllim; bëj
që kockat që ke thyer të kremtojnë
edhe ato.
[9] Fshih fytyrën tënde nga mëkatet e mia dhe
fshi të tëra paudhësitë e mia.
[10] O Perëndi, krijo tek unë një zemër të
pastër dhe përtëri tek unë një frymë
të patundur.
[11] Mos më largo nga prania jote dhe mos më
hiq Frymën tënde të shenjtë.
[12] Kthemë gëzimin e shpëtimit dhe
përkahmë me frymë dashamirës.
[13] Atëherë do t'u mësoj rrugët e tua
shkelësve dhe mëkatarët do të
kthehen drejt teje.
[14] Çliromë nga gjaku i derdhur, o Perëndi,
Perëndi i shpëtimit tim, dhe gjuha
ime do të kremtojë tërë gaz drejtësi-
në tënde.
[15] O Zot, hap buzët e mia, dhe goja ime do të
shpallë lëvdimin tënd.
[16] Ti në fakt nuk ndjen ndonjë kënaqësi në
flijim, përndryshe do ta ofroja, nuk
të pëlqen as olokausti.
[17] Flijimet e Perëndisë janë frymë e thyer; o
Perëndi, ti nuk e përçmon zemrën e
thyer dhe të penduar.
[18] Bëj të mirën Sionit për dashamirësinë
tënde, ndërto muret e Jeruzalemit.
[19] Atëherë do të gëzohesh në flijimet e
drejtësisë, në olokaustet dhe në
ofertat që digjen tërësisht; atëherë
do të ofrohen dema të rinj mbi al-
tarin tënd.

52

[1] Pse mburresh me të keqen, o njeri i
fuqishëm? Mirësia e Perëndisë
është e përjetshme.
[2] Gjuha jote shkakton rrënim; ajo është
si një brisk i mprehur, o veprues
mashtrimesh.

3 Ty të pëlqen e keqja ndaj së mirës, gën-
jeshtra më tepër se e folura drejt.
(Sela)
4 Ty të pëlqen çdo fjalë shkatërrimi, o gjuhë
hileqare.
5 Prandaj Perëndia do të të shkatërrojë për
gjithnjë; ai do të të kapë, do të të
heqë nga çadra jote dhe do të të
shkulë nga toka e të gjallëve. (Sela)
6 Të drejtët do ta shohin, do të kenë
frikë dhe do ta përqeshin atë, duke
thënë:
7 "Ky është njeriu që nuk e kishte bërë
Perëndinë kështjellë të tij; por
kishte besim në bollëkun e pasurive
të tij dhe bëhej i fortë nga ligësia e
tij".
8 Por unë jam si një dru ulliri që gjelbëron
në shtëpinë e Perëndisë; kam besim
gjithnjë në mirësinë e Perëndisë.
9 Do të të kremtoj gjithnjë për sa ke bërë,
dhe në prani të shenjtorëve të tu
do të kem shpresë të patundur në
emrin tënd, sepse ai është i mirë.

53

1 Njeriu i pamend në zemër të vet ka thënë:
"Perëndi nuk ka". Janë të korrup-
tuar, bëjnë gjëra të neveritshme;
s'ka njeri që të bëjë të mirën.
2 Perëndia shikon nga qielli bijtë e njerëzve,
për të parë në se ndonjë prej tyre ka
mend dhe kërkon Perëndinë.
3 Të gjithë janë shmangur, të gjithë janë
prishur; nuk ka njeri që të bëjë të
mirën, as edhe një.
4 Nuk kanë asnjë dije këta veprues të paud-
hësisë që gllabërojnë popullin tim
sikur të hanin bukë, dhe nuk kërko-
jnë Perëndinë?
5 Sepse i ka zënë një frikë e madhe, aty
kur nuk kishte arsye për frikë, sepse
Perëndia i ka shpërndarë eshtrat e
atyre që ngrihen kundër teje. Ti e
mbulove me turp, sepse Perëndia i
ka hedhur poshtë.
6 Kush do të dërgojë nga Sioni shpëtimin e
Izraelit? Kur Perëndia do të riven-
dosë fatin e popullit të tij në robëri,
Jakobi do të ngazëllojë, Izraeli do të
gëzohet.

54

1 O Perëndia im, më shpëto me emrin tënd
dhe siguromë drejtësi me fuqinë
tënde.
2 O Perëndia im, dëgjo lutjen time dhe vëru
veshin fjalëve të gojës sime.
3 Sepse disa të huaj janë ngritur kundër
meje dhe njerëz të furishëm kërko-
jnë jetën time, njerëz që nuk e kanë
Perëndinë para syve të tyre. (Sela)
4 Ja, Perëndia është ndihma ime, Zoti e
përkrah jetën time.
5 Ai do t'i ndëshkojë armiqtë e mi për
të keqen që më kanë bërë; në
besnikërinë tënde shkatërroji.
6 Me gjithë zemër do të ofroj flijime; do
të kremtoj emrin tënd, o Zot, sepse
është i mirë;
7 sepse më ke çliruar nga çdo ankth, sytë e
mi kanë parë mbi armiqtë e mi atë
që unë dëshiroja.

55

1 O Perëndi, vëri veshin lutjes sime dhe ki
parasysh kërkesën time.
2 Dëgjo kërkesën time dhe përgjigjmu;
ankohem vazhdimisht dhe rënkoj,
3 për zërin e armikut, për shtypjen e të
pabesit; sepse më bien mbi kurriz
disa fatkeqësi dhe në zemërimin e
tyre më ndjekin këmba këmbës.
4 Zemra ime është e shqetësuar në trupin
tim dhe tmerre që shkaktojnë vdek-
jen kanë rënë mbi mua.
5 Frika dhe të drithma më kanë sulmuar dhe
tmerri më ka mposhtur.
6 Prandaj kam thënë: "Ah, sikur të kisha
krahë si një pëllumb! Do të fluturoja
larg për të gjetur prehje.
7 Ja, do të ikja larg dhe do të qëndroja në
shkretëtirë. (Sela)
8 Do të shpejtoja për të gjetur një strehë nga
era e furishme dhe nga furtuna".
9 Shkatërroji, o Zot, ngatërro gjuhët e tyre,
sepse kam parë dhunë dhe kacafytje
në qytet.
10 Ditën dhe natën sillen mbi muret e tij;
brenda tij sundojnë e keqja dhe
çoroditja.
11 Në mes të tij është lakmia; shtypja dhe
gënjeshtra janë të zakonshme në
rrugët e tij.

12 Sepse nuk ka qenë një armiku im që tallej
me mua, përndryshe do ta kisha du-
ruar; nuk ka qenë një që më urrente
ai që u ngrit kundër meje, ndryshe
do t'i isha fshehur atij.
13 Por ke qenë ti, një njeri si unë, shoku im
dhe miku im i ngushtë.
14 Bënim bashkë biseda të këndshme dhe
shkonim bashkë në shtëpinë e
Perëndisë.
15 I zëntë befas vdekja, u ulshin të gjallë në
Sheol, sepse në banesat e tyre dhe
në mes tyre nuk ka veçse ligësi.
16 Sa për mua, do t'i kërkoj ndihmë
Perëndisë, dhe Zoti do të më
shpëtojë.
17 Në mbrëmje, në mëngjes dhe në mesditë
do të ankohem dhe do të rënkoj,
dhe ai do të dëgjojë zërin tim.
18 Ai do ta shpengojë jetën time dhe do ta
sigurojë nga lufta që bëhet kundër
meje, sepse janë të shumtë ata që
janë ngritur kundër meje.
19 Perëndia do të më dëgjojë dhe ka për
t'i poshtëruar, ai që ulet si sovran
gjithnjë, sepse ata nuk ndryshojnë
dhe nuk kanë frikë nga Perëndia.
(Sela)
20 Ai ka shtrirë duart kundër atyre që je-
tonin në paqe me të, ka shkelur
besëlidhjen e tij.
21 Goja e tij ishte më e ëmbël se gjalpi, por
në zemër ai kishte luftën; fjalët e tij
ishin më të buta se vaji, por ishin
shpata të zhveshura.
22 Hidh mbi Zotin barrën tënde, dha ai do të
të mbajë; ai nuk do të lejojë kurrë që
i drejti të lëkundet.
23 Por ti, o Perëndi, do t'i zbresësh këta në
pusin e humbjes; njerëzit gjakatarë
dhe hileqarë nuk do të arrijnë në
gjysmën e ditëve të tyre; por unë do
të kem besim te ti.

56

1 Ki mëshirë për mua, o Perëndi, sepse
njerëzit do të donin të më përpijnë;
më luftojnë vazhdimisht me sulmet
e tyre.
2 Armiqtë e mi do të donin vazhdimisht të
më përpijnë. Po, janë të shumtë ata
që më luftojnë në kryelartësinë e
tyre.
3 Kur të kem frikë, do të mbështetem te ti.
4 Me ndihmën e Perëndisë do të kremtoj
fjalën e tij; kam vënë besimin tim te
Perëndia, nuk do të kem frikë. Çfarë
mund të më bëjë njeriu?
5 Ata i shtrëmbërojnë vazhdimisht fjalët e
mia; gjithë mendimet e tyre synoj-
në të më bëjnë të keq.
6 Mblidhen tok, rrinë në pritë; ruajnë hepat
e mia, në pritje që të më marrin
jatën.
7 Ata mendojnë të shpëtojnë me anë të ligë-
sisë; në zemërimin tënd, o Perëndi,
hidhi për tokë popujt.
8 Ti i ke numëruar hapat e bredhjes sime;
vendosi lotët e mia në calikun tënd;
a nuk i ke regjistruar në librin tënd?
9 Ditën që do të të thërrasë ty, armiqtë e
mi do të kthejnë krahët. Këtë e di,
sepse Perëndia është për mua.
10 Me ndihmën e Perëndisë do të kremtoj
fjalën e tij; me ndihmën e Zotit do
të kremtoj fjalën e tij.
11 Kam vënë besimin tim te Perëndia, nuk do
të kem frikë. Çfarë mund të më bëjë
njeriu?
12 Kushtet që kam lidhur me ty, o Perëndi,
më detyrojnë. Do të të lëvdoj.
13 Sepse ti ke çliruar shpirtin tim nga vdekja
dhe ke ruajtur këmbët e mia nga
rënia, në mënyrë që unë të eci për-
para Perëndisë në dritën e të gjal-
lëve.

57

1 Ki mëshirë për mua, o Perëndi, ki mëshirë
për mua, sepse shpirti im gjen
strehë te ti; gjej strehë në hijen
e krahëve të tu deri sa të kalojnë
fatkeqësitë.
2 Unë do t'i thërras Perëndisë, Shumë të
Lartit, Perëndisë që kryen çdo gjë
për mua.
3 Ai do të dërgojë nga qielli për të më shpë-
tuar, ai qorton ashpër atë që dësh-
iron të më përpijë. (Sela) Perëndia
do të dërgoj mirësinë e tij dhe të
vërtetën e tij.
4 Shpirti im është si në mes të luanëve;
banoj midis njerëzve që vjellin
zjarr, midis njerëzve dhëmbët e
të cilëve janë shtiza dhe shigjeta,
dhe gjuha e tyre është një shpatë e
mprehur mirë.

5 U lartofsh mbi qiejtë, o Perëndi; shkëlqeftë
lavdia jote mbi të gjithë tokën.
6 Ata kanë shtrirë një rrjetë mbi hapat e mia;
unë jam i tëri i kërrusur; kanë hapur
një gropë para meje, por ata vetë
ranë brenda. (Sela)
7 Zemra ime është e prirur mirë, o Perëndi,
zemra ime është e prirur mirë; unë
do të këndoj dhe do të lëvdoj.
8 Rizgjohu, fryma ime; rizgjohuni, psaltir
dhe qeste; unë do të rizgjoj agimin.
9 Do të të kremtoj midis popujve, o Zot, do të
këndoj lavdet e tua midis kombeve,
10 sepse e madhe deri në qiell është mirësia
jote, dhe e vërteta jote arrin deri në
retë.
11 U lartofsh mbi qiejtë, o Perëndi; lavdia
jote shkëlqeftë mbi të gjithë tokën.

58

1 A flisni pikërisht sipas drejtësisë ju, o të
fuqishëm? A gjykoni ju drejt, o bij
të njerëzve?
2 Në zemrën tuaj ju bluani përkundrazi
të keqen; duart tuaja përhapin
dhunën mbi tokë.
3 Këta të pabesë janë prishur që në barkun e
nënës; këta gënjeshtarë kanë marrë
rrugë të keqe që në lindje.
4 Helmi i tyre i ngjan helmit të gjarprit; janë
si gjarpri helmues i shurdhër që i zë
veshët e vet,
5 për të mos dëgjuar zërin e magjistarëve
apo të atij që është i aftë të bëjë
magji.
6 O Perëndi, thyej dhëmbët e tyre në gojë; o
Zot, thyej dhëmbët e luanëve.
7 U shkrifshin si uji që rrjedh. Kur gjuan
shigjetat e tij, ato u bëfshin si shig-
jeta pa majë.
8 U bëfshin si kërmilli që shkrihet ndërsa
po shkon; si dështimi i gruas mos
pafshin diellin.
9 Para se tenxheret tuaja të ndjejnë zjarrin
e ferrishteve, qofshin këto të blerta
apo të ndezura, ai do t'i heqë tutje
si një vorbull.
10 I drejti do të gëzohet duke parë hakmar-
rjen; do të lajë këmbët në gjakun e
të pabesit.
11 Dhe njerëzia do të thotë: "Me siguri ka një
shpërblim për të drejtin; me siguri
ka një Perëndi që gjykon mbi tokë".

59

1 Më çliro nga armiqtë e mi, o Perëndia im;
më vër në një vend të sigurt aty lart,
larg atyre që ngrihen kundër meje.
2 Më çliro nga ata që bëjnë paudhësi dhe më
shpëto nga njerëzit gjakatarë.
3 Sepse, ja, ata më ngrejnë prita; njerëz
të fuqishëm mblidhen kundër meje
pa ekzistuar, o Zot, ndonjë faj apo
mëkat nga ana ime.
4 Megjithëse nuk ekziston ndonjë gabim
nga ana ime, ata nxitojnë dhe për-
gatiten; zgjohu që të më vish në
ndihmë dhe shiko.
5 Prandaj ti, o Zot, Perëndia i ushtrive,
Perëndia i Izraelit, zgjohu, për të
ndëshkuar tërë kombet; mos fal
asnjë prej atyre që veprojnë në
mënyrë të pabesë. (Sela)
6 Ata kthehen në mbrëmje, ulërijnë si qentë
dhe sillen nëpër qytet.
7 Ja, ata nxjerrin fyerje nga goja e tyre; kanë
shpata mbi buzët e tyre dhe thonë:
"Kush na dëgjon?".
8 Por ti, o Zot, do të qeshësh me ta; do të
tallesh me të gjitha kombet.
9 O forca ime, do të shikoj ty, sepse Perëndia
është kështjella ime.
10 Perëndia im i dhembshur do të më dalë
përballë; Perëndia im do të më bëjë
të shoh atë që dëshiroj mbi armiqtë
e mi.
11 Mos i vrit, që populli im të mos harrojë; në
sajë të fuqisë sate lëri të enden dhe
rrëzoji, o Zot, mburoja jonë.
12 Për mëkatin e gojës së tyre dhe për
fjalët e buzëve të tyre i zëntë laku
i kryelartësisë së tyre, për shkak të
mallkimeve dhe të gënjeshtrave që
thonë.
13 Asgjesoji në zemërimin tënd, asgjesoji
dhe mos qofshin më; dhe le të dinë
që Perëndia mbretëron te Jakobi
dhe deri në kufijtë e tokës. (Sela)
14 Në mbrëmje ata kthehen, ulërijnë si qentë
dhe sillen nëpër qytet.
15 Enden për të kërkuar ushqim dhe po të
jetë se nuk e gjejnë për të ngrënë,
e kalojnë natën duke u ankuar.
16 Por unë do të kremtoj fuqinë tënde dhe në
mëngjes do të lëvdoj me zë të lartë
mirësinë tënde, sepse ti ke qenë për

mua një kështjellë dhe një strehë
ditën e fatkeqësisë.
17 O forca ime, ty do të këndoj lavdet,
sepse ti, o Perëndi, je kështjella ime,
Perëndia që ka mëshirë për mua.

60

1 O Perëndi, ti na ke prapsur, na ke shpërndarë, je zemëruar; tani na rivendos.
2 Ti ke bërë që të dridhet toka, e ke çarë;
shëro thyerjet e saj, sepse ajo lëkundet.
3 Ti e ke ngarkuar popullin tënd me gjëra të
rënda; na ke dhënë të pimë verë që
të trullos.
4 Por tani u ke dhënë atyre që të kanë frikë
një flamur, që ta ngrenë në favor të
së vërtetës. (Sela)
5 Shpëto me dorën tënde të djathtë dhe
përgjigjmu, me qëllim që ata që ti i
do të çlirohen.
6 Perëndia ka folur në shenjtërinë e tij: "Unë
do të triumfoj, do të ndaj Sikemin
dhe do të mas luginën e Sukothit.
7 Imi është Galaadi, imi është Manasi,
Efraimi është forca e kokës sime,
Juda është ligjëvënësi im;
8 Moabi është legeni në të cilin lahem; mbi
Edomin do të hedh sandalin tim;
mbi Filistejtë do të ngre britma fitoreje".
9 Kush do të më çojë në qytetin e fortë?
Kush do të më çojë deri në Edom?
10 A nuk do të jesh pikërisht ti, o Perëndi, që
na ke prapsur? Nuk do të dalësh më,
o Perëndi, me ushtritë tona?
11 Na ndihmo kundër armikut, sepse është e
kotë ndihma e njeriut.
12 Me Perëndinë do të kryejmë trimëri, dhe
ai do të shkelë armiqtë tanë.

61

1 O Perëndi, dëgjo britmën time; dëgjo me
vëmendje lutjen time.
2 Nga skaji i tokës unë të bërtas ty, ndërsa
zemra ime po shkrihet; më ço në
shkëmbin që është më i lartë se unë,
3 sepse ti ke qenë një strehë për mua
dhe një kështjellë e fortifikuar para
armikut.
4 Unë do të banoj në çadrën tënde për gjithnjë, do të kërkoj strehë në hijen e
krahëve të tu. (Sela)
5 Sepse ti, o Perëndi, ke plotësuar kërkesat
e mia, më ke dhënë trashëgiminë e
atyre që kanë frikë nga emri yt.
6 Ti do t'i shtosh ditë të tjera jetës së
mbretit; vitet e tij vazhdofshin për
shumë breza.
7 Ai do të qëndrojë për gjithnjë në prani të
Perëndisë; jepi urdhër mirësisë dhe
së vërtetës ta ruajnë.
8 Kështu do t'i këndoj përjetë lavde emrit
tënd dhe do t'i plotësoj zotimet e
mia ditë për ditë.

62

1 Shpirti im gjen prehje vetëm te Perëndia;
nga ai vjen shpëtimi im.
2 Vetëm ai është kështjella ime dhe shpëtimi im, ai është streha ime e lartë;
unë nuk do të luaj kurrë.
3 Deri kur do të vërtiteni kundër një njeriu,
për të kërkuar të gjithë së bashku
ta vrisni, ashtu si bëhet me një mur
që bën bark dhe një gardh që lëkundet?
4 Ata mendojnë vetëm ta rrëzojnë nga
lartësia e tij, gjejnë kënaqësi në gënjeshtër, bekojnë me gojën e tyre,
por në zemrat e tyre mallkojnë.
(Sela)
5 Shpirti im, gjej prehje vetëm te Perëndia,
sepse shpresa ime vjen nga ai.
6 Vetëm ai është kështjella ime dhe shpëtimi im; ai është streha ime e lartë;
unë nuk do të luaj kurrë.
7 Te Perëndia është shpëtimi im dhe lavdia ime; kështjella ime e fortë dhe
streha ime janë te Perëndia.
8 Ki besim tek ai vazhdimisht, o popull,
hap zemrën tënde para tij; Perëndia
është streha jonë. (Sela)
9 Me siguri, njerëzit e shtresës së ulët
nuk janë veçse avull dhe njerëzit
e shtresës së lartë nuk janë veçse
gënjeshtarë; po t'i vësh mbi peshore
të gjithë së bashku janë më të lehtë
se vetë avulli.
10 Mos kini besim te zhvatja dhe mos
ushqeni shpresa të kota te grabitja;
mos shkoni mbas kotësisë; në rast
se pasuritë janë të bollshme, mos u
kushtoni zemrën.

11 Perëndia ka folur një herë; dy herë
kam dëgjuar këtë, që fuqia i përket
Perëndisë;
12 edhe ty, o Zot, të përket mirësia, sepse do
të shpërblesh cilindo sipas veprave
të tij.

63

1 O Perëndi, ti je Perëndia im, unë të kërkoj
në mëngjes; shpirti im është i etur
për ty; ty të dëshiron mishi im në
tokë të thatë dhe të djegur, pa ujë.
2 Kështu të admirova në shenjtërore, duke
soditur forcën tënde dhe lavdinë
tënde.
3 Me qenë se mirësia jote vlen më tepër se
jeta, buzët e mia do të të lëvdojnë.
4 Kështu do të të bekoj deri sa të jetoj dhe në
emrin tënd do të ngre duart e mia.
5 Shpirti im do të ngopet si të kishte ngrënë
palcë dhe dhjamë, dhe goja ime do
të të lëvdojë me buzë të gëzuara.
6 Të kujtoj në shtratin tim, të mendoj kur rri
zgjuar natën.
7 Duke qenë se ti ke qenë ndihma ime,
unë këndoj tërë gëzim në hijen e
krahëve të tu.
8 Shpirti im mbahet ngushtë te ti; dora jote
e djathtë më mban.
9 Por ata që kërkojnë jetën time për ta
shkatërruar, do të zbresin në pjesët
më të ulta të tokës.
10 Ata do t'i dorëzohen pushtetit të shpatës
dhe do të bëhen pre e çakejve.
11 Por mbreti do të gëzohet te Perëndia;
kushdo që betohet për të do të për-
lëvdohet, sepse goja e gënjeshtrave
do të detyrohet të mbyllet.

64

1 Dëgjo zërin tim, o Perëndi, në vajtimin që
të drejtoj ty; ruaje jetën time nga
tmerri i armikut.
2 Më fshih nga dredhitë e njerëzve të këqij
dhe nga turma zhurmëmadhe e
atyre që kryejnë paudhësi.
3 Këta e mprehin gjuhën e tyre si një shpatë,
dhe në vend të shigjetave lëshojnë
fjalë të hidhura
4 për të goditur fshehurazi të pafajmin; e
godasin papritur pa asnjë frikë.
5 I japin zemër njeri tjetrit në veprime të
liga; flasin si të na vënë kurthe dhe
thonë: "Kush ka për t'i parë?".
6 Kurdisin gjëra të këqija dhe thonë: "Kemi
përgatitur një plan të përsosur".
Mendimet e fshehura dhe zemra e
njeriut janë të panjohëshme.
7 Por Perëndia do të hedhë kundër tyre
shigjetat e tij dhe ata do të rrëzohen
papritur.
8 Ata do të bien dhe e keqja që kanë bërë
gjuhët e tyre do të bjerë mbi ta;
kushdo që ka për t'i parë do të tundë
kokën.
9 Atëherë tërë njerëzit do të kenë frikë dhe
do të tregojnë veprën e Perëndisë,
dhe do të njohin atë që ai ka bërë.
10 I drejti do të gëzohet tek Zoti dhe do të
kërkojë strehë tek ai, dhe të gjihë
të drejtët nga zemra do të përlëvdo-
hen.

65

1 Ty, o Perëndi, të përket lëvdimi në Sion;
dhe do të kryhen zotimet para teje.
2 Te ti, që plotëson lutjen, do të vijë çdo
krijesë.
3 Mëkatet më kishin mundur, por ti siguron
faljen për shkeljet tona.
4 Lum ai njeri që ti e zgjedh dhe e afron
pranë vetes, që të banojë në oborret
e tua; ne do të ngopemi me të mirat
e shtëpisë sate, me gjërat e shenjta
të tempullit tënd.
5 Në drejtësinë tënde, ti na përgjigjesh me
vepra të tmerrshme, o Perëndia i
shpëtimit tonë, ti që je shpresa e
skajeve të tokës dhe e deteve të
largëta.
6 Me fuqinë tënde i ke bërë malet të patund-
shëm dhe i ke ngjeshur me forcë.
7 Ti qetëson zhurmën e deteve, zhurmën e
valëve të tyre dhe trazirën e popu-
jve.
8 Dhe ata që banojnë në skajet e tokës kanë
frikë nga mrekullitë e tua; ti bën që
të shpërthejnë britma gëzimi nga
lindja dhe nga perëndimi.
9 Ti e viziton tokën dhe bën që ajo të prod-
hojë më tepër, e pasuron në një
masë të madhe; lumi i Perëndisë
është plot ujë; ti u siguron njerëzve
grurin e tyre, mbasi e ke përgatitur
tokën.
10 Ti i mbush me ujë brazdat e saj, sheshon
plisat, e zbut me shirat dhe bekon
filizat.

11 Ti e kurorëzon motin me bujarinë tënde
 të madhe dhe gjurmët e tua dallo-
 hen me bollëkun e të mirave.
12 Kullotat e shkretëtirës janë plot me
 ujë, dhe kodrinat janë mbuluar me
 gëzim.
13 Kullotat mbulohen me kope dhe luginat
 mbulohen me grurë; ato lëshojnë
 britma gëzimi dhe këndojnë.

66

1 Lëshoni klithma gëzimi Perëndisë, ju të
 gjithë banorë të tokës;
2 i këndoni himne lavdisë së emrit të tij;
 bëjeni zulmëmadh lëvdimin e tij.
3 I thoni Perëndisë: "Sa të tmerrshme janë
 veprat e tua! Për shkak të mad-
 hështisë së fuqisë sate armiqtë e tu
 do të të nënshtrohen ty.
4 Tërë toka do të të adhurojë dhe do të kën-
 dojë për ty, do të këndojë lëvdimet
 e emrit tënd. (Sela)
5 Ejani dhe admironi atë që Perëndia ka
 bërë; ai është i tmerrshëm në
 veprat tij për bijtë e njerëzve.
6 Ai e ndryshoi detin në tokë të thatë; pop-
 ulli i tij e kaloi lumin me këmbë të
 thata; le të gëzohemi, pra, bashkë
 me të.
7 Me fuqinë e tij ai mbretëron në përjetësi;
 sytë e tij këqyrin kombet. Mos
 lejoni që rebelët të ngrenë krye.
 (Sela)
8 Ju o popuj, bekoni Perëndinë tonë; dhe
 shpallni me zë të lartë lëvdimin e tij.
9 Ai na mban gjallë dhe nuk lejon që këmbët
 tona të pengohen.
10 Sepse ti na ke vënë në provë, o Perëndi,
 na ke pastruar ashtu si pastrohet
 argjendi.
11 Na ke bërë të biem në rrjetë, ke vënë një
 barrë të rëndë mbi kurrizet tona.
12 Ke bërë që njerëzit të ecin me kalë mbi
 kokën tonë; kemi kaluar nëpër zjarr
 dhe nëpër ujë, por ti na ke nxjerrë
 jashtë në një vend të freskët.
13 Unë do të hyj në shtëpinë tënde me
 olokauste; do të plotësoj zotimet e
 mia,
14 që buzët e mia kanë formuluar dhe që
 goja ime ka shqiptuar kur kaloja
 fatkeqësi.
15 Do të të ofroj olokauste kafshësh të ma-
 jme, me erën e këndshme të deshve;
 do të flijoj qe dhe cjep. (Sela)
16 Ejani dhe dëgjoni, ju të gjithë që i trëm-
 beni Perëndisë, dhe unë do t'ju tre-
 goj atë që ai bëri për shpirtin tim.
17 I thirra atij me gojën time dhe e përlëv-
 dova me gjuhën time.
18 Po të kisha ruajtur të keqen në zem-
 rën time, Zoti nuk do të më kishte
 dëgjuar.
19 Por Perëndia më dëgjoi dhe i kushtoi
 kujdes zërit të lutjes sime.
20 Qoftë i bekuar Perëndia, që nuk e hodhi
 poshtë lutjen time dhe nuk më mo-
 hoi mirësinë e tij.

67

1 Perëndia pastë mëshirë për ne dhe na
 bekoftë; Perëndia e bëftë fytyrën e
 tij të shkëlqejë mbi ne, (Sela)
2 me qëllim që mbi tokë të njihet rruga
 jote dhe shpëtimi yt midis gjithë
 kombeve.
3 Popujt do të të kremtojnë, o Perëndi, të
 gjithë popujt do të të kremtojnë.
4 Kombet do të gëzohen dhe do të ngazëllo-
 jnë, sepse ti do t'i gjykosh drejt pop-
 ujt dhe do t'i udhëheqësh kombet
 mbi tokë. (Sela)
5 Le të të lëvdojnë popujt, o Perëndi, le të të
 lëvdojnë tërë popujt.
6 Toka do të prodhojë frytin e vet; Perëndia,
 Perëndia ynë, do të na bekojë.
7 Perëndia do të na bekojë dhe tërë skajet e
 tokës do ta kenë frikë.

68

1 Perëndia u çoftë dhe u shpërndafshin
 armiqtë e tij, dhe ata që e urrejnë
 ikshin para tij.
2 Ti do t'i shpërndash ashtu si zhdavaritet
 tymi, ashtu si shkrihet dylli para
 zjarrit; kështu do të vdesin të
 pabesët përpara Perëndisë.
3 Por të drejtët do të gëzohen, do të ngazël-
 lohen përpara Perëndisë dhe do të
 galdojnë me këngë gëzimi.
4 Këndojini Perëndisë, këndojini lavde em-
 rit të tij; pregatitini rrugën atij që
 kalon me kalë në shkretëtirë; emri i
 tij është Zoti; ngazëlloni para tij.

5 Perëndia në banesën e tij të shenjtë është
babai i jetimëve dhe mbrojtësi i të
vejave.
6 Perëndia bën që i vetmuari të banojë
në një familje, çliron të burgosurit
dhe siguron begatinë; por rebelët
mbeten në tokë të djegur.
7 O Perëndi, kur dole përpara popullit tënd,
kur marshove nëpër shkretëtirë.
(Sela)
8 toka u drodh; edhe qiejtë lëshuan ujë
në prani të Perëndisë, vetë Sinai
u drodh në prani të Perëndisë,
Perëndisë të Izraelit.
9 Ti ke derdhur një shi të bollshëm, o
Perëndi, dhe i ke dhënë përsëri fuqi
trashëgimisë sate.
10 Kopeja jote gjeti një banesë dhe në mirësinë
tënde, o Perëndi, je kujdesur për
të varfërit.
11 Zoti shpalli fjalën dhe i madh ishte numri
i atyre që e kanë shpallur:
12 "Mbretërit e ushtrive ikin me ngut,
ndërsa kush ka mbetur në shtëpi
ndan plaçkën.
13 Edhe në se keni mbetur për të pushuar
ndër vatha, ju jeni si krahët e pëllumbeshës
të mbuluara me argjend
dhe si pendët e saj të arta që
shkëlqejnë".
14 Kur i Plotfuqishmi i shpërndau mbretërit
në vend, Tsalmoni u mbulua me
borë.
15 Një mal i Perëndisë është mali i Bashanit,
një mal me shumë maja është mali i
Bashanit.
16 O male me shumë maja pse shikoni me zili
malin që Perëndia ka zgjedhur për
banesë të tij? Po, Zoti do të banojë
atje përjetë.
17 Qerret e Perëndisë janë një mori, mijëra e
mijëra, Zoti është midis tyre ashtu
si në Sinai, në shenjtërinë e tij.
18 Ti je ngjitur lart, ke burgosur robërinë,
ke marrë dhurata nga njerëzit edhe
nga rebelët, me qëllim që ti, o Zot
Perëndi të mund të qëndrosh atje.
19 I bekuar qoftë Zoti, që për ditë mbart
barrat tona; ai është Perëndia i shpëtimit
tonë. (Sela)
20 Perëndia është për ne Perëndia që çliron,
dhe Zotit, Zotit, i përket çlirimi nga
vdekja.
21 Po, Perëndia do të shtypë kokën e
armiqve të tij, kokën me flokë të
gjata të atyre që ecin në mëkat të tij.
22 Zoti ka thënë: "Do t'i kthej nga Bashani,
do t'i kthej nga humnerat e detit,
23 me qëllim që ti të dërrmosh armiqtë e tu,
duke futur thellë këmbën tënde në
gjakun e tyre, dhe gjuha e qenve të
tu të ketë pjesën që i takon".
24 Ata kanë parë varganin tënd, o Perëndi,
varganin e Perëndisë tim, e Mbretit
tim në shenjtërore.
25 Këngëtarët ecnin përpara, ata që u binin
veglave vinin në fund, dhe në mes
qëndronin vajzat që u binin dajreve.
26 Bekoni Perëndinë në kuvendet; bekoni
Zotin ju që jeni nga gurra e Izraelit.
27 Ja, Beniamini, më i vogli, por udhëheqësi
i tyre, princat e Judës me trupat e
tyre, princat e Zabulonit, princat e
Neftalit.
28 Perëndia yt ka vendosur forcën tënde;
forco, o Perëndi, sa ke bërë për ne.
29 Për shkak të tempullit tënd në Jeruzalem,
mbretërit do të të sjellin dhurata.
30 Shaj kafshën e kallamishteve, tufën e
demave me viçat e popujve, deri sa
të poshtërohen duke sjellë shufra
argjendi; shpërndaji popujt që kënaqen
duke bërë luftë.
31 Nga Egjipti do të sjellin metal që shkëlqen,
Etiopia do të nxitojë t'i shtrijë
Perëndisë duart e saj.
32 O mbretëri të tokës, këndojini Perëndisë;
këndojini lavde Zotit, (Sela)
33 atij që shkon me kalë mbi qiejtë e qiejve të
përjetshme, ai nxjerr zërin e tij, një
zë të fuqishëm.
34 Pranoni fuqinë e Perëndisë, madhështia e
tij qëndron mbi Izraelin dhe fuqia e
tij është në qiejtë.
35 O Perëndi, ti je i tmerrshëm nga shenjtorja
jote; Perëndia i Izraelit është
ai që i jep forcë dhe fuqi popullit. I
bekuar qoftë Perëndia!

69

1 Shpëtomë, o Perëndi, se ujërat më kanë
arritur deri në grykë.
2 Jam zhytur në një batak të thellë dhe nuk
gjej asnjë pikë mbështetjeje; kam
arritur në ujëra të thella dhe rryma
më rrëmben me vete.

[3] Jam lodhur duke bërtitur, gryka më është
tharë; sytë e mi konsumohen në
pritje të Perëndisë tim.
[4] Ata që më urrejnë pa shkak janë më
të shumtë se flokët e mi; janë
të fuqishëm ata që duan të më
shkatërrojnë dhe që janë pa të
drejtë armiq të mi; jam i detyruar të
kthej atë që nuk kam vjedhur.
[5] O Perëndi, ti e di marrëzinë time dhe fajet
e mia nuk të janë fshehur.
[6] Mos u ngatërrofshin për shkakun tim ata
që kanë shpresë te ti, o Zot, Zoti
i ushtrive; mos u turpërofshin për
shkakun tim ata që të kërkojnë, o
Perëndi i Izraelit.
[7] Për hir të dashurisë sate unë po heq një
poshtërim dhe turpi më mbulon fy-
tyrën.
[8] Unë jam i bërë një i huaj për vëllezërit e mi
dhe për bijtë e nënes sime.
[9] Sepse zelli i shtëpisë sate më ka përpirë
dhe fyerjet e rënda të atij që të fyen
kanë rënë mbi mua.
[10] Kam qarë duke pikëlluar shpirtin tim me
agjërim, por kjo më ka sjellë çn-
derim.
[11] Kam veshur madje si rroba një thes, por u
bëra për ta objekt talljeje.
[12] Ata që ulen te porta flasin për mua, dhe u
bëra kënga e pijanecëve.
[13] Por sa për mua, o Zot, lutja ime të
drejtohet ty, o Zot, në kohë të
pranueshme; në dhembshurinë
tënde të madhe përgjigjmu, o
Perëndi, në shpëtimin tënd të
siguruar.
[14] Më nxirr nga bataku që të mos fundosem
në të, dhe bëj që të çlirohem nga
ata që më urrejnë dhe nga ujërat e
thella.
[15] Mos më mbuloftë rryma e ujërave, mos
më përpiftë humnera dhe mos u
mbylltë gryka e pusit mbi mua.
[16] Përgjigjmu, o Zot, sepse mirësia jote është
e çmuar; në dhembshuritë e tua të
mëdha sillu nga unë.
[17] Mos e fshih fytyrën tënde nga shërbëtori
yt, sepse jam në ankth; nxito të më
përgjigjesh.
[18] Afrohu te unë dhe më shpjego; çliromë
nga armiqtë e mi.
[19] Ti e njeh poshtërsinë time, turpin tim dhe
çnderimin tim; armiqtë e mi janë të
gjithë para teje.
[20] Fyerja e rëndë më ka copëtuar zemrën
dhe jam plot hidhërime; prita dikë
që të më përdëllentë por më kot;
prita dikë që të më ngushëllonte,
por nuk u paraqit asnjë.
[21] Më dhanë përkundrazi vrer në vend të
ushqimit dhe për të ma shuar etjen
më dhanë për të pirë uthull.
[22] U bëftë tryeza e tyre një lak para tyre, dhe
begatia e tyre një kurth.
[23] Ju errshin sytë atyre kështu që të mos
shohin më, dhe bëj që ijët e tyre të
lëkunden vazhdimisht.
[24] Zbraz mbi ta zemërimin tënd dhe i zëntë
zjarri i indinjatës sate.
[25] Banesa e tyre u shkretoftë dhe askush mos
banoftë në çadrat e tyre,
[26] sepse përndjekin atë që ti ke goditur dhe
flasin me kënaqësi për dhembjen e
atyre që ti ke plagosur.
[27] Shto këtë faj fajit të tyre dhe mos arrifshin
kurrë të kenë pjesë në drejtësinë
tënde.
[28] U shofshin nga libri i jetës dhe mos u
shkrofshin midis të drejtëve.
[29] Tani jam i hidhëruar dhe i dëshpëruar;
shpëtimi yt, o Perëndi, më lartoftë.
[30] Unë do ta kremtoj emrin e Perëndisë me
një këngë, dhe do ta madhështoj me
lavde.
[31] Dhe kjo do t'i pëlqejë Zotit më tepër se një
ka o një dem me brirë dhe thonj.
[32] Njerëzit e përulur do të shohin dhe do
të gëzohen; dhe për ju që kërkoni
Perëndinë, u përtëriftë zemra juaj.
[33] Sepse Zoti kënaq nevojtarët dhe nuk përç-
mon robërit e tij.
[34] E mburrshin qiejtë dhe toka, detet dhe
gjithçka lëviz në to.
[35] Sepse Perëndia do të shpëtojë Sionin dhe
do të rindërtojë qytetet e Judës;
atëherë ata do të banojnë në to dhe
do t'i zotërojnë.
[36] Dhe pasardhësit e shërbëtorëve të tij do
të kenë trashëgiminë dhe ata që e
duan emrin e tij do të banojnë aty.

70

[1] O Perëndi, nxito të më çlirosh. O Zot, nxito
të më ndihmosh.

2 U turpërofshin dhe u hutofshin ata që
kërkojnë jetën time; kthefshin kur-
rizin dhe u mbulofshin me turp ata
që kërkojnë të keqen time.
3 Kthefshin kurrizin për shkak të turpit të
tyre ata që thonë: "Ah, ah!".
4 U gëzofshin dhe ngazëllofshin te ti të
gjithë ata që të kërkojnë, dhe ata
që duan shpëtimin tënd thënçin
vazhdimisht: "U përlëvdoftë Perën-
dia!".
5 Por unë jam i varfër dhe nevojtar; o
Perëndi, nxito të më vish në
ndihmë; ti je ndihma ime dhe
çlirimtari im; o Zot, mos vono.

71

1 Unë po gjej strehë te ti, o Zot, bëj që të mos
hutohem kurrë.
2 Në emër të drejtësisë sate, më çliro dhe
më shpëto; zgjate veshin tënd ndaj
meje dhe më shpëto.
3 Ti je për mua një kështjellë shpëtimi, ku
unë mund të shkoj gjithnjë; ti ke
urdhëruar shpëtimin tim, sepse je
shkëmbi dhe kështjella ime.
4 Perëndia im, më çliro nga dora e të pabesit,
nga dora e të çorodituri dhe të atij
që përdor dhunën.
5 Sepse ti je shpresa ime, o Zot, o Zot, besimi
im që kurse isha fëmijë.
6 Ti ke qenë përkrahja ime qysh në bark të
nënes sime; ti më nxore nga barku
i nënës sime; ty do të drejtohet
gjithnjë lëvdimi im.
7 Jam bërë për shumë njerëz si një mrekulli,
por ti je streha e fortë.
8 Goja ime është plot me lëvdimet e tua dhe
shpall lavdinë tënde tërë ditën.
9 Mos më hidh poshtë në kohën e pleqërisë;
mos më braktis kur forca ime po
pakësohet.
10 Sepse armiqtë e mi flasin kundër meje,
dhe ata që kanë ngritur pusi
kundër jetës sime thurrin komplote
bashkë,
11 duke thënë: "Perëndia e ka braktisur;
ndiqeni dhe kapeni, sepse nuk ka
njeri që ta çlirojë".
12 O Perëndi, mos u largo nga unë; Perëndia
im, nxito të më ndihmosh.
13 U ngatërrofshin dhe u asgjesofshin
kundërshtarët e jetës sime; u
mbulofshin me poshtërsi dhe me
turp ata që dëshërojnë të më bëjnë
të keqen.
14 Por unë do të kem shpresa gjithnjë dhe do
të të lëvdoj gjithnjë e më tepër.
15 Goja ime do të tregojë tërë ditën drejtësi-
në tënde dhe çlirimet e tua, sepse
nuk njoh numrin e tyre.
16 Do të thellohem në veprat e fuqishme
të Zotit, të Zotit, dhe do të kujtoj
drejtësinë tënde, vetëm tënden.
17 O Perëndi, ti më ke mësuar që në fëmijëri;
dhe deri më sot unë kam shpallur
mrekullitë e tua.
18 Edhe tani që jam plakur dhe jam thinjur,
o Perëndi, mos më braktis deri sa
t'i kem treguar këtij brezi fuqinë
tënde dhe mrekullitë e tua gjithë
atyre që do të vijnë.
19 Edhe drejtësia jote, o Perëndi, arrin deri
në lartësitë e qiejve; ti ke bërë gjëra
të mëdha. O Perëndi, kush të përng-
jan ty?
20 Ti, që më bëre të provoj shumë fatke-
qësira, të rënda, do të më japësh
përsëri jetën dhe do të më bësh të
ngrihem lart nga humnerat e tokës.
21 Ti do të rritesh madhështinë time dhe do
të kthehesh të më ngushëllosh.
22 Dhe unë do të lëvdoj me harpe për
besnikërinë tënde, o Perëndia im,
dhe do të këndoj lavdet e tua me
qeste, o i Shenjti i Izraelit.
23 Buzët e mia do të ngazëllojnë kur do
të këndoj lavdet e tua bashkë me
shpirtin tim, që ti ke shpenguar.
24 Edhe gjuha ime do të flasë tërë ditën
për drejtësinë tënde, sepse janë
turpëruar dhe janë hutuar ata që
kërkonin të më bënin të keqen.

72

1 O Perëndi, paraqit mendimet e tua
mbretit dhe drejtësinë tënde birit
të mbretit,
2 dhe ai do të gjykojë popullin tënd me
drejtësi dhe të pikëlluarit e tu me
saktësi.
3 Malet do t'i sjellin paqen popullit dhe
kodrat drejtësinë.
4 Ai do t'u sigurojë drejtësi të pikëlluarve
të popullit, do të shpëtojë bijtë
e nevojtarëve dhe do të dërrmojë
shtypësin.

5 Ata do të të kenë frikë deri sa të ketë diell
dhe hënë, për të gjitha brezat.
6 Ai do të zbresë si shiu mbi barin e kositur,
si një rrebesh që vadit tokën.
7 Në ditët e tij i drejti do të lulëzojë dhe ka
për të patur shumë paqe deri sa të
mos ketë më hënë.
8 Ai do të mbretërojë nga një det te tjetri dhe
nga lumi deri në skajet e tokës.
9 Banorët e shkretëtirës do të përkulen para
tij, dhe armiqtë e tij do të lëpijnë
pluhurin.
10 Mbretërit e Tarshishit dhe të ishujve do
t'i paguajnë haraçin, mbretërit e
Shebas dhe ai i Sabas do t'i ofrojnë
dhurata.
11 Po, gjithë mbretërit do ta adhurojnë dhe
gjithë kombet do t'i shërbejnë.
12 Sepse ai do ta çlirojë nevojtarin që bërtet
dhe të mjerin që nuk ka se kush ta
ndihmojë.
13 Atij do t'i vijë keq për të dobëtin dhe për
nevojtarin dhe do të shpëtojë jetën
e nevojtarëve.
14 Ai do të çlirojë jetën e tyre nga shtypja
dhe nga dhuna, dhe gjaku i tyre do
të jetë i çmuar para syve të tij.
15 Dhe ai do të jetojë; dhe do t'i jepet ari
i Shebas, do të bëhen vazhdimisht
lutje për të dhe do të bekohet tërë
ditën.
16 Do të ketë bollëk gruri mbi tokë, në ma-
jat e maleve; kallinjtë e tij do të
valëviten si drurët e Libanit, dhe
banorët e qyteteve do të lulëzojnë
si bari i tokës.
17 Emri i tij do të vazhdojë përjetë, emri i tij
do të përhapet deri sa të ketë diell;
dhe tërë kombet do të bekohen në
të dhe do ta shpallin të lumtur.
18 I bekuar qoftë Zoti Perëndia, Perëndia i
Izraelit; vetëm ai bën mrekulli.
19 Qoftë i bekuar përjetë emri i tij i
lavdishëm, dhe tërë toka qoftë e
mbushur me lavdinë e tij. Amen,
amen.
20 Këtu mbarojnë lutjet e Davidit, birit të
Isait.

73

1 Me siguri Perëndia është i mirë me
Izraelin, me ata që janë të pastër
nga zemra.
2 Por, sa për mua, gati gati po më pengo-
heshin këmbët dhe për pak hapat e
mia do të shkisnin.
3 Sepse i kisha zili mburravecët, duke parë
mirëqënien e njerëzve të këqij.
4 Sepse nuk ka dhembje në vdekjen e tyre,
dhe trupi i tyre është i majmë.
5 Ata nuk po heqin si vdekatarët e tjerë, as
pësojnë goditje si njerëzit e tjerë.
6 Prandaj kryelartësia i rrethon si një gjer-
dan dhe dhuna i mbështjell si një
rrobe.
7 Sytë u dalin jashtë nga dhjami dhe përfy-
tyrimet e çoroditura të zemrës së
tyre vërshojnë.
8 Ata tallen dhe kurdisin me pabesi shtyp-
jen, flasin me arrogancë.
9 E drejtojnë gojën e tyre kundër qiellit dhe
gjuha e tyre përshkon tokën.
10 Prandaj njerëzit e tyre kthehen nga ajo
anë dhe pijnë me të madhe ujërat e
tyre,
11 dhe thonë: "Si është e mundur që Perën-
dia të dijë çdo gjë dhe të ketë njo-
huri te Shumë i Larti?".
12 Ja, këta janë të pabesë; megjithatë janë
gjithnjë të qetë dhe i shtojnë pa-
suritë e tyre.
13 Më kot, pra, pastrova zemrën time dhe i
lava duart në pafajësinë time.
14 Sepse jam goditur tërë ditën dhe jam
ndëshkuar çdo mëngjes.
15 Sikur të kisha thënë: "Do të flas edhe
unë kështu", ja, do të kisha mohuar
brezin e bijve të tu.
16 Atëherë kërkova ta kuptoj këtë gjë, por
ajo m'u duk shumë e vështirë.
17 Deri sa hyra në shenjtoren e Perëndisë
dhe mora parasysh fundin e tyre.
18 Me siguri, ti i vë në vënde të rrëshqit-
shme dhe kështu i bën që të bien në
shkatërrim.
19 Si u shkatërruan në një çast! Ata vdiqën
të konsumuar nga tmerri!
20 Ashtu si në një ëndërr, kur zgjohesh,
kështu edhe ti, o Zot, kur të zgjo-
hesh, do të përbuzësh pamjen e tyre
të kotë.
21 Kur zemra ime acarohej dhe e ndjeja
veten sikur më shponin nga brenda,
22 unë isha pa mend dhe pa kuptim; para teje
isha si një kafshë.

23 Por megjithatë unë jam gjithnjë me ty; ti
me ke kapur nga dora e djathtë.
24 Ti do të më udhëheqësh me këshillën
tënde dhe do të më çosh pastaj në
lavdi.
25 Cilin kam në qiell veç teje? Dhe mbi tokë
nuk dëshiroj tjetër njeri veç teje.
26 Mishi im dhe zemra ime nuk mund
të ligështohen, por Perëndia është
kështjella e zemrës sime dhe pjesa
ime në përjetësi.
27 Sepse ja, ata që largohen prej teje do të
vdesin; ti shkatërron tërë ata që,
duke kurvëruar, largohen prej teje.
28 Por sa për mua, e mira është t'i afrohem
Perëndisë; e kam bërë Zotin tim,
Zotin, strehën time, për të treguar
gjithë veprat e tua.

74

1 O Perëndi, pse na ke hedhur poshtë për
gjithnjë? Pse vlon zemërimi yt
kundër kopesë së kullotës sate?
2 Kujto popullin tënd, që dikur e more,
që ti e shpengove që të ishte fisi i
trashëgimisë sate, të këtij mali të
Sionit, mbi të cilin ke banuar.
3 Drejto hapat e tua në këto rrënoja të
pandreqshme; armiku i ka prishur
të gjitha në shenjtërore.
4 Armiqtë e tu vrumbullojnë në vendin e
kuvendeve të tua; kanë vënë aty
shenjat e tyre si flamuj.
5 Dukej sikur godisnin me sëpata në pjesën
e dëndur të një pylli.
6 Dhe tani me sqeparë dhe çekane po prishin
tërë skulpturat e tij.
7 I kanë vënë zjarrin shenjtërores sate; kanë
përdhosur banesën që mban emrin
tënd, duke e hedhur poshtë.
8 Kanë thënë në zemër të tyre: "T'i shkatër-
rojmë të gjithë"; kanë djegur tërë
qendrat e kuvendeve të shenjta në
vend.
9 Ne nuk i shohim më shenjat tona; nuk ka
më profet dhe midis nesh nuk ka
asnjë që të dijë deri kur.
10 Deri kur, o Perëndi, kundërshtari do të
fyejë? Armiku vallë, do ta përçmojë
emrin tënd përjetë?
11 Pse e tërheq dorën tënde, pikërisht të
djathtën? Nxirre nga gjiri yt dhe
shkatërroji.
12 Por Perëndia është mbreti im qysh prej
kohëve të lashta; ai sjell shpëtimin
mbi tokë.
13 Me forcën tënde ndave detin dhe shtype
kokën e përbindëshve të detit në
ujërat.
14 Copëtove kokat e Levitanëve dhe ia
dhe për të ngrënë popullit të
shkretëtirës.
15 Bëre që të dalin burime dhe përrenj dhe
thave lumenj të përhershëm.
16 Jotja është dita, jotja është edhe nata; ti ke
vendosur dritën dhe diellin.
17 Ti ke caktuar tërë kufijtë e tokës dhe ke
bërë verën dhe dimrin.
18 Mbaje mend këtë, o Zot, që armiku të ka
fyer dhe që një popull i pamend ka
përbuzur emrin tënd.
19 Mos ia braktis bishave jetën e turtulleshës
sate; mos harro përjetë jetën e të
përvuajturve të tu.
20 Respekto besëlidhjen, sepse vendet e er-
rëta të tokës janë plot me strofka
dhune.
21 Mos lejo që i shtypuri të kthehet i tur-
përuar; bëj që i përvuajturi dhe
nevojtari të lëvdojnë emrin tënd.
22 Çohu o Perëndi, mbro kauzën tënde! Mos
harro që i pamendi të fyen tërë
ditën.
23 Mos harro britmën e armiqve të tu;
zhurma e tyre që ngrihen kundër
teje ngjitet vazhdimisht në qiell.

75

1 Ne të lëvdojmë, o Perëndi, ne të lëvdojmë,
sepse emri yt na është i afërt; njeriu
tregon mrekullitë e tua.
2 Kur do të vijë koha e caktuar, unë do të
gjykoj me drejtësi.
3 Toka dhe tërë banorët e saj shkrihen, por
unë i bëj të qëndrueshme shtyllat e
saj. (Sela)
4 U kam thënë fodullëve: "Mos u mbur-
rni!", dhe të pabesëve: "Mos u bëni
hundëpërpjetë!
5 Mos e ngrini lart kokën, mos flisni me qafë
të fortë".
6 Sepse lëvdimi nuk vjen as nga lindja,
as nga perëndimi, as edhe nga
shkretëtira.
7 Sepse Perëndia është ai që gjykon; ai ul
njerin dhe ngre tjetrin.

8 Sepse Zoti ka në dorë një kupë vere që
shkumon dhe plot me erëza, që ai
e zbraz. Me siguri tërë të pabesët e
dheut do ta kullojnë dhe do të pinë
deri llumin.
9 Por unë do të shpall përjetë dhe do t'i
këndoj lavde Perëndisë të Jakobit.
10 Dhe do të dërrmoj tërë fuqinë e të
pabesëve, por fuqia e të drejtëve do
të përlëvdohet.

76

1 Perëndia njihet mirë në Judë, emri i tij
është i madh në Izrael.
2 Tabernakulli i tij është në Salem dhe ai
banon në Sion.
3 Këtu ai ka copëtuar shigjetat e zjarrta
të harkut, mburojën dhe shpatën e
luftës. (Sela)
4 Ti dukesh i lavdishëm dhe i fuqishëm mbi
malet e presë.
5 Trimat i kanë zhveshur, i ka zënë gjumi,
dhe asnjë prej atyre trimave nuk ka
mundur të përdorë duart e tij.
6 Mbas qortimit tënd, o Perëndia i Jako-
bit, qerret dhe kuajt mbetën të
shushatur.
7 Nga ti, pikërisht nga ti, duhet të kenë
frikë; dhe kush mund të rezistojë
para teje kur zemërohesh?
8 Ti ke bërë që të dëgjohet nga qielli vendimi
yt, tokën e zuri frika dhe heshti,
9 kur Perëndia u ngrit për të gjykuar, për
të çliruar tërë nevojtarët e tokës.
(Sela)
10 Edhe zemërimi i njerëzve do të shndr-
rohet në lavdi për ty, dhe ti do të
rrethohesh me vetë mbeturinat e
zemërimi të tyre.
11 Bëjini zotime Zotit, Perëndisë tuaj, dhe
plotësojini; tërë ata që rinë rreth tij
t'i çojnë dhurata të Tmerrshmit.
12 Ai u heq frymën qeveritarëve, nga ai
druhen mbretërit e tokës.

77

1 Zëri im lartohet te Perëndia dhe unë bër-
tas; zëri im lartohet te Perëndia dhe
ai ka për të më dëgjuar.
2 Ditën e fatkeqësisë sime kërkova Zotin;
gjatë natës dora ime mbeti e nderur
pa u lodhur dhe shpirti im nuk pra-
noi të ngushëllohet.
3 Më kujtohet Perëndia dhe rrënkoj; vajtoj
dhe fryma ime dobësohet. (Sela)
4 Ti m'i mban të hapura qepallat; jam aq i
turbulluar sa nuk mund të flas.
5 Sjell ndërmënd përsëri ditët e lashta, vitet
e kohëve të shkuara.
6 Gjatë natës më kthehet në mendje kënga
ime, mendoj thellë në zemrën time
dhe fryma ime bën kërkime.
7 A do të më hedhë poshtë për gjithnjë Zoti?
E nuk do të më pëlqejë më kurrë?
8 Dhe mirësia e tij ka marrë fund për gjithnjë
dhe falja e tij ka munguar për brezat
e ardhshme?
9 Vallë Perëndia e ka harruar mëshirën dhe
në zemërimin e tij u ka dhënë fund
dhembshurive të tij? (Sela)
10 Unë kam thënë: "Shkaku i hidhërimit tim
është se dora e djathtë e Shumë të
Lartit ka ndryshuar".
11 Do t'i kujtoj veprat e Zotit; po, do të
kujtoj mrekullitë e tua të kohëve të
kaluara,
12 do të mendohem thellë për gjithë veprat
e tua dhe do të kem parasysh bëmat
e tua.
13 O Perëndi, jeta jote është e shenjtë; cili
Perëndi është i madh si Perëndia?
14 Ti je Perëndia që kryen mrekulli; ti ke bërë
të njihet forca jote midis popujve.
15 Me krahun tënd ke shpenguar popullin
tënd, bijtë e Jakobit dhe të Jozefit.
(Sela)
16 Ujërat të panë, o Perëndi, ujërat të panë
dhe u trëmbën; edhe humnerat u
drithtuan.
17 Retë derdhën përmbytje uji, qiejtë gjë-
muan dhe shigjetat e tua vepruan.
18 Gjëmimi i bubullimës sate ishte në vorbul-
lën, vetëtimat ndriçuan botën dhe
toka u tund dhe u drodh.
19 Ti e hape rrugën tënde në mes të detit,
shtegun tënd në mes të ujërave të
mëdha, dhe gjurmët e tua nuk u
njohën.
20 Ti e udhëheq popullin tënd si një kope me
dorën e Moisiut dhe të Aaronit.

78

1 Kushtoji kujdes, o populli im, ligjit tim;
dëgjo fjalët e gojës sime.
2 Do të hap gojën time për të thënë shëm-
bëlltyra, dhe kam për të paraqitur
misteret e kohërave të lashta.

3 Atë që ne kemi dëgjuar dhe kemi njohur,
dhe që etërit tanë na kanë treguar,
4 nuk do t'ua fshehim bijve të tyre, por do t'i
tregojmë brezit të ardhshëm lavdet
e Zotit, fuqinë e tij dhe mrekullinë
që ai ka bërë.
5 Ai ka vendosur një dëshmi te Jakobi dhe
ka vënë një ligj në Izrael, dhe ka
urdhëruar etërit tanë që t'ua bëjnë
të njohura bijve të tyre,
6 me qëllim që brezi i ardhshëm t'i njohë së
bashku me bijtë që do të lindin; dhe
këta nga ana e tyre t'ua tregojnë
bijve të tyre,
7 dhe të vendosin te Perëndia besimin e
tyre dhe të mos harrojnë veprat e
Perëndisë, por të respektojnë urd-
hërimet e tij;
8 dhe të mos jenë si etërit e tyre, një brez
kokëfortë dhe rebel, një brez me
zemër të paqëndrueshme dhe me
një frymë jo besnike ndaj Perëndisë.
9 Bijtë e Efraimit, njerëz të luftës, harkë-
tarë të zotë, kthyen shpinën ditën
e betejës,
10 nuk respektuan besëlidhjen e Perëndisë
dhe nuk pranuan të ecnin sipas
ligjit të tij,
11 harruan veprat e tij dhe mrekullitë që u
kishte treguar.
12 Ai bëri mrekulli në prani të etërve të tyre,
në vendin e Egjiptit dhe në fushën e
Tsoanit.
13 Ai e ndau detin dhe i bëri të kalojnë në
mes të tij, dhe i mblodhi ujërat si një
grumbull.
14 Ditën drejtoi me anë të resë dhe tërë
natën me një dritë zjarri.
15 I çau shkëmbinjtë në shkretëtirë dhe i
bëri të pijnë boll, si të ishte uji i
humnerës së madhe.
16 Nxori rrëket nga shkëmbi dhe bëri që të
rridhnin ujëra si lumenj.
17 Por ata vazhduan të mëkatojnë kundër tij
dhe të ngrejnë krye kundër Shumë
të Lartit në shkretëtirë,
18 dhe e tunduan Perëndinë në zemër të
tyre, duke kërkuar ushqim sipas
dëshirave të tyre.
19 Dhe folën kundër Perëndisë, duke thënë:
"A mund të shtrojë Perëndia një
sofër në shkretëtirë?
20 Ja, ai e goditi shkëmbin dhe prej tij
dolën ujëra dhe vërshuan përrenj.
A mund t'i japë bukë dhe mish pop-
ullit të tij?
21 Dhe kështu Zoti i dëgjoi dhe u zemërua
fort, dhe një zjarr u ndez kundër
Jakobit dhe zemërimi kundër
Izraelit u ndez,
22 sepse nuk i kishin besuar Perëndisë dhe
nuk kishin pasur besim në shpë-
timin prej tij.
23 Megjithatë ai i urdhëroi retë e sipërme
dhe hapi dyert e qiellit,
24 dhe bëri që mbi ta të binte mana për të
ngrënë dhe u dha atyre grurin e
qiellit.
25 Njeriu hëngri bukën e engjëjve; ai u dër-
goi atyre ushqime sa të ngopeshin.
26 Ai bëri të ngrihet në qiell era e lindjes dhe
në sajë të fuqisë së tij bëri të ngrihet
era e jugut,
27 bëri të binin mbi ta mish si pluhuri dhe
zogj si rëra e detit.
28 Bëri që këto të binin në mes të kampit të
tyre, rreth çadrave të tyre.
29 Kështu ata hëngrën sa u ngopën, sepse
Perëndia u kishte siguruar atyre atë
që ata kishin dëshiruar.
30 Ata nuk kishin akoma kënaqur pangopës-
inë e tyre dhe kishin akoma ushqim
në gojë,
31 kur zemërimi i Perëndisë shpërtheu
kundër tyre, vrau më të fuqishmit
prej tyre dhe rrëzoi më të mirët e
Izraelit.
32 Megjithatë ata vazhduan të mëkatojnë
dhe nuk u besuan mrekullive të tij.
33 Atëherë ai harxhoi ditët e tyre në kotësi
dhe vitet e tyre në tmerre të paprit-
ura.
34 Kur i vriste, ata e kërkonin dhe kthe-
heshin të kërkonin Perëndinë me
zell.
35 Kujtoheshin që Perëndia ishte Kështjella
e tyre dhe që Perëndia shumë i larti
ishte Shpëtimtari i tyre.
36 Por ata e mashtronin me gojën e tyre dhe
e gënjenin me gjuhën e tyre.
37 Në fakt zemra e tyre nuk ishte e qën-
drueshme ndaj tij dhe ata nuk ishin
besnikë ndaj besëlidhjes së tij.
38 Por ai, që është i mëshirshëm, ua
fali paudhësinë e tyre dhe nuk
i shkatërroi, dhe shumë herë

përmbajti zemërimin e tij dhe nuk
e la indinjatën e tij të shpërthejë,
39 duke mbajtur mend që ata ishin mish, një
frymë që kalon dhe nuk kthehet më.
40 Sa herë provokuan indinjatën e tij në
shkretëtirë dhe e hidhëruar në
vetmi!
41 Po, ata iu drejtuan Perëndisë shumë herë
dhe përsëri e provokuan të Shenjtin
e Izraelit.
42 Nuk e kujtuan më fuqinë e tij as ditën që i
kishte çliruar nga armiku,
43 kur ai kishte bërë mrekullitë e tij në Egjipt
dhe në fushën e Tsoanit;
44 i kishte shndërruar lumenjtë dhe rrjedhat
e ujit të Egjiptasve në gjak, me qël-
lim që të mos pinin dot.
45 Kishte dërguar kundër tyre mizëri mizash
që t'i hanin dhe bretkosa që t'i
shkatërronin.
46 Ua kishte dhënë të korrat e tyre krimbave
dhe frytin e mundit të tyre karkale-
cave.
47 I kishte shkatërruar vreshtat e tyre me
breshër dhe fiqtë e tyre të Egjiptit
me ngrica.
48 Kishte braktisur bagëtinë e tyre në
mëshirë të breshërit dhe kopetë e
tyre në mëshirë të rrufeve.
49 Kishte lëshuar mbi ta zjarrin e zemërimit
të tij, indinjatën, inatin dhe fatke-
qësinë, një turmë lajmëtarësh të
fatkeqësisë.
50 I kishte hapur udhën zemërimit të tij
dhe nuk i kishte kursyer nga vdekja,
por ia kishte braktisur jetën e tyre
murtajës.
51 I kishte goditur në Egjipt gjithë të parëlin-
durit dhe prodhimet e para në
çadrat e Kamit.
52 Por e kishte bërë popullin e tij të ikte
si bagëtia dhe e kishte çuar nëpër
shkretëtirë sikur të ishte një kope.
53 I kishte udhëhequr me siguri dhe ata nuk
patën frikë, por deti i kishte përpirë
armiqtë e tyre.
54 Dhe ai i solli kështu në tokën e tij të
shenjtë, në malin që dora e djathtë
e tij kishte pushtuar.
55 I dëboi kombet para tyre dhe u caktoi
atyre me short trashëgiminë, dhe
bëri që fiset e Izraelit të banonin në
çadrat e tyre.
56 Por ata u orvatën dhe provokuan ind-
injatën e Perëndisë shumë të lartë
dhe nuk respektuan statutet e tij.
57 U tërhoqën madje prapa dhe u suallën
në mënyrë të pabesë ashtu si etërit
e tyre, dhe devijuan si një hark që
gabon;
58 provokuan zemërimin e tij me vendet e
tyre të larta dhe e bënë ziliqar me
skulpturat e tyre.
59 Perëndia dëgjoi dhe u zemërua, dhe ndjeu
një neveri të madhe për Izraelin.
60 Kështu ai braktisi tabernakullin e Shilo-
hut, çadrën që kishte ngritur midis
njerëzve;
61 dhe e la forcën e tij të bjerë rob dhe
lavdinë e tij në dorë të armikut.
62 Ia braktisi popullin e tij shpatës
dhe u zemërua shumë kundër
trashëgimisë së tij.
63 Zjarri i konsumoi të rinjtë e tyre dhe
virgjëreshat e tyre nuk patën asnjë
këngë dasme.
64 Priftërinjtë e tyre u vranë nga shpata dhe
gratë e reja nuk mbajtën zi.
65 Pastaj Zoti u zgjua si nga gjumi, ashtu si
një trim që bërtet nën ndikimin e
verës.
66 I goditi armiqtë e tij në kurriz dhe i mbuloi
me një turp të përjetshëm.
67 Hodhi poshtë çadrën e Jozefit dhe nuk
zgjodhi fisin e Efraimit,
68 por zgjodhi fisin e Judës, malin e Sionit, që
ai e do.
69 Ndërtoi shenjtëroren e tij, ashtu si vëndet
shumë të larta, ashtu si tokat që ka
krijuar përjetë.
70 Dhe zgjodhi Davidin, shërbëtorin e tij, dhe
e mori nga vatha e dhenve,
71 dhe e mori nga delet që mëndnin për të
kullotur Jakobin, popullin e tij dhe
Izraelin, trashëgiminë e tij.
72 Dhe ai bëri që të kullosnin me ndersh-
mërinë e zemrës së tyre dhe i ud-
hëhoqi me shkathtësinë e duarve të
tij.

79

1 O Perëndi, kombet kanë hyrë në
trashëgiminë tënde, kanë përdho-
sur tempullin tënd të shenjtë, e
kanë katandisur Jeruzalemin në një
grumbull gërmadhash.

[2] Trupat e vdekur të shërbëtorëve të tu ua
dhanë për të ngrënë shpendëve të
qiellit dhe mishin e shenjtorëve të
tu bishave të fushave.
[3] Kanë derdhur gjakun e tyre si ujë rreth
Jeruzalemit, në mënyrë që asnjeri
të mos i varroste.
[4] Jemi bërë një turp për fqinjët tanë, tallja
dhe gazi i atyre që na rrinë rreth e
qark.
[5] Deri kur, o Zot? A do të jesh i zemëruar
përjetë? A do të flakërojë smira jote
si një zjarr?
[6] Lësho zemërimin tënd mbi kombet që nuk
të njohin dhe mbi mbretëritë që
nuk përmendin emrin tënd,
[7] sepse kanë gllabëruar Jakobin dhe kanë
shkretuar banesën e tij.
[8] Mos kujto kundër nesh fajet e të pabesëve
tanë; nxito të na dalësh para me
dhembshuritë e tua, sepse jemi
shumë të vuajtur.
[9] Na ndihmo, o Perëndi i shpëtimit, për
lavdinë e emrit tënd, dhe na çliro
dhe na fal mëkatet tona për hir të
emrit tënd.
[10] Sepse kombet do të thonin: "Ku është
Perëndia i tyre?". Para syve tona
bëju të njohur kombeve hakmar-
rjen e gjakut të derdhur të shërbë-
torëve të tu.
[11] Le të arrijë deri tek ti rrënkimi i robërve;
sipas fuqisë së krahut tënd, shpëto
ata që janë të dënuar me vdekje.
[12] Dhe ktheju fqinjëve tonë shtatëfish të
zezën që të kanë bërë o Zot.
[13] Dhe ne populli yt dhe kopeja e kullotës
sate, do të të kremtojmë përjetë dhe
do të shpallim lavdinë tënde brez
pas brezi.

80

[1] Dëgjo, o bari i Izraelit, që udhëheq Jozefin
si një kope; ti që rrin mbi Kerubinët,
shkëlqe në lavdinë tënde.
[2] Rizgjoje fuqinë tënde përpara Efraimit,
Beniaminit dhe Manasit, dhe eja të
na çlirosh.
[3] O Perëndi, na përtëri fuqitë, bëje fytyrën
tënde të shkëlqejë dhe ne do të
shpëtojmë.
[4] O Zot, Perëndi i ushtrive, deri kur do
të jesh i zemëruar kundër lutjes së
popullit tënd?
[5] Ti u ke dhënë për të ngrënë bukë të njomur
me lot, dhe u ke dhënë për të pirë
lot me shumicë.
[6] Ti na ke bërë objekt mosmarëveshjeje
për fqinjët tanë, dhe armiqtë tanë
qeshin njeri me tjetrin.
[7] O Perëndi i ushtrive, na përtëri for-
cat tona; bëje fytyrën tënde të
shkëlqejë përsëri dhe do të shpëto-
jmë.
[8] Ti çove jashtë Egjiptit një hardhi; i dëbove
kombet dhe e mbolle.
[9] Ti e pastrove dheun para saj dhe ajo lëshoi
rrënjë dhe e mbushi dheun.
[10] Malet u mbuluan nga hija e saj dhe kedrat
e Perëndisë me degët e saj.
[11] I zgjati degët e saj deri në det dhe llastarët
deri te lumi.
[12] Pse i prishe gjerdhet e saj dhe kështu tërë
kalimtarët kanë mundësi të korrin
frytet e saj?
[13] Derri i egër i pyllit e shkreton dhe egër-
sirat e fushës kullotin aty.
[14] O Perëndi i ushtrive, të lutemi kthehu;
shiko nga qielli, vështro dhe vizito
këtë vresht
[15] dhe drurët që mbolli e djathta jote dhe
filizin që e ke forcuar për ty.
[16] Ajo u dogj nga zjarri dhe është prerë; ata
vdesin para kërcënimit të fytyrës
sate.
[17] Dora jote qoftë mbi njeriun e të djathtë
tënde, mbi njeriun që ti e ke bërë të
fortë për ty.
[18] Kështu ne nuk do të largohemi më prej
teje. Na ngjall dhe ne do të kërko-
jmë emrin tënd.
[19] O Zot, Perëndia i ushtrive, na përtëri; bëje
fytyrën tënde të shkëlqejë dhe do të
shpëtojmë.

81

[1] I këndoni me gëzim Perëndisë, forcës
sonë; lëshoni britma gëzimi për
Perëndinë e Jakobit.
[2] Lartoni një këngë dhe i bini dajres, harpës
melodioze bashkë me lirën.
[3] I bini borisë ditën e hënës së re, ditën e
hënës së plotë, ditën e festës sonë.
[4] Sepse ky është një statut për Izraelin, një
ligj i Perëndisë të Jakobit.
[5] Ai e caktoi si një dëshmi te Jozefi, kur doli
kundër vendit të Egjiptit. Atëherë

unë dëgjova një gjuhë që nuk e kuptoja;
6 "O Izrael, unë e hoqa barrën nga shpatullat e tua; duart e tua e kanë lënë shportën.
7 Kur ishe keq ti më klithe mua dhe unë të çlirova; t'u përgjigja i fshehur në bubullimë, të vura në provë në ujërat e Meribas. (Sela)
8 Dëgjo, o populli im, dhe unë do të qortoj. O Izrael, sikur ti të më dëgjoje!
9 Mos pastë në mesin tënd asnjë perëndi të huaj dhe mos adhuro asnjë perëndi të huaj.
10 Unë jam Zoti, Perëndia yt, që të nxori nga vendi i Egjiptit; hap gojën tënde dhe unë do të ta mbush.
11 Por populli im nuk e ka dëgjuar zërin tim dhe Izraeli nuk më është bindur.
12 Prandaj i braktisa në ashpërsinë e zemrës së tyre, me qëllim që të ecnin sipas bindjeve të tyre.
13 Ah, sikur populli im të më dëgjonte, sikur Izraeli të ecte në rrugët e mia!
14 Do të poshtëroja menjëherë armiqtë e tij dhe do ta ktheja dorën time kundër kundërshtarëve të tij.
15 Ata që urrejnë Zotin do t'i nënshtroheshin dhe fati i tyre do të caktohej përjetë.
16 Dhe unë do ta ushqeja (Izraelin) me grurin më të mirë dhe do ta ngopja me mjaltin që pikon nga shkëmbi".

82

1 Perëndia rri në kuvendin e Perëndisë, ai gjykon në mes të perëndive.
2 Deri kur do të gjykoni padrejtësisht dhe do të mbani anët e të pabesëve? (Sela)
3 Mbroni të dobëtin dhe jetimin, sigurojini drejtësi të vuajturit dhe të varfërit.
4 Çlironi të mjerin dhe nevojtarin; shpëtojeni nga dora e të pabesit.
5 Ata nuk dinë asgjë dhe nuk kuptojnë asgjë, dhe ecin në terr; të gjitha themelet e tokës po luajnë.
6 Unë kam thënë: "Ju jeni perëndi, jeni të gjithë bijtë e Shumë të Lartit.
7 Megjithatë ju do të vdisni si njerëzit e tjerë dhe do të bini si çdo i fuqishëm tjetër".
8 Çohu, o Perëndi, gjyko tokën, sepse ti do të trashëgosh tërë kombet.

83

1 O Perëndi, mos rri në heshtje! Mos mbyll gojën, mos rri i qetë, o Perëndi!
2 Sepse, ja, armiqtë e tu po ziejnë dhe ata që të urrejnë ngrenë kokën.
3 Thurrin gracka kundër popullit tënd dhe bëjnë komplote kundër atyre që ti mbron.
4 Ata thonë: "Ejani t'i shkatërrojmë si komb, emri i Izraelit të mos kujtohet më".
5 Sepse kanë komplotuar së bashku me një mendje dhe kanë lidhur një besëlidhje kundër teje.
6 Çadrat e Edomit dhe Ismaelitët, Moabi dhe Hagarenët,
7 Gebali, Amoni dhe Amaleku, Filistia me banorët e Tiros;
8 dhe Asiria është bashkuar me ta për të ndihmuar bijtë e Lotit. (Sela)
9 Vepro me ta ashtu si bëre me Madianin, me Siseran dhe me Jabinin pranë përroit të Kishonit,
10 të cilët u shkatërruan në Endor dhe u bënë si pleh për tokën.
11 Bëj që krerët e tyre të jenë si Orebi dhe Zeebi, dhe tërë princat e tyre si Zebahu dhe Tsalmuna,
12 sepse ata thanë: "Të shtiem në dorë kullotat e Perëndisë".
13 O Perëndia im, bëji njëlloj si pluhuri i vorbullës, si kashta në mëshirë të erës.
14 Ashtu si zjarri djeg pyllin dhe flaka gllabëron malet,
15 kështu ndiqi me furtunën tënde dhe trëmbi me uraganin tënd.
16 Mbulo fytyrat e tyre me turp, me qëllim që të kërkojnë emrin tënd, o Zot.
17 U turpërofshin dhe u tmerrofshin përjetë, u ngatërrofshin dhe vdekshin;
18 dhe ta dijnë se ti vetëm, që quhesh Zoti, je Shumë i Larti mbi gjithë dheun.

84

1 Oh, sa të dashura janë banesat e tua, o Zot i ushtrive!
2 Shpirti im dëshiron me zjarr dhe shkrihet për oborret e Zotit; zemra ime dhe mishi im i dërgojnë britma gëzimi Perëndisë të gjallë.
3 Edhe rabecka gjen një shtëpi dhe dallëndyshja një fole, ku të vërë të vegjëlit e saj pranë altarëve të tu, o Zot

i ushtrive, Mbreti im dhe Perëndia im.
4 Lum ata që banojnë në shtëpinë tënde dhe
të lëvdojnë vazhdimisht. (Sela)
5 Lum ata që e vënë forcën e tyre te ti dhe
kanë në zemër rrugët e tua!
6 Kur kalojnë luginën e Bakas, e shndërrojnë
atë në një vend burimesh, dhe shiu
i parë e mbulon me bekime.
7 Ata kalojnë nga një forcë te tjetra dhe në
fund paraqiten para Perëndisë në
Sion.
8 O Zot, Perëndi i ushtrive, dëgjo lutjen
time; vëri veshin, o Perëndi i Jako-
bit. (Sela)
9 Shiko, o Perëndi, mburojën tonë, dhe
shiko fytyrën e të vajosurit tënd.
10 Po, një ditë në oborret e tua vlen më tepër
se një mijë gjetiu; mua më pëlqen
më tepër të qëndroj në pragun e
shtëpisë së Perëndisë tim, se sa të
banoj në çadrat e të pabesëve.
11 Sepse Zoti Perëndi është diell dhe
mburojë; Zoti do të japë hir dhe
lavdi; ai nuk u refuzon asnjë të mirë
atyre që ecin drejt.
12 O Zot i ushtrive, lum njeriu që ka besim te
ti!

85

1 O Zot, ti ke qenë i mbarë për tokën tënde
dhe e ke kthyer Jakobin nga robëria.
2 Ti ke falur paudhësinë e popullit tënd
dhe ke mbuluar tërë mëkatet e tyre.
(Sela)
3 Ti ke larguar gjithë indinjatën tënde dhe
ke lënë mënjanë zemërimin tënd të
zjarrtë.
4 Na përtëri, o Perëndi i shpëtimit tonë,
dhe jepi fund indinjatës sate kundër
nesh.
5 A do të mbetesh i zemëruar me ne përjetë?
A do ta vazhdosh zemërimin tënd
brez pas brezi?
6 A nuk do të na japësh përsëri jetën, me qël-
lim që populli yt të mund të gëzohet
te ti?
7 Tregona, o Zot, mirësinë tënde dhe falna
shpëtimin tënd.
8 Una kam për të dëgjuar atë që Perëndia,
Zoti, ka për të thënë; me siguri ai
do t'i flasë për paqe popullit të tij
dhe shenjtorëve të tij, por nuk do
të lejojë që ata të jetojnë përsëri si
njerëz pa mend.
9 Me siguri shpëtimi i tij është afër atyre që
kanë frikë prej tij, sepse lavdia e tij
mund të banojë në vendin tonë.
10 Mirësia dhe e vërteta u takuan; drejtësia
dhe paqja janë puthur njera me
tjetrën.
11 E vërteta do të mbijë nga toka dhe
drejtësia do të shikojë nga qielli.
12 Po, Zoti do të japë atë që është e mirë, dhe
toka jonë do të prodhojë frytin e saj.
13 Drejtësia do të ecë para tij dhe do të
përgatisë udhën për hapat e tij.

86

1 Vëri veshin, o Zot, dhe përgjigjmu, sepse
jam i dëshpëruar dhe nevojtar.
2 Ruaje jetën time sepse jam i shenjtë; ti je
Perëndia im; shpëtoje shërbëtorin
tënd që ka besim te ti.
3 Ki mëshirë për mua, o Zot, sepse të këlthas
ty tërë ditën.
4 Gëzoje shërbëtorin tënd, sepse te ti, o Zot
e lartoj shpirtin tim.
5 Sepse ti, o Zot, je i mirë dhe i gatshëm të
falësh, dhe tregon mirësi të madhe
ndaj gjithë atyre që të kërkojnë.
6 Vëri veshin, o Zot, lutjes time, dhe trego
kujdes për britmën e përgjërimeve
të mia.
7 Unë të kërkoj në ditën e fatkeqësisë sime,
sepse ti do të më përgjigjesh.
8 Nuk ka asnjë të barabartë me ty midis
perëndive, o Zot, as ka vepra të
njëllojta me të tuat.
9 Tërë kombet që ti ke krijuar do të vinë të
bien përmbys para teje, o Zot, dhe
do të përlëvdojnë emrin tënd.
10 Sepse ti je i madh dhe kryen mrekulli;
vetëm ti je Perëndia.
11 Mësomë rrugën tënde, o Zot, dhe unë do
të ec në të vërtetën tënde; bashkoje
zemrën time me frikën e emrit
tënd.
12 Unë do të të lëvdoj, o Zot, Perëndia im, me
gjithë zemër, dhe do ta përlëvdoj
emrin tënd përjetë.
13 Sepse e madhe është mirësia jote ndaj
meje; ti ke shpëtuar shpirtin tim
nga Sheoli.
14 O Perëndi, njerëz kryelartë kanë dalë
kundër meje dhe një turmë
njerëzish të dhunës kërkojnë jetën

time dhe nuk të vë ty para syve të tyre.
15 Por ti, o Zot, je një Perëndi i mëshirshëm dhe i dhembshur që zemërohet ngadalë dhe që ka shumë mirësi dhe të vërtetë.
16 Kthehu nga unë dhe ki mëshirë për mua; jepi forcën tënde shërbëtorit tënd dhe shpëto birin e shërbëtores sate.
17 Tregomë një shenjë të dashamirësisë sate, me qëllim që ata që më urrejnë ta shohin dhe të mbeten të shushatur, duke parë që ti, o Zot, më ke ndihmuar dhe më ke ngushëlluar.

87

1 Ai i vuri themelet e tij mbi malet e shenjta.
2 Zoti i do portat e Sionit më tepër se të gjitha banesat e Jakobit.
3 Gjëra të lavdishme thuhen për ty, o qytet i Perëndisë. (Sela)
4 Do të përmend Egjiptin dhe Babiloninë ndër ata që më njohin. Ja Filistia dhe Tiro, së bashku me Etiopinë: "Ky ka lindur atje".
5 Dhe do të thuhet për Sionin: "Ky dhe ai kanë lindur tek ai; dhe vetë Shumë i Larti do ta bëjë të qëndrueshëm".
6 Zoti duke shqyrtuar popujt, do të regjistrojë: "Ky ka lindur atje". (Sela)
7 Dhe këngëtarët dhe ata që u bien veglave do të thonë: "Të gjitha burimet e mia të jetës dhe të gëzimit janë te ti".

88

1 O Zot, Perëndi i shpëtimit tim, unë bërtas ditë e natë para teje.
2 Arriftë deri te ti lutja ime, vëri veshin britmës time,
3 sepse shpirti im është ngopur me të keqen, dhe jeta ime ka arritur deri në Sheol.
4 Tanimë përfshihem ndër ata që do të zbresin në gropë, jam si një njeri që nuk ka më forcë.
5 Jam braktisur midis të vdekurve ashtu si të vrarët që janë në varr, të cilët ti nuk i mban mend dhe që janë prerë e janë larguar nga dora jote.
6 Ti më ke shtënë në gropën më të thellë, në vënde të errëta, në humnerat.
7 Mbi mua ka shpërthyer zemërimi yt, dhe ti më ke marrë me vete megjithë valët tua. (Sela)
8 Ti më ke lënë pa miqtë e mi; më ke bërë për ta një objekt të neveritshëm; jam mbyllur dhe nuk mund të dal.
9 Syri im venitet nga dhembja; të kërkoj çdo ditë, o Zot, dhe i zgjat drejt teje duart e mia.
10 A do të bësh vallë mrekulli për të vdekurit? A do të ringjallen të vdekurit për të të lëvduar? (Sela)
11 A do të kremtohet mirësia jote në varr dhe besnikëria jote në vendin e shkatërrimit?
12 A do të njihen mrekullitë e tua në terr dhe drejtësia jote mbi tokën e harresës?
13 Por unë të këlthas ty, o Zot, dhe lutja ime të drejtohet në mëngjes.
14 Pse më refuzon, o Zot, pse më fsheh fytyrën tënde?
15 Kam qenë i pikëlluar dhe duke vdekur qysh në rini; kam vuajtur nga tmerret e tua dhe e kam humbur.
16 Mbi mua ka kaluar zemërimi yt i zjarrtë; tmerret e tua më kanë asgjesuar,
17 më kanë rrethuar si ujërat gjatë gjithë ditës dhe të gjitha së bashku më kanë mbytur.
18 Ke larguar nga unë miqtë dhe të njohurit e mi; miku im më i ngushtë është errësira.

89

1 Unë do të këndoj përjetë mirësitë e Zotit, me gojën time do t'u shpall besnikërinë tënde të gjitha brezave.
2 Sepse kam thënë: "Mirësia jote do të ekzistojë përjetë, ti do të vendosësh besnikërinë tënde në vetë qiejtë".
3 "Unë kam lidhur një besëlidhje me të zgjedhurin tim, i jam betuar Davidit, shërbëtorit tim, duke thënë:
4 "Do t'i vendos pasardhësit e tu përjetë dhe do të ndërtoj fronin tënd për të gjitha brezat"". (Sela)
5 Dhe qiejtë do të kremtojnë mrekullitë e tua, o Zot, dhe besnikërinë tënde në kuvendin e shenjtorëve.
6 Sepse kush mund të krahasohet në qiell me Zotin? Dhe kush është i njëllojtë me Zotin midis bijve të të Fuqishmit?

7 Perëndisë ia kanë frikën shumë në ku-
vendin e shenjtorëve, dhe respek-
tohet thellë nga tërë ata që e rretho-
jnë.
8 O Zot, Perëndi i ushtrive, kush është i
fuqishëm si ti, o Zot? Besnikëria
jote të rrethon kudo.
9 Ti e sundon tërbimin e detit; kur valët e tij
ngrihen, ti i qetëson.
10 Ti e ke bërë copë-copë Egjiptin, duke
e plagosur për vdekje; me krah të
fuqishëm ke shpërndarë armiqtë e
tu.
11 Qiejtë janë të tutë, edhe toka është jotja; ti
e ke krijuar botën dhe të gjitha atë
që janë në të.
12 Ti ke krijuar veriun dhe jugun; Tabori
dhe Hermoni lëshojnë britma gëz-
imi kur dëgjojnë emrin tënd.
13 Ti ke krah të fuqishëm; dora jote është e
fortë, e djathta jote ngrihet në qiell.
14 Drejtësia dhe e drejta përbëjnë bazën e
fronit tënd; mirësia dhe e vërteta
shkojnë përpara fytyrës sate.
15 Lum ai popull që njeh britmën e gëzimit,
o Zot, sepse ai do të ecë në dritën e
fytyrës sate;
16 do të ngazëllojë tërë ditën me emrin tënd
dhe do të gëzohet shumë në drejtës-
inë tënde.
17 Po, ti je mburrja e forcës së tyre, dhe me
favorin tënd ti e shton fuqinë tonë.
18 Sepse mburoja jonë i përket Zotit dhe
mbreti ynë të Shenjtit të Izraelit.
19 Ti i fole atëherë në vegim të dashurit
tënd dhe the: "Ndihmova një të
fuqishëm, përlëvdova një të zgjed-
hur nga populli.
20 Gjeta Davidin, shërbëtorin tim, dhe e va-
josa me vajin tim të shenjtë.
21 Dora ime do ta përkrahë me vendosmëri
dhe krahu im do ta forcojë.
22 Armiku nuk do ta shtypë dhe i ligu nuk do
ta pikëllojë.
23 Do të asgjesoj para tij armiqtë e tij dhe do
të godas ata që e urrejnë.
24 Besnikëria ime dhe mirësia ime do të jenë
me të, dhe me emrin tim do të bëhet
i fuqishëm.
25 Do ta shtrij dorën e tij mbi detin dhe dorën
e djathtë të tij mbi lumenjtë.
26 Ai do të kërkojë ndihmën time, duke
thënë: "Ti je Ati im, Perëndia im
dhe Kështjella ime e shpëtimit".
27 Do ta bëj gjithashtu të parëlindurin tim,
më të shkëlqyerin ndër mbretërit e
dheut.
28 Do të përdor mirësi ndaj tij përjetë, dhe
besëlidhja ime me të do të mbetet e
qëndrueshme.
29 Do t'i bëj gjithashtu pasardhësit e tij të
përjetshem dhe fronin e tij si ditët
e qiejve.
30 Në rast se bijtë e tij braktisin ligjin tim dhe
nuk ecin, sipas urdhërimeve të mia,
31 në rast se shkelin statutet e mia dhe nuk
respektojnë urdhërimet e mia,
32 unë do ta dënoj shkeljen e tyre me
shufër dhe paudhësinë e tyre me të
rrahura,
33 por nuk do ta heq mirësinë time prej tij
dhe nuk do të lë që besnikëria ime
të jetë e mangët.
34 Nuk do të shkel besëlidhjen time dhe nuk
do t'i ndryshoj fjalët që kanë dalë
nga goja ime.
35 Jam betuar një herë për shenjtërinë time
dhe nuk do ta gënjej Davidin;
36 pasardhësit e tij do të jenë përjetë dhe
froni i tij do të jetë si dielli para
meje,
37 do të jenë të qëndrueshëm si hëna, dhe
dëshmitari në qiell është besnik".
(Sela)
38 Por ti na ke braktisur dhe na ke kthyer;
je zemëruar shumë kundër të vajo-
surin tënd.
39 Ti ke përçmuar besëlidhjen e lidhur me
shërbëtorin tënd dhe ke përdhosur
kurorën e tij, duke bërë që të bjerë
për tokë.
40 Ke shembur gjithë mbrojtjet e tij dhe i ke
katandisur në gërmadha kalatë e tij.
41 Tërë kalimtarët e kanë plaçkitur dhe ai
është bërë gazi i fqinjëve të tij.
42 Ke lavdëruar dorën e djathtë të kundër-
shtarëve të tij dhe ke bërë të gëzo-
hen tërë armiqtë e tu.
43 Ke prishur tehun e shpatës së tij dhe nuk
e ke ndihmuar në betejë.
44 I ke dhënë fund madhështisë së tij dhe ke
hedhur për tokë fronin e tij.
45 Ke shkurtuar ditët e rinisë së tij dhe e ke
mbuluar me turp. (Sela)

46 Deri kur, o Zot? A do të fshihesh ti
përjetë? A do të flakërojë si zjarr
zemërimi yt?
47 Kujto sa e shkurtër është jeta ime. Për
çfarë kotësie ke krijuar gjithë bijtë
e njerëzve?
48 Cili është njeriu që jeton, pa parë vdekjen
dhe që mund ta shkëputë jetën e tij
nga pushteti Sheolit? (Sela)
49 Ku janë, o Zot, mirësitë e tua të lashta,
për të cilat iu betove Davidit në
besnikërinë tënde?
50 Kujto, o Zot, fyerjen që iu bë shërbëtorëve
të tu, dhe si unë mbaj në zemër fy-
erjen e rëndë të të gjitha kombeve,
51 me të cilën armiqtë e tu kanë fyer, o Zot,
me të cilën kanë fyer hapat e të
vajosurit tënd.
52 I bekuar qoftë Zoti përjetë. Amen, po,
amen!

90

1 O Zot, ti ke qenë për ne një strehë brez pas
brezi.
2 Para se të kishin lindur malet dhe para
se ti të kishe formuar tokën dhe
botën, madje nga mot dhe përjetë ti
je Perëndia.
3 Ti e kthen njeriun në pluhur dhe thua:
"Kthehuni, o bij të njerëzve".
4 Sepse një mijë vjet në sytë e tu janë si dita
e djeshme që ka kaluar, ose sikur të
gdhish një natë.
5 Ti i përlan si një përmbytje. Ato janë si një
ëndërr, janë si barr që gjelbëron në
mëngjes.
6 Në mëngjes ai lulëzon dhe gjelbëron, në
mbrëmje kositet dhe thahet.
7 Sepse jemi të konsumuar nga zemërimi yt
dhe jemi të tmerruar nga tërbimi yt.
8 Ti i më fajet tona para teje, mëkatet tona të
fshehta në dritën e fytyrës sate.
9 Sepse tërë ditët tona zhduken në
zemërimin tënd; ne po i mbarojmë
vitet tona si një psherëtimë.
10 Ditët e viteve tona shkojnë deri në
shtatëdhjetë vjet dhe për më të
fortët në tetëdhjetë, por ajo që
përbën krenarinë e tyre nuk është
veçse mundim dhe dëshirë për t'u
dukur, sepse kalon me të shpejtë
dhe ne fluturojmë tutje.
11 Kush e njeh forcën e zemërimit tënd dhe
mërinë tënde sipas frikës që duhet
pasur prej teje?
12 Na mëso, pra, të numërojmë ditët tona
për të pasur një zemër të urtë.
13 Kthehu, o Zot! Deri kur? Dhe ki mëshirë
për shërbëtorët e tu.
14 Na ngop në mëngjes me mirësinë tënde,
dhe ne do të ngazëllojmë dhe do të
kënaqemi në të gjitha ditët tona.
15 Na gëzo në përpjestim me ditët që na
ke pikëlluar dhe në kompensim të
viteve që kemi vuajtur nga fatke-
qësitë.
16 Qoftë e qartë vepra jote shërbëtorëve të
tu dhe lavdia jote bijve të tyre.
17 Hiri i Zotit Perëndisë tonë qoftë mbi ne
dhe e bëftë të qëndrueshme veprën
e duarve tona; po, bëje të qën-
drueshme veprën e duarve tona.

91

1 Kush banon në strehën e Shumë të Lartit,
pushon në hijen e të Plotfuqishmit.
2 Unë i them Zotit: "Ti je streha ime dhe
kështjella ime, Perëndia im, të cilit
i besoj".
3 Me siguri ai do të të çlirojë nga laku i gjue-
tarit të shpendëve dhe nga murtaja
vdekjeprurëse.
4 Ai do të të mbulojë me pendët e tij dhe
do të gjesh strehë nën krahët e tij;
besnikëria e tij do të të shërbejë si
mburojë dhe parzmore.
5 Ti nuk do të kesh frikë nga tmerri i natës,
sa nga shigjeta që fluturon ditën,
6 as nga murtaja që endet në terr, as nga sh-
farosja që bën kërdinë në mesditë.
7 Një mijë do të bien në krahun tënd dhe
dhjetë mijë në të djathtën tënde,
por aty nuk do të të afrohet.
8 Mjafton që ti të këqyrësh me sytë e ty
dhe do të shikosh shpërblimin e të
pabesëve.
9 Duke qenë se ke thënë: "O Zot, ti je streha
ime, dhe e ke bërë Shumë të Lartin
strehën tënde,
10 nuk do të të gjejë asnjë e keqe, asnjë plagë
nuk do t'i afrohet çadrës sate.
11 Sepse ai do të urdhëroi Engjëjt e tij të të
ruajnë në të gjitha rrugët e tua.
12 Ata do të të mbajnë në duart e tyre, me
qëllim që këmba jote të mos pengo-
het nga ndonjë gur.

13 Ti do të ecësh mbi luanin dhe gjarpërin
helmues, do të shkelësh luanin e
vogël dhe kuçedrën.
14 Duke qenë se ai ka vënë mbi mua dashuri-
në e tij, unë do ta çliroj dhe do ta çoj
lart në vend të sigurt, sepse ai njeh
emrin tim.
15 Ai do të më kërkojë dhe unë do t'i përgjig-
jem; do të jem me të në fatkeqësi; do
ta çliroj dhe do ta përlëvdoj.
16 Do ta ngop me jetë të gjatë dhe do t'i tregoj
shpëtimin tim.

92

1 Është bukur të kremtosh Zotin, dhe të
këndosh lavdet në emrin tënd, o
Shumë i Larti;
2 të shpallësh në mëngjes mirësinë tënde
dhe çdo natë besnikërinë tënde,
3 me një harp me dhjetë tela, me lirën dhe
me melodinë e qestes.
4 Duke qenë se ti më ke gëzuar me atë që ke
bërë, unë ngazëllohem për veprat e
duarve të tua.
5 Sa të mëdha janë veprat e tua, o Zot, sa të
thella janë mendimet e tua!
6 Njeriu pa mend nuk i njeh dhe budallai nuk
kupton këtë:
7 që të pabesët mbijnë si bari, dhe gjithë ata
që kryejnë paudhësi lulëzojnë për
t'u shkatërruar përjetë.
8 Por ti, o Zot, mbetesh i Shkëlqyeri përjetë.
9 Sepse ja, armiqtë e tu, o Zot, sepse ja
armiqtë e tu do të vdesin dhe gjithë
ata që kryejnë paudhësi do të sh-
përndahen.
10 Por ti më ke dhënë forcë të barabartë me
atë të buallit, ti me ke vajosur me
vaj të freskët.
11 Dhe sytë e mi kanë për të parë disfatën e
armiqve të mi dhe veshët e mi kanë
për të dëgjuar disfatën e njerëzve të
këqij që ngrihen kundër meje.
12 I drejti do të lulëzojë si palma, do të rritet
si kedri i Libanit.
13 Ata që janë mbjellë në shtëpinë e Zotit do
të lulëzojnë në kopshtet e Perëndisë
tonë.
14 Do të japin fryte edhe në pleqëri, do të
jenë të lulëzuar dhe të blertë,
15 për të shpallur që Zoti është i drejtë;
ai është Kështjella ime dhe nuk ka
asnjë padrejtësi tek ai.

93

1 Zoti mbretëron; ai është veshur me mad-
hështi; Zoti është mbuluar me man-
tel, është ngjeshur me forca. Po,
bota është e qëndrueshme nuk do të
tundet kurrë.
2 Froni yt është nga përjetësia i qën-
drueshëm; ti je i tillë nga përjetësia.
3 Lumenjtë kanë ngritur, o Zot, lumenjtë
kanë ngritur zërin e tyre; lumen-
jtë kanë ngritur valët e tyre plot
zhurmë;
4 por Zoti në vëndet shumë të larta është
më i fuqishëm së zërat e ujërave të
mëdha, më i fuqishëm se baticat e
detit.
5 Statutet e tua janë jashtëzakonisht të
qëndrueshme. Shenjtëria i shkon
shtëpisë sate, o Zot, përjetë.

94

1 O Perëndi i hakmarrjes, o Zot, Perëndi i
hakmarrjeve, shkëlqe.
2 Çohu, o gjykatës i tokës, dhe jepu shpër-
blimin mëndjemëdhenjve.
3 Deri kur të pabesët, o Zot, deri kur të
pabesët do të triumfojnë?
4 Ata vjellin fjalë dhe mbajnë fjalime të
paturpshme; të gjithë ata që kry-
jnë paudhësi flasin me arrogancë.
5 Ata marrin nëpër këmbë popullin tënd,
o Zot, dhe shtypin trashëgiminë
tënde.
6 Vrasin gruan e ve dhe të huajin, dhe vrasin
jetimët,
7 dhe thonë: "Zoti nuk shikon, Perëndia i
Jakobit nuk kupton".
8 Kërkoni të kuptoni, o njerëz të pamend
midis popullit; dhe ju budallenj, kur
do të bëheni të zgjuar?
9 Ai që ka vënë veshin, a nuk dëgjon? Ai që
ka formuar syrin, a nuk shikon?
10 Ai që ndreq kombet, a nuk do t'i dënojë
ata, ai që i mëson diturinë njeriut?
11 Zoti i njeh mendimet e njeriut dhe e di që
nuk janë veçse kotësi.
12 Lum ai njeri që ti ndreq, o Zot, dhe që ti
mëson sipas ligjit tënd,
13 për t'i dhënë prehje në ditët e fatkeqësisë,
deri sa t'i hapet gropa të pabesit.
14 Sepse Zoti nuk ka për të hedhur poshtë
popullin e tij dhe nuk ka për të
braktisur trashëgiminë e tij.

15 Gjykimi do të mbështetet përsëri mbi
drejtësinë, dhe tërë ata që janë të
drejtë nga zemra do t'i shkojnë pas.
16 Kush do të ngrihet në favorin tim kundër
njerëzve të këqij? Kush do të më
dalë krah kundër atyre që kryejnë
paudhësi?
17 Në qoftë se Zoti nuk do të më kishte
ndihmuar, do të kisha përfunduar
shpejt në vendin e heshtjes.
18 Kur thashë: "Këmba ime ngurron",
mirësia jote, o Zot, më ka
përkrahur.
19 Kur një numër i madh shqetësimesh më
mbysnin, përdëllimet e tua më jep-
nin zemër.
20 Do të jetë vallë aleati yt gjykata e padrejtë,
që thur padrejtësi në emër të ligjit?
21 Ata mblidhen tok kundër të drejtit dhe
dënojnë gjakun e pafajshëm.
22 Por Zoti është kështjella ime dhe Perën-
dia im është kalaja në të cilën gjej
strehë.
23 Ai do të lëshojë mbi ta ligësinë e tyre dhe
do t'i bëjë të vdesin për shkak të
paudhësisë së tyre; Zoti, Perëndia
ynë, do t'i shkatërrojë.

95

1 Ejani, t'i këndojmë me gëzim Zotit; t'i
dërgojmë britma gëzimi kalasë së
shpëtimit tonë.
2 Le të shkojmë në prani të tij me lavde, ta
kremtojmë me këngë.
3 Sepse Zoti është një Perëndi i madh dhe
një Mbret i madh mbi gjithë perën-
ditë.
4 Në duart e tij janë thellësitë e tokës dhe të
tijat janë majat e larta të maleve.
5 I tij është deti, sepse ai e ka bërë, dhe dheu
i thatë që duart e tij kanë modeluar.
6 Ejani, të adhurojmë dhe të përkulemi; të
gjunjëzohemi përpara Zotit që na
ka bërë.
7 Sepse ai është Perëndia ynë dhe ne jemi
populli i kullotës së tij dhe kopeja
për të cilën ai kujdeset. Sot, po të
jetë se dëgjoni zërin e tij,
8 "mos e fortësoni zemrën tuaj si në Meriba,
si ditën e Masas në shkretëtirë,
9 ku etërit tuaj më tunduan dhe më vunë në
provë, edhe pse i kishin parë veprat
e mia.
10 Për dyzet vjet e pata neveri atë brez dhe
thashë: "Janë një popull me zemër
të përdalë dhe nuk i njohin rrugët e
mia.
11 Prandaj u betova në zemërimin tim: Nuk
do të hyjnë në prehjen time".

96

1 Këndojini Zotit një këngë të re, këndojini
Zotit, o banorë të të gjithë tokës!
2 Këndojini Zotit, bekoni emin e tij; la-
jmëroni çdo ditë shpëtimin e tij.
3 Shpallni lavdinë e tij midis kombeve dhe
mekullitë e tij midis tërë popujve.
4 Sepse Zoti është i madh dhe i denjë për
lëvdimin më të lartë; nga ai duhet të
kemi frikë përmbi gjithë perënditë
e tjera.
5 Sepse gjithë perënditë e kombeve janë
idhuj, por Zoti ka bërë qiejtë.
6 Shkëlqimi dhe madhështia janë para tij,
forca dhe bukuria janë në shen-
jtëroren e tij.
7 Jepini Zotit, o familje të popujve, jepini
Zotit lavdi dhe forcë.
8 Jepini Zotit lavdinë që i takon emrit të tij,
çojini oferta dhe ejani në oborret e
tij.
9 Bini përmbys përpara Zotit në shkëlqimin
e shenjtërisë së tij, dridhuni para tij,
o banorë të të gjithë tokës.
10 U thoni gjithë kombeve: "Zoti mbretëron;
bota është vendosur mirë dhe nuk
do të luajë nga vendi; ai do t'i
gjykojë popujt me drejtësi".
11 Le të gëzohen qiejtë dhe të gëzohet toka;
le të zhurmojë deti dhe gjithçka
gjindet në të.
12 Le të ngazëllohet fusha dhe gjithçka gjin-
det në të. Atëherë tërë drurët e
pyllit do të lëshojnë britma gëzimi
përpara Zotit,
13 sepse ai vjen, vjen për të gjykuar tokën. Ai
do ta gjykojë botën me drejtësi dhe
popujt në besnikërinë e tij.

97

1 Zoti mbretëron; le të gëzohet toka dhe le
të ngazëllohen ishujt e mëdhenj.
2 Re dhe terr e mbështjellin; drejtësia dhe e
drejta janë në themel të fronit të tij.
3 Një zjarr i shkon përpara dhe i zhduk
armiqtë e tij rreth e qark.

4 Vetëtimat e tij ndriçojnë botën, toka i
shikon dhe dridhet.
5 Malet shkrihen si dylli përpara Zotit, për-
para Zotit të të gjithë tokës.
6 Qiejtë shpallin drejtësinë e tij dhe tërë
popujt shohin lavdinë e tij.
7 U ngatërrofshin të gjihë ata që u shërbejnë
skulpturave dhe ata që mburren me
idhujt; rënçin përmbys përpara atij
të gjitha perënditë.
8 Sioni ka dëgjuar dhe është gëzuar për to,
dhe bijat e Judës janë gëzuar me
gjykimet e tua, o Zot.
9 Sepse ti, o Zot, je Shumë i Larti mbi tërë
tokën, ty të përlëvdojmë mbi gjithë
perënditë e tjera.
10 Ju që e doni Zotin urreni të keqen! Ai ruan
jetën e shenjtorëve të tij dhe i çliron
nga dora e të pabesëve.
11 Drita ka dalë për të drejtin dhe gëzimi për
ata që janë të drejtë nga zemra.
12 Ngazëllohuni tek Zoti, o njerëz të drejtë,
dhe lëvdoni emrin e tij të shenjtë.

98

1 Këndojini Zotit një himn të ri sepse ka bërë
mrekulli; dora e tij e djathtë dhe
krahu i tij i shenjtë i kanë siguruar
shpëtimin.
2 Zoti ka bërë të njohur shpëtimin e tij dhe
ka shprehur drejtësinë e tij përpara
kombeve.
3 Ai ka mbajtur mend mirësinë e tij dhe
besnikërinë e tij për shtëpinë e
Izraelit; të tëra skajet e tokës kanë
parë shpëtimin e Perëndisë tonë.
4 Dërgojini britma gëzimi Zotit, o banorë
të të gjithë tokës, shpërtheni në
këngë gëzimi, ngazëlloni dhe kën-
doni lavde.
5 Këndojini lavde Zotit me qeste, me qesten
dhe me zërin e këngës.
6 Dërgoni britma gëzimi me boritë dhe me
zërin e bririt përpara Zotit, Mbretit.
7 Le të zhurmojë deti dhe gjithçka ndodhet
në të, bota dhe banorët e saj.
8 Lumenjtë le të rrahin duart dhe malet le të
ngazëllohen tok nga gëzimi përpara
Zotit,
9 sepse ai vjen të gjykojë tokën; ai do të
gjykojë botën me drejtësi dhe pop-
ujt me paanësi.

99

1 Zoti mbretëron, popujt le të dridhen. Ai
është ulur mbi Kerubinët, toka le të
dridhet.
2 Zoti është i madh në Sion dhe i
shkëlqyeshëm mbi të gjithë popujt.
3 Ata do të kremtojnë emrin tënd të madh
dhe të tmerrshëm. Ai është i shen-
jtë.
4 Mbreti është i fuqishëm dhe e do drejtësi-
në. Ti e ke vendosur të drejtën dhe
e ushtrove Jakobin në gjykim dhe
drejtësi.
5 Përlëvdoni Zotin, Perëndinë tonë, dhe bini
përmbys përpara stolit të këmbëve
të tij. Ai është i shenjtë.
6 Moisiu dhe Aaroni qenë ndër priftërinjtë
e tij, dhe Samueli ndër ata që për-
mendën emrin e tij; ata iu drejtuan
Zotit dhe ai iu përgjigj atyre.
7 Ai u foli atyre nga kolona e resë, dhe
ata respektuan dëshmitë e tij dhe
statutet që u dhe atyre.
8 Ti plotësove dëshirën e tyre, o Zot, Perën-
dia ynë. Ti ishe për ata një Perëndi
që fal, dhe kur dënon prapësitë e
tyre.
9 Përlëvdoni Zotin, Perëndinë tonë, dhe ad-
hurojeni në malin e tij të shenjtë,
sepse Zoti, Perëndia ynë, është i
shenjtë.

100

1 Dërgojini klithma gëzimi Zotit, o banorë të
të gjithë tokës!
2 I shërbeni Zotit me gaz, ejani para tij me
këngë gëzimi.
3 Pranoni që Zoti është Perëndia; na ka bërë
ai dhe jo ne vetë; ne jemi populli i tij
dhe kopeja e kullotës së tij.
4 Hyni në portat e tij me falenderim dhe në
oborret e tij me lavde; kremtojeni,
bekoni emrin e tij.
5 Sepse Zoti është i mirë; mirësia e tij është e
përjetshme dhe besnikëria e tij vlen
për të gjitha brezat.

101

1 Unë do të këndoj mirësinë tënde dhe
drejtësinë tënde; do të këndoj
lavdet e tua, o Zot.
2 Do të kujdesem të bëj një jetë të ndershme.
Kur do të vish tek unë? Do të ec

me zemër të pastër brenda shtëpisë
sime.
3 Nuk do të vë para syve të mi asgjë të
keqe; unë e urrej sjelljen e atyre që
dënojnë; nuk do lejoj të bëhem si
ata.
4 Zemra e çoroditur do të largohet nga unë;
nuk dua t'ia di për të keqen.
5 Do të shfaros atë që shpif tinëz kundër
të afërmit; nuk do të duroj njeriun
hundëpërpjetë dhe zemërkrenar.
6 Sytë e mi do të jenë mbi besnikët e vendit
dhe do t'i mbaj afër vetes; ai që
do të ecë me ndershmëri do të jetë
shërbëtori im.
7 Kush vepron me mashtrim, nuk ka për
të banuar në shtëpinë time; kush
thotë gënjeshtra nuk do të qëndrojë
para syve të mi.
8 Çdo mëngjes do të asgjesoj gjithë të
pabesët e vendit, për të çrrënjosur
nga qyteti i Zotit të gjithë ata që
kryejnë paudhësi.

102

1 O Zot, dëgjo lutjen time dhe britma ime
arriftë tek ty.
2 Mos ma fshih fytyrën tënde ditën e
fatkeqësisë sime. Zgjate ndaj meje
veshin tënd; kur unë të kërkoj, nx-
ito të më përgjigjesh.
3 Sepse ditët e mia davariten si tymi dhe
kockat e mia digjen si urë zjarri.
4 Zemra ime është goditur dhe thahet si
bari, dhe unë harroj madje të ha
ushqim.
5 Duke vajtuar vazhdimisht, lëkura ime po u
ngjitet kockave të mia.
6 I ngjaj pelikanit të shketëtirës dhe jam
bërë si bufi i vendeve të shkretuara.
7 Jam pa gjumë dhe si harabeli i vetmuar
mbi çati.
8 Armiqtë e mi tallen me mua tërë ditën;
ata që më përqeshin flasin kundër
meje.
9 Sepse e ha hirin si buka dhe përzjej lotët
me atë që pi.
10 Po, për shkak të indinjatës sate dhe të
zemërimit tënd, më ngrite dhe më
hodhe larg.
11 Ditët e mia janë si hija që zgjatet, dhe unë
po thahem si bari.
12 Por ti, o Zot, mbetesh përjetë, dhe kujtimi
yt zgjat brez pas brezi.
13 Ti do të ngrihesh dhe do të të vijë keq për
Sionin, sepse erdhi koha të tregosh
dhembshuri ndaj tij; dhe koha e
caktuar erdhi.
14 Sepse shërbëtorët e tu i duan edhe gurët e
tij dhe u vjen keq për pluhurin e tij.
15 Po, kombet do të kenë frikë nga emri i
Zotit dhe gjithë mbretërit e dheut
nga lavdia jote,
16 kur Zoti do të rindërtojë Sionin dhe do të
duket në lavdinë e tij.
17 Ai do të dëgjojë lutjen e njerëzve të brak-
tisur dhe nuk do ta përbuzë lutjen e
tyre.
18 Kjo do të shkruhet për brezin e ardhsh-
mëm, dhe populli që do të krijohet
do të lëvdojë Zotin,
19 sepse ai shikon nga lartësia e shenjtërores
së tij; nga qielli Zoti këqyr dheun,
20 për të dëgjuar vajtimin e robërve, për të
çliruar të dënuarit me vdekje;
21 me qëllim që në Sion të shpallin emrin e
Zotit dhe në Jeruzalem lavdinë e tij,
22 kur popujt dhe mbretëritë do të mblidhen
bashkë për t'i shërbyer Zotit.
23 Rrugës ai ka pakësuar fuqinë time dhe ka
shkurtuar ditët e mia.
24 Kam thënë: "O Perëndia im, mos më merr
në mes të ditëve të mia. Vitet e tua
zgjasin brez pas brezi.
25 Së lashti ti ke vendosur tokën dhe qiejtë
janë vepër e duarve të tua;
26 ata do të zhduken, por ti do të mbetesh;
do të konsumohen të gjithë si një
rrobe; ti do t'i ndërrosh si një rrobe
dhe ata do të ndryshohen.
27 Por ti je gjithnjë po ai dhe vitet e tua nuk
do të kenë kurrë fund.
28 Bijtë e shërbëtorëve të tu do të kenë
një vendbanim dhe pasardhësit e
tyre do të jenë të qëndrueshëm para
teje".

103

1 Beko, shpirti im, Zotin, dhe të gjitha ato
që janë tek unë të bekojnë emrin e
tij të shenjtë.
2 Beko, shpirti im, Zotin dhe mos harro
asnjë nga të mirat që ka bërë.
3 Ai fal të gjitha paudhësitë e tua dhe shëron
të gjitha sëmundjet e tua,

[4] shpengon jetën tënde nga shkatërrimi dhe
të kurorëzon me mirësi dhe dhem-
bshuri;
[5] ai ngop me të mira gojën tënde dhe të bën
të ri si shqiponja.
[6] Zoti vepron me drejtësi dhe mbron çësht-
jen e të shtypurve.
[7] Ai i tregon Moisiut rrugët e tij dhe bijve të
Izraelit veprat e tij.
[8] Zoti është i mëshirshëm dhe zemërbutë,
i ngadalshëm në zemërim dhe i
madh në mirësi.
[9] Ai nuk grindet përjetë dhe nuk e ruan
zemërimin gjithnjë.
[10] Ai nuk na trajton siç e meritojnë mëkatet
tona dhe nuk na dënon në bazë të
fajeve tona.
[11] Sepse sa të lartë janë qiejtë mbi tokën, aq e
madhe është mirësia e tij ndaj atyre
që kanë frikë prej tij.
[12] Sa larg është lindja nga perëndimi, aq
shumë ai ka larguar nga ne fajet
tona.
[13] Ashtu si një baba është i mëshirshëm me
bijtë e tij, kështu është i mëshir-
shëm Zoti me ata që kanë frikë prej
tij.
[14] Sepse ai e njeh natyrën tonë dhe nuk
harron që ne jemi pluhur.
[15] Ditët e njeriut janë si bari; ai lulëzon si
lulja e fushës;
[16] në qoftë se era i kalon sipër, ai nuk është
më dhe vendi i tij nuk njihet më.
[17] Por mirësia e Zotit vazhdon nga përjetësia
në përjetësi për ata që kanë frikë
prej tij, dhe drejtësia e tij për bijtë
e bijve,
[18] për ata që respektojnë besëlidhjen e tij
dhe mbajnë në mendje urdhërimet
e tij për t'i zbatuar në praktikë.
[19] Zoti e ka vendosur fronin e tij në qiejtë,
dhe mbretërimi i tij sundon mbi
gjithçka.
[20] Bekoni Zotin ju, engjëj të tij të pushtet-
shëm dhe të fortë, që bëni atë që
thotë ai, duke iu bindur zërit të
fjalës së tij.
[21] Bekoni Zotin, ju, tërë ushtritë e tij, ju, tërë
ministrat e tij, që zbatoni vullnetin
e tij.
[22] Bekoni Zotin, ju, të gjitha veprat e tij, në të
tëra vendet e sundimit të tij. Shpirti
im, beko Zotin!

104

[1] Beko, o shpirti im, Zotin! O Zot, Perëndia
im, ti je jashtëzakonisht i madh;
je veshur me shkëlqim dhe mad-
hështi.
[2] Ai të mbështjell me dritë si të ishte një
mantel dhe i shtrin qiejtë si një
çadër;
[3] ai ndërton mbi ujërat dhomat e tij të larta,
i bën retë si qerren e tij dhe ecën
mbi krahët erës.
[4] I bën erërat lajmëtarë të tij dhe flakët e
zjarrit shërbëtorë të tij.
[5] Ai e ka krijuar tokën mbi themelet e saj;
kjo nuk do të luajë kurrë përjetë.
[6] Ti e kishe mbuluar me humnerë si me
një rrobe; ujërat ishin ndalur mbi
malet.
[7] Në qortimin tënd ato ikën, në zërin e
gjëmimit tënd u larguan me nxitim.
[8] Dolën malet dhe luginat u ulën në vendin
që ti kishe caktuar për to.
[9] Ti u vure ujërave një kufi që nuk duhet ta
kapërxenin; ato nuk do të kthehen
më të mbulojnë tokën.
[10] Ai bën që të dalin burime në luginat; ato
rrjedhin midis maleve,
[11] dhe u japin për të pirë tërë kafshëve
të fushës; gomarët e egër shuajnë
etjen e tyre.
[12] Pranë tyre banojnë shpendët e qiellit;
midis gjelbërimeve lartojnë këngën
e tyre.
[13] Nga dhomat e sipërme të tij ai u jep ujë
maleve; toka ngopet me frytin e
veprave të tua.
[14] Ai bën që të rritet bari për bagëtinë dhe
bimësia në shërbim të njeriut, duke
nxjerrë nga toka ushqimin e tij,
[15] dhe verën që gëzon zemrën e njeriut,
vajin që bën të shkëlqejë fytyra tij
dhe bukën që i jep forcë zemrës së
njeriut.
[16] Kështu ngopen drurët e Zotit dhe kedrat
e Libanit që ai ka mbjellë;
[17] aty bëjnë folenë e tyre zogjtë, ndërsa
lejleku bën nëpër selvitë banesën e
tij.
[18] Malet e larta janë për dhitë e egra, shkëm-
binjtë janë streha e lepujve.
[19] Ai ka bërë hënën për stinët, dielli e di orën
e perëndimit të tij.

20 Ti dërgon terrin dhe bëhet natë; gjatë asaj
shkojnë rreth e qark gjithë kafshët
e pyllit.
21 Luanët e vegjël vrumbullojnë duke
kërkuar gjahun dhe i kërkojnë
Perëndisë ushqimin e tyre.
22 Por, kur lind dielli, ata tërhiqen dhe rrinë
në strofkat e tyre.
23 Atëherë njeriu del për të punuar dhe
punon deri në mbrëmje.
24 Sa të shumta janë veprat e tua, o Zot! Ti
i ke bërë të gjitha me dituri; toka
është plot me pasuritë e tua.
25 Ja deti, i madh dhe i gjerë, ku gëlojnë
krijesa të panumërta;
26 e përshkojnë anijet dhe Leviathani, që ti
ke formuar për t'u tallur në të.
27 Të gjithë presin që ti t'u japësh ushqimin
në kohën e duhur.
28 Ti ua jep atyre dhe ata e mbledhin; ti hap
dorën dhe ngopen me të mira.
29 Ti fsheh fytyrën tënde dhe ata e humbasin
fare; ti heq frymën, dhe ata vdesin
duke u kthyer përsëri në pluhurin e
tyre.
30 Ti dërgon frymën tënde dhe ata krijohen,
kështu ti ripërtërin faqen e dheut.
31 Lavdia e Zotit të rrojë përjetë; le të gëzo-
het Zoti me veprat e tij;
32 ai shikon tokën dhe kjo dridhet; ai prek
malet dhe ato nxjerrin tym.
33 Unë do t'i këndoj Zotit deri sa të kem
jetë; do t'i këndoj lavde Perëndisë
tim deri sa të jem.
34 Le të jetë mendimi im i pëlqyer prej tij;
unë do të ngazëllohem tek Zoti.
35 Le të zhduken mëkatarët nga toka dhe të
pabesët mos qofshin më. Shpirti im,
bekoje Zotin! Aleluja.

105

1 Kremtoni Zotin, lutjuni për ndihmë emrit
të tij, bëni të njohura veprat e tij
midis popujve.
2 Këndojini atij, këndojini lavde atij, men-
doni thellë tërë mrekullitë e tij.
3 Mburruni me emrin e tij të shenjtë; le
të kënaqet zemra e tërë atyre që
kërkojnë Zotin.
4 Kërkoni Zotin dhe forcën e tij; kërkoni
vazhdimisht fytyrën e tij.
5 Mbani mend çuditë që ai ka bërë, mrekul-
litë dhe gjykimet e gojës së tij,
6 ju, o pasardhës së Abrahamit, shërbëtorit
të tij, o bij të Jakobit, të zgjedhur të
tij.
7 Ai është Zoti, Perëndia ynë; gjykimet e tij
janë mbi gjithë tokën.
8 Ai mban mend përjetë besëlidhjen e tij dhe
për një mijë breza fjalën e komand-
uar prej tij,
9 besëlidhjen që lidhi me Abrahamin dhe
betimin që i bëri Isakut,
10 që i konfirmoi Jakobit si statut të tij dhe
Izraelit si një besëlidhje të përjet-
shme,
11 duke thënë: "Unë do të të jap vendin
e Kanaanit si pjesë e trashëgimisë
suaj",
12 kur nuk ishin veçse një numër i vogël,
shumë të pakët dhe të huaj në vend,
13 dhe shkonin nga një komb te tjetri, nga
një mbretëri te një popull tjetër.
14 Ai nuk lejoi që t'i shtypte njeri; përkun-
drazi ndëshkoi disa mbretër për hir
të tyre,
15 dhe tha: "Mos prekni të vajosurit e mi dhe
mos bëni asnjë të keqe profetëve të
mi".
16 Pastaj solli zinë e bukës në vend dhe
shkatërroi çdo burim ushqimesh.
17 Dërgoi para tyre një njeri, Jozefin, që u
shit si skllav.
18 I shtrënguan këmbët me pranga dhe u
rëndua me zinxhirë hekuri.
19 Fjala e Zotit e vuri në provë, deri sa u
plotësua ajo që kishte thënë.
20 Atëherë mbreti dërgoi ta zgjidhnin, sun-
duesi i popujve dërgoi ta çlironin,
21 dhe e bëri zot të shtëpisë së tij dhe qever-
itar mbi të gjitha pasuritë e tij,
22 për t'i lidhur princat e tij me gjykimin e
tij dhe për t'u mësuar pleqve të tij
diturinë.
23 Edhe Izraeli erdhi në Egjipt dhe Jakobi
qëndroi për ca kohë në vendin e
Kamit.
24 Dhe Perëndia e shumëzoi shumë popullin
e tij dhe e bëri më të fuqishëm se
armiqtë e tij.
25 Pastaj ndryshoi zemrën e tyre, me qëllim
që të urrenin popullin e tij dhe të
kurdisnin mashtrime kundër shër-
bëtorëve të tij.
26 Atëherë ai dërgoi Moisiun, shërbëtorin e
tij, dhe Aaronin që ai kishte zgjed-
hur.

[27] Ata kryen midis tyre mrekullitë e urdhëruara prej tij dhe bënë çudira në tokën e Kamit.
[28] Dërgoi terrin dhe e bëri vendin të binte në errësirë, dhe ata nuk kundërshtuan fjalën e tij.
[29] I ndryshoi ujërat e tij në gjak dhe bëri që të ngordhnin peshqit e tij.
[30] Vendi i tyre u mbush me bretkosa të cilat hynë deri në dhomat e mbretërve të tyre.
[31] Me fjalën e tij erdhën një shumicë e madhe insektesh dhe mushkonjash në të gjithë territorin e tyre.
[32] U dërgoi breshër në vend të shiut dhe flakë zjarri në vendin e tyre;
[33] goditi edhe vreshtat e tyre dhe drurët e fikut, shkatërroi drurët e territorit të tyre.
[34] Ai foli, dhe erdhën karkaleca dhe vemje në numër të madh,
[35] që përpinë tërë bimësinë e vendit të tyre dhe hëngrën frytin e tokës së tyre.
[36] Ai goditi edhe të gjithë të parëlindurit në vendin e tyre, prodhimet e para në tërë fuqinë e tyre;
[37] dhe e nxori popullin e tij me argjend dhe me ar, dhe nuk pati asnjeri ndër fiset e tij që të tronditej.
[38] Egjiptasit u gëzuan nga ikja e tyre, sepse tmerri i Izraelit kishte rënë mbi ta.
[39] Ai shpalosi një re për t'i mbuluar dhe ndezi një zjarr për t'i ndriçuar natën.
[40] Me kërkesën e tyre ai solli shkurtat dhe i ngopi me bukën e qiellit.
[41] Çau shkëmbin dhe dolën prej tij ujëra; këto rridhnin në shketëtirë si një lumë.
[42] Sepse atij iu kujtua premtimi i shenjtë që i kishte bërë Abrahamit, shërbëtorit të tij;
[43] pastaj nxori popullin e tij me gëzim dhe njerëzit e tij të zgjedhur me britma gëzimi,
[44] dhe u dha atyre vendet e kombeve, dhe ata trashëguan frytin e mundit të popujve,
[45] me qëllim që të respektonin statutet e tij dhe t'u bindeshin ligjeve të tij. Aleluja.

106

[1] Aleluja. Kremtoni Zotin, sepse ai është i mirë, sepse mirësia e tij vazhdon përjetë.
[2] Kush mund të përshkruajë bëmat e Zotit ose të shpallë tërë lavdinë e tij?
[3] Lum ata që respektojnë drejtësinë, që bëjnë atë që është e drejtë në çdo kohë.
[4] Mos më harro mua, o Zot, sipas mirësisë sate që tregon ndaj popullit tënd, dhe më vizito me shpëtimin tënd,
[5] me qëllim që të shoh mirëqënien e të zgjedhurve të tu, të kënaqem në gëzimin e kombit tënd dhe të mbushem me lavdi për trashëgiminë tënde.
[6] Ne dhe etërit tanë kemi mëkatuar, kemi bërë paudhësi dhe të këqija.
[7] Etërit tanë në Egjipt nuk i kuptuan mrekullitë e tua, nuk kujtuan numrin e madh të mirësive të tua dhe ngritën krye pranë detit, Deti i Kuq.
[8] Megjithatë Zoti i shpëtoi për hir të emrit të tij, për të bërë të njohur fuqinë e tij.
[9] I bërtiti Detit të Kuq dhe ai u tha, dhe i udhëhoqi nëpër humnerat si nëpër një shkretëtirë.
[10] I shpëtoi nga dora e atij që i urrente dhe i shpengoi nga dora e armikut.
[11] Dhe ujërat i mbuluan armiqtë e tyre, dhe nuk shpëtoi as edhe një prej tyre.
[12] Atëherë u besuan fjalëve të tij dhe këndduan lavdinë e tij.
[13] Por shpejt i harruan veprat e tij dhe nuk pritën me besim plotësimin e planit të tij.
[14] U ndezën nga lakmia në shkretëtirë dhe e tunduan Perëndinë në vetmi.
[15] Dhe ai u dha atyre sa i kërkonin, por dërgoi midis tyre një lëngatë që pakësoi numrin e tyre.
[16] Kur në kamp patën smirë Moisiun dhe Aaronin, i shenjti i Zotit,
[17] toka u hap dhe përpiu Dathanin dhe groposi grupin e Abiramit.
[18] Një zjarr shpërtheu në mes të tyre dhe flaka i përpiu të pabesët.
[19] Bënë një viç në Horeb dhe adhuruan një shëmbëlltyrë prej metali të shkrirë,
[20] dhe e ndërruan lavdinë e tyre me shëmbëllytrën e një kau që ha bar.

21 Harruan Perëndinë, Shpëtimtarin e tyre,
që kishte bërë gjëra të mëdha në
Egjipt,
22 mrekullitë në vendin e Kamit, gjëra të
tmerrshme në Detin e Kuq.
23 Prandaj ai foli t'i shfarosë, por Moisiu,
i zgjedhuri i tij, u paraqit mbi të
çarën përpara tij për të penguar që
zemërimi i tij t'i shkatërronte.
24 Ata e përçmuan akoma vendin e mrekul-
lueshëm, nuk i besuan fjalës së tij,
25 por murmuritën në çadrat e tyre dhe nuk
dëgjuan zërin e Zotit.
26 Prandaj ai ngriti dorën kundër tyre,
duke u betuar se do t'i rrëzonte në
shkretëtirë,
27 dhe se do t'i zhdukte pasardhësit e tyre
midis kombeve dhe se do t'i shpërn-
dante në të gjitha vendet.
28 Ata i shërbyen edhe Baal-Peorit dhe hën-
grën flijimet e të vdekurve.
29 E zemëruan Perëndinë me veprimet e tyre
dhe në mes tyre plasi murtaja.
30 Por Finehasi u ngrit dhe bëri drejtësi; dhe
murtaja pushoi.
31 Dhe kjo iu vu në llogari të drejtësisë, brez
pas brezi, përjetë.
32 Ata e provokuan përsëri në ujërat e
Meribas, dhe Moisiu pësoi të keqen
për shkak të tyre,
33 sepse e ashpërsoi frymën e tij (të Moisiut)
dhe ai foli pa u menduar me buzët e
tij.
34 Ata nuk shkatërruan popujt, siç i kishte
porositur Zoti;
35 por u përzien midis popujve dhe mësuan
veprat e tyre;
36 u shërbyen idhujve të tyre, dhe këta u
bënë një lak për ta;
37 ua flijuan demonëve bijtë dhe bijat e tyre,
38 dhe derdhën gjak të pafajshëm, gjakun e
bijve të tyre dhe të bijave të tyre, që
u flijuan për idhujtë e Kanaanit; dhe
vendi u ndot nga gjaku i derdhur.
39 Kështu ata u ndotën me veprat e tyre dhe
u kurvëruan me aktet e tyre.
40 Dhe zemërimi i Zotit u ndez kundër pop-
ullit të tij, dhe ai ndjeu një neveri
për trashëgiminë e tij.
41 I la në dorë të kombeve, dhe u sunduan
nga ata që i urrenin.
42 Armiqtë e tyre i shtypën dhe ata iu nën-
shtruan pushtetit të tyre.
43 Ai i çliroi shumë herë, por ata vazhduan
të ngrenë krye dhe të zhyten në
paudhësinë e tyre.
44 Megjithatë ai i kushtoi kujdes ankthit të
tyre, kur dëgjoi britmat e tyre,
45 dhe iu kujtua besëlidhja e lidhur me ta
dhe në dhemshurinë e madhe të tij
u qetësua.
46 Bëri që ata të fitojnë përkrahje ndër të
gjithë ata që i kishin çuar në robëri.
47 Na shpëto, o Zot, Perëndia ynë, dhe
na mblidh midis kombeve, me që-
llim që të kremtojmë emrin tënd të
shenjtë dhe të lumturohemi duke të
lëvduar.
48 I bekuar qoftë Zoti, Perëndia i Izraelit, nga
përjetësia në përjetësi. Dhe tërë
populli le të thotë: "Amen". Aleluja.

107

1 Kremtoni Zotin, sepse ai është i mirë,
sepse mirësia e tij vazhdon përjetë.
2 Kështu thonë të shpenguarit prej Zotit që
ai i ka çliruar nga dora e kundër-
shtarit,
3 add dhe që ka mbledhur nga vende
të ndryshme, nga lindja dhe
perëndimi, nga veriu dhe nga jugu.
4 Ata endeshin nëpër shkretëtirë, në vënde
të shkretuara, dhe nuk gjenin asnjë
qytet ku të banonin.
5 Të uritur e të etur, jeta e tyre po ligështo-
hej.
6 Por në fatkeqësitë e tyre ata i thirrën Zotit
dhe ai i çliroi nga ankthet e tyre;
7 dhe i çoi në rrugën e drejtë, me qëllim që të
arrinin në një qytet ku të banonin.
8 Le të kremtojmë Zotin për mirësinë e tij
dhe për mrekullitë e tij në dobi të
bijve të njerëzve.
9 Sepse ai ka ngopur shpirtin e etur dhe e
ka mbushur me të mira shpirtin e
uritur.
10 Të tjerë rrinin në terr dhe në hijen e
vdekjes, robër të pikëlluar dhe në
zinxhira,
11 sepse ishin rebeluar kundër fjalëve të
Perëndisë dhe i kishin përçmuar
këshillat e Shumë të Lartit;
12 prandaj ai rrëzoi zemrën e tyre me
shqetësime; ata ranë poshtë dhe
asnjeri nuk u vajti në ndihmë.

13 Por në fatkeqësinë e tyre ata i thirrën
Zotit, dhe ai i shpëtoi nga ankthet
e tyre,
14 i nxori nga terri dhe nga hija e vdekjes dhe
i këputi lidhjet e tyre.
15 Le të kremtojmë Zotin për mirësinë e tij
dhe për mrekullitë e tij në dobi të
bijve të njerëzve,
16 sepse ai ka shembur portat prej bronzi
dhe ka këputur shufrat prej hekuri.
17 Disa njerëz pa mend vuanin për sjelljen e
tyre rebele dhe për mëkatet e tyre;
18 ata urrenin çdo ushqim dhe kishin arritur
në prag të vdekjes,
19 por në fatkeqësinë e tyre i thirrën Zotit,
dhe ai i shpëtoi nga ankthet e tyre.
20 Ai dërgoi fjalën e tij dhe i shëroi, i shpëtoi
nga gropa.
21 Le ta kremtojmë Zotin për mirësinë e tij
dhe për mrekullitë e tij në dobi të
bijve të njerëzve;
22 le të ofrojnë flijime lëvdimi dhe le të tre-
gojnë veprat e tij me këngë gëzimi.
23 Ata që zbresin në det me anije dhe që
bëjnë tregëti mbi ujërat e mëdha,
24 shohin veprat e Zotit dhe mrekullitë e tij
në humnerat e detit.
25 Sepse ai urdhëron dhe shkakton një erë
furtune, që i ngre përpjetë valët e
detit.
26 Ata ngjiten deri në qiell dhe bien në
humnera; shpirti i tyre ligështohet
nga ankthi.
27 Atyre u merren këmbët dhe lëkunden si të
dehur, dhe nuk dinë më ç'të bëjnë.
28 Por në fatkeqësitë e tyre i këlthasin Zotit,
dhe ai i shpëton nga ankthet e tyre.
29 Ai e fashit furtunën në një murmurim dhe
valët e saj pushojnë.
30 Kur ato qetësohen, ata gëzohen, dhe ai i
çon në portin e dëshiruar prej tyre.
31 Le të kremtojmë Zotin për mirësinë e tij
dhe për mrekullitë që bën në dobi
të bijve të njerëzve;
32 le ta lëvdojnë në kuvendin e popullit dhe
le ta lavdojnë në këshillin e pleqve.
33 Ai i shndërroni lumenjtë në shkretëtirë
dhe burimet e ujit në vende të thata;
34 tokën pjellore në vend të thatë për shkak
të sjelljes së keqe të banorëve të saj.
35 Ai e shndërron shkretëtirën në liqen dhe
tokën e thatë në burime uji.
36 Atje ai strehon të uriturit, dhe këta ndër-
tojnë një qytet për të banuar,
37 mbjellin arat dhe kultivojnë vreshta që
prodhojnë një korrje të bollshme.
38 Ai i bekon dhe ata shumëzohen fort, dhe
ai nuk e pakëson bagëtinë e tyre.
39 Por pastaj pakësohen në një numër të
vogël dhe dobësohen për shkak të
shtypjes, të fatkeqësisë dhe të ank-
thit.
40 Ai hedh përbuzjen mbi princat dhe i bën
që të enden nëpër vende të shkreta,
ku nuk ekziston asnjë rrugë.
41 Por e ngre nevojtarin nga varfëria dhe i
shton familjet e tyre si një kope.
42 Njerëzit e drejtë e shohin këtë dhe kë-
naqen, por tërë njerëzit e këqij e
mbajnë gojën të mbyllur.
43 Ai që është i urtë le t'i këqyrë këto gjëra
dhe le të çmojë mirësinë e Zotit.

108

1 Zemra ime është e prirur për mirë, o
Perëndi, unë do të këndoj dhe do
të kremtoj lëvdimet e tua me gjithë
forcën time.
2 Zgjohuni, o harpa dhe qeste, unë dua të
zgjoj agimin.
3 Unë do të të kremtoj midis popujve, o
Zot, dhe do të këndoj lëvdimet e tua
midis kombeve.
4 Sepse mirësia jote është e madhe, arrin
deri mbi qiejtë, dhe e vërteta jote
deri te retë.
5 Qofsh i përlëvduar, o Perëndi, përmbi
qiejtë dhe lavdia jote shkëlqeftë
mbi gjithë tokën,
6 me qëllim që të dashurit e tu të çlirohen;
shpëtomë me të djathtën tënde dhe
përgjigjmu.
7 Perëndia ka folur në shenjtërinë e tij: "Unë
do të triumfoj, do ta ndaj Sikemin
dhe do të mas luginën e Sukothit.
8 Imi është Galaadi, imi është Manasi,
Efraimi është forca e kokës sime,
Juda është ligjvënësi im;
9 Moabi është legeni ku unë lahem; mbi
Edomin do të hedh sandalen time,
mbi Filisti do të dërgoj britma tri-
umfi".
10 Kush do të më çojë në qytetin e fortë?
Kush do të më çojë deri në Edom?

[11] A nuk je ti, o Perëndi, që na ke kthyer, dhe
nuk del më, o Perëndi, me ushtritë
tona?
[12] Na ndihmo ti kundër kundërshtarëve,
sepse ndihma e njeriut është e kotë.
[13] Me Perëndinë do të kryejmë trimëri, dhe
do të jetë ai që do t'i shtypë armiqtë
tanë.

109

[1] O Perëndi i lëvdimit tim, mos hesht,
[2] sepse njerëz të pabesë dhe të pandershëm
kanë hapur gojën e tyre kundër
meje dhe kanë folur kundër meje
me një gjuhë gënjeshtare;
[3] më kanë sulmuar me fjalë urrejtjeje dhe
më kanë luftuar pa shkak.
[4] Në këmbim të dashurisë sime më akuzojnë, por unë i drejtohem lutjes.
[5] Ata më kanë larë të mirën me të keqen dhe
dashurinë time me urrejtje.
[6] Vendos një njeri të keq mbi të dhe një
akuzues le të jetë në të djathtë të tij.
[7] Kur të gjykohet, bëj që të gjendet fajtor
dhe lutja e tij të bëhet mëkat.
[8] Qofshin të pakta ditët e tij dhe një tjetër
zëntë vendin e tij.
[9] Bijtë e tij mbetshin jetimë dhe gruaja e tij
e ve.
[10] U bëfshin endacakë dhe lypsarë bijtë e
tij dhe e kërkofshin ushqimin larg
shtëpive të tyre të rrënuara.
[11] Fajdexhiu i marrtë të gjitha pasuritë e tij
dhe të huajtë i vjedhshin frytin e
mundit të tij.
[12] Askush mos pastë mëshirë për të dhe
askujt mos i ardhtë keq për jetimët
e tij.
[13] U shkatërrofshin pasardhësit e tij; në
brezin e dytë emri i tyre u shoftë.
[14] U kujtoftë para Zotit paudhësia e etërve
të tij dhe mëkati i nënës së tij mos u
shoftë.
[15] U dalshin gjithnjë mëkatet e tyre para
Zotit, me qëllim që ai të zhdukë nga
toka kujtimin e tyre.
[16] Sepse atij nuk i shkoi ndër mend të kishte
dhemshuri, por e ka përndjekur të
varfërin, nevojtarin dhe atë që ishte
zemërthyer deri sa t'u shkaktonte
vdekjen.
[17] Mbasi e ka dashur mallkimin, rëntë ai mbi
të; dhe mbasi nuk është kënaqur me
bekimin, ky u largoftë prej tij.
[18] Mbasi u mbulua me mallkim si me një
rrobe, i hyftë ai si ujë në trupin e tij
dhe si vaj në kockat e tij;
[19] Qoftë për të si një rrobe që e mbulon dhe
si një brez që e lidh përjetë.
[20] Qoftë ky nga ana e Zotit shpërblimi për
kundërshtarët e mi dhe për ata që
flasin keq kundër meje.
[21] Por ti, o Zot, o Zot, vepro në favorin tim
për hir të emrit tënd, çliromë me
dhemshurinë dhe mirësinë tënde,
[22] sepse unë jam i varfër dhe nevojtar, dhe
zemra ime është plagosur brenda
meje.
[23] Unë iki si një hije që zgjatet, jam i trondi-
tur si një karkalec.
[24] Gjunjët e mi dridhen nga të pangrënët
dhe trupi im është dobësuar për
mungesë të dhjamit.
[25] Jam bërë një faqezi për ta; kur më shohin,
tundin kokën.
[26] Ndihmomë, o Zot, Perëndia im, shpëtomë
për dhemshurinë tënde,
[27] dhe ta dinë që kjo është vepër e duarve të
tua, dhe që ti, o Zot, e ke bërë.
[28] Ata do të mallkojnë, por ti do të bekosh;
kur të ngrihen, do të mbeten të
hutuar, por shërbëtori yt do të gë-
zohet.
[29] U mbulofshin me turp kundërshtarët e mi
dhe u mbështjellshin me turp si me
mantel,
[30] Unë do të kremtoj me të madhe Zotin me
gojën time dhe do ta lëvdoj në mes
të një turme të madhe,
[31] sepse ai rri në të djathtë të të varfërit për
ta shpëtuar nga ata që e dënojnë me
vdekje.

110

[1] Zoti i thotë Zotërisë time: "Ulu në të
djathtën time deri sa t'i bëj armiqtë
e tu stol të këmbëve të tua".
[2] Zoti do ta shtrijë nga Sioni skeptrin e
fuqisë sate. Ai sundon në mes të
armiqve të tu.
[3] Populli yt do të afrohet vullnetarisht ditën
e pushtetit tënd; në madhështinë e
shenjtërisë, nga gjiri i agimit, ti do
të kesh vesën e rinisë sate.
[4] Zoti është betuar dhe nuk do të pendohet:
"Ti je prift përjetë sipas urdhërit të
Melkisedekut".

5 Zoti është në të djathtën tënde. Ai ka
për të zhdukur disa mbretër ditën e
zemërimit të tij.
6 Ai do të gjykojë kombet, do t'i mbushë
me kufoma dhe do të zhdukë qeveritarët e pjesës më të madhe të tokës.
7 Rrugës do të pijë ujë nga përroi dhe si
pasojë do të ngrerë kokën.

111

1 Aleluja. Unë do të kremtoj Zotin me gjithë
zemër në këshillën e të drejtëve dhe
në kuvend.
2 Të mëdha janë veprat e Zotit, të kërkuara
nga të gjithë ata që kënaqen me to.
3 Veprat e tij janë madhështore dhe
drejtësia e tij vazhdon përjetë.
4 Ai bën që mrekullitë e tij të kujtohen; Zoti
është i dhemshur dhe plot mëshirë.
5 Ai u jep ushqime atyre që kanë frikë prej
tij dhe do ta mbajë mend gjithnjë
besëlidhjen e tij.
6 Ai i tregoi popullit të tij fuqinë e veprave
të tij, duke i dhënë trashëgiminë e
kombeve.
7 Veprat e duarve të tij janë e vërteta dhe
drejtësia; tërë urdhërimet e tij janë
të qëndrueshme,
8 të patundura përjetë, për gjithnjë, të kry-
era me vërtetësi dhe drejtësi.
9 Ai i dërgoi popullit të tij shpëtimin, ka
vendosur besëlidhjen e tij përjetë; i
shenjtë dhe i tmerrshëm është emri
i tij.
10 Frika e Zotit është zanafilla e diturisë;
kanë dituri të madhe ata që zba-
tojnë në praktikë urdhërimet e tij;
lëvdimi i tij vazhdon në përjetësi.

112

1 Aleluja. Lum njeriu që ka frikë nga Zoti
dhe gjen një gëzim të madh në ur-
dhërimet e tij.
2 Pasardhësit e tij do të jenë të fuqishëm mbi
tokë, brezat e njerëzve të drejtë do
të jenë të bekuar.
3 Në shtëpinë e tij ka bollëk dhe pasuri dhe
drejtësia e tij vazhdon përjetë.
4 Drita lind në terr për ata që janë të drejtë,
për njeriun e dhemshur, të mëshir-
shëm dhe të drejtë.
5 Do të jetë i lumtur njeriu që ka dhemshuri
dhe jep hua, dhe i drejton punët e tij
me drejtësi,
6 sepse nuk do të lëvizet kurrë; i drejti do të
kujtohet gjithnjë.
7 Ai nuk do t'u trëmbet lajmeve të këqia;
zemra e tij është e fortë, me besim
tek Zoti.
8 Zemra e tij është e sigurt; ai nuk do të ketë
fare frikë, deri sa të mos shikojë
triumfues mbi armiqtë e tij.
9 Ai ka shpërndarë lirisht, u ka dhënë nevo-
jtarëve, drejtësia e tij vazhdon për-
jetë dhe fuqia e tij do të ngrihet në
lavdi.
10 I pabesi do ta shohë dhe do të zemërohet,
do të kërcëllijë dhëmbët dhe do të
konsumohet; dëshira e të pabesëve
nuk do të realizohet kurrë.

113

1 Aleluja. Lëvdoni, o shërbëtorë të Zotit,
lëvdoni emrin e Zotit.
2 Qoftë i bekuar emri i Zotit tani dhe përjetë.
3 Nga lindja e diellit deri në perëndim të tij
u lëvdoftë emri i Zotit.
4 Zoti shkëlqen mbi tërë kombet, lavdia e tij
ndodhet përmbi qiejtë.
5 Kush i përngjan Zotit, Perëndisë tonë, që
banon në vende shumë të larta,
6 kush ulet për të parë gjërat që ndodhen në
qiejtë dhe mbi tokë?
7 Ai e ngre të mjerin nga pluhuri dhe nevo-
jtarin nga plehrat,
8 për ta bërë të ulet me princat, me princat
e popullit të tij.
9 Ai bën që gruaja shterpe të banojë në
familje, si nënë e lumtur e fëmijëve.
Aleluja.

114

1 Kur Izraeli doli nga Egjipti dhe shtëpia e
Jakobit nga një popull që fliste një
gjuhë të huaj,
2 Juda u bë shenjtorja e tij dhe Izraeli
zotërimi i tij.
3 Deti e pa dhe iku, Jordani u kthye prapa.
4 Malet u hodhën si desh dhe kodrat si
qengja.
5 Ç'pate ti, o det, që ike, dhe ti, o Jordan, që
u ktheve prapa?
6 Dhe ju, o male, që u hodhët si desh, dhe ju,
o kodra, si qengja?

7 Dridhu, o tokë, në prani të Zotit, në prani
 të Perëndisë të Jakobit,
8 që e shndërroi shkëmbin në liqen, shkrepin
 në një burim uji.

115

1 Jo neve, o Zot, jo neve, por emrit tënd jepi
 lavdi, për mirësinë tënde dhe për
 besnikërinë tënde.
2 Sepse do të thonë kombet: "Ku është tani
 Perëndia i tyre?".
3 Por Perëndia ynë është në qiejtë dhe bën
 tërë atë që i pëlqejnë.
4 Idhujt e tyre janë argjend dhe ar, vepër e
 duarve të njeriut.
5 kanë gojë por nuk flasin, kanë sy por nuk
 shohin,
6 kanë veshë por nuk dëgjojnë, kanë hundë
 por nuk nuhasin,
7 kanë duar por nuk prekin, kanë këmbë
 por nuk ecin; me grykën e tyre nuk
 nxjerrin asnjë zë.
8 Njëlloj si ata janë ata që i bëjnë, tërë ata që
 u besojnë atyre.
9 O Izrael, ki besim tek Zoti! Ai është ndihma
 e tyre dhe mburoja e tyre.
10 O shtëpi e Aaronit, ki besim tek Zoti! Ai
 është ndihma e tyre dhe mburoja e
 tyre.
11 O ju që keni frikë nga Zoti; kini besim tek
 Zoti! Ai është ndihma e tyre dhe
 mburoja e tyre.
12 Zoti na kujtoi dhe do të na bekojë; po, ai
 do të bekojë shtëpinë e Izraelit dhe
 do të bekojë shtëpinë e Aaronit.
13 Ai do të bekojë ata që kanë frikë nga Zoti,
 të vegjël dhe të mëdhenj.
14 Zoti ju bëftë të rriteni, ju dhe bijtë tuaj.
15 Qofshin të bekuar nga Zoti, që ka bërë
 qiejtë dhe tokën.
16 Qiejtë janë qiejtë e Zotit, por tokën ai ua
 ka dhënë bijve të njerëzve.
17 Nuk janë të vdekurit ata që lëvdojnë të
 Zotin, as ata që zbresin në vendin e
 heshtjes.
18 Por ne do ta bekojmë Zotin, tani dhe
 përjetë. Aleluja.

116

1 Unë e dua Zotin, sepse ai dëgjoi zërin tim
 dhe lutjet e mia.
2 Duke qenë se e ka kthyer ndaj meje veshin
 e tij, unë do ta kërkoj në gjithë ditët
 e jetës sime.
3 Vargonjtë e vdekjes më kishin rrethuar
 dhe ankthet e Sheolit më kishin
 pushtuar; fatkeqësia dhe dhembja
 më kishin vënë përfund.
4 Atëherë i kërkova ndihmë Zotit: "O Zot, të
 lutem, më shpëto".
5 Zoti është i dhemshur dhe i drejtë, Perën-
 dia ynë është i mëshirshëm.
6 Zoti mbron njerëzit e thjeshtë; unë
 isha katandisur në një gjendje të
 mjeruar, dhe ai më shpëtoi.
7 Kthehu, o shpirti im, në prehjen tënde,
 sepse Zoti të mbushi me të mira.
8 Po, sepse ti ke çliruar jetën time nga
 vdekja, sytë e mi dhe lotët dhe këm-
 bët e mia nga rrëzimi.
9 Unë do të eci në prani të Zotit në tokën e
 të gjallëve.
10 Unë kam besuar dhe prandaj flas. Unë
 isha shumë i pikëlluar,
11 dhe thoja gjatë përhumbjes sime: "Çdo
 njeri është gënjeshtar".
12 Ç'do t'i jap Zotit në këmbim të të gjitha të
 mirave që më ka bërë?
13 Unë do të ngre kupën e shpëtimit dhe do
 të thërres emrin e Zotit.
14 Do të plotësoj zotimet e mia ndaj Zotit në
 prani të të gjithë popullit të tij.
15 Është e çmueshme në sytë e Zotit vdekja
 e të shenjtëve të tij.
16 Unë jam me të vërtetë shërbëtori yt, o Zot,
 jam shërbëtori yt, bir i shërbëtores
 sate; ti i këpute lidhjet e mia.
17 Unë do të të ofroj një flijim falenderimi
 dhe do të përmend emrin e Zotit.
18 Do t'i plotësoj zotimet e mia Zotit në prani
 të të gjithë popullit të tij,
19 në oborret e shtëpisë së Zotit, në mesin
 tënd, o Jeruzalem. Aleluja.

117

1 Lëvdoni Zotin, ju gjithë kombet! Kremto-
 jini, ju gjithë popujt!
2 Sepse e madhe është dhemshuria e tij
 ndaj nesh, dhe besnikëria e Zotit
 vazhdon përjetë. Aleluja.

118

1 Kremtojeni Zotin sepse ai është i mirë,
 sepse mirësia e tij vazhdon përjetë.
2 Po, Izraeli le të thotë tani: "Dhemshuria e
 tij vazhdon përjetë".

3 Po, tani shtëpia e Aaronit le të thotë:
"Dhemshuria e tij vazhdon për-
jetë".
4 Po, le të thonë tani ata që kanë frikë nga
Zoti: "Dhemshuria e tij vazhdon
përjetë".
5 Në ankth kërkova Zotin, dhe Zoti m'u
përgjigj dhe më çoi larg.
6 Zoti është për mua; unë nuk do të kem fare
frikë; çfarë mund të më bëjë njeriu?
7 Zoti është për mua nga ata që më ndihmo-
jnë, dhe unë do t'i shikoj triumfues
armiqtë e mi.
8 Është më mirë të gjesh strehë tek Zoti se
sa t'i kesh besim njeriut.
9 Është më mirë të gjesh strehë tek Zoti se
sa t'u kesh besim princave.
10 Tërë kombet më kishin rrethuar, por në
emër të Zotit unë do t'i zhduk ato.
11 Më kishin rrethuar, po, më kishin
rrethuar, por në emër të Zotit unë
do t'i shkatërroj.
12 Më kishin rrethuar si bleta, por u shuan
si zjarr ferrishtash; në emër të Zotit
unë do t'i shkatërroj.
13 Ti më kishe shtyrë me dhunë për të më
rrëzuar, por Zoti më ndihmoi.
14 Zoti është forca ime dhe kënga ime, ai ka
qenë shpëtimi im.
15 Një britmë gëzimi dhe fitoreje jehon në
çadrat e të drejtëve; dora e djathtë
e Zotit bën çudi.
16 E djathta e Zotit u ngrit; e djathta e Zotit
bën çudi.
17 Unë nuk do të vdes, por do të jetoj dhe do
të tregoj veprat e Zotit.
18 Zoti më ka ndëshkuar rëndë, por nuk më
ka lënë në dorë të vdekjes.
19 Më hapni portat e drejtësisë; unë do të hyj
dhe do të kremtoj Zotin.
20 Kjo është porta e Zotit, të drejtët do të
kalojnë nëpër të.
21 Unë do të të kremtoj, sepse më je
përgjigjur dhe ke qenë shpëtimi im.
22 Guri, që ndërtuesit kishin hedhur, u bë
guri i qoshes.
23 Kjo është vepër e Zotit, dhe është një gjë
e mrekullueshme në sytë tona.
24 Kjo është dita që Zoti ka bërë; le të gëzo-
hemi dhe të ngazëllojmë në të.
25 O Zot, na ndihmo tani; o Zot, bëj që tani të
kemi mbarësi.
26 I bekuar qoftë ai që vjen në emër të Zotit;
ne ju bekojmë nga shtëpia e Zotit.
27 Zoti është Perëndia dhe ka bërë që mbi ne
të shkëlqejë drita e tij; lidheni vik-
timën e flijimit në brirët e altarit.
28 Ti je Perëndia im, unë do të të kremtoj; ti
je Perëndia im, unë do të të përlëv-
doj.
29 Kremtoni Zotin, sepse ai është i mirë,
sepse mirësia e tij vazhdon përjetë.

119

1 Lum ata që kanë një rrugë pa njollë dhe që
ecin me ligjin e Zotit.
2 Lum ata që respektojnë mësimet e tij, që e
kërkojnë me gjithë zemër
3 dhe nuk kryejnë të keqen, por ecin në
rrugët e tij.
4 Ti na ke urdhëruar të respektojmë urd-
hërimet e tua me kujdes.
5 Oh, rrugët e mia qofshin të qëndrueshme
në respektimin e statuteve të tua.
6 Atëherë nuk do të turpërohem, kur të kem
parasysh të gjitha urdhërimet e tua.
7 Do të të kremtoj me zemër të drejtë ndërsa
mësoj dekretet e tua të drejta.
8 Do të respektoj statutet e tua, mos më
braktis plotësisht.
9 Si mundet një i ri të bëjë rrugën e tij të
pastër? Duke e ruajtur me fjalën
tënde.
10 Të kam kërkuar me gjithë zemër; mos më
lër të devijoj nga urdhërimet e tua.
11 E kam ruajtur fjalën tënde në zemrën
time, që të mos mëkatoj kundër
teje.
12 Ti je i bekuar, o Zot, më mëso statutet e
tua.
13 Me buzët e mia kam numëruar të gjitha
dekretet e gojës sate.
14 Gëzohem duke ndjekur porositë e tua,
ashtu sikur të zotëroja tërë pa-
suritë.
15 Do të mendoj thellë mbi urdhërimet e
tua dhe do të marrë në konsideratë
shtigjet e tua.
16 Do të kënaqem me statutet e tua dhe nuk
do ta harroj fjalën tënde.
17 Bëji të mirë shërbëtorit tënd, dhe unë do
të jetoj dhe do të respektoj fjalën
tënde.
18 Hapi sytë e mi dhe unë do të sodit mrekul-
litë e ligjit tënd.
19 Unë jam i huaji mbi dhe; mos m'i fshih
urdhërimet e tua.

[20] Shpirti im tretet nga dëshira e dekreteve
të tua në çdo kohë.
[21] Ti i qorton kryelartët, që janë të mallkuar,
sepse largohen nga urdhërimet e
tua.
[22] Hiq prej meje turpin dhe përbuzjen, sepse
unë i kam respektuar porositë e tua.
[23] Edhe sikur princat të ulen dhe të flasin
kundër teje, shërbëtori yt do të
mendohet thellë mbi ligjet e tua.
[24] Porositë e tua janë gëzimi im dhe këshill-
tarët e mi.
[25] Unë bie përmbys në pluhur; më ringjall
sipas fjalës sate.
[26] Të kam treguar rrugët e mia, dhe ti më je
përgjigjur; më mëso statutet e tua.
[27] Më bëj që të kuptoj rrugën e urdhërimeve
të tua, dhe unë do të mendohem
thellë mbi mrekullitë e tua.
[28] Jeta ime tretet në dhimbje; më jep forcë
sipas fjalës sate.
[29] Mbamë larg nga gënjeshtra dhe, në hirin
tënd, bëmë të njohur ligjin tënd.
[30] Kam zgjedhur rrugën e besnikërisë; i kam
vënë dekretet e tua para vetes.
[31] Jam i lidhur me porositë e tua; o Zot, mos
lejo që unë të hutohem.
[32] Do të veproj në rrugën e urdhërimeve
të tua, sepse ti do të më zgjerosh
zemrën.
[33] Më mëso, o Zot, rrugën e statuteve të tu
dhe unë do ta ndjek deri në fund.
[34] Më jep mënçuri dhe unë do ta ruaj ligjin
tënd; po, do ta respektoj me gjithë
zemër.
[35] Më bëj të ec në rrugën e urdhërimeve
të tua, sepse në to gjej kënaqësinë
time.
[36] Përkule zemrën time parimeve të tua dhe
jo lakmisë.
[37] Largoji sytë e mi nga gjërat e kota dhe
gjallëromë në rrugët e tua.
[38] Mbaje fjalën tënde shërbëtorit tënd, që ka
frikë nga ty.
[39] Largo nga unë fyerjet e rënda, që më
trëmbin, sepse dekretet e tua janë
të mira.
[40] Ja, unë dëshiroj me zjarr urdhërimet e tua;
gjallëromë në drejtësinë tënde.
[41] Le të më arrijë shpirtmadhësia jote, o Zot,
dhe shpëtimi yt sipas fjalës sate.
[42] Kështu do të mund t'i përgjigjem atij që
më fyen, sepse kam besim te fjala
jote.
[43] Mos hiq plotësisht nga goja ime fjalën e së
vërtetës, sepse unë kam shpresë te
dekretet e tua.
[44] Kështu do të respektoj ligjin tënd
vazhdimisht, përjetë.
[45] Do të ec në liri, sepse kërkoj urdhërimet e
tua.
[46] Do të flas për porositë e tua para
mbretërve dhe nuk do të turpëro-
hem.
[47] Do të kënaqem me urdhërimet e tua,
sepse i dua.
[48] Do të ngre duart e mia drejt urdhërimeve
të tua, sepse i dua, dhe do të men-
dohem thellë mbi statutet e tua.
[49] Mbaje mend fjalën që i ke dhënë shërbë-
torit tënd, me të cilën me më bërë të
kem shpresa.
[50] Ky është përdëllimi im në pikëllim, që
fjala jote më ka dhënë jetë.
[51] Kryelartët më mbulojnë me tallje, por unë
nuk largohem nga ligji yt.
[52] Mbaj mend dekretet e tua të lashta, o Zot,
dhe kjo më ngushëllon.
[53] Një indinjatë e madhe më pushton për
shkak të të pabesëve që braktisin
ligjin tënd.
[54] Statutet e tua kanë qenë kantikët e mi në
shtëpinë e shtegëtimit tim.
[55] O Zot, unë kujtoj emrin tënd natën dhe
respektoj ligjin tënd.
[56] Kjo ndodh sepse respektoj urdhërimet e
tua.
[57] Ti je pjesa ime, o Zot, kam premtuar të
respektoj fjalët e tua.
[58] Të jam lutur shumë, me gjihë zemër; ki
mëshirë për mua sipas fjalës sate.
[59] Kam shqyrtuar rrugët e mia dhe i kam
kthyer hapat e mia ndaj urdhërave
të tua.
[60] Pa asnjë mëdyshje nxitova të respektoj
urdhërimet e tua.
[61] Litarët e të pabesëve më kanë mbështjellë,
por unë nuk e kam harruar ligjin
tënd.
[62] Në mes të natës ngrihem që të të kremtoj,
për shkak të dekreteve të tua të
drejta.
[63] Unë jam shok i gjithë atyre që kanë frikë
prej teje dhe i atyre që respektojnë
urdhërimet e tua.
[64] O Zot, toka është e mbushur me mirësinë
tënde; më mëso statutet e tua.

65 Ti i ke bërë të mira shërbëtorit tënd, o Zot,
sipas fjalës sate.
66 Më mëso të gjykoj drejt dhe të kem njohje,
sepse u besoj urdhërimeve të tua.
67 Para se të pikëllohem endesha sa andej e
këndej, por tani ndjek fjalën tënde.
68 Ti je i mirë dhe bën të mira; më mëso
statutet e tua.
69 Kryelartët kanë trilluar kundër meje, por
unë do të respektoj urdhërimet e
tua me gjithë zemër.
70 Zemra e tyre është e pandjeshme si dh-
jami; por unë kënaqem me ligjin
tënd.
71 Ka qenë një e mirë për mua të jem pikël-
luar, që kështu të mësoja statutet e
tua.
72 Ligji i gojës sate për mua është më i çmuar
se mijëra monedha ari dhe argjendi.
73 Duart e tua më kanë bërë dhe më kanë
dhënë trajtë; më jep zgjuarësi që të
mund të mësoj urdhërimet e tua.
74 Ata që kanë frikë prej teje do të më shohin
dhe do të kënaqen, sepse pata sh-
presë në fjalën tënde.
75 Unë e di, o Zot, që dekretet e tua janë të
drejta, dhe që ti më ke hidhëruar në
besnikërinë tënde.
76 Mirësia jote qoftë përdëllimi im, sipas
fjalës që i ke dhënë shërbëtorit
tënd.
77 Ardhshin tek unë dhemshuritë e tua të
mëdha dhe kështu paça mundësi të
jetoj, sepse ligji yt është kënaqësia
ime.
78 U ngatërrofshin mëndjemëdhenjtë, sepse
më trajtojnë në mënyrë të padrejtë
dhe pa arsye; por unë mendohem
shumë mbi urdhërimet e tua.
79 Le të drejtohen tek unë ata që kanë frikë
nga ti dhe ata që njohin urdhërat e
tua.
80 Le të jetë zemra ime e paqortueshme
lidhur me statutet e tua, me qëllim
që unë të mos ngatërrohem.
81 Shpirti im shkrihet nga dëshira e zjarrtë e
shpëtimit tënd; unë kam shpresë në
fjalën tënde.
82 Sytë e mi dobësohen duke pritur të shkojë
në vend fjala jote, ndërsa them:
"Kur do të më ngushëllosh?".
83 Ndonëse jam bërë si një calik i ekspozuar
në tym, nuk i kam harruar statutet
e tua.
84 Sa janë ditët e shërbëtorit tënd? Kur do
t'u vish hakut atyre që më ndjekin?
85 Mëndjemëdhenjtë kanë hapur gropa për
mua; ata nuk veprojnë sipas ligjit
tënd.
86 Tërë urdhërimet e tua meritojnë besim;
më përndjekin pa të drejtë; ndih-
momë.
87 Më kanë eliminuar gati gati nga toka, por
unë nuk i kam braktisur urdhërimet
e tua.
88 Gjallëromë sipas mirësisë sate, dhe unë do
të respektoj porositë e gojës sate.
89 Gjithnjë, o Zot, fjala jote është e qën-
drueshme në qiejtë.
90 Besnikëria jote vazhdon brez pas brezi; ti
e ke vendosur tokën dhe ajo ekzis-
ton.
91 Qielli dhe toka ekzistojnë deri në ditën
e sotme, sepse çdo gjë është në
shërbimin tënd.
92 Në qoftë se ligji yt nuk do të kishte qenë
kënaqësia ime, do të isha zhdukur
në pikëllimin tim.
93 Nuk do t'i harroj kurrë urdhërimet e tua,
sepse me anë të tyre ti më ke dhënë
jetën.
94 Unë jam yti; shpëtomë, sepse kam
kërkuar urdhërimet e tua.
95 Të pabesët më zënë pusi që unë të
vdes, por unë do të mbështetem në
parimet e tua.
96 Pashë caqet e çdo gjëje të përsour, por
urdhërimi yt nuk ka asnjë cak.
97 Oh, sa shumë e dua ligjin tënd! Ai është
përsiatja ime gjithë ditën.
98 Urdhërimet e tua më bëjnë më të urtë se
armiqtë e mi, sepse janë gjithnjë me
mua.
99 Kuptoj më shumë se të gjithë mësuesit
e mi, sepse urdhërimet e tua janë
përsiatja ime.
100 Kam më tepër zgjuarësi se pleqtë, sepse
respektoj urdhërimet e tua.
101 Kam përmbajtur hapat e mia nga çdo
shteg i keq, për të respektuar fjalën
tënde.
102 Nuk jam larguar nga dekretet e tua, sepse
ti vetë më ke mësuar.
103 Sa të ëmbla janë fjalët e tua në gojën time!
Janë më të ëmbla se mjalti në gojën
time.

104 Me anë të urdhërimeve të tua unë për-
fitoj zgjuarësinë; prandaj urrej çdo
shteg falsiteti.
105 Fjala jote është një llambë në këmbën
time dhe një dritë në shtegun tim.
106 Unë jam betuar dhe do ta mbaj betimin që
të respektoj dekretet e tua të drejta.
107 Unë jam shumë i pikëlluar, gjallëromë, o
Zot, sipas fjalës sate.
108 O Zot, prano ofertat spontane të gojës
sime dhe mësomë dekretet e tua.
109 Ndonëse e kam gjithnjë shpirtin në pël-
lëmbë të dorës, nuk e harroj ligjin
tënd.
110 Të pabesët më kanë ngritur kurthe, por
unë nuk jam larguar nga udhërimet
e tua.
111 Porositë e tua janë trashëgimia ime për-
jetë; ato janë gëzimi i zemrës sime.
112 Jam zotuar me gjithë zemër për t'i zbat-
uar në praktikë statutet e tua për-
jetë, deri në fund.
113 Unë i urrej njerëzit që gënjejnë, por e dua
ligjin tënd.
114 Ti je streha ime dhe mburoja ime; unë
shpresoj në fjalën tënde.
115 Largohuni, o njerëz të këqij, sepse
unë dua të respektoj urdhërimet e
Perëndisë tim.
116 Më ndihmo sipas fjalës sate, që unë të
jetoj, dhe të mos lejoj të ketë hutim
në shpresën time.
117 Përforcomë dhe unë do të shpëtoj, dhe
do t'i kem gjithnjë statutet e tua
përpara syve të mi.
118 Ti i hedh poshtë të gjithë ata që largohen
nga statutet e tua, sepse mashtrimi
i tyre është gënjeshtër.
119 Ti zhduk si fundërrina tërë të pabesët e
tokës; prandaj unë i dua porositë e
tua.
120 Mishi im dridhet i tëri nga frika jote, dhe
unë kam frikë nga dekretet e tua.
121 Unë kam bërë atë që është e ndershme
dhe e drejtë; mos më braktis në
duart e shtypësve të mi.
122 Jepi siguri dhe mbarësi shërbëtorit tënd,
dhe mos lejo që mëndjemëdhenjtë
të më shtypin.
123 Sytë e mi dobësohen duke kërkuar sh-
pëtimin tënd dhe fjalën e drejtësisë
sate.
124 Kujdesu për shërbëtorin tënd sipas mirë-
sisë sate dhe mësomë statutet e tua.
125 Unë jam shërbëtori yt; më jep mendje, që
të mund të njoh porositë e tua.
126 Është koha, o Zot, që të veprosh; ata kanë
anuluar ligjin tënd.
127 Për këtë arësye unë i dua urdhërimet e
tua më tepër se ari; po, më tepër se
ari i kulluar.
128 Për këtë arësye i konsideroj të drejta ur-
dhërimet e tua dhe urrej çdo shteg
të gënjeshtrës.
129 Porositë e tua janë të mrekullueshme,
prandaj shpirti im i respekton.
130 Zbulimi i fjalëve të tua ndriçon dhe u jep
mendje njerëzve të thjeshtë.
131 Unë hap gojën time dhe psherëtij, nga
dëshira e madhe e porosive të tua.
132 Kthehu nga unë dhe ki mëshirë për mua,
ashtu si bën me ata që e duan emrin
tënd.
133 Stabilizoi hapat e mia sipas fjalëve të tua
dhe mos lejo që asnjë paudhësi të
më sundojë.
134 Më çliro nga shtypja e njerëzve dhe unë
do të respektoj urdhërimet e tua.
135 Bëj që të shkëlqejë fytyra jote mbi shër-
bëtorin tënd dhe më mëso statutet
e tua.
136 Rrëke lotësh zbresin nga sytë e mi, sepse
nuk respektohet ligji yt.
137 Ti je i drejtë, o Zot, dhe dekretet e tua janë
të drejta.
138 Ti i ke përcaktuar porositë e tua me
drejtësi dhe me besnikëri të madhe.
139 Zelli im të tret, sepse armiqtë e mi kanë
harruar fjalët e tua.
140 Fjala jote është e pastër nga çdo zgjyrë;
prandaj shërbëtori yt e do.
141 Jam i vogël dhe i përbuzur, por nuk i
harroi udhërimet e tua.
142 Drejtësia jote është një drejtësi e përjet-
shme dhe ligji yt është i vërtetë.
143 Ankthi dhe shqetësimi më kanë push-
tuar, por urdhërimet e tua janë gëz-
imi im.
144 Porositë e tua janë të drejta përjetë; më
jep mendje dhe unë do të jetoj.
145 Unë bërtas me gjithë zemër; përgjigjmu,
o Zot, dhe unë do të respektoj
statutet e tua.
146 Unë të kërkoj; shpëtomë, dhe do të re-
spektoj porositë e tua.

147 Unë zgjohem para agimit dhe bërtas; unë
kam shpresë te fjala jote.
148 Sytë e mi paraprijnë natën për të mend-
uar thellë fjalën tënde.
149 Dëgjo zërin tim sipas mirësisë sate; o
Zot, gjallëromë sipas dekretit tënd
të drejtë.
150 Kam afër vetes ata që ndjekin të keqen,
por ata janë larg ligjit tënd.
151 Ti je afër, o Zot, dhe të gjitha urdhërimet
e tua janë të vërteta.
152 Prej shumë kohe kam mësuar urdhërimet
e tua, të cilat i ke vendosur përjetë.
153 Merr parasysh pikëllimin tim dhe më
çliro, sepse nuk e kam harruar ligjin
tënd.
154 Mbro çështjen time dhe më shpengo; më
gjallëro sipas fjalës sate.
155 Shpëtimi është larg nga të pabesët, sepse
ata nuk kërkojnë statutet e tua.
156 Dhemshuritë e tua janë të mëdha, o Zot;
më gjallëro sipas dekreteve të tua të
drejta.
157 Persekutuesit e mi dhe armiqtë e mi janë
të shumtë; por unë nuk largohem
nga porositë e tua.
158 I pashë të pabesët dhe i urrej, sepse nuk
respektojnë fjalën tënde.
159 Ki parasysh sa i dua urdhërimet e tua! O
Zot, gjallëromë sipas mirësisë sate.
160 Shuma e fjalës sate është e vërteta; dhe
të gjitha dekretet e tua të drejta
qëndrojnë përjetë.
161 Princat më përndjekin pa arësye, por
zemra ime ka shumë frikë nga fjala
jote.
162 Unë ndjej një gëzim të madh në fjalën
tënde, ashtu si ai që gjen një plaçkë
të madhe.
163 Urrej dhe s'e shoh dot me sy gënjeshtrën,
por e dua ligjin tënd.
164 Të lëvdoj shtatë herë në ditë për dekretet
e tua të drejta.
165 Paqe të madhe kanë ata që e duan ligjin
tënd, dhe nuk ka asgjë që mund t'i
rrëzojë.
166 O Zot, unë shpresoj në shpëtimin tënd
dhe i zbatoj në praktikë urdhërimet
e tua.
167 Unë kam respektuar porositë e tua dhe i
dua me të madhe.
168 Kam respektuar urdhërimet e tua dhe
porositë e tua, sepse të gjitha rrugët
janë para teje.
169 Le të arrijë deri te ti britma ime, o Zot; me
jep mendja sipas fjalës sate.
170 Le të arrijë deri te ti lutja ime, çliromë
sipas fjalës sate.
171 Buzët e mia do të përhapin lavde, me
qëllim që ti të më mësosh statutet
e tua.
172 Gjuha ime do të shpallë fjalën tënde,
sepse tërë urdhërimet e tua janë të
drejta.
173 Dora jote më ndihmoftë, sepse unë kam
zgjedhur urdhërimet e tua.
174 Unë dëshiroj me zjarr shpëtimin tënd, o
Zot, dhe ligji yt është gëzimi im.
175 Le të kem mundësi të jetoj që të të lëvdoj,
dhe le të më ndihmojnë dekretet e
tua.
176 Unë po endem si një dele e humbur.
Kërko shërbëtorin tënd, sepse unë
nuk i harroi urdhërimet e tua.

120

1 Në ankthin tim i klitha Zotit, dhe ai m'u
përgjigj.
2 O Zot, më çliro nga buzët gënjeshtare dhe
nga gjuha mashtruese.
3 Çfarë do të të japin ose çfarë do të të
shtojnë, o gjuhë gënjeshtare?
4 Shigjeta të mprehta të një trimi, me qymyr
dëllinje.
5 I mjeri unë, që banoj në Meshek dhe që
strehohem në çadrat e Kedarit!
6 Tepër gjatë kam banuar me ata që e urre-
jnë paqen.
7 Unë jam për paqen; ata përkundrazi, kur
unë flas, janë për luftën.

121

1 Unë i ngre sytë nga malet; nga do të më
vijë ndihma?
2 Ndihma me vjen nga Zoti, që ka bërë qiejtë
dhe tokën.
3 Ai nuk do të lejojë që të të merren këmbët,
ai që të mbron nuk do të dremitë.
4 Ja, ai që mbron Izraelin nuk dremit dhe
nuk fle.
5 Zoti është ai që të mbron, Zoti është
hija jote, ai ndodhet në të djathtën
tënde.
6 Dielli nuk ka për të të goditur ditën, as
hëna natën.

7 Zoti do të të ruajë nga çdo e keqe; ai do të
ruajë jetën tënde.
8 Zoti do të ruajë daljet dhe hyrjet e tua, tani
dhe përjetë.

122

1 U gëzova kur më thanë: "Shkojmë në
shtëpinë e Zotit".
2 Këmbët tona u ndalën brenda portave të
tua, o Jeruzalem.
3 Jeruzalemi është ndërtuar si një qytet i
bashkuar mirë,
4 ku ngjiten fiset, fiset e Zotit, për të krem-
tuar emrin e Zotit.
5 Sepse aty janë vënë fronet për gjykimin,
fronet e shtëpisë së Davidit.
6 Lutuni për paqen e Jeruzalemit, le të bega-
tohen ata që të duan.
7 Pastë paqe brenda mureve të tua dhe
begati në pallatet e tua.
8 Për hir të vëllezërve të mi dhe të miqve të
mi tani do të them: "Paqja qoftë te
ti".
9 Për hir të shtëpisë së Zotit, Perëndisë tonë,
unë do të kërkoj të mirën tënde.

123

1 Drejt teje i ngre sytë e mi, drejt teje që je
ulur në qiejtë.
2 Ja, ashtu si sytë e shërbëtorëve drejtohen
te dora e zotërve të tyre dhe sytë
e shërbëtores te dora e zonjës së
saj, kështu sytë tona drejtohen te
Zoti, Perëndia ynë deri sa ai të ketë
mëshirë për ne.
3 Ki mëshirë për ne, o Zot, ki mëshirë për
ne, sepse jemi velur jashtë mase me
përçmimin.
4 Shpirti ynë është velur jashtë mase
me talljen e arrogantëve dhe me
përçmimin e krenarëve.

124

1 Në qoftë se Zoti nuk do të kishte mbajtur
anën tonë, le të thotë Izraeli:
2 "Në qoftë se Zoti nuk do të kishte mbajtur
anën tonë, kur njerëzit u ngritën
kundër nesh,
3 ata do të na kishin përpirë të gjallë, aq
shumë shpërtheu zëmërimi i tyre
kundër nesh;
4 atëherë ujërat do të na kishin mbuluar dhe
përroi do të kishte kaluar mbi ne,
5 atëherë ujërat e fryra do të kishin kaluar
mbi ne".
6 Bekuar qoftë Zoti, që nuk na la si pre të
dhëmbëve të tyre.
7 Shpirti ynë shpëtoi si zogu nga laku i gjue-
tarit; laku u këput dhe ne shpëtuam.
8 Ndihma jonë është te emri i Zotit, që ka
krijuar qiejtë dhe tokën.

125

1 Ata që kanë besim tek Zoti janë si mali i
Sionit, që nuk mund të lëvizet, por
qëndron përjetë.
2 Ashtu si Jeruzalemi është rrethuar nga
male, kështu Zoti rri përreth popul-
lit të tij, tani dhe përjetë.
3 Sepse skeptri i të pabesëve nuk do të
pushojë përjetë mbi trashëgiminë e
të drejtëve, që të drejtët të mos i
shtyjnë duart e tyre për të bërë të
keqen.
4 O Zot, bëju të mirë njerëzve të mirë dhe
atyre që kanë zemër të ndershme.
5 Por ata që ndjekin rrugë dredha-dredha,
Zoti do t'i bëjë që të ecin bashkë me
ata që bëjnë paudhësi. Paqja qoftë
mbi Izrael.

126

1 Kur Zoti i bëri robërit e Sionit të kthehen,
na u duk si ëndërr.
2 Atëherë goja jonë u mbush me qeshje
dhe gjuha jonë me këngë gëz-
imi, atëherë thuhej midis kombeve:
"Zoti ka bërë gjëra të mëdha për ta".
3 Zoti ka bërë gjëra të mëdha për ne, dhe
jemi tërë gëzim.
4 Bëj të rikthehen robërit tanë, o Zot, ashtu
si përrenjtë në jug.
5 Ata që mbjellin me lotë, do të korrin me
këngë gëzimi.
6 Vërtetë ecën duke qarë ai që mban farën
që do të mbillet, por ai do të kthehet
më këngë gëzimi duke sjellë duajt e
tij.

127

1 Në qoftë se Zoti nuk ndërton shtëpinë,
me kot lodhen ndërtuesit; në qoftë
se Zoti nuk ruan qytetin, më kot e
ruanë rojet.
2 Është e kotë që ju të çoheni herët dhe të
shkoni vonë për të pushuar dhe për
të ngrënë bukën e nxjerrë me punë
të rëndë, sepse ai u jep pushim atyre
që do.

3 Ja, bijtë janë një trashëgimi që vjen nga
Zoti; fryti i barkut është një shpër-
blim.
4 Si shigjeta në duart e një trimi, kështu janë
bijtë e rinisë.
5 Lum ai njeri që ka kukurën e tij plot! Ata
nuk do të ngatërrohen kur të diskutojnë me armiqtë e tyre te porta.

128

1 Lum kushdo që ka frikë nga Zoti dhe që
ecën në rrugët tij.
2 Atëherë ti do të hash me mundin e duarve
të tua, do të jesh i lumtur dhe do të
gëzosh begatinë.
3 Gruaja jote do të jetë si një hardhi prodhimtare në intimitetin e shtëpisë
sate, bijtë e tu si drurë ulliri rreth
tryezës sate!
4 Ja, kështu do të bekohet njeriu që ka frikë
nga Zoti.
5 Zoti të bekoftë nga Sioni dhe ti pafsh
begatinë e Jeruzalemit tërë ditët e
jetës sate.
6 Po, pafsh bijtë e bijve të tu. Paqja qoftë mbi
Izraelin.

129

1 Shumë më kanë shtypur që në rininë time,
le ta thotë Izraeli:
2 "Shumë më kanë shtypur qysh prej rinisë
sime, por nuk kanë mundur të më
mposhtin.
3 Lëruesit kanë lëruar mbi kurrizin tim dhe
kanë bërë aty brazda të gjata".
4 Zoti është i drejtë; ai i preu litarët e të
pabesëve.
5 U turpërofshin të gjithë dhe kthefshin
krahët ata që urrejnë Sionin!
6 U bëfshin si bari i çative, që thahet para se
të rritet;
7 nuk ia mbush dorën korrësit, as krahët
atyre që lidhin duajt;
8 dhe kalimtarët mos thënçin: "Bekimi i
Zotit qoftë mbi ju; ne ju bekojmë në
emër të Zotit".

130

1 Nga vënde të thella unë të këllthas ty, o
Zot.
2 O Zot, dëgjo klithmën time; veshët e tu
dëgjofshin me vëmendje zërin e lutjeve të mia.
3 Në rast se ti do të merrje parasysh fajet, o
Zot, kush mund të rezistonte, o Zot?
4 Por te ti ka falje, me qëllim që të kenë frikë
prej teje.
5 Unë pres Zotin, shpirti im e pret; unë kam
shpresë në fjalën e tij.
6 Shpirti im pret Zotin, më tepër se rojet
mëngjesin; po, më tepër se rojet
mëngjesin.
7 O Izrael, mbaj shpresa tek Zoti, sepse
pranë tij ka dhemshuri dhe shpëtim
të plotë.
8 Ai do ta çlirojë Izraelin nga të gjitha paudhësitë e tij.

131

1 O Zot, zemra ime nuk është mendjemadhe
dhe sytë e mi nuk janë krenarë, dhe
unë nuk merrem me gjëra tepër të
mëdha dhe tepër të larta për mua.
2 E kam qetësuar dhe e kam tulatur me të
vërtetë shpirtin tim, si një fëmijë i
zvjerdhur në gjirin e nënes së tij;
shpirti im brenda meje është si një
foshnje e zvjerdhur.
3 O Izrael, shpreso tek Zoti, tani dhe përjetë.

132

1 Mbaje mend, o Zot, Davidin dhe të gjitha
mundimet e tij,
2 ashtu si ai iu betua Zotit dhe lidhi kusht me
të Fuqishmin e Jakobit, duke thënë:
3 "Nuk do të hyj në çadrën e shtëpisë sime,
nuk do të hipi mbi shtratin tim;
4 nuk do t'i jap gjumë syve të mi as pushim
qepallave të mia,
5 deri sa të kem gjetur një vend për Zotin,
një banesë për të Fuqishmin e Jakobit".
6 Ja, dëgjuam të flitet për të në Efratah, e
gjetëm në fushat e Jaarit.
7 Le të shkojmë në banesën e tij, le ta adhurojmë përpara fronit të këmbëve
të tij.
8 Çohu, o Zot, dhe eja në vendin ku pushon
ti dhe arka e forcës sate.
9 Priftërinjtë e tu le të vishen me drejtësi,
dhe le të këndojnë nga gëzimi shenjtorët e tu.
10 Për hir të Davidit, shërbëtorit tënd, mos e
dëbo fytyrën e të vajosurit tënd.
11 Zoti iu betua Davidit në të vërtetë dhe
nuk do të ndryshojë: "Unë do të
vë mbi fronin tënd një fryt të të
përbrendëshmëve të tua.

12 Në rast se bijtë e tu do të respektojnë besëlidhjen time dhe porositë
e mia, që unë do t'u mësojë atyre,
edhe bijtë e tyre do të ulen përjetë
mbi fronin tënd".
13 Duke qenë se Zoti e ka zgjedhur Sionin, ai
e ka dashur atë për banesën e tij:
14 "Ky është vendi im i pushimit përjetë;
këtu do të banoj, sepse e kam
dashur.
15 Do të bekoj fort zahiretë e tij, do t'i ngop
me bukë të varfërit e tij;
16 do t'i vedh priftërinjtë e tij me shpëtim,
do të ngazëllojnë shenjtorët e tij me
britma gëzimi.
17 Këtu do ta rris fuqinë e Davidit dhe do t'i
jap një llambë të vajosurit tim.
18 Do t'i mbuloj me turp armiqtë e tij, por
mbi të do të lulëzojë kurora e tij".

133

1 Ja, sa e mirë dhe e kënaqshme është
që vëllezërit të banojnë bashkë në
unitet!
2 Është si vaji i çmuar i shpërndarë mbi krye,
që zbret mbi mjekrën e Aaronit, që
zbret deri në cep të rrobave të tij.
3 Është si vesa e Hermonit, që zbret mbi
malet e Sionit, sepse atje Zoti ka
vënë bekimin, jetën në përjetësi.

134

1 Ja, bekoni Zotin, ju, të gjithë shërbëtorët e
Zotit, që e kaloni natën në shtëpinë
e Zotit.
2 Ngrini duart në drejtim të shenjtores dhe
bekoni Zotin.
3 Të bekoftë Zoti nga Sioni, ai që ka krijuar
qiejtë dhe tokën.

135

1 Aleluja. Lëvdoni emrin e Zotit, lëvdojeni,
o shërbëtorë të Zotit,
2 që rrini në shtëpinë e Zotit, në oborret e
shtëpisë së Perëndisë tonë.
3 Lëvdoni Zotin, sepse Zoti është i mirë; i
këndoni lavde emrit të tij, sepse ai
është i dashur.
4 Sepse Zoti ka zgjedhur për vete Jakobin,
dhe Izraelin si thesar të tij të
veçantë.
5 Po, unë pranoj që Zoti është i madh dhe
që Zoti ynë është përmbi të gjitha
perënditë.
6 Zoti bën ç'të dojë në qiell dhe në tokë, në
dete dhe në të gjitha humnerat.
7 Ai i larton avujt nga skajet e tokës, prodhon
vetëtimat për shiun, e nxjerr
erën nga depozitat e tij.
8 Ai i goditi të parëlindurit e Egjiptit, si të
njerëzve ashtu edhe të kafshëve,
9 dërgoi shenja dhe mrekulli në mes teje,
o Egjipt, mbi Faraonin dhe mbi të
gjithë shërbëtorët e tij.
10 Ai goditi kombe të mëdha dhe vrau
mbretër të fuqishëm:
11 Sionin, mbretin e Amorejve, Ogun,
mbretin e Bashanit, dhe tërë
mbretëritë e Kanaanit.
12 Dhe vendet e tyre ua dhe në trashëgimi,
në trashëgimi Izraelit, popullit të
tij.
13 O Zot, emri yt rron përjetë; kujtimi yt, o
Zot, brez pas brezi.
14 Sepse Zoti do t'i sigurojë drejtësinë popullit
të tij dhe do të ketë mëshirë për
shërbëtorët e tij.
15 Idhujt e kombeve janë argjendi dhe ari,
vepra të dorës së njeriut;
16 kanë gojë por nuk flasin, kanë sy por nuk
shohin,
17 kanë veshë por nuk dëgjojnë; nuk kanë
frymë në gojën e tyre.
18 Të ngjashëm me ta janë ata që i bëjnë,
kushdo që ka besim tek ata.
19 Shtëpi e Izraelit, bekoje Zotin; shtëpi e
Aaronit, bekoje Zotin.
20 Shtëpi e Levit, bekoje Zotin; ju që keni
frikë nga Zoti, bekojeni Zotin.
21 Nga Sioni u bekoftë Zoti, që banon në
Jeruzalem. Aleluja.

136

1 Kremtoni Zotin, sepse ai është i mirë dhe
mirësia e tij vazhdon përjetë.
2 Kremtoni Perëndinë e perëndive, sepse
mirësia e tij vazhdon përjetë.
3 Kremtoni Zotin e zotërive, sepse mirësia e
tij vazhdon përjetë,
4 atë që vetëm bën mrekulli të mëdha, sepse
mirësia e tij vazhdon përjetë,
5 atë që ka bërë qiejtë me dituri, sepse
mirësia e tij vazhdon përjetë,
6 atë që ka shtrirë tokën mbi ujërat, sepse
mirësia e tij vazhdon përjetë,
7 atë që ka bërë ndriçuesit e mëdhenj, sepse
mirësia e tij vazhdon përjetë,

[8] diellin për të sunduar mbi ditën, sepse
mirësia e tij vazhdon përjetë,
[9] hënën dhe yjet për të sunduar mbi natën,
sepse mirësia e tij vazhdon përjetë.
[10] Ai që goditi Egjiptasit në parëbirnitë e
tyre, sepse mirësia e tij vazhdon
përjetë,
[11] dhe e nxori Izraelin nga mjedisi i tyre,
sepse mirësia e tij vazhdon përjetë,
[12] me dorë të fuqishme dhe krah të shtrirë,
sepse mirësia e tij vazhdon përjetë.
[13] Atë që ndau Detin e Kuq në dy pjesë, sepse
mirësia e tij vazhdon përjetë,
[14] dhe e bërë Izraelin të kalojë në mes të tij,
sepse mirësia e tij vazhdon përjetë,
[15] por fshiu Faraonin dhe ushtrinë e tij
në Detin e Kuq, sepse mirësia e tij
vazhdon përjetë.
[16] Atë që e çoi popullin e tij nëpër
shkretëtirë, sepse mirësia e tij
vazhdon përjetë,
[17] atë që goditi mbretër të mëdhenj, sepse
mirësia e tij vazhdon përjetë,
[18] dhe vrau mbretër të fuqishëm, sepse
mirësia e tij vazhdon përjetë;
[19] Sihonin, mbretin e Amorejve, sepse
mirësia e tij vazhdon përjetë,
[20] dhe Ogun, mbretin e Bashanit, sepse
mirësia e tij vazhdon përjetë.
[21] Dhe u dha atyre si trashëgimi vendin e
tyre, sepse mirësia e tij vazhdon
përjetë,
[22] në trashëgimi Izraelit, shërbëtorit të tij,
sepse mirësia e tij vazhdon përjetë.
[23] Ai u kujtua për ne në kushtet tona të
këqija, sepse mirësia e tij vazhdon
përjetë,
[24] dhe na çliroi nga armiqtë tanë, sepse
mirësia e tij vazhdon përjetë.
[25] Ai i jep ushqim çdo krijese, sepse mirësia
e tij vazhdon përjetë.
[26] Kremtoni Perëndinë e qiellit, sepse
mirësia e tij vazhdon përjetë.

137

[1] Atje, pranë lumenjve të Babilonisë, rrinim
ulur dhe qanim, duke kujtuar
Sionin;
[2] mbi shelgjet e kësaj toke kishim varur
qestet tona.
[3] Atje, ata që na kishin çuar në robëri, na
kërkonin fjalët e një kënge, po, ata
që na shtypnin kërkonin këngë gëzimi, duke thënë: "Na këndoni një
këngë të Sionit".
[4] Si mund të këndonim këngët e Zotit në një
vend të huaj?
[5] Në rast se të harroj ty, o Jeruzalem, e
harroftë dora ime e djathtë çdo
shkathtësi;
[6] m'u lidhtë gjuha me qiellzën, në rast se
nuk të kujtoj ty, në rast se nuk e
më Jeruzalemin përmbi gëzimin tim
me të madh.
[7] Mbaji mënd, o Zot, bijtë e Edomit, që ditën
e Jeruzalemit thonin: "Shkatërrojini, shkatërrojini që nga themelet".
[8] O bijë e Babilonisë, që duhet të shkatërrohesh, lum ai që do ta lajë të keqen
që na ke bërë!
[9] Lum ai që merr foshnjët e tua dhe i përplas
kundër shkëmbit!

138

[1] Unë do të të kremtoj me gjithë zemër, përpara perëndive do të këndoj lavdet
e tua.
[2] Do të adhuroj i kthyer nga tempulli yt
i shenjtë dhe do të kremtoj emrin tënd për mirësinë tënde dhe
vërtetësinë tënde, sepse ti ke përlëvduar fjalën tënde dhe emrin tënd
përmbi çdo gjë tjetër.
[3] Ditën në të cilën të kërkova, ti m'u
përgjigje dhe e rrite fuqinë e shpirtit tim.
[4] Tërë mbretërit e tokës do të të kremtojnë,
o Zot, kur të dëgjojnë fjalët e gojës
sate,
[5] dhe do të këndojnë rrugët e Zotit, sepse e
madhe është lavdia e Zotit.
[6] Ndonëse Zoti është i shkëlqyeshëm, ai tregon kujdes për njerëzit e thjeshtë,
por mëndjemadhin e njeh nga larg.
[7] Edhe sikur unë të eci në mes të fatkeqësisë,
ti do të më ruash të gjallë; ti do
të zgjatësh dorën kundër zemërimit
të armiqve të mi, dhe dora jote e
djathtë do të më shpëtojë.
[8] Zoti do të kryejë veprën e tij tek unë; o Zot,
mirësia jote vazhdon përjetë; mos i
braktis veprat e duarve të tua.

139

[1] Ti më ke hetuar, o Zot, dhe më njeh.

2 Ti e di kur ulem dhe kur ngrihem, ti e
kupton nga larg mendimin tim.
3 Ti e shqyrton me kujdes ecjen time dhe
pushimin tim dhe i njeh thellë të
gjitha rrugët e mia.
4 Sepse, edhe para se të jetë fjala mbi gojën
time ti, o Zot, e di atë plotësisht.
5 Ti më rrethon nga pas dhe përpara dhe vë
dorën tënde mbi mua.
6 Njohja jote është shumë e mrekullueshme
për mua, aq e lartë sa unë nuk mund
ta arrij.
7 Ku do të mund të shkoja larg Frymës
sate, ose ku do të mund të ikja larg
pranisë sate?
8 Në rast se ngjitem në qiell, ti je atje; në rast
se shtrij shtratin tim në Sheol, ti je
edhe aty.
9 Në rast se marr krahët e agimit dhe shkoj
të banoj në skajin e detit,
10 edhe aty dora jote do të më udhëheqë dhe
dora jote e djathtë do të më kapë.
11 Po të them: "Me siguri terri do të më
fshehë", madje edhe nata do të
bëhet dritë rreth meje:
12 terri vetë nuk mund të të fshehë asgjë,
madje nata shkëlqen si dita; terri
dhe drita janë të barabarta për ty.
13 Po, ti ke formuar të përbrëndëshmet e
mia, ti më ke endur në barkun e
nënes sime.
14 Unë do të të kremtoj, sepse jam krijuar në
mënyrë të mrekulluar; veprat e tua
janë të mrekullueshme, dhe unë e di
shumë mirë këtë gjë.
15 Kockat e mia nuk ishin një e fshehtë për
ty kur u formova në fshehtësi duke
u endur në thellësitë e tokës.
16 Dhe sytë e tu panë masën pa trajtë të
trupit tim, dhe në librin tënd ishin
shkruar ditët që ishin caktuar për
mua, megjithëse asnjë prej tyre nuk
ekzistonte ende.
17 Oh, sa të çmuara janë për mua mendimet
e tua, o Perëndi! Sa i madh është
gjithë numri i tyre!
18 Po të doja t'i numëroja, do të ishin më
të shumtë se rëra; kur zgjohem jam
ende me ty.
19 Me siguri, ti do vrasësh të pabesin,
o Perëndi; prandaj ju, njerëz
gjakatarë largohuni nga unë.
20 Ata flasin me pabesi kundër teje; armiqtë
e tu përdorin më kot emrin tënd.
21 A nuk i urrej vallë ata që të urrejnë, o
Zot, dhe a nuk i urrej ata që ngrihen
kundër teje?
22 Unë i urrej me një urrejtje të përsosur; ata
janë bërë armiqtë e mi.
23 Më heto, o Perëndi, dhe njihe zemrën
time; më provo dhe njihi mendimet
e mia.
24 dhe shiko në se ka tek unë ndonjë rrugë të
keqe dhe më udhëhiq nëpër rrugën
e përjetshme.

140

1 Më çliro, o Zot, nga njerëzit e këqij; më
mbro nga njerëzit e furishëm,
2 që thurrin ligësi në zemër të tyre; ata
mblidhen vazhdimisht për të bërë
luftë.
3 Mprehin gjuhën e tyre si gjarpëri dhe
kanë helm gjarpëri nën buzët e tyre.
(Sela)
4 Më mbro, o Zot, nga duart e të pabesit
dhe më mbro nga njeriu i dhunës,
që komplotojnë për të më rrëzuar.
5 Kryelartët kanë fshehur për mua një lak
dhe litarë, më kanë ngritur një
rrjetë buzë shtegut, kanë vënë kur-
the për mua. (Sela)
6 Unë i thashë Zotit: "Ti je Perëndia im;
dëgjo, o Zot, britmën e lutjeve të
mia.
7 O Zot Perëndi, ti je forca e shpëtimit tim,
ti e ke mbuluar kokën time ditën e
betejës.
8 O Zot, mos u jep të pabesëve atë që dëshi-
rojnë; mos favorizo planet e tyre, që
të mos lavdërohen. (Sela)
9 Bëj që koka e atyre që më rrethojnë
të mbulohet nga çoroditja e vetë
buzëve të tyre.
10 Rënçin mbi ta qymyre të ndezur; i
hedhshin në zjarr, në gropa të
thella, nga ku të mos mund të ngri-
hen.
11 Njeriu gojëkeq mos qoftë i qëndrueshëm
mbi tokë; fatkeqësia përndjektë
njeriun e dhunës deri në shkatër-
rim".
12 Unë e di që Zoti do të mbrojë çështjen
e të pikëlluarit dhe do t'i sigurojë
drejtësi të varfërit.

13 Sigurisht të drejtët do të kremtojnë emrin
tënd, dhe njerëzit e ndershëm do të
banojnë të praninë tënde.

141

1 O Zot, unë të këlthas ty; nxito të më
përgjigjesh. Vëri veshin zërit tim,
kur të këlthas ty.
2 Le të arrijë lutja ime para teje si temjani,
ngritja e duarve të mia si flijimi i
mbrëmjes.
3 O Zot, vër një roje para gojës sime.
4 Mos lejo që zemra ime të priret nga asgjë e
keqe dhe kështu të kryejë veprime
të këqija bashkë me ata që bëjnë
paudhësi; dhe bëj që unë të mos ha
ushqimet e tyre të shijshme.
5 Le të më rrahë madje i drejti, do të jetë
një mirësjellje nga ana e tij; le të
më qortojë ai, do të jetë si vaji mbi
kokë; koka ime nuk ka për ta re-
fuzuar. Por lutja ime vazhdon të
jetë kundër veprimeve të tyre të
këqija.
6 Princat e tyre i hodhën nga skërkat dhe ata
do t'i dëgjojnë fjalët e mia, sepse ato
janë të këndshme.
7 Ashtu si ai që lëron dhe çan tokën, kështu
kockat tona janë të përhapura në
hyrje të Sheolit.
8 Por sytë e mia janë drejtuar te ti, o Zot, Zoti
im; unë strehohem te ti, mos më lër
të pambrojtur.
9 Më ruaj nga laku që më kanë përgatitur
dhe nga kurthet e njerëzve që krye-
jnë paudhësi.
10 Të pabesët rënçin vetë në rrjetat e tyre,
ndërsa unë do të kaloj tutje.

142

1 Unë i këlthas me zërin tim Zotit; me zërin
tim i lutem Zotit.
2 Para tij paraqes vajtimin tim, para tij
parashtroj fatkeqësinë time.
3 Kur fryma po më dobësohej, ti e dije ecjen
time. Ata kanë përgatitur një lak
për mua te shtegu që po kaloja.
4 Vështroj në të djathtën time dhe ja: nuk
ka njeri që të më njohë; çdo rrugë
shpëtimi është e mbyllur; asnjeri
nuk kujdeset për jetën time.
5 Unë të këlthas ty, o Zot, dhe të them: "Ti
je streha ime, pjesa ime në tokën e
të gjallëve.
6 Dëgjo me vëmendje klithmën time, sepse
jam katandisur si mos më keq; më
çliro nga përndjekësit e mi, sepse
janë më të fortë se unë.
7 Më nxirr nga burgu që të mund të kremtoj
emrin tënd. Të drejtët do të mblidh-
hen tok rreth meje, sepse ti do të më
mbushësh me të mira".

143

1 Dëgjo lutjen time, o Zot, vëru veshin
lutjeve të mia; përgjigjmu me
besnikërinë dhe drejtësinë tënde.
2 Dhe mos hyr në gjyq me shërbëtorin tënd,
sepse asnjë i gjallë nuk do të jetë i
drejtë para teje.
3 Sepse armiku më përndjek, ai e ka rrëzuar
deri për tokë jetën time; më de-
tyron të banoj në vende të errëta,
ashtu si ata që kanë vdekur prej një
kohe të gjatë.
4 Prandaj fryma ime dobësohet brenda
meje, dhe zemra ime e ka humbur
krejt brenda trupit tim.
5 Kujtoj ditët e lashta; bie në mendime të
thella mbi tërë veprat e tua; reflek-
toj mbi gjëra që kanë bërë duart e
tua.
6 I zgjas duart e mia drejt teje; shpirti im
është i etur për ty, si një tokë e
thatë. (Sela)
7 Nxito të më përgjigjesh, o Zot, fryma ime
po dobësohet; mos më fshih fytyrën
tënde, që të mos bëhem i ngjashëm
me ata që zbresin në gropë.
8 Më bëj të ndjej mirësinë tënde në mëngjes,
sepse unë kam besim te ti; më trego
rrugën nëpër të cilën duhet të eci,
sepse unë e lartoj shpirtin tim drejt
teje.
9 Më çliro nga airmiqtë e mi, o Zot, te ti unë
fshihem.
10 Më mëso so ta plotësoj vullnetin tënd,
sepse ti je Perëndia im; Fryma jote
e mirë le të më udhëheqë në tokë të
shenjtë.
11 Gjallëromë, o Zot, për hir të emrit tënd;
me drejtësinë tënde më shpëto nga
fatkeqësia.

12 Në mirësinë tënde shkatërro armiqtë e mi
dhe zhduki tërë ata që e pikëllojnë
shpirtin tim, sepse unë jam shërbë-
tori yt.

144

1 Bekuar qoftë Zoti, kështjella ime, që i
mëson duart e mia për luftë dhe
gishtërinjtë e mi për betejë.
2 Ai është hiri im dhe kështjella ime, streha
ime e lartë dhe çliruesi im, mburoja
ime në të cilën gjej strehë, ai që ma
nënshtron mua popullin tim.
3 O Zot, çfarë është njeriu që ti të kujdesesh
për të, ose biri i njeriut që ti ta
përfillësh?
4 Njeriu është si një frymë dhe ditët e tij janë
si hija që kalon.
5 Uli qiejtë e tu, o Zot, dhe zbrit, dhe ata do
të nxjerrin tym.
6 Hidh rrufetë dhe shpërndaji, lësho shigje-
tat e tua dhe bëji të ikin.
7 Shtrije dorën tënde nga lart, më shpëto
dhe më çliro nga ujërat e mëdha dhe
nga dora e të huajve,
8 goja e të cilëve thotë gënjeshtra dhe dora
e djathtë e tyre është një e djathtë
mashtrimi.
9 O Perëndi, do të këndoj një kantik të ri, do
të këndoj lavdet e tua me një harpë
me dhjetë tela.
10 Ti, që u jep fitoren mbretërve dhe që
çliron shërbëtorin tënd David nga
shpata e kobshme,
11 më shpëto dhe më çliro nga dora e të hua-
jve, goja e të cilëve thotë gënjeshtra
dhe dora e djathtë e tyre është një e
djathtë mashtrimi.
12 Bijtë tanë në rininë e tyre qofshin si
një bimë e harlisur, dhe bijat tona
qofshin si shtylla qosheje, të gdhen-
dura mirë për të zbukuruar një pal-
lat.
13 Hambaret tona qofshin plot dhe paçin
nga të gjitha të mirat; kopetë tona
u shtofshin me mijëra dhe dhjetra
mijëra në fushat tona;
14 qetë tanë tërheqshin ngarkesa të rënda
dhe mos pastë asnjë sulm të pa-
pritur, dalje të papritur as britmë
në sheshet tona.
15 Lum ai popull që është në gjendje të tillë,
lum ai popull që ka për Perëndi
Zotin.

145

1 Unë do të të përlëvdoj, o Perëndia im dhe
Mbreti im, dhe do të bekoj emrin
tënd përjetë.
2 Do të të bekoj çdo ditë dhe do të lëvdoj
emrin tënd përjetë.
3 Zoti është i madh dhe i denjë për lëvdimin
më të lartë dhe madhështia e tij
është e panjohshme.
4 Një brez do t'i shpallë lëvdimet e veprave
të tua tjetrit dhe do t'i njoftojë
mrekullitë e tua.
5 Do të mendohem thellë mbi shkëlqimin e
lavdishëm të madhështisë sate dhe
mbi veprat e tua të mrekullueshme.
6 Këto do të flasin për fuqinë e veprave të
tua të tmerrshme, dhe unë do të
tregoj madhështinë tënde.
7 Ata do të shpallin kujtimin e mirësisë sate
të madhe dhe do të këndojnë me
gëzim drejtësinë tënde.
8 Zoti është i dhemshur dhe mëshirplot,
i ngadalshëm në zemërim dhe i
madh në mirësi.
9 Zoti është i mirë me të gjithë dhe plot
dhemshuri për të gjitha veprat e tij.
10 Tërë veprat e tua do të të kremtojnë, o
Zot, dhe shenjtorët e tu do të të
bekojnë.
11 Ata do të flasin për lavdinë e mbretërisë
sate dhe do të tregojnë për fuqinë
tënde,
12 për t'u bërë të njohura bijve të njerëzve
mrekullitë e tua dhe shkëlqimin e
madhërishëm të mbretërisë sate.
13 Mbretëria jote është një mbretëri përjet
dhe sundimi yt vazhdon brez pas
brezi.
14 Zoti përkrah tërë ata që rrëzohen dhe
ngre përsëri në këmbë tërë ata që
janë rrëzuar.
15 Sytë e të gjithëve shikojnë drejt teje duke
pritur, dhe ti u jep atyre ushqimin
në kohën e duhur.
16 Ti e hap dorën tënde dhe plotëson
dëshirën e çdo qënieje të gjallë.
17 Zoti është i drejtë në të gjitha rrugët e tij
dhe dashamirës në të gjitha veprat
e tij.

18 Zoti është pranë gjithë atyre që kërkojnë,
pranë gjithë atyre që e kërkojnë në
të vërtetë.
19 Ai kënaq dëshirën e atyre që kanë frikë
prej tij, dëgjon britmën dhe i shpë-
ton.
20 Zoti mbron të gjithë ata që e duan dhe do
të shkatërrojë të gjithë të pabesët.
21 Goja ime do të tregojë lëvdimin e Zotit,
dhe çdo qënie do të bekojë emrin e
tij të shenjtë përjetë.

146

1 Aleluja. Shpirti im, lëvdo Zotin.
2 Unë do ta lëvdoj Zotn deri sa të kem jetë,
do të këndoj lavde për Perëndinë
tim gjatë gjithë jetës sime.
3 Mos kini besim te princat dhe as te ndonjë
bir njeriu, që nuk mund të shpëtojë.
4 Kur fryma e tij ikën, ai kthehet përsëri
në tokë dhe po atë ditë planet e tij
zhduken.
5 Lum ai që ka Perëndinë e Jakobit si
ndihmë, shpresa e të cilit është tek
Zoti, Perëndia i tij,
6 që ka krijuar qiejtë dhe tokën, detin
dhe gjithçka është në to, që ruan
besnikërinë përjetë,
7 që u jep të drejtë të shtypurve dhe ushqim
të uriturve. Zoti çliron të burgo-
surit.
8 Zoti u hap sytë të verbërve, Zoti ngre ata
që janë rrëzuar, Zoti i do të drejtët.
9 Zoti mbron të huajt, ndihmon jetimin dhe
gruan e ve, por përmbys udhën e të
pabesëve.
10 Zoti mbretëron përjetë, Perëndia yt, o
Sion, brez pas brezi. Aleluja.

147

1 Lëvdoni Zotin, sepse është një gjë e mirë
t'i këndosh lavde Perëndisë tonë,
sepse është e kënaqshme dhe e
leverdishme ta lëvdosh.
2 Zoti ndërton Jeruzalemin, dhe mbledh të
humburit e Izraelit.
3 Ai shëron ata që e kanë zemrën të thyer
dhe lidh plagët e tyre.
4 Llogarit numrin e yjeve dhe i thërret të
gjitha sipas emrit të tyre.
5 I madh është Zoti ynë, e pamasë është
fuqia e tij dhe e pafund zgjuarësia e
tij.
6 Zoti larton njerëzit e përulur, por ul deri
në tokë njerëzit e këqij.
7 Këndojini Zotit me falenderim, këndojini
me qeste lavde Perëndisë tonë,
8 që mbulon qiellin me re, përgatit shiun për
tokën dhe bën që të rritet bari në
malet.
9 Ai i jep ushqime bagëtisë dhe zogjve të
korbeve që thërresin.
10 Ai nuk kënaqet në forcën e kalit, dhe
nuk gjen ndonjë gëzim në këmbët e
njeriut.
11 Zoti kënaqet me ata që kanë frikë prej tij,
me ata që shpresojnë në mirësinë e
tij.
12 Lëvdo Zotin, o Jeruzalem, kremto Perënd-
inë tënd, o Sion.
13 Sepse ai ka përforcuar shufrat e portave të
tua dhe ka bekuar bijtë e tu në mes
teje.
14 Ai e ruan paqen brenda kufijve të tu dhe
të ngop me grurin më të mirë.
15 Dërgon mbi tokë urdhërin e tij, fjala e tij
merr dheun.
16 Dërgon borën si lesh dhe përhap brymën
si hi.
17 Hedh breshërin e tij si me copa; kush
mund t'i bëjë ballë të ftohtit të tij?
18 Dërgon fjalën e tij dhe i shkrin ato; bën që
të fryjë era e tij, dhe ujërat rrjedhin.
19 Ai ia ka bërë të njohur Jakobit fjalën e
tij, dhe Izraelit statutet e tij dhe
dekretet e tij.
20 Ai nuk e ka bërë këtë me asnjë komb
tjetër; dhe ato nuk i njohin dekretet
e tij. Aleluja.

148

1 Aleluja. Lëvdoni Zotin nga qiejtë, lëvdo-
jeni në vendet shumë të larta.
2 Lëvdojeni, ju të gjithë engjëjt e tij, lëvdo-
jeni ju mbarë ushtritë e tij.
3 Lëvdojeni, o diell dhe hënë, lëvdojeni, ju
mbarë yje të ndritshme.
4 Lëvdojeni, ju qiej të qiejve, dhe ju ujëra
përmbi qiejtë.
5 Tërë këto gjëra le të lëvdojnë emrin e
Zotit, sepse ai dha urdhër dhe ato u
krijuan.
6 Ai i ka vendosur përjetë, në përjetësi;
por ka bërë një statut që nuk do të
kalojë kurrë.
7 Lëvdojeni Zotin nga toka, ju përbindësh të
detit dhe mbarë oqeane,

[8] zjarr dhe breshër, borë dhe re, ajër i
shtrëngatës që zbaton urdhërat e
tij,
[9] mbarë male dhe kodra, mbarë dru frutorë
dhe kedra;
[10] ju mbarë kafshë të egra dhe shtëpiake,
rrëshqanorë dhe zogj me krahë;
[11] ju mbretër të dheut dhe mbarë popuj,
princa dhe gjyqtarë të tokës;
[12] të rinj dhe vajza, pleq dhe fëmijë.
[13] Le të lëvdojnë emrin e Zotit, sepse vetëm
emri i tij përlëvdohet. Lavdia e tij
qëndron përmbi tokën dhe qiejtë.
[14] Ai e ka rritur forcën e popullit të tij,
një arsye kjo lëvdimi për të gjithë
shenjtorët e tij, për bijtë e Izraelit,
një popull i afërt për të. Aleluja.

149

[1] Aleluja. Këndojini Zotit një këngë të re,
këndoni lavdinë e tij në kuvendin e
shenjtorëve.
[2] Le të ngazëllohet Izraeli tek ai që e ka bërë,
le të ngazëllohen bijtë e Sionit te
Mbreti i tyre.
[3] Le të lëvdojnë emrin e tij me valle, të
këndojnë lavdet e tij me dajre dhe
me qeste,
[4] sepse Zoti kënaqet me popullin e tij; ai
i kurorëzon me shpëtim njerëzit e
përulur.
[5] Le të ngazëllohen shenjtorët në lavdi, le të
këndojnë nga gëzimi mbi shtretërit
e tyre.
[6] Le të kenë në gojën e tyre lavdet e
Perëndisë dhe në dorën e tyre një
shpatë që pret nga të dy anët;
[7] për t'u hakmarrë me kombet dhe për t'u
dhënë ndëshkime popujve,
[8] për t'i lidhur mbretërit e tyre me zinx-
hirë dhe fisnikët e tyre me pranga
hekuri,
[9] për të zbatuar mbi ta gjykimin e shkruar.
Ky është nderi që u rezervohet
mbarë shenjtorëve të tij. Aleluja.

150

[1] Aleluja, lëvdoni Perëndinë në shenjtoren
e tij, lëvdojeni në kupën qiellore të
pushtetit të tij.
[2] Lëvdojeni për mrekullitë e tij, lëvdojeni
sipas madhështisë e tij.
[3] Lëvdojeni me tingullin e burive, lëvdojeni
me tingullin e harpës dhe me qeste.
[4] Lëvdojeni me dajre dhe me valle, lëvdojeni
me vegla me tela dhe me frymë.
[5] Lëvdojeni me cembale tingëlluese, lëvdo-
jeni me cembale kumbuese.
[6] Çdo gjë që merr frymë le të lëvdojë Zotin.
Aleluja.

Fjalët e urta

1 Fjalët e urta të Salomonit, birit të Da-
vidit, mbret i Izraelit, 2 për të njohur ditu-
rinë dhe për të mësuar gjykimet e mënçura;
3 për të ditur si të veprosh me urti, me
drejtësi, me gjykim dhe ndershmëri, 4 për
t'u dhënë shkathtësi njerëzve të thjeshtë,
njohje dhe reflektim të riut. 5 I urti do të
dëgjojë dhe do të rritë diturinë e tij; njeriu
i zgjuar do të përfitojë këshilla të urta, 6 për
të kuptuar një sentencë dhe një enigmë,
fjalët e të urtëve dhe thëniet e tyre të
errëta. 7 Frika e Zotit është fillimi i njohjes;
por njerëzit e pamend përçmojnë diturinë
dhe arsimin. 8 Dëgjo, o biri im, mësimet e
atit tënd dhe mos i lër pas dore mësimet e
nënes sate, 9 sepse janë një nur që zbukuron
kokën tënde dhe një stoli në qafën tënde.
10 Biri im, në qoftë se mëkatarët duan të
të mashtrojnë, mos prano, 11 në qoftë se
thonë: "Eja me ne; kemi ngritur një pritë
për të derdhur gjak; i ngritëm gracka të
pafajmit pa ndonjë shkak; 12 le t'i kapërdimë
të gjallë, ashtu si Sheoli, tërësisht si ata që
zbresin në gropë; 13 ne do të gjejmë llojlloj pasurish të çmueshme, do t'i mbushim
shtëpitë tona me plaçka; 14 ti do ta hedhësh
në short pjesën tënde me ne, dhe të gjithë
ne do të kemi një qese të vetme"; 15 biri
im, mos shko me ta në po atë rrugë, ndale
hapin nga shtegu i tyre, 16 sepse këmbët e
tyre turren drejt së keqes dhe ata nxitojnë
të derdhin gjak. 17 Shtrihet më kot rrjeta
përpara çdo lloji zogjsh; 18 por këta kurdisin
prita kundër gjakut të vet dhe ngrenë kurthe kundër vetë jetës së tyre. 19 Të tilla
janë rrugët e çdo njeriu të etur për pasuri;
ajo ia heq jetën atyre që e kanë. 20 Dituria
bërtet nëpër rrugë, zëri i saj dëgjohet nëpër
sheshe; 21 ajo thërret në vendet ku ka turma
dhe ligjëron në hyrje të portave të qytetit;
22 "Deri kur, o njerëz të thjeshtë, do t'ju
pëlqejë thjeshtësia dhe tallësit do të kënaqen duke u tallur dhe budallenjtë do të
urrejnë dijen? 23 Ejani në vete nga qortimi
im; ja, unë do të derdh mbi ju Frymën
time dhe do t'ju bëj të njohura fjalët e
mia. 24 Sepse unë thirra dhe ju nuk keni
dashur, shtriva dorën time dhe askush prej
jush nuk i kushtoi vëmendje, 25 përkundrazi
hodhët poshtë të gjitha këshillat e mia dhe
nuk pranuat ndreqjen time, 26 edhe unë do
të qesh me fatkeqësinë tuaj, do të tallem
kur të vijë ajo që ju druani, 27 kur ajo që
druani të vijë si një furtunë, dhe fatkeqësia
juaj të vijë si një stuhi, kur t'ju mbulojnë
fatkeqësia dhe ankthi. 28 Atëherë ata do
të më thërrasin mua, por unë nuk do të
përgjigjem; do të më kërkojnë me kujdes,
por nuk do të më gjejnë. 29 Sepse kanë
urryer dijen dhe nuk kanë zgjedhur frikën
e Zotit, 30 nuk kanë dashur të pranojnë
këshillën time dhe kanë përbuzur të gjitha
qortimet e mia. 31 Prandaj do të hanë frytin
e sjelljes së tyre dhe do të ngopen me
këshillat e tyre. 32 Sepse përdalja e njerëzve
të thjeshtë i vret dhe qetësia e rreme e
budallenjve i zhduk; 33 por ai që më dëgjon
do të banojë një vend të sigurt, do të jetë
me të vërtetë i qetë, pa frikë nga çfarëdo e
keqe".

2

1 Biri im, në rast se pranon fjalët e mia
dhe i quan thesar urdhërimet e mia, 2 duke
i vënë veshin diturisë dhe duke e prirur
zemrën ndaj arsyes; 3 po, në rast se kërkon
me ngulm gjykimin dhe ngre zërin për të
siguruar mirëkuptim, 4 në rast se e kërkon
si argjendin dhe fillon të rrëmosh si për
një thesar të fshehur, 5 atëherë do të ndjesh
frikën e Zotit dhe ke për të gjetur kuptimin
e Perëndisë. 6 Sepse Zoti jep diturinë; nga
goja e tij rrjedhin njohuria dhe arsyeja.
7 Ai mban rezervë për njerëzit e drejtë një
ndihmë të fuqishme, një mburojë për ata
që ecin me ndershmëri 8 për të mbrojtur
shtigjet e drejtësisë dhe për të ruajtur
rrugën e shenjtorëve të tij. 9 Atëherë do
të kuptosh drejtësinë, barazinë, ndershmërinë dhe tërë rrugët e së mirës. 10 Kur
dituria të të hyjë në zemër, edhe njohja
do të jetë e këndshme për shpirtin tënd,
11 të menduarit do të kujdeset për ty dhe
gjykimi do të të mbrojë, 12 për të të çliruar
nga rruga e keqe, nga njerëzit që flasin për
gjëra të këqija, 13 nga ata që braktisin shtigjet e ndershmërisë për të ecur në rrugët e
territ, 14 që gëzohen kur bëjnë të keqen dhe
ndjejnë kënaqësi në çoroditjet e njeriut të
keq, 15 shtigjet e të cilit janë të shtrembëra

dhe rrugët dredha-dredha, 16 për të të sh-
pëtuar nga gruaja që ka shkelur kurorën,
nga gruaja e huaj që përdor fjalë mikluese,
17 që ka braktisur shokun e rinisë së saj
dhe ka harruar marrëveshjen e lidhur me
Perëndinë. 18 Sepse shtëpia e saj zbret drejt
vdekjes dhe shtigjet e saj drejt të vdekurve.
19 Asnjë prej atyre që shkojnë tek ajo nuk
kthehet, asnjë nuk i arrin shtigjet e jetës.
20 Kështu do të mund të ecësh në rrugën
e të mirëve dhe do të mbetesh në shtigjet
e të drejtëve. 21 Sepse njerëzit e drejtë
do të banojnë tokën dhe ata të ndershëm
do të qëndrojnë aty; 22 por të pabesët do
të shfarosen nga toka dhe shkelësit do të
hiqen prej saj.

3

1 Biri im, mos harro mësimet e mia dhe
zemra jote le të ruajë urdhërimet e mia,
2 sepse do të të shtohen ditë të gjata, vite
jete dhe paqeje. 3 Mirësia dhe e vërteta
mos të lënçin kurrë; lidhi rreth qafës,
shkruaji mbi tabelën e zemrës sate; 4 do
të gjesh kështu hir dhe arsye në sytë e
Perëndisë dhe të njerëzve. 5 Ki besim tek
Zoti me gjithë zemër dhe mos u mbështet
në gjykimin tënd; 6 pranoje në të gjitha
rrugët e tua, dhe ai do të drejtojë shtigjet
e tua. 7 Mos e mbaj veten të ditur në sytë
e tu, ki frikë nga Zoti dhe hiq dorë nga e
keqja; 8 kjo do të jetë shërim për nervat e
tua dhe freskim për kockat e tua. 9 Ndero
Zotin me pasurinë tënde dhe me prodhimet
e para të çdo të ardhure që ke; 10 hambarët
e tu të grurit do të jenë plot e përplot
dhe vozat e tua do të gufojnë me musht.
11 Biri im, mos e përçmo ndëshkimin e Zotit
dhe mos urre qortimin e tij, 12 sepse Zoti
qorton atë që do, si një baba djalin që
atij i pëlqen. 13 Lum ai njeri që ka gjetur
diturinë dhe njeriu që ka përftuar arsyen.
14 Sepse fitimi i tij është më i mirë se fitimi
i argjendit dhe fryti i tij vlen më tepër se
ari i kulluar. 15 Ajo është më e çmuar se
perlat dhe mbarë gjërat më të këndshme
nuk mund të barazohen me të. 16 Gjatësia
e jetës është në të djathtë të saj, pasuria
dhe lavdia në të majtë të saj. 17 Rrugët e
saj janë rrugë të kënaqshme dhe në të tërë
shtigjet e saj mbretëron paqja. 18 Ajo është
një dru i jetës për ata që e kapin dhe lum
ata që mbahen fort atje. 19 Me diturinë Zoti
krijoi tokën dhe me zgjuarësinë i bëri të
qëndrueshëm qiejtë. 20 Me diturinë e tij u
hapën humnerat dhe retë japin vesë. 21 Biri
im, këto gjëra mos u largofshin kurrë nga
sytë e tu. Mbaje diturinë dhe të menduarit.
22 Ato do të jenë jetë për shpirtin tënd dhe
një zbukurim në qafën tënde. 23 Atëherë do
të ecësh i sigurt në rrugën tënde dhe këmba
jote nuk do të pengohet. 24 Kur do të biesh
për të fjetur, nuk do të kesh frikë; po, do
të biesh dhe gjumi yt do të jetë i ëmbël.
25 Nuk do të druash llahtarën e papritur,
as shkatërrimin e të pabesëve kur do të
ndodhë, 26 sepse Zoti do të jetë pranë teje
dhe do të pengojë që këmba jote të kapet
në ndonjë lak. 27 Mos i refuzo të mirën atij
që i takon, kur e ke në dorë ta bësh. 28 Mos
i thuaj të afërmit tënd: “Shko dhe kthehu;
do të të jap nesër”, kur e ke me vete gjënë
e nevojshme. 29 Mos kurdis asnjë të keqe
kundër të afërmit tënd, ndërsa ai banon me
besim bashkë me ty. 30 Mos bëj padi kundër
askujt pa shkak; po të jetë se nuk të ka bërë
asnjë të keqe. 31 Mos ki zili njeriun e dhun-
shëm dhe mos zgjidh asnjë nga rrugët e tij,
32 sepse Zoti e neverit njeriun e çoroditur,
por këshilla e tij është për njerëzit e nder-
shëm. 33 Mallkimi i Zotit është në shtëpinë
e të pabesit, por ai bekon banesën e të
drejtëve. 34 Me siguri ai tallet me tallësit,
por i fal të përvuajturit. 35 Njerëzit e urtë do
të trashëgojnë lavdinë, por poshtërsia do të
jetë trashëgimia e atyre që nuk kanë mend.

4

1 Dëgjoni, o bij, mësimet e një ati dhe
tregoni kujdes që të mësoni të gjykoni,
2 sepse ju jap një doktrinë të mirë; mos
braktisni ligjin tim. 3 Kur isha ende fëmijë
pranë atit tim, njomëzak dhe i dashur në
sytë e nënes sime, 4 ai më mësonte dhe më
thoshte: “Zemra jote të kujtojë fjalët e mia;
ruaji urdhërimet e mia dhe do të jetosh.
5 Fito dituri, fito gjykim; mos i harro fjalët e
gojës sime dhe mos u largo prej tyre; 6 mos
e braktis diturinë dhe ajo do të të mbrojë;
duaje, sepse ajo do të të ndihmojë. 7 Dituria
është gjëja më e rëndësishme; prandaj fito
diturinë. Edhe sikur të humbasësh ato që
ke, fito diturinë. 8 Përlëvdoje dhe ajo do
të të lartësojë, ajo do të të japë lavdi, po
qe se ti e përvehtëson. 9 Ajo do të të vërë
mbi kokën tënde një stoli prej nuri, do të

të rrethojë me një kurorë lavdie”. [10] Dëgjo,
biri im, pranoji fjalët e mia dhe vitet e jetës
sate do të shumohen. [11] Të kam mësuar në
rrugën e diturisë, të kam udhëhequr nëpër
shtigjet e ndershmërisë. [12] Kur do të ecësh,
hapat e tua nuk do të pengohen; kur do
të vraposh, nuk do të pengohesh. [13] Rroke
mirë këtë mësim, mos e lër që të shkojë
kot; ruaje, sepse ai është jeta jote. [14] Mos
hyr në shtegun e të pabesëve dhe mos ec
në rrugën e njerëzve të këqij; [15] evitoje atë,
mos kalo nëpër të; largoju prej saj dhe shko
tutje. [16] Sepse ata nuk mund të flenë, po
të mos kenë bërë të keqen; gjumi i tyre
zhduket po të jetë se nuk kanë rrëzuar dikë;
[17] ata hanë bukën e paudhësisë dhe pinë
verën e dhunës. [18] Por shtegu i të drejtëve
është si drita e agimit, që shkëlqen gjithnjë
e më mirë deri sa të bëhet ditë e plotë.
[19] Rruga e të pabesëve është si terri; ata nuk
shohin atë që do t’i rrëzojë. [20] Biri im, trego
kujdes për fjalët e mia, dëgjo thëniet e mia;
[21] mos u largofshin kurrë nga sytë e tu, ruaji
në qendër të zemrës sate; [22] sepse janë jetë
për ata që i gjejnë, shërim për të gjithë
trupin e tyre. [23] Ruaje zemrën tënde me
shumë kujdes, sepse nga ajo dalin burimet
jetës. [24] Hiq dorë nga e folura me hile dhe
largo prej teje buzët e çoroditura. [25] Sytë e
tu le të shohin drejt dhe qepallat e tua të
synojnë drejt para teje. [26] Sheshoje shtegun
e këmbëve të tua, dhe të gjitha rrugët e tua
qofshin të caktuara mirë. [27] Mos u shmang
as në të djathtë as në të majtë; tërhiqe
këmbën tënde nga e keqja.

5

[1] Biri im, ki kujdes për diturinë time, vëri
veshin arsyetimit tim, [2] me qëllim që ti të
ruash gjykimin dhe buzët e tua të fiksojnë
diturinë. [3] Sepse buzët e gruas që shkel
kurorën nxjerrin mjaltë dhe goja e saj është
më e butë se vaji; [4] por në fund ajo është e
hidhur si pelini, e mprehtë si një shpatë me
dy presa. [5] Këmbët e saj zbresin drejt vdek-
jes, hapat e saj çojnë drejtpërdrejt në Sheol.
[6] Ajo nuk ecën në shtegun e jetës, por ti nuk
i jep rëndësi kësaj gjëje; rrugët e saj janë
të gabuara, por ti nuk e kupton. [7] Prandaj
tani, bij të mi, më dëgjoni dhe mos u largoni
nga fjalët e gojës sime. [8] Mbaje larg prej
saj rrugën tënde dhe mos iu afro portës së
shtëpisë së saj, [9] për të mos ua dhënë të
tjerëve fuqinë tënde dhe vitet e tua dikujt
që nuk ka mëshirë. [10] Me qëllim që të huajt
të mos ngopen me pasurinë tënde, dhe
mundi yt të mos shkojë në shtëpinë e një
të huaji, [11] dhe të mos rënkosh kur do të
të vijë fundi, kur mishi dhe trupi yt do të
jenë të konsumuar, [12] dhe të thuash: “Vallë
si urreva mësimin, dhe si e ka përçmuar
qortimin zemra ime? [13] Nuk dëgjova zërin
e atyre që më mësonin dhe nuk ua vura
veshin atyre që më udhëzonin. [14] U ndodha
pothuajse në një të keqe të plotë në mes të
turmës dhe të kuvendit”. [15] Pi ujin e sternës
sate dhe ujin e rrjedhshëm të pusit tënd. [16] A
duhet burimet e tua të derdhen jashtë, si
rrëke uji nëpër rrugë? [17] Qofshin vetëm për
ty dhe jo për të huajtë bashkë me ty. [18] Qoftë
i bekuar burimi yt dhe gëzohu me nusen
e rinisë sate. [19] Drenushë e dashur dhe
gazelë hirplotë, sisët e saj le të të kënaqin
kurdoherë, dhe qofsh vazhdimisht i dhënë
pas dashurisë që ke për të. [20] Pse vallë,
biri im, të biesh në dashuri me një grua që
ka shkelur kurorën dhe të rrokësh gjirin
e një të huaje? [21] Sepse rrugët e njeriut
janë gjithnjë përpara syve të Zotit, dhe ai
vëzhgon të gjitha shtigjet e tij. [22] I pabesi
zihet nga vetë paudhësitë e tij dhe mbahet
nga litarët e mëkatit të tij. [23] Ai ka për
të vdekur sepse nuk korrigjohet dhe do të
zhduket për shkak të marrëzisë së tij.

6

[1] Biri im, në qoftë se je bërë garant për
të afërmin tënd, në rast se ke dhënë dorën
si garanci për një të huaj, [2] je zënë në
lakun e fjalëve të gojës sate, je zënë nga
fjalët e gojës sate. [3] Bëj këtë, pra, biri im,
dhe shpengohu, sepse ke rënë në duart e
të afërmit tënd. Shko, hidhu në këmbët
e tij dhe ngul këmbë me të madhe te i
afërmi yt. [4] Mos u jep gjumë syve të tu as
çlodhje qepallave të tua; [5] çlirohu si gazela
nga dora e gjahtarit, si zogu nga dora e
atij që kap zogjtë. [6] Shko te milingona, o
përtac, vër re zakonet e saj dhe bëhu i urtë.
[7] Ajo nuk ka as kryetar, as mbikëqyrës, as
zot; [8] e gjen ushqimin në verë dhe mbledh
zahirenë e saj gjatë korrjes. [9] Deri kur, o
përtac, do të rrish duke fjetur? Kur do të
shkundesh nga gjumi yt? [10] Të flesh pak, të
dremitësh pak, të rrish me duar në ije për
t’u çlodhur, [11] kështu varfëria jote do të vijë

si një vjedhës, dhe skamja jote si një njeri i
armatosur. 12 Njeriu pa vlerë, njeriu i keq,
ecën me një gojë të çoroditur; 13 luan sy-
rin, flet me këmbët, bën shenja me gishta;
14 ka ligësi në zemër, kurdis vazhdimisht
të keqen dhe mbjell grindje. 15 Prandaj
shkatërrimi i tij do të vijë papritur, në një
çast do të shkatërrohet pa rrugëdalje tjetër.
16 Zoti i urren këto gjashtë gjëra, madje
shtatë janë të neveritshme për të: 17 sytë
krenare, gjuha gënjeshtare, duart që derd-
hin gjak të pafajshëm, 18 zemra që kurdis
plane të këqija, këmbët që turren shpejt
drejt së keqes, 19 dëshmitari i rremë që thotë
gënjeshtra dhe ai që shtie grindje midis
vëllezërve. 20 Biri im, ruaje urdhërimin e
atit tënd dhe mos harro mësimet e nënës
sate. 21 Mbaji vazhdimisht të lidhura në
zemrën tënde dhe fiksoji rreth qafës sate.
22 Kur do të ecësh, do të të udhëheqin; kur
të pushosh, do të të ruajnë; kur të zgjohesh,
do të flasin me ty. 23 Sepse urdhërimi është
një llambë, mësimi një dritë, dhe ndreqjet
e mësimit janë rruga e jetës, 24 për të të
mbrojtur nga gruaja e keqe, nga lajkat e
gjuhës të gruas së huaj. 25 Mos dëshiro
në zemrën tënde bukurinë e saj dhe mos
u rrëmbe nga qepallat e saj. 26 Sepse për
një prostitutë burri katandiset për një copë
bukë, dhe gruaja e një tjetri gjuan shpirtin
e vyer të një burri. 27 A mund të mbajë
burri një zjarr në gji të tij pa djegur rrobat
e trupit? 28 A mund të ecë burri mbi qymyr
të ndezur pa djegur këmbët e tij? 29 Në këtë
gjendje është ai që shkon tek gruaja e një
tjetri; kush e prek nuk do të mbetet pa u
ndëshkuar. 30 Nuk përçmohet hajduti që
vjedh për të shuar urinë kur është i uritur;
31 por në rast se kapet në faj, duhet të kthejë
shtatëfishin, dhe të japë tërë pasurinë e
shtëpisë së tij. 32 Por ai që kryen një shkelje
kurore me një grua është një njeri pa mend;
ai që bën një gjë të tillë shkatërron jetën e
tij. 33 Do të gjejë plagë dhe përçmim, dhe
turpi i tij nuk do t'i hiqet kurrë. 34 sepse
xhelozia e tërbon bashkëshortin, që do të
jetë i pamëshirshëm ditën e hakmarrjes.
35 Ai nuk do të pranojë asnjë shpërblim dhe
nuk do të kënaqet, edhe sikur t'i bëjnë
shumë dhurata.

7

1 Biri im, ruaji fjalët e mia dhe urdhërimet
e mia në veten tënde, 2 Ruaji urdhërimet
e mia dhe ke për të jetuar; ruaji mësimet
e mia si bebja e syve të tu. 3 Lidhi ndër
gishta, shkruaji mbi tabelën e zemrës sate.
4 Thuaji diturisë: "Ti je motra ime" dhe
quaje "shok" gjykimin, 5 me qëllim që të
të ruajnë nga gruaja e tjetrit nga gruaja e
huaj që përdor fjalë lajkatare. 6 Nga dritarja
e shtëpisë sime shikoja nëpër parmakët
prej hekuri 7 dhe pashë midis budallenjve;
dallova midis të rinjve një djalë të ri që
s'kishte gjykim, 8 që kalonte nëpër rrugë
pranë qoshes të gruas së huaj dhe drejtohej
nga shtëpia e saj, 9 në muzg, kur po ngryste
dita, ndërsa zbriste nata e zezë dhe e errët.
10 I doli para një grua e veshur si prostitutë
dhe dinake; 11 ajo është turbulluese dhe
provokuese, dhe nuk di t'i mbajë këmbët
në shtëpinë e saj; 12 herë mbi rrugë, herë
në sheshet qëndron në pritë në çdo qoshe.
13 Kështu e zuri dhe e puthi, pastaj me
paturpësi tha: 14 "Duhet të bëja flijimet e fal-
enderimit; pikërisht sot i plotësova zotimet
e mia; 15 prandaj të dola para që të të kërkoj
dhe të gjeta. 16 E zbukurova shtratin tim me
një mbulesë si sixhade, me li të ngjyrosur
nga Egjipti; 17 e parfumova shtratin tim me
mirrë, me aloe dhe me kanellë. 18 Eja, të
dehemi me dashuri deri në mëngjes, të
kënaqemi në qejfe dashurie, 19 sepse burri
im nuk është në shtëpi, por ka shkuar në
një udhëtim të gjatë; 20 ka marrë me vete një
thes të vogël me pare dhe do të kthehet në
shtëpi vetëm kur të jetë hëna e plotë". 21 Ajo
e mashtroi me fjalë bindëse, e tërhoqi me
ëmbëlsinë e buzëve të saj. 22 Ai e ndoqi pa
mëdyshje, si një ka që shkon në thertore, si
një i lidhur në dënimin e budallait, 23 deri sa
një shigjetë nuk i shpon mëlçinë; ai nxiton
si një zog, pa ditur që një lak është ngritur
kundër jetës së tij. 24 Prandaj, bij të mi,
më dëgjoni, kushtojuni kujdes fjalëve të
gojës sime. 25 Zemra jote të mos shkojë pas
rrugëve të saj, mos devijo nëpër shtigjet e
saj, 26 sepse ka rrëzuar shumë të plagosur
për vdekje, dhe tërë ata që ajo ka vrarë
ishin burra të fortë. 27 Shtëpia e saj është
rruga e Sheolit që zbret në thellësitë e
vdekjes.

8

1 A nuk bërtet vallë dituria dhe maturia a
nuk e bën zërin e saj të dëgjohet? 2 Ajo qën-

dron në këmbë mbi majën e lartësive, gjatë
rrugës, në kryqëzimet e rrugëve; 3 bërtet
pranë portave, në hyrje të qyteteve, në
prag të dyerve; 4 "Ju drejtohem juve, o
njerëz dhe zëri im u drejtohet bijve të
njeriut. 5 Kuptoni, o njerëz të thjeshtë,
maturinë, dhe ju, njerëz pa mend, kini
një zemër të urtë. 6 Më dëgjoni, sepse
do të flas për gjëra të rëndësishme dhe
buzët e mia do të hapen për të thënë gjëra
të drejta. 7 Sepse goja ime do të shpallë
të vërtetën; pabesia është e neveritshme
për buzët e mia. 8 Të gjitha fjalët e gojës
sime janë të drejta, në to nuk ka asgjë të
shtrembër dhe të çoroditur. 9 Janë të gjitha
të drejta për atë që ka mend dhe për ata
që kanë gjetur dijen. 10 Pranoni mësimin
tim dhe jo argjendin, dijen në vend të arit
të zgjedhur, 11 sepse dituria vlen më tepër
se margaritarët, të gjitha gjërat që dikush
mund dikush të dëshiroje nuk barazohen
me të. 12 Unë, dituria, rri me maturinë dhe e
gjej dijen në meditim. 13 Frika e Zotit është
të urresh të keqen; unë e urrej kryelartësinë,
arrogancën, rrugën e keqe dhe gojën e
çoroditur. 14 Mua më takon mendimi dhe dituria e vërtetë; unë jam zgjuarsia, mua më
përket forca. 15 Nëpërmjet meje mbretërojnë mbretërit dhe princat vendosin drejtësinë.
16 Nëpërmjet meje qeverisin krerët,
fisnikët, tërë gjykatësit e tokës. 17 Unë i dua
ata që më duan, dhe ata që më kërkojnë me
kujdes më gjejnë. 18 Me mua janë pasuria
dhe lavdia, pasuria që zgjat dhe drejtësia.
19 Fryti im është më i mirë se ari, po, se
ari i kulluar, dhe prodhimi im më tepër se
argjendi i zgjedhur. 20 Unë eci në rrugën e
drejtësisë, në mes të shtigjeve të drejtësisë,
21 për t'i bërë ata që më duan të trashëgojnë
pasurinë e vërtetë dhe për të mbushur
thesaret e tyre. 22 Zoti më zotëroi në fillim
të rrugës së tij, përpara veprave të tij më
të lashta. 23 U vendosa nga amshimi, që
në krye, para se toka të ekzistonte. 24 Më
prodhuan kur nuk kishte ende humnera,
kur nuk kishte burime me ujë të bollshëm.
25 Më prodhuan para se themelet e maleve
të ishin përforcuar, para kodrinave, 26 kur
nuk kishte sajuar ende as tokën, as fushat
dhe as plisat e para të dheut. 27 Kur ai
fiksonte qiejtë, unë isha aty; kur bënte një
rreth mbi sipërfaqen e humnerës, 28 kur i
bënte të qëndrueshëm qiejtë e epërm, kur
përforconte burimet e humnerës, 29 kur i
caktonte detit caqet e tij në mënyrë që
ujërat të mos kalonin përtej urdhërit të
tij, kur vendoste themelet e dheut, 30 unë
isha pranë tij si një arkitekt, isha çdo ditë
kënaqësia e tij, duke u gëzuar çdo çast para
tij; 31 kënaqesha në pjesën e banueshme
të botës dhe gjeja ëndjen time me bijtë e
njerëzve. 32 Tani, pra, më dëgjoni, o bij;
lum ata që ndjekin rrugët e mia! 33 Dëgjoni
këto mësime, tregohuni të urtë dhe mos
i hidhni poshtë! 34 Lum ai njeri që më
dëgjon, duke u gdhirë çdo ditë te portat
e mia dhe duke ruajtur shtalkat e portave
të mia. 35 Sepse ai që më gjen, gjen jetën,
dhe siguron përkrahjen e Zotit. 36 Por ai
që mëkaton kundër meje, i bën të keqe
vetvetes; të gjithë ata që më urrejnë duan
vdekjen".

9

1 Dituria ka ndërtuar shtëpinë e saj, ka
gdhendur shtatë shtyllat e saj. 2 Ka vrarë
kafshët e saj, ka përzier verën e saj dhe
shtruar tryezën e saj. 3 Ka dërguar jashtë
shërbëtoret e saj; nga vendet më të larta
të qytetit ajo thërret: 4 "Ai që është budalla
të vijë këtu!". Atij që i mungon gjykimi i
thotë: 5 "Ejani, hani nga buka ime dhe pini
verën që kam përzier. 6 Lëreni budallallëkun dhe do të jetoni, ecni në rrugën e
arsyes". 7 Ai që korrigjon tallësin tërheq
mbi vete të shara, dhe ai që qorton të
pabesin merr të shara. 8 Mos qorto tallësin
sepse ai do të të urrejë; qorto të urtin dhe
ai do të të dojë. 9 Mësoje të urtin dhe ai
do të bëhet edhe më i urtë. Mësoje të
drejtin dhe ai do të rritë diturinë e tij.
10 Frika e Zotit është parimi i diturisë, dhe
njohja e të Shenjtit është zgjuarsia. 11 Sepse
nëpërmjet meje do të shumohen ditët e tua
dhe do të të shtohen vite jete. 12 Në rast
se je i urtë, je i urtë për veten tënde; në
rast se je tallës, pasojat do t'i kesh vetëm
ti. 13 Gruaja budallaqe është zhurmëmadhe,
aspak e zgjuar dhe nuk di asgjë. 14 Rri ulur
te porta e shtëpisë së saj, mbi një fron në
vendet e larta të qytetit, 15 për të ftuar ata
që kalojnë nëpër rrugë, që shkojnë drejt në
rrugën e tyre: 16 "Ai që është budalla të vijë
këtu!". Dhe atij që i mungon arsyeja i thotë:
17 "Ujërat e vjedhura janë të ëmbla; buka që
hahet fshehurazi është e shijshme". 18 Por

ai nuk e di që atje janë të vdekurit, që të
ftuarit e saj janë në thellësinë e Sheolit.

10

1 Fjalët e urta të Salomonit. Një fëmijë e
urtë e gëzon të atin, por një fëmijë budalla
i shkakton vuajtje nënes së vet. 2 Thesaret e
padrejtësisë nuk japin dobi, por drejtësia të
çliron nga vdekja. 3 Zoti nuk do të lejojë që
i drejti të vuajë nga uria, por hedh poshtë
dëshirën e të pabesëve. 4 Kush punon
me dorë përtace varfërohet, por dora e
njerëzve të zellshëm të bën të pasurohesh.
5 Ai që mbledh gjatë verës është një bir i
matur, por ai që fle në kohën e korrjeve
është një bir që të mbulon me turp. 6 Ka
bekime mbi kokën e të drejtit, por dhuna
e mbulon gojën e të pabesëve. 7 Kujtimi
i të drejtit është në bekim, por emri i të
pabesit do të kalbet. 8 Zemërurti i pranon
urdhërimet, por fjalamani budalla do të
rrëzohet. 9 Ai që ecën në ndershmëri ecën
i sigurt, por ai që ndjek rrugë dredharake
ka për t'u zbuluar. 10 Kush e shkel syrin
shkakton vuajtje, por fjalamani budalla do
të rrëzohet. 11 Goja e të drejtit është një
burim jete, por dhuna e mbulon gojën e të
pabesëve. 12 Urrejtja shkakton grindje, por
dashuria mbulon të gjitha fajet. 13 Dituria
gjendet mbi buzët e atyre që kanë mendje,
por shkopi është për kurrizin e atyre që
nuk kanë mend. 14 Të urtët grumbullo-
jnë njohuri, por goja e budallait është një
shkatërrim i shpejtë. 15 Begatia e të pasurit
është qyteti i tij i fortë; shkatërrimi i të
varfërit është varfëria e tyre. 16 Puna e të
drejtit i shërben jetës, fitimi i të pabesit
mëkatit. 17 Kush ruan mësimet është në
rrugën e jetës; por kush nuk pranon kri-
tikën humb. 18 Kush e maskon urrejtjen ka
buzë gënjeshtare dhe ai që përhap shpifje
është budalla. 19 Në fjalët e shumta faji nuk
mungon, por ai që i frenon buzët e tij është
i urtë. 20 Gjuha e të drejtit është argjend
i zgjedhur, por zemra e të pabesëve vlen
pak. 21 Buzët e të drejtit ushqejnë mjaft
njerëz, por budallenjtë vdesin sepse nuk
kanë mend. 22 Bekimi i Zotit pasuron dhe ai
nuk shton asnjë vuajtje. 23 Kryerja e një kobi
për budallanë është si një zbavitje; kështu
është dituria për njeriun që ka mend. 24 Të
pabesit i ndodh ajo nga e cila trembet, por
njerëzve të drejtë u jepet ajo që dëshirojnë.
25 Kur kalon furtuna, i pabesi nuk është më,
por i drejti ka një themel të përjetshëm.
26 Ashtu si uthulla për dhëmbët dhe tymi
për sytë, kështu është dembeli për ata që
e dërgojnë. 27 Frika e Zotit i zgjat ditët,
por vitet e të pabesit do të shkurtohen.
28 Shpresa e të drejtëve është gëzimi, por
pritja e të pabesëve do të zhduket. 29 Rruga e
Zotit është një kala për njeriun e ndershëm,
por është shkatërrim për ata që kryejnë
padrejtësi. 30 I drejti nuk do të lëvizet
kurrë, por të pabesët nuk do të banojnë në
tokë. 31 Goja e të drejtit prodhon dituri, por
gjuha e çoroditur do të pritet. 32 Buzët e të
drejtit njohin atë që është e pranueshme;
por goja e të pabesëve njeh vetëm gjëra të
çoroditura.

11

1 Peshorja e pasaktë është e neveritshme
për Zotin, por peshimi i saktë i pëlqen. 2 Kur
vjen kryelartësia, vjen edhe turpi; por di-
turia është me njerëzit e thjeshtë. 3 Njerëzit
e drejtë udhëhiqen nga ndershmëria, por
ligësia e të pabesëve do t'i shkatërrojë
këta. 4 Pasuritë nuk sjellin dobi ditën e
zemërimit, por drejtësia të shpëton nga
vdekja. 5 Drejtësia e njeriut të ndershëm i
hap rrugën, por i pabesi bie për shkak të
paudhësisë së tij. 6 Drejtësia e njerëzve të
drejtë i çliron këta, por njerëzit e pabesë do
të kapen nga vetë ligësia e tyre. 7 Kur vdes
një i pabesë, shpresa e tij humb dhe shpresa
e njerëzve të padrejtë davaritet. 8 I drejti
çlirohet nga fatkeqësia, por i pabesi i zë
vendin. 9 Me gojën e tij hipokriti shkatërron
të afërmin e tij, por të drejtët çlirohen për
shkak të dijes së tyre. 10 Kur të drejtët
begatohen, qyteti gëzohet; por kur vdesin
të pabesët, dëgjohen britma gëzimi. 11 Nga
bekimi i njerëzve të drejtë qyteti ngrihet,
por goja e të pafeve e çon në shkatërrim.
12 Kush e përbuz të afërmin e tij nuk ka
mend, por njeriu i matur hesht. 13 Kush
shkon rreth e qark duke përfolur, nxjerr
sekretet, por ai që ka një shpirt besnik
i fsheh ato. 14 Pa një udhëheqje të urtë
populli bie, por gjen shpëtim në numrin e
madh të këshilltarëve. 15 Kush bëhet garant
për një të huaj do të pësojë dëmet e këtij
veprimi, por ai që refuzon të japë dorën si
garant është i sigurt. 16 Gruaja e bukur fiton

lavdinë dhe njerëzit e dhunshëm grumbul-
lojnë pasuri. 17 Njeriu i mëshirshëm i bën
të mirë vetes, kurse njeriu mizor mundon
mishin e tij. 18 I pabesi realizon një fitim
të rremë, por ai që mbjell drejtësi do të
ketë një shpërblim të sigurt. 19 Ashtu si
drejtësia të çon në jetë, kështu ai që shkon
pas të keqes gjen vdekjen. 20 Të çoroditurit
nga zemra janë të neveritur për Zotin, por
ata që janë të ndershëm në sjelljen e tyre
pëlqehen nga ai. 21 Edhe kur i shtrëngon
dorën një tjetri për një besëlidhje, njeriu i
keq nuk do të mbetet i pandëshkuar, por
pasardhësit e të drejtëve do të shpëtojnë.
22 Si një unazë ari në feçkën e një derri,
kështu është një grua e bukur që nuk ka
mend. 23 Dëshira e të drejtëve është vetëm
e mira, por shpresa e të pabesëve është
zemërimi. 24 Ka nga ata që shkapërderdhin
bujari dhe bëhen më të pasur, dhe ka nga
ata që kursejnë më tepër se duhet dhe
bëhen gjithnjë e më të varfër. 25 Njeriu bujar
do të pasurohet dhe ai që vadit do të vaditet
gjithashtu. 26 Populli mallkon atë që nuk
pranon të japë grurin, por bekimi bie mbi
kokën e atij që e shet. 27 Kush kërkon me
zell të mirën fiton dashamirësinë, por ai
që kërkon të keqen, kjo do t'i bjerë mbi
të. 28 Kush ka besim në pasuritë e tij do të
rrëzohet, por të drejtët do të çelin si gjethe.
29 Ai që bën rrëmujë në shtëpinë e vet do
të trashëgojë erën, dhe budallai do të jetë
shërbëtori i atij që është i urtë nga zemra.
30 Fryti i të drejtit është një dru i jetës, dhe
ai që shtie në dorë shpirtërat është i urtë.
31 Ja, i drejti merr shpërblimin mbi tokë, e
aq më tepër i pabesi dhe mëkatari!

12

1 Kush e do korrigjimin do diturinë, por ai
që e urren kritikën është budalla. 2 Njeriu
i mirë gëzon përkrahjen e Zotit, por ky
do të dënojë njeriun që sajon plane të
këqija. 3 Njeriu nuk bëhet i qëndrueshëm
me pabesinë, por rrënja e të drejtëve nuk
do të lëvizet kurrë. 4 Gruaja e virtytshme
është kurora e burrit të saj, por ajo që e
turpëron është si një krimb në kockat e
tij. 5 Mendimet e të drejtëve janë drejtësia,
por synimet e të pabesëve janë mashtrimi.
6 Fjalët e të pabesëve rrinë në pritë për të
derdhur gjak, por goja e njerëzve të drejtë
do t'i çlirojë. 7 Të pabesët janë përmbysur
dhe nuk janë më, por shtëpia e të drejtëve
do të mbetet më këmbë. 8 Një njeri lëvdohet
për gjykimin e tij, por ai që ka një zemër
të çoroditur do të përçmohet. 9 Është më
mirë të të çmojnë pak dhe të kesh një
shërbëtor, se sa të të nderojnë dhe të mos
kesh bukë. 10 I drejti kujdeset për jetën
e bagëtisë së tij, por të përbrendshmet e
të pabesëve janë mizore. 11 Kush punon
tokën e tij do të ngopet me bukë, por ai
që shkon pas kotësive është pa mend. 12 I
pabesi dëshiron gjahun e njerëzve të këqij,
por rrënja e të drejtëve sjell fryt. 13 Njeriu i
keq kapet në kurthin e mëkatit të buzëve
të tij, por i drejti do t'i shpëtojë fatkeqë-
sisë. 14 Njeriu do të ngopet me të mira për
frytin e gojës së tij, dhe secili do të marrë
shpërblimin simbas veprës së duarve të tij.
15 Rruga e budallait është e drejtë para syve
të tij, por ai që dëgjon këshillat është i
urtë. 16 Budallai e tregon menjëherë pez-
matimin e tij, por njeriu i matur e fsheh
turpin. 17 Ai që thotë të vërtetën shpall atë
që është e drejtë, por dëshmitari i rremë
thotë mashtrime. 18 Kush flet pa mend
është si ai që shpon me shpatë, por gjuha
e të urtëve sjell shërim. 19 Buza që thotë
të vërtetën, do të bëhet e qëndrueshme
përjetë, por gjuha që gënjen zgjat vetëm
një çast. 20 Mashtrimi është në zemrën e
atyre që kurdisin të keqen, por për ata që
këshillojnë paqen ka gëzim. 21 Asnjë e keqe
nuk do t'i ndodhë të drejtit, por të pabesët
do të kenë plot telashe. 22 Buzët gënjeshtare
janë të neveritshme për Zotin, por ata që
veprojnë me çiltërsi i pëlqejnë atij. 23 Njeriu
i matur e fsheh diturinë e tij, por zemra
e budallenjve shpall budallallëkun e tyre.
24 Dora e njeriut të kujdeshëm do të sundojë,
por dora e përtacëve do t'i nënshtrohet
punës së detyrueshme. 25 Shqetësimi në
zemrën e njeriut e rrëzon atë, por një fjalë
e mirë e gëzon atë. 26 I drejti e zgjedh me
kujdes shokun e tij, por rruga e të pabesëve
i bën që të humbasin. 27 Përtaci nuk e pjek
gjahun e tij, por kujdesi për njeriun është
një pasuri e çmueshme. 28 Mbi shtegun e
drejtësisë ka jetë, dhe mbi këtë shteg nuk
ka vdekje.

13

1 Një bir i urtë dëgjon mësimet e atit
të vet, por tallësi nuk e dëgjon qortimin.

2 Nga fryti i gojës së tij njeriu do të hajë atë
që është e mirë, por shpirti i të pabesëve
do të ushqehet me dhunë. 3 Kush kon-
trollon gojën e tij mbron jetën e vet, por
ai që i hap shumë buzët e tij shkon drejt
shkatërrimit. 4 Shpirti i përtacit dëshiron
dhe nuk ka asgjë, por shpirti i atyre që janë
të kujdesshëm do të kënaqet plotësisht.
5 I drejti e urren gënjeshtrën, por i pabesi
është i neveritshëm dhe do të turpërohet.
6 Drejtësia ruan atë që ndjek një rrugë të
ndershme, por pabesia e rrëzon mëkatarin.
7 Ka nga ata që sillen si një i pasur, por
nuk kanë asgjë; përkundrazi ka nga ata
që sillen si një i varfër, por kanë shumë
pasuri. 8 Pasuritë e një njeriu shërbejnë për
të shpërblyer jetën e tij, por i varfëri nuk
ndjen asnjë kërcënim. 9 Drita e të drejtëve
shkëlqen bukur, por llamba e të pabesëve
do të shuhet. 10 Nga krenaria rrjedhin
vetëm grindjet, por dituria është me ata
që u kushtojnë kujdes këshillave. 11 Pasuria
e përftuar në mënyrë jo të ndershme do
të katandiset në pak gjëra, por atij që e
grumbullon me mund do t'i shtohet ajo.
12 Pritja e zgjatur e ligështon zemrën, por
dëshira e plotësuar është një dru i jetës.
13 Ai që përçmon fjalën do të shkatërrohet,
por ai që respekton urdhërimin do të sh-
përblehet. 14 Mësimet e të urtit janë burim
jete për t'i evituar dikujt leqet e vdekjes.
15 Gjykimi i mirë siguron favor, por veprimi
i të pabesëve është i dëmshëm. 16 Çdo
njeri i matur vepron me dituri, por budallai
kapardiset me marrëzinë e tij. 17 Lajmëtari i
keq bie në telashe, por lajmëtari besnik sjell
shërim. 18 Mjerimi dhe turpi do të vjinë mbi
atë që nuk pranon korrigjimin, por ai që
dëgjon qortimin do të nderohet. 19 Dëshira
e realizuar është e ëmbël për shpirtin, por
për budallenjtë është një gjë e neveritshme
largimi nga e keqja. 20 Kush shkon me të
urtët bëhet i urtë, por shoku i budallenjve
do të bëhet i keq. 21 E keqja përndjek
mëkatarët, por i drejti do të shpërblehet
me të mirën. 22 Njeriu i mirë i lë një
trashëgim bijve të bijve të tij, por pasuria
e mëkatarit vihet mënjanë për të drejtin.
23 Ara e punuar e të varfërve jep ushqim
me shumicë, por ka nga ata që vdesin për
mungesë drejtësie. 24 Kush e kursen shufrën
urren birin e vet, por ai që e do e korrigjon
me kohë. 25 I drejti ha sa të ngopet, por
barku i të pabesëve vuan nga uria.

14

1 Gruaja e urtë ndërton shtëpinë e saj, por
budallaqja e shkatërron me duart e veta.
2 Kush ecën në drejtësinë e tij ka frikë nga
Zoti, por ai që çoroditet në rrugët e tij e
përçmon atë. 3 Në gojën e budallait gjejmë
farën e kryelartësisë, por të urtët e ruajnë
gojën e tyre. 4 Aty ku nuk ka qe grazhdi
është bosh, por bollëku i korrjes qëndron
në forcën e kaut. 5 Dëshmitari i ndershëm
nuk gënjen, por dëshmitari i rremë thotë
gënjeshtra. 6 Tallësi kërkon diturinë dhe
nuk e gjen, por dija është një gjë e lehtë për
atë që ka mend. 7 Largohu nga njeriu bu-
dalla sepse nuk do të gjesh dituri mbi buzët
e tij. 8 Dituria e njeriut të matur qëndron në
të dalluarit e rrugës së tij, por marrëzia e
budallenjve është mashtrim. 9 Budallenjtë
qeshin me mëkatin, por midis njerëzve të
drejtë është falja. 10 Zemra njeh trishtimin e
vet, por një i huaj nuk mund të marrë pjesë
në gëzimin e saj. 11 Shtëpia e të pabesëve
do të shkatërrohet, por çadra e njerëzve
të drejtë do të lulëzojë. 12 Është një rrugë
që njeriut i duket e drejtë, por në fund ajo
të nxjerr në rrugët e vdekjes. 13 Edhe kur
qesh, zemra mund të jetë e pikëlluar, dhe
vetë gëzimi mund të përfundojë në vuajtje.
14 Zemërpërdali do të ngopet me rrugët e tij,
dhe njeriu i mirë do të ngopet me frytet e
tij. 15 Budallai i beson çdo fjale, por njeriu i
matur tregon kujdes të veçantë për hapat e
tij. 16 Njeriu i urtë i trëmbet së keqes dhe
largohet prej saj, por budallai zemërohet
dhe është fodull. 17 Ai që zemërohet me
lehtësi kryen marrëzi dhe njeriu që ka qël-
lime të këqija është i urryer. 18 Teveqelit
e trashëgojnë budallallëkun, por njerëzit e
matur kurorëzohen me dije. 19 Njerëzit e
këqij do të përkulen përpara njerëzve të
mirë dhe të pabesët në portat e të drejtëve.
20 Të varfërin e urren vetë miku i tij, por i
pasuri ka shumë miklues. 21 Kush përçmon
të afërmin e vet, mëkaton, por ai që ka
mëshirë për të varfërit është i lumtur. 22 A
nuk devijojnë, vallë nga rruga e drejtë ata
që kurdisin të keqen? Por ata që mendojnë
të mirën kanë për të gjetur mirësi dhe të
vërtetën. 23 Në çdo mundim ka një fitim,
por fjalët e kota çojnë vetëm në varfëri.
24 Kurora e njerëzve të urtë është pasuria e

tyre, por marrëzia e budallenjve është marrëzi. [25] Një dëshmitar që thotë të vërtetën
shpëton jetën e njerëzve, por një dëshmitar
i rremë thotë gënjeshtra. [26] Në frikën e
Zotit gjendet një siguri e madhe, dhe bijtë
e tij do të kenë një vend strehimi. [27] Frika
e Zotit është një burim jete, që i shmang
leqet e vdekjes. [28] Lavdia e mbretit qëndron
në turmën e popullit, por shkatërrimi i
princit qëndron në mungesën e njerëzve.
[29] Kush është i ngadalshëm në zemërim
është shumë i matur, por ai që rrëmbehet
me lehtësi vë në dukje marrëzinë e tij. [30] Një
zemër e shëndoshë është jetë për trupin,
por lakmia është krimbi brejtës i kockave.
[31] Kush shtyp të varfërin fyen rëndë atë që e
ka bërë, por ai që ka mëshirë për nevojtarin
e nderon atë. [32] I pabesi përmbyset nga vetë
ligësia e tij, por i drejti ka shpresë në vetë
vdekjen e tij. [33] Dituria prehet në zemrën e
atij që ka mend, por ajo që është në zemrën
e budallenjve merret vesh. [34] Drejtësia e
larton një komb, por mëkati është turpi i
popujve. [35] Dashamirësia e mbretit është
për shërbëtorin që vepron me urtësi, por
zemërimi i tij është kundër atij që sillet me
paturpësi.

15

[1] Përgjigja e ëmbël e fashit zemërimin,
por fjala therëse e nxit zemërimin. [2] Gjuha e
të urtëve përdor dijen ndershmërisht, por
goja e budallenjve nxjerr marrëzira. [3] Sytë
e Zotit janë kudo për të shikuar të këqijtë
dhe të mirët. [4] Një gjuhë e shëndoshë është
një dru i jetës, por gjuha e çoroditur e sfilit
shpirtin. [5] Budallai e përçmon korrigjimin e
atit të tij, por ai që e çmon kritikën vepron
me zgjuarsi. [6] Në shtëpinë e të drejtit ka bollëk të madh, por në të ardhurat e të pabesit
ka telashe. [7] Buzët e të urtëve përhapin
dijen, por nuk vepron kështu zemra e budallenjve. [8] Sakrifica e të pabesëve është
një neveri për Zotin, por lutja e njerëzve
të drejtë i pëlqen atij. [9] Rruga e të pabesit
është një neveri për Zotin, por ai do atë
që ndjek drejtësinë. [10] Një qortim i rëndë
pret atë që braktis rrugën e drejtë, ai që
urren kritikën ka për të vdekur. [11] Sheoli
dhe Abadoni janë para Zotit; ca më tepër
janë zemrat e bijve të njerëzve! [12] Tallësi
nuk e do atë që e kritikon; ai nuk shkon
tek të urtët. [13] Një zemër e gëzuar e bën të
lumtur fytyrën, por nga pikëllimi i zemrës
fryma dërrmohet. [14] Zemra e njeriut me
mend kërkon dijen, por goja e budallenjve
ushqehet me marrëzi. [15] Të gjitha ditët e të
varfërit janë të këqija, por për një zemër të
kënaqur ka festë përherë. [16] Më mirë pak
me frikën e Zotit, se sa një thesar i madh me
shqetësime. [17] Më mirë një pjatë me perime
në të cilën ka dashuri se sa një ka i majmur
në të cilin ka urrejtje. [18] Njeriu gjaknxehtë
nxit grindje, por ai që nuk zemërohet shpejt i qetëson grindjet. [19] Rruga e përtacit
është si një gardh ferrash, por shtegu i
njerëzve të drejtë është i sheshtë. [20] Biri
i urtë gëzon të atin, por njeriu budalla
përçmon të ëmën. [21] Marrëzia është gëzim
për atë që nuk ka mend, por njeriu që ka
mend ecën drejt. [22] Planet dështojnë ku
nuk ka arsye, por realizohen atje ku ka
një mori këshilltarësh. [23] Një njeri ndjen
gëzim kur mund të jap një përgjigje dhe
sa e mirë është fjala që thuhet në kohën
e duhur! [24] Njeriun e matur rruga e jetës
e çon lart në mënyrë që të evitojë Sheolin
poshtë. [25] Zoti do të shkatërrojë shtëpinë e
krenarëve, por do t'i bëjë të qëndrueshëm
kufijtë e gruas së ve. [26] Mendimet e këqija
janë të neveritshme për Zotin, por fjalët e
ëmbla janë të pastra. [27] Kush lakmon fitime
më në rrezik shtëpinë e vet, por ai që i
urren dhuratat ka për të jetuar. [28] Zemra
e të drejtit mendon thellë se si duhet të
përgjigjet, por goja e të pabesit vjell gjëra
të këqija. [29] Zoti u rri larg të pabesëve, por
dëgjon lutjet e të drejtëve. [30] Drita e syve
gëzon zemrën, një lajm i mirë i fortëson
kockat. [31] Veshi që e dëgjon kritikën e jetës
ka për të qëndruar bashkë me të urtët.
[32] Kush nuk pranon qortimin e përçmon
vetë shpirtin e tij, por ai që dëgjon qortimin
bëhet më i urtë. [33] Frika e Zotit është një
mësim diturie, dhe përpara lavdisë vjen
përulësia.

16

[1] Prirjet e zemrës i përkasin njeriut, por
përgjigja e gjuhës vjen nga Zoti. [2] Të gjitha
rrugët e njeriut janë të pastra në sytë e
tij, por Zoti i peshon frymët. [3] Besoja Zotit
veprimet e tua dhe planet e tua do të realizohen. [4] Zoti ka bërë çdo gjë për vete të tij,
edhe të pabesin për ditën e fatkeqësisë. [5] Ai
që është zemërkrenar është i neveritshëm

për Zotin; edhe sikur t'i shtrëngojë dorën
një tjetri për besëlidhje, nuk ka për të
mbetur pa u ndëshkuar. 6 Me mirësinë dhe
me të vërtetën padrejtësia shlyhet, dhe me
frikën e Zotit njeriu largohet nga e keqja.
7 Kur Zotit i pëlqejnë rrugët e një njeriu, ai
bën që edhe armiqtë e tij të bëjnë paqe me
të. 8 Më mirë të kesh pak me drejtësi, se sa
të ardhura të mëdha pa drejtësi. 9 Zemra
e njeriut programon rrugën e tij, por Zoti
drejton hapat e tij. 10 Mbi buzët e mbretit
është një vendim hyjnor; gjatë gjykimit
goja e tij nuk duhet të gabojë. 11 Kandari
dhe peshoret e sakta janë të Zotit, të gjitha
gurët e peshës janë vepër e tij. 12 Është një
gjë e neveritshme për mbretërit të bëjnë
të keqen, sepse froni bëhet i qëndrueshëm
me drejtësinë. 13 Buzët e drejta u pëlqejnë
mbretërve; ata e duan atë që flet drejt.
14 Zemërimi i mbretit është si lajmëtari i
vdekjes, por njeriu i urtë do ta qetësojë
atë. 15 Në dritën e fytyrës së mbretit ka
jetë, dhe favori i tij është si reja e shiut të
fundit. 16 Është më mirë të fitosh dituri se
sa ar, dhe të fitosh mënçuri se sa argjend.
17 Rruga kryesore e njerëzve të drejtë është
të evitojnë të keqen; ai që do ta ruajë
shpirtin e tij mbikqyr rrugën e tij. 18 Përpara
shkatërrimit vjen kryelartësia dhe përpara
rrëzimit fryma krenare. 19 Më mirë të kesh
frymë të përulur me të mjerët se sa të
ndash prenë me krenarët. 20 Kush i kushton
kujdes Fjalës do të gjejë të mirën, dhe kush
i beson Zotit është i lumtur. 21 I urti nga
zemra do të quhet i matur, dhe ëmbëlsia
e buzëve e shton diturinë. 22 Mendja është
një burim jete për atë që e zotëron, por
budallallëku është dënimi i budallenjve.
23 Zemra e të urtit e bën të mençur gojën e tij
dhe e shton diturinë e buzëve të tij. 24 Fjalët
e ëmbla janë si një huall mjalti, ëmbëlsi për
shpirtin dhe ilaç për kockat. 25 Ka një rrugë
që njeriut i duket e drejtë, por në fund ajo të
nxjerr në udhët e vdekjes. 26 Personi që lod-
het, lodhet për veten e tij, sepse goja e tij e
nxit. 27 Njeriu i keq kurdis të keqen dhe mbi
buzët e tij ka si një zjarr të ndezur. 28 Njeriu
i çoroditur mbjell grindje dhe ai që shpif
përçan miqtë më të mirë. 29 Njeriu i dhunës
e josh shokun e vet dhe e çon nëpër një
rrugë jo të mirë. 30 Kush mbyll sytë për të
kurdisur gjëra të këqija, kafshon buzët kur
shkakton të keqen. 31 Flokët e bardha janë
një kurorë lavdie; atë e gjejmë në rrugën
e drejtësisë. 32 Kush nuk zemërohet shpejt
vlen më tepër se një luftëtar i fortë, dhe ai
që e urdhëron frymën e tij vlen më tepër
se ai që mposht një qytet. 33 Shorti hidhet
që në barkun e nënës, por çdo veprim varet
nga Zoti.

17

1 Është më mirë një copë bukë thatë me
paqe se sa një shtëpi plot me kafshë të
vrara me grindje. 2 Shërbëtori që vepron
me urtësi ka për të sunduar mbi të birin
që e turpëron dhe do të marrë një pjesë të
trashëgimisë bashkë me vëllezërit. 3 Poçi
është për argjendin dhe furra për arin, por
ai që provon zemrat është Zoti. 4 Njeriu i
keq dëgjon buzët e liga, gënjeshtari dëgjon
gjuhën e çoroditur. 5 Ai që përqesh të var-
fërin fyen Atë që e ka krijuar; ai që kënaqet
me fatkeqësinë e tjetrit nuk do të mbetet
pa u ndëshkuar. 6 Bijtë e bijve janë kurora e
pleqve, dhe lavdia e bijve janë etërit e tyre.
7 Budallait nuk i shkon një e folur e bukur,
aq më pak princit nuk i shkojnë buzë gën-
jeshtare, 8 Një dhuratë është një gur i çmuar
në sytë e atij që e ka; ngado që kthehet, ai
ia del. 9 Kush mbulon një faj fiton dashuri,
por kush i rikthehet përsëri ndan miqtë më
të mirë. 10 Një qortim depërton më thellë
te njeriu me mend se sa njëqind goditje
te budallai. 11 Njeriu i keq nuk kërkon
gjë tjetër veç të ngrerë krye, prandaj do
të dërgohet kundër tij një lajmëtar mizor.
12 Është më mirë të takosh një harushë se
cilës i kanë vjedhur këlyshët e vet se sa një
budalla në marrëzinë e tij. 13 E keqja nuk do
të largohet nga shtëpia e atij që së mirës
i përgjigjet me të keqen. 14 Të fillosh një
grindje është sikur t'u çelësh rrugë ujërave;
prandaj ndërprite grindjen përpara se të
acarohet. 15 Ai që nxjerr të pafajshëm fa-
jtorin dhe ai që dënon të drejtin janë që
të dy të neveritshëm për Zotin. 16 Ç'duhet
paraja në duart e budallait? Mos vallë për
të blerë dituri, kur ai nuk ka mend fare?
17 Miku të do në çdo kohë, por vëllai lind
për ditë të vështira. 18 Njeriu që nuk ka
mend jep dorën si garanci dhe merr zotime
për të afërmin e tij. 19 Ai që do mëkatin
i do grindjet, dhe ai që ngre portën e tij
kërkon rrënim. 20 Njeriu zemërshthurur

nuk gjen asnjë të mirë, dhe ai që ka gjuhën
e çoroditur bie në telashe. 21 Atij që i lind
një budalla do t'i vijnë hidhërime dhe ati i
një budallai nuk mund të ketë gëzim. 22 Një
zemër e gëzuar është një ilaç i mirë, por një
frymë e dërrmuar i than kockat. 23 I pabesi
pranon dhurata fshehurazi për të prishur
rrugët e drejtësisë. 24 Dituria qëndron para
atij që ka mend, por sytë e budallait enden
deri në cepat më të largëta të dheut. 25 Biri
budalla është një burim vuajtjesh për atin
e tij dhe hidhërim për atë që e ka lindur.
26 Nuk është mirë të dënosh të drejtin, as të
godasësh princat për ndershmërinë e tyre.
27 Kush i mat fjalët e veta ka dije, dhe kush
ka një shpirt të qetë është njeri i matur.
28 Budallai, edhe kur hesht, konsiderohet i
urtë dhe, kur i mban të mbyllura buzët e
tij, konsiderohet i zgjuar.

18

1 Kush veçohet kërkon kënaqësinë e tij
dhe zemërohet kundër gjithë diturisë së
vërtetë. 2 Budallai nuk gjen kënaqësi te
maturia, por vetëm në të vënit në dukje
të zemrës së tij. 3 Kur vjen i pabesi vjen
edhe përçmimi dhe bashkë me humbjen e
nderit vjen turpi. 4 Fjalët e gojës së një
njeriu janë ujëra të thella; burimi i ditur-
isë është si një rrjedhë uji që shkon duke
gurgulluar. 5 Nuk është mirë të preferosh
të pabesin, apo të shkaktosh humbjen e të
drejtit në gjyq. 6 Buzët e budallait të çojnë
në grindje, dhe goja e tij kërkon goditje.
7 Goja e budallait është shkatërrimi i tij
dhe buzët e tij janë një lak për jetën e tij.
8 Fjalët e shpifësit janë si një gjellë shumë e
shijshme që zbret thellë në zorrë. 9 Edhe ai
që është përtac në punën e tij është vëlla
i planprishësit. 10 Emri i Zotit është një
kala e fortë, tek ai turret i drejti dhe gjen
siguri. 11 Pasuria e kamësit është qyteti i tij
i fortë dhe simbas mendimit të tij ajo është
si një mur i lartë. 12 Përpara shkatërrimit,
zemra e njeriut ngrihet, por para lavdisë
vjen përulësia. 13 Kush jep përgjigje për
një çështje para se ta ketë dëgjuar, tregon
marrëzinë e tij për turp të vet. 14 Fryma
e njeriut i jep krahë në sëmundjen e tij,
por kush mund ta ngrerë një frymë të
demoralizuar? 15 Zemra e njeriut të matur
fiton dituri, edhe veshi i të urtëve kërkon
diturinë. 16 Dhurata e njeriut i hap rrugën
dhe e çon në prani të të mëdhenjve. 17 I
pari që mbron çështjen e vet duket sikur
ka të drejtë; por pastaj vjen tjetri dhe e
shqyrton. 18 Fati u jep fund grindjeve dhe i
ndan të fuqishmit. 19 Një vëlla i fyer është si
një qytet i fortë; dhe grindjet janë si shulat
e një kalaje. 20 Njeriu e ngop barkun me
frytin e gojës së tij, ai ngopet me prodhimin
e buzëve të tij. 21 Vdekja dhe jeta janë nën
pushtetin e gjuhës; ata që e duan do të hanë
frytet e saj. 22 Kush ka gjetur grua ka gjetur
një gjë të mirë dhe ka siguruar një favor nga
Zoti. 23 I varfëri flet duke u lutur, kurse i
pasuri përgjigjet me ashpërsi. 24 Njeriu që
ka shumë miq duhet gjithashtu të tregohet
mik, por është një mik që është më i lidhur
se një vëlla.

19

1 Është më i mirë një i varfër që ecën në
ndershmërinë e tij se sa ndonjë që është i
çoroditur nga buzët dhe që është budalla.
2 Përveç kësaj nuk është mirë që një shpirt
të jetë pa dije; kush ecën me hapa të shpejta
gabon rrugë. 3 Budallallëku i njeriut e bën
rrugën e tij të rrëshqitshme dhe zemra e tij
pezmatohet kundër Zotit. 4 Pasuritë siguro-
jnë një numër të madh miqsh, por i varfëri
ndahet nga vet miku i tij. 5 Dëshmitari i
rremë nuk do të mbetet pa u ndëshkuar
dhe ai që thotë gënjeshtra nuk do të ketë
shpëtim. 6 Të shumtë janë ata që kërkojnë
favorin e princit dhe të gjithë janë miq të
atij që bën dhurata. 7 Të gjithë vëllezërit
e të varfërit e urrejnë atë, aq më tepër
largohen prej tij miqtë e vet. Ai mund t'u
shkojë pas me fjalë, por ata nuk gjenden
më. 8 Kush fiton mënçuri do vetë jetën e
tij dhe ai që mbetet i matur do të gjejë
të mirën. 9 Dëshmitari i rremë nuk do të
mbetet pa u ndëshkuar, dhe ai që thotë
gënjeshtra do të humbasë. 10 Të jetuarit në
kënaqësi nuk i shkon budallait, dhe aq më
pak një shërbëtori të sundojë mbi princat.
11 Mënçuria e bën njeriun të mos rrëmbehet
shpejt nga zemërimi dhe është në lavdinë
e tij t'i kapërcejë fyerjet. 12 Zemërimi i
mbretit është si ulërima e një luani, por
favori i tij është si vesa mbi bar. 13 Një bir
budalla është një fatkeqësi për të atin, dhe
grindjet e vazhdueshme të bashkëshortes
së tij janë si një e pikuar e vazhdueshme.
14 Shtëpia dhe pasuritë janë trashëgimi nga

etërit, por një bashkëshorte e mënçur vjen
nga Zoti. 15 Përtacia të bën të biesh në
një gjumë të thellë dhe njeriu i plogët do
të vuajë nga uria. 16 Kush respekton urd-
hërimin ruan jetën e tij, por ai që lë pas
dore sjelljen e tij ka për të vdekur. 17 Ai
që ka mëshirë për të varfërin i jep hua
Zotit, i cili do t'ia kthejë ato që i ka dhënë.
18 Ndëshko birin tënd sa ka shpresë, por
mos u shty deri sa të shkaktosh vdekjen
e tij. 19 Njeriu shumë gjaknxehtë duhet të
ndëshkohet si pasojë e kësaj, sepse po nuk
u ndëshkua, ai do të bëhet edhe më tepër
gjaknxehtë. 20 Dëgjo këshillën dhe prano
mësimet, që ti të bëhesh i urtë për kusurin
e ditëve të tua. 21 Ka shumë plane në zemrën
e njeriut, por vetëm plani i Zotit do të
mbetet i pandryshuar. 22 Ajo që dëshiron
njeriu është mirësia dhe një i varfër vlen
më tepër se një gënjeshtar. 23 Frika e Zotit
të çon në jetë; kush e ka do të mbetet i
ngopur dhe nuk do të preket nga asnjë e
keqe. 24 Përtaci e zhyt dorën e tij në pjatë,
por nuk arrin as ta çojë në gojë. 25 Godite
tallësin dhe njeriu i thjeshtë do të bëhet
mëndjehollë; qorto atë që ka mend dhe ai
do të fitojë dituri. 26 Kush përdor dhunë
me të atin dhe dëbon nënen e tij, është
një faqenxirë dhe me turp. 27 Biri im, mos
dëgjo më mësimet, dhe do të largohesh nga
fjalët e diturisë. 28 Dëshmitari i lig tallet
me drejtësinë dhe goja e të pabesëve gëlltit
padrejtësinë. 29 Ndëshkimet janë përgatitur
për tallësit dhe goditjet për kurrizin e bu-
dallenjve.

20

1 Vera është tallëse, pija dehëse është e
turbullt dhe kush jepet pas tyre nuk është
i urtë. 2 Frika e mbretit është si ulërima
e luanit; kush ia nxit zemërimin mëkaton
kundër vetë jetës së vet. 3 Është një lavdi
për njeriun t'u shmanget grindjeve, por
çdo budalla përzihet në to. 4 Përtaci nuk
lëron për shkak të të ftohtit; për pasojë do
të lypë në kohën e vjeljeve, por nuk do të
ketë asgjë. 5 Këshilla në zemrën e njeriut
është si uji i thellë, por njeriu me mend
do të dijë të mbushë nga ai ujë. 6 Shumë
njerëz shpallin mirësinë e tyre; por kush
mund të gjejë një njeri besnik? 7 I drejti
ecën në ndershmërinë e tij; bijtë e tij do
të bekohen pas atij. 8 Një mbret që ulet
mbi fronin e gjyqit davarit me vështrimin
e tij çdo të keqe. 9 Kush mund të thotë:
"Pastrova zemrën time, jam i pastruar nga
mëkati im"? 10 Peshimi i dyfishtë dhe
matja e dyfishtë janë që të dyja gjëra të
neveritshme për Zotin. 11 Edhe fëmija me
veprimet e tij tregon në se ajo që bën është
e pastër dhe e ndershme. 12 Veshin që
dëgjon dhe syrin që sheh i ka bërë që të
dy Zoti. 13 Mos e duaj gjumin që të mos
varfërohesh; mbaji sytë hapur dhe do të
kesh bukë sa të ngopesh. 14 "Është i keq,
është i keq", thotë blerësi; por mbasi ai
ka ikur, lavdërohet për blerjen. 15 Ka flori
dhe margaritarë të shumtë, por buzët e
pasura me dije janë një xhevahir i çmuar.
16 Merr rroben e atij që është bërë garant
për një të huaj, dhe mbaje si peng për gruan
e huaj. 17 Buka e nxjerrë me hile është
e ëmbël për njeriun, por pastaj goja e tij
do të mbushet me zaje. 18 Planet bëhen
të qëndrueshme nga këshilla; prandaj bëje
luftën me këshilla të urta. 19 Ai që shkon
poshtë e lart duke përfolur tregon sekretet;
prandaj mos u shoqëro me atë që flet tepër.
20 Atij që mallkon të atin dhe të ëmën,
llamba do t'i shuhet në terrin më të madh.
21 Trashëgimia e fituar me nxitim në fillim,
nuk do të bekohet në fund. 22 Mos thuaj:
"Do t'i përgjigjem së keqes me të keqen";
ki shpresë te Zoti dhe ai do të të shpëtojë.
23 Peshimi i dyfishtë është i neveritshëm për
Zotin dhe peshorja e pasaktë nuk është një
gjë e mirë. 24 Hapat e njeriut vijnë nga Zoti;
si mund ta njohë, pra, njeriu rrugën e vet?
25 Është një kurth për njeriun të marrë një
zotim pa e matur mirë dhe, mbasi ta ketë
marrë, të mendohet. 26 Një mbret i urtë i
shpartallon njerëzit e këqij dhe kalon mbi
ta rrotën. 27 Shpirti i njeriut është llamba e
Zotit, që vëzhgon tërë skutat më të fshehta
të zemrës. 28 Mirësia dhe besnikëria ruajnë
mbretin; ai e bën të qëndrueshëm fronin
e tij me anë të mirësisë. 29 Lavdia e të
rinjve është forca e tyre, nderi i pleqve janë
thinjat e tyre. 30 Të rrahurat që lënë plagë
të thella e heqin të keqen, ashtu si goditjet
që vijnë në pjesën më të brendshme të
zorrëve.

21

1 Zemra e mbretit në duart e Zotit është si
rrjedhat e ujit; atë e drejton ngado që do ai.

2 Çdo rrugë e njeriut është e drejtë në sytë e
tij, por Zoti i peshon zemrat. 3 Të zbatosh
drejtësinë dhe paanësinë është një gjë që
i pëlqen Zotit më shumë se flijimi. 4 Sytë
krenarë dhe një zemër kryelartë, që janë
llamba e të pabesëve, janë mëkat. 5 Synimet
e njeriut të kujdesshëm çojnë me siguri
në bollëk, por ai që ngutet do të bjerë
me siguri në varfëri. 6 Të përftosh thesare
me një gjuhë gënjeshtare është një kotësi
kalimtare e atij që kërkon vdekjen. 7 Dhuna
e të pabesëve merr tutje, sepse ata nuk
pranojnë të zbatojnë drejtësinë. 8 Rruga
e njeriut të fajshëm është dredha-dredha,
por njeriu i drejtë vepron ndershmërisht.
9 Është më mirë të banosh mbi qoshen e një
çatie se sa në një shtëpi bashkë me një grua
grindavece. 10 Shpirti i të pabesit dëshiron
të keqen; as shoku i tij nuk gjen mëshirë në
sytë e tij. 11 Kur tallësi ndëshkohet, i thjeshti
bëhet i urtë; por kur i urti mësohet ai fiton
dije. 12 I drejti vëren me kujdes shtëpinë e të
pabesit dhe përmbys të pabesët, sepse janë
të këqij. 13 Kush mbyll veshin ndaj britmës
së të varfërit, do të bërtasë edhe ai, por nuk
do të ketë përgjigje. 14 Një dhuratë që bëhet
fshehtas e fashit zemërimin dhe një dhu-
ratë që jepet nën dorë qetëson zemërimin
e fortë. 15 Të bësh atë që është e drejtë
është një gëzim për të drejtin, por është
një rrënim për ata që kryejnë paudhësi.
16 Njeriu që largohet nga rruga e maturisë ka
për të banuar në kuvendin e të vdekurve.
17 Ai që i do qejfet do të jetë në varfëri, ai që
e do verën dhe vajin nuk do të pasurohet.
18 I pabesi do t'i shërbejë si shpërblim të
drejtit; dhe i paudhi në vend të njerëzve të
drejtë. 19 Është më mirë të banosh në një
shkretëtirë se sa me një grua grindavece
dhe ngacmuese. 20 Në shtëpinë e të urtit
ka një thesar të çmuar dhe vaj, por njeriu
budalla i bën të gjitha rrush e kumbulla.
21 Kush ndjek drejtësinë dhe dhembshurinë
ka për të gjetur jetën, drejtësinë dhe lavd-
inë. 22 I urti ngjitet në qytetin e njerëzve të
fortë dhe rrëzon forcën në të cilën kishte
besim. 23 Kush ruan gojën dhe gjuhën e tij
mbron jetën e tij nga fatkeqësitë. 24 Emri i
krenarit pa cipë është: "tallës"; ai çdo gjë e
bën me një mburrje të tepruar. 25 Dëshirat
e përtacit e vrasin atë, sepse duart e tij nuk
pranojnë të punojnë. 26 Ai dëshiron me zjarr
tërë ditën, por i drejti dhuron duke mos
refuzuar kurrë. 27 Flijimi i të pabesit është
gjë e neveritshme, aq më tepër në rast se
e ofron me qëllim të keq. 28 Dëshmitari i
rremë do të vdesë, por njeriu që e dëgjon
do të mund të flasë gjithnjë. 29 I pabesi e
fortëson fytyrën e tij, por njeriu i drejtë
e bën të qëndrueshme rrugën e tij. 30 Nuk
ka as dituri, as zgjuarësi dhe as këshillë
kundër Zotit. 31 Kali është gati për ditën e
betejës, por fitorja i përket Zotit.

22

1 Një nam i mirë është më i pëlqyeshëm
se pasuritë e mëdha, dhe hiri është më i
pëlqyeshëm se argjendi dhe ari. 2 I pa-
suri dhe i varfëri kanë këtë të përbashkët:
të dy i ka bërë Zoti. 3 Njeriu i matur e
shikon të keqen dhe fshihet; por njerëzit
naivë shkojnë tutje dhe dënohen. 4 Çmimi
i përvujtërisë është frika e Zotit, pasuria,
lavdia dhe jeta. 5 Ferra dhe leqe gjenden në
udhën e të çoroditurit; kush kujdeset për
jetën e vet rri larg tyre. 6 Mësoji fëmijës
rrugën që duhet të ndjekë, dhe ai nuk do
të largohet prej saj edhe kur të plaket. 7 I
pasuri sundon mbi të varfërit, dhe huamar-
rësi është skllav i huadhënësit. 8 Kush mb-
jell padrejtësi ka për të korrur telashe dhe
shufra e zemërimit të tij do të asgjesohet.
9 Njeriu me sy dashamirës do të bekohet,
sepse i jep bukë të varfërit. 10 Përzëre
tallësin dhe grindjet do të ikin bashkë me
të; po, grindjet dhe fyerjet do të pushojnë.
11 Kush e do pastërtinë e zemrës dhe ka hir
mbi buzët do ta ketë shok mbretin. 12 Sytë e
Zotit ruajnë dijen, por ai i bën të kota fjalët
e të pabesit. 13 Përtaci thotë: "Jashtë ka një
luan; do të vritem rrugës". 14 Goja e gruas
që shkel kurorën është një gropë e thellë;
ai që ka zemëruar Zotin do të bjerë në të.
15 Marrëzia lidhet me zemrën e fëmijës, por
shufra e korrigjimit do ta largojë prej saj.
16 Ai që shtyp të varfërin për t'u pasuruar
dhe ai që i jep të pasurit, me siguri do të
varfërohet. 17 Vëru veshin dhe dëgjo fjalët
e të urtëve, dhe jepja zemrën dijes sime.
18 sepse për ty do të jetë e këndshme t'i
ruash në intimitetin tënd dhe t'i kesh të
gjitha gati mbi buzët e tua. 19 Me qëllim
që besimin tënd ta kesh te Zoti, sot të kam
mësuar, po, pikërisht ty. 20 A nuk të kam
shkruar në të kaluarën aforizma që kanë

të bëjnë me këshillimin dhe diturinë, [21] në
mënyrë që të njohësh sigurinë e fjalëve të
së vërtetës, me qëllim që t'u përgjigjesh me
fjalë të vërteta atyre që të dërgojnë? [22] Mos
e vidh të varfërin, sepse është i varfër, dhe
mos e shtyp të mjerin te porta, [23] sepse Zoti
do të mbrojë çështjen e tyre dhe do t'u
heqë jetën atyre që i kanë zhveshur. [24] Mos
lidh miqësi me njeriun zemërak dhe mos
u shoqëro me njeriun idhnak, [25] që të mos
mësosh rrugët e tij dhe të mos gjesh një
kurth për shpirtin tënd. [26] Mos u bëj si ata që
japin dorën si garanci, që bëhen garant për
borxhet e të tjerëve. [27] Në qoftë se nuk ke
asgjë me se të paguash, pse duhet të të heqë
shtratin poshtë vetes? [28] Mos e luaj kufirin
e vjetër, të vendosur nga etërit e tu. [29] A ke
parë një njeri të papërtueshëm në punën e
tij? Ai do të paraqitet në prani të mbretit
dhe nuk do të qëndrojë para njerëzve të
humbur.

23

[1] Kur ulesh të hash me një mbret, shiko
me kujdes atë që ke përpara; [2] dhe vër një
thikë në grykë, po të jetë se ke oreks të
madh. [3] Mos dëshiro gjellët e tij të mrekul-
lueshme, sepse janë një ushqim mashtrues.
[4] Mos u lodh për t'u pasuruar, hiq dorë nga
qëllimi yt. [5] A do t'i fiksosh sytë e tu mbi
atë që po zhduket? Sepse pasuria me siguri
do të vërë fletë si një shqiponjë që fluturon
drejt qiellit. [6] Mos ha bukën e atij që ka
syrin e keq dhe mos dëshiro ushqimet e
tij të shijshme; [7] sepse, ashtu si mendon në
zemër të tij, ashtu është ai; "Ha dhe pi"!,
do të thotë, por zemra e tij nuk është me
ty. [8] Do të vjellësh kafshatën që ke ngrënë
dhe do të harxhosh kot fjalët e tua të ëmbla.
[9] Mos i drejto fjalën budallait, sepse ai do
të përçmojë mençurinë e ligjëratës sate.
[10] Mos e luaj kufirin e vjetër dhe mos hyr në
arat e jetimëve, [11] sepse Hakmarrësi i tyre
është i fuqishëm; ai do të mbrojë çështjen
e tyre kundër teje. [12] Kushtoja zemrën
tënde mësimeve dhe veshët e tu fjalëve
të diturisë. [13] Mos ia kurse korrigjimin
fëmijës; edhe sikur ta rrahësh me thupër,
ai nuk do të vdesë; [14] do ta rrahësh me
thupër, por do të shpëtosh shpirtin e tij nga
Sheoli. [15] Biri im, në se zemra jote është
e urtë, edhe zemra ime do të ngazëllojë;
[16] zemra ime do të ngazëllojë, kur buzët e
tua do të thonë gjëra të drejta. [17] Zemra jote
mos i pastë zili mëkatarët, por vazhdoftë
gjithnjë në frikën e Zotit; [18] sepse ka një
të ardhme, dhe shpresa jote nuk do të
shkatërrohet. [19] Dëgjo, biri im, ji i urtë, dhe
drejtoje zemrën në rrugën e drejtë. [20] Mos
rri me ata që pijnë verë as me grykësit dhe
mishngrënësit; [21] sepse pijaneci dhe grykësi
do të varfërohen dhe gjumashi do të vishet
me lecka. [22] Dëgjo atin tënd që të ka pjellë
dhe mos e përçmo nënën tënde kur të jetë
plakë. [23] Bli të vërtetën dhe mos e shit,
fito dituri, njohuri dhe gjykim. [24] Babai i
të drejtit do të gëzohet shumë; kush ka
lindur një të urtë do t'ia ndjejë gëzimin.
[25] Le të gëzohet ati yt dhe nëna jote dhe le të
gëzohet ajo që të ka lindur. [26] Biri im, më jep
zemrën tënde, dhe sytë e tu gjetshin gëzim
në rrugët e mia. [27] Sepse prostituta është
një gropë e thellë dhe gruaja e tjetërkujt
një pus i ngushtë. [28] Edhe ajo rri në pritë si
një vjedhës dhe rrit midis njerëzve numrin
e atyre që janë jo besnikë. [29] Për cilin janë
"ah-ët", për cilin "obobo-të"? Për cilin
grindjet, për cilin vajtimet? Për cilin plagët
pa shkak? Për cilin sytë e skuqur? [30] Për
ata që ndalen gjatë pranë verës, për ata që
kërkojnë verë të droguar. [31] Mos e shiko
verën kur kuqëlon, kur rrëzëllen në kupë
dhe shkon poshtë aq lehtë! [32] Në fund ajo
kafshon si një gjarpër dhe shpon si një
kuçedër. [33] Sytë e tu kanë për të parë gjëra
të çuditshme dhe zemra jote do të thotë
gjëra të çoroditura. [34] Do të jesh si ai që
gjendet në mes të detit, si ai që bie të flerë
në majë të direkut të anijes. [35] Do të thuash:
"Më kanë rrahur, por nuk më kanë bërë
keq; më kanë goditur, por nuk e kam vënë
re. Kur të zgjohem, do të kthehem t'i kërkoj
përsëri!".

24

[1] Mos i ki zili njerëzit e këqij dhe mos
dëshiro të rrish me ta, [2] sepse zemra e tyre
mendon për grabitje dhe buzët e tyre thonë
se do të bëjnë të keqen. [3] Shtëpia ndër-
tohet me dituri dhe bëhet e qëndrueshme
me maturi. [4] Me dijen mbushen dhomat
me lloj-lloj të mirash të çmueshme dhe të
pëlqyeshme. [5] Njeriu i urtë është plot forcë,
dhe njeriu që ka dituri e rrit fuqinë e tij.
[6] Sepse me këshilla të urta do të mund të
bësh luftën tënde, dhe në numrin e madh

të këshilltarëve është fitorja. 7 Dituria është
shumë e lartë për budallanë; ai nuk e hap
kurrë gojën te porta e qytetit. 8 Kush
mendon të bëjë keq do të quhet mjeshtër
intrigash. 9 Synimi i pamend është mëkat
dhe tallësi është një neveri për njerëzit.
10 Po të mos kesh guxim ditën e fatkeqësisë,
forca jote është shumë e pakët. 11 Çliro ata
që i tërheqin drejt vdekjes dhe mbaji ata që
po i çojnë në thertore. 12 Po të thuash: "Ja,
ne nuk e dinim", ai që peshon zemrat a nuk
e shikon? Ai që ruan shpirtin tënd nuk e di
vallë? Ai do t'i japë secilit simbas veprave
të tij. 13 Biri im, ha mjaltin sepse është i
mirë; një huall mjalti do të jetë i ëmbël për
shijen tënde. 14 Kështu do të jetë njohja e
diturisë për shpirtin tënd. Në rast se e gjen,
do të ketë një të ardhme dhe shpresa jote
nuk do të shkatërrohet. 15 O i pabesë, mos
ngre kurthe kundër banesës së njeriut të
drejtë, mos shkatërro vendin ku ai pushon,
16 sepse i drejti bie shtatë herë dhe ngrihet,
kurse të pabesët përmbysen në fatkeqësi.
17 Kur armiku yt bie, mos u gëzo; kur është
shtrirë për tokë, zemra jote të mos gëzohet,
18 me qëllim që Zoti të mos shikojë dhe të
mos i vijë keq, dhe të mos largojë prej tij
zemërimin e vet. 19 Mos u zemëro për shkak
të atyre që bëjnë të keqen dhe mos i ki
smirë të pabesët, 20 sepse nuk do të ketë të
ardhme për të keqin; llamba e të pabesëve
do të fiket. 21 Biri im, ki frikë nga Zoti dhe
nga mbreti; mos u bashko me ata që duan
të ndryshojnë; 22 mjerimi i tyre do të vijë
papritmas, dhe shkatërrimin e të dy palëve
kush e njeh? 23 Edhe këto gjëra janë për të
urtit. Nuk është mirë të kesh preferenca
personale në gjykim. 24 Ai që i thotë të
pabesit: "Ti je i drejtë", do të mallkohet
nga popujt dhe kombet do ta nëmin. 25 Por
ata që e qortojnë të pabesin do të gjejnë
kënaqësi dhe mbi ta do të zbresin bekimet
më të mira. 26 Ai që jep një përgjigje të
drejtë jep një të puthur mbi buzët. 27 Vër në
vijë punët e tua të jashtme, vër në rregull
arat e tua dhe pastaj ndërto shtëpinë tënde.
28 Mos dëshmo pa arsye kundër të afërmit
tënd dhe mos gënje me buzët e tua. 29 Mos
thuaj: "Ashtu si ma bëri mua, kështu do t'ia
bëj edhe unë; do t'ia kthej simbas sjelljes
së tij". 30 Kalova pranë arës së përtacit
dhe pranë vreshtit të njeriut që s'ka mend;
31 dhe ja, kudo rriteshin ferrat, ferrishtet
e zinin tokën dhe muri prej gurësh ishte
shembur. 32 Duke parë këtë, u mendova me
kujdes; nga sa pashë nxora një mësim: 33 të
flesh pak, të dremitësh pak, të rrish pak me
duar në ije për të pushuar; 34 kështu varfëria
jote do të vijë si një vjedhës dhe skamja jote
si një njeri i armatosur.

25

1 Edhe këto janë fjalë të urta të Salomonit,
të transkriptuara nga njerëzit e Ezekias,
mbretit të Judës. 2 Është lavdi e Perëndisë
të fshehësh një gjë, por është lavdi e
mbretërve ta hetosh atë. 3 Qiejtë për lartësinë e tyre, toka për thellësinë e saj dhe
zemra e mbretërve janë të panjohshëm.
4 Hiq zgjyrën nga argjendi dhe ka për të dalë
një enë për argjendarin. 5 Largo të pabesin
nga prania e mbretit dhe froni i tij do të
bëhet i qëndrueshëm në drejtësi. 6 Mos
u përlëvdo në prani të mbretit dhe mos
zër vendin e njerëzve të mëdhenj, 7 sepse
është më mirë të thuhet: "Ngjitu këtu lart",
se sa të të ulin përpara princit, që sytë
e tu kanë parë. 8 Mos bëj padi me tepër
nxitim, sepse në fund nuk do të dish çfarë
të bësh, kur i afërmi yt do të të ketë bërë
me turp. 9 Diskutoje padinë tënde kundër
të afërmit tënd, por mos e zbulo sekretin
e një tjetri, 10 me qëllim që ai që të dëgjon
të mos të të diskreditojë dhe nami yt të
njolloset për gjithnjë. 11 Një fjalë e thënë
në kohën e duhur është si molla të arta
mbi një enë argjendi. 12 Për një vesh të
bindur, një i urtë që qorton është si një
vath i artë, një zbukurim prej ari të kulluar.
13 Një lajmëtar besnik është, për ata që e
dërgojnë, si freskia e borës në kohën e
korrjes, sepse ai e freskon shpirtin e zotit
të tij. 14 Ai që mburret duke gënjyer se ka
bërë një dhuratë është si retë dhe era pa
shi. 15 Me durimin i mbushet mendja një
princi dhe gjuha e ëmbël thyen kockat. 16 Në
rast se gjen mjaltë, ha aq sa të mjafton,
me qëllim që të mos dendesh dhe pastaj
të vjellësh. 17 Shko rrallë në shtëpinë e
të afërmit tënd, që ai të mos mërzitet me
ty sa të të urrejë. 18 Njeriu që deponon
gënjeshtra kundër të afërmit të tij është
si një topuz, një shpatë dhe një shigjetë
e mprehtë. 19 Besimi te një njeri i pabesë
ditën e fatkeqësisë është si një dhëmb i
thyer dhe një këmbë e ndrydhur. 20 Kush i

këndon këngë një zemre të pikëlluar është
si ai që heq rrobat e tij në një ditë të ftohtë
dhe si uthulla mbi sodën. 21 Në qoftë se
armiku yt ka uri, jepi bukë për të ngrënë,
dhe në se ka etje, jepi ujë për të pirë,
22 sepse kështu do të grumbullosh thëngjij
mbi kokën e tij, dhe Zoti do të të shpërblejë.
23 Era e veriut sjell shiun, dhe gjuha që shpif
tinëz e bën fytyrën të indinjuar. 24 Është më
mirë të banosh në cep të një çatie se sa në
një shtëpi bashkë me një grua grindavece.
25 Një lajm i mirë nga një vend i largët është
si ujë i freskët për një njeri të lodhur dhe të
etur. 26 I drejti që dridhet përpara të pabesit
është si një burim i turbullt dhe një pus i
ndotur. 27 Të hash shumë mjaltë nuk është
mirë, dhe të kërkosh lavdinë tënde nuk
është lavdi. 28 Njeriu që nuk di të frenojë
zemërimin e tij është si një qytet i shkrehur
pa mure.

26

1 Ashtu si bora nuk i shkon verës as shiu
të korrave, kështu nuk i shkon lavdia bu-
dallait. 2 Ashtu si harabeli fluturon andej
e këtej dhe dallëndyshja fluturon, kështu
mallkimi pa arsye nuk ka efekt. 3 Kamxhiku
për kalin, kapistra për gomarin dhe shkopi
për kurrizin e budallenjve. 4 Mos iu përgjegj
budallait simbas budallallëkut të tij, që të
mos bëhesh edhe ti si ai. 5 Përgjigjju bu-
dallait simbas budallallëkut të tij, që ai të
mos mendojë se është i urtë. 6 Kush dërgon
një mesazh me anë të një budallai pret
këmbët e tij dhe pi dhunë. 7 Ashtu si këm-
bët e çalamanit janë pak të qëndrueshme,
kështu është një fjalë e urtë në gojën e
budallenjve. 8 Kush i jep lavdi një budallai
është si ai që lidh një gur te hobeja. 9 Një
fjalë e urtë në gojën e budallenjve është
si një gjemb që hyn në dorën e një të
dehuri. 10 Perëndia i madh që ka krijuar të
gjitha gjërat është ai që i jep shpërblimin
budallait dhe shkelësve. 11 Ashtu si një qen
kthehet në të vjellat e tij, kështu budallai
e përsërit budallallëkun e tij. 12 A ke parë
një njeri që e pandeh veten të urtë? Ka
më tepër shpresë për një budalla se sa
për të. 13 Përtaci thotë: "Ka një luan në
rrugë, ka një luan nëpër rrugë!". 14 Ashtu
si lëviz porta në menteshat e saj, kështu
sillet përtaci në shtrat të tij. 15 Përtaci e fut
dorën në pjatën e tij, por lodhet edhe ta
çojë te goja. 16 Përtaci pandeh se është më
i urtë se shtatë persona që japin përgjigje
me mend. 17 Kalimtari që përzihet në një
grindje që nuk i përket, është si ai që kap
nga veshët një qen. 18 Ashtu si një i marrë
që gjuan me ura zjarri, me shigjeta dhe me
vdekje, 19 kështu është ai që mashtron të
afërmin dhe thotë: "E bëra për shaka!".
20 Kur mungojnë drutë, zjarri shuhet; dhe
kur nuk ka një gojë të keqe, grindja merr
fund. 21 Ashtu si qymyri jep shpuzën dhe
drutë zjarrin, kështu njeriu grindavec i
nxit grindjet. 22 Fjalët e gojëkeqit janë si
ushqime shumë të shijshme dhe depërto-
jnë deri në thellësi të zorrëve. 23 Buzët e
zjarrta dhe zemra e keqe janë si zgjyra të
argjendit të vendosura mbi një enë balte.
24 Ai që urren shtiret me buzët e tij, por në
zemër të vet përgatit mashtrimin. 25 Kur ai
flet në mënyrë të sjellshme mos i ki besim,
sepse ka shtatë gjëra të neveritshme në
zemër. 26 Edhe sikur urrejtja e tij të jetë
fshehur me tinëzi; ligësia e tij do të dalë
hapur në kuvend. 27 Kush hap një gropë
do të bjerë brenda dhe kush rrokullis një
gur do të bjerë përsëri mbi të. 28 Gjuha
gënjeshtare urren ata që ka plagosur, dhe
goja lajkatare sjell shkatërrimin.

27

1 Mos u mburr me ditën e nesërme, sepse
nuk di atë që mund të sjellë një ditë. 2 Le
të të lëvdoj një tjetër dhe jo goja jote, një
i huaj dhe jo buzët e tua. 3 Guri peshon
dhe rëra është e rëndë, por zemërimi i bu-
dallait peshon më tepër se të dyja bashkë.
4 Tërbimi është mizor dhe zemërimi është
i furishëm, por kush mund t'i bëjë ballë
xhelozisë? 5 Më mirë një qortim i hapur se
një dashuri e fshehur. 6 Besnike janë plagët
e një shoku, dhe të rreme të puthurat e
një armiku. 7 Kush është i ngopur përçmon
huallin e mjaltit; por për atë që ka uri
çdo gjë e hidhur është e ëmbël. 8 Si zogu
që endet larg folesë së tij, kështu është
njeriu që endet larg shtëpisë së tij. 9 Vaji
dhe parfumi gëzojnë zemrën, kështu bën
ëmbëlsia e një shoku me këshillat e tij të
përzërmërta. 10 Mos e braktis mikun tënd as
mikun e atit tënd dhe mos shko në shtëpinë
e vëllait tënd ditën e fatkeqësisë sate; është
më mirë një që banon afër se sa një vëlla
larg. 11 Biri im, ji i urtë dhe gëzo zemrën

time, kështu do të mund t'i përgjigjem atij
që përflet kundër meje. 12 Njeriu mend-
jemprehtë e shikon të keqen dhe fshihet,
por naivët shkojnë tutje dhe ndëshkohen.
13 Merr rroben e atij që është bërë garant
për një të huaj dhe mbaje si peng për gruan
e huaj. 14 Ai që bekon të afërmin e tij me
zë të lartë në mëngjes herët, do t'ia zënë si
mallkim. 15 Pikëllimi i vazhdueshëm në një
ditë shiu të madh dhe një grua grindavece i
ngjasin njera tjetrës. 16 Kush arrin ta përm-
bajë, mban erën dhe zë vajin me dorën
e tij të djathtë. 17 Hekuri mpreh hekurin,
kështu njeriu mpreh fytyrën e shokut të
tij. 18 Kush kujdeset për fikun do të hajë
frytin e tij, dhe ai që i shërben zotit të tij
do të nderohet. 19 Ashtu si në ujë fytyra
pasqyron fytyrën, kështu zemra e njeriut
e tregon njeriun. 20 Sheoli dhe Abadoni
janë të pangopur, dhe të pangopur janë
gjithashtu sytë e njerëzve. 21 Poçja është për
argjendin dhe furra për arin, kështu njeriu
provohet nga lëvdata që merr. 22 Edhe sikur
ta shtypje budallanë në një havan bashkë
me grurë me dygeçin e tij, budallallëku
nuk do të largohej prej tij. 23 Përpiqu të
njohësh mirë gjendjen e deleve të tua dhe
ki kujdes për kopetë e tua, 24 sepse pasuritë
nuk zgjatin përherë, dhe as një kurorë nuk
vazhdon brez pas brezi. 25 Kur merret bari
i thatë dhe del bari i njomë dhe mblidhet
forazhi i maleve, 26 qengjat do të furnizojnë
rrobat e tua, cjeptë çmimin e një are 27 dhe
dhitë mjaft qumësht për ushqimin tënd,
për ushqimin e shtëpisë sate dhe për të
mbajtur shërbëtoret e tua.

28

1 I pabesi ikën me vrap edhe në se askush
nuk e ndjek, por i drejti është i sigurt si një
luan. 2 Për shkak të mëkatit të një vendi,
shumë janë të parët e tij, por me një njeri
me mend që ka dituri qëndrueshmëria e
tij vazhdon gjatë. 3 Një i varfër që shtyp
të mjerët është si një shi me shtamba që
nuk jep bukë. 4 Ata që braktisin ligjin
lëvdojnë të pabesët; por ata që zbatojnë
ligjin i luftojnë ata. 5 Njerëzit e këqij nuk e
kuptojnë drejtësinë, por ata që e kërkojnë
Zotin kuptojnë çdo gjë. 6 Më i mirë është
i varfëri që ecën në ndershmëri nga njeriu
i paqëndrueshëm që ndjek rrugën dredha-
dredha, edhe kur është i pasur. 7 Kush
zbaton ligjin është një bir me mend, por
shoku i grykësve turpëron atin e tij. 8 Kush
i shton pasuritë e tij me fajde dhe me fitime
të padrejta, i mbledh për atë që i vjen keq
për të varfërit. 9 Në rast se dikush e kthen
veshin gjetiu për të mos dëgjuar ligjin, vetë
lutja e tij do të jetë një gjë e neveritshme.
10 Kush i fut njerëzit e drejtë në një rrugë
të keqe, do të bjerë vetë në gropën e tij;
por njerëzit e ndershëm do të trashëgojnë
të mirën. 11 I pasuri mendon se është i
matur, por i varfëri që është i zgjuar e kqyr
fund e krye. 12 Kur të drejtët triumfojnë,
ka lavdi të madhe, por kur mbizotërojnë
të pabesët njerëzit fshihen. 13 Kush i fsheh
shkeljet e tij nuk do të ketë mbarësi; por
ai që i rrëfen dhe i braktis ato, ka për të
fituar mëshirën. 14 Lum ai njeri që ka frikë
vazhdimisht nga Zoti, por ai që e fortëson
zemrën e tij do të bjerë në fatkeqësi. 15 Një i
pabesë që sundon mbi një popull të varfër
është si një luan që ulërin dhe një ari i
uritur. 16 Një princ pa mend zhvat shumë,
por ai që urren fitimin e pandershëm ka
për t'i zgjatur ditët e tij. 17 Njeriu mbi të
cilin rëndon një vrasje do të turret deri në
varr; asnjë të mos e ndihmojë! 18 Ai që ecën
me ndershmëri do të shpëtohet, por njeriu
i paqëndrueshëm që ndjek rrugë dredha-
dredha do të rrëzohet befas. 19 Kush punon
tokën e tij do të ketë bukë me bollëk, por
kush jepet pas kotësive do të ketë varfëri
të madhe. 20 Njeriu besnik do të mbushet
me bekime, por ai që nxiton të pasurohet
nuk do të jetë pa faj. 21 Nuk është mirë
të kesh preferenca vetiake; njeriu kryen
mëkat për një copë bukë. 22 Njeriu me sy
të keq dëshiron të pasurohet shpejt, por
nuk e kupton se do ta pllakosë varfëria.
23 Kush qorton dikë ka për të gjetur pastaj
favor më të madh se ai që i bën lajka me
fjalë. 24 Kush vjedh atin e tij dhe nënën e tij
dhe thotë: "Nuk është mëkat", është shok
i atij që shkatërron. 25 Kush e ka zemrën
të fryrë nga krenaria nxit grindje, por ai
që ka besim te Zoti do të ketë mbarësi.
26 Kush i beson zemrës së tij është budalla,
por ai që ecën me urtësi do të shpëtojë. 27 Ai
që i jep të varfërit nuk do të ketë kurrë
nevojë, por ai që i mbyll sytë e vet do të ketë
shumë mallkime. 28 Kur të pabesët lartohen,
njerëzit fshihen; por kur vdesin, të drejtët
shumohen.

29

1 Njeriu që fortëson qafën kur qorto-
het, do të thyhet papritmas pa tjetër.
2 Kur të drejtët shumohen, populli gëzohet,
por, kur sundon i pabesi, populli rënkon.
3 Njeriu që e do diturinë gëzon të atin; por ai
që shkon me prostitutat shkapaderdh pa-
surinë e vet. 4 Mbreti e bën të qëndrueshëm
vendin me anë të drejtësisë, por ai që merr
dhurata e çon në shkatërrim. 5 Njeriu që i
bën lajka të afërmit të tij shtrin një rrjetë
mbi hapat e tij. 6 Në mëkatin e një njeriut të
keq ka një lak, por i drejti këndon dhe gëzo-
het. 7 I drejti interesohet për çështjen e të
varfërve, por i pabesi nuk e kupton këtë in-
teresim. 8 Tallësit kurdisin trazira në qytet,
por njerëzit e urtë e qetësojnë zemërimin.
9 Në rast se një njeri i urtë hyn në grindje me
një budalla, dhe budallai zemërohet dhe
qesh, nuk ka paqe. 10 Njerëzit gjakatarë
urrejnë të ndershmin, por njerëzit e drejtë
kërkojnë të mbrojnë jetën e tij. 11 Budallai
e shfryn gjithë zemërimin e tij, por i urti
e frenon dhe e ul. 12 Në rast se një mbret
dëgjon fjalët gënjeshtare, tërë ministrat e
tij bëhen të pabesë. 13 I varfëri dhe shtypësi
kanë këtë të përbashkët: Zoti ndriçon sytë
e të dy palëve. 14 Mbreti që u siguron
drejtësi të varfërve në të vërtetë do ta ketë
fronin të vendosur për gjithnjë. 15 Shufra
dhe qortimi japin dituri; por fëmija për
të cilën nuk kujdeset kurrkush e turpëron
nënen e vet. 16 Kur shtohen të pabesët
shtohen edhe shkeljet, por të drejtët do
të shohin shkatërrimin e tyre. 17 Korrigjo
birin tënd, ai do të japë rehatinë dhe do
t'i sigurojë kënaqësi shpirtit tënd. 18 Kur
nuk ka një vizion profetik, populli bëhet i
shfrenuar, por lum ai që respekton ligjin.
19 Një shërbëtor nuk ndreqet vetëm me fjalë;
edhe kur i kupton, nuk bindet. 20 A ke
parë një njeri që ngutet në të folur? Ka
më tepër shpresa te një budalla se sa te ai.
21 Në se dikush rrit me përkujdesje qysh në
fëmijëri shërbëtorin e vet, në fund ai do të
dojë të bëhet trashëgimtar i tij. 22 Njeriu
zemërak kurdis grindje dhe njeriu idhnak
kryen shumë mëkate. 23 Kryelartësia e
njeriut e çon poshtë atë, por ai që ka një
shpirt të përvuajtur do të ketë lavdi. 24 Kush
bëhet ortak me një vjedhës urren jetën
e vet. Ai dëgjon betimin, por nuk padit
asgjë. 25 Frika e njeriut përbën një lak, por
ai që ka besim te Zoti është i siguruar.
26 Të shumtë janë ata që kërkojnë favorin e
princit, por drejtësia për çdo njeri vjen nga
Zoti. 27 Njeriu jo i drejtë është një neveri për
të drejtët, dhe ai që ecën me ndershmëri
është një neveri për të pabesët.

30

1 Fjalët e Agurit, birit të Jahehut; mesazhi
profetik që ky njeri shpalli në Ithiel, në
Ithiel dhe në Ukal. 2 Po, unë jam më budalla
se gjithë të tjerët dhe nuk kam mendje
njeriu. 3 Nuk kam mësuar diturinë dhe nuk
kam dijen e Shenjtorit. 4 Kush u ngjit në
qiell dhe zbriti prej tij? Kush e ka mbledhur
erën në duart e tij? Kush i ka mbyllur ujërat
në rroben e tij? Kush i ka vendosur të
gjithë kufijtë e tokës? Cili është emri i tij
dhe emri i të birit, po qe se ti e di? 5 Çdo
fjalë e Perëndisë është rafinuar me zjarr.
Ai është një mburojë për atë që gjen strehë
tek ai. 6 Mos u shto asgjë fjalëve të tij që të
mos të të qortojë dhe të dalësh gënjeshtar.
7 Unë të kërkova dy gjëra; mos m'i moho
para se të vdes: 8 largo nga unë falsitetin
dhe gënjeshtrën; mos më jep as varfëri as
pasuri, më ushqe me bukën e nevojshme,
9 me qëllim që, pasi të jem ngopur, të mos
të të mohoj dhe të them: "Kush është
Zoti?", ose, pasi të jem bërë i varfër, të mos
vjedh dhe të përdhos emrin e Perëndisë
tim. 10 Mos shpif kundër shërbëtorit para
të zotit, me qëllim që ai të mos të të mal-
lkojë dhe ti të gjendesh fajtor. 11 Ka një
kategori njerëzish që mallkojnë atin e tyre
dhe nuk bekojnë nënen e tyre. 12 Ka një
kategori njerëzish që e mbajnë veten për të
pastër, por nuk janë të larë nga papastërtia
e vet. 13 Ka një kategori njerëzish që i ka
sytë shumë kryelartë dhe qepallat krenare.
14 Ka një kategori njerëzish dhëmbët e të
cilëve janë si shpata dhe dhëmballët e tyre
janë si thika, për të gëlltitur të varfërit
mbi faqen e dheut dhe nevojtarët në mes
të njerëzve. 15 Shushunja ka dy bija, që
thonë: "Më jep, më jep!". Ka tri gjëra që
nuk ngopen kurrë, madje katër nuk thonë
kurrë: "Mjaft!". 16 Sheoli, barku shterp,
toka që nuk ngopet me ujë dhe zjarri që
nuk thotë kurrë: "Mjaft!". 17 Syrin që tallet
me babanë dhe nuk pranon me përbuzje
t'i bindet nënës, do ta nxjerrin korbat e
përroit, do ta hanë të vegjëlit e shqiponjës.

[18] Ka tri gjëra tepër të mrekullueshme për
mua, madje katër, që unë nuk i marr vesh:
[19] gjurma e shqiponjës në ajër, gjurma e
gjarpërit mbi shkëmb, gjurma e anijes në
mes të detit dhe gjurma e burrit me një
vajzë. [20] Kjo është sjellja e gruas që ka
shkelur kurorën: ha, fshin gojën dhe thotë:
"Nuk kam bërë asnjë të keqe!". [21] Tri gjëra e
turbullojnë tokën, madje katër janë gjërat
që ajo nuk mund të durojë: [22] një shërbëtor
kur bëhet mbret, një budalla që ka bukë
me bollëk, [23] një grua të urryer që gjen
burrë dhe një shërbëtore që i zë vendin
zonjës. [24] Ka katër kafshë të vogla mbi tokë,
por janë jashtëzakonisht të urta: [25] mizat
e dheut, që janë një popull pa forcë, por
që e mbledhin ushqimin e tyre në verë;
[26] lepujt, që janë një popull i dobët, por që
e vendosin banesën e tyre në shkëmbinjtë;
[27] karkalecat, që nuk kanë mbret, por që
shkojnë mbarë në grupe; [28] hardhuca që
mund ta zësh me duart, por që gjendet
në pallatet e mbretërve. [29] Tri qënie kanë
një paraqitje të bukur, madje katër kanë
një ecje madhështore; [30] luani, kafsha më e
fortë, që nuk zmprapset para askujt, [31] kali i
luftës që ecën i ngrefosur, cjapi dhe mbreti
kur është me ushtrinë e tij. [32] Në rast se
ke vepruar si budalla duke lartësuar veten
tënde ose të ka shkuar mendja, vëre dorën
mbi gojë, [33] sepse, duke rrahur qumështin
prodhohet gjalpi, duke përdredhur hundën
del gjak prej saj dhe duke shtrydhur mërinë
prej saj del grindja.

31

[1] Fjalë të mbretit Lemuel, mesazhi pro-
fetik me të cilin e mësoi e ëma. [2] Çfarë të
të them, biri im? Çfarë të të them, biri i
barkut tim? Çfarë të të them, bir i zotimeve
të mia? [3] Mos ua jep forcën tënde grave as
jetën tënde asaj që shkatërron mbretërit.
[4] Nuk u shkon mbretërve, o Lemuel, nuk u
shkon mbretërve të pinë verë as princave
të dëshirojnë pije dehëse, [5] sepse duke pirë
të mos harrojnë ligjin dhe të mos shtrem-
bërojnë të drejtën e të pikëlluarve. [6] Jepini
pije dehëse atij që është duke vdekur dhe
verë atij që e ka zemrën të hidhëruar. [7] Le
të pijë për të harruar varfërinë e tij dhe për
të mos kujtuar më hallet e tij. [8] Hape gojën
tënde në favor të memecit, në mbrojtje
të të gjithë atyre që janë lënë pas dore.
[9] Hape gojën tënde, gjyko me drejtësi dhe
mbro çështjen e të mjerit dhe të nevojtarit.
[10] Kush do të gjejë një grua të fortë dhe të
virtytshme? Vlera e saj është shumë më e
madhe nga ajo e margaritarëve. [11] Zemra e
burrit të saj ka besim tek ajo, dhe do të ketë
gjithnjë fitime. [12] Ajo i bën të mira dhe jo
të keqe tërë ditët e jetës së saj. [13] Gjen lesh
dhe li dhe punon me gëzim me duart e veta.
[14] Ajo u përngjan anijeve të tregëtarëve: e
sjell ushqimin e saj nga larg. [15] Çohet që
me natë për t'i ndarë ushqimin familjes së
saj dhe për t'u dhënë urdhërat e nevojshme
shërbëtoreve të saj. [16] Ajo shikon një arë
dhe e ble; me duart e saj mbjell një vresht.
[17] Ngjesh me forcë ijët dhe i bën më të fortë
krahët e saj. [18] E kupton që tregëtia e saj
po shkon mbarë dhe llamba e saj e natës
nuk i shuhet. [19] Shtrin dorën mbi furkën,
pëllëmbat e saj zënë boshtin. [20] I shtrin
dorën të varfërit dhe i jep dorën nevojtarit.
[21] Nuk i trembet borës për familjen e saj,
sepse tërë ata të shtëpisë së vet kanë një
veshje të dyfishtë. [22] Bën për vete mbulesa
si sixhade dhe rrobat e saj janë prej liri
shumë të hollë dhe të purpurta. [23] Burri i
saj nderohet te porta, kur ulet bashkë me
pleqtë e vendit. [24] Përgatit rroba prej liri
dhe i shet, i furnizon me breza tregtarët.
[25] Forca dhe nderi janë rrobat e saj dhe qesh
për ditët që do të vijnë. [26] Hap gojën e saj
me dituri dhe mbi gjuhën e saj është ligji i
mirësisë. [27] Ajo mbikqyr si shkon shtëpia e
vet dhe nuk ha bukën e përtacisë. [28] Bijtë
e saj ngrihen dhe e shpallin fatlume; edhe
burri i saj e lëvdon duke thënë: [29] "Shumë
bija kanë bërë gjëra të mëdha, por ti i kalon
të gjitha ato". [30] Hiri është i rremë dhe
bukuria është e kotë, por gruaja që ka frikë
nga Zoti është ajo që do të lëvdohet. [31] I
jepni frytin e duarve të saj, dhe vet veprat
e saj le ta lëvdojnë te portat.

Predikuesi

1 Fjalët e Predikuesit, e birit të Davidit,
mbretit të Jeruzalemit. 2 "Kotësi e kotë-
sive", thotë Predikuesi; 3 "Kotësi e kotësive;
gjithçka është kotësi". Çfarë përfitimi ka
njeriu nga gjithë mundi i tij, kur mundohet
nën rrezet e diellit? 4 Një brez shkon,
një brez vjen, por toka mbetet përjetë.
5 Edhe dielli lind e pastaj perëndon, dhe
shpejtohet në drejtim të vendit nga del
përsëri. 6 Era fryn në drejtim të jugut,
pastaj kthehet nga veriu; kthehet dhe rik-
thehet vazhdimisht dhe bën po ato rro-
tullime. 7 Gjithë lumenjtë derdhen në det,
por deti nuk mbushet kurrë; nga vendi
prej të cilit lumenjtë vijnë, aty kthehen,
përsëri. 8 Tërë gjërat kërkojnë mund, më
tepër nga sa mund të thotë njeriu; syri nuk
ngopet kurrë duke parë, po kështu veshi
nuk ngopet kurrë duke dëgjuar. 9 Ajo që ka
qenë është ajo që do të jetë; ajo që është
bërë është ajo që do të bëhet; nuk ka asgjë
të re nën diell. 10 A ka diçka për të cilën
mund të thuhet: "Shiko, kjo është e re!".
Kjo gjë ekzistonte që në shekujt që na kanë
pararendur. 11 Nuk mbetet asnjë kujtim
nga gjërat e kaluara, dhe kështu nuk do
të mbetet asnjë kujtim nga gjërat që do të
ndodhin midis atyre që do të vijnë më pas.
12 Unë, Predikuesi, kam qenë mbret i Izraelit
në Jeruzalem, 13 dhe kam kërkuar me zemër
të zbuloj dhe të hetoj me dituri çdo gjë që
ndodh nën qiell; kjo është një punë e rëndë
që Perëndia u ka dhënë bijve të njerëzve
që ata të lodhen. 14 Unë i kam parë tërë
gjërat që bëhen nën diell; dhe ja, të gjitha
janë gjëra të kota dhe një kërkim për të
kapur erën. 15 Ajo që është e shtrëmbër nuk
mund të drejtohet dhe ajo që mungon nuk
mund të numërohet. 16 Unë kam folur me
zemrën time, duke thënë: "Ja, kam fituar
madhështi dhe dituri më të madhe se të
gjithë ata që kanë mbretëruar para meje në
Jeruzalem dhe zemra ime ka parë shumë
dituri dhe njohuri". 17 Dhe ia kushtova
zemrën time për të njojtur diturinë si dhe
njohjes së marrëzisë dhe budallallëkut; dhe
kuptova që edhe kjo është një kërkim për të
kapur erën. 18 Sepse aty ku ka shumë dituri
ka edhe shumë shqetësim dhe kush shton
diturinë shton dhembjen.

2

1 Unë thashë në zemrën time: "Eja tani,
dua të të vë në provë me gëzimin, dhe ti
do të gëzosh ëndjen". Por ja, edhe kjo
është kotësi. 2 Për të qeshurit kam thënë:
"Është një marrëzi, dhe për gëzimin: "Kujt
i shërben?". 3 Kërkova në zemrën time si
ta kënaq trupin tim me verë, duke e nxitur
njëkohësisht zemrën time drejt diturisë
dhe t'i qepet marrëzisë, deri sa të shoh cila
është e mira që bijtë e njerëzve do të duhej
të bënin nën qiell tërë ditët e jetës së tyre.
4 Kështu kreva punime të mëdha për vete;
ndërtova shtëpi, mbolla vreshta, 5 bëra kop-
shte dhe parqe, duke mbjellë drurë frutorë
të çdo lloji; 6 ndërtova pellgje për ujin me
të cilat të mund të vadis pyllin që të rriten
drurët. 7 Bleva shërbëtorë dhe shërbëtore
dhe u bëra me shërbëtorë që lindën në
shtëpi; pata pasuri të mëdha në kope me
bagëti të trashë dhe të imët më tepër se
ata që kishin qenë para meje në Jeruzalem.
8 Grumbullova për vete edhe argjend, ar
dhe pasuritë e mbretërve dhe të krahinave;
gjeta këngëtarë dhe këngëtare, kënaqësitë
e bijve të njerëzve, dhe vegla muzikore të
çdo lloji. 9 Kështu u bëra i madh dhe u
begatova më tepër se ata që kishin qenë
para meje në Jeruzalem; edhe dituria më
mbeti mua. 10 Tërë ato që sytë e mi dëshi-
ronin, nuk ua mohova atyre; nuk i refuzova
zemrës sime asnjë qejf, sepse zemra ime
kënaqej me çdo punë timen; dhe ky ka qenë
shpërblimi për çdo punë të bërë nga unë.
11 Pastaj u ktheva të shikoj tërë veprat që
kishin bërë duart e mia dhe mundin tim për
t'i kryer; dhe ja, të gjitha ishin kotësi dhe
një kërkim për të kapur erën; nuk kishte
asnjë përfitim nën diell. 12 Atëherë u ktheva
të rrah me mend diturinë, marrëzinë dhe
budallallëkun. "Çfarë do të bëjë njeriu që
do të zërë vendin e mbretit, në mos atë që
është bërë?". 13 Pastaj kuptova që dituria
ka një epërsi mbi budallallëkun, ashtu si
drita ka një epërsi mbi errësirën. 14 I urti
i ka sytë në kokë, kurse budallai ecën në
errësirë; por kuptova gjithashtu që të dyve
u është rezervuar i njëjti fat. 15 Kështu
thashë në zemrën time: "Po ai fat që i takon
budallait më takon edhe mua". Ç'përfitim
ke se ke qenë më i urtë?". Prandaj thashë

në zemrën time: "Edhe kjo është kotësi".
16 Nuk mbetet në fakt asnjë kujtim jetëgjatë
si i njeriut të urtë ashtu edhe i njeriut
budalla, sepse në ditët e ardhme gjithçka
do të harrohet. Dhe ashtu si vdes budallai,
në të njëjtën mënyrë vdes i urti. 17 Prandaj
fillova të urrej jetën, sepse të gjitha ato që
bëhen nën diell më janë bërë të neverit-
shme, sepse të gjitha janë kotësi dhe një
përpjekje për të kapur erën. 18 Kështu kam
urryer çdo mundim që kam kryer nën diell,
sepse duhet t'i lë të gjitha atij që do të vijë
pas meje. 19 Dhe kush e di në se do të jetë
i urtë ose budalla? Sidoqoftë ai do të jetë
zot i gjithë punës që kam kryer me mund
dhe për të cilën kam përdorur diturinë nën
diell. Edhe kjo është kotësi. 20 Kështu arrita
të dëshpërohem në zemrën time për gjithë
mundin që kam bërë nën diell. 21 Sepse
këtu ka një njeri që ka punuar me dituri,
me zgjuarësi dhe me sukses, por që duhet
t'ia lërë trashëgiminë e tij një tjetri, që nuk
është munduar fare! Edhe kjo është një
kotësi dhe një e keqe e madhe. 22 Çfarë
i mbetet në të vërtetë njeriut për tërë
mundin e tij dhe për shqetësimin e zemrës
së tij, me të cilën është munduar nën diell?
23 Tërë ditët e tij nuk janë veçse dhembje
dhe puna e tij është e rëndë. Zemra e tij
nuk pushon as natën. Edhe kjo është kotësi.
24 Për njeriun nuk ka gjë më të mirë se sa
të hajë e të pijë dhe të gëzohet në mundin
e tij; por kam vënë re se edhe kjo vjen
nga dora e Perëndisë. 25 Kush mund të hajë
ose të gëzohet më shumë se unë? 26 Sepse
Perëndia i jep njeriut që i pëlqen dituri,
njohje dhe gëzim; por mëkatarit i ngarkon
detyrën të mbledhë dhe të grumbullojë,
për t'ia lënë pastaj të gjitha atij që pëlqehet
nga sytë e Perëndisë. Edhe kjo është kotësi
dhe përpjekje për të kapur erën.

3

1 Çdo gjë ka stinën e vet, çdo situatë ka
një kohë nën qiell; 2 një kohë për të lindur
dhe një kohë për të vdekur, një kohë për
të mbjellë dhe një kohë për të shkulur atë
që është mbjellë, 3 një kohë për të vrarë
dhe një kohë për të shëruar, një kohë për
të shembur dhe një kohë për të ndërtuar,
4 një kohë për të qarë dhe një kohë për të
qeshur, një kohë për të mbajtur zi dhe një
kohë për të hedhur valle, 5 një kohë për të
flakur gurët dhe një kohë për të mbledhur
gurët, një kohë për të përqafuar dhe një
kohë për të mos përqafuar, 6 një kohë për
të kërkuar dhe një kohë për të humbur,
një kohë për të ruajtur dhe një kohë për të
hedhur tutje, 7 një kohë për të grisur dhe një
kohë për të qepur, një kohë për të heshtur
dhe një kohë për të folur, 8 një kohë për të
dashuruar dhe një kohë për të urryer, një
kohë për luftën dhe një kohë për paqen.
9 Çfarë përfitimi ka ai që punon nga të
gjitha gjërat për të cilat mundohet? 10 Pashë
punën që Perëndia u jep bijve të njerëzve,
me qëllim që të mundohen. 11 Ai e ka bërë të
bukur çdo gjë në kohën vet; ka vënë madje
përjetësinë në zemrat e tyre, pa i dhënë
mundësinë asnjë njeriu të zbulojë veprën
që Perëndia ka bërë nga fillimi deri në fund.
12 Kështu kuptova që nuk ka gjë më të mirë
se sa të gëzohesh dhe të bësh të mirë sa
je gjallë; 13 dhe që çdo njeri që ha, pi dhe
gëzon mirëqënie në gjithë mundin e tij, kjo
është një dhuratë e Perëndisë. 14 E kuptova
që tërë ato që bën Perëndia janë përjetë;
nuk mund t'u shtosh dhe t'u heqësh asgjë;
dhe Perëndia vepron kështu me qëllim që
njerëzit të kenë frikë prej tij. 15 Ajo që është,
ka qenë më parë; dhe ajo që do të vijë
ka qenë më parë, dhe Perëndia heton atë
që ka kaluar. 16 Kam parë gjithashtu nën
diell që në vend të arsyes kishte paudhësi,
që në vend të drejtësisë kishte paudhësi.
17 Kështu thashë në zemrën time: "Perëndia
do të gjykojë të drejtin dhe të pabesin,
sepse ka një kohë të caktuar për çdo gjë
dhe për çdo vepër". 18 Thashë në zemrën
time: "Përsa u përket kushteve në të cilat
ndodhen bijtë e njerëzve, Perëndia i vë në
provë, që ata vetë të kuptojnë që janë si
kafshë". 19 Në fakt të gjitha ato që u ndodhin
bijve të njerëzve u ndodhin kafshëve; të dy
palëve u ndodh e njëjta gjë. Ashtu si vdes
njeri, kështu vdes tjetri. Po, të gjithë kanë
po atë frymë; dhe njeriu nuk ka asnjë epërsi
mbi kafshën, sepse gjithçka është kotësi.
20 Të gjithë shkojnë në po atë vend; të gjithë
vijnë nga pluhuri dhe kthehen në pluhur.
21 Kush e di në se fryma e bijve të njerëzve
ngjitet lart dhe në se fryma e kafshës zbret
poshtë në tokë? 22 Kështu e kuptova që
nuk ka gjë më të mirë për njeriun se sa të
gëzohet në punën e tij, sepse kjo është pjesa
e tij. Kush do ta çojë në fakt të shohë atë që

ka për të ndodhur pas tij?

4

1 Kështu u ktheva dhe mendova për
gjithë shtypjen që ndodhin nën diell; dhe
ja, lotët e të shtypurve, të cilët nuk kanë
njeri që t'i ngushëllojë; nga ana e shtypësve
të tyre ishte forca, por as ata nuk kanë njeri
që t'i ngushëllojë. 2 Prandaj i konsiderova të
vdekurit, ata që tashmë kanë vdekur, më
të lumtur se të gjallët që jetojnë akoma;
3 por edhe më i lumtur se njera dhe tjetra
palë është ai që nuk ka ekzistuar kurrë
dhe ende nuk ka parë veprimet e këqija
që kryhen nën diell. 4 Pashë gjithashtu që
çdo mund dhe çdo sukses në punë ngjallin
smirën njerit kundër tjetrit. Edhe kjo është
kotësi dhe një përpjekje për të kapur erën.
5 Budallai rri me duar të kryqezuara dhe ha
mishin e vet. 6 Vlen më tepër një grusht me
pushim se sa dy grushte, me mundim, duke
u përpjekur të kapësh erën. 7 Kam parë
edhe një kotësi tjetër nën diell; 8 dikush
është krejt vetëm dhe nuk ka as bir as vëlla,
megjithatë mundi i tij nuk ka të sosur dhe
sytë e tij nuk janë ngopur me pasuri. Por
nuk e pyet veten: "Për kë po lodhem dhe
e lë veten pa asnjë të mirë?". Edhe kjo
është kotësi dhe një mundim i rëndë. 9 Dy
vlejnë më mirë se një i vetëm, sepse kanë
një shpërblim të mirë për mundin e tyre.
10 Në fakt në se rrëzohen, njeri ngre tjetrin;
por mjerë ai që është vetëm dhe rrëzohet,
sepse nuk ka njeri që ta ngrerë! 11 Kështu
gjithashtu në se dy veta flenë bashkë, ata
kanë mundësi të ngrohen; por ai që është
vetëm si do t'ia bëjë të ngrohet? 12 Në rast
se dikush mund të mposhtë atë që është
vetëm, dy veta mund t'i rezistojnë; një litar
tresh nuk këputet aq shpejt. 13 Është më
mirë një i ri i varfër dhe i urtë se sa një
mbret plak dhe budalla, që nuk di më të
pranojë qortime. 14 Sepse i riu ka dalë nga
burgu për të mbretëruar, megjithëse kishte
lindur i varfër në mbretërinë e tij. 15 I
pashë tërë të gjallët që ecnin nën diell për
t'u bashkuar me të riun, që shkon të zërë
vendin e tjetrit. 16 Ishte i panumërt gjithë
populli, gjithë ata që kishin qenë para tyre.
Megjithatë ata që do të vijnë më pas nuk do
të jenë të kënaqur prej tij! Edhe kjo është
kotësi dhe një përpjekje për të kapur erën.

5

1 Ki kujdes hapat e tua kur shkon te
shtëpia e Perëndisë; afrohu për të dëgjuar
në vend që të ofrosh flijimin e budallenjve,
të cilët as nuk dinë që veprojnë keq. 2 Mos
u nxito me gojën tënde, dhe zemra jote të
mos shpejtohet të thotë asnjë fjalë përpara
Perëndisë, sepse Perëndia është në qiell
dhe ti mbi tokë; prandaj fjalët e tua të jenë
të pakta. 3 Sepse nga punët e shumta vijnë
ëndrrat, dhe nga fjalët e shumta zëri i bu-
dallait. 4 Kur i ke bërë një zotim Perëndisë
mos humb kohë ta plotësosh, sepse ai nuk
kënaqet me budallenjtë; plotëso zotimin
që ke marrë. 5 Më mirë të mos marrësh
zotime se sa t'i bësh dhe të mos i plotësosh.
6 Mos lejo që goja jote ta çojë trupin tënd të
mëkatojë dhe mos thuaj para lajmëtarit të
Perëndisë: "Ka qenë gabim". Pse Perëndia
duhet të zemërohej me fjalët e tua dhe
të shkatërronte veprën e duarve të tua?
7 Sepse në ëndrrat e shumta dhe në fjalët e
shumta ka kotësi; por ti ke frikë nga Perën-
dia. 8 Në rast se në provincë sheh shtypjen
e të varfërit dhe shkeljen me dhunë të
së drejtës dhe të drejtësisë, mos u habit
nga kjo gjë; sepse mbi një pushtet të lartë
ndodhet një më i lartë dhe mbi ta disa
pushtete akoma më të larta. 9 Toka ofron
përfitime më të mëdha se çdo gjë tjetër, dhe
vetë mbreti shërbehet nga fusha. 10 Kush
është i dhënë pas parasë, nuk ngopet kurrë
me para, dhe kush dëshiron pasuritë nxjerr
përfitim prej tyre. Edhe kjo është kotësi.
11 Kur rritet pasuria, shtohen edhe ata që e
përpijnë; dhe çfarë përfitimi kanë prej saj
pronarët, veç asaj që e shohin me sytë e
tyre? 12 I ëmbël është gjumi i punonjësit,
qoftë edhe kur ha pak ose shumë; por
velitja e të pasurit nuk e lë atë të flerë.
13 Është një e keqe tjetër e vajtueshme që
kam parë nën diell: pasuritë e ruajtura për
pronarin e tyre në dëm të tij. 14 Këto pasuri
humbasin për shkak të një pune të keqe,
dhe kështu në duart e birit që ka lindur
nuk mbetet më asgjë. 15 Ashtu si ka dalë
nga barku i nënës, kështu lakuriq do të
kthehet për të shkuar si pati ardhur, pa
marrë gjë nga mundi i tij që mund ta marrë
me vete. 16 Edhe kjo është një e keqe e
vajtueshme që duhet të shkojë pikërisht
ashtu si ka ardhur; dhe çfarë përfitimi ka
se është munduar për erën? 17 Përveç kësaj

ai ha çdo ditë të jetës së tij në errësirrë,
dhe ka shumë hidhërime, sëmundje dhe
telashe. 18 Ja çfarë kuptova: është mirë dhe
e përshtatshme për njeriun të hajë, të pijë
dhe të gëzojë të mirën e gjithë mundit të
tij nën diell, tërë ditët e jetës që Perëndia i
jep, sepse kjo është pjesa e tij. 19 Çdo njeriu
të cilit Perëndia i jep pasuri dhe të mira
dhe të cilit i jep gjithashtu mundësinë t'i
gëzojë ato, të marrë pjesën e vet dhe të
gëzojë mundin e tij, kjo është një dhuratë
e Perëndisë. 20 Në fakt ai nuk do të kujtojë
shumë ditët e jetës së tij, sepse Perëndia i
përgjigjet me gëzimin e zemrës së tij.

6

1 Është një e keqe tjetër që kam parë
nën diell dhe që është e përhapur midis
njerëzve: 2 dikujt Perëndia i ka dhënë pa-
suri, të mira dhe lavdi, dhe nuk i mungon
asgjë nga gjithë ato që mund të dëshirojë,
por Perëndia nuk i jep mundësinë t'i gëzojë,
por i gëzon një i huaj. Kjo është kotësi dhe
një e keqe e madhe. 3 Në qoftë se dikujt
i lindin njëqind bij dhe jeton shumë vite
dhe të shumta janë ditët e viteve të tij,
por shpirti i tij nuk ngopet me të mira dhe
nuk ka as varr unë them se një dështim
është më i lumtur se ai; 4 sepse ka ardhuar
më kot dhe po ikën në terr, dhe emri i tij
është mbuluar nga terri. 5 Edhe sikur të mos
e ketë parë as njohur diellin, megjithatë
ka më shumë pushim se tjetri. 6 Po, edhe
sikur të duhej të jetonte dy herë një mijë
vjet, por pa mundur të gëzojë të mirat
e tij. A nuk mbarojnë të gjitha në po
atë vend? 7 Tërë mundi i njeriut është
për gojën e tij, megjithatë oreksi i tij nuk
ngopet kurrë. 8 Ç'përfitim ka i urti mbi
budallanë? Ç'përfitim ka i varfëri në rast se
di të ecë përpara njerëzve të gjallë? 9 Është
më mirë të shikosh me sy se sa të endesh
me dëshirën. Edhe kjo është kotësi dhe
një përpjekje për të kapur erën. 10 Ajo që
është, prej kohe është quajtur me emrin e
vet dhe dihet se ç'është njeriu, dhe që nuk
mund të hahet me atë që është më i fortë
se ai. 11 Duke qenë se ka shumë gjëra që
e shtojnë kotësinë, çfarë përfitimi ka prej
tyre njeriu? 12 Kush e di në fakt ç'është e
mirë për njeriun në këtë jetë, gjatë tërë
ditëve të jetës së tij të kotë që ai i kalon si
një hije? Kush mund t'i thotë njeriut çfarë
ka për të ndodhur pas tij nën diell?

7

1 Një emër i mirë pëlqehet më tepër se një
vaj i parfumuar, dhe dita e vdekjes është
më e mirë se dita e lindjes. 2 Është më mirë
të shkosh në një shtëpi ku mbahet zi se sa
të shkosh në një shtëpi ku ka festë, sepse
ky është fundi i çdo njeriu, dhe kush rron
ka për të vënë mend. 3 Trishtimi është më
i mirë nga gazi, sepse përpara një fytyre të
trishtuar zemra bëhet më e mirë. 4 Zemra e
të urtit është në shtëpinë ku mbahet zi, por
zemra e budallenjve është në një shtëpi të
gëzuar. 5 Është më mirë për dikë të dëgjojë
qortimin e të urtit se sa të dëgjojë këngën e
budallenjve, 6 sepse ashtu siç është kërcitja
e shkurreve nën një tenxhere, kështu është
e qeshura e budallait. Edhe kjo është kotësi.
7 Me siguri shtypja e bën të pamend njeriun
e urtë, dhe dhurata bën që të humbasë
arsyen. 8 Më mirë fundi i një gjëje se
fillimi i saj, dhe më mirë ai që ka frymë të
durueshëm se ai që ka frymë krenar. 9 Mos u
nxito në frymën tënd të zemërohesh, sepse
zemërimi gjen strehë në gji të budallenjve.
10 Mos thuaj: "Si është e mundur që ditët
e kaluara ishin më të mira nga këto?",
sepse nuk është urtësi të bësh një pyetje
të tillë. 11 Dituria është e mirë bashkë me
një pasuri dhe u sjell përfitime atyre që
shohin diellin. 12 Sepse dituria është një
mbrojtje ashtu si është paraja; por epërsia
e diturisë qëndron në këtë; dituria i bën të
jetojnë ata që e zotërojnë. 13 Konsideroje
veprën e Perëndisë: kush mund të drejtojë
atë që ai ka bërë të shtrëmbër? 14 Në
ditën e bollëkut ji i gëzuar, por në ditën
e fatkqësisë mendohu thellë. Perëndia ka
bërë si njerën ashtu dhe tjetrën, me qëllim
që njeriu të mos zbulojë asgjë nga ato që
do të ndodhin pas tij. 15 Pashë gjithçka në
ditët e kotësisë sime. Ndodh që i drejti të
vdesë në drejtësinë e vet dhe që i pabesi të
jetojë gjatë në ligësinë e tij. 16 Mos ji tepër i
drejtë as i urtë jashtë mase. Pse kërkon të
shkatërohesh? 17 Mos ji tepër i keq dhe mos
u trego budalla. Pse kërkon të vdesësh para
kohës sate? 18 Është mirë që ti të kapesh
pas kësaj gjëje dhe të mos heqësh dorë prej
saj, sepse ai që ka frikë Perëndinë do t'u
shmanget tërë këtyre gjërave. 19 Dituria

e bën të urtin më të fortë se dhjetë të
fuqishëm në një qytet. [20] Nuk ka në fakt
asnjë njeri të drejtë mbi tokë që bën të
mirën dhe të mos mëkatojë. [21] Përveç kësaj
mos u vër veshin tërë fjalëve që thuhen,
që të mos mallkohesh nga shërbëtori yt,
[22] sepse zemra jote gjithashtu e di që ti vet
i ke mallkuar shumë herë të tjerët. [23] Unë
i hetova të gjitha këto gjëra me dituri.
Thashë: "Do të bëhem i urtë", por dituria
është mjaft larg nga unë. [24] Një gjë që është
kaq larg dhe kaq e thellë, kush mund ta
gjejë? [25] Atëherë e vura zemrën time të
njohë, të hetojë dhe të kërkojë diturinë dhe
shkakun e gjërave dhe të njohë ligësinë e
marrëzisë dhe budallallëkun e marrëzisë;
[26] dhe gjeta një gjë më të hidhur se vdekja;
gruan zemra e së cilës është kurth dhe
grackë dhe duart e së cilës janë pranga.
Kush i pëlqen Perëndisë i shpëton asaj; por
mëkatari do të kapet nga ajo. [27] Ja ajo që
gjeta", thotë Predikuesi, "duke i shqyrtuar
një për një gjërat, për të gjetur shkakun e
tyre. [28] Atë që unë po kërkoj ende, por nuk e
kam gjetur; një burrë ndër një mijë e gjeta,
por një grua në mes gjithë atyre nuk e gjeta.
[29] Ja, vetëm këtë gjeta: Perëndia e ka bërë
njeriun të drejtë, por njerëzit kanë kërkuar
shumë marifete.

8

[1] Kush është si i urti? Kush e njeh inter-
pretimin e sendeve? Dituria e njeriut bën
që të shkëlqejë fytyra e tij dhe e ndryshon
ashpërsinë e fytyrës së tij. [2] Unë të jap një
këshillë: respekto urdhërin e mbretit për
shkak të betimit të bërë Perëndisë. [3] Mos
u nxito të largohesh nga prania e tij dhe
mos ngul këmbë në një gjë të keqe, sepse
ai bën të gjitha gjërat që i pëlqen. [4] Në fakt
fjala e mbretit është e fuqishme; dhe kush
mund t'i thotë: "Çfarë po bën?". [5] Kush
respekton urdhërin e tij nuk do të pësojë
asnjë të keqe; zemra e njeriut të urtë di në
fakt të dallojë kohën dhe gjykimin, [6] sepse
për çdo gjë ka një kohë dhe një gjykim,
dhe ligësia e njeriut rëndon shumë mbi të.
[7] Sepse ai nuk e di çfarë ka për të ndodhur;
kush në fakt do t'i tregojë si do të venë
gjërat? [8] Nuk ka njeri që të ketë pushtet
mbi frymën për ta përmbajtur, apo të ketë
pushtet mbi ditën e vdekjes. Nuk ka leje
në betejë, dhe padrejtësia nuk mund të
shpëtojë atë që e kryen. [9] E pashë tërë
këtë gjë dhe vura mend për të gjitha gjërat
që bëhen nën diell; ka një kohë kur një
njeri sundon mbi një tjetër për ta dëmtuar.
[10] Pastaj pashë të pabesët që u varrosën,
të cilët kishin hyrë dhe kishin dalë nga
vendi i shenjtë; edhe ata ishin harruar në
qytetin ku kishin bërë këto gjëra. Edhe kjo
është kotësi. [11] Sepse vendimi kundër një
veprimi të keq nuk zbatohet menjëherë,
zemra e bijve të njerëzve është e mbushur
nga dëshira për të bërë të keqen. [12] Edhe
në qoftë se mëkatari bën njëqind herë të
keqen dhe i zgjat ditët e tij, megjithatë, unë
e di që do të kenë të mirën ata që kanë frikë
nga Perëndia, që kanë frikë para tij. [13] Por
nuk ka të mirë për të pabesin, dhe nuk ka
për t'i zgjatur ditët e tij si hija sepse nuk ka
frikë përpara Perëndisë. [14] Është një kotësi
që ndodh mbi tokë; ka njerëz të drejtë që
trajtohen ashtu sikur i përket veprës të të
pabesëve, dhe ka të pabesë që trajtohen
sikur i përket veprës të të drejtëve. Kam
thënë që edhe kjo është kotësi. [15] Kështu
lëvdova harenë, sepse nuk ka gjë më të
mirë për njeriun nën diell se të hajë, të
pijë dhe të jetë i gëzuar, sepse kjo i mbetet
në mundin e tij gjatë ditëve të jetës që
Perëndia i ka dhënë nën diell. [16] Kur unë
e vura zemrën time të njohë diturinë dhe
të mendojë përpjekjet që bëhen mbi tokë
(edhe kur dikush nuk i lë të pushojnë sytë e
tij as ditën as natën), [17] atëherë pashë gjithë
veprën e Perëndisë, që njeriu nuk mund të
arrijë të zbulojë të gjitha ato që bëhen nën
diell sepse, edhe sikur njeriu të mundohet
duke kërkuar, nuk arrin t'i zbulojë; edhe
sikur i urti të thotë që e di, nuk është në
gjendje t'i zbulojë.

9

[1] Kështu unë e mendova gjithë këtë në
zemrën time për të kërkuar ta qartësoj; që
të drejtët dhe të urtët dhe veprat e tyre
janë në duart e Perëndisë. Njeriu nuk njeh
as dashurinë as urrejtjen; gjithçka është
para tij. [2] Çdo gjë u ndodh në mënyrë të
njëllojtë të gjithëve: i njëjti fat pret të
drejtin dhe të pabesin, të mirin, të pastrin
dhe të papastrin, atë që ofron flijime dhe
atë që nuk i ofron. Si i miri është edhe
mëkatari, dhe ai që betohet si ai që ka frikë
të betohet. [3] Kjo është një e keqe që bëhet

nën diell; të gjithë kanë të njëjtin fat, dhe
përveç kësaj zemra e bijve të njerëzve është
plot ligësi dhe marrëzia qëndron në zem-
rën e tyre për deri sa jetojnë; pastaj shkojnë
te të vdekurit. 4 Për deri sa njeriu është
i bashkuar me gjithë të gjallët e tjerë ka
shpresë, sepse një qen i gjallë vlen më tepër
se një luan i ngordhur. 5 Të gjallët në fakt e
dinë se kanë për të vdekur, por të vdekurit
nuk dinë asgjë; për ta nuk ka më asnjë
shpërblim, sepse kujtimi i tyre harrohet.
6 Edhe dashuria e tyre, urrejtja e tyre dhe
smira e tyre janë zhdukur tashmë, dhe ata
nuk do të kenë asnjë pjesë në të gjitha ato
që bëhet nën diell. 7 Shko, ha bukën tënde
me gëzim dhe pi verën tënde me zemër të
gëzuar, sepse Perëndia i ka pëlqyer veprat
e tua. 8 Rrobat e tua qofshin të bardha
në çdo kohë dhe vaji mos mungoftë kurrë
mbi kokën tënde. 9 Gëzoje jetën me gruan
që do për të gjitha ditët e jetës tënde të
kotësisë, që ai të ka dhënë nën diell për
të gjitha ditët e kotësisë, sepse kjo është
pjesa që të takon në jetë dhe në mundin që
kryen nën diell. 10 Tërë ato që dora jote gjen
për të bërë, bëji me gjithë forcën tënde,
sepse në Sheol ku po shkon nuk ka më as
punë, as mendim, as njohuri dhe as dituri.
11 Gjithashtu pashë nën diell që vrapimi nuk
fitohet nga ai që është i shpejtë as beteja
nga të fortët; as buka nuk u shkon të urtëve,
as pasuritë njerëzve të zgjuar, as favori
atyre që janë të shkathët, 12 Sepse njeriu
nuk e njeh orën e tij; ashtu si peshqit që
kapen në një rjetë mizore dhe si zogjtë që
kapen në një kurth, kështu bijtë e njerëzve
kapen në kurth në kohën e fatkeqësisë, kur
ajo bie papritur mbi ta. 13 E pashë edhe
këtë shembull të diturisë nën diell dhe m'u
duk i madh. 14 Ishte një qytet i vogël me
pak njerëz brenda; një mbret i madh doli
kundra, e rrethoi dhe ndërtoi bastione të
mëdha. 15 Por gjendej në të një njeri i varfër
dhe i urtë, i cili me diturinë e tij e shpëtoi
qytetin. Megjithatë asnjeri nuk u kujtua
për këtë njeri të varfër. 16 Atëherë unë
thashë: "Dituria vlen më shumë se forca;
por dituria e të varfërit përbuzet dhe fjalët
e tij nuk dëgjohen". 17 Fjalët e të urtëve
që thuhen shtruar dëgjohen më mirë se
britmat e atij që sundon mbi budallenjtë.
18 Dituria vlen më tepër se armët e luftës,
por një mëkatar i vetëm shkatërron një të
mirë të madhe.

10

1 Mizat e ngordhura e qelbin vajin e par-
fumierit; kështu pak marrëzi prish vlerën
e diturisë dhe të lavdisë. 2 Zemra e të
urtit është në të djathtë të tij, por zemra
e budallait është në të majtë të tij. 3 Edhe
kur budallai ecën rrugës, arsyeja i mungon
dhe u tregon të gjithëve se është budalla.
4 Në qoftë se zemërimi i një mbreti ndizet
kundër teje, mos e lër vendin tënd, sepse
gjakftohtësia i fashit fyerjet edhe kur janë
të rënda; 5 Është një e keqe që kam parë nën
diell, një gabim që vjen nga ai që qeveris;
6 marrëzia është vënë në detyra të larta,
ndërsa të pasurit ulen në vënde të ulëta.
7 Kam parë shërbëtorë mbi kuaj dhe princa
të ecin më këmbë si shërbëtorë. 8 Kush çel
një gropë mund të bjerë brënda dhe kush
rrëzon një mur mund të kafshohet nga
një gjarpër. 9 Kush zhvendos gurë mund
të plagoset dhe kush çan drutë vihet në
rrezik. 10 Në qoftë se sëpata topitet dhe
nuk mprehet, duhet të përdoret me më
tepër forcë; por dituria ka epërsinë t'ia dalë
gjithnjë mbarë. 11 Në qoftë se gjarpëri kaf-
shon sepse nuk është magjepsur, magjistari
bëhet i kotë. 12 Fjalët e gojës të të urtit janë
plot hir, por buzët e budallait e shkatërro-
jnë. 13 Fillimi i ligjëratës së tij është budal-
lallëk dhe fundi është marrëzi e dëmshme.
14 Edhe sikur budallai t'i shumojë fjalët e
tij, njeriu nuk di se çfarë do të ndodhë;
kush mund t'i thotë çfarë do të ndodhë
pas tij? 15 Lodhja e budallait e rraskapit,
sepse ai nuk di as si të shkojë në qytet.
16 Mjerë ti, o vend, mbreti i të cilit është
një fëmijë dhe princat e tij ia shtrojnë që
në mëngjes! 17 Lum ti, o vend, që ke mbret
nga një soj fisnik, dhe princa që hanë në
kohën e duhur për të vënë në vend forcat
e tyre dhe jo për t'u dehur! 18 Për shkak
të përtacisë trarët e shtëpisë rrëzohen dhe
gjerbon për shkak të plogështisë së duarve.
19 Një banket shtrohet për t'u dëfryer dhe
vera i jep gaz jetës, por paraja i përgjigjet
çdo nevojtari. 20 Mos mallko mbretin as
me mend dhe mos mallko të pasurin në
dhomën tënde të fjetjes, sepse një zog i
qiellit mund ta çojë larg zërin tënd, dhe një
zog që fluturon mund ta bëjë të ditur këtë
gjë.

11

1 Hidh bukën tënde mbi ujërat, sepse pas
shumë kohe do ta gjesh përsëri. 2 Jepu pjesë
shtatë, madje edhe tetë vetave, sepse ti nuk
e di se çfarë fatkeqësie mund të të ndodhë
mbi tokë. 3 Në rast se retë janë plot me
shi, e derdhin mbi tokë; dhe në rast se një
dru bie në jug apo në veri, ai mbetet aty
ku bie. 4 Kush e ka mendjen te era nuk ka
për të mbjellë dhe kush rri e shikon retë
nuk ka për të korrur. 5 Ashtu si ti nuk njeh
rrugën e erës dhe mënyrën si formohen
kockat në barkun e gruas me barrë, kështu
ti nuk e njeh veprën e Perëndisë që bën
gjithçka. 6 Mbille farën tënde në mëngjes
dhe në mbrëmje mos lër dorën tënde të
pushojë, sepse ti nuk e di se cili nga të dy
do të dalë më mirë; ky apo ai, apo do të
jenë të mirë që të dy. 7 Drita është e ëmbël
dhe është diçka e këndshme për sytë që
shohin diellin. 8 Edhe kur një njeri të jetojë
shumë vjet, le t'i gëzojë të gjitha, por le
të mendojë edhe për ditët e territ që do
të jenë të shumta; të gjitha ato që do të
ndodhin janë kotësi. 9 Gëzohu, pra, o i ri,
në rininë tënde, le të gëzohet zemra jote
në ditët e rinisë sate; ndiq edhe rrugët e
zemrës sate dhe pamjen e syve të tu, por
dije që për të gjitha këto gjëra Perëndia
do të të thërrasë në gjyq. 10 Elimino nga
zemra jote trishtimin, dhe largo nga trupi
yt dhembjen, sepse rinia dhe mituria janë
kotësi.

12

1 Por kujto Krijuesin tënd në ditët e rinisë
sate, para se të vijnë ditët e këqija dhe të
arrijnë vitet për të cilat ke për të thënë:
"Nuk gjej asnjë kënaqësi në to", 2 para se
të errësohet dielli, drita, hëna dhe yjet,
dhe të kthehen retë pas shiut; 3 në moshën
gjatë së cilës rojtarët e shtëpisë dridhen,
njerëzit e fortë përkulen, ato që bluajnë
nuk punojnë më se kanë mbetur pak, ata
që shikojnë nga dritaret errësohen 4 dhe
portat mbi rrugë mbyllen; kur pakësohet
zhurma e mokrës, dikush çohet me këngën
e një zogu, dhe gjithë bijat e këngës dobë-
sohen; 5 kur dikush ka frikë nga lartësitë
dhe nga tmerret e rrugës; kur bajamja lulë-
zon, karkaleci është një peshë, dhe dëshira
pakësohet, sepse njeriu shkon në banesën
e tij të përjetshme dhe qaramanët enden
rrugëve. 6 Kujto Krijuesin tënd përpara se
të këputet kordoni prej argjendi, të thy-
het vazoja prej ari, të thyhet shtamba te
burimi dhe të bëhet copë-copë çikriku në
pus, 7 dhe pluhuri t'i kthehet tokës siç ishte
më parë dhe fryma t'i kthehet Perëndisë
që e ka dhënë. 8 "Kotësi e kotësive",
thotë Predikuesi, "gjithçka është kotësi".
9 Predikuesi, përveç se ka qenë një i urtë,
i ka mësuar gjithashtu popullit dijen dhe
ka peshuar, ka kërkuar dhe ka renditur një
numër të madh fjalësh të urta. 10 Predikuesi
është përpjekur të gjejë fjalë të këndshme;
dhe gjërat e shkruara janë të drejta dhe të
vërteta. 11 Fjalët e të urtëve janë si hostenë
dhe ato që mbledhin njerëzit e ditur janë si
gozhda të ngulura mirë; ato jepen nga një
Bari i vetëm. 12 Biri im, ruhu nga çdo gjë që
del jashtë kësaj. Shkruhen shumë libra, por
nuk mbarohet kurrë kjo punë, dhe studimi
i tepërt e lodh trupin. 13 Të dëgjojmë, pra,
përfundimin e gjithë ligjëratës: "Ki frikë
nga Perëndia dhe respekto urdhërimet e tij,
sepse kjo është tërësia e njeriut". 14 Sepse
Perëndia do të vërë të gjykohet çdo vepër,
edhe çdo gjë që është fshehur, qoftë e mirë
apo e keqe.

Kantiku i Kantikëve

1 Kantiku i kantikëve që është i Sa-
lomonit. 2 Më puth me të puthurat e gojës
së vet! Sepse dashuria jote është më e
mirë se vera. 3 Nga aroma e vajrave të
tua të këndshme emri yt është një vaj i
parfumuar i derdhur; prandaj të duan va-
jzat. 4 Tërhiqmë te ti! Ne do të rendim
pas teje! Mbreti më çoi në dhomat e tij.
Ne do të kënaqemi dhe do të gëzohemi te
ti; ne do ta kujtojmë dashurinë tënde më
shumë se verën. Kanë të drejtë që të duan.
5 Unë jam e zezë por e bukur, o bija të
Jeruzalemit, si çadrat e Kedarit, si perdet
e Salomonit. 6 Mos shikoni se jam e zezë,
sepse dielli më ka nxirë. Bijtë e nënes sime
janë zemëruar me mua; më kanë caktuar
të ruaj vreshtat, por vreshtin tim nuk e
kam ruajtur. 7 Thuamë, o ti që të dashuron
zemra ime, ku e kullot kopenë dhe ku e
lë të pushojë në mesditë. Pse vallë duhet
të jem si një grua e mbuluar me vel pranë
kopeve të shokëve të tu? 8 Në rast se ti nuk
e di, o më e bukura e grave, ndiq gjurmët
e kopesë dhe kulloti kecat e tua pranë
çadrave të barinjve. 9 Mikesha ime, ti më
ngjan si pela ime midis qerreve të Faraonit.
10 Faqet e tua janë të bukura me ornamente,
dhe qafa jote me gjerdane margaritaresh.
11 Ne do të bëjmë për ty gjerdane të arta
me tokëza prej argjendi. 12 Ndërsa mbreti
është ulur në tryezë, livanda ime përhap
aromën e saj. 13 Kënaqësia ime është një
qeskë e vogël mirre; ajo do të pushojë tërë
natën midis gjive të mia. 14 Kënaqësia ime
është për mua një tufë lulesh alkane në
vreshtat e En-gedit. 15 Ti je e bukur, mikja
ime, ja, je e bukur! Sytë e tu janë si ato të
pëllumbeshave. 16 Sa i bukur je, i dashuri
im, madje dhe i dashurueshëm! Për më
tepër shtrati ynë është blerosh. 17 Trarët e
shtëpive tona janë prej kedri dhe tavanet
tona prej qiparisi.

2

1 Unë jam trëndafili i Sharonit, zambaku
i luginave. 2 Si një zambak midis gjembave,
ashtu është mikesha ime midis vajzave. 3 Si
një mollë midis pemëve të pyllit kështu
është i dashuri im midis të rinjve. Kam
dëshëruar shumë të rri në hijen e tij dhe
aty jam ulur, fryti i tij ishte i ëmbël në
gojën time. 4 Më çoi në shtëpinë e banketit
dhe flamuri i tij mbi mua është dashuria.
5 Më mbani me pite rrushi, më përtërini me
mollë, sepse unë vuaj nga dashuria. 6 Dora e
tij e majtë është poshtë kokës sime, dora e
tij e djathtë më përqafon. 7 Ju përgjërohem,
o bija të Jeruzalemit, për gazelat dhe sutat
fushave, mos e ngacmoni dhe mos e zgjoni
dashurinë time, deri sa kështu t'i pëlqejë
8 Ja zëri i të dashurit tim! Ja, ai vjen duke
kërcyer mbi malet, duke u hedhur mbi
kodrat. 9 I dashuri im i përngjan një gazele
apo një dreri të ri. Ja ku është prapa murit
tonë, shikon nga dritaret, hedh vështrime
nëpërmjet hekurave të tyre. 10 I dashuri im
më ka folur dhe më ka thënë: "Çohu, mikja
ime, e bukura ime, dhe eja! 11 Sepse, ja,
dimri ka kaluar, shiu pushoi, iku. 12 Lulet
duken mbi tokë, koha e të kënduarit erdhi,
dhe në vendin tonë dëgjohet zëri i tur-
tulleshës. 13 Fiku nxjerr fiqtë e tij të pa-
pjekur, vreshtat në lulëzim përhapin një
aromë të këndshme. Çohu, mikja ime, e
bukura ime, dhe eja. 14 O pëllumbesha ime,
që rri në të çarat e shkëmbinjve, në strukat
e rrëmoreve, ma trego fytyrën tënde, më
bëj ta dëgjoj zërin tënd, sepse zëri yt është
i këndshëm dhe fytyra jote është e hi-
jshme". 15 I zini dhelprat, dhelprat e vogla
që dëmtojnë vreshtat, sepse vreshtat tona
janë në lulëzim. 16 I dashuri im është imi,
dhe unë jam e tij; ai e kullot kopenë midis
zambakëve. 17 Para se të fryjë flladi i ditës
dhe hijet të ikin, kthehu, i dashuri im, dhe
sillu si një gazelë o një drenushë mbi malet
që na ndajnë.

3

1 Mbi shtratin tim gjatë natës kërkova atë
që dashuron zemra ime, e kërkova, por nuk
e gjeta. 2 Tani do të ngrihem dhe do të shkoj
rrotull nëpër qytet, nëpër rrugët dhe nëpër
sheshet do të kërkoj atë që do zemra ime. E
kërkova, por nuk e gjeta. 3 Rojet që sillen
nëpër qytet më takuan. I pyeta ata: "A e
patë atë që do zemra ime?". 4 Sapo i kalova,
gjeta atë që do zemra ime. E shtrëngova
fort dhe nuk kam ndërmend ta braktis
deri sa ta çoj në shtëpinë e nënes sime
dhe në dhomën e asaj që më ka ngjizur.
5 Ju përgjërohem, o bija të Jeruzalemit, për

gazelat dhe sutat e fushave, mos e ngacmoni dhe mos e zgjoni dashurin time deri
sa kështu t'i pëlqejë. 6 Kush është ajo që
vjen nga shkretëtira, si kollona tymi, e par-
fumuar me mirrë dhe temjan dhe me llojlloj pluhurash aromatikë të tregëtarëve?
7 Ja shtrati i Salomonit, rreth të cilit qëndro-
jnë gjashtëdhjetë njerëz guximtarë, trima
të Izraelit. 8 Të gjithë përdorin shpatën,
janë të rrahur në çështjen e luftës; secili
mban shpatën në ijë për tmerret e natës.
9 Mbreti Salomon i ka bërë vetes një lektizë
me dru Libani. 10 I ka bërë kolonat e saj
prej argjendi, shpinzën e saj prej ari, nden-
jësen prej purpuri; pjesa e brendëshme e
saj është qendisur me dashuri nga bijat e
Jeruzalemit. 11 Dilni, bija të Sionit, soditni
mbretin Salomon me kurorën me të cilën e
ka kurorëzuar e ëma, ditën e dasmës së tij,
ditën e gëzimit të zemrës së tij.

4

1 Sa e bukur je, o mikja ime, sa e bukur
je! Sytë e tu prapa velit tënd janë si ato
të pëllumbeshave; flokët e tu janë si një
kope dhish, që kullosin në malin Galaad.
2 Dhëmbët e tua janë si një kope delesh
të qethura, që kthehen nga vendi i larjes;
të gjitha kanë binjakët e tyre dhe asnjë
prej tyre nuk është shterpë. 3 Buzët e tua
janë si një fije e kuqe flakë, dhe goja jote
është e këndshme; tëmthat e tu prapa velit
tënd janë si një thelë shege. 4 Qafa jote
është si kulla e Davidit, e ndërtuar për një
armëri; mbi të cilën janë varur një mijë
mburoja, të gjitha mburojat të njerëzve
trima. 5 Të dy sisët e tua janë si dy kaproj
të vegjël, binjake të gazelave, që kullosin
midis zambakëve. 6 Përpara se flladi i ditës
të ndihet dhe hijet të ikin, do të shkoj në
malin e mirrës dhe në kodrën e temjanit.
7 Ti je e tëra e bukur, mikja ime, dhe nuk ka
në ty asnjë të metë. 8 Eja me mua nga Libani,
o nusja ime, eja me mua nga Libani! Shiko
nga maja e Amanas, nga maja e Senirit
dhe e Hermonit, nga strofkat e luanëve
dhe nga malet e leopardëve. 9 Ti më ke
rrëmbyer zemrën, o motra ime, nusja ime;
ti më ke rrëmbyer zemrën me një shikim
të vetëm të syve të tu, me një gushore të
vetme të qafës sate. 10 Sa e kënaqshme është
dashuria jote, o motra ime, nusja ime! Sa
më e mirë se vera është dashuria jote dhe
aroma e vajrave të tua të parfumuara është
më e këndshme se gjithë aromat! 11 Nusja
ime, buzët e tua pikojnë si një huall mjaltë,
mjaltë dhe qumësht ka nën gjuhën tënde,
dhe aroma e rrobave të tua është si aroma
e Libanit. 12 Motra ime, nusja ime, është
një kopsht i mbyllur, një burim i mbyllur,
gurrë e vulosur. 13 Filizat e tua janë një
kopësht shegësh me fryte të zgjedhura me
bimë të alkanës me nardo, 14 me nardo dhe
kroko, kanellë dhe çinamom, me të gjitha
llojet e drurëve të temjanit, të mirrës dhe
të aloes, me të gjitha aromat më të mira.
15 Ti je një burim lulishtesh, një pus ujërash
të freskëta, rrëkesh që dalin nga Libani.
16 Zgjohu, o veri dhe eja, o jugë; fryj mbi
kopshtin tim, dhe aromat e tij të përhapen!
Le të hyjë i dashuri im në kopshtin e tij dhe
të hajë frytet e zgjedhura!

5

1 Hyra në kopshtin tim, o motra ime,
nusja ime, mblodha mirrën time me bal-
samin tim, hëngra huallin tim me mjaltin
tim, piva verën time me qumështin tim.
Shokë, hani, pini; po, dehuni, o të dashur!
2 Unë flija, por zemra ime përgjonte. Dëgjoj
zërin e të dashurit tim, që troket dhe
thotë: "Hapma, motra ime, mikja ime,
pëllumbesha ime, e përkryera ime, sepse
koka ime është gjithë vesë dhe kaçurrelat
e mia gjithë cirka të natës. 3 E hoqa rrobën
time, si mund ta vesh përsëri? I lava këm-
bët, si mund t'i fëlliq përsëri? 4 I dashuri
im e vuri dorën te vrima e derës, dhe të
përbrëndshmet e mia u ngashërryen nga ai.
5 U ngrita për t'i hapur derën të dashurit
tim, dhe nga duart e mia pikoi mirra, nga
gishtërinjtë e mi mirra e lëngët, që rridhte
mbi dorezën e bravës. 6 Ia hapa të dashurit
tim, por i dashuri im ishte tërhequr dhe
kishte ikur; zemra ime ligshtohej kur ai
fliste. E kërkova, por nuk e gjeta; e thirra,
por ai nuk m'u përgjigj. 7 Rojet që sillen
nëpër qytet më gjetën, më rrahën, më
plagosën; rojet e mureve më çorën velin.
8 Unë ju lutem shumë, o bija të Jeruzalemit,
në rast se e gjeni të dashurin tim, çfarë
do t'i thoni? I thoni se jam e sëmurë nga
dashuria. 9 Çfarë ka më tepër i dashuri yt
se një i dashur tjetër, o më e bukura midis
grave? Çfarë ka i dashuri yt më tepër se një
i dashur tjetër, përse përgjërohesh kështu?

10 I dashuri im është i bardhë dhe i kuq, ai
dallon ndër dhjetë mijë veta. 11 Koka e tij
është ar i kulluar, kaçurelat e flokëve të tij
janë rica-rica, të zeza korb. 12 Sytë e tij janë
si ato të pëllumbit pranë rrëkeve të ujit, të
lara në qumësht, të ngallmuara si një gur i
çmuar në një unazë. 13 Faqet e tij janë si një
lehe balsami, si lehe barërash aromatike;
buzët e tij janë zambakë, që nxjerrin mirra
të lëngët. 14 Duart e tij janë unaza ari,
të stolisura me gurë të çmuar; barku i tij
është i fildisht që shndrit, i mbuluar me
safire. 15 Këmbët e tij janë kollona mermeri
të mbështetura në themele ari të kulluar.
Pamja e tij është si Libani, madhështore si
kedrat. 16 Goja e tij është vetë ëmbëlsia;
po, ai është tërheqës në çdo pikpamje. Ky
është i dashuri im, ky është miku im, o bija
të Jeruzalemit.

6

1 Ku shkoi i dashuri yt, o më e bukura
midis grave? Ku shkoi i dashuri yt, që të
mund ta kërkojmë bashkë me ty? 2 I dashuri
im zbriti në kopshtin e tij, në lehet e bal-
samit për të kullotur kopenë në kopshtet
dhe për të mbledhur zambakë. 3 Unë jam e
të dashurit tim dhe i dashuri im është imi;
ai e kullot kopenë midis zambakëve. 4 Mikja
ime, ti je e bukur si Tirtsahu, i hijshëm si
Jeruzalemi, e tmerrshme si një ushtri me
flamuj të shpalosur. 5 Largo nga unë sytë e
tu, sepse më turbullojnë. Flokët e tu janë
si një kope dhish, që kullosin mbi malin e
Galaadit. 6 Dhëmbët e tua janë si një kope
dhensh, që kthehen nga vendi ku lahen; të
gjitha kanë binjakë dhe asnjëra prej tyre
nuk është shterpe. 7 Tëmthat e tu prapa
velit tënd janë si një rriskë shege. 8 Aty ka
gjashtëdhjetë mbretëresha dhe tetëdhjetë
konkubina, si dhe vajza pa numërim. 9 Por
pëllumbesha ime, e përkryera ime, është e
vetme; nëna e ka të vetme, e përzgjedhura
e saj që e ka pjellë. Vajzat e kanë parë dhe e
kanë shpallur të lume, po, edhe mbretëre-
shat dhe konkubinat, e kanë lavdëruar.
10 Kush është ajo që shfaqet si agimi, e bukur
si hëna, e pastër si dielli, e tmerrshme si
një ushtri me flamuj të shpalosur? 11 Unë
zbrita në kopshtin e arrave për të parë
bimët e blerta të luginës, për të parë në se
hardhitë ishin në lulëzim dhe shegët kishin
bulëzuar. 12 Nuk e di si, por dëshira ime
më vuri mbi qerret e popullit tim fisnik.
13 Kthehu, kthehu, o Shulamite, kthehu,
kthehu, që të mund të të admirojmë. Çfarë
shikoni te Shulamitja? Si një valle me dy
grupe?

7

1 Sa të bukura janë këmbët e tua në
këpucë, o bija e princit! Pjesët e rrumbul-
lakta të ijëve të tua janë si stolira, vepër
e dorës së një artisti. 2 Kërthiza jote është
një kupë e rrumbullakët, ku nuk mungon
kurrë vera aromatike. Barku yt është një
tog gruri, i rrethuar nga zambakë. 3 Dy sisët
e tua janë si dy kaproj të vegjel, binjake
të gazelave. 4 Qafa jote është si një kullë
fildishi, sytë e tu janë si ato të pellgjeve
të Heshbonit pranë portës së Bath-Rabimit.
Hunda jote është si kulla e Libanit, që
shikon në drejtim të Damaskut. 5 Koka
jote lartohet mbi ty si Karmeli dhe flokët
e kokës sate janë purpur; një mbret u zu
rob i gërshetave të tua. 6 Sa e bukur je
dhe sa e hijshme je, o e dashura ime, me
të gjitha ëndjet që siguron! 7 Shtati yt
është i njëllojtë me atë të palmës dhe sisët
e tua janë si vile. 8 Kam thënë: "Do të
ngjitem mbi palmë dhe do të kap degët e
saj". Qofshin sisët e tua si vilet e rrushit,
aroma e frymës sate si ajo e mollëve, 9 dhe të
puthurat e gojës sate si një verë e zgjedhur,
që zbret ëmbël për të kënaqur dëshirën
time, duke çikur shumë lehtë buzët e atij
që fle. 10 Unë jam e të dashurit tim dhe
ai më dëshiron. 11 Eja, i dashuri im, le të
dalim nëpër fusha, ta kalojmë natën nëpër
fshatra! 12 Të çohemi shpejt në mëngjes për
të shkuar në vreshtat dhe për të parë në
qoftë se vreshti ka lëshuar llastarë, në se
kanë çelur lulet e tij dhe në se shegët kanë
lulëzuar. Aty do të jap dashurinë time.
13 Madërgonat përhapin aromën e tyre dhe
mbi portat tona ka fryte të zgjedhura të
çdo lloji, të freskëta dhe të thata, që i kam
ruajtur për ty, i dashuri im.

8

1 Ah, sikur të ishe ti si një vëllai im, që
mënd në gjitë e nënës sime! Duke të gjetur
jashtë do të të puthja, dhe askush nuk do
të më përçmonte. 2 Do të të çoja dhe do
të fusja në shtëpinë e nënës sime; ti do të
më mësoje dhe unë do të të jepja për të
pirë verë aromatike, lëng nga shega ime.

[3] Dora e tij e majtë qoftë nën kokën time
dhe e djathta e tij më përqafoftë! [4] O bija të
Jerzalemit, ju lutem shumë, mos e shqetë-
soni dhe mos e zgjoni dashurinë time, deri
sa kështu t'i pëlqejë. [5] Kush është ajo që
del nga shkretëtira duke u mbështetur tek
i dashuri i saj? Të kam zgjuar nën mollën,
ku nëna jote të ka lindur, ku ajo që të ka
lindur të ka nxjerrë në dritë. [6] Më vër
si një vulë mbi zemrën tënde, si një vulë
mbi krahun tënd; sepse dashuria është e
fortë si vdekja, xhelozia është e ashpër si
Sheoli. Flakët e saj janë flakë zjarri, një
flakë që përvëlon. [7] Ujërat e mëdha nuk do
të mund ta shuajnë dashurinë, as lumenjtë
ta përmbytin. Në rast se dikush do të jepte
tërë pasuritë e shtëpisë së tij në këmbim të
dashurisë, do të përbuzej me siguri. [8] Ne
kemi një motër të vogël që ende nuk ka sisë;
çfarë do të bëjmë për motrën tonë ditën
që do të flitet për të? [9] Në qoftë se është
një mur, do të ndërtojmë mbi të një pallat
prej argjendi; në qoftë se është një portë,
do ta forcojmë me dërrasa kedri. [10] Unë
jam një mur, dhe sisët e mia janë si kulla;
prandaj në sytë e tij jam bërë si ajo që ka
gjetur paqen. [11] Salomoni kishte një vresht
në Baal-Hamon; ai ua besoi disa rojtarëve,
secili prej tyre duhet t'i çonte si fryt të tij
një mijë sikla argjendi. [12] Vreshti im, që
është imi, ndodhet para meje. Ti, Salomon,
mbaji një mijë siklat dhe rojtarët e frytit
të tij marrshin dyqind. [13] Ti që banon në
kopshte, shokët po dëgjojnë zërin tënd; bëj
ta dëgjoj edhe unë. [14] Eja shpejt, i dashuri
im, dhe ngjaji një gazele apo një sute në
malet e aromave!

Isaia

1 Vegimi i Isaias, birit të Amotsit, që ai
pa për Judën dhe Jeruzalemin në ditët e
Uziahut, të Jothamit, të Ashazit dhe të
Ezekias; mbretër të Judës; 2 Dëgjoni; o qiej;
dhe dëgjo, o tokë, sepse Zoti ka folur: "Kam
edukuar fëmijë dhe i rrita, ata u rebeluan
kundër meje. 3 Kau e njeh të zotin e tij
dhe gomari grazhdin e zotërisë së tij, por
Izraeli nuk ka dije dhe populli im nuk ka
mend". 4 Mjerë, komb mëkatar, popull i
ngarkuar me paudhësi, racë keqbërësish,
bij që veprojnë në mënyrë të çoroditur!
Kanë braktisur Zotin, kanë përçmuar të
Shenjtin e Izraelit, kanë devijuar dhe janë
kthyer prapa. 5 Pse doni që të goditeni
edhe më? Do të ngrinit krye edhe më
tepër. Gjithë koka është e sëmurë, gjithë
zemra lëngon. 6 Nga tabani i këmbës deri
te koka nuk ka asgjë të shëndoshë; vetëm
plagë, vurrata dhe plagë të hapura, që nuk
janë as pastruar, as lidhur as qetësuar me
vaj. 7 Vendi juaj është shkretuar, qytetet
tuaja janë djegur nga zjarri, tokën tuaj e
përpijnë të huajtë para syve tuaj; është si
një shkretim sikur ta kishin shkatërruar të
huajtë. 8 Kështu bija e Sionit ka mbetur si
një karakollë në një vresht, si një kasolle
në një arë me shalqi, si një qytet i ngujuar.
9 Në qoftë se Zoti i ushtrive nuk do të
na kishte lënë një mbetje të vogël, do të
ishim si Sodoma, do t'i ngjisnim Gomorrës.
10 Dëgjoni fjalën e Zotit, o krerë të Sodomës,
verini veshin ligjit të Perëndisë tonë, o
popull i Gomorrës! 11 "Ç'më duhet shumica
e flijimeve tuaja, thotë Zoti. Jam ngopur
nga olokaustet e deshve dhe nga dhjami
i kafshëve të majme; gjakun e demave,
të qengjave dhe të cjepve nuk e pëlqej.
12 Kur vini të paraqiteni përpara meje, kush
ua ka kërkuar këtë, që të shkelni oborret
e mia? 13 Mos sillni më blatime të kota;
temjani është neveri për mua; nuk mund t'i
duroj hënat e reja dhe të shtunat, thirrjen
e asambleve dhe paudhësinë bashkë me
mbledhjet e shenjta. 14 Unë i urrej hënat e
reja tuaja dhe festat tuaja solemne; janë një
barrë për mua, jam lodhur duke i duruar.
15 Kur i shtrini duart tuaja, unë i fsheh sytë
e mi nga ju; edhe kur i shumoni lutjet
tuaja, unë nuk dëgjoj; duart tuaja janë tërë
gjak. 16 Lahuni, pastrohuni, largoni nga
prania ime ligësinë e veprimeve tuaja, mos
bëni më keq. 17 Mësoni të bëni të mirën,
kërkoni drejtësinë, ndihmoni të shtypurin,
sigurojini drejtësi jetimit, mbroni çështjen
e gruas së ve. 18 Ejani, pra, dhe të diskuto-
jmë bashkë, thotë Zoti, edhe sikur mëkatet
tuaja të ishin të kuqe flakë, do të bëhen
të bardha si bora, edhe sikur të ishin të
kuqe të purpur, do të bëhen si leshi. 19 Në
rast se jeni të gatshëm të bindeni, do të
hani gjërat më të mira të vendit; 20 por
në rast se refuzoni dhe rebeloheni, do t'ju
përpijë shpata", sepse goja e Zotit ka folur.
21 Si bëhet që qyteti besnik është shndër-
ruar në një prostitutë? Ishte plot ndersh-
mëri, drejtësia qëndronte në të, por tani
aty banojnë vrasësit. 22 Argjendi yt është
bërë zgjyrë, vera jote është holluar me ujë.
23 Princat e tu janë rebelë dhe shokë me ha-
jdutët; të gjithëve u pëlqejnë dhuratat dhe
turren pas shpërblimeve. Nuk i sigurojnë
drejtësi jetimit dhe çështja e gruas së ve
nuk arrin para tyre. 24 Prandaj Perëndia,
Zoti i ushtrive, i Fuqishmi i Izraelit thotë:
"Po, do të hakmerrem me kundërshtarët
e mi, do të marr hak me armiqtë e mi.
25 Do ta vë përsëri dorën time mbi ty, do
të të pastroj nga zgjyrat e tua si me sodën
dhe do të heq tërë plumbin tënd. 26 Do të
rivendos gjyqtarët e tu siç ishin në krye dhe
këshilltarët e tu siç ishin në fillim. Mbas
kësaj do të quhesh "qyteti i drejtësisë",
"qyteti besnik". 27 Sioni do të çlirohet me
anë të drejtës dhe ata që do të pendohen
me anë të drejtësisë. 28 Por rebelët dhe
mëkatarët do të shkatërrohen së bashku,
dhe ata që braktisin Zotin do të shfarosen.
29 Atëherë do t'ju vijë turp për lisat që keni
dashur dhe do të skuqeni për kopshtet që
keni zgjedhur. 30 Sepse do të jeni si një lis
me gjethe të fishkura dhe si një kopësht pa
ujë. 31 Njeriu i fortë do të jetë si kallamishtet
dhe vepra e tij si një shkëndijë; do të digjen
të dy bashkë dhe askush nuk do t'i shuajë".

2

1 Fjala që Isaia, bir i Amotsit, pati si vegim
lidhur me Judën dhe Jeruzalemin. 2 Në ditët
e fundit do të vij që mali ku ndodhet shtëpia
e Zotit do të vendoset në majën e maleve
dhe do të ngrihet mbi disa kodra, dhe këtu

do të vershojnë tërë kombet. [3] Shumë popuj
do të vijnë duke thënë: "Ejani, të ngjitemi
në malin e Zotit, në shtëpinë e Perëndisë
të Jakobit; ai do të na mësojë rrugët e
tij dhe ne do të ecim në shtigjet e tij".
Sepse nga Sioni do të dalë ligji dhe nga
Jeruzalemi fjala e Zotit. [4] Ai do të sigurojë
drejtësi midis kombeve dhe do të qortojë
shumë popuj. Do t'i farkëtojnë shpatat e
tyre duke i kthyer në plugje dhe heshtat
e tyre në drapinj; një komb nuk ka për të
ngritur shpatën kundër një kombi tjetër
dhe nuk do të mësojnë më luftën. [5] O shtëpi
e Jakobit, ejani dhe të ecim në dritën e
Zotit! [6] Sepse ti, o Zot, ke braktisur popullin
tënd, shtëpinë e Jakobit, sepse janë plot me
praktika lindore, ushtrojnë magjinë si Fil-
istejtë, lidhin aleanca me bijtë e të huajve.
[7] Vendi i tyre është plot me argjend dhe me
ar dhe thesaret e tyre nuk kanë fund; vendi
i tyre është plot me kuaj dhe qerret e tyre
s'kanë të sosur. [8] Vendi i tyre është plot
me idhuj; bien përmbys përpara veprës së
vetë duarve të tyre, përpara atyre gjërave
që kanë bërë gishtat e tyre. [9] Prandaj njeriu
i zakonshëm përulet dhe njeriu i shquar
ulet, por ti nuk i fal. [10] Hyr në shkëmb
dhe fshihu në pluhurin përpara tmerrit të
Zotit dhe përpara shkëlqimit të madhërisë
së tij. [11] Vështrimi krenar i njeriut do të ulet
dhe krenaria e vdekatarëve do të përulet;
vetëm Zoti do të lartësohet atë ditë. [12] Sepse
dita e Zotit të ushtrive do të vijë kundër
çdo gjëje krenare dhe kryelartë dhe kundër
çdo gjëje që ngrihet, për ta ulur, [13] kundër
gjithë kedrave të Libanit, të lartë dhe të
ngritur, dhe kundër të gjitha lisave të
Bashanit, [14] kundër të gjitha maleve të
larta dhe kodrave të larta; [15] kundër çdo
kulle shumë të lartë dhe kundër çdo muri
të fortifikuar, [16] kundër gjithë anijeve të
Tarshishit dhe kundër të gjitha gjërave të
këndshme. [17] Kryelartësia e njeriut do të
ulet dhe krenaria e njerëzve të shquar do
të përulet; vetëm Zoti do të lartësohet
atë ditë. [18] Idhujt do të hiqen plotësisht.
[19] Njerëzit do të hyjnë në shpellat e shkëm-
binjve dhe në guvat e tokës përpara tmerrit
të Zotit dhe shkëlqimit të madhërisë së
tij, kur do të ngrihet për ta bërë tokën të
dridhet. [20] Në këtë ditë njerëzit do t'ua hed-
hin minjve dhe lakuriqve të natës idhujt
e tyre prej argjendi dhe idhujt e tyre prej
ari, që i kanë prodhuar për t'i adhuruar,
[21] për t'u futur në të çarat e shkëmbinjve
dhe në greminat e krepave para tmerrit të
Zotit dhe shkëlqimit të madhërisë së tij, kur
do të ngrihet për ta bërë tokën të dridhet.
[22] Mos kini më besim te njeri, në flegrat e
të cilit nuk ka veç se një frymë; si mund të
mbështetesh te ai?

3

[1] Ja, Perëndia, Zoti i ushtrive, është
duke i hequr Jeruzalemit dhe Judës çdo
mbështetje dhe përkrahje, çdo mbësht-
jetje me bukë dhe çdo mbështetje me ujë;
[2] trimin dhe luftëtarin, gjyqtarin dhe pro-
fetin, falltarin dhe plakun, [3] komandantin
e një pesëdhjetësheje dhe parinë, këshill-
tarin, ekspertin në artet magjike dhe
yshtësin e shkathët. [4] Do t'u jap atyre
djem si princa dhe fëmijë do t'i sundojnë.
[5] Populli do të jetë i shtypur, njeri nga tjetri,
dhe secili nga i afërmi i tij; fëmija do të
jetë i pasjellshëm me plakun, njeriu i keq
me njeriun e nderuar. [6] Dikush do të kapë
vëllanë e vet në shtëpinë e atit të tij dhe
do t'i thotë: "Ti ke një mantel, bëhu i pari
ynë dhe kujdesu për këtë shkatërrim". [7] Por
atë ditë ai do të deklarojë solemnisht duke
thënë: "Unë nuk do t'i lidh plagët tuaja,
sepse në shtëpinë time nuk ka as bukë as
mantel; mos më vini të parë të popullit".
[8] Në fakt Jeruzalemi dridhet dhe Juda po bie,
sepse gjuha e tyre dhe veprat e tyre janë
kundër Zotit, për të provokuar zemërimin
e vështrimit të madhërisë së tij. [9] Anësia
e tyre me personat dëshmon kundër tyre,
ata vënë në dukje mëkatin e tyre si Sodoma
dhe nuk e fshehin. Mjerë ata, sepse i bëjnë
keq vetes së tyre. [10] I thoni të drejtit se
do t'i dalë mirë, sepse do të hajë frytin
e veprave të tij. [11] Mjerë i pabesi! Do
t'i bjerë mbi kokë fatkeqësia, sepse do t'i
jepet ajo që duart e tij kanë përgatitur.
[12] Shtypësit e popullit tim janë fëmijë, dhe
gratë sundojnë mbi të. O populli im, ata
që të udhëheqin të çojnë jashtë rruge dhe
shkatërrojnë shtegun që ti përshkon. [13] Zoti
paraqitet për të paditur dhe zë vend për
të gjykuar popujt. [14] Zoti hyn në gjyq me
pleqtë e popullit të tij dhe me princat e tij:
"Jeni ju që e keni përpirë vreshtin; trupat
pa jetë të të varfërve ndodhen në shtëpitë
tuaja. [15] Çfarë të drejte keni të merrni

nëpër këmbë popullin tim dhe të shtypni
fytyrën e të varfërve?", thotë Perëndia,
Zoti i ushtrive. 16 Zoti thotë akoma: "Me
qenë se vajzat e Sionit janë fodulle dhe
ecin qafëpërpjetë dhe me vështrime pro-
vokuese, duke ecur me hapa të vogla dhe
duke bërë të tringëllojnë unazat që mbajnë
te këmbët e tyre, 17 Zoti do të godasë me
zgjebe majën e kokës së vajzave të Sionit
dhe Zoti do të nxjerrë në shesh turpet e
tyre". 18 Atë ditë Zoti do të heqë stolinë
e unazave të kyçeve të këmbës, diejtë e
vegjël dhe hënëzat, 19 vathët, byzylykët dhe
velot, 20 çallmat, zinxhirët e vegjël te këm-
bët, rrypat e brezit, enët e parfumeve dhe
hajmalitë, 21 unazat, xhevahiret për hundë,
22 rrobat për festë, mantelet e vogla, shallët
dhe çantat e vogla, 23 pasqyrat, këmishëzat,
kapuçët dhe robëdëshambrët. 24 Dhe do
të ndodhë që në vend të parfumit të ketë
kalbësira, në vend të brezit një litar, në
vend të kaçurelave shogësi, në vend të një
veshjeje të kushtueshme një thes i ngushtë,
një damkë zjarri në vend të bukurisë.
25 Njerëzit e tu do të bien nga shpata, dhe
trimat e tu në betejë. 26 Portat e saj do të
vajtojnë dhe do të mbajnë zi; e dëshpëruar
ajo do të ulet për tokë.

4

1 Po atë ditë shtatë gra do të kapin një
burrë dhe do t'i thonë: "Ne do të hamë
bukën tonë dhe do të vishemi me rrobat
tona; vetëm na lër të mbajmë emrin tënd,
për të hequr turpin tonë". 2 Po atë ditë
filizi i Zotit do të jetë gjithë shkëlqim dhe
lavdi, dhe fryti i tokës do të jetë krenaria
dhe zbukurimi i të shpëtuarve të Izraelit.
3 Dhe ka për të ndodhur që ata që do të kenë
mbetur në Sion dhe ai që do të mbijetojë në
Jeruzalem do të quhet i shenjtë, domethënë
kushdo që në Jeruzalem figuron i shkruar
ndër të gjallët. 4 Kur Zoti të ketë larë
shëmtirat e bijave të Sionit dhe të ketë
zhdukur gjakun nga mesi i Jeruzalemit me
frymën e drejtësisë dhe me frymën e sh-
farosjes, 5 atëherë Zoti do të krijojë mbi çdo
banesë të malit Sion dhe në kuvendet e tij
një re tymi gjatë ditës dhe një shkëlqim
zjarri flakërues gjatë natës, sepse mbi tërë
lavdinë do të ketë një mbrojtje. 6 Dhe do të
ketë një çadër që do të shërbejë për të bërë
hije kundër të nxehtit të ditës, si dhe për
të shërbyer si strehë dhe mbrojtje kundër
furtunës dhe shiut.

5

1 Dua të këndoj për të dashurin tim një
kantik të mikut tim lidhur me vreshtin e
tij. I dashuri im kishte një vresht mbi
një kodrinë shumë pjellore. 2 E rrethoi
me një gardh, hoqi gurët, mbolli hardhi
të cilësisë më të mirë, ndërtoi në mes një
kullë dhe bëri një trokull. Ai priste që të
prodhonte rrush të mirë, kurse prodhoi
rrush të egër. 3 Kështu, pra, o banorë të
Jeruzalemit dhe njerëz të Judës, gjykoni
midis meje dhe vreshtit tim. 4 Çfarë mund
t'i kisha bërë vreshtit tim që nuk ia kam
bërë? Pse, ndërsa unë prisja të më jepte
rrush të mirë, ajo më dha rrush të egër?
5 Por tani do t'ju njoftoj atë që gatitem të bëj
me vreshtin tim: do ta heq gardhin dhe do
ta përpihet krejt, do të shemb murin e tij
dhe atë do ta shkelin. 6 Do ta katandis në një
shkretëtirë: as nuk do ta krasit as nuk do ta
punoj me shatë, por do të mbijnë ferra dhe
gjemba; dhe do të urdhëroj retë që të mos
bjerë shi, fare. 7 Vreshti i Zotit të ushtrive
është shtëpia e Izraelit, dhe njerëzit e Judës
janë mbëltesa e kënaqësisë së tij. Ai priste
ndershmëri, dhe ja, gjakderdhje, priste
drejtësi dhe ja, britma ankthi. 8 Mjerë ata
që i shtojnë shtëpisë një shtëpi tjetër, që
bashkojnë një arë me një arë tjetër, deri
sa të mos ketë më vend, dhe kështu të
mbeten të vetmuar për të banuar në mes
të vendit. 9 Në veshët e mi Zoti i ushtrive
është betuar: "Në të vërtetë shumë shtëpi
do të shkretohen, shtëpi të bukura dhe të
mëdha do të mbeten pa banorë". 10 Sepse
dhjetë jugerë vresht do të prodhojnë vetëm
një bato dhe një homer fare do të prodhojë
vetëm një efa. 11 Mjerë ata që ngrihen
herët në mëngjes për t'u turrur pas pijeve
dehëse dhe vonohen deri në mbrëmje sa
të flakërohen nga vera! 12 Në banketet e
tyre ka qeste, harpa, dajre, fyell dhe verë,
por ata nuk i kushtojnë kujdes veprës së
Zotit dhe nuk marrin parasysh atë që ai
ka bërë me duart e tij. 13 Prandaj populli
im shkon në robëri për mungesë njohurie,
fisnikëria e tij vdes nga uria dhe turma e
tij do të digjet nga etja. 14 Prandaj Sheoli ka
zmadhuar gojën e tij dhe e ka hapur gojën
e tij jashtë mase, dhe në të do të zbresin

lavdia e tij, turma e tij, zhurma e tij dhe
ai që feston në të. 15 Njeriu i zakonshëm
do të përulet, njeriu i rëndësishëm do të
ulet dhe sytë e krenarëve do të përulen.
16 Por Zoti i ushtrive do të jetë lartësuar në
gjyq, dhe Perëndia i shenjtë do të tregohet i
shenjtë në drejtësi. 17 Atëherë qengjat do të
kullosin si në kullotat e tyre dhe të huajtë
do të përpijnë arat e shkretuara të të pa-
surve. 18 Mjerë ata që tërheqin padrejtësinë
me litarët e falsitetit dhe mëkatin si me
litarët e qerres, 19 dhe thonë: "Le ta bëjë
shpejt, le ta kryejë veprën e tij, që të mund
ta shohim. Le të afrohet dhe të kryhet
plani i të Shenjtit të Izraelit që të mund ta
shohim". 20 Mjerë ata që e quajnë të mirë të
keqen dhe të keqe të mirën, që ndërrojnë
terrin në dritë dhe dritën në terr, që ndër-
rojnë hidhësirën në ëmbëlsi dhe ëmbëlsinë
në hidhësi! 21 Mjerë ata që janë të urtë
në sytë e tyre dhe të zgjuar para vetvetes!
22 Mjerë kampionëve në pirjen e verës dhe
të shkathtëve në përzierjen e pijeve de-
hëse, 23 që e nxjerrin të pafajshëm njeriun
e keq për një dhuratë dhe ia mohojnë të
drejtit të drejtën e tij! 24 Prandaj, ashtu si një
gjuhë zjarri përpin kallamishtet dhe flaka
konsumon kashtën, kështu rrënja e tyre do
të hiqet si një kalbësirë dhe lulja e tyre do të
hiqet si të ishte pluhur, sepse kanë hedhur
poshtë ligjin e Zotit të ushtrive dhe kanë
përçmuar fjalën e të Shenjtit të Izraelit.
25 Për këtë zemërimi i Zotit është ndezur
kundër popullit të tij; ai ka shtrirë dorën
e vet kundër tij dhe e ka goditur; kështu
malet u drodhën dhe kufomat e tyre rrinë si
mbeturina në mes të rrugëve; megjithëkëtë
zemërimi i tij nuk është qetësuar dhe dora e
tij rri e shtrirë. 26 Ai do të ngrerë një flamur
për kombet e largëta dhe do t'u fërshëllejë
nga skajet e tokës; dhe ja, ato do të vijnë
shpejt dhe menjëherë. 27 Asnjë prej tyre nuk
do të jetë i lodhur ose do të lëkundet, asnjë
nuk ka për të dremitur ose për të fjetur;
brezi i ijëve të tyre nuk do të zgjidhet, nuk
do të këputet gjalma e këpucëve të tyre.
28 Shigjetat e tyre janë me majë dhe tërë
harqet e tyre janë të nderura; thundrat
e kuajve të tyre do të duken si gurë dhe
rrotat e qerreve të tyre si një shakullimë.
29 Vrumbullima e tyre do të jetë si ajo e
një luani: do të vrumbullojnë si luanë të
vegjël, po, do të vrumbullojnë, do ta zënë
gjahun dhe do ta çojnë në një vend të sigurt
dhe askush nuk do t'ua heqë. 30 Atë ditë
do të ulërijnë kundër Judës ashtu si ulërin
deti; po të shikosh vendin, ja errësira dhe
ankthi, dhe drita do të errësohet nga retë.

6

1 Në vitin e vdekjes së mbretit Uziah,
unë pashë Zotin të ulur mbi një fron të
ngritur dhe të lartë, dhe cepat e mantelit
të tij mbushnin tempullin. 2 Mbi të ishin
serafinët; secili prej tyre kishte gjashtë
krahë: me dy mbulonte fytyrën, me dy të
tjerë këmbët dhe me dy fluturonte. 3 Njeri
i bërtiste tjetrit dhe i thoshte: "I Shenjtë,
i shenjtë, i shenjtë është Zoti i ushtrive.
Tërë toka është plot me lavdinë e tij".
4 Shtalkat e portës u tronditën nga zëri i
atij që bërtiste, ndërsa tempulli po mbushej
me tym. 5 Atëherë unë thashë: "I mjeri
unë! Unë jam i humbur, sepse jam një
njeri me buzë të papastra dhe banoj në
mes të një populli me buzë të papastra;
megjithatë sytë e mi kanë parë Mbretin,
Zotin e ushtrive". 6 Atëherë një nga ser-
afinët fluturoi drejt meje, duke mbajtur
në dorë një urë zjarri, që kishte marrë
me mashë nga altari. 7 Me të ai preku
gojën time dhe tha: "Ja, kjo preku buzët
e tua, paudhësia jote hiqet dhe mëkati yt
shlyhet". 8 Pastaj dëgjova zërin e Zotit
që thoshte: "Kë të dërgoj dhe kush do
të shkojë për ne?". Unë u përgjigja: "Ja
ku jam, dërgomë mua!". 9 Atëherë ai tha:
"Shko dhe i thuaj këtij populli: Dëgjoni,
pra, por pa kuptuar, shikoni, pra, por pa
dalluar. 10 Bëje të pandieshme zemrën e
këtij populli, ngurtëso veshët e tij dhe
mbyll sytë e tij që të mos shikojë me sytë e
tij, të mos dëgjojë me veshët e tij dhe të mos
kuptojë me zemrën e tij, dhe kështudo të
kthehet dhe të jet shëruar". 11 Unë thashë:
"Deri kur, o Zot?". Ai u përgjigj: "Deri
sa qytetet të shkatërrohen dhe të jenë pa
banorë, shtëpitë të mos kenë njeri dhe
vendi të jetë i shkretuar dhe i pikëlluar,
12 dhe deri sa Zoti të ketë larguar njerëzinë
dhe të jetë një braktisje e madhe në mes të
vendit. 13 Do të mbetet akoma një e dhjeta e
popullsisë, por edhe kjo do të shkatërrohet;
por ashtu si bafrës dhe lisit, kur priten u

mbetet cungu, kështu një brez i shenjtë do
të jetë trungu i tij”.

7

1 Ndodhi në ditët e Ashazit, birit të
Jothamit, birit të Uziahut, mbret i Judës,
që Retsini, mbret i Sirisë dhe Pekahu, bir
i Remaliahut, mbret i Izraelit, dolën për
luftë kundër Jeruzalemit, por nuk arritën
ta shtien në dorë. 2 Prandaj ia referuan
shtëpisë së Davidit duke thënë: “Sirët kanë
ngritur kampin e tyre në Efraim”. Kështu
zemra e Ashazit dhe zemra e popullit të
tij u drodhën, ashtu si dridhen drurët e
pyllit nga era. 3 Atëherë Zoti i tha Isaias:
“Dil përpara Ashazit, ti dhe biri yt Shear-
Jashubi, në skajin e kanalit të hauzit të
sipërm në rrugën e arës së larësit, 4 dhe
thuaji: Shiko të rrish i qetë, mos ki frikë
dhe zemra jote të mos ligështohet për
shkak të këtyre dy mbeturinave të urës
së zjarrit që nxjerr tym, për zemërimin
e zjarrtë të Retsinit dhe të Sirisë, dhe të
birit të Remaliahut. 5 Sepse Siria, Efraimi
dhe i biri i Remaliahut kanë menduar të
këqija kundër teje, duke thënë: 6 “Të dalim
kundër Judës, ta temerrojmë, të hapim një
të çarë në muret e saj dhe të vendosim si
mbret në mesin e saj të birin e Tabeelit””.
7 Kështu thotë Zoti, Zoti: “Kjo nuk ka për
të ardhur, nuk ka për të ndodhur, 8 sepse
kryeqyteti i Sirisë është Damasku dhe i pari
i Damaskut është Retsini. Brënda gjashtëd-
hjetë e pesë vjetve Efraimi do të bëhet
copë-copë dhe nuk do të jetë më popull.
9 Kryeqyteti i Efraimit është Samaria dhe i
pari i Samarisë është i biri i Remaliahut. Po
të mos besoni, me siguri nuk do të bëhemi
të qëndrueshëm”. 10 Zoti i foli përsëri As-
hazit dhe i tha: 11 “Kërkoji një shenjë për
vete Zotit, Perëndisë tënd; kërkoja ose në
thellësitë ose në lartësitë”. 12 Por Ashazi
u përgjigj: “Unë nuk do të kërkoj asgjë,
nuk dua të tundoj Zotin”. 13 Atëherë Isaia
tha: “Dëgjoni tani, o shtëpi e Davidit! Mos
është, vallë, një gjë e vogël për ju të lodhësh
njerëzit, që doni të lodhni edhe Perëndinë
tim? 14 Prandaj vet Zoti do t’ju japë një
shenjë: Ja, e virgjëra do të mbetet me barrë
dhe do të lindë një fëmijë të cilin do ta
quajë Emanuel. 15 Ai do të hajë ajkë dhe
mjaltë deri sa të mësojë të hedhë poshtë
të keqen dhe të zgjedhë të mirën. 16 Por
para se fëmija të mësojë të hedhë poshtë
të keqen dhe të zgjedhë të mirën, vendi të
cilin ti e druan për shkak të dy mbretërve
të tij do të braktiset. 17 Zoti do të sjellë
mbretin e Asirisë mbi ty, mbi popullin tënd
dhe mbi shtëpinë e atit tënd ditë që nuk
kanë ardhur që kur Efraimi u nda nga Juda.
18 Atë ditë do të ndodhë që Zoti do t’u
ërshëllejë mizave që ndodhen në skajet e
lumenjve të Egjiptit dhe bletëve që ndod-
hen në vendin e Asirisë. 19 Ato do të vijnë
dhe të vendosen në luginat e shkretuara, në
të çarat e krepave, mbi të gjitha gëmushët
me gjemba dhe mbi të gjitha kullotat. 20 Atë
ditë Zoti me një brisk të marrë hua përtej
Lumit, domethënë me mbretin e Asirisë,
do të rruajë kokën dhe qimet e këmbëve,
si edhe mjekrën. 21 Atë ditë do të ndodhë
që dikush do të mbajë një lopë të re dhe
dy dele, 22 dhe për shkak të bollëkut të
qumështit që do t’i japin, ai do të hajë ajkë,
sepse ajkë dhe mjaltë kanë për të ngrënë të
gjithë ata që kanë mbijetuar dhe janë lënë
në mes të vendit. 23 Atë ditë çdo vend ku
mund të kishte një mijë hardhi me një vlerë
prej një mijë siklash argjendi do të bëhet
pre e ferrave dhe e gjembave. 24 Do të hyhet
në to me shigjeta dhe me hark, sepse tërë
vendi do të jetë i mbuluar nga ferra dhe
gjemba. 25 Dhe mbi të gjitha kodrat që u
çelën me shatë nuk do të kalohet më nga
frika e ferrave dhe gjembave; do të jenë një
vend ku do të dërgohen qetë dhe që do të
shkelet nga dhentë”.

8

1 Zoti më tha: “Merr një rrasë të
madhe dhe shkruaj mbi të me shkronja
të zakonshme: “Maher-Shalal-Hash-Baz””.
2 Atëherë mora me vete për të dëshmuar si
dëshmitarë të besuar, priftin Uria dhe Za-
karian, birin e Jaberekiahut. 3 U bashkova
gjithashtu me profeteshën dhe kjo mbeti
shtatzënë dhe lindi një djalë. Atëherë Zoti
më tha: “Quaje Maher-Shalal-Hash-Baz;
4 sepse para se fëmija të dijë të thotë: “Ati
im”, o “Nëna ime”, pasuritë e Damaskut
dhe plaçka e Samarias do të çohen para
mbretit të Asirisë”. 5 Zoti më foli akoma
dhe më tha: 6 “Me qenë se ky popull ka
përçmuar ujërat e Siloeut që rrjedhin ëm-
bël dhe kënaqet për shkak të Retsinit dhe të
birit të Remaliahut, 7 prandaj ja, Zoti do të
bëjë që mbi ta të vërshojnë ujërat e Lumit,

të fuqishme dhe të bollshme, domethënë
mbreti i Asirisë dhe tërë lavdia e tij; do të
ngrihet mbi të gjitha kanalet e tij dhe do të
vërshojë nga të gjitha brigjet e tij. 8 Do të
kalojë nëpërmes Judës, do të vërshojë dhe
do të kalojë përtej deri sa të arrijë te qafa
dhe krahët e tij të shpalosur do të mbulojnë
tërë hapësirën e vendit tënd, o Emanuel.
9 Bashkohuni, pra, madje me vrull, o popuj,
por do të bëheni copë-copë, dëgjoni, o ju
mbarë vënde të largëta. Ngjeshuni, pra,
por do të bëheni copë-copë; ngjeshuni, pra,
por do të bëheni copë-copë. 10 Bëni, pra,
plane, por do të dalin bosh. Thoni një
fjalë, por ajo nuk do të realizohet, sepse
Perëndia është me ne". 11 Sepse kështu më
ka folur Zoti me dorë të fuqishme dhe më
ka lajmëruar të mos eci nëpër rrugën e këtij
populli, duke thënë: 12 "Mos quani përbetim
të gjitha ato që ky popull i quan përbetim,
mos kini frikë nga ajo që ai druan dhe mos
u trembni. 13 Zotin e ushtrive, atë duhet
të shenjtëroni. Ai të jetë frika juaj, tmerri
juaj". 14 Ai do të jetë një shenjtërore, por
edhe një gur pengese, një shkëmb pengimi
për të dy shtëpitë e Izraelit, një lak dhe një
kurth për banorët e Jeruzalemit. 15 Midis
tyre shumë persona do të pengohen, do
të bien, do të bëhen copë, do të mbeten
në lak dhe do të kapen. 16 "Mbylle këtë
dëshmi, vulose këtë ligj midis dishepujve të
mi". 17 Unë pres Zotin, që fsheh fytyrën e
tij në shtëpinë e Jakobit, dhe kam shpresë
tek ai. 18 Ja, unë dhe bijtë që Zoti më
ka dhënë jemi shenja dhe një parashikues
në Izrael nga ana e Zotit të ushtrive, që
banon në malin Sion. 19 Në rast se ju
thuhet: "Këshillohuni me mediumet dhe
me magjistarët, që murmuritin dhe për-
shpëritin, përgjigjuni: "A nuk duhet një
popull të konsultojë Perëndinë e tij? A
duhet, vallë, t'u drejtohet të vdekurve për
llogari të të gjallëve?". 20 Përmbahuni ligjit
dhe dëshmisë! Në rast se një popull nuk flet
në këtë mënyrë, kjo do të thotë se ai nuk
ka dritë. 21 Ai do të sillet nëpër vendin e tij
i raskapitur dhe i uritur; dhe kur të jetë i
uritur do të pezmatohet dhe do të mallkojë
mbretin e tij dhe Perëndinë e tij. Do ta
kthejë shikimin lart, 22 pastaj do ta kthejë
drejt tokës, dhe ja fatkeqësi, errësirë, terr
plot me ankth, dhe do të shtyhet në terrin
më të dëndur.

9

1 aaa see Por errësira nuk do të zgjasë
gjithnjë mbi atë që tani është në ankth.
Ashtu si në të kaluarën ai mbuloi me turp
vendin e Zabulonit dhe vendin e Neftalit,
kështu në të ardhmen do ta mbulojë 2 aaa
see Populli që ecte në terr pa një dritë të
madhe; mbi ata që banonin në vendin e
hijes së vdekjes doli një dritë. 3 aaa see Ti
e ke rritur kombin, ke shtuar gëzimin e
tyre; ata gëzohen para teje ashtu si gëzohet
dikush në korrje dhe ashtu si gëzohet kur
ndahet plaçka e luftës. 4 aaa see Sepse
ti ke thyer zgjedhën që rëndonte mbi të,
shkopin mbi kurrizin e tij dhe shufrën e atij
që e shtypte, si në ditën e Madianit. 5 aaa
see Sepse çdo këpucë luftëtari në përleshje
dhe çdo mantel i rrëkëllyer në gjak, do
të caktohet të digjet dhe do të jetë eshkë
zjarri. 6 aaa see Sepse na ka lindur një
fëmijë, një djalë na është dhënë. Mbi supet
e tij do të mbështetet perandoria dhe do të
quhet Këshilltar i admirueshëm, Perëndi i
fuqishëm, Atë i përjetshëm, Princ i paqes.
7 aaa see Nuk do të ketë të sosur rritja e
perandorisë së tij dhe paqja mbi fronin
e Davidit dhe në mbretërinë e tij, për ta
vendosur pa u tundur dhe për ta përforcuar
me anë të mënçurisë dhe të drejtësisë, tani
dhe përjetë. Këtë ka për të bërë zelli i Zotit
të ushtrive. 8 aaa see Zoti ka dërguar një
fjalë kundër Jakobit dhe ajo ka rënë mbi
Izraelin. 9 aaa see Tërë populli do ta njohë,
Efraimi dhe banorët e Samarias, që në kry-
lartësinë e tyre dhe arrogancën e zemrës së
tyre thonë: 10 aaa see "Tullat kanë rënë, por
do ta rindërtojmë me gurë të latuar; fiqtë
e Egjiptit janë prerë, por ne do t'i zëvendë-
sojmë me kedra". 11 aaa see Për këtë Zoti do
të nxisë kundër tij kundërshtarët e Retsinit
dhe do të nxisë armiqtë e tij: 12 aaa see Sirët
nga lindja, Filistejtë nga perëndimi, që do
ta hanë Izraelin gojëhapur. Megjithëkëtë
zemërimi i tij nuk qetësohet dhe dora e
tij mbetet e shtrirë. 13 aaa see Megjithatë
populli nuk kthehet tek ai që e godet dhe
nuk kërkon Zotin e ushtrive. 14 aaa see
Prandaj Zoti do t'i presë Izraelit kokë dhe
bisht, degë palme dhe xunkth brenda një
dite të vetme. 15 aaa see Plaku dhe njeriu
nga parësia janë koka; dhe profeti që u
mëson të tjerëve gënjeshtra është bishti.
16 aaa see Ata që udhëheqin këtë popull e

bëjnë të shkojë në rrugë të gabuar, dhe ata
që udhëhiqen prej tyre i përpijnë. 17 aaa see
Prandaj Zoti nuk do të kënaqet me të rinjtë
e tij dhe as do t'i vijë keq për jetimët e tij
dhe gratë e veja të tij, sepse të gjithë janë
hipokritë dhe të çoroditur, dhe çdo gojë
thotë marrëzira. Megjithë tërë këto gjëra
zemërimi i tij nuk qetësohet dhe dora e tij
mbetet e shtrirë. 18 aaa see Sepse ligësia djeg
si një zjarr, që përpin ferra dhe gjemba dhe
flakëron në pjesën e dendur të pyllit, që
ngrihet lart si një shtyllë tymi. 19 aaa see
Për shkak të zemërimit të Zotit të ushtrive
vendi digjet dhe populli është si eshkë për
zjarrin; askujt nuk i vjen keq për vëllanë e
vet. 20 aaa see Këputet nga e djathta, por
uria vazhdon; gëlltitet nga e majta, por pa
u ngopur; secili përpin mishin e krahut
të vet. 21 aaa see Manasi përpin Efraimin,
dhe Efraimi Manasin; dhe tok janë kundër
Judës. Megjithëkëtë zemërimi i tij nuk
qetësohet dhe dora e tij mbetet e shtrirë.

10

1 Mjerë ata që nxjerrin dekrete të
padrejta dhe ata që vazhdojnë të hartojnë
vendime të padrejta, 2 për t'u mohuar
drejtësinë të mjerëve, për t'u mohuar të
drejtën të varfërve të popullit tim, dhe
për t'i bërë gratë e veja pre të tyre dhe
jetimët plaçkë të tyre. 3 Çfarë do të bëni
ditën e ndëshkimit dhe të shkatërrimit
që do të vijë nga larg? Te kush do të ikni
për të kërkuar ndihmë dhe kujt do t'ia lini
pasurinë tuaj? 4 Atyre nuk do t'u mbetet
tjetër veç se të përkulen midis robërve
ose të bien midis të vrarëve. Megjithëkëtë
zemërimi i tij nuk qetësohet dhe dora e tij
mbetet e shtrirë. 5 Mjerë Asiria, shufra e
zemërimit tim, në duart e së cilës ndodhet
shkopi i indinjatës sime! 6 Unë do ta dërgoj
kundër një kombi të pabesë dhe kundër
popullit të zemërimit tim. Do ta urdhëroj
që ta plaçkitë, ta zhveshë dhe ta shkelë si
baltën e rrugëve. 7 Por ajo mendon ndryshe
dhe në zemër të vet ka plane të tjera, por
dëshiron të shkatërrojë dhe të shfarosë një
numër të madh kombesh. 8 Në fakt thotë:
"Princat e mi nuk janë të gjithë mbretër? 9 A
nuk është Kalno si Karkemishi? A nuk është
Hamathi si Arpadi? A nuk është Samaria
si Damasku? 10 Ashtu siç ka arritur dora
ime mbretëritë e idhujve, shëmbëlltyrat e
gdhendura të të cilëve ishin më të shumta
se ato të Jeruzalemit dhe të Samarias,
11 ashtu si bëra me Samarian dhe me idhujt
e saj, a nuk do të veproj edhe në Jeruzalem
dhe me idhujt e tij?". 12 Por do të ndodhë
që, kur Zoti të ketë mbaruar tërë veprën
e tij në malin Sion dhe në Jeruzalem, ai
do të thotë: "Unë do të dënoj frytin e
mëndjemadhësisë së zemrës së mbretit të
Asirisë dhe lavdinë e syve të tij krenarë".
13 Në fakt ai thotë: "E bëra me forcën e dorës
sime dhe me diturinë time, sepse jam i
zgjuar; lëviza kufijtë e popujve, plaçkita
thesaret e tyre dhe si një njeri i fuqishëm
shfuqizova ata që rrinin mbi fron. 14 Dora
ime ka gjetur si një fole pasuritë e popujve;
ashtu si dikush mbledh vezët e braktisura,
kështu unë grumbullova tërë dheun dhe
nuk pati asnjeri që të lëvizë krahët, apo të
hapë sqepin dhe të pingërojë". 15 Mos vallë
sëpata lëvdohet me atë që pret me të ose
mburret sharra me atë që e përdor? Ashtu
si shufra të duhej të drejtonte atë që e ngre,
apo shkopi të mund të ngrihej a thua se
nuk është prej druri! 16 Prandaj Perëndia,
Zoti i ushtrive, do të dërgojë ligështimin
midis radhëve të tyre më të fuqishme, dhe
në vend të lavdisë së tij ai do të ndezë një
zjarr, si flakët e një zjarri. 17 Kështu drita e
Izraelit do të bëhet një zjarr dhe i Shenjti
i tij një flakë, që do të flakërojë dhe do të
përpijë ferrat dhe gjembat brenda një dite
të vetme. 18 Ai do të konsumojë lavdinë
e pyllit të tij dhe të fushës pjellore të tij
nga shpirti deri te trupi; do të jetë si një
i sëmurë që ligështohet. 19 Pjesa tjetër e
drurëve të pyllit të tij do të katandiset në
një numër aq të vogël që edhe një fëmijë
mund t'i numërojë. 20 Atë ditë do të ndodhë
që pjesa që mbetet e Izraelit dhe ata që
kanë shpëtuar nga shtëpia e Jakobit nuk
do të mbështeten më mbi atë që i godiste,
por do të mbështeten në të vërtetë mbi
Zotin, të Shenjtin e Izraelit. 21 Një mbetje,
mbetja e Jakobit, do t'i kthehet Zotit të
fuqishëm. 22 Sepse, edhe sikur populli yt,
o Izrael, të ishte si rëra e detit, vetëm
një mbetje e tij do të kthehet; shfarosja e
dekretuar do ta bëjë drejtësinë të vërshojë.
23 Në fakt Zoti, Zoti i ushtrive, do të kryejë
shfarosjen e dekretuar në mes të të gjithë
dheut. 24 Prandaj kështu thotë Zoti, Zoti
i ushtrive: "O populli im, që banon në

Sion, mos ki frikë nga Asiri, që të rreh
me shufër dhe ngre kundër teje shkopin
e tij, ashtu si bëri Egjipti. 25 Sepse edhe
pak kohë dhe indinjata do të marrë fund,
ndërsa zemërimi im do të drejtohet për
shkatërrimin e tyre. 26 Zoti i ushtrive do
të ngrejë kundër tij kamxhikun, ashtu siç
e goditi Madianin te shkëmbi i Horebit;
dhe ashtu si shtriu shkopin e tij mbi det,
kështu do ta ngrerë akoma ashtu si bëri
në Egjipt. 27 Atë ditë do të ndodhë që
barra e tij do të hiqet nga kurrizi dhe
zgjedha e tij nga qafa jote; zgjedha do të
shkatërrohet nga vajosj e vajit". 28 Ai arrin
në Ajath, e kapërcen Migronin dhe i lë
ngarkesën e tij në Mikmash. 29 Kapërcejnë
vendkalimin, fushojnë në Geba; Ramahu
dridhet, Gibeahu i Saulit ka ikur. 30 Ço
zërin tënd, o bija e Galimit! Kij kujdes, o
Laish! E mjera Anathoth! 31 Madmenahu
ka ikur, banorët e Gebimit kërkojnë një
strehë. 32 Megjithatë do të qëndrojë sot në
Nob, duke tundur grushtin kundër malit të
bijës së Sionit, kodrës së Jeruzalemit. 33 Ja,
Zoti, Zoti i ushtrive, do t'i këpusë degët
me dhunë të tmerrshme; më të lartat do të
priten; më krenarët do të ulen. 34 Ai do të
rrëzojë me sëpatë pjesën më të dendur të
pyllit dhe Libani do të bjerë nën goditjet e
të Fuqishmit.

11

1 Pastaj një degëz do të dalë nga trungu i
Isaias dhe një filiz do të mbijë nga rrënjët
e tij. 2 Fryma e Zotit do të pushojë mbi të;
fryma e diturisë dhe e zgjuarësisë, fryma
e këshillës dhe e fuqisë, fryma e njohurisë
dhe e frikës të Zotit. 3 I dashuri i tij do
të qëndrojë në frikën nga Zoti, nuk do të
gjykojë nga pamja, nuk do të japë vendime
sipas fjalëve që thuhen, 4 por do t'i gjykojë
të varfërit me drejtësi dhe do të marrë
vendime të drejta për njerëzit e përulur të
vendit. Do ta godasë vendin me shufrën e
gojës së tij dhe me frymën e buzëve të tij
do ta bëjë të vdesë të pabesin. 5 Drejtësia
do të jetë brezi i ijëve të tij dhe besnikëria
brezi i anëve të tij. 6 Ujku do të banojë
bashkë me qengjin dhe leopardi do të rrijë
me kecin; viçi, luani i vogël dhe bagëtia
e majmur do të rrinë bashkë dhe do të
udhëhiqen nga një fëmijë. 7 Lopa do të
kullosë bashkë me arushen, të vegjëlit e
tyre do të rrinë bashkë, dhe luani do të
ushqehet me kashtë si kau. 8 Foshnja e
gjirit do të lozë mbi vrimën e gjarpërit
dhe fëmija e zvjerdhur do të vërë dorën
e tij në çerdhen e nëpërkës. 9 Nuk do të
bëhet asnjë e keqe, asnjë shkatërrim mbi
tërë malin tim të shenjtë, sepse vendi do
të mbushet me njohurinë e Zotit, ashtu si
ujërat mbulojnë detin. 10 Atë ditë do të
ndodhë që rrënja e Isaias do të ngrihet
si një flamur për popujt; kombet do ta
kërkojnë dhe vendi i prehjes së tij do të jetë
i lavdishëm. 11 Po atë ditë do të ndodhë që
Zoti do të shtrijë dorën e tij për herë të
dytë për të shpenguar mbetjen e popullit
të tij që shpëtoi nga Asiria dhe nga Egjipti,
nga Pathrosi dhe Etiopia, nga Elami, nga
Shinari, nga Hamathi dhe nga ishujt e detit.
12 Ai do të ngrerë flamurin për kombet, do
të mbledhë të dëbuarit e Izraelit dhe do të
grumbullojë ata që u shpërndanë nga Juda
në të katër anët e dheut. 13 Smira e Efraimit
do të zhduket dhe kundërshtarët e Judës do
të asgjesohen; Efraimi nuk do ta ketë më zili
Judën dhe Juda nuk do të ketë më armiqësi
me Efraimin. 14 Ata do t'u sulen me turr
Filistejve nga pas, në drejtim të perëndimit,
bashkë do të plaçkitin bijtë e lindjes; do
të vënë dorën e tyre mbi Edomin dhe mbi
Moabin, dhe bijtë e Amonit do të jenë
nënshtetas të tyre. 15 Zoti do të shkatërrojë
plotësisht gjuhën e detit të Egjiptit dhe me
fuqinë e frymës së tij do të lëvizë dorën e
tij mbi lumin dhe do të godasë duke e ndarë
në shtatë kanale, kështu që të ketë mundësi
të kapërcehet me sandale. 16 Do të ketë një
rrugë për mbetjen e popullit të tij që ka
mbetur në Asiri, ashtu si pati një rrugë për
Izraelin ditën që doli nga vendi i Egjiptit.

12

1 Atë ditë do të thuash: "Unë të kremtoj,
o Zot. Edhe pse ishe i zemëruar me mua,
zemërimi yt me mua u qetësua dhe më ka
ngushëlluar. 2 Ja, Perëndia është shpëtimi
im; unë do të kem besim dhe nuk do të
kem frikë, sepse Zoti, po, Zoti është forca
ime dhe kantiku im, dhe ka qenë shpëtimi
im". 3 Ju do të merrni me gëzim ujin nga
burimet e shpëtimit. 4 Atë ditë do të thoni:
"Kremtoni Zotin, thërrisni emrin e tij, i
bëni të njohura veprat e tij midis popu-
jve, shpallni që emri i tij është i lartësuar.

5 Këndojini lavde Zotit, sepse ka bërë gjëra
të madhërishme; kjo të dihet mbi gjithë
tokën. 6 Bërtit dhe ngazëllohu nga gëzimi, o
banore e Sionit, sepse i madh është i Shenjti
i Izraelit në mes tuaj”.

13

1 Profecia mbi Babiloninë, që ju paraqit
në vegim Isaias, birit të Amotsit. 2 “Ngrini
një flamur mbi një mal të lartë, ngrini zërin
ndaj tyre, lëvizni dorën që të hyjnë në por-
tat e princave. 3 Unë u dhashë urdhër atyre
që më janë shenjtëruar mua, thirra trimat
e mi për të zbatuar zemërimin tim, ata që
ngazëllohen në madhërinë time. 4 Dëgjohet
zhurma e një turme të madhe ndër malet,
e ngjashme me atë të një populli të pa-
masë; zhurma plot rrëmet e mbretërive,
e kombeve të mbledhura. Zoti i ushtrive
kalon në revistë ushtrinë gati për betejë.
5 Vijnë nga një vend i largët, nga skaji i
qiejve, Zoti dhe mjetet e zemërimit të tij,
për të shkatërruar mbarë dheun. 6 Bërtisni,
sepse dita e Zotit është e afërt; ajo po vjen si
një shkatërrim nga ana e të Plotfuqishmit.
7 Prandaj të gjitha duart e njerëzve do të
jenë të dobëta dhe çdo zemër e tyre do të
ligështohet. 8 Do t’i zërë tmerri, do të kenë
spazma dhe dhembje, do të përpëliten si
një grua që po lind, do të shikojnë njëri
tjetrin në fytyrë si të hutuar, fytyrat e tyre
do të jenë fytyra të zjarrta. 9 Ja, dita e
Zotit po vjen: një ditë mizore, indinjate
dhe zemërimi të fortë, për ta bërë tokën
shkretëtirë dhe për të shfarosur mëkatarët
prej saj. 10 Sepse yjet e qiellit dhe yllësitë
nuk do të shkëlqejnë më me dritën e tyre;
dielli do të errësohet në lindjen e tij dhe
hëna nuk do të përhapë më dritën e saj.
11 Unë do të dënoj botën për ligësinë e saj
dhe të pabesët për paudhësinë e tyre; do
t’i jap fund krenarisë së kryelartëve dhe
do të hedh poshtë arrogancën e tiranëve.
12 Do ta bëjë njeriun e vdekshëm më të rrallë
se ari i kulluar, njerëzinë më të rrallë se
arin e Ofirit. 13 Prandaj do të bëj që të
dridhen qiejtë, dhe toka do të tundet nga
vendi i saj për shkak të indinjatës së Zotit
të ushtrive ditën e zemërimit të zjarrtë
të tij. 14 Atëherë si një gazelë e ndjekur
apo si një kope që askush nuk e mbledh,
gjithkush do të kthehet drejt popullit të
tij, gjithkush do të ikë në vend të vet.
15 Kushdo që do të gjendet do të shpohet
dhe kushdo që do të kapet do të vritet me
shpatë. 16 Fëmijët e tyre do të bëhen copë-
copë para syve të tyre, shtëpitë e tyre do të
plaçkiten dhe gratë e tyre do të dhunohen.
17 Ja, unë po nxis kundër tyre Medët që
nuk do ta kenë mendjen te argjendi dhe
nuk gjejnë kënaqësi te ari. 18 Harqet e tyre
do t’i rrëzojnë për tokë të rinjtë; nuk do
të kenë mëshirë për foshnjat në bark të
nënës; syri i tyre nuk do t’i kursejë fëmijët.
19 Kështu Babilonia, shkëlqimi i mbretërive,
lavdia e krenarisë së Kaldeasve, do të jetë si
Sodoma dhe Gomora kur Perëndia i përm-
bysi. 20 Ajo nuk do të banohet më as nuk do
të popullohet brez pas brezi; Arabi nuk do
të ngrerë më aty çadrën e tij, as barinjtë
nuk do t’i ndalin aty kopetë e tyre. 21 Por
aty do të pushojnë bishat e shkretëtirës,
shtëpitë e tyre do të mbushen me huta, do
të banojnë aty strucat, do të hedhin valle
satirët. 22 Hienat do të ulërijnë në shtëpitë
e tij të shkretuara, çakajtë në pallatet e tij
luksoze. Koha e tij po afrohet, ditët e tij nuk
do të zgjaten më”.

14

1 Me qenë se Zotit do t’i vijë keq për
Jakobin, ai do të zgjedhë përsëri Izraelin
dhe do t’i rivendosë në tokën e tyre; të
huajtë do të bashkohen me ta dhe do të
lidhen me shtëpinë e Jakobit. 2 Popujt do t’i
marrin dhe do t’i çojnë përsëri në vendin
e tyre dhe shtëpia e Izraelit do t’i zotërojë
në vendin e Zotit si robër dhe robinja; do
të zënë robër ata që i kishin zënë robër
dhe do të mbretërojnë mbi shtypësit e tyre.
3 Kështu që ditën në të cilën Zoti do t’i
japë prehje lodhjes sate, shqetësimit tënd
nga skllavëria e rëndë së cilës i ishe nën-
shtruar, 4 ti do të shqiptosh këtë sentencë
mbi mbretin e Babilonisë dhe do të thuash:
“Ashtu si mbaroi shtypësi, tagrambledhja e
arit ka mbaruar. 5 Zoti e ka thyer shkopin e
të pabesëve, skeptrin e tiranëve. 6 Ai që në
tërbim e sipër godiste popujt me goditje të
pandërprera, ai që sundonte me zemërim
mbi kombet tani përndiqet pa mëshirë.
7 Mbarë dheu pushon i qetë, njerëzit shp-
përthejnë në britma gëzimi. 8 Madje edhe
selvitë e kedrat e Libanit gëzohen për ty
dhe thonë: “Që kur ke rënë, asnjë druvar
s’ka dalë kundër nesh”. 9 Sheoli poshtë

është në lëvizje për ty, me qëllim që të të
dalë përpara kur të vish; ai zgjon frymët
e të vdekurve, tërë princat e dheut; ka
ngritur nga fronet e tyre gjithë mbretërit
e kombeve. 10 Të gjithë e marrin fjalën për
të të thënë: "Edhe ti je bërë i dobët si ne
dhe je bërë i ngjashëm me ne. 11 Salltaneti yt
ka rënë në Sheol tok me tingujt e harpave
të tua; poshtë teje shtrihet një shtrat me
krimba dhe krimbat janë mbulesa jote".
12 Vallë, si ke rënë nga qielli, o Lucifer, bir
i agimit? Vallë si të hodhën për tokë ty
që i hidhje poshtë kombet? 13 Ti thoshnje
në zemrën tënde: "Unë do të ngjitem në
qiell, do të ngre fronin tim përmbi yjet e
Perëndisë; do të ulem mbi malin e asam-
blesë në pjesën skajore të veriut; 14 do të
ngjitem mbi pjesët më të larta të reve, do
të jem i ngjashëm me Shumë të Lartin".
15 Po përkundrazi do të hidhesh në Sheol,
në thellësitë e gropës. 16 Ata që të shiko-
jnë të ngulin sytë, të vërejnë me kujdes
dhe thonë: "Ky është njeriu që e bënte
tokën të dridhej, që i trondiste mbretëritë,
17 që e katandisi botën në shkretëtirë, që
shkatërron qytetet e saj dhe nuk i la kurrë
të shkojnë të lirë robërit e tij?". 18 Të
gjithë mbretërit e kombeve, tërë ata pre-
hen në lavdi, secili në varrin e tij; 19 ty
përkundrazi të hodhën larg varrit tënd si
një farë e neveritshme, si një rrobe të të
vrarëve nga shpata, që i zbresin mbi gurët
e gropës, si një kufomë e shkelur. 20 Ti nuk
do të bashkohesh me ta në varr, sepse ke
shkatërruar vendin tënd dhe ke vrarë pop-
ullin tënd; pasardhësit e keqbërësve nuk do
të përmenden më. 21 Përgatitni masakrën
e bijve të tij për shkak të paudhësisë së
etërve të tyre, që të mos ngrihen më për të
zotëruar tokën dhe për të mbushur faqen
e dheut me qytete. 22 "Unë do të ngrihem
kundër tyre", thotë Zoti i ushtrive, "dhe do
të shfaros nga Babilonia emrin dhe ata që
kishin shpëtuar, fëmijët dhe pasardhësit",
thotë Zoti. 23 "Do të bëj që atje të sundojë
iriqi dhe moçali; do ta fshij me fshesën e
shkatërrimit", thotë Zoti i ushtrive". 24 Zoti
i ushtrive është betuar duke thënë: "Në të
vërtetë ashtu siç e kam menduar ashtu do
të jetë, dhe ashtu si kam vendosur, kështu
ka për të ndodhur. 25 Do ta dërrmoj Asirin
në vendin tim, do ta shkel në malet e mia;
atëherë zgjedha e tij do t'u hiqet atyre
dhe barra tij do të hiqet nga kurrizi i tyre.
26 Ky është plani i vendosur kundër të gjithë
dheut dhe kjo është dora e shtrirë kundër
të gjithë kombeve. 27 Me qenë se Zoti i
ushtrive e ka vendosur këtë, kush mund t'ia
anullojë? Dora e tij është shtrirë dhe kush
mund ta detyrojë ta tërheqë?". 28 Në vitin
e vdekjes së mbretit Ashaz u shqiptua kjo
profeci: 29 "Mos u gëzo, o Filisti e tërë, sepse
shufra që të godiste është thyer! Sepse
nga rrënja e gjarpërit ka për të dalë një
nëpërkë, dhe fryti i saj do të jetë një gjarpër
i zjarrtë dhe fluturues. 30 Të parëlindurit
e të varfërve do të kenë ç'të hanë dhe
nevojtarët do të pushojnë të sigurt; por do
të bëj që të vdesin urie rrënjët e tua dhe kjo
do të shkatërrojë mbetjen tënde. 31 Bërtit,
o portë, thirr, o qytet! Shkrihu, o Filisti
e tërë, sepse nga veriu vjen një tym, dhe
askush nuk lë vendin e tij në radhët e veta".
32 Çfarë përgjigje do t'u jepet lajmëtarëve
të këtij kombi? "Që Zoti ka themeluar
Sionin dhe që në të gjejnë strehë të mjerët
e popullit të tij".

15

1 Profecia mbi Moabin. Ar-Moabi është
shkretuar natën dhe është shkatërruar. Po,
Kir-Moabi është shkretuar natën dhe është
shkatërruar. 2 Është ngjitur në tempull dhe
në Didon, në vendet e larta, për të qarë;
Moabi ngre një vajtim për Nebin dhe Mede-
bën; të gjitha kokat janë rruar, të gjitha
mjekrat janë prerë. 3 Në rrugët e tij ata
vishen me thasë, mbi çatitë dhe në sheshet
gjithkush ankohet dhe qan me të madhe.
4 Heshboni dhe Elealehu këlthasin, klithma
e tyre dëgjohet deri në Jahats; prandaj
luftëtarët e Moabit nxjerrin klithma dhem-
bjeje; shpirti i tij drithërohet. 5 Zemra ime
vajton për Moabin, të ikurit e të cilit arrijnë
deri në Tsoar, si një mëshqerrë trevjeçare.
Po, ata e marrin duke qarë të përpjetën
e Luhithit dhe nxjerrin britma shkatër-
rimi në rrugën e Horonaimit; 6 sepse ujërat
e Nimrimit janë një shkretim, bari është
tharë, bari i njomë është zhdukur; nuk gjel-
bëron më asgjë. 7 Prandaj pasuritë që i kanë
grumbulluar dhe gjërat që kanë mbledhur i
çojnë matanë përroit të shelgjeve. 8 Britmat
jehojnë nëpër gjithë territorin e Moabit,
klithma e tij arrin deri në Eglaim, klithma
e tij arrin deri në Beer-Elim. 9 Ujërat e

Dimonit janë plot me gjak, sepse do t'i
shkaktoj Dimonit të këqija të tjera: një luan
për ata që shpëtuan nga Moabi dhe për ata
që kanë mbetur në vend.

16

1 "Dërgojini një qengj sunduesit të ven-
dit, nga Sela në drejtim të shkretëtirës, në
malin e bijës së Sionit. 2 Sepse do të ndodhë
që në vaun e Arnonit vajzat e Moabit do
të jenë si një zog i dëbuar nga foleja. 3 Na
jep një këshillë, bëj drejtësi! Bëje hijen
tënde si nata, në mes të ditës; fshih ata që
janë shpërndarë, mos i tradhëto ikanakët.
4 O Moab, lejo që të banojnë pranë teje
njerëzit e mi që janë shpërndarë, ji për ta
një strehë përballë shkatërruesit. Sepse
tirani nuk është më, shkatërrimi ka marrë
fund, shtypësit janë zhdukur nga vendi.
5 Atëherë një fron do të jetë i qëndrueshëm
në dhembshuri dhe mbi të do të ulet në
besnikëri, në çadrën e Davidit, një që do
të gjykojë, do ta ushtrojë gjykimin dhe do
të jetë i gatshëm të sigurojë drejtësinë".
6 "Kemi dëgjuar të flitet për krenarinë e
Moabit, jashtëzakonisht krenar, për fodul-
lëkun e tij, për kryelartësinë e tij, për
arrogancën e tij, për mburrjen e tij pa
baza". 7 Për këtë Moabi do të bëjë një
vajtim për Moabin, të gjithë do të vajto-
jnë. Ju do të qani të dëshpëruar për pitet
me rrush të Kir-Haresethit. 8 Sepse fushat
e Heshbonit po meken, po kështu edhe
vreshtat e Sibmahut; sunduesit e kombeve
kanë shkatërruar bimët e saj më të mira që
arrinin deri në Jazer dhe endeshin nëpër
shkretëtirë; degët e saj shtriheshin dhe
tejkalonin detin. 9 Prandaj me qarjen e
Jazerit do të qaj vreshtat e Sibmahut; do
të të vadis me lotët e mi, o Heshbon, o
Elealeh, sepse mbi frytet e tua të verës
dhe mbi të korrat e tua ka rënë një britmë
lufte. 10 Gëzimi dhe hareja janë zhdukur
nga fusha pjellore; ndër vreshta nuk ka
më as këngë, as britma gëzimi; shtryd-
hësi i rrushit nuk shtrydh më verën ndër
voza; unë nuk nxjerr më britma gëzimi.
11 Prandaj të përbrendshmet e mia dridhen
për Moabin si një harpë; dhe zemra ime
për Kir-Heresin. 12 Dhe do të ndodhë që
kur të paraqitet Moabi, dhe të lodhet në
vendin e lartë; ai do të hyjë në shenjtëroren
e tij për t'u lutur, por nuk do të fitojë
asgjë. 13 Kjo është fjala që Zoti i drejtoi dikur
Moabit. 14 Por tani Zoti ka folur, duke thënë:
"Brenda tre vjetëve, si vitet e një argati me
mëditje, lavdia e Moabit do të bjerë e do
të përçmohet bashkë me tërë atë turmë të
madhe; dhe do të mbetet vetëm një numër
shumë i vogël dhe i pafuqishëm".

17

1 Profecia kundër Damaskut. "Ja,
Damasku do të pushojë së qëni një qytet
dhe do të bëhet një grumbull gërmadhash.
2 Qytetet e Aroerit do të braktisen; do të
bëhen kullota për kopetë që do të pushojnë
aty pa i trembur askush. 3 Efraimit do t'i
hiqet fortesa, Damaskut mbretëria; dhe
pjesa tjetër e Sirisë do të jetë si lavdia
e bijve të Izraelit", thotë Zoti i ushtrive.
4 "Atë ditë do të ndodhë që lavdia e Jakobit
do të zhduket dhe shëndoshja e tepërt
e trupit e tij do të konsumohet. 5 Do të
ndodhë ashtu si kur korrësi mbledh grurin
dhe me krahun e tij pret kallinjtë; do të
ndodhë ashtu si kur mblidhen kallinjtë në
luginën e Refaimit; 6 Do të mbeten disa vile
për të mbledhur, ashtu si kur shkunden
ullinjtë: dy apo tre ullinj në majë të degëve
më të larta, katër ose pesë mbi degët më të
ngarkuara", thotë Zoti, Perëndia i Izraelit.
7 Atë ditë njeriu do ta kthejë shikimin e tij
në drejtim të Krijuesit të tij dhe sytë e tij do
të shikojnë të Shenjtin e Izraelit. 8 Nuk do
të drejtohet më te altarët, vepër e duarve
të tij dhe nuk do të shikojë më atë që kanë
bërë gishtërinjtë e tij as te Asherimët dhe
te altarët për temjan. 9 Atë ditë qytetet e
fortifikuara të tij do të jenë si një vend i
braktisur në pyll ose si një degë e braktisur
përpara bijve të Izraelit, dhe kjo do të jetë
një shkretim. 10 Sepse ke harruar Perëndinë
e shpëtimit tënd dhe nuk je kujtuar për
Shkëmbin e forcës sate, prandaj mbolle
plantacione dhe i ke shartuar me shartesa
të huaja. 11 Ditën që i mbolle i rrethove
me një gardh; në mëngjes mbijnë farat e
tua, por vjelja do të jetë një tog rrënojash
ditën e sëmundjes dhe të dhembjes së
pashërueshme. 12 Ah, zhurma e një numri
të madh popujsh, që zhurmojnë si gjëmimi
i detit dhe si buçima e kombeve, zhurmojnë
si buçima e ujërave të fuqishme! 13 Kombet
zhurmojnë si buçima e shumë ujërave, por
Perëndia i kërcënon, dhe ata ikin larg, të

shtyrë si byku i maleve përpara erës, si një
dredhë pluhuri përpara shakullimës. 14 Në
mbrëmje, ja tmerri, dhe para mëngjesit
nuk ka më asgjë. Kjo është pjesa e atyre që
na plaçkitin, që na bëjnë pre.

18

1 Mjerë ai vend me krahë të zhurmshëm
që ndodhet matanë lumenjve të Etiopisë,
2 që dërgon lajmëtarë me anë të detit në ani-
jeza prej papirusi mbi ujërat, duke thënë:
"Shkoni, o lajmëtarë të shpejtë, në drejtim
të një kombi shtatlartë dhe lëkurëndritur,
në drejtim të një populli të cilin e kanë
frikë që nga fillimi i tij e më pas, komb
i fuqishëm që shkel çdo gjë, vendi i të
cilit ndahet nga lumenjtë". 3 Ju të gjithë,
banorë të botës dhe ata që banojnë mbi
tokë shikoni flamurin kur ky do të ngrihet
mbi malet dhe dëgjoni borinë kur ajo do të
bjerë! 4 Sepse kështu më ka thënë Zoti: "Do
të rri i qetë dhe do të shikoj nga banesa ime
si një nxehtësi e kthjellet dhe e ndritshme
në dritën e diellit, si një re vesë në vapën e
korrjes". 5 Sepse para korrjes, kur lulëzimi
ka marrë fund dhe lulja është bërë një
vile në fazën e pjekurisë, ai do t'i presë
degëzat me kmesë dhe do të shkulë e do t'i
presë shermendët. 6 Ata të gjithë tok do të
mbeten të braktisur shpendëve grabitqarë
të maleve dhe kafshëve të tokës; zogjtë
grabitqarë do të kalojnë mbi ta gjatë verës
dhe kafshët e tokës do të kalojnë mbi ta
gjatë dimrit. 7 Në këtë kohë do t'i sjellë
oferta Zotit të ushtrive një komb shtatlartë
dhe lëkurëndritur, një popull që e kanë
frikë që nga fillimet e tij e më pas, një
komb i fuqishëm që shkel çdo gjë, vendi i të
cilit përshkohet nga lumenj; do të çohen në
vendin ku ndodhet emri i Zotit të ushtrive,
në malin Sion.

19

1 Profecia mbi Egjiptin. Ja Zoti që
kalëron mbi një re të lehtë dhe hyn në
Egjipt. Idhujt e Egjiptit lëkunden para
tij, dhe zemra e Egjiptasve po mpaket
brenda tyre. 2 "Do t'i nxis Egjiptasit njëri
kundër tjetrit, secili do të luftojë kundër
vëllait të vet, dhe secili kundër të afër-
mit të tij, qyteti kundër qytetit, mbretëria
kundër mbretërisë. 3 Fryma e Egjiptit do
të ligështohet në mes të tij dhe unë do të
shkatërroj planet e tij; kështu ata do të
konsultojnë idhujt dhe yshtësit, mediumet
dhe magjistarët. 4 Do ta dorëzoj Egjiptin
në duart e një padroni të ashpër dhe një
mbret mizor do të sundojë mbi të, thotë
Zoti, Zoti i ushtrive. 5 Ujërat e detit do
të thahen, lumi do të shterojë dhe do të
thahet. 6 Lumenjtë do të bëhen të never-
itshëm, kanalet e Egjiptit do të zbrazen
dhe do të thahen, po kështu do të thahen
edhe kallamishtet e xunkthat. 7 Luadhët
pranë Nilit, në grykëderdhjen e tij dhe
të gjitha arat e mbjella gjatë lumit do të
thahen, do të fshihen dhe do të zhduken.
8 Peshkatarët do të rënkojnë, tërë ata që
hedhin grepin në Nil do të ankohen dhe
ata që hedhin rrjetat e tyre në ujë do të
ligështohen. 9 Ata që punojnë lirin e krehur
dhe endësit e pambukut do të çoroditen.
10 Themelet e tyre do të prishen dhe gjithë
punëtorët me mëditje do të trishtohen.
11 Me siguri princat e Tsoanit janë budallenj;
këshilltarët më të urtë të Faraonit japin
këshilla të paarsyeshme. Si mund t'i thoni
Faraonit: "Unë jam bir i njerëzve të urtë,
bir i mbretërve të lashtë"? 12 Ku janë tani
njerëzit e tu të urtë? Le të ta deklarojnë
tani dhe të pranojnë atë që Zoti i ushtrive
ka vendosur kundër Egjiptit. 13 Princat e
Tsoanit janë bërë budallenj, princat e Nofit
gabohen; ata që janë guri i qoshes në fiset e
tij që e kanë bërë Egjiptin të marrë rrugë
të gabuar. 14 Zoti ka përzier në mes të tij
një frymë degjenerimi, dhe ata e kanë futur
Egjiptin në rrugë të gabuar për çdo gjë,
ashtu si dridhet i dehuri kur vjell. 15 Dhe
asgjë nuk do të mund të bëjë Egjiptin: koka
ose bishti, palma ose xunkthi. 16 Atë ditë
Egjipti do të jetë si gratë, dhe do të dridhet
dhe do të trembet përballë dorës që Zoti i
ushtrive do të lëvizë kundër tij. 17 Vendi i
Judës do të jetë tmerri i Egjiptit; sa herë që
do të përmendet, ka për të qenë një tmerr
i vërtetë për shkak të vendimit të marrë
nga Zoti i ushtrive kundër tij. 18 Atë ditë
do të ketë në vendin e Egjiptit pesë qytete
që do të flasin gjuhën e Kanaanit dhe do
të betohen për Zotin e ushtrive; njeri nga
këto do të quhet "qyteti i shkatërrimit".
19 Atë ditë do të ketë në mes të vendit të
Egjiptit një altar kushtuar Zotit, dhe një
shtyllë të ngritur për Zotin pranë kufirit të
tij. 20 Do të jetë një shenjë dhe një dëshmi

për Zotin e ushtrive në vendin e Egjiptit;
kur ata do t'i këlthasin Zotit për shkak të
shtypësve të tyre, ai do t'u dërgojë atyre
një shpëtimtar dhe një të fuqishëm që do
t'i çlirojë. 21 Zoti do t'i shfaqet Egjiptit dhe
Egjiptasit do ta njohin Zotin atë ditë; do t'i
ofrojnë flijime dhe blatime ushqimore, do
të bëjnë premtime solemne para Zotit dhe
do t'i mbajnë ato. 22 Zoti do t'i godasë Egjip-
tasit, do t'i godasë dhe do t'i shërojë; ata do
t'i kthehen Zotit që do t'i dëgjojë lutjet e
tyre dhe do t'i shërojë. 23 Atë ditë do të ketë
një rrugë nga Egjipti në Asiri; Asirët do të
shkojnë në Egjipt, dhe Egjiptasit në Asiri,
dhe Egjiptasit do të shërbejnë bashkë me
Asirët. 24 Atë ditë Izraeli, i treti me Egjiptin
dhe me Asirinë, do të jetë një bekim në mes
të rruzullit. 25 Zoti i ushtrive do t'i bekojë,
duke thënë: "I bekuar qoftë Egjipti populli
im, Asiria vepër e duarve të mia dhe Izraeli
trashëgimia ime!".

20

1 Në vitin që Tartani erdhi në Ashdod,
i dërguar nga Sargoni, mbret i Asirisë, ai
luftoi kundër Ashdodit dhe e pushtoi. 2 Në
atë kohë Zoti foli me anë të Isaias, birit
të Amotsit, dhe i tha: "Shko dhe hiqe
thesin nga ijët e tua dhe hiqi këpucët nga
këmbët e tua". Ai veproi kështu, duke
shkuar lakuriq dhe zbathur. 3 Pastaj Zoti
tha: "Ashtu si shërbëtori im Isaia shkoi
lakuriq dhe zbathur gjatë tre vjetve si
shenjë dhe paralajmërim kundër Egjiptit
dhe Etiopisë, 4 kështu mbreti i Asirisë do
t'i çojë robërit e Egjiptit dhe të internuarit
e Etiopisë, të rinj dhe pleq, lakuriq dhe të
zbathur, vithezhveshur për turp të Egjip-
tit. 5 Atëherë ata do të tremben dhe do të
shushaten për shkak të Etiopisë, shpresës
së tyre, dhe për shkak të Egjiptit, lavdisë
së tyre. 6 Atë ditë banorët e kësaj krahine
bregdetare do të thonë: "Ja, çfarë u ndodhi
atyre te të cilët kishim mbështetur sh-
presën tonë dhe pranë të cilëve ishim stre-
huar për të kërkuar ndihmë, për t'u çliruar
nga mbreti i Asirisë. Si do të shpëtojmë
ne?".

21

1 Profecia kundër shkretëtirës së detit.
Ashtu si shakullimat kalojnë me të shpejtë
nëpër Negev, kështu një pushtues vjen nga
shkretëtira, nga një vend i tmerrshëm. 2 Një
vegim i tmerrshëm m'u shfaq: i pabesi ve-
pron me pabesi dhe shkatërruesi shkatër-
ron. Dil, o Elam. Rrethoje, o Medi! Bëra
që të pushojë çdo rënkim të tij. 3 Për këtë
arsye ijët e mia më dhëmbin shumë, më
zunë dhembjet si të prerat e një gruaje që
lind; jam i tronditur nga sa dëgjova, jam
i tmerruar nga sa pashë. 4 Zemra ime e
ka humbur, tmerri më ka zënë; nata që aq
shumë e dëshiroja është bërë llahtarë për
mua. 5 Ndërsa po shtrohet tryeza, bëhet
rojë mbi kullën vëzhgimit hahet dhe pihet.
"Çohuni, o krerë, dhe vajosni mburojat".
6 Sepse kështu më ka thënë Zoti: "Shko,
vër një roje që të njoftojë atë që shikon".
7 Ajo pa qerre dhe çifte kalorësish, disa prej
të cilëve kishin hipur mbi gomarë dhe të
tjerë mbi deve, dhe i vëzhgoi me kujdes, me
shumë kujdes. 8 Pastaj bërtiti si një luan:
"O Zot, ditën unë rri gjithnjë mbi kullën e
vëzhgimit, dhe çdo natë rri më këmbë te
vendroja ime. 9 Dhe ja po vijnë disa qerre
dhe çifte kalorësish". Atëherë ajo nisi të
flasë përsëri: "Ra, ra Babilonia"! Të gjitha
shëmbëlltyrat e gdhendura të perëndive të
saj janë për tokë të copëtuara. 10 O populli
im, atë që kam shirë dhe shkelur në lëmin
tim, atë që kam dëgjuar nga Zoti i ushtrive,
Perëndia i Izraelit, unë ta kam njoftuar!".
11 Profecia kundër Dumahut. Më bërtasin
nga Seiri: "Roje, në ç'pikë ka arritur nata?
Roje, në ç'pikë ka arritur nata?". 12 Roja
përgjigjet: "Vjen mëngjesi, pastaj edhe
nata. Në rast se doni të pyesni, pyesni, pra;
kthehuni, ejani". 13 Profecia kundër Ara-
bisë. Do ta kaloni natën në pyjet e Arabisë,
o karvanë të Dedamitëve. 14 I dilni para të
eturit duke i sjellë ujë, o banorë të vendit
të Temas; i kanë dalë përpara ikanakut
me bukën e tyre. 15 Sepse ata ikin para
shpatave, para shpatës së zhveshur, para
harkut të nderur, para tërbimit të betejës.
16 Sepse kështu më ka thënë Zoti: "Për një
vit, ashtu si viti i një argati me mëditje, tërë
lavdia e Kedarit do të zhduket; 17 dhe ajo
që do të mbetet nga numri i harkëtarëve,
njerëzit trima të bijve të Kedarit, do të jetë
një gjë e vogël, sepse ka folur Zoti, Perëndia
i Izraelit".

22

1 Profecia kundër Luginës së Vegimit.
Çfarë ke ti tani që ke hipur e tëra mbi

çatitë, [2] ti që je plot me britma, qytet zhur-
mëmadh, qytet dëfrimesh? Të vrarët e tu
nuk janë vrarë nga shpata as kanë vdekur
në betejë. [3] Tërë krerët e tu kanë ikur
bashkë, janë zënë robër pa hark; tërë ata
që u gjetën te ti u zunë robër, megjithëse
kishin ikur larg. [4] Prandaj them: "Largoni
shikimin nga unë; unë do të qaj me hid-
hërim. Mos kërkoni të më ngushëlloni
për dëshpërimin e bijës së popullit tim".
[5] Sepse është një ditë lemerie, shkatërrimi
dhe ngurimi nga ana e ZOTIT, të Zotit të
ushtrive; në Luginën e Vegimeve muret
janë shembur dhe britma për ndihmë arrin
deri në mal. [6] Elami ka marrë kukurën
me qerre njerëzish dhe kalorësish. Kiri
ka zbuluar mburojën. [7] Do të ndodhë që
luginat e tua më të mira do të jenë plot
me qerre dhe kalorësit do të zënë pozi-
cion para portave të tua. [8] Pastaj ai hoqi
mbrojtjen e Judës dhe po atë ditë ti e
hodhe shikimin mbi arsenalin e pallatit të
Pyllit. [9] Keni parë gjithashtu sa të shumta
ishin të çarat në muret e qytetit të Da-
vidit, dhe keni mbledhur ujërat e hauzit
të poshtëm. [10] Keni numëruar shtëpitë e
Jeruzalemit dhe keni shembur shtëpi për
të fortifikuar muret. [11] Përveç kësaj keni
ndërtuar një rezervuar midis dy mureve
për ujërat e hauzit të vjetër, por nuk keni
parë se kush e ka bërë këtë, as nuk keni
marrë parasysh kush e ka menduar këtë
prej një kohe të gjatë. [12] Atë ditë Zoti, Zoti i
ushtrive, ju thirri që të qani, të mbani zi, të
rruani kokën dhe të mbështilleni me thasë.
[13] Po përkundrazi ja, gëzim dhe hare, priten
qe dhe theren dele, hahet mish dhe pihet
verë. "Të hamë dhe të pimë, se nesër do të
vdesim!". [14] Por Zoti i ushtrive u ka thënë
veshëve të mi: "Ky mëkati juaj nuk do të
shlyhet deri sa ju të vdisni", thotë Zoti,
Zoti i ushtrive. [15] Kështu thotë Zoti, Zoti i
ushtrive: "Shko pra te ky administrator, te
Shebna, kryekujdestar, dhe i thuaj: [16] "Çfarë
zotëron ti këtu dhe cilin ke këtu, që ke bërë
të të gërmojnë këtu një varr, ashtu si ai që
gërmon për vete një vendvarrim lart dhe
pret në shkëmb një varr?". [17] Ja, Zoti po të
flak me dhunë, o njeri i fuqishëm, dhe do
të të kapë mirë. [18] Do të të rrukullisë mirë e
mirë dhe do të të hedhë si një top në një
vend të gjerë. Aty do të vdesësh dhe do
të mbarojnë qerret e tua krenare, o turp i
shtëpisë së zotit tënd. [19] Do të të dëbojë nga
zyra jote dhe do të tërhiqesh poshtë nga
posti yt! [20] Atë ditë do të ndodhë që të thëras
shërbëtorin tim Eliakim, birin e Hilkiahut;
[21] do ta vesh me tunikën tënde, do t'i më
brezin tënd dhe do ta kaloj pushtetin tënd
në duart e tij, dhe ai do të jetë një atë për
banorët e Jeruzalemit dhe për shtëpinë e
Judës. [22] Do të më mbi supin e tij çelësin e
shtëpisë së Davidit; kështu ai do të hapë
dhe askush nuk do të mund ta mbyllë, do
ta mbyllë dhe askush nuk do ta mund ta
hapë. [23] Do ta ngul si një gozhdë në një
vend të sigurt, dhe ai do të bëhet një fron
lavdie për shtëpinë e atit të tij. [24] Nga ai do
të varet tërë lavdia e shtëpisë së atit të tij,
trashëgimtarët dhe degët anësorë, të gjitha
enët edhe ato më të vogla, që nga kupat e
e deri te shtambët e çdo lloji. [25] "Atë ditë,
thotë Zoti i ushtrive, gozhda e ngulur në
vend të sigurt do të hiqet, do të shkulet
poshtë dhe do të bjerë; dhe gjithë pesha që
mbante do të shkatërrohet, sepse Zoti ka
folur".

23

[1] Profecia kundër Tiros. Rënkoni, o anije
të Tarshishit, sepse Tiro është shkatërruar,
dhe nuk kanë mbetur as shtëpitë as porti.
Ky lajm iu erdhi nga vendi i Kitimit. [2] Mos
hapni gojën, o banorë të bregut të detit,
o tregtarë të Sidonit; ata që çajnë detet
ju kanë mbushur me pasuri. [3] Nëpërmjet
ujërave të mëdha gruri i Shihorit, prodhimi
i lumit, ishte e ardhura e tij; dhe ai ishte
tregu i kombeve. [4] Ki turp, o Sidon, sepse ka
folur deti, kalaja e detit, duke thënë: "Unë
nuk kam pasur dhembje, as kam lindur
fëmijë; nuk kam ushqyer të rinj as kam
rritur virgjëresha". [5] Kur lajmi do të arrijë
në Egjipt, do të hidhërohen për lajmin e
Tiros. [6] Kaloni në Tarshish, vajtoni o banorë
të bregut të detit! [7] Ky qënka qyteti juaj i
qejfeve, prejardhja e të cilit është e lashtë?
Këmbët e tij e çonin të banonte në toka
të largëta. [8] Kush, pra, e ka vendosur këtë
kundër Tiros, dhurues kurorash, tregëtarët
e të cilit ishin princa dhe dyqanxhinjtë e
të cilit ishin njerëzit e nderuar të dheut?
[9] E ka vendosur Zoti i ushtrive, për të errur
krenarinë nga çfarëdo shkëlqimi, për të
ulur gjithë njerëzit e nderuar të dheut.
[10] Kalo nëpër vendin tënd si Nili, o bijë

e Tarshishit, nuk ka më forcë. [11] Zoti ka
shtrirë dorën e tij mbi detin, i ka bërë
mbretëritë të dridhen, për Kanaanin ka urdhëruar t'i shkatërrohen kalatë e tij. [12] Ai ka
thënë: "Ti nuk do të vazhdosh të gëzohesh,
o bijë e Sidonit, virgjëreshë që ke humbur
nderin". Çohu, kalo në vendin e Kitimit;
as aty nuk do të gjesh prehje. [13] Ja vendi i
Kaldeasve: ky popull nuk ekzistonte fare;
Asiri e themeloi për kafshët e shkretëtirës.
Ata kanë ngritur kalatë e tyre, kanë rrënuar
pallatet e Tiros dhe e kanë katandisur në
një grumbull gërmadhash. [14] Rënkoni, o
anije të Tarshishit, sepse kalaja juaj është
shkatërruar. [15] Atë ditë do të ndodhë që
Tiro të harrohet për shtatëdhjetë vjet, aq
sa janë vitet e një mbreti. Pas shtatëdhjetë
vjetve do të ndodhë në Tiro ashtu siç thotë
kënga e prostitutës: [16] "Merr qesten, sillu
nëpër qytet, o prostitutë e harruar; bjeri
me zotësi veglës, shumo këngët që të mund
të të kujtojnë". [17] Pas shtatëdhjetë vjetve
do të ndodhë që Zoti do të vizitojë Tiron,
që do të kthehet në pagën e vet dhe do të
kurvërohet me të gjitha mbretëritë e botës
mbi faqen e dheut. [18] Por fitimi nga tregtia
e tij dhe paga e tij do t'i shenjtërohen Zotit;
nuk do të mblidhet as nuk do të vihet
mënjanë, sepse fitimi nga tregtia e tij do
t'u shkojë atyre që banojnë përpara Zotit,
me qëllim që të hanë sa të ngopen dhe të
vishen në mënyrë të shkëlqyeshme.

24

[1] Ja, Zoti zbras tokën dhe e bën të
shkretë, prish faqen e saj dhe shpërndan
banorët e saj. [2] Do t'i ndodhë e njëjta
gjë popullit ashtu si priftit, shërbëtorit
ashtu si padronit të tij, shërbëtores ashtu
si padrones së saj, blerësit ashtu si shitësit,
ai që jep borxh ashtu si ai që merr borxh,
huadhënësit ashtu si huamarrësit. [3] Toka
do të zbrazet plotësisht dhe do të plaçkitet
plotësisht, sepse Zoti ka thënë këtë fjalë.
[4] Toka është në zi dhe vuan, bota po ligësh-
tohet dhe po meket, njerëzit me poste
nga populli i dheut ligështohen. [5] Toka
është përdhosur nga banorët e saj, sepse
këta kanë shkelur ligjet, kanë ndryshuar
statutin, kanë marrë nëpër këmbë besëlid-
hjen e përjetshme. [6] Prandaj një mallkim
e ka përpirë tokën dhe banorët e saj janë
të dëshpëruar; prandaj banorët e tokës po
digjen dhe të pakët janë burrat që kanë
mbetur. [7] Mushti është në zi, vreshti po
prishet dhe gjithë zemërgëzuarit psherëti-
jnë. [8] Gëzimi i dajreve ka marrë fund,
zhurma e dëfrimtarëve ka mbaruar, gëz-
imi i harpës pushoi. [9] Nuk pihet më verë
me këngë, pija dehëse është e hidhur për
ata që e pijnë. [10] Qyteti i rrëmujës është
shkatërruar; çdo shtëpi është e mbyllur që
të mos hyjë njeri në të. [11] Nëpër rrugë
ka ankime, sepse nuk ka verë; çdo gëzim
është zhdukur, hareja është zhdukur nga
toka. [12] Në qytet nuk mbetet gjë tjetër veç
dëshpërimit, dhe porta është bërë copë-
copë dhe është shkatërruar. [13] Sepse në
mes të dheut, midis popujve, do të ndodhë
ashtu si kur shkunden ullinjtë, ashtu si kur
mblidhen vilet e pavjela pas vjeljes. [14] Ata
do të ngrenë zërin, do të lëshojnë klithma
gëzimi, për madhështinë e Zotit do të bro-
horasin nga deti: [15] "Lëvdoni, pra, Zotin në
krahinat e agimit, emrin e Zotit, Perëndinë
e Izraelit në ishujt e detit!". [16] Nga skaji i
tokës dëgjojmë këngë: "Lavdi të drejtit!".
Por unë them: "Mjerë unë! Mjerë unë! Vaj
medet! Të pabesët veprojnë me pabesi, po,
të pabesët veprojnë me pabesi të madhe.
[17] Tmerri, gropa dhe laku të kërcënojnë, o
banor i dheut. [18] Dhe ka për të ndodhur që
ai që do të ikë përballë britmës së tmerrit
do të bjerë në gropë, dhe kush do të dalë
nga gropa do të kapet nga laku. Sepse nga
lart do të hapen ujëvara dhe themelet e
dheut do të tronditen. [19] Toka do të çahet
e tëra; toka do të kriset tërësisht, toka do
të dridhet me forcë. [20] Toka do të lëkundet
si një i dehur, do të tronditet si një kasolle.
Mëkati i saj rëndon mbi të, do të rrëzohet
dhe nuk do të ngrihet më. [21] Atë ditë do
të ndodhë që Zoti do të dënojë ushtrinë
që është atje lart, dhe poshtë mbi tokë
mbretërit e dheut; [22] do të mblidhen bashkë
si të burgosur në një burg të nëndheshëm;
do të mbyllen në një burg dhe pas shumë
ditësh do të ndëshkohen. [23] Hënën do ta
mbulojë rrëmuja dhe diellin turpi, sepse
Zoti i ushtrive do të mbretërojë mbi malin
e Sionit dhe në Jeruzalem, dhe lavdia e tij
përpara pleqve.

25

[1] O Zot, ti je Perëndia im, unë do të të
përlëvdoj dhe do të kremtoj emrin tënd,

sepse ke bërë gjëra të mrekullueshme,
projekte të konceptuara shumë kohë më
parë, dhe të realizuara me besnikëri dhe
vërtetësi. 2 Sepse e ke katandisur qytetin në
një grumbull gurësh, qytetin e fortifikuar
në një grumbull gërmadhash; kështjella e
të huajve nuk është më një qytet, nuk do
të rindërtohet kurrë më. 3 Prandaj populli
i fuqishëm të lëvdon, qyteti i kombeve të
fuqishëm ka frikë nga ti, 4 sepse ti ke qenë
një kështjellë për të varfërin, një kësht-
jellë për të mjerin në fatkeqësinë e tij,
një strehë kundër stuhisë, një hije kundër
të nxehtit, sepse fryma e tiranëve është
si një furtunë kundër murit. 5 Ti do të
pakësosh zhurmën e të huajve si të nxehtit
në një vend të thatë; ashtu si të nxehtit nën
hijen e një reje, kështu kënga e tiranëve
do të detyrohet të heshtë. 6 Zoti i ushtrive
do t'u përgatisë tërë popujve mbi këtë
mal një banket me gjellë të shijshme, me
verëra të vjetra, me gjellë të shijshme me
shumë palcë dhe me verëra të vjetra dhe
të zgjedhura. 7 Do të shkatërrojë mbi këtë
mal mbulesën që mbulonte tërë popujt,
po kështu edhe mbulesën e shtrirë mbi të
gjitha kombet. 8 Do të shkatërrojë përgjith-
një vdekjen; Zoti, Zoti, do t'i thajë lotët nga
çdo fytyrë, do të heqë nga tërë dheu turpin
e popullit të tij, sepse Zoti ka folur. 9 Atë
ditë do të thuhet: "Ja, ky është Perëndia
ynë: tek ai kemi shpresuar dhe ai do të
na shpëtojë. Ky është Zoti tek i cili kemi
shpresuar; të ngazëllojmë dhe të gëzohemi
në shpëtimin e tij!". 10 Me qenë se dora e
Zotit do të shtrihet mbi këtë mal, ndërsa
Moabi do të shkelet nën të ashtu si shkelet
kashta mbi plehun. 11 Ai do të zgjasë duart
e tij në mes teje, ashtu si i shtrin notari
për të notuar, dhe do të ulë krenarinë e tij
bashkë me trillimet e kurdisura nga duart e
tij. 12 Fortesën e mureve të tua të larta, ai do
ta shkatërrojë, do ta shembë, do ta hedhë
për tokë deri poshtë në pluhur.

26

1 Atë ditë do të këndohet kjo këngë në
vendin e Judës: "Ne kemi një qytet të fortë;
Perëndia ka vënë shpëtimin për mure dhe
për bastione. 2 Hapni portat dhe le të
hyjë kombi i drejtë, që ruan besnikërinë".
3 Mëndjes që pushon te ti, ti i ruan një paqe
të përsosur, sepse kjo ka besim te ti. 4 Kini
besim te Zoti përjetë, sepse Zoti, po, Zoti
është shkëmbi i përjetshëm. 5 Ai ka përulur
ata që rrinin lart, ka ulur qytetin e lartë, e
ka ulur deri në tokë, e ka hedhur në pluhur;
6 këmbët e shkelin, pikërisht këmbët e të
varfërit dhe hapat e mjeranëve. 7 Rruga e
të drejtit është e drejtë; o Perëndi i drejtë, ti
sheshon shtegun e të drejtit. 8 Po, në rrugën
e gjykimeve të tua, o Zot, ne të kemi pritur.
Dëshira e shpirtit tonë i drejtohet emrit
tënd dhe kujtimit tënd. 9 Me shpirtin tim
të dëshiroj natën, po, me frymën që është
brenda meje të kërkoj në mëngjes herët;
sepse kur shfaqen gjykimet e tua mbi tokë,
banorët e botës mësojnë drejtësinë. 10 Në
rast se falet i pabesi, ai nuk do ta mësojë
drejtësinë; ai do të veprojë në mënyrë të
çoroditur në vendin e ndershmërisë dhe
nuk do të mund të shikojë madhështinë e
Zotit. 11 O Zot, dora jote është ngritur, por
ata nuk e shohin. Por ata do ta shohin zellin
tënd për popullin tënd dhe do të mbeten
të hutuar; po, zjarri i armiqve të tu do t'i
përpijë. 12 O Zot, ti do të vendosësh paqen
për ne, sepse ti kryen për ne çdo vepër
tonën. 13 O Zot, Perëndia ynë, zotër të tjerë,
veç teje, na kanë sunduar; por vetëm për
ty të mbajmë mend emrin. 14 Të vdekurit
nuk do të rijetojnë më, ata që shkuan nuk
do të vijnë më; prandaj ti i ke ndëshkuar,
ke shkatërruar dhe ke zhdukur çdo kujtim
të tyre. 15 Ti e ke rritur kombin, o Zot, e ke
rritur kombin, je përlëvduar; i ke zgjeruar
tërë kufijtë e vendit. 16 O Zot, në çastet e
fatkeqësisë të kanë kujtuar, kanë bërë një
lutje kur ndëshkimi yt po i godiste. 17 Ashtu
si një grua me barrë që është gati për të
lindur dhe përpëlitet dhe ulërin nga të pre-
rat që ka, kështu kemi qenë ne para teje, o
Zot. 18 Jemi ngjizur, kemi ndjerë dhembjet,
ashtu sikur të kishim për të lindur, por
ishte vetëm erë; nuk i kemi dhënë asnjë
shpëtim vendit dhe banorët e botës nuk
kanë rënë. 19 Të vdekurit e tu do të rijetojnë,
bashkë me kufomën time, do të ringjallen.
Zgjohuni dhe gëzohuni, o ju që banoni në
pluhur! Sepse vesa jote është si vesa e një
drite që shkëlqen dhe toka do të nxjerrë në
dritë të vdekurit. 20 Shko, o populli im, hyr
në dhomat e tua, mbylli portat e tua prapa
teje; fshihu për një çast, deri sa të kalojë
zemërimi. 21 Sepse ja, Zoti del nga banesa e
tij për të ndëshkuar paudhësinë e banorëve

të tokës; toka do të nxjerrë në shesh gjakun
e derdhur dhe nuk do të t'i fshehë më të
vrarët e saj.

27

1 Atë ditë Zoti do të ndëshkojë me sh-
patën e tij të ashpër, të madhe dhe të
fortë Leviathanin, gjarpërin e shkathët,
gjarpërin Leviathani dredha-dredha, dhe
do të vrasë përbindëshin që është në det.
2 Atë ditë do të thuhet: "Vreshti që jep verë
të kuqërremtë, këndoni për të. 3 Unë, Zoti,
e ruaj, e vadis çdo çast, e ruaj natën e ditën
me qëllim që askush të mos e dëmtojë.
4 Nuk ka zemërim tek unë. Kush do t'i vinte
në luftë kundër meje ferrat dhe gjembat?
Unë do të shkoja kundër tyre dhe do t'i
digjja të gjitha tok. 5 Do të ishte më mirë
që dikush të mbështetej te forca ime për të
bërë paqe me mua, po, për të bërë paqe me
mua". 6 Në ditët që do të vijnë Jakobi do të
lëshojë rrënjë, Izraeli do të lulëzojë dhe do
të lëshojë lastarë dhe do të mbushë faqen
e dheut me fryte. 7 A ka goditur Perëndia
Izraelin ashtu si ka goditur ata që e qëllonin
atë? A e ka vrarë atë ashtu si ka vrarë ata
që e vrisnin atë? 8 Ti je grindur me të me
masë, duke e përzënë dhe duke e çuar larg.
Ai e çoi në një vend të largët me frymën e
tij të furishme, një ditë me erë lindore. 9 Në
këtë mënyrë do të shpagohet padrejtësia
e Jakobit, dhe ky do të jetë gjithë fryti i
heqjes së mëkatit të tij, kur do t'i kthejë
tërë gurët e altarit si gurë gëlqereje të
thërmuar; kështu Asherimët dhe altarët e
temjanit nuk do të ngrihen më. 10 Qyteti i
fortifikuar do të jetë i shkretuar, një vend i
pabanuar dhe i braktisur si një shkretëtirë;
aty do të kullosë viçi, i cili do të shtrihet
dhe do të hajë degët. 11 Kur degët e tij do të
thahen, do të thyhen dhe do të vijnë gra për
t'i djegur. Me qenë se është një popull pa
zgjuaësi, prandaj Ai që e ka bërë nuk do t'i
vijë keq për të, Ai që e ka formuar nuk do t'i
japë hir. 12 Po atë ditë do të ndodhë që Zoti
do të shijë grurin nga rrjedha e lumit deri
te përroi i Egjiptit, dhe ju do të mblidheni
një nga një, o bij të Izraelit. 13 Atë ditë do
të ndodhë që të bjerë buria e madhe, dhe
ata që kanë humbur në vendin e Asirisë dhe
ata që janë shpërndarë në vendin e Egjiptit
do të vijnë dhe do të adhurojnë Zotin mbi
malin e shenjtë, në Jeruzalem.

28

1 Mjerë kurorës së kryelartësisë të të
dehurve, të Efraimit dhe lules së fishkur
të bukurisë së tij të lavdishme që ri mbi
krye të luginës pjellore të atyre që i ka
mposhtur vera! 2 Ja, Zoti ka një njeri të
fortë dhe të fuqishëm, si një stuhi breshëri,
si një tufan shkatërrues; si një aluvion
ujërash të fuqishëm përmbytëse; ai do t'i
hedhë për tokë me dorën e tij. 3 Kurora e
kryelartësisë të të dehurve të Efraimit do
të shkelet; 4 dhe lulja e fishkur e bukurisë së
tij të lavdishme që rri mbi krye të luginës
pjellore do të jetë si një fik i hershëm para
verës që dikush e shikon; ai e gëlltit sapo
e ka në dorë. 5 Atë ditë Zoti i ushtrive
do të jetë një kurorë lavdie, një diadem i
shkëlqyer për pjesën tjetër të popullit të
tij, 6 një frymë drejtësie për atë që ulet për
të gjykuar dhe forca e atyre që në betejë
e sprapsin armikun deri te portat e tij.
7 Por edhe këta shkojnë sa djathtas aq edhe
majtas për shkak të verës dhe u merren
këmbët nga pijet dehëse; prifti dhe pro-
feti lëkunden për shkak të pijeve dehëse,
lëkunden sikur të kishin vegime, ngurrojnë
në dhënien e vendimeve. 8 Tërë tryezat
janë plot me të vjellura dhe me ndyrësira,
nuk ka më një vend të pastër. 9 "Kujt
dëshiron t'i mësojë diturinë? Kujt dëshiron
t'ia bëjë të kuptueshëm mesazhin? Atyre
që sapo janë zvjerdhur, atyre që sapo janë
shkëputur nga sisa? 10 Sepse ka një urdhër
mbi urdhër, urdhër mbi urdhër, regull mbi
regull, regull mbi regull, pak këtu dhe pak
atje". 11 Në fakt do të ndodhë që me buzë
që bëlbëzojnë dhe me një gjuhë tjetër Zoti
do t'i flasë këtij populli. 12 Ai u kishte
thënë: "Ja pushimi: vëreni të lodhurin të
pushojë; këtu është fresk!". Por ata nuk
deshën ta dëgjojnë. 13 Kështu fjala e Zotit
u bë për ta urdhër mbi urdhër, urdhër
mbi urdhër, rregull mbi rregull, rregull mbi
rregull, pak këtu, pak atje, me qëllim që ata
të binin mbrapsht, të bëheshin copë-copë,
t'i zinte laku dhe të kapeshin. 14 Prandaj
dëgjoni fjalën e Zotit, o tallës, që sundoni
mbi këtë popull, që rri në Jeruzalem! 15 Ju
thoni: "Kemi përfunduar një besëlidhje me
vdekjen, kemi bërë një aleancë me Sheolin;
kur rebeshi përmbytës do të kalojë, nuk
do të arrijë deri te ne, sepse gënjeshtrën e
kemi bërë strehën tonë dhe jemi fshehur

prapa falsitetit”. [16] Prandaj kështu thotë
Zoti, Zoti: “Ja, unë vendos si themel në
Sion një gur, një gur të provuar, një kokë
qosheje të çmuar, një themel të sigurt; ai
që i beson atij nuk do të ngutet. [17] Unë do
të vendos të drejtën si masë dhe drejtësinë
si plumbçe; breshëri do të pastrojë strehën
e gënjeshtrës dhe ujërat do të përmbytin
strehën tuaj. [18] Besëlidhja juaj me vdekjen
do të anulohet dhe aleanca juaj me Sheolin
nuk do të qëndrojë; kur rrebeshi përmbytës
do të kalojë, ju do të shkeleni prej tij. [19] Sa
herë që do të kalojë, do t’ju kapë, sepse
do të kalojë çdo mëngjes, ditën dhe natën,
do të jetë një tmerr i vërtetë të dëgjosh
vetëm të ta rrëfejnë. [20] Në fakt shtrati do të
jetë i shkurtër për t’u shtrirë dhe mbulesa
tepër e ngushtë për t’u mbuluar me të.
[21] Sepse Zoti do të ngrihet si në malin e
Peratsimit, do të zemërohet si në luginën
e Gabaonit, për të plotësuar veprën e tij,
veprën e tij të padëgjuar, për të plotësuar
punën e tij, punën e tij të pazakontë. [22] Mos
u bëni, pra, tallës që lidhjet tuaja të mos
përforcohen. Sepse unë kam dëgjuar nga
ana e Zotit, e Zotit të ushtrive, se është
vendosur shfarosja e plotë e gjithë ven-
dit. [23] Vini vesh dhe dëgjoni zërin tim,
tregohuni të kujdesshëm dhe dëgjoni fjalën
time! [24] A nuk lëron tërë ditën bujku për
të mbjellë? A vazhdon vallë, ta çajë dhe ta
prashitë tokën e tij? [25] Mbasi ka sheshuar
sipërfaqen e saj, a nuk mbjell koprën dhe
nuk përhap barin e gjumit, nuk vë grurin
në brazda, elbin në vendin e caktuar dhe
grurin e fortë gjatë kufijve? [26] Perëndia i tij
i tregon rregullin që duhet të ndjekë dhe
e mëson. [27] Kopra nuk shihet me shirësen
dhe nuk kalohet rrota e qerres mbi barin
e gjumit; por koprën e rrahin me shkop
dhe barin e gjumit me shufër. [28] Gruri
për bukë duhet të shtypet; prandaj nuk
shtypet për gjithnjë, por kalohen mbi të
rrota të qerres dhe kuajt, por pa e shtypur.
[29] Edhe kjo vjen nga Zoti i ushtrive, që është
i mrekullueshëm në këshillat e tij dhe i
madh për nga dituria”.

29

[1] Mjerë Arieli, Arieli, qytet ku fushoi Da-
vidi! I shtoni vit vitit, festat le të plotësojnë
ciklin e tyre. [2] Pastaj do ta hedh Arielin në
ankth; do të ketë ankim dhe rënkime dhe
për mua do të jetë si një Ariel. [3] Unë do
të fushoj kundër teje rreth e qark, do të të
rrethoj me një ledh dhe do të ngre bastione
kundër teje. [4] Do të ulesh, do të flasësh nga
toka dhe fjala jote do të dalë e mbytur nga
pluhuri; zëri yt do të ngjitet nga toka si ai i
një mediumi dhe fjala jote do të pëshpëritë
nga pluhuri. [5] Turma e armiqve të tu do
të jetë si pluhur i hollë dhe turma e të
fuqishmëve si byk i shpërndarë; dhe kjo
ka për të ndodhur papritmas, në një çast.
[6] Ti do të vizitohesh nga Zoti i ushtrive me
gjëmime, tërmete dhe zhurma të mëdha,
me shakullima dhe flakë zjarri përvëlues.
[7] Moria e të gjitha kombeve që luftojnë
kundër Arielit, e të gjitha atyre që e luftojnë
atë dhe fortesën e tij dhe e shtrëngojnë
rreth e qark do të jetë si një ëndërr, si një
vegim nate. [8] Ka për të ndodhur ashtu si
kur një i uritur që ëndërron të hajë, por
kur zgjohet e ka stomakun bosh, apo si kur
një i etur ëndërron të pijë, por kur zgjohet
është i lodhur dhe e ka grykën të tharë;
kështu ka për të ndodhur me morinë e të
gjitha kombeve që luftojnë kundër malit të
Sionit. [9] Ndaluni dhe habituni. Braktisjuni
qejfeve dhe pastaj shikoni rreth e rrotull
të trembur. Këta janë të dehur, por jo
nga vera; u merren këmbët, por jo për
pasojë të pijeve dehëse. [10] Në fakt Zoti ka
shpërndarë mbi ju një frymë topitjeje; ka
mbyllur sytë tuaja, profetët, ka mbuluar
me vel krerët tuaj, shikuesit. [11] Çdo vegim
profetik është bërë për ju si fjalët e një libri
të vulosur që i jepet dikujt që di të lexojë;
duke i thënë: “Të lutem, lexoje, këtë!”, por
ai përgjigjet: “Nuk mundem, sepse është i
vulosur!”. [12] Ose si një libër që i jepet dikujt
që nuk di të lexojë, duke i thënë: “Të lutem,
lexoje këtë!”, por ai përgjigjet: “Nuk di të
lexoj”. [13] Prandaj Zoti thotë: “Me qenë se
ky popull më afrohet mua vetëm me gojën
dhe më nderon me buzët e tij, ndërsa zemra
e tij më rri larg dhe frika e tij ndaj meje
është vetëm një urdhërim i mësuar nga
njerëzit, [14] prandaj, ja, unë do të vazhdoj
të bëj mrekulli në mes të këtij populli, po,
mrekulli dhe çudi: dituria e njerëzve të tij
të urtë do të shuhet dhe zgjuarësia e të
mënçurve të tij do të zhduket”. [15] Mjerë
ata që shkojnë në vende të thella për t’ia
fshehur Zotit planet e tyre, që i bëjnë

veprat e tyre në terr dhe thonë: "Kush na
sheh? Kush na njeh?" 16 I keni përmbysur
plotësisht gjërat. A mund të konsiderohet
poçari i barabartë me argjilën? A mundet
vepra t'i thotë atij që e ka bërë: "Nuk më
ka bërë ai"?, ose gjëja e formuar t'i thotë
atij që e ka formuar: "Nuk ka zgjuarësi"?
17 Brenda një kohe shumë të shkurtër dhe
Libani do të shndërrohet në një pemishte,
dhe pemishtja do të konsiderohet si një
pyll. 18 Të shurdhët do të kuptojnë atë ditë
fjalët e librit dhe, të çliruar nga errësira dhe
terri, sytë e të verbërve kanë për të parë.
19 Të përulurit do të mund të gëzojnë akoma
te Zoti dhe të varfërit e njerëzimit do të
ngazëllohen tek i Shenjti i Izraelit. 20 Sepse
tirani do të jetë zhdukur, tallësi do të jetë
shkatërruar, dhe do të jenë shfarosur tërë
ata që kurdisin paudhësi, 21 që dënojnë një
njeri për një fjalë, që i kurdisin kurthe atij
që gjykon te porta, që prishin të drejtën
e të drejtit për asgjë. 22 Prandaj kështu i
thotë shtëpisë së Jakobit Zoti që shpengoi
Abrahamin: "Tani e tutje Jakobi nuk do të
turpërohet më dhe fytyra e tij nuk do të
zverdhet më; 23 por kur do të shohë bijtë
e tij, veprën e duarve të mia në mes të
tij, ata do të shenjtërojnë emrin tim, do të
shenjtërojnë të Shenjtin e Jakobit dhe do të
kenë frikë nga Perëndia i Izraelit. 24 Ata që
kanë frymë të përdalë do të arrijnë të kenë
gjykim dhe murmuruesit do të mësojnë
doktrinën e shëndoshë".

30

1 "Mjerë bijtë rebelë, thotë Zoti, që bëjnë
projekte që nuk vijnë nga unë, që lidhin
aleanca, por pa Frymën time, për të grum-
bulluar mëkate mbi mëkate; 2 që shkojnë
poshtë në Egjipt pa konsultuar më parë
gojën time, për t'u përforcuar në forcën
e Faraonit dhe për të kërkuar strehë në
hijen e Egjiptit! 3 Por forca e Faraonit do të
jetë turpi juaj dhe streha në hije të Egjiptit
fatkeqësia juaj. 4 Sepse princat e tij kanë
shkuar në Tsoan dhe ambasadorët e tij kanë
arritur në Hanes. 5 Por do të turpërohen
të gjithë nga një popull që nuk do t'u hyjë
fare në punë, që nuk do t'iu japë asnjë
ndihmë o përfitim, por vetëm turp dhe
poshtërim. 6 Një profeci kundër kafshëve të
Neghevit: nëpërmjet një vendi të mjeruar
dhe plot ankthe, prej të cilit vijnë luanesha
dhe luani, nepërka dhe gjarpëri i zjarrtë
që fluturon, ata mbartin pasuritë e tyre
mbi kurrizin e gomarëve dhe thesaret e
tyre mbi kurrizin e deveve një populli prej
të cilit nuk kanë për të përfituar asgjë.
7 Sepse ndihma e Egjiptit është e kotë dhe
e padobishme, prandaj unë e quaj: "Rahab-
Hem-Shebeth". 8 Tani eja, shkruaje këtë
mbi një rrasë të vogël dhe shkruaje në një
libër, që të mbetet për ditët e ardhshme,
për gjithnjë, përjetë. 9 Sepse ky është një
popull rebel, janë bij gënjeshtarë, bij që
nuk duan të dëgjojnë ligjin e Zotit, 10 që u
thonë shikuesve: "Mos kini vegime", dhe
profetëve: "Mos na profetizoni gjëra të
vërteta, na tregoni gjëra të këndshme, na
profetizoni gjëra mashtruese. 11 Dilni jashtë
rruge, braktisni shtegun e drejtë, largoni
nga sytë tona të Shenjtin e Izraelit!"".
12 Prandaj kështu thotë i Shenjti i Izraelit:
"Me qenë se ju e përçmoni këtë fjalë dhe
keni besim te shtypja dhe te ligësia, dhe
mbështeteni mbi to, 13 kjo paudhësi do të
jetë për ju si e çarë që rrezikon të rrëzohet,
një dalje te një mur i lartë, rrëzimi i të cilit
ndodh papritmas, në një çast, 14 dhe thyhet
si një enë prej balte të pjekur, që dikush
copëton pa mëshirë duke mos mundur të
gjejë në copat e tij qoftë edhe një copë për
të marrë zjarr në vatër ose për të marrë
ujë nga sterna". 15 Sepse kështu thotë Zoti,
Zoti, i Shenjti i Izraelit: "Duke u kthyer tek
unë dhe duke pushuar tek unë, do të sh-
pëtoni; forca juaj qëndron në qetësinë dhe
në besimin tuaj. Por ju nuk keni dashur,
16 madje keni thënë: "Jo, ne do të ikim me
kuajt tanë!". Prandaj ju do të ikni. Dhe: "Do
të shkojmë me kuaj të shpejtë!". Prandaj
ata që do t'ju ndjekin do të jenë edhe më të
shpejtë. 17 Një mijë prej jush do të ikin nën
kërcënimin e një të vetmi; nën kërcënimin
e pesë vetave do të ikni me vrap, deri sa të
rrini si një hu mbi majën e një mali, si një
flamur mbi një kodër". 18 Prandaj Zoti do
të presë për t'ju dhënë hir, pastaj ai do të
lartësohet, sepse i erdhi keq për ju, sepse
Zoti është një Perëndi i drejtësisë. Lum
të gjithë ata që kanë shpresë tek ai! 19 O
popull i Sionit që banon në Jeruzalem, ti
nuk do të qash më. Ai do të të bëj nder
me siguri; duke dëgjuar zërin e britmës
sate; sapo të të dëgjojë, do të përgjigjet.

[20] Edhe sikur Zoti t'ju japë bukën e ankthit
dhe ujin e shtypjes, megjithatë ata që të
mësojnë nuk do të duhet të fshihen, dhe
sytë e ty do të shohin mësuesit e tu. [21] Kur
do të shkoni djathtas ose kur do të shkoni
majtas, veshët e tu do të dëgjojnë prapa
teje një fjalë që do të thotë: "Kjo është
rruga, ecni në të!". [22] Konsiderojini si të
papastra shëmbëlltyrat tuaja të gdhendura
të veshura me argjend dhe shëmbëlltyrat
tuaja prej metali të derdhur të veshura me
ar; do t'i flakni tutje si një gjë e papastër,
"Jashtë!", do t'u thoni atyre. [23] Atëherë ai
do t'i japë shiun për farën tënde që do të
kesh mbjellë në tokë; dhe buka që toka do
të prodhojë do të jetë e shijshme dhe e
bollshme; atë ditë bagëtia jote do të kullosë
në kullota të gjera. [24] Qetë dhe gomarët
që punojnë tokën do të hanë forazhin me
kripë, të ajrosur me lopatën e drithit. [25] Mbi
çdo mal të lartë dhe mbi çdo kodër të lartë
do të ketë rrëke dhe rrjedha uji ditën e
masakrës së madhe, kur do të rrëzohen
kullat. [26] Drita e hënës do të jetë si drita e
diellit, dhe drita e diellit do të jetë shtatë
herë më e fortë, si drita e shtatë ditëve,
ditën kur Zoti do të lidhë plagën e popullit
të tij dhe do të shërojë plagën e shkaktuar
nga goditjet e tij. [27] Ja, emri i Zotit vjen nga
larg; zemërimi i tij është i zjarrtë dhe barra
e tij e rëndë; buzët e tij janë plot indinjatë
dhe gjuha e tij si një zjarr që të përpin;
[28] fryma e tij është si një përrua që vërshon
dhe që arrin deri në qafë për të shoshitur
kombet me shoshën e shkatërrimit dhe për
të vënë në nofullat e popujve një fre që t'i
bëjë të përdalin. [29] Atëherë do t'ia merrni
një këngë si natën kur kremtoni një festë;
dhe do të keni gëzim në zemër, ashtu si
ai që shkon me zërin e fyellit në malin e
Zotit, në kështjellën e Izraelit. [30] Pastaj Zoti
do të bëjë të dëgjohet zëri i tij madhështor
dhe do të tregojë si godet me krahun e tij
kur tërbohet zemërimi i tij, në flakën e një
zjarri gllabërues, në mes shpërthimesh të
furishme, uraganësh dhe breshëri gurësh.
[31] Me qenë se Asiria do të goditet nga frika
e zërit të Zotit, që do ta rrahë me shufër;
[32] dhe çdo goditje që do të jepet me shkopin
të cilin Zoti do të bëjë t'i bjerë mbi të, do
të shoqërohet nga tingujt e dajreve dhe
të qesteve. Ai do të luftojë kundër asaj
duke tundur dorën në mënyrë kërcënuese.
[33] Tofeti është përgatitur prej shumë kohe,
ai është gati edhe për mbretin; ky e ka bërë
të thellë dhe të gjerë; mbi turrën e druve
për ta djegur ka zjarr dhe dru me shumicë;
fryma e Zotit, si një rrymë squfuri, do ta
ndezë.

31

[1] Mjerë ata që zbresin në Egjipt në kërkim
të ndihmës dhe u besojnë kuajve, kanë
besim te qerret, sepse janë të shumta dhe
te kalorësit, sepse janë shumë të fuqishëm,
por nuk shikojnë të Shenjtin e Izraelit dhe
nuk kërkojnë Zotin. [2] Megjithatë edhe
ai është i urtë dhe do të sjellë gjëmën;
ai nuk do t'i tërheqë fjalët e tij, por do
të ngrihet kundër shtëpisë së njerëzve të
këqij dhe kundër ndihmës së atyre që bëjnë
paudhësi. [3] Por Egjiptasit janë njerëz dhe
jo Perëndi, kuajt e tyre janë mish dhe jo
frymë. Kur Zoti do të shtrijë dorën e
vet, mbrojtësit do t'i merren këmbët dhe
i mbrojturi do të rrëzohet, do të vdesin
të gjithë bashkë. [4] Sepse kështu më ka
thënë Zoti: "Ashtu si luani apo luanesha
vrumbullin mbi prenë e vet (kur kundër tij
është mbledhur një numër i madh barinjsh
dhe ai nuk ka frikë nga britmat e tyre dhe
as trëmbet nga zhurma e tyre), kështu do
të zbresë Zoti i ushtrive për të luftuar në
malin e Sionit dhe në kodrën e tij. [5] Ashtu
si zogjtë fluturojnë mbi të vegjëlit e tyre,
kështu Zoti i ushtrive do të mbrojë Jeruza-
lemin, do ta mbrojë dhe do ta çlirojë, do
ta kursejë dhe do ta shpëtojë". [6] Kthehuni
tek ai nga i cili jeni larguar shumë, o bij të
Izraelit! [7] Atë ditë secili do të flakë idhujt e
tij prej argjendi dhe idhujt e tij prej ari, që
duart tuaja kanë bërë duke mëkatuar për
ju. [8] "Atëherë Asiria do të bjerë nga një
shpatë jo prej njeriu, dhe një shpatë jo prej
njeriu do ta përpijë; do t'ia mbathë para
shpatës dhe të rinjtë e tij do t'i nënshtrohen
punës së detyruar. [9] Nga frika do të kalojë
përtej kështjellës dhe princat e saj do të
tmerrohen për shkak të flamurit", thotë
Zoti, që ka zjarrin e tij në Sion dhe furrën
e tij në Jeruzalem.

32

[1] Ja, një mbret do të mbretërojë me
drejtësi dhe princat do të qeverisin me

paanësi. [2] Secili prej tyre do të jetë si një
mbrojtje nga era dhe një strehë kundër
uraganit, si rrëke uji në një vend të thatë,
si hija e një shkëmbi të madh në një tokë të
zhuritur. [3] Sytë e atyre që shohin nuk do t'u
erren më dhe veshët e atyre që dëgjojnë do
të jenë të vëmendshëm. [4] Zemra e njerëzve
të pamend do të fitojë njohuri dhe gjuha e
atyre që belbëzojnë do të flasë shpejt dhe
qartë. [5] Njeriu i përçmuar nuk do të thirret
më fisnik, as i pandershmi nuk do të thirret
i pavlerë. [6] Sepse njeriu i përçmuar thotë
gjëra të neveritshme dhe zemra e tij jepet
pas paudhësisë, për të kryer pabesi dhe
për të thënë gjëra pa respekt kundër Zotit,
për ta lënë bosh stomakun e të uriturit
dhe për ta lënë thatë atë që vuan nga etja.
[7] Armët e të pandershmit janë të poshtra;
ai kurdis plane të këqija për të shkatërruar
të mjerin me fjalë gënjeshtare, edhe kuri
mjeri pohon të drejtën. [8] Por njeriu fisnik
mendon plane fisnike dhe i vë vetes qëllime
fisnike. [9] Çohuni, o gra që jetoni në bollëk,
dhe dëgjoni zërin tim; o bija pa mend, ia
vini veshin fjalës sime! [10] Brenda një viti
dhe disa ditëve ju do të dridheni, o gra pa
mend, sepse vjelja e rrushit do të shkojë
keq dhe korrje nuk do të ketë. [11] Fërgëlloni,
o gra që jetoni në bollëk, dridhuni o ju gra
pa mend. Hiqni veshjet tuaja, zhvishuni
dhe vini një grethore në ijët, [12] duke i rënë
gjoksit nëpër arat e mira dhe nëpër vresh-
tat prodhimtare. [13] Mbi tokën e popullit
tim do të rriten gjemba dhe ferra; po, mbi
të gjitha shtëpitë e gëzimit të qytetit të
qejfeve. [14] Sepse pallati do të braktiset,
qyteti i zhurmshëm do të shkretohet, Ofeli
dhe kulla do të bëhen për gjithnjë shpella
gëzimi për gomarët e egër dhe kullotë
për kopetë. [15] deri sa mbi ne të përhapet
Fryma nga lart, shkretëtira të bëhet pem-
ishte dhe pemishtja të konsiderohet si një
pyll. [16] Atëherë i drejti do të banojë në
shkretëtirë dhe drejtësia do të banojë në
pemishte. [17] Pasojë e drejtësisë do të jetë
paqja, rezultat i drejtësisë qetësia dhe sig-
uria përjetë. [18] Populli im do të banojë në
një vend paqeje, në banesa të sigurta dhe
në vende të qeta pushimi, [19] edhe sikur të
binte breshër mbi pyllin dhe qyteti të ulej
shumë. [20] Lum ju që mbillni në breg të të
gjithë ujërave dhe që lini të shkojë e lirë
këmba e kaut dhe e gomarit.

33

[1] Mjerë ti që shkreton edhe sikur të mos
kesh qenë i shkretuar, që vepron me pabesi
edhe sikur të mos jetë vepruar me pabesi
kundër teje! Kur të kesh mbaruar së
shkatërruari do të shkatërrohesh edhe [2] O
Zot, ki mëshirë për ne, që kemi shpresë
te ti. Bëhu krahu ynë çdo mëngjes dhe
shpëtimi ynë në kohë fatkeqësie. [3] Nga
zhurma e një turme, popujt ikin, kur ti
çohesh kombet shpërndahen. [4] Plaçka juaj
e luftës do të mblidhet ashtu siç mblidhen
vemjet; ashtu si turren karkalecat kështu
do të turren mbi të. [5] Zoti është lartë-
suar sepse banon lart; ai e mbush Sionin
me barazi dhe drejtësi, [6] dhe do të jetë
siguria e ditëve të tua, forca e shpëtimit,
dituria dhe njohja; frika e Zotit do të jetë
thesari i tij. [7] Ja, heronjtë e tyre bërtasin
nga jashtë, lajmëtarët e paqes qajnë me
hidhërim. [8] Rrugët janë të shkreta, nuk
ka as edhe një kalimtar nëpër to. Ai e
ka prishur besëlidhjen me ta, i përbuz
qytetet, nuk kujdeset për njeri. [9] Vendi
është në zi dhe vuan; Libani është plot me
turp dhe i dobësuar; Sharoni është si një
shkretëtirë, Bashani dhe Karmeli tronditen
me të madhe. [10] "Tani do të çohem", thotë
Zoti, "tani do të lartësohem, tani do të
ngrihem. [11] Ju keni mbarsur bykun, por do
të pillni kashtë; fryma juaj do të jetë një
zjarr që do t'ju gllabërojë. [12] Popujt do të
jenë si furra të gëlqeres, ata do të digjen në
zjarr si ferrishte të prera. [13] O ju që jeni larg,
dëgjoni atë që kam bërë; dhe ju që jeni afër,
njihni fuqinë time". [14] Në Sion mëkatarët i
ka kapur frika, një drithërimë ka pushtuar
të pabesët: "Kush prej nesh do të mund të
banojë me zjarrin gllabërrues? Kush prej
nesh do të mund të banojë me flakët e për-
jetshme?". [15] Ai që ecën me drejtësi dhe flet
drejt, ai që i përçmon fitimet e shtrëmbëra,
që lëviz duart për të mos pranuar dhurata,
që i mbyll veshët për të mos dëgjuar të
flitet për gjak dhe sytë për të mos parë të
keqen, [16] ai do të banojë në vënde të larta,
shkëmbenjtë e fortifikuar do të jenë streha
e tij, buka e tij do t'i jepet, uji i tij do t'i
sigurohet. [17] Sytë e tu do të sodisin bukurinë
e mbretit tënd, do të shohin një vend që
ndodhet shumë larg. [18] Zemra jote do të

bjerë në mendime të thella mbi tmerret
e kaluara: "Ku është shkruesi? Ku është
ai që peshon? Ku është ai që numëron
kullat?". [19] Ti nuk do ta shikosh më atë
popull mizor, atë popull me një të folur të
errët dhe të pakuptueshme, që belbëzon
një gjuhë që askush nuk e kupton. [20] Sodit
Sionin, qytetin e madhështive tona! Sytë
e tu do të shohin Jeruzalemin, vendbanim
i qetë, çadër që nuk do të lëvizet më nga
vendi, hunjtë e së cilës nuk do të shkulen
dhe asnjë nga litarët e saj nuk do të hiqet.
[21] Por aty Zoti në madhështinë e tij do të jetë
për ne një vend lumenjsh dhe rrjedhash të
gjera uji, ku nuk arrin asnjë anije me lopata
dhe nuk kalon asnjë anije e fuqishme. [22] Me
qenë se Zoti është gjykatësi ynë, Zoti është
ligjvënësi ynë, Zoti është mbreti ynë; ai do
të na shpëtojë. [23] Litarët e tu janë liruar,
nuk e mbajnë mirë dyrekun dhe nuk vënë
në veprim velat. Atëherë do të ndahet
preja e një plaçke të pasur; edhe çalamanët
do të marrin pjesë në plaçkitje. [24] Asnjë
banor i qytetit nuk do të thotë: "Unë jam
i sëmurë". Populli që banon aty do të
përfitojë faljen për paudhësinë e tij.

34

[1] Afrohuni, o kombe, për të dëgjuar; o
popuj, kini kujdes. Le të dëgjojë toka dhe
gjithçka që është në të, bota dhe gjithçka
që ajo prodhon. [2] Sepse Zoti është zemëruar
me të gjitha kombet, është indinjuar me
të gjitha ushtritë e tyre; ai ka vendosur
shkatërrimin e tyre, i braktis në masakër.
[3] Të vrarët e tyre do të hidhen tutje, ku-
fomat e tyre do të qelben dhe malet do të
shkrihen me gjakun e tyre. [4] Tërë ushtria e
qiellit do të zhduket, qiejtë do të mblidhen
rrotull si një libër, por tërë ushtria e tyre
do të bjerë, ashtu si bie gjethi nga hardhia,
si bie një fryt i fishkur nga fiku. [5] Me qenë
se shpata ime është dehur në qiell, ja ajo po
gatitet të bjerë mbi Edomin, mbi popullin
që kam vendosur të shfaroset, për të vënë
në vend drejtësinë. [6] Shpata e Zotit është
plot me gjak, është ngopur me dhjamë,
me gjakun e qengjave dhe të cjepve, me
dhjamin e veshkave të deshve; sepse Zoti
bën një flijim në Botsrah dhe një kërdi të
madhe në vendin e Edomit. [7] Bashkë me
ta bien buaj, mëzetër tok me dema; toka e
tyre është vaditur me gjak, pluhuri i tyre
është ngopur me dhjamë. [8] Sepse është dita
e hakmarrjes të Zotit, viti i shpërblimit për
çështjen e Sionit. [9] Përrenjtë do të kthehen
në katran, pluhuri i vet në squfur, toka e
vet do të bëhet rrëshirë e zjarrtë. [10] Nuk do
të shuhet as ditën as natën, tymi i tij do
të ngjitet përjetë; do të mbetet e shkretë
brez pas brezi, askush nuk do të kalojë mbi
të. [11] Zotër të tij do të bëhen pelikani dhe
iriqi dhe do të banojnë aty kukuvajka dhe
korbi. Zoti do të shtrijë mbi të litarin e
dëshpërimit, plumbçen e boshllëkut. [12] Do
t'i thërrasin fisnikët në mbretëri, por nuk
do ketë asnjë prej tyre, dhe tërë princat
janë katandisur në hiç. [13] Në pallatet e tij do
të rriten gjemba, në fortesat e tij hithra dhe
carangtha; do të bëhet banesë për çakejtë,
një vend i rrethuar për strucat. [14] Kafshët
e shkretëtirës do të takohen me kafshët që
ulërijnë, cjeptë do të thërrasin njeri tjetrin;
do të vendosen aty edhe kukuvajkat dhe do
të gjejnë një vend pushimi. [15] Do të bëjë
folenë e vet gjarpëri-shigjetë, do të lëshojë
aty vezët, do t'i çelë dhe do t'i mbledhë
në hijen e tij të vegjëlit e vet, aty do të
mblidhen edhe hutat, secili me shokun e
vet. [16] Kërkoni në librin e Zotit dhe lexoni:
asnjë prej tyre nuk do të mungojë, askujt
nuk do t'i mungojë shoku i vet, sepse e
ka urdhëruar goja e tij dhe e ka mbledhur
Fryma e tij. [17] Ai vetë e ka hedhur shortin
për ta, dhe dora e tij e ka ndarë midis
tyre me vijën e matjes; do ta zotërojnë për
gjithnjë; do të banojnë aty brez pas brezi.

35

[1] Shkretëtira dhe toka e thatë do të gë-
zohen, vetmia do të gëzohet dhe do të
lulëzojë si trëndafili; [2] do të lulëzojë shumë
dhe do të ngazëllojë me hare dhe britma
gëzimi. Do t'u jepet lavdia e Libanit, mad-
hështia e Karmelit dhe e Sharonit. Ata
do të shohin lavdinë e Zotit, madhësht-
inë e Perëndisë tonë. [3] Forconi duart e
dobësuara, bëjini të qëndrueshëm gjunjët e
pasigurt! [4] U thoni atyre që e kanë humbur
zemrën: "Bëhuni të fortë, mos kini frikë!".
Ja, Perëndia juaj do të vijë me hakmarrjen
dhe me shpërblimin e Perëndisë; do të
vijë ai vetë për t'ju shpëtuar. [5] Atëherë
do të hapen sytë e të verbërve dhe veshët
e të shurdhëve; [6] atëherë çalamani do të
kërcejë si një dre dhe gjuha e memecit do

të bërtasë nga gëzimi, sepse do të dalin
ujëra në shkretëtirë dhe përrenj në vendin
e vetmuar. 7 Vendi i thatë do të bëhet pellg
dhe toka e etur për ujë burim ujërash; në
vendet ku shtriheshin çakejtë do të ketë
bar me kallamishte dhe xunkth. 8 Aty do
të jetë rruga kryesore, një rrugë që do të
quhet "rruga e shenjtë"; asnjë i papastër
nuk do të kalojë nëpër të; ajo do të jetë
vetëm për ata që e ndjekin; edhe mend-
jeshkurtërit nuk do të mund të humbasin.
9 Luani nuk do të jetë më, as edhe ndonjë
bishë e egër nuk do të dalë aty ose nuk do
të duket, por do të ecin të çliruarit. 10 Të
shpëtuarit nga Zoti do të kthehen, do të
vijnë në Sion me britma gëzimi dhe një
hare e përjetshme do të kurorëzojë kokën
e tyre; do të kenë gëzim dhe lumturi, dhe
dhembja e rënkimi do të ikin.

36

1 Në vitin e katërmbëdhjetë të mbretit
Ezekia ndodhi që Senakeribi, mbret i
Asirisë, doli kundër qyteteve të fortifikuara
të Judës dhe i pushtoi. 2 Mbreti i Asirisë dër-
goi Rabshakehun nga Lakishi në Jeruzalem,
te mbreti Ezekia, me një ushtri të madhe; ai
u ndal pranë ujësjellësit të hauzit të sipërm,
në rrugën e arës së larësit. 3 Atëherë Eli-
akimi, bir i Hilkiahut, prefekt i pallatit,
Shebna, sekretari, dhe Joahu, bir i Asafit,
arkivisti, shkuan tek ai. 4 Rabshakehu
u tha atyre: "I thoni Ezekias: Kështu
thotë mbreti i madh, mbreti i Asirisë: ku
mbështetet besimi që ke? 5 Unë them se
këshillë dhe forcë për të bërë luftën nuk
janë vetëm fjalë goje; tani që je rebeluar
kundër meje te kush ke besim ti? 6 Ja, ti
ke besim në përkrahjen e këtij kallami të
thyer, që është Egjipti, që pret dorën e atij
që mbështetet mbi të dhe e shpon. I tillë
është pikërisht Faraoni, mbreti i Egjiptit,
për tërë ata që kanë besim tek ai. 7 Në rast
se pastaj më thuaj: "Ne kemi besim tek
Zoti, Perëndia ynë", a nuk është vallë po
ai që Ezekia ka hequr nga vendet e larta
dhe nga altarët, duke u thënë Judës dhe
Jeruzalemit: "Ju do të adhuroni vetëm para
këtij altari"? 8 Tani, pra, vër një bast me
zotin tim, mbretin e Asirisë; unë do të
të jap dy mijë kuaj, në qoftë se ti je në
gjendje të sigurosh kalorësit që i hipin. 9 Si
do të mundje të sprapsësh një kapiten të
vetëm midis shërbëtorëve më të vegjël të
zotit tim? Por ti ke besim se Egjipti do
të të japë qerre dhe kalorës. 10 Dhe tani
a kam ardhur vallë kundër këtij vendi pa
vullnetin e Zotit për ta shkatërruar? Zoti
më ka thënë: "Dil kundër këtij vendi dhe
shkatërroje"". 11 Atëherë Eliakimi, Shebna
dhe Joahu i thanë Rabshakehut: "Foli, pra,
shërbëtorëve të tu në gjuhën aramaike,
sepse ne e kuptojmë, por mos na fol në
gjuhën hebraike, në mënyrë që ta dëgjojë
populli që është mbi muret". 12 Por Rab-
shakehu u përgjigj: "Zoti im, vallë, më ka
dërguar t'i them këto fjalë zotit tënd dhe ty,
dhe jo pikërisht njerëzve që ndodhen mbi
muret, të katandisur të hanë jashtëqitjet
e tyre dhe të pinë urinën e tyre bashkë
me ju?". 13 Atëherë Rabshakehu u ngrit
më këmbë dhe bërtiti me zë të lartë në
gjuhën hebraike, duke thënë: "Dëgjoni
fjalët e mbretit të madh, të mbretit të
Asirisë! 14 Kështu thotë mbreti: "Të mos ju
mashtrojë Ezekia, sepse ai nuk mund t'ju
çlirojë nga duart e mia; 15 as tij bëjë Ezekia
që të vendosni besimin tuaj te Zoti, duke
thënë: "Me siguri Zoti do të na çlirojë; ky
qytet nuk do të jepet në duart e mbretit
të Asirisë". 16 Mos dëgjoni Ezekian, sepse
kështu thotë mbreti i Asirisë: bëni paqe me
mua dhe dorëzohuni, dhe secili prej jush
do të mund të hajë frytet e vreshtit të tij
dhe të fikut të tij, dhe secili do të mund
të pijë ujin e sternës së tij, 17 deri sa të vijë
unë për t'ju çuar në një vend të ngjashëm
me tuajin, në një vend gruri dhe mushti,
në një vend buke dhe vreshtash. 18 Të mos
ju mashtroj Ezekia duke thënë: "Zoti do
të na çlirojë". A ka mundur ndonjë prej
perëndive të kombeve të çlirojë vendin e
tij nga duart e mbretit të Asirisë? 19 Ku
janë perënditë e Hamathit dhe të Arpa-
dit? Ku janë perënditë e Sefarvaimit? A
e kanë çliruar vallë Samarinë nga duart e
mia? 20 Kush prej tërë perëndive të këtyre
vendeve ka çliruar vendin e vet nga duart e
mia, që Zoti të mund të çlirojë Jeruzalemin
nga duart e mia?". 21 Por ata heshtën dhe
nuk u përgjigjën me asnjë fjalë, sepse ur-
dhëri i mbretit ishte: "Mos iu përgjigjni".
22 Atëherë Eliakimi, bir i Hilkiahut, prefekt
i pallatit, Shebna sekretari, dhe Joahu, bir
i Asafit, arkivisti, erdhën tek Ezekia me
rroba të grisura dhe i njoftuan fjalët e
Rabshakehut.

37

1 Kur mbreti Ezekia dëgjoi këtë, grisi
rrobat, u mbulua me një thes dhe hyri në
shtëpinë e Zotit. 2 Pastaj dërgoi Eliakimin,
prefektin e pallatit, Shebnaun, sekretarin,
dhe priftërinjtë më të vjetër të mbuluar me
thasë te profeti Isaia, bir i Amotsit, 3 të cilët i
thanë: "Kështu thotë Ezekia: Kjo ditë është
një ditë ankthi, ndëshkimi dhe turpi, sepse
fëmijët janë duke lindur, por nuk ka forcë
për t'i pjellë. 4 Ndofta Zoti, Perëndia yt,
ka dëgjuar fjalët e Rabshakehut, që mbreti
i Asirisë, zoti i tij, ka dërguar për të fyer
Perëndinë e gjallë, dhe do ta ndëshkojë për
shkak të fjalëve që Zoti, Perëndia yt, ka
dëgjuar. Larto, pra, një lutje për kusurin
që mbetet akoma". 5 Kështu shërbëtorët e
mbretit Ezekia shkuan te Isaia. 6 Dhe Isaia
u tha atyre: "Këtë do t'i thoni zotit tuaj:
Kështu thotë Zoti: Mos ki frikë për shkak të
fjalëve që dëgjove, me të cilat shërbëtorët
e mbretit të Asirisë më kanë fyer. 7 Ja, unë
do të dërgoj përmbi të një frymë dhe, sa të
dëgjojë një lajm, do të kthehet në vendin
e tij dhe në vendin e tij do ta rrëzoj me
shpatë". 8 Kështu Rabshakehu u kthye dhe e
gjeti mbretin e Asirisë që po rrethonte Lib-
nahun, sepse kishte mësuar që mbreti ishte
nisur nga Lakishi. 9 Atëherë mbreti i Asirisë
dëgjoi të thuhet për Tirhakahun, mbretin
e Etiopisë: "Ka dalë për të luftuar kundër
teje". Sa dëgjoi këtë, ai i dërgoi lajmë-
tarët Ezekias, duke i thënë: 10 "Do t'i thoni
kështu Ezekias, mbretit të Judës: Mos lër që
Perëndia yt të cilit i beson të të mashtrojë
duke të thënë: "Jeruzalemi nuk do jepet në
duart e mbretit të Asirisë". 11 Ja, ti dëgjove
ato që mbreti i Asirisë u ka bërë gjithë
vendeve të tjera, duke vendosur shkatër-
rimin e tyre. A do të mund të shpëtoje
vetëm ti? 12 A kanë çliruar vallë mbretërit
e kombeve ato që etërit e mi kanë shkatër-
ruar: Gozanin, Haranin, Retsefin dhe bijtë
e Edenit që ishin në Telasar? 13 Ku janë
mbreti i Hamathit, mbreti i Arpadit dhe
mbreti i qytetit të Sefarvaimit, të Henas
dhe të Ivahut?". 14 Ezekia e mori letrën
nga duart e lajmëtarëve dhe e lexoi; pastaj
u ngjit në shtëpinë e Zotit dhe e shpalosi
para Zotit. 15 Pastaj Ezekia iu lut Zotit, duke
thënë: 16 "O Zot i ushtrive, Perëndi i Izraelit
që ulesh midis kerubinëve, ti je Perëndia,
ti vetëm, i të gjitha mbretërive të tokës; ti
ke bërë qiejtë dhe tokën. 17 Vër veshin, o
Zot, dhe dëgjo; hap sytë, o Zot, dhe shiko.
Dëgjo tërë fjalët që Senakeribi ka dërguar
të thotë për të fyer Perëndinë e gjallë. 18 Në
të vërtetë, o Zot, mbretërit e Asirisë kanë
shkatërruar të gjitha kombet dhe vendet e
tyre, 19 dhe kanë hedhur në zjarr perënditë
e tyre, sepse këto nuk ishin perëndi, por
vepër e duarve të njeriut, dru e gur; për
këtë arsye i kanë shkatërruar. 20 Por tani,
o Zot, Perëndia ynë, na çliro nga duart e tij,
me qëllim që të gjitha mbretëritë e tokës të
njohin që ti vetëm je Zoti". 21 Atëherë Isaia,
bir i Amotsit, i çoi fjalë Ezekias: "Kështu
thotë Zoti, Perëndia i Izraelit: Me qenë se
ti më je lutur përsa i përket Senakeribit,
mbretit të Asirisë, 22 kjo është fjala që Zoti
ka shqiptuar kundër tij: Virgjëresha, bijë
e Sionit, të përçmon dhe tallet me ty; e
bija e Jeruzalemit tund kokën prapa teje.
23 Cilin ke poshtëruar dhe fyer? Kundër
kujt ke ngritur zërin dhe në mënyrë ar-
rogante sytë e tu? Kundër të Shenjtit të
Izraelit. 24 Me anë të shërbëtorëve të tu
ke poshtëruar Zotin dhe ke thënë: "Me
morinë e qerreve të mia u ngjita në majë
të maleve, në skajet e Libanit. Do të rrëzoj
kedrat e tij më të lartë dhe qiparisat e tij
më të bukur; do të arrij lartësinë e tij më
të largët, pyllin e tij më të harlisur. 25 Kam
gërmuar dhe kam pirë ujë; me tabanin e
këmbëve të mia kam tharë të gjitha lumen-
jtë e Egjiptit". 26 A nuk ke dëgjuar vallë
se prej shumë kohe e kam përgatitur këtë
gjë, planin e kam përgatitur qysh nga kohët
e vjetra? Tani kam bërë që të ndodhë
kjo: që ti t'i kthesh në një grumbull gër-
madhash qytetet e fortifikuara. 27 Prandaj
banorët e tyre, të cilët s'kanë forca, ishin
të trembur dhe të hutuar; ishin si bari i
fushave, si bari i vogël jeshil, si bari i çative,
i cili digjet para se të rritet. 28 Por unë
e njoh banesën tënde, hyrjen dhe daljen
tënde, madje edhe zemërimin tënd të madh
kundër meje. 29 Duke qenë se je zemëruar
shumë kundër meje dhe paturpësia jote ka
arritur te veshët e mi, do të vë unazën time
në flegrat e hundëve, frerin tim në gojë
dhe do të të kthej në rrugën nga ke ardhur.
30 Dhe kjo do të jetë shenja për ty; sivjet do
të hani atë që rritet vetvetiu, vitin e dytë
atë që rritet po nga ky burim; por vitin

e tretë do të mbillni dhe do të korrni, do
të mbillni vreshta dhe do të hani frytin e
tyre. 31 Dhe pjesa që mbetet e shtëpisë së
Judës që do të shpëtojë do të vazhdojë të
vërë rrënjë poshtë dhe të bëjë fryte lart.
32 Sepse nga Jeruzalemi do të dalë mbetje
dhe nga mali i Sionit ata që kanë shpëtuar.
Zelli i Zotit të ushtrive do ta bëjë këtë".
33 Prandaj kështu thotë Zoti kundër mbretit
të Asirisë: "Ai nuk do të hyjë në këtë qytet
as ka për të hedhur ndonjë shigjetë, nuk
do t'i dalë përpara me mburoja as ka për
të ndërtuar ndonjë ledh kundër tij. 34 Ai do
të kthehet nëpër atë rrugë nga ka ardhur
dhe nuk do të hyjë në këtë qytet", thotë
Zoti. 35 "Sepse unë do ta mbroj këtë qytet
për ta shpëtuar, për hirin tim dhe për hir të
Davidit, shërbëtorit tim". 36 Pastaj engjëlli
i Zotit doli dhe goditi në kampin e Asirëve
njëqind e tetëdhjetë e pesë mijë njerëz; dhe
kur njerëzit u çuan në mëngjes, ja, të gjithë
ishin kufoma. 37 Atëherë Senakeribi, mbret
i Asirisë, ngriti çadrat, u nis dhe u kthye në
shtëpi dhe mbeti në Niniv. 38 Dhe ndodhi
që, ndërsa ai po adhuronte në tempullin e
perëndisë së tij Nisrok, bijtë e tij Adramalek
dhe Sharetser e vranë me shpatë; pastaj u
strehuan në vendin e Araratit. Në vend të
tij mbretëroi i biri, Esarhadoni.

38

1 Në atë kohë Ezekia u sëmur nga një
sëmundje vdekjeprurëse. Profeti Isaia, bir i
Amotsit, shkoi tek ai dhe i tha: "Kështu flet
Zoti. Rregullo shtëpinë tënde, sepse ke për
të vdekur dhe jo për t'u shëruar". 2 Atëherë
Ezekia e ktheu fytyrën nga muri dhe iu lut
Zotit: 3 "Të lutem shumë, o Zot, kujto si kam
ecur para teje me besnikëri, me zemër të
pastër, dhe kam bërë atë që është mirë në
sytë e tu". Pastaj Ezekia qau me të madhe.
4 Atëherë fjala e Zotit iu drejtua Isaias, duke
thënë: 5 "Shko dhe i thuaj Ezekias: Kështu
thotë Zoti, Perëndia i Davidit, ati yt: E
dëgjova lutjen tënde, i pashë lotët e tua; ja,
do t'u shtoj pesëmbëdhjetë vjet ditëve të
tua; 6 do të të çliroj ty dhe këtë qytet nga
duart e mbretit të Asirisë dhe do ta mbroj
këtë qytet. 7 Kjo është për ty shenja nga ana
e Zotit, Zoti do ta çojë në vend fjalën që
ka thënë: 8 ja, unë do të bëj që të sprapset
dhjetë shkallare hija që për efekt të diellit
është zgjatur mbi shkallarët e Ashazit.
Dhe dielli u spraps dhjetë shkallare prej
shkallareve nga kishte zbritur". 9 I shkruar
nga Ezekia, mbret i Judës, kur ra i sëmurë
dhe u shërua nga sëmundja e tij. 10 Unë
thoja: "Në kulmin e ditëve të mia do të
shkoj në portat e Sheolit; jam privuar nga
mbetja e viteve të mia". 11 Thoja: "Nuk do
ta shoh më Zotin, po, Zotin, mbi dheun e
të gjallëve, midis banorëve të botës të të
vdekurve nuk do të shoh më asnjë njeri.
12 Banesa ime tokësore është shkulur dhe u
çua larg meje, si një çadër barinjsh. E kam
mbështjellur jetën time si një endës. Ai më
këputi nga vegja; nga dita në natë do t'i
japësh fund jetës sime. 13 E qetësova veten
deri në mëngjes; si një luan, ai i thyen tërë
kockat e mia; me kalimin nga dita në natë
do t'i japësh fund jetës sime. 14 Krakëllija
si një lejlek apo një dallëndyshe, rënkoja si
një pëllumbeshë; sytë e mi ishin të lodhur,
duke shikuar lart. O Zot, jam i shtypur;
bëhu ti garanti im. 15 Çfarë të them? Ai më
ka folur dhe ai vetë e ka bërë këtë gjë. Unë
do të eci ngadalë gjatë tërë viteve të mia,
në hidhërimin e shpirtit tim. 16 O Zot, me
këto gjëra ne jetojmë, dhe në të gjitha këto
gjëra qëndron jeta e frymës sime; prandaj
më shëro dhe më kthe jetën! 17 Ja, është
për paqen time që kam provuar hidhërim
të madh; por në dashurinë tënde ke çliruar
shpirtin tim nga gropa e korruptimit, sepse
i ke hedhur prapa krahëve të tua të tëra
mëkatet e mia. 18 Sepse Sheoli nuk mund
të të lëvdojë, vdekja nuk mund të të krem-
tojë; ata që zbresin në gropë nuk mund të
shpresojnë më në besnikërinë tënde. 19 I
gjalli, i gjalli është ai që të lëvdon, siç po bëj
unë sot; ati do t'u njoftojë bijve besnikërinë
tënde. 20 Zoti do të më shpëtojë; dhe ne
do të këndojmë kantikët e mi me vegla me
tela tërë ditët e jetës sonë në shtëpinë e
Zotit". 21 Por Isaia kishte thënë: "Merrni
një jaki prej fiqsh, vendoseni mbi ulçer dhe
i sëmuri do të shërohet". 22 Ezekia kishte
thënë: "Cila është shenja me të cilën do të
ngjitem në shtëpinë e Zotit"?

39

1 Në atë kohë Merodak-Baladani, bir i
Baladanit, mbre ti Babilonisë, i dërgoi le-
tra dhe një dhuratë Ezekias, sepse kishte
dëgjuar që ai kishte qenë i sëmurë dhe
ishte shëruar. 2 Ezekia u gëzua dhe u

tregoi të dërguarve shtëpinë e thesaret të
tij, argjendin, arin, aromat, melhemin e
çmuar, tërë arsenalin e tij dhe të gjitha
ato që ndodheshin në thesaret e tij; nuk
mbeti asgjë nga pallati i tij dhe nga e
gjithë mbretëria që Ezekia nuk ua tregoi
atyre. 3 Atëherë profeti Isaia erdhi te mbreti
Ezekia dhe i tha: "Çfarë thanë ata njerëz
dhe nga kanë ardhur te ti?". Ezekia u
përgjigj: "Kanë ardhur tek unë nga një
vend i largët, nga Babilonia". 4 Isaia pyeti
akoma: "Çfarë panë në pallatin tënd?".
Ezekia u përgjigj: "Panë gjithçka që ndod-
het në pallatin tim; nuk mbeti asgjë nga
thesaret e mia që nuk ua tregova atyre.
5 Atëherë Isaia i tha Ezekias: "Dëgjo fjalën
e Zotit të ushtrive: 6 Ja, do të vijnë ditë në të
cilat gjithçka që ndodhet në pallatin tënd
dhe ato që etërit e tu kanë grumbulluar
deri më sot do të mbarten në Babiloni;
nuk do të mbetet asgjë, thotë Zoti. 7 Do të
marrin gjithashtu bijtë që kanë dalë prej
teje dhe që janë lindur nga ti, do t'i bëjnë
eunukë në pallatin e mbretit të Babilonisë".
8 Ezekia i tha pastaj Isaias: "Fjala e Zotit që ti
shqiptove është e mirë". Pastaj shtoi: "Do
të ketë të paktën paqe dhe siguri gjatë jetës
sime".

40

1 "Ngushëlloni, ngushëlloni popullin tim,
thotë Perëndia juaj. 2 I flisni zemrës së
Jeruzalemit dhe i shpallni që koha e tij e
luftës ka mbaruar, që paudhësia e tij është
shlyer, sepse ka marrë nga duart e Zotit
dyfishin për të gjitha mëkatet e tij". 3 Zëri
i dikujt që bërtet në shkretëtirë: "Shtroni
udhën e Zotit, hapni në shkretëtirë një
rrugë për Perëndinë tonë. 4 Çdo luginë
të jetë e mbushur, çdo mal dhe kodër të
jenë sheshuar; vendet dredha-dredha të
drejtuar dhe vëndet e vështira të sheshuar.
5 Atëherë lavdia e Zotit do të zbulohet dhe
çdo qenie do ta shohë, sepse goja e Zotit
ka folur". 6 Një zë thotë: "Bërtit!", dhe
përgjigja që merr është: "Çfarë të bërtas?".
"Bërtit që çdo qenie është si bari, dhe që
tërë hiri i tij është si lulja e fushës 7 Bari
thahet, lulja fishket, kur Fryma e Zotit fryn
mbi të; me siguri populli nuk është veçse
bar. 8 Bari thahet, lulja fishket, por fjala e
Perëndisë tonë mbetet përjetë". 9 O Sion, ti
që sjell lajmin e mirë, ngjitu mbi një mal të
lartë! O Jeruzalem, ti që sjell lajmin e mirë,
ngrije zërin me forcë! Ngrije zërin, mos ki
frikë! Thuaju qyteteve të Judës: "Ky është
Perëndia juaj!". 10 Ja, Perëndia, Zoti, vjen i
fuqishëm dhe krahu i tij sundon për të. Ja,
e ka shpërblimin me vete, dhe shpërblimi
i tij e pararend. 11 Ai do të kullosë kopenë
e tij si një bari, do t'i mbledhë qengjat me
krahun e tij dhe do t'i mbajë në gji të tij,
dhe do të udhëheqë me ëmbëlsi dhe kujdes
delet që kanë të vegjëlit e tyre. 12 Kush i
ka matur ujëat me gropën e dorës, kush
ka marrë përmasat e qiellit me pëllëmbë,
kush ka mbledhur pluhurin e tokës në një
masë apo ka peshuar malet me një peshore
dhe kodrat e tyre me një kandar? 13 Kush
i ka marrë përmasat e Frymës së Zotit,
ose si këshilltari i tij i ka dhënë mësime?
14 Me kë është konsultuar, që t'i jepte mend,
t'i mësonte shtegun e drejtësisë, t'i jepte
dituri dhe t'i tregonte rrugën e arsyes? 15 Ja,
kombet janë si një pikë ujë në një kovë,
konsiderohen si pluhuri i një peshoreje; ja,
ai i ngre ishujt si të ishin një send shumë i
vogël. 16 Libani nuk do të mjaftonte për të
siguruar lëndën djegëse që i duhet zjarrit,
as kafshët e tij nuk do të mjaftonin për
olokaustin. 17 Të gjitha kombet janë si një
hiç para tij dhe konsiderohen prej tij si
një hiç dhe një kotësi. 18 Kujt dëshironi
t'i përngjajë Perëndia dhe çfarë figure do
t'i vinit përballë? 19 Një artist shkrin një
shëmbëlltyrë të gdhendur dhe argjendari
e vesh me ar dhe shkrin zinxhirë të vegjël
prej argjendi. 20 Ai që është tepër i varfër
për një ofertë të tillë zgjedh një dru që nuk
kalbet dhe gjen një artizan të shkathët, që
i përgatit një shëmbëlltyrë të gdhendur që
nuk lëviz. 21 Por nuk e dini, nuk e keni
dëgjuar? A nuk ju është njoftuar që në
fillim? Nuk e keni kuptuar nga themelet e
tokës? 22 Ai është ai që rri ulur mbi rruzullin
e tokës, banorët e së cilës janë si karkaleca;
ai i shpalos qiejtë si një velo dhe i hap si një
çadër ku mund të banosh. 23 Ai i katandis
princat në një hiç dhe i bën të panevojshëm
gjykatësit e tokës. 24 Sapo janë mbjellë, sapo
janë hedhur në tokë sapo kërcelli i tyre
ka lëshuar rrënjë, ai fryn mbi ta dhe ata
thahen; uragani i merr me vete si kashtë.
25 "Me kë kërkoni, pra, të më ngjasoni, që të
jem baras me të?", thotë i Shenjti. 26 Ngrini

sytë tuaja përpjetë dhe shikoni: Kush i
krijoi këto gjëra? Ai që e nxjerr ushtrinë
e tyre me shumicë dhe thërret gjithçka me
emër; për madhështinë e fuqisë së tij dhe
forcën e tij, asnjë nuk mungon. 27 Pse thua,
o Jakob, dhe ti, Izrael, shpall: "Rruga ime
i është fshehur Zotit dhe për të drejtën
time nuk kujdeset Perëndia im? 28 Nuk e
di ti, vallë, nuk e ke dëgjuar? Perëndia i
përjetësisë, Zoti, krijuesi i kufijve të tokës,
nuk mundohet dhe nuk lodhet, zgjuarësia
e tij është e panjohshme. 29 Ai i jep forcë
të lodhurit dhe rrit fuqinë e të këputu-
rit. 30 Të rinjtë mundohen dhe lodhen, të
rinjtë e zgjedhur me siguri pengohen dhe
rrëzohen, 31 por ata që shpresojnë te Zoti
fitojnë forca të reja, ngrihen me krahë si
shqiponja, vrapojnë pa u lodhur dhe ecin
pa u lodhur.

41

1 Ishuj, mbani heshtje! Le të marrin forca
të reja popujt; le të afrohen dhe pastaj të
flasin. Të mblidhemi bashkë për të gjykuar!
2 "Kush e ka nxitur një nga lindja, duke e
thirrur në këmbët e tij në drejtësi? Kush i
dorëzoi kombet dhe i nënshtroi mbretërit?
Ai ia jep si pluhur shpatës së tij dhe si
kashtë e shpërndarë harkut të tij. 3 Ai i
përndjek dhe ecën i sigurtë nëpër një rrugë
mbi të cilën këmbët e tij nuk kanë shkelur
kurrë. 4 Kush ka vepruar dhe ka kryer këtë,
duke thirrur brezat që nga fillimi? Unë
Zoti, jam i pari dhe, me ata të fundit, do të
jem po ai". 5 Ishujt e shohin dhe i ka zënë
frika, skajet e tokës dridhen; po afrohen, po
arrijnë. 6 Secili ndihmon shokun e tij dhe
i thotë vëllait të tij: "Kurajo". 7 Farkëtari i
jep zemër argjendarit dhe ai që i jep dorën
e fundit punës me çekiç i jep zemër atij
që i bie kudhrës dhe thotë për saldaturën:
"Mirë është" dhe e përforcon me gozhda që
të mos lëvizë. 8 "Por ti, Izrael, shërbëtori
im, Jakob që kam zgjedhur, pasardhës i
Abrahamit, mikut tim, 9 ty që të mora nga
skajet e tokës, që kam thirrur nga cepat
më të largëta të saj dhe të kam thënë: "Ti
je shërbëtori im, të kam zgjedhur dhe nuk
të kam hedhur poshtë". 10 Mos ki frikë,
sepse unë jam me ty, mos e humb, sepse
unë jam Perëndia yt. Unë të forcoj dhe
njëkohësisht të ndihmoj dhe të mbaj me
dorën e djathtë të drejtësisë sime. 11 Ja,
tërë ata që janë zemëruar kundër teje do
të turpërohen dhe do të shushaten; ata që
luftojnë kundër teje do të katandisen në hiç
dhe do të zhduken. 12 Ti do t'i kërkosh, por
nuk do t'i gjesh më ata që të kundërshtonin;
ata që të bënin luftë do të jenë asgjë, si një
gjë që nuk ekziston më. 13 Sepse unë, Zoti,
Perëndia yt, të zë nga dora e djathtë dhe
të them: "Mos u frikëso, unë të ndihmoj".
14 "Mos u frikëso, o krimb i Jakobit, o njerëz
të Izraelit! Unë të ndihmoj", thotë Zoti;
"Shpëtimtari yt është i Shenjti i Izraelit.
15 Ja, unë të bëj një shirëse të re me dhëmbë
të mprehura; ti do të shish malet dhe do
t'i katandisësh në pluhur, dhe do t'i bësh
kodrat si byk. 16 Ti do t'i frysh, era do t'i
çojë larg dhe shakullima do t'i shpërndajë;
por ti do të gëzohesh te Zoti dhe do të
përlëvdohesh tek i Shenjti i Izraelit. 17 Të
mjerët dhe të varfërit kërkojnë ujë, por
mungon; gjuha e tyre u është tharë nga
etja; unë, Zoti do t'ua plotësoj dëshirën;
unë, Perëndia i Izraelit, nuk do t'i braktis.
18 Do të bëj që të dalin lumenj mbi kodrat e
zhveshura dhe burime në mes të luginave;
do ta bëjë shkretëtirën një liqen uji dhe
tokën e thatë burim ujërash. 19 Do të mbjell
në shkretëtirë kedrin, akacien, mërsinën
dhe ullirin, do të mbjellë në Arabah qi-
parisin, vidhin dhe bredhin, 20 me qëllim
që ta shohin, ta dinë, ta konsiderojnë dhe
ta kuptojnë të gjithë tok se dora e Zotit e
ka bërë këtë gjë dhe i Shenjti i Izraelit e
ka krijuar. 21 Paraqitni çështjen tuaj, thotë
Zoti, parashtroni arsyetimet tuaja, thotë
Mbreti i Jakobit. 22 Le t'i parashtrojnë dhe
të na njoftojnë ç'ka për të ndodhur. Le
të deklarojnë cilat ishin gjërat e kaluara,
në mënyrë që të mund t'i shqyrtojmë dhe
të njohim kryerjen e tyre; ose na njoftoni
ç'ka për të ndodhur. 23 Na njoftoni ç'ka për
të ndodhur në të ardhmen, dhe kështu do
të mësojmë se jeni perëndi; po, na bëni të
mirë apo të keqe në mënyrë që të mbetemi
të habitur duke i parë bashkë. 24 Ja, ju jeni
një hiç dhe vepra juaj nuk vlen asgjë; ai
që ju zgjedh kryen një gjë të neveritshme.
25 Unë thirra dikë nga veriu, dhe ai ka për
të ardhur, nga lindja ai do të përmëndë
emrin tim; do t'i shkelë princat sikur të
ishin prej argjile, ashtu siç vepron poçari
që e ngjesh baltën. 26 Kush e shpalli këtë
që në krye me qëllim që ta dinim, shumë

më parë që të mund të thonim: "A është e
drejtë"? Por nuk ka njeri që ta ketë njoftuar
këtë gjë, njeri që ta ketë shpallur, njeri që
të ketë dëgjuar fjalët tuaja. 27 E shpalla i
pari në Sion: "Shikoni, ja ku janë!", dhe në
Jeruzalem dërgova një lajmëtar me lajme
të mira. 28 Shikova, por nuk kishte asnjë,
vërtetë asnjë midis tyre që të dinte të jepte
një këshillë, apo, i pyetur, mund të më jepte
një përgjigje. 29 Ja, të gjithë këta janë kot;
veprat e tyre janë një hiç dhe shtatoret e
tyre janë erë dhe gjëra pa kurrfarë vlere".

42

1 "Ja shërbëtori im, që unë përkrah, i
zgjedhuri im që më kënaq shpirtin. Kam
vënë Frymën time mbi të; ai do t'ju sjellë
drejtësinë kombeve. 2 Nuk do të bërtasë,
nuk do ta ngrerë zërin, nuk do të bëjë
të dëgjohet zëri i tij nëpër rrugë. 3 Nuk
do ta copëtojë kallamin e thyer dhe nuk
do ta shuajë kandilin që bën tym; do ta
paraqesë drejtësinë sipas së vërtetës. 4 Ai
nuk do të ligështohet dhe nuk do të deku-
rajohet; deri sa të vendosë drejtësinë mbi
tokë; dhe ishujt do të presin ligjin e tij".
5 Kështu thotë Perëndia, Zoti, që ka krijuar
qiejtë dhe i ka shpalosur, që ka shtruar
tokën dhe gjërat që ajo prodhon, që i jep
frymëmarrje popullit dhe jetë atyre që ecin
në të: 6 "Unë, Zoti, të kam thirrur sipas
drejtësisë dhe do të të zë për dore, do të
të ruaj dhe do të bëj aleancën e popullit
dhe dritën e kombeve, 7 për t'u hapur sytë
të verbërve, për të nxjerrë nga burgu të
burgosurit dhe ata që dergjen në terr. 8 Unë
jam Zoti, ky është emri im; nuk do t'i jap
lavdinë time asnjë tjetri, as lavdërimet e
mia shëmbëlltyrave të gdhendura. 9 Ja,
gjërat e mëparshme kanë ndodhur, dhe
tani po ju njoftoj gjëra të reja; unë jua bëj
të njohura para se të mbijnë". 10 I këndoni
Zotit një kantik të ri, lëvdimin e tij nga
skajet e tokës, o ju që zbrisni në det, dhe
atë që ai përmban, ishujt dhe banorët e
tyre. 11 Shkretëtira dhe qytetet e tij të
lartojnë zërin e tyre, bashkë me fshatrat
në të cilat banojnë ata të Kedarit. Le të
ngazëllojnë banorët e Selas, le të lëshojnë
britma nga maja e maleve. 12 Le t'i japin
lavdi Zotit, le ta shpallin lëvdimin e tij në
ishuj. 13 Zoti do të shkojë përpara si një
hero, do të nxisë dëshirën e tij të zjarrtë si
një luftëtar, do të lëshojë një klithmë, po
një klithmë therëse; do të triumfojë mbi
armiqtë e tij. 14 "Për një kohë të gjatë kam
qëndruar në heshtje, nuk kam folur, e kam
përmbajtur veten; por tani do të bërtas si
një grua që heq të prerat e lindjes, do të
marr frymë me vështirësi dhe njëkohësisht
do të shfryj. 15 Do të shkretoj malet dhe
kodrat dhe do të t'i thaj tërë bimët e blerta;
do t'i katandis lumenjtë në ishuj dhe do të
thaj pellgjet. 16 Do t'i bëj të verbërit të ecin
nëpër një rrugë që ata nuk e njihnin dhe
do t'i çoj nëpër shtigje të panjohura; do
të ndryshoj para tyre terrin në dritë dhe
vendet dredha-dredha në fushë. Këto gjëra
do të bëj për ta dhe nuk do t'i braktis. 17 Do
të kthejnë kurrizin plot me turp ata që kanë
besim në shëmbëlltyrat e gdhendua dhe u
thonë shëmbëlltyrave të derdhura: "Ju jeni
perënditë tona!". 18 O të shurdhër, dëgjoni;
o të verbër, shikoni dhe keni për të parë!
19 Kush është i verbër, në mos shërbëtori im,
o i shurdhër si lajmëtari im që po dërgoj?
Kush është i verbër si ai që është në paqe
me mua, i verbër si shërbëtori i Zotit? 20 Ke
parë shumë gjëra, por pa u kushtuar ku-
jdesin e duhur; veshët e tu ishin të hapur,
por nuk dëgjove asgjë". 21 Zoti u gëzua për
hir të drejtësisë së tij; do ta bëjë ligjin e
tij të madh dhe të mrekullueshëm. 22 Por
ky është një popull që e kanë vjedhur dhe
zhveshur; janë zënë të gjithë nga leqe në
burgjet e nëndheshme dhe janë mbyllur në
burgje. Janë bërë objekt plaçkitjeje, por
askush nuk i ka çliruar; të zhveshur, por
askush nuk ka thënë: "Ktheji!". 23 Kush prej
jush do t'i kushtojë vemendje kësaj gjëje?
Kush prej jush do t'i kushtojë vemendje dhe
do të dëgjojë në të ardhmen? 24 Kush e
ka braktisur Jakobin në duart e plaçkitësve
dhe Izraelin në ato të grabitësve? A nuk
ka qenë vallë Zoti kundër të cilit kemi
mëkatuar? Ata në fakt nuk kanë dashur të
ecin në rrugët e tij dhe nuk i janë bindur
ligjit të tij. 25 Prandaj ai hodhi mbi të afshin
e zemërimit të tij dhe dhunën e luftës, që e
mbështolli rreth e qark në flakë pa e vënë
re ai; e shkriu atë, por ai nuk pati gajle.

43

1 Por tani kështu thotë Zoti, që të ka
krijuar, o Jakob, që të ka formuar, o Izrael:
"Mos ki frikë, sepse unë të kam çliruar, të

kam thirrur me emër; ti më përket mua.
2 Kur do të kalosh përmes ujërave unë do të
jem me ty, ose do të kalosh lumenjtë, nuk
do të të mbytin; kur do të ecësh nëpër zjarr,
nuk do të digjesh dhe flaka nuk do të të
konsumojë. 3 Sepse unë jam Zoti, Perëndia
yt, i Shenjti i Izraelit, Shpëtimtari yt. Kam
dhënë Egjiptin si çmim për shpengimin
tënd, Etiopinë dhe Seban për ty. 4 Sepse ti je
i çmuar në sytë e mi dhe i nderuar, dhe unë
të dua, unë jap njerëz për ty dhe popuj në
këmbim të jetës sate. 5 Mos ki frikë, sepse
unë jam me ty; do të t'i sjell pasardhësit
e tu nga lindja dhe do të grumbulloj nga
perëndimi. 6 Do t'i them veriut: "Ktheji",
dhe jugut: "Mos i mbaj. Bëj që të vijnë
bijtë e mi nga larg dhe bijat e mia nga
skajet e tokës, 7 tërë ata që quhen me emrin
tim, që kam krijuar për lavdinë time, që
kam formuar dhe bërë gjithashtu". 8 Nxirr
popullin e verbër që megjithatë ka sy, dhe
të shurdhër që megjithatë kanë vesh. 9 Le
të mblidhen bashkë tërë kombet, të grum-
bullohen popujt! Kush prej tyre mund të
njoftojë këtë gjë dhe të na bëjë të dëgjojmë
gjërat e kaluara? Le të paraqesin dëshmi-
tarët e tyre për t'u justifikuar; ose le të
dëgjojnë dhe të thonë: "Është e vërtetë!".
10 Dëshmitarët e mi jeni ju, thotë Zoti,
bashkë me shërbëtorin që kam zgjedhur,
me qëllim që ju të më njihni dhe të keni
besim tek unë, si dhe të merrni vesh që unë
jam. Para meje asnjë Perëndi nuk u formua
dhe pas meje nuk do të ketë asnjë tjetër.
11 Unë, unë jam Zoti dhe përveç meje nuk ka
Shpëtimtar tjetër. 12 Unë kam shpallur, kam
shpëtuar dhe kam njoftuar; dhe nuk kishte
asnjë perëndi të huaj midis jush; prandaj ju
jeni dëshmitarët e mi, thotë Zoti, dhe unë
jam Perëndi. 13 Para fillimit të kohës unë
jam gjithnjë po ai dhe askush nuk mund të
çlirojë njeri nga dora ime; kur unë veproj,
kush mund të më pengojë?". 14 Kështu
thotë Zoti, Çliruesi juaj, i Shenjti i Izraelit:
"Për hirin tuaj unë po dërgoj dikë kundër
Babilonisë, dhe do të bëj që të ikin të gjithë;
kështu Kaldeasit do të ikin me anije duke
bërtitur nga dhembja. 15 Unë jam Zoti, i
Shenjti juaj, krijuesi i Izraelit, mbreti juaj".
16 Kështu thotë Zoti që hapi një rrugë në det
dhe një shteg midis ujërave të fuqishme,
17 që nxorri qerre, kuaj dhe një ushtri të
fuqishme; ata dergjen të gjithë së bashku
dhe nuk do të ngrihen më; janë asgjësuar
dhe janë shuar si një kandil. 18 "Mos kujtoni
më gjërat e kaluara, mos shqyrtoni më
gjërat e lashta. 19 Ja, unë po bëj një gjë të re;
ajo do të lëshojë degë; nuk do ta njihni ju?
Po, do të hap një rrugë nëpër shkretëtirë,
do të bëj që lumenjtë të rrjedhin në vendet
e vetmuara. 20 Kafshët e fushave, çakajtë
dhe strucat do të më përlëvdojnë, sepse do
t'i jap ujë shkretëtirës dhe lumenj vendit
të vetmuar për t'i dhënë të pijë popullit
tim, të zgjedhurit tim. 21 Populli që kam
formuar për vetë do të shpallë lëvdimet e
mia. 22 Por ti nuk më ke kërkuar, o Jakob,
përkundrazi je lodhur me mua, o Izrael!
23 Nuk më ke sjellë qengjin e olokausteve të
tua dhe nuk më ke nderuar me flijimet e
tua; nuk të kam detyruar të më shërbesh
me oferta ushqimesh, as nuk të kam lodhur
duke kërkuar temjan. 24 Nuk më ke blerë
me para kanellën dhe nuk më ke ngopur
me dhjamin e flijimeve të tua. Përkundrazi
më ke rënduar me mëkatet e tua, më ke
lodhur me paudhësitë e tua. 25 Unë, pikër-
isht unë, jam ai që për hir të vetuetes fshij
shkeljet e tua dhe nuk do t'i mbaj mend
mëkatet e tua. 26 Bëj që të kujtohem, ta
diskutojmë bashkë këtë rast, folë, ti vetë
për t'u justifikuar. 27 Ati yt i parë ka mëkat-
uar dhe mësuesit e tu kanë ngritur krye
kundër meje. 28 Prandaj kam ndotur krerët
e shenjtërores, kam vendosur shfarosjen e
Jakobit dhe turpërimin Izraelit".

44

1 "Tani dëgjo, o Jakob, shërbëtori im, o
Izrael, që unë kam zgjedhur! 2 Kështu thotë
Zoti që të ka bërë dhe të ka formuar që në
barkun e nënës, ai që të ndihmon: Mos ki
frikë, o Jakob, shërbëtori im, o Jeshurun
që unë kam zgjedhur! 3 Sepse unë do të
derdh ujë mbi atë që ka etje dhe rrëke
mbi tokën e thatë; do të derdh Frymën
time mbi pasardhësit e tu dhe bekimin tim
mbi trashëgimtarët e tu. 4 Ata do të rriten
në mes të barit, si shelgje gjatë rrjedhave
ujore. 5 Njeri do të thotë: "Unë jam i Zotit";
tjetri do të quhet me emrin e Jakobit, dhe
një tjetër do të shkruajë mbi dorën e tij: "I
Zotit", dhe do ta ketë për nder të mbajë em-
rin e Izraelit". 6 Kështu thotë Zoti, mbreti
i Izraelit dhe Çliruesi i tij, Zoti i ushtrive:

"Unë jam i pari dhe jam i fundit, dhe përveç
meje nuk ka Perëndi. 7 Kush është si unë?
Le ta shpallë, pra, ta deklarojë dhe të japë
prova para meje që kur kam vendosur këtë
popull të lashtë. Le t'u njoftojnë gjërat
që do të ndodhin dhe ngjarjet që do të
kryhen. 8 Mos u trembni, mos kini frikë! A
nuk ta kam shpallur, vallë, dhe nuk ta kam
deklaruar prej kohe? Ju jeni dëshmitarë të
mi. A ka vallë një Perëndi përveç meje?
Nuk ka Shkëmb tjetër, nuk njoh tjetër të
tillë. 9 Ata që prodhojnë shëmbëlltyra të
gdhendura janë krejt kotësi; gjërat e tyre
më të çmuara nuk hyjnë fare në punë;
dëshmitarët e tyre nuk shohin dhe as nuk
kuptojnë gjë, prandaj do të mbulohen me
turp. 10 Kush prodhon një zot apo shkrin
një shëmbëlltyrë të gdhendur pa patur fare
dobi? 11 Ja, të gjithë shokët e këtij personi
do të shushaten; vetë artizanët nuk janë
veçse njerëz. Le të mblidhen të gjithë
dhe le të paraqiten. Do të tremben dhe
do të turpërohen njëkohësisht. 12 Kovaçi
me darë punon hekurin mbi prush, i jep
formë me çekiç dhe e përpunon me krahun
e tij të fuqishëm; vuan nga uria dhe forca
e tij pakësohet; nuk pi ujë dhe lodhet.
13 Zdrukthëtari shtrin vizorin, vizaton id-
hullin me laps, e punon me sqepar, e mat
me kompas dhe e bën një fytyrë njerëzore,
një formë të bukur njeriu, në mënyrë që
të mbetet në një shtëpi. 14 Ai pret për vete
disa kedra, merr një selvi apo një lis që
i lë të rriten të fuqishëm midis drurëve
të pyllit; ai mbjell një frashër që shiu e
bën të rritet. 15 Ky i shërben njeriut për
të djegur; ai merr një pjesë të tij për t'u
ngrohur dhe ndez zjarrin për të pjekur
bukën; bën gjithashtu një perëndi dhe e ad-
huron, bën një shëmbëlltyrë të gdhendur
para së cilës bie përmbys. 16 Djeg gjysmën
e tij në zjarr, me gjysmën tjetër përgatit
mishin, pjek mishin dhe ngopet. Ngrohet
gjithashtu dhe thotë: "Ah, po ngrohem,
kënaqem me zjarrin". 17 Me atë që mbetet
prej tij sajon një perëndi, shëmbëlltyrën e
saj të gdhendur, bie përmbys përpara saj,
e adhuron, e lut dhe i thotë: "Shpëtomë,
sepse ti je perëndia im". 18 Nuk dinë dhe
nuk kuptojnë asgjë, sepse i kanë zënë sytë
e tyre që të mos shohin dhe zemrat e tyre
që të mos kuptojnë. 19 Askush nuk vjen
në vete dhe as ka dituri dhe mend për të
thënë: "Dogja një pjesë në zjarr, po, mbi
prushin e tij poqa bukën, poqa mishin dhe
e hëngra. Me atë që mbetet do të bëj një
gjë të neveritshme dhe do të bie përmbys
përpara një cope druri?". 20 Një person i tillë
ushqehet me hi, zemra e tij e mashtruar e
çon në rrugë të keqe. Ai nuk mund të çlirojë
shpirtin e tij dhe të thotë: "A nuk është
vallë një gënjeshtër ajo që mbaj në dorën
time të djathtë?". 21 "Mbaji mend këto gjëra,
o Jakob, o Izrael, sepse ti je shërbëtori im;
unë të kam formuar, ti je shërbëtori im; o
Izrael, nuk do të të harroj. 22 I fshiva shkel-
jet e tua si një re e dendur, dhe mëkatet
e tua si një mjegullinë; kthehu tek unë,
sepse unë të kam çliruar". 23 Ngazëlloni,
o qiej, sepse Zoti ka vepruar. Gëzohuni,
o thellësi të tokës. Shpërtheni në britma
gëzimi, o male, o pyje, me gjithë drurët
tuaj! Sepse Zoti ka çliruar Jakobin dhe ka
shfaqur lavdinë e tij në Izrael. 24 Kështu
thotë Zoti, Çliruesi yt, ai që të ka formuar
që në bark të nënës: "Unë jam Zoti që kam
bërë tërë gjërat, që i vetëm, kam shpalosur
qiejtë dhe kam shtrirë tokën; kush ishte me
mua? 25 Unë i bëj të kota parashikimet e
gënjeshtarëve dhe i bëj shortarët pa mend;
unë bëj që të sprapsen njerëzit e urtë dhe
e kthej dijen e tyre në marrëzi. 26 Vërtetoj
fjalën e shërbëtorit tim dhe i jap sukses
këshillës së lajmëtarëve të mi; unë i them
Jeruzalemit: "Do të kesh banorë", dhe
qyteteve të Judës: "Do t'ju rindërtojnë",
dhe unë do të rindërtoj gërmadhat e tyre.
27 Unë i them humnerës: "Thahu!"; dhe
unë do të thaj lumenjtë e tu. 28 Them për
Kirin: "Ai është bariu im!" dhe do të çojë
në vend tërë dëshirat e mia, duke i thënë
Jeruzalemit: "Do të rindërtohesh!", dhe
tempullit: "Do të jesh i qëndrueshëm!"".

45

1 "Kështu i thotë Zoti të vajosurit të tij,
Kirit, që unë e mora me dorën e djathtë,
që të hedh poshtë para tij kombet: Po, unë
do të zgjidh brezat që mbretërit mbajnë në
ijë, për të hapur para tij 2 Unë do të ec para
teje dhe do të sheshoj vendet e ngritura,
do të bëj copë-copë portat prej bronzi dhe
do të thyej shufrat prej hekuri. 3 Do të të
jap thesaret e territ dhe pasuritë e fshehura
në vende të fshehta, me qëllim që ti të
njohësh që unë jam Zoti, Perëndia i Izraelit,

që të thërret me emër. [4] Për hir të Jakobit,
shërbëtorit im, dhe për hir të Izraelit, të
zgjedhurit tim, unë të thirra me emër dhe
të dhashë një titull nderi megjithëse ti nuk
më njihje. [5] Unë jam Zoti dhe nuk ka asnjë
tjetër; jashtë meje nuk ka Perëndi. Të
kam rrethuar, ndonëse ti nuk më njihje,
[6] me qëllim që nga lindja në perëndim të
pranohet që nuk ka asnjë Perëndi përveç
meje. Unë jam Zoti dhe nuk ka asnjë tjetër.
[7] Unë formoj dritën dhe krijoj terrin, sjell
mirëqënien dhe krijoj fatkeqësinë. Unë,
Zoti, i bëj të gjitha këto gjëra". [8] Pikëloni,
o qiej, nga lart dhe retë le të bëjnë të
bjerë si shi drejtësia. Le të hapet toka, të
prodhojë shpëtimin dhe të bëjë të mbijë
njëkohësisht drejtësia. Unë, Zoti, e kam
krijuar këtë. [9] Mjerë ai që i kundërvihet
atij që e ka formuar, një fragment enësh
balte me fragmente të tjera të enëve prej
balte. A do t'i thotë argjila atij që i jep
formë: "Ç'po bën?", a do të thotë vepra
jote: "Nuk ka duar?". [10] Mjerë ai që i thotë
të atit: "Çfarë po lind?". dhe nënës së tij:
"Çfarë po pjell?". [11] Kështu thotë Zoti, i
Shenjti i Izraelit dhe ai që e ka formuar:
"Përsa u përket gjërave të së ardhmes më
bëni pyetje rreth bijve të mi dhe më jepni
urdhëra rreth veprës së duarve të mia?
[12] Por unë kam bërë tokën dhe kam krijuar
njeriun mbi të; me duart e mia kam sh-
palosur qiejtë dhe komandoj tërë ushtrinë
e tyre. [13] Unë e ngjalla atë në drejtësinë time
dhe do të sheshoj tërë rrugët e tij; ai do të
rindërtojë qytetin tim dhe do t'i kthejë të
lirë të mërguarit e mi pa paguar shpengim
dhe pa bërë dhurata", thotë Zoti i ushtrive.
[14] Kështu thotë Zoti: "Fryti i mundimeve
të Egjiptit dhe mallrat e Etiopisë dhe të
Sabejve, njerëz me shtat të lartë, do të të
kalojnë ty dhe do të të përkasin ty; ata
do të ecin pas teje, të lidhur me zinxhirë;
do të bien përmbys para teje dhe do të të
luten fort, duke thënë: "Me siguri Perëndia
është te ti dhe nuk ka asnjë tjetër; nuk ka
Perëndi tjetër"". [15] Në të vërtetë ti je një
Perëndi që fshihesh, o Perëndi i Izraelit,
o Shpëtimtar. [16] Do të mbeten të gjithë të
turpëruar dhe të hutuar, po, do të ikin të
gjithë bashkë, të mbuluar me turp, sajuesit
e idhujve. [17] Por Izraeli do të shpëtohet
nga Zoti me një shpëtim të përjetshëm;
ju nuk do të turpëroheni ose të hutoheni
kurrë më përjetë. [18] Sepse kështu thotë
Zoti që ka krijuar qiejtë, ai, Perëndia që
ka formuar tokën dhe e ka bërë; ai e ka
vendosur, nuk e ka krijuar pa trajtë, por
e ka formuar që të banohej: "Unë jam
Zoti dhe nuk ka asnjë tjetër. [19] Unë nuk
kam folur fshehtas në një cep të errët të
dheut; nuk u kam thënë pasardhësve të
Jakobit: "Më kërkoni kot". Unë, Zoti, them
atë që është e drejtë dhe deklaroj gjërat
që janë të vërteta. [20] Mblidhuni dhe ejani,
afrohuni bashkë, ju që keni shpëtuar nga
kombet! Nuk kanë mend ata që mbajnë një
shëmbëlltyrë prej drurit të gdhendur prej
tyre dhe i luten një perëndi që nuk mund
të shpëtojë. [21] Shpalleni dhe paraqitni ar-
syetimet tuaja, po, le të këshillohen edhe
bashkë. Kush e ka shpallur këtë që në
kohët e lashta dhe e ka parashikuar prej
një kohe të gjatë? Vallë, nuk jam unë,
Zoti? Nuk ka Perëndi tjetër veç meje, një
Perëndi i drejtë, një Shpëtimtar; nuk ka
asnjë veç meje. [22] Kthehuni nga unë dhe do
të shpëtoni, ju mbarë skaje të tokës. Sepse
unë jam Perëndia dhe nuk ka asnjë tjetër.
[23] Jam betuar në veten time, nga goja ime ka
dalë një fjalë drejtësie dhe nuk do ta tërheq;
çdo gju do të përkulet para meje dhe çdo
gjuhë do të betohet për mua. [24] Do të thuhet
për mua: "Vetëm tek Zoti kam drejtësi dhe
forcë"". Tek ai do të vijnë tërë ata që ishin
të ndezur me zemërim kundër tij dhe do
të turpërohen. [25] Në Zoti do të shfajesohen
dhe do të përlëvdohen gjithë pasardhësit e
Izraelit.

46

[1] Beli ka rënë, Nebo është rrëzuar; idhujt
e tyre i kanë çuar tutje me kafshë barre
dhe me pela; gjërat që ju transportonit
janë ngarkuar si pesha të rënda për kaf-
shët e lodhura. [2] Janë shembur, kanë rënë
bashkë; nuk kanë mundur të shpëtojnë
ngarkesën, por ata vetë kanë shkuar në
robëri. [3] "Dëgjoméni, o shtëpi e Jakobit,
dhe tërë mbetja e shtëpisë së Izraelit, që
ju kam përkrahur që kur keni lindur, që
jeni mbajtur nga unë qysh në bark të nënës;
[4] "Deri në pleqërinë tuaj unë do të mbetem
po ai, unë do t'ju mbaj deri sa të thinjeni.
Unë ju kam bërë dhe unë do t'ju përkrah;
po, do t'ju mbaj dhe do t'ju shpëtoj". [5] Me
cilin doni të më barazoni, me cilin doni të

më krahasoni që mund të jemi të njëllojtë?
6 Këta harxhojnë arin e çantës dhe peshojnë
argjendin me peshore, paguajnë një argjen-
dar që me to të sajojë një perëndi; pastaj
bien përmbys para tij dhe e adhurojnë. 7 E
ngarkojnë mbi kurriz dhe e mbartin, e vënë
në vendin e tij dhe mbetet atje; nga vendi
i tij nuk lëvizet më. Edhe sikur dikush t'i
thërrasë atij, ai nuk i përgjigjet as e shpëton
nga fatkeqësia e tij. 8 Kujtoni këtë dhe
tregohuni burra! Silleni atë ndërmend, o
shkelës. 9 Kujtoni gjërat e kaluara të ko-
hëve shumë të vjetra, sepse unë jam Perën-
dia dhe nuk ka asnjë tjetër; jam Perëndia
dhe askush nuk më ngjet mua, 10 që shpall
fundin që në fillim, dhe shumë kohë më
parë gjërat që ende nuk janë bërë, duke
thënë: "Plani im do të realizohet dhe do
të bëj gjithçka më pëlqen", 11 duke thirrur
nga lindja një zog grabitqar dhe nga një
tokë e largët njeriun që do të zbatojë planin
tim. Po, kam folur dhe do të bëj që të
ndodhë; kam bërë planin dhe do ta realizoj.
12 Dëgjoëni, e zemërkryeneçë, që i jeni
larguar drejtësisë. 13 Po e afroj drejtësinë
time, ajo nuk është larg; shpëtimi im nuk
do të vonojë. Do ta vë shpëtimin te Sioni
dhe do t'i tregoj lavdinë time Izraelit".

47

1 "Zbrit dhe ulu në pluhur, o e virgjër
bijë e Babilonisë. Ulu në tokë, pa fron, o
bijë e Kaldeasve, sepse nuk do të quajnë më
të brishtë dhe të njomë. 2 Vër dorën mbi
mokrën dhe bluaj miellin; lëvize velin tënd,
ngrije bishtin e fustanit, zbulo këmbën dhe
kalo lumenjtë. 3 Lakuriqësia jote do të
zbulohet dhe do të shihet gjithashtu turpi
yt; do të hakmerrem dhe asnjeri nuk do
të ndërhyjë". 4 Shpëtimtari ynë, emri i të
cilit është Zoti i ushtrive, është i Shenjti
i Izraelit. 5 "Ulu në heshtje dhe shko në
terr, o bijë e Kaldeasve, sepse nuk do të
të quajnë më zonjë të mbretërive. 6 Jam
zemëruar me popullin tim, kam përdho-
sur trashëgiminë time dhe i kam dhënë
në pushtetin tënd, por ti nuk ke perdorur
për ta kurrfarë mëshire; zgjedhën tënde e
ushtrove sidomos mbi të moshuarit, 7 dhe
the: "Unë do të jem zonjë përjetë", dhe
kështu nuk i vure këto gjëra në zemër dhe
nuk more parasysh fundin e gjithë kësaj
ngjarjeje. 8 Por tani dëgjo, o epshndjellëse,
që banon në një vend të sigurt dhe thua
në zemrën tënde: "Unë, dhe asnjë tjetër!
Nuk do të mbetem kurrë e ve dhe s'kam
për të njohur humbjen e fëmijëve". 9 Por
këto dy gjëra do të të ndodhin në një çast,
në po atë ditë: humbja e fëmijëve dhe
vejëria; do të të bien plotësisht mbi kurriz,
për shkak të numrit të madh të magjive të
tua dhe për morinë e yshtjeve të tua. 10 Ti
kishe besim në djallëzinë tënde dhe thoje:
"Askush nuk më sheh". Dituria jote dhe
njohuritë e tua të kanë mashtruar, dhe ti
thoje në zemrën tënde: 11 "Unë dhe askush
tjetër". Prandaj do të të vijë një fatkeqësi
dhe nuk do të dish se nga të vjen; do të bjerë
një fatkeqësi, që nuk do të jesh në gjendje
ta shmangësh me asnjë lloj shlyerje; do të
bjerë papritmas në trup një shkatërrim, që
nuk e ke parashikuar. 12 Rri tani me yshtjet
e tua dhe me morinë e magjive të tua me të
cilat je lodhur që në rininë tënde. Ndofta
do të nxjerrësh prej tyre ndonjë përfitim,
ndofta do të arrish të ndjellësh frikë. 13 Je
lodhur me turmën e këshilltarëve të tu; le
të ngrihen, pra, astrologët, ata që studiojnë
yjet dhe bëjnë parashikime çdo muaj dhe
le të të shpëtojnë nga gjërat që do të bien
në kurriz. 14 Ja, ato do të jenë si kashta;
zjarri do t'i harrxhojë. Nuk do të shpëtojnë
veten e tyre nga fuqia e flakës; nuk do të
ketë prush për t'u ngrohur, as zjarr para të
cilit të ulesh. 15 Kështu do të jenë ata me të
cilët je munduar dhe ke dhënë e ke marrë
që në rininë tënde. Secili do të rravgojë
për llogari të vet, dhe askush nuk do të të
shpëtojë".

48

1 Dëgjoni këtë, o shtëpi e Jakobit, ju që ju
thërrasin me emrin e Izraelit dhe që keni
dalë nga burimet e Judës, ju që betoheni për
emrin e Zotit dhe që përmendni Perëndinë
e Izraelit, por jo me të vërtetë dhe me
drejtësi. 2 Duke qenë se quhen me emrin
e qytetit të shenjtë dhe mbështeten mbi
Perëndinë e Izraelit, emri i të cilit është
Zoti i ushtrive; 3 "Unë i shpalla gjërat e kalu-
ara që në fillim; kishin dalë nga goja ime
dhe kisha bërë që t'i dëgjonin; pastaj ve-
prova papritmas dhe ato ndodhën. 4 Sepse
e dija që ishe kokëfortë, që qafa jote ishte
një brez i hekurt dhe balli yt prej bronzi,
5 t'i kam njoftuar që në fillim, bëra që t'i

dëgjosh para se të ndodhnin, që të mos
kishe për të thënë: "I ka bërë idhulli im, i
ka urdhëruar shëmbëlltyra ime e gdhendur
dhe shëmbëlltyra ime e shkrirë". 6 Ti e ke
dëgjuar dhe e ke parë tërë këtë gjë. A nuk
do ta shpallni? Që tani bëj që të dëgjosh
gjëra të reja, gjëra të fshehta që ti nuk i
njihje. 7 Ato janë krijuar tashti dhe jo që
në fillim; para ditës së sotme nuk i kishe
dëgjuar dhe kështu nuk mund të thuash:
"Ja, unë i dija". 8 Jo, ti as nuk i ke dëgjuar as
nuk i ke ditur, as veshi yt nuk ishte i hapur
atëherë, sepse e dija që ti do të veproje me
pabesi dhe që do të quheshe "rebel" që në
bark të nënës. 9 Për hir të emrit tim do ta
shtyj për më vonë zemërimin tim, dhe për
hir të lavdisë sime do ta frenoj që të mos
të të shfaros. 10 Ja, unë të kam rafinuar,
por jo si argjendi; të kam provuar në poçen
e pikëllimit. 11 Për hir të vetvetes, për hir
të vetvetes e bëj këtë; si mund të lë, pra,
që të përdhoset emri im? Nuk do t'ia jap
lavdinë time asnjë tjetri". 12 "Dëgjomë, o
Jakob, dhe Izrael, që unë kam thirrur. Unë
jam ai që është; unë jam i pari dhe jam i
fundit gjithashtu. 13 Dora ime ka themeluar
tokën dhe dora ime e djathtë ka shpalosur
qiejtë; kur unë i thërras, paraqiten bashkë.
14 Mblidhuni, ju të gjithë, dhe dëgjoni! Kush
prej tyre ka shpallur këto gjëra? Ai që Zoti
dashuron do të kryejë vullnetin e tij kundër
Babilonisë dhe do të ngrerë krahun e tij
kundër Kaldeasve. 15 Unë, unë i fola, po,
unë e thirra, e bëra të vijë dhe do të bëj që
veprimi i tij të shkojë mbarë. 16 Afrohuni tek
unë, dëgjoni këtë: "Qysh në fillim nuk fola
në fshehtësi; kur këto fakte ndodhnin, unë
isha atje. Dhe tani Zoti, Zoti, dhe Fryma
e tij më kanë dërguar"". 17 Kështu thotë
Zoti, Çliruesi yt, i Shenjti i Izraelit: "Unë
jam Zoti, Perëndia yt, që të mëson për të
mirën tënde, që të udhëheq nëpër rrugën
që duhet të ndjekësh. 18 Ah, sikur t'u kishe
kushtuar kujdes urdhërimeve të mia! Paqja
jote do të ishte si një lumë dhe drejtësia
jote si valët e detit. 19 Trashëgimia jote
do të ishte si rëra dhe ata që kanë lindur
nga të përbrëndëshmet e tua do të ishin
të pallogaritshëm si kokrrizat e saj; emri i
tij nuk do të fshihej as do të shkatërrohej
para meje". 20 Dilni nga Babilonia, ikni nga
Kaldeasit! Me një zë të gëzuar kumtojeni,
shpalleni këtë gjë, përhapeni deri në skajet
e tokës. Thoni: "Zoti ka çliruar shërbëtorin
e tij Jakob". 21 Ata nuk patën etje kur i
çoi nëpër shkretëtirë. Ai bëri që të burojë
për ta ujë nga shkëmbi; e çau shkëmbin
dhe dolën ujërat. 22 "Nuk ka paqe për të
pabesët", thotë Zoti.

49

1 Ishuj, dëgjomëni, dhe kushtojini kujdes,
o popuj të largët. Zoti më ka thirrur që kur
isha në bark të nënës, ka përmendur emrin
tim që kur isha në të përbrëndëshmet e
nënës sime. 2 Ma bëri gojën si një shpatë të
mprehtë, më ka fshehur në hijen e dorës së
tij, më ka dhënë një shigjetë me majë, më
ka futur në kukurën e tij. 3 Më ka thënë:
"Ti je shërbëtori im, Izrael, në të cilin do
të përlëvdohem". 4 Por unë thoja: "Më
kot jam lodhur; për hiç gjë dhe pa dobi
kam harxhuar forcën time; por me siguri e
drejta ime është pranë Zotit dhe shpërblimi
im pranë Perëndisë tim". 5 Dhe tani thotë
Zoti që më ka formuar që në bark të nënës
që të jem shërbëtori i tij, që t'i sjell atij
përsëri Jakobin dhe që të mbledh rreth tij
Izraelin (unë jam i nderuar në sytë e Zotit
dhe Perëndia im është forca ime). 6 Ai thotë:
"Është tepër pak që ti të jesh shërbëtori im
për të lartuar përsëri fiset e Jakobit dhe për
të kthyer ata që kanë shpëtuar nga Izraeli.
Të kam vendosur si dritën e kombeve, me
qëllim që të jesh Shpëtimi im deri në skajet
e tokës". 7 Kështu i thotë Zoti, Çliruesi
i Izraelit, i Shenjti i tij, atij që përbuzet
nga njerëzit, që urrehet nga kombi, shër-
bëtorit të sundimtarëve: "Mbretërit do të
shohin dhe do të ngrihen, princat do të
8 Kështu thotë Zoti: "Në kohën e hirit unë
ta kam plotësuar dëshirën dhe në ditën e
shpëtimit të kam ndihmuar; do të të ruaj
dhe do të të bëj aleancën e popullit, për
ta ringjallur vendin, për të të shtënë në
dorë trashëgimitë e shkatërruara, 9 për t'u
thënë robërve: "Dilni", dhe atyre që janë
në terr: "Shfaquni". Ata do të kullosin
gjatë rrugëve dhe në të gjitha lartësitë e
braktisura do të kenë kullotat e tyre. 10 Nuk
do të kenë as uri as etje, nuk do të goditen
më as nga vapa as nga dielli, sepse ai që
ka mëshirë për ta do t'i udhëheqë dhe do
t'i çojë te burimet e ujit. 11 Do t'i ndryshoj
tërë malet e mia në rrugë, dhe rrugët e
mia kryesore do të ngrihen. 12 Ja, këta vijnë
nga larg; ja, ata nga veriu dhe nga lindja,

dhe ata nga vendi i Sinimit”. [13] Ngazëlloni,
o qiej, gëzohu, o tokë, dhe lëshoni britma
gëzimi, o male, sepse Zoti ngushëllon pop-
ullin e tij dhe i vjen keq për të pikëlluarit e
tij. [14] Por Sioni ka thënë: “Zoti më ka brak-
tisur, Zoti më ka harruar”. [15] “A mundet
një grua të harrojë foshnjen e gjirit dhe të
mos i vijë keq për fëmijën e barkut të saj?
Edhe sikur ato të të harrojnë, unë nuk do
të harroj. [16] Ja, unë të kam gdhendur mbi
pëllëmbët e duarve të mia; muret e tua më
rrinë gjithnjë para syve. [17] Bijtë e tu do të
shpejtojnë, shkatërruesit e tu dhe rrënuesit
e tu do të largohen prej teje. [18] Ngrej sytë
e tu rreth e qark dhe shiko. Të tërë ata
po mblidhen dhe po të vijnë. Ashtu siç
është e vërtetë që unë jetoj, thotë Zoti, do
të vishesh me tërë ata si me një ornament
dhe do t’i lidhësh mbi veten tënde, ashtu si
bën nusja. [19] Prandaj vendet e tua të shkreta
dhe të pikëlluara dhe vendi yt i goditur një
herë nga shkatërrimi do të jenë tani tepër
të ngushtë për banorët, ndërsa ata që të
gllabëronin do të jenë mjaft larg. [20] Fëmijët
që do të kesh pas atyre që ke humbur, do
të të thonë në vesh: “Ky vend është tepër
i ngushtë për mua; bëmë më tepër vend
që të mund të vendosem”. [21] Atëherë ti
do të thuash në zemrën tënde: “Kush i ka
pjellë këta? Unë në fakt isha i privuar nga
fëmijët e mi, isha shterpë e mërguar dhe
e dëbuar sa këtej dhe andej. Këta kush i
rriti? Ja, unë kisha mbetur vetëm, dhe këta
ku ishin?””. [22] Kështu thotë Zoti, Zoti: “Ja,
unë do të ngre dorën time mbi kombet, do
të ngre flamurin tim mbi popujt; atëherë do
t’i sjellin bijtë e tu në krahë dhe vajzat e tua
do t’i sjellin mbi supe. [23] Mbretërit do të jenë
baballarët tuaj birësues dhe mbretëreshat
e tyre do të jenë tajat tuaja; ata do të
bien përmbys para teje me fytyrën përtokë
dhe do të lëpijnë pluhurin e këmbëve të
tua; kështu do të mësosh që unë jam Zoti
dhe ata që shpresojnë tek unë nuk do të
turpërohen. [24] A do të mund t’i shkëputet
vallë preja të fuqishmit apo të çlirohet i
burgosuri që është i drejtë?”. [25] Po, kështu
thotë Zoti: “Edhe i burgosuri do të çohet
tutje dhe preja e tiranit do të shpëtohet.
Unë vetë do të luftoj me atë që lufton me
ty dhe do të shpëtoj bijtë e tu. [26] Do të
bëj që shtypësit e tu të hanë mishin e vet,
dhe do të dehen me gjakun e vet si të ishte
musht. Atëherë çdo mish do të pranojë që
unë, Zoti, jam Shpëtimtari yt, Çliruesi yt, i
Fuqishmi i Jakobit”.

50

[1] Kështu thotë Zoti: “Ku është letra e
shkurorëzimit e nënës tuaj me të cilën unë
e ndava? Ose te cili nga huadhënësit e
mi ju shita? Ja, ju jeni shitur për shkak
të paudhësive tuaja dhe nënën tuaj është
ndarë për shkak të shkeljeve tuaja. [2] Kur
erdha, pse s’kishte njeri? Pse, kur thirra,
askush nuk u përgjigj? Është me të vërtetë
dora ime tepër e shkurtër për të shpëtuar
apo nuk paskam forcën për të çliruar? Ja,
me kërcënimin tim po thaj detin dhe i kthej
lumenjtë në shkretëtirë; peshku i tyre po
qelbet për mungesë uji dhe po ngordh nga
etja. [3] Unë i vesh qiejtë me të zeza dhe u
jap atyre një grathore për mbulesë”. [4] Zoti,
Zoti, më ka dhënë gjuhën e dishepujve që
të mund ta mbaj me fjalë të lodhurin; ai
më zgjon çdo mëngjes; zgjon veshin tim, që
unë të dëgjoj si veprojnë dishepujt. [5] Zoti,
Zoti, më ka hapur veshin dhe unë nuk
kam qenë rebel, as jam tërhequr prapa. [6] I
paraqita kurrizin tim atij që më rrihte dhe
faqet e mia atij që më shkulte mjekrën;
nuk ia fsheha fytyrën time poshtërimit
dhe të pështyrave. [7] Por Zoti, Zoti, më
ka ndihmuar, prandaj nuk qeshë hutuar;
për këtë arsye e bëra fytyrën time si një
strall dhe e di që nuk do të turpërohem.
[8] Është afër ai që më justifikon; kush do të
më kundërshtojë mua? Le të paraqitemi
bashkë. Kush është kundërshtari im? Le
të më afrohet mua. [9] Ja, Zoti, Zoti, do të
më ndihmojë; kush është ai që do të më
dënojë? Ja, të gjithë ata do të konsumohen
si një palë rroba, tenja do t’i brejë”. [10] Kush
prej jush ka frikë nga Zoti dhe dëgjon zërin
e shërbëtorit të tij? Kush ecën në terr pa
asnjë dritë, le të ketë besim në emrin e Zotit
dhe të mbështehet te Perëndia i tij! [11] Ja, ju
të gjithë që ndizni një zjarr, që rrethoheni
me ura zjarri, shkoni në flakët e zjarrit tuaj
dhe midis urave që keni ndezur! Nga dora
ime do të keni këtë: ju do të lëngoni në
vuajtje.

51

[1] Dëgjomëni, ju që ndiqni drejtësinë dhe
kërkoni Zotin! Shikoni shkëmbin nga i cili

jeni prerë dhe zgafellën e minierës prej
së cilës keni dalë. [2] Shikoni Abrahamin,
atin tuaj, dhe Sarën që ju ka lindur, sepse
e thirra kur ishte vetëm. E bekova dhe
e shumova. [3] Në fakt Zoti do të ngushël-
lojë Sionin, do ta ngushëllojë për të gjitha
shkatërrimet e tij, do ta bëjë shkretëtirën
e tij si Edenin dhe vetminë e tij si kopshtin
e Zotit. Do të gjejnë në të gëzim dhe hare,
falenderim dhe tinguj këngësh. [4] Kushtomë
kujdes, o populli im, dëgjomë, o kombi im,
sepse nga unë do të vijë ligji dhe unë do
të vendos të drejtën time si dritë e popu-
jve. [5] Drejtësia ime është e afërt, shpëtimi
im do të shfaqet dhe krahët e mi do të
gjykojnë popujt; ishujt do të kenë shpresë
tek unë dhe do të kenë besim në krahun
tim. [6] Çoni sytë tuaj drejt qiellit dhe shikoni
tokën që ndodhet poshtë, sepse qiejtë do
të davariten si tym, toka do të konsumo-
het si një rrobe dhe po kështu banorët e
saj do të vdesin; por shpëtimi im do të
vazhdojë përjetë dhe drejtësia ime nuk do
të mungojë kurrë. [7] Dëgjomëni, o ju që e
njihni drejtësinë, o popull, që ka në zemër
ligjin tim. Mos kini frikë turpërimin nga
njerëzit, as mos u trembni nga fyerjet e tyre
të rënda. [8] Sepse tenja do t'i hajë si një rrobe
dhe mola do t'i brejë si leshin, por drejtësia
ime do të jetë përjetë dhe shpëtimi im brez
pas brezi. [9] Zgjohu, zgjohu, vishu me forcë,
o krah i Zotit, zgjohu si në ditët e lashta,
ashtu si në brezat që shkuan! A nuk je
ti ai që e ke bërë copë-copë Rahabin, që
ke prerë kuçedrën? [10] A nuk je ti ai që ke
tharë detin, ujërat e humnerës së madhe,
që i ke bërë rrugë thellësitë e detit, me
qëllim që të çliruarit të kalonin? [11] Kështu
të shpenguarit nga Zoti do të kthehen, do
të vijnë në Sion me klithma gëzimi dhe një
hare e përjetshme do të kurorëzojë kokën
e tyre; do të marrin gëzim dhe hare, e
dhembja dhe rënkimi do të zhduken. [12] Unë,
unë vetë, jam ai që ju ngushëllon; kush je ti
që i trembesh njeriut që po vdes dhe birit
të njeriut të caktuar të jetë si bari? [13] Ti ke
harruar Zotin që të ka bërë, që ka shpalo-
sur qiejt dhe ka hedhur themelet e tokës.
Ti kishe gjithnjë frikë, tërë ditën përpara
tërbimit të shtypësit; kur ai përgatitej të
të shkatërronte. Por ku është tani tërbimi
i shtypësit? [14] I mërguari në robëri do të
çlirohet së shpejti, nuk do të vdesë në gropë
as nuk do t'i mungojë buka. [15] Sepse unë
jam Zoti, Perëndia yt, që tund detin dhe
bën të gjëmojnë valët; emri i tij është Zoti i
ushtrive. [16] Unë i vura fjalët e mia në gojën
tënde dhe të mbulova me hijen e dorës sime
për të vendosur qiejtë dhe për të hedhur
themelet e tokës, dhe për t'i thënë Sionit:
"Ti je populli im". [17] Rizgjohu, rizgjohu,
çohu, o Jeruzalem, që ke pirë nga dora e
Zotit kupën e zemërimit të tij, që ke pirë
llumin e kupës së hutimit deri sa e kullove
krejt. [18] Midis gjithë bijve që ka pjellë nuk ka
asnjë që ta udhëheqë; midis gjithë bijve që
ka rritur nuk ka asnjë që ta marrë prej dore.
[19] Këto dy gjëra të kanë ndodhur, kujt do t'i
vijë keq për ty? Pikëllim dhe shkatërrim,
uri dhe shpatë, kush do të ngushëllojë?
[20] Djemtë e tu ligështoheshin, qëndronin në
krye të të gjitha rrugëve si një antilopë e
zënë në rrjetë, plot me zemërimin e Zotit,
me kërcënimin e Perëndisë tënd. [21] Prandaj
tani dëgjo këtë, o e pikëlluar dhe e dehur,
por jo nga vera. [22] Kështu thotë Zoti yt, Zoti,
Perëndia yt, që mbron çështjen e popullit
të tij: "Ja, unë po të heq nga dora kupën e
hutimit, llumin e kupës së zemërimit tim; ti
nuk do ta pish më. [23] Do ta vë përkundrazi
në duart e atyre që të hidhëronin dhe të
thonin: "Shtrihu për tokë, që të kalojmë
mbi ty", dhe ti e bëje kurrizin tënd një
vend, një rrugë për kalimtarët".

52

[1] Rizgjohu, rizgjohu, rivishu me forcën
tënde, o Sion; vish rrobat e tua të mrekul-
lueshme, o Jeruzalem, qytet i shenjtë!
Sepse nuk do të hyjnë më te ti i parreth-
preri dhe i papastri. [2] Shkunde pluhurin
që ke në kurriz, çohu dhe ulu ndenjur, o
Jeruzalem; zgjidhi zinxhirët që ke në qafë, o
bijë e Sionit, që je në robëri! [3] Sepse kështu
thotë Zoti: "Ju kanë shitur për asgjë dhe
do të shpengoheni pa para". [4] Sepse kështu
thotë Zoti, Zoti: "Populli im zbriti së lashti
në Egjipt për të banuar; pastaj Asiri e shtypi
pa shkak. [5] Dhe tani çfarë po bëj unë këtu?",
thotë Zoti, "ndërsa popullin tim e kanë
hequr larg për asgjë? Ata që e sundojnë,
bëjnë që ai të rënkojë", thotë Zoti, "dhe
emri im shahet vazhdimisht tërë ditën.
[6] Prandaj populli im do të njohë emrin tim,
prandaj do të kuptojë atë ditë që jam unë
që kam folur: "Ja ku jam!"". [7] Sa të bukura

janë mbi malet këmbët e lajmëtarit që sjell
lajme të mira që njofton paqen, që sjell
lajme të bukura mbi gjëra të mira, që shpall
shpëtimin, që i thotë Sionit: "Perëndia yt
mbretëron!". 8 Dëgjo! Rojet e tua ngrenë
zërin dhe lëshojnë bashkë britma gëzimi,
sepse shohin me sytë e tyre Zotin që kthe-
het në Sion. 9 Shpërtheni bashkë në britma
gëzimi, o rrënoja të Jeruzalemit, sepse Zoti
ngushëllon popullin e tij dhe çliron Jeruza-
lemin. 10 Zoti ka zhveshur krahun e tij të
shenjtë para syve të të gjitha kombeve; të
gjitha skajet e tokës do të shohin shpëtimin
e Perëndisë tonë. 11 Ikni, ikni, dilni andej,
mos prekni asgjë të papastër! Dilni nga
ambienti i saj, pastrohuni, ju që mbani
vazot e Zotit! 12 Sepse ju nuk do të niseni me
nxitim dhe nuk do të shkoni me turr, sepse
Zoti do të ecë para jush, Perëndia i Izraelit
do të jetë praparoja juaj. 13 Ja, shërbëtori
im do të begatohet, do të ngrihet dhe do
të lartësohet shumë. 14 Duke qenë se shumë
veta u çuditën me ty, sepse pamja e tij ishte
e shfytyruar më tepër se e çdo njeriu tjetër
dhe fytyra e tij ishte ndryshe nga ajo e bijve
të njeriut, 15 kështu ai do të spërkasë shumë
kombe; mbretërit do të mbyllin gojën para
tij, sepse do të shohin çfarë nuk u ishte
treguar kurrë atyre dhe do të kuptojnë ato
që nuk kishin dëgjuar.

53

1 Kush i ka besuar predikimit tonë dhe
kujt iu shfaq krahu i Zotit? 2 Ai erdhi lart
para tij si një degëz, si një rrënjë nga një
tokë e thatë. Nuk kishte figurë as bukuri
për të tërhequr shikimin tonë, as paraqitje
që ne ta dëshironim. 3 I përçmuar dhe i hed-
hur poshtë nga njerëzit, njeri i dhembjeve,
njohës i vuajtjes, i ngjashëm me dikë para
të cilit fshihet faqja, ishte përçmuar, dhe ne
nuk e çmuam aspak. 4 Megjithatë ai mbante
sëmundjet tona dhe kishte marrë përsipër
dhembjet tona; por ne e konsideronim të
goditur, të rrahur nga Perëndia dhe të
përulur. 5 Por ai u tejshpua për shkak
të shkeljeve tona, u shtyp për paudhësitë
tona; ndëshkimi për të cilin kemi paqen
është mbi të, dhe për shkak të vurratave të
tij ne jemi shëruar. 6 Ne të gjithë endeshim
si dele; secili prej nesh ndiqte rrugën e vet,
dhe Zoti bëri që të bjerë mbi të paudhësia e
ne të gjithëve. 7 I keqtrajtuar dhe i përulur,
nuk e hapi gojën. Si një qengj që e çojnë në
thertore, si një dele e heshtur përpara atyre
që i qethin nuk e hapi gojën. 8 U çua larg nga
shtypja dhe nga gjykimi; dhe nga brezi i tij
kush mendoi se ai ishte larguar nga toka e
të gjallëve dhe ishte goditur për shkak të
shkeljeve të popullit tim? 9 Kishin caktuar
ta varrosnin bashkë me të pabesët, po kur
vdiq e vunë me të pasurin, sepse nuk kishte
kryer asnjë dhunë dhe nuk kishte pasur
asnjë mashtrim në gojën e tij. 10 Por i pëlqeu
Zotit ta rrihte dhe ta bënte të vuante. Duke
ofruar jetën e tij si flijim për mëkatin, ai
do të shikojë pasardhës, do të zgjasë ditët
e tij, dhe vullneti i Zotit do të ketë mbarësi
në duart e tij. 11 Ai do të shikojë frytin e
mundimit të shpirtit të tij dhe do të jetë i
kënaqur; me anë të diturisë së tij, i drejti,
shërbëtori im, do të bëjë të drejtë shumë
veta, sepse do të marrë përsipër paudhësitë
e tyre. 12 Prandaj do t'i jap pjesën e tij midis
të mëdhenjve, dhe ai do ta ndajë plaçkën
me të fuqishmit, sepse e ka përkushtuar
jetën e tij deri në vdekje dhe u përfshi
midis keqbërësve; ai ka mbajtur mëkatin e
shumë vetave dhe ka ndërhyrë në favor të
shkelësve.

54

1 Ngazëllo, o shterpë, që nuk lindje; sh-
përthe në britma të larta gëzimi, ti që nuk
provoje dhembjet e lindjes! Sepse fëmijët e
së shkretës do të jenë më të shumtë se fëmi-
jët e gruas së martuar, thotë Zoti. 2 Zgjero
vendin e çadrës sate dhe fletët e banesave
të tua le të shtrihen pa kursim; zgjati litarët
e tu dhe përforco kunjat e tu, 3 sepse do
të shtrihesh në të djathtë dhe në të majtë;
pasardhësit e tu do të zotërojnë kombet
dhe do të popullojnë qytetet e shkretuara.
4 Mos u frikëso, sepse nuk do të ngatërro-
hesh; mos ki turp, sepse nuk do të skuqesh;
do të harrosh madje turpin e rinisë sate dhe
nuk do ta kujtosh më çnderimin e vejërisë
sate. 5 Sepse krijuesi yt është dhëndri yt;
emri i tij është Zoti i ushtrive; Çliruesi yt
është i Shenjti i Izraelit, i quajtur Perëndi
i tërë tokës. 6 Sepse Zoti të ka thirrur si
një grua të braktisur dhe të pikëlluar në
frymën e saj, si nusja e rinisë që është
përzënë, thotë Perëndia yt. 7 Të kam brak-
tisur për një çast të shkurtër, por me dhem-
bshuri të pamasë do të të mbledh. 8 Në një

shpërthim zemërimi të kam fshehur për
një çast fytyrën time, por me një dashuri
të përjetshme do të kem dhembshuri për
ty, thotë Zoti, Çliruesi yt. 9 Për mua ky
do të jetë një fakt si ujërat e Noeut; ashtu
siç u betova që ujërat e Noeut nuk do të
mbulonin më tokën, kështu betohem që
nuk do të zëmërohem më me ty dhe nuk
do të të kërcënoj më. 10 Edhe sikur malet
të zhvendoseshin dhe kodrat të luanin nga
vendi, dashuria ime nuk do të largohet prej
teje as besëlidhja e paqes nuk do të hiqet,
thotë Zoti, që ka dhëmbshuri për ty. 11 O
e pikëlluar, e rrahur nga stuhia, e pan-
gushëlluar, unë do të ngallmoj gurët e tu
të çmuar në antimon dhe do të të themeloj
mbi safirët. 12 Do t'i bëjë bedenat e tu prej
rubinësh, portat e tua prej xhevairi dhe
tërë rrethimin tënd prej gurësh të çmuar.
13 Tërë bijtë e tu do të mësohen nga Zoti
dhe e madhe ka për të qenë paqja e bijve
të tu. 14 Ti do të vendosesh ngultas në
drejtësi; do të jesh larg nga shtypja, sepse
nuk duhet të trëmbesh më edhe nga tmerri,
sepse nuk do të të afrohet më ty. 15 Ja,
edhe mund të mblidhen kundër teje, por
kjo nuk do të jetë nga ana ime. Cilido që
do të mblidhet kundër teje, do të rrëzohet
para teje. 16 Ja, unë kam krijuar kovaçin që
i fryn prushit të zjarrit dhe nxjerr prej tij
një vegël për punën e tij, dhe kam krijuar
shkatërruesin për të prishur. 17 Asnjë armë
e sajuar kundër teje nuk do të ketë sukses,
dhe çdo gjuhë që do të ngrihet të gjykojë
kundër teje, ti do ta dënosh. Kjo është
trashëgimia e shërbëtorëve të Zotit dhe
drejtësia e tyre vjen nga unë", thotë Zoti.

55

1 "O ju të gjithë që keni etje, ejani tek
ujërat, dhe ju që nuk keni para ejani, blini
dhe hani! Ejani, blini pa para dhe pa paguar
verë dhe qumësht! 2 Pse shpenzoni para për
atë që nuk është bukë dhe fryt i mundit
tuaj, për atë që nuk të ngop? Dëgjomëni
me kujdes dhe do të hani atë që është e
mirë, dhe shpirti juaj do të shijojë ushqime
të shijshme. 3 Vini veshin dhe ejani tek
unë, dëgjoni dhe shpirti juaj do të jetojë;
dhe unë do të bëj me ju një besëlidhje të
përjetshme, sipas hirit të qëndrueshëm që
i premtova Davidit. 4 Ja, unë ia dhashë si
dëshmitar popujve, si princ dhe koman-
dant të popujve. 5 Ja, ti do të thërrasësh një
komb që nuk e njeh, dhe një komb që nuk të
njeh do të vrapojë te ti, për shkak të Zotit,
Perëndisë tënd, dhe të Shenjtit të Izraelit,
sepse ai të ka përlëvduar". 6 Kërkoni Zotin
ndërsa mund të gjendet, e thirrni ndërsa
është afër. 7 I pabesi le ta lërë rrugën e tij
dhe njeriu i padrejtë mendimet e tij, dhe le
të kthehet tek Zoti që të ketë dhembshuri
për të, tek Perëndia ynë që fal bujarisht.
8 "Duke qenë se mendimet e mia nuk janë
mendimet tuaja, dhe as rrugët tuaja nuk
janë rrugët e mia", thotë Zoti. 9 "Ashtu si
qiejtë janë më të lartë se toka, kështu edhe
rrugët e mia janë më të larta se rrugët tuaja
dhe mendimet e mia janë më të larta se
mendimet tuaja. 10 Ashtu si shiu dhe bora
zbresin nga qielli dhe nuk kthehen prapa
pa vaditur tokën, pa e bërë pjellore, pa bërë
që të mbij në mënyrë që ai që do të mbjel-
lëtë marrë farën dhe të sigurojë bukën për
të ngrënë, 11 Kështu do të jetë fjala ime e
dalë nga goja ime; ajo nuk do të më kthehet
bosh mua, pa kryer atë që dëshiroj dhe
pa realizuar plotësisht atë për të cilën e
dërgova. 12 Sepse ju do të niseni me gëzim
dhe do t'ju kthejnë në paqe. Malet dhe
kodrat do të shpërthejnë në britma gëzimi
përpara jush dhe tërë drurët e fushave do
të duartrokasin. 13 Në vend të ferrave do të
rritet selvia, në vend të hithrave do të rritet
mersina; kjo do të jetë për Zotin një titull
lavdie, një shenjë e përjetshme që nuk do
të shkatërrohet".

56

1 Kështu thotë Zoti: "Respektoni të
drejtën dhe zbatoni drejtësinë, sepse sh-
pëtimi im është duke ardhur dhe drejtësia
ime do të shfaqet. 2 Lum njeriu që vepron
kështu dhe biri i njeriut që i përmbahet
kësaj, që respekton të shtunën pa e përd-
hosur dhe që e përmban dorën e tij nga
kryerja e çfarëdo veprimi të keq". 3 Të mos
thotë biri i të huajit që është bashkuar me
Zotin: "Zoti me siguri më ka përjashtuar
nga populli i tij". Dhe të mos thotë eunuku:
"Ja, unë jam një dru i thatë". 4 Sepse
kështu thotë Zoti: "Eunukët që respekto-
jnë të shtunat e mia, që zgjedhin atë që
më pëlqen mua dhe që i përmbahen me
vendosmëri besëlidhjes sime, 5 do t'u jap

atyre në shtëpinë time dhe brenda mureve
të mia një vend dhe një emër, që do të
vlejë më tepër nga ai i bijve dhe i bijave;
do t'u jap atyre një emër të përjetshëm
që nuk do të fshihet kurrë. 6 Bijtë e të
huajve që janë bashkuar me Zotin për t'i
shërbyer, për të dashur emrin e Zotit dhe
për të qenë shërbëtorë të tij, tërë ata që
respektojnë të shtunën pa e përdhosur dhe
që i përmbahen me vendosmëri besëlidhjes
sime, 7 do t'i çoj në malin tim të shenjtë dhe
do t'i mbush me gëzim në shtëpinë time
të lutjes; olokaustet e tyre dhe flijimet e
tyre do të pëlqehen mbi altarin tim, sepse
shtëpia ime do të quhet shtëpi lutjeje për
të gjithë popujt". 8 Zoti, Zoti, që i mbledh
të shpërndarit e Izraelit, thotë: "Unë do të
mbledh rreth tij edhe të tjerë, përveç atyre
që kam mbledhur". 9 O ju mbarë, kafshë
të fushave, ejani për të ngrënë; ejani, ju
mbarë kafshë të pyllit! 10 Rojtarët e tyre
janë të verbër, janë të gjithë të paditur, janë
të gjithë qen memecë, të paaftë të lehin;
shohin ëndrra, rrinë shtrirë, u pëlqen të
dremitin. 11 Janë qen llupës, që nuk ngopen
kurrë, janë barinj që nuk kuptojnë asgjë;
ndjekin të gjithë rrugën e tyre, secili shikon
interesin e vet, për llogari të vet. 12 "Ejani",
thonë, "do të marr verë dhe do të dehemi
me pije dehëse; nesër do të jetë si sot, madje
shumë më mirë.

57

1 I drejti vdes, por askush nuk kujdeset
për të; njerëzit e devotshëm çohen tutje,
dhe askush nuk mendon që i drejti është
çuar larg përpara së keqes. 2 Ai hyn në paqe;
ata që kanë ecur në ndershmëri pushojnë
në shtretërit e tyre. 3 Por afrohuni këtu,
ju bij të magjistares, pasardhës të shkelësit
të kurorës dhe të prostitutes. 4 Me kë po
talleni? Kundër kujt e hapni gojën dhe
nxirrni jashtë gjuhën? A nuk jeni ju bij
të rebelimit, pasardhës të gënjeshtrës, 5 ju,
që ndizeni midis lisave poshtë çdo druri të
blertë, therni bijtë në luginat, në të çarat
e shkëmbinjve? 6 Pjesa jote është midis
gurëve të lëmuar të përroit; ata, pikërisht
ata janë pjesa jote; mbi ta ke derdhur liba-
cione dhe ke sjellë blatime ushqimesh. A do
të mund të gjeja përdëllim në këto gjëra?
7 Ti e ke vënë shtratin tënd mbi një mal të
lartë dhe të ngritur, edhe aty ke hipur për
të ofruar flijime. 8 I ke vënë simbolet e tu
idhujtarë prapa portave dhe pas shtalkave.
Larg meje je zbuluar dhe je ngjitur tek ata;
ke zgjeruar shtratin tënd dhe ke bërë një
besëlidhje me ta, ke pëlqyer shtratin e tyre,
duke synuar pushtetin e tyre. 9 Ke shkuar te
mbreti me vaj, duke i shumuar parfumet e
tua; i dërgove larg lajmëtarët e tu dhe u ule
deri në Sheol. 10 Nga shkaku i udhëtimeve të
tua të shumta je lodhur, por nuk ke thënë:
"Është e kotë". Ke gjetur akoma fuqi në
dorën tënde, prandaj nuk e ndjen veten të
kapitur. 11 Nga kush ke pasur frikë, nga kush
je trembur për të gënjyer, për të mos më
kujtuar mua dhe për të mos menduar më
për mua? A nuk kam qëndruar në heshtje
për një kohë të gjatë? Prandaj nuk ke më
frikë nga unë. 12 Unë do të shpall drejtësinë
tënde dhe veprat e tua, që nuk do të hyjnë
aspak në punë. 13 Kur do të bërtasësh, le të
vijë të të shpëtojë turma e idhujve të tu.
Era do t'i përlajë të tërë, një frymë do t'i
çojë tutje. Por ai që gjen strehë tek unë
do të zotërojë vendin dhe do të trashëgojë
malin tim të shenjtë. 14 Dhe do të thuhet:
"Sheshoni, sheshoni, shtroni rrugën, hiqni
pengesat nga rruga e popullit tim!". 15 Sepse
kështu thotë i Larti dhe i Madhërishmi që
banon përjetësinë dhe emri i të cilit është
i "Shenjti": "Unë banoj në vendin e lartë
dhe të shenjtë dhe bashkë me atë që është
i penduar dhe i përulur nga fryma, për
të ngjallur frymën e të përulurve, për të
ngjallur frymën e të penduarve. 16 Sepse
unë nuk dua të kundërshtoj gjithnjë dhe
as të jem i zemëruar përjetë, përndryshe
para meje do të ligështoheshin fryma dhe
shpirtërat që kam bërë. 17 Për shkak të
paudhësisë së lakmisë së tij u zemërova
dhe e godita; u fsheha, u indinjova, por ai
u largua duke ndjekur rrugën e zemrës së
tij. 18 I pashë rrugët e tij, por unë do ta
shëroj, do ta udhëheq dhe do t'i jap përsëri
ngushëllimet e mia atij dhe të tijve që janë
të pikëlluar. 19 Unë krijoj frytin e buzëve.
Paqe, paqe atij që është larg dhe atij që
është afër", thotë Zoti. "Unë do ta shëroj".
20 Por të pabesët janë si deti i trazuar, që
nuk mund të qetësohet dhe ujërat e të cilit
vjellin llucë dhe baltë. 21 "Nuk ka paqe për
të pabesët", thotë Perëndia im.

58

1 "Bërtit sa të mundësh, mos u kurse;
ngrije zërin tënd si një bori dhe shpalli
popullit tim shkeljet e tij dhe shtëpisë së
Jakobit mëkatet e tij. 2 Më kërkojnë çdo
ditë dhe dëshirojnë të njohin rrugët e mia,
si një komb që zbaton drejtësinë dhe nuk
braktis ligjin e Perëndisë të tij; më kërkojnë
gjykime të drejta dhe dëshirojnë t'i afro-
hen Perëndisë. 3 Ata thonë: "Pse kemi
agjëruar, dhe ti nuk e ke parë? Pse kemi
hidhëruar shpirtërat tona dhe ti nuk e ke
vënë re?". Ja, ditën e agjërimit tuaj ju bëni
atë që ju pëlqen dhe i detyroni punëtorët
tuaj të kryejnë një punë të rëndë. 4 Ja, ju
agjëroni për grindje dhe mosmarrëveshje
dhe për të goditur pabesisht me grusht.
Duke agjëruar ashtu si bëni sot, nuk bëni
që zëri juaj të dëgjohet lart. 5 A është ky
agjërimi të cilin e pëlqej, dita në të cilën
njeriu pikëllon shpirtin e tij? Të përkulësh
kokën si xunkthi dhe të shtrihesh mbi një
shtrat prej thesi dhe hiri? A e quan këtë
vallë agjërim dhe ditë që i pëlqen Zotit?
6 Agjërimi që më pëlqen a nuk është vallë
ky: të thyesh zinxhirët e ligësisë, të zgjid-
hësh verigat e zgjedhës, t'i lësh të lirë të
shtypurit, të dërmosh çdo zgjedhë? 7 A nuk
konsiston vallë në ndarjen e bukës sate me
atë që ka uri, në sjelljen në shtëpinë tënde
të të varfërit pa strehë, në të veshurit e
atij që është lakuriq, pa lënë pas dore ata
që janë nga gjaku yt? 8 Atëherë drita jote
do të shpërthejë si agimi dhe shërimi yt
do të mbijë menjëherë, drejtësia jote do të
të pararendë dhe lavdia e Zotit do të jetë
praparoja jote. 9 Atëherë do të thërrasësh
dhe Zoti do të të përgjigjet, do të bërtasësh
dhe ai do të thotë: "Ja ku jam!". Në rast se ti
heq dorë nga zgjedha, tregimi me gisht dhe
të folurit mbrapsht, 10 në rast se plotëson
nevojat e të uriturit dhe ngop shpirtin e
pikëlluar, atëherë drita jote do të lindë nga
terri dhe terri yt do të jetë si mesdita. 11 Zoti
do të të udhëheqë vazhdimisht, do të ngopë
shpirtin tënd në vendet e thata dhe do t'u
japë forcë kockave të tua; ti do të jesh si një
kopsht i vaditur dhe si një burim uji, ujërat
e të cilit nuk shterojnë. 12 Njerëzit e tu do të
rindërtojnë rrënojat e lashta, dhe ti do të
ngresh përsëri themelet e shumë brezave
të shkuara; kështu do të quhesh riparuesi
i të çarave, restauruesi i shtigjeve për të
banuar në vend. 13 Në rast se e përmban
këmbën që të mos dhunosh të shtunën,
në rast se nuk kryen punët e tua gjatë
ditës sime të shenjtë, në rast se e quan të
shtunën kënaqësi, ditën e shenjtë të Zotit,
që meriton 14 do të gjesh kënaqësinë tënde
tek Zoti, dhe unë do të të bëjë që të kalërosh
mbi lartësitë e tokës dhe do të të jap të hash
trashëgiminë e Jakobit, atit tënd, sepse goja
e Zotit ka folur".

59

1 Ja, dora e Zotit nuk është tepër e
shkurtër për të shpëtuar, as veshi i tij nuk
është tepër i rënduar për të dëgjuar. 2 Por
paudhësitë tuaja kanë shkaktuar një ndarje
midis jush dhe Perëndisë tuaj, dhe mëkatet
tuaja kanë bërë të fshihet fytyra e tij prej
jush, që të mos ju dëgjojë më. 3 Sepse duart
tuaja janë ndotur me gjak dhe gishtërinj-
të tuaj me paudhësi; buzët tuaja thonë
gënjeshtra, gjuha juaj pëshpërit çoroditje.
4 Askush nuk çel padi me drejtësi, askush
nuk e mbron me të vërtetën; kanë besim te
fjalët boshe dhe thonë gënjeshtrën, men-
dojnë të keqen dhe pjellin paudhësinë.
5 Bëjnë që të çelin vezët e nepërkës dhe tjer-
rin rrjeta merimangash; ai që ha nga vezët
e tyre vdes, dhe nga veza e shtypur del
jashtë një nepërkë. 6 Rrjetat e tyre nuk do
të bëhen rroba, as nuk do të mbulohen me
atë që kanë bërë. Veprat e tyre janë vepra
paudhësie dhe në duart e tyre ka veprime
dhune. 7 Këmbët e tyre vrapojnë drejt
së keqes dhe shpejtojnë të derdhin gjak
të pafaj; mendimet e tyre janë mendime
paudhësie; në shtigjet e tyre ka pikëllim
dhe shkatërrim. 8 Rrugën e paqes nuk e njo-
hin dhe nuk ka ndershmëri në rrugët e tyre;
i bëjnë dredharake shtigjet e tyre dhe secili
që ecën nëpër to nuk njeh paqe. 9 Prandaj
ndershmëria është larg nesh dhe drejtësia
nuk arrin deri te ne; prisnim dritën, por ja
që erdhi errësira, prisnim shkëlqimin, por
ja që ecim në errësirë. 10 Prekim murin si
të verbërit, ecim verbazi sikur të ishim pa
sy; pengohemi në mesditë sikur të ishte
mugëtirë; në vende të shkretuara jemi si
të vdekur. 11 Ne të gjithë ulërijmë si arinj
dhe vazhdojmë të rënkojmë si pëllumbe-
sha, presim të vijë ndershmëria, por ajo
nuk vjen; shpëtimin, por ai është larg nesh.
12 Sepse shkeljet tona janë shumuar para

teje dhe mëkatet tona dëshmojnë kundër
nesh, sepse shkeljet tona na rrinë përpara
dhe fajet tona i njohim: 13 duke u rebeluar
dhe duke mohuar Zotin, duke mos e nd-
jekur më Perëndinë tonë, duke folur për
shtypje dhe kryengritje, duke i dhënë dhe
duke murmuritur në zemër fjalë të rreme.
14 Ndershmëria është larguar dhe drejtësia
ka mbetur larg, sepse e vërteta nuk ndod-
het më në shesh dhe paanësia nuk mund
të hyjë në të. 15 Kështu e vërteta është zh-
dukur, dhe ai që tërhiqet nga e keqja bëhet
një pre e lehtë. Zoti e pa këtë dhe i erdhi
keq që nuk ka më ndershmëri. 16 Ai e pa që
nuk kishte më asnjë dhe u habit që askush
nuk ndërhynte; atëherë i erdhi në ndihmë
krahu i tij dhe drejtësia e tij e ka mbajtur,
17 ai u veshi me drejtësinë si me një parz-
more dhe vuri mbi kryet e tij përkrenaren e
shpëtimit, veshi rrobat e hakmarrjes dhe u
mbulua me xhelozi si me një mantel. 18 Ai do
t'i japë secilit sipas veprave të tij; tërbimin
kundërshtarëve të tij, shpagimin armiqve
të tij; ishujve do t'u japë shpërblim të plotë.
19 Kështu do të kenë frikë nga emri i Zotit
ata nga perëndimi prej lavdisë së tij ata
nga lindja; kur kundërshtari do të vijë si
një lum i furishëm, Fryma e Zotit do të
lartojë kundër tij një flamur. 20 "Një çlirues
do të vijë në Sion dhe për ata të kthyerit
nga rebelimi i tyre te Jakobi", thotë Zoti.
21 "Sa për mua, kjo është besëlidhja ime me
ata", thotë Zoti: "Fryma ime është mbi ty
dhe fjalët e mia që vura në gojën tënde
nuk do të largohen kurrë nga goja jote as
nga goja e pasardhësve të tu, as nga goja
e pasardhësve të pasardhësve të tu", thotë
Zoti, "tani e përgjithmonë".

60

1 "Çohu, shkëlqe, sepse drita jote ka ard-
hur, dhe lavdia e Zotit u ngrit mbi ty.
2 Sepse ja, terri mbulon tokën dhe një er-
rësirë e dëndur mbulon popujt; por mbi
ty ngrihet Zoti dhe lavdia e tij duket mbi
ty. 3 Kombet do të ecin në dritën tënde
dhe mbretërit në shkëlqimin e daljes sate.
4 Ngrej sytë e tu rreth e qark dhe shiko;
mblidhen të gjithë dhe vijnë te ti; bijtë e
tu do të vijnë nga larg dhe bijat e tua do t'i
sjellin në krahë. 5 Atëherë do të shikosh dhe
do të jesh i kënaqur, zemra jote do të rrahë
fort dhe do të hapet sepse bollëku i detit do
të vijë te ti, pasuria e kombeve do të vije
tek ti. 6 Një mori devesh do të të mbulojë,
dromedarë të Madianit dhe të Efahut, ato
të Shebas do të vijnë të gjitha, duke sjellë
ar dhe temjan dhe do të shpallin lëvdimet e
Zotit. 7 Të tëra kopetë e Kedarit do të mblid-
hen pranë teje, deshtë e Nebajothit do të
jenë në shërbimin tënd, do të ngjiten mbi
altarin tim si një ofertë e pëlqyer, dhe unë
do ta bëj të lavdishëm tempullin e lavdisë
sime. 8 Kush janë këta që fluturojnë si një
re dhe si pëllumba në drejtim të foleve të
tyre? 9 Po, ishujt do të kenë shpresa tek unë,
me anijet e Tarshishit në radhë të parë, për
të sjellë nga larg bijtë e tu me argjendin
e tyre dhe arin e tyre, për emrin e Zotit,
Perëndisë tënd, dhe të Shenjtit 10 Bijtë e të
huajit do të rindërtojnë muret e tua dhe
mbretërit e tyre do të vihen në shërbimin
tënd, sepse në zemërimin tim të godita, por
në dashamirësinë time kisha dhembshuri
për ty. 11 Portat e tua do të jenë gjithnjë
të hapura, nuk do të mbyllen as ditën as
natën, që të mund të futin te ti pasurinë
e kombeve me mbretërit e tyre në krye.
12 Sepse kombi dhe mbretëria që nuk do të
të shërbejnë do të zhduken, dhe ato kombe
do të shkatërrohen plotësisht. 13 Lavdia e
Libanit do të vijë te ti, bashkë me selvi-
në, larshin dhe bredhin, për të zbukuruar
vendin e shenjtërores sime, dhe unë do të
bëj të lavdishëm vendin ku shkelin këmbët
e mia. 14 Edhe bijtë e shtypësve të tu do
të vijnë duke u përkulur para teje, dhe të
gjithë ata që të kanë përçmuar do të bien
përmbys në këmbët e tua dhe do të thër-
rasin: "qyteti i Zotit", "Sioni i të Shenjtit
të Izraelit". 15 Në vend që ty të të braktisin
dhe të të urrejnë, aq sa askush nuk kalonte
më nga ti, unë do të të bëj një shkëlqim të
përjetshëm, gëzimin e shumë brezave. 16 Ti
do të thithësh qumështin e kombeve, do të
thithësh gjitë e mbretërve dhe do të pra-
nosh që unë, Zoti, jam Shpëtimtari yt dhe
Çliruesi yt, i Fuqishmi i Jakobit. 17 Në vend
të bronzit do të sjell ar, në vend të hekurit
do të sjell argjend, në vend të drurit bronz,
në vend të gurëve hekur; do të vendos si
gjukatësin tënd paqen dhe si kujdestarin
tënd drejtësinë. 18 Nuk do të dëgjohet të
flitet më për dhunë në vendin tënd, as për
shkatërrime dhe rrënoja brenda kufijve të
tu; por do t'i quash muret e tua "Shpëtim"

dhe portat e tua "Lavdërim". [19] Dielli nuk do
të jetë më drita jote gjatë ditës, as hëna nuk
do të të ndriçojë më me vezullimin e saj;
por Zoti do të jetë drita jote e përjetshme
dhe Perëndia yt lavdia jote. [20] Dielli yt nuk
do të perëndojë më dhe hëna jote nuk do
të tërhiqet më, sepse Zoti do të jetë drita
jote e përjetshme dhe ditët e tua të zisë
do të marrin fund. [21] Tërë ata të popullit
tënd do të jenë të drejtë; ata do të zotëro-
jnë vendin përjetë, farën që unë mbolla,
veprën e duarve të mia, për të shfaqur
lavdinë time. [22] Më i vogli do të bëhet një
mijëshe, minimumi një komb i fuqishëm.
Unë, Zoti, do t'i shpejtoj gjërat në kohën e
tyre.

61

[1] Fryma e Zotit, Zoti është mbi mua, sepse
Zoti më ka vajosur për t'u dhënë një lajm
të mirë të përulurve; më ka dërguar të lidh
plagën e atyre që e kanë zemrën të thyer,
të shpall çlirimin e atyre [2] të shpall vitin
e hirit të Zotit dhe ditën e hakmarrjes të
Perëndisë tonë, për të ngushëlluar tërë ata
që pikëllohen, [3] për t'u dhënë gëzim atyre
që pikëllohen në Sion, për t'u dhënë atyre
një diademë në vend të hirit, vajin e gëzimit
në vend të zisë, mantelin e lavdërimit në
vend të një fryme të ligështuar, me qëllim
që të quhen lisa të drejtësisë mbjellja e
Zotit, për të paraqitur lavdinë e tij. [4] Ata
do të rindërtojnë rrënojat e vjetra, do të
rimëkëmbin vendet që janë shkretuar në
të kaluarën, do të restaurojnë qytetet e
shkretuara dhe të shkatërruara prej shumë
brezash. [5] Të huajtë do të vijnë të kullosin
kopetë tuaja, bijtë e të huajit do të jenë bujq
tuaj dhe vreshtarë tuaj. [6] Por ju do të quheni
"priftërinj të Zotit" dhe do të quheni "min-
istra të Perëndisë tonë". Ju do të gëzoni
pasuritë e kombeve, dhe lavdia e tyre do
të kalojë te ju. [7] Në vend të turpit tuaj
do të keni një nderim të dyfishtë; në vend
të hutimit do të ngazëllojnë në trashëgimi-
në e tyre. Prandaj në vendin e tyre do
të zotërojnë dyfishin dhe do të kenë një
ngazëllim të përjetshëm. [8] Sepse unë, Zoti,
e dua drejtësinë, urrej vjedhjennë olokaust:
unë do t'u jap atyre me besnikmëri shpër-
blimin dhe do të bëj me ta një besëlidhje
të përjetshme. [9] Pasardhësit e tyre do të
jenë të njohur ndër kombet dhe brezi i tyre
ndër popuj; tërë ata që do t'i shohin do t'i
njohin, sepse ata janë një fis i bekuar nga
Zoti. [10] Unë do të gëzohem shumë tek Zoti,
shpirti im do të kremtojë Perëndinë tim,
sepse më ka veshur me rrobat e shpëtimit,
më ka mbuluar me mantelin e drejtësisë,
ashtu si një dhëndër që vë një diademë, si
një nuse që zbukurohet me xhevahiret e
saj. [11] Prandaj, ashtu si toka bën që të rritet
bimësia e saj dhe kopshti bën që të mbijë
atë që është mbjellë, po kështu Zoti, Zoti,
do të bëjë që të mbijë drejtësia dhe lëvdimi
përpara tërë kombeve.

62

[1] Për hir të Sionit unë nuk do të hesht
dhe për hir të Jeruzalemit nuk do të gjej
prehje deri sa drejtësia e saj të mos dalë
si agimi dhe shpëtimi i saj si një pishtar
flakërues. [2] Atëherë kombet do të shohin
drejtësinë tënde dhe tërë mbretërit lavdinë
tënde; do të thirresh me një emër të ri, që
do ta tregojë goja e Zotit. [3] Do të jesh një
kurorë e shkëlqyer në dorën e Zotit, një
diademë mbretërore në dorë të Perëndisë
tënd. [4] Nuk do të quhesh më "E braktisur",
as toka jote nuk do të quhet më "E shkretë",
por do të të quajnë "Kënaqësia ime është
tek ajo" dhe toka jote "E Martuar", sepse
Zoti gjen kënaqësi te ti, dhe toka jote do
të ketë një dhëndër. [5] Prandaj, ashtu si
një i ri martohet me një të virgjër, bijtë
e tu do të martohen me ty; dhe ashtu
si i martuari gëzohet me nusen, kështu
Perëndia do të gëzohet për ty. [6] Mbi muret
e tua, o Jeruzalem, kam vënë roje që nuk
do të heshtin kurrë, as ditën as natën. Ju
që i kujtoni Zotit premtimet e tij, mos rrini
në heshtje, [7] dhe mos e lini të pushojë, deri
sa ta ketë rivendosur Jeruzalemin dhe ta
bëjë atë lëvdimin e të gjithë tokës. [8] Zoti
është betuar për krahun e tij të djathtë
dhe për krahun e tij të fuqishëm: "Nuk do
t'u jap më grurin tënd si ushqim armiqve
të tu dhe bijtë e të huajit nuk do të pinë
më mushtin tënd për të cilin je munduar.
[9] Por ata që do ta kenë mbledhur grurin do
të hanë dhe do të lëvdojnë Zotin, dhe ata
që do të kenë vjelur, do të pinë mushtin
në oborret e shenjtërores sime". [10] Kaloni,
kaloni nëpër porta! Përgatitni rrugën për
popullin! Shtroni, shtroni udhën, hiqni
gurët, ngrini një flamur para popujve! [11] Ja,

Zoti shpalli deri në skajin e tokës: "I thoni
bijës së Sionit: Ja, shpëtimi yt po vjen; ja, ka
me vete shpërblimin e saj dhe shpërblimi
i saj e pararend. 12 Do t'i quajnë "Populli
i shenjtë", "Të çliruarit e Zotit", dhe ti do
të quhesh "E kërkuara", "Qyteti i pabrak-
tisur"".

63

1 Kush është ai që vjen nga Edomi, nga
Botsrahu, me rrobat e ngjyrosura me bojë
të kuqe flakë? Ky, i veshur shkëlqyeshëm,
që ecën në madhështinë e forcës së tij?
"Jam unë që flas me drejtësi dhe jam i
fuqishëm për të shpëtuar". 2 Pse veshja
jote është e kuqe dhe rrobat e tua si ata
që shtrydhin rrushin në gaviç? 3 "Gaviçin
e shtypa vetëm dhe asnjë nga popujt nuk
ishte me mua. I shtypa në zemërimin
tim dhe i shkela në tërbimin tim. Gjaku i
tyre spërkati rrobat e mia dhe njollosa tërë
veshjet e mia. 4 Sepse dita e hakmarrjes
ishte në zemrën time dhe viti i çlirimit tim
ka ardhur. 5 Shikova, por nuk kishte asnjeri
që të më ndihmonte; shtanga që askush
nuk po më ndihmonte. Atëherë vetë krahu
im më ka shpëtuar dhe tërbimi im më ka
ndihmuar. 6 I shkela me këmbë popujt në
zemërimin tim, i deha në tërbimin tim dhe
bëra që të derdhet gjaku i tyre mbi tokë".
7 Unë do të kujtoj mirësitë e Zotit, lavdimet
e Zotit për gjithçka që na ka dhënë si dhe
mirësinë e madhe që i ka siguruar shtëpisë
së Izraelit sipas dhembshurive të tij dhe
sipas dashamirësisë së tij të madhe. 8 Ai
në fakt kishte thënë: "Ata me të vërtetë
janë populli im, bij që nuk do të veprojnë
në mënyrë të rreme". Kështu ai u bë Sh-
pëtimtari i tyre. 9 Në çdo hidhërim të tyre
ai u hidhërua, dhe Engjëlli i pranisë së tij i
shpëtoi; me dashurinë dhe dhembshurinë
e tij i çliroi, i lartoi dhe u solli tërë ditët
e së kaluarës. 10 Por ata u rebeluan dhe e
trishtuan Frymën e tij të shenjtë; prandaj
ai u bë armiku i tyre dhe luftoi kundër tyre.
11 Atëherë populli i tij kujtoi ditët e lashta
të Moisiut. Ku është ai që i nxori nga deti
me bariun e kopesë së tij? Ku është ai që
vinte në mes tyre Frymën e tij të shenjtë,
12 që i drejtonte nëpërmjet të djathtës së
Moisiut me krahun e tij të lavdishëm, që i
ndau ujërat para tyre për të bërë një emër
të përjetshëm, 13 që i çoi nëpër humnera, si
një kalë në shkretëtirë, që të mos pengo-
heshin? 14 Ashtu si zbret bagëtia në luginë,
Fryma e Zotit i bëri të pushojnë. Kështu
ti e udhëhoqe popullin tënd për të bërë
një emër të lavdishëm. 15 Shiko nga qielli
dhe shiko nga banesa jote e shenjtë dhe
e lavdishme. Ku është zelli yt dhe fuqia
jote? Drithërima e të përbrendëshmeve
të tua dhe dhembshuritë e tua të thella
ndaj meje mos vallë janë shtypur? 16 Sepse
ti je ati ynë, megjithëse Abrahami nuk na
njihte dhe Izraeli nuk e di se ekzistojmë.
Ti, o Zot, je ati ynë, Çliruesi ynë, emri yt
vazhdon ngaherë. 17 O Zot, pse na bën që të
endemi larg rrugëve të tua dhe pse fortëson
zemrën tonë që të mos ketë frikë nga ti?
Për hir të shërbëtorëve të tu, kthehu në
fiset e trashëgimisë sate. 18 Brenda një kohe
të shkurtër populli yt i shenjtë ka shtënë
në dorë vendin; armiqtë tanë kanë shkelur
shenjtëroren tënde. 19 Ne u bëmë si ata mbi
të cilët nuk ke qeverisur kurrë, mbi të cilët
emri yt nuk ishte thirrur kurrë.

64

1 Oh, sikur t'i shqyeje qiejtë dhe të zbrisje!
Para teje do të tundeshin malet. 2 Ashtu
si zjarri djeg degët e thata, ashtu si zjarri
e bën ujin të valojë, zbrit për t'ua bërë të
njohur emrin tënd kundërshtarëve të tu
dhe t'i bësh kombet të dridhen para teje.
3 Kur bëre gjëra të tmerrshme që nuk i
prisnim, ti zbrite dhe malet u tundën në
praninë tënde. 4 Nga kohët e lashta askush
nuk kishte dëgjuar kurrë, asnjë vesh nuk
kishte dëgjuar dhe asnjë sy nuk kishte parë
ndonjë Perëndi tjetër veç teje, që vepron
për atë që ka shpresë tek ai. 5 Ti i del para
atij që kënaqet në zbatimin e drejtësisë
dhe kujtohet për ty në rrugët e tua. Ja, ti
je zemëruar sepse ne kemi mëkatuar; në
këtë kemi vazhduar gjatë dhe kemi nevojë
të shpëtohemi. 6 Jemi të gjithë si një gjë
e papastër, dhe të gjitha veprat tona të
drejtësisë janë si një rrobe e ndotur; po
fishkemi të gjithë si një gjethe dhe paud-
hësitë tona na çojnë larg si era. 7 Nuk
ka më njeri që të thërrasë emrin tënd, që
lëviz për t'u kapur pas teje, sepse ti na
e ke fshehur fytyrën tënde dhe na lë të
tretemi në pushtetin e paudhësive tona.
8 Megjithatë, o Zot, ti je ati ynë; ne jemi
argjila dhe ti je ai që na formon; ne të gjithë

jemi vepra e duarve të tua. 9 Mos u zemëro
tepër, o Zot, dhe mos e kujto paudhësinë
përjetë. Ja, shiko, të lutemi; ne të gjithë
jemi populli yt. 10 Qytetet e tua të shenjta
janë bërë një shkretëtirë. Sioni është bërë
një shkretëtirë, Jeruzalemi një shkretim. 11 I
shenjti dhe i madherishmi tempulli ynë,
ku etërit tanë të kremtuan, është bërë pre
e zjarrit dhe të gjitha gjërat tona më të
dashura janë shkatërruar. 12 Para këtyre
gjërave do ta përmbash veten akoma, o
Zot, do të heshtësh dhe do të na pikëllosh
akoma shumë?

65

1 Më kanë kërkuar ata që nuk pyesnin për
mua, më gjetën ata që nuk më kërkonin.
Dhe thashë: "Ja ku jam, ja ku jam" një
kombi që nuk thërriste emrin tim. 2 I
shtriva tërë ditën duart e mia në drejtim
të një populli rebel, që ecën nëpër një
rrugë jo të mirë, duke ndjekur mendimet
e tij; 3 një popull që vazhdimisht provokon
zemërimin tim me pafytyrësi, që ofron
flijime në kopshte dhe djeg temjan mbi
altarë prej tullash, 4 që rri midis varreve
dhe kalon netët në vende sekrete, që ha
mish derri dhe ka në enët e tij supa gjërash
të neveritshme, 5 që thotë: "Rri për llogari
tënde, mos u afro, sepse jam më i shenjtë
se ti". Këto gjëra janë për mua një tym në
hundë, një zjarr që digjet tërë ditën. 6 "Ja,
e tërë kjo është shkruar para meje; unë
nuk do të hesht, por do të shpaguaj, po,
do të shpaguaj në gji të tyre 7 paudhësitë
tuaja dhe paudhësitë e etërve tuaj të gjitha
së bashku", thotë Zoti. "Ata kanë djegur
temjan mbi male dhe më kanë fyer mbi
kodra; prandaj shpërblimin e sjelljes së
tyre të kaluar do ta llogaris në gji të tyre".
8 Kështu thotë Zoti: "Ashtu si thuhet kur
gjendet lëng në vilën e rrushit: "Mos e
prishni, sepse në të ka një bekim", kështu
do të bëj unë për hir të shërbëtorëve të
mi dhe nuk do të shkatërroj çdo gjë. 9 Unë
do të nxjerr nga Jakobi pasardhës dhe nga
Juda një trashëgimtar të maleve të mia;
të zgjedhurit e mi do të zotërojnë vendin
dhe shërbëtorët e mi do të banojnë aty.
10 Sharoni do të bëhet një vathë kopesh
dhe lugina e Akorit një vend për çlodhjen
e bagëtisë së trashë, për popullin tim që
do të më kërkojë. 11 Por ju që braktisni
Zotin, që harroni malin tim të shenjtë, që
përgatitni një sofër për Gadin dhe mbushni
kupën e verës së droguar për Menin, 12 ju
caktoj shpatës; do të rrëzoheni të gjithë
nga masakra, sepse kur ju thirra nuk dhatë
përgjigje, kur ju fola nuk dëgjuat, por keni
bërë atë që është e keqe në sytë e mi
dhe keni zgjedhur atë që nuk më pëlqen".
13 Prandaj kështu thotë Zoti, Zoti: "Ja, shër-
bëtorët e mi do të hanë, por ju do të keni
uri; ja, shërbëtorët e mi do të pinë, por
ju do të keni etje; ja, shërbëtorët e mi do
të gëzohen, por ju do të jeni të shushatur;
14 ja, shërbëtorët e mi do të këndojnë për
gëzimin e zemrës së tyre, por ju do të
bërtisni për ankthin e zemrës dhe do të
ulërini për vuajtjen e frymës. 15 Ju do ta lini
emrin tuaj si mallkim të zgjedhurve të mi.
Zoti, Zoti, do të bëjë që ti të vdesësh, por do
t'u japë shërbëtorëve të tij një emër tjetër.
16 Kështu që ai që do të kërkojë për vete një
bekim në vend, do ta bëjë për Perëndinë e
së vërtetës, dhe ai që do të betohet në vend
do të betohet për Perëndinë e së vërtetës,
sepse fatkeqësitë e kaluara do të harrohen
dhe do t'u fshihen syve të mi". 17 "Sepse ja,
unë krijoj qiej të rinj dhe një tokë të re, dhe
gjërat e mëparshme nuk do të kujtohen më
dhe nuk do të vijnë më në mëndje. 18 Por
ju gëzohuni dhe ngazëllohuni përjetë për
atë që krijoj; sepse, ja, unë krijoj Jeruza-
lemin për kënaqësinë dhe popullin e tij për
gëzimin. 19 Do të kënaqem me Jeruzalemin
dhe do të gëzohem me popullin tim; në të
nuk do të dëgjohet më asnjë zë vaji ose zë
klithme. 20 Nuk do të ketë më në të asnjë
fëmijë që të jetojë vetëm pak ditë, as plak
që nuk plotëson ditët e tij; sepse i riu do
të vdesë njëqind vjeç dhe mëkatari që nuk
arrin të njëqind vjetët, do të quhet i mal-
kuar. 21 Do të ndërtojnë shtëpi dhe do të
banojnë në to, do të mbjellin vreshta dhe do
të hanë frytin. 22 Nuk do të ndërtojnë më që
të banojë një tjetër, nuk do të mbjellin më
që të hajë një tjetër; sepse ditët e popullit
tim do të jenë si ditët e drurëve; dhe të
zgjedhurit e mi do të gëzojnë për një kohë
të gjatë veprën e duarve të tyre. 23 Nuk
do të lodhen më kot dhe nuk do të lindin
fëmijë për të përballuar një shkatërrim të
papritur, sepse do të jenë pasardhësit e të
bekuarve të Zotit dhe trashëgimarët e tyre

bashkë me ata. [24] Dhe do të ndodhë që,
para se të më kërkojnë, unë do të përgjig-
jem; do të jenë akoma duke folur, dhe unë
do t'ua plotësoj. [25] Ujku dhe qengji do të
kullosin bashkë, luani do të hajë kashtën
porsi kau dhe gjarpëri do të ushqehet me
pluhur. Nuk do të bëjnë më asnjë dëm apo
shkatërrim mbi tërë malin tim të shenjtë",
thotë Zoti.

66

[1] Kështu thotë Zoti: "Qielli është froni im
dhe toka është mbështetësja e këmbëve të
mia. Ku është, pra, shtëpia që mund të
më ndërtoni dhe ku është vendi i çlodhjes
sime? [2] Tërë këto gjëra i ka bërë dora ime
dhe të gjitha kanë ardhur në ekzistencë,
thotë Zoti. Mbi kë, pra, do të kthej shikimin
tim? Mbi atë që është i përulur, ka frymë të
penduar dhe dridhet nga fjala ime. [3] Kush
flijon një ka është si të vriste një njeri, kush
flijon një qengj është si t'i thyente qafën
një qeni, kush paraqet një blatim ushqimor
është si të ofronte gjak derri, kush djeg
temjan është si të bekonte një idhull. Ashtu
si këta kanë zgjedhur rrugët e tyre dhe
shpirti i tyre kënaqet në veprimet e tyre
të neveritshme, [4] kështu edhe unë do të
zgjedh fatkeqësinë e tyre dhe do të bëj që
të bjerë mbi ta ajo të cilën ata druajnë;
sepse, kur thirra, askush nuk u përgjigj,
kur fola, ata nuk më dëgjuan; përkundrazi
bënë atë që është e keqe në sytë e mi dhe
parapëlqyen atë që nuk më pëlqen mua.
[5] Dëgjoni fjalën e Zotit, ju që dridheni nga
fjala e tij. Vëllezërit tuaj, që ju urrejnë dhe
ju dëbojnë për shkak të emrit tim, kanë
thënë: "Le të tregojë Zoti lavdinë e tij me
qëllim që ne të mund [6] Një zë, një zhurmë
del nga qyteti, një zë vjen nga tempulli;
është zëri i Zotit që u jep hakun armiqve të
tij. [7] Para se të provojë dhembjet e pjelljes,
ajo ka pjellë; para se t'i vinin dhembjet, ajo
lindi një mashkull. [8] Kush vallë ka dëgjuar
një gjë të tillë, kush vallë ka parë gjëra
si këto? A lind vallë një vend brenda një
dite të vetme apo një komb vjen vallë në
dritë brenda një çasti? Por Sioni, me të
ndjerë dhembjet, lindi fëmijët e saj. [9] "Do
të çoj vallë në çastin e lindjes pa e bërë të
pjellë?", thotë Zoti. "Unë që bëj të lindin a
do ta mbyllja vallë barkun e nënës?", thotë
Perëndia yt. [10] Gëzohuni me Jeruzalemin
dhe ngazëlloni me të, ju të gjithë që e
doni. Gëzohuni me të madhe me të, ju të
gjithë që mbani zi për të, [11] me qëllim që
të pini qumësht dhe të ngopeni në gjirin e
përdëllimeve të tij, me qëllim që të pini me
bollëk dhe të kënaqeni me mbushullimin e
lavdisë së tij. [12] Sepse kështu thotë Zoti: "Ja,
unë do të bëj që paqja t'i arrijë si një lumë
dhe pasuria e kombeve si një përrua që
vërshon, dhe ju do të pini qumësht, do t'ju
mbajnë në ijët e tij dhe do t'ju përkëdhelin
mbi gjunjët e tij. [13] Ashtu si një nënë e
gëzon fëmijën e saj, kështu unë do t'ju gëzoj
dhe do të ngushëlloheni në Jeruzalem. [14] Ju
do ta shihni këtë, dhe zemra juaj do të
gëzohet, kockat tuaja do të marrin përsëri
fuqi si bari i njomë. Dora e Zotit do t'u
bëhet e njohur shërbëtorëve të tij dhe do
të zemërohet me të madhe kundër armiqve
të tij. [15] Sepse ja, Zoti do të vijë me zjarrin
dhe qerret e tij do të jenë si një uragan për
të hedhur zemërimin e tij me tërbim dhe
kërcënimin e tij me flakë zjarri. [16] Sepse
Zoti do të ushtrojë drejtësinë me zjarrin
dhe shpatën e tij kundër çdo mishi; dhe
të vrarët nga Zoti do të jenë të shumtë.
[17] "Ata që shenjtërohen dhe pastrohen për
të vajtur në kopshtet, prapa një idhulli që
gjendet në mes, ata që hanë mish derri,
gjëra të neveritshme dhe minj, do të kon-
sumohen të gjithë", thotë Zoti. [18] Unë i
njoh veprat e tyre dhe mendimet e tyre;
është duke ardhur koha në të cilën do të
mbledh tërë kombet dhe tërë gjuhët; ato
do të vijnë dhe do të shikojnë lavdinë time.
[19] Unë do të vë në një shenjë në mes tyre
dhe do të dërgoj disa nga ata që mbijetuan
prej tyre te kombet; në Tarshish, në Pul
dhe në Lud që përdorin harkun, në Tubal
dhe në Javan, në ishujt e largët që nuk kanë
dëgjuar famën time dhe nuk kanë parë
lavdinë time; këta do të shpallin lavdinë
time ndër kombet, [20] dhe do t'i kthejnë
tërë vëllezërit tuaj nga të gjitha kombet si
një ofertë Zotit, mbi kuaj, mbi qerre, mbi
bartina, mbi mushkë dhe mbi dromidarë te
mali im i shenjtë i Jeruzalemit", thotë Zoti,
"ashtu si bijtë e Izraelit çojnë një ofertë në
një enë të pastër në shtëpinë e Zotit. [21] Do të
marrë gjithashtu disa prej tyre si priftërinj
dhe si Levitë", tha Zoti. [22] "Sepse ashtu si
qiejtë e rinj dhe toka e re që unë do të
bëj do të jenë të qëndrueshëm para meje",

thotë Zoti, "kështu do të jenë pasardhësit
tuaj dhe emri juaj. [23] Dhe do të ndodhë që
nga një hënë e re në tjetrën dhe nga një
e shtunë në tjetrën çdo mish do të vijë të
bjerë në gjunë para meje, thotë Zoti. [24] "Kur
ata do të dalin, do të shikojnë kufomat e
njerëzve që rebeluan kundër meje; sepse
krimbi i tyre nuk do të vdesë dhe zjarri i
tyre nuk do të shuhet, dhe do të neveriten
nga çdo mish".

Jeremia

1 Fjalët e Jeremias, birit të Hilkiahut, një
nga priftërinjtë që ishin në Anathoth, në
vendin e Beniaminit. 2 Fjala e Zotit iu
drejtua në kohën e Josias, birit të Amonit,
mbret i Judës, në vitin e trembëdhjetë të
mbetërimit të tij; 3 iu drejtua gjithashtu në
kohën e Jehojakimit, birit të Josias, mbret
i Judës, deri në fund të vitit të njëmbëd-
hjetë të Sedekias, birit të Josias, mbret
i Judës, domethënë deri në robërimin e
Jeruzalemit, që ndodhi në muajin e pestë.
4 Fjala e Zotit m'u drejtua, duke më thënë:
5 "Para se unë të të formoja në barkun e
nënës sate, të kam njohur; para se ti të
dilje nga barku i saj, të kam shenjtëruar
dhe të kam caktuar profet të kombeve".
6 Unë u përgjigja: "Mjerisht, o Zot, Zot,
unë nuk di të flas, sepse jam një djalosh"".
7 Por Zoti më tha: "Mos thuaj: "Jam një
djalosh", sepse ti do të shkosh te të gjithë
ata te të cilët do të të dërgoj unë dhe
do t'u thuash tërë ato që do të urdhëroj.
8 Mos ki frikë para tyre, sepse unë jam me
ty për të të çliruar, thotë Zoti". 9 Pastaj
Zoti shtriu dorën e tij dhe preku gojën
time; mandej Zoti më tha: "Ja, unë i vura
fjalët e mia në gojën tënde. 10 Ja, sot unë
të caktoj mbi kombet dhe mbi mbretëritë
për të çrrënjosur dhe për të rrënuar, për
të shembur dhe për të shkatërruar, për
të ndërtuar dhe për të mbjellë". 11 Pastaj
fjala e Zotit m'u drejtua mua, duke thënë:
"Jeremia, çfarë shikon?". Unë u përgjigja:
"Shikoj një degë bajameje". 12 Zoti më tha:
"Ke parë mirë, sepse unë vigjëloj mbi fjalën
time që të ketë efekt". 13 Fjala e Zotit m'u
drejtua për herë të dytë, duke thënë: "Çfarë
shikon?". Unë u përgjigja: "Shikoj një
vorbë që zien dhe që e ka grykën të kthyer
në drejtim të kundërt me veriun". 14 Zoti
më tha: "Nga veriu fatkeqësia do të bjerë
mbi gjithë banorët e vendit. 15 Sepse, ja,
unë po bëhem gati të thëras tërë popujt e
mbretërive të veriut, thotë Zoti. Ata do të
vijnë dhe do të vendosin secili fronin e tij
në hyrje të portave të Jeruzalemit, kundër
tërë mureve të tij, rreth e qark, dhe kundër
tërë qyteteve të Judës. 16 Atëherë do të
shpall mendimet e mia kundër tyre, për
shkak të gjithë ligësisë së tyre, sepse më
kanë braktisur dhe u kanë djegur temjan
perëndive të tjera dhe kanë rënë përmbys
përpara veprës së duarve të tyre. 17 Prandaj
ngjeshi ijët e tua, çohu dhe thuaju atyre
tërë ato që do të të urdhëroj. Mos u tmerro
para tyre, përndryshe do të të bëj që të
tmerrohesh para tyre. 18 Ja, sot po të bëj
një qytet të fortifikuar, një shtyllë të hekurt
dhe një mur bronzi kundër gjithë vendit,
kundër princave të tij dhe priftërinjve të
tij dhe kundër popullit të vendit. 19 Ata
do të luftojnë kundër teje por nuk do të
të mundin sepse unë jam me ty për të të
çliruar, thotë Zoti".

2

1 Fjala e Zotit m'u drejtua akoma për
të thënë: 2 "Shko dhe bërtit në veshët e
Jeruzalemit, duke thënë: Kështu thotë Zoti:
Unë të kujtoj ty, kujdesin e dhembshur të
rinisë sate, dashurinë në kohën e fejesës
sate, kur më ndiqje në shkretëtirë në një
tokë të pa mbjellë. 3 Izraeli i ishte shen-
jtëruar Zotit, prodhimet e para të korrjes
së tij; tërë ata që i hanin bëheshin fajtorë
dhe fatkeqësia binte mbi ta", thotë Zoti.
4 Dëgjoni fjalën e Zotit, o shtëpi e Jako-
bit, dhe ju të gjitha familjet e shtëpisë së
Izraelit. 5 Kështu thotë Zoti: "Çfarë kanë
gjetur të padrejtë tek unë etërit tuaj për t'u
larguar nga unë, për të shkuar pas kotësisë
dhe për t'u bërë ata vetë kotësi? 6 As nuk
kanë thënë: "Ku është Zoti që na nxori
nga vendi i Egjiptit, që na udhëhoqi nëpër
shkretëtirë, nëpër një vend të thatë dhe me
gremina, në një vend të zhuritur dhe me
hije të vdekjes, nëpër një vend ku asnjeri
nuk kishte kaluar dhe ku asnjeri nuk kishte
banuar?". 7 Unë ju kam çuar në një vend
pjellor që të hanit frytet e tij dhe të mirat
e tij; por kur keni hyrë keni ndotur vendin
tim dhe e keni bërë trashëgiminë time një
gjë të neveritshme. 8 Priftërinjtë nuk kanë
thënë: "Ku është Zoti?", ata që meren
me ligjin nuk më njohën, barinjtë ngritën
krye kundër meje, profetët profetizuan për
Baalin dhe shkuan pas gjërave që nuk vle-
jnë asgjë. 9 Prandaj do t'ju padis akoma në
gjyq", thotë Zoti, "dhe do t'u bëj gjyq bijve
të bijve tuaj. 10 Shkoni në ishujt e Kitimit
dhe shikoni, dërgoni njerëz në Kedar dhe
kqyrni mirë nëse ka ndodhur një gjë e tillë.

11 A ka ndryshuar ndonjë komb perënditë e
tij, edhe pse ato nuk janë perëndi? Por pop-
ulli im e ka ndërruar lavdinë e tij për diçka
që nuk vlen asgjë. 12 Habituni, o qiej, me
këtë; lebetituni dhe dëshpërohuni shumë”,
thotë Zoti. 13 “Sepse populli im ka kryer dy
të këqija: më ka braktisur mua, burimin e
ujit që rrjedh, për të hapur sterna, sterna
të prishura, që nuk e mbajnë ujin. 14 Izraeli
a është vallë një skllav, o një skllav i lindur
në shtëpi? Pse pra, u bë një pre? 15 Luanët e
vegjël vrumbullojnë kundër tij, bëjnë që të
dëgjohet zëri i tyre dhe e katandisin vendin
e tij në një shkatërrim të plotë; qytetet e
tij janë djegur dhe askush nuk banon më
në to. 16 Madje dhe banorët e Nofit dhe
të Tahpanhesit të hanë kurorën që ke mbi
kokë. 17 Mos vallë ti u bëre shkak që të të
bjerë kjo mbi krye, sepse ke braktisur Zotin,
Perëndinë tënd, ndërsa të udhëhiqte nëpër
rrugë? 18 Dhe tani pse ke marrë rrugën
që të çon për në Egjipt, për të shkuar të
pish ujërat e Shihorit? Ose pse ke marrë
rrugën që të çon në Asiri, për të shkuar të
pish ujërat e Lumit? 19 Vetë sjellja jote e
keqe dhe shmangiet e tua do të të dënojnë.
Prano, pra, dhe shiko sa e keqe dhe e hidhur
për ty është të braktisësh Zotin, Perëndinë
tënd, dhe të mos kesh fare frikë nga unë”,
thotë Zoti, Zoti i ushtrive. 20 “Sepse prej
shumë kohe ke thyer zgjedhën tënde, ke
prerë lidhjet e tua dhe ke thënë: “Nuk
dua të shërbej më!”. Por mbi çdo kodër
të lartë dhe nën çdo pemë të gjelbër ti je
shtrirë si një prostitutë. 21 Megjithatë të
kisha mbjellë si një vresht fisnik i tërë i
cilësisë më të lartë; si ke ndryshuar, pra,
ndaj meje në degë të degjeneruara vreshti
të huaj? 22 Edhe sikur të laheshe me sodë
dhe të përdorje shumë sapun, paudhësia
jote do të linte një njollë të pashlyeshme
para meje”, thotë Perëndia, Zoti. 23 “Si
mund të thuash: “Nuk jam e ndotur, nuk
u kam vajtur pas Baalëve”? Shiko rrugën
që ke përshkuar në luginë, prano atë që
ke bërë, deve e shpejtë, që vrapon pa fre
në rrugët e saj. 24 Gomaricën e egër, që
është mësuar në shkretëtirë, që merr frymë
në afshin e dëshirës së saj; kush mund ta
përmbajë në stinën e dashurisë? Të gjithë
ata që e kërkojnë nuk duhet të lodhen:
do ta gjejnë në muajin e vet. 25 Pengo që
këmba jote të mbetet zbathur dhe që të të
thahet gryka. Por ti ke thënë: “Eshtë e
kotë. Jo! Unë i dua të huajt dhe dëshiroj
të shkoj pas tyre”. 26 Ashtu si mbetet i
hutuar vjedhësi kur kapet në flagrancë,
kështu janë të hutuar ata të shtëpisë së
Izraelit, ata vetë, mbreti i tyre, princat e
tyre, priftërinjtë e tyre dhe profetët e tyre,
27 të cilët i thonë drurit: “Ti je ati im” dhe
gurit: “Ti na ke dhënë jetën”. Po, ata më
kanë kthyer kurrizin dhe jo fytyrën. Por në
kohën e fatkeqësisë së tyre thonë: “Çohu
dhe na shpëto!”. 28 Po ku janë perënditë
e tua që ti ke sajuar? Le të ngrihen po
qe se mund të të shpëtojnë në kohën e
fatkeqësisë sate. Sepse të shumtë si qytetet
e tua janë perënditë e tua, o Judë. 29 Pse
grindeni me mua? Ju të gjithë keni ngritur
krye kundër meje”, thotë Zoti. 30 “Më kot i
kam goditur bijtë tuaj; nuk e pranuan kor-
rigjimin. Shpata juaj i ka përpirë profetët
tuaj si një luan shkatërrimtar. 31 O brezni,
ki parasysh fjalën e Zotit! A kam qenë vallë
një shkretëtirë për Izraelin ose një vend me
errësirë të dendur? Sepse populli im thotë:
“Ne endemi lirisht, nuk do të kthehemi më
te ti”? 32 A mund t’i harrojë një vajzë stolitë
e saj ose një nuse brezin e saj? Megjithatë
populli im më ka harruar nga një numër
shumë i madh ditësh. 33 Sa bukur di t’i
përdorësh mënyrat e tua për të siguruar
dashurinë! Kështu ua ke mësuar mënyrat e
tua madje edhe grave të këqija. 34 Bile edhe
në cepat e rrobës sate gjendet gjaku i të
pafajmëve të mjerë, që nuk u kapën duke
bërë vjedhje me thyerje. Por me gjithë këto
gjëra, 35 ti thua: “Jam e pafaj; me siguri
zemërimi i tij është tërhequr nga unë”. Ja,
unë do të hyj në gjyq me ty sepse ke thënë:
“Nuk kam mëkatuar”. 36 Pse endesh poshtë
e përpjetë, duke ndryshuar rrugën tënde?
Do të mbetesh e zhgënjyer edhe nga Egjipti,
ashtu siç u zhgënjeve nga Asiria. 37 Edhe
prej këtij do të dalësh me duart mbi kokë,
sepse Zoti ka hedhur poshtë ata te të cilët
ti ke besim, dhe ti nuk do të realizosh me
anë të tyre qëllimet e tua.

3

1 Në rast se një burrë e ndan gruan e
tij dhe kjo ikën prej tij dhe bëhet gruaja
e një burri tjetër, a do të kthehet vallë ai
tek ajo? A nuk do të ishte ai vend shumë

i përdhosur? Ti je kurvëruar me [2] "Ço
sytë në drejtim të lartësive dhe shiko: ku
nuk ke rënë në shtrat me ta? Ti je ulur
pranë rrugëve për t'i pritur si një Arab
në shkretëtirë, dhe ke ndotur vendin me
kurvërimet e tua dhe me ligësitë e tua.
[3] Prandaj shirat u përmbajtën dhe shiu i
fundit nuk ra. Por ti ke patur një ballë
prostitute dhe nuk ke pranuar të kesh turp.
[4] A nuk më ke thirrur bash tani: "Ati im,
ti je miku i rinisë sime! [5] A do të mbetet
i zemëruar për gjithnjë? A do ta ruajë
zemërimin deri në fund?". Ja, ti flet kështu,
por ndërkohë ti po kryen të gjitha ligësitë
që mundesh". [6] Zoti më tha në kohën e
mbretit Josia: "E pe atë që Izraeli rebel
ka bërë? Ka shkuar mbi çdo mal të lartë
dhe nën çdo dru të gjelbër dhe aty është
kurvëruar. [7] Unë thoja: "Mbasi t'i ketë bërë
tërë këto gjëra do të kthehet tek unë". Por
nuk u kthye; dhe motra e vet e pabesë
Juda e pa. [8] Dhe megjithëse unë kisha
ndarë Izraelin rebel për shkak të të gjitha
shkeljeve të tij dhe i kisha dhënë letrën
e ndarjes, pashë që motra e vet e pabesë
Juda nuk pati fare frikë, por shkoi edhe
ajo të kurvërohet. [9] Kështu me zhurmën
e kurvërimeve të veta e ndoti vendin dhe
shkeli kurorën me gurin dhe me drurin.
[10] Ndonëse ndodhën tërë këto, motra e vet e
pabesë Juda nuk u kthye tek unë me gjithë
zemrën e saj, por me simulime", thotë Zoti.
[11] Pastaj Zoti më tha: "Izraeli rebel u tregua
më i drejtë se e pabesa Judë. [12] Shko dhe
shpalli këto fjalë në drejtim të veriut, duke
thënë: "Kthehu, o Izrael rebel"", thotë
Zoti, "nuk do ta hedh zemërimin tim mbi
ju, sepse jam i mëshirshëm", thotë Zoti,
"dhe nuk mbetem i zemëruar për gjithnjë.
[13] Vetëm prano paudhësinë tënde, sepse je
rebeluar kundër Zotit, Perëndisë tënd; ua
ke shkapërderdhur favoret e tua të huajve
poshtë çdo druri të gjelbëruar dhe nuk ke
dëgjuar zërin tim", thotë Zoti. [14] "Kthehuni,
o bij të përdalë", thotë Zoti, "sepse unë kam
pushtet mbi ju. Do t'ju marr një në çdo
qytet dhe dy nga çdo familje dhe do t'ju çoj
përsëri në Sion. [15] Do t'ju jap pastaj barinj
sipas zemrës sime, që do t'ju kullosin me
dije dhe dituri. [16] Dhe ka për të ndodhur
që kur të shumoheni dhe do të jeni pjellorë
në vend, në ato ditë", thotë Zoti, "nuk do
të thuhet më: "Arka e besëlidhjes të Zotit".
Nuk do t'ju shkojë më ndër mend, nuk do ta
kujtojnë më, nuk do të shkojnë ta shikojnë
më, nuk do të bëhet një tjetër. [17] Atëherë
Jeruzalemi do të quhet "Froni i Zotit"; tërë
kombet do të mblidhen pranë tij në emër
të Zotit, në Jeruzalem, dhe nuk do të ecin
më sipas kryeneçësisë së zemrës së tyre të
keqe. [18] Në ato ditë shtëpia e Judës do të
ecë me shtëpinë e Izraelit dhe së bashku
do të vijnë nga vendi i veriut në vendin që
u dhashë si trashëgimi etërve tuaj. [19] Unë
thoja: "Me çfarë dëshire do të të vendosja
midis bijve të mi dhe do të të jepja një
vend të mrekullueshëm, një trashëgimi të
shkëlqyer midis gjithë kombeve!". Thoja:
"Ti do të më quash: Ati im!, dhe nuk do të
largohesh më nga unë". [20] Por ashtu si një
grua nuk është besnike ndaj burrit të saj,
kështu ju keni qenë jobesnikë ndaj meje,
o shtëpia e Izraelit", thotë Zoti. [21] Një zë
dëgjohet në lartësitë; të qarat dhe lutjet e
bijve të Izraelit, sepse kanë prishur rrugën
e tyre dhe kanë harruar Zotin, Perëndinë
e tyre. [22] "Kthehuni, o bij të përdalë, unë
do të shëroj rebelimet tuaja". "Ja, ne po
vijmë te ti, sepse ti je Zoti, Perëndia ynë.
[23] Me siguri ndihma që pritet nga kodrat e
nga numri i madh i maleve është e kotë;
me siguri shpëtimi i Izraelit qëndron te
Zoti, Perëndia ynë. [24] Ajo gjë e neveritshme
ka përpirë frytin e mundit të etërve tanë
qysh prej rinisë sonë, delet dhe qetë e
tyre, bijtë e tyre dhe bijat e tyre. [25] Le
të biem në shtrat me turpin tonë dhe le
të na mbulojë poshtërsia jonë, sepse kemi
mëkatuar kundër Zotit, Perëndisë tonë, ne
dhe etërit tanë qysh prej rinisë sonë e deri
në këtë ditë, dhe nuk kemi dëgjuar zërin e
Zotit, Perëndisë tonë".

4

[1] "O Izrael, në rast se kthehesh", thotë
Zoti, "duhet të kthehesh tek unë". Në
rast se ti heq nga prania ime gjërat e tua
të neveritshme dhe nuk sillesh më duke
u endur [2] dhe betohesh: "Zoti rron", me
vërtetësi, me ndershmëri dhe me drejtësi,
atëherë kombet do të jenë të bekuara.
[3] Sepse kështu u thotë Zoti atyre të Judës
dhe të Jeruzalemit: "Lëroni arën tuaj
të djerrë dhe mos mbillni midis ferrave.
[4] Rrethprituni për Zotin dhe hiqni lafshën e
zemrave tuaja, o njerëz të Judës dhe banorë
të Jeruzalemit, me qëllim që zemërimi im

të mos shpërthejë si zjarr dhe të mos djegë
në mënyrë që askush të mos mund ta
shuajë për shkak të ligësisë së veprimeve
tuaja!”. 5 “Lajmërojeni në Judë, shpalleni
në Jeruzalem dhe thoni: “I bini borisë në
vend”, bërtisni fort dhe thoni: “Mblidhuni
dhe le të hyjmë në qytetet e fortifikuara”.
6 Ngrini flamurin në drejtim të Sionit, mbat-
hjani me vrap në kërkim të një strehe,
mos u ndalni, sepse do të dërgoj nga veriu
një mjerim dhe një shkatërrim të madh.
7 Luani brofi duke dalë nga pjesa e dendur
e pyllit të tij dhe një shkatërrues kombesh
është nisur, ka lënë banesën e tij për ta
katandisur si mos më keq vendin tënd;
qytetet e tua do të shkretohen dhe do të
mbeten pa banorë. 8 Prandaj vishuni me
thasë, mbani zi, vajtoni, sepse zemërimi
i zjarrtë i Zotit nuk është larguar prej
nesh. 9 Atë ditë ka për të ndodhur”, thotë
Zoti, “që zemra e mbretit dhe zemra e
princave do të ligështohen, priftërinjtë do
të mbeten të shushatur dhe profetët të
shtangur”. 10 Atëherë unë thashë: “O Zot,
Zot, ti ke mashtruar plotësisht këtë popull
dhe Jeruzalemin, duke thënë: “Ju do të
keni paqe”, ndërsa shpata po futet deri
në zemër”. 11 Në atë kohë do t’i thuhet
këtij populli dhe Jeruzalemit: “Një erë zhu-
ritëse që vjen nga lartësitë e zhveshura në
shkretëtirë dhe fryn në drejtim të bijës së
popullit tim, jo për të shoshitur as për të
pastruar; 12 një erë edhe më e fortë nga
këto do të vijë nga ana ime; tani që unë
do të shqiptoj gjykimin tim kundrejt tyre.
13 Ja, si ngjitet si retë dhe qerret e tij si një
shakullinë; kuajt e tij janë më të shpejtë
se shqiponjat. Mjerë ne, sepse po shkre-
tohemi!”. 14 O Jeruzalem, pastro zemrën
tënde nga ligësia, me qëllim që të shpëtosh.
Deri kur do të mbeten te ty mendimet e
mbrapshta? 15 Sepse një zë njofton nga Dani
dhe shpall fatkeqësinë nga mali i Efraimit.
16 “Lajmëroni kombet; po, bëjani të njohur
Jeruzalemit: rrethuesit vijnë nga një komb
i largët dhe ngrenë zërin e tyre kundër
qyteteve të Judës. 17 Si rojtarë të një are janë
vendosur rreth e qark tij, sepse ka ngritur
krye kundër meje”, thotë Zoti. 18 “Sjellja
jote dhe veprimet e tua të kanë shkaktuar
këto gjëra; kjo do të jetë fatkeqësia jote,
dhe do të jetë e hidhur, sepse do të arrijë
zemrën tënde”. 19 Zorrët e mia, zorrët e
mia! Po shtrembërohem nga dhimbja. Oh,
faqet e zemrës sime! Zemra më rreh fort
përbrenda. Unë nuk mund të hesht, sepse,
o shpirti im, kam dëgjuar zërin e borisë,
britmën e luftës. 20 Po shpallet rrënim mbi
rrënim, sepse tërë vendi është shkretuar.
Papritmas çadrat e mia janë shkatërruar,
shatorret e mia brenda një çasti. 21 Deri
kur do të shoh flamurin dhe do të dëgjoj
zërin e borisë? 22 “Po, populli im është
budalla, nuk më njeh; janë bij pa mend dhe
nuk kanë arsye; janë të zotë të bëjnë të
keqen, por nuk dinë të bëjnë të mirën”.
23 Shikova tokën, dhe ja, ajo ishte pa formë
dhe boshe; qiejt ishin pa dritë. 24 Shikova
malet, dhe ja, dridheshin, dhe tërë kodrat
lëkundeshin. 25 Shikova, dhe ja, nuk kishte
asnjë njeri dhe tërë zogjtë e qiellit kishin
ikur. 26 Shikova, dhe ja, toka pjellore ishte
një shkretëtirë, dhe të gjitha qytetet e saj
ishin shembur përpara Zotit për shkak të
zemërimit të tij të fortë. 27 Sepse kështu
thotë Zoti: “Tërë vendi do të shkretohet,
por nuk do ta shkatërroj plotësisht”. 28 Për
këtë arsye toka do të mbajë zi dhe lart qiejt
do të errësohen, sepse unë kam folur, kam
vendosur dhe nuk pendohem dhe as do të
kthehem prapa. 29 Në zhurmën e kalorësve
dhe të harkëtarëve tërë qytetet janë duke
ikur me vrap; hyjnë në pjesën e dendur
të pyjeve, ngjiten mbi shkëmbinjtë; tërë
qytetet janë braktisur dhe nuk ka mbetur
në to asnjë njeri. 30 Dhe ti, e shkatërruar,
çfarë do të bësh? Edhe sikur të visheshe
me rroba ngjyrë flakë të kuqe, edhe sikur
të vije zbukurime prej ari, edhe sikur t’i
zmadhoje sytë me bistër, më kot do të
zbukuroheshe. Dashnorët e tu të përçmo-
jnë, duan jetën tënde. 31 Sepse po dëgjoj një
britmë si të një gruaje kur lind, një ankth si
të një gruaje në lindjen e saj të parë: është
britma e bijës së Sionit, që mezi merr frymë
dhe shtrin duart e veta, duke thënë: “Mjerë
unë! Shpirti im po ligështohet për shkak të
vrasësve””.

5

1 Shkoni rreth e rrotull nëpër rrugët
e Jeruzalemit; shikoni dhe binduni, dhe
kërkoni në sheshet e tij në rast se gjeni një
njeri, një njeri të vetëm që zbaton drejtësi-
në, që kërkon të vërtetën, dhe unë do ta
fal. 2 Edhe kur thonë: “Zoti rron”, me siguri
betohen për atë që është e gënjeshtërt. 3 O

Zot, nuk janë sytë e tu për të vërtetën? Ti i
godite, por ata nuk ndjenë asnjë dhembje; i
ke konsumuar, por kanë refuzuar të pranojnë korrigjimin. Ata e ngurtësuan fytyrën e
tyre më tepër se shkëmbi dhe nuk pranuan
të kthehen. [4] Prandaj thashë: "Ata janë me
siguri të varfër, janë pa mend sepse nuk
njohin rrugën e Zotit, ligjin e Perëndisë së
tyre. [5] Do të shkoj, pra, te të mëdhenjtë dhe
do t'u flas atyre, sepse ata e njohin rrugën
e Zotit, ligjin e Perëndisë së tyre". Por edhe
ata bashkë kanë shkallmuar zgjedhën dhe i
kanë këputur verigat. [6] Prandaj luani i pyllit
i vret, ujku i shkretëtirës i shkatërron,
leopardi rri në pritë afër qyteteve të tyre;
kushdo që del prej tyre copëtohet, sepse
shkeljet e tyre janë të shumta, rebelimet e
tyre janë shtuar. [7] "Si do të mund të të falja
për këtë? Bijtë e tu më kanë braktisur dhe
betohen për ata që nuk janë perëndi. Unë i
kam ngopur, por ata kanë shkelur kurorën
dhe mbushin shtëpitë e kurvërimit. [8] Janë
si hamshorë të ushqyer mirë dhe tërë afsh
në mëngjes; secili hingëllin prapa gruas
së fqinjit të tij. [9] A nuk do t'i dënoj unë
për këto gjëra?", thotë Zoti, "dhe nuk do
të hakmerrem unë me një komb të tillë?
[10] Ngjituni mbi muret dhe shkatërroni, por
mos kryeni një shkatërrim të plotë; krasitni
degët e tyre, sepse nuk janë të Zotit. [11] Sepse
shtëpia e Izraelit dhe shtëpia e Judës kanë
vepruar në mënyrë të pabesë me mua",
thotë Zoti. [12] Kanë mohuar Zotin dhe kanë
thënë: "Nuk është ai. Asnjë e keqe nuk
do të bjerë mbi ne; nuk do të shohim
as shpatën as urinë. [13] Profetët nuk janë
veçse ajër dhe tek ata nuk është fjala e
Zotit. T'u bëhet atyre ajo që ata thonë për
ne!". [14] Prandaj kështu thotë Zoti, Perëndia
i ushtrive: "Duke qenë se keni folur në
këtë mënyrë, unë do t'i bëj fjalët e mia
si zjarr në gojën tënde, dhe këtë popull
si dru, që ai do të përpijë. [15] Ja, unë do
të sjell kundër jush një komb nga larg, o
shtëpi e Izraelit", thotë Zoti. "Është një
komb trim, një komb i vjetër, një komb të
cilit nuk i njeh gjuhën dhe nuk i kupton
fjalët. [16] Kukurja e tij është si një varr i
hapur; janë të gjithë njerëz trima. [17] Ai
do të gllabërojë të korrat e tua dhe bukën
tënde, do të gëlltisë bijtë e tu dhe bijat e
tua, do të gëlltisë kopetë e tua dhe bagëtinë
tënde të trashë, do të gëlltisë vreshtat e tua
dhe fiqtë e tu; do të shkatërrojë me shpatë
qytetet e tua të fortifikuara te të cilët ke
besim. [18] Por edhe në ato ditë", thotë Zoti,
"nuk do të të shkatërroj plotësisht. [19] Dhe
do të ndodhë që kur të thoni: "Pse Zoti,
Perëndia ynë, na ka bërë të gjitha këto
gjëra?", ti do t'u përgjigjesh atyre: "Ashtu
si ju më keni braktisur mua dhe u keni
shërbyer perëndive të huaja në vendin tuaj,
kështu do t'u shërbeni të huajve në një
vend që nuk është juaji". [20] Lajmëroni për
këtë shtëpinë e Jakobit dhe shpalleni në
Judë, duke thënë: [21] Dëgjoni tani këtë, o
popull pa mend dhe pa zemër, që ka sy, por
nuk shikon, që ka veshë, por nuk dëgjon.
[22] Nuk do të keni frikë prej meje?", thotë
Zoti, "nuk do të dridheni para meje që kam
vënë rërën si kufi të detit, si një statut të
përjetshëm që nuk do të kapërcejë kurrë?
Valët e tij ngrihen por nuk fitojnë, bëjnë
zhurmë, por nuk e kapërcejnë. [23] Por ky
popull ka një zemër kryeneçe dhe rebele;
kthehen prapa dhe ikin. [24] Nuk thonë në
zemër të tyre: "Kemi frikë nga Zoti, Perëndia ynë, që na jep shiun në kohën e duhur,
i pari dhe i fundit shi, që mban për ne javët
e caktuara për korrje". [25] Paudhësitë tuaja
i kanë përmbysur këto gjëra dhe mëkatet
tuaja mbajnë larg jush begatinë. [26] Sepse
midis popullit tim ka njerëz të këqij që
përgjojnë si gjuetarët e zogjve në pritë; ata
vënë leqe dhe kapin njerëz. [27] Ashtu si një
kafaz është plot me zogj, kështu shtëpitë
e tyre janë plot mashtrim; prandaj bëhen
të mëdhenj dhe pasurohen. [28] Majmen dhe
begatohen; po, kalojnë madje kufijtë e së
keqes. Nuk mbrojnë çështjen, çështjen e
jetimit, dhe megjithatë; nuk mbrojnë të
drejtën e të varfërve. [29] A duhet t'i dënoj
për këto gjëra?", thotë Zoti. "Dhe a nuk do
të hakmerrem me një komb të tillë? [30] Në
vend është kryer një gjë e tmerrshme dhe
shumë e shëmtuar: [31] profetët profetizojnë
në mënyrë të rreme, priftërinjtë qeverisin
duke u mbështetur në forcën e autoritetit
të vet dhe popullit tim i pëlqen që gjendja
është e tillë. Por çfarë do të bëni kur të vijë
fundi?".

6

[1] "O bij të Beniaminit, kërkoni një strehë
jashtë Jeruzalemit. I bini borisë në Tekoa

dhe ngrini një sinjal zjarri në Beth-kerem,
sepse nga veriu po vjen një gjëmë, një
shkatërrim i madh. 2 Unë do ta shkatërroj
bijën e bukur dhe delikate të Sionit. 3 Në
drejtim të saj vijnë barinj me kopetë e
tyre; ngrenë çadrat e tyre rreth e qark
kundër saj; secili kullot për veten e tij.
4 Përgatitni luftën kundër saj; çohuni dhe
le të dalim në mes të ditës! Mjerë ne,
sepse dita po kalon dhe hijet e mbrëmjes
po zgjaten! 5 Çohuni dhe të dalim natën, të
shkatërrojmë pallatet e tij!". 6 Sepse kështu
thotë Zoti i ushtrive: "Prisni drurët e tij
dhe ndërtoni një ledh kundër Jeruzalemit;
ky është qyteti që duhet ndëshkuar; në
mes të tij nuk ka veçse shtypje. 7 Ashtu si
një pus nxjerr ujërat e tij, kështu ai nxjerr
ligësinë e vet; në të flitet vetëm për dhunë
dhe për shkatërrim; para meje qëndrojnë
vazhdimisht dhembje dhe plagë. 8 Lejo
të të korrigjojnë, o Jeruzalem, përndryshe
shpirti im do të largohet nga ti, përndryshe
do të të katandis në një shkretim, në një
tokë të pabanuar". 9 Kështu thotë Zoti i
ushtrive: "Ata që kanë mbetur nga Izraeli
do të mblidhen si vilet e pavjela të një
vreshti; kaloje përsëri dorën tënde si vjelësi
mbi degëzat e hardhisë. 10 Kujt do t'i flas
dhe cilin do të qortoj që të më dëgjojë? Ja,
veshi i tyre është i parrethprerë dhe ata
nuk janë të zotë të tregojnë kujdes; ja, fjala
e Zotit është bërë për ta objekt përçmimi
dhe ata nuk gjejnë tek ajo asnjë kënaqësi.
11 Prandaj jam mbushur me zemërimin e
madh të Zotit; jam lodhur duke e përm-
bajtur. Do ta hedh mbi fëmijët në rrugë
dhe mbi të rinjtë e mbledhur bashkë, sepse
do të kapen si burri ashtu dhe gruaja, si
plaku ashtu dhe burri i ngarkuar me vite.
12 Shtëpitë e tyre do t'u kalojnë të tjerëve,
së bashku me arat e tyre dhe bashkëshortet
e tyre, sepse unë do të shtrij dorën time
mbi banorët e vendit", thotë Zoti. 13 "Sepse
nga më i vogli deri tek më i madhi të
gjithë lakmojnë fitime; nga profeti deri te
prifti janë të gjithë gënjeshtarë. 14 Ata e
mjekojnë shkel e shko plagën e popullit
tim, duke thënë: "Paqe, paqe", kur nuk ka
paqe. 15 A ju vinte turp kur kryenin gjëra të
neveritshme? Jo! Nuk kishin turp fare dhe
as nuk dinin se ç'ishte të skuqeshe. Prandaj
do të rrëzohen midis atyre që rrëzohen;
kur do t'i vizitoj, do të rrëzohen", thotë
Zoti. 16 Kështu thotë Zoti: "Ndaluni nëpër
rrugë dhe shikoni, pyesni për shtigjet e
vjetra, ku është rruga e mirë, dhe ecni
nëpër të; kështu do të gjeni prehje për
shpirtrat tuaj". Por ata përgjigjen: "Nuk do
të ecim nëpër të". 17 "Kam vënë roje mbi ju:
Kushtojini kujdes zërit të borisë!". Por ata
përgjigjen: "Nuk do t'i kushtojmë kujdes".
18 "Prandaj, dëgjoni, o kombe, dhe dije, o
kuvend, çfarë do t'u ndodhë atyre. 19 Dëgjo,
o tokë! Ja, unë do të sjell mbi këtë popull
një gjëmë, vetë frytin e mendimeve të tij,
sepse nuk u kanë kushtuar kujdes fjalëve
të mia dhe as ligjit tim, por e kanë hedhur
poshtë. 20 Ç'më hyn në punë temjani që vjen
nga Sheba, kanella erë mirë që vjen nga
një vend i largët? Olokaustet tuaja nuk më
pëlqejnë dhe sakrificat tuaja nuk më pëlqe-
jnë". 21 Prandaj kështu thotë Zoti: "Ja, unë
do të vendos para këtij populli disa gurë
pengese në të cilët do të pengohen bashkë
etër dhe bij; fqinji dhe miku do të vdesin".
22 Kështu thotë Zoti: "Ja, një popull vjen
nga një vend i veriut dhe një komb i madh
do të dalë nga skajet e tokës. 23 Ata rrokin
harkun dhe ushtën; janë të egër dhe nuk
kanë mëshirë; zëri i tyre i ngjet zhurmës së
detit; ata kanë hipur mbi kuaj dhe janë gati
të luftojnë si një njeri i vetëm kundër teje, o
bijë e Sionit". 24 "Kemi dëgjuar famën e tyre
dhe na ranë duart; ankthi na ka mbërthyer,
ashtu si dhembjet që zënë një grua që po
lind". 25 Mos dilni nëpër ara, mos ecni nëpër
rrugë, sepse shpata e armikut dhe tmerri
janë kudo. 26 O bijë e popullit tim, vishu me
thes dhe rrotullohu në hi; mbaj zi si për
një bir të vetëm, me një vajtim shumë të
hidhur, sepse shkatërruesi do të sulet mbi
ne papritmas. 27 Unë të kisha vënë midis
popullit tim si një provues dhe një fortesë,
me qëllim që ti të njihje rrugën e tyre dhe
ta provoje atë. 28 Ata janë të gjithë rebelë
midis rebelëve, shkojnë rreth e qark duke
përhapur shpifje; janë bronz dhe hekur,
janë të tërë korruptues. 29 Gjyryku fryn
me forcë, plumbi konsumohet nga zjarri;
më kot e rafinon rafinuesi, sepse skorjet
nuk shkëputen. 30 Do të quhen "argjend i
refuzimit", sepse Zoti i ka hedhur poshtë.

7

1 Kjo është fjala që iu drejtua Jeremias

nga ana e Zotit, duke thënë: 2 "Ndalu te
porta e shtëpisë së Zotit dhe aty shpall këtë
fjalë duke thënë: Dëgjoni fjalën e Zotit, o
ju të gjithë të Judës që hyni nëpër këto
porta për të rënë përmbys përpara Zotit!".
3 Kështu thotë Zoti i ushtrive, Perëndia i
Izraelit: "Ndreqni rrugët dhe veprimet tu-
aja, dhe unë do të bëj që të banoni në këtë
vend. 4 Mos u besoni fjalëve mashtruese
duke thënë: "Ky është tempulli i Zotit,
tempulli i Zotit, tempulli i Zotit!". 5 Në rast
se ndreqni plotësisht rrugët dhe veprimet
tuaja, në rast se e zbatoni me të vërtetë
drejtësinë njëri ndaj tjetrit, 6 në rast se
nuk shtypni të huajin, jetimin dhe gruan e
ve, nuk derdhni gjak të pafajshëm në këtë
vend dhe nuk adhuroni perëndi të tjera
në dëmin tuaj, 7 atëherë do të bëj që të
banoni në këtë vend, në vendin që u dhashë
etërve tuaj prej shumë kohe dhe për gjith-
një. 8 Ja, ju u besoni fjalëve mashtruese,
nga të cilat s'keni fare dobi. 9 Kështu ju
vidhni, vrisni, shkelni kurorën, betoheni
për të rremen, i digjni temjan Baalit dhe u
shkoni pas perëndive të tjerë që më parë
nuk i njihnit, 10 dhe pastaj vini të paraqiteni
para meje në këtë tempull që mban emrin
tim dhe thoni: "Kemi shpëtuar!", pastaj
kryeni tërë këto veprime të neveritshme.
11 Ky tempull, i cili mban emrin tim, mos
është bërë vallë në sytë e tuaj një çerdhe
hajdutësh? Ja, unë e pashë këtë", thotë
Zoti. 12 "Por shkoni tani në vendin tim që
ishte në Shiloh, të cilit në fillim i kisha vënë
emrin tim dhe shikoni çfarë kam bërë aty
për shkak të ligësisë së popullit tim Izrael.
13 Dhe tani meqenëse keni kryer tërë këto
gjëra", thotë Zoti, "meqenëse kur ju kam
folur me urgjencë dhe insistim nuk më keni
dëgjuar, dhe kur ju kam thirrur nuk më
jeni përgjigjur, 14 unë do të veproj me këtë
tempull, në të cilin përmendet emri im dhe
në të cilin keni besim, me këtë vend që ua
dhashë juve dhe etërve tuaj, ashtu si bëra
në Shiloh; 15 dhe do t'ju dëboj nga prania
ime, ashtu si dëbova tërë vëllezërit tuaj,
tërë pasardhësit e Efraimit. 16 Prandaj mos
ndërhy për këtë popull, mos lësho për ata
asnjë britmë ose lutje dhe mos ngul këmbë
pranë meje se nuk do të kënaq. 17 A nuk
shikon çfarë po bëjnë në qytetet e Judës
dhe nëpër rrugët e Jeruzalemit? 18 Bijtë
mbledhin drutë, etërit ndezin zjarrin dhe
gratë mbrujnë mjellin për të përgatitur ku-
laç për mbretëreshën e qiellit, dhe pastaj u
bëjnë libacione perëndive të tjera për të më
zemëruar mua. 19 Por a më ngacmojnë me
të vërtetë", thotë Zoti "ose më mirë veten
e tyre dhe mbulohen me turp?". 20 Prandaj
kështu thotë Zoti, Zoti: "Ja, zemërimi im,
tërbimi im do të bjerë mbi këtë vend, mbi
njerëzit dhe kafshët, mbi drurët e fushës
dhe mbi frytet e tokës dhe do të djegë pa
u shuar". 21 Kështu thotë Zoti i ushtrive,
Perëndia i Izraelit: "Shtojini olokaustet
tuaja sakrificave tuaja dhe hani mishin e
tyre! 22 Sepse unë nuk u fola etërve tuaj
dhe nuk u dhashë atyre asnjë urdhër, kur
bëra që të dalin nga vendi i Egjiptit, përsa
u përket olokausteve dhe flijimeve; 23 por
këtë urdhër u dhashë: "Dëgjoni zërin tim,
dhe unë do të jem Perëndia juaj, dhe ju do
të jeni populli im; ecni në të gjitha rrugët
që ju kam urdhëruar, që të jeni të lumtur".
24 Por ata nuk dëgjuan as ma vunë veshin,
por ecën sipas këshillave dhe kryeneçësisë
së zemrës së tyre të keqe, dhe shkuan prapa
dhe jo përpara. 25 Nga dita në të cilën etërit
tuaj dolën nga vendi i Egjiptit e deri më
sot, ju kam dërguar tërë shërbëtorët e mi,
profetët çdo ditë me urgjencë dhe insistim.
26 Por ata nuk më kanë dëgjuar as ma vunë
veshin, por e fortësuan zverkun e tyre dhe
u sollën më keq se etërit e tyre. 27 Prandaj
ti do t'u thuash atyre tërë këto gjëra, por
ata nuk do të dëgjojnë; do t'i thërrasësh,
por nuk do të përgjigjen. 28 Kështu do
t'u thuash atyre: "Ky është kombi që nuk
dëgjon zërin e Zotit, Perëndisë së tij, dhe as
pranon korrigjim; e vërteta është zhdukur
dhe është eliminuar nga goja e tyre". 29 Pri
flokët dhe hidhi tutje, nise vajtimin mbi
lartësitë, sepse Zoti ka hedhur poshtë dhe
e ka braktisur brezin e zemërimit të tij.
30 Bijtë e Judës kanë bërë atë që është e
keqe për sytë e mi", thotë Zoti. "Kanë
vendosur veprimet e tyre të neveritshme
në tempullin ku permendet emri im, për
ta ndotur. 31 Kanë ndërtuar vende të larta
të Tofetit, që është në luginën e birit të
Hinomit, për të djegur në zjarr bijtë e
tyre dhe bijat e tyre, gjë që nuk e kisha
urdhëruar dhe që nuk më kishte shkuar
kurrë në mendje. 32 Prandaj ja, vijnë ditët",
thotë Zoti, "në të cilat nuk do të quhet më
"Tofet" as "Lugina e birit të Hinomit", por

"Lugina e masakrës", dhe do të varrosen
të vdekurit në Tofet, sepse nuk do të ketë
vend gjetiu. 33 Kufomat e këtij populli do të
bëhen kështu ushqim për shpendët e qiellit
dhe për kafshët e tokës, dhe askush nuk
do t'i trembë. 34 Do të bëj që të pushojnë
në qytetet e Judës dhe në rrugët e Jeruza-
lemit britmat e ngazëllimit dhe britmat e
gëzimit, zëri i dhëndrit dhe zëri i nuses,
sepse vendi do të bëhet shkretim".

8

1 "Në atë kohë", thotë Zoti, "do të nxirren
nga varret eshtrat e mbretërve të Judës,
eshtrat e princërve, eshtrat e profetëve dhe
eshtrat e banorëve të Jeruzalemit, 2 dhe
do të ekspozohen para diellit, para hënës
dhe para tërë ushtrisë së qiellit, që ata
kanë dashur, kanë shërbyer, kanë ndjekur,
kanë konsultuar dhe para të cilëve kanë
rënë përmbys; nuk do të mblidhen as do
të groposen, por do të jenë si pleh mbi
faqen e dheut. 3 Atëherë vdekja do të jetë
më e mirë se jeta për të gjitha mbeturinat
e kësaj race të keqe në tërë vendet ku do
t'i kem shpërndarë", thotë Zoti i ushtrive.
4 Ti do t'u thuash atyre: "Kështu thotë Zoti:
Në rast se dikush rrëzohet, a nuk ngrihet
vallë? Në rast se dikush ndërron drejtimin,
a nuk kthehet vallë? 5 Pse, pra, ky popull, o
Jeruzalem, është shmangur me një rebelim
të përjetshëm? Ngulin këmbë në mashtrim
dhe nuk pranojnë të kthehen. 6 U kam
kushtuar kujdes dhe i kam dëgjuar, por ata
nuk flasin drejt; asnjeri nuk pendohet për
ligësinë e tij dhe nuk thotë: "Çfarë bëra
unë?". Secili merr përsëri vrapimin e tij, si
një kalë që hidhet në betejë. 7 Madje edhe
lejleku i qiellit i njeh stinët e tij, turtulli,
dallëndyshja dhe krilat shikojnë me kujdes
kohën e kthimit të tyre, por populli im
nuk e njeh ligjin e Zotit. 8 Si mund të
thoni: "Ne jemi të urtë dhe ligji i Zotit
është me ne"? Por ja, pena e rreme e
shkruesve e ka bërë një falsitet. 9 Njerëzit
e ditur do të turpërohen, do të tremben
dhe do të kapen. Ja, kanë hedhur poshtë
fjalën e Zotit; çfarë diturie mund të kenë?
10 Prandaj bashkëshortet e tyre do t'ua jap
të tjerëve dhe arat e tyre pronarëve të
rinj, sepse nga më i vogli deri te më i
madhi lakmojnë fitime; nga profeti deri te
prifti të gjithë përdorin gënjeshtrën. 11 Ata
mjekojnë shkel e shko plagën e bijës së
popullit tim, duke thënë: "Paqe, paqe", kur
nuk ekziston paqja. 12 A u vinte turp vallë
kur kryenin veprime të neveritshme? Jo!
nuk kishin turp aspak dhe nuk dinin ç'është
të skuqesh. Prandaj do të rrëzohen midis
atyre që rrëzohen; kur do t'i vizitoj do të
përmbysen", thotë Zoti. 13 Do t'i shfaros
me siguri", thotë Zoti. "Nuk do të ketë më
rrush te hardhia as fiq te fiku dhe gjethet
do të fishken. Edhe gjërat që u kam dhënë
do t'u hiqen". 14 "Pse rrimë ulur? Mblidhuni
dhe të hyjmë në qytetet e fortifikuara, dhe
në to të vdesim. Sepse Zoti, Perëndia ynë,
na bën të vdesim dhe na bën të pimë ujë
të helmuar, sepse kemi mëkatuar kundër
Zotit. 15 Prisnim paqen, por nuk erdhi asnjë
e mirë, një kohë shërimi, por ja, terrori".
16 Nga Dani dëgjohet turfullima e kuajve të
tij; në zhurmën e hingëllimave të kuajve të
tij të luftës dridhet gjithë vendi, sepse vijnë
dhe gllabërojnë vendin dhe tërë ato që ai
ka, qytetin dhe banorët e tij. 17 "Sepse ja,
unë do të dërgoj kundër jush gjarpërinj dhe
nepërka, kundër të cilëve nuk vlen asnjë
yshtje dhe ata do t'ju kafshojnë", thotë Zoti.
18 Sikur të gjeja ngushëllim për dhembjen
time. Zemra po më ligështohet përbrenda.
19 Ja një zë: është britma e bijës së popul-
lit tim nga një tokë e largët: "Mos vallë
Zoti është në Sion? A nuk është mbreti
i tij në mes të tij?". "Pse kanë ngacmuar
zemërimin tim me shëmbëlltyrat e tyre të
gdhendura dhe me idhuj të huaj?". 20 Korrja
ka mbaruar, vera ka marrë fund dhe ne
nuk kemi shpëtuar. 21 Për plagën e bijës së
popullit tim jam i dëshpëruar, po mbaj zi,
jam i tmerruar. 22 A nuk ka vallë ndonjë
balsam në Galaad, a nuk ka atje ndonjë
mjek? Pse, pra, nuk po i vjen shërimi bijës
së popullit tim?

9

1 Oh, sikur koka ime të ishte një burim uji
dhe sytë e mi një burim lotësh, në mënyrë
që të mund të qaja ditë e natë të vrarët e
bijës së popullit tim! 2 Ah, sikur të kisha në
shkretëtirë një strehë për udhëtarët! Do
ta braktisja popullin tim dhe do të shkoja
larg tij, sepse janë të gjithë shkelës të
kurorës, një turmë tradhtarësh. 3 "Zgjasin
gjuhën e tyre sikur të ishte harku i tyre
për të lëshuar gënjeshtra; në vend janë të

fortë, por jo për shkak të së vërtetës, sepse
shkojnë nga një e keqe në tjetrën dhe nuk
më njohin mua", thotë Zoti. 4 "Të ruhet
secili nga fqinji i tij dhe mos i keni besim
çdo vëllai, sepse çdo vëlla nuk bën gjë
tjetër veçse mashtron dhe çdo fqinj përhap
shpifje. 5 Secili mashtron fqinjin e tij dhe
nuk thotë të vërtetën; e ushtron gjuhën e
tij për të thënë gënjeshtra dhe mundohet
për të bërë të keqen. 6 Banesa jote është
në mes të mashtrimit dhe për shkak të
mashtrimit nuk duan të më njohin", thotë
Zoti. 7 Prandaj kështu thotë Zoti i ushtrive:
"Ja, unë do t'i rafinoj dhe do t'i vë në
provë. Çfarë tjetër, pra, mund të bëj për
bijën e popullit tim? 8 Gjuha e tyre është
një shigjetë vrasëse; ajo nuk thotë veçse
gënjeshtra. Me gojën e vet secili i flet për
paqe fqinjit të tij, por në zemër të vet, ai rri
në pritë. 9 A nuk duhet vallë t'i dënoj për
këto gjëra?", thotë Zoti. "A nuk duhet të
hakmerrem me një komb të tillë?". 10 Nëpër
malet do të ngre vaje dhe rënkime dhe
nëpër kullotat e shkretëtirës një vajtim,
sepse janë djegur dhe nuk kalon asnjeri
nëpër to, nuk dëgjohet më blegërima e
kopeve. Zogjtë e qiellit dhe kafshët kanë
ikur, janë zhdukur. 11 "Unë do t'a katandis
Jeruzalemin në një tog gërmadhash dhe në
një strehë çakejsh; do t'i bëj të shkreta,
pa banorë, qytetet e Judës". 12 Cili është
njeriu i urtë që mund t'i kuptojë këto gjëra
dhe ai të cilit goja e Zotit i ka folur që ta
shpallë? Pse vallë vendi është shkatërruar
dhe shkretuar si një shkretëtirë dhe nuk
po kalon më askush nëpër të? 13 Zoti thotë:
"Sepse këta kanë braktisur ligjin tim që
kisha vënë përpara, nuk dëgjuan zërin tim
dhe nuk kanë ecur në përshtatje me të,
14 por kanë ndjekur kryeneçësinë e zemrave
të tyre dhe Baalët, që etërit e tyre u kishin
bërë të njohur". 15 Prandaj kështu thotë Zoti
i ushtrive, Perëndia i Izraelit: "Ja, unë do ta
ushqej këtë popull me pelin dhe do ta bëj
të pijë ujë të helmuar. 16 Do t'i shpërndaj
nëpër kombet, që as ata as etërit e tyre
nuk i kanë njohur, dhe do të dërgoj pas
tyre shpatën, deri sa t'i kem shkatërruar
plotësisht". 17 Kështu thotë Zoti i ushtrive:
"Mendoni të thërrisni vajtorët: le të vijnë!
Shkoni e thërrisni më të zonjat: le të vijnë!
18 Le të nxitojnë dhe ta nisin vajin mbi ne
me qëllim që sytë tonë të derdhin lot dhe
qepallat tona të lëshojnë ujë". 19 Sepse
një zë vaji dëgjohet nga Sioni: "Sa jemi
shkatërruar! Jemi shumë të shushatur,
sepse duhet të braktisim vendin, sepse
kanë shembur banesat tona". 20 Prandaj
dëgjoni fjalën e Zotit, o gra, dhe veshi juaj
ta zërë fjalën e gojës së tij. U mësoni bijave
tuaja një vajtim dhe secila t'i mësojë fqinjës
së saj një këngë mortore. 21 Sepse vdekja
është ngjitur nëpër dritaret tona, ka hyrë
në pallatet tona për t'i zhdukur fëmijët nga
rruga dhe të rinjtë nga sheshet. 22 "Fol:
Kështu thotë Zoti: "Kufomat e njerëzve do
të rrinë si pleh në fushën e hapët, si një
demet i lënë pas nga korrësi dhe qëaskush
nuk e mbledh"". 23 Kështu thotë Zoti: "I
dituri të mos lavdërohet me diturinë e tij,
njeriu i fortë të mos lavdërohet me for-
cën e tij, i pasuri të mos lavdërohet me
pasurinë e tij. 24 Por kush lavdërohet të
lavdërohet me këtë: të ketë gjykim dhe të
më njohë mua, që jam Zoti, që bëj mirësinë,
ushtroj të drejtën dhe drejtësinë mbi tokë;
sepse kënaqem me këto gjëra", thotë Zoti.
25 "Ja, po vijnë ditët", thotë Zoti, "në të
cilat do të ndëshkoj të gjithë të rrethprerët
që janë të parrethprerë: 26 Egjiptin, Judën,
Edomin, bijtë e Amonit, Moabin dhe tërë
ata që presin cepat e mjekrës dhe banojnë
në shkretëtirë; sepse tërë kombet janë të
parrethprerë dhe tërë shtëpia e Izraelit
është me zemër të parrethprerë".

10

1 Dëgjoni fjalën që Zoti po ju drejton,
o shtëpia e Izraelit. 2 Kështu thotë Zoti:
"Mos mësoni të ndiqni rrugën e kombeve
dhe mos kini frikë nga shenjat e qiellit,
sepse janë kombet që kanë frikë prej tyre.
3 Sepse zakonet e popujve janë kotësi: sepse
është si dikush që pret një dru në pyll,
puna e duarve të një punëtori me sëpatë.
4 E zbukurojnë me argjend dhe me ar, e
fiksojnë me gozhda dhe çekiçë që të mos
lëvizë nga vendi. 5 Idhujt qëndrojnë drejt
si një palmë dhe nuk mund të flasin; duhet
t'i mbartësh, sepse nuk mund të ecin. Mos
kini frikë prej tyre, sepse nuk mund të
bëjnë asnjë të keqe dhe as që kanë mundësi-
në të bëjnë të mirë". 6 Askush nuk është
i ngjashëm me ty, o Zot; ti je i madh dhe
emri i yt është i madh në fuqi. 7 Kush

nuk do të kishte frikë prej teje, o mbret
i kombeve? Po, kjo të detyrohet, sepse
midis gjithë njerëzve të ditur të kombeve,
në të gjitha mbretëritë e tyre nuk ka njeri
të ngjashëm me ty. 8 Janë të gjithë bu-
dallenj dhe pa arsye; idhulli i tyre prej
druri është një doktrinë pa asnjë vlerë.
9 Argjend i petëzuar i sjellë nga Tarshishi
dhe ar nga Ufazi, punë zejtari dhe dorë
argjendari; rrobja e tyre është e purpurt
dhe e kuqe flakë, punime të dala nga duart
e njerëzve ekspertë. 10 Por Zoti është Perën-
dia i vërtetë, ai është Perëndia i gjallë dhe
mbreti i përjetshëm. Para zemërimit të tij
toka dridhet dhe kombet nuk mund të qën-
drojnë përpara indinjatës së tij. 11 Kështu
do t'u thoni atyre: "Perënditë që nuk kanë
bërë qiejt dhe tokën do të zhduken nga toka
dhe nën qiellin". 12 Ai bëri tokën me fuqinë e
tij, ka vendosur botën me diturinë e tij dhe
ka shpalosur qiejt me zgjuarsinë e tij. 13 Kur
nxjerr zërin e tij ka një zhurmë ujërash në
qiell; ai i bën avujt të ngjiten nga skajet
e tokës, prodhon vetëtimat për shiun dhe
nxjerr erën nga rezervuaret e tij. 14 Atëherë
çdo njeri bëhet pa mend, pa dituri; çdo
argjendari i vjen turp për shëmbëlltyrën e
gdhendur të tij sepse shëmbëlltyra e tij e
derdhur është e rreme dhe në të nuk ka
frymë. 15 Janë kotësi, punë mashtrimi; në
kohën e ndëshkimit të tyre kanë për të
vdekur. 16 Pjesa e Jakobit nuk është si ata,
sepse Ai ka formuar tërë gjërat, dhe Izraeli
është fisi i trashëgimisë së tij. Emri i tij
është Zot i ushtrive." 17 "Mblidh sendet e
tua nga vendi, ti që je i rrethuar". 18 Sepse
kështu thotë Zoti: "Ja, këtë herë do t'i hedh
larg banorët e vendit dhe do t'u sjell një
fatkeqësi të madhe, me qëllim që të më
gjejnë përsëri". 19 Mjerë unë për plagën
time, plaga ime është e dhembshme. Por
unë kam thënë: "Kjo është një sëmundje
që unë duhet ta duroj". 20 Çadra ime është
shkatërruar dhe të gjithë litarët e mi janë
këputur; bijtë e mi kanë shkuar larg meje
dhe nuk janë më; nuk ka më asnjë që të ven-
dosë çadrën time apo të ngrerë shatorret e
mia. 21 Sepse barinjtë kanë qenë pa mend
dhe nuk kanë kërkuar Zotin; prandaj nuk
kanë pasur mbarësi dhe tërë kopeja e tyre
është shpërndarë. 22 Ja, po vjen një zhurmë
lajmesh dhe një rrëmujë e madhe nga vendi
i veriut, për t'i katandisur qytetet e Judës
si shkretëtira, si strehim për çakejtë. 23 O
Zot, unë e di që rruga e njeriut nuk varet
nga fuqia e tij dhe njeriu që ecën nuk ka
fuqi të drejtojë hapat e tij. 24 Më korrigjo, o
Zot, por me drejtësi, jo në zemërimin tënd
për të mos më reduktuar në asgjë. 25 Lëshoje
zemërimin tënd mbi kombet që nuk të
njohin dhe mbi popujt që nuk përmendin
emrin tënd, sepse kanë gllabëruar Jakobin;
po, e kanë gllabëruar dhe konsumuar dhe
kanë shkatërruar banesën e tij.

11

1 Kjo është fjala që iu drejtua Jeremias
nga ana e Zotit, duke thënë: 2 "Dëgjoni
fjalët e kësaj besëlidhje dhe foluni njerëzve
të Judës dhe banorëve të Jeruzalemit. 3 U
thuaj atyre: Kështu thotë Zoti, Perëndia i
Izraelit: I mallkuar qoftë ai njeri që nuk
dëgjon fjalët e kësaj besëlidhjeje, 4 që unë u
urdhërova etërve tuaj ditën që i nxora nga
Egjipti, nga furra prej hekuri, duke thënë:
"Dëgjoni zërin tim dhe i bëni këto gjëra
në bazë të atyre që ju komandoj; atëherë
ju do të jeni populli im dhe unë do të
jem Perëndia juaj", 5 me qëllim që unë të
mund të plotësoj betimin që u kam bërë
etërve tuaj, t'u jap atyre një vend ku të
rrjedhë qumësht dhe mjaltë, ashtu si po
ndodh sot". Unë u përgjigja dhe thashë:
"Kështu qoftë, o Zot!". 6 Atëherë Zoti më
tha: "Shpalli tërë këto fjalë në qytetet
e Judës dhe nëpër rrugët e Jeruzalemit,
duke thënë: Dëgjoni fjalët e kësaj besëlid-
hjeje dhe zbatojini në praktikë. 7 Sepse i
kam nxitur me insistim etërit tuaj që nga
dita që i nxora nga vendi i Egjiptit e deri
më sot, i kam nxitur me urgjencë duke
thënë: "Dëgjoni zërin tim!". 8 Por ata nuk
e dëgjuan as ia vunë veshin, por secili eci
sipas kryeneçësisë së zemrës së keqe të
tij; prandaj unë do të bëj që të goditen
nga të gjitha gjërat e përmendura në këtë
besëlidhje, për të cilat kisha urdhëruar t'i
respektonin, por që ata nuk i respektuan".
9 Pastaj Zoti më tha: "U zbulua një komplot
midis njerëzve të Judës dhe midis banorëve
të Jeruzalemit. 10 Janë kthyer në paudhësitë
e etërve të tyre të lashtë, të cilët nuk pran-
uan të dëgjojnë fjalët e mia, dhe u shkuan
pas perëndive të tjera, për t'u shërbyer;
shtëpia e Izraelit dhe shtëpia e Judës kanë
shkelur besëlidhjen që unë kisha lidhur me

etërit e tyre”. [11] Prandaj kështu thotë Zoti:
“Ja, unë do të sjell mbi ta një gjëmë, nga
e cila nuk do të mund të shpëtojnë. Ata
do të më klithin, por unë nuk do t’i dëgjoj.
[12] Atëherë qytetet e Judës dhe banorët e
Jeruzalemit do të shkojnë t’u klithin perën-
dive të cilave u kanë djegur temjan, por
këta nuk do t’i shpëtojnë në kohën e gjëmës
së tyre. [13] Sepse o Judë perënditë e tua janë
të shumta si qytetet e tua, dhe altarët që
keni ngritur për atë gjë të turpshme, altarët
për t’i djegur temjan Baalit, janë të shumtë
si rrugët e Jeruzalemit. [14] Prandaj mos u lut
për këtë popull dhe mos ngri për të asnjë
britmë a lutje, sepse unë nuk do t’i kënaq
kur do të më klithin mua për fatkeqësinë
e tyre”. [15] Çfarë bën i preferuari im në
tempullin tim, kur ka kryer shumë veprime
të kobshme? A do të mundin mishrat e
shenjtëruara të largojnë prej teje ligësinë
tënde, me qëllim që ti të mund të gëzo-
hesh? [16] Zoti të kishte thirrur me emrin Ulli
i gjelbëruar i bukur, me fryte të shijshme.
Në zhurmën e një rrëmuje të madhe, ai
do t’i vërë zjarr dhe degët e tij do të
shkatërrohen. [17] Zoti i ushtrive që të kishte
mbjellë ka dekretuar fatkeqësinë kundër
teje, për shkak të ligësisë sate në dëm të
vetë shtëpisë së Izraelit dhe të shtëpisë së
Judës, duke provokuar zemërimin tim dhe
duke i djegur temjan Baalit”. [18] Zoti ma
bëri të ditur dhe unë e mësova; atëherë ti
më tregove veprimet e tyre. [19] Unë isha
si një qengj i butë që e çojnë në thertore
dhe nuk dija që kurdisnin intriga kundër
meje, duke thënë: “Të shkatërrojmë drurin
bashkë me frytin e tij dhe ta zhdukim nga
toka e të gjallëve, me qëllim që emri i tij të
mos kujtohet më”. [20] Por, o Zot i ushtrive,
gjykatës i drejtë, që shqyrton mendjen dhe
zemrën, tregomë hakmarrjen tënde mbi ta,
sepse unë të bëra të njohur çështjen time.
[21] Prandaj kështu thotë Zoti përsa i përket
njerëzve të Anathothit që kërkojnë jetën
tënde, duke thënë: “Mos bëj profecira në
emër të Zotit, që të mos vdesësh nga dora
jonë”. [22] Kështu, pra, thotë Zoti i ushtrive:
“Ja, unë do t’i dënoj; të rinjtë do të vdesin
nga shpata, bijtë e tyre dhe bijat e tyre do
të vdesin nga uria. [23] Nuk ka për të mbetur
asnjë prej tyre, sepse unë do të sjell një
gjëmë mbi njerëzit e Anathothit, në vitin e
ndëshkimit të tyre”.

12

[1] Ti je i drejtë, o Zot, si mund të diskutoj
me ty? Megjithatë do të flas me ty lidhur
me gjykimet e tua. Pse udha e të pabesëve
shkon mbarë? Pse jetojnë të qetë ata që
veprojnë me pabesi? [2] I ke mbjellë dhe kanë
lëshuar madje rrënjë; rriten dhe mbajnë
madje fryte. Ti je afër gojës së tyre, por
larg zemrës së tyre. [3] Por ti, o Zot më njeh,
më shikon dhe shqyrton zmrën time në
përqasje me ty. Tërhiqi në thertore si dele
dhe veçoji për ditën e kërdisë! [4] Deri kur do
të mbajë zi vendi dhe do të thahet bari i çdo
fushe? Nga shkaku i ligësisë së banorëve
të tij, kafshët dhe zogjtë shfarosen, sepse
ata thonë: “Ai nuk do ta shikojë fundin
tonë”. [5] Në rast se ti fugon me këmbësorët
dhe ata të lodhin, si mund të hysh në garë
me kuajt? Në rast se e ndjen veten të
sigurt vetëm në një vend paqësor, çfarë do
të bësh kur Jordani do të fryhet? [6] Sepse
edhe vëllezërit e tu dhe shtëpia e atit tënd
kanë vepruar në mënyrë të pabesë ndaj
teje; edhe ata të bërtasin nga pas me zë të
lartë. Mos ki besim tek ata kur do të thonë
fjalë të mira. [7] Braktisa shtëpinë time,
hodha poshtë trashëgiminë time; dhashë
atë që kam më të shtrenjtë në duart e
armiqve të tij. [8] Trashëgimia ime është
bërë për mua si një luan në pyll; lëshoi
ulërimën e tij kundër meje; për këtë e
urreva. [9] Trashëgimia ime ka qenë për mua
si një shpend grabitqar lara-lara; shpendët
grabitqarë hidhen kundër saj nga çdo anë.
Shkoni, mblidhini tërë kafshët e fushës,
sillini këtu që t’i gëlltisin! [10] Shumë barinj
kanë shkretuar vreshtin tim, kanë shkelur
pjesën time, e kanë katandisur pjesën time
të këndshme në një shkretëtirë të mjeruar.
[11] E kanë katandisur në një shkretim; e
shkretuar, të pikëllon para meje; tërë vendi
është i shkretuar, por asnjeri nuk men-
don për të. [12] Mbi të gjitha lartësitë e
shkretëtirës kanë arritur shkatërruesit dhe
shpata e Zotit e përpin vendin nga një skaj
në skajin tjetër të tij; asnjë mish nuk ka
paqe. [13] Kanë mbjellë grurë, por korrin
gjemba; janë lodhur, por pa asnjë përfitim.
Do t’u vijë turp nga korrja juaj, për shkak të
zemërimit të fortë të Zotit! [14] Kështu thotë
Zoti për të gjithë fqinjët e mi të këqij, që
prekin trashëgiminë që i dhashë në zotërim
popullit tim Izrael: “Ja, do t’i çrrënjos nga

vendi i tyre dhe do të çrrënjos shtëpinë
e Judës në mes të tyre. 15 Por ka për të
ndodhur që, pasi t'i kem çrrënjosur, do të
më vijë keq përsëri për ta dhe do ta çoj
përsëri secilin në trashëgiminë e tij, secilin
në vendin e tij. 16 Dhe ka për të ndodhur
që, në rast se mësojnë me kujdes rrugët e
popullit tim dhe në se betohen me emrin
tim, duke thënë: "Zoti rron", ashtu siç e
kanë mësuar popullin tim të betohet për
Baalin, do të vendosen mirë e bukur në mes
të popullit tim. 17 Por në rast se nuk do të
dëgjojnë, unë do ta çrrënjos plotësisht atë
komb dhe do ta shkatërroj", thotë Zoti.

13

1 Kështu më ka thënë Zoti: "Shko të më
blesh një brez prej liri dhe vëre mbi ijët e
tua, por mos e zhyt në ujë". 2 Kështu unë
bleva brezin, sipas fjalëve të Zotit dhe e
vura mbi ijët e mia. 3 Pastaj fjala e Zotit
m'u drejtua për herë të dytë, duke thënë:
4 "Merr brezin që ke blerë dhe që e ke
mbi ijët e tua, çohu, shko në drejtim të
Eufratit dhe aty fshihe në të çarën e një
shkëmbi". 5 Unë shkova dhe e fsheha pranë
Eufratit, ashtu si më kishte porositur Zoti.
6 Mbas shumë ditësh ndodhi që Zoti më tha:
"Çohu, shko në drejtim të Eufratit dhe merr
aty brezin që të kisha urdhëruar të fshi-
hje". 7 Unë shkova në drejtim të Eufratit,
gërmova dhe mora brezin nga vendi ku e
kisha fshehur. Por brezi ishte kalbur dhe
nuk vlente më për asgjë. 8 Atëherë Zoti më
drejtoi fjalën, duke thënë: 9 "Kështu thotë
Zoti: "Në këtë mënyrë unë do të shkatërroj
kryelartësinë e Judës dhe kryelartësinë e
madhe të Jeruzalemit. 10 Ky popull i keq,
që nuk pranon të dëgjojë fjalët e mia, që
ecën kryelartë sipas zemrës së tij dhe u
shkon pas perëndive të tjera për tu shër-
byer dhe për të rënë përmbys para tyre,
do të bëhet si ky brez që nuk vlen më për
asgjë. 11 sepse ashtu si brezi përputhet me
ijët e njeriut, kështu unë kisha bërë që të
përputhej me mua tërë shtëpia e Izraelit
dhe tërë shtëpia e Judës", thotë Zoti, me
qëllim që të ishin populli im për famën,
lavdinë dhe zulmin tim, por nuk deshën
të më dëgjojnë"". 12 "Prandaj ti do t'u
thuash atyre këtë fjalë: "Kështu thotë Zoti,
Perëndia i Izraelit: Çdo poç do të mbushet
me verë". Në rast se më vonë do të të
thonë: "A nuk e dimë vallë që çdo poç
mbushet me verë?", 13 ti do t'u përgjigjesh
atyre: "Kështu thotë Zoti: Ja, unë do t'i
deh tërë banorët e këtij vendi: mbretërit
që ulen në fronin e Davidit, priftërinjtë,
profetët dhe tërë banorët e Jeruzalemit.
14 Do t'i copëtoj njërin kundër tjetrit, etërit
dhe bijtë së bashku"", thotë Zoti. "Nuk do
të kem mëshirë, nuk do t'i fal, nuk do të
kem asnjë dhembshuri që të më pengojë
t'i shkatërroj". 15 Dëgjoni dhe vini veshin:
Mos t'ju rritet mendja, sepse Zoti foli. 16 I
jepni lavdi Zotit, Perëndisë tuaj, para se
të sjellë terrin dhe para se këmbët tuaja
të pengohen në malet e mbështjella në
muzg, sepse ndërsa ju prisni dritën, ai e
ndërron në hije të vdekjes dhe e ndryshon
në errësirë të thellë. 17 Por në rast se nuk
e dëgjoni këtë, shpirti im do të qajë në
fshehtësi për shkak të kryelartësisë suaj,
sytë e mi do të qajnë parreshtur dhe do
të derdhin lot, sepse kopeja e Zotit do
të çohet në robëri. 18 Thuaji mbretit dhe
mbretëreshës nënë: "Uluni më poshtë,
sepse sundimi juaj, kurora e lavdisë suaj, do
të bjerë poshtë". 19 Qytetet e jugut janë të
mbyllura dhe askush nuk do t'i hapë; tërë
Juda është çuar në robëri, është çuar e tëra
në robëri. 20 Ngrini sytë tuaj dhe shikoni ata
që vijnë nga veriu; ku është kopeja që të
ishte besuar, delet e tua të bukura? 21 Çfarë
do të thuash kur të të ndëshkojë? Por ti
vetë u ke mësuar atyre të jenë të parët
dhe sunduesit e tu. A nuk do të të zënë
dhembjet si një grua që është duke lindur?
22 Dhe në rast se do të thuash në zemrën
tënde: "Përse më ndodhin këto gjëra?". Për
shkak të përmasës së paudhësisë sate cepat
e rrobës sate do të zbulohen dhe thembrat
e tua do të duken lakuriq. 23 A mundet
një Etiopias të ndryshojë lëkurën e tij o
një tigër të këmbejë lëkurën me vijëza?
Në të njëjtën mënyrë ju, që jeni mësuar
të bëni të keqen, a do të mund të bënit
të mirën? 24 "Prandaj do t'i shpërndaj si
byku që e merr era e shkretëtirës. 25 Ky
është fati yt, pjesa që mata për ty", thotë
Zoti, "sepse më ke harruar dhe i ke besuar
gënjeshtrës. 26 Prandaj do të ngre edhe unë
cepat e rrobës sime mbi fytyrë, në mënyrë
që të duket turpi yt. 27 Kam parë shkeljet e
tua të kurorës, hingëllimat e tua, shthurjen
e kurvërisë sate, gjërat e neveritshme të
kryera në kodra dhe në fusha. Mjerë ti,

o Jeruzalem! Për sa kohë akoma do të
mbetesh i pëgërë?”.

14

[1] Fjala e Zotit që iu drejtua Jeremias me
rastin e thatësirës: [2] “Juda është në zi dhe
portat e qyteteve të saj lëngojnë; mbajnë zi
për vendin dhe britma e Jeruzalemit ngjitet
deri në qiell. [3] Fisnikët dërgojnë ndër ta
të rinjtë e tyre për të kërkuar ujë; këta
shkojnë në sternat, por nuk gjejnë ujë dhe
kthehen me enët e tyre bosh; janë plot me
turp dhe të hutuar, dhe mbulojnë kokën e
tyre. [4] Toka është plot me të çara, sepse nuk
ka pasur shi në vend; bujqit janë plot me
turp dhe mbulojnë kokën e tyre. [5] Edhe suta
pjell nëpër fusha, por i braktis të vegjlit e
saj, sepse nuk ka bar. [6] Gomerët e egjër
ndalen në lartësitë dhe e nuhasin ajrin si
çakejtë; sytë e tyre janë të shuar, sepse
nuk ka bar”. [7] Edhe në se paudhësitë tona
dëshmojnë kundër nesh, o Zot, vepro për
hir të emrit tënd, sepse rebelimet tona janë
të shumta; kemi mëkatuar kundër teje. [8] O
shpresë e Izraelit, shpëtimtari i tij në kohë
fatkeqësie, pse të jesh në vend si një i huaj,
si një udhëtar që ndalet vetëm për të kaluar
natën? [9] Pse të jesh si një njeri i tronditur,
si një njeri i fortë që nuk mund të shpëtojë?
Megjithatë ti je në mes nesh, o Zot, emri
yt përmendet mbi ne. Mos na braktis!
[10] Kështu i thotë Zoti këtij populli: “Atyre u
pëlqen me të vërtetë të enden, nuk përm-
bajnë hapat e tyre. Prandaj nuk i pëlqejnë
Zotit, tani kujton paudhësinë e tyre dhe
dënon mëkatet e tyre”. [11] Pastaj Zoti më tha:
“Mos u lut për këtë popull, për mirëqënien
e tij. [12] Edhe sikur të agjërojnë, nuk kam për
ta dëgjuar thirrjen e tyre; në rast se bëjnë
olokauste dhe oferta ushqimesh nuk kam
për t’i pëlqyer, por do t’i zhduk me shpatën,
me urinë dhe murtajën”. [13] Atëherë thashë:
“Ah, Zot, Zot! Ja, profetët u thonë atyre:
“Ju nuk do të shikoni shpatën dhe nuk do
të vuani nga uria, por do t’ju jap një paqe
të sigurt në këtë vend””. [14] Zoti më tha:
“Profetët profetizojnë gënjeshtra në emrin
tim; unë nuk i kam dërguar, nuk u kam
dhënë asnjë urdhër dhe nuk kam folur me
ta. Ata ju profetizojnë një pamje të rreme,
një parashikim të kotë dhe mashtrimin e
zemrës së tyre. [15] Prandaj kështu thotë Zoti
për profetët që profetizojnë në emrin tim
pa qenë të dërguar nga unë, dhe shpallin:
“Nuk do të ketë as shpatë, as uri në këtë
vend”, këta profetë do të zhduken nga
shpata dhe nga uria. [16] Sa për popullin të
cilit i kanë profetizuar, do të hidhet në
rrugët e Jeruzalemit për shkak të urisë dhe
të shpatës, dhe nuk do të ketë asnjeri që t’i
varrosë ata, gratë e tyre, bijtë dhe bijat e
tyre. Kështu do të hedh mbi ta ligësinë e
tyre”. [17] U thuaj atyre pra, këtë fjalë: “Të
derdhin lot ditë e natë sytë e mi pa pushim,
sepse bija e virgjër e popullit tim u godit
nga një fatkeqësi e madhe, nga një plagë
e thellë. [18] Në rast se dal nëpër fusha, ja
të vdekurit nga shpata; në rast se hyj në
qytet, ja ata që vuajnë nga uria. Madje
edhe profeti dhe prifti i vijnë rrotull një
vendi që nuk njohin”. [19] Vallë a e ke hedhur
poshtë plotësisht Judën, ose je neveritur
nga Sioni? Ke goditur dhe nuk ka shërim
për ne? Ne prisnim paqen, por nuk ka asnjë
të mirë, një kohë shërimi, por ja tmerri. [20] O
Zot, ne e pranojmë ligësinë tonë dhe paud-
hësinë e etërve tanë; po, kemi mëkatuar
kundër teje. [21] Mos na hidh poshtë për hir
të emrit tënd, mos turpëro fronin e lavdisë
sate. Mbaje mend: mos e prish besëlidhjen
me ne. [22] Midis idhujve të kotë të njerëzve
a ka vallë ndonjë që mund të sjellë shiun?
Ose të japë qielli shira të bollshme? A nuk
je ti pra, o Zot, Perëndia ynë? Prandaj ne
shpresojmë te ti, sepse ke bërë tërë këto
gjëra.

15

[1] Por Zoti më tha: “Edhe sikur Moisiu dhe
Samueli të paraqiteshin para meje, zemra
ime nuk do të anonte për këtë popull;
dëboje nga prania ime; le të ikë! [2] Në
rast se të thonë: “Ku do të shkojmë?”,
do t’u thuash atyre: Kështu thotë Zoti:
Drejt vdekjes të caktuarit për vdekje, drejt
shpatës të caktuarit për shpatë, drejt urisë
të caktuarit për të qenë të uritur, drejt
robërisë të caktuarit për robëri. [3] Unë do të
vendos mbi ta katër lloje dënimesh”, thotë
Zoti: “shpatën për të vrarë, qentë për të
copëtuar, shpendët e qiellit dhe kafshët e
tokës për të gllabëruar dhe shkatërruar.
[4] Do të bëj që të keqtrajtohen në të gjitha
mbretëritë e tokës për shkak të Manasit,
birit të Ezekias, mbret i Judës, për atë që ka
bërë në Jeruzalem. [5] Kujt në fakt do t’i vinte

keq për ty, o Jeruzalem, kush do të mbante
zi për ty? Kush do të shqetësohej për të
pyetur si je? 6 Ti më ke përzënë", thotë
Zoti, "më ke kthyer krahët. Prandaj unë
do të shtrij dorën kundër teje dhe do të të
shkatërroj; jam lodhur nga pendimet. 7 Do
t'i shpërndaj me forcë portat e qytetit, do
t'u heq fëmijët dhe do të bëj që të zhduket
populli im, sepse ata nuk largohen nga
udhët e tyre. 8 Do t'i bëjë gratë e veja të
tij më të shumta se rëra e detit. Do të
sjell kundër tyre, kundër nënës së të rinjve,
një shkatërrues në mes të ditës; do të bëj
që të bjerë mbi të papritmas ankthi dhe
tmerri. 9 Ajo që ka pjellë shtatë bijë lëngon
dhe heq frymën; dielli i saj po perëndon
ndërsa është ditë akoma; është mbuluar
nga turpi dhe e hutuar. Do t'i dorëzoj ata
që do të shpëtojnë prej shpatës në mëshirë
të armiqve të tyre", thotë Zoti. 10 Mjerë unë,
o nëna ime sepse më ke lindur si një njeri
grindjesh dhe sherri në të gjithë vendin.
Nuk i kam dhënë hua asgjë askujt, as të
tjerët më kanë dhënë hua; megjithatë të
gjithë më mallkojnë. 11 Zoti thotë: "Me
siguri do të të çliroj për gjithnjë, me siguri
do të bëj që armiku të të lutet në kohën
e fatkeqësisë dhe në kohën e ankthit. 12 A
mundet një njeri të thyejë hekurin, hekurin
e veriut dhe bronzin? 13 Pasurinë tënde dhe
thesaret e tua do t'i braktis që t'i plaçkitin
pa asnjë çmim për të gjitha mëkatet e tua
dhe në të gjithë kufijtë e tu. 14 Dhe do të
bëj të kalosh bashkë me armiqtë e tu në
një vend që ti nuk e njeh, sepse një zjarr
është ndezur në zemërimin tim, që do të
flakërojë kundër jush". 15 Ti e di, o Zot; më
mbaj mend mua dhe më vizito, dhe merrmë
hak mbi përndjekësit e mi; në ngadalësinë
e zemërimit tënd mos më merr me vete;
dije që për hirin tënd e mbajta turpin. 16 Me
të gjetur fjalët e tua, i përpiva; fjala jote
ka qenë për mua gëzimi dhe gazi i zemrës
sime, sepse emri yt kërkohet nga unë o Zot,
Perëndi i ushtrive. 17 Unë nuk u ula në ku-
vendin e tallësve, as nuk u gëzova; por për
shkak të dorës sate unë u ula veçmas, sepse
ti më kishe mbushur me indinjatë. 18 Pse
dhembja ime është pa fund dhe plaga ime e
pashërueshme nuk pranon të shërohet? A
do të jesh për mua si një rrëke që shteron,
si ujë që nuk të jep siguri? 19 Prandaj kështu
thotë Zoti: "Në rast se ti rikthehesh tek
unë, unë do të rivendos dhe ti do të jesh
para meje. Në rast se ti ndan të çmuarën
nga ajo që s'ka vlerë, ti do të jesh si goja ime;
ata do të kthehen te ti, por ti nuk duhet të
kthehesh tek ata. 20 Unë do të të jap për këtë
popull një mur të fortë prej bronzi; do të
luftojnë kundër teje, por nuk do mund të
fitojnë kundër teje, sepse unë do të jem me
ty për të të shpëtuar dhe për të të çliruar",
thotë Zoti. 21 "Do të të çliroj nga duart e
njerëzve të këqij dhe do të të shpengoj nga
duart e njerëzve të dhunshëm".

16

1 Fjala e Zotit m'u drejtua, duke thënë:
2 "Mos merr grua dhe mos ki bij e bija në
këtë vend". 3 Sepse kështu thotë Zoti për
bijtë dhe bijat që kanë lindur në këtë vend
dhe për nënat që i kanë pjellë dhe për etërit
që i kanë zënë në këtë vend: 4 "Ata do të
vdesin nga një vdekje rrëqethëse; nuk do
të qahen dhe nuk do të varrosen, por do
t'i lënë si pleh mbi faqen e dheut; do të
shfarosen nga shpata dhe nga uria, dhe
kufomat e tyre do të shërbejnë si ushqim
për shpendët e qiellit dhe për kafshët e
tokës". 5 Sepse kështu thotë Zoti: "Mos
hyni në shtëpinë e zisë dhe mos shkoni
për ngushëllime dhe për t'i vajtuar, sepse
unë kam hequr nga ky popull paqen time,
mirësinë time dhe mëshirën time", thotë
Zoti. 6 "Të mëdhenj dhe të vegjël do të
vdesin në këtë vend; nuk do të varrosen as
do të mbahet zia për ata, nuk do të bëhen
prerje as qethje flokësh për ta. 7 Nuk do
të thyhet buka për ata që mbajnë zi për
t'i ngushëlluar për një të vdekur dhe nuk
do t'u jepet për të pirë gota e ngushëllimit
për atin e tyre dhe nënën e tyre. 8 Mos
hyni as në një shtëpi banketi për t'u ulur
bashkë me ta për të ngrënë dhe për të
pirë". 9 Sepse kështu thotë Zoti i ushtrive,
Perëndia i Izraelit: "Ja, unë do të bëj që
të pushojë në këtë vend, para syve tuaj
dhe në ditët tuaja, britma e gëzimit dhe
britma e ngazëllimit, zëri i dhëndrit dhe
zëri i nuses. 10 Dhe ka për të ndodhur që kur
t'i shpallësh këtij populli tërë këto gjëra, do
të të thonë: "Pse Zoti ka shqiptuar kundër
nesh tërë këtë mjerim të madh? Cila
është paudhësia jonë? Cili është mëkati që
kemi kryer kundër Zotit, Perëndisë tonë?".
11 Atëherë ti do t'u përgjigjesh atyre: Sepse
etërit tuaj më kanë braktisur", thotë Zoti,

"kanë shkuar pas perëndive të tjera, u kanë
shërbyer dhe kanë rënë përmbys para tyre,
më kanë braktisur mua dhe nuk kanë re-
spektuar ligjin tim. 12 Dhe ju keni vepruar
më keq se etërit tuaj, sepse ja, secili vepron
sipas kryeneçësisë së zemrës së tij të keqe
dhe nuk pranon të më dëgjojë. 13 Prandaj
unë do t'ju dëboj nga ky vend në një vend
që as ju, as etërit tuaj nuk keni njohur
dhe atje do t'u shërbeni perëndive të tjera
ditën e natën, sepse unë nuk do t'ju fal".
14 "Prandaj ja, po vijnë ditët", thotë Zoti, "në
të cilat nuk do të thuhet më: "Për Zotin e
gjallë që nxori bijtë e Izraelit nga vendi i
Egjiptit", 15 por: "Për Zotin e gjallë që nxori
bijtë e Izraelit nga vendi i veriut dhe nga
tërë vendet ku i kishte shpërndarë". Dhe
unë do t'i çoj përsëri në vendin që u kisha
dhënë etërve të tyre. 16 Ja, unë do të dërgoj
një numër të madh peshkatarësh për t'i
peshkuar", thotë Zoti, "dhe pastaj do të
dërgoj një numër të madh gjahtarësh për
t'i gjuajtur në çdo mal, në çdo kodër dhe në
të çarat e shkëmbinjve. 17 Sepse sytë e mi
janë mbi të gjitha rrugët e tyre, që nuk janë
të fshehura nga fytyra ime, dhe paudhësitë
e tyre nuk mbeten të fshehura para syve të
mi. 18 Para së gjithash do t'i shpaguaj dyfish
për paudhësinë dhe mëkatin e tyre, sepse
kanë përdhosur vendin tim me kufomat e
idhujve të tyre të neveritshëm dhe e kanë
mbushur trashëgiminë time me gjërat e
tyre të neveritshme". 19 O Zot, forca ime,
kalaja ime dhe streha ime ditën e fatkeqë-
sisë, te ti do të vijnë kombet nga skajet e
tokës dhe do të thonë: "Etërit tanë kanë
trashëguar vetëm gënjeshtra, kotësi dhe
gjëra që nuk vlejnë asgjë". 20 "A mundet të
shpikë njeriu perëndi, që në të vërtetë nuk
janë perëndi? 21 Prandaj ja, këtë radhë do
t'u bëj të njohur atyre, do t'u tregoj dorën
time dhe fuqinë time; dhe ata do të mësojnë
që emri im është Zoti".

17

1 "Mëkati i Judës është shkruar me një
stilo hekuri, është gërvishur me një majë
diamanti mbi rrasën e zemrës së tyre dhe
mbi brirët e altarëve tuaj. 2 Edhe djemtë e
tyre mbajnë mend altarët dhe Asherimët e
tyre pranë drurëve të gjelbër mbi kodrat e
larta. 3 O mali im në ara, unë do t'ia braktis
plaçkitjes pasuritë e tua, tërë thesaret e
tu dhe vendet e tua të larta, për shkak
të mëkatit që është i pranishëm në tërë
territorin tënd. 4 Kështu për fajin tënd do të
humbasësh trashëgiminë që të kisha dhënë
dhe do të bëj që t'u shërbesh armiqve të
tu në një vend që ti nuk e njeh, sepse keni
ndezur një zjarr në zemërimin tim, që do
të flakërojë gjithnjë". 5 Kështu thotë Zoti:
"Mallkuar qoftë njeriu që ka besim te njeriu
dhe e bën nga mishi krahun e tij, dhe zemra
e të cilit largohet nga Zoti! 6 Ai do të jetë si
një brukë në shkretëtirë; kur vjen e mira,
nuk ka për ta parë. Do të banojë në vende të
thata në shkretëtirë, në një tokë të kripur
pa banorë. 7 Lum ai njeri që beson te Zoti
dhe besimi i të cilit është Zoti! 8 Ai do të
jetë si një pemë i mbjellë pranë ujit, që i
shtrin rrënjët e tij gjatë lumit. Nuk do ta
ndjejë kur vjen vapa dhe gjethet e tij do
të mbeten të gjelbra; në vitin e thatësirës
nuk do të ketë asnjë shqetësim dhe do të
vazhdojë të mbajë fryte. 9 Zemra gënjehet
më tepër se çdo gjë tjetër dhe sëmuret në
mënyrë të pashërueshme; kush mund ta
njohë atë? 10 Unë, Zoti, hetoj zemrën, vë
në provë mendjen për t'i dhënë secilit sipas
rrugëve të tij, sipas frytit të veprimeve
të tij. 11 Kush fiton pasuri në mënyrë të
padrejtë është si thëllëza që ngroh vezë që
nuk i ka bërë vetë; në mes të ditëve të tij
ka për t'i lënë dhe në fund do të gjendet i
shushatur". 12 Froni i lavdisë së shkëlqyer
që në fillim është vendi i shenjtërores sonë.
13 O Zot, shpresa e Izraelit, tërë ata që të
braktisin do të turpërohen. "Ata që largo-
hen nga unë do të jenë të shkruar në tokë,
sepse e kanë braktisur Zotin, burimin e
ujit të gjallë". 14 Shëromë, o Zot, dhe do
të shërohem, shpëtomë dhe do të shpëtoj,
sepse ti je lavdia ime. 15 Ja, ata më thonë:
"Ku është fjala e Zotit? Le të realizohet
tani!" 16 Megjithatë unë nuk refuzova të jem
bariu i tyre duke të ndjekur ty, as dëshirova
ditën e kobshme. Ti e di atë që doli nga
goja ime, sepse bëhej në praninë tënde.
17 Mos u bëj për mua një frikë; ti je streha
ime ditën e fatkeqësisë. 18 Qofshin të tur-
përuar përndjekësit e mi, por mos qofsha
unë i turpëruar; qofshin të turpëruar ata,
por mos qofsha i turpëruar unë; sill mbi
ta ditën e fatkeqësisë dhe shkatërroji me
një shkatërrim të dyfishtë! 19 Kështu më
ka thënë Zoti: "Shko dhe ndalu te porta

e bijve të popullit, nëpër të cilën hyjnë
dhe dalin mbretërit e Judës dhe pranë të
gjitha portave të Jeruzalemit, 20 dhe u thuaj
atyre: Dëgjoni fjalën e Zotit, o mbretër
të Judës, dhe tërë Juda dhe ju të gjithë
banorë të Jeruzalemit, që hyni nëpër këto
porta". 21 Kështu thotë Zoti: "Kujdesuni për
veten tuaj dhe mos mbartni asnjë peshë
dhe mos e futni nëpër portat e Jeruzalemit
ditën e shtunë. 22 Mos mbartni asnjë peshë
jashtë shtëpive tuaja dhe mos kryeni asnjë
punë ditën e shtunë, por shenjtëroni ditën
e shtunë, ashtu siç i kam urdhëruar etërit
tuaj. 23 Por ata nuk dëgjuan as i vunë veshin,
por ngurtësuan zverkun e tyre për të mos
dëgjuar dhe për të mos pranuar mësime.
24 Kështu do të ndodhë që, në qoftë se do
të dëgjoni me kujdes", thotë Zoti, "në rast
se bëni që të mos hyjë asnjë peshë nëpër
portat e këtij qyteti ditën e shtunë, por do
ta shenjtëroni ditën e shtunë dhe nuk do
të bëni asnjë punë gjatë asaj dite, 25 atëherë
mbretërit dhe princat që rrinë ulur mbi
fronin e Davidit do të hyjnë nga portat e
këtij qyteti të hipur mbi qerre dhe mbi
kuaj, ata, princat e tyre, njerëzit e Judës
dhe banorët e Jeruzalemit; dhe ky qytet
do të banohet përjetë. 26 Do të vijnë pastaj
nga qytetet e Judës, nga rrethinat e Jeruza-
lemit, nga vendi i Beniaminit, nga ultësira,
nga malet dhe nga Negevi, duke sjellë
olokauste, flijime, blatime ushqimore dhe
temjan dhe duke ofruar flijime falënderimi
në shtëpinë e Zotit. 27 Por në rast se nuk
do të më dëgjoni, duke shenjtëruar ditën e
shtunë: duke mos mbartur pesha dhe duke
mos i futur nëpër portat e Jeruzalemit ditën
e shtunë, unë do të ndez një zjarr në portat
e tij; ai do të përpijë pallatet e Jeruzalemit
dhe nuk do të shuhet".

18

1 Fjala iu drejtua Jeremias nga Zoti, duke
i thënë: 2 "Çohu dhe zbrit në shtëpinë e
poçarit, dhe atje do të dëgjosh fjalët e
mia". 3 Atëherë unë zbrita në shtëpinë e
poçarit, dhe ja ai po bënte një punë te
rrota. 4 Por poçi që po bënte me argjilën
u prish në duart e poçarit. Kështu duke e
filluar përsëri punën, ai bëri me të një poç
tjetër, që iu duk i mirë atij. 5 Atëherë fjala e
Zotit m'u drejtua duke thënë: 6 "O shtëpi e
Izraelit, a nuk mund të bëj unë me ju, ashtu
siç bëri ky poçar?", thotë Zoti. "Ja, ashtu si
është argjila në duart e poçarit, kështu jeni
ju në duart e mia, o shtëpi e Izraelit! 7 Nga
një herë për një komb dhe për një mbretëri,
unë flas dhe them se duhet çrrënjosur,
rrëzuar dhe shkatërruar; 8 por në rast se ai
komb kundër të cilit kam folur heq dorë
nga ligësia e tij, unë pendohem për të ke-
qen që kisha menduar t'i bëja. 9 Herë tjetër
për një komb dhe për një mbretëri, unë flas
për ndërtim dhe për të mbjella; 10 por në
rast se ai komb ose ajo mbretëri bën atë
që është e keqe në sytë e mi, duke mos e
dëgjuar zërin tim, unë pendohem për të
mirën që i kisha premtuar t'i bëja. 11 Prandaj
tani folu njerëzve të Judës dhe banorëve
të Jeruzalemit, dhe u thuaj: Kështu thotë
Zoti: Ja, unë kam përgatitur kundër jush
të keqen dhe një plan kundër jush. Tani le
të heqë dorë secili 12 Por ata thonë: "Është
e kotë; ne duam të ecim duke ndjekur
mendimet tona dhe dëshirojmë të vepro-
jmë sipas kryeneçësisë së zemrës sonë të
keqe. 13 Prandaj kështu thotë Zoti: "Pyesni,
pra, midis kombeve kush ka dëgjuar gjëra
të tilla. Virgjëresha e Izraelit ka bërë një
gjë të llahtarshme. 14 A do të zhduket vallë
bora e Libanit nga shkëmbinjtë që lartohen
përmbi vendin?, ose a do të thahen vallë
ujrat e rrjedhshëm të ftohta të një toke
të huaj? 15 Megjithatë populli im më ka
harruar; u djegin temjan idhujve të kotë, që
i kanë bërë të pengohen në rrugët e tyre,
në shtigjet e lashta, për të ecur në rrugët
dytësore dhe jo në rrugën kryesore, 16 duke
e bërë vendin e tyre një shkatërrim, një
objekt talljeje të vashdueshme; kështu që
tërë ata që do të kalojnë andej do të mbeten
të habitur dhe do të tundin kokën. 17 Unë
do t'i shpërndaj përpara armikut ashtu si
vepron era e lindjes. Ditën e mjerimit të
tyre do t'u tregoj kurrizin dhe jo fytyrën".
18 Pastaj ata thanë: "Ejani dhe të kurdisim
komplote kundër Jeremias, sepse ligji nuk
do t'i mungojë priftit as këshilla të urtit
dhe as fjala profetit. Ejani, ta godasim
me gjuhën dhe të mos i kushtojmë kujdes
asnjërës prej fjalëve të tij". 19 Kushtomë
kujdes, o Zot, dhe dëgjo zërin e atyre që
grinden me mua. 20 A shpërblehet vallë
e mira me të keqen? Sepse ata i kanë
hapur një gropë jetës sime. Kujto se jam
paraqitur para teje për të folur në favor të

tyre dhe për të larguar prej tyre zemërimin
tënd. [21] Prandaj braktisi urisë bijtë e tyre
dhe jepi në pushtetin e shpatës; gratë e
tyre mbetshin pa fëmijë dhe të veja, burrat
e tyre u plagosshin për vdekje; të rinjtë e
tyre u vrafshin nga shpata në betejë. [22] U
dëgjoftë një britmë nga shtëpitë e tyre, kur
do të lëshosh papritmas mbi ta një aradhe
ushtarësh, sepse kanë hapur një gropë për
të më kapur dhe kanë ngritur leqe te këm-
bët e mia. [23] Por ti o Zot, i njeh tërë qël-
limet e tyre kundër meje për të shkaktuar
vdekjen time; mos ua fal paudhësinë e tyre,
mos fshij mëkatin e tyre nga prania jote. U
rrëzofshin para teje. Trajtoji ashpër ditën
e zemërimit tënd.

19

[1] Kështu ka thënë Zoti: "Shko e bli një
poç balte për ujë; pastaj merr disa pleq
nga populli dhe disa pleq nga priftërinjtë
[2] dhe dil në drejtim të luginës së birit të
Hinomit që ndodhet në hyrje të Portës së
poçerisë dhe aty shpall fjalët që do të të
them. [3] Do të thuash kështu: Dëgjoni fjalën
e Zotit, o mbret i Judës dhe banorë të
Jeruzalemit. Kështu thotë Zoti i ushtrive,
Perëndia i Izraelit: Ja, unë do të sjell mbi
këtë vend një fatkeqësi të tillë që do të
bëjë të shungullojnë veshët e cilitdo që do
ta dëgjojë, [4] sepse më kanë braktisur, kanë
përdhosur këtë vend dhe u kanë djegur
temjan perëndive të tjera, që nuk i njihnin
as ata vetë, as etërit e tyre, as mbretërit e
Judës, dhe e kanë mbushur këtë vend me
gjakun e të pafajmëve; [5] i kanë ndërtuar
vendet e larta Baalit për të djegur bijtë e
tyre në zjarr si olokaust Baalit, gjë që nuk
kisha urdhëruar dhe për të cilën nuk kisha
folur kurrë dhe nuk më kishte shkuar ndër
mend. [6] Prandaj ja, ditët po vijnë", thotë
Zoti, "kur ky vend nuk do të quhet më
"Tofet", as "Lugina e birit të Hinomit", por
"Lugina e masakrës". [7] Unë do t'i bëj të
kota qëllimet e Judës dhe të Jeruzalemit
në këtë vend dhe do të bëj që të rrëzohen
nga shpata përpara armiqve të tyre, dhe
nga dora e atyre që kërkojnë jetën e tyre,
dhe do t'ua jap kufomat e tyre si ushqim
shpendëve të qiellit dhe kafshëve të tokës.
[8] Do ta katandis këtë qytet në një shkatër-
rim dhe në një objekt talljeje; kushdo që do
t'i kalojë pranë do të mbetet i habitur dhe
do të fillojë të fishkëllojë për tërë plagët e
tij. [9] Do të bëj të hanë mishin e bijve të tyre
dhe mishin e bijave të tyre dhe do të hanë
mishin e njëri tjetrit gjatë rrethimit dhe
shtrëngesës në të cilat do t'i ngushtojnë
armiqtë e tyre dhe ata që kërkojnë jetën e
tyre. [10] Pastaj do të thyesh poçin në prani të
atyre njerëzve që do të kenë ardhur me ty
[11] dhe do t'u thuash atyre: Kështu thotë Zoti
i ushtrive: Kështu do të copëtoj këtë popull
dhe këtë qytet, ashtu si copëtohet një poç
balte, që nuk mund të ndreqet më; atëherë
do t'i varrosin të vdekurit në Tofet, sepse
nuk do të ketë më vend për t'i varrosur.
[12] Kështu do të veproj në këtë vend, thotë
Zoti, dhe me banorët e tij, duke e bërë këtë
qytet si Tofeti. [13] Shtëpitë e Jeruzalemit dhe
shtëpitë e mbretërve të Judës do të jenë të
papastra ashtu si vendi i Tofetit që janë të
gjitha shtëpitë mbi çatitë e të cilave i kanë
djegur temjan tërë ushtrisë së qiellit dhe
u kanë bërë libacione perëndive të tjera".
[14] Pastaj Jeremia u kthye nga Tofeti, ku Zoti
e kishte dërguar të profetizonte, u ndal
tek oborri i shtëpisë të Zotit dhe i tha tërë
popullit: [15] "Kështu thotë Zoti i ushtrive,
Perëndia i Izraelit: Ja, unë po sjell mbi
këtë qytet dhe mbi të gjitha lagjet e tij të
jashtme tërë të keqen që shqiptova kundër
tij, sepse kanë fortësuar qafën e tyre për të
mos dëgjuar fjalët e mia".

20

[1] Pashhuri, bir i Imerit, prift dhe shef
i kryeintendentëve në shtëpinë e Zotit,
dëgjoi Jeremian që profetizonte këto gjëra.
[2] Atëherë Pashhuri rrahu profetin Jeremia
dhe e futi në burgun që ndodhej në portën
e sipërme të Beniaminit pranë shtëpisë të
Zotit. [3] Të nesërmen Pashhuri e nxori nga
burgu Jeremian. Jeremia i tha: "Zoti nuk
të quan më Pashhur, por Magor-Misabib.
[4] Sepse kështu thotë Zoti: Ja, unë do të të
braktis ty dhe tërë shokët e tu në dorë të
tmerrit; ata do të bien nga shpata e armiqve
të tyre dhe sytë e tu kanë për ta parë. Do
ta jap tërë Judën në duart e mbretit të Ba-
bilonisë, që do t'i çojë në robëri në Babiloni
dhe do t'i godasë me shpatë. [5] Përveç kësaj
tërë pasuritë e këtij qyteti, tërë prodhimin
e mundit të tij dhe të gjitha sendet e tij
të çmuara, po, do t'i jap tërë thesaret e
mbretërve të Judës në dorë të armiqve të

tyre që do t'i plaçkisin, do t'i marrin dhe
do t'i çojnë në Babiloni. 6 Dhe ti, Pashhur,
dhe tërë ata që banojnë në shtëpinë tënde,
do të shkoni në robëri; do të shkosh në
Babiloni, aty ke për të vdekur dhe aty ke
për t'u varrosur, ti dhe tërë miqtë e tu të
cilëve u ke profetizuar gënjeshtra". 7 Ti më
ke bindur, o Zot, dhe unë e lashë veten të
bindem; ti je më i fortë se unë dhe fitove.
Jam bërë objekt talljesh çdo ditë; kushdo
tallet me mua. 8 Sepse sa herë që flas, unë
bërtas dhe shpall: "Dhunë dhe plaçkitje!".
Po, fjala e Zotit është për mua një shkak
turpi dhe talljeje çdo ditë. 9 Atëherë unë
thashë: "Nuk do ta përmend më dhe nuk
do të flas më në emër të tij". Por fjala e tij
ishte në zemrën time si një zjarr flakërues,
i mbyllur në kockat e mia; përpiqesha ta
përmbaja, por nuk mundesha. 10 Dëgjoja
shpifjet e shumë vetave: "Tmerr rreth e
qark! Paditeni dhe do ta padisim!". Tërë
ata me të cilët jetoja në paqe prisnin që unë
të pengohesha dhe thonin: "Ndofta do të
bindet, kështu ne do të kemi epërsi mbi të
dhe do të hakmerremi kundër tij". 11 Por
Zoti është me mua si një hero i fuqishëm;
prandaj ndjekësit e mi do të pengohen dhe
nuk do të kenë epërsi; do të turpërohen me
të madhe, sepse nuk do t'ia dalin mbanë;
turpi i tyre do të jetë i përjetshëm dhe nuk
do të harrohet. 12 Por ti, o Zot i ushtrive,
që provon të drejtin dhe heton mendjen
dhe zemrën, tregomë hakmarrjen tënde
mbi ta, sepse ty të kam besuar çështjen
time. 13 Këndojini Zotit, lëvdoni Zotin, sepse
ka çliruar jetën e nevojtarit nga dora e
keqbërësve. 14 Mallkuar qoftë dita në të
cilën linda! Mos qoftë e bekuar dita në
të cilën nëna ime më lindi! 15 Mallkuar
qoftë njeriu që i shpuri lajmin atit tim, duke
thënë: "Të ka lindur një bir mashkull", gjë
që e mbushi me gëzim. 16 Qoftë ai njeri si
qytetet që Zoti ka shkatërruar pa kurrfarë
keqardhje. Dëgjoftë klithmën në mëngjes
dhe zhurmat e luftës në mesditë, 17 sepse
nuk më kanë bërë të vdes në bark të nënës;
kështu nëna ime do të ishte varri im dhe
barku i saj i ngarkuar për gjithnjë. 18 Pse
kam dalë nga barku i nënës, për të parë
vuajtje, dhembje dhe për t'i mbaruar ditët
e mia me turp?

21

1 Fjala që iu drejtua Jeremias nga Zoti, kur
mbreti Sedekia i dërgoi Pashhurin, birin e
Malkiahut dhe Sofonien, birin e Malklahut,
priftit, për t'i thënë: 2 "Konsulto, pra, për
ne Zotin, sepse Nebukadnetsari, mbreti i
Babilonisë, bën luftë kundër nesh. Ndofta
Zoti do të veprojë me ne sipas të gjitha
mrekullive të tij, dhe ai do të tërhiqet nga
ne". 3 Atëherë Jeremia u tha atyre: "Do t'i
thoni kështu Sekedias: 4 Kështu thotë Zoti,
Perëndia i Izraelit: Ja, unë do të bëj që të
tërhiqen armët e luftës që janë në duart tu-
aja, me të cilat po luftoni kundër mbretit të
Babilonisë, kundër Kaldeasve që ju rretho-
jnë jashtë mureve, dhe do t'i grumbulloj në
mes të këtij qyteti. 5 Unë vetë do të luftoj
kundër jush me dorën e shtrirë dhe me
krahë të fuqishëm, me zemërim, me tërbim
dhe me indinjatë të madhe. 6 Do t'i qëlloj
banorët e këtij qyteti, si njerëzit ashtu edhe
kafshët; ata do të vdesin nga një murtajë e
madhe. 7 Mbas kësaj", thotë Zoti, "do të jap
Sedekian, mbretin e Judës, dhe shërbëtorët
e tij, popullin dhe ata që në këtë qytet do të
kenë shpëtuar nga murtaja, nga shpata nga
uria, në dorë të Nebukadnetsarit, mbretit
të Babilonisë, në dorë të armiqve të tyre
dhe në dorë të atyre që kërkojnë jetën e
tyre. Ai do t'i vrasë me shpatë: nuk ka
për t'i falur, as nuk do t'i vijë keq dhe as
nuk do të ketë mëshirë për ta. 8 Dhe këtij
populli do t'i thuash: Kështu thotë Zoti: Ja,
unë vë para jush rrugën e jetës dhe rrugën
e vdekjes. 9 Ai që mbetet në këtë qytet ka
për të vdekur nga shpata, nga uria dhe nga
murtaja; por ai që ka për të dalë dhe do
t'u dorëzohet Kaldeasve që ju rrethojnë ka
për të jetuar dhe do të ketë si pre jetën e
tij. 10 Sepse unë e kam kthyer fytyrën time
kundër këtij qyteti për fat të keq dhe jo
për të mirë", thotë Zoti. "Ai do t'i jepet
në dorë mbretit të Babilonisë dhe ai do ta
djegë me zjarr". 11 Në shtëpinë e mbretërve
të Judës do të thuash: "Dëgjoni fjalën e
Zotit: 12 O shtëpia e Davidit", kështu thotë
Zoti: "Ushtroni drejtësinë që në mëngjes
dhe çliroheni atë që e kanë vjedhur nga
dora e shtypësit, me qëllim që zemërimi im
të mos shpërthejë si zjarr dhe të djegë pa
qenë njeri në gjendje ta shuajë, për të shkak
të ligësisë së veprimeve tuaja. 13 Ja ku jam
kundër teje, o banuese e luginës, shkëmb i
fushës", thotë Zoti. "Ju që thoni: "Kush do
të zbresë kundër nesh? Kush ka për të hyrë

në banesat tona?”, [14] unë do t’ju dënoj sipas
frytit të veprimeve tuaja”, thotë Zoti, “dhe
do t’i më zjarr pyllit të tij, që do të gllabërojë
të gjitha gjërat që ka përreth”.

22

[1] Kështu thotë Zoti: “Zbrit në shtëpinë e
mbretit të Judës dhe aty shqipto këto fjalë,
[2] duke thënë: Dëgjo fjalën e Zotit, o mbret
i Judës, që rri ulur mbi fronin e Davidit,
ti, shërbëtorët e tu dhe populli yt, që hyni
nëpër këto porta. [3] Kështu thotë Zoti: Ve-
proni me ndershmëri dhe drejtësi, çlirojeni
atë që e kanë vjedhur nga dora e shtypësit,
mos i bini më qafë dhe mos ushtroni dhunë
kundër të huajit, jetimit dhe gruas së ve
dhe mos derdhni gjak të pafajmë në këtë
vend. [4] Sepse, po t’u përmbahemi tërësisht
këtyre fjalëve, atëherë mbretërit e ulur
mbi fronin e Davidit do të hyjnë nëpër
portat e kësaj shtëpie, të hipur mbi qerre
dhe mbi kuaj, ata vetë, shërbëtorët e tyre
dhe populli i tyre. [5] Por në rast se nuk
do të dëgjoni këto fjalë, unë betohem për
veten time”, thotë Zoti, “që kjo shtëpi do
të shkretohet”. [6] Sepse kështu thotë Zoti
për shtëpinë e mbretit të Judës: “Ti ishe
për mua si Galaadi, si maja e Libanit. Por
unë do të të katandis me siguri në një vend
të shkretë, në një qytet pa banorë. [7] Po
përgatis kundër teje shkatërrues, secili me
armët e tij; ata do të rrëzojnë kedrat e tu më
të mirë dhe do t’i hedhin në zjarr. [8] Shumë
kombe do të kalojnë pranë këtij qyteti dhe
do t’i thonë njëri tjetrit: “Pse Zoti e ka
trajtuar kështu këtë qytet të madh?”. [9] Dhe
do të përgjigjen: “Sepse e kanë braktisur
besëlidhjen me Zotin, Perëndinë e tyre, dhe
kanë rënë përmbys para perëndive të tjera
dhe u kanë shërbyer”. [10] Mos qani për të
vdekurin, mos mbani zi për të, por qani me
hidhërim të madh për atë që niset, sepse
nuk do të kthehet më dhe nuk e ka për
të parë më vendin ku ka lindur. [11] Sepse
kështu thotë Zoti për Shalumin, birin e
Josias, mbret i Judës, që mbretëron në vend
të Josias atit të tij dhe që ka dalë nga ky
vend: “Ai nuk do të kthehet më, [12] por do të
vdesë në vendin ku e kanë çuar në robëri
dhe nuk ka për ta parë më këtë vend”.
[13] Mjerë ai që e ndërton shtëpinë e tij pa
drejtësi dhe dhomat e saj të sipërme me
paanësi, që e vë tjetrin të punojë për asgjë
dhe nuk ia shpërblen punën e tij, [14] dhe
thotë: “Do të ndërtoj një shtëpi të madhe
me dhoma të sipërme të gjëra”, dhe hap në
të dritare, e vesh me dru kedri dhe e lyen
me të kuq. [15] “Mendon vallë se je mbret,
sepse je i rrethuar nga kedra? Ati yt nuk
hante dhe pinte? Por vepronte me nder-
shmëri e drejtësi dhe gjithshka i shkonte
mbarë. [16] Ai mbronte çështjen e të varfrit
dhe të nevojtarit dhe gjithshka i shkonte
mbarë. A nuk do të thotë kjo të më njohësh
mua?”, thotë Zoti. [17] “Por sytë e tu dhe
zemra jote nuk shikojnë veçse fitimin tënd
të padrejtë, të derdhin gjak të pafajmë dhe
të kryejnë shtypje dhe dhunë”. [18] Prandaj
kështu thotë Zoti për Jehojakimin, birin e
Josias, mbreti i Judës: “Nuk do të mbajnë zi
për të, duke thënë: “Vaj medet, vëllai im!
Vaj medet, motër!”. Nuk do të mbajnë zi
për të duke thënë: “Vaj medet, zot! Vaj
medet, madhëri e tij!”. [19] Do të varroset
ashtu si varroset një gomar, që e heqin
dhe e hedhin larg portave të Jeruzalemit.
[20] Ngjitu në Liban dhe bërtit, ngrije zërin
në Bashan dhe bërtit nga Abarimi, sepse
të gjithë dashnorët e tu janë shkatërruar.
[21] Të fola në kohën e begatisë sate, por ti
më the: “Nuk do të dëgjoj”. Kjo ka qenë
sjellja jote qysh në rininë tënde: nuk e
dëgjove kurrë zërin tim. [22] Tërë barinjtë e
tu do të gllabërohen nga era dhe dashnorët
e tu do të shkojnë në robëri; atëherë do të
jesh e turpëruar dhe e shushatur për gjithë
ligësinë tënde. [23] Ti që banon në Liban,
që ke ngritur folenë në mes kedrave, sa
do të rënkosh kur do të të zënë dhembjet,
dhembjet si ato të gruas që është gati të
pjellë! [24] Ashtu siç është e vërtetë që unë
rroj”, thotë Zoti, “edhe sikur Konjahu, biri
i Jehojakimit, mbret i Judës, të ishte një
unazë vulosjeje në dorën time të djathtë,
unë do të të shkulja që andej. [25] Unë do të
të jap në dorë të atyre që kërkojnë jetën
tënde, në dorë të atyre prej të cilëve ke
frikë, në dorë të Nebukadnetsarit, mbretit
të Babilonisë, dhe në dorë të Kaldeasve.
[26] Do të të hedh ty dhe nënën tënde që të
ka lindur në një vend të huaj, ku nuk keni
lindur dhe aty do të vdisni. [27] Por në vendin
ku dëshirojnë fort të kthehen, nuk do të
kthehen. [28] A është vallë ky njeri, Konjahu,
një poç pa vlerë, i thyer, ose një send që
nuk prodhon asnjë kënaqësi? Pse, pra, janë

përzënë ai dhe pasardhësit e tij dhe janë
hedhur në një vend që ata nuk e njohin?
29 O vend, o vend, o vend, dëgjo fjalën e
Zotit! 30 Kështu thotë Zoti: "Regjistrojeni
këtë njeri si pa fëmijë, një njeri që nuk do
të begatohet në ditët e tij, sepse asnjë nga
pasardhësit e tij nuk do të ketë mbarësi,
duke arritur të ulet mbi fronin e Davidit
dhe të mbretërojë akoma në Judë"".

23

1 "Mjerë barinjtë që prishin dhe shpërn-
dajnë kopenë e kullotës sime", thotë Zoti.
2 Prandaj kështu thotë Zoti, Perëndia i
Izraelit, kundër barinjve që kullosin pop-
ullin tim: "Ju keni shpërndarë delet e mia,
i keni përzënë dhe nuk keni pasur kujdes
për to; ja, unë do t'ju dënoj për ligësinë
e veprimeve tuaja", thotë Zoti. 3 "Por do
të mbledh kusurin e deleve të mia nga të
gjitha vendet ku i kam shpërndarë dhe do
t'i çoj përsëri në kullotat e tyre, ku do të
jenë pjellore dhe do të shumohen. 4 Do të
caktoj mbi to barinj që do t'i kullosin dhe
nuk do të kenë më ndrojtje as frikë; nuk
do të mungojë asnjë prej tyre", thotë Zoti.
5 "Ja, ditët po vijnë", thotë Zoti, "në të cilat
do të shkaktoj që të dalë nga Davidi një filiz
i drejtë, që do të mbretërojë si mbret, do të
ketë mbarësi dhe do të ushtrojë gjykimin
dhe drejtësinë në vend. 6 Në ditët e tij Juda
do të shpëtohet dhe Izraeli do të qëndrojë
në siguri. Ky do të jetë emri me të cilin do
të thirret: "Zoti drejtësia jonë". 7 Pra, ditët
po vijnë", thotë Zoti, "gjatë të cilave nuk do
të thuhet më: "Për Zotin e gjallë që i nxori
bijtë e Izraelit nga vendi i Egjiptit", 8 por:
"Për Zotin e gjallë që nxori dhe çoi përsëri
pasardhësit e shtëpisë së Izraelit nga vendi
i veriut dhe nga të tëra vendet ku i kisha
shpërndarë"; dhe ata do të qëndrojnë në
vendin e tyre". 9 Zemra ime është thyer
brenda meje për shkak të profetëve, tërë
kockat e mia dridhen. Jam si një i dehur,
si një njeri i mposhtur nga vera, për shkak
të Zotit dhe fjalëve të tij të shenjta. 10 Sepse
vendi është plot me shkelës të kurorës,
për shkak të mallkimit vendi është në zi,
kullotat e shkretëtirës janë tharë. Vrapi i
tyre është i mbrapshtë dhe forca e tyre nuk
është e drejtë. 11 "Si prifti ashtu edhe profeti
janë prishur; po, e kam gjetur ligësinë e
tyre edhe në vetë shtëpinë time", thotë
Zoti. 12 "Prandaj rruga e tyre do të jetë
për ta si shtigje ku njeriu shket; do të
shtyhen në errësirë dhe do të rrëzohen
nëpër to, sepse do të bëj që të bjerë mbi
ta një gjëmë, në vitin e dënimit të tyre",
thotë Zoti. 13 "Kam vërejtur budallallëqe
midis profetëve të Samarias: profetizonin
në emër të Baalit dhe e çonin në rrugë të
keqe popullin tim të Izraelit. 14 Edhe ndërm-
jet profetëve të Jeruzalemit kam parë gjëra
të ndyra: kryejnë shkelje të kurorës, ecin
në mënyrë të rreme, përforcojnë duart e
keqbërësve, dhe kështu asnjeri nuk largo-
het nga rruga e keqe që ka marrë. Për mua
janë që të gjithë si Sodoma, dhe banorët
e tij si Gomora". 15 Prandaj kështu thotë
Zoti i ushtrive për profetët: "Ja, unë do t'i
ushqej me pelin dhe do t'i bëj të pinë ujë të
helmuar, sepse nga profetët e Jeruzalemit
pabesia është përhapur në tërë vendin".
16 Kështu thotë Zoti i ushtrive: "Mos dëgjoni
fjalët e profetëve që ju bëjnë profeci. Ata ju
bëjnë të këqinj; ju parashtrojnë vegimet e
zemrave të tyre dhe jo atë që del nga goja
e Zotit. 17 U flasin vazhdimisht atyre që më
përbuzin: "Zoti ka thënë: Do të keni paqe";
dhe gjithë atyre që ecin në kryeneçësinë
e zemrës së tyre: "Asnjë e keqe nuk do
t'ju vijë". 18 Por kush ka marrë pjesë në
këshillën e Zotit? Kush ka parë, kush ka
dëgjuar fjalën e tij? Kush i ka kushtuar
kujdes fjalës së tij dhe e ka dëgjuar? 19 Ja
furtuna e Zotit po shpërthen me tërbim, një
furtunë e tmerrshme do të shpërthejë mbi
kryet e të pabesëve. 20 Zemërimi i Zotit nuk
do të qetësohet deri sa të ketë kryer dhe
plotësuar synimet e zemrës së tij; ditët e
fundit do të kuptoni fare mirë. 21 Unë nuk i
kam dërguar ata profetë; por ata kanë vra-
puar; nuk u kam folur atyre, por ata kanë
profetizuar. 22 Por, sikur të kishin marrë
pjesë në këshillën time, atëherë do të bënin
që populli im të dëgjonte fjalët e mia, dhe
kështu do ta largonin nga rruga e tyre e
keqe dhe nga ligësia e veprimeve të tyre.
23 A jam unë vetëm një Perëndi nga afër",
thotë Zoti, "apo dhe një Perëndi nga larg?
24 A mundet dikush të fshihet në vende të
fshehta në mënyrë që unë të mos e shoh?",
thotë Zoti. "A nuk e mbush unë qiellin
dhe tokën?", thotë Zoti. 25 "Kam dëgjuar
atë që thonë profetët që profetizojnë gën-
jeshtra në emrin tim, duke thënë: "Pashë

një ëndërr, pashë një ëndërr!”. [26] Deri kur
do të vazhdojë kjo në zemrën e këtyre
profetëve që profetizojnë gënjeshtra dhe
profetizojnë mashtrimin e zemrës së tyre?
[27] Ata mendojnë që populli im do të harrojë
emrin tim me ëndrrat e tyre që i tregojnë
njëri-tjetrit, ashtu si etërit e tyre harruan
emrin tim për Baalin. [28] Profeti që pa një
ëndërr le ta tregojë ëndrrën, por ai që ka
fjalën time le ta kallëzojë atë me besnikëri.
Ç’punë ka kashta me grurin?”, thotë Zoti.
[29] “A nuk është fjala ime si zjarri?”, thotë
Zoti, “dhe si një çekiç që thyen gurin?
[30] Prandaj ja”, thotë Zoti, “unë jam kundër
profetëve që i vjedhin njëri-tjetrit fjalët e
mia. [31] Ja”, thotë Zoti, “unë jam kundër
profetëve që përdorin gjuhën e tyre dhe
thonë: “Ai thotë”. [32] Ja, unë jam kundër
atyre që profetizojnë ëndrra të rreme”,
thotë Zoti, “dhe ia tregojnë popullit tim
dhe e prishin atë me gënjeshtrat dhe me
mburrësitë e tyre, megjithëse unë nuk i
kam dërguar dhe as nuk u kam dhënë
ndonjë urdhër; prandaj nuk do të jenë
aspak të vlefshëm për këtë popull”, thotë
Zoti. [33] Në qoftë se ndërkaq ky popull ose
një profet a një prift do të të pyesë, duke
thënë: “Cili është orakulli i Zotit?”, ti do
t’u përgjigjesh atyre: Cilin orakull? Unë
do t’ju hedh poshtë”, thotë Zoti. [34] “Sa
për profetin, priftin o popullin që do të
thotë: “Orakulli i Zotit”, unë do ta dënoj
atë person dhe shtëpinë e tij. [35] Kështu do
t’i thoni secili fqinjit të vet secili vëllait të
vet: “Çfarë përgjigje ka dhënë Zoti?” dhe
“Çfarë ka thënë Zoti?”. [36] Por orakullin e
Zotit nuk do ta përmendni më, sepse fjala
e secilit do të jetë orakulli i tij, sepse keni
shtrembëruar fjalët e Perëndisë të gjallë,
Zoti i ushtrive, Perëndia ynë. [37] Kështu do
t’i thuash profetit: “Çfarë përgjigje të dha
Zoti?” dhe “Çfarë ka thënë Zoti?”. [38] Por
në rast se thoni akoma: “Orakulli i Zotit”,
atëherë kështu thotë Zoti: Me qenë se thoni
këtë fjalë: “Orakulli i Zotit”, megjithëse
unë ju kisha dërguar fjalë: Mos thoni më
“Orakulli i Zotit”, [39] ja, unë do t’ju harroj
plotësisht dhe do t’ju hedh larg fytyrës
sime, ju dhe qytetin që ju kisha dhënë juve
dhe etërve tuaj, [40] dhe do t’ju mbuloj me një
turp të përjetshëm, që nuk do të harrohet
kurrë”.

24

[1] Zoti më tregoi dy kosha me fiq të vendo-
sur përpara tempullit të Zotit, mbas çuarjes
në robëri prej Jeruzalemit nga Nebukad-
netsari, mbreti i Babilonisë, të Jekoniahut,
birit të Jehojakimit, mbret i [2] Një nga koshat
përmbante fiq shumë të mirë, fiq të dorës
së parë, ndërsa koshi tjetër përmbante fiq
shumë të këqij, aq të këqij sa nuk mund të
haheshin. [3] Atëherë Zoti më tha: “Çfarë po
shikon, Jeremia?”. Unë u përgjigja: “Fiqtë;
fiqtë e mirë janë shumë më të mirë, ndërsa
ata të këqij janë shumë të këqij, aq të këqij
sa nuk mund të hahen. [4] Fjala e Zotit m’u
drejtua përsëri, duke thënë: [5] “Kështu thotë
Zoti, Perëndia i Izraelit. Ashtu si këta fiq
janë të mirë, kështu do të kujdesem për
ata të Judës që u çuan në robëri, që unë i
përzura nga ky vend në vendin e Kaldeasve
për të mirën e tyre. [6] Unë do t’i hedh me
dashamirësi sytë e mi mbi ta dhe do t’i sjell
përsëri në këtë vend, do të bëj të begatohen
dhe nuk do t’i shkatërroj më, do t’i mbjell
dhe nuk do t’i çrrënjos më. [7] Do t’u jap një
zemër për të më njohur mua që jam Zoti;
ata do të jenë populli im dhe unë Perëndia
i tyre, sepse do të kthehen tek unë me
gjithë zemër. [8] Ashtu si këta fiq të këqij,
madje aq të këqij sa nuk mund të hahen”,
kështu thotë Zoti, “në të njëjtën mënyrë
do të braktis Sedekian, mbretin e Judës,
princat e tij dhe kusurin e Jeruzalemit që do
të mbetet në këtë vend dhe ata që banojnë
në vendin e Egjiptit. [9] Do t’i braktis me
qëllim që t’i trajtojnë keq dhe t’i mundojnë
në të gjitha mbretëritë e tokës, dhe do të
bëhen turpi, gazi, sarkazmi dhe mallkim në
të gjitha vendet ku do t’i shpërndaj. [10] Do
të dërgoj kundër tyre shpatën, urinë dhe
murtajën, deri sa të shkatërrohen plotë-
sisht në tokën që u kisha dhënë atyre dhe
etërve të tyre”.

25

[1] Fjala që iu drejtua Jeremias për tërë
popullin e Judës, në vitin e katërt të Jeho-
jakimit, birit të Josias, mbret i Judës (që
ishte viti i parë i Nebukadnetsarit, mbret
i Babilonisë), [2] dhe që Jeremia shqiptoi
përpara tërë popullit të Judës dhe tërë
banorëve të Jeruzalemit, duke thënë: [3] “Nga
viti i trembëdhjetë i Josias, birit të Amonit,
mbret i Judës, deri në këtë ditë janë njëzet

e tre vjet që fjala e Zotit më është drejtuar,
dhe unë ju kam folur me urgjencë dhe
këmbëngulje, por ju nuk më keni dëgjuar.
4 Zoti ju ka dërguar gjithashtu tërë shër-
bëtorët e tij, profetët me urgjencë dhe
këmbëngulje, por ju nuk e keni dëgjuar
as keni vënë veshin për të dëgjuar. 5 Ata
thonin: "Të kthehet secili nga rruga e tij
e keqe dhe nga veprimet e liga, dhe do
të banoni në vendin që Zoti ju ka dhënë
juve dhe etërve tuaj ngaherë dhe përgjith-
një. 6 Mos shkoni mbas perëndive të tjera
për t'u shërbyer dhe për të rënë përm-
bys para tyre, mos provokoni zemërimin
tim me veprën e duarve tuaja, dhe unë
nuk do t'ju bëj asnjë të keqe". 7 Por ju
nuk më keni dëgjuar", thotë Zoti, "dhe
keni provokuar zemërimin tim me veprën
e duarve tuaja në dëmin tuaj. 8 Prandaj
kështu thotë Zoti i ushtrive: Duke qenë se
nuk keni dëgjuar fjalët e mia; 9 ja, unë do
të dërgoj të marr tërë kombet e veriut",
thotë Zoti, "dhe Nebukadnetsarin, mbretin
e Babilonisë, shërbyesin tim, dhe do t'i sjell
kundër këtij vendi dhe kundër banorëve
të tij, kundër tërë kombeve rreth e qark
dhe do të caktoj shfarosjen e tyre dhe do
t'i bëj objekt habie, talljeje dhe pikëllimi të
përhershëm. 10 Do të bëj të heshtin në mes
tyre britmat e gëzimit dhe të kënaqësisë,
zëri i dhëndrit dhe ai i nuses, zhurma e
mokrës dhe drita e llambës. 11 Tërë ky
vend do të bëhet një shkreti dhe një ob-
jekt habie dhe këta kombe do t'i shërbejnë
mbretit të Babilonisë shtatëdhjetë vjet me
radhë". 12 "Po kur të mbushen shtatëdhjetë
vjet, unë do ta dënoj mbretin e Babilonisë
dhe atë komb, vendin e Kaldeasve", thotë
Zoti, "për shkak të paudhësisë së tyre, dhe
do ta katandis në një shkretim të përjet-
shëm. 13 Kështu do të sjell në këtë vend
tërë gjërat që kam shpallur kundër tij,
tërë gjërat që janë shkruar në këtë libër
dhe që Jeremia ka profetizuar kundër të
gjitha kombeve. 14 Në fakt shumë kombe
dhe mbretër të fuqishëm do t'i kthejnë
në robëri vetë Kaldeasit dhe unë do t'i
shpërblej sipas veprimeve të tyre dhe sipas
veprës së duarve të tyre". 15 Sepse kështu
më ka thënë Zoti, Perëndia i Izraelit: "Merr
nga dora ime këtë kupë vere të zemërimit
tim dhe bëj që të pinë tërë kombet te të
cilët do të të dërgoj. 16 Ata do të pinë, do
t'u merren këmbët dhe do të çmenden për
shkak të shpatës që do të dërgoj në mes
të tyre. 17 Atëherë mora kupën nga dora
e Zotit dhe bëra që ta pinë tërë kombet
pranë të cilëve më kishte dërguar Zoti:
18 Jeruzalemi dhe qytetet e Judës, mbretërit
dhe princat e tij, për t'i katandisur në një
shkatërrim, në një objekt habie, talljeje
dhe mallkimi, siç po ndodh sot; 19 Faraoni,
mbreti i Egjiptit, shërbëtorët e tij, prin-
cat dhe tërë populli i tij; 20 tërë popul-
lata e përzier, tërë mbretërit e vendit të
Uzit, tërë mbretërit e filistejve (domethënë
Ashkeloni, Gaza, Ekroni dhe ata që mbetën
nga Ashdodi); 21 Edomi, Moabi dhe bijtë
e Amonit; 22 tërë mbretërit e Tiros, tërë
mbretërit e Sidonit dhe mbretërit e ishu-
jve që ndodhen matanë detit; 23 Dedani,
Tema, Buzi dhe tërë ata që presin cepat
e mjekrës; 24 tërë mbretërit e Arabisë, tërë
mbretërit e popullatës së përzier që banon
në shkretëtirë; 25 tërë mbretërit e Zimrit,
tërë mbretërit e Elamit, 26 tërë mbretërit
e Medias dhe tërë mbretërit e veriut, që
janë afër ose larg, si njëri ashtu edhe tjetri,
dhe tërë mbretëritë e botës që janë mbi
faqen e dheut. Dhe mbreti i Sheshakut
do të pijë mbas tyre. 27 "Ti, pra, do t'u
thuash atyre: Kështu thotë Zoti i ushtrive,
Perëndia i Izraelit: Pini, dehuni dhe villni;
rrëzohuni pa u ngritur më nga shpata që
do të dërgoj në mes jush. 28 Dhe në qoftë
se nuk pranojnë nga dora jote kupën e
pirjes, u thuaj atyre: Kështu thotë Zoti i
ushtrive: Ju pa tjetër do të pini. 29 Sepse
ja, unë po filloj të dënoj qytetin në të cilin
përmendet emri im, dhe ju do të mbeteni
plotësisht pa u ndëshkuar? Jo, nuk do të
mbeteni të pandëshkuar, sepse unë do të
thërres shpatën mbi të gjithë banorët e
tokës", thotë Zoti i ushtrive. 30 "Prandaj
profetizo kundër tyre tërë këto gjëra dhe
u thuaj atyre: Zoti vrumbullon që lart dhe
bën që të dëgjohet zëri i tij nga banesa
e tij e shenjtë; ai do të vrumbullojë me
forcë kundër vathës 31 Zhurma do të arrijë
deri në skajet e tokës, sepse Zoti ka një
mosmarrëveshje me kombet, do të hyjë në
gjyq me çdo mish të gjallë dhe do t'i lërë
të pabesët në mëshirë të shpatës, thotë
Zoti". 32 Kështu thotë Zoti i ushtrive: "Ja,
një mjerim do të kalojë nga një komb te
tjetri dhe një shakullinë e madhe do të

ngrihet nga skajet e tokës. [33] Atë ditë ata
që janë vrarë nga Zoti do të jenë kudo, nga
njëri skaj i tokës te tjetri; nuk do të qahen
dhe as do të mblidhen dhe do të varrosen,
por do të bëhen pleh mbi faqen e dheut.
[34] Bërtisni, o barinj, klithni: rrotullohuni në
pluhur, o drejtues të kopesë, sepse ditët
e therjes suaj janë plotësuar, dhe do të
rrëzoheni si një enë e çmuar. [35] Barinjtë
nuk do të kenë asnjë mundësi të ikin, dhe
rojet e kopesë asnjë rrugë shpëtimi. [36] Do
të dëgjohet britma e barinjve dhe rënkimi
i drejtuesve të kopesë, sepse Zoti është
duke shkatërruar kullotën e tyre, [37] dhe
vathët e qeta janë shkatërruar për shkak
të zemërimit të madh të Zotit. [38] Ai e ka
lënë si një luan i vogël strehën e tij, sepse
vendi i tyre është bërë një shkretëtirë për
shkak të tërbimit të shtypësit, për shkak të
zemërimit të zjarrtë të Zotit".

26

[1] Në fillim të mbretërimit të Jehojakimit,
birit të Josias, mbret i Judës, nga Zoti iu
drejtua kjo fjalë duke thënë: [2] "Kështu thotë
Zoti: Paraqitu në oborrin e shtëpisë të Zotit
dhe u thuaj tërë qyteteve të Judës që vijnë
për të adhuruar në shtëpinë e Zotit, të
gjitha fjalët që të kam porositur t'u thuash
atyre; mos lër as edhe një fjalë. [3] Ndofta
do të dëgjojnë dhe secili do të largohet nga
rruga e tij e keqe, dhe unë do të pendohem
për të keqen që mendoj t'u shkaktoj atyre
për ligësinë e veprimeve të tyre. [4] Ti do
t'u thuash atyre: Kështu thotë Zoti: Në
rast se nuk dëgjoni duke ecur sipas ligjit
tim që kam vënë para jush [5] dhe duke u
kushtuar kujdes fjalëve të shërbëtorëve të
mi, të profetëve, që ju kam dërguar me
urgjencë dhe këmbëngulje (por që ju nuk i
keni dëgjuar), [6] unë do ta bëj këtë tempull
si Shilohun dhe do ta kthej këtë qytet në
një mallkim për të gjitha kombet e tokës".
[7] Kështu priftërinjtë, profetët dhe tërë pop-
ulli dëgjuan Jeremian që shqiptonte këto
fjalë në shtëpinë e Zotit. [8] Dhe ndodhi
që, sapo Jeremia mbaroi së shqiptuari tërë
ato që Zoti i kishte urdhëruar t'i thoshte
gjithë popullit, priftërinjtë, profetët dhe
tërë populli e kapën dhe i thanë: "Ti
duhet të vdesësh! [9] Pse ke profetizuar në
emër të Zotit, duke thënë: "Ky tempull
do të jetë si Shilohu dhe ky qytet do të
shkatërrohet dhe do të jetë pa banorë"?".
Tërë populli u mblodh kundër Jeremias në
shtëpinë e Zotit. [10] Kur princat e Judës
dëgjuan këto gjëra, u ngjitën nga shtëpia e
mbretit në shtëpinë e Zotit dhe u ulën në
hyrje të portës së re të shtëpisë të Zotit.
[11] Pastaj priftërinjtë dhe profetët u folën
princave dhe tërë popullit, duke thënë: "Ky
njeri meriton vdekjen, sepse ka profetizuar
kundër këtij qyteti, siç e keni dëgjuar me
veshët tuaj". [12] Atëherë Jeremia u foli tërë
princave dhe të gjithë popullit, duke thënë:
"Zoti më ka dërguar të profetizoj kundër
kësaj shtëpie dhe kundër këtij qyteti tërë
gjërat që keni dëgjuar. [13] Prandaj korrigjoni
tani rrugët dhe veprimet tuaja dhe dëgjoni
zërin e Zotit, Perëndisë tuaj, dhe Zoti do
të pendohet për të keqen që ka shqiptuar
kundër jush. [14] Sa për mua, unë jam në
duart tuaja; veproni me mua ashtu siç ju
duket e mirë dhe e drejtë. [15] Por dijeni
me siguri që, në qoftë se më bëni të vdes,
do të tërhiqni gjak të pafajmë mbi vete,
mbi këtë qytet dhe mbi banorët e tij, sepse
Zoti më ka dërguar me të vërtetë pranë
jush, që t'u deklaroj veshëve tuaj tërë këto
fjalë". [16] Atëherë princat dhe tërë populli
u thanë priftërinjve dhe profetëve: "Ky
njeri nuk meriton vdekjen, sepse na ka
folur në emër të Zotit, Perëndisë tonë".
[17] Pastaj u ngritën disa nga pleqtë e vendit
dhe i folën tërë kuvendit të popullit, duke
thënë: [18] "Mikea, Morashtiti, profetizoi në
ditët e Ezekias, mbretit të Judës, dhe i foli
tërë popullit të Judës, duke thënë: "Kështu
thotë Zoti i ushtrive: Sioni do të lërohet
si një fushë, Jeruzalemi do të bëhet një
grumbull gërmadhash dhe mali i tempullit
një lartësi e pyllëzuar". [19] A e dënuan vallë
me vdekje Ezekian, mbretin e Judës, dhe
tërë Judën? A nuk pati frikë nga Zoti dhe
a nuk iu lut vallë fytyrës së Zotit, dhe
kështu Zoti u pendua për të keqen që kishte
shqiptuar kundër tyre? Ne jemi duke bërë
përkundrazi një të keqe të madhe kundër
vetes sonë". [20] Pati edhe një njeri tjetër
që profetizoi në emër të Zotit. Uria, biri i
Shemajahut, nga Kiriath-Jearimi; ai profe-
tizoi kundër këtij qyteti dhe kundër këtij
vendi me fjalë krejt të ngjashme me ato
të Jeremias. [21] Kur mbreti Jehojakim, tërë
njerëzit e tij trima dhe tërë princat e tij
dëgjuan fjalët e tij, mbreti kërkoi ta dënojë

me vdekje, por Uria e mori vesh dhe u
frikësua; prandaj ua mbathi këmbëve dhe
shkoi në Egjipt. 22 Atëherë mbreti Jehojakim
dërgoi njerëz në Egjipt, Elnathanin, biri i
Akborit, dhe njerëz të tjerë me të në Egjipt.
23 Këta e nxorën Urian nga Egjipti dhe e çuan
te mbreti Jehojakim, që e goditi me shpatë
dhe e hodhi kufomën e tij midis varreve
të bijve të popullit. 24 Por dora e Ahikamit,
birit të Shafanit, ishte me Jeremian, me
qëllim që të mos e dorëzonin në duart e
popullit dhe të mos dënohej me vdekje.

27

1 Në fillim të mbretërimit të Jehojakimit,
birit të Josias, mbret i Judës, kjo fjalë iu
drejtua Jeremias nga Zoti: 2 "Kështu më ka
thënë Zoti: Bëj lidhje dhe krijo zgjedhë
dhe vari mbi qafën tënde; 3 pastaj ia dërgo
mbretit Edom, mbretit të Moabit, mbretit
të bijve të Amonit, mbretit të Tiros dhe
mbretit të Sidonit, me anë të ambasadorëve
të Sedekias, mbretit të Judës, të ardhur në
Jeruzalem; 4 dhe jepu urdhër që t'u thonë
kështu zotërive të tyre: "Kështu thotë Zoti
i ushtrive, Perëndia i Izraelit: Kështu do t'u
thoni zotërive tuaj: 5 Unë kam bërë tokën,
njerëzit dhe kafshët që janë mbi faqen e
dheut, me fuqinë time të madhe dhe me
krahun tim të shtrirë, dhe ia jap atij që më
duket i mirë në sytë e mi. 6 Dhe tani tërë
këto vende ia kam dhënë në dorë Nebukad-
netsarit, mbretit të Babilonisë, shërbëtorit
tim; atij i kam dhënë gjithashtu kafshët e
fshatrave që t'i shërbejnë. 7 Kështu tërë
kombet do t'i shërbejnë atij, birit të tij dhe
birit të birit të tij, deri sa të vijë koha edhe
për vendin e tij; atëherë shumë kombe
me mbretër të fuqishëm do ta katandisin
në robëri. 8 Dhe do të ndodhë që kombi
ose mbretëria që nuk do të dëshirojë t'i
shërbejë atij, Nebukadnetsarit, mbretit të
Babilonisë, dhe ta vërë qafën e tij nën
zgjedhën e mbretit të Babilonisë, atë komb
unë do ta dënoj"", thotë Zoti, "me shpatën,
me urinë dhe me murtajën, deri sa t'i kem
shfarosur me dorë të tij. 9 Prandaj mos
dëgjoni profetët tuaj, as shortarët tuaj, as
ata që shikojnë ëndrra, as magjistarët tuaj
që ju thonë: "Nuk do të robëroheni nga
mbreti i Babilonisë!". 10 Po, ata ju profeti-
zojnë gënjeshtra që t'ju largojnë nga vendi
juaj, që unë t'ju shpërndaj dhe ju të vdisni.
11 Por kombin që do ta vërë qafën e tij nën
zgjedhën e mbretit të Babilonisë dhe do
t'i shërbejë atij, unë do ta lë në vendin e
tij", thotë Zoti, "dhe ai do ta punojë dhe
do të qëndrojë aty". 12 Unë i fola, pra,
Sedekias, mbretit të Judës, në përputhje
me tërë këto fjalë dhe i thashë: "Përkulni
qafën tuaj nën zgjedhën e mbretit të Ba-
bilonisë, i shërbeni atij dhe popullit të tij
dhe do të jetoni. 13 Pse ti dhe populli yt
dëshironi të vdisni nga shpata, nga uria
dhe nga murtaja, ashtu si ka folur Zoti
kundër kombit që nuk dëshiron t'i shër-
bejë mbretit të Babilonisë? 14 Prandaj mos
dëgjoni fjalët e profetëve që ju thonë: "Nuk
do t'i shërbeni mbretit të Babilonisë", sepse
ju profetizojnë gënjeshtrën". 15 "Sepse unë
nuk i kam dërguar", thotë Zoti, "por ata
profetizojnë gënjeshtrën në emrin tim, me
qëllim që unë t'ju shpërndaj dhe ju të
vdisni, ju dhe profetët që ju profetizojnë".
16 U fola gjithashtu priftërinjve dhe tërë
këtij populli, duke thënë: "Kështu thotë
Zoti: Mos dëgjoni fjalët e profetëve tuaj
që ju profetizojnë duke thënë: "Ja, tani
orenditë e shtëpisë të Zotit do të kthehen
shpejt nga Babilonia", sepse ju profetizojnë
gënjeshtrën. 17 Mos i dëgjoni ata! I shërbeni
mbretit të Babilonisë dhe keni për të jetuar.
Pse ky qytet duhet të katandiset në një
shkretinë? 18 Në rast se janë profetë dhe
fjala e Zotit është me ta, le të ndërhyjnë
tani pranë Zotit të ushtrive në mënyrë që
orenditë që kanë mbetur në shtëpinë e
Zotit, në shtëpinë e mbretit të Judës dhe
në Jeruzalem, të mos shkojnë në Babiloni".
19 Kështu thotë Zoti i ushtrive për shtyllat,
detin, qerret dhe pjesën tjetër të orendive
që kanë mbetur në këtë qytet, 20 të cilat
Nebukadnetsari, mbreti i Babilonisë, nuk
i mori, kur internoi Jekoniahun, birin e
Jehojakimit, mbretit të Judës, nga Jeruza-
lemi në Babiloni së bashku me tërë fisnikët
e Judës dhe të Jeruzalemit; 21 po, kështu
thotë Zoti i ushtrive, Perëndia i Izraelit,
për orenditë që kanë mbetur në shtëpinë e
Zotit, në shtëpinë e mbretit të Judës dhe në
Jeruzalem: 22 "Do të çohen në Babiloni dhe
aty do të mbeten, deri sa t'i kërkoj unë",
thotë Zoti, "dhe do të bëj të dalin përsëri
dhe të kthehen në këtë vend".

28

1 Po atë vit, në fillim të mbretërimit të

Sedekias, mbret i Judës, në vitin e katërt, në
muajin e pestë, ndodhi që Hananiahu, bir i
Azurit, profetit, që ishte nga Gabaoni, më
foli në shtëpinë e Zotit, 2 "Kështu thotë Zoti
i ushtrive, Perëndia i Izraelit: Unë thyej
zgjedhën e mbretit të Babilonisë. 3 Brenda
dy vjetëve unë do të bëj që të kthehen
në këtë vend të gjitha orenditë e shtëpisë
së Zotit, që Nebukadnetsari, mbreti i Ba-
bilonisë, mori nga ky vend dhe i çoi në
Babiloni. 4 Do të kthej gjithashtu në këtë
vend", thotë Zoti, "Jekoniahun, birin e Je-
hojakimit, mbret i Judës, me gjithë të in-
ternuarit e Judës që kanë shkuar në robëri
në Babiloni, sepse do të thyej zgjedhën
e mbretit të Babilonisë". 5 Atëherë pro-
feti Jeremia iu përgjigj profetit Hananiah
në prani të priftërinjve dhe në prani të
të gjithë popullit që gjendej në shtëpinë
e Zotit. 6 Profeti Jeremia tha: "Amen!
Kështu le të bëjë Zoti! Zoti realizoftë atë
që ke profetizuar, duke bërë që të kthe-
hen nga Babilonia në këtë vend orenditë
e shtëpisë së Zotit dhe të gjithë ata që
janë çuar në robëri! 7 Megjithatë dëgjo tani
këtë fjalë që do të të them para veshëve
të tu dhe para veshëve të gjithë popullit.
8 Profetët që kanë ardhur para meje dhe
para teje, që nga kohët e lashta kanë profe-
tizuar kundër shumë vendeve dhe kundër
mbretërive të mëdha, luftën, urinë dhe
murtajën. 9 Profeti që profetizon paqen,
kur fjala e tij do të realizohet, do të njihet
si një profet i vërtetë i dërguar nga Zoti".
10 Atëherë profeti Hananiah mori zgjedhën
nga qafa e profetit Jeremia dhe e copëtoi.
11 Pastaj Hananiahu foli në prani të të gjithë
popullit, duke thënë: "Kështu thotë Zoti:
Në këtë mënyrë unë do të thyej zgjedhën
e Nebukadnetsarit, mbretit të Babilonisë,
brenda dy vjetëve, nga qafa e të gjitha
kombeve. Profeti Jeremia iku nëpër rrugën
e tij. 12 Mbasi profeti Hananiah theu zg-
jedhën nga qafa e profetit Jeremia, fjala
e Zotit iu drejtua Jeremias, duke thënë:
13 "Shko dhe i thuaj Hananiahut: Kështu
thotë Zoti: Ti ke thyer disa zgjedha prej
druri, por në vendin e tyre ke krijuar zg-
jedha prej hekuri. 14 Kështu në fakt thotë
Zoti i ushtrive, Perëndia i Izraelit: Unë vë
një zgjedhë prej hekuri mbi qafën e tërë
këtyre kombeve që t'i shërbejnë Nebukad-
netsarit, mbretit të Babilonisë, dhe ata do
t'i shërbejnë. Atij i kam dhënë gjithashtu
kafshët e fushës". 15 Pastaj profeti Jeremia
i tha profetit Hananiah: "Dëgjo, Hananiah,
Zoti nuk të ka dërguar, dhe ti e ke shtyrë
këtë popull t'i besojë gënjeshtrës. 16 Prandaj
kështu thotë Zoti: "Ja, unë do të të përzë
nga faqja e dheut. Sivjet ke për të vdekur,
sepse ke folur për rebelim kundër Zotit"".
17 Profeti Hananiah vdiq po atë vit, në mua-
jin e shtatë.

29

1 Këto janë fjalët e letrës që profeti
Jeremia i dërgoi nga Jeruzalemi pleqve që
kishin mbetur në robëri, priftërinjve, pro-
fetëve dhe tërë popullit që Nebukadnetsari
kishte çuar në robëri nga Jeruzalemi në
Babiloni. 2 (Kjo ndodhi mbasi dolën nga
Jeruzalemi mbreti Jekoniah, mbretëresha,
eunukët, princat e Judës dhe të Jeruza-
lemit, zejtarët dhe kovaçët). 3 Letra u dër-
gua me anë të Elasahut, birit të Shafanit,
dhe me anë të Gemariahut, birit të Hilki-
ahut, që Sedekia, mbret i Judës, kishte dër-
guar në Babiloni te Nebukadnetsari, mbret
i Babilonisë. Ajo thoshte: 4 "Kështu thotë
Zoti i ushtrive, Perëndia i Izraelit, tërë të
internuarve që unë kam çuar në robëri nga
Jeruzalemi në Babiloni: 5 Ndërtoni shtëpi
dhe banoni në to, mbillni kopshte dhe hani
frytet e tyre. 6 Merrni gra dhe bëni bij
dhe bija, merrni gra për bijtë tuaj dhe
martojini vajzat tuaja që të lindin bij dhe
bija, me qëllim që atje të shumoheni dhe
të mos pakësoheni. 7 Kërkoni të mirën e
qytetit ku ju kam çuar në robëri dhe lutjuni
Zotit për të, sepse mirëqenia juaj varet nga
mirëqenia e tij. 8 Kështu thotë në të vërtetë
Zoti i ushtrive, Perëndia i Izraelit: Të mos
ju mashtrojnë profetët dhe shortarët tuaj
që janë midis jush, mos merrni parasysh
ëndrrat që shikoni. 9 Sepse ju profetizojnë
në mënyrë të rreme në emrin tim; unë
nuk i kam dërguar", thotë Zoti. 10 "Kështu
thotë Zoti: Kur të mbushen shtatëdhjetë
vjet për Babiloninë, unë do t'ju vizitoj dhe
do ta realizoj fjalën time të mirë, duke bërë
të riktheheni në këtë vend. 11 Sepse unë i
njoh mendimet që kam për ju", thotë Zoti,
"mendime paqeje dhe jo të së keqes, për t'ju
dhënë një të ardhme dhe një shpresë. 12 Do
të më kërkoni dhe do të vini të më luteni,
dhe unë do t'ju kënaq. 13 Do të më kërkoni
dhe do të më gjeni, sepse do të më kërkoni

me gjithë zemrën tuaj. 14 Unë do të bëj që
ju të më gjeni", thotë Zoti, "dhe do t'ju
kthej nga robëria juaj; do t'ju mbledh nga të
gjitha kombet dhe nga të gjitha vendet ku
ju kam shpërndarë", thotë Zoti; "dhe do t'ju
çoj përsëri në vendin prej të cilit ju çova në
robëri. 15 Sepse thoni: "Zoti na ka ngjallur
profetë në Babiloni", 16 kështu thotë Zoti
për mbretin që rri mbi fronin e Davidit, për
këtë popullin që banon në këtë qytet, për
vëllezërit tuaj që nuk kanë shkuar bashkë
me ju në robëri"; 17 po, kështu thotë Zoti
i ushtrive: "Ja, unë do të dërgoj kundër
tyre shpatën, urinë dhe murtajën, dhe do
t'i bëj si fiq të neveritshëm që nuk mund
të hahen sepse janë shumë të këqij. 18 Do
t'i ndjek me shpatën, me urinë dhe me
murtajën; do të bëj që të trajtohen keq në
të gjitha mbretëritë e tokës dhe të jenë një
mallkim, një objekt habie, një tallje dhe një
turp midis kombeve ku i kam shpërndarë,
19 sepse nuk i kanë dëgjuar fjalët e mia",
thotë Zoti, "që unë u dërgova atyre me
anë të shërbëtorëve të mi, profetëve, me
urgjencë dhe këmbëngulje; por ju nuk më
keni dëgjuar", thotë Zoti. 20 Dëgjoni, pra,
fjalën e Zotit, o ju të gjithë, që unë dër-
gova në robëri nga Jeruzalemi në Babiloni!
21 Kështu thotë Zoti i ushtrive, Perëndia i
Izraelit, për Ashabin, birin e Kolajahut, dhe
për Sedekian, birin e Maasejahut, që ju
profetizojnë gënjeshtra në emrin tim: Ja,
unë do t'i lë në dorë të Nebukadnetsarit,
mbretit të Babilonisë, dhe ai do t'i vrasë
para syve tuaj. 22 Prej tyre do të nxirret një
formulë mallkimi që do të përdoret nga të
gjithë ata që janë në robëri në Babiloni, dhe
do të thuhet: "Zoti të trajtoftë si Sedekian
dhe Ashabin, që mbreti i Babilonisë ka
pjekur në zjarr!" 23 Sepse ata kanë kryer
gjëra të turpshme në Izrael, kanë shkelur
kurorën me gratë e të afërmve të tyre, kanë
shqiptuar në emrin tim fjalë të rreme, që
nuk u kisha urdhëruar atyre. Unë vetë
e di dhe jam dëshmitar i tyre, thotë Zoti.
24 Do të flasësh gjithashtu me Shemajahun,
Nehelamitin, duke thënë: 25 Kështu thotë
Zoti i ushtrive, Perëndia i Izraelit: Ti ke
dërguar në emrin tënd letra tërë popullit
që është në Jeruzalem, priftit Sofonia, birit
të Maasejahut, dhe të gjithë priftërinjve,
duke thënë: 26 "Zoti të ka caktuar prift në
vend të priftit Jehojada, me qëllim që të
ketë kryeintendentë në shtëpinë e Zotit për
të mbikqyrur çdo njeri të marrë që bën
profetin, me qëllim që ti ta futësh në burg
dhe ta mbash në pranga". 27 Dhe tani pse
nuk e ke qortuar Jeremian nga Anathothi
që bën profetin midis jush? 28 Në fakt ai na
ka dërguar fjalë në Babiloni: "Robëria do
të jetë e gjatë, ndërtoni shtëpi dhe banoni
në to, mbillni kopshte dhe hani frytet e
tyre"". 29 Prifti Sofonia e lexoi këtë letër në
prani të profetit Jeremia. 30 Atëherë fjala
e Zotit iu drejtua Jeremias, duke thënë:
31 "Dërgo t'u thuash tërë atyre që janë në
robëri: Kështu flet Zoti për Shemajahun,
Nehelamitin: Duke qenë se Shemajahu ju
ka profetizuar, megjithëse unë nuk e kam
dërguar, dhe ka bërë të keni besim te
gënjeshtra, 32 kështu thotë Zoti: Ja, unë
do të dënoj Shemajahun, Nehelamitin, dhe
pasardhësit e tij; nuk do të ketë asnjërin
prej pasardhësve të tij që të banojë në mes
të këtij populli, dhe nuk ka për të parë të
mirën që unë do t'i bëj popullit tim, thotë
Zoti, sepse ka folur për rebelim kundër
Zotit".

30

1 Fjala që iu drejtua Jeremias nga ana
e Zotit, duke thënë: 2 "Kështu thotë Zoti,
Perëndia i Izraelit: Shkruaj në një libër tërë
fjalët që të kam thënë. 3 Sepse ja, ditët
po vijnë, thotë Zoti, gjatë të cilave do të
kthej nga robëria popullin tim të Izraelit
dhe të Judës, dhe do t'i kthej në vendin
që u dhashë etërve të tyre, dhe ata do
ta zotërojnë". 4 Këto janë fjalët që Zoti
shqiptoi për Izraelin dhe Judën: 5 "Kështu
thotë Zoti: Ne kemi dëgjuar një britmë
tmerri, frike dhe jo paqeje. 6 Informohuni
dhe shikoni në se një mashkull mund të
lindë. Pse, pra, i shoh të gjithë meshkujt
me duart mbi ijet e tyre ashtu si një grua
që është duke lindur? Pse tërë fytyrat janë
bërë të zbehta? 7 Medet, sepse ajo ditë
është e madhe; nuk pati kurrë ndonjë të ng-
jashme me të; do të jetë një kohë ankthi për
Jakobin, por ai do të shpëtojë prej tij. 8 Atë
ditë do të ndodhë", thotë Zoti i ushtrive,
"që unë do të thyej zgjedhën e tij nga qafa
jote dhe do t'i këpus verigat e tua; të huajt
nuk do të të bëjnë më skllav të tyre. 9 Por ata
të Izraelit do t'i shërbejnë Zotit, Perëndisë
së tyre, dhe Davidit, mbretit të tyre, që unë

do të ngjall për ta. [10] Ti, pra, o shërbëtori
im Jakob, mos ki frikë", thotë Zoti; "mos
u tremb, o Izrael, sepse, ja, unë do të të
shpëtoj nga vendi i largët dhe pasardhësit
e tu nga vendi i robërisë së tyre. Jakobi do
[11] Sepse unë jam me ty", thotë Zoti, "që të
të shpëtoj. Unë do të shfaros tërë kombet
në mes të të cilëve të kam shpërndarë, por
megjithatë nuk do të të shfaros ty, por do
të të ndëshkoj me drejtësi dhe nuk do të
të lë krejt të pandëshkuar". [12] Kështu thotë
Zoti: "E keqja jote është e pashërueshme,
plaga jote është e rëndë. [13] Askush nuk
e mbron çështjen tënde; kështu nuk ka
asnjë mjekim për plagën tënde dhe asnjë
shërim për ty. [14] Tërë dashnorët e tu të
kanë harruar dhe nuk kujdesen më për
ty, sepse të kam qëlluar me një goditje
prej armiku, me një ndëshkim të një njeriu
mizor, për madhësinë e paudhësisë sate,
për morinë e mëkateve të tua. [15] Pse bërtet
për shkak të së keqes sate? Dhembja jote
është e pashërueshme. Unë të bëra këto
gjëra për madhësinë e paudhësisë sate, për
morinë e mëkateve të tua. [16] Por tërë ata
që të gllabërojnë do t'i gllabërojnë, tërë
armiqtë e tu, të gjithë, do të shkojnë në
robëri; ata që të plaçkitin do të plaçkiten
dhe grabitësit e tu do t'i lë të grabiten nga
të tjerë. [17] Po, unë do të të jap përsëri
shëndet dhe do të të shëroj plagët e tua",
thotë Zoti, "Sepse të quajnë "e dëbuara",
duke thënë: "Ky është Sioni për të cilin
askush nuk kujdeset"". [18] Kështu thotë Zoti:
"Ja, unë do të kthej nga robëria çadrat e
Jakobit dhe do të më vijë keq për banesat e
tij; qyteti do të rindërtohet mbi gërmadhat
e tij dhe pallati do të rivendoset në vendin
e tij të saktë. [19] Prej andej do të dalin këngë
falënderimi dhe zëra njerëzish që festojnë;
unë do t'i shumoj dhe jo t'i pakësoj; do t'i
bëj të nderuar dhe nuk do të poshtërohen
më. [20] Bijtë e tij do të jenë si më parë dhe ku-
vendi i tij do të bëhet i qëndrueshëm para
meje, por do të ndëshkoj gjithë shtypësit e
tyre. [21] Princi i tij do të jetë një prej tyre,
dhe sunduesi i tij do të dalë nga mesi i tyre;
unë do të bëj që ai të afrohet dhe ai do të
vijë afër meje. Kush, pra, do të porosiste
zemrën e tij që të më afrohet?", thotë Zoti.
[22] "Ju do të jeni populli im, dhe unë do të jem
Perëndia juaj". [23] Ja, po shpërthen stuhia e
Zotit, një stuhi e shfrenuar do të bjerë me
forcë mbi kokat e të pafeve. [24] Zemërimi
i zjarrtë i Zotit nuk do të fashitet, deri sa
të mos ketë plotësuar, deri sa të mos ketë
realizuar synimet e zemrës së tij. Në ditët
e fundit ju do ta kuptoni.

31

[1] "Në atë kohë", thotë Zoti, "unë do të
jem Perëndia i të gjitha familjeve të Izraelit,
dhe ato do të jenë populli im". [2] Kështu
thotë Zoti: "Populli që shpëtoi nga shpata
ka gjetur hir në shkretëtirë; unë do t'i jap
prehje Izraelit". [3] Shumë kohë më parë Zoti
m'u shfaq duke thënë: "Po, të kam dashur
me një dashuri të përjetshme; prandaj të
kam tërhequr me dashamirësi. [4] Unë do
të të rindërtoj dhe ti do të rindërtohesh,
o virgjëreshë e Izraelit. Do të zbukuro-
hesh përsëri me dajret e tua dhe do të
dalësh në mes të valleve të atyre që bëjnë
festë. [5] Do të mbjellësh përsëri vreshta mbi
malet e Samarias; mbjellësit do të mbjellin
dhe do të vjelin frytin e tyre. [6] Do të
vijë dita kur rojet do të bërtasin në malin
Efraim: "Çohuni, të ngjitemi në Sion, tek
Zoti, Perëndia ynë"". [7] Sepse kështu thotë
Zoti: "Ngrini këngë gëzimi për Jakobin dhe
lëshoni britma për të parin e kombeve;
shpallni, këndoni lëvdata dhe thoni: O Zot,
shpëto popullin tënd, atë që mbeti nga
Izraeli. [8] Ja, unë po i kthej nga vendi i veriut
dhe po i grumbulloj nga skajet e tokës.
Midis tyre është i verbëri dhe çalamani,
gruaja me barrë dhe bashkë me të ajo që
ka për të pjellë: një turmë e madhe do të
kthehet këtu. [9] Do të vinë duke qarë, do
t'i çoj duke u lutur. Do t'i bëj të ecin gjatë
rrjedhave ujore, nëpër një rrugë të drejtë
në të cilën nuk do të pengohen, sepse jam
një atë për Izraelin, dhe Efraimi është i
parëlinduri im. [10] O kombe, dëgjoni fjalën e
Zotit, shpalleni në ishujt e largët dhe thoni:
Ai që e ka shpërndarë Izraelin e mbledh dhe
e ruan ashtu si vepron bariu me kopenë
e tij. [11] Sepse Zoti ka shpenguar Jakobin,
e ka çliruar nga dora e një njeriu më të
fortë se ai. [12] Ata do të vijnë dhe do të
këndojnë me gëzim në lartësitë e Sionit, do
të vërshojnë drejt të mirave të Zotit, drejt
grurit, verës dhe vajit, dhe drejt atyre që
kanë lindur në kope dhe në grigjë; jeta e
tyre do të jetë si një kopsht i vaditur dhe
nuk do të vuajnë më. [13] Atëherë virgjëresha

do të gëzohet në valle dhe të rinjtë bashkë
me pleqtë, sepse do ta shndërroj zinë e
tyre në gëzim, do t'i ngushëlloj dhe do t'i
gëzoj mbas dhembjes së tyre. 14 Do të ngop
shpirtin e priftërinjve me të madhe dhe
populli im do të mbushet me të mirat e
mia", thotë Zoti. 15 Kështu thotë Zoti: "U
dëgjua një zë në Ramah, një vajtim dhe
një e qarë e hidhur: Rakela vajton bijtë e
saj dhe nuk pranon të ngushëllohet për ta,
sepse ata nuk janë më". 16 Kështu thotë
Zoti: "Mbaje zërin tënd nga e qara, sytë
e tu nga të derdhurit lot, sepse vepra jote
do të shpërblehet", thotë Zoti; "ata do të
kthehen nga vendi i armikut. 17 Ka shpresa
për pasardhësit e tu", thotë Zoti; "bijtë e tu
do të kthehen brenda kufijve të tyre. 18 Kam
dëgjuar vazhdimisht Efraimin të ankohet:
"Ti më ke dënuar dhe unë jam dënuar si një
dem i ri i panënshtruar; më bëj të kthehem
dhe unë do të kthehem, sepse ti je Zoti,
Perëndia im. 19 Mbasi mora rrugë të keqe,
u pendova; mbasi e pranova gjendjen time,
kam rrahur ijën time. Më erdhi turp dhe
ndjeva hutim, sepse mbaj turpin e rinisë
sime". 20 A është, pra, Efraimi një bir i
dashur për mua, një bir i kënaqësive të
mia? Në fakt, megjithëse kam folur kundër
tij, e kujtoj akoma fort. Prandaj të për-
brendshmet e mia mallëngjehen për të dhe
me siguri do të kem mëshirë për të", thotë
Zoti. 21 "Ngreh për vete disa trungje, bëj
disa shtylla treguese, ki shumë kujdes për
rrugën, për udhën që ke ndjekur. Kthehu,
o virgjëreshë e Izraelit, kthehu në këto
qytete të tua. 22 Deri kur do të shkosh duke
u endur, o bijë rebele? Sepse Zoti krijon
një gjë të re mbi tokë: gruan që kërkon
ta bëjë për vete burrin". 23 Kështu thotë
Zoti i ushtrive, Perëndia i Izraelit: "Do të
thuhet ende kjo fjalë në vendin e Judës
dhe në qytetet e veta, kur t'i kem kthyer
ata nga robëria: "Zoti të bekoftë, o seli e
drejtësisë, o mal i shenjtërisë!". 24 Aty do
të banojnë Juda dhe të gjitha qytetet e tij
bashkë, bujqit dhe ata që drejtojnë kopetë.
25 Sepse unë do të ngij shpirtin e lodhur
dhe do të plotësoj çdo shpirt që vuan".
26 Pas kësaj unë u zgjova dhe vështrova, dhe
gjumi im qe i ëmbël. 27 "Ja, do të vijnë
ditët", thotë Zoti, "në të cilat do të mbjell
shtëpinë e Izraelit dhe shtëpinë e Judës me
farë njerëzish dhe me farë kafshësh. 28 Dhe
do të ndodhë që ashtu si jam kujdesur për
ta për të çrrënjosur, për të shembur dhe
për të rrëzuar, për të shkatërruar dhe për
të bërë të keqen, po ashtu do të kujdesem
për ta për të ndërtuar dhe për të mbjellë",
thotë Zoti. 29 "Në ato ditë nuk do të thuhet
më: "Etërit kanë ngrënë rrush të papjekur
dhe dhëmbët e bijve mbetën të mpirë".
30 Por secili do të vdesë për paudhësinë e
tij; kushdo që ha rrush të papjekur do t'i
mpihen majat e dhëmbëve. 31 Ja do të vijnë
ditët", thotë Zoti, "në të cilat do të vendos
një besëlidhje të re me shtëpinë e Izraelit
dhe me shtëpinë e Judës; 32 jo si besëlidhja
që kam vendosur me etërit e tyre ditën kur
i zura për dore për t'i nxjerrë nga vendi
i Egjiptit, sepse ata e shkelën besëlidhjen
time, ndonëse unë isha Perëndia i tyre",
thotë Zoti. 33 "Por kjo është besëlidhja që
do të vendos me shtëpinë e Izraelit mbas
atyre ditëve", thotë Zoti: "Do ta shtie ligjin
tim në mendjen e tyre dhe do ta shkruaj
mbi zemrën e tyre, dhe unë do të jem Zoti
i tyre dhe ata do të jenë populli im. 34 Ata
nuk do të mësojnë secili të afërmin e tij
dhe secili vëllanë e tij, duke thënë: "Njihni
Zotin!", sepse të gjithë do të më njohin,
nga më i vogli e deri te më i madhi", thotë
Zoti. "Sepse unë do ta fal paudhësinë e tyre
dhe nuk do ta kujtoj më mëkatin e tyre".
35 Kështu thotë Zoti, që ka dhënë diellin për
dritën e ditës dhe i ka dhënë ligje hënës dhe
yjeve për dritën e natës, që e larton detin
dhe i bën dallgët të uturijnë, emri i të cilit
është Zoti, i ushtrive. 36 "Në qoftë se këto
ligje do të binin përpara meje", thotë Zoti,
"atëherë edhe pasardhësit e Izraelit do të
pushonin së qeni një komb përpara meje
përjetë". 37 Kështu thotë Zoti: "Në qoftë
se do të mund të mateshin qiejt lart; ose
të hulumtoheshin themelet e tokës poshtë,
atëherë edhe unë do t'i hidhja poshtë të
gjithë pasardhësit e Izraelit për të gjitha
ato që kanë bërë, thotë Zoti. 38 Ja, do të
vijnë ditët, thotë Zoti, në të cilat ky qytet do
të rindërtohet për Zotin nga kulla e Hana-
neelit te porta e Qoshes. 39 Që andej litari
për matje do të shtrihet akoma drejt deri
te kodra e Garebit, duke u kthyer pastaj
drejt Goahut; 40 Gjithë lugina e kufomave
dhe e hirit dhe të gjitha arat deri te përroi i
Kidronit, deri te qoshja e portës së Kuajve

në drejtim të lindjes, do t'i shenjtërohen
Zotit. Nuk do të shkatërrohet më kurrë dhe
as nuk do të shembet përjetë".

32

1 Fjala që iu drejtua Jeremias nga ana e
Zotit në vitin e dhjetë të Sedekias, mbretit
të Judës, që ishte viti i tetëmbëdhjetë i
Nebukadnetsarit. 2 Ushtria e mbretit të Ba-
bilonisë rrethonte atëherë Jeruzalemin dhe
profeti Jeremia ishte i mbyllur në oborrin
e burgut që ndodhej në shtëpinë e mbretit
të Judës. 3 Aty e kishte mbyllur Sedekia,
mbreti i Judës, duke thënë: "Përse pro-
fetizon, duke thënë: "Kështu thotë Zoti:
Ja, unë do ta jap këtë qytet në duart e
mbretit të Babilonisë dhe ai do ta pushtojë.
4 Sedekia, mbreti i Judës, nuk do të shpëtojë
nga duart e Kaldeasve, por me siguri do
të bjerë në duart e mbretit të Babilonisë
dhe do të flasë ballë për ballë me të dhe
do ta shohë me vetë sytë e tij. 5 Pastaj ai
do ta çojë Sedekian në Babiloni, ku ai do të
qëndrojë deri sa ta vizitoj unë, thotë Zoti.
Në qoftë se do të luftoni kundër Kaldeasve
nuk do të nxirrni asgjë në krye"!". 6 Atëherë
Jeremia tha: "Fjala e Zotit m'u drejtua,
duke thënë: 7 Ja, Hanameeli, biri i Shalumit,
ungjit tënd, po vjen te ti që të të thotë: "Bli
arën time që ndodhet në Anathoth, sepse ti
ke të drejtën ta shpengosh duke e blerë"".
8 Prandaj Hanameeli, biri i ungjit tim, erdhi
tek unë në oborrin e burgut, sipas fjalës
të Zotit, dhe më tha: "Të lutem, bli arën
time që ndodhet në Anathoth, në terri-
torin e Beniaminit, sepse ti ke të drejtën e
trashëgimisë dhe të drejtën e shpengimit.
Blije!". Atëherë e kuptova që kjo ishte fjala
e Zotit. 9 Kështu, pra, bleva nga Hanameeli,
nga biri i ungjit tim, arën që ndodhej në
Anathoth dhe ia peshova paratë; shtatëm-
bëdhjetë sikla argjendi. 10 E nënshkrova
aktin, e vulosa, thirra dëshmitarët dhe
peshova paratë me peshore. 11 Pastaj e
mora aktin e blerjes, atë të vulosur sipas
ligjit dhe statuteve dhe atë të hapur, 12 dhe
ia dorëzova aktin e blerjes Barukut, birit
të Neriathit, bir i Mahsehiahut, në prani
të Hanameelit, kushëririt tim, në prani të
dëshmitarëve që kishin nënshkruar aktin
e blerjes dhe në prani të të gjithë Judejve
që rrinin ulur në oborrin e burgut. 13 Pastaj
përpara tyre i dhashë këtë urdhër Barukut:
14 "Kështu thotë Zoti i ushtrive, Perëndia
i Izraelit: Merr këto akte, aktin e bler-
jes, qoftë atë të vulosur ashtu edhe atë të
hapur, dhe futi në një poç prej balte, që
të ruhen për shumë ditë. 15 Sepse kështu
thotë Zoti i ushtrive, Perëndia i Izraelit: Në
këtë vend do të blihen akoma shtëpi, ara
dhe vreshta". 16 Pasi ia dorëzova aktin e
blerjes Barukut, birit të Neriahut, iu luta
Zotit, duke thënë: 17 "Ah, Zot, Zot! Ja, ti e
sajove qiellin dhe tokën me fuqinë tënde
të madhe dhe me krahun tënd të shtrirë.
Nuk ka asgjë tepër të vështirë për ty. 18 Ti e
tregon mirësinë tënde ndaj një mijë vetave
dhe e shpaguan paudhësinë e etërve në gji
të bijve të tyre që vijnë pas atyre, o Perëndi
i madh e i fuqishëm, emri i të cilit është
Zoti i ushtrive. 19 Ti je i madh për këshilla
dhe i fuqishëm për vepra dhe i ke sytë çelë
mbi të gjitha rrugët e bijve të njerëzve,
për t'i dhënë secilit sipas veprave të veta
dhe sipas frytit të veprimeve të veta. 20 Ti
ke bërë deri në ditën e sotme shenja dhe
mrekulli në vendin e Egjiptit, në Izrael dhe
në mes njerëzve të tjerë dhe ke fituar një
emër si ai i këtyre ditëve. 21 Ti e nxore
popullin tënd nga vendi i Egjiptit me shenja
dhe mrekulli, me dorë të fuqishme dhe me
krah të shtrirë dhe me tmerr të madh. 22 Ti
u dhe atyre këtë vend që ishe betuar t'ua
jepje etërve të tyre, një vend ku rrjedh
qumësht e mjaltë. 23 Ata hynë dhe e futën në
dorë, nuk i janë bindur zërit tënd dhe nuk
ecën në rrugën e ligjit tënd, nuk kanë bërë
të gjitha ato që u kishe urdhëruar të bënin;
prandaj ti solle mbi ta tërë këtë fatkeqësi.
24 Ja, ledhet arrijnë deri në qytet për ta
shtënë në dorë; dhe qyteti lihet në dorë
të Kaldeasve që luftojnë kundër tij me sh-
patën, me urinë dhe murtajën. Ndodhi ajo
që ti ke thënë; ja, ti e shikon. 25 Megjithatë
o Zot, o Zot, ti më ke thënë: "Bli me
para fushën dhe thirr dëshmitarët, ndërsa
qyteti është dhënë në dorë të Kaldeasve"".
26 Atëherë fjala e Zotit iu drejtua Jeremias
duke thënë: 27 "Ja, unë jam Zoti, Perëndia
i çdo mishi; a ka vallë ndonjë gjë tepër të
vështirë për mua?". 28 Prandaj kështu thotë
Zoti: "Ja, unë do ta jap këtë qytet në duart
e Kaldeasve, në dorë të Nebukadnetsarit,
mbretit të Babilonisë, i cili do ta marrë.
29 Kaldeasit që luftojnë kundër këtij qyteti
do të hyjnë në të, do t'i vënë zjarrin këtij
qyteti dhe do ta djegin bashkë me shtëpitë

mbi çatitë e të cilave i kanë djegur temjan
Baalit dhe u kanë bërë libacione perëndive
të tjera për të provokuar zemërimin tim.
30 Sepse bijtë e Izraelit dhe bijtë e Judës kanë
bërë vetëm atë që është e keqe në sytë e
mi qysh në fëmijërinë e tyre. Në fakt bijtë
e Izraelit nuk kanë bërë gjë tjetër veçse
të provokonin zemërimin tim me veprën
e duarve të tyre, thotë Zoti. 31 Sepse ky
qytet, që nga dita që u ndërtua deri më sot,
ka qënë për mua një provokim i zemërimit
dhe i tërbimit tim; prandaj do ta zhduk nga
prania ime, 32 për shkak të gjithë së keqes
që bijtë e Izraelit dhe bijtë e Judës kanë
bërë për të provokuar zemërimin tim, ata,
mbretërit e tyre, princat e tyre, priftërin-
jtë e tyre dhe profetët e tyre, njerëzit e
Judës dhe banorët e Jeruzalemit. 33 Më
kanë kthyer jo fytyrën, por kurrizin; dhe
megjithëse i kam mësuar me urgjencë dhe
me këmbëngulje, ata nuk më kanë dëgjuar
për të marrë korrigjime. 34 Por kanë vënë
gjërat e tyre të neveritshme në shtëpinë në
të cilën përmendet emri im për ta ndotur.
35 Kanë ndërtuar gjithashtu vendet e larta
të Baalit, që janë në luginën e bijve të
Hinomit, në mënyrë që të kalojnë përmes
zjarrit bijtë dhe bijat e tyre për nder të
Molekut, gjë që unë nuk u kisha urdhëruar
dhe nuk më kishte shkuar kurrë ndër mend
se do të kryenin një gjë të tillë të never-
itshme, duke e bërë Judën të mëkatojë".
36 Prandaj kështu thotë tani Zoti, Perëndia
i Izraelit, lidhur me këtë qytet, për të cilin
ju thoni: "Ai do t'i jepet në dorë mbretit
të Babilonisë, me anë të shpatës, të urisë
dhe të murtajës". 37 "Ja, do t'i mbledh
nga të gjitha vendet ku i kam shpërndarë
gjatë zemërimit tim, tërbimit tim, indin-
jatës sime të madhe; do të bëj të kthehen
në këtë vend dhe të banojnë të sigurt. 38 Ata
do të jenë për mua populli im dhe unë do
të jem për ta Perëndia i tyre. 39 Do t'u jap
një zemër të vetme, një rrugë të vetme, me
qëllim që të kenë frikë nga unë përjetë për
të mirën e tyre dhe të bijve të tyre. 40 Do
të bëj me ta një besëlidhje të përjetshme;
nuk do të largohem më prej tyre dhe do t'u
bëj të mira dhe do të shtie në zemrën e tyre
frikën, me qëllim që të mos më braktisin.
41 Do të ndjej gëzim duke u bërë të mirë dhe
do t'i vendos në mënyrë të qëndrueshme në
këtë vend me gjithë zemrën time dhe me
gjithë shpirtin tim". 42 Sepse kështu thotë
Zoti: "Ashtu si solla mbi këtë popull gjithë
këtë fatkeqësi të madhe, kështu do të sjell
mbi të tërë të mirat që u kam premtuar.
43 Do të blihen akoma ara në këtë vend, për
të cilin ju thoni: "Është një vend i shkretë
ku s'ka më njerëz a kafshë; është dhënë në
duart e Kaldeasve". 44 Do të blihen ara me
para, do të nënshkruhen aktet, do të vu-
losen, do të thirren dëshmitarë në vendin e
Beniaminit dhe në rrethinat e Jeruzalemit,
në qytetin e Judës, në qytetet e krahinës
malore, në qytetet e fushës, në qytetet e
Negevit, sepse unë do të bëj të kthehen ata
që janë në robëri", thotë Zoti.

33

1 Fjala e Zotit iu drejtua për të dytën
herë Jeremias, ndërsa qëndronte akoma i
mbyllur në oborrin e burgut, duke thënë:
2 "Kështu thotë Zoti që bën këtë, Zoti që e
formon për ta vendosur, emri i cilit është
Zoti: 3 M'u drejto dhe unë do të të përgjig-
jem dhe do të të njoftoj gjëra të mëdha dhe
të padepërtueshme që ti nuk i di. 4 Sepse
kështu thotë Zoti, Perëndia i Izraelit, për
shtëpitë e këtij qyteti dhe për shtëpitë e
mbretërve të Judës që do të shemben për-
ballë ledheve dhe shpatës. 5 Ata do të vijnë
të luftojnë kundër Kaldeasve, por vetëm
për t'i mbushur me kufoma njerëzish, që
unë do të godas në zemërimin tim dhe
në tërbimin tim, sepse do ta fsheh fy-
tyrën time nga ky qytet për shkak të gjithë
ligësisë së tyre. 6 Ja, unë do t'i sjell atij
mirëqenie dhe shërim; do t'i shëroj dhe do
t'u zbuloj atyre bollëkun e paqes dhe të së
vërtetës. 7 Do të bëj që të kthehen të mër-
guarit e Judës dhe të mërguarit e Izraelit
dhe do t'i vendos përsëri si më parë. 8 Do t'i
pastroj nga çdo paudhësi e tyre me të cilën
kanë mëkatuar kundër meje dhe do t'ua fal
të gjitha paudhësitë e tyre me të cilat kanë
mëkatuar dhe me të cilat kanë ngritur krye
kundër meje. 9 Dhe ky qytet do të ketë për
mua një titull gëzimi, lëvdimi dhe lavdie
përpara gjithë kombeve të dheut, kur ato të
mësojnë gjithë të mirën që unë u bëj atyre;
dhe do të kenë frikë e do të dridhen për
shkak të gjithë mirësisë dhe të gjithë paqes
që unë do t'i sjell atij". 10 Kështu thotë Zoti:
"Në këtë vend për të cilin ju thoni: "Është

një shkreti, që nuk ka më as njerëz as kafshë", në qytetet e Judës dhe nëpër rrugët
e Jeruzalemit që janë të shkreta, që nuk
ka më as njerëz as kafshë, do të dëgjohen
akoma [11] britma gëzimi dhe britma hareje,
zëri i dhëndrit dhe zëri i nuses, zëri i
atyre që thonë: "Kremtoni Zotin e ushtrive,
sepse Zoti është i mirë, sepse mirësia e tij
zgjat përjetë", dhe të atyre që sjellin oferta
falënderimi në shtëpinë e Zotit. Sepse unë
do të bëj që të kthehen të mërguarit në
vend dhe do t'i vendos përsëri si më parë",
thotë Zoti. [12] Kështu thotë Zoti i ushtrive:
"Në këtë vend që është një shkreti, ku s'ka
më njeri a kafshë, dhe në të gjitha qytetet
e tij do të këtë akoma banesa të barinjve
ku do të pushojnë kopetë e tyre. [13] Në
qytetet e krahinës malore, në qytetet e
fushës, në qytetet e Negevit, në vendin e
Benianimit, në rrethinat e Jeruzalemit dhe
në qytetet e Judës, dhentë do të kalojnë
akoma nga dora e atij që i numëron", thotë
Zoti. [14] "Ja, do të vijnë ditët", thotë Zoti,
"gjatë të cilave unë do të realizoj fjalën
e mirë që kam shqiptuar për shtëpinë e
Izraelit dhe për shtëpinë e Judës. [15] Në
ato ditë dhe në atë kohë do të bëj që të
mbijë për Davidin një filiz drejtësie, që
do të ushtrojë gjykimin dhe drejtësinë në
vend. [16] Ato ditë Juda do të shpëtohet dhe
Jeruzalemi do të banojë i sigurt. Ky do të
jetë emri me të cilin do të thirret: "Zoti,
drejtësia jonë"". [17] Në fakt kështu thotë
Zoti: "Nuk do t'i mungojë kurrë Davidit
dikush që të ulet mbi fronin e shtëpisë së
Izraelit, [18] dhe priftërinjve Levitë nuk do t'u
mungojë kurrë para meje dikush që ofron
olokauste, që tymos ofertat ushqimore dhe
që kryen flijime çdo ditë". [19] Fjala e Zotit
iu drejtua Jeremias, duke thënë: [20] "Kështu
thotë Zoti: Në qoftë se ju mund të anuloni
besëlidhjen time me ditën dhe besëlidhjen
time me natën, në mënyrë që mos ketë më
ditë a natë në kohën e tyre, [21] atëherë do
të mund të anulohet edhe besëlidhja ime
me Davidin, shërbëtorin tim, në mënyrë
që të mos ketë një bir që të mbretërojë
mbi fronin e tij, dhe me priftërinjtë Levitë,
priftërinj të mi. [22] Ashtu si nuk mund të
njehsohet ushtria e qiellit as të matet rëra e
detit, ashtu unë do t'i shumoj pasardhësit e
Davidit, shërbëtorit tim, dhe Levitët që më
shërbejnë". [23] Fjala e Zotit iu drejtua akoma
Jeremias, duke thënë: [24] "Nuk i ke kushtuar
kujdes asaj që ka pohuar ky popull, duke
thënë: "Dy familjet që Zoti kishte zgjedhur,
i ka hedhur poshtë"? Kështu përçmojnë
popullin tim, që në sytë e tyre nuk është një
komb". [25] Kështu thotë Zoti: "Në qoftë se
unë nuk e kam lidhur besëlidhjen time me
ditën dhe me natën dhe nuk kam përcaktuar ligjet e qiellit dhe të tokës, [26] atëherë do
të hedh poshtë edhe pasardhësit e Jakobit,
dhe të Davidit, shërbëtorit tim, dhe nuk do
të marr më nga pasardhësit e tij drejtuesit e
fisit të Abrahamit, të Isakut dhe të Jakobit.
Por unë do të bëj që të kthehen mërgimtarët e tyre dhe do të kem mëshirë për ta".

34

[1] Fjala që i drejtua nga Zoti Jeremias, kur
Nebukadnetsari, mbreti i Babilonisë, me
gjithë ushtrinë e tij dhe tërë mbretëritë
e tokave mbi të cilat ai sundonte dhe
gjithë popujt luftonin kundër Jeruzalemit
[2] "Kështu thotë Zoti, Perëndia i Izraelit:
Shko dhe foli Sedekias, mbretit të Judës dhe
i thuaj: Kështu thotë Zoti: Ja, unë ia jap këtë
qytet në dorë mbretit të Babilonisë, i cili do
ti vërë flakën. [3] Ti nuk do të shpëtosh nga
dora e tij, por do të kapesh me siguri dhe
do të biesh në pushtetin e tij; sytë e tu do të
shohin sytë e mbretit të Babilonisë, ai do të
të flasë ballë për ballë dhe ti do të shkosh
në Babiloni". [4] Megjithatë dëgjo fjalën e
Zotit, o Sedekia, mbreti i Judës: "Kështu
thotë Zoti për ty: Nuk ke për të vdekur
nga shpata. [5] Por do të vdesësh në paqe;
dhe ashtu si dogjën aroma për etërit e tu,
mbretërit e lashtë që ishin para teje, kështu
do të djegin aroma për ty dhe do të mbajnë
zi duke thënë: "Vaj medet, Zot!". Po, unë e
shqiptova këtë fjalë", thotë Zoti. [6] Profeti
Jeremia ia tha tërë këto fjalë Sedekias,
mbretit të Judës, në Jeruzalem, [7] ndërsa
ushtria e mbretit të Babilonisë luftonte
kundër Jeruzalemit dhe kundër të gjitha
qyteteve të Judës që akoma ekzistonin,
domethënë kundër Lakishit dhe Azekahut,
që ishin të vetmet qytete të fortifikuara
që mbetën nga qytetet e Judës. [8] Kjo
është fjala që iu drejtua Jeremias nga Zoti,
mbas përfundimit të një besëlidhjeje nga
mbreti Sedekia me tërë popullin që ishte
në Jeruzalem për tu shpallur atyre lirinë: [9] domethënë që secili t'i linte të lirë
skllevërit e tij hebrenj, meshkuj ose femra,

burra ose gra, me qëllim që askush të mos
mbante më si skllav ndonjë vëlla të tij jude.
10 Tërë princat dhe tërë populli që kishin
pranuar besëlidhjen, pranuan t'i lëshojnë
të lirë skllavin ose skllaven e vet dhe të
mos i mbajnë më në skllavëri, dhe kështu i
liruan. 11 Por më vonë ndryshuan mendim
dhe bënë që të rikthehen skllevërit dhe
skllavet që i kishin lëshuar të lirë dhe i
nënshtruan përsëri si skllevër dhe skllave
të tyre. 12 Fjala e Zotit iu drejtua pastaj
Jeremias nga Zoti, duke thënë: 13 "Kështu
thotë Zoti, Perëndia i Izraelit: Unë lidha një
besëlidhje me etërit tuaj ditën që i nxora
nga Egjipti, nga shtëpia e robërisë, duke
thënë: 14 Në krye të shtatë vjetëve secili do
të lëshojë të lirë vëllanë e tij hebre që i
është shitur atij; ai do të të shërbejë gjashtë
vjet, pastaj do ta lësh të lirë. Por etërit tuaj
nuk mu bindën dhe nuk ma vunë veshin.
15 Ju sot nisët të bëni atë që është e drejtë
në sytë e mi, duke shpallur secili lirinë e
vëllait të vet, dhe keni lidhur një besëlid-
hje para meje, në tempull, ku përmendet
emri im. 16 Por më vonë keni ndryshuar
mendim dhe keni përdhosur emrin tim,
sepse secili ka bërë të kthehet skllavi i tij
apo skllavja e tij, dhe i keni nënshtruar
në mënyrë që të jenë skllevër apo skllave
tuaja". 17 Prandaj kështu thotë Zoti: "Ju nuk
më jeni bindur duke shpallur secili lirinë
e vëllait të tij dhe e të të afërmit të tij.
Tani ja, unë ju shpall lirinë", thotë Zoti,
"për shpatën, për murtajën dhe për urinë
dhe do t'ju braktis që t'ju keqtrajtojnë në
të gjitha mbretëritë e dheut. 18 Dhe do ti jap
njerëzit që kanë shkelur besëlidhjen time
dhe nuk kanë zbatuar fjalët e besëlidhjes
që kishin lidhur para meje, duke kaluar
në mes pjesëve të viçit që e kishin ndarë
më dysh: 19 princat e Judës dhe princat e
Jeruzalemit, eunukët, priftërinjtë dhe tërë
populli i vendit që kaluan në mes të pjesëve
të viçit, 20 do t'i jap në dorë të armiqve të
tyre dhe në dorë të atyre që kërkojnë jetën
e tyre; dhe kufomat e tyre do të shërbejnë si
ushqim për shpendët e qiellit dhe për kaf-
shët e tokës. 21 Do të jap Sedekian, mbretin
e Judës, dhe princët e tij në dorë të armiqve
të tyre, në dorë të atyre që kërkojnë jetën
e tyre dhe në dorë të ushtrisë së mbretit të
Babilonisë, që është larguar nga ju. 22 Ja, unë
do të jap urdhrin", thotë Zoti, "dhe do të
bëj që të kthehen kundër këtij qyteti, do të
luftojnë kundër tij, do ta shtien në dorë, do
t'i vënë flakën; dhe do t'i bëj qytetet e Judës
një shkreti pa banorë".

35

1 Fjala që iu drejtua Jeremias nga Zoti
në kohën e Jehojakimit, birit të Josias,
mbreti i Judës, duke thënë: 2 "Shko në
shtëpinë e Rekabitëve dhe folu, silli pastaj
në shtëpinë e Zotit, në një nga dhomat, dhe
gostiti me verë". 3 Atëherë unë mora Jaaza-
niahun, birin e Jeremias, bir i Habaziniahut,
vëllezërit e tij, tërë bijtë e tij, si
dhe tërë shtëpinë e Rekabitëve, 4 dhe i
çova në shtëpinë e Zotit, në dhomën e
bijve të Hananit, birit të Igdaliahut, njeri i
Perëndisë, e cila ndodhej pranë dhomës së
princave mbi dhomën e Maasejahut, birit
të Shalumit, rojtar i portës. 5 Vendosa pas-
taj përpara bijve të shtëpisë së Rekabitëve
enë plot me verë dhe kupa dhe u thashë:
"Pini verë". 6 Po ata u përgjigjën: "Ne
nuk pimë verë, sepse Jehonadabi, biri i
Rekabit, atit tonë, na ka urdhëruar duke
thënë: "Nuk do të pini verë përjetë, as ju
as bijtë tuaj. 7 Nuk do të ndërtoni shtëpi,
nuk do të mbillni asnjë farë, nuk do të
bëni asnjë vresht dhe nuk do të zotëroni
asnjë prej tyre, por do të banoni në çadra
tërë ditët e jetës suaj, në mënyrë që të
jetoni gjatë në vendin ku banoni". 8 Kështu
ne i jemi bindur zërit të Jehonadabit, birit
të Rekabit, atit tonë, në çdo gjë që na ka
urdhëruar: të mos pimë verë gjatë gjithë
jetës sonë, si ne ashtu edhe gratë tona,
bijtë tanë dhe bijat tona; 9 të mos ndërtojmë
shtëpi për të banuar dhe të mos kemi as
vreshta, as ara dhe as farë. 10 Por ne bano-
jmë në çadra dhe jemi bindur dhe kemi
bërë tërë ato që Jehonadabi, ati ynë, na ka
urdhëruar. 11 Por ndodhi, që kur Nebukad-
netsari, mbreti i Babilonisë, doli kundër
vendit, kemi thënë: "Ejani të shkojmë në
Jeruzalem, nga frika e ushtrisë së Kaldeasve
dhe ushtrisë së Sirisë". Dhe kështu u
vendosëm në Jeruzalem". 12 Atëherë fjala
e Zotit iu drejtua Jeremias, duke thënë:
13 "Kështu thotë Zoti i ushtrive, Perëndia
i Izraelit: Shko dhe u thuaj njerëzve të
Judës dhe banorëve të Jeruzalemit: Nuk
doni, pra, të mësoni, duke dëgjuar fjalët
e mia?", thotë Zoti. 14 "Fjalët e Jehonad-
abit, birit të Rekabit, që i porositi bijtë e

tij të mos pinë verë, janë vënë në jetë;
kështu ata nuk kanë pirë verë deri në
këtë ditë, sepse i janë bindur porosisë
së atit të tyre. Por megjithëse unë ju
fola me urgjencë dhe me këmbëngulje, ju
nuk më keni dëgjuar. 15 Ju kam dërguar
gjithashtu me urgjencë dhe me këmbën-
gulje shërbëtorët e mi, profetët, duke ju
thënë: "Le të tërhiqet pra, secili nga rruga
e tij e keqe, përmirësoni veprimet tuaja
dhe mos u shkoni pas perëndive të tjera
që t'u shërbeni; atëherë do të banoni në
vendin që ju dhashë juve dhe etërve tuaj".
Por ju nuk më keni dëgjuar, as më jeni
bindur. 16 Po, bijtë e Jehonadabit, birit të
Rekabit, kanë zbatuar në praktikë porosinë
e dhënë nga ati i tyre, por ky popull nuk
më është bindur". 17 Prandaj kështu thotë
Zoti, Perëndia i ushtrive, Perëndia i Izraelit:
"Ja, unë po bëj që të vijë mbi Judë dhe mbi
gjithë banorët e Jeruzalemit, gjithë atë të
keqe që kam shqiptuar kundër tyre, sepse
u kam folur, por nuk më kanë dëgjuar, i
kam thirrur, por nuk më janë përgjigjur".
18 Dhe shtëpisë së Rekabitëve Jeremia i tha:
"Kështu thotë Zoti i ushtrive, Perëndia i
Izraelit: Me qënë se i jeni bindur porosisë
së atit tuaj, Jehonadabit, keni zbatuar tërë
urdhrat e tij dhe keni kryer të gjitha ato
që ju kishte porositur, 19 kështu thotë Zoti
i ushtrive, Perëndia i Izraelit: Jehonodabit,
birit të Rekabit, nuk do ti mungojë kurrë
një njeri që të jetë gjithnjë para meje".

36

1 Ndodhi në vitin e katërt të Jeho-
jakimit, birit të Josias, mbreti i Judës, që
kjo fjalë ju drejtua nga Zoti duke thënë:
2 "Merr një rrotull shkrimi dhe shkruaj
mbi të tërë fjalët që të kam thënë kundër
Izraelit, kundër Judës dhe kundër të gjitha
kombeve, nga dita që të kam folur, nga
ditët e Josias e deri më sot. 3 Ndofta shtëpia
e Judës do të dëgjojë gjithë të keqen që
unë mendoj t'u bëj atyre, dhe secili do të
tërhiqet nga rruga e tij e keqe, dhe kështu
unë do të fal paudhësinë e tyre dhe mëkatin
e tyre". 4 Atëherë Jeremia thirri Barukun,
birin e Neriahut, dhe Baruku shkroi mbi një
rrotull shkrimi, nën diktimin e Jeremias,
tërë fjalët që Zoti i kishte thënë. 5 Pastaj
Jeremia i dha këtë urdhër Barukut: "Unë
jam i penguar dhe nuk mund të hyj në
shtëpinë e Zotit. 6 Prandaj do të shkosh ti
të lexosh, nga rrotulla që ke shkruar nën
diktimin tim fjalët e Zotit në veshët e pop-
ullit në shtëpinë e Zotit, ditën e agjërimit,
do t'i lexosh dhe në veshët e tërë atyre të
Judës që vijnë nga qytetet e tyre. 7 Ndofta
do t'i paraqesin lutjet e tyre për falje Zotit
dhe secili do të tërhiqet nga rruga e tij
e keqe, sepse i madh është zemërimi dhe
tërbimi që Zoti ka shqiptuar kundër këtij
populli". 8 Baruku, biri i Neriahut, bëri,
pra, tërë ato që i kishte urdhëruar profeti
Jeremia dhe lexoi nga libri fjalët e Zotit.
9 Në vitin e pestë të Jehojakimit, birit të
Josias, mbret i Judës, në muajin e nëntë u
shpall një agjërim para Zotit për të gjithë
popullin e Jeruzalemit dhe për gjithë pop-
ullin e ardhur nga qytetet e Judës në Jeruza-
lem. 10 Atëherë Baruku lexoi nga libri fjalët
e Jeremias në veshët e tërë popullit, në
shtëpinë e Zotit, në dhomën e Gemariahut,
birit të Shafanit, shkruesit, në oborrin e
sipërm, në hyrjen e Portës së Re të shtëpisë
së Zotit. 11 Mikajahu, biri i Gemariahut, që
ishte bir i Shafanit, dëgjoi tërë fjalët e Zotit
që u lexuan nga libri. 12 Zbriti pastaj në
shtëpinë e mbretit, në dhomën e shkruesit,
dhe ja, aty rrinin ulur tërë princat: El-
ishama shkruesi, Delahaju, biri i Shema-
jahut, Elnathani biri i Akborit, Gemariahu
biri i Shafanit, Sedekia biri i Hananiahut,
dhe tërë princat e tjerë. 13 Mikajahu u
tregoi tërë fjalët që kishte dëgjuar, ndërsa
Baruku lexonte librin në veshët e popullit.
14 Atëherë tërë princat i dërguan Barukut
Jehudin, birin e Nethaniahut, bir i Shelemi-
ahut, bir i Kushit, për t'i thënë: "Merr
në dorë rrotullën që lexove në veshët e
popullit dhe eja". Kështu Baruku, bir i
Neriahut, mori në dorë rrotullën dhe erdhi
tek ata. 15 Ata i thanë: "Ulu dhe lexoje
para nesh". Dhe Baruku e lexoi në veshët
e tyre. 16 Kur dëgjuan tërë ato fjalë, patën
frikë dhe duke shikuar njëri tjetrin i thanë
Barukut: "Duhet t'ia tregojmë pa tjetër
mbretit tërë këto fjalë". 17 Pastaj pyetën
Barukun duke i thënë: "Na thuaj tani si i
shkrove tërë këto fjalë: nën diktimin e tij?".
18 Baruku u përgjigj: "Ai më tha tërë këto
fjalë me gojën e tij, dhe unë i kam shkruar
me bojë në libër". 19 Atëherë princat i
thanë Barukut: "Shko dhe fshihu bashkë
me Jeremian, dhe askush të mos dijë se ku

jeni”. [20] Pastaj shkuan te mbreti, në oborr,
mbasi e kishin lënë rrotullën në dhomën e
shkruesit Elishama, dhe ia njoftuan mbretit
tërë ato fjalë. [21] Atëherë mbreti dërgoi
Jehudin të marrë rrotullën; dhe ky e mori
në dhomën e shkruesit Elishama. Pastaj
Jehudi e lexoi në veshët e mbretit dhe
të gjithë princave që ishin pranë mbretit.
[22] Mbreti rrinte ulur në pallatin e tij të dim-
rit, (ishte muaji i nëntë), me një mangall
para tij që digjej mirë. [23] Kur Jehudi lexoi tri
o katër shtylla, mbreti e preu rrotullën me
thikën e shkruesit dhe e hodhi në zjarrin
që ishte në mangall, deri sa ajo u dogj
krejt nga zjarri që ishte në mangall. [24] As
mbreti dhe askush nga shërbëtorët e tij që
i dëgjuan tërë këto fjalë nuk u trembën ose
t’i grisnin rrobat e tyre. [25] Dhe megjithëse
Elnathani, Delajahu dhe Gemariahu e lutën
shumë mbretin që të mos e digjte rrotullën,
ai nuk deshi t’i dëgjonte. [26] Madje mbreti
urdhëroi Jerahmeelin, birin e mbretit, Ser-
ajahun, birin e Azrielit dhe Shelemiahun,
birin e Abdelit, të kapnin shkruesin Baruk
dhe profetin Jeremia. Por Zoti i fshehu.
[27] Mbasi mbreti dogji rrotullën dhe fjalët
që Baruku kishte shkruar nën diktimin e
Jeremias, fjala e Zotit iu drejtua Jeremias,
duke thënë: [28] “Merr përsëri një rrotull
tjetër dhe shkruaj mbi të tërë fjalët e më-
parshme, që ishin në rrotullën e parë të
djegur nga Jehojakimi, mbreti i Judës. [29] Dhe
Jehojakimit, mbretit të Judës, do t’i thuash:
Kështu thotë Zoti: Ti ke djegur këtë rro-
tull, duke thënë: “Pse ke shkruar në të
që mbreti i Babilonisë do të vijë me sig-
uri dhe do ta shkatërrojë këtë vend, duke
bërë të zhduken prej tij njerëz dhe kaf-
shë?”. [30] Prandaj kështu thotë Zoti për Jeho-
jakimin, mbretin e Judës: Ai nuk do të ketë
njeri që të ulet mbi fronin e Davidit dhe
kufoma e tij do të hidhet jashtë dhe do të
ekspozohet në vapën e ditës dhe në ngricën
e natës. [31] Unë do ta dënoj atë, pasardhësit
e tij dhe shërbëtorët e tij për paudhësinë e
tyre dhe do të sjell mbi ta, mbi banorët e
Jeruzalemit dhe mbi njerëzit e Judës tërë të
keqen që kam shqiptuar kundër tyre, sepse
nuk më dëgjuan”. [32] Jeremia pra mori një
rrotull tjetër dhe ia dha Barukut, birit të
Neriahut, shkruesit, i cili shkroi mbi të, nën
diktimin e Jeremias, të gjitha fjalët e librit
që Jehojakimi, mbreti i Judës, kishte djegur
në zjarr; u shtuan gjithashtu shumë fjalë të
tjera të ngjashme me to.

37

[1] Mbreti Sedekia, bir i Josias, që Nebukad-
netsari, mbret i Babilonisë, e kishte bërë
mbret në vendin e Judës, mbretëroi në
vend të Koniahut, birit të Jehojakimit. [2] Por
as ai, as shërbëtorët e tij, as populli i vendit
nuk i dëgjuan fjalët që Zoti kishte shqiptuar
me anë të profetit Jeremia. [3] Mbreti Sedekia
dërgoi Jehukalin, birin e Shelemiahut, dhe
priftin Sofoni, birin e Maasejahut, te pro-
feti Jeremia për t’i thënë: “Oh, lutju për ne
Zotit, Perëndisë tonë”. [4] Jeremia shkonte
e vinte në popull, sepse akoma nuk e
kishin shtënë në burg. [5] Ndërkohë ush-
tria e Faraonit kishte dalë nga Egjipti;
sapo Kaldeasit që rrethonin Jeruzalemin e
mësuan këtë lajm, u larguan nga Jeruza-
lemi. [6] Atëherë fjala e Zotit iu drejtua
profetit Jeremia, duke thënë: [7] “Kështu
thotë Zoti, Perëndia i Izraelit: Do t’i thoni
kështu mbretit të Judës që ju ka dërguar
për t’u konsultuar me mua: Ja, ushtria e
Faraonit, që kishte dalë për t’ju ndihmuar,
do të kthehet në vendin e vet, në Egjipt.
[8] Kaldeasit do të kthehen dhe do të luftojnë
kundër këtij qyteti, do ta shtien në dorë
dhe do ti vënë flakën”. [9] Kështu thotë Zoti:
“Mos gënjeni veten duke thënë: “Kaldeasit
do të ikin me siguri nga ne”, sepse nuk do të
ikin. [10] Edhe sikur të arrini ta mundni tërë
ushtrinë e Kaldeasve që luftojnë kundër
jush dhe të mbeteshin vetëm disa të plago-
sur, këta do të ngriheshin secili në çadrën
e vet dhe do t’i vinin flakën këtij qyteti”.
[11] Ndodhi që, kur ushtria e Kaldeasve u
largua nga Jeruzalemi për shkak të ushtrisë
së Faraonit, [12] Jeremia doli nga Jeruzalemi
për të shkuar në vendin e Beniaminit për
të marrë pjesën e tij të trashëgimisë në
mes të popullit. [13] Por, kur arriti te porta
e Beniaminit, ku ishte një kapiten roje që
quhej Irijah, biri i Shelemiahut, bir i Hana-
niahut, ky e arrestoi profetin Jeremia, duke
thënë: “Ti je bërë me Kaldeasit”. [14] Jeremia
u përgjigj “Nuk është e vërtetë, unë nuk
po bëhem me Kaldeasit”, por ai nuk ia vuri
veshin. Kështu Irijahu e arrestoi Jeremian
dhe e çoi te princat. [15] Princat u zemëruan
me Jeremian, e rrahën dhe e futën në burg
në shtëpinë e shkruesit Jonathan të cilën e
kishin kthyer në burg. [16] Kur Jeremia hyri

në shtëpinë e burgut të nëndheshëm, në
qeli, mbeti aty shumë ditë. 17 Pastaj mbreti
Sedekia dërgoi ta marrin, e pyeti fshehu-
razi në shtëpinë e tij dhe i tha: "A ka ndonjë
fjalë nga ana e Zotit?". Jeremia u përgjigj:
"Po, ka". Dhe shtoi: "Ti do të jepesh në
dorë të mbretit të Babilonisë". 18 Përveç
kësaj Jeremia i tha mbretit Sedekia: "Çfarë
faji kam kryer kundër teje, kundër shër-
bëtorëve të tu ose kundër këtij populli, që
më fute në burg? 19 Ku janë tani profetët
tuaj që ju profetizonin duke thënë: "Mbreti
i Babilonisë nuk do të vijë kundër jush
as kundër këtij vendi"? 20 Tani dëgjo, të
lutem, o mbret imzot, lutja ime të jetë
e pëlqyer para teje dhe mos më kthe në
shtëpinë e shkruesit Jonathan, që të mos
vdes atje". 21 Atëherë mbreti Sedekia ur-
dhëroi që Jeremia të ruhej në oborrin e
burgut dhe t'i jepej çdo ditë një copë bukë
nga rruga e furrtarëve, deri sa të mbarohej
gjithë buka e qytetit. Kështu Jeremia mbeti
në oborrin e burgut.

38

1 Shefatiahu bir i Metanit, Gedaliahu bir
i Pashhurit, Jukali bir i Pashhurit, Jukali,
bir i Shelemiahut, dhe Pashhuri bir i Malki-
ahut, dëgjuan fjalët që Jeremia i drejtonte
tërë popullit, duke thënë: 2 "Kështu thotë
Zoti: Kush do të mbetet në këtë qytet ka
për të vdekur nga shpata, nga uria ose
nga murtaja, por ai që do t'u dorëzohet
Kaldeasve do të jetojë; do të ketë si pre e
tij jetën e tij, por do të jetojë". 3 Kështu
thotë Zoti: "Ky qytet do të jepet me siguri
në dorë të ushtrisë së mbretit të Babilonisë,
që do ta pushtojë atë". 4 Atëherë prin-
cat i thanë mbretit: "Ah, le të vritet ky
njeri, sepse ligështon duart e njerëzve të
luftës që kanë mbetur në këtë qytet, dhe
duart e tërë popullit, duke u thënë fjalë të
tilla. Ky njeri nuk kërkon mirëqënien e
këtij populli, por të keqen e tij". 5 Atëherë
mbreti Sedekia tha: "Ja ku e keni në duart
tuaja, sepse mbreti nuk mund të bëjë asgjë
kundër jush". 6 Atëherë e morën Jeremian
dhe e hodhën në sternën e Malkiahut, birit
të mbretit, që ishte në oborrin e burgut;
dhe e zbritën në të Jeremian me litarë.
Në sternë nuk kishte ujë, por vetëm baltë,
dhe Jeremia u fundos në baltë. 7 Por Ebed-
meleku, Etiopiasi, një eunuk që rrinte në
shtëpinë e mbretit, dëgjoi që Jeremian e
kishin vënë në sternë. Ndërsa mbreti rrinte
ulur te porta e Beniaminit, 8 Ebed-meleku
doli nga shtëpia e mbretit dhe i foli mbretit,
duke i thënë: 9 "O mbret, imzot, këta njerëz
kanë vepruar keq në tërë ato që i kanë
bërë profetit Jeremia, duke e hedhur në
sternë; aty brenda ai do të vdesë nga uria,
sepse nuk ka më bukë në qytet". 10 Atëherë
mbreti i dha këtë urdhër Etiopiasit Ebed-
melek: "Merr me vete nga këtu tridhjetë
burra dhe nxirre jashtë profetin Jeremia
nga sterna para se të vdesë". 11 Kështu
Ebed-meleku mori me vete burrat, hyri
në shtëpinë e mbretit duke kaluar poshtë
vendit të thesarit, mori andej rroba dhe
lecka të konsumuara dhe ia zbriti me litarë
Jeremias në sternë. 12 Pastaj Ebed-meleku
Etiopiasi i tha Jeremias: "Oh, vëri këto
rroba dhe lecka të konsumuara poshtë sqe-
tullave, poshtë litarëve". Jeremia veproi
ashtu. 13 Kështu e tërhoqën lart Jeremian
me anë të litarëve dhe e bënë të dalë nga
sterna. Pastaj Jeremia mbeti në kopshtin
e burgut. 14 Atëherë mbreti Sedekia dërgoi
të marrin profetin Jeremia dhe e bëri të
vijë në hyrjen e tretë të shtëpisë të Zotit.
Mbreti i tha Jeremias: "Të kërkoj një gjë;
mos më fshih asgjë". 15 Jeremia iu përgjigj
Sedekias: "Po të ta them, me siguri nuk do
të bësh që të vdes? Dhe në qoftë se pastaj
të jap një këshillë, nuk do të ma dëgjosh".
16 Kështu mbreti Sedekia iu betua fshehu-
razi Jeremias, duke thënë: "Ashtu siç është
e vërtetë që Zoti rron, që na ka dhënë këtë
jetë, nuk do të bëj të vdesësh dhe nuk do
të dorëzoj në dorën e këtyre njerëzve që
kërkojnë jetën tënde". 17 Atëherë Jeremia i
tha Sedekias: "Kështu thotë Zoti, Perëndia
i ushtrive, Perëndia i Izraelit: Në rast se
u dorëzohesh princave të mbretit të Ba-
bilonisë, do të shpëtosh jetën tënde; ky
qytet nuk do të digjet dhe ti do të jetosh
me shtëpinë tënde; 18 por në rast se nuk
do t'u dorëzohesh princave të mbretit të
Babilonisë, ky qytet do t'u lihet në dorë
Kaldeasve që do t'i vënë flakën, dhe ti nuk
do të shpëtosh nga duart e tyre". 19 Mbreti
Sedekia i tha Jeremias: "Kam frikë nga
Judejtë që kaluan nga ana e Kaldeasve, kam
frikë se mos më japin në duart e tyre dhe të
më keqtrajtojnë". 20 Por Jeremia iu përgjigj:
"Nuk do të të dorëzojnë në duart e tyre. Oh,
dëgjo zërin e Zotit në atë që të them; kështu

do të të ecë mbarë dhe do të jetosh. [21] Por
në rast se ti refuzon të dalësh, kjo është
ajo që Zoti më ka treguar: [22] Ja, të gjitha
gratë që kanë mbetur në shtëpinë e mbretit
të Judës do të çohen te princat e mbretit
të Babilonisë dhe do të thonë: "Miqtë e tu
të ngushtë të kanë bërë për vete dhe kanë
sunduar mbi ty; këmbët e tua janë fundosur
në baltë dhe ata të kanë kthyer kurrizin".
[23] Të gjitha bashkëshortet e tua dhe bijtë e
tu do të çohen te Kaldeasit dhe ti nuk do të
shpëtosh nga duart e tyre, por do të të zënë
dhe do të të dorëzojnë në duart e mbretit
të Babilonisë dhe këtij qyteti do t'i vihet
zjarri". [24] Sedekia i tha Jeremias: Askush të
mos i dijë këto fjalë dhe ti nuk ke për të
vdekur. [25] Por në rast se princat do të mësojnë
që kam folur me ty dhe do të vijnë te ti
për të të thënë: "Na njofto çfarë i ke thënë
mbretit dhe atë që mbreti të ka thënë ty,
mos na fshih asgjë dhe nuk do të të bëjmë
të vdesësh", [26] do t'u përgjigjesh atyre: "I
paraqita kërkesën time mbretit, që të mos
më kthente në shtëpinë e Jonathanit për të
vdekur"". [27] Tërë princat erdhën te Jeremia
dhe e morën në pyetje, por ai u përgjigj
duke iu përmbajtur tërë fjalëve që mbreti
kishte urdhëruar; prandaj e lanë të qetë,
nuk mësuan asgjë nga biseda. [28] Kështu
Jeremia mbeti në oborrin e burgut deri
ditën që u pushtua Jeruzalemi. Dhe ai ishte
atje kur u shti në dorë Jeruzalemi.

39

[1] Në vitin e nëntë të Sedekias, mbretit
të Judës, në muajin e dhjetë, Nebukadnetsari,
mbreti i Babilonisë, erdhi me gjithë
ushtrinë e tij kundër Jeruzalemit dhe e
rrethoi. [2] Në vitin e njëmbëdhjetë të
Sedekias, në muajin e katërt, ditën e nëntë
të muajit u hap një e çarë në qytet; [3] tërë
princat e mbretit të Babilonië hynë dhe u
vendosën te Porta e Mesit: Nergalsharetseri,
Samgar-nebo, Sarsekimi, kreu i eunukëve,
Nergalsharetseri, Rab-magu dhe
tërë princat e tjerë të mbretit të Babilonisë.
[4] Me t'i parë, Sedekia, mbreti i Judës, dhe
njerëzit e luftës ua mbathën, duke dalë
natën nga qyteti nëpër rrugën e kopshtit
mbretëror, nëpërmjet portës ndërmjet dy
mureve, dhe morën rrugën e Arabahut.
[5] Por ushtria e Kaldeasve i ndoqi dhe arriti Sedekian në fushat e Jerikos. Kështu
e kapën dhe e çuan te Nebukadnetsari,
mbreti i Babilonisë, në Riblah, në vendin
e Hamathit, ku shqiptoi gjykimin e tij mbi
të. [6] Pastaj mbreti i Babilonisë bëri që
të vriten bijtë e Sedekias para syve të tij
në Riblah; mbreti i Babilonisë bëri që të
vriten edhe tërë fisnikët e Judës; [7] urdhëroi
gjithashtu t'i nxjerrin sytë Sedekias dhe e
lidhi me një zinxhir të dyfishtë prej bronzi
për ta çuar në Babiloni. [8] Kaldeasit i vunë
flakën shtëpisë së mbretit dhe shtëpive të
popullit, dhe shkatërruan muret e Jeruzalemit.
[9] Pastaj Nebuzaradani, komandanti
i rojeve, e çoi në robëri pjesën e popullit
që kishte mbetur në qytet dhe ata që
kishin dezertuar nga ana e tij së bashku me
pjesën e popullit që kishte mbetur. [10] Por
Nebuzaradani, komandanti i rojeve, la në
vendin e Judës më të varfërit e popullit
që nuk kishin asgjë, duke u dhënë në
atë kohë vreshta dhe ara. [11] Por për sa i
përket Jeremias, Nebukadnetsari, mbreti i
Babilonisë, i kishte dhënë këtë urdhër Nebuzaradanit,
komandantit të rojeve, duke i
thënë: [12] "Kape, mbaj sytë mbi të dhe mos
i bëj asgjë të keqe, por sillu me të siç do
të të thotë ai". [13] Kështu Nebuzaradani,
komandanti i rojeve, Nebushazbani, kreu i
eunukëve, Nergalsharetseri, Rab-magu dhe
gjithë oficerët e tjerë të mbretit të Babilonisë,
[14] dërguan të marrin Jeremian nga
oborri i burgut dhe ia dorëzuan Gedaljahut,
birit të Ahikamit, bir i Shafanit, me qëllim
që ta çonte në shtëpi. Kështu ai banoi në
mes të popullit. [15] Fjala e Zotit iu drejtua
Jeremias, kur ende ishte i mbyllur në
oborrin e burgut, duke thënë: [16] "Shko dhe
foli Etiopiasit Ebed-melek, duke i thënë:
Kështu thotë Zoti i ushtrive, Perëndia i
Izraelit: Ja, unë po i realizoj mbi këtë qytet
fjalët e mia për shkatërrimin e tij dhe jo
për të mirën e tij, dhe atë ditë ato do të
vërtetohen para teje. [17] Po atë ditë unë do
të të çliroj, thotë Zoti, dhe nuk do të biesh
në duart e atyre prej të cilëve ke frikë. [18] Po,
unë do të të çliroj patjetër, dhe nuk do të
biesh nga shpata, por jeta jote do të jetë për
ty si preja jote, sepse ke vënë besimin tënd
tek unë, thotë Zoti".

40

[1] Fjala që iu drejtua nga Zoti Jeremias
mbasi Nebuzaradani, komandanti i rojeve,
e kishte lënë të lirë nga Ramahu, duke

e kapur ndërsa ishte i lidhur me zinx-
hirë në mes të të gjithë të internuarve të
2 Komandanti i rojeve zuri Jeremian dhe i
tha: "Zoti, Perëndia yt, e ka shqiptuar këtë
të keqe kundër këtij vendi. 3 Tani Zoti e
realizoi atë dhe bëri ashtu si kishte thënë,
sepse ju keni mëkatuar kundër Zotit dhe
nuk keni dëgjuar zërin e tij. Prandaj ju
ndodhi një gjë e tillë. 4 Ja sot po të zgjidh
nga prangat që ke në duar; në rast se të
pëlqen të vish me mua në Babiloni, eja,
dhe unë do të kujdesem për ty; por në
rast se nuk të pëlqen të vish me mua në
Babiloni, qëndro. Ja, tërë vëndi është para
teje; shko atje ku të pëlqen më tepër dhe ku
ke më tepër rehati". 5 Duke qënë se Jeremia
nuk vendoste të kthehej, Nebuzaradani
tha: "Kthehu te Gedaliahu, bir i Ahikamit,
bir i Shafanit, që mbreti i Babilonisë ka
vendosur mbi qytetet e Judës; bano me
të në mes të popullit ose shko atje ku e
ndjen veten më rehat". Pastaj komandanti
i rojeve i dha ushqime si dhe një dhuratë
dhe e la të ikte. 6 Atëherë Jeremia shkoi
te Gedaliahu, bir i Ahikamit, në Mitspah,
dhe banoi aty në mes të popullit që kishte
mbetur në vend. 7 Kur tërë krerët e forcave
që ishin në krahinë mësuan nga njerëzit
e tyre që mbreti i Babilonisë e kishte
vendosur Gedaliahun, birin e Ahikamit, si
qeveritar të vendit dhe i kishte besuar atij
burrat, 8 shkuan te Gedaliahu në Mitspah:
Ishmaeli, bir i Nethaniahut, Johanani dhe
Jonathani, bijtë e Kareahut, Serajahu, bir i
Tanhumethit, bijtë e Efait nga Netofa dhe
Jezaniahu, bir i Maakathitit së bashku me
njerëzit e tyre. 9 Gedaliahu, bir i Ahikamit,
bir i Shafanit, iu betua atyre dhe njerëzve
të tyre, duke thënë: "Mos kini frikë t'u
shërbeni Kaldeasve, qëndroni në vend dhe
i shërbeni mbretit të Babilonisë, dhe çdo
gjë do t'ju shkojë mbarë. 10 Sa për mua,
ja, unë do të qëndroj në Mitspah për të
qënë në dispozicion të Kaldeasve, që do
të vijnë te ne; por ju grumbulloni verën,
frutat verore dhe vajin, vendosini në enët
tuaja dhe qëndroni në qytetet tuaja që keni
zënë". 11 Edhe tërë Judejtë që ishin në Moab,
midis Amonitëve, në Edom dhe në të gjitha
vendet, kur mësuan që mbreti i Babilonisë
kishte lënë një pjesë të popullsisë në Judë
dhe që kishte vendosur mbi ta Gedaliahun,
birin e Ahikamit, bir i Shafanit, 12 po, tërë
Judejtë u kthyen nga të gjitha vendet ku
ishin shpërndarë dhe erdhën në vendin e
Judës te Gedaliahu në Mitspah dhe mblod-
hën verë dhe fruta verore me bollëk të
madh. 13 Johanani, bir i Kareahut, dhe tërë
krerët e forcave që ishin në krahinë erdhën
te Gedaliahu në Mitspah, 14 dhe i thanë: "A
e di ti që Baalis, mbreti i Amonitëve, ka
dërguar Ishmaelin, birin e Nethaniahut, që
të të vrasë?". Por Gedaliahu, bir i Ahikamit,
nuk u besoi atyre. 15 Atëherë Johanani,
bir i Kareahut, i tha në mënyrë të fshehtë
Gedaliahut në Mitspah: "Oh, më lër të shkoj
ta vras Ishmaelin, birin e Nethanjahut;
askush nuk do ta mësojë. Pse duhet të të
marr jetën, dhe kështu tërë Judejtë që janë
mbledhur rreth teje të shpërndaheshin dhe
pjesa që mbetet e Judës të vdesë?". 16 Por
Gedaliahu, bir i Ahikamit, i tha Johananit,
birit të Kareahut: "Mos bëj një gjë të tillë,
sepse ajo që thua për Ishmaelin është e
rreme".

41

1 Në muajin e shtatë ndodhi që Ishmaeli,
biri i Nethaniahut, bir i Elishamas, nga
fisi mbretëror dhe një ndër funksionarët e
mbretit, erdhi me dhjetë njerëz te Gedali-
ahu, bir i Ahikamit, në Mitspah dhe hën-
grën bashkë. 2 Pastaj Ishameli, bir i Neth-
aniahut, u ngrit me dhjetë burra që ishin me
të dhe goditën me shpatë Gedaliahun, birin
e Ahikamit, bir i Shafanit. Kështu ata vranë
atë që ishte caktuar nga mbreti i Babilonisë
si qeveritar i vendit. 3 Ishmaeli vrau
gjithashtu tërë Judejtë që ishin me Gedali-
ahun në Mitspah dhe Kaldeasit, luftëtarë që
ndodheshin atje. 4 Të nesërmen e ditës që
kishte vrarë Gedaliahun, kur akoma askush
nuk e dinte këtë gjë, 5 ndodhi që erdhën disa
nga Sikemi, nga Shilohu dhe nga Samaria,
tetëdhjetë burra me mjekër të rruar, me
rroba të grisura dhe me prerje në trup;
ata mbanin në duart e tyre ofertat dhe
temjanin që do të paraqitnin në shtëpinë
e Zotit. 6 Ishmaeli, bir i Nethaniahut u doli
përballë në Mitspah duke vajtuar ndërsa po
ecte. Kur i takoi u tha: "Ejani te Gedaljahu,
bir i Ahikamit". 7 Por kur arritën në mes
të qytetit, Ishmaeli, bir i Nethaniahut, tok
me njerëzit që kishte me vete, i vrau dhe
i hodhi në mes të një sterne. 8 Por ndër
ta kishte dhjetë burra që i thanë Ishmaelit:
"Mos na vrit, sepse në fushat kemi rezerva
të fshehura gruri, elbi, vaji dhe mjalti".

Atëherë ai u përmbajt dhe nuk i vrau me
vëllezërit e tyre. 9 Çisterna në të cilën
Ishmaeli hodhi tërë kufomat e njerëzve që
kishte vrarë bashkë me Gedaliahun është
ajo që mbreti Asa kishte ndërtuar nga frika
e Baashas, mbretit të Izraelit. Ishmaeli,
bir i Nethaniahut, e mbushi me të vrarë.
10 Pastaj Ishmaeli i çoi si robër tërë ata
që kishin mbetur nga populli që gjendej
në Mitspah: vajzat e mbretit dhe tërë
popullin që kishte mbetur në Mitspah dhe
mbi të cilin Nebuzaradani, komandanti i
rojeve, kishte vendosur Gedaliahun, birin
e Ahikamit. Ishmaeli, bir i Nethaniahut,
i çoi si robër dhe u nis për të shkuar
tek Amonitët. 11 Por kur Johanani, bir i
Kareahut, dhe tërë krerët e forcave që
ishin me të mësuan tërë të keqen që kishte
bërë Ishmaeli, bir i Nethaniahut, 12 morën
gjithë njerëzit e tyre dhe shkuan të luftojnë
kundër Ishmaelit, birit të Nethaniahut, dhe
e gjetën pranë hauzit të madh që është në
Gabaon. 13 Kur tërë populli që ishte me
Ishmaelin pa Johananin, birin e Kareahut,
dhe tërë krerët e forcave që ishin me të u
gëzua. 14 Kështu tërë populli që Ishmaeli e
kishte sjellë si rob nga Mitspahu u kthye
dhe shkoi e u bashkua me Johanianin, birin
e Kareahut. 15 Por Ishmaeli, biri i Nethani-
ahut, mundi t'i shpëtojë Johanianit bashkë
me tetë burra dhe shkoi tek Amonitët.
16 Atëherë Johanani, biri i Kareahut, dhe
gjithë komandantët e forcave që ishin me
të, morën nga Mitspahu tërë pjesën e pop-
ullit, që ishte rimarrë nga Ishameli, biri
i Nethaniahut, mbas vrasjes nga ana e tij
të Gedaliahut, birit të Ahikamit: luftëtarë
trima, gra, fëmijë dhe eunukë që ai kishte
sjellë nga Gabaoni. 17 Ata u nisën dhe u
ndalën në Geruth-Kimhan, që ndodhet në
afërsitë e Betlemit, për të vazhduar më
pas udhën dhe për të shkuar në Egjipt,
18 për shkak të Kaldeasve, sepse ata kishin
frikë prej tyre, me qënë se Ishmaeli, bir
i Nethaniahut, kishte vrarë Gedaliahun,
birin e Ahikamit, që mbreti i Babilonisë
kishte emëruar si qeveritar të vendit.

42

1 Tërë krerët e forcave, Johanani, bir i
Kareahut, Jezaniahu, bir i Hoshajahut, dhe
tërë populli, nga më i vogli deri te më
i madhi, u afruan 2 dhe i thanë profetit
Jeremia: "Oh, arriftë lutja jonë para teje
dhe lutju Zotit, Perëndisë tënd, për ne, për
tërë këtë mbeturinë (sepse nga shumë që
ishim kemi mbetur pak, si po e vë re me
sytë e tu), 3 me qëllim që Zoti, Perëndia yt,
të na tregojë udhën nëpër të cilën duhet të
ecim dhe atë që duhet të bëjmë". 4 Profeti
Jeremia u tha atyre: "E mora vesh! Ja, do
t'i lutem Zotit, Perëndisë tuaj, sipas fjalëve
tuaja dhe do t'ju bëj të ditur tërë ato që
Zoti do t'ju thotë; nuk do t'ju fsheh asgjë".
5 Atëherë ata i thanë Jeremias: "Zoti le të
jetë dëshmitar i vërtetë dhe besnik kundër
nesh, po qe se ne nuk do të veprojmë
sipas çdo fjale që Zoti, Perëndia yt, do të
dërgojë të na thotë nëpërmjet teje. 6 Qoftë
përgjigjja e tij e pëlqyer ose e papëlqyer,
ne do t'i bindemi zërit të Zotit, Perëndisë
tonë, tek i cili po të dërgojmë me qëllim
që të na vinë të mira duke iu bindur zërit
të Zotit, Perëndisë tonë". 7 Pas dhjetë
ditësh ndodhi që fjala e Zotit iu drejtua
Jeremias. 8 Atëherë ai thirri Johananin,
birin e Kareahut, tërë krerët e forcave që
ishin bashkë me të dhe tërë popullin, nga
më i vogli deri te më i madhi, 9 dhe u
tha atyre: "Kështu thotë Zoti, Perëndia i
Izraelit, tek i cili më dërguat me qëllim
që t'i paraqitja lutjen tuaj: 10 "Në rast se
vazhdoni të rrini në këtë vend, unë do t'ju
vendos dhe nuk do t'ju shkatërroj, do t'ju
mbjell dhe nuk do t'ju çrrënjos, sepse po
pendohem për mjerimin që kam sjellë mbi
ju. 11 Mos kini frikë nga mbreti i Babilonisë,
prej të cilit trembeni; mos kini frikë prej
tij", thotë Zoti, "sepse unë jam me ju, për
t'ju shpëtuar dhe për t'ju çliruar nga dora
e tij. 12 Unë do të jem i mëshirshëm me ju
me qëllim që edhe ai të jetë i mëshirshëm
me ju dhe t'ju bëjë të ktheheni në vendin
tuaj". 13 Por në qoftë se, duke mos iu bindur
zërit të Zotit, Perëndisë tuaj, ju thoni: "Nuk
duam të qëndrojmë në këtë vend", 14 dhe
thoni: "Jo, duam të shkojmë në vendin e
Egjiptit, ku nuk do të shikojmë luftë as nuk
do të dëgjojmë zërin e burisë dhe as nuk do
të vuajmë më nga uria për bukë, dhe aty do
të banojmë", 15 e mirë, pra, dëgjoje atëherë
fjalën e Zotit, o mbetje e Judës! Kështu
thotë Zoti i ushtrive, Perëndia i Izraelit:
"Në rast se me të vërtetë keni vendosur
të shkoni në Egjipt dhe shkoni aty për t'u
ngulitur, 16 shpata nga e cila keni frikë do
t'ju arrijë aty, në vendin e Egjiptit, dhe uria
prej së cilës kishit kaq frikë do t'ju ngjitet

në trup atje në Egjipt dhe aty do të vdisni.
17 Do të ndodhë, pra, që tërë ata që kanë
vendosur të shkojnë në Egjipt për të banuar
atje, do të vdesin nga shpata, nga uria apo
nga murtaja. Asnjë prej tyre nuk do të
mbetet gjallë dhe nuk do t'i shpëtojë kësaj
fatkeqësie që unë do të sjell mbi ta". 18 Sepse
kështu thotë Zoti i ushtrive, Perëndia i
Izraelit: "Ashtu si zemërimi im dhe tërbimi
im janë derdhur mbi banorët e Jeruzalemit,
kështu tërbimi im do të derdhet mbi ju, kur
të hyni në Egjipt, dhe do të bëheni objekt
nëme, habije, mallkimi, turpi dhe nuk do ta
shihni më këtë vend". 19 O mbetje e Judës,
Zoti ju thotë: "Mos shkoni në Egjipt!".
Dijeni mirë që sot ju kam paralajmëruar
në mënyrë solemne. 20 Ju keni përdorur
mashtrimin kundër vetes suaj, kur më dër-
guat tek Zoti, Perëndia juaj, duke thënë:
"Lutju për ne Zotit, Perëndisë tonë, dhe
tërë ato që ka për të thënë Zoti, Perëndia
ynë, na i trego me besnikëri, dhe ne do t'i
bëjmë". 21 Unë ua bëra të ditur sot; por ju
nuk i bindeni zërit të Zotit, Perëndisë tuaj,
dhe asgjëje nga ato që ka dërguar t'ju thotë
nëpërmjet meje. 22 Por dijeni mirë, pra, që
ju do të vdisni nga shpata nga uria dhe nga
murtaja në vendin ku dëshironi të shkoni
për të banuar".

43

1 Ndodhi që kur Jeremia mbaroi së njof-
tuari tërë popullit të gjitha fjalët e Zotit,
Perëndisë të tyre, tërë fjalët që Zoti,
Perëndia i tyre, u kishte dërguar atyre,
2 Azaria, bir i Hoshajahut dhe Johanani,
bir i Kareahut, dhe tërë njerëzit krenarë
i thanë Jeremias: "Ti flet të pavërteta;
Zoti, Perëndia ynë, nuk të ka dërguar të
thuash: "Mos shkoni në Egjipt për të ban-
uar atje", 3 por Baruku, bir i Neriahut, të
nxit kundër nesh që të na japë në dorë të
Kaldeasve, që ne të vdesim ose të na çojnë
në robëri në Babiloni". 4 Kështu Johanani,
bir i Kareahut, tërë krerët e forcave dhe
tërë populli nuk iu bindën urdhrit të Zotit
që të qëndronin në vendin e Judës. 5 Por Jo-
hanani, bir i Kareahut, dhe të gjithë krerët
e forcave morën tërë të mbeturit e Judës
që ishin kthyer nga të gjitha kombet ku
ishin shpërndarë, për të banuar në vendin
e Judës: 6 burrat, gratë, fëmijët, vajzat e
mbretit dhe të gjithë personat që Neb-
uzaradani, komandanti i rojeve, kishte lënë
bashkë me Gedaliahun, birin e Ahikamit,
bir i Shafanit, bashkë me profetin Jeremia
dhe me Barukun, birin e Neriahut, 7 dhe
shkuan në vendin e Egjiptit, sepse nuk iu
bindën zërit të Zotit, dhe arritën deri në
Tahpanhes. 8 Atëherë fjala e Zotit iu drej-
tua Jeremias në Tahpanhes, duke thënë:
9 "Merr në duart e tua gurë të mëdhenj
dhe fshihi në argjilën e furrës së tullave që
ndodhet në hyrje të shtëpisë së Faraonit
në Tahpanhes, në sytë të njerëzve të Judës.
10 Pastaj do t'u thuash atyre: Kështu thotë
Zoti i ushtrive, Perëndia i Izraelit: Ja,
unë do të dërgoj të marr Nebukadnetsarin,
mbretin e Babilonisë, shërbëtorin tim, dhe
do të vendos fronin e tij mbi këta gurë që
kam fshehur, dhe ai do të shtrijë shatorren
e tij mbretërore mbi to. 11 Ai do të vijë
dhe do të godasë vendin e Egjiptit, dhe do
të çojë në vdekje ata që janë caktuar të
vdesin, në robëri ata që janë caktuar të jenë
robër dhe në shpatë ata që janë caktuar për
shpatë. 12 Unë do t'u vë zjarrin tempujve
të perëndive të Egjiptit; ai do t'i djegë dhe
do t'i çojë në robëri dhe do të mbështillet
me vendin e Egjiptit ashtu siç mbështillet
bariu në veshjen e tij; pastaj do të niset që
andej në paqe. 13 Do të copëtojë gjithashtu
shtyllat e shenjta të tempullit të diellit,
që ndodhen në vendin e Egjiptit, dhe do
t'u vërë flakën tempujve të perëndive të
Egjiptit".

44

1 Fjala që iu drejtua Jeremias lidhur me
gjithë Judejtë që banonin në vendin e Egjip-
tit, që banonin në Migdol, në Tahpanhes,
në Nof dhe në vendin e Pathrosit, duke
thënë: 2 "Kështu thotë Zoti i ushtrive,
Perëndia i Izraelit: Ju keni parë gjithë të ke-
qen që i solla Jeruzalemit dhe tërë qyteteve
të Judës; ja, sot janë një shkreti dhe askush
nuk banon në to, 3 për shkak të ligësisë që
kanë kryer duke provokuar zemërimin tim,
duke shkuar të djegin temjan dhe t'u shër-
bejnë perëndive të tjera, që as ata as etërit
tuaj nuk kishin njohur kurrë. 4 Megjithatë
unë ju kam dërguar tërë shërbëtorët e mi,
profetët, me urgjencë e këmbëngulje për
t'ju thënë: "Oh, mos e bëni këtë gjë të
neveritshme që unë e urrej". 5 Por ata nuk

dëgjuan as i vunë veshin që të tërhiqen nga
ligësia e tyre, dhe të heqin dorë nga djegia
e temjanit perëndive të tjera. 6 Prandaj
tërbimi im, zemërimi im u derdhën dhe u
përhapën në qytetet e Judës dhe në rrugët
e Jeruzalemit, që janë bërë të shkreta dhe
të braktisura, ashtu siç janë edhe sot". 7 Por
tani kështu thotë Zoti, Perëndia i ushtrive,
Perëndia i Izraelit: "Pse kryeni këtë të
keqe të madhe kundër vetes suaj, duke
shkaktuar shfarosjen tuaj në mes të Judës,
burra dhe gra, fëmijë dhe foshnja, kështu
që të mos ngelet prej jush asnjë mbetje?
8 Pse provokoni zemërimin tim me veprën e
duarve tuaja, duke u djegur temjan perën-
dive të tjera në vendin e Egjiptit ku keni
ardhur të banoni? Kështu do të shfaroseni
dhe do të bëheni një mallkim dhe një turp
për të gjitha kombet e dheut. 9 A keni har-
ruar vallë ligësitë e etërve tuaj, ligësitë e
mbretërve të Judës, ligësitë e bashkëshort-
eve të tyre, ligësitë tuaja dhe ligësitë e
kryera nga bashkëshortet tuaja në vendin
e Judës dhe nëpër rrugët e Jeruzalemit?
10 Deri më sot nuk janë penduar, as kanë
patur frikë, as kanë ecur sipas ligjit tim dhe
statuteve të mia, që unë kam vënë para
jush dhe etërve tuaj". 11 Prandaj kështu
thotë Zoti i ushtrive, Perëndia i Izraelit:
"Ja, unë e kthej fytyrën time kundër jush
për të keqen tuaj dhe për të shkatërruar
tërë Judën. 12 Do të marr pjesën që ka
mbetur nga Juda që nguli këmbë të vinte
në vendin e Egjiptit për të banuar atje; ata
do të konsumohen të gjithë dhe do të bien
në vendin e Egjiptit. Do të konsumohen
nga shpata dhe nga uria, nga më i vogli
deri tek më i madhi; do të vdesin nga
shpata dhe nga uria dhe do të bëhen objekt
nëme, habije, mallkimi dhe turpi. 13 Do të
dënoj ata që banojnë në vendin e Egjiptit,
ashtu si dënova Jeruzalemin me shpatën,
me urinë dhe me murtajën. 14 Nuk do të
shpëtojë as do të shmanget nga rreziku
askush nga mbetje e Judës, që ka ardhur
për të banuar në vendin e Egjiptit, për t'u
kthyer pastaj në vendin e Judës, ku ata
dëshirojnë fort të kthehen për të banuar,
por ata nuk do të kthehen me përjashtim të
disa të shpëtuarve". 15 Atëherë tërë burrat
që dinin se bashkëshortet e tyre u digjnin
temjan perëndive të tjera dhe tërë gratë e
pranishme, një turmë e madhe, dhe tërë
populli që banonte në vendin e Egjiptit,
në Pathros, iu përgjigjën Jeremias, duke
thënë: 16 "Sa për fjalën që na ke thënë
në emër të Zotit, nuk do të të dëgjojmë,
17 por kemi ndërmend të bëjmë ato që kanë
dalë nga goja jonë, duke i djegur temjan
Mbretëreshës së qiellit dhe duke derdhur
libacione siç kemi bërë ne dhe etërit tanë,
mbretërit tanë dhe princat tanë në qytetet
e Judës dhe nëpër rrugët e Jeruzalemit,
sepse atëherë kishim bukë me shumicë,
ishim mirë dhe nuk shikonim asnjë fatke-
qësi. 18 Por që kur nuk djegim më temjan
për Mbretëreshën e qiellit nuk derdhim
më libacione për të, na mungon çdo gjë
dhe jemi konsumuar nga shpata dhe uria".
19 Gratë shtuan: "Kur djegim temjan për
Mbetëreshën e qiellit dhe i derdhim liba-
cione, vallë është pa pëlqimin e burrave që
i përgatisim ëmbëlsira me fytyrën e saj dhe
i derdhim libacione?". 20 Atëherë Jeremia i
foli tërë popullit, burrave, grave dhe gjithë
njerëzve që i ishin përgjigjur në atë mënyrë
dhe tha: 21 "A nuk u kujtua vallë Zoti dhe
nuk i erdhi ndër mend temjani që keni
djegur në qytetet e Judës dhe nëpër rrugët
e Jeruzalemit ju, etërit tuaj, mbretërit tuaj,
princat tuaj dhe populli i vendit? 22 Zoti
nuk mundi ta durojë më për shkak të ligë-
sisë së veprimeve tuaja dhe të gjërave të
neveritshme që keni kryer. Prandaj vendi
juaj është shkretuar, është bërë një objekt
habie, një mallkim dhe s'ka asnjë banor, siç
është akoma sot. 23 Sepse ju keni djegur
temjan dhe sepse keni mëkatuar kundër
Zotit dhe nuk keni dëgjuar zërin e Zotit dhe
nuk keni ecur sipas ligjit të tij, statuteve
të tij dhe porosive të tij, prandaj ju ra kjo
fatkeqësi, siç shihet sot". 24 Pastaj Jeremia i
tha tërë popullit dhe tërë grave: "Dëgjoni
fjalën e Zotit, o ju të gjithë nga Juda, që
ndodheni në vendin e Egjiptit. 25 Kështu
thotë Zoti i ushtrive, Perëndia i Izraelit:
Ju dhe bashkëshortet tuaja e keni thënë
me gojën tuaj dhe e keni kryer me duart
tuaja, duke thënë: "Ne duam të mbajmë
betimet që kemi bërë, duke djegur tem-
jan për Mbretëreshën e qiellit dhe duke i
derdhur libacione". Po, ju me siguri do të
mbani betimet tuaja dhe do ti përmbushni
betimet tuaja. 26 Prandaj dëgjoni fjalën e
Zotit, o ju të gjithë nga Juda që banoni në
vendin e Egjiptit: Ja, unë jam betuar për

emrin tim të madh, thotë Zoti, që në të
gjithë vendin e Egjiptit emri im nuk do të
përmendet nga goja e asnjë personi nga
Juda që të thotë: "Zoti, Zoti rron!". 27 Ja, unë
i kam kujdes ata për të keqen e tyre dhe
jo për të mirën e tyre; dhe tërë njerëzit e
Judës që ndodhen në vendin e Egjiptit do
të vdesin nga shpata dhe nga uria, deri në
shkatërrimin e plotë të tyre. 28 Megjithatë
një numër i vogël të shpëtuarish nga sh-
pata do të kthehet nga vendi i Egjiptit në
vendin e Judës. Kështu gjithë ata që kanë
mbetur nga Juda, që kanë ardhur në vendin
e Egjiptit për të banuar, do të mësojnë cila
fjalë do të plotësohet, imja apo ajo e tyre.
29 Dhe kjo do të jetë për ju shenja, thotë Zoti,
që unë do t'ju ndëshkoj në këtë vend në
mënyrë që të dini që fjalët e mia kundër
jush do të plotësohen me të vërtetë për
fatin tuaj të keq". Kështu thotë Zoti: 30 "Ja,
unë do ta jap Faraonin Hofra, mbretin e
Egjiptit, në dorë të armiqve të tij, në dorë
të atyre që kërkojnë jetën e tij, ashtu siç e
dhashë Sedekian, mbretin e Judës, në dorë
të Nebukadnetsarit, mbretit të Babilonisë,
që kërkonte jetën e tij".

45

1 Fjala që profeti Jeremia i drejtoi
Barukut, birit të Neriahut, kur ky shkroi
këto fjalë në një libër nën diktimin e
Jeremias, në vitin e katërt të Jehojakimit,
birit të Josias, mbreti i Judës, duke i thënë:
2 "Kështu të thotë ty Zoti, Perëndia i Izraelit,
o Baruk: 3 Ti thuaj: "Mjerë unë, sepse
Zoti i shton hidhërimin dhembjes sime;
unë jam lodhur së rënkuari dhe nuk gjej
prehje". 4 Kështu do t'i thuash atij: Kështu
thotë Zoti: Ja unë do ta shëmb atë që
kam ndërtuar dhe do ta shkul atë që kam
mbjellë, dhe këtë në tërë vendin. 5 Dhe ti
kërkon gjëra të mëdha për vete? Mos i
kërko sepse, ja, unë do të sjell fatkeqësi
mbi çdo mish" thotë Zoti, "por ty do të të
jap jetën tënde si pre në tërë vendet ku do
të shkosh".

46

1 Fjala e Zotit që iu drejtua profetit
Jeremia kundër kombeve. 2 Kundër Egjiptit:
përsa i përket ushtrisë së Faraonit Neko,
mbretit të Egjiptit, që ishte pranë lumit
Eufrat në Karkemish dhe që Nebukadnet-
sari, mbret i Babilonisë, e mundi vitin e
katërt të Jehojakimit, birit të Josias, mbret i
Judës. 3 "Përgatitni mburojën e vogël dhe të
madhe dhe afrojuni betejës. 4 Shaloni kuajt
dhe ju kalorës, u hipni atyre; paraqituni me
përkrenare, i shndritni shtizat tuaja, vishni
parzmoret! 5 Çfarë po shoh? Ata e kanë
humbur dhe po kthehen prapa; burrat e
tyre trima janë mundur dhe ikin me nxitim
pa kthyer as kokën prapa; rreth e qark
sundon tmerri", thotë Zoti. 6 "Mos lejo që
i shpejti të ikë dhe që trimi të shpëtojë. Në
veri, pranë lumit Eufrat, ata po lëkunden
dhe po rrëzohen. 7 Kush është ai që ngjitet
si Nili, dhe ujrat e të cilit fryhen si ato të
lumenjve? 8 Është Egjipti që ngjitet si Nili,
dhe ujrat e të cilit po fryhen si ato të lumen-
jve. Ai thotë: "Do të dal, do të mbuloj tokën
dhe do të shkatërroj qytetin dhe banorët e
tij". 9 Ngarkohuni, o kuaj, dhe përparoni me
rrëmbim, o qerre, le të dalin përpara burrat
trima, ata të Etiopisë dhe të Putit që mbajnë
mburojën dhe ata të Ludit që përdorin dhe
shtrijnë harkun. 10 Kjo ditë për Zotin, për
Zotin e ushtrive, është ditë hakmarrjeje,
për t'u hakmarrë me armiqtë e tij. Shpata
do të shfarosë, do të ngopet dhe do të dehet
me gjakun e tyre, sepse Zoti, Zoti i ushtrive,
bën një flijim në vendin e veriut, pranë
lumit Eufrat. 11 Ngjitu në Galaad dhe merr
ca balsam, o e virgjër, o bijë e Egjiptit.
Më kot ti përdor barëra të shumta, nuk
ka shërim për ty. 12 Kombet kanë marrë
vesh poshtërsinë tënde dhe britma jote e
dhembjes ka mbushur dheun, sepse trimi
është penguar me një trim dhe që të dy
kanë rënë bashkë". 13 Fjala që Zoti i drejtoi
profetit Jeremia për ardhjen e Nebukadnet-
sarit, mbretit të Babilonisë, për të goditur
vendin e Egjiptit. 14 Shpalleni në Egjipt,
bëjeni të ditur në Migdol, bëjeni të ditur në
Nof dhe në Tahpanhes. Thoni: "Çohu dhe
përgatitu, sepse shpata përpin çdo gjë që
të rrethon". 15 Pse burrat e tu trima janë
rrëzuar? Nuk mund të rezistojnë sepse Zoti
i rrëzon. 16 Ai bën që të lëkunden shumë
prej tyre, bien njëri mbi tjetrin dhe thonë:
"Ja, të kthehemi te populli ynë dhe në
vendlindje, larg shpatës vrastare". 17 Atje
ata bërtasin: "Faraoni, mbreti i Egjiptit,
nuk është veçse një zhurmë e madhe, që ka
lënë të kalojë koha e caktuar". 18 "Siç është e
vërtetë që unë rroj", thotë Mbreti emri i të

cilit është Zoti i ushtrive, "ai do të vijë si Tabori midis maleve, si Karmeli pranë detit.
[19] Përgatit gjërat e nevojshme për robërinë,
o bijë që banon në Egjipt, sepse Nofi do
të bëhet një shkretëtirë dhe do të digjet,
nuk do të banojë më askush në të. [20] Egjipti
është si një mëshqerrë shumë e bukur, por
i vjen shkatërrimi, i vjen nga veriu. [21] Edhe
mercenarët e tij që janë në mes të tij janë
si viça për majmëri; edhe ata e kanë kthyer
kurrizin, ikin bashkë, nuk rezistojnë, sepse
ka zbritur mbi ta dita e fatkeqësisë së tyre,
koha e ndëshkimit të tyre. [22] Zëri i tij lëviz
si një gjarpër, sepse ata përparojnë me
një ushtri dhe dalin kundër saj me sëpata
si shumë druvarë. [23] Ata do të rrëzojnë
pyllin e saj", thotë Zoti, "megjithëse është i
padepërtueshëm, sepse janë më të shumtë
se karkalecat, nuk numërohen dot. [24] Bija
e Egjiptit do të mbulohet me turp, do të
jepet në dorë të popullit të veriut". [25] Zoti i
ushtrive, Perëndia i Izraelit, thotë: "Ja, unë
do të dënoj Amonin e Nosë, Faraonin dhe
Egjiptin, perënditë e tij dhe mbretërit e tij,
Faraonin dhe ata që kanë besim tek ai; [26] do
t'i jap në dorë të atyre që kërkojnë jetën e
tyre, në dorë të Nebukadnetsarit, mbretit
të Babilonisë, dhe në dorë të shërbëtorëve
të tij; por mbas kësaj do të banohet si në
të kaluarën", thotë Zoti. [27] "Por ti mos u
tremb, o shërbëtori im Jakob, mos u trondit, o Izrael, sepse ja, unë do të të shpëtoj ty
prej së largu dhe pasardhësit e tu nga toka
e robërisë se tyre. Jakobi do të kthehet, nuk
do t'i bien në qafë më dhe do të jetë i qetë
dhe askush nuk do ta trembë më. [28] Mos u
tremb, o Jakob, shërbëtori im", thotë Zoti,
"sepse unë jam me ty, do të asgjësoj tërë
kombet midis të cilëve të kam shpërndarë,
por nuk do të të zhduk ty; do të të ndëshkoj
me një masë të drejtë dhe nuk do të të lë
fare pa dënuar".

47

[1] Fjala e Zotit që iu drejtua profetit
Jeremia kundër Filistejve, para se Faraoni
të sulmonte Gazën. [2] Kështu thotë Zoti:
"Ja ujrat po ngrihen nga veriu, bëhen një
përrua që del nga shtrati dhe përmbytin
vendin dhe gjithçka përmban, qytetin dhe
ata që banojnë në të; atëherë njerëzit do të
bërtasin dhe tërë banorët e vendit, do të
ulërijnë. [3] Në zhurmën e trokut të kuajve
të fuqishëm, në rrapëllimën e qerreve të
tyre, në poteren e rrotave të tyre, etërit
nuk do të kthehen nga bijtë e tyre për shkak
të dobësisë së duarve të tyre, [4] për shkak të
ditës që vjen për të shkatërruar tërë Filistejtë, duke eleminuar nga Tiro dhe Sidoni çdo
mbeturinë që mund të japë ndihmë, sepse
Zoti do të shkatërrojë Filistejtë, mbeturinat
e ishullit të Kaftorit. [5] Gaza u bë e shogët,
Ashkeloni u shkatërrua. O banorë të luginës së tyre që mbetët gjallë, deri kur do
të vazhdoni të bëni prerje? [6] O shpatë e
Zotit, kur do të kesh prehje? Hyrë në myllin
tënd, ndalu dhe rri e qetë! [7] Si mund të
pushojë kur Zoti i ka dhënë urdhra kundër
Ashkelonit dhe kundër bregut të detit?; ai
e ka thirrur atje".

48

[1] Kundër Moabit. Kështu thotë Zoti i
ushtrive, Perëndia i Izraelit: "Mjerë Nebi,
sepse u shkatërrua; Kiriathaimi është mbuluar nga turpi, është pushtuar; kështjella
është mbuluar nga turpi dhe është e trondit. [2] Lavdia e Moabit nuk është më;
në Heshbon kurdisin të keqen kundër tij,
duke thënë: "Ejani dhe ta shkatërrojmë, në
mënyrë që të mos jetë më një komb". Edhe
ti, o Madmen, do të shkatërrohesh, shpata
do të të ndjekë. [3] Një zë që kërkon ndihmë
do të dalë nga Horonaimi: shkatërrim dhe
rrënim i thellë! [4] Maobi është copëtuar,
të vegjlit e tij bëjnë që të dëgjohet zëri
i tyre. [5] Mbi të përpjetën e Luhithit po
ngjiten duke qarë në hidhërim, ndërsa në
tatëpjetën e Horonaimit dëgjohet zëri plot
ankth i disfatës. [6] Ikni, shpëtoni jetën tuaj
dhe bëhuni si një marinë në shkretëtirë!
[7] Duke qënë se ke pasë besim në veprat
e tua dhe në thesaret e tua, edhe ti do
të kapesh; dhe Kemoshi do të shkojë në
robëri bashkë me priftërinjtë dhe princat
e tij. [8] Shkatërruesi do të vijë kundër të
gjitha qyteteve, dhe asnjë qytet nuk do të
shpëtojë; lugina do të zhduket dhe fusha do
të shkatërrohet, ashtu si ka thënë Zoti. [9] I
jepni krahë Moabit, që të mund të fluturojë
tutje; qytetet e tij do të bëhen të shkreta
dhe askush nuk do të banojë në to. [10] I mallkuar qoftë ai që kryen veprën e Zotit shkel
e shko, i mallkuar qoftë ai që e pengon shpatën e tij të derdhë gjak! [11] Moabi ka qënë
i qetë qysh në moshë të re, duke pushuar
mbi llumin e tij, dhe nuk ka kaluar nga

një enë në enën tjetër dhe as që ka shkuar
në robëri; prandaj i ka mbetur shija e tij
dhe parfumi i tij nuk ka pësuar ndryshime.
12 Prandaj ja, do vijnë ditët", thotë Zoti, "në
të cilat do t'i dërgoj disa njerëz që do t'i
toçitin enët; do t'i zbrazin enët e tij dhe do
t'i thyejnë anforat e tij. 13 Atëherë Moabit do
t'i vijë turp nga Kemoshi, ashtu si shtëpia
e Izraelit u turpërua nga Betheli, tek i cili
kishte pasur besim. 14 Si mund të thoni: "Ne
jemi burra të fortë dhe trima për betejën"?
15 Moabi është shkatërruar; qytetet e tij po
nxjerrin tym dhe të rinjtë e tyre më të mirë
zbresin në kasaphanë", thotë Mbreti emri
i të cilit është Zoti i ushtrive. 16 Gjëma e
Moabit është tashmë e afërt dhe kobi po i
vjen me hapa të shpejtë. 17 Mbani zi për të,
të gjithë ju që e rrethoni dhe të gjithë ju,
që njihni emrin e tij, thoni: "Si u thye ai
skeptër i fortë, ai bastun i mrekullushëm?".
18 O bijë që banon në Dibon, zbrit nga lavdia
jote dhe ulu në tokën e zhuritur, sepse
shkatërruesi i Moabit ka dalë kundër teje,
ka shkatërruar kështjellat e tua. 19 O ti që
banon në Aroer, ndalu gjatë rrugës dhe
shiko; merr në pyetje ikanakun dhe atë që
po ikën dhe pyet: "Çfarë ka ndodhur?".
20 Moabi është mbuluar me turp, sepse
është i thyer; rënkoni dhe bërtisni, njoftoni
mbi Arnonin që Moabi është shkatër-
ruar! 21 Një ndëshkim erdhi mbi krahinën
e fushës, mbi Holon, mbi Jahatsin dhe
mbi Mefaathin, 22 mbi Dibonin, Nebon dhe
mbi Beth-Diblathaimin, 23 mbi Kiriathaimin,
Beth-Gamulin dhe Beth-Meon, 24 mbi Ke-
riothin, Botsrahun dhe mbi tërë qytetet e
vendit të Moabit, të largëta dhe të afërta.
25 Briri i Moabit është prerë dhe krahu i
tij është copëtuar", thotë Zoti. 26 "Deheni,
sepse është ngritur kundër Zotit. Moabi
do të vërtitet në të vjellat e tij dhe do
të bëhet edhe ai objekt talljeje. 27 Izraeli
vallë nuk ka qënë për ty një objekt talljeje?
Mos u gjet vallë midis hajdutëve, sepse sa
herë që ti flet për të ti po tund kokën?
28 Braktisni qytetet dhe shkoni të banoni në
shkëmb, o banorë të Moabit, dhe bëhuni si
pëllumbesha që bën folenë e saj në faqet
e një gremine. 29 Kemi dëgjuar krenarinë
e Moabit, jashtëzakonisht krenar, fodul-
lëkun e tij, kryeneçësinë e tij, arrogancën
e tij dhe mendjemadhësinë e zemrës së tij.
30 Unë e njoh tërbimin e tij", thotë Zoti, "që
nuk ka përmbajtje, të mburrurit e tij që
nuk ka përfunduar në asgjë. 31 Prandaj unë
po ngre një vajtim mbi Moabin dhe do të
lëshoj britma nëpër të gjithë Moabin; do
të vajtohet për burrat e Kir-Heresit. 32 O
vreshtë e Sibmahut, unë qaj për ty ashtu si
qahet për Jazerin; shermendet e tua kanë
arritur matanë detit, arrinin deri në detin
e Jazerit. Shkatërruesi i tij është sulur mbi
frytet e tua verore dhe mbi rrushin që do
vilej. 33 Gëzimi dhe hareja janë zhdukur nga
fusha pjellore dhe nga vendi i Moabit; bëra
që të zhduket vera nga butet, askush nuk
e shtrydh më rrushin me britma gëzimi,
britmat e tyre nuk janë më britma gëzimi.
34 Për shkak të britmës së Heshbonit zëri i
tyre u dëgjua deri në Elealeh dhe në Jehats,
nga Tsoari deri në Horonaim, ashtu si një
lopë trevjeçare; ujrat e Nimrimit madje
janë bërë një shkreti. 35 Unë do të fik në
Moab", thotë Zoti, "atë që ofron flijime mbi
vendet e larta dhe atë që u djeg temjan
perëndive të tij. 36 Prandaj zemra ime për
Moabin do të qajë si fyejt, zemra ime do të
qajë si fyejt për burrat e Kir-Heresit, sepse
pasuria që kanë fituar ka humbur. 37 Sepse
çdo kokë do të rruhet, çdo mjekër do të
pritet, mbi të gjitha duart do të ketë të
prera dhe mbi ijët do të jetë thesi. 38 Mbi
të gjitha çatitë e Moabit dhe në sheshet e
tij s'ka veçse vajtim, sepse unë e kam bërë
copë-copë Moabin, si një enë që nuk ka
më vlerë", thotë Zoti. 39 "Do të vajtojnë
duke thënë: "Si u thye! Si ka kthyer Moabi
paturpësisht kurrizin! Si është bërë Moabi
tallja dhe frika e atyre që i rinë rrotull"".
40 Sepse kështu thotë Zoti: "Ja, ai do të nisë
fluturimin si një shqiponjë dhe do t'i hapë
krahët e tij në drejtim të Moabit. 41 Keriothi
u pushtua, fortesat janë zënë dhe zemra
e trimave të Moabit në atë ditë do të jetë
si zemra e një gruaje në dhembjet e lind-
jes. 42 Moabi do të shkatërrohet, nuk do të
jetë më popull, sepse është ngritur kundër
Zotit. 43 Frika, gropa, laku të kërcënojnë, o
banor i Moabit" thotë Zoti. 44 "Kush ikën
përpara frikës do të bjerë në gropë dhe
kush del nga gropa do të kapet në lak, sepse
unë do të sjell mbi të, mbi Moabin vitin e
ndëshkimit të tij" thotë Zoti. 45 "Në hijen
e Heshbonit ndalen, të kapitur, ikanakët,
por një zjarr del nga Heshboni dhe një flakë
nga mesi i Sihonit, që përpin anët e Moabit

dhe pjesën e sipërme të kokës së njerëzve
kryengritës. 46 Mjerë ti, O Moab! Populli
i Kemoshit është i humbur sepse bijtë e
tu janë çuar në robëri dhe bijat e tua në
mërgim. 47 Por unë do të kthej Moabin nga
robëria gjatë ditëve të fundit, thotë Zoti".
Deri këtu gjykim mbi Moabin.

49

1 Kundër bijve të Amonit. Kështu thotë
Zoti: "Izraeli vallë nuk ka bij, nuk ka asnjë
trashëgimtar? Pse, pra, Malkami bëhet
zot i Gadit dhe populli i tij është vendosur
në qytetet e tij? 2 Prandaj ja, ditët po
vijnë, thotë Zoti, në të cilat unë do të bëj
që të dëgjohet thirrja e luftës e bijve të
Amonit kundër Rabahut; ai do të bëhet një
grumbull gërmadhash dhe qytetet e tij do
të konsumohen nga zjarri. Atëherë Izraeli
do të shtjerë në dorë trashëgiminë e tij",
thotë Zoti. 3 "Vajto o Heshbon, sepse Ai
është shkatërruar; bërtisni, o ju qytete të
Rabahut, ngjeshuni me thasë, vini kujën,
vraponi sa andej e këtej brenda vathës
sepse Malkami po shkon në robëri bashkë
me priftërinjtë e tij dhe me princat e tij.
4 Pse mburresh nëpër lugina? Lugina jote
është zbrazur, o bijë rebele, që kishe besim
në thesaret e tua dhe thoje: "Kush do të
dalë kundër meje?". 5 Ja, unë do të bëj
që të të zërë tmerri, thotë Zoti, Zoti i
ushtrive, nga të gjithë ata që të rrethojnë,
dhe ju do të dëboheni, secili drejt para tij,
dhe nuk do të ketë njeri që t'i mbledhë
ikanakët. 6 Por, mbas kësaj, unë do t'i
kthej nga robëria djemtë e Amonit", thotë
Zoti. 7 Kundër Edomit. Kështu thotë Zoti
i ushtrive: "Nuk ka më dituri në Teman?
Vallë u ka munguar gjykimi të zgjuarve?
Është tretur dituria e tyre? 8 Ikni me vrap,
kthehuni prapa, shkoni të banoni në thel-
lësitë e tokës, o banorë të Dedanit, sepse
unë do të sjell fatkeqësinë e Ezaut mbi
të në kohën e ndëshkimit të tij. 9 Po të
vinin disa vjelës rrushi te ti nuk do të linin
ndonjë vilëz për të mbledhur? Po të vinin
disa vjedhës te ti natën do të shkatërronin
vetëm sa u mjafton. 10 Por unë do ta zbuloj
Ezaun dhe do të gjej vendet e fshehta të
tij, dhe ai nuk do të mund të fshihet më.
Pasardhësit të tij, vëllezërit e tij dhe fqinjët
e tij do të shkatërrohen, dhe ai nuk do të
jetë më. 11 Lëri jetimët e tu, unë do t'i ruaj
të gjallë në jetë dhe gratë e tua të veja le
të kenë besim tek unë". 12 Sepse kështu
thotë Zoti: "Ja, ata që nuk ishin destinuar
ta pinin kupën, do ta pinë me siguri; dhe ti
do të jesh krejt i pandëshkuar? Nuk do të
jesh krejt i pandëshkuar, por do ta pish me
siguri. 13 Meqenëse unë jam betuar në veten
time", thotë Zoti, "Botsrahu do të bëhet një
objekt habie dhe talljeje, një shkreti dhe një
mallkim, dhe tërë qytetet e tij do të jenë të
shkreta përjetë. 14 Dëgjova një mesazh nga
Zoti, dhe një lajmëtar iu dërgua kombeve:
"Mblidhuni dhe nisuni kundër tij; çohuni
për betejën". 15 Por ja unë do të të bëj
të vogël midis kombeve dhe të përbuzur
midis njerëzve. 16 Tmerri që kallje dhe
kryelartësia e zemrës sate të kanë joshur,
o ti që banon në të çarat e shkëmbinjve,
që pushton majat e kodrave; edhe sikur
të bëje folenë tënde lart si shqiponja, unë
do të bëj që ti të biesh poshtë nga atje
lart", thotë Zoti. 17 Edomi do të bëhet
objekt habie; kushdo që do t'i kalojë afër
do të mbetet i habitur dhe do të fërshëllejë
për të gjitha plagët e tij. 18 Ashtu si në
shkatërrimin e Sodomës dhe të Gomorrës,
si dhe të qyteteve afër tyre", thotë Zoti,
"askush nuk do të banojë më në to dhe
asnjë bir njeriu nuk do të gjejë strehë. 19 Ja,
ai do të dalë si një luan nga fryrja e Jordanit
kundër banesës së fortë; unë do të bëj që ai
papritmas të ikë që andej dhe do të vendos
mbi të atë që kam zgjedhur. Kush është në
fakt si unë? Kush do të më nxjerrë në gjyq?
Kush është, pra, bariu që mund të më bëjë
ballë? 20 Prandaj dëgjoni planin që Zoti ka
menduar kundër Edomit dhe vendimet që
ka marrë kundër banorëve të Temanit. Me
siguri do të tërhiqen edhe më të vegjlit e
kopesë, me siguri banesa e tyre do të shkre-
tohet. 21 Në zhurmën e rënies së tyre toka
do të dridhet; zhurma e britmës së tyre do
të dëgjohet deri në Detin e Kuq. 22 Ja, armiku
po del, po nis fluturimin si shqiponja dhe
po hap krahët e tij drejt Botsrahut, dhe
zemra e trimave të Edomit atë ditë do të
jetë si zemra e një gruaje në dhembjet e
lindjes. 23 Kundër Damaskut. Hamathia dhe
Arpadi janë mbuluar me turp, sepse kanë
dëgjuar një lajm të keq; po ligështohen;
ka një stuhi të madhe mbi det, që nuk
mund të qetësohet. 24 Damasku është bërë i
flashkët, kthehet për të ikur, e ka kapur një

drithmë; ankthi dhe dhimbjet e sulmojnë
si një grua që është duke lindur. 25 "Vallë
si nuk është braktisur qyteti i lavdërimit,
qyteti i gëzimit tim? 26 Prandaj të rinjtë e
tij do të rrëzohen në sheshet e tij dhe tërë
luftëtarët do të vdesin atë ditë", thotë Zoti
i ushtrive. 27 "Unë do të ndez zjarrin në
muret e Damaskut dhe ai do të gllabërojë
pallatet e Ben-Hadadit". 28 Kundër Kedarit
dhe mbretërive të Hatsorit, që Nebukad-
netsari, mbreti i Babilonisë, ka mundur.
Kështu thotë Zoti: "Çohuni, dilni kundër
Kedarit dhe shkatërroni bijtë e lindjes.
29 Çadrat e tyre dhe kopetë e tyre do të
merren; shatorret e tyre, tërë veglat e tyre
dhe devetë e tyre do të çohen tutje; do
t'u bërtasin atyre: "Tmerr nga të gjitha
anët". 30 Ikni, shkoni larg të banoni në
thellësitë e tokës, o banorë të Hatsorit",
thotë Zoti, "sepse Nebukadnetsari, mbreti
i Babilonisë, ka hartuar një projekt kundër
jush, ka menduar një plan kundër jush.
31 Çohuni, dilni kundër një kombi të qetë
që banon në siguri", thotë Zoti, "që nuk
ka as dyer as shula dhe banon i vetmuar.
32 Devetë e tyre do t'i çojnë tutje si plaçkë
lufte dhe shumica e bagëtisë së tyre si
pre. Unë do t'i shpërndaj në të gjitha
drejtimet ata që presin cepat e mjekrës
dhe do të bëj që t'u vijë fatkeqësia nga të
gjitha anët", thotë Zoti. 33 "Hatsori do të
bëhet një vend ku do të banojnë çakejtë,
një shkreti për gjithmonë; askush nuk do
të banojë më aty dhe asnjë bir njeriu nuk
do të qëndrojë aty". 34 Fjala e Zotit që iu
drejtua profetit Jeremia kundër Elamit, në
fillim të mbretërimit të Sedekias, mbret i
Judës, duke thënë: 35 "Kështu thotë Zoti i
ushtrive: Ja, unë do të copëtoj harkun e
Elamit, bazën e forcës së tij. 36 Unë do të sjell
kundër Elamit katër erërat nga katër skajet
e qiellit; do ta shpërndaj në drejtim të të
gjitha erërave dhe nuk do të ketë komb ku
të mos arrijnë ikanakët e Elamit. 37 Do t'i
bëj Elamitët të tremben përpara armiqve
të tyre dhe para atyre që kërkojnë jetën e
tyre; do të sjell mbi ta gjëmën, zemërimin
tim të zjarrtë", thotë Zoti. "Do t'u dërgoj
pas shpatën deri sa t'i kem konsumuar.
38 Do ta vendos pastaj fronin tim në Elam
dhe do të bëj që të zhduken mbretërit dhe
princat", thotë Zoti. 39 "Por ditët e fundit
do të ndodhë që unë do ta kthej Elamin nga
robëria", thotë Zoti.

50

1 Fjala që Zoti shqiptoi kundër Babilonisë
dhe kundër vendit të Kaldeasve me anë
të profetit Jeremia: 2 "Shpalleni midis
kombeve, shpalleni dhe ngrini një flamur;
shpalleni dhe mos e fshihni. Thoni: "Ba-
bilonia, u pushtua, Beli është mbuluar me
turp, Meradoku është thyer, shëmbëlltyrat
e tij janë mbuluar me turp, idhujt e tij
janë copëtuar". 3 Sepse nga veriu kundër
tij po ngrihet një komb që do ta katandisë
vendin në një shkretëtirë dhe askush nuk
do të banojë në të; njerëzit dhe kafshët do
t'ia mbathin, do të ikin. 4 Në ato ditë dhe
në atë kohë", thotë Zoti, "bijtë e Izraelit
dhe bijtë e Judës do të vijnë bashkë; do të
ecin duke qarë dhe do të kërkojnë Zotin,
Perëndinë e tyre. 5 Do të pyesin për rrugën
e Sionit, drejt të cilit do të kthejnë fytyrat
e tyre, duke thënë: "Ejani, të bashkohemi
me Zotin, me një besëlidhje të përjetshme,
që të mos harrohet më". 6 Populli im ka
qënë një kope dhensh të humbura; bar-
injtë e tyre i kishin bërë të marrin kot,
të humbin nëpër male. Kanë shkuar nga
mali në kodër dhe kanë harruar vendin ku
ata pushojnë. 7 Të gjithë ata që i gjenin,
i hanin, dhe armiqtë e tyre thonin: "Nuk
jemi fajtorë, sepse kanë mëkatuar kundër
Zotit, seli e drejtësisë, Zoti, shpresa e etërve
të tyre". 8 Ikni nga mesi i Babilonisë, dilni
nga vendi i Kaldeasve dhe bëhuni si cjeptë
në ballë të kopesë. 9 Sepse ja, unë i nxit
dhe bëj që të dalin kundër Babilonisë një
shumicë e madhe kombesh nga vendet
e veriut, dhe do të radhiten kundër saj;
kështu ajo do të pushtohet. Shigjetat e
tyre janë si ato 10 Kaldea do t'i lihet plaçk-
itjes; tërë plaçkitësit e saj do të ngopen",
thotë Zoti. 11 "Gëzohuni dhe kënaquni, o
plaçkitës të trashëgimisë sime, sepse jeni
majmur si një mëshqerrë që shin grurin
dhe hingëlloni si kuajt e fuqishëm të luftës.
12 Nëna juaj do të turpërohet me të madhe,
ajo që ju ka lindur do të skuqet. Ja, ajo
do të jetë kombi i fundit, një shkreti, një
tokë shterpë, një vetmi. 13 Për shkak të
zemërimit të Zotit nuk do të banohet më
aty, do të jetë një shkreti e plotë; kushdo që
do të kalojë pranë Babilonisë do të mbetet
i habitur dhe do të fërshëllejë për të gjitha

plagët e saj. [14] Radhituni rreth Babilonisë,
o ju të gjithë harkëtarët. Gjuani kundër
saj, mos kurseni asnjë shigjetë, sepse ka
mëkatuar kundër Zotit. [15] Lëshoni klithma
lufte kundër saj rreth e përqark; ajo është
dorëzuar, themelet e saj kanë rënë, muret e
saj janë shembur, sepse kjo është hakmar-
rja e Zotit. Hakmerruni me të. Bëjini asaj
atë që ajo u ka bërë të tjerëve. [16] Shfarosni
nga Babilonia atë që mbjell dhe zë draprin
në kohën e korrjes. Nga frika e shpatës
së shtypësit secili do të kthehet te pop-
ulli i tij, secili do të turret në vendin e
tij. [17] Izraeli është një dele e humbur, të
cilën e ndoqën luanët; i pari që e gllabëroi
ishte mbreti i Asirisë, pastaj ky i fundit,
Nebukadnetsari, mbreti i Babilonisë, që ia
ka thyer kockat". [18] Prandaj kështu thotë
Zoti i ushtrive, Perëndia i Izraleit: "Ja, unë
do dënoj mbretin e Babilonisë dhe vendin
e tij, ashtu si dënova mbretin e Asirisë.
[19] Por do ta çoj përsëri Izraelin në kullotën e
tij, do të kullotë në Karmel dhe në Bashan
dhe shpirti i i tij do të ngopet në kodrinat
e Efraimit dhe në Galaad. [20] Në ato ditë,
në atë kohë", thotë Zoti, "do të kërkohet
paudhësia e Izraelit, por nuk do të ketë fare,
dhe mëkatet e Judës nuk do të gjenden;
sepse unë do t'i fal ata që do të lë të gjallë.
[21] Dil kundër vendit të Merathaimit dhe
kundër banorëve të Pekodit. Shkatërro dhe
vendos shfarosjen e tyre", thotë Zoti, "dhe
bëj pikërisht ashtu si të kam urdhëruar!
[22] Në vend ka zhurmë lufte dhe shkatër-
rimi është i madh. [23] Pse është bërë copë
dhe është shkatërruar çekiçi i tërë tokës?
Pse Babilonia është bërë një shkreti midis
kombeve? [24] Të kam ngritur një lak dhe ti je
zënë prej tij, o Babiloni, pa e kuptuar fare.
U gjete dhe u pushtove, sepse ke bërë luftë
kundër Zotit. [25] Zoti hapi arsenalin e tij dhe
nxori jashtë armët e indinjatës së tij, sepse
kjo është një vepër që Zoti, Zoti i ushtrive,
duhet ta kryejë në vendin e Kaldeasve.
[26] Ejani kundër saj nga skajet më të largëta,
hapni hambarët e saj, bëjini një grumbull
gërmadhash dhe vendosni shfarosjen e saj,
që të mos mbetet asgjë. [27] Vritni të gjithë
demat e saj, le të zbresin në kasaphanë.
Mjerë ata, sepse erdhi dita e tyre, dita
e ndëshkimit të tyre. [28] Dëgjohet zëri i
atyre që ikin dhe shpëtojnë nga vendi i Ba-
bilonisë për të lajmëruar në Sion hakmar-
rjen e Zotit, Perëndisë tonë, hakmarrjen
e tempullit të tij. [29] Mblidhni kundër Ba-
bilonisë tërë harkëtarët, tërë ata që nderin
harkun. Fushoni rreth e qark kundër asaj,
asnjë të mos ju shpëtojë. Shpërbleheni
sipas veprave të saj, i bëni asaj pikërisht atë
që ajo u ka bërë të tjerëve, sepse ka qënë
arrogante kundër Zotit, kundër të Shenjtit
të Izraelit. [30] Prandaj të rinjtë e saj do të
bien në sheshet e saj dhe tërë luftëtarët e
saj do të vdesin atë ditë", thotë Zoti. [31] "Ja ku
jam kundër teje, o arrogante", thotë Zoti i
ushtrive, "sepse erdhi dita jote, koha në të
cilën unë do të të ndëshkoj. [32] Arrogantja
do të tronditet dhe do të rrëzohet, dhe
askush nuk do ta ngrerë. Unë do t'u vë
zjarrin qyteteve të saj dhe ai do të përpijë
gjithçka që e rrethon". [33] Kështu thotë Zoti
i ushtrive: "Bijtë e Izraelit ishin të shtypur
bashkë me bijtë e Judës. Tërë ata që i
kanë çuar në robëri i kanë mbajtur me
forcë dhe nuk kanë pranuar t'i lënë të ikin.
[34] Shpëtimtari i tyre është i fortë; emri i
tij është Zoti i ushtrive. Ai me siguri do
të mbrojë çështjen e tyre, për t'i dhënë
prehje dheut dhe për t'i bërë të drithërohen
banorët e Babilonisë. [35] Një shpatë kër-
cënon Kaldeasit", thotë Zoti, "banorët e Ba-
bilonisë, princat e tij, të diturit e saj. [36] Një
shpatë kërcënon gënjeshtarët mburravecë,
që do të rezultojnë pa mend; një shpatë
kërcënon trimat e saj, që do të tmerrohen.
[37] Një shpatë kërcënon kuajt e saj, qerret
e saj dhe mbi lëmshin e njerëzve që është
në mes të saj, e cila do të bëhet si shumë
gra; një shpatë kërcënon thesaret e saj,
që do të plaçkiten. [38] Thatësira kërcënon
ujërat e saj, që do të thahen, sepse është nje
vend figurash të gdhendura dhe ata luajnë
mendsh për idhujt e tyre. [39] Prandaj do të
banojnë aty kafshët e shkretëtirës me çake-
jtë dhe do të vendosen aty strucat. Nuk do
të banohet kurrë më, as do të popullohet
brez pas brezi. [40] Ashtu si Perëndia shkatër-
roi Sodomën, Gomorrën dhe qytetet afër
tyre", thotë Zoti, "kështu nuk do të banojë
më aty askush dhe nuk do të qëndrojë më
aty asnjë bir njeriu. [41] Ja, një popull vjen
nga veriu; një komb i madh dhe shumë
mbretër kanë dalë nga skajet e tokës. [42] Ata
mbajnë në dorë harkun dhe shtizën; janë
të egër dhe nuk kanë fare mëshirë; zëri i
tyre do të gjëmojë si deti. U hipin kuajve,

janë gati të luftojnë si një njeri i vetëm
kundër teje, o bijë e Babilonisë. 43 Mbreti
i Babilonisë ka dëgjuar të flitet për ta dhe
duart e tij dobësohen; e ka zënë ankthi,
dhembjet si një grua që po lind. 44 Ja, po del
si një luan nga vërshimi i Jordanit kundër
banesës së fortë. Por unë do të bëj që të
ikin befas prej saj dhe do të vendos mbi të
atë që kam zgjedhur. Kush është, pra, si
unë dhe kush mund të më paditë në gjyq?
Kush është, pra, ai bari që mund të më bëjë
ballë? 45 Prandaj dëgjoni planin që Zoti ka
menduar kundër Babilonisë dhe vendimet
që ka marrë kundër vendit të Kaldeasve.
Me siguri do të tërhiqen edhe më të vegjlit
e kopesë, me siguri banesa e tyre do të
shkatërrohet. 46 Në zhurmën e pushtimit të
Babilonisë toka do të dridhet dhe ulërima e
tyre do të dëgjohet midis kombeve".

51

1 Kështu thotë Zoti: "Ja, unë do të ngre
një erë shkatërruese kundër Babilonisë dhe
kundër banorëve të Leb Kamait. 2 Do të
dërgoj kundër Babilonisë disa të huaj që do
ta kontrollojnë dhe do ta zbrazin vendin e
saj, sepse në ditën e fatkeqësisë do të sulen
mbi të nga të gjitha anët. 3 Mos lini që ai, i
cili nder harkun ta shtrijë atë apo të ngrihet
në parzmoren e tij. Mos kurseni të rinjtë
e saj, vendosni shfarosjen e tërë ushtrisë
së saj. 4 Kështu ata do të bien të vrarë në
vendin e Kaldeasve dhe të shpuar nëpër
rrugët e Babilonisë. 5 Sepse Izraeli dhe Juda
nuk kanë qënë braktisur nga Perëndia i
tyre, nga Zoti i ushtrive, megjithëse vendi i
tyre ishte plot me faje kundër të Shenjtit të
Izraelit". 6 Ikni nga mesi i Babilonisë dhe të
shpëtojë secili jetën e tij, shikoni të mos të
shkatërroheni në paudhësinë e saj. Sepse
kjo është koha e hakmarrjes së Zotit; ai do
të japë shpërblimin e drejtë. 7 Babilonia
ishte në duart e Zotit një kupë ari që dehte
tërë tokën; kombet kanë pirë nga vera e
saj, prandaj kombet kanë rënë në kllapi.
8 Papritmas Babilonia ra, u shkatërrua. Va-
jtoni për të, merrni balsam për dhembjen
e saj; ndofta mund të shërohet. 9 Ne dëshi-
ronim ta shëronim Babiloninë, por ajo nuk
është shëruar. Braktiseni dhe të shkojmë
secili në vendin e vet, sepse gjykimi i saj
arrin deri në qiell dhe ngrihet deri te retë.
10 Zoti ka bërë të triumfojë çështja jonë e
drejtë. Ejani, të tregojmë në Sion veprën e
Zotit, Perëndisë tonë. 11 Mprehni shigjetat,
rrokni mburojat. Zoti ka zgjuar frymën e
mbretërve të Medasve, sepse qëllimi i tij
kundër Babilonisë është shkatërrimi i saj,
sepse kjo është hakmarrja e Zotit, hakmar-
rja e tempullit të tij. 12 Ngrini flamurin mbi
muret e Babilonisë. Përforconi rojet, ven-
dosni shigjetarë, përgatitni kurthe. Sepse
Zoti ka menduar dhe ka zbatuar atë që ka
thënë kundër banorëve të Babilonisë. 13 O
ti që banon pranë ujërave të mëdha, të
pasura në thesarë, fundi yt erdhi, fundi i
fitimeve të tua të padrejta. 14 Zoti i ushtrive
i është betuar në veten e tij: "Unë do të të
mbush me njerëz si miza që do të ngrenë
kundër teje britma lufte". 15 Ai ka bërë
tokën me fuqinë e tij, ka vendosur botën
me diturinë e tij dhe ka shpalosur qiejt
me zgjuarësinë e tij. 16 Kur nxjerr zërin
e tij, ka një zhurmë ujërash në qiell; ai
bën që të ngjiten avujt nga skajet e tokës,
prodhon rrufetë për shiun dhe e nxjerr
erën nga depozitat e tij. 17 Çdo njeri atëherë
bëhet budalla, pa njohuri, çdo argjendar ka
turp për shëmbëlltyrën e tij të gdhendur,
sepse shëmbëlltyra e tij e derdhur është
një gënjeshtër, dhe nuk ka frymë jetësore
në to. 18 Janë kotësi, vepra mashtrimi; në
kohën e ndëshkimit të tyre do të zhduken.
19 Trashëgimia e Jakobit nuk është si ata,
sepse ai ka sajuar tërë gjërat, dhe Izraeli
është fisi i trashëgimisë së tij. Emri i tij
është Zoti i ushtrive. 20 "Ti je për mua një
çekiç, një mjet lufte; me ty do të shtyp
kombet, me ty do të shkatërroj mbretëritë;
21 me ty do të copëtoj kalë dhe kalorës, me
ty do të copëtoj qerre dhe karrocier; 22 me
ty do të copëtoj burrë dhe grua, me ty do
të copëtoj plak dhe fëmijë, me ty do të
copëtoj të riun dhe virgjëreshën; 23 me ty
do të copëtoj bariun dhe kopenë e tij, me
ty do të copëtoj katundarin dhe pendën e
tij të qeve, me ty do të copëtoj qeveritarët
dhe gjykatësit. 24 Por unë do t'i shpërblej
Babiloninë dhe tërë banorët e Kaldesë për
tërë të keqen që i kanë bërë Sionit para
syve tuaj", thotë Zoti. 25 "Ja ku jam kundër
teje, o mal i shkatërrimit", thotë Zoti, "ti
që shkatërron tërë tokën. Unë do të shtrij
dorën time kundër teje, do të të rrokullis
poshtë nga shkëmbinjtë dhe do të të bëj një

mal të djegur. [26] Nga ti nuk do të merren
më as gurë të qoshes, as gurë themeli, por
ti do të bëhesh një shkreti përjetë, thotë
Zoti. [27] Ngrini një flamur në vend, bjerini
borisë midis kombeve; përgatitni kombet
kundër saj, thirrni të mblidhen kundër saj
mbretëritë e Araratit, Minit dhe Ashke-
nazit. Emëroni kundër saj një komandant.
Bëni që të përparojnë kuajt si karkaleca të
kreshtë. [28] Përgatitni kundër saj kombet,
me mbretëritë e Medisë, me qeveritarët e
tij, me të gjithë gjykatësit dhe tërë vendet
e zotërimeve të tij. [29] Toka do të dridhet dhe
do të mbajë zi, sepse planet e Zotit kundër
Babilonisë do të realizohen, për ta katan-
disur vendin e Babilonisë në një shkreti, pa
banorë. [30] Trimat e Babilonisë kanë hequr
dorë nga lufta; kanë mbetur në fortesat
e tyre; forca e tyre është ligështuar, janë
bërë si gra. U kanë vënë zjarrin banesave
të saj, shulet e portave të tyre janë thyer.
[31] Korrieri vrapon përballë korrierit dhe la-
jmëtari përballë lajmëtarit për t'i njoftuar
mbretit të Babilonisë që qyteti i tij është
marrë nga çdo anë; [32] vahet që mund të
kalohen më këmbë janë zënë, kënetat janë
në flakë dhe luftëtarët janë të tmerruar.
[33] Sepse kështu thotë Zoti i ushtrive, Perën-
dia i Izraelit: "Bija e Babilonisë është si
një lëmë në kohën që shkelet; edhe pak
dhe do të vijë për të koha e korrjes".
[34] "Nebukadnetsari, mbreti i Babilonisë, na
ka gëlltitur, na ka shtypur, na ka katandisur
si një enë bosh; na ka gëlltitur si një dragua,
ka mbushur barkun e tij me ushqimet tona
të shijshme, na ka përzënë. [35] Dhuna e
ushtruar kundër meje dhe mishit tim rëntë
mbi Babiloninë", do të thotë banori i Sionit.
"Gjaku im rëntë mbi banorët e Kaldesë",
do të thotë Jeruzalemi. [36] Prandaj kështu
thotë Zoti: "Ja, unë do të mbroj çështjen
tënde dhe do ta kryej hakmarrjen tënde.
Do të bëj që të thahet deti i saj dhe të
shterojë burimi i saj. [37] Babilonia do të
bëhet një grumbull gërmadhash, një strehë
për çakejtë, një objekt habie e talljeje, pa
banorë. [38] Ata do të vrumbullijnë bashkë si
luanë, do të skërmitin dhëmbët si këlyshët
e luanit. [39] Kur të kenë vapë, do t'u jap
të pijnë, do t'i deh që të kënaqen dhe të
flenë një gjumë të përjetshëm, pa u zgjuar
më", thotë Zoti. [40] Unë do t'i bëj të zbresin
në kasaphanë si qengja, si desh bashkë me
cjeptë. [41] Vallë si u pushtua Sheshaku dhe u
fitua lavdia e tërë dheut? Vallë si u bë Ba-
bilonia një shkreti midis kombeve? [42] Deti
ka dalë përmbi Babiloninë; ajo është mby-
tur nga zhurma e valëve të tij. [43] Qytetet e
saj janë bërë një mjerim, një tokë e zhu-
ritur, një shkreti, një vend ku nuk banon
askush dhe nëpër të cilin nuk kalon asnjë
bir njeriu. [44] Unë do të ndëshkoj Belin në
Babiloni dhe do të nxjerr nga goja e tij
atë që ka gllabëruar dhe kombet nuk do të
bashkohen më me të. Madje edhe muret e
Babilonisë do të rrëzohen. [45] Dil nga mesi
i saj, o populli im, dhe secili të shpëtojë
jetën e tij përpara zemërimit të zjarrtë të
Zotit. [46] Zemra juaj mos u ligështoftë dhe
mos u trembni nga lajmet që do të dëgjohen
në vend, sepse një vit do të vijë një lajm
dhe vitin tjetër një lajm tjetër. Do të ketë
dhunë në vend, sundues kundër sunduesit.
[47] Prandaj ja, do të vijnë ditët në të cilat
unë do të ndëshkoj figurat e gdhendura të
Babilonisë; tërë vendi do të mbulohet me
turp dhe tërë të plagosurit për vdekje do të
rrëzohen në mes të saj. [48] Atëherë qiejt, toka
dhe çdo gjë që është në to do të ngazëllejnë
mbi Babiloninë, sepse shkatërruesit do të
vijnë kundër saj nga veriu", thotë Zoti.
[49] Ashtu si Babilonia bëri që të rrëzohen
të plagosurit për vdekje të Izraelit, kështu
në Babiloni do të rrëzohen të plagosurit
për vdekje të të gjithë vendit. [50] Ju, që
keni shpëtuar nga shpata, nisuni, mos u
ndalni; mbani mend që nga larg Zotin, dhe
Jeruzalemi t'ju kthehet në zemër. [51] Na
vjen turp të dëgjojmë sharjen, turpi ka
mbuluar fytyrën tonë, sepse disa të huaj
kanë hyrë në shenjtoren e shtëpisë të Zotit.
[52] "Prandaj ja, do të vijnë ditët", thotë Zoti,
"në të cilat unë do të dënoj figurat e tij të
gdhendura dhe në tërë vendin e tij do të
rënkojnë të plagosurit për vdekje. [53] Edhe
sikur Babilonia të ngjitej deri në qiell, edhe
sikur ta bënte të pakapshme forcën e saj të
lartë, nga ana ime do të vijnë kundër saj
disa shkatërrimtarë", thotë Zoti. [54] Zhurma
e një britme po vjen nga Babilonia, e një
shkatërrimi të madh nga vendi i Kaldasve.
[55] Sepse Zoti po shkatërron Babiloninë dhe
bën që të pushojë zhurma e saj e madhe;
valët e tyre gumëzhijnë, zhurma e zërit
të tyre po ngrihet. [56] Shkatërrimtari në
fakt erdhi kundër saj, kundër Babilonisë;

trimat e saj janë kapur, harqet e tyre janë
copëtuar, sepse Zoti është Perëndia i sh-
përblimeve; ai do t'i shpërblejë me siguri.
57 Unë do t'i deh princat e saj, njerëzit e
urtë të saj, qeveritarët e saj, nëpunësit e
saj, dhe trimat e saj dhe kështu do të bëjnë
një gjumë të përjetshëm dhe nuk do të
zgjohen më", thotë Mbreti, emri i të cilit
është Zoti i ushtrive. 58 Kështu thotë Zoti
i ushtrive: "Muret e gjëra të Babilonisë do
të prishen krejtësisht, portat e saj të larta
do të digjen me zjarr; kështu popujt do të
kenë punuar për asgjë dhe kombet do të
jenë munduar vetëm për zjarrin". 59 Urdhri
që profeti Jeremia i dha Serajahut, birit të
Neriahut, bir i Mahsejahut, kur shkoi në
Babiloni me Sedekian, mbretin e Judës, në
vitin e katërt të mbretërimit të tij. Serajahu
ishte shefi i Çambelanëve. 60 Kështu Jeremia
shkroi në një libër tërë të këqiat që do të
pësonte Babilonia, tërë këto fjalë që janë
shkruar kundër Babilonisë. 61 Dhe Jeremia i
tha Serajahut: "Kur të arrish në Babiloni, ki
kujdes t'i lexosh tërë këto fjalë, 62 dhe do të
thuash: "O Zot, ti ke thënë për këtë vend se
do ta shkatërroje, dhe se nuk do të mbetej
në të më asnjëri, qoftë njeri apo kafshë,
por do të bëhej një shkreti e përjetshme".
63 Pastaj, kur të kesh mbaruar së lexuari këtë
libër, do të lidhësh mbi të një gur dhe do
ta hedhësh në mes të Eufratit, 64 dhe do
të thuash: "Kështu do të mbytet Babilonia
dhe nuk do të ngrihet më nga fatkeqësia që
unë do të sjell mbi të; dhe ata do të jenë të
rraskapitur"". Deri këtu fjalët e Jeremias.

52

1 Sedekia ishte njëzetenjë vjeç kur filloi
të mbretërojë, dhe mbretëroi në Jeruzalem
njëmbëdhjetë vjet. E ëma quhej Hamutal,
e bija e Jeremias nga Libnahu. 2 Ai bëri atë
që është e keqe në sytë e Zotit, në të gjitha
gjërat ashtu si kishte bërë Jehojakimi. 3 Kjo
ndodhi në Jeruzalem dhe në Judë për shkak
të zemërimit të Zotit, që më në fund i
dëboi nga prania e tij. Pastaj Sedekia
ngriti krye kundër mbretit të Babilonisë.
4 Në vitin e nëntë të mbretërimit të tij,
në muajin e dhjetë, më dhjetë të muajit,
Nebukadnetsari, mbreti i Babilonisë, erdhi
me gjithë ushtrinë e tij kundër Jeruzalemit,
fushoi kundër tij dhe ndërtoi rreth e rrotull
ledhat. 5 Kështu qyteti mbeti i rrethuar
deri në vitin e njëmbëdhjetë të mbretit
Sedekia. 6 Në muajin e katërt, më nëntë të
muajit, uria ishte aq e rëndë në qytet, sa që
nuk kishte më bukë për popullin e vendit.
7 Atëherë u hap një e çarë në muret dhe
të gjithë luftëtarët ikën, duke dalë natën
nga qyteti nëpër portën midis dy mureve,
e cila ndodhej pranë kopshtit të mbretit,
megjithëse Kaldeasit ishin rreth qytetit.
Kështu ata morën rrugën e Arabahut. 8 Por
ushtria e Kaldeasve ndoqi mbretin, e ar-
riti Sedekian në fushën e Jerikos, ndërsa
tërë ushtria e tij po shpërndahej larg tij.
9 Kështu ata zunë mbretin dhe e çuan në
Riblah, në vendin e Hamathit te mbreti i
Babilonisë, që shqiptoi vendimin kundër
tij. 10 Mbreti i Babilonisë vrau pastaj bi-
jtë e Sedekias para syve të tij dhe vrau
gjithashtu tërë princat e Judës në Riblah;
11 pastaj i nxori sytë Sedekias. Mbreti i
Babilonisë e lidhi me pranga prej bronzi,
e çoi në Babiloni dhe e futi në burg deri
ditën e vdekjes së tij. 12 Muajin e pestë,
më dhjetë të muajit (që ishte viti i nën-
tëmbëdhjetë i Nebukadnetsarit, mbretit të
Babilonisë), Nebuzaradani, komandanti i
rojeve personale në shërbim të mbretit të
Babilonisë, arriti në Jeruzalem. 13 Ai dogji
shtëpinë e Zotit dhe shtëpinë e mbretit dhe
u vuri flakën tërë shtëpive të Jeruzalemit
dhe tërë shtëpive të fisnikëve. 14 Tërë ush-
tria e Kaldeasve që ishte me komandantin
e rojeve rrëzoi të gjitha muret rreth e
qark Jeruzalemit. 15 Pastaj Nebuzaradani,
komandanti i rojeve, internoi pjesën më
të varfër të popullit; pjesën e popullit
që kishte mbetur në qytet, dezertorët që
kishin kaluar në shërbim të mbretit të Ba-
bilonisë dhe kusurin e popullsisë. 16 Por
Nebuzaradani, komandanti i rojeve, la disa
nga më të varfrit e vendit të punojnë vresh-
tat dhe arat. 17 Kaldeasit i copëtuan shtyllat
prej bronzi që ishin në shtëpinë e Zotit,
qerret dhe detin prej bronzi që ishin në
shtëpinë e Zotit dhe e çuan bronzin në
Babiloni. 18 Ata morën edhe tiganët, kunjat,
thikat, legenët, kupat dhe të gjitha veglat
prej bronzi, që përdoreshin në shërbimin
e tempullit. 19 Komandanti i rojes mori
gjithashtu kupat, mangallët, legenët, shan-
danet, tasat dhe kupat, arin e sendet që
ishin prej ari të kulluar dhe argjendin e
kulluar. 20 Sa për dy kolonat, për detin

dhe për të dymbëdhjetë qetë prej bronzi që
ishin poshtë tij dhe për qerret që Salomoni
kishte bërë për shtëpinë e Zotit, bronzi i
tërë këtyre sendeve kishte një peshë që
nuk mund të llogaritej. 21 Për sa u për-
ket shtyllave, lartësia e një shtylle ishte
tetëmbëdhjetë kubitë; dhe duhej një fill
prej dymbëdhjetë kubitësh për të matur
rrethin e tyre; trashësia e saj ishte katër
gishtërinj; nga brenda ishte bosh. 22 Mbi
të ngrihej një kapitel prej bronzi, lartësia
e një kapiteli ishte pesë kubitë; rreth e
qark kapitelit kishte një rrjetëz dhe disa
shegë, të gjitha prej bronzi. Shtylla tjetër
me shegë, ishte e njëllojtë me të. 23 Rreth
e qark kishte nëntëdhjetë e gjashtë shegë
dhe tërë shegët rrotull rrjetëzës arrinin
në njëqind. 24 Komandanti i rojes mori
Serajahun, kryepriftin, Sofonian, priftin e
dytë, dhe tre rojtarë të portës. 25 Nga qyteti
ai mori edhe një eunuk që komandonte
luftëtarët, shtatë burra ndër këshilltarët
personalë të mbretit që u gjetën në qytet,
sekretarin e komandantit të ushtrisë që
rekrutonte popullin e vendit dhe gjashtëd-
hjetë burra nga populli i vendit që u
gjetën në qytet. 26 Kështu Nebuzaradani,
komandanti i rojeve, i mori dhe i çoi
te mbreti i Babilonisë në Riblah, 27 dhe
mbreti i Babilonisë i vrau në Riblah, në
vendin e Hamathit. 28 Kështu Juda u çua
në robëri larg vendit të tij. Ky është
populli që Nebukadnetsari internoi vitin e
shtatë: tremijë e njëzet e tre Judej. 29 Në
vitin e tetëmbëdhjetë të Nebukadnetsarit
u shpërngulën nga Jeruzalemi tetëqind e
tridhjet e dy veta. 30 Në vitin e njëzetë
e tretë të Nebukadnetsarit, Nebuzaradani,
komandanti i rojes, internoi shtatëqind e
dyzet e pesë Judej: gjithsej katërmijë e
gjashtëqind veta. 31 Në vitin e tridhjetë e
shtatë të robërisë së Jehojakimit, mbretit të
Judës, në muajin e dymbëdhjetë, më pesë të
muajit, Evil-Merodaku, mbret i Babilonisë,
vitin e parë të mbretërisë së tij e fali 32 I
foli me dashamirësi dhe vendosi ndenjësen
e tij mbi atë të mbretërve që ishin me të
në Babiloni. 33 Kështu Jehojakimi i ndërroi
rrobat e robërisë së tij dhe hëngri gjithnjë
bukën në prani të mbretit tërë ditët e jetës
së tij. 34 Për ushqimin e tij i jepej rregullisht
një racion ushqimi nga ana e mbretit të
Babilonisë, një racion çdo ditë, deri ditën e
vdekjes së tij, tërë ditët e jetës së tij.

Vajtimet

1 Si qëndron vallë i vetmuar qyteti që
ishte plot e përplot me popull? E mad-
hja midis kombeve është bërë si një e ve;
princesha midis provincave i është nën-
shtruar haraçit. 2 Ajo qan me hidhërim
natën, lotët vijëzojnë faqet e saj; midis
gjithë atyre që e donin nuk ka njeri që ta
ngushëllojë; tërë miqtë e saj e kanë tradhë-
tuar, janë bërë armiq të saj. 3 Juda ka shkuar
në robëri, mbi të rëndojnë pikëllimi dhe një
skllavëri e rëndë; ai banon midis kombeve,
nuk gjen prehje; tërë përndjekësit e tij e
kanë arritur midis fatkeqësive. 4 Rrugët e
Sionit mbajnë zi, sepse askush nuk vjen më
në festat solemne; tërë portat e tij janë
të shkreta, priftërinjtë e tij psherëtijnë,
virgjëreshat e tij hidhërohen dhe ai është
në trishtim. 5 Kundërshtarët e tij janë bërë
sundimtarë, armiqtë e tij begatohen, sepse
Zoti e ka mjeruar për shkak të morisë së
shkeljeve të tij; fëmijët e tij kanë shkuar
në robëri përpara armikut. 6 Vajza e Sionit
ka humbur tërë madhështinë e saj; krerët e
tij janë bërë si drerë që nuk gjejnë kullotë;
ecin pa forca përpara atyre që i ndjekin.
7 Në ditët e trishtimit të tij dhe të endjes
Jeruzalemi kujton tërë të mirat e çmuara që
zotëronte qysh nga ditët e lashta. Kur pop-
ulli i tij binte në dorë të armikut dhe askush
nuk i vinte në ndihmë, kundërshtarët e tij
e shikonin dhe qeshnin me shkatërrimin e
tij. 8 Jeruzalemi ka mëkatuar rëndë, pran-
daj është bërë një gjë e fëlliqur; tërë ata
që e nderonin e përçmojnë, sepse e kanë
parë lakuriq, po, ai psherëtin dhe kthehet
prapa. 9 Fëlliqësia e tij ishte në cepat e
rrobave të tij, nuk mendonte për fundin
e tij; prandaj ra në mënyrë të habitshme,
pa pasur njeri që ta ngushëllojë: "Shiko, o
Zot, dëshpërimin tim sepse armiku po ngri-
het". 10 Kundërshtari ka shtrirë dorën mbi
të gjitha thesaret e tua, sepse pa kombet
të hyjnë në shenjtëroren tënde; pikërisht
ata që ti u kishe urdhëruar të mos hynin në
kuvendin tënd. 11 Tërë populli i tij psherëtin
duke kërkuar bukë; japin gjërat e tyre më
të çmuara për ushqim me qëllim që të rifi-
tojnë jetën. "Shiko, o Zot, dhe kqyr sa jam
bërë i neveritshëm!". pranimi i mëkateve
të tij dhe pasojat e tyre 12 "Asgjë e tillë mos
t'ju ndodhë, o ju që kaloni afër. Soditni dhe
shikoni, në se ka një dhimbje të ngjashme
me dhembjen time, ajo që më brengos dhe
që Zoti më ka dhënë ditën e zemërimit të
tij të zjarrtë. 13 Nga lart ka dërguar një zjarr
në kockat e mia, i kaplon ato; ka shtrirë
një rrjetë në këmbët e mia, më ka kthyer
prapa, më ka shkretuar në kapitjen e ditëve
të mia. 14 Nga dora e tij është lidhur zgjedha
e shkeljeve të mia, që lidhen bashkë dhe
rëndojnë mbi qafën time; më ka pakësuar
forcën time; Zoti më ka lënë në duart e
atyre të cilëve nuk mund t'u bëj ballë. 15 Zoti
ka rrëzuar në mesin tim tërë trimat e mi;
ka thirrur kundër meje një kuvend për të
shtypur të rinjtë e mi; Zoti ka shtypur
si në një butinë bijën e virgjër të Judës.
16 Prandaj unë qaj; sytë e mi, vetë sytë e mi
shkrihen ndër lot, sepse ngushëlluesi që do
të mund të më jepte përsëri jetën është larg
meje. Bijtë e mi janë të dëshpëruar, sepse
armiku doli fitimtar". 17 Sioni zgjat duart
e tij, por nuk ka njeri që ta ngushëllojë.
Përsa i përket Jakobit, Zoti ka urdhëruar
që ata që janë rreth tij të bëhen armiq të
tij. Jeruzalemi është bërë në mes tyre si një
gjë e papastër. 18 Zoti është i drejtë, sepse
jam rebeluar kundër fjalës së tij. Dëgjoni,
pra, o popuj mbarë, dhe shikoni dhimbjen
time! Virgjëreshat e mia dhe të rinjtë e mi
kanë shkuar në robëri. 19 Thirra dashnorët e
mi, por ata më kanë mashtruar; priftërinjt
e mi dhe pleqtë e mi nxorën frymën e
fundit në qytet, ndërsa kërkonin ushqim
për të shpëtuar jetën e tyre. 20 Shiko, o Zot,
unë jam në ankth. Zorrët e mia dridhen,
zemra ime është e tronditur brenda meje,
sepse kam qënë rebele e madhe. Jashtë
shpata më la pa bij, në shtëpi është si të
jetë vdekje. 21 Më dëgjojnë që psherëtij,
askush nuk më ngushëllon. Tërë armiqtë
e mi e kanë mësuar fatkeqësinë time dhe
janë të kënaqur që ti ke bërë këtë gjë. Ti
do të sjellësh ditën që ke lajmëruar, dhe
atëherë do të jenë si unë. 22 Le të vijë para
teje tërë ligësia e tyre, dhe trajtoi ashtu si
më ke trajtuar mua për shkak të të gjitha
shkeljeve të mia. Sepse të shumta janë
psherëtimat e mia dhe zemra ime lëngon.

2

1 Si bëhet që në zemërimin e tij Zoti ka

mbuluar me një re bijën e Sionit? Ai ka
hedhur nga qielli në tokë lavdinë e Izraelit
dhe nuk u kujtua për ndenjësen e këmbëve
të tij ditën e zemërimit të tij. [2] Zoti i ka
shkatërruar pa mëshirë të gjitha banesat
e Jakobit; në zemërimin e tij ka shembur
fortesat e bijës së Judës, i ka hedhur për
tokë duke përdhosur mbretërinë dhe kre-
rët e saj. [3] Me një zemërim të zjarrtë ka
thyer tërë fuqinë e Izraelit, ka tërhequr të
djathtën e tij përpara armikut, ka djegur
në mes të Jakobit si një zjarr flakërues që
gllabëron gjithçka rreth e qark. [4] Ka nderur
harkun e tij si një armik, ka ngritur dorën
e djathtë si një kundërshtar, ka shkatër-
ruar të gjitha ato që ishin të këndshme
për sytë në çadrën e bijës së Sionit, e ka
derdhur zemërimin e tij si një zjarr. [5] Zoti
u bë si një armik; përpiu Izraelin, përpiu
tërë pallatet e tij, shkatërroi fortesat e tij,
shumëfishoi të qarat dhe vajtimet tek e bija
e Judës. [6] Shkatërroi tabernakullin e tij si
një kopësht, prishi vendin ku mblidhet ku-
vendi; Zoti bëri të harrohen në Sion festat
solemne dhe të shtunat dhe gjatë tërbimit
e të zemërimit të tij hodhi poshtë mbretër
dhe priftërinj. [7] Zoti braktisi altarin e tij,
hodhi poshtë shenjtëroren e tij, dorëzoi në
dorë të armikut muret e fortesave të tij;
ata lartuan britma në shtëpinë e Zotit si
në një ditë feste solemne. [8] Zoti vendosi
të shkatërrojë muret e bijës së Sionit; vuri
litarin, nuk ka hequr dorë nga shkatërrimi;
ka bërë të vajtojnë fortesa dhe mure; që të
dyja lëngojnë. [9] Portat e tij janë fundosur
në dhe; ai ka prishur dhe ka copëtuar
shufrat e tyre; mbreti i tij dhe krerët e tij
ndodhen midis kombeve; nuk ka më ligj,
dhe profetët e tij nuk marrin asnjë vegim
nga Zoti. [10] Pleqtë e bijës së Sionit ulen
për tokë në heshtje; kanë hedhur pluhur
mbi kokën e tyre, kanë ngjeshur trupin me
thes; virgjëreshat e Jeruzalemit ulin deri në
tokë kokën e tyre. [11] Sytë e mi konsumohen
nga të qarat, zorrët e mia drithërohen,
mëlçia ime përhapet për tokë për shkak të
shkatërrimit të bijës së popullit tim, për
ligështimin e fëmijëve dhe të foshnjave në
gji në sheshet e qytetit. [12] Ata u kërkonin
nënave të tyre: "Ku është gruri dhe vera?",
ndërsa po ligështoheshin si të plagosur për
vdekje në sheshet e qytetit dhe jepnin sh-
pirt në prehrin e nënave të tyre. [13] Si mund
të të jap zemër? Në çfarë do të të ngjas, o
bijë e Jeruzalemit? Çfarë gjë do të krahasoj
me ty që të të ngushëlloj, o bijë e virgjër
e Jeruzalemit? Sepse shkatërrimi yt është
i madh si deti; kush mund të të shërojë?
[14] Profetët e tu kanë pasur për ty vegime të
rreme dhe të paarsyeshme; nuk kanë zbu-
luar lakuriq paudhësinë tënde që të largo-
jnë robërinë prej teje; ata kanë shqiptuar
për ty profeci të rreme dhe mashtruese.
[15] Tërë kalimtarët i rrahin duart kundër
teje; fërshëllejnë dhe tundin kokën kundër
bijës së Jeruzalemit: "Ky qënka qyteti që
e quanin "bukuri e përsosur", "gëzimi i
tërë tokës"?". [16] Tërë armiqtë e tu hapin
gojën kundër teje; fërshëllejnë dhe kërcël-
lijnë dhëmbët, dhe thonë: "E kemi gëlltit-
tur! Po, kjo është dita që prisnim; ar-
ritëm ta shohim". [17] Zoti ka realizuar atë
që kishte menduar; ka mbajtur fjalën që
kishte dekretuar në ditët e lashta. Ka
shkatërruar pa asnjë mëshirë, ka vepruar
në mënyrë që armiku të gëzohet me ty,
ka lavdëruar fuqinë e kundërshtarëve të
tu. [18] Zemra e tyre i bërtet Zotit: "O mure
të bijës së Sionit, bëni që të derdhen lotët
si një përrua ditën e natën. Mos i jepni
qetësi vetes, mos paçin çlodhje bebet e syve
tuaj. [19] Çohuni, bërtisni natën, në fillim
të çdo vigjiljeje. Derdhni si ujë zemrën
tuaj përpara fytyrës së Zotit. Ngrini duart
në drejtim të tij për jetën e fëmijëve tuaj,
që mpaken nga uria në hyrje të të gjitha
rrugëve". [20] "Shiko, o Zot, dhe shqyrto.
Cilin ke trajtuar në këtë mënyrë? A duhet
të hanin gratë frytin e barkut të tyre, fëmi-
jët që përkëdhelnin? A duhet të vriteshin
prifti dhe profeti në shenjtëroren e tij? [21] Të
vegjëlit dhe pleqtë dergjen për tokë nëpër
rrugë; virgjëreshat e mia dhe të rinjtë e
mi kanë rënë nga shpata; ti i ke vrarë
ditën e zemërimit tënd, i ke masakruar pa
mëshirë. [22] Ti ke mbledhur si për një ditë
feste tmerret që më rrethojnë nga çdo anë.
Në ditën e zemërimit të Zotit nuk pati as
ikanak as të mbetur. Ata që kisha ushqyer
me gji dhe që kisha rritur, i shfarosi armiku
im".

3

[1] Unë jam njeriu që pa hidhërimin nën
thuprën e tërbimit të tij. [2] Ai më ka udhëhe-

qur dhe më ka bërë të eci nëpër terr dhe
jo në dritë. 3 Po, kundër meje ai ka kthyer
disa herë dorën e tij tërë ditën. 4 Ai ka
konsumuar mishin tim dhe lëkurën time,
ka coptuar kockat e mia. 5 Ka ndërtuar
fortesa kundër meje, më ka rrethuar me
hidhërim dhe me ankth. 6 Ka bërë që unë
të banoj në vende plot errësirë, ashtu si të
vdekurit prej shumë kohe. 7 Më ka ndërtuar
një mur rreth e qark, me qëllim që unë të
mos dal; e ka bërë të rëndë zinxhirin tim.
8 Edhe kur bërtas dhe kërkoj ndihmë me
zë të lartë, ai nuk pranon të dëgjojë lutjen
time. 9 Ai i ka mbyllur rrugët e mia me
gurë të prerë, i ka bërë shtigjet e mia plot
me prita. 10 Ai ka qenë për mua si një ari
në pritë, si një luan në vende të fshehta.
11 Ka devijuar rrugët e mia, më ka coptuar
dhe më ka dëshpëruar. 12 Ka nderur harkun
e tij dhe më ka bërë objekt të shigjetave
të tij. 13 Ka bërë të depërtojnë në zemrën
time shigjetat e kukurës së tij. 14 Jam bërë
tallja e tërë popullit tim, kënga e tij e
tërë ditës. 15 Më ka ngopur me hidhërim,
më ka bërë të pij pelin. 16 Më ka coptuar
dhëmbët me zall, më ka mbuluar me hi.
17 Ke larguar shpirtin tim nga paqja, kam
harruar mirëqënien. 18 Kam thënë: "Është
zhdukur besimi im dhe shpresa ime tek
Zoti". 19 Kujtohu për pikëllimin dhe për
endjen time, për pelinin dhe hidhërimin.
20 Shpirti im kujtohet gjithnjë për këtë dhe
është i rrëzuar brenda meje. 21 Këtë dua
ta sjell në mëndje dhe prandaj dua të sh-
presoj. 22 Është një hir i Zotit që nuk jemi
shkatërruar plotësisht, sepse mëshirat e tij
nuk janë mbaruar plotësisht. 23 Përtëriten
çdo mëngjes; e madhe është besnikeria
jote. 24 "Zoti është pjesa ime", thotë shpirti
im, "prandaj do të kem shpresë tek ai. 25 Zoti
është i mirë me ata që kanë shpresë tek ai,
me shpirtin që e kërkon. 26 Gjë e mirë është
të presësh në heshtje shpëtimin e Zotit.
27 Gjë e mirë është për njeriun të mbajë zg-
jedhën në rininë e tij. 28 Le të ulet i vetmuar
dhe të qëndrojë në heshtje kur Perëndia
ia imponon. 29 Le ta vërë gojën e tij në
pluhur, ndofta ka ende shpresë. 30 Le ti japë
faqen atij që e godet, të ngopet me fyerje.
31 Sepse Zoti nuk hedh poshtë për gjithnjë;
32 por, në rast se të hidhëron, do ti vijë
keq sipas shumicës së zemërmirësive të tij,
33 sepse nuk e bën me kënaqësi poshtërimin
dhe hidhërimin e bijve të njerëzve. 34 Kur
dikush shtyp nën këmbët e tij tërë robërit e
dheut, 35 kur dikush shtrëmbëron të drejtën
e një njeriu në prani të Më të Lartit, 36 kur
dikujt i bëhet një padrejtësi në çështjen
e tij, a nuk e shikon Zoti? 37 Vallë kush
thotë diçka që më pas realizohet, në rast
se Zoti nuk e ka urdhëruar? 38 E keqja dhe
e mira a nuk vijnë vallë nga goja e Më
të Lartit? 39 Pse vallë ankohet një njeri i
gjallë, një njeri për ndëshkimin e mëkateve
të tij? 40 Le të shqyrtojmë rrugët tona, t'i
hetojmë dhe të kthehemi tek Zoti. 41 Le të
ngremë lart zemrat tona dhe duart tona
në drejtim të Perëndisë të qiejve. 42 Ne
kemi kryer mëkate, kemi qënë rebelë dhe
ti nuk na ke falur. 43 Je mbështjellë në
zëmërimin tënd dhe na ke ndjekur, na ke
vrarë pa mëshirë. 44 Ti je mbështjellë në një
re, në mënyrë që asnjë lutje të mos kalonte
dot. 45 Na ke bërë plehra dhe mbeturina në
mes të popujve. 46 Tërë armiqtë tanë kanë
hapur gojën kundër nesh. 47 Na ka rënë mbi
trup tmerri, laku, dëshpërimi i thellë dhe
shkatërrimi. 48 Rrëke uji rrjedhin nga sytë
e mi për shkatërrimin e bijës së popullit
tim. 49 Syri im derdh lot pa pushim, pa
ndërprerje, 50 deri sa Zoti të mos vështrojë
nga qielli dhe të mos shikojë. 51 Syri im
i sjell dhembje shpirtit tim për të gjitha
bijat e qytetit tim. 52 Ata që më urrejnë
pa shkak më kanë gjuajtur si të isha zog.
53 Kanë shkatërruar jetën time në gropë, më
kanë hedhur gurë. 54 Ujrat rrjedhin mbi
kokën time, unë thoja: "Ka marrë fund për
mua". 55 Përmenda emrin tënd, o Zot, nga
thellësia e gropës. 56 Ti e dëgjove zërin tim;
mos ia fshih veshin tënd psherëtimës sime,
thirrjes time për ndihmë. 57 Kur të kam
thirrur ti je afruar; ke thënë: "Mos ki frikë!"
58 O Zot ti ke mbrojtur çështjen e shpirtit
tim, ti ke çliruar jetën time. 59 O Zot, ti ke
parë dëmin që kam pësuar, prandaj mbro
çështjen time! 60 Ti ke parë tërë frymën e
tyre të hakmarrjes, intrigat e tyre kundër
meje. 61 Ti ke dëgjuar fyerjet e tyre, o Zot,
tërë intrigat e tyre kundër meje, 62 fjalimet
e tyre që ngrihen kundër meje, atë që
mendojnë kundër meje tërë ditën. 63 Vër re
kur ulen dhe kur ngrihen, unë jam kënga
e tyre. 64 Shpërbleji, o Zot, sipas veprës së
duarve të tyre. 65 Bëji zemërgur, mallkimi

yt qoftë mbi ta. 66 Ndiqi në zemërimin tënd
dhe shkatërroi poshtë qiejve të Zotit.

4

1 Si u nxi ari, si u prish ari më i mirë!
Gurët e shenjtërores u shpërndanë në hyrje
të të gjitha rrugëve. 2 Bijtë e çmuar të
Sionit që çmoheshin si ar i kulluar, vallë si
u konsideruan si enë prej balte, si punë e
kryer nga duart e poçarit? 3 Edhe çakejtë
japin gjirin për të ushqyer të vegjëlit e
tyre, por bija e popullit tim është bërë
mizore si strucët e shkretëtirës. 4 Gjuha
e foshnjës në gji ngjitet, në qiellzën e tij
nga etja; fëmijët kërkojnë bukë, por nuk
ka njeri që t'ua japë atyre. 5 Ata që hanin
ushqime të shijshme lëngojnë nëpër rrugë;
ata që ishin rritur në purpur përqafojnë
plehërishten. 6 Ndëshkimi i paudhësisë të
vajzës së popullit tim është më i madh
se ndëshkimi i mëkatit të Sodomës, që u
shkatërrua në një çast, pa ndërhyrjen e
dorës së njeriut kundër saj. 7 Princat e saj
ishin më të shkëlqyeshëm se bora, më të
bardhë se qumështi; e kishin trupin më të
kuq se koralet, fytyra e tyre ishte si një
safir. 8 Tani pamja e tyre është më e zezë
se terri; nuk njihen dot më nëpër rrugë;
lëkura e tyre bashkohet me kockat e tyre,
është tharë, është bërë si dru. 9 Të vrarët
nga shpata janë më mirë se ata që vdesin
nga uria, sepse këta të fundit mbarojnë të
rraskapitur nga mungesa e prodhimeve të
fushës. 10 Duart e grave të mëshirëshme
kanë pjekur vetë fëmijët e tyre, të cilët u
kanë shërbyer si ushqim, në shkatërrimin
e bijës së popullit tim. 11 Zoti i dha fund
tërbimit të tij, ka derdhur zemërimin e tij
të zjarrtë, ka ndezur në Sion një zjarr, që
ka gllabëruar themelet e tij. 12 Mbretërit
e dheut dhe tërë banorët e botës nuk do
të kishin besuar kurrë që kundërshtari dhe
armiku do të hynin në portat e Jeruzalemit.
13 Por kjo ndodhi për shkak të mëkateve të
profetëve të tij dhe për shkak të paudhë-
sive të priftërinjve të tij, që kanë derdhur
në mes të saj gjakun e njerëzve të drejtë.
14 Ata endeshin si të verbër nëpër rrugë,
të ndotur me gjak, në mënyrë që askush
nuk mund të prekte veshjet e tyre. 15 Sapo
dukeshin njerëzit bërtisnin: "Largohuni,
një i papastër! Largohuni, largohuni mos
e prekni!". Kur iknin dhe shkonin duke
u endur midis kombeve thonin: "Nuk do
të mund të rrijnë më këtu". 16 Fytyra e
Zotit i ka shpërndarë, nuk do të kthejë
mbi ta shikimin e tij; nuk kanë pasur re-
spekt për priftërinjtë dhe as kanë treguar
dhembshuri për pleqtë. 17 Përveç kësaj
sytë tona konsumoheshin në pritjen e një
ndihme të kotë. Nga vendi ynë i vëzhgimit
prisnim më kot një komb që nuk mund të
na shpëtonte. 18 Na gjuanin në çdo hap,
duke na penguar të ecnim nëpër sheshet
tona. Fundi ynë është i afërt, ditët tona
janë plotësuar, fundi ynë ka mbërritur.
19 Përndjekësit tanë kanë qenë më të shpejtë
se shqiponjat e qiellit, na kanë ndjekur në
malet, na kanë ngritur prita në shkretëtirë.
20 Fryma e flegrave tona, i vajosuri i Zotit
është marrë në gropat e tyre, ai për të cilin
thoshim: "Në hijen e tij do të jemi midis
kombeve". 21 Gëzohu dhe kënaqu, o bijë e
Edomit, që banon në vendin e Utsit. Edhe
ty do të të vijë kupa; do të dehesh dhe do
të zbulosh lakuriqësinë tënde. 22 Ndëshkimi
i paudhësisë sate u krye, o bijë e Sionit.
Ai nuk do të të çojë më në robëri; por do
të ndëshkojë paudhësinë tënde, o bijë e
Edomit, do të nxjerrë në shesh mëkatet e
tua.

5

1 Kujto, o Zot, atë që na ka ndodhur, shiko
dhe vër re turpin tonë. 2 Trashëgimia jonë u
ka kaluar të huajve, shtëpitë tona njerëzve
që nuk janë tanët. 3 Ne u bëmë jetimë, pa
etër, nënat tona janë si të veja. 4 Duhet
të paguajmë për ujët që pimë, drutë tona
i kemi vetëm me pagesë. 5 Na ndjekin me
një zgjedhë mbi qafë, jemi të rraskapitur
dhe nuk kemi fare pushim. 6 I kemi shtrirë
dorën Egjiptit dhe Asirisë për t'u ngopur
me bukë. 7 Etërit tanë kanë mëkatuar dhe
nuk janë më, dhe ne mbajmë ndëshkimin
për paudhësitë e tyre. 8 Skllevërit sundojnë
mbi ne, askush nuk mund të na çlirojë
nga duart e tyre. 9 E nxjerrim bukën duke
rrezikuar jetën tonë, përpara shpatës së
shkretëtirës. 10 Lëkura jonë është ngrohur
si në një furrë për shkak të valës së urisë.
11 Kanë dhunuar gratë në Sion, virgjëreshat
në qytetet e Judës. 12 Krerët janë varur
nga duart e tyre, personi i pleqëve nuk
është respektuar. 13 Të rinjtë i vunë të
bluajnë, të vegjëlit u rrëzuan nën barrën e

druve. [14] Pleqtë nuk mblidhen më te porta,
të rinjtë nuk u bien më veglave të tyre.
[15] Gëzimi i zemrave tona është pakësuar,
vallja jonë është shndërruar në zi. [16] Kurora
ka rënë nga koka jonë; mjerë ne, sepse
kemi mëkatuar! [17] Prandaj u sëmur zemra
jonë, për këto gjëra na janë errësuar sytë:
[18] për malin e Sionit që është i shkretuar
dhe në të cilin sillen dhelprat. [19] Por ti, o
Zot, mbetesh për jetë, dhe froni yt brez pas
brezi. [20] Pse do të na harroje për jetë dhe do
të na braktisje për një kohë të gjatë? [21] Na
bëj që të rikthehemi te ti, o Zot, dhe ne do
të kthehemi; rivendos ditët tona si në të
kaluarën. [22] Mos vallë na hodhe poshtë fare
apo je zemëruar me të madhe kundër nesh?

Ezekieli

1 Në vitin e tridhjetë, më pesë të mua-
jit të katërt, ndodhi që ndërsa isha midis
të internuarve pranë lumit Kebar, qiejtë
u hapën dhe pata vegime nga ana e
Perëndisë. 2 Më pesë të muajit (ishte
viti i pestë i robërisë së mbretit Jeho-
jakin), 3 fjala e Zotit iu drejtua shprehimisht
priftit Ezekiel, birit të Buzit, në vendin e
Kaldeasve, pranë lumit Kebar; dhe atje lart
dora e Zotit qe mbi të. 4 Ndërsa po shkoja,
ja ku erdhi nga veriu një erë furtune, një re
e madhe me një zjarr që mbështillej rreth
vetes së tij; rreth tij dhe nga mesi i tij dilte
një shkëlqim i madh si ngjyra e bronzit
ikandeshent që ndodhet në mes të zjarrit.
5 Nga mesi i tij dukej ngjashmëria e katër
qënieve të gjalla; dhe kjo ishte pamja e
tyre: kishin ngjashmërinë e njeriut. 6 Secili
prej tyre kishte katër fytyra dhe secili katër
krahë. 7 Këmbët e tyre ishin të drejta dhe
tabani i këmbës së tyre ishte si ai i tabanit
të këmbës së një viçi, dhe shkëlqenin si
bronzi me lustër. 8 Në të katër anët, poshtë
krahëve, kishin duar njerëzish; dhe që të
katër kishin fytyrat e tyre dhe krahët e
tyre. 9 Krahët e tyre preknin njeri tjetrin;
duke ecur përpara, nuk ktheheshin prapa,
por secili shkonte drejt përpara tij. 10 Sa
për pamjen e fytyrave të tyre, të gjithë
kishin fytyrë njeriu, që të katër fytyrë luani
në të djathtë, që të katër fytyrë kau në të
majtë, dhe që të katër fytyrë shqiponjeje.
11 Kështu ishin fytyrat e tyre. Krahët e tyre
ishin shtrirë lart; secili kishte dy krahë që
preknin njëra tjetrën dhe dy që mbulonin
trupin e tyre. 12 Secili shkonte drejt përpara
tij; shkonin atje ku fryma donte të shkonte
dhe, duke shkuar, nuk silleshin. 13 Sa për
pamjen e qënieve të gjalla, këto dukeshin si
qymyre të ndezur, si pishtarë. Zjarri lëvizte
në mes të qënieve të gjalla; zjarri ishte
i ndritshëm dhe prej tij dilnin shkrepë-
tima. 14 Qëniet e gjalla vraponin përpara
dhe prapa, dukeshin si një rrufe. 15 Ndërsa
shikoja qëniet e gjalla, ja një rrotë për tokë
pranë qënieve të gjalla me katër fytyrat e
tyre. 16 Pamja e rrotave dhe punimi i tyre
ishte si pamja e ngjyrës së krizolitit; që të
katra i ngjisnin njera tjetrës. Pamja e tyre
dhe punimi i tyre si ato të një rrote në mes
të një rrote tjetër. 17 Kur lëviznin, shkonin
në drejtim të njerit prej katër drejtimeve
dhe, duke shkuar nuk silleshin prapa. 18 Sa
për rrathet e tyre ishin të lartë dhe të mad-
hërishëm; dhe rrathët e gjithë të katërve
ishin plot me sy rreth e qark. 19 Kur lëviznin
qëniet e gjalla, edhe rrotat lëviznin pranë
tyre dhe, kur qëniet e gjalla ngriheshin
nga toka, ngriheshin edhe rrotat. 20 Kudo
që fryma donte të shkonte, shkonin edhe
ata, sepse aty shkonte fryma; rrotat ngri-
heshin bashkë me ta, sepse fryma qënieve
të gjalla ishte në rrota. 21 Kur ata lëviznin,
edhe rrotat lëviznin; kur këto ndaleshin,
edhe ato ndaleshin, dhe kur ngiheshin nga
toka, edhe rrotat ngriheshin bashkë me
ta, sepse fryma i qënieve të gjalla ishte
në rrota. 22 Mbi kokat e qënieve të gjalla
ishte ngjashmëria e një kupe qiellore, që i
përngjiste ngjyrës së një kristali të madhër-
ishëm të shtrirë mbi kokat e tyre. 23 Poshtë
kupës qiellore shtriheshin drejt krahët e
tyre, njëra ndaj tjetrës; secili kishte nga
dy që mbulonin një anë dhe dy të tjera që
mbulonin anën tjetër të trupit. 24 Kur ata
lëviznin, unë dëgjoja zhurmën e krahëve
të tyre, si zhurmën e ujrave të mëdha, si
zëri i të Plotfuqishmit, si zhurma e një
rrëmuje të madhe, si oshtima e një ushtrie;
kur ndaleshin, ulnin krahët e tyre. 25 Dhe
dëgjohej një zhurmë nga kupa qiellore lart
që ishte mbi kokat e tyre; kur ndaleshin,
ulnin krahët e tyre. 26 Mbi kupën qiellore që
ishte mbi kokat e tyre, ndodhej një gjë që i
ngjante një froni që dukej si një gur safiri,
dhe mbi këtë lloj froni, në pjesën e sipërme
të tij, ishte një figurë që i përngjiste një
njeriu. 27 Nga sa tregonin ijët e tij lart, unë
pashë gjithashtu diçka si ngjyra e bronzit
inkandeshent që dukej si zjarr brenda tij
rreth e qark; dhe nga sa tregonin ijët e tij
poshtë pashë diçka që i përngjante zjarrit
dhe që lëshonte rreth e qark një shkëlqim
të madh. 28 Ashtu siç është pamja e një
ylberi në re në një ditë shiu, kështu ishte
pamja e atij shkëlqimi që e rrethonte. Ajo
ishte një shfaqje e shëmbëlltyrës së lavdisë
të Zotit. Kur e pashë, u rrëzova me fytyrë
dhe dëgjova zërin e dikujt që fliste.

2

1 Dhe më tha: "O bir njeriu, çohu më
këmbë dhe unë do të të flas". 2 Ndërsa ai
më fliste, Fryma hyri tek unë dhe më bëri të
çohem më këmbë, dhe unë dëgjova atë që
më fliste. 3 Ai më tha: "O bir njeriu, unë të
dërgoj te bijtë e Izraelit, në mes të kombeve
rebelë që janë rebeluar kundër meje; ata
dhe etërit e tyre kanë ngritur krye kundër
meje deri më këtë ditë. 4 Ata te të cilët po
të dërgoj janë bij me fytyrë të ashpër dhe
me zemër kryeneçe, dhe ti do t'u thuash
atyre: "Kështu thotë Zoti, Zoti". 5 Edhe
sikur të dëgjojnë ose të mos pranojnë të
dëgjojnë, sepse janë një shtëpi rebele, do
të mësojnë se megjithatë ka një profet në
mes tyre. 6 Dhe ti, bir njeriu, mos ki frikë
prej tyre dhe mos ki frikë nga fjalët e tyre,
edhe se po qe se do gjendesh i rrethuar nga
hithra dhe nga gjemba dhe po qe se banon
në mes të akrepave; mos ki frikë 7 Por ti do
t'u njoftosh fjalët e mia, edhe sikur të të
dëgjojnë ose të refuzojnë të dëgjojnë, sepse
janë rebelë. 8 Dhe ti, bir njeriu, dëgjo atë
që të them; mos u bëj rebel si kjo shtëpi
rebele; hap gojën dhe ha atë që po të jap".
9 Unë shikova, dhe ja një dorë e shtrirë drejt
meje; dhe ja, në të ishte rrotulla e një libri.
10 Ai e shpalosi para meje; ishte shkruar
nga brenda dhe nga jashtë dhe në të ishin
shkruar vaje, rënkime dhe halle.

3

1 Pastaj më tha: "O bir njeriu, ha atë që
gjen, ha këtë rrotull, pastaj shko dhe foli
shtëpisë së Izraelit". 2 Kështu unë hapa
gojën dhe ai më vuri që të ha atë rrotull.
3 Pastaj më tha: "O bir njeriu, ushqeje
barkun tënd dhe mbushi zorrët e tua me
këtë rrotull që po të jap". Kështu unë e
hëngra dhe u bë në gojën time i ëmbël si
mjaltë. 4 Më tha akoma: "O bir njeriu, nisu,
shko në shtëpinë e Izraelit, u trego atyre
fjalët e mia, 5 sepse nuk je dërguar te një
popull me një të folur të errët dhe një gjuhë
të vështirë, por në shtëpinë e Izraelit, 6 jo
te shumë popuj me një të folur të errët dhe
një gjuhë të vështirë, fjalët e të cilëve ti nuk
i kupton. Me siguri, po të të kisha dërguar
tek ata, do të të kishin dëgjuar. 7 Por shtëpia
e Izraelit nuk do të dojë të të dëgjojë, sepse
nuk duan të më dëgjojnë mua. Në fakt tërë
shtëpia e Izraelit e ka ballin të fortë dhe
zemrën kryeneçe. 8 Ja, unë e bëra fytyrën
tënde të fortë kundër fytyrës së tyre dhe
e bëra ballin tënd të fortë kundër ballit
të tyre. 9 Unë e bëra ballin tënd si një
diamant, më të fortë se stralli; mos ki frikë
prej tyre, mos u tremb nga ata, sepse janë
një shtëpi rebele". 10 Pastaj më tha: "Bir
njeriu, prano në zemrën tënde tërë fjalët
që do të të them dhe dëgjoji me veshët e
tua. 11 Dhe nisu, shko te ata që janë në
robëri, te bijtë e popullit tënd, folu dhe
u thuaj: "Kështu thotë Zoti, Zoti", edhe
sikur të të dëgjojnë ose të refuzojnë të të
dëgjojnë". 12 Pastaj Fryma më ngriti dhe
dëgjova prapa meje zhurmën e një potereje
të madhe që thoshte: "E bekuar qoftë lav-
dia e Zotit nga banesa e tij!". 13 Dëgjova
gjithashtu zhurmën e krahëve të qenieve
të gjalla që përplaseshin njëra kundrejt
tjetrës, zhurmën e rrotave pranë tyre dhe
zhurmën e një potereje të madhe. 14 Kështu
Fryma më ngriti dhe më mori me vete; dhe
unë shkova plot trishtim me indinjatën e
frymës time; por dora e Zotit ishte e fortë
mbi mua. 15 Kështu arrita te ata që ishin
në robëri në Tel-abib pranë lumit Kebar
dhe u ndala atje ku ata banonin, qëndrova
i hutuar shtatë ditë në mes tyre. 16 Në
mbarim të shtatë ditëve ndodhi që fjala
e Zotit m'u drejtua, duke thënë: 17 "Bir
njeriu, të kam caktuar si roje për shtëpinë
e Izraelit; kur të dëgjosh ndonjë fjalë nga
goja ime, do t'i lajmërosh nga ana ime. 18 Në
rast se unë i them të pabesit: "Me siguri
ke për të vdekur", dhe ti nuk e njofton
dhe nuk flet për ta lajmëruar të pabesin
që të braktisë rrugën e tij të keqe për të
shpëtuar jetën e tij, ai i pabesë do të vdesë
në paudhësinë e tij, por unë do të kërkoj
llogari prej teje për gjakun e tij. 19 Por në
qoftë se ti e lajmëron të pabesin dhe ai nuk
heq dorë nga pabesia e tij dhe nga jeta e
tij e keqe, ai do të vdesë në paudhësinë
e tij, por ti do ta kesh shpëtuar shpirtin
tënd. 20 Por në qoftë se më pas një njeri i
drejtë heq dorë nga ndershmëria e tij dhe
kryen paudhësi, unë do ti vë një pengesë
përpara dhe ai do të vdesë; sepse ti nuk e
ke lajmëruar dhe ai do të vdesë në mëkatin
e tij, dhe gjërat e drejta që ai ka bërë, nuk
do të kujtohen më, por unë do t'i kërkoj
llogari dorës sate për gjakun e tij. 21 Por

në rast se ti njofton të drejtin që të mos
mëkatojë dhe ai nuk mëkaton, ai me siguri
do të jetojë sepse u paralajmërua, dhe ti
do të kesh shpëtuar shpirtin tënd". [22] Atje,
pra, ishte dora e Zotit mbi mua dhe më
tha: "Ngrihu, dil në fushë dhe atje unë
do të flas". [23] Kështu u çova dhe dola në
fushë, dhe atje ishte lavdia e Zotit, ashtu si
lavdia që kisha parë pranë lumit Kebar, dhe
unë rashë mbi fytyrë. [24] Por Fryma hyri te
unë, më bëri të çohem më këmbë dhe më
foli duke thënë: "Shko, mbyllu në shtëpinë
tënde. [25] Dhe ja, o bir njeriu, ty do të vihet
litarë, me ato do të lidhin dhe kështu nuk
do të kesh mundësi të dalësh në mes tyre.
[26] Unë do të bëj që gjuha jote të ngjitet në
qiellzën tënde dhe do të mbetesh memec,
kështu nuk do të jesh më për ta dikush që
i qorton, sepse janë një shtëpi rebele. [27] Por
kur do të të flas, do të të hapë gojën dhe
ti do t'u thuash atyre: "Kështu thotë Zoti,
Zoti". Ai që do të dëgjojë le të dëgjojë; dhe
ai që refuzon të dëgjojë, le të refuzojë, sepse
janë një shtëpi rebele".

4

[1] "Ti bir njeriu, merr një pllakë të vogël
argjile, vëre para teje dhe vizato mbi të
një qytet, Jeruzalemin: [2] rrethoje, ndërto
kundër tij një kullë, lartëso kundër asaj disa
ledhe, vendos kundër saj fushime dhe disa
desh rreth e qark. [3] Pastaj merr një pllakë
hekuri dhe vendose si një mur hekuri midis
teje dhe qytetit; kthe fytyrën tënde për-
ballë tij dhe ai do të jetë i rrethuar dhe ti
do ta rrethosh. Kjo do të jetë një shenjë
për shtëpinë e Izraelit. [4] Shtrihu pastaj mbi
krahun e majtë dhe vendos mbi të paud-
hësinë e shtëpisë së Izraelit. Për numrin
e ditëve gjatë të cilave do të rrish shtrirë
mbi të, do të mbash paudhësinë e tyre. [5] Në
fakt unë kam vënë mbi ty vitet e paudhësisë
së tyre në bazë të numrit të ditëve gjatë
të cilave ti do të rrish shtrirë, treqind e
nëntëdhjet ditë. Kështu ti do të mbash
paudhësinë e shtëpisë së Izraelit. [6] Me ti
mbaruar këto, do të shtrihesh përsëri në
krahun tënd të djathtë dhe do ta mbash
paudhësinë e shtëpisë së Judës për dyzet
ditë. Kam vënë mbi ty një ditë për çdo vit.
[7] Ti do ta kthesh fytyrën tënde dhe krahun
tënd të zhveshur në drejtim të rrethimit
të Jeruzalemit dhe do të profetizohesh
kundër tij. [8] Dhe ja, po të vë litarë mbi trup
në mënyrë që ti të mos kthehesh nga një
krah në tjetrin, deri sa të kesh plotësuar
ditët e rrethimit tënd. [9] Merr edhe grurë,
elb, bathë, thjerëza, mel dhe grurë të fortë,
vëri në një enë dhe u bëj bukë; të cilën do ta
hash gjatë tërë ditëve që do të rrish shtrirë
mbi krahun tënd, domethënë për treqind e
nëntëdhjetë ditë. [10] Ushqimi që do të hash
do të ketë një peshë prej njëzet siklash në
ditë; do ta hash në çaste të caktuara, çdo
ditë. [11] Edhe ujin do ta pish të racionuar:
një të gjashtën e një hini; do ta pish në
çaste të caktuara çdo ditë. [12] Do ta hash
këtë bukë në formë kuleçësh prej elbi që do
ti pjekësh me jashtëqitje njerëzish përpara
syve të tyre". [13] Pastaj Zoti tha: "Kështu
bijtë e Izraelit do të hanë bukën e tyre të
ndotur në mes të kombeve ndër të cilët do
ti shpërndaj". [14] Atëherë unë thashë: "O,
Zot, Zot, unë nuk jam ndotur kurrë; qysh
në fëmijëri e deri më sot nuk kam ngrënë
kurrë mish kafshe të ngordhur në mënyrë
natyrale ose të shqyer dhe nuk më ka hyrë
në gojë asnjë mish i papastër. [15] Atëherë ai
më tha: "Ja unë po të jap bajga lopësh në
vend të jashtëqitjeve të njeriut; mbi to do
të pjekësh bukën tënde". [16] Pastaj më tha:
"Bir njeriu, unë do të bëj të mungojë baza
e bukës në Jeruzalem; ata do ta hanë bukën
me peshë dhe në hidhërim dhe do të pijnë
ujin e racionuar në tmerr, [17] sepse do t'u
mungojë buka dhe uji dhe do të shikojnë
njeri tjetrin të tmerruar, duke u shkrirë në
paudhësinë e tyre".

5

[1] "Ti, bir njeriu, merr një brisk të mpre-
hur dhe përdore si një brisk berberi, duke
bërë të kalojë mbi kokën tënde dhe mbi
mjekrën tënde; pastaj do të marrësh një
peshore dhe do ti ndash qimet në tri pjesë.
[2] Do të djegësh një të tretën e tyre në zjarr
në mes të qytetit në mbarim të ditëve të
rrethimit. Pastaj do të marrësh një të tretë
të tyre dhe do ta godasësh rreth e qark
me shpatë; edhe një të tretë të tyre do
ta shpërndash sipas erës; prapa tyre unë
do të zhvesh shpatën. [3] Do të marrësh
gjithashtu një numër të vogël qimesh dhe
do t'i lidhësh në cepat e rrobave të tua.
[4] Nga këto do të marrësh akoma disa dhe
do t'i hedhësh në mes të zjarrit, dhe do t'i

djegësh në zjarr; andej do të dalë një zjarr
kundër tërë shtëpisë së Izraelit. 5 Kështu
thotë Zoti, Zoti: "Ky është Jeruzalemi. Unë
e kisha vendosur në mes të kombeve dhe
të vendeve të tjera që kishte përreth. 6 Ai u
rebelua kundër ligjeve të mia për të kryer
paudhësi më tepër se kombet që e rretho-
jnë dhe kundër statuteve të mia më tepër
se vendet që e rrethojnë. Po, ata i kanë
përçmuar ligjet e mia dhe nuk kanë ecur
sipas statuteve të mia". 7 Prandaj kështu
thotë Zoti, Zoti: "Duke qenë se ju keni qenë
më të pabindur se kombet që ju rrethojnë,
nuk keni ecur sipas statuteve të mia dhe
nuk keni zbatuar ligjet e mia dhe as nuk
keni vepruar sipas ligjeve të kombeve që ju
rrethojnë". 8 Kështu thotë Zoti, Zoti: "Ja,
unë, unë vetë, jam kundër teje, dhe do t'i
zbatoj në mes teje vendimet e mia para
kombeve; 9 dhe do të bëj në mes teje atë që
nuk kam bërë kurrë dhe që nuk do ta bëj
kurrë më, për shkak të të gjitha neverive
të tua. 10 Prandaj në mes teje etërit do
të hanë bijtë e tyre dhe bijtë do të hanë
etërit e tyre; do të zbatoj gjykimet e mia
mbi ty dhe do të shpërndaj në të gjitha
erërat gjithçka që do të mbetet prej teje.
11 Prandaj ashtu siç është e vërtetë që unë
rroj", thotë Zoti, Zoti, "sepse ti ke ndotur
shenjtëroren time me të gjitha ndyrësirat e
tua dhe neveritë e tua, do të të heq favorin
tim, syri im nuk do të ketë asnjë mëshirë
dhe nuk do të kem asnjë dhembshuri. 12 Një
e treta prej teje do të vdesë nga murtaja dhe
do të konsumohet nga uria që mbretëron
në mes tënd; një e tretë do të bjerë nga
shpata rreth teje dhe unë do ta shpërndaj
në të gjitha erërat pjesën e tretë, dhe do të
zhvesh shpatën kundër tyre. 13 Kështu unë
do të shfryj zemërimin tim dhe do të kënaq
mbi ta tërbimin tim dhe do të jem i qetë.
Atëherë ata do të mësojnë që unë, Zoti fola
në xhelozinë time, kur do të shfryj mbi ta
tërbimin tim. 14 Përveç kësaj do të bëj që
ti të bëhesh nje shkreti dhe një turp midis
kombeve që të rrethojnë, para syve të të
gjithë kalimtarëve. 15 Dhe kjo do të jetë një
turp, një objekt talljeje, një mësim dhe një
objekt habije për kombet që të rrethojnë,
kur do të zbatojë mbi ty gjykimet e mia me
zemërim, me tërbim dhe me ndëshkime me
indinjatë. Unë Zoti, kam folur. 16 Kur do të
hedh kundër tyre shigjetat e tmerrshme të
urisë, që sjellin shkatërrim dhe që unë do të
dërgoj për t'ju shkatërruar, do ta bëj edhe
më të rëndë urinë tuaj dhe do t'ju heq bazën
e bukës. 17 Kështu do të dërgoj kundër
jush urinë dhe kafshë të këqija që do të të
lënë pa fëmijë. Murtaja dhe masakra do të
kalojnë në mes teje dhe do të bëj që shpata
të vijë mbi ty. Unë, Zoti, kam folur"".

6

1 Fjala e Zotit m'u drejtua, duke thënë:
2 "Bir njeriu, kthe fytyrën tënde nga malet
e Izraelit dhe profetizo kundër tyre, 3 dhe
thuaj: "O male të Izraelit dëgjoni fjalën e
Zotit, Zotit. Kështu thotë Zoti, Zoti, maleve
dhe kodrave, përroskave dhe luginave: Ja,
unë do të sjell mbi ju shpatën dhe do të
shkatërroj vendet tuaja të larta. 4 Altarët
tuaj do të shkretohen dhe altarët për tem-
jan do të thyhen, dhe do të bëj që të vdeku-
rit tuaj të bien përpara idhujve tuaj. 5 Do
t'i shtrij kufomat e bijve të Izraelit përpara
idhujve të tyre dhe do t'i shpërndaj kockat
tuaja rreth altarëve tuaj. 6 Në tërë vendet
tuaja të banuara qytetet do të shkatërro-
hen, po kështu edhe vendet e larta, me
qëllim që altarët tuaj të shkatërrohen dhe
të shkretohen, idhujt tuaj të prishen dhe të
zhduken, altarët tuaj të shkatërrohen dhe
veprat tuaja të fshihen. 7 Të vdekurit do
të bien në mes jush dhe ju do të pranoni
që unë jam Zoti. 8 Megjithatë do t'ju lë një
mbeturinë, sepse disa që do t'i shpëtojnë
shpatës do t'i keni midis kombeve, kur do
të shpërndaheni në vënde të ndryshme.
9 Të shpëtuarit tuaj do të më kujtojnë midis
kombeve ku do të çohen në robëri, sepse
jam kapitur për zemrën e tyre të prishur
që është larguar nga unë dhe për sytë e
tyre që kurvërohen pas idhujve të tyre. Ata
do të ndiejnë neveri për veten e tyre për
ligësitë që kanë kryer në të gjitha veprimet
e tyre të neveritshme. 10 Atëherë do të
pranojnë që unë jam Zoti dhe që jo më
kot kam folur se do t'ju bëj këtë të keqe"".
11 Kështu thotë Zoti, Zoti: "Përplas duart,
rrih këmbët dhe thuaj: "Vaj medet, për të
gjitha veprimet e këqija të neveritshme të
shtëpisë së Izraelit, sepse do të bien nga
shpata, nga uria dhe nga murtaja. 12 Kush
është larg do të vdesë nga murtaja, kush
është afër do të rrëzohet nga shpata dhe

kush ka mbetur dhe është i rrethuar do të
vdesë nga uria; kështu do të shfryj tërbimin
tim mbi ta. 13 Atëherë do të pranoni që unë
jam Zoti, kur të vrarët e tyre do të bien
në mes të idhujve të tyre, rreth altarëve të
tyre, mbi çdo kodër të lartë, mbi çdo majë
mali, poshtë çdo druri që gjelbëron, poshtë
çdo lisi degëshumë, kudo që u ofronin par-
fume erëmira tërë idhujve të tyre. 14 Kështu
do të shtrij mbi ta dorën time dhe do ta
bëj vendin të shkretë, po, më të shkretë se
shkretëtira e Diblahut, në të gjitha vendet e
tyre të banuara; atëherë do të pranojnë që
unë jam Zoti"".

7

1 Fjala e Zotit m'u drejtua përsëri, duke
thënë: 2 "Dhe ti, bir njeriu, kështu i thotë
Zoti, Zoti, vendit të Izraelit: Fundi! Erdhi
fundi në të katër skajet e vendit. 3 Tani
të kërcënon fundi dhe unë do të dërgoj
kundër teje zemërimin tim, do të të gjykoj
sipas rrugëve të tua dhe do të hedh mbi
ty tërë veprimet e tua të neveritshme.
4 Syri im nuk do të të kursejë dhe nuk do
të kem mëshirë për ty, por do të hedh
mbi ty rrugët e tua dhe veprimet e tua të
neveritshme do të jenë në mes teje; atëherë
do të pranoni që unë jam Zoti". 5 Kështu
thotë Zoti, Zoti: "Një gjëmë, një gjëmë e
paparë, ja ku erdhi. 6 Fundi erdhi, fundi
erdhi. U zgjua për ty; ja, erdhi. 7 Erdhi
mbi ty shkatërrimi, o banor i vendit. Koha
erdhi; është e afërt dita e halleve dhe jo
ajo e britmave të gëzimit ndër male. 8 Tani,
pas pak, do të derdh mbi ty tërbimin tim
dhe do ta shfryj mbi ty zemërimin tim,
do të të gjykoj sipas rrugëve të tua dhe
do të të ngarkoj të gjitha veprimet e tua
të neveritshme. 9 Syri im nuk do të të
kursejë dhe nuk do të kem mëshirë, por
do të bëj që të të bien mbi ty rrugët e tua
dhe veprimet e tua të neveritshme do të
jenë në mes teje; atëherë do të pranoni
që unë jam Zoti që godet. 10 Ja dita, ja ku
arriti. Erdhi shkatërrimi. Thupra lulëzoi,
kryelartësia buloi. 11 Dhuna është shtuar si
një thupër pabesie. Nuk do të mbetet asnjë
prej tyre, asnjë nga moria e tyre, asnjë prej
tyre; nuk do të ketë asnjë vajtim për ta.
12 Koha erdhi, dita po afrohet. Kush blen të
mos gëzohet, kush shet të mos hidhërohet,
sepse një zëmërim i zjarrtë kërcënon gjithë
morinë e tyre. 13 Sepse ai që shet nuk do
të zotërojë atë që ka shitur, edhe sikur të
mbetet i gjallë, sepse vegimi përfshin tërë
morinë e tyre dhe nuk do të hiqet, dhe
askush nuk do të mund të ruajë jetën e
vet, duke jetuar në paudhësi. 14 I kanë rënë
borisë, dhe të gjithë janë gati, por asnjë nuk
shkon në betejë, sepse afshi i zemërimit tim
është kundër tërë morisë së tyre. 15 Nga
jashtë shpata, nga brenda murtaja dhe uria.
Kush është ndër ara do të vdesë nga shpata,
kush është në qytet do të gllabërohet nga
murtaja dhe nga uria. 16 Por ikanakët që
do të arrijnë të shpëtojnë do të rrinë ndër
male si pëllumbat e luginës, të gjithë duke
rënkuar për shkak të paudhësisë së vet.
17 Të gjitha duart do të bëhen të dobëta
dhe tërë gjunjët do të bëhen të dobët si
uji. 18 Do të vishen me thasë dhe frika do
t'i mbulojë, turpi do të jetë mbi të gjitha
fytyrat dhe shogësia mbi tërë kokat e tyre.
19 Do të hedhin argjendin e tyre nëpër rrugë
dhe ari i tyre do të bëhet një ndyrësi.
Argjendi i tyre dhe ari i tyre nuk do të
mund t'i shpëtojnë ditën e zemërimit të
Zotit; nuk do të mund të ngopin shpirtin
e tyre as të mbushin barkun e tyre, sepse
paudhësia e tyre është bërë shkak pengese.
20 Kanë nxjerrë nga bukuria e stolive të tyre
shkas kryelartësie; kanë përftuar figura
nga neveritë e tyre dhe nga idhujt e tyre
të urrejtshëm. Prandaj do t'i bëj ata një
ndyrësi, 21 dhe do t'i lë pra në duart e të
huajve dhe plaçkë për të pabesët e dheut që
do t'i përdhosin. 22 Do të largoj prej tyre fy-
tyrën time dhe ata do të përdhosin vendin
tim sekret; do të hyjnë njerëz që përdorin
dhunën dhe do ta përdhosin. 23 Përgatit një
zinxhir, sepse vendi është plot me krime
gjaku dhe qyteti është plot dhunë. 24 Do të
sjell kombe të këqija që do të shtien në dorë
shtëpitë e tyre; do ta ul kryelartësinë e të
fuqishmëve dhe vendet e tyre të shenjta do
të përdhosen. 25 Shkatërrimi po vjen. Ata do
të kërkojnë paqe, por nuk do të ketë. 26 Do
të ketë fatkeqësi të njëpasnjëshme, lajme
të këqija pas lajmesh të këqija. Atëherë
do t'i kërkojnë një vegim një profeti, por
ligji do t'i mungojë priftit dhe këshillit të
pleqve. 27 Mbreti do të jetë në zi, princi do
të vishet me rroba dëshpërimi dhe duart e
popullit të vendit do t'i pushtojë frika. Unë

do t'i trajtoj sipas sjelljes së tyre dhe do t'i
gjykoj sipas gjykimeve të tyre; atëherë do
të pranojnë që unë jam Zoti".

8

1 Në vitin e shtatë, në muajin e gjashtë,
më pesë të muajit, ndodhi që, ndërsa isha
ulur në shtëpinë time dhe pleqtë e Judës
ishin ulur përballë meje, dora e Zotit, Zotit,
ra në atë vend mbi mua. 2 Unë shikova, dhe
ja, një figurë njeriu me pamje zjarri; nga sa
i përngjanin ijët e tij nga poshtë dukeshin
prej zjarri, dhe nga sa i përngjanin ijët e
tij lart dukeshin të shkëlqyera si ngjyra
e bronzit inkandeshent. 3 Ai shtriu një
formë dore dhe më kapi nga një tufë e
flokëve të mi, dhe Fryma më ngriti midis
tokës dhe qiellit dhe më çoi në vegime të
Perëndisë në Jeruzalem, në hyrje të portës
së brendëshme që shikon nga veriu, ku
ndodhej idhulli i xhelozisë, që shkakton
xhelozinë. 4 Dhe ja, atje ndodhej lavdia e
Perëndisë të Izraelit, e ngjashme me veg-
imin që kisha parë në fushë. 5 Pastaj ai më
tha: "Bir njeriu, ço tani sytë e tu në drejtim
të veriut". Kështu i ngrita sytë drejt veriut
dhe ja, në veri të portës së altarit, pikërisht
në hyrje, ishte idhulli i xhelozisë. 6 Dhe ai
më tha: "Bir njeriu, shikon atë që bëjnë
këta, veprimet e rënda të neveritshme që
kryen këtu shtëpia e Izraelit dhe që më
bëjnë të largohem nga shenjtërorja ime?
Por ti do të shikosh veprime edhe më të
rënda të neveritshme". 7 Kështu ai më çoi
në hyrjen e oborrit. Unë shikova dhe ja,
një vrimë në mur. 8 Atëherë ai më tha: "Bir
njeriu, bëj një vrimë në mur". Kështu bëra
një vrimë në mur, dhe ja, një hapje. 9 Ai më
tha: "Hyr dhe shiko gjërat e neveritshme
që këta po kryejnë këtu". 10 Kështu hyra
për të parë, dhe ja, lloj lloj rrëshqanorë dhe
kafshë të neveritshme si dhe tërë idhujt
e shtëpisë së Izraelit të riprodhuara rreth
e rrotull mbi mur. 11 Dhe para tyre rrinin
shtatëdhjetë burra nga pleqtë e shtëpisë së
Izraelit, dhe në mes tyre ishte Jaazaniahu,
biri i Shafanit, secili me temjanicën e vet
prej së cilës dilte një re e dendur temjani.
12 Pastaj më tha: "Bir njeriu, a ke parë atë
që bëjnë pleqtë e shtëpisë së Izraelit në
errësirë, secili në dhomën e figurave të
tij? Në fakt thonë: "Zoti nuk na shikon,
Zoti e ka braktisur vendin"". 13 Pastaj më
tha: "Ti do të shikosh gjëra edhe më të
neveritshme që ata po kryejnë". 14 Atëherë
më çoi në hyrjen e portës së shtëpisë të
Zotit, që është nga veriu; dhe ja, atje ishin
ulur gra që qanin Tamuzin. 15 Pastaj më
tha: "A e pe, bir njeriu? Ti do të shikosh
gjëra edhe më të neveritshme nga këto".
16 Atëherë më çoi në oborrin e brendshëm
të shtëpisë të Zotit; dhe ja, në hyrje të tem-
pullit të Zotit, midis portikut dhe altarit,
ishin rreth njëzetepesë burra, me kurriz të
kthyer nga tempulli i Zotit dhe fytyrë të
kthyer nga lindja, që adhuronin diellin nga
lindja. 17 Pastaj më tha: "A e pe, bir njeriu?
A është vallë një gjë e vogël për shtëpinë
e Judës të kryejë gjërat e neveritshme që
ajo bën këtu? Në fakt ata e kanë mbushur
vendin me dhunë dhe kanë provokuar disa
herë zemërimin tim. Dhe ja, e çojnë degën
te hunda. 18 Prandaj edhe unë do të veproj
me tërbim; syri im nuk do të ketë asnjë
dhembshuri dhe nuk do të kem mëshirë
fare. Edhe sikur të çojnë britma të larta
veshëve të mi, unë nuk do t'i dëgjoj".

9

1 Pastaj bërtiti me zë të lartë në veshët e
mi, duke thënë: "Të afrohen ata që do të
ndëshkojnë qytetin, secili me armën e tij të
shkatërrimit në dorë". 2 Dhe ja ku erdhën
nga drejtimi i portës së sipërme që shikon
nga veriu gjashtë burra, secili me armën
e tij të shfarosjes në dorë. Në mes tyre
ishte një burrë me rroba prej liri, që kishte
një kallamar shkruesi prej briri në krah.
Me të arritur, ata u ndalën pranë altarit
prej bronzi. 3 Atëherë lavdia e Perëndisë
të Izraelit u ngrit nga kerubini mbi të cilin
rrinte, dhe u drejtua nga pragu i tempullit.
Ajo thirri njeriun e veshur me rroba liri, që
kishte kallamarin prej briri të shkruesit në
krah, 4 dhe Zoti tha: "Kalo në mes të qytetit,
në mes të Jeruzalemit, dhe bëj një shenjë
mbi ballin e njerëzve që psherëtijnë dhe
vajtojnë për të gjitha gjërat që kryhen në
mes tij". 5 Dhe të tjerëve u tha, në mënyrë
që unë ta dëgjoja: "Kaloni nëpër qytet pas
tij dhe goditni; syrit tuaj të mos i vijë keq
dhe mos kini mëshirë aspak. 6 Vritni deri
në shfarosje pleq, të rinj, virgjiresha, fëmijë
dhe gra, por mos u afroni asnjerit mbi të
cilin është shenja; filloni nga shenjtërorja
ime". Kështu ata filluan me pleqtë që

ishin para tempullit. 7 Pastaj u tha atyre:
"Ndotni tempullin dhe mbushni oborret
me të vrarë. Dilni!". Atëherë ata dolën
dhe bënë kërdinë në qytet. 8 Ndërsa ata po
bënin kërdi dhe unë kisha mbetur vetëm,
rashë me fytyrë dhe bërtita, duke thënë:
"Oh, Zot, Zot, a do ta shkatërrosh ti tërë
mbetjen e Izraelit, duke e zbrazur tërbimin
tënd mbi Jeruzalemin?". 9 Ai m'u përgjigj:
"Paudhësia e shtëpisë së Izraelit dhe asaj të
Judës është jashtëzakonisht e madhe; vendi
është plot gjak dhe qyteti plot me korrup-
sion. Në fakt thonë: "Zoti e ka braktisur
vendin, Zoti nuk shikon". 10 Prandaj edhe
syrit tim nuk do t'i vijë keq dhe nuk do
të kem aspak mëshirë, por do të bëj që
t'u bjerë mbi kokë sjellja e tyre". 11 Dhe
ja, njeriu i veshur me rroba liri, që kishte
një kallamar prej briri si shkrues në krah,
bëri raportimin e tij, duke thënë: "Veprova
ashtu si më urdhërove".

10

1 Unë po shikoja dhe ja, mbi kupën qiel-
lore që ishte mbi kryet e kerubinëve, dukej
mbi ta një si gur safiri që i përngjante nga
forma një froni. 2 Zoti i foli pastaj njeriut të
veshur me rroba liri dhe i tha: "Shko midis
rrotave poshtë kerubinit, mbushi duart me
qymyr të ndezur që është midis kerubinëve
dhe përhapi mbi qytetin". Dhe ai shkoi,
ndërsa unë shikoja. 3 Kur hyri ai njeri,
kerubinët rrinin në të djathtë të tempullit
dhe reja mbushte oborrin e brendshëm.
4 Pastaj lavdia e Zotit u ngrit mbi keru-
binin duke lëvizur drejt pragut të tempul-
lit; atëherë tempulli u mbush me renë dhe
oborri u mbush me shkëlqimin e lavdisë të
Zotit. 5 Zhurma e krahëve të kerubinëve u
dëgjua deri në oborrin e jashtëm, ashtu si
zëri i Perëndisë të plotfuqishëm kur flet.
6 Kur Zoti e urdhëroi njeriun e veshur me
rroba liri, duke thënë: "Merr zjarrin midis
rrotave që ndodhen ndër kerubinë", ai
shkoi të ndalet pranë një rrote. 7 Atëherë
një kerubin shtriu dorën midis kerubinëve
drejt zjarrit që ishte mes tyre, e mori dhe
e vuri në duart e njeriut të veshur me
rroba liri, që e pranoi dhe doli. 8 Kerubinët
dukeshin sikur kishin formën e dorës së
njeriut poshtë krahëve. 9 Shikova akoma
dhe ja, në krah të kerubinëve kishte katër
rrota, një rrotë përbri çdo kerubini dhe një
rrotë tjetër për çdo kerubin tjetër; rrotat
kishin pamjen e një guri të topazit. 10 Dukej
sikur që të katra kishin po atë formë,
sikur një rrotë të ishte në mes të tjetrës.
11 Kur lëviznin, shkonin nga një prej katër
drejtimeve të tyre dhe, duke shkuar, nuk
silleshin, por ndiqnin drejtimin që kishte
marrë koka e tyre dhe, duke shkuar, nuk
silleshin. 12 Tërë trupi i tyre, kurrizi i tyre,
duart e tyre, krahët e tyre ishin plot me sy
rreth e qark, po, edhe vetë rrotat që kishin
të katër. 13 Unë dëgjova që rrotat quheshin
"Turbina". 14 Çdo kerubin kishte katër fy-
tyra; fytyra e parë ishte fytyra e kerubinit,
fytyra e dytë ishte fytyra e njeriut, fytyra e
tretë fytyra e luanit dhe fytyra e katërt ajo
e shqiponjës. 15 Pastaj kerubinët u ngritën.
Ata ishin po ato qenie të gjalla që kisha
parë pranë lumit Kebar. 16 Kur kerubinët
lëviznin, edhe rrotat lëviznin nga ana e
tyre; dhe kur kerubinët hapnin fletët për
t'u ngritur nga toka, rrotat nuk largoheshin
nga krahu i tyre. 17 Kur ata ndaleshin,
ndaleshin edhe ato; kur ata ngriheshin,
ngriheshin edhe ato bashkë me ta, sepse
fryma e qënieve të gjalla ishte ndër ta.
18 Lavdia e Zotit u largua pastaj nga pragu
i tempullit dhe u ndal te kerubinët. 19 Pastaj
kerubinët i hapën krahët e tyre dhe u
ngritën nga toka para syve të mi; ndërsa po
largoheshin edhe rrotat ishin pranë tyre. U
ndalën pastaj te hyrja e portës që shikonte
nga lindja e shtëpisë të Zotit, ndërsa lavdia
e Perëndisë të Izraelit qëndronte lart mbi
ta. 20 Ishin po ato qenie të gjalla që kisha
parë nën Perëndinë e Izraelit pranë lumit
Kebar dhe njoha që ishin kerubinë. 21 Secili
prej tyre kishte katër fytyra, secili katër
krahë dhe poshtë krahëve të tyre dilte
forma e dorës së njeriut. 22 Sa për pamjen
e fytyrave të tyre, ishin po ato fytyra që
kisha parë pranë lumit Kebar; ishin po ato
shëmbëlltyra dhe po ata kerubinë. Secili
shkonte drejt para tij.

11

1 Pastaj Fryma më ngriti dhe më çoi
në portën lindore të shtëpisë të Zotit që
shikon nga lindja; dhe ja, në hyrje të portës
kishte njëzet e pesë burra, ndër të cilët
pashë Jaazaniahun, birin e Azurit, 2 Ai më
tha: "Bir njeriu, këta janë ata njerëz që
kurdisin të keqen dhe japin këshilla të
këqija në këtë qytet. 3 Ata thonë: "Koha

nuk është e afërt. Të ndërtojmë shtëpi!
Ky qytet është kusia dhe ne jemi mishi”.
4 Prandaj profetizo kundër tyre, profetizo,
bir njeriu”. 5 Pastaj Fryma e Zotit ra mbi
mua dhe më tha: “Thuaj: Kështu thotë Zoti:
Ju thoni kështu, o shtëpi e Izraelit, dhe
unë i njoh gjërat që ju shkojnë në mend.
6 Ju i keni shumuar ata që keni goditur për
vdekje në këtë qytet dhe keni mbushur me
të vdekur rrugët e tij”. 7 Prandaj kështu
thotë Zoti, Zoti: “Ata që keni vrarë dhe që
i keni bërë tog në mes të saj janë mishi dhe
ky qytet është kusia, por unë do t’ju nxjerr
nga mesi i tij. 8 Ju keni frikë nga shpata dhe
unë do të sjell mbi ju shpatën”, thotë Zoti,
Zoti. 9 “Unë do t’ju nxjerr nga mesi i tij, do
t’ju jap në dorë të të huajve dhe do të zbatoj
mbi ju vendimet e mia. 10 Ju do të bini nga
shpata, do t’ju gjykoj në kufijtë e Izraelit;
atëherë do të pranoni që unë jam Zoti. 11 Ky
qytet nuk do të jetë më për ju një kusi dhe
ju nuk do të jeni për të mishi; unë do t’ju
gjykoj në kufijtë e Izraelit. 12 Atëherë do
të pranoni që unë jam Zoti, sepse nuk keni
ecur sipas statuteve të mia dhe as keni zbat-
uar ligjet e mia, por keni vepruar sipas lig-
jeve të kombeve që ju rrethojnë”. 13 Ndodhi
që, ndërsa unë profetizoja, Pelatiahu, bir i
Benajahut, vdiq. Atëherë rashë me fytyrë
për tokë dhe bërtita me të madhe, duke
thënë: “Ah, Zot, Zot, dëshiron ta shkatër-
rosh krejt mbetjen e Izraelit?”. 14 Atëherë
fjala e Zotit m’u drejtua, duke thënë: 15 “Bir
njeriu, vëllezërit e tu, vetë të afërmit e tu,
ata që janë çliruar bashkë me ty dhe tërë
shtëpia e Izraelit janë ata të cilëve banorët
e Jeuzalemit u kanë thënë: “Largohuni,
pra, nga Zoti; ky vend na është dhënë si
trashëgimi”. 16 Prandaj thuaj: Kështu thotë
Zoti, Zoti: Megjithatë unë i kam larguar
midis kombeve dhe i kam shpërndarë në
vende të huaja, unë do të jem për ta për
pak kohë një shenjtërore në vendet ku kanë
shkuar. 17 Prandaj u thuaj: Kështu thotë
Zoti, Zoti: Do t’ju mbledh ndër popuj, do
t’ju grumbulloj nga vendet ku jeni shpërn-
darë dhe do t’ju jap tokën e Izraelit. 18 Ata
do të kthehen dhe do të heqin tërë gjërat
e tij të urrejtshme dhe tërë gjërat e never-
itshme të tij. 19 Dhe unë do t’ju jap atyre
një zemër tjetër dhe do t’u shtie përbrenda
një frymë të re, do të heq nga mishi i tyre
zemrën prej guri dhe do t’u jap një zemër
prej mishi, 20 me qëllim që të ecin sipas
statuteve të mia dhe të respektojnë ligjet
e mia dhe t’i vënë në praktikë; atëherë
ata do të jenë populli im dhe unë do të
jem Perëndia i tyre. 21 Po për ata të cilët
kanë zemër që vë në zbatim gjërat e tyre
të urrejtshme dhe të neveritshme, do të
bëj që mbi kokën e tyre të bjerë sjellja e
tyre”, thotë Zoti, Zoti. 22 Pastaj kerubinët
i hapën krahët e tyre dhe rrotat lëvizën
pranë tyre dhe lavdia e Perëndisë të Izraelit
rrinte lart mbi ta. 23 Lavdia e Zotit u ngrit
nga mesi i qytetit dhe u ndal mbi malin, që
ishte në lindje të qytetit. 24 Pastaj Fryma më
ngriti dhe më çoi në Kalde midis atyre që
ishin në robëri, në një vegim për Frymën e
Perëndisë dhe vegimi që kisha parë u zhduk
para meje duke u ngritur lart; 25 dhe unë u
tregova atyre që ishin në robëri të gjitha
gjërat që Zoti më kishte bërë të shoh.

12

1 Fjala e Zotit m’u drejtua, duke thënë:
2 “Bir njeriu, ti banon në mes të një shtëpie
rebele, që kanë sy për të parë, por nuk
shohin, vesh për të dëgjuar, por nuk dëgjo-
jnë, sepse janë një shtëpi rebele. 3 Prandaj,
bir njeriu, përgatit plaçkat për mërgim dhe
shko në mërgim ditën para syve të tyre. Ti
do të nisesh për mërgim nga vendi ku je në
një vend tjetër para syve të tyre; ndofta do
ta kuptojnë se janë një shtëpi rebele. 4 Do
të çosh, pra, plaçkat e tua ditën para syve
të tyre, bagazhin tënd si bagazh i dikujt
që shkon në mërgim; pastaj në mbëmje
do të dalësh para syve të tyre, si ata që
shkojnë në mërgim. 5 Bëj një vrimë në mur
para syve të tyre dhe nëpërmjet kësaj nxirr
bagazhin tënd. 6 Do ta mbash mbi kurriz
para syve të tyre, do ta çosh jashtë në terr;
do të mbulosh fytyrën për të mos shikuar
tokën, sepse të kam bërë ty një shenjë për
shtëpinë e Izraelit”. 7 Unë bëra pikërisht
ashtu si më kishte urdhëruar; ditën nxora
jashtë bagazhin tim, si bagazhi i dikujt që
shkon në mërgim dhe në mbrëmje, me
duar, hapa një vrimë në mur; kur u err e
çova jashtë bagazhin tim dhe e vura mbi
kurriz para syve të tyre. 8 Në mëngjes fjala e
Zotit m’u drejtua, duke thënë: 9 “Bir njeriu,
nuk të ka kërkuar shtëpia e Izraelit, kjo
shtëpi rebele: “Çfarë po bën?”. 10 U thuaj

atyre: Kështu thotë Zoti, Zoti: "Ky orakull
ka të bëjë me princin që është në Jeruzalem
dhe me tërë shtëpinë e Izraelit që banon
aty". 11 Thuaj: Unë jam një shenjë për ju;
ashtu si bëra unë, kështu do t'u bëhet atyre:
ata do të shkojnë në mërgim, në robëri.
12 Princi që është në mes tyre do të mbajë
bagazhin e tij mbi kurriz në terr dhe do të
dalë; do të bëjnë një vrimë në mur që ai të
dalë nëpërmjet saj; ai do të mbulojë fytyrën
për të mos parë tokën me sytë e tij. 13 Por
unë do të shtrij rrjetën time mbi të dhe ai
do të kapet në lakun tim; do ta çoj pastaj
në Babiloni, në vendin e Kaldeasve; por ai
nuk ka për ta parë dhe do të vdesë atje.
14 Do të shpërndaj në të gjitha erërat ata që
i rrijnë rreth e qark për ta ndihmuar dhe
tërë trupat e tij, dhe do ta zhvesh shpatën
prapa tyre. 15 Atëherë do të pranojnë që unë
jam Zoti kur do ti kem shpërndarë midis
kombeve dhe vendeve të ndryshme. 16 Por
do të fal një numër të vogël nga shpata, nga
uria dhe murtaja, me qëllim që të tregojnë
të gjitha veprimet e tyre të neveritshme
midis kombeve ku do të shkojnë; atëherë
do të pranojnë që unë jam Zoti". 17 Fjala
e Zotit m'u drejtua akoma, duke thënë:
18 "Bir njeriu, ha bukën tënde me drithtimë
dhe pije ujin tënd me shqetësim dhe me
ankth. 19 Do t'i thuash pastaj popullit të ven-
dit: Kështu u thotë Zoti, Zoti, banorëve të
Jeruzalemit në tokën e Izraelit: Do të hanë
bukën e tyre në pikëllim dhe do ta pinë
ujin e tyre në tmerr, sepse vendi i tyre do
të zhvishet nga gjithë ato që ka për shkak
të ligësisë të mbarë njerëzve që banojnë
aty. 20 Qytetet e banuara do të shkatërrohen
dhe vendi do të shkretohet; kështu do të
pranoni që unë jam Zoti". 21 Fjala e Zotit
mu drejtua përsëri duke, duke thënë: 22 "Bir
njeriu: Çfarë është ajo e thënë për vendin e
Izraelit e cila pohon se: "Ditët po zgjaten
dhe çdo vegim pakësohet"? 23 Prandaj u
thuaj atyre: Kështu thotë Zoti, Zoti: Unë do
të bëj të pushojë kjo e thënë dhe të mos e
përmendin më në Izrael. Bile u thuaj atyre:
Po afrohen ditët dhe realizimi i fjalës së
çdo vegimi, 24 sepse nuk do të ketë më asnjë
vegim të rremë as shortari të gënjeshtërt
në mes të shtëpisë së Izraelit. 25 Sepse unë,
Zoti, do të flas, dhe fjala që do shqiptoj do
të kryhet pa asnjë mëdyshje. Po, në ditët
tuaja, o shtëpi rebele, unë do të shqiptoj
një fjalë dhe do ta realizoj", thotë Zoti,
Zoti. 26 Fjala e Zotit m'u drejtua akoma, duke
thënë: 27 "Bir njeriu, ja, shtëpia e Izraelit
thotë: "Vegimi që ai shikon ka të bëjë me
shumë ditë të së ardhmes, dhe ai profetizon
për kohra të largëta". 28 Prandaj u thuaj
atyre: Kështu thotë Zoti, Zoti; asnjë nga
fjalët e mia nuk do të shtyhet më, por fjala
që unë do të shqiptoj do të realizohet",
thotë Zoti, Zoti.

13

1 Fjala e Zotit m'u drejtua duke thënë:
2 "Bir njeriu, profetizo kundër profetëve
të Izraelit që profetizojnë dhe u thuaj
atyre që profetizojnë sipas zemrës së tyre:
Dëgjoni fjalën e Zotit. 3 Kështu thotë Zoti,
Zoti: Mjerë profetët e pamend që ndjekin
frymën e tyre duke mos parë asgjë. 4 O
Izrael, profetët e tu kanë qenë si dhelpra në
shkretëtirë. 5 Ju nuk jeni ngjitur mbi të çara
dhe as nuk keni ndërtuar ndonjë mur rreth
shtëpisë së Izraelit për të rezistuar në bete-
jën në ditën e Zotit. 6 Kanë pasur vegime
të rreme dhe shortari të gënjeshtërta dhe
thonë: "Zoti ka thënë", ndërsa Zoti nuk i ka
dërguar. Megjithatë ata shpresojnë që fjala
e tyre të plotësohet. 7 A nuk keni pasur vallë
vegime të rreme dhe a nuk keni shqiptuar
shortari të gënjeshtra? Ju thoni: "Zoti ka
thënë", kurse unë nuk kam folur". 8 Prandaj
kështu thotë Zoti, Zoti: "Me qenë se keni
thënë gënjeshtra dhe keni pasur vegime të
gënjeshtërta, ja ku jam kundër jush", thotë
Zoti, Zoti. 9 "Dora ime do të jetë kundër
profetëve që kanë vegime të rreme dhe
shqiptojnë shortari të gënjeshtra. Ata nuk
do të marrin pjesë në këshillën e popullit
tim, nuk do të jenë të shkruar në rregjistrin
e shtëpisë së Izraelit dhe nuk do të hyjnë
në vendin e Izraelit; atëherë do të pranoni
që unë jam Zoti, Zoti. 10 Sepse, po, sepse
kanë bërë popullin tim të devijojë, duke i
thënë: 'Paqe', kur nuk ka paqe, dhe kur një
njeri ndërton një mur, ata e suvatojnë me
një llaç që nuk mban, 11 u thuaj atyre që e
suvatojnë me llaç që nuk mban, se ai ka
për të rënë. Do të vijë një shi i rrëmbyer
dhe ju, o gurë breshëri, do të rrëzoheni;
do të shpërthejë një erë e stuhishme, 12 dhe
ja, kur do të rrëzohet muri, nuk do t'ju
thuhet vallë: "Ku është llaçi me të cilin e

keni suvatuar?"". [13] Prandaj kështu thotë
Zoti, Zoti: "Në tërbimin tim do të bëj
që të shpërthejë një erë e stuhishme, në
zemërimin tim do të bëj që të bjerë një shi
i rrëmbyer dhe në tërbimin tim disa gurë
breshri për një shfarosje të plotë. [14] Kështu
do të shemb murin që keni suvatuar me
llaç që nuk mban, do të hedh për tokë
dhe themelet e tij do të zbulohen; ai do të
rrëzohet dhe ju do të shkatërroheni bashkë
me të; atëherë do të pranoni që unë jam
Zoti. [15] Kështu do të shfryj tërbimin tim mbi
murin dhe mbi ata që kanë suvatuar me
llaç që nuk mban; dhe do t'ju them: "Muri
nuk është më dhe as ata që e suvatonin,
[16] domethënë, profetët e Izraelit që profe-
tizonin mbi Jeruzalemin dhe kishin për të
vegime paqeje, ndërsa nuk kishte paqe",
thotë Zoti, Zoti. [17] "Por tani ti, bir njeriu,
kthe fytyrën nga vajzat e popullit tënd
që profetizojnë sipas zemrës së tyre dhe
profetizo kundër tyre, [18] dhe thuaj: Kështu
thotë Zoti, Zoti: Mjerë gratë që qepin rripa
në të gjitha kyçet e dorës dhe bëjnë vela
për kokat e çdo lartësie për të gjuajtur
shpirtërat. A besoni ju të gjuani shpirtërat
e popullit tim dhe të shpëtoni jetën tuaj?
[19] Ju më përdhosni në mes të popullit tim
për disa grushte elbi dhe për disa copa
buke, duke bërë të vdesin shpirtëra që nuk
duhet të vdisnin dhe duke bërë të jetojnë
shpirtëra që nuk duhet të jetonin, duke e
gënjyer popullin tim që u vë veshin gën-
jeshtrave". [20] Prandaj kështu thotë Zoti,
Zoti: "Ja, unë jam kundër rripave tuaja me
të cilat ju gjuani shpirtërat sikur të ishin
zogj; do t'i shkëpus nga krahët tuaja dhe
do t'i çliroj shpirtërat, ato shpirtëra që ju
i gjuani si zogj. [21] Gjithashtu do të heq velat
tuaja dhe do të çliroj popullin tim nga duart
tuaja, dhe ai nuk do të jetë më një pre në
duart tuaja; atëherë do të pranoni që unë
jam Zoti. [22] Në fakt e keni brengosur zemrën
e të drejtit me gënjeshtra, kur unë nuk e
brengosja, dhe keni fortësuar duart e të
pabesit, që të mos shmanget nga rruga e tij
e keqe për të mbetur në jetë. [23] Prandaj nuk
do të keni më vegime të rreme dhe nuk do
të praktikoni më shortarinë, dhe unë do ta
çliroj popullin tim nga duart tuaja; atëherë
do të pranoni që unë jam Zoti".

14

[1] Pastaj erdhën tek unë disa pleq të
Izraelit dhe u ulën para meje. [2] Atëherë
fjala e Zotit m'u drejtua, duke thënë: [3] "Bir
njeriu, këta njerëz kanë ngritur idhujt e
tyre në zemrën e tyre dhe kanë vënë para
tyre pengesën që i bën të bien në paudhësi.
A do ta lë veten të konsultohem prej tyre?
[4] Prandaj folu dhe u thuaj atyre: Kështu
thotë Zoti, Zoti: Cilido qoftë nga shtëpia
e Izraelit që i ngre idhujt e tij në zemrën
e tij, dhe vë para vetes pengesën që e bën
të bjerë në paudhësi dhe pastaj vjen te
profeti, do t'i përgjigjem unë, Zoti, lidhur
me këtë, sipas morisë së idhujve të tij, [5] për
të ndikuar në zemrën e atyre të shtëpisë së
Izraelit që janë larguar prej meje për shkak
të të gjithë idhujve të tyre. [6] Prandaj i thuaj
shtëpisë së Izraelit: Kështu thotë Zoti, Zoti:
Konvertohuni, largohuni nga idhujtë tuaj
dhe hiqni fytyrën nga të gjitha gjërat tuaja
të neveritshme. [7] Sepse, në qoftë se një
njeri çfardo i shtëpisë së Izraelit apo disa të
huaj që banojnë në Izrael largohen nga unë,
ngre idhujt e tij në zemrën e tij dhe vë para
tij pengesën që e bën të bjerë në paudhësi
dhe pastaj vjen te profeti, që të konsul-
tohet me mua nëpërmjet atij, unë, do t'i
përgjigjem unë, Zoti, nga vetja ime. [8] Do të
kthej fytyrën time kundër këtij njeriu, do
ta bëj një shënjë dhe një proverb dhe do ta
shfaros në mes të popullit tim; atëherë do
pranoni që unë jam Zoti. [9] Por në rast se
profeti lë të mashtrohet dhe thotë ndonjë
fjalë, unë, Zoti e kam bërë për vete këtë
profet; do të shtrij dorën pastaj kundër tij
dhe do ta shkatërroj në mes të popullit tim
të Izraelit. [10] Që të dy do të vuajnë dënimin
e paudhësisë së tyre; dënimi i profetit do
të jetë i barabartë me dënimim e atij që e
konsulton, [11] me qëllim që ata të shtëpisë
së Izraelit të mos shkojnë duke u endur
larg meje, të mos ndoten më nga të gjitha
shkeljet e tyre, por të jenë populli im dhe
unë të jem Perëndia i tyre", thotë Zoti,
Zoti. [12] Fjala e Zotit mu drejtua akoma,
duke thënë: [13] "Bir njeriu, në qoftë se
një vend mëkaton kundër meje duke qenë
vazhdimisht i pabesë, unë do të shtrij dorën
time kundër tij, do t'i ndërpres përkrahjen
e bukës, do t'i dërgoj kundra urinë dhe do
të shfaros njerëzit dhe kafshët. [14] Edhe sikur

në mes tyre të ishin këta tre burra, Noeu,
Danieli dhe Jobi, për shkak të drejtësisë së
tyre do të shpëtonin vetëm veten e tyre",
thotë Zoti, Zoti. 15 "Por në rast se do të
bëja që nëpër këtë vend të kalonin kafshë
të egra që ta shpopullonin dhe ai të bëhej
një shkreti ku askush nuk do të kalonte
për shkak të këtyre kafshëve, 16 edhe sikur
në mes tyre të ishin ata tre burra, ashtu
siç është e vërtetë që unë rroj", thotë Zoti,
Zoti, "ata nuk do të shpëtonin as bijtë as
bijat; do të shpëtonin vetëm veten e tyre,
por vendi do të ishte një shkreti. 17 Ose
sikur të sillja shpatën kundër këtij vendi
dhe të thoja: "Le të kalojë shpata nëpër
vend", dhe të shfaroste njerëz dhe kafshë,
18 edhe sikur në mes tyre të ishin ata tre
burra, ashtu siç është e vërtetë që unë rroj",
thotë Zoti, Zoti, "ata nuk do të shpëtonin as
bijtë, as bijat e tyre, por vetëm veten e tyre.
19 Ose sikur të dërgoja kundër atij vendi
murtajën dhe të derdhja mbi të zemërimin
tim duke bërë kërdinë dhe duke shfarosur
njerëz dhe kafshë, 20 edhe sikur në mes tyre
të ishin Noeu, Danieli dhe Jobi, ashtu siç
është e vërtetë që unë rroj", thotë Zoti,
Zoti "ata nuk do të shpëtonin as bijtë as
bijat, për drejtësinë e tyre do të shpëtonin
vetëm veten e tyre". 21 Sepse kështu thotë
Zoti, Zoti: "E njëjta gjë do të ndodhë kur të
dërgoj kundër Jeruzalemit katër gjykatësit
e mi të tmerrshëm, shpatën, urinë, kafshët
e egra dhe murtajën për të shfarosur njerëz
dhe kafshë. 22 Por ja, do të lihet një mbe-
turinë që do të çohet jashtë, bij dhe bija;
ata do të vijnë tek ju dhe ju do të shikoni
sjelljen e tyre dhe veprimet e tyre. Atëherë
do të ngushëlloheni nga e keqja që solla
mbi Jeruzalemin, për të gjitha ato që solla
mbi të. 23 Ata do t'ju ngushëllojnë kur do të
shikoni sjelljen e tyre dhe veprimet e tyre.
Kështu do të pranoni që jo pa të drejtë bëra
atë që bëra në mes të tij", thotë Zoti, Zoti.

15

1 Fjala e Zotit m'u drejtua përsëri, duke
thënë: 2 "Bir njeriu, ç'është vallë druri
i hardhisë në krahasim me gjithë drurët
e tjerë ose me çfarëdo dege që ndodhet
në drurët e pyllit? 3 A mund ta marrësh
drurin për të bërë ndonjë punë? A mund
të përftosh prej tij një kunj për të varur
ndonjë send? 4 Ja, e hedh në zjarr për t'u
djegur; zjarri djeg dy anët e tij dhe pjesa
e tij qendrore karbonizohet. A mund të
jetë vallë i dobishëm për ndonjë punë? 5 Ja,
në se edhe kur ishte i plotë nuk vlente
për asnjë punë, aq më pak do të mund të
vlejë për ndonjë punë kur zjarri e ka djegur
dhe karbonizuar. 6 Prandaj, kështu thotë
Zoti, Zoti: Ashtu sikur, ndër drutë e pyllit,
kam caktuar që druri i hardhisë të digjet në
zjarr, kështu do të veproj edhe me banorët
e Jeruzalemit. 7 Do të kthej kundër tyre
fytyrën time. Kanë dalë nga një zjarr, por
një zjarr tjetër do t'i gllabërojë. Atëherë
do të pranoni që unë jam Zoti, kur të
kthej kundër tyre fytyrën time. 8 Kështu do
ta bëj vendin të shkretë sepse kanë qenë
vazhdimisht jobesnikë", thotë Zoti, Zoti.

16

1 Fjala e Zotit m'u drejtua përsëri, duke
thënë: 2 "Bir njeriu, bëja të njohura Jeruza-
lemit veprimet e tij të neveritshme, 3 dhe i
thuaj: Kështu i thotë Zoti, Zoti, Jeruzalemit:
Prejardhja jote dhe lindja jote janë nga
vendi i Kanaanit; ati yt ishte një Amoreas
dhe nëna jote një Hitease. 4 Kur linde
ti, ditën që dole në këtë botë, nuk t'u
pre kërthiza, nuk të lanë me ujë për t'u
pastruar, nuk të fërkuan me kripë as të
mbështollën në pelena. 5 Asnjë sy nuk u
kujdes për ty që të të bënte qoftë edhe një
nga këto gjëra, duke i ardhur keq për ty;
përkundrazi ditën që linde të hodhen në
fushë të hapur, për shkak të neverisë që
kishin për ty. 6 Unë të kalova afër, pashë
që po përpëliteshe në gjak dhe të thashë,
ndërsa ndodheshe në gjakun tënd: "Jeto!".
Po, ndërsa ndodheshe në gjakun tënd të
thashë: "Jeto!". 7 Të bëra të rritesh si mori
si filizat e arave; dhe ti u rrite, ubëre e
madhe dhe u bëre shumë e bukur. Gjiri t'u
formua, flokët t'u rritën shumë, por ti ishe
lakuriqe dhe nevojtare. 8 Unë të kalova afër
dhe të shikova, dhe ja, koha jote ishte koha
e dashurisë. Kështu shtriva cepin e rrobave
të mia mbi ty dhe mbulova lakuriqësinë
tënde; të bëra një betim, lidha një besëlid-
hje me ty dhe ti u bëre imja", thotë Zoti,
Zoti. 9 "Të lava me ujë, të pastrova krejt nga
gjaku dhe të leva me vaj. 10 Pastaj të vura të
veshësh rroba të qëndisura, të vura sandale
prej lëkure baldoseje, të rrethova kokën me
li të hollë dhe të mbulova me mëndafsh.

[11] Të zbukurova me stoli, të vura byzylykë
në kyçet e dorës dhe një gjerdan në qafë.
[12] Të vura një unazë në hundë, vathë te
veshët dhe një kurorë të mrekullueshme
mbi krye. [13] Kështu u zbukurove me ar
dhe argjend dhe u veshe me li të hollë,
me mëndafsh dhe me qëndisje. Ti hëngre
majë mielli, mjaltë dhe vaj; u bëre shumë,
shumë e bukur dhe arrite të mbretërosh.
[14] Nami yt u përhap midis kombeve për
bukurinë tënde që ishte e përsosur, për
shkak të shkëlqimit tim të madh që kisha
vendosur mbi ty", thotë Zoti, Zoti. [15] Por
ti vure besim në bukurinë tënde dhe u
kurvërove për shkak të namit tënd dhe ia
falje kurvërimet e tua çdo kalimtari, që i
pranonte. [16] Ti more disa nga rrobat e tua,
bëre vende të larta me ngjyra të ndryshme
në të cilat u kurvërove, gjëra që nuk duhet
të kishin ndodhur dhe as që të ishin. [17] More
gjithashtu xhevahiret e tua të bukura të
bëra me arin dhe argjendin tim, që unë të
kisha dhënë, bëre prej tyre figura njeriu
dhe u kurvërove me to; [18] pastaj more rrobat
e tua të qëndisura, i mbulove dhe ofrove
para tyre vajin dhe temjanin tim. [19] Edhe
bukën time që të kisha dhënë, majën e
miellit, vajin dhe mjaltin me të cilin të
ushqeja, i vure para tyre si një parfum me
erë shumë të këndshme; kështu ndodhi",
thotë Zoti, Zoti. [20] "Përveç kësaj more bijtë
e tu e bijat e tua që më kishe lindur dhe i
sakrifikove ata, që të gëlltiten. Mos vallë
ishin pak gjë kurvërimet e tua, [21] që ti të
therje bijtë e mi dhe t'ua ofroje atyre duke i
kaluar nëpër zjarr? [22] Me gjithë veprimet e
tua të neveritshme dhe kurvërimet e tua,
nuk i kujtove ditët e rinisë sate, kur ishe
lakuriq dhe nevojtare dhe përpëlliteshe në
gjak. [23] Tani mbas gjithë ligësisë sate,
"mjerë, mjerë ti!"", thotë Zoti, Zoti; [24] "në
çdo shesh ke ndërtuar një kamare dhe ke
bërë një vend të lartë; [25] në krye të çdo rruge
ke ndertuar një vend te lartë, e ke bërë
të neveritshme bukurinë tënde, dhe i ke
hapur këmbët e tua çdo kalimatari, duke i
shumuar kurvërimet e tua. [26] Ti gjithashtu
je kurvëruar me Egjiptasit, fqinjët e tu trup-
mëdhenj, dhe i ke shumuar kurvërimet
e tua për të provokuar zemërimin tim.
[27] Prandaj, ja, unë kam shtrirë dorën kundër
teje, kam pakësuar racionin tënd të cak-
tuar, të kam lënë në dorë të atyre që të
urrejnë, bijave të Filistejve, që u vjen turp
nga qëndrimi yt i poshtër. [28] Ende e pa
kënaqur, je kurvëruar me Asirianët; po, je
kurvëruar me ata, por pa qenë e kënaqur.
[29] Kështu i ke shtuar kurvërimet e tua me
vendin e Kanaanit deri në Kalde, por as me
këtë nuk je kënaqur. [30] Sa e shthurur është
zemra jote", thotë Zoti, Zoti, "kur bën tërë
këto gjëra të një prostitute pa cipë! [31] Ti
ndërtoje kamaren në krye të çdo rruge dhe
bënje vendet e larta në çdo shesh por nuk
ishe si një prostitutë, sepse përbuzje pagën,
[32] por si një grua që shkel kurorën, që në
vend të bashkëshortit të saj pret të huajt.
[33] Të gjitha prostitutave u bëhen dhurata,
por ti u ke bërë dhurata gjithë dashnorëve
të tu dhe me dhurata i ke bërë të vijnë nga
çdo anë te ti për kurvërimet e tua. [34] Në
kurvërimet e tua je sjellë krejt ndryshe nga
gratë e tjera; askush nuk të ndiqte nga pas
për t'u kurvëruar, sepse ti jepje pagesën
në vend që ta merrje atë; kështu je sjellë
krejt ndryshe nga të tjerat". [35] Prandaj, o
prostitutë, dëgjo fjalën e Zotit. [36] Kështu
thotë Zoti, Zoti: "Duke qenë se paratë e
tua janë shkapërderdhur dhe lakuriqësia
jote është zbuluar në kurvërimet e tua me
dashnorët e tu dhe me tërë idhujt e tu
të neveritshëm dhe për shkak të gjakut
të bijve të tu që u ke ofruar atyre, [37] ja,
unë do të mbledh tërë dashnorët e tu me
të cilët ke bërë qejf, të gjithë ata që ke
dashuruar bashkë me ata që ke urryer; do
t'i mbledh nga çdo anë kundër teje dhe do
të zbuloj para tyre lakuriqësinë tënde, me
qëllim që ata të shohin gjithë lakuriqësinë
tënde. [38] Do të të gjykoj si gjykohen gratë që
shkelin kurorën dhe ato që derdhin gjakun
dhe do të sjell mbi ty gjakun e tërbimit dhe
të xhelozisë. [39] Do të të jap pastaj në duart e
tyre dhe ata do të shembin kamaren tënde
dhe do të hedhin poshtë të gjitha vendet e
tua të larta do të të zhveshin gjithashtu nga
rrobat e tua, do të marrin xhevahiret e tua
të mrekullueshme dhe do të të lënë lakuriq
dhe nevojtare. [40] Pastaj do të bëjnë të dalë
kundër teje një turmë e madhe dhe do të
të vrasin me gurë dhe do të të shpojnë me
shpatat e tyre. [41] Do t'u vënë flakën shtëpive
të tua dhe do të zbatojnë vendime kundër
teje para syve të shumë grave; do të të bëj
të heqësh dorë nga kurvërimi dhe nuk do të
japësh më asnjë pagë. [42] Kështu do ta fashit

zemërimin tim mbi ty dhe xhelozia ime do
të largohet nga ti; do të qetësohem dhe nuk
do të zemërohem më. 43 Sepse ti nuk i ke
kujtuar ditët e rinisë sate dhe më ke bërë të
tërbohem me të gjitha këto gjëra, ja, edhe
unë do të të bëj që të bien mbi kokën tënde
veprimet e tua", thotë Zoti, Zoti, "kështu ti
nuk do të kryesh poshtërsi të tjera përveç
veprimeve të tua të neveritshme. 44 Kushdo
që do të thotë proverba, do të thotë këtë
proverb kundër teje: "Si nëna është edhe
e bija". 45 Ti je me të vërtetë bija e nënës
sate që ka mohuar bashkëshortin e saj dhe
bijt e vet, dhe je motër e motrave të tua
që kanë mohuar burrat dhe bijtë e tyre.
Nëna juaj ishte një Hitease dhe ati juaj një
Amoreas. 46 Motra jote më e madhe është
Samaria, që banon me gjithë bijat e saj në të
majtën tënde; motra jote më e vogël është
Sodoma, që banon me gjithë bijat e saj në
të djathtën tënde. 47 Ti jo vetëm ke ecur në
rrugët e tyre dhe ke kryer veprimet e tyre
të neveritshme, por, sikur kjo të ishte fare
pak, në të gjitha rrugët e tua je korruptuar
më shumë se ato. 48 Siç është e vërtetë
që unë rroj", thotë Zoti, Zoti, "motra jote
Sodoma dhe bijat e saj nuk kanë bërë atë
që ke bërë ti bashkë me bijat e tua. 49 Ja,
kjo qe paudhësia e motrës sate Sodoma: ajo
dhe bijat e saj jetonin në kryelartësi, në
bollëkun e bukës dhe në një plogështi të
theksuar, por nuk përkrahnin dorën e të
përvuajturit dhe të të varfërit. 50 Ishin fo-
dulle dhe kryenin veprime të neveritshme
para meje; prandaj i hoqa nga mesi, kur
e pashë këtë. 51 Samaria nuk ka kryer as
gjysmën e mëkateve të tua; ti i ke shumuar
veprimet e tua të neveritshme më shumë
se ato dhe ke justifikuar motrat e tua me të
gjitha veprimet e neveritshme që ke kryer.
52 Ti, që ke gjykuar motrat e tua, mbaje
turpin tënd, sepse me mëkatet që ke kryer
je bërë më e neveritshme se ato; ato janë
më të drejta se ti. Po, ki turp, dhe mbaje
për vete turpin, sepse ke justifikuar motrat
e tua. 53 Kur do t'i kthej robërit e tyre,
robërit e Sodomës dhe bijat e saj, robërit
e Samarias dhe vajzat e saj, atëherë do t'i
kthej edhe robërit nga robërimi yt që janë
në mes tyre, 54 me qëllim që ti të mbash
turpin tënd dhe të turpërohesh për tërë ato
që ke bërë, kur i ke dhënë zemër. 55 Kur
motrat e tua, Sodoma dhe bijat e saj, do të
kthehen në gjendjen e tyre të mëparshme,
dhe Samaria dhe bijat e saj do të kthehen në
gjendjen e tyre të mëparshme, edhe ti dhe
bijat e tua do të ktheheni në gjendjen tuaj
të mëparshme. 56 Motra jote Sodoma nuk
ishte përmendur fare nga goja jote në ditët
e kryelartësisë sate, 57 para se ligësia jote
të zbulohej lakuriq, si ndodhi kur të fyen
bijat e Sirisë dhe të gjitha ato që ishin rreth
tyre, bijat e Filistejve, që të përçmonin
nga të gjitha anët. 58 Ti mban dënimin
e poshtërsisë sate dhe të veprimeve të
tua të neveritshme", thotë i Amshueshmi.
59 Sepse kështu thotë Zoti, Zoti: "Unë do
të veproj me ty ashtu si ke vepruar ti me
mua, se ke përçmuar betimin, duke shkelur
besëlidhjen". 60 "Megjithatë do të kujtoj
besëlidhjen që lidha me ty në ditët e rinisë
sate dhe do të lidh me ty një besëlidhje të
përjetëshme. 61 Atëherë do të kujtohesh për
sjelljen tënde dhe do të të vijë turp, kur
do të presësh motrat e tua, ato që janë më
të mëdha dhe ato që janë më të vogla nga
ti; dhe unë do t'i jap ty si bija, por jo për
hir të besëlidhjes sate. 62 Unë do të lidh
besëlidhjen time me ty dhe ti do të pranosh
që unë jam Zoti, 63 me qëllim që të mbash
mend, të të vijë turp dhe të mos hapësh
gojën për shkak të konfuzionit tënd, kur të
kem bërë shlyerjen e fajit për të gjitha ato
që ke bërë", thotë Zoti, Zoti.

17

1 Fjala e Zotit m'u drejtua, duke thënë:
2 "Bir njeriu, propozo një enigmë dhe i
trego një shëmbëlltyrë shtëpisë së Izraelit,
dhe thuaji: 3 Kështu thotë Zoti, Zoti: Një
shqiponjë e madhe me fletë të mëdha dhe
me pendë të gjata, e mbuluar me pupla të
ngjyrave të ndryshme, shkoi në Liban dhe
këputi majën e një kedri; 4 këputi degëzën e
tij më të lartë, e çoi në një vend tregëtie dhe
e vendosi në një qytet tregtarësh. 5 Pastaj
mori pak farë të vendit dhe e mbolli në një
arë pjellore; e vendosi këtë pranë ujrave të
bollshme dhe e mbolli si një shelg. 6 Ajo u
rrit dhe u bë një hardhi e madhe, por e ulët,
degët e së cilës ishin kthyer nga shqiponja,
kurse rrënjët ishin poshtë saj. Kështu u bë
një hardhi që lëshoi degë dhe gjethe. 7 Por
na ishte një shqiponjë tjetër e madhe, me
ali të mëdha dhe me shumë pendë; dhe
ja, kjo hardhi i ktheu rrënjët e saj drejt

asaj dhe i shtriu degët e saj drejt asaj me
qëllim që të vaditij nga brazda ku ishte
mbjellë. 8 Ajo ishte mbjellë në një tokë të
mirë, pranë ujrave të bollshme, me qëllim
që të lëshonte degë, të jepte fryte dhe të
bëhej një hardhi e mrekullueshme. 9 Thuaj:
Kështu thotë Zoti, Zoti: A do të mund të
shkojë mbarë? A nuk do t'i shrrënjosë
shqiponja rrënjët e saj dhe nuk do t'i presë
frytet e saj që ta lërë të thahet? Kështu
tërë gjethet që ka do të thahen. Nuk do
të duhet shumë forcë as shumë njerëz për
ta shkulur me rrënjë. 10 Ja, ajo është e
mbjellë. A mund të shkojë mbarë? Mos
vallë do të thahet krejt kur do të preket nga
era e lindjes? Do të thahet në brazdën ku
ishte rritur!". 11 Fjala e Zotit m'u drejtua
përsëri, duke thënë: 12 "I thuaj, pra, kësaj
shtëpie rebele: Nuk e merrni vesh çfarë
kuptimi kanë këto gjëra? U thuaj atyre:
Ja mbreti i Babilonisë erdhi në Jeruzalem,
zuri mbretin dhe krerët dhe i çoi me vete
në Babiloni. 13 Pastaj mori një prej gjaku
mbretëror, lidhi një besëlidhje me të dhe
e vuri të betohet. Ai mori me vete edhe
burrat e fuqishëm të vendit, 14 me qëllim që
mbretëria të binte dhe jo të ngrihej, por,
duke respektuar besëlidhjen e tij, të mund
të ishte i qëndrueshëm. 15 Por ky u rebelua
kundër tij duke dërguar ambasadorët e tij
në Egjipt, me qëllim që t'i jepnin kuaj dhe
shumë njerëz. A mund t'i shkojë mbarë,
a mund të shpëtojë ai që ka bërë gjëra të
tilla? A mund të shkelë besëlidhjen dhe
megjithatë të shpëtojë? 16 Ashtu siç është
e vërtetë që unë rroj", thotë Zoti, Zoti, "ai
do të vdesë në vendin ku rri mbreti që e
ka bërë mbret dhe betimin e të cilit ai ka
përçmuar duke shkelur edhe besëlidhjen,
afër tij, në mes të Babilonisë. 17 Faraoni
nuk do t'i japë ndihmë me ushtrinë e tij të
fuqishme dhe me aq njerëz në luftë, kur do
të ngrenë ledhe dhe do të ndërtojnë kulla
për të shfarosur shumë jetë njerëzore. 18 Ai
ka përçmuar betimin duke shkelur besëlid-
hjen; megjithatë, ja, mbasi dha dorën, ka
bërë tërë këto gjëra. Ai nuk do të shpëtojë".
19 Prandaj kështu thotë Zoti, Zoti: "Ashtu siç
është e vërtetë që unë rroj, betimin tim që
ai ka përçmuar dhe besëlidhjen time që ai
ka shkelur, do të bëj që të bien mbi kokën e
tij. 20 Do të shtrij mbi të rrjetën time dhe do
të kapet në lakun tim. Do ta çoj në Babiloni
dhe aty do të ekzekutoj mbi të vendimin
për tradhëtinë e kryer kundër meje. 21 Tërë
ikanakët bashkë me formacionet e tij do
të bien nga shpata, ndërsa ata që do të
shpëtojnë do të shpërndahen në drejtim
të të gjitha erërave. Kështu do të pranoni
që unë, Zoti, kam folur". 22 Kështu thotë
Zoti, Zoti: "Do të marr një degëz nga maja
e kedrit më të lartë dhe do ta mbjell; nga
maja e degëve të tij të reja do të këpus një
degëz të njomë dhe do ta mbjell mbi një mal
të lartë dhe të ngritur. 23 Do ta mbjell mbi
malin e lartë të Izraelit; do të lëshoj degë,
do të bëj fryte dhe do të bëhet një kedër i
mrekullueshëm. Nën të do të banojnë zogj
të çdo lloji; ata do të banojnë nën hijen e
degëve të tij. 24 Kështu tërë drurët e fushës
do të mësojnë se unë, Zoti, kam ulur drurin
e lartë dhe kam ngritur drurin e ulët, kam
bërë të thahet druri i gjelbër dhe të mbijë
druri i thatë. Unë Zoti, kam folur dhe do ta
bëj".

18

1 Fjala e Zotit m'u drejtua, duke thënë:
2 "Çfarë keni ndër mend kur përdorni këtë
proverb lidhur me vendin e Izraelit duke
thënë: "Etërit kanë ngrënë rrushin e pa-
pjekur dhe dhëmbët e bijve të tyre janë
mpirë"? 3 Ashtu si është e vërtetë që unë
rroj", thotë Zoti, Zoti, "nuk do ta përdorni
më këtë proverb në Izrael. 4 Ja, të gjithë
shpirtërat janë të mitë; si shpirti i atit
ashtu dhe shpirti i birit janë të mitë. Sh-
pirti që mëkaton ka për të vdekur. 5 Në
qoftë se dikush është i drejtë dhe zbaton
ndershmërinë dhe drejtësinë, 6 në se nuk
ha në male dhe nuk ngre sytë tek idhujt
e shtëpisë së Izraelit, në rast se nuk prek
gruan dhe fqinjët të tij dhe nuk i afrohet
një gruaje kur ajo është e papastër, 7 në
rast se nuk shtyp kërkënd, në qoftë se i
kthen huamarrësit pengun e tij, në qoftë
se nuk kryen asnjë grabitje, në rast se i
jep bukën e tij të uriturit dhe mbulon me
rroba atë që është lakuriq, 8 në rast se nuk
jep hua me kamatë dhe nuk jep me fajde,
në rast se heq dorë nga paudhësia, dhe
gjykon me paanësi midis burrit dhe burrit,
9 në rast se ecën sipas statuteve të mia duke
vepruar me besnikëri, ai është i drejtë dhe
me siguri ka për të jetuar", thotë Zoti, Zoti.
10 Por në qoftë se i ka lindur një bir që

përdor dhunë, që derdh gjak dhe i bën të
vëllait ndonjë nga këto gjëra, 11 (ndërsa i ati
nuk ka kryer asnjë nga këto gjëra), dhe ha
në male dhe prek bashkëshorten e fqinjit
të tij, 12 shtyp të varfërin dhe nevojtarin,
kryen grabitje, nuk e kthen pengun, ngre
sytë ndaj idhujve, kryen veprime të never-
itshme, 13 jep me kamatë dhe me fajde, a
do të jetojë vallë ai? Ai nuk do të jetojë.
Duke qenë se ka kryer tërë këto veprime të
neveritshme ai ka për të vdekur me siguri;
gjaku i tij do të bjerë mbi të. 14 Por në
rast se atij i lind një fëmijë që, duke parë
tërë mëkatet e kryera nga i ati, i kupton,
por nuk i kryen, 15 nuk ha në male, nuk i
ngre sytë nga idhujt e shtëpisë së Izraelit,
nuk prek gruan e fqinjit, 16 nuk shtyp njeri,
nuk merr pengje, nuk kryen grabitje, por
i jep bukën e tij të uriturit, vesh me rroba
atë që është lakuriq, 17 e përmban dorën
që të mos shtypë të varfërin, nuk merr as
kamatë as fajde, respekton dekretet e mia
dhe ecën në statutet e mia, ai nuk ka për
të vdekur për shkak të paudhësisë së atit
të tij; ai me siguri ka për të jetuar. 18 I
ati, përkundrazi, duke qenë se ka shtypur
dhe ka kryer grabitje në dëm të vëllait të
tij dhe ka bërë atë që nuk është e mirë në
mes të popullit të tij, ja, ai do të vdesë për
shkak të paudhësisë së tij. 19 Megjithatë ju
thoni: "Pse biri nuk mbart paudhësinë e
atit?". Duke qenë se djali zbaton barazinë
dhe drejtësinë, respekton të gjitha statutet
e mia dhe i vë në praktikë, ai me siguri ka
për të jetuar. 20 Shpirti që mëkaton do të
vdesë, i biri nuk do të mbartë paudhësinë
e atit dhe ati nuk do të mbartë paudhësinë
e birit; drejtësia e të drejtit do të jetë mbi
të, pabesia e të pabesit do të bien mbi të.
21 Në rast se i pabesi largohet nga të gjitha
mëkatet që kryente, në rast se respekton të
gjitha statutet e mija dhe zbaton barazinë
dhe drejtësinë, ai me siguri ka për të jetuar;
nuk ka për të vdekur. 22 Asnjë nga shkelje
që ka kryer nuk do t'i kujtohet atij; ai do të
jetojë për shkak të drejtësisë që zbaton. 23 A
ndjej vallë gëzim nga vdekja e të pabesit?",
thotë Zoti, Zoti, "apo përkundrazi që ai të
kthehet nga rrugët e tij dhe të jetojë? 24 Por
në rast se i drejti largohet nga drejtësia e
tij dhe kryen paudhësinë dhe imiton tërë
gjërat e neveritshme që kryen i pabesi, a do
të jetojë vallë ai? Në rast se tërë drejtësia
që ka bërë nuk do të kujtohet më; për
shkeljen që ka kryer dhe mëkatin që ka
bërë, ai ka për të vdekur, për shkak të tyre.
25 Megjithatë ju thoni: "Rruga e Zotit nuk
është e drejtë". Dëgjoni tani, o shtëpi e
Izraelit: është pikërisht rruga ime që nuk
është e drejtë ose janë më tepër rrugët tu-
aja që nuk janë të drejta? 26 Në rast se i drejti
largohet nga drejtësia e tij dhe kryen paud-
hësi dhe për këtë shkak vdes, ai vdes nga
paudhësia që ka kryer. 27 Përkundrazi, në
se i pabesi largohet nga pabesia që ndiqte
dhe zbaton barazinë dhe drejtësinë, ai do
ta shpëtojë shpirtin e tij. 28 Duke qenë se
ka marrë parasysh të largohet nga të gjitha
shkeljet që kryente, ai ka për të jetuar me
siguri; nuk ka për të vdekur. 29 Megjithatë
shtëpia e Izraelit thotë: "Rruga e Zotit nuk
është e drejtë". A janë pikërisht rrugët e
mia që nuk janë të drejta, o shtëpi e Izraelit,
janë më tepër rrugët tuaja që nuk janë të
drejta? 30 Prandaj do ta gjykoj secilin prej
jush sipas rrugëve të tij, o shtëpi e Izraelit",
thotë Zoti, Zoti. "Pendohuni dhe braktisni
tërë shkeljet tuaja, kështu paudhësia nuk
do të jetë më për ju shkak shkatërrimi.
31 Flakni larg jush tërë shkeljet tuaja që keni
kryer dhe bëjini vetes një zemër të re dhe
një shpirt të ri. Pse vallë doni të vdisni, o
shtëpi e Izraelit? 32 Unë në fakt nuk ndjej
asnjë kënaqësi me vdekjen e atij që vdes"
thotë Zoti, Zoti. "Ndërroni rrugë, pra, dhe
do të jetoni".

19

1 Ti larto një vajtim mbi princat e Izraelit
dhe thuaj: 2 "Ç'ishte nëna jote? Një lu-
aneshë: rrinte shtrirë midis luanëve, rriste
të vegjëlit e saj në mes të luanëve të vegjël.
3 Rriti një nga të vegjëlit e saj që u bë një
luan i vogël; mësoi të shqyejë prenë dhe
përlau njerëz. 4 Edhe kombet dëgjuan të
flitet për të; ai u kap në gropën e tyre dhe
e çuan të lidhur në vendin e Egjiptit. 5 Kur
ajo pa që pritja po zgjatej dhe shpresa e
saj ishte e humbur, mori një tjetër nga të
vegjëlit e saj dhe e rriti sa u bë një luan i
vogël. 6 Ai shkonte dhe vinte midis luanëve;
u bë një luan i vogël, mësoi të shqyejë prenë
dhe përlau njerëz. 7 Mësoi vendet e tyre të
shkretuara dhe shkatërroi qytetet e tyre;
vendi e gjithçka që kishte u shkretua nga

zhurma e vrumbullimit të tij. [8] Por kundër
tij erdhën kombet e të gjitha krahinave
fqinje, vendosën kundër tij rrjetën e tyre
dhe ai u kap në gropën e tyre. [9] E vunë të
lidhur në një kafaz dhe e çuan te mbreti i
Babilonisë; e çuan në një fortesë, me qëllim
që zëri i tij të mos dëgjohej më mbi malet
e Izraelit. [10] Nëna jote ishte si një hardhi
e mbjellë pranë ujrave; ishte e harlisur
dhe kishte shumë degë nga uji i bollshëm.
[11] Kishte degë të forta të përshtatshme
për skeptra mbretërorë, ishte ngjitur lart
midis degëve gjetheshumë dhe shquhej në
shtatin e saj për degët e shumta të saj.
[12] Por u çrrënjos me tërbim dhe u hodh për
tokë; era e lindjes ia thau frytin; degët e saj
të forta u shkëputën dhe u thanë, zjarri i
përpiu. [13] Tani është mbjellë në shkretëtirë
në një tokë të thatë dhe të etur për ujë; [14] Një
zjarr ka dalë nga një shermend i degëve të
saj dhe ka përpirë frytin e saj; në të nuk ka
më asnjë degë të fortë të përshtatshme për
skeptra mbretërorë". Ky është një vajtim
dhe do të jetë një vajtim.

20

[1] Ja, ndodhi në vitin e shtatë, më dhjetë
të muajit të pestë, që disa nga pleqtë e
Izraelit erdhën të konsultohen me Zotin
dhe u ulën para meje. [2] Pastaj fjala e
Zotit m'u drejtua, duke më thënë: [3] "Bir
njeriu, folu pleqve të Izraelit dhe u thuaj:
Kështu thotë Zoti, Zoti: A keni ardhur të
më konsultoni? Ashtu siç është e vërtetë
që unë rroj, nuk do të lejoj të konsultohem
prej jush", thotë Zoti, Zoti. [4] "A do t'i
gjykosh, a do t'i gjykosh, bir njeriu? Bëji të
njohin veprimet e neveritshme të etërve të
tyre, [5] dhe u thuaj atyre: Kështu thotë Zoti,
Zoti: Ditën kur zgjodha Izraelin dhe ngrita
dorën për betim pasardhësve të shtëpisë
së Jakobit dhe e bëra veten të njohur në
vendin e Egjiptit, ngrita dorën për [6] Atë
ditë ngrita dorën duke ju betuar atyre se
do t'i nxirrja nga vendi i Egjiptit dhe do
t'i çoja në një vend që kisha vëzhguar për
ta ku rrjedh qumësht dhe mjaltë, lavdia e
të gjitha vendeve. [7] Pastaj u thashë atyre:
Secili të flakë gjërat e neveritshme që janë
para syve të tij dhe mos u ndotni me idhujt
e Egjiptit. Unë jam Zoti, Perëndia juaj. [8] Por
ata u rebeluan kundër meje dhe nuk deshën
të më dëgjojnë; asnjë prej tyre nuk flaku
gjërat e neveritshme që ishin para syve
të tyre dhe nuk braktisi idhujt e Egjiptit.
Atëherë vendosa të derdh mbi ta tërbimin
tim dhe të shfryj mbi ta zemërimin tim në
mes të vendit të Egjiptit. [9] Megjithatë ve-
prova për hir të emrit tim, me qëllim që ai
të mos përdhosej para kombeve në mes të
të cilëve ata ndodheshin, në sytë e të cilëve
më kishin njohur, për t'i nxjerrë nga vendi
i Egjiptit. [10] Kështu i nxora nga vendi i Egjip-
tit dhe i çova në shkretëtirë. [11] U dhashë
atyre statutet e mia dhe u bëra të njohura
dekretet e mia, duke respektuar të cilat,
njeriu do të jetojë për ato. [12] Gjithashtu u
dhashë atyre të shtunat e mia, me qëllim
që të ishin një shënjë midis meje dhe atyre,
dhe që të njihnin që unë jam Zoti që i
shenjtëroj. [13] Por shtëpia e Izraelit u rebelua
kundër meje në shkretëtirë; nuk eci sipas
statuteve të mia dhe hodhi poshtë dekretet
e mia, duke respektuar të cilat njeriu do të
jetojë për ato, dhe përdhosën me të madhe
të shtunat e mia. Kështu unë vendosa të
hedh mbi ta zemërimin tim për ti zhdukur
në shkretëtirë. [14] Megjithatë unë veprova
për hir të emrit tim, me qëllim që të mos
përdhosej përpara kombeve, në sytë e të
cilëve unë i kisha bërë të dalin nga Egjipti.
[15] Ngrita madje dorën në shkretëtirë, duke u
betuar se nuk do t'i bëja të hynin në vendin
që u kisha dhënë atyre, ku rrjedh qumësht
dhe mjaltë, lavdia e të gjitha vendeve,
[16] sepse kishin hedhur poshtë dekretet e
mia, nuk kishin ecur sipas statuteve të mia
dhe kishin përdhosur të shtunat e mia,
sepse zemra e tyre shkonte pas idhujve
të tyre. [17] Megjithatë syri im i fali nga
shkatërrimi dhe nuk i shfarosa krejt në
shkretëtirë. [18] Pastaj u thashë bijve të tyre
në shkretëtirë: "Mos ecni sipas statuteve të
etërve tuaj, mos respektoni dekretet e tyre
dhe mos u ndotni me idhujt e tyre. [19] Unë
jam Zoti, Perëndia juaj; ecni sipas statuteve
të mia, respektoni dekretet e mia dhe i vini
në praktikë, [20] shenjtëroni të shtunat e mia
dhe ato le të jenë një shenjë midis meje
dhe jush, në mënyrë që ju të pranoni që
unë jam Zoti, Perëndia juaj". [21] Por bijtë
u rebeluan kundër meje; nuk ecën sipas
statuteve të mia, nuk respektuan dekretet e
mia për t'i vënë në jetë, duke i respektuar të
cilat njeriu do të jetojë për to; përdhosën të
shtunat e mia, dhe kështu vendosa të derdh

mbi ta tërbimin tim dhe të shfryj mbi ta
zemërimin tim në shkretëtirë. 22 Megjithatë
unë e tërhoqa dorën dhe veprova për hir të
emrit tim, me qëllim që ai të mos përdhosej
përpara kombeve, në sytë e të cilëve i kisha
nxjerrë nga Egjipti. 23 Por ngrita dorën në
shkretëtirë, duke u betuar që do t'i shpërn-
daja midis kombeve dhe do t'i hallakatja
nëpër tërë vendet, 24 Sepse nuk vinin në
jetë dekretet e mia, por i hidhnin poshtë
statutet e mia, përdhosnin të shtunat e mia
dhe sytë e tyre ishin drejtuar te idhujt e
etërve të tyre. 25 Prandaj u dhashë statute
jo të mira dhe dekrete me të cilat nuk
mund të jetonin; 26 dhe i molepsa me vetë
dhuratat e tyre, me qenë se ata kalonin
nëpër zjarr çdo të parëlindur të tyre, për t'i
katandisur në shkretim të plotë me qëllim
që të pranonin që unë jam Zoti. 27 Prandaj
bir njeriu, foli shtëpisë së Izraelit dhe i
thuaj: Kështu thotë Zoti, Zotit. Etërit tuaj
më kanë fyer edhe në këtë rast, duke u
sjellë pabesisht me mua: 28 mbasi i futa në
vendin për të cilin kisha ngritur dorën dhe
isha betuar, ata i kthyen sytë në çdo kodër
të lartë dhe në çdo dru gjetheshumë dhe
atje ofruan flijimet e tyre dhe paraqitën
ofertat e tyre provokuese; atje vunë par-
fumet e tyre me erë të këndshme dhe atje
derdhën libacionet e tyre. 29 Atëherë u
thashë atyre: Ç'është vendi i lartë në të
cilin shkoni? Kështu vazhdojnë ta quajnë
"vendi i lartë" deri ditën e sotme. 30 Prandaj
i thuaj shtëpisë së Izraelit: Kështu thotë
Zoti, Zoti: A doni të ndoteni duke ndjekur
rrugën e etërve tuaj dhe të kurvëroheni
me idhujt e tyre të urrejtshëm? 31 Në fakt
kur ofroni dhuratat tuaja dhe kaloni nëpër
zjarr bijt tuaj, ju e ndotni veten deri ditën e
sotme me të gjithë idhujt tuaj. Prandaj nuk
do të lejoj të konsultohem nga ju, o shtëpi
e Izraelit. Ashtu siç është e vërtetë që unë
rroj", thotë Zoti, Zoti, "unë nuk do të lejoj
të konsultohem nga ju. 32 Dhe nuk do të
ndodhë aspak ajo që ju shkon ndër mend,
kur thoni: "Ne jemi si kombet, si familjet
e vendeve të tjera, që i ngrenë kult drurit
dhe gurit"". 33 "Siç ësthe e vërtetë që unë
rroj", thotë Zoti, Zoti, "unë do të mbretëroj
mbi ju me dorë të fortë, me krahun e
shtrirë dhe me një tërbim të shfrenuar.
34 Do t'ju nxjerr nga mesi i popujve dhe
do t'ju mbledh nga vendet në të cilët jeni
shpërndarë me dorë të fortë, me krahë të
shtrirë dhe me tërbim të shfrenuar, 35 dhe
do t'ju çoj në shkretëtirën e popujve, dhe
atje do të zbatoj gjykimin tim mbi ju, ballë
për ballë. 36 Ashtu siç e zbatova gjykimin
tim mbi etërit tuaj në shkretëtirën e vendit
të Egjiptit, kështu do ta zbatoj gjykimin tim
mbi ju", thotë Zoti, Zoti. 37 "Do të bëj që
të kaloni nën shufër dhe do t'ju kthej në
detyrimet e besëlidhjes. 38 Do të ndaj nga ju
rebelët dhe ata që janë të pabesë ndaj meje;
do t'i nxjerr nga vendi ku banojnë, por nuk
do të hyjnë në vendin e Izraelit; atëherë
do të pranoni që unë jam Zoti. 39 Ju, pra,
shtëpia e Izraelit", kështu flet Zoti, Zoti:
"Shkoni, u shërbeni secili idhujve tuaj; por
pastaj do të më dëgjoni dhe nuk do të përd-
hosni më emrin tim të shenjtë me dhuratat
tuaja dhe me idhujt tuaj. 40 Sepse mbi malin
tim të shenjtë, mbi malin e lartë të Izraelit",
thotë Zoti, Zoti, "atje tërë shtëpia e Izraelit,
të gjithë ata që do të jenë në vend, do
të më shërbejnë; atje do të kënaqem me
ta, do të kërkoj ofertat tuaja dhe dhuratat
tuaja prodhimet e hershme së bashku më të
gjitha sendet tuaja të shenjtëruara. 41 Unë
do të kënaqem me ju si me një parfum me
erë shumë të këndshme, kur do t'ju nxjerr
nga mesi i popujve dhe t'ju mbledh nga
vendet ku keni qenë shpërndarë; dhe do të
shenjtërohem tek ju para syve të kombeve.
42 Ju do të pranoni që unë jam Zoti, kur do
t'ju çoj në tokën e Izraelit, në vendin për
të cilin kisha ngritur dorën dhe isha betuar
t'ia jepja etërve tuaj. 43 Atje do të kujtoni
sjelljen tuaj dhe të gjitha veprimet me të
cilat jeni ndotur dhe do të ndjeni neveri
për veten tuaj për të gjitha ligësitë që keni
kryer. 44 Kështu do të pranoni që unë jam
Zoti, kur do të veproj me ju për hir të emrit
tim dhe jo sipas sjelljes suaj të keqe dhe
as sipas veprimeve tuaja të korruptuara, o
shtëpi e Izraelit", thotë Zoti, Zoti". 45 aaa see
Fjala e Zotit m'u drejtua duke thënë: 46 aaa
see "Bir njeriu, kthe fytyrën nga jugu, fol
hapur kundër jugut dhe profetizo kundër
pyllit të fushës, Negevit, 47 aaa see dhe i
thuaj pyllit të Negevit: Dëgjo fjalën e Zotit.
Kështu thotë Zoti, Zoti: unë po ndez te
ti një zjarr që do të gllabërojë çdo dru të
blertë dhe çdo dru të thatë; flaka e zjarrtë

nuk do të shuhet dhe çdo fytyrë nga veriu
në jug do të digjet. [48] aaa see Çdo mish do ta
shohë që unë, Zoti, e kam ndezur; nuk do
të shuhet". [49] aaa see Atëherë thashë: "Ah,
Zot, Zot, ata thonë për mua: "A nuk flet ky
me shëmbëlltyra?"

21

[1] aaa see Fjala e të Amshueshmit m'u
drejtua akoma, duke thënë: [2] aaa see "Bir
njeriu, kthe fytyrën nga Jeruzalemi, fol
hapur kundër vendeve të shenjta dhe pro-
fetizo kundër vendit të Izraelit; [3] aaa see
dhe i thuaj vendit të Izraelit: Kështu thotë
Zoti: Ja unë jam kundër teje, do të nxjerr
shpatën time nga milli i saj dhe do të këpus
nga ti të drejtët dhe të këqinjtë. [4] aaa see
Duke qenë se dua të këpus nga ty të drejtët
dhe të këqinjtë, shpata ime do të dalë nga
milli i saj kundër çdo mishi nga jugu në veri.
[5] aaa see Kështu çdo mish do të pranojë që
unë, Zoti, kam nxjerrë shpatën nga milli
i saj dhe nuk do të hyjë më në të. [6] aaa
see Prandaj ti, bir njeriu, vajto me ijët e
thyer dhe vajto me dhembje para syve të
tyre. [7] aaa see Do të ndodhë që kur të të
pyesin: "Pse vajton?", do të përgjigjesh:
"Për lajmin që po vjen, çdo zemër do të
tretet, të gjitha duart do të dobësohen, të
gjithë shpirtërat do të ligështohen dhe të
gjithe gjunjët do të shkrihen si uji". Ja, gjëja
po vjen dhe do të kryhet", thotë Zoti, Zoti.
[8] aaa see Fjala e Zoti m'u drejtua përsëri,
duke thënë: [9] aaa see "Bir njeriu, profetizo
dhe thuaj: Kështu thotë Zoti. Thuaj: Një
shpatë, një shpatë është mprehur e madje
shndrit, [10] aaa see është mprehur për të bërë
një masakër të madhe dhe është e mprehur
që të vetëtijë. A mund të gëzohemi vallë?
Ju përçmoni skeptrin e birit tim sikur të
ishte një dru çfarëdo. [11] aaa see Zoti e ka
dhënë ta lustrojnë për ta rrokur në dorë;
shpata është mprehur dhe lustruar për ta
dhënë në dorë të atij që vret. [12] aaa see
Klith dhe bërtit, bir njeriu, sepse do të
përdoret kundër popullit tim, kundër tërë
princave të Izraelit; ata do të dorëzohen
në pushtetin e shpatës bashkë me popullin
tim. Prandaj rrihe kofshën tënde, [13] aaa
see sepse kjo është një provë. Çfarë do të
ndodhte sikur të mos ishte më as skeptri
përbuzës?", thotë Zoti, Zoti. [14] aaa see
"Prandaj ti, bir njeriu, profetizo dhe rrih
duart; lëre që shpata të dyfishojë dhe të
trefishojë goditjet e saj: është shpata e
masakrës së madhe, që i rrethon nga çdo
anë. [15] aaa see Kam kthyer majën e shpatës
kundër të gjitha portave të tyre, me qëllim
që zemra e tyre të tretet dhe shumë të
bien. Ah, është bërë për të shkëlqyer, është
mprehur për masakrën. [16] aaa see Shpatë,
ji e pamëshirshme; kthehu më të djathtë,
kthehu në të majtë, kudo ku drejtohet tehu
yt. [17] aaa see Edhe unë do të rrah duart
dhe do të shfryj tërbimin tim. Unë, Zoti,
kam folur". [18] aaa see Fjala e Zotit m'u
drejtua përsëri, duke thënë: [19] aaa see "Ti,
bir njeriu, shëno dy rrugë nëpër të cilat të
kalojë shpata e mbretit të Babilonisë; do të
nisen që të dyja nga i njëjti vend. Vër një
tregues rrugor, vëre në krye të rrugës që
të çon në qytet. [20] aaa see Shëno një rrugë
nëpër të cilën shpata të shkojë në Rabah,
qytet i bijve të Amonit, dhe një tjetër për
në Judë, kundër Jeruzalemit, qytet i forti-
fikuar. [21] aaa see Në fakt mbreti i Babilonisë
qëndron në kryqëzimin e rrugës, në krye
të dy rrugëve, për të bërë shortari: ai
tund shigjetat, konsulton idhujt shtëpiakë,
shqyrton mëlçinë. [22] aaa see Në të djathtë
të tij përgjigja e shortarisë tregon Jeruza-
lemin për të vendosur deshtë, për të hapur
gojën dhe për të urdhëruar masakrën, për
të ngritur zërin me klithma lufte, për t'i
vendosur deshtë kundër portave, për të
ngritur ledhe dhe për të ndërtuar kulla.
[23] aaa see Por për ta kjo do të jetë si një
shortari e rremë në sytë e atyre që u janë
betuar. Por ai do të kujtohet për paudhësitë
e tyre, me qëllim që t'i kapin". [24] aaa see
Prandaj kështu thotë Zoti, Zoti: "Duke qenë
se keni bërë të kujtohet paudhësia juaj,
duke qenë se shkeljet tuaja dolën sheshit
dhe mëkatet tuaja u zbuluan në të gjitha
veprimet tuaja; duke qenë se ju kanë ku-
jtuar, do të kapeni nga dora e armikut.
[25] aaa see Dhe ti, o princ i korruptuar dhe
i keq i Izraelit, dita e të cilit erdhi në
kohën e ndëshkimit përfundimtar", [26] aaa
see kështu thotë Zoti, Zoti: "Hiqe çallmën,
hiqe kurorën; gjërat nuk do të jenë po
ato: ajo që është poshtë do të ngrihet dhe
ajo që është lart do të ulet. [27] aaa see
Shkretim, shkretim, shkretim, unë do ta
kryej. Dhe ajo nuk do të restaurohet më,
deri sa të vijë ai të cilit i përket gjykimi

dhe të cilit do t'ja jap. [28] aaa see Dhe ti, bir
njeriu, profetizo dhe thuaj: Kështu thotë
Zoti, Zoti, lidhur me bijtë e Amonit dhe
lidhur me turpin e tyre dhe thuaj: Shpata,
shpata është zhveshur, është lustruar për
masakrën, që të hajë, që të vetëtijë, [29] aaa
see ndërsa kanë për ty vegime të rreme
dhe të bëjnë ty shortari të rreme, që të
të vënë mbi qafën e njerëzve të këqinj të
vrarë, dita e të cilëve ka arritur kohën e
ndëshkimit përfundimtar. [30] aaa see Vëre
përsëri në millin e saj. Unë do të të gjykoj
po në atë vend ku të krijuan, në vendin e
prejardhjes sate. [31] aaa see Do të derdh mbi
ty indinjatën time, do të fryj kundër teje në
zjarrin e zemërimit tim dhe do të të dorëzoj
në duart e njerëzve brutalë, që shkaktojnë
shkatërrime. [32] aaa see Do të bëhesh pre e
zjarrit, gjaku yt do të derdhet në mes të
vendit; nuk do të të kujtojnë më, sepse unë
Zoti, fola".

22

[1] Fjala e Zotit m'u drejtua, duke thënë:
[2] "Tani, bir njeriu, nuk do të gjykosh ti,
nuk do ta gjykosh qytetin gjakatar? Bëji,
pra, të njohura të gjitha veprimet e tij të
neveritshme. [3] Pastaj thuaj: Kështu thotë
Zoti, Zoti: Qyteti derdh gjak në mes të
tij për të sjellë kohën e tij; përveç kësaj
bën idhuj kundër vetvetes për t'u ndotur.
[4] Për gjakun që ke derdhur je bërë fajtor
dhe je ndotur për idhujt që ke sajuar. Ke
afruar ditët e tua dhe ke arritur në fund të
viteve të tua; prandaj do të të bëj turpin
e kombeve dhe objekt talljeje për të gjitha
vendet. [5] Ata që janë afër dhe ata që janë
larg teje do të tallen me ty o i molepsur
për lavdi dhe plot çrregullim. [6] Ja princat
e Izraelit: secili ka përdorur pushtetin e tij
për të derdhur gjak te ti. [7] Te ti përçmohet
ati dhe nëna, në mes teje shtypet i huaji,
te ti keqtrajtohet jetimi dhe e veja. [8] Ti
ke përçmar gjërat e mia të shtrënjta dhe
ke përdhour të shtunat e mia. [9] Te ti ka
njerëz që shpifin për të derdhur gjak, te ti
ka njerëz që hanë mbi male, në mes teje
ka njerëz që kryejnë kobe. [10] Te ti zbulohet
lakuriqësia e atit, te ti poshtërohet gruaja
gjatë papastërtisë së saj. [11] Dikush kryen
një veprim të neveritshëm me gruan e të
afërmit të tij, dikush tjetër ndot me incest
nusen e të birit, një tjetër akoma poshtëron
motrën e tij, bijën e atit të tij. [12] Te ti
pranohen dhurata për të derdhur gjak; ti
kërkon kamatë të lartë, ti ke realizuar
fitime nga i afërti dhe më ke harruar mua",
thotë Zoti, Zoti. [13] "Por ja, unë rrah duart
për fitimin e pandershëm që ke nxjerrë
dhe për gjakun e derdhur që është në mes
teje. [14] A do të mund të qëndrojë zemra
jote ose a do të mund të qëndrojnë të forta
duart e tua në ditët kur unë do të veproj
kundër teje? Unë, Zoti, fola dhe do ta kryej.
[15] Unë do të të shpërndaj midis kombeve,
do të të shkapërdaj midis vendeve dhe do
të eleminoj papastërtinë tënde prej teje.
[16] Ti do të përdhosësh vetveten në sytë e
kombeve dhe do të pranosh që unë jam
Zoti". [17] Fjala e Zotit m'u drejtua, duke
thënë: [18] "Bir njeriu, shtëpia e Izraelit është
bërë për mua tërë skorje: janë të gjithë
bronz, kallaj, hekur dhe plumb në mes
të një furre; janë bërë skorje argjëndi".
[19] Prandaj kështu thotë Zoti, Zoti: "Duke
qenë se të gjithë ju jeni bërë skorje të
shumta, ja, unë do t'ju mbledh në mes të
Jeruzalemit. [20] Ashtu si mblidhet argjëndi,
bronzi, hekuri, plumbi dhe kallaji në mes
të furrës dhe mbi ta i fryjnë zjarrit për t'i
shkrirë, kështu në zemërimin tim dhe në
tërbimin tim do t'ju mbledh, do t'ju fus atje
dhe do t'ju shkrij. [21] Do t'ju mbledh dhe
do të fryj mbi ju me zjarrin e zemërimit
tim dhe ju do të shkriheni në mes të tij.
[22] Ashtu si shkrihet argjendi në mes të fur-
rës, kështu dhe ju do të shkriheni në mes
të qytetit; dhe do të pranoni që unë, Zoti,
kam derdhur mbi ju tërbimin tim". [23] Fjala
e Zotit m'u drejtua përsëri, duke thënë:
[24] "Bir njeriu, i thuaj Jeruzalemit: Ti je një
tokë që nuk është pastruar ose lagur nga
shiu në një ditë indinjate. [25] Komploti i
profetëve të tij në mes të tij është si një
luan që ulërin dhe shqyen gjahun, ata i
gllabërojnë njerëzit, përvetësojnë thesaret
dhe gjërat e çmueshme, shtojnë të vejat në
mes të tij. [26] Priftërinjtë e tij shkelin ligjin
tim dhe përdhosin gjërat e mia të shenjta,
nuk bëjnë dallim midis asaj që është e
shenjtë dhe jo e shenjtë, nuk e bëjnë të
njohur ndryshimin ndërmjet të papastrës
dhe të pastrës dhe i largojnë sytë nga të
shtunat e mia, prandaj jam përdhosur në
mes tyre. [27] Krerët e tij në mes të tij janë

si ujqër që shqyejnë gjahun për të derdhur
gjak, për të shkatërruar shpirtëra, për të
realizuar një fitim jo të drejtë. [28] Profetët
e tij suvatojnë për ata me llaç që nuk
mban, duke pasur vegime të rreme dhe
duke shqiptuar shortari të gënjeshtërta për
ta, dhe thonë: "Kështu thotë Zoti, Zoti",
ndërsa Zoti nuk ka folur. [29] Populli i vendit
ushtron shtypjen, kryen grabitje, keqtra-
jton të varfërin dhe nevojtarin, shtyp të
huajin duke marrë nëpër këmbë drejtësinë.
[30] Unë kërkova midis tyre një burrë që të
ndërtonte një mur dhe t'i dilte për zot
vendit, që unë të mos e shkatërroja, por
nuk e gjeta. [31] Prandaj do të derdh mbi ta
indinjatën time, do t'i konsumoj me zjarrin
e zemërimit tim dhe do të bëj që të bjerë
mbi kryet e tyre sjellja e tyre", thotë Zoti,
Zoti.

23

[1] Fjala e Zotit m'u drejtua, duke më thënë:
[2] "Bir njeriu, na ishin dy gra, bija të së
njëjtës nënë, [3] që u kurvëruan në Egjipt. U
kurvëruan në rininë e tyre; aty u shtërn-
guan gjitë e tyre dhe atje u shtërngua gjiri
i tyre virgjëror. [4] Emrat e tyre janë: Oho-
lahu më e madhja dhe Oholibahu e motra.
Ato ishin të miat dhe lindën bij dhe bija.
Emrat e tyre janë: Oholahu është Samaria,
Oholibahu është Jeruzalemi. [5] Ndonse ishte
imja, Oholahu u kurvërua dhe mori zjarr
për dashnorët e saj, Asirët që ishin fqinj të
saj, [6] të veshur me purpur, qeveritarë dhe
princa, të gjithë të rinj tërheqës, kalorës
të hipur mbi kuaj. [7] Ajo u kurvërua me ta,
me gjithë njerëzit më të mirë të Asirisë,
dhe u ndot me të gjithë ata për të cilët
ndez, bashkë me gjithë idhujt e tyre. [8] Nuk
braktisi kurvërimet e Egjiptit, kur kish rënë
me të gjatë rinisë së saj, kishin shtërnguar
gjirin e saj të virgjër dhe kishin derdhur
mbi të kurvërimet e tyre. [9] Prandaj e brak-
tisa në dorë të dashnorëve të saj, në dorë
të bijve të Asirisë, për të cilët kishte marrë
zjarr. [10] Ata zbuluan lakuriqësinë e saj,
morën bijtë e saj dhe bijat e saj dhe i vranë
me shpatë. Asaj i doli nami midis grave dhe
zbatuan kundër saj ndëshkimin. [11] Motra e
saj Oholibahu e pa këtë, por në dashurinë
e saj u bë edhe më e korruptuar nga ajo
dhe kurvërimet e saj qenë më të këqija
nga ato të së motrës. [12] U ndez për bijtë e
Asirisë, fqinj të saj, qeveritarë dhe princa
të veshur në mënyrë të shkëlqyer, kalorës
të hipur mbi kuaj, të tërë të rinj tërheqës.
[13] Unë pashë që ishte molepsur, që të dyja
ndiqnin po atë rrugë. [14] Por ajo i shtoi
kurvërimet e saj; pa burra të pikturuar mbi
mur, figura të Kaldeasve të pikturuara në
të kuq, [15] me breza rreth ijëve, me çallma të
mëdha në kokë, të gjithë me pamje krerësh,
të ngjashëm me bijtë e Babilonisë në Kalde,
tokë e tyre e lindjes. [16] Sa i pa, ajo u ndez
për ta dhe u dërgoi lajmëtarë në Kalde.
[17] Atëherë bijtë e Babilonisë erdhën tek ajo
në shtratin e dashurive dhe e molepsën
me kurvërimet e tyre. Ajo u moleps me
ta, por pastaj u largua prej tyre. [18] Ajo i
nxori sheshit kurvërimet e saj dhe nxori
sheshit turpin e saj; prandaj unë u largova
nga ajo, ashtu siç isha larguar nga e motra.
[19] Megjithatë ajo i shumoi kurvërimet e saj,
duke kujtuar ditët e rinisë së saj, kur ishte
kurvëruar në vendin e Egjiptit. [20] Mori
zjarr për dashnorët e saj, mishi i të cilëve
është si mishi i gomarëve dhe rrjedhja e të
cilëve është si rrjedhja e kuajve. [21] Kështu ti
kujtove shthurjen e rinisë sate, kur Egjip-
tasit shtrëngonin gjirin tënd për shkak të
gjive të tu rinorë. [22] Prandaj, Oholibahu,
kështu thotë Zoti, Zoti: Ja, unë do të nxis
kundër teje dashnorët e tu, prej të cilëve je
larguar dhe do t'i sjell kundër teje nga të
gjitha anët: [23] bijtë e Babilonisë dhe gjithë
Kaldeasit, ata të Pekodit, Shoas dhe Koas,
tërë bijtë e Asirisë bashkë me ta, tërë të
rinjtë tërheqës, qeveritarët dhe princat,
kapitenët dhe njerëzit e famshëm, të gjithë
të hipur mbi kuaj. [24] Ata do të vijnë kundër
teje me armë, qerre dhe rrota si dhe me
një shumicë popujsh; do të vendosin rreth
e qark teje mburoja të vogla dhe të mëdha
dhe përkrenare. Do t'u jap atyre gjykimin e
tyre dhe ata do të gjykojnë sipas ligjeve të
tyre. [25] Do të drejtoj xhelozinë time kundër
teje, dhe ata do të të trajtojnë me tërbim;
do të të heqin hundën dhe veshët, dhe
mbeturinat e tua do të bien nga shpata;
do të marrin bijtë e tu dhe bijat e tua dhe
mbeturinat e tua do të gllabërohen nga
zjarri. [26] Do të të zhveshin nga rrobat e
tua dhe do të të marrin xhevahiret e tu të
bukur. [27] Kështu do të marrin fund shthurja
jote dhe kurvërimi yt që nisën në vendin

e Egjiptit; nuk do t'i ngresh më sytë drejt
tyre dhe nuk do ta kujtosh më Egjiptin".
28 Sepse kështu thotë Zoti, Zoti: "Ja, unë
po të jap në duart e atyre që ti urren,
në duart e atyre prej të cilëve je larguar.
29 Do të të trajtojnë me urrejtje, do të të
marrin tërë frytin e punës sate dhe do të
të lënë lakuriqe dhe nevojtare. Do të dalë
në shesh poshtërsia e kurvërimeve të tua,
po, shthurja e kurvërimeve të tua. 30 Këto
gjëra do t'i bëjnë sepse je kurvëruar duke
u shkuar pas kombeve, sepse je ndotur me
idhujt e tyre. 31 Ti ke ecur në rrugën e
motrës sate, prandaj do të të vë në dorë po
atë kupë". 32 Kështu thotë Zoti, Zoti: "Ti
do të pish kupën e motrës sate, të thellë
dhe të gjërë; do të të përqeshin dhe të të
tallin, sepse kupa nxë shumë. 33 Do të jesh
plot me dehje dhe me dhembje, do të jetë,
kupa e dëshpërimit dhe shkretimit, kupa
e motrës sate Samaria. 34 Ti do ta pish,
ti do ta shkullosh, do ta bësh copë e çikë
dhe do të çash gjirin tënd; sepse unë fola",
thotë Zoti, Zoti. 35 Prandaj kështu thotë
Zoti, Zoti: "Duke qenë se më ke harruar
dhe më ke hedhur prapa krahëve, do të
vuash edhe ti dënimin për shthurjen tënde
dhe për kurvërimet e tua". 36 Pastaj Zoti
më tha: "Bir njeriu, nuk do t'i gjykosh ti
Oholahun dhe Oholibahun? Shpallju, pra,
veprimet e tyre të neveritshme. 37 Në fakt
kanë kryer shkelje kurore, kanë gjak mbi
duart e tyre, kanë kryer shkelje kurore me
idhujt e tyre, madje i kanë kaluar nëpër
zjarr që të gllabërohen, bijtë e tyre që më
kishin lindur. 38 Edhe këtë më kanë bërë: po
atë ditë kanë ndotur shenjtëroren time dhe
kanë përdhosur të shtunat e mia. 39 Mbasi
ua flijuan bijtë e vet idhujve të tyre, po
atë ditë erdhën në shenjtëroren time për
ta përdhosur; ja çfarë kanë bërë në mes
të tempullit tim. 40 Përveç kësaj dërguan
të thërrasin njerëz nga vende të largëta,
të cilëve u dërguan lajmëtarë; dhe ja, ata
erdhën. Për ta u lave, i ngjeve sytë dhe
u veshe me rroba të zbukuruara me stoli
të shkëlqyera. 41 U shtrive mbi një shtrat
madhështor para të cilit ishte shtruar një
tryezë dhe mbi këtë vure tejmanin tim
dhe vajin tim. 42 Rreth saj ishte zhurma
e një morie njerëzish të shkujdesur; së
bashku me turmën suallën edhe të dehur
nga shkretëtira, që vunë byzylykë në kyçet
e dorës dhe kurora të mrekullueshme mbi
kokat e tyre. 43 Pastaj thashë për atë që
kishte një përvojë të madhe në shkeljet e
kurorës: "A do të kryejnë tashti kurvërime
me të, dhe ajo me ata?". 44 Pastaj ata
hynë tek ajo siç i hyhet një prostitute;
kështu hynë tek Oholahu dhe Oholibahu,
gra të shthurura. 45 Por njerëz të drejtë do
t'i gjykojnë ashtu si gjykohen shkelëset e
kurorës, ashtu si gjykohen gratë që derdhin
gjak, sepse janë shkelëse të kurorës dhe
kanë gjak mbi duart e tyre". 46 Prandaj
kështu thotë Zoti, Zoti: "Bëj që të dalë
kundër tyre një turmë dhe lëri në mëshirë
të tmerrit dhe të plaçkitjes. 47 Ajo turmë do
t'i qëllojë me gurë për vdekje, do t'i bëjë
copë-copë me shpatën e saj; do të vrasë
bijtë dhe bijat e tyre dhe do t'u vërë flakën
shtëpive të tyre. 48 Do t'i japë fund shthurjes
morale në vend, dhe të gjitha gratë do të
mësohen të mos kryejnë më shthurjet tuaja
morale. 49 Do të bëjnë që të bjerë mbi ju
shthurja juaj morale dhe do ta vuani kështu
dënimin e mëkateve me gjithë idhujt tuaj.
Atëherë do të pranoni që unë jam Zoti,
Zoti".

24

1 Fjala e Zotit m'u drjetua vitin e nëntë,
muajin e dhjetë, ditën e dhjetë të mua-
jit: 2 "Bir njeriu, shkruaje datën e sotme,
pikërisht të kësaj dite. Mbreti i Babilonisë
ka vendosur të rrethojë Jeruzalemin pikër-
isht sot. 3 Propozoji një shëmbëlltyrë kësaj
shtëpie rebele dhe u thuaj atyre: Kështu
thotë Zoti, Zoti: Nxirre tenxheren, vëre
mbi të dhe mbushe me ujë. 4 Fut në të
copat e mishit, gjithë copat e mira, kofshën
dhe shpatullën; mbushe me kocka të zgjed-
hura. 5 Merr më të mirën e kopesë, pastaj
grumbullo nën të dru; vëre të ziejë fort,
me qëllim që në të të ziejnë edhe kockat".
6 Prandaj, kështu thotë Zoti, Zoti: "Mjerë
qyteti gjakatar, tenxheres ku ka papastërti,
papastërti që nuk hiqet. Zbraze pjesë pjesë
pa hedhur short mbi të. 7 Sepse gjaku i
tij është në mes të tij; e ka vënë në majë
të një shkëmbi, nuk e ka shkapërderdhur
për tokë për ta mbuluar me pluhur. 8 Për
të nxitur tërbimin, për t'u hakmarrë, ka
vënë gjakun e tij në majë të një shkëmbi,
që të mos mbulohet". 9 Prandaj, kështu
thotë Zoti, Zoti: "Mjerë qyteti gjakatar!

Edhe unë do të ndez një zjarr të madh.
10 Mblidh drutë, ndiz zjarrin, piqe mirë
mishin, përziej beharnat dhe lëri kockat të
digjen. 11 Pastaj vëre tenxheren bosh mbi
qymyr, që të ngrohet dhe bronzi i saj të
skuqet me qëllim që papastërtia e saj të
hiqet nga mesi i saj dhe pisllëku i saj të kon-
sumohet. 12 Ai më ka lodhur me gënjeshtrat
e tij; pisllëku i madh i tij nuk po hiqet;
pisllëku i tij do të marrë fund mbi zjarrin.
13 Ka shthurje në papastërtinë tënde. Unë,
pra, kërkova të të pastroj, por ti nuk je
i pastër; nuk do të pastrohesh më nga
papastërtia jote, deri sa të mos kem shfryrë
mbi ty tërbimin tim. 14 Unë, Zoti, fola; kjo
gjë do të ndodhë, unë do ta kryej; nuk do
të prapsem, nuk do të kem mëshirë, nuk
do të pendohem. Ti do të gjykohesh sipas
sjelljes tënde dhe sipas veprimeve e tua,
thotë Zoti, Zoti". 15 Fjala e Zotit m'u drejtua,
duke thënë: 16 "Bir njeriu, ja, unë do të të
heq me një goditje të vetme kënaqësinë e
syve të tu; por ti mos u trishto, mos vajto
dhe mos derdh asnjë lot. 17 Vajto në heshtje,
mos mbaj zi për të vdekurit, lidhe kokën
me çallmë, mbath sandalet, mos e mbulo
mjekrën dhe mos ha bukën e njerëzve që
mbajnë zi". 18 Në mëngjes i fola popullit dhe
në mbrëmje më vdiq gruaja; të nesërmen
në mëngjes veprova ashtu si më kishin
urdhëruar. 19 Populli atëherë më pyeti: "A
do të na shpjegosh ç'kuptim ka për ne ajo
që ti bën?". 20 Unë u përgjigja: "Fjala e
Zotit m'u drejtua, duke thënë: 21 I thuaj
shtëpisë së Izraelit: Kështu thotë Zoti, Zoti:
Ja, unë do të përdhos shenjtëroren time,
krenarinë e forcës suaj, kënaqësinë e syve
tuaj, kënaqësinë e shpirtit tuaj; dhe bijtë
tuaj dhe bijat tuaja që keni lënë do të rrë-
zohen nga shpata. 22 Dhe ju do të bëni ashtu
si bëra unë: nuk do ta mbuloni mjekrën
dhe nuk do të hani bukën e njerëzve që
mbajnë zi. 23 Do të keni mbi kokë çallmat
tuaja, sandalet tuaja te këmbët; nuk do të
trishtoheni dhe nuk do të qani, por do ta
hani veten për paudhësitë tuaja dhe do të
vajtoni njeri me tjetrin. 24 Kështu Ezekieli
do të jetë për ju një shenjë; ju do të veproni
për çdo gjë ashtu si veproi ai. Kur do të
ndodhin këto gjëra, do të pranoni se unë
jam Zoti, Zoti. 25 Dhe ti, bir njeriu, ditën që
atyre do t'u marr fortesën e tyre, gëzimin
e lavdisë së tyre, kënaqësinë e syve të tyre,
lakminë e shpirtit të tyre, bijtë e tyre dhe
bijat e tyre, 26 atë ditë një ikanak do të vijë
te ti që të të sjellë lajmin. 27 Atë ditë ti do të
hapësh gojën me ikanakun; atëherë ti do të
flasësh dhe nuk do të jesh më memec, dhe
do të jesh një shenjë për ta. Atëherë do të
pranojnë se unë jam Zoti".

25

1 Fjala e Zotit m'u drejtua, duke thënë:
2 "Bir njeriu, kthe fytyrën drejt bijve të
Amonit dhe profetizo kundër tyre. 3 U thuaj
bijve të Amonit: Dëgjoni fjalën e Zotit, të
Zotit: Kështu thotë Zoti, Zoti: Duke qenë se
ti the: "Ah, Ah", kundër shenjtërores sime
kur ajo u përdhos, kundër vendit të Izraelit
kur ai u shkretua dhe kundër shtëpisë së
Judës kur ajo shkoi në robëri, 4 prandaj ja,
unë po të jap në dorë të bijve të lindjes,
dhe ata do të ngrejnë fushimet e tyre në
mesin tënd dhe në mesin tënd do të ngrenë
vendbanimet e tyre; ata do të hanë frytet e
tua dhe do të pijnë qumështin tënd. 5 Unë
do ta bëj Rabahun një vathë për devetë
dhe vendin e bijve të Amonit një vathë
për dhëntë; atëherë ti do të pranosh se
unë jam Zoti". 6 Prandaj kështu thotë Zoti,
Zoti: "Duke qenë se ti ke rrahur duart,
ke rrahur këmbët dhe je gëzuar në zemër
me gjithë përçmimin tënd për vendin e
Izraelit; 7 prandaj ja, unë po shtrij dorën
time kundër teje dhe do të të jap si plaçkë
të kombeve, do të të shfaros nga popujt
dhe do të të bëj të zhdukesh nga rendi i
vendeve; do të të shkatërroj, kështu do të
pranosh që unë jam Zoti". 8 Kështu thotë
Zoti, Zoti: "Duke qenë se Moabi dhe Seiri
thonë: "Ja, shtëpia e Judës është si të gjitha
kombet e tjera", 9 prandaj ja, unë do të hap
krahun e Moabit nga ana e qyteteve, nga
ana e qyteteve që janë në kufijtë e tij, lulja
e vendit, Beth-Jeshimothi, Baalmeoni dhe
Kiriathaimi. 10 Do ta jap pastaj në zotërim të
bijve të lindjes, bashkë me bijtë e Amonit,
me qëllim që bijtë e Amonit të mos kuj-
tohen më midis kombeve. 11 Kështu do të
zbatoj gjykimet e mia mbi Moabin, dhe ata
do të pranojnë që unë jam Zoti". 12 Kështu
thotë Zoti, Zoti: "Për atë që ka bërë Edomi
duke marrë hak kundër shtëpisë së Judës,
dhe sepse u bë shumë fajtor duke u hak-
marrë kundër saj", 13 kështu thotë Zoti,

Zoti: "Unë do të shtrij dorën time kundër
Edomit, do të shfaros njerëz dhe kafshë dhe
do ta shkretoj; nga Themani deri në Dedan
dhe do të bien nga shpata. 14 Do ta kryej
hakmarrjen time kundër Edomit me anën
e popullit tim të Izraelit, që do të trajtojë
Edomin sipas zemërimit tim dhe sipas tër-
bimit tim; kështu ata do të njohin hakmar-
rjen time", thotë Zoti, Zoti. 15 Kështu thotë
Zoti, Zoti: "Duke qenë se Filistejtë kanë
qenë hakmarrës dhe kanë kryer hakmarrje
me zemër plot përçmim për të shkatër-
ruar, të shtyrë nga një armiqësi e vjetër",
16 prandaj kështu thotë Zoti, Zoti: "Ja, unë
do ta shtrij dorën time kundër Filistejve, do
të shfaros Kerethejtë dhe do të shkatërroj
kusurin e bregut të detit. 17 Do të kryej
kundër tyre një hakmarrje të madhe me
ndëshkime të rënda; dhe do të pranojnë që
unë jam Zoti, kur do të kryej kundër tyre
hakmarrjen time".

26

1 Ndodhi në vitin e njëmbëdhjetë, ditën
e parë të muajit, që fjala e Zotit m'u drej-
tua duke thënë: 2 "Bir njeriu, duke qenë
se Tiro ka folur kundër Jeruzalemit: "Ah,
Ah! Porta e popujve është thyer, ajo është
drejtuar nga unë; unë do të mbushem tani
që ajo është prishur"". 3 Prandaj kështu
thotë Zoti, Zoti: Ja, unë jam kundër teje,
o Tiro. Do të bëj të ngrihen kundër teje
shumë kombe, ashtu si deti bën të ngrihen
valët e tij. 4 Ata do të shkatërrojnë muret
e Tiros dhe do të shembin kullat e tij; do
të fshij prej tij edhe pluhurin e tij dhe do
ta bëj si një shkëmb të zhveshur. 5 Ai do
të jetë një vend për të hedhur rrjetat në
mes të detit, sepse unë fola", thotë Zoti,
Zoti; "do të plaçkitet nga kombet; 6 edhe
bijat e tij që janë në fshat do të vriten nga
shpata; atëherë do të pranojnë që unë jam
Zoti". 7 Sepse kështu thotë Zoti, Zoti: "Ja,
unë sjell nga veriu kundër Tiros Nebukad-
netsarin, mbretin e Babilonisë, mbretin e
mbretërve, me kuaj, me qerre, me kalorës
dhe një shumicë të madhe njerëzish. 8 Ai
do të vrasë me shpatë bijat e tua që janë
në fshat, do të ngrejë kundër teje kulla, do
të ndërtojë kundër teje një ledh dhe do të
ngrejë kundër teje një çati mburojash. 9 Do
të drejtojë kundër mureve të tua deshtë e
tij dhe do të rrëzojë kullat e tua me kazmat
e tij. 10 Për shkak të morisë së kuajve të tij
do të mbulohesh nga pluhuri i tyre; muret e
tua do të dridhen nga zhurma e kalorësve,
të rrotave dhe të qerreve, kur të hyjë nëpër
portat e tua, ashtu siç hyhet në një qytet
nëpër të cilin është hapur një e çarë. 11 Me
këmbët e kuajve të tij do të shkelë tërë
rrugët e tua, do të vrasë popullin tënd me
shpatë dhe shtyllat e tua të fuqishme do të
rrëzohen. 12 Do të grabitin pasuritë e tua,
do të plaçkitin mallrat e tua, do të rrëzojnë
muret e tua, do të shkatërrojnë shtëpitë e
tua të bukura, do të hedhin në mes të ujit
gurët e tua, drurin tënd dhe tokën tënde.
13 Do të bëj të pushojë zhurma e këngëve
të tua dhe zëri i harpave të tua nuk do të
dëgjohet më. 14 Do të të bëj si një shkëmb të
zhveshur; do të jesh një vend për të nderur
rrjetat; nuk do të rindërtohesh më, sepse
unë, Zoti, fola, thotë Zoti, Zoti". 15 Kështu
i thotë Zoti, Zoti, Tiros: "Në zhurmën e
rënies sate, në rënkimin e të plagosurve
për vdekje, në kërdinë që do të bëhet në
mes teje, a nuk do të dridhen vallë ishujt?
16 Atëherë princat e detit do të zbresin nga
fronet e tyre, do të heqin mantelet e tyre
dhe do të heqin rrobat e tyre të qëndisura;
do të vishen me drithërim, do të ulen për
tokë, do të dridhen në çdo çast dhe do të
jenë të tronditur thellë për ty. 17 Do të
ngrenë një vajtim për ty dhe do të thonë:
"Si je zhdukur, ti që ishe banuar nga prin-
cat e detit, qytet i famshëm, që ishe aq i
fuqishëm në det? Ti dhe banorët e tu u
kallje tmerrin gjithë atyre që banonin atje.
18 Tani ishujt do të dridhen ditën e rënies
sate, ishujt e detit do të tmerrohen nga
fundi yt"". 19 Sepse kështu thotë Zoti, Zoti:
"Kur të të bëj një qytet të shkretë si qytetet
që nuk kanë banorë dhe kur të bëj të ngjitet
humnera mbi ty dhe ujërat e mëdha të
të mbulojnë, 20 atëherë do të zbresësh me
ata që zbresin në gropë, midis popullit të
dikurshëm, do të të bëj të rrish në thellësitë
e tokës, në vende të shkretuara qysh prej
lashtësisë, me ata që zbresin në gropë me
qëllim që ti të mos banohesh më, por do të
jap shkëlqim mbi tokën e të gjallëve. 21 Do
të bëj një tmerr dhe nuk do të jesh më; do
të të kërkojnë, por nuk do të të gjejnë kurrë
më", thotë Zoti, Zoti.

27

1 Fjala e Zotit m'u drejtua, duke thënë:
2 "Ti, bir njeriu, ngri për Tiron një vajtim,
3 dhe i thuaj Tiros: O ti që je vendosur në
hyrje të detit, ti që bën tregti me popujt
në shumë ishuj, kështu thotë Zoti, Zoti: O
Tiro, ti ke thënë: "Unë jam i një bukurie
të përsosur". 4 Kufijtë e tu janë në zemër
të deteve; ndërtuesit e tu të kanë dhënë
një bukuri të përsosur. 5 E kanë bërë tërë
lëndën e anijeve të tua me qipariset e
Senirit, kanë marrë kedra të Libanit për të
bërë direkun tënd kryesor; 6 dhe i kanë bërë
lopatat e tua me lis të Bashanit, e kanë bërë
urën tënde me dru pylli të inkrustuar me
fildish të sjellë nga ishujtë e Kitimit. 7 Ishte
prej liri të hollë të Egjiptit, e punuar me
qëndisje, vela që ke shpalosur, që të të shër-
bente si flamur; ajo që të mbulonte ishte
prej hiacinti dhe prej purpre dhe vinte nga
ishujt e Elishahut. 8 Banorët e Sidonit dhe
të Arvadit ishin vozitësit e tu; të urtët e
tu, o Tiro, ishin te ti; ata ishin pilotët e tu.
9 Te ti ishin pleqtë e Gebalit dhe specialistët
e tij për të riparuar tërë të çarat e tua; te
ti ishin tërë anijet e detit dhe detarët e
tyre për të shkëmbyer mallrat e tua. 10 Ata
të Persisë, të Ludit dhe të Putit ishin në
ushtrinë tënde, si luftëtarë; ata varnin te
ti mburojën dhe përkrenaren dhe të jepnin
shkëlqim. 11 Bijtë e Arvadit dhe ushtria
jote ishin përreth mureve të tua dhe njerëz
trima qëndronin mbi kullat e tua; ata i
varnin mburojat e tyre përreth mureve të
tua; ata e bënin kështu të përsosur bukur-
inë tënde. 12 Tarshishi tregtonte me ty për
shkak të bollëkut të pasurive të tua; në
këmbim të mallrave të tua të jepte argjend,
hekur, kallaj dhe plumb. 13 Edhe Javani,
Tubali dhe Mesheku bënin tregti me ty; në
këmbim të mallrave të tua të jepnin njerë-
zore dhe vegla prej bronzi. 14 Ata të shtëpisë
së Togarmahut të jepnin në këmbim të
mallrave të tua kuaj qëniet për tërheqje,
kuaj vrapimi dhe mushka. 15 Bijtë e Dedanit
bënin tregti me ty; tregtia e shumë ishujve
kalonte nga duart e tua; si shpërblim të
jepnin dhëmbë fildishi dhe abanoz. 16 Siria
bënte tregti me ty për shkak të bollëkut të
prodhimeve të tua; në këmbim të mallrave
të tua të jepnin gurë të çmuar, purpur,
stofa të qëndisur, pëlhura hiri të hollë,
koral dhe rubin. 17 Juda dhe vendi i Izraelit
tregtonin me ty; në këmbim të mallrave të
tua të jepnin grurë të Minithit, parfume,
mjaltë, vaj dhe balsam. 18 Damasku bënte
tregti me ty për shkak të numrit të madh
të prodhimeve të tua dhe për bollëkun e
pasurive të tua me verë të Helbonit dhe
me lesh të bardhë. 19 Vedani dhe Javani
sillnin nga Uzahu prodhime në këmbim të
mallrave të tua; hekuri i punuar, kasia dhe
kallami aromatik ishin ndër mallrat e tua të
këmbimit. 20 Dedani tregtonte me ty veshje
për të kalëruar. 21 Arabia dhe tërë princat
e Kedarit bënin tregti me ty, duke bërë
me ty shkëmbime në qengja, deshë dhe
cjep. 22 Tregtarët e Shebas dhe të Ramahut
bënin tregti me ty; në këmbim të mallrave
të tua ata të jepnin të gjitha aromat më
të mira, lloj lloj gurësh të çmuar dhe ar.
23 Herani, Kanehu, Edeni, tregtarët e She-
bas, të Asirisë dhe të Kilmadit bënin tregti
me ty. 24 Në këmbim të mallrave të tua
shkëmbenin me ty sende luksi, mantele të
purpurta, stofa të qëndisura, arka rrobash
të ndryshme, të lidhura me litarë. 25 Anijet
e Tarshishit transportonin mallrat e tua.
Kështu u mbushe dhe u pasurove me të
madhe në zemër të deteve. 26 Vozitësit e tu
të kanë çuar mbi shumë ujra, por era e lind-
jes të ka shkatërruar në zemër të deteve.
27 Pasuritë e tua, mallrat e tua, prodhimet
e tua, detarët e tu, pilotët e tu, ata që
ndreqnin të çarat, trafikantët e mallrave të
tua, tërë luftëtarët që janë te ti dhe gjithë
ajo mori që është mes teje do të bien në
zemër të deteve ditën e shkatërrimit tënd.
28 Nga zhurma e britmës së pilotëve të tu
fushat e hapura do të dridhen; 29 tërë ata që
përdorin lopatën, detarët dhe tërë pilotët
e detit do të zbresin nga anijet e tyre dhe
do të mbeten në breg. 30 Do të bëjnë që të
dëgjohet zëri i tyre mbi ty; do të klithin me
trishtim, do të hedhin pluhur mbi kokën
e tyre, do të rrokullisen në pluhur. 31 Për
shkakun tënd do të rruajnë kokën, do të
vishen me thasë dhe do të qajnë për ty
me trishtim të shpirtit, me një dhembje të
thellë. 32 Në ankthin e tyre do të ngrenë
për ty një vajtim dhe do të vajtojnë për ty:
"Kush është si Tiro, e shkatërruar në mes
të detit?". 33 Kur mallrat e tua dilnin nga
detet, ngopje shumë popuj; me bollëkun e
pasurive dhe të mallrave të tua pasuroje
mbretërit e tokës. 34 Por kur u theve nga
detet në thellësinë e ujrave, mallrat e tua

dhe tërë moria e njerëzve në mes teje kanë
rënë. 35 Të gjithë banorët e ishujve janë
habitur prej teje; mbretërit e tyre i ka
zënë një frikë e madhe, pamja e tyre është
e tronditur. 36 Tregtarët midis popujve
fishkëllejnë mbi ty; je bërë një llahtarë dhe
nuk do të ekzistosh më".

28

1 Fjala e Zotit mu drejtua, duke thënë:
2 "Bir njeriu, i thuaj princit të Tiros: Kështu
thotë Zoti, Zoti: Duke qenë se zemra jote
është ngritur dhe ke thënë: "Unë jam një
perëndi; unë ulem mbi një fron perëndish
në zemrën e deteve", ndërsa je një njeri dhe
jo një perëndi, ndonëse e ke bërë zemrën
tënde si zemrën e Perëndisë. 3 Ja, ti je më
i urtë se Danieli, asnjë sekret nuk mbetet
i fshehur për ty. 4 Me diturinë tënde dhe
zgjuarësinë tënde ke grumbulluar pasuri
dhe ke mbledhur ar dhe argjend në the-
saret e tua; 5 me diturinë tënde të madhe,
me tregtinë tënde ke rritur pasuritë e tua,
dhe për shkak të pasurive të tua zemra
jote është ngritur". 6 Për këtë arsye kështu
thotë Zoti, Zoti: "Me qenë se e ke bërë zem-
rën tënde si zemrën e Perëndisë, 7 prandaj
ja, unë do të sjell kundër teje kombet më
të tmerrshme; këta do të zhveshin shpatat
e tyre kundër shkëlqimit të diturisë sate
dhe do të ndotin bukurinë tënde. 8 Do të të
zbresin në gropë dhe ti do të vdesësh nga
vdekja e atyre që janë shpuar në zemër të
deteve. 9 A do të vazhdosh të thuash: "Unë
jam një perëndi", përpara atij që do të të
vrasë? Por do të jesh një njeri dhe jo një
zot në duart e atij që do të të shpojë. 10 Ti do
të vdesësh nga vdekja e të parrethprerëve,
nga dora e huaj, sepse unë fola", thotë
Zoti, Zoti. 11 Fjala e Zotit m'u drejtua, duke
thënë: 12 "Bir njeriu ngri një vajtim për
mbretin e Tiros dhe i thuaj: Kështu thotë
Zoti, Zoti: Ti ishe vula e përsosmërisë, tërë
dituri dhe i përsosur nga bukuria. 13 Ishe në
Eden, në kopshtin e Perëndisë; ishte mbu-
luar me lloj lloj gurësh të çmuar: rubina,
topaze, diamante, krizolit oniks, diaspre,
safire, karbonke, smeralde dhe ar; punimi
i dajreve të tua dhe i flauteve të tua u
përgatit për ty ditën që ti u krijove. 14 Ti
ishe një kerubin i vajosur, një mbrojtës.
Unë të kisha vënë në malin e shenjtë të
Perëndisë dhe ti ecje në mes gurësh zjarri.
15 Ti ishe i përsosur në rrugët e tua qysh
nga dita që u krijove, deri sa nuk u zbulua
te ti çoroditja. 16 Nga shkaku i bollëkut
të tregtisë sate, u mbushe me dhunë dhe
mëkatove; prandaj të kam përzënë si një
profan nga mali i Perëndisë dhe të kam
shkatërruar, o kerubin mbrojtës në mes
gurësh zjarri. 17 Zemra jote ishte ngritur
për bukurinë tënde; ke korruptuar diturinë
tënde për shkak të shkëlqimit tënd. Unë
po të hedh për tokë, po të vë përpara
mbretërve, me qëllim që të të shohin. 18 Në
morinë e paudhësive të tua, me ligësinë e
tregtisë sate ke përdhosur shenjtëroret e
tua. Prandaj nxora nga mesi yt një zjarr
që të ka gllabëruar, dhe të kam katandisur
në hi mbi tokë përpara syve të atyre që
të shikonin. 19 Tërë ata që të njihnin ndër
popujt mbeten të habitur prej teje; je bërë
objekt tmerri dhe nuk do të ekzistosh kurrë
më". 20 Fjala e Zotit m'u drejtua, duke thënë:
21 "Bir njeriu, kthe fytyrën drejt Sidonit dhe
profetizo kundër tij, 22 dhe thuaj: Kështu
thotë Zoti, Zoti: Ja, unë jam kundër teje, o
Sidon, dhe do të përvëlohem në mes teje.
Do të pranojnë që unë jam Zoti, kur do të
zbatoj në mes të tij gjykimet e mia dhe do
të shënjtërohem tek ai. 23 Do të dërgoj mbi
të murtajën dhe gjak në rrugët e tij; në
mes të tij do të bien të vrarët nga shpata,
dërguar nga çdo anë kundër saj. Atëherë
do të pranojnë që unë jam Zoti. 24 Dhe nuk
do të ketë më për shtëpinë e Izraelit asnjë
gjemb apo ferrë që midis gjithë fqinjve të
tij që e përçmojnë. Atëherë do të pranojnë
që unë jam Zoti, Zoti". 25 Kështu thotë
Zoti, Zoti: "Kur të kem grumbulluar ata
të shtëpisë së Izraelit nga mesi i popujve
ndër të cilët janë shpërndarë dhe të shen-
jtërohem tek ata në sytë e kombeve, ata do
të banojnë në vendin e tyre, që i dhashë
shërbëtorit Jakob. 26 Do të banojnë të sigurt,
do të ndërtojnë shtëpi dhe do të mbjellin
vreshta; po, do të banojnë të sigurt, kur do
të zbatoj gjykimet e mia mbi të gjithë ata
që i përçmojnë. Atëherë do të pranojnë që
unë jam Zoti, Perëndia i tyre".

29

1 Vitin e dhjetë, në muajin e dhjetë, ditën
e dymbëdhjetë të muajit, fjala e Zotit m'u
drejtua duke thënë: 2 "Bir njeriu, kthe
fytyrën tënde kundër Faraonit, mbretit

të Egjiptit, dhe profetizo kundër tij dhe
kundër tërë Egjiptit. 3 Fol dhe thuaj: Kështu
thotë Zoti, Zoti: Ja, unë jam kundër teje,
o Faraon, mbret i Egjiptit, dragua i madh,
që rri në mes të lumenjve të tu dhe që ke
thënë: "Lumi im është imi dhe e kam bërë
unë vetë". 4 Do të vendos gremça në nofullat e tua dhe do të bëj që peshqit e lumenjve
të tu të ngjiten në luspat e tua; pastaj do
të të bëj të dalësh në mes të lumenjve të tu
dhe gjithë peshqit e lumenjve të tua do të
ngjiten me luspat e tu. 5 Do të të hedh në
shkretëtirë, ty dhe tërë peshqit e lumenjve
të tu, dhe do të biesh në fushë të hapur, nuk
do të të varrosin as nuk do të mbledhën; do
të të jap si ushqim kafshëve të tokës dhe
shpendëve të qiellit. 6 Atëherë tërë banorët
e Egjiptit do të pranojnë që unë jam Zoti,
sepse kanë qenë për shtëpinë e Izraelit si
një mbështetje prej kallami. 7 Kur të kanë
kapur për dore, je thyer dhe u ke copëtuar
atyre gjithë shpatullën; kur u mbështetën
te ti, u theve dhe ke bërë të tronditen tërë
ijët e tyre". 8 Prandaj kështu thotë Zoti,
Zoti: "Ja, unë do të sjell mbi ty shpatën
dhe do të shkatërroj mes teje njerëz dhe
kafshë; 9 kështu vendi i Egjiptit do të bëhet
një mjerim dhe një shkreti, dhe do të pranojnë që unë jam Zoti, sepse ai ka thënë:
"Lumi është imi dhe e kam bërë unë vetë".
10 Prandaj ja, unë jam kundër teje dhe lumit
tënd; do ta katandis vendin e Egjiptit në një
mjerim të plotë dhe në shkreti nga Migdoli
deri në Sienë, deri në kufijtë me Etiopinë.
11 Nuk do të kalojë asnjë këmbë njeriu, as do
të kalojë ndonjë këmbë kafshe, dhe nuk do
të banohet për dyzet vjetë me radhë. 12 Do
të bëj vendin e Egjiptit një shkreti midis
vendeve të shkretuara, dhe qytetet e tij do
të jenë një shkreti për dyzet vjet, në mes të
qyteteve të shkatërruara; do t'i shpërndaj
Egjiptasit midis kombeve dhe do t'i hedh
nëpër vende të ndryshme". 13 Megjithatë
kështu thotë Zoti, Zoti. "Në fundin e dyzet
vjetëve unë do t'i bashkoj Egjiptasit ndër
popujt nëpër të cilët ishin shpërndarë. 14 Do
t'i riçoj Egjiptasit në shtëpi nga robëria
dhe do t'i bëj që të kthehen në vendin e
Pathrosit, në vendlindjen e tyre, dhe atje
do të jenë një mbretëri e përulur. 15 Do të
jetë më e përulura midis mbretërive dhe
nuk do të ngrihet më mbi kombet; do të
pakësoj numrin e tyre, me qëllim që të mos
sundojë më mbi kombet. 16 Ai nuk do të jetë
më burim besimi për shtëpinë e Izraelit,
por do t'u kujtojë fajin kur u drejtoheshin
për ndihmë. Atëherë do të pranojnë që
unë jam Zoti, Zoti". 17 Në vitin e njëzeteshtatë, në muajin e parë, ditën e parë të
muajit, ndodhi që fjala e Zotit m'u drejtua,
duke thënë: 18 "Bir njeriu, Nebukadnetsari,
mbreti i Babilonisë, e vuri ushtrinë e tij
në një shërbim të rëndë kundër Tiros; çdo
kokë është bërë e shogët dhe çdo shpatull e rrjepur; por as ai, as ushtria e tij
nuk kanë nxjerrë nga Tiro ndonjë shpërblim për mundin që kanë bërë kundër tij".
19 Prandaj kështu thotë Zoti, Zoti: "Ja, unë i
jap Nebukadnetsarit, mbretit të Babilonisë,
vendin e Egjiptit; ai do të marrë pasuritë
e tij; ai do të marrë me vete robër dhe do
ta plaçkitë; dhe ky do të jetë shpërblimi
për ushtrinë e tij. 20 Për mundin që ke bërë
kundër tij unë i jap vendin e Egjiptit, sepse
kanë punuar për mua", thotë Zoti, Zoti.
21 "Atë ditë unë do ta rilind fuqinë e shtëpisë
së Izraelit dhe do të hap gojën tënde në mes
të tyre. Atëherë ata do të pranojnë që unë
jam Zoti".

30

1 Fjala e Zotit m'u drejtua, duke thënë:
2 "Bir njeriu, profetizo dhe thuaj: Kështu
thotë Zoti, Zoti: Vajtoni: "Medet, dita!".
3 Sepse dita është afër, është e afërt dita
e Zotit; do të jetë një ditë me re, koha e
kombeve. 4 Shpata do të bjerë mbi Egjipt
dhe do të krijojë ankth në Etiopi kur në
Egjipt të bien të plagosurit për vdekje, do
të shpien larg pasuritë e tij dhe themelet
e tij do të përmbysen. 5 Etiopia, Puti, Ludi,
tërë përzierja e popujve të ndryshëm, Kubi
dhe bijtë e vendeve aleate do të rrëzohen bashkë me ta nga shpata". 6 Kështu
thotë Zoti: "Ata që përkrahin Egjiptin do
të rrëzohen, krenaria e pushtetit të tij do
të bjerë; nga Migdoli deri në Sienë do
të bien aty nga shpata", thotë Zoti, Zoti.
7 "Do të shkretohen në mes të tokave të
shkretuara dhe qytetet e tyre do të jenë
në mes të qyteteve të shkatërruara. 8 Do
të pranojnë që unë jam Zoti, kur do t'i vë
zjarrin Egjiptit dhe të gjithë përkrahësit e
tij do të shtypen. 9 Atë ditë do të nisen
në praninë time lajmëtarë mbi anije, që
do të trembin Etiopinë e shkujdesur; dhe

një ankth i madh do t'i pushtojë ata si në
ditën e Egjiptit. Po, ja gjëja është duke
ndodhur". 10 Kështu thotë Zoti, Zoti: "Do
ti jap fund zhurmës së Egjiptit, me anë
të Nebukadnetsarit, mbretit të Babilonisë.
11 Ai dhe populli i tij bashkë me të, më
të tmerrshmit midis kombeve, do të vijnë
për të shkatërruar vendin; do të zhveshin
shpatat e tyre kundër Egjiptit dhe do të
mbushin vendin me të vrarë. 12 Do t'i thaj
lumenjtë dhe do t'ia shes vendin njerëzve
të këqij; dhe nëpërmjet të të huajve do
ta bëj të shkretuar vendin dhe gjithçka ai
përmban. Unë, Zoti, fola". 13 Kështu thotë
Zoti, Zoti: "Do të shkatërroj idhujt dhe do
t'i zhduk perënditë e rreme nga Nofi; nuk
do të ketë më princ nga vendi i Egjiptit
dhe do të kall frikën në vendin e Egjiptit.
14 Do të bëj të shkretuar Pathrosin, do t'i vë
zjarrin Tsoanit, do të zbatoj gjykimet e mia
mbi Nonë, 15 do ta derdh tërbimin tim mbi
Sin, mbi kalanë e Egjiptit dhe do të shfaros
turmat e Nosë. 16 Do t'i vë zjarrin Egjiptit:
Sini do të shtrëmbërohet nga dhimbja, Noja
do të shqyhet, Nofi do të jetë në ankth çdo
ditë. 17 Të rinjtë e Avenit dhe të Pibesethit
do të bien nga shpata dhe këto dy qytete
do të shkojnë në robëri. 18 Në Tahpanhes
dita do të erret, kur aty unë do të coptoj
zgjedhat e imponuara nga Egjipti; dhe tek
ajo do të mpaket krenaria e forcës së saj.
Sa për atë, një re do ta mbulojë dhe bijat e
saj do të shkojnë në robëri. 19 Kështu do të
zbatoj gjykimet e mia mbi Egjiptin. Atëherë
do të pranojnë që unë jam Zoti". 20 Vitin e
njëmbëdhjetë, muajin e parë, ditën e shtatë
të muajit, ndodhi që fjala e Zotit m'u drej-
tua, duke thënë: 21 "Bir njeriu, unë theva
krahun e Faraonit, mbretit të Egjiptit; dhe
ja, nuk u lidh duke vënë ilaçe as u mbështoll
me rrypa që ta bënin mjaft të fortë për të
përdorur shpatën". 22 Prandaj kështu thotë
Zoti, Zoti: "Ja, unë jam kundër Faraonit,
mbretit të Egjiptit, për t'ia coptuar krahët,
si atë të fortin ashtu edhe krahun tashmë
të thyer, dhe do ta bëj që t'i bjerë shpata
nga dora. 23 Do t'i shpërndaj pastaj Egjip-
tasit midis kombeve dhe do t'i përhap në
vende të ndryshme. 24 Do të forcoj krahët e
mbretit të Babilonisë dhe do t'i vë në dorë
shpatën time, por do të coptoj krahët e
Faraonit që do të rënkojë para tij, si rënkon
një njeri i plagosur për vdekje. 25 Kështu
do të forcoj krahët e mbretit të Babilonisë,
por krahët e Faraonit do të rrëzohen; do të
pranojnë që unë jam Zoti, kur ti vë në dorë
mbretit të Babilonisë shpatën time, dhe
ky do ta shtrijë kundër vendit të Egjiptit.
26 Do t'i shpërndaj Egjiptasit midis kombeve
dhe do t'i përhap në vende të ndryshme.
Atëherë do të pranojnë që unë jam Zoti".

31

1 Vitin e njëmbëdhjetë, muajin e tretë,
ditën e parë të muajit, ndodhi që fjala e
Zotit m'u drejtua, duke thënë: 2 "Bir njeriu,
i thuaj Faraonit, mbretit të Egjiptit dhe
turmës së tij: Kujt i ngjet ti në madhështinë
tënde? 3 Ja, Asiria jote ishte një kedër
Libani, me degë të bukura, me hijen e një
pylli, me trung të gjatë dhe me majë që
ngrihej midis degëve të dëndura. 4 Ujrat e
bënin të rritej, uji i nëndheshëm e kishte
bërë të lartë, me lumenjtë e tij që rridhnin
rreth e qark vendit ku ishte mbjellë, ndërsa
u dërgonte rrëketë e tij tërë drurëve të
fushës. 5 Prandaj lartësia e saj ishte ngritur
mbi të gjithë drurët e fushës, degët e tij
ishin shumuar, ato ishin zgjatur nga bol-
lëku i ujrave gjatë rritjes së tij. 6 Tërë
zogjtë e qiellit bënin folenë midis degëve
të tij, tërë kafshët e fushës pillnin nën
degët e tij, dhe të gjitha kombet e mëdhenj
rrinin në hijen e tij. 7 Ishte i bukur në
madhështinë e tij për gjatësinë e degëve të
tij, sepse rrënja e tij ndodhej pranë ujrave
të bollshme. 8 Kedrat nuk ia kalonin në
kopshtin e Perëndisë, selvitë nuk arrinin
të barazonin degët e tij dhe gështenjat nuk
ishin as si degët e tij me gjethe; asnjë dru në
kopshtin e Perëndisë nuk ishte i barabartë
me të nga bukuria. 9 E kisha bërë të bukur
në bollëkun e degëve të tij, prandaj e kishin
zili të gjithë drurët e Edenit, që ndodheshin
në kopshtin e Perëndisë". 10 Prandaj, kështu
thotë Zoti, Zoti: "Me qenë se është ngritur
në lartësi dhe ka vënë majën e tij ndër degë
të dendura dhe zemra e tij u bë krenare
për shkak të lartësisë së tij, 11 do ta jap
në dorë të kombit më të fuqishëm, me
qëllim që të bëjë me të çfarë i pëlqen;
unë e përzura për shkak të ligësisë së tij.
12 Të huajt, më të tmerrshmit e kombeve,
e prenë dhe e braktisën; degët e tij kanë
rënë në male dhe në të gjitha luginat, degët
e tij ndodhen të thyera pranë të gjitha

rrjedhave ujore të vendit; tërë popujt e
dheut kanë zbritur duke u larguar nga hija
e tij dhe e kanë braktisur. 13 Mbi rrënojat
e tij vijnë e qëndrojnë tërë zogjt e qiellit
dhe mbi degët e tij janë të gjitha kafshët
e fushës, 14 kështu që asnjë dru i mbjellë
pranë ujrave të mos krenohet për lartësinë
e tij, të mos e nxjerrë më majën e tij midis
degëve të dëndura dhe që asnjë dru që pi
ujë të ngrihet me forcën e tij mbi lartësinë
e tij, sepse të gjithë i janë caktuar vdekjes,
thellësive të tokës, midis bijve të njerëzve,
midis atyre që zbresin në gropë". 15 Kështu
thotë Zoti, Zoti: "Ditën që zbriti në Sheol e
bëra ditë zie; për të e mbulova humnerën,
ndala lumenjtë e tij dhe ujrat e mëdha u
ndalën; për të mbajti zi Libani dhe për të u
thanë gjithë drurët e fushës. 16 Me zhurmën
e rënies së tij i bëra të dridhen kombet, kur
e bëra të zbresë në Sheol bashkë me ata që
zbresin në gropë; dhe në thellësitë e tokës
u përdëlluan të gjitha drurët e Edenit, më
të zgjedhurit dhe më të bukurit e Libanit,
të gjithë ata që pinin ujrat. 17 Edhe ata
zbritën bashkë me të në Sheol në mes të
atyre që u vranë nga shpata, po, ata që ishin
krahu i tij dhe qëndronin në hijen e tij në
mes të kombeve. 18 Kujt i ngjan ti, pra, për
nga lavdia dhe madhështia midis drurëve
të Edenit? Megjithatë u plandose bashkë
me drurët e Edenit në thellësitë e tokës; do
të qëndrosh në mes të të parrethprerëve,
bashkë me ata që janë vrarë nga shpata. Ja
ç'do t'i ndodhë Faraonit dhe gjithë turmës
së tij", thotë Zoti, Zoti.

32

1 Në vitin e dymbëdhjetë, në muajin
e dymbëdhjetë, ditën e parë të muajit,
ndodhi që fjala e Zotit m'u drejtua, duke
thënë: 2 "Bir njeriu, nis një vajtim për
Faraonin, mbretin e Egjiptit, dhe i thuaj: Ti
i ngjason një luani të vogël midis kombeve;
ishe si një dragua në dete dhe hidheshe në
lumenjtë e tu, duke i trazuar ujrat me këm-
bët e tua dhe duke i turbulluar lumenjtë".
3 Kështu thotë Zoti, Zoti: "Do të shtrij mbi
ty rrjetën time me një kuvend të shumë
popujve që do të ngrenë lart me rrjetën
time. 4 Pastaj do të braktis mbi tokë dhe
do të të hedh në fushë të hapur, do të
bëj që të ulen mbi ty të gjitha shpendët e
qiellit dhe do t'i ngop me ty kafshët e gjithë
dheut. 5 Do ta hedh mishin tënd mbi male
dhe do t'i mbush luginat me togun e skeletit
tënd. 6 Do t'i jap gjithashtu tokës të pijë
nga rrjedha e gjakut tënd, deri te malet,
dhe shtretërit e lumenjve do të mbushen
me ty. 7 Kur të të shuaj, do t'i mbuloj qiejt
dhe do t'i errësoj yjet, do ta zë diellin me
një re dhe hëna nuk do të japë më dritën e
saj. 8 Mbi ty do të errësoj të gjithë ndriçue-
sit e shkëlqyer në qiell dhe do të dërgoj
terrin në vendin tënd", thotë Zoti, Zoti.
9 "Do të pikëlloj zemrën e shumë popujve,
kur të bëj që të vijë shkatërrimi yt midis
kombeve, në vende që ti nuk i njeh. 10 Do
të bëj që shumë popuj të çuditen me ty dhe
mbretërit e tyre do t'i pushtojë një tmerr
i madh për shkakun tënd, kur të vringëllij
shpatën time para tyre; secili prej tyre do
të dridhet në çdo çast për jetën e tij, ditën
e rënies sate". 11 Sepse kështu thotë Zoti,
Zoti: "Shpata e mbretit të Babilonisë do të
bjerë mbi ty. 12 Do të bëj që turma jote të
rrëzohet nga shpata e burrave të fuqishëm,
që janë më të tmerrshmit ndër kombet; ata
do të shkatërrojnë krenarinë e Egjiptit dhe
gjithë turmat e tij do të asgjësohen. 13 Do
të bëj që të ngordhë krejt gjëja e gjallë e
tij mbi brigjet e ujrave të mëdha, që nuk
do të turbullohen më nga këmba e njeriut,
as thundra e kafshëve nuk do t'i turbullojë.
14 Atëherë do t'i lë të qetësohen ujrat e tyre
dhe do të bëj që lumenjtë e tyre të rrjedhin
si vaj", thotë Zoti, Zoti. 15 "Kur do ta kem
bërë të shkretë vendin e Egjiptit dhe vendi
të jetë zhveshur nga çdo gjë që kishte,
kur do të kem goditur gjithë banorët e tij,
atëherë do të pranojnë se unë jam Zoti.
16 Ky është një vajtim që do të ngrenë për
të, do ta ngrenë për bijat e kombeve; do
ta ngrenë për Egjiptin dhe gjithë turmat e
tij", thotë Zoti, Zoti. 17 Vitin e dymbëdhjetë,
ditën e pesëmbëdhjetë të muajit, ndodhi
që fjala e Zotit mu drejtua, duke thënë:
18 "Bir njeriu, merrja një vajtimi për turmën
e Egjiptit dhe zbrite në thellësinë e tokës,
atë dhe bijat e kombeve të famshëm, që
bashkë me ata zbresin në gropë. 19 Vallë
kujt ia kalon nga bukuria? Zbrit dhe zër
vend midis atyre që nuk janë rrethprerë.
20 Ata do të bien në mes të atyre që janë
vrarë nga shpata. Ai i është dorëzuar
shpatës; e tërheqin me gjithë turmat e tij.

[21] Trimat më të fortë, bashkë me ata që e
ndihmonin, do t'i flasin në mes të Sheolit:
"Kanë zbritur dhe kanë zënë vend bashkë
me ata që nuk janë rrethprerë, bashkë me
ata që i ka shpuar shpata?". [22] Atje është
Asiria me gjithë turmën e saj, me varret e
saj përreth; janë të gjithë të vrarë, të rënë
nga shpata. [23] Varret e tyre janë vendosur
në thellësinë e gropës dhe turma e saj është
rreth varrit të tij; të gjithë janë të vrarë
nga shpata, ata që përhapin tmerrin mbi
dheun e të gjallëve. [24] Atje është Elami me
gjithë turmën e tij rreth varrit të tij; janë
të gjithë të vrarë, të rrëzuar nga shpata, që
kanë zbritur pa u rrethprerë në thellësi të
tokës, ata që përhapnin tmerr mbi dheun
e të gjallëve; tani ata mbajnë turpin e tyre
me ata që zbresin në gropë. [25] Kanë vënë
shtratin e tij në mes të të vrarëve me gjithë
turmën e tij, me varret e tyre rreth tij;
të gjithë nuk janë rrethprerë, janë shpuar
nga shpata, sepse kishin përhapur tmerrin
mbi dheun e të gjallëve; por tani e mbajnë
turpin e tyre me ata që zbresin në gropë;
janë vendosur në mes të të vrarëve. [26] Atje
është Mesheku, Tubali, dhe tërë turma e
tyre, me varret e tyre rreth tij; të gjithë nuk
janë rrethprerë, janë shpuar nga shpata,
sepse përhapin tmerrin mbi dheun e të
gjallëve. [27] Nuk rrijnë me heronjtë e rënë
të atyre që nuk janë rrethprerë, që kanë
zbritur në Sheol me armët e tyre të luftës
dhe që shpatat e tyre janë vënë nën kokat
e tyre; por ndëshkimi i paudhësive të tyre
do t'u ngjitet kockave të tyre, megjithëse
tmerri i këtyre trimave ishte i madh mbi
dheun e të gjallëve. [28] Po, ti do të copëto-
hesh në mes të atyre që nuk janë rrethprerë
dhe do të qëndrosh bashkë me ata që janë
shpuar nga shpata. [29] Atje është Edomi,
me të gjithë mbretërit e tij dhe me të tërë
princat e tij, të cilët, megjithë trimërinë e
tyre, janë vendosur bashkë me ata që janë
shpuar nga shpata. Edhe këta rrinë bashkë
me ata që nuk janë rrethprerë dhe me ata
që zbresin në gropë. [30] Atje janë tërë princat
e veriut dhe tërë Sidonasit që kanë zbritur
bashkë me ata që janë shpuar të hutuar për
shkak të tmerrit që u kallnin me fuqitë e
tyre. Qëndrojnë të parrethprerë bashkë me
ata që janë shpuar nga shpata dhe mbajnë
turpin e tyre bashkë me ata që zbresin
në gropë. [31] Faraoni do t'i shohë dhe do
të ngushëllohet për të gjithë turmën e tij;
Faraoni dhe tërë ushtria e tij do të shpohen
nga shpata", thotë Zoti, Zoti. [32] "Ndonëse e
lashë të përhapë tmerrin e tij mbi dheun e
të gjallëve, Faraoni me gjithë turmën e tij,
do të vihet të qëndrojë në mes të atyre që
nuk janë rrethprerë, me ata që janë shpuar
nga shpata", thotë Zoti, Zoti.

33

[1] Fjala e Zotit m'u drejtua, duke thënë:
[2] "Bir njeriu, folu bijve të popullit tënd dhe u
thuaj atyre: Kur të sjell shpatën kundër një
vendi dhe populli i atij vendi merr një burrë
nga kufijtë e tij dhe e vë si sogjetar, [3] në rast
se e sheh shpatën që vjen kundër vendit,
dhe i bie borisë dhe lajmëron popullin,
[4] kushdo që dëgjon borinë, por nuk i vë
veshin paralajmërimit, në rast se shpata
vjen dhe e merr me vete, gjaku i tij do
të bjerë mbi kokën e vet. [5] Ai ka dëgjuar
zërin e borisë, por nuk i ka vënë veshin
paralajmërimit, gjakun e tij do ta ketë mbi
vete. Por ai që ka marrë parasysh paralajmërimin, do të shpëtojë jetën e tij. [6] Por
në rast se sogjetari sheh shpatën që po vjen
dhe nuk i bie borisë për të paralajmëruar
popullin, dhe shpata vjen dhe merr me vete
ndonjë prej tyre, ky do të çohet tutje për
shkak të paudhësisë së tij, por për gjakun e
tij do t'i kërkoj llogari sogjetarit. [7] Kështu,
o bir njeriu, të kam vendosur si roje për
shtëpinë e Izraelit; prandaj dëgjo fjalën
e gojës sime dhe i lajmëro nga ana ime.
[8] Kur i them të pabesit: "I pabesë, ti do
të vdesësh me siguri", dhe ti nuk flet për
të paralajmëruar të pabesin që të largohet
nga rruga e tij, ai i pabesë do të vdesë për
shkak të paudhësisë së tij, por për gjakun
e tij do t'i kërkojë llogari dorës sate. [9] Por
në rast se ti e paralajmëron të pabesin
që të largohet nga rruga e tij dhe ai nuk
largohet prej saj, ai do të vdesë për shkak
të paudhësisë së tij, por ti do ta shpëtosh
shpirtin tënd. [10] Tani, bir njeriu, i thuaj
shtëpisë së Izraelit: Ju thoni kështu: "Në
rast se shkeljet tona dhe mëkatet tona janë
mbi ne dhe për shkak të tyre vuajmë, si
do të mund të jetojmë?". [11] U thuaj atyre:
Ashtu siç është e vërtetë që unë rroj", thotë
Zoti, Zoti, "unë nuk kënaqem me vdekjen
e të pabesit, por që i pabesi të ndryshojë
rrugën e tij dhe të jetojë; konvertohuni,

konvertohuni nga rrugët tuaja të këqija.
Pse vallë duhet të vdisni, o shtëpi e Izraelit?
12 Prandaj ti, bir njeriu, u thuaj bijve të
popullit tënd: Drejtësia e të drejtit nuk
do ta shpëtojë atë ditën e mëkatit të tij;
po kështu pabesia e të pabesit nuk do ta
rrëzojë ditën kur ai të largohet nga pabesia
e tij, dhe i drejti nuk do të mund të jetojë
për shkak të drejtësisë së tij ditën që do të
kryejë mëkate. 13 Kur i them të drejtit që ke
për të jetuar me siguri, në rast se ka besim
në drejtësinë e vet dhe kryen paudhësinë,
tërë veprimet e tij të drejta nuk do të
kujtohen më, por ai do të vdesë për shkak
të paudhësisë që ka kryer. 14 Përkundrazi,
kur i them të pabesit: "Ti me siguri do të
vdesësh", në rast se ai largohet nga mëkati
i tij dhe kryen atë që është e ndershme
dhe e drejtë, 15 në rast se i pabesi kthen
pengun, kthen atë që ka vjedhur dhe ecën
sipas statuteve të jetës, pa kryer paudhësi,
ai me siguri ka për të jetuar, nuk ka për
të vdekur. 16 Asnjë nga mëkatet e kryera
prej tij nuk do të kujtohet kundër tij; ai ka
bërë atë që është e ndershme dhe e drejtë
dhe me siguri ka për të jetuar. 17 Por bijt
e popullit tënd thonë: "Rruga e Zotit nuk
është e drejtë", ndërsa është rruga e tyre
që nuk është e drejtë. 18 Kur i drejti largohet
nga drejtësia e tij dhe kryen paudhësi, për
këtë ai do të vdesë. 19 Përkundrazi kur i
pabesi largohet nga pabesia e tij dhe kryen
atë që është e ndershme dhe e drejtë, ai do
të jetojë. 20 Megjithatë ju thoni: "Rruga e
Zotit nuk është e drejtë". Unë do ta gjykoj
secilin prej jush sipas rrugëve që ndjek, o
shtëpi e Izraelit". 21 Vitin e dymbëdhjetë
të robërisë sonë, muajin e dhjetë, ditën e
pestë të muajit, ndodhi që arriti tek unë një
i ikur nga Jeruzalemi dhe më tha: "Qyteti
është pushtuar". 22 Një mbrëmje para se të
vinte ikanaku, dora e Zotit u vu mbi mua
dhe më kishte hapur gojën kështu, kur në
mëngjes ai arriti tek unë, goja ime mbeti e
hapur dhe nuk qeshë më memec. 23 Fjala
e Zotit m'u drejtua pastaj, duke thënë:
24 "Bir njeriu, banorët e këtyre rrënojave në
vendin e Izraelit thonë: "Abrahami ishte
vetëm dhe pati zotërimin e vendit, por ne
jemi shumë dhe zotërimi i vendit na jepet
neve". 25 Prandaj u thuaj atyre: Kështu
thotë Zoti, Zoti: Ju hani mishin me gjakun,
ngrini sytë nga idhujt tuaj, derdhni gjak
dhe dëshironi të zotëroni vendin. 26 Ju
mbështeteni te shpata juaj, kryeni gjëra të
neveritshme, secili ndot gruan e fqinjit të
tij dhe dëshironi të zotëroni vendin. 27 U
thuaj kështu atyre: Kështu thotë Zoti, Zoti:
Ashtu siç është e vërtetë që unë rroj, ata që
banojnë midis atyre rrënojave do të vriten
nga shpata, ata që janë në fushë të hapur do
t'ua jap për të ngrënë kafshëve dhe ata që
janë në fortesa dhe në shpella do të vdesin
nga murtaja. 28 Do ta katandis vendin në
një mjerim dhe në shkreti, kryelartësia e
forcës së tij do të ligështohet dhe kështu
malet e Izraelit do të jenë aq të shkretuar
sa që askush nuk do të kalojë më andej.
29 Do të pranojnë që unë jam Zoti, kur ta
kem katandisur vendin në mjerim dhe në
shkreti për shkak të të gjitha gjërave të
neveritshme që kanë kryer. 30 Sa për ty,
bir njeriu, bijtë e popullit tënd flasin për
ty pranë mureve dhe te pragu i shtëpive
të tyre, i flasin njeri tjetrit, duke i thënë
secili vëllait të tij: "Eja të dëgjosh cila është
fjala që vjen nga Zoti". 31 Kështu vijnë te ti
ashtu si bën njerëzia, ulen para teje ashtu
si bën populli im dhe dëgjojnë fjalët e tua,
por nuk i vënë në praktikë; me gojën e tyre,
pra, tregojnë dashuri të madhe, por zemra
e tyre shkon pas fitimit të tyre të padrejtë.
32 Ja, ti je për ta si një këngë dashurie e dikujt
që ka një zë të bukur dhe di t'i bjerë mirë
një vegle; ata dëgjojnë fjalët e tua, por nuk
i vënë në praktikë. 33 Dhe ja kur të ndodhë
ajo gjë (dhe ja që po ndodh) do të pranojnë
që në mes tyre ka pasur një profet".

34

1 Fjala e Zotit m'u drejtua përsëri, duke
thënë: 2 "Bir njeriu, profetizo kundër bar-
injve të Izraelit; profetizo dhe u thuaj atyre
barijve: Kështu thotë Zoti, Zoti: Mjerë bar-
injtë e Izraelit që kullotin veten e tyre! A
nuk duhet përkundrazi të kullosin kopenë?
3 Ju hani yndyrën, visheni me leshin, vritni
delet e majme, por nuk e kullotni kopenë.
4 Nuk i keni forcuar delet e dobëta, nuk jeni
kujdesur për të sëmurën, nuk keni fashuar
atë të plagosurën, nuk e keni rikthyer në
shtëpi të hutuarën dhe nuk e keni kërkuar
të humburën, por keni sunduar mbi to
me forcë dhe ashpërsi. 5 Kështu ato, për
mungesë bariu, janë shpërndarë, janë bërë

pre e të gjitha bishave të fushës dhe kanë
humbur. 6 Delet e mia po enden nëpër
tërë malet dhe mbi çdo kodrinë të lartë;
po, delet e mija janë përhapur mbi gjithë
faqen e vendit dhe askush nuk ka shkuar t'i
kërkojë ato as nuk tregoi kujdes". 7 Prandaj,
o barinj, dëgjoni fjalën e Zotit: 8 Ashtu siç
është e vërtetë që unë rroj", thotë Zoti,
Zoti, "duke qenë se delet e mija janë bërë
një pre, delet e mia i hanë të gjitha bishat e
fushave për mungesë të një bariu dhe sepse
barinjtë e mi nuk kanë vajtur ti kërkojnë
delet e mia, por barinjtë kanë kullotur për
veten e tyre dhe nuk kanë kullotur delet
e mia". 9 Prandaj, o barinj, dëgjoni fjalën
e Zotit: 10 Kështu thotë Zoti, Zoti: "Ja, unë
jam kundër barinjve; do t'u kërkoj llogari
për delet e mia dhe nuk do t'i lë t'i kullotin
delet. Barinjtë nuk do të kullotin më veten
e tyre, sepse do t'u heq nga goja e tyre delet
e mia dhe nuk do të jenë më ushqimi i tyre.
11 Sepse kështu thotë Zoti, Zoti: "Ja, unë
vetë do të shkoj të kërkoj delet e mia dhe
do të kujdesem. 12 Ashtu si bariu kujdeset
për kopenë e tij kur ndodhet në mes të
deleve të tij, të shpërndara, kështu unë do
të kujdesem për delet e mia dhe do t'i heq
nga të gjitha vendet ku janë shpërndarë në
një ditë me re dhe errësirë të dendur. 13 Do
t'i nxjerr nga popujt dhe do t'i mbledh nga
vende të ndryshme; do t'i çoj përsëri në
tokën e tyre dhe do t'i kullot në malet e
Izraelit, gjatë rrjedhave ujore dhe në tërë
vendet e banuara të vendit. 14 Do t'i kullot
në kullota të mira dhe vatha e tyre do të
jetë në malet e larta të Izraelit; atje do të
pushojnë në një vathë dhe do të kullotin
në kullota të pasura në malet e Izraelit.
15 "Unë vetë do t'i kullot delet e mia dhe do
t'i bëj të pushojnë", thotë Zoti, Zoti. 16 "Unë
do të kërkoj të humburën, do ta kthej të
hutuarën, do t'i lidh plagën, do ta forcoj të
sëmurën, por do të shkatërroj të majmen
dhe të fortën; do t'i kullot me drejtësi. 17 Sa
për ju, o delet e mia", kështu thotë Zoti,
Zoti, "ja, unë do të gjykoj midis dele e dele,
midis deshëve dhe cjepve. 18 Ju duket gjë
e vogël të kullotësh në një kullotë të mirë
dhe pastaj të shkelësh me këmbë atë që
mbetet nga kullota juaj, ose të pish ujra të
pastra dhe pastaj të turbullosh me këmbë
atë që mbetet? 19 Kështu delet e mia duhet
të hanë atë që kanë shkelur këmbët tuaja
dhe duhet të pijnë atë që kanë turbulluar
këmbët tuaja". 20 Prandaj kështu u thotë
atyre Zoti, Zoti: "Ja, unë vetë do të gjykoj
midis deles së dhjamur dhe deles së dobët.
21 Duke qenë se ju keni shtyrë me ijë dhe me
shpatull dhe u keni rënë me brirë të gjitha
deleve të dobëta deri sa i shpërndatë rreth
e rrotull, 22 unë do t'i shpëtoj delet e mia dhe
nuk do të bëhen më pre, dhe do të gjykoj
midis dele e dele. 23 Do të vendos mbi to një
bari të vetëm që do t'i kullosë, shërbëtorin
tim David. Ai do t'i kullosë dhe ka për të
qenë bariu i tyre. 24 Dhe unë, Zoti, do të jem
Perëndia i tyre dhe shërbëtori im Davidi do
të jetë princ në mes tyre. Unë, Zoti, fola.
25 Do të vendos me to një besëlidhje paqeje
dhe do të zhduk nga vendi kafshët e liga,
kështu ato do të mund të rrinë të sigurta në
shkretëtirë dhe të flenë nëpër pyje. 26 Dhe
do t'ua bëj të bekura vendet rreth kodrës
sime; do të bëj të bjerë shiu në kohën e
duhur, dhe do të jenë shira bekimi. 27 Druri
i fushës do të japë frytin e tij dhe toka do
të japë prodhimet e saj. Ato do të jenë të
sigurta në tokën e tyre dhe do të pranojnë
që unë jam Zoti, kur do të këpus shufrat e
zgjedhës së tyre dhe do t'i çliroj nga dora e
atyre që i mbanin në skllavëri. 28 Dhe nuk
do të jenë më pre e kombeve as do t'i hanë
më bishat e fushës, por do të qëndrojnë të
sigurta dhe askush nuk ka për t'i trembur.
29 Do ta bëj që të mbijë për ta një kopësht
me famë të madhe; nuk do të konsumohen
më nga uria në vend dhe nuk do të mbajnë
më turpin e kombeve. 30 Kështu ata do të
pranojnë që unë, Zoti, Perëndia i tyre, jam
me ta, dhe që ata, shtëpia e Izraelit, janë
populli im", thotë Zoti, Zoti. 31 "Ju jeni delet
e mia, delet e kullotës sime; jeni njerëz dhe
unë jam Perëndia juaj", thotë Zoti.

35

1 Fjala e Zotit m'u drejtua përsëri, duke
thënë: 2 "Bir njeriu, kthe fytyrën tënde nga
mali Seir dhe profetizo kundër tij, 3 dhe i
thuaj: Kështu thotë Zoti, Zoti: Ja, unë jam
kundër teje, o mal i Seirit. Do ta shtrij
dorën time kundër teje dhe do të të kthej
në një mjerim dhe në një shkreti. 4 Do t'i
kthej qytetet e tua në gërmadha dhe ti do të
bëhesh një shkreti. Atëherë do të pranosh
që unë jam Zoti. 5 Sepse ti ke patur një
armiqësi të vjetër dhe i ke dorëzuar bijtë

e Izraelit në mëshirë të shpatës në kohën
e fatkeqësisë së tyre, kur paudhësia e tyre
kishte arritur kulmin. 6 Ashtu siç është e
vërtetë që unë rroj", thotë Zoti, Zoti, "të
ruaj për gjak dhe gjaku do të të ndjekë;
duke qenë se nuk e ke urryer gjakun, gjaku
do të të ndjekë. 7 Kështu do ta katandis
malin Seir në një mjerim dhe në një shkreti
dhe do të shfaros ata që shkojnë dhe që
vijnë. 8 Do t'i mbush malet e tij me të vrarët
e tij; në të gjitha kodrat e tua, në luginat
e tua dhe në të gjitha përroskat e tua do të
bien të vrarët nga shpata. 9 Do të të katandis
në një shkreti përjetë dhe qytetet e tua nuk
do të banohen më; atëherë do të pranoni
që unë jam Zoti. 10 Sepse ke thënë: "Këta
dy kombe dhe këto dy vende do të jenë
të mitë; ne do t'i zotërojmë", megjithëse
aty ishte Zoti, 11 ashtu siç është e vërtetë
që unë rroj", thotë Zoti, Zoti, "unë do të
veproj me po atë zemërimin tënd dhe me
xhelozinë që ke treguar në urrejtjen tënde
kundër tyre dhe do të bëhem i njohur në
mes tyre kur të të gjykoj. 12 Ti atëherë do të
pranosh që unë, Zoti, kam dëgjuar të gjitha
fyerjet që ke shqiptuar kundër maleve të
Izraelit, duke thënë: "Janë të shkretuar; na
janë dhënë neve për ti gllabëruar". 13 Me
gojën tuaj jeni mburrur kundër meje dhe i
keni shumuar fjalët tuaja kundër meje, kam
dëgjuar çdo gjë". 14 Kështu thotë Zoti, Zoti:
"Kur gjithë toka do të gëzohet, unë do të të
katandis në shkreti. 15 Me qenë se u gëzove
që trashëgimia e shtëpisë së Izraelit ishte
katandisur në shkreti, unë do të veproj
kështu me ty: do të bëhesh i shkretë, o mal
i Seirit, madje edhe tërë Edomi. Atëherë do
të pranojnë që unë jam Zoti".

36

1 "Ti bir njeriu, profetizo u maleve të
Izraelit dhe u thuaj: O male të Izraelit,
dëgjoni fjalët e Zotit. 2 Kështu thotë Zoti,
Zoti: Duke qenë se armiku ka thënë për
ju: "Ah, ah! Kodrat e përjetshme janë bërë
prona jonë", profetizo dhe thuaj: 3 Kështu
thotë Zoti, Zoti: Po, duke qenë se kanë
dashur t'ju shkretojnë dhe t'ju gllabërojnë
nga çdo anë që të bëheni një zotërim i
mbetjes së kombeve dhe duke qenë se keni
qenë objekt i bisedave të gjuhëve të këqia
dhe i shpifjeve të njerëzisë", 4 prandaj, o
male të Izraelit, dëgjoni fjalën e Zotit, të
Zotit. Kështu thotë Zoti, Zoti, maleve dhe
qafave, përroskave dhe luginave, vendeve
të shkatërruara dhe të shkretuara dhe
qyteteve të braktisura që janë bërë pre dhe
objekt përçmimi nga kombet që ndodhen
rreth e qark. 5 Prandaj kështu thotë Zoti,
Zoti: "Po, në zjarrin e xhelozisë sime unë
flas kundër kusurit të kombeve dhe kundër
tërë Edomit që e kanë shtënë në dorë
vendim tim me gjithë gëzimin e zemrës dhe
përçmimin e shpirtit, për ta përzënë si një
pre. 6 Prandaj profetizo tokës së Izraelit,
u thuaj maleve dhe kodrave, përroskave
dhe luginave: Kështu thotë Zoti, Zoti: Ja,
unë fola në xhelozinë time dhe në tërbinin
tim, sepse ju keni sjellë turpin e kombeve".
7 Prandaj kështu thotë Zoti, Zoti: "Unë
ngrita dorën për betim; kombet që më
rrethojnë do të sjellin edhe ata turpin e
tyre. 8 Por ju, o male të Izraelit, do të keni
degët tuaja dhe do të mbani frytet tuaja për
popullin tim të Izraelit; po, ai është duke
u kthyer. 9 Sepse ja, unë jam për ju, do
të kthehem nga ju dhe ju do të punoheni
dhe do të mbilleni. 10 Do t'i shumoj mbi ju
njerëzit, tërë shtëpinë e Izraelit; qytetet do
të banohen dhe gërmadhat do të rindërto-
hen. 11 Do të shumoj mbi ju njerëzit dhe
kafshët; do të shumohen dhe do të jenë
pjellorë. Do të bëj që të banoheni si në
kohrat e kaluara, dhe do t'ju bëj më tepër
të mira se sa në fillimet tuaja; atëherë do
të pranoni që unë jam Zoti. 12 Po, do të
bëj të ecin mbi ju njerëz, popullin tim të
Izraelit; ata do t'ju zotërojnë dhe ju do
të jeni trashëgimia e tyre dhe nuk do t'u
hiqni më bijtë e tyre". 13 Kështu thotë
Zoti, Zoti: "Duke qenë se ju thonë: "Je
një vend që ka gëlltitur njerëz dhe që ke
privuar kombin tënd nga bijtë", 14 prandaj
nuk do të gëlltitësh më njerëz dhe nuk do
ta privosh kombin tënd nga bijtë", thotë
Zoti, Zoti. 15 "Do ta bëj që të mos dëgjosh më
talljet e kombeve dhe ti nuk do të mbash
më turpin e popujve dhe nuk do ta bësh
kombin tënd të rrëzohet", thotë Zoti, Zoti.
16 Fjala e Zotit m'u drejtua përsëri, duke
thënë: 17 "Bir njeriu, kur ata të shtëpisë së
Izraelit banonin në vendin e tyre, e ndotnin
me sjelljen e tyre dhe me veprimet e tyre;
sjellja e tyre para meje ishte si papastërtia
e gruas gjatë ciklit të saj muajor. 18 Prandaj
hodha mbi ta zemërimin tim për gjakun që

kishin derdhur mbi vendin dhe për idhujt
me të cilët e kishin ndotur. 19 Kështu i
shpërndava ndër kombet dhe shkuan në
të gjitha drejtimet nëpër tërë vendet; i
gjykova sipas sjelljes së tyre dhe veprimeve
të tyre. 20 Me të arritur te kombet ku kishin
shkuar, e përdhosën emrin tim të shënjtë,
sepse për ata thuhej: "Këta janë populli
i Zotit, por megjithatë u është dashur të
dalin nga vendi i tij". 21 Kështu pata ku-
jdes për emrin tim të shenjtë që shtëpia
e Izraelit kishte përdhosur midis kombeve
ku kishte shkuar. 22 Prandaj i thuaj shtëpisë
së Izraelit: Kështu thotë Zoti, Zoti: Unë
veproj kështu jo për shkakun tuaj, o shtëpi
e Izraelit, por për hir të emrit tim të shenjtë
që ju keni përdhosur midis kombeve ku
keni shkuar. 23 Unë do ta shenjtëroj emrin
tim të madh, të përdhosur midis kombeve,
që ju e keni përdhosur në mes të tyre.
Kombet do të pranojnë që unë jam Zoti",
thotë Zoti, Zoti, "kur të shenjtërohem tek
ju, para syve të tyre. 24 Do t'ju marr nga
kombet, do t'ju grumbulloj nga tërë vendet
dhe do t'ju çoj përsëri në vendin tuaj. 25 Do
të lëshoj pastaj ujë të pastër mbi ju dhe do
të jeni të pastër; do t'ju pastroj nga të gjitha
ndyrësirat tuaja dhe nga të gjithë idhujt
tuaj. 26 Do t'ju jap një zemër të re dhe do
të shtie brenda jush një shpirt të ri; do të
heq nga mishi juaj zemrën prej guri dhe
do t'ju jap zemër prej mishi. 27 Do të vë
brenda jush Shpirtin tim dhe do të bëj që
ju të ecni sipas statuteve të mia, dhe ju do
të respektoni dhe do të zbatoni në praktikë
dekretet e mia. 28 Do të banoni në vendin që
u dhashë etërve tuaj; ju do të jeni populli
im dhe unë do të jem Perëndia juaj. 29 Do
t'ju çliroj nga të gjitha ndyrësirat tuaja; do
të thërres grurin, do të bëj që të ketë me
bollëk dhe nuk do dërgoj më urinë kundër
jush. 30 Do të shumoj frytin e drurëve dhe
prodhimin e arave, me qëllim që të mos
pësoni më turpin e urisë midis kombeve.
31 Atëherë do të kujtoni rrugët tuaja të këqia
dhe veprimet tuaja që nuk ishin të mira
dhe do të bëheni të neveritshëm për vetë
sytë tuaj, për paudhësitë tuaja dhe për
veprimet tuaja të neveritshme. 32 Nuk është
për hatrin tuaj që unë veproj", thotë Zoti,
Zoti, "dijeni mirë këtë. Turp të keni dhe
qofshi të hutuar për shkak të rrugëve tuaja,
o shtëpi e Izraelit". 33 Kështu thotë Zoti Zoti:
"Ditën kur unë do t'ju pastroj nga të gjitha
paudhësitë tuaja, do t'ju bëj të banoni në
qytete, dhe gërmadhat do të rindërtohen.
34 Toka e shkretuar do të punohet, në vend
që të jetë një shkreti në sytë e të gjithë
kalimtarëve. 35 Dhe do të thonë: "Kjo tokë
që ishte e shkretuar është bërë si kopshti
i Edenit, dhe qytetet e shkatërruara, të
shkretuara dhe të rrënuara tani janë të
fortifikuara dhe të banuara". 36 Atëherë
kombet që do të kenë mbetur rreth e qark
jush do të pranojnë që unë, Zoti, kam
rindërtuar vendet e shkatërruara dhe kam
mbjellë tokën që ishte shkretuar. Unë, Zoti
fola dhe do ta kryej". 37 Kështu thotë Zoti,
Zoti: "Do të jem sërisht i lutur nga shtëpia
e Izraelit ta kryej këtë për ta: Unë do t'i
shumoj njerëzit e tyre si një kope. 38 Si një
kope dhënsh të shenjtëruara, si kopeja e
Jeruzalemit në festat e tij solemne, kështu
qytetet e shkatërruara do të mbushen me
kope njerëzish. Atëherë do të pranojnë që
unë jam Zoti".

37

1 Dora e Zotit u ndodh mbi mua, më çoi
jashtë në Frymën e Zotit, dhe më lëshoi në
mes të një lugine që ishte plot me kocka.
2 Pastaj më bëri të kaloj afër tyre, rreth e
qark; dhe ja, ishin në sasi të madhe mbi
sipërfaqen e luginës; dhe ja, ishin shumë të
thata. 3 Më tha: "Bir njeriu, a mund të rije-
tojnë këto kocka?". Unë u përgjigja: "O Zot,
o Zot, ti e di". 4 Më tha akoma: "Profetizo
këtyre kockave dhe u thuaj atyre: Kocka
të thata, dëgjoni fjalën e Zotit. 5 Kështu ju
thotë Zoti, Zoti, këtyre kockave: Ja, unë
po fus te ju frymën dhe ju do të rijetoni.
6 Do të vë mbi ju mishin, do t'ju mbuloj
me lëkurë dhe do të shtie te ju frymën,
dhe do të jetoni; atëherë do të pranoni që
unë jam Zoti". 7 Profetizova ashtu si më
ishte urdhëruar; ndërsa profetizoja, pati
një zhurmë; dhe ja një tronditje; pastaj
kockat iu afruan njëra tjetrës. 8 Ndërsa po
shikoja, ja ku u rritën mbi ta dejet dhe
mishi, që lëkura i mbuloi; por fryma nuk
ishte tek ato. 9 Atëherë ai më tha: "Profeti-
zoji frymës, profetizo bir njeriu dhe i thuaj
frymës: Kështu thotë Zoti, Zoti: Frymë, eja
nga të katër erërat dhe fryj mbi këta të
vrarë, që të jetojnë". 10 Kështu profetizova,
si më kishte urdhëruar dhe shpirti hyri në

to, dhe u kthyen në jetë dhe u ngritën më
këmbë; ishte një ushtri e madhe, shumë
e madhe. 11 Pastaj më tha: "Bir njeriu,
këto kocka janë gjithë shtëpia e Izraelit.
Ja, ato thonë: "Kockat tona janë të thata,
shpresa jonë është zhdukur dhe ne jemi të
humbur". 12 Prandaj profetizo dhe u thuaj
atyre: Kështu thotë Zoti, Zoti: Ja, unë do
të hap varret tuaja, do t'ju bëj të dilni nga
varret tuaja, o populli im, do t'ju çoj përsëri
në vendin e Izraelit. 13 Do të pranoni që
unë jam Zoti, kur të hap varret tuaja dhe
t'ju bëj të dilni nga varret tuaja, o populli
im. 14 Do të shtie te ju Frymën tim dhe ju
do të jetoni, dhe do t'ju çoj në tokën tuaj;
atëherë do të pranoni që unë, Zoti, fola dhe
e kam kryer këtë gjë", thotë Zoti. 15 Fjala
e Zotit m'u drejtua përsëri, duke thënë:
16 "Ti, bir njeriu, merr një copë dru dhe
mbi të shkruaj: "Për Judën dhe për bijtë
e Izraelit, shokë të tij". Pastaj merr një
copë tjetër dru dhe shkruaj mbi të: "Për
Jozefin, bastun i Efraimit dhe i tërë shtëpisë
së Izraelit, shokë të tij". 17 Afroi pastaj njeri
te tjetri në një dru të vetëm, me qëllim që
të bëhen një gjë e vetme në dorën tënde.
18 Kur bijtë e popullit tënd do të të flasin,
duke thënë: "A do të na shpjegosh ç'kuptim
kanë këto gjëra për ty?", 19 ti do t'u thuash
atyre: Kështu thotë Zoti, Zoti: Ja, unë do
të marr drurin e Jozefit, që është në dorë të
Efraimit, dhe fiset e Izraelit që janë shokë të
tij, dhe do t'i bashkoj me këtë, domethënë
me drurin e Judës, për ta bërë një dru të
vetëm; kështu ata do të bëhen një gjë e
vetme në dorën time. 20 Mbaj në dorën
tënde para syve të tyre drurët mbi të cilët
ke shkruar, 21 dhe u thuaj atyre: Kështu
thotë Zoti, Zoti: Ja, unë do të marr bijtë
e Izraelit nga kombet ndër të cilët kanë
vajtuar, do t'i mbledh nga çdo anë dhe do
t'i çoj përsëri në vendin e tyre, 22 dhe do të
bëj një komb të vetëm prej tyre në vend,
në malet e Izraelit; një mbret i vetëm do
të mbretërojë mbi të gjithë ata; nuk do të
jenë më dy kombe, as do të ndahen më
në dy mbretëri. 23 Nuk do të ndoten më
me idhujt e tyre, me veprimet e tyre të
neveritshme dhe me gjithë shkeljet e tyre;
do t'i çliroj nga të gjitha vendet ku kanë
banuar dhe ku kanë kryer mëkate, dhe do
t'i pastroj; kështu do të jenë populli im dhe
unë do të jem Perëndia i tyre. 24 Shërbëtori
im David do të jetë mbret mbi ta dhe do
të ketë një bari të vetëm për të gjithë; ata
do të ecin sipas dekreteve të mia, do të
respektojnë statutet e mia dhe do t'i zba-
tojnë në praktikë. 25 Dhe do të banojnë në
vendin që i dhashë shërbëtorit tim Jakob,
atje ku banuan etërit tuaj. Do të banojnë
aty ata, bijtë e tyre dhe bijtë e bijve të
tyre për jetë dhe shërbëtori im David do
të jetë princi i tyre përjetë. 26 Do të lidh
me ta një besëlidhje paqeje; do të jetë një
besëlidhje e përjetshme me ta; do t'i bëj
të qëndrueshëm, do t'i shumoj dhe do të
vë shenjtëroren time në mes tyre përjetë.
27 Banesa ime do të jetë pranë tyre; po, po
unë do të jem Perëndia i tyre dhe ata do
të jenë populli im. 28 Edhe kombet do të
pranojnë që unë, Zoti, e shenjtëroj Izraelin,
kur shenjtërorja ime të jetë në mes tyre
përjetë".

38

1 Fjala e Zotit m'u drejtua, duke thënë:
2 "Bir njeriu, kthe fytyrën tënde drejt Gogut
të vendit të Magogut, princ i Roshit, i
Meshekut dhe i Tubalit, dhe profetizo
kundër tij, 3 dhe thuaj: Kështu thotë Zoti,
Zoti: Ja, unë jam kundër teje, o Gog, princ
i Roshit, i Meshekut dhe i Tubalit. 4 Unë
do të të kthej prapa, do të vë çengela në
nofullat e tua dhe do të të nxjerr me gjithë
ushtrinë tënde, me kuaj dhe kalorës, të
gjithë të veshur shkëlqyeshëm, një turmë e
madhe me mburoja të mëdha dhe të vogla,
me shpatë në dorë, 5 dhe me ta Persia,
Etiopia dhe Puti, të gjithë me mburoja dhe
përkrenare. 6 Gomeri dhe tërë ushtarët e
tij, shtëpia e Togarmahut, pjesët skajore të
veriut dhe të gjithë ushtarët e tij, shumë
popuj janë me ty. 7 Përgatitu dhe ji gati, ti
dhe gjithë turmat e tua të mbledhura rreth
teje, dhe ji roje për ta. 8 Mbas shumë ditësh
ti do të ndëshkohesh. Në vitet e fundit do
të sulesh kundër vendit që nuk iu shmang
shpatës, banorët e të cilit janë mbledhur
nga shumë popuj, në malet e Izraelit, që
kanë qenë për shumë kohë një shkreti; tani
ata, të nxjerrë nga popujt, do të banojnë
të gjithë të sigurt. 9 Ti do të ngjitesh, do
të vish si një tufan, do të jesh si një re që
mbulon vendin, ti me gjithë trupat e tua
dhe shumë popuj bashkë me ty". 10 Kështu

thotë Zoti, Zoti: "Atë ditë do të ndodhë që
do të të vijnë në mendje projekte dhe do
të hartosh një plan të keq. 11 Do të thuash:
"Unë do të dal kundër këtij vendi fshatrash
pa mure, do të nisem kundër njerëzve të
qetë që banojnë të sigurt, që qëndrojnë
të gjithë në vende pa mure dhe nuk kanë
as shula as porta", 12 për të plaçkitur dhe
për të bërë pre, për të shtrirë dorën tënde
kundër vendeve të shkretuara, por tani
të ripopulluara dhe kundër një populli të
mbledhur midis kombeve, që i ka siguruar
vetes kafshë, pasuri dhe banesë në lartësitë
e vendit. 13 Sheba, Dedani, tregtarët e Ter-
shishit dhe tërë luanët e vegjël do të pyesin:
"Ke ardhur për të plaçkitur? Ke mbledhur
turmën tënde për të bërë plaçkë, për të
marrë argjendin dhe arin, për të marrë
kafshët dhe pasuritë, për të bërë një plaçkë
të madhe?". 14 Prandaj, bir njeriu, profetizo
dhe i thuaj Gogut: Kështu thotë Zoti, Zoti:
Atë ditë, kur populli im i Izraelit do të jetë
i sigurtë, a nuk do ta dish ti? 15 Do të vish
nga banesa jote, nga skajet e veriut, ti dhe
shumë popuj me ty, të gjithë të hipur mbi
kuaj, një turmë e madhe dhe një ushtri e
fuqishme. 16 Do të dalësh kundër popullit
tim të Izraelit, si një re që mbulon vendin.
Kjo ka për të ndodhur ditët e fundit: do të të
çoj kundër vendit tim me qëllim që kombet
të më njohin, kur të shenjtërohem te ti
përpara syve të tyre, o Gog". 17 Kështu thotë
Zoti, Zoti: "A nuk je ti ai për të cilin fola
në kohët e lashta me anë të shërbëtorëve
të mi, profetët e Izraelit, të cilët për vite
me radhë profetizuan ato ditë që do të të
kisha sjellë kundër tyre? 18 Por do të ndodhë
që po atë ditë, ditën kur Gogu do të vijë
kundër tokës së Izraelit", thotë Zoti, Zoti,
"që tërbimi im do të më hipë në vrimat e
hundës. 19 Në xhelozinë time dhe në zjarrin
e zemërimit tim, unë deklaroj se atë ditë do
të ketë një tronditje të madhe në vendin
e Izraelit: 20 përpara meje do të dridhen
peshqit e detit, shpendët e qiellit, kafshët e
fushës, të gjithë rreshqanorët që zvarriten
mbi tokë dhe të gjithë njerëzit që janë
mbi faqen e dheut; malet do të shemben,
vendet e rrëpirta do të rrëzohen dhe të
gjitha muret do të bien për tokë. 21 Unë do
të thërras kundër tij shpatën mbi të gjitha
malet e mia", thotë Zoti, Zoti; shpata e
secilit do të drejtohet kundër vëllait të vet.
22 Do të ekzekutoj vendimin tim mbi të me
murtajë dhe me gjak do të bëj të reshë mbi
të, mbi ushtrinë e tij dhe mbi shumë popuj
që janë bashkë me të, një shi që zhurin,
gurë prej akulli, zjarr dhe squfur. 23 Kështu
do të lartësohem dhe do të shenjtërohem
dhe do të bëhem i njohur në sytë e shumë
kombeve, dhe do të pranojnë se unë jam
Zoti".

39

1 "Ti, bir njeriu, profetizo kundër Gogut
dhe thuaj: Kështu thotë Zoti, Zoti: Ja,
unë jam kundër teje, o princ i Roshit, i
Meshekut dhe i Tubalit. 2 Unë do të të bëj të
kthehesh prapa, do të të josh, do të të bëj
të ngjitesh në pjesët e skajshme të veriut
dhe do të të çoj në malet e Izraelit. 3 Do
ta shkund harkun nga dora jote e majtë
dhe do të bëj që të të bien shigjetat nga
dora e djathtë. 4 Do të rrëzohesh mbi malet
e Izraelit, ti me gjithë ushtrinë tënde dhe
me popujt që janë me ty; do të bëj që të
të hanë shpendët grabitqarë, shpendët e
çfardo lloji dhe kafshët e fushës. 5 Do të
rrëzohesh në fushë të hapur, sepse unë
fola", thotë Zoti, Zoti. 6 "Dhe do të dërgoj
zjarr mbi Magogun dhe mbi ata që jetojnë
të sigurt në ishuj, dhe do të pranojnë që
unë jam Zoti. 7 Kështu do ta bëj të njohur
emrin tim të shenjtë në mes të popullit
tim të Izraelit dhe nuk do të lejoj më të
përdhoset emri im i shenjtë, dhe kombet
do të pranojnë që unë jam Zoti, i Shenjti
në Izrael. 8 Ja, kjo do të ndodhë dhe do
të kryhet", thotë Zoti, Zoti; "kjo është dita
për të cilën kam folur. 9 Atëherë banorët e
qyteteve të Izraelit do të dalin, do t'i vënë
zjarrin dhe do të djegin armët, mburojat
e mëdha dhe të vogla, topuzet dhe ushtat
dhe me to do të bëjnë zjarr shtatë vjet.
10 Nuk do t'u duhet të marrin dru në fushë
dhe as të presin në pyll, sepse do të bëjnë
zjarr me ato armë; kështu do të zhveshin
ata që i zhvishnin dhe do të plaçkitin ata që
i plaçkitnin", thotë Zoti, Zoti. 11 "Atë ditë do
të ndodhë që do ti jap Gogut, atje në Izrael
një vend për varrim, luginën e Abarimit,
në lindje të detit; ai do t'u zërë kalimin
shtegtarëve, sepse aty do të varroset Gogu
me gjithë turmën e tij; dhe ai vend do të
quhet Lugina e Hamon-Gogut. 12 Shtëpia e
Izraelit, për të pastruar vendin, do të për-
dorë shtatë muaj të plota për t'i varrosur.

[13] Do t'i varrosë gjithë populli i vendit, dhe
ata do të fitojnë nam ditën në të cilën unë
do të përlëvdohem", thotë Zoti, Zoti. [14] "Do
të zgjedhin disa burra që do të përshkojnë
pa pushim vendin për të varrosur, me ndih-
mën e shtegtarëve, trupat e atyre që kanë
mbetur mbi faqen e dheut, për ta pastruar;
kur të kalojnë shtatë muajt do të bëjnë
këtë kërkim. [15] Kushdo që do të përshkojë
vendin, kur të shohë një kockë njeriu, do
t'i vërë afër një shenjë treguese deri sa
varrmihësit nuk do ta varrosin në Luginën
e Hamon-Gogut. [16] Hamonahu do të jetë
gjithashtu emri i një qyteti. Kështu do ta
pastrojnë vendin. [17] Sa për ty, bir njeriu",
kështu thotë Zoti, Zoti: "U thuaj zogjve të
çdo lloji dhe të gjitha kafshëve të fushave:
Mblidhuni dhe ejani. Grumbullohuni nga
çdo anë në vendin e masakrës që unë do të
kryej për ju, një masakër të madhe në malet
e Izraelit, që të hani mish dhe të pini gjak.
[18] Do të hani mish njerëzish të fuqishëm dhe
do të pini gjak princash të dheut: sikur
të ishin të gjithë desh, qengja, cjep dhe
dema të majmur në Bashan. [19] Do të hani
dhjamë sa të ngopeni dhe do të pini gjak sa
të deheni, nga flijimi që kam flijuar për ju.
[20] Në tryezën time ju do të ngopeni me kuaj
dhe kalorës, me njerëz të fuqishëm dhe
me luftëtarë të çdo lloji", thotë Zoti, Zoti.
[21] "Do të shfaq lavdinë time midis kombeve
dhe tërë kombet do të shohin gjykimin tim
që kam zbatuar dhe dorën time që kam
vënë mbi ta. [22] Kështu që nga ajo ditë e
tutje shtëpia e Izraelit do të pranojë që unë
jam Zoti, Perëndia i tij; [23] dhe kombet do
të pranojnë që për shkak të paudhësisë së
tij shtëpia e Izraelit shkon në robëri, sepse
ishte treguar e pabesë me mua; prandaj u'a
fsheha atyre fytyrën time, i dhashë në dorë
të armiqve të tyre dhe ata ranë të gjithë
nga shpata. [24] I trajtova sipas papastërtisë
së tyre dhe sipas shkeljeve të tyre dhe
ua fsheha atyre fytyrën time". [25] Prandaj
kështu thotë Zoti, Zoti: "Tani do ta kthej
Jakobin nga robëria, do të më vijë keq për
tërë shtëpinë e Izraelit dhe do të jem xheloz
për emrin tim të shenjtë, [26] mbasi ata kanë
bartur turpin e tyre dhe ndëshkimi për të
gjitha pabesitë që kanë kryer kundër meje,
ndërsa banonin të sigurtë në vendin e tyre
dhe askush nuk i trembte. [27] Kur t'i çoj
përsëri nga popujt dhe kur t'i mbledh nga
vendet e armiqve të tyre dhe të shenjtëro-
hem te ata në sytë e shumë kombeve, [28] ata
do të pranojnë që unë jam Zoti, Perëndia
i tyre, që i çoi në robëri midis kombeve,
por që i ka mbledhur gjithashtu në vendin
e tyre, duke mos lënë jashtë asnjë prej tyre.
[29] Nuk do t'ua fsheh më fytyrën time, sepse
do ta përhap Frymën time mbi shtëpinë e
Izraelit", thotë Zoti, Zoti.

40

[1] Në vitin e njëzet e pesë të robërisë sonë,
në fillim të vitit, ditën e dhjetë të muajit,
në vitin e katërmbëdhjetë që nga pushtimi
i qytetit, po atë ditë dora e Zotit qe mbi mua
dhe më çoi atje. [2] Në vegime të Perëndisë
më çoi në vendin e Izraelit dhe më la në
një mal shumë të lartë, në anën jugore të
të cilit ishte një ndërtim që i ngjante një
qyteti. [3] Ai më çoi atje, dhe ja një burrë,
që dukej si prej bronzi, me në dorë një
kordhelë prej liri dhe një kallam për të
matur; ai rrinte më këmbë te porta. [4] Ky
burrë më tha: "Bir njeriu, shiko me sytë
e tu, dëgjo me veshët e tu dhe kushtoji
kujdes të gjitha gjërave që do të të tregoj,
sepse ty të kanë sjellë këtu që unë të t'i
tregoj. Njoftoi shtëpisë së Izraelit të gjitha
ato që ke për të parë". [5] Dhe ja, kishte
një mur në pjesën e jashtme të tempullit,
rreth e qark. Kallami për matje në dorën e
atij burri ishte i gjatë gjashtë kubitë, secili
ishte i gjatë një kubit dhe një pëllëmbë. Ai
mati [6] Pastaj erdhi te porta që shikonte nga
lindja, i ngjiti shkallaret e saj dhe mati pra-
gun e portës: ishte një kallam i gjërë; dhe
pragu i portës tjetër ishte i gjërë një kallam.
[7] Çdo dhomë ishte një kallam e gjatë dhe
një kallam e gjërë. Midis dhomave kishte
një hapësirë prej pesë kubitësh. Pragu i
portës në afërsi të atriumit të portës së
brendshme ishte një kallam. [8] Ai mati dhe
atriumin e portës së brendshme: ishte një
kallam. [9] Pastaj mati atriumin e portës:
ishte tetë kubitë, ndërsa shtyllat e tij ishin
dy kubitë. Atriumi i portës ishte në pjesën
e brendshme. [10] Dhomat e portës nga
lindja ishin tri nga një anë dhe tri nga ana
tjetër; që të tria kishin po atë madhësi; të
njëjtën madhësi kishin gjithashtu shtyllat
nga njëra anë dhe nga ana tjetër. [11] Mati

gjërësinë e hyrjes së portës: ishte dhjetë
kubitë; gjatësia e portës ishte trembëd-
hjetë kubitë. 12 Hapësira përpara dhomave
ishte një kubit në një anë dhe një kubit
nga ana tjetër; çdo dhomë ishte gjashtë
kubitësh nga një anë dhe gjashtë kubitësh
nga ana tjetër. 13 Pastaj mati portën nga
çatia e njërës prej dhomave deri te çatia e
tjetrës; gjërësia nga një portë te tjetra ishte
njëzet e pesë kubitë. 14 Mati shtyllat: ishin
gjashtëdhjetë kubitë të lartë; nga shtyllat
shtrihej oborri rreth portave. 15 Në pjesën
e përparme të portës së hyrjes deri në
pjesën e përparme të atriumit të portës
së brendshme kishte pesëdhjetë kubitë.
16 Dritaret dhe mbajtëset e tyre përbrenda
portave kishin kanate rreth e qark; e njëjta
gjë ndodhte për harqet. Kishte gjithashtu
dritare rreth e qark në pjesën e brend-
shme dhe mbi mbajtëset ishin përfytyruar
disa palma. 17 Pastaj më çoi në oborrin
e jashtëm dhe ja, aty kishte dhoma dhe
një kalldrëm rreth e qark oborrit; tridhjetë
dhoma shikonin nga kalldrëmi. 18 Gjatësia e
kalldrëmit i përgjigjej gjatësisë së portave;
ishte kalldrëmi i poshtëm. 19 Pastaj mati
gjërësinë e portës që nga pjesa e përparme
e portës më të poshtme deri te pjesa e
përparme e portës së jashtme të oborrit të
brendshëm: ishin njëqind kubitë në lindje
dhe në veri. 20 Mati gjithashtu gjatësinë
dhe gjërësinë e portës që shikon nga veriu
në oborrin e jashtëm. 21 Dhomat e saj
ishin tri nga njëra anë dhe tri nga ana
tjetër; shtyllat e tyre dhe harqet e tyre
kishin po atë madhësi të portës së parë:
pesëdhjetë kubitë gjatësi dhe njëzet e pesë
kubitë gjërësi. 22 Dritaret e saj, harqet e saj,
palmat e saj kishin po atë gjerësi të portës
që shikonte nga lindja; ngjiteshe aty nëpër
shtatë shkallore, përpara të cilave ishin
harqet e saj. 23 Oborri i brendshëm kishte
një portë që ishte përballë portës veriore,
pikërisht ashtu si ishte për portën lindore;
bëri matjen nga një portë te tjetra: njëqind
kubitë. 24 Pastaj më çoi nga jugu, dhe ja, një
portë që shikonte nga jugu; mati shtyllat
dhe harqet e saj që kishin po ato madhësi
të të mëparshmëve. 25 Në të dhe në harqet e
tyre kishte rreth e rrotull dritare, ashtu si
dritaret e tjera: pesëdhjetë kubitë të gjata
dhe njëzet e pesë të gjëra. 26 Ngjiteshe aty
nëpër shtatë shkallore, përpara të cilave
ishin harqet; ajo kishte palma, një nga një
anë dhe tjetra nga ana tjetër mbi shtyllat
e veta. 27 Oborri i brendshëm kishte një
portë nga jugu; mati largësinë midis por-
tave në drejtim të jugut: njëqind kubitë.
28 Pastaj më çoi në oborrin e brendshëm
nëpër portën e jugut dhe mati portën e
jugut që kishte po ato madhësi. 29 Edhe
dhomat e saj, shtyllat e saj dhe harqet e saj
kishin po atë madhësi. Ajo kishte dritare
dhe harqe rreth e qark me një gjatësi prej
pesëdhjetë kubitësh dhe një gjërësi prej
njëzet e pesë. 30 Rreth e qark kishte harqe të
gjatë njëzetepesë kubitë dhe të gjërë pesë
kubitë. 31 Harqet e saj shikonin në oborrin e
jashtëm; kishte palma mbi shtyllat e saj dhe
ngjiteshe në to nëpërmjet tetë shkallareve.
32 Pastaj më çoi në oborrin e brendshëm që
shikon nga jugu dhe mati portën: kishte po
ato përmasa. 33 Edhe dhomat e tij, shtyllat e
tij dhe harqet e tij kishin po ato përmasa.
Ajo kishte dritare dhe harqe rreth e qark
dhe kishte një gjatësi prej pesëdhjetë ku-
bitësh dhe një gjërësi prej njëzet e pesë
kubitësh. 34 Harqet e tij dilnin mbi oborrin
e jashtëm; kishte palma mbi shyllat e tij
nga njera dhe nga tjetra anë, dhe ngjiteshe
në to nëpërmjet tetë shkallareve. 35 Pastaj
më çoi te porta e veriut dhe e mati: ajo
kishte po ato përmasa, 36 ashtu si dhomat
e tij, shtyllat e tij dhe harqet e tij; kishte
dritare rreth e qark; ajo ishte pesëdhjetë
kubitësh e gjatë dhe njëzet e pesë kubitë
e gjërë. 37 Shtyllat e tij jepnin mbi oborrin
e jashtëm; kishte disa palma mbi shtyllat
e tij nga njëra dhe nga tjetra anë dhe
ngjiteshe në to nëpërmjet tetë shkallarve.
38 Kishte gjithashtu një dhomë me hyrjen
pranë shtyllave të portave; aty laheshin
olokaustet. 39 Në atriumin e portës kishte dy
tryeza nga një anë dhe dy tryeza nga ana
tjetër, mbi të cilat thereshin olokaustet,
flijimet për mëkatin dhe shkeljen. 40 Në
anën e jashtme të atriumit, sapo dikush
ngjitet në hyrjen e portës së veriut, kishte
dy tryeza, bashkë me dy tryeza nga ana
tjetër e atriumit të portës. 41 Kështu në
anët e portës kishte katër tryeza nga një
anë dhe katër tryeza nga ana tjetër: tetë
tryeza gjithsej mbi të cilat thereshin fli-
jimet. 42 Për olokaustet kishte edhe katër
tryeza prej guri të latuar, të gjata një kubitë

e gjysmë, të gjëra një kubitë e gjysmë dhe të
larta një kubitë; mbi to viheshin mjetet me
të cilat thereshin olokaustet dhe flijimet
e tjera. 43 Në pjesën e brendshme, rreth
e qark dhomës, ishin varur çengela një
pëllëmbë të gjata; mbi tryezat vihej mishi
i ofertave. 44 Jashtë portës së brendshme
kishte dy dhoma për këngëtarët në oborrin
e brendshëm; njëra ishte pranë portës së
veriut dhe shikonte nga jugu, tjetra ishte
pranë portës së jugut dhe shikonte nga
veriu. 45 Ai më tha: "Kjo dhomë që shikon
nga jugu është për priftërinjtë që kryejnë
shërbime në tempull; 46 dhoma që shikon
nga veriu është për priftërinjtë që kryejnë
shërbim në altar; këta janë bijtë e Tsadokut,
ndër bijtë e Levit, që i afrohen Zotit për
t'i shërbyer". 47 Ai mati oborrin: ishte
katror me një gjatësi prej njëqind kubitësh
dhe një gjërësi prej njëqind kubitësh; altari
ishte përballë tempullit. 48 Pastaj më çoi
në atriumin e tempullit dhe mati shtyllat
e atriumit: ishin pesë kubitë nga një anë
dhe pesë kubitë nga ana tjetër; gjërësia
e portës ishte tre kubitë nga një anë dhe
tre kubitë nga ana tjetër. 49 Gjatësia e ha-
jatit ishte njëzet kubitë dhe gjërësia njëm-
bëdhjetë kubitë; ngjiteshe në të nëpër-
mjet shkalloreve; pranë mbajtësve kishte
shtylla, njëra nga një anë dhe tjetra nga ana
tjetër.

41

1 Pastaj më çoi në shenjtërore dhe mati
shtyllat; gjashtë kubitë gjërësi nga një anë
dhe gjashtë kubitë gjerësi nga ana tjetër,
ashtu siç ishte gjerësia e tabernakullit.
2 Gjerësia e hyrjes ishte dhjetë kubitë dhe
muret anësore të hyrjes pesë kubitë nga
një anë dhe pesë kubitë nga ana tjetër.
Mati gjatësinë e shenjtërores: dyzet kubitë,
dhe gjerësinë e tij njëzet kubitë. 3 Pastaj
hyri brenda dhe mati mbajtëset e portës:
dy kubitë; porta ishte gjashtë kubitë dhe
gjerësia e saj shtatë kubitë. 4 Mati gjatësinë
e saj: njëzet kubitë, dhe gjerësinë e saj
përpara shenjtërores, njëzet kubitë; pastaj
më tha: "Ky është vend shumë i shenjtë".
5 Pastaj mati murin e tempullit: gjashtë
kubitë; ndërsa gjerësia e çdo dhome anë-
sore rreth e rrotull tempullit ishte katër
kubitë. 6 Dhomat anësore ishin me tre
kate, njëra mbi tjetrën, tridhjetë dhoma
për kat; ato mbështeteshin mbi disa dalje të
murit të tempullit, të bëra rreth e qark për
dhomat anësore; kështu ishin ngjitur por
nuk mbështeteshin mbi murin e tempullit.
7 Madhësia e dhomave anësore rritej dora
dorës që kalohej nga një kat në tjetrin,
sepse daljet e strukturës së murit të tem-
pullit vinin si shkallare rreth e qark tem-
pullit; prandaj madhësia e strukturës së
tempullit rritej dora dorës që ngjiteshe nga
kati i poshtëm në të lartin dhe duke kaluar
nëpër atë të mesit. 8 Pashë gjithashtu
rreth tempullit një lartësim; themelet e
dhomave anësore ishin sa një kallam i tërë
prej gjashtë kubitësh. 9 Gjerësia e murit
të jashtëm të dhomave anësore ishte pesë
kubitë; hapësira e lënë e lirë ndërmjet
dhomave anësore që i përkisnin tempul-
lit 10 dhe dhomat e jashtme ishte njëzet
kubitë rreth e qark tempullit. 11 Portat e
dhomave anësore shikonin nga hapësira e
lirë: një portë nga veriu dhe tjetra nga jugu;
gjerësia e hapësirës së lirë ishte pesë kubitë
rreth e qark. 12 Ndërtimi që ndodhej për-
ballë hapësirës boshe nga ana e perëndimit
kishte një gjerësi prej gjashtëdhjetë ku-
bitësh; muri i ndërtimit ishte i trashë pesë
kubitë rreth e qark dhe i gjatë nëntëdhjetë
kubitë. 13 Pastaj mati tempullin, që kishte
një gjatësi prej njëqind kubitësh. Hapësira
boshe, konstruksioni dhe muret e tij kishin
gjithashtu njëqind kubitë gjatësi. 14 Gjerësia
e fasadës së tempullit dhe hapësira boshe
nga ana lindore ishin njëqind kubitë. 15 Mati
gjatësinë e ndërtimit përpara hapësirës
boshe të konstruksionit, në pjesën e pasme
të tij, me gjithë galeritë nga një anë dhe
nga ana tjetër: njëqind kubitë. Kështu
mati pjesën e brendëshme të shenjtërores
dhe atriumet e oborrit. 16 Pragjet, dritaret
me kanata dhe galeritë rreth e rrotull tri
kateve përballë pragjeve ishin mbuluar me
dru rreth e qark, nga dyshemeja deri te
dritaret (dritaret ishin të mbuluara), 17 deri
mbi portën, në pjesën e brendëshme dhe të
jashtme të tij të tempullit përqark, brenda
dhe jashtë, me përmasa të përpikta. 18 Ishin
riprodhuar kerubinë dhe palma, një palmë
midis kerubinit dhe kerubinit; çdo keru-
bin kishte dy fytyra: 19 fytyra e njeriut
ishte e kthyer drejt një palme nga një anë,
dhe fytyra e luanit ishte e kthyer drejt
palmës tjetër nga ana tjetër. Ishin riprod-

huar rreth a qark tempullit. [20] Nga dyshemeja deri përmbi portën dhe mbi murin
e shenjtërores ishin riprodhuar kerubinë
dhe palma. [21] Shtalkët e shenjtërores ishin
katrorë, po kështu fasada e vendit të shen-
jtë; pamja e njerës ishte si pamja e tjetrës.
[22] Altari ishte prej druri, i lartë tre kubitë
dhe i gjatë dy kubitë; qoshet e tij, gjatësia
dhe faqet e tij ishin prej druri. Burri më
tha: "Kjo është tryeza që rri para Zotit".
[23] Shenjtërorja dhe vendi i shenjtë kishin
dy porta. [24] Çdo portë kishte dy kanate,
dy kanate që mblidheshin dysh: dy kanate
për një portë dhe dy kanate për tjetrën.
[25] Mbi to, mbi portat e shenjtërores, ishin
gdhendur kerubinë dhe palma, si ata që
ishin gdhendur mbi mure. Mbi fasadën
e atriumit, nga jashtë, kishte një strehore
prej druri. [26] Kishte dritare me grilje dhe
palma nga të dy anët, mbi muret anësorë
të atriumit dhe mbi dhomat anësore të
tempullit dhe mbi strehoret.

42

[1] Pastaj më nxori në oborrin e jashtëm
nga ana e veriut dhe më çoi në dhomat që
ndodheshin përballë hapësirës boshe dhe
përballë ndërtimit në drejtim të veriut.
[2] Konstruksioni i fasadës drejt veriut kishte
një gjatësi prej njëqind kubitësh dhe një
gjërësi prej pesëdhjetë kubitësh. [3] Përballë
oborrit të brendshëm prej njëzet kubitësh
dhe përballë kalldrëmit të oborrit të
jashtëm kishte një galeri mbi tjetrën me tre
kate. [4] Përpara dhomave kishte një kalim të
brendshëm, që ishte i gjerë dhjetë kubitë
dhe i gjatë njëqind kubitë; portat e tyre
shikonin nga veriu. [5] Dhomat e sipërme
ishin më të ngushta, sepse galeritë zinin
më tepër hapësirë se galeritë e poshtme
dhe të ndërmjetme të ndërtimit. [6] Duke
qenë se ishin me tre kate dhe nuk kishin
shtylla si shtyllat e oborreve prandaj nga
toka dhomat e sipërme ishin më të ngushta
se ato të poshtme dhe të ndërmjetme.
[7] Muri i jashtëm, paralel me dhomat nga
ana e oborrit të jashtëm, ballë dhomave,
kishte një gjatësi prej pesëdhjetë kubitësh;
[8] në fakt gjatësia e dhomave nga ana e
oborrit të jashtëm ishte pesëdhjetë kubitë,
ndërsa nga ana e faqes së shenjtërores
ishte njëqind kubitë. [9] Poshtë këtyre
dhomave kishte një hyrje nga ana e
lindjes, për atë që hynte në to nga oborri
i jashtëm. [10] Në murin e gjerë të oborrit
në drejtim të lindjes, përballë hapësirës
boshe dhe përballë ndërtimitit, kishte
dhoma. [11] Përpara tyre kishte një kalim
të ngjashëm me atë të dhomave që ishin
nga ana e veriut; ato kishin po atë gjatësi
e gjerësi, me të gjitha daljet dhe portat që
ndiqnin të njëjtat kritere. [12] Në përputhje
me portat e dhomave që ishin nga jugu,
kishte një portë në krye të kalimit pikërisht
përpara murit në drejtim të lindjes. [13] Ai më
tha: "Dhomat nga veriu dhe dhomat nga
jugu që ndodhen përballë hapësirës boshe
janë dhoma të shenjta, ku priftërinjtë që
i afrohen Zotit do të hanë gjërat shumë
të shenjta; atje do të depozitojnë gjërat
shumë të shenjta, domethënë blatimet e
ushqimit dhe blatimet për mëkatin dhe
për shkeljen, sepse ai vend është i shenjtë.
[14] Kur priftërinjtë të kenë hyrë, nuk do të
dalin më nga vendi i shenjtë në oborrin e
jashtëm, por do të vendojnë aty rrobat e
tyre me të cilat kryejnë shërbimin, sepse
janë të shenjta; do të veshin rroba të tjera
dhe kështu do të mund t'i afrohen asaj
që i përket popullit". [15] Mbasi mbaroi së
maturi pjesën e brendshme të tempullit,
më nxori nga porta që shikonte nga lindja
dhe mati pjesën e rrethuar rreth e qark.
[16] Mati anën lindore me kallamin matës:
pesëqind kubitë me kallamin matës rreth e
qark. [17] Mati anën veriore: pesëqind kubitë
me kallamin për matës rreth e qark, [18] Mati
anën jugore me kallamin matës: pesëqind
kubitë. [19] U kthye nga ana perëndore
dhe mati: pesëqind kubitë me kallamin
matës. [20] Mati sipërfaqen nga të katër
anët: kishte rreth e qark një mur që ishte i
gjatë pesëqind kubitë dhe i gjërë pesëqind
kubitë, për të ndarë vendin e shenjtë nga
ai profan.

43

[1] Pastaj më çoi te porta, te porta që shikon
nga lindja. [2] Dhe ja, lavdia e Perëndisë
të Izraelit vinte nga lindja. Zëri i tij
ishte si zhurma e shumë ujërave dhe toka
shkëlqente nga lavdia e tij. [3] Vegimi që
pashë në dukje ishte i ngjashëm me veg-
imin që pata kur shkova për të shkatër-
ruar qytetin, vegimi ishte i ngjashëm me
vegimet që pata pranë lumit Kebar; unë

rashë me fytyrë. [4] Dhe lavdia e Zotit hyri
në tempull nga porta që shikon nga lindja.
[5] Pastaj Fryma më ngriti lart dhe më çoi
në oborrin e brendshëm; dhe ja, lavdia e
Zotit mbushte tempullin. [6] Atëherë dëgjova
dikë që më fliste nga tempulli, ndërsa një
burrë rrinte më këmbë pranë meje; [7] dhe
ai më tha: "Bir njeriu, ky është vendi i
fronit tim dhe vendi ku vë këmbët e mia,
ku do të banoj në mes të bijve të Izraelit
përjetë. Dhe shtëpia e Izraelit nuk do ta
ndotë më emrin tim të shenjtë, [8] duke vënë
pragun e tyre afër pragut tim dhe shtalkat
e tyre afër shtalkave të mia duke pasur
vetëm një ndarëse midis meje dhe atyre,
duke e ndotur kështu emrin tim të shenjtë
me veprimet e neveritshme që kryenin;
prandaj në zemërimin tim i shkatërrova.
[9] Tani do të largojnë nga unë kurvërimet e
tyre dhe kufomat e mbretërve të tyre, dhe
unë do të banoj në mes të tyre përjetë. [10] Ti,
bir njeriu, përshkruaja tempullin shtëpisë
së Izraelit, që të kenë turp për paudhësinë
e tyre. Le të masin përmasat e tij, [11] dhe, në
se kanë turp për të gjitha ato që kanë bërë,
ti u bëj të njohur atyre modelin e tempullit
dhe vendosjen e tij, daljet e tij dhe hyrjet e
tij, gjithë modelin e tij dhe të gjithë statutet
e tij, gjithë format e tij dhe të gjitha ligjet
e tij; vëri të shkruara para syve të tyre
me qëllim që të shikojnë tërë modelin e
tij, tërë statutet e tij dhe t'i zbatojnë në
praktikë. [12] Ky është ligji i tempullit. Gjithë
territori që është rreth majës së malit do
të jetë shumë i shenjtë. Ja, ky është ligji
i tempullit. [13] Këto janë përmasat e altarit
në kubitë (kubiti është një kubit plus një
pëllëmbë): baza ka një kubit lartësi dhe një
kubit largësi, me një buzë prej një pëllëmbë
në gjithë gjatësinë. Kjo është lartësia e
altarit; [14] nga baza në tokë deri në platform-
mën e poshtme ka dy kubitë; platforma
është një kubit e gjërë; nga plaftorma më e
vogël deri në platformën më të madhe ka
katër kubitë; platforma është një kubit e
gjërë. [15] Vatra e altarit është katër kubitë e
lartë, dhe nga vatra e altarit ngrihen katër
brirë. [16] Vatra e altarit është e gjatë dym-
bëdhjetë kubitë dhe e gjërë dymbëdhjetë
kubitë, domethënë një katror i përsosur.
[17] Platforma e sipërme në të katër anët e saj
është e gjatë katërmbëdhjetë kubitë dhe po
aq e gjërë, me një buzë rreth e qark prej
gjysmë kubiti; shkallaret e veta shikojnë
nga lindja". [18] Pastaj më tha: "Bir njeriu,
kështu thotë Zoti, Zoti: Këto janë statutet
për altarin kur të ndërtohet për të ofruar
olokaustet dhe për ta spërkatur sipër me
gjak. [19] Priftërinjtë levitikë që vjnë nga fisi
i Tsadokut, të cilët më afrohen për të më
shërbyer", thotë Zoti, Zoti, "ti do t'u japësh
një dem të ri për flijimin e mëkatit. [20] Do
të marrësh pak gjak prej tij dhe do ta vësh
mbi katër brirët e altarit, mbi katër qoshet
e platformës dhe rreth e qark buzës; kështu
do ta pastrosh dhe do të kryesh shlyerjen
për të. [21] Pastaj do të marrësh demin e
ri të flijimit të mëkatit dhe do ta djegësh
në një vend të caktuar të tempullit, jashtë
shenjtërores. [22] Ditën e dytë do të ofrosh si
flijim për mëkatin një cjap pa të meta dhe
me të do të pastrohet altari siç u pastrua me
demin e ri. [23] Me të përfunduar pastrimin
e tij, do të ofrosh një dem të ri pa të meta
dhe një dash të kopesë pa të meta. [24] Do t'i
paraqesësh përpara Zotit, dhe priftërinjtë
do të hedhin mbi ta kripë dhe do t'ia ofrojnë
si olokaust Zotit. [25] Shtatë ditë do të ofrosh
një cjap si flijim për mëkatin; do të ofrosh
gjithashtu një dem të ri dhe një dash të
kopesë, të dy pa të meta. [26] Shtatë ditë do të
bëhet shlyerja për altarin, do të pastrohet
dhe do të shenjtërohet. [27] Me të mbaruar
këto ditë, nga dita e tetë e tutje priftërinjtë
do të ofrojnë mbi altar olokaustet tuaja dhe
flijimet tuaja të falenderimit, dhe unë do
t'ju pëlqej", thotë Zoti, Zoti.

44

[1] Pastaj ai më çoi drejt portës së jashtme
të shenjtërores që shikonte nga lindja, por
ajo ishte e mbyllur. [2] Zoti më tha: "Kjo portë
do të mbetet e mbyllur, nuk do të hapet
dhe askush nuk do të hyjë nëpër të, sepse
nëpër të ka hyrë Zoti, Perëndia i Izraelit;
prandaj do të mbetet e mbyllur. [3] Por princi
duke qenë se është princ, do të mund të
ulet për të ngrënë bukën përpara Zotit; ai
do të hyjë nga hajati i derës dhe do të dalë
po nga ajo rrugë". [4] Pastaj, nëpër portën
në veri, më çoi përpara tempullit. Shikova,
dhe ja, lavdia e Zotit mbushte shtëpinë e
Zotit; dhe unë rashë me fytyrë. [5] Zoti më
tha: "Bir njeriu, ki kujdes, shiko me sytë e
tu dhe dëgjo me veshët e tu të gjitha ato që

do të të them për statutet e shtëpisë të Zotit
dhe tërë ligjeve të tij; ki kujdes në hyrjen
e tempullit dhe në të gjitha daljet e shen-
jtërores. 6 Do t'u thuash këtyre rebelëve,
shtëpisë së Izraelit: Kështu thotë Zoti, Zoti:
O shtëpi e Izraelit, mjaft më me veprimet
tuaja të neveritshme! 7 Keni bërë që të futen
të huaj, të parrethprerë nga zemra dhe
nga mishi, me qëllim që të rrinin në shen-
jtëroren time, për ta përdhosur tempullin
tim, ndërsa ofronit bukën time, dhjamin
dhe gjakun, duke shkelur kështu besëlid-
hjen time me ju, me të gjitha veprimet
tuaja të neveritshme. 8 Ju nuk jeni kujdesur
për gjërat e mia të shenjta, por keni vënë
të huaj në vendin tuaj që të kujdesen për
shenjtëroren time. 9 Kështu thotë Zoti,
Zoti: "Asnjë i huaj, i parrethprerë nga
zemra dhe parrethprerë nga mishi, nuk
ka për të hyrë në shenjtëroren time, as
edhe ndonjë i huaj që ndodhet në mes të
bijve të Izraelit. 10 Por Levitët, që u larguan
nga unë kur Izraeli doli nga rruga e drejtë,
dhe u shmangën nga unë për të shkuar
pas idhujve të tyre, do të ndëshkohen për
paudhësinë e tyre. 11 Megjithatë ata do të
shërbejnë si roje të portave të tempullit
dhe do të kryejnë shërbime në tempull;
do të therin olokaustet dhe flijimet për
popullin dhe do të rrinë para tij për t'i
shërbyer. 12 Duke qenë se i kanë shërbyer
përpara idhujve të tij dhe kanë bërë që
shtëpia e Izraelit të bjerë në mëkat, unë
ngrita dorën time kundër tyre", thotë Zoti,
Zoti, "duke u betuar se do të ndëshkohen
për mëkatin e tyre. 13 Dhe nuk do të më
afrohen më për të më shërbyer si priftërinj
as do t'u afrohen asnjërës prej gjërave të
mia të shenjta, gjërave që janë shumë të
shenjta; por do të mbajnë turpin e tyre dhe
ndëshkimin për veprimet e neveritshme që
kanë kryer. 14 Megjithatë unë do t'u besoj
atyre ruajtjen e tempullit për çdo shërbim
të tij dhe për çdo gjë që do të bëhet në të.
15 Por priftërinjtë Levitë, bij të Tsadokut, që
kanë treguar kujdes për shenjtëroren time
kur bijtë e Izraelit u shmangën nga unë, do
të më afrohen për të më shërbyer dhe do të
qëndrojnë para meje për të më ofruar dh-
jamin dhe gjakun", thotë Zoti, Zoti. 16 "Ata
do të hyjnë në shenjtëroren time, do t'i
afrohen tryezës sime që të më shërbejnë
dhe do të kryejnë gjithë shërbimin tim.
17 Kur të hyjnë nëpër portat e oborrit të
brendshëm, do të veshin roba prej liri; nuk
do të kenë në trup asnjë veshje prej leshi,
kur të kryejnë shërbime në portat e oborrit
të brendshëm dhe në tempull. 18 Do të kenë
në krye çallma prej liri dhe pantallona prej
liri mbi ijët; nuk do të ngjishen me atë që
të bën të dërsitesh. 19 Por, kur do të dalin
në oborrin e jashtëm, në oborrin e jashtëm
në drejtim me popullin, do të heqin rrobat
me të cilat kanë kryer shërbimin, do t'i
depozitojnë në dhomat e shenjtërores dhe
do të veshin rroba të tjera për të mos shen-
jtëruar popullin me veshjet e tyre. 20 Nuk
do ta rruajnë kokën dhe as nuk kanë për
të lënë t'u rriten flokët, por do t'i presin
rregullisht flokët. 21 Asnjë prift nuk do të
pijë verë, kur të hyjë në oborrin e brend-
shëm. 22 Nuk do të martohen me një të
venë, as me grua të ndarë nga burri, por
do të marrin virgjëresha nga pasardhësit
e shtëpisë së Izraelit, ose një të ve që të
jetë e veja e një prifti. 23 Do t'i mësojnë
popullit tim të dallojë atë që është e shenjtë
nga ajo që është profane dhe do t'i bëjnë
të njohur ndryshimin midis asaj që është e
papastër dhe asaj që është e pastër. 24 Në
mosmarrëveshje ata do të veprojnë si gjyq-
tarë; do të gjykojnë sipas dekreteve të mia,
do të zbatojnë ligjet e mia dhe statutet e
mia në të gjitha festat e mia dhe do të
shenjtërojnë të shtunat e mia. 25 Nuk do
t'i afrohen një të vdekuri për të mos u
ndotur; ata do të mund të ndoten vetëm
për atin ose nënën, për birin ose bijën,
për vëllanë ose për motrën e pamartuar.
26 Mbas pastrimit të tij për të do të numëro-
hen shtatë ditë. 27 Ditën që do të hyjnë në
vendin e shenjtë, në oborrin e brendshëm,
për të kryer shërbimin në vendin e shenjtë,
do të ofrojnë flijimin për mëkatin", thotë
Zoti, Zoti. 28 "Sa për trashëgiminë e tyre,
do të jem unë trashëgimia e tyre; nuk
do t'u jepni atyre asnjë zotërim në Izrael,
sepse jam unë zotërimi i tyre. 29 Ata do
të ushqehen me blatimet e ushqimit, me
flijimet për mëkatin dhe me flijimet për
shkeljen; çdo gjë e destinuar Perëndisë në
Izrael do të jetë e tyre. 30 Pjesa më e mirë e të
gjitha prodhimeve të hershme dhe të gjitha
ofertat e larta të çdo lloji midis ofertave

tuaja të larta do t'u përkasin priftërinjve;
do t'i jepni priftit edhe prodhimin e parë të
brumit në mënyrë që bekimi të mbetet në
shtëpinë tuaj. 31 Priftërinjtë nuk do të hanë
mishin e asnjë zogu ose kafshe të ngordhur
në mënyrë të natyrshme ose të shqyer".

45

1 "Kur ta ndani me short vendin në
trashëgimi, ju do të vini mënjanë, si ofertë
për Zotin, një pjesë të shenjtë të vendit,
të gjatë njëzet e pesëmijë kubitë dhe të
gjërë dhjetëmijë; do të jetë e shenjtë në
të gjithë shtrirjen e saj. 2 Nga ajo do
të merrni për shenjtëroren një katror me
përmasa pesëqind herë pesëqind kubitë,
me një hapësirë të lirë rreth e qark prej
pesëdhjetë kubitësh. 3 Në këtë shtrirje do
të matësh një siperfaqe me një gjatësi prej
njëzet e pesëmijë kubitë dhe një gjerësi prej
dhjetëmijë kubitë; brenda asaj do të jetë
shenjtërorja, vendi shumë i shenjtë. 4 Do të
jetë pjesa e shenjtë e vendit e caktuar për
priftërinjtë, ministrat e shenjtërores, që i
afrohen Zotit për t'i shërbyer; do të jetë
një vend për shtëpitë e tyre dhe një vend
i shenjtë për shenjtëroren. 5 Një sipërfaqe e
gjatë njëzet e pesëmijë kubitë dhe e gjerë
dhjetëmijë kubitë do t'u përkasë Levitëve
që kryejnë shërbime në tempull; ata do
të kenë pronësinë e njëzet dhomave. 6 Si
pronë të qytetit do të caktoni një sipër-
faqe prej pesëmijë kubitësh të gjerë dhe
njëzet e pesëmijë kubitësh të gjatë përbri
pjesës së caktuar për shenjtërore; ajo do t'i
përkasë tërë shtëpisë së Izraelit". 7 Princit
përkundrazi do t'i jepet një sipërfaqe këtej
dhe matanë pjesës së shenjtë dhe pronës së
qytetit, përballë pjesës së shenjtë të ofruar
dhe përballë pronës së qytetit, që shtri-
het nga ana e perëndimit drejt perëndimit
dhe nga ana lindore drejt lindjes, me një
gjatësi të barabartë me njerën pjesë që u
është dhënë fiseve, nga kufiri perëndimor
në kufirin lindor. 8 Kjo pjesë e vendit do
të jetë pronë e tij në Izrael; princat e mi
nuk do ta shtypin më popullin tim, por
do t'i japin kusurin e vendit shtëpisë së
Izraelit sipas fiseve të tij". 9 Kështu thotë
Zoti, Zoti: "Mjaft më, o princa të Izraelit!
Lini mënjanë dhunën dhe grabitjet, zbatoni
ndershmërinë dhe drejtësinë, hiqni dorë
nga të zhveshurit e popullit tim", thotë
Zoti, Zoti. 10 "Kini kandare të sakta, efa të
saktë dhe bato të saktë. 11 Efa dhe batoja do
të kenë po atë kapacitet, dhe kështu batoja
do të ketë të dhjetën pjesë të një homeri
dhe efa të dhjetën pjesë të një homeri; ka-
paciteti i tyre do të rregullohet nga homeri.
12 Sikli do të jetë njëzet geresh; njëzet sikle,
njëzetepesë sikle dhe pesëmbëdhjetë sikle
do të jetë mina juaj. 13 Kjo është oferta që
do të merrni: një të gjashtën e një efe nga
një homer gruri, dhe një të gjashtën e një
efe nga një homer elbi. 14 Kjo është norma
e vajit (domethënë bato e vajit), dhe një e
dhjeta e batos nga çdo kor; një kor është
një homer ose dhjetë bate, sepse dhjetë
bate bëjnë një homer. 15 Nga kopeja do të
merret një dele për çdo dyqind krerë nga
kullotat e të pasura të Izraelit, dhe kjo do
të shërbejë për blatime të ushqimit, për
olokaustet dhe për flijimet e falenderimit
për të bërë shlyerjen për ato", thotë Zoti,
Zoti. 16 "Tërë populli i vendit do të jetë i
detyruar ta bëjë këtë ofertë për princin e
Izraelit. 17 Përkundrazi do të jetë detyrë
e princit të sigurojë olokaustet, blatimet
e ushqimit dhe libacionet për festat, për
hënat e reja, për të shtunat dhe për të gjitha
solemnitetet e shtëpisë së Izraelit; ai do
të sigurojë flijimin për mëkatin, blatimin
e ushqimit, olokaustin dhe flijimet e falen-
derimit për të bërë shlyerjen për shtëpinë e
Izraelit". 18 Kështu thotë Zoti, Zoti: "Muajin
e parë, ditën e parë të muajit, do të marrësh
një dem të ri pa të meta dhe do të pastrosh
shenjtëroren. 19 Prifti do të marrë pak gjak
nga flijimi për mëkatin dhe do ta vërë mbi
shtalkat e portës së shtëpisë, mbi katër
qoshet e platformave të altarit dhe mbi
shtalkat e portës së oborrit të brendshëm.
20 Do të veprosh në të njëjtën mënyrë ditën
e shtatë të muajit për atë që ka mëkatuar
për nga mosdija dhe për naivin; kështu do
të kryeni shlyerjen për tempullin. 21 Muajin
e parë, ditën e katërmbëdhjetë të muajit
për ju do të jetë Pashkë, një festë shtatë
ditëshe; do të hahet bukë pa maja. 22 Atë
ditë princi do të ofrojë, për vete dhe për
tërë popullin e vendit, një dem si flijim
për mëkatin. 23 Në shtatë ditët e festës
do t'i ofrojë si olokaust Zotit shtatë dema
dhe shtatë deshë pa të meta, çdo ditë për
shtatë ditë me radhë, dhe një kec në ditë si
flijim për mëkatin. 24 Do të ofrojë gjithashtu

një efa blatim ushqimor për çdo dem dhe
një efa çdo dash, bashkë me një hin vaji
për çdo efa. 25 Në muajin e shtatë, ditën e
pesëmbëdhjetë të muajit, në festë, ai do të
ofrojë po ato gjëra për flijimin për mëkatin,
për olokaustin për blatimin e ushqimit dhe
për vajin".

46

1 Kështu thotë Zoti, Zoti: "Porta e obor-
rit të brendshëm që shikon nga lindja do
të rrijë e mbyllur gjatë gjashtë ditëve të
punës; por do të hapet ditën e shtunë dhe
do të hapet gjithashtu ditën kur del hëna e
re. 2 Princi do të hyjë nga hajati i portës nga
jashtë dhe do të ndalet pranë shtalkës së
portës; priftërinjtë do të ofrojnë olokaustin
e tij dhe flijimet e tij të falenderimit. Ai
do të adhurojë te pragu i portës pastaj do
të dalë, por porta nuk do të mbyllet deri
në mbrëmje. 3 Edhe populli i vendit do të
adhurojë përpara Zotit te hyrja e asaj porte,
në ditët e shtuna dhe kur del hëna e re.
4 Olokausti që princi do t'i ofrojë Zotit ditën
e shtunë do të jetë prej gjashtë qengjash pa
të meta dhe një dash pa të meta, 5 blatimi
ushqimor për dashin do të jetë një efa,
ndërsa blatimi ushqimor për qengjat do t'i
lihet dëshirës së tij, bashkë me një hin vaji
për efan. 6 Ditën e hënës së re do të ofrojë
një dem të ri pa të meta, gjashtë qengja
dhe një dash, që do të jenë pa të meta; 7 si
blatim ushqimor do të ofrojë gjithashtu një
efa për demin, një efa për dashin dhe për
qengjat sa mund të disponojë, bashkë me
një hin vaji për efan. 8 Princi, kur të hyjë, do
të kalojë nga hajati i portës dhe do të dalë
duke ndjekur po atë rrugë. 9 Por kur populli
i vendit do të vijë përpara Zotit në festat
solemne, ai që do të hyjë nga porta veriore
për të adhuruar, do të dalë nga porta e
jugut; përkundrazi ai që do të hyjë nga
porta jugore do të dalë nga porta e veriut;
askush nuk do të kthehet prapa nga porta
prej së cilës ka hyrë, por do të dalë nga
porta e kundërt. 10 Princi do të jetë atëherë
në mes tyre; do të hyjë kur ata hyjnë, do
të dalë kur ata dalin. 11 Në festat dhe në
rastet solemne blatimi ushqimor do të jetë
një efa për demin dhe një efa për dashin;
për qengjat do të lihet sipas dëshirës së
tij, bashkë me një hin vaji për efan. 12 Kur
princi do të bëjë një ofertë vullnetare, qoftë
olokaust ose flijim falenderimi, si ofertë
vullnetare për Zotin, atëherë do t'i hapet
porta që shikon nga lindja, dhe do të ofrojë
olokaustin e tij dhe flijimin e tij të falen-
derimit siç bën ditën e shtunë; pastaj do të
dalë dhe, sapo të dalë, porta do të mbyllet.
13 Çdo ditë do t'i ofrosh si olokaust Zotit
një qengj motak, pa të meta; do ta ofrosh
çdo mëngjes. 14 Çdo mëngjes do të ofrosh
bashkë me të, si blatim i ushqimit, një të
gjashten e një efe dhe një të tretën e një
hini vaji për të lagështuar majën e miel-
lit; është një blatim ushqimor për Zotin
që duhet bërë rregullisht çdo ditë përjetë.
15 Çdo mëngjes do të ofrojnë kështu qengjin,
blatimin e ushqimit dhe vajin si olokaust
të përditshëm". 16 Kështu thotë Zoti, Zoti:
"Në qoftë se princi i bën njërit prej bi-
jve të tij një dhuratë që është marrë nga
trashëgimia e tij, ajo do t'u përkasë bijve të
tij: do të jetë zotërimi i tyre në trashëgimi.
17 Por në qoftë se ai i bën njërit prej shërbë-
torëve të tij një dhuratë që është marrë nga
trashëgimia e tij, kjo do t'i përkasë atij deri
vitin e lirisë; pastaj do t'i kthehet princit;
trashëgimia e tij do t'u përkasë vetëm bijve
të tij, vetëm atyre. 18 Përveç kësaj princi
nuk do të marrë asgjë nga trashëgimia e
popullit, duke e zhveshur nga pronësitë e
tij; ai do t'u sigurojë një trashëgimi bijve
të tij me atë që zotëron, me qëllim që
asnjeri i popullit tim të mos dëbohet nga
prona e tij". 19 Pastaj ai më çoi, nëpër
hyrjen që ishte pranë portës, në dhomat e
shenjta të caktuara për priftërinjtë, të cilat
shikojnë nga veriu; dhe ja, në pjesën më
të largët në drejtim të perëndimit kishte
një vend. 20 Ai më tha: "Ky është vendi ku
priftërinjtë do të pjekin mishin e flijimeve
për shkeljen dhe për mëkatin dhe do të
gatuajnë blatimet ushqimore, për të mos i
nxjerrë në oborrin e jashtëm dhe kështu të
shenjtërojnë popullin". 21 Pastaj më çoi në
oborrin e jashtëm dhe më kaloi pranë katër
qosheve të oborrit; dhe ja, në çdo qoshe
të oborrit kishte një oborr tjetër. 22 Në të
katër qoshet e oborrit kishte disa oborre
të mbyllura të gjata dyzet kubitë dhe të
gjera tridhjetë. Që të katra në qoshet e
tyre kishin po atë madhësi. 23 Rreth e qark
tyre kishte një mur dhe poshtë murit, rreth
e rrotull tij, ishin vendosur vatra për të

pjekur. [24] Ai më tha: "Këto janë kuzhinat
ku ata që shërbejnë në tempull do të pjekin
flijimet e popullit".

47

[1] Ai më çoi përsëri në hyrje të tempullit,
dhe ja disa ujëra dilnin nga poshtë pragut
të tempullit në drejtim të lindjes, sepse
fasada e tempullit shikonte nga lindja;
ujërat zbrisnin poshtë anës së djathtë të
tempullit, në jug të altarit. [2] Pastaj më
çoi jashtë nëpërmjet portës veriore dhe
më bëri të sillem jashtë deri në portën
e jashtme, që shikon nga lindja; dhe ja,
ujërat buronin nga ana e djathtë. [3] Burri
eci deri drejt lindjes me një litar të hollë
në dorë dhe mati njëmijë kubitë; pastaj më
bëri të kapërcej ujërat, të cilat më arrinin
deri te kyçet e këmbëve. [4] Mati katërmijë
kubitë të tjerë, pastaj më bëri të kapërcej
ujërat; më arrinin te kyçet e këmbëve. Mati
katërmijë kubitë të tjerë, pastaj më bëri
të kaloj ujërat: më arrinin deri te ijët.
[5] Mati njëmijë kubitë të tjerë: ishte një lumë
që nuk mund ta kapërceja, sepse ujërat
e tij ishin shtuar; ishin ujëra në të cilat
duhet të notoja; një lumë që nuk mund të
kapërcehej. [6] Ai më tha: "E pe, bir njeriu?".
Pastaj më ktheu përsëri në bregun e lumit.
[7] Pas kthimit tim, ja mbi bregun e lumit
shumë drurë nga një anë dhe nga ana tjetër.
[8] Pastaj më tha: "Këto ujëra drejtohen për
në krahinën lindore, zbresin në Arabah dhe
do të derdhen në det; me të hyrë në det,
ujërat e tij do të shëndoshen. [9] Dhe do të
ndodhë që çdo qenie e gjallë që lëviz do
të jetojë, kudo që arrin lumi; do të ketë
bollëk të madh peshqish, sepse vijnë këto
ujëra dhe shëndoshin ujërat e tjera; kudo
që arrin lumi gjithçka ka për t'u gjallëruar.
[10] Dhe do të ndodhë që në brigjet e tij do
të ketë peshkatarë; nga En-gedi deri në
Englegaim do të jetë një vend ku do të
shtrihen rrjetat; peshku i tij do të jetë i po
atij lloji dhe në sasi të madhe, si peshku i
Detit të Madh. [11] Por kënetat tij dhe moçalet
e tij nuk do të shëndoshen; do të lihen për
të nxjerrë kripë. [12] Gjatë lumit, mbi të dyja
brigjet e tij, do të rritet çdo lloj druri që jep
fryte, fletët e tyre nuk do të fishken dhe
frytet e tij nuk do të mungojnë kurrë. Do
të mbajnë fryte çdo muaj, sepse ujërat e
tyre dalin nga shenjtërorja, fryti i tyre do
të shërbejë për ushqim dhe fletët e tyre për
mjekim". [13] Kështu thotë Zoti, Zoti: "Këta
janë kufijtë në bazë të të cilëve ju do ta
ndani vendin në trashëgimi midis dymbëd-
hjetë fiseve të Izraelit. Jozefit do t'i takojnë
dy pjesë. [14] Secili prej jush do të trashëgojë
një pjesë të barabartë me atë të vëllait të tij,
sepse unë e ngrita dorën si betim për t'ua
dhënë etërve tuaj. Ky vend do t'ju përkasë
si trashëgimi. [15] Këta do të jenë kufijtë e
vendit nga ana e veriut: nga Deti i Madh
në drejtim të Hethlonit deri sa të arrijnë në
Tsedad, [16] Hamathi, Berothahi, Sibraimi (që
është midis kufirit të Damaskut dhe kufirit
të Hamathit), Hatserhatikoni (që është në
kufi me Hauranin). [17] Kështu kufiri do të
jetë nga deti deri në Hatsarenon, në kufijtë
e Damaskut, me kufirin e Hamathit në veri.
Kjo është ana veriore. [18] Nga ana lindore do
të shtriheni midis Hauranit dhe Damaskut,
midis Galaadit dhe vendit të Izraelit, gjatë
Jordanit dhe gjatë bregut lindor të detit.
Kjo është ana lindore. [19] Ana jugore, në
drejtim të jugut, do të shtrihet nga Tamari
deri në ujërat e Meribothit të Kadeshit,
pastaj gjatë përroit të Egjiptit deri në Detin
e Madh. Kjo është ana jugore, në jug.
[20] Ana perëndimore do të jetë Deti i Madh,
nga kufiri i jugut deri përpara hyrjes së
Hamathit. Kjo është ana perëndimore. [21] Do
ta ndani kështu këtë vend midis jush, në
bazë të fiseve të Izraelit. [22] Do ta ndani
me short në trashëgimi midis jush dhe të
huajve që banojnë midis jush dhe që u kanë
lindur bij në mes tuaj. Këta do të jenë për
ju si ata që kanë lindur në vend midis bijve
të Izraelit; do të kenë edhe ata me short një
trashëgimi në mes të fiseve të Izraelit. [23] Në
fisin ku i huaji banon, atje do t'i jepni pjesën
e tij", thotë Zoti, Zoti.

48

[1] Këto janë emrat e fiseve: nga kufiri
verior, gjatë rrugës së Hethlonit, në hyrje
të Hamathit deri në Hatsar-Enon, në kufi
me Damaskun në veri drejt Hamathit, nga
krahu lindor deri në krahun perëndimor:
një pjesë për Danin. [2] Në kufirin e Danit, nga
kufiri lindor në kufirin perëndimor: një
pjesë për Asherin; [3] Në kufirin e Asherit, nga
kufiri lindor në kufirin perëndimor: një
pjesë për Neftalin. [4] Në kufirin e Asherit,

nga kufiri lindor në kufirin perëndimor:
një pjesë për Manasin. 5 Në kufirin e Manasit, nga kufiri lindor në kufirin perëndimor:
një pjesë për Efraimin. 6 Në kufirin e Efraimit, nga kufiri lindor në kufirin perëndimor:
një pjesë për Rubenin. 7 Në kufirin e Rubenit, nga kufiri lindor në kufirin perëndimor:
një pjesë për Judën. 8 Në kufirin e Judës, nga kufiri lindor deri
në kufirin perëndimor, do të jetë pjesa e vendit që do ta ofroni si dhuratë, e gjerë
njëzet e pesëmijë kubitë dhe e gjatë sa pjesët e tjera, nga kufiri lindor deri në
kufirin perëndimor; në mes të saj do të jetë shenjtërorja. 9 Pjesa që do t'i ofroni
si dhuratë Zotit do të ketë një gjatësi prej njëzet e pesëmijë kubitë dhe një gjerësi prej
dhjetëmijë kubitë. 10 Kjo pjesë e shenjtë do t'u përkasë priftërinjve; njëzet e pesëmijë
kubitë gjatësi në veri, dhjetëmijë gjerësi në perëndim, dhjetëmijë gjerësi në lindje dhe
njëzet e pesëmijë gjatësi në jug; në mes të saj do të jetë shenjtërorja e Zotit. 11 Ajo
do t'u përkasë priftërinjve të shenjtëruar, ndër bijtë e Tsadokut, që më kanë shërbyer
dhe që nuk devijuan kur devijuan bijtë e Izraelit, dhe ashtu si devijuan përkundrazi
Levitët. 12 Pjesa që do t'u ofrohet atyre do të merret nga pjesa e ofruar dhuratë
e vendit, një gjë shumë e shenjtë, pranë territorit të Levitëve. 13 Përballë territorit
të priftërinjve, Levitët do të kenë një sipërfaqe prej njëzet e pesëmijë kubitë gjatësi
dhe dhjetëmijë gjerësi; tërë gjatësia do të jetë njëzet e pesëmijë kubitë dhe gjerësia
dhjetëmijë. 14 Ata nuk do të mund as ta shesin as ta këmbejnë; nuk do të mund
ta shkëputin pjesën më të mirë të vendit, sepse është e shenjtë për Zotin. 15 Pesëmijë
kubitët e gjerësisë që do të mbeten përballë njëzet e pesë mijëve, do të caktohen për
përdorim profan për qytetin, për banesa dhe për toka për kullotë; qyteti do të jetë
në mes. 16 Përmasat e tij do të jenë këto: ana veriore do të jetë katërmijë e pesëqind kubitë, ana jugore katërmijë e pesëqind, ana
lindore katërmijë e pesëqind, ana perëndimore katërmijë e pesëqind. 17 Tokat për kullotë të qytetit do të jenë: dyqind e pesëdhjetë kubitë në veri, dyqind e pesëdhjetë
në jug, dyqind e pesëdhjetë në lindje dhe dyqind e pesëdhjetë në perëndim. 18 Kusuri
i gjatësisë, gjatë pjesës së shenjtë të ofruar si dhuratë, do të jetë dhjetëmijë kubitë në
lindje dhe dhjetëmijë në perëndim; ajo do
të jetë pranë pjesës së shenjtë të ofruar si
dhuratë, dhe prodhimet e saj do të shërbejnë si ushqim për punonjësit e qytetit.
19 Punonjësit e qytetit, që do ta punojnë, do
të vijnë nga të gjitha fiset e Izraelit. 20 Gjithë
pjesa e ofruar si dhuratë do të jetë njëzet
e pesëmijë kubitë për njëzet e pesëmijë,
një katror i përsosur. Ju do të ofroni,
si zotërim të qytetit, pjesën e shenjtë të
ofruar si dhuratë. 21 Kusuri do të jetë i
princit; nga njëra anë dhe nga ana tjetër e
pjesës së shenjtë të ofruar si dhuratë dhe të
zotërimit të qytetit, ballë njëzet e pesëmijë
kubitëve të pjesës së ofruar si dhuratë deri
në kufirin lindor, dhe në perëndim ballë
njëzet e pesëmijë kubitëve në drejtim të
kufirit perëndimor përbri pjesëve të fiseve;
kjo do të jetë e princit; pjesa e shenjtë
e ofruar si dhuratë dhe shenjtërorja do
të jenë në mes. 22 Kështu, duke përjashtuar zotërimin e Levitëve dhe zotërimin e
qytetit që gjenden në mes të asaj që i përket
princit, sipërfaqja midis kufirit të Judës dhe
kufirit të Beniaminit do t'i përkasë princit.
23 Për kusurin e fiseve, nga kufiri lindor në
kufirin perëndimor: një pjesë për Beniaminin. 24 Në kufirin e Beniaminit, nga kufiri lindor në kufirin perëndimor: një pjesë
për Simeonin. 25 Në kufirin e Simeonit, nga
kufiri lindor në kufirin perëndimor: një
pjesë për Isakarin. 26 Në kufirin e Isakarit,
nga kufiri lindor në kufirin perëndimor:
një pjesë për Zabulonin. 27 Në kufirin e Zabulonit, nga kufiri lindor në kufirin perëndimor: një pjesë për Gadin. 28 Në kufirin e
Gadit, nga ana jugore në drejtim të jugut,
kufiri do të shkojë nga Tamari në ujërat e
Meribahut afër Kadeshit, dhe pastaj gjatë
Detit të Madh. 29 Ky është vendi që do
t'u ndani me short në trashëgimi fiseve të
Izraelit, dhe këto janë pjesët", thotë Zoti,
Zoti. 30 "Këto janë daljet e qytetit: nga ana
veriore do të maten katërmijë e pesëqind
kubitë. 31 Portat e qytetit do të mbajnë emrat e fiseve të Izraelit; në veri do të ketë tri
porta: një portë për Rubenin, një portë për
Judën dhe një portë për Levin. 32 Nga ana
lindore, katërmijë e pesëqind kubitë dhe tri
porta: një portë për Jozefin, një portë për

Beniaminin dhe një portë për Danin. [33] Nga
ana jugore, katërmijë e pesëqind kubitë
dhe tri porta: një portë për Simeonin, një
portë për Isakarin dhe një portë për Zabu-
lonin. [34] Nga ana perëndimore, katërmijë e
pesëqind kubitë dhe tri porta: një portë për
Gadin, një portë për Asherin dhe një portë
për Neftalin. [35] Gjithë perimetri do të jetë
tetëmbëdhjetëmijë kubitë. Prej kësaj ditë
emri i qytetit do të jetë: "Zoti është atje"".

Danieli

1 Në vitin e tretë të mbretërimit të Jehojakimit; mbretit të Judës, Nebukadnetsari,
mbreti i Babilonisë, u nis kundër Jeruzalemit dhe e rethoi. 2 Zoti atëherë dha në
duart e tij Jehojakimin, mbretin e Judës, bashkë me një pjesë të orendive të shtëpisë
së Perëndisë, që ai i transportoi në vendin e Shinarit, në shtëpinë e perëndisë së tij dhe
i vendosi orenditë në shtëpinë e thesarit të perëndisë së tij. 3 Pastaj mbreti i tha Ash-
penazit, kreut të eunukëve të tij, t'i sjellë disa nga djemtë e Izraelit, qofshin prej fisi
mbretëror apo prej familjesh fisnike, 4 të rinj që të mos kishin asnjë të metë, por të
hijshëm, të pajisur me urti, që të kishin njohuri dhe të mësonin shpejt, që të ishin
të aftë të shërbenin në pallatin e mbretit dhe të cilëve të mund t'u mësohej letërsia
dhe gjuha e Kaldeasve. 5 Mbreti u caktoi atyre një racion të përditshëm ushqimesh
të shijshme nga ato të mbretit dhe verë nga ajo që ai vetë pinte; ata duhet të edukoheshin
në tre vjet, në mbarim të të cilëve do të kalonin në shërbim të mbretit. 6 Midis
tyre ishin bijtë e Judës: Danieli, Hananiahu, Mishaeli dhe Azaria. 7 Kreu i eunukëve u
vuri atyre emra të tjerë: Danielit i vuri emrin Beltshatsar, Hananiahut Shadrak,
Mishaelit Meshak dhe Azarias Abed-nego. 8 Por Danieli vendosi në zemër të tij të mos
e ndotë veten me ushqimet e shijshme të mbretit dhe me verën që pinte ai vetë; dhe
i kërkoi kreut të eunukëve ta lejonte që të mos ndotej. 9 Perëndia bëri që Danieli të
gjejë hir dhe dhemshuri te kreu i eunukëve. 10 Kreu i eunukëve i tha pastaj Danielit:
"Unë kam frikë nga mbreti, zoti im, që ka caktuar ushqimin tuaj dhe pijen tuaj. Pse
ai duhet të shikojë fytyrat tuaja më të trishtuara nga ato të të rinjve të moshës suaj?
Kështu do të vinit në rrezik kokën time te mbreti". 11 Atëherë Danieli i tha Meltsarit,
që kreu i eunukëve kishte caktuar si të parë mbi Danielin, Hananiahun, Mishaelin
dhe Azarian; 12 "Të lutem, vëri në provë shërbëtorët e tu për dhjetë ditë, dhe të na
jepen perime për të ngrënë dhe ujë për të pirë. 13 Pastaj të ekzaminohet në praninë
tënde pamja jonë dhe pamja e të rinjve që hanë ushqimet e shijshme të mbretit; do
të veprosh pastaj me shërbëtorët e tu në bazë të asaj që do të shikosh". 14 Ai e pranoi
këtë propozim të tyre dhe i vuri në provë dhjetë ditë. 15 Në mbarim të dhjetë ditëve
pamja e tyre dukej më e bukur dhe e kishin mishin më të plotë se të gjithë djemtë që
kishin ngrënë gjellët e shijshme të mbretit.
16 Kështu Meltsari u hoqi atyre gjellët e shijshme dhe verën që duhet të pinin dhe
u dha perime. 17 Katër të rinjve Perëndia u dha njohuri dhe mend në gjithë letërsinë
dhe diturinë; dhe Danieli fitoi njohuri për çdo lloj vegimi dhe ëndrre. 18 Në mbarim të
kohës së caktuar nga mbreti që t'ia çonin këta të rinj, kreu i eunukëve i shpuri për-
para Nebukadnetsarit. 19 Mbreti foli me ta, por midis tyre nuk u gjet asnjë si Danieli,
Hananiahu, Mishaeli dhe Azaria, prandaj këta u pranuan në shërbim të mbretit.
20 Dhe mbi çdo çështje që kërkonte dituri dhe gjykim dhe për të cilat mund t'i pyeste
mbreti, i gjeti dhjetë herë më lart se tërë magjistarët dhe astrologët që ishin në tërë
mbretërinë e tij. 21 Kështu Danieli vazhdoi deri në vitin e parë të mbretit Kir.

2

1 Në vitin e dytë të mbretërimit të
Nebukadnetsarit, ai pa disa ëndrra; fryma
e tij u turbullua dhe i iku gjumi. 2 Atëherë
mbreti dha urdhër të thërrisnin magjistarët, astrologët, shtriganët dhe Kaldeasit,
që t'i tregonin mbretit ëndrrat e tij. 3 Mbreti
u tha atyre: "Pashë një ëndërr dhe fryma
ime është turbulluar, deri sa t'ia dal të
shpjegoj ëndrrën time". 4 Atëherë Kaldeasit
iu përgjigjën mbretit në gjuhën aramaike:
"O mbret, jetofsh përjetë. Trego ëndrrën
tënde shërbëtorëve të tu dhe ne do ta interpretojmë". 5 Mbreti u përgjigj dhe u tha
Kaldeasve: "Vendimin tim e kam marrë:
po të mos ma bëni të njohur përmbajtjen
e ëndrrës sime dhe interpretimin e saj, do
të priteni copa-copa dhe shtëpitë tuaja do
të katandisen në plehërishte. 6 Por në rast
se do të më tregoni ëndrrën dhe interpretimin e saj, do të merrni nga unë dhurata,
shpërblime dhe nderime të mëdha; më tregoni, pra, ëndrrën dhe interpretimin e saj".
7 Ata u përgjigjën për së dyti dhe thanë: "Le
t'u tregojë mbreti ëndrrën shërbëtorëve
të vet dhe ne do t'i japim interpretimin".
8 Atëherë mbreti u përgjigj dhe tha: "E

kuptoj fare mirë që ju doni të fitoni kohë,
sepse e shihni që vendimi im është marrë;
9 po të mos ma bëni të njohur ëndrrën, ka
vetëm një vendim për ju; jeni marrë vesh
midis jush për të thënë para meje fjalë të
rreme dhe të çoroditura, me shpresë që
kohërat të ndryshojnë. Prandaj ma tregoni
ëndrrën dhe unë do të di në se jeni në
gjendje të më jepni edhe interpretimin".
10 Kaldeasit u përgjigjën para mbretit dhe
thanë: "Nuk ka njeri mbi tokë që mund
të dijë atë që mbreti kërkon. Në fakt
asnjë mbret, sundimtar o sovran nuk i ka
kërkuar një gjë të tillë ndonjë magjistari,
astrologu ose Kaldeasi. 11 Gjëja që pyet
mbreti është tepër e vështirë dhe nuk ka
njeri që mund t'ia bëjë të ditur mbretit,
përveç perëndive, banesa e të cilëve nuk
është ndër të gjallët". 12 Me këtë mbreti
u zemërua, i hipi inati dhe urdhëroi që të
shfaroseshin tërë të diturit e Babilonisë.
13 Kështu u shpall dekreti në bazë të të cilit
duhet të vriteshin të diturit, dhe kërkonin
Danielin dhe shokët e tij për t'i vrarë edhe
ata. 14 Atëherë Danieli iu drejtua me fjalë
të urta dhe të matura Ariokut, komandant
i rojeve të mbretit, i cili kishte dalë për të
vrarë të diturit e Babilonisë. 15 Mori fjalën
dhe i tha Ariokut, komandantit të mbretit:
"Pse vallë një dekret kaq i ashpër nga ana e
mbretit?" Atëherë Arioku e vuri në dijeni
Danielin. 16 Kështu Danieli hyri te mbreti
dhe i kërkoi t'i jepte kohë për t'i bërë të
njohur mbretit interpretimin e ëndrrës.
17 Atëherë Danieli shkoi në shtëpinë e vet
dhe ua bëri të ditur këtë gjë shokëve të tij
Hananiah, Mishael dhe Azaria, 18 me qëllim
që t'i kërkonin mëshirë Perëndisë të qiellit
lidhur me këtë sekret, me qëllim që Danieli
dhe shokët e tij të mos vriteshin bashkë me
kusurin e njerëzve të ditur të Babilonisë.
19 Atëherë sekreti iu zbulua Danielit në një
vegim nate. Kështu Danieli bekoi Perënd-
inë e qiellit. 20 Danieli filloi të thotë: "Qoftë
i bekuar emri i Perëndisë përjetë, sepse atij
i përkasin dituria dhe forca. 21 Ai ndryshon
kohërat dhe stinët, i ul mbretërit dhe i
larton, u jep dituri të urtëve dhe dije atyre
që kanë mend. 22 Ai tregon gjërat e thella
dhe të fshehta, njeh atë që është në terr
dhe drita qëndron me të. 23 O Perëndi i
etërve të mi, të falënderoj dhe të lëvdoj,
sepse më ke dhënë dituri dhe forcë dhe
më ke bërë të njoh atë që të kemi kërkuar,
duke na bërë të njohim gjënë e kërkuar nga
mbreti". 24 Prandaj Danieli shkoi te Arioku,
të cilit mbreti i kishte besuar detyrën të
vriste njerëzit e ditur të Babilonisë; shkoi
dhe i tha kështu: "Mos i vrit njerëzit e ditur
të Babilonisë! Më ço përpara 25 Atëherë
Arioku e çoi me nxitim Danielin përpara
mbretit dhe i foli kështu: "Gjeta midis Jude-
jve robër një njeri që do t'i njohë mbretit
interpretimin". 26 Mbreti filloi t'i thotë
Danielit, që quhej Beltshatsar: "A je i zoti
të më bësh të njohur ëndrrën që pashë dhe
interpretimin e saj?". 27 Danieli u përgjigj
në prani të mbretit dhe tha: "Sekreti për të
cilin mbreti kërkoi interpretimin tim, nuk
mund t'i shpjegohet mbretit as nga njerëzit
e urtë, as nga astrologët, as nga magjistarët,
as nga shortarët. 28 Por ka një Perëndi në
qiell që zbulon sekretet, dhe ai i ka bërë
të njohur mbretit Nebukadnetsarit atë që
do të ndodhë ditët e fundit. Kjo ka qenë
ëndrra jote dhe vegimet e mendjes sate në
shtratin tënd. 29 O mbret, mendimet që
të kanë ardhur në shtratin tënd kanë të
bëjnë me atë që ka për të ndodhur tani e
tutje; dhe ai që zbulon sekretet të ka bërë
të njohur atë që ka për të ndodhur. 30 Sa
për mua, ky sekret m'u zbulua jo sepse
kam më tepër dituri nga tërë të gjallët e
tjerë, por me qëllim që interpretimi im
t'i njoftohet mbretit, dhe ti të njihesh me
mendimet e zemrës sate. 31 Ti ishe duke
shikuar, o mbret, dhe ja një figurë e madhe;
kjo figurë e stërmadhe, me një shkëlqim
të jashtëzakonshëm, ngrihej para teje me
një pamje të tmerrshme. 32 Koka e kësaj
figure ishte prej ari të kulluar, gjoksi i saj
dhe krahët e saj ishin prej argjendi, barku i
saj dhe kofshët e saj prej bronzi, 33 këmbët e
saj prej hekuri, këmbët e saj pjesërisht prej
hekuri dhe pjesërisht prej argjile. 34 Ndërsa
po shikoje, një gur u shkëput, por jo nga
dora e njeriut, dhe goditi figurën në këm-
bët e saj prej hekuri dhe argjile dhe i
copëtoi. 35 Atëherë hekuri, argjila, bronzi,
argjendi dhe ari u copëtuan bashkë dhe
u bënë si kope byku në lëmë gjatë verës;
era i mori me vete dhe nuk u gjet më
asnjë gjurmë e tyre. Por guri që kishte
goditur figurën u bë një mal i madh, që
mbushi tërë tokën. 36 Kjo është ëndrra; tani
do të japim interpretimin përpara mbretit.
37 Ti, o mbret, je mbreti i mbretërve, sepse

Perëndia i qiellit të ka dhënë mbretërinë,
pushtetin, forcën dhe lavdinë. 38 Ngado
që të banojnë bijtë e njerëzve, kafshët e
fushës dhe shpendët e qiellit, ai i ka lënë
në duart e tua dhe të ka bërë të sundosh
mbi gjithë ata. Ti je koka e artë. 39 Mbas teje
do të dalë një mbretëri tjetër, më e vogël,
më e ulët nga jotja; pastaj një mbretëri
tjetër prej bronzi, që do të sundojë mbi
gjithë dheun. 40 Mbretëria e katërt do të
jetë e fortë si hekuri, sepse hekuri copëton
dhe thërrmon çdo gjë; ashtu si hekuri që
copëton, kjo mbretëri do t'i copëtojë dhe
do t'i thërrmojë tërë këto mbretëri. 41 Siç
e pe, këmbët dhe gishtërinjtë ishin pjesë-
risht prej argjile poçari dhe pjesërisht prej
hekuri, kështu kjo mbretëri do të ndahet;
megjithatë, ajo do të ketë fortësinë e heku-
rit, sepse ti ke parë hekurin të përzier me
argjilë të butë. 42 Dhe ashtu si gishtërinjtë
e këmbëve ishin pjesërisht prej hekuri dhe
pjesërisht prej argjile, kështu ajo mbretëri
do të jetë pjesërisht e fortë dhe pjesërisht
e brishtë. 43 Siç e pe hekurin të përzier me
argjilën e butë, ata do të përzihen nga fara
njerëzore, por nuk do të bashkohen njeri
me tjetrin, pikërisht ashtu si hekuri nuk
amalgamohet me argjilën. 44 Në kohën e
këtyre mbretërve, Perëndia i qiellit do të
nxjerrë një mbretëri, që nuk do të shkatër-
rohet kurrë; kjo mbretëri nuk do t'i lihet
një populli tjetër, por do të copëtojë dhe do
të asgjësojë tërë këto mbretëri, dhe do të
ekzistojë përjetë, 45 pikërisht ashtu siç e pe
gurin të shkëputet nga mali, jo nga dora e
njeriut, për të copëtuar hekurin, bronzin,
argjilën, argjendin dhe arin. Perëndia i
madh i ka bërë të njohur mbretit atë që
ka për të ndodhur tani e tutje. Éndrra
është e vërtetë dhe interpretimi i saj është
i sigurt". 46 Atëherë mbreti Nebukadnetsar
ra me fytyrë dhe ra permbys para Danielit;
pastaj urdhëroi që t'i paraqitnin një ofertë
dhe temjan. 47 Mbreti i foli Danielit dhe
tha: "Në të vërtetë Perëndia juaj është
Perëndia i perëndive, Zoti i mbretërve dhe
zbuluesi i sekreteve, sepse ti ke mundur
të zbulosh këtë sekret". 48 Atëherë mbreti
e bëri Danielin të madh, i dha dhurata të
shumta dhe të mëdha, e bëri qeveritar të
gjithë krahinës së Babilonisë dhe kreun më
të lartë të gjithë të diturve të Babilonisë.
49 Përveç kësaj, me kërkesë të Danielit,
mbreti vuri në krye të administratës së
krahinës së Babilonisë Shadrakun, Me-
shakun dhe Abed-negon. Danieli përkun-
drazi mbeti në oborrin e mbretit.

3

1 Mbreti Nebukadnetsar urdhëroi të
ndërtohet një figurë prej ari, e lartë
gjashtëdhjetë kubitë dhe e gjerë gjashtë
kubitë, dhe e ngriti në fushën e Duras,
në krahinën e Babilonisë. 2 Pastaj mbreti
Nebukadnetsar dërgoi njerëz të mbledhin
satrapët, prefektët, qeveritarët, gjykatësit,
nëpunësit e thesarit, kështilltarët e shtetit,
ekspertët e ligjit dhe tërë autoritetet
e krahinave, me qëllim që të vinin në
përurimin e figurës që mbreti Nebukad-
netsar kishte ngritur. 3 Atëherë satrapët,
prefektët dhe qeveritarët, gjykatësit,
nëpunësit e thesarit, kështilltarët e shtetit,
ekspertët e ligjit dhe tërë autoritetet
e krahinave u mblodhën bashkë për
përurimin e figurës që kishte ngritur
mbreti Nebukadnetsar, dhe qëndruan në
këmbë përpara figurës që Nebukadnetsari
kishte ngritur. 4 Pastaj kasneci thirri me
zë të lartë: "Juve, popuj, kombe dhe gjuhë,
ju jepet urdhër që, 5 sapo të dëgjoni zërin
e bririt, të flautit, të qestes, të lirës, të
salterit, të gajdes dhe të çdo lloji vegle, të
bini përmbys për të adhuruar figurën prej
ari që ka ngritur mbreti Nebukadnetsar;
6 kushdo që nuk do të bjerë përmbys për
të adhuruar, do të hidhet menjëherë në
mes të një furre zjarri përvëlues". 7 Kështu,
me të dëgjuar tërë popujt zërin e bririt,
të flautit, të qestes, të lirës, të salterit
dhe të çdo lloji vegle, tërë popujt, kombet
dhe gjuhët ranë përmbys dhe adhuruan
figurën e artë, që mbreti Nebukadnetsar
kishte ngritur. 8 Për këtë arësye në atë
çast, disa Kaldeas dolën dhe paditën
Judejtë; 9 duke marrë fjalën, i thanë mbretit
Nebukadnetsar: "O mbret, jetofsh për jetë!
10 Ti, o mbret, ke nxjerrë një dekret, në
bazë të të cilit kushdo që ka dëgjuar zërin
e bririt, të flautit, të qestes, të lirës, të
salterit, të gajdes dhe të çdo lloji vegle
duhet të bjerë përmbys për të adhuruar
figurën e artë; 11 dhe ai që nuk bie përmbys
dhe nuk adhuron, duhet të hidhet në mes
të një furre me zjarr përvëlues. 12 Por
ka disa Judej që i ke vënë në krye të
administrimit të punëve të krahinës së

Babilonisë, Shadraku, Meshaku dhe Abed-
nego, që nuk kanë asnjë konsideratë për ty;
nuk u shërbejnë perëndive të tua dhe nuk
adhurojnë figurën e artë që ti ke ngritur".
13 Atëherë Nebukadnetsari, i zemëruar
dhe i tërbuar, urdhëroi që të sillnin
Shadrakun, Meshakun dhe Abed-negon;
kështu këta njerëz u çuan para mbretit.
14 Nebukadnetsari u drejtoi atyre fjalën,
duke thënë: "Shadrak, Meshak dhe Abed-
nego, a është e vërtetë që nuk u shërbeni
perëndive të mia dhe nuk adhuroni figurën
e artë që unë kam ngritur? 15 Tani, posa të
dëgjoni zërin e bririt, të flautit, të qestes,
të lirës, të salterit, të gajdes dhe të çdo lloj
vegle, në rast se jeni gati të bini përmbys
për të adhuruar figurën që unë kam bërë,
mirë; por në rast se nuk do ta adhuroni,
do t'ju hedhin menjëherë në mes të një
furre të ndezur; dhe cila është ajo perëndi
që do të mund t'ju çlirojë nga duart e
mia? 16 Shadraku, Meshaku dhe Abed-
nego iu përgjigjën mbretit, duke thënë:
"O Nebukadnetsar, ne nuk kemi nevojë
të të japim përgjigje lidhur me këtë. 17 Ja,
Perëndia ynë, të cilit i shërbejmë, është në
gjendje të na çlirojë nga furra e ndezur, dhe
do të na çlirojë nga dora jote, o mbret. 18 Por
edhe sikur të mos e bënte, dije, o mbret, që
ne nuk do t'u shërbejmë perëndive të tua
dhe nuk do të adhurojmë figurën e artë që
ti ke ngritur". 19 Atëherë Nebukadnetsari u
mbush me inat dhe shprehja e fytyrës së
tij ndryshoi ndaj Shadrakut, Meshakut dhe
Abed-negos. Duke marrë përsëri fjalën,
urdhëroi që furra të ngrohej shtatë herë
më shumë se zakonisht. 20 Pastaj urdhëroi
disa njerëz të fortë dhe trima të ushtrisë
së tij të lidhnin Shadrakun, Meshakun dhe
Abed-negon dhe t'i hidhnin në furrën e
zjarrit përvëlues. 21 Atëherë këta tre burra
i lidhën dhe, me pantallonat e tyre, me
tunikën e tyre dhe me gjitha mbulesën
e tyre të kokës dhe i hodhën në mes të
furrës me zjarr përvëlues. 22 Por me qenë
se urdhëri i mbretit ishte i rreptë dhe furra
ishte jashtëzakonisht e mbingrohur, flaka
e zjarrit vrau njerëzit që kishin hedhur
në të Shadrakun, Meshakun dhe Abed-
negon. 23 Dhe këta tre burra, Shadraku,
Meshaku dhe Abed-nego, ranë të lidhur në
mes të furrës me zjarr përvëlues. 24 Atëherë
mbreti Nebukadnetsar, i habitur, u ngrit
me nxitim dhe filloi t'u thotë këshilltarëve
të tij: "Nuk i kemi hedhur tre burrat të
lidhur në mes të zjarrit?". Ata u përgjigjën
dhe i thanë mbretit: "Sigurisht, o mbret".
25 Ai foli përsëri: "Ja, unë po shoh katër
burra të palidhur, që ecin në mes të
zjarrit, pa pësuar asnjë dëm; dhe pamja
e të katërtit i përngjan asaj të një biri të
Perëndisë". 26 Pastaj Nebukadnetsari iu
afrua grykës së furrës me zjarr përvëlues
dhe filloi të thotë: "Shadrak, Meshak dhe
Abed-nego, shërbëtorë të Perëndisë Më
të Lartë, dilni dhe ejani këtu". Atëherë
Shadraku, Meshaku dhe Abed-nego dolën
nga mesi i zjarrit. 27 Pastaj satrapët,
prefektët, qeveritarët dhe këshilltarët e
mbretit u mblodhën për të vërejtur këta
burra: zjarri nuk kishte patur asnjë fuqi
mbi trupin e tyre, flokët e kokës së tyre
nuk ishin djegur, mantelet e tyre nuk
ishin dëmtuar dhe as era e zjarrit nuk
ishte shtruar mbi ta. 28 Nebukadnetsari
filloi të thotë: "Qoftë i bekuar Perëndia i
Shadrakut, i Meshakut dhe i Abed-negos,
që ka dërguar engjëllin e tij dhe ka çliruar
shërbëtorët e tij, që kanë pasur besim
tek ai; ata 29 Prandaj unë dekretoj që
kushdo, cilitdo populli, kombi o gjuhe që t'i
përkasë, që do të flasë keq për Perëndinë e
Shadrakut, të Meshakut dhe të Abed-negos,
të pritet copë-copë dhe shtëpia e tij të
katandiset në një vend plehrash, sepse nuk
ka asnjë perëndi që mund të të shpëtojë
në këtë mënyrë". 30 Atëherë mbreti bëri që
Shadraku, Meshaku dhe Abed-nego të kenë
mbarësi në krahinën e Babilonisë.

4

1 "Mbreti Nebukadnetsar tërë popujve,
tërë kombeve dhe gjuhëve, që banojnë mbi
gjithë dheun: Paqja juaj qoftë e madhe.
2 M'u duk mirë t'i bëj të njohura shenjat
dhe mrekullitë që Perëndia Më i Lartë ka
kryer për mua. 3 Sa të mëdha janë shen-
jat e tij dhe sa të fuqishme mrekullitë e
tij! Mbretëria e tij është një mbretëri e
përjetshme dhe sundimi i tij vazhdon brez
pas brezi. 4 Unë, Nebukadnetsari, isha i
qetë në shtëpinë time dhe i gëzuar në
pallatin tim. 5 Pashë një ëndërr që më
tmerroi; mendimet që pata në shtratin tim
dhe vegimet e mendjes sime më tmerruan.
6 Kështu dhashë urdhër që të sillnin para
meje gjithë të diturit e Babilonisë, që të më

bënin të njohur interpretimin e ëndrrës.
7 Atëherë erdhën magjistarët, astrologët,
Kaldeasit dhe shortarët, të cilëve u tregova
ëndrrën, por ata nuk mundën të më bënin
të njohur interpretimin e saj. 8 Më në fund
erdhi para meje Danieli, i quajtur Beltshat-
sar nga emri i perëndisë tim dhe tek i cili
është fryma e perëndive të shenjta, dhe
unë ia tregova ëndrrën: 9 Beltshatsar, kreu
i magjistarëve, sepse unë e di që fryma e
perëndive të shenjta është te ti dhe që asnjë
sekret nuk të shqetëson, tregomë vegimet
e ëndrrës që kam parë dhe interpretimin e
saj. 10 Vegimet e mendjes sime kur isha në
shtratin tim janë këto: Unë shikoja, dhe ja
një dru në mes të dheut, lartësia e të cilit
ishte madhe. 11 Druri u rrit dhe u bë i fortë;
maja e tij arrinte në qiell dhe ai mund të
shihej nga skajet e gjithë dheut. 12 Gjethnaja
e tij ishte e bukur, fryti i tij i bollshëm dhe
ai kishte ushqim për të gjithë; poshtë tij
gjenin hije kafshët e fushave, shpendët e
qiellit rrinin midis degëve të tij dhe nga ai
merrte ushqim çdo qenie e gjallë. 13 Ndërsa
në shtratin tim vëreja vegimet e mendjes
sime, ja një roje, një i shenjtë, zbriti nga
qielli, 14 bërtiti fort dhe tha kështu: "Prisni
drurin dhe këputni degët e tij, shkundni
fletët e tij dhe shpërndani frytet e tij; le
të largohen kafshët që rrijnë poshtë tij dhe
shpendët nga degët e tij. 15 Lëreni ndërkaq
në tokë cungun e rrënjëve të tij, të lidhur
me zinxhirë hekuri dhe bronzi midis barit
të fushave. Le të laget nga vesa e qiellit
dhe le të ketë bashkë me kafshët pjesën
e barit që i takon. 16 Zemra e tij le të
ndryshojë, dhe në vend të një zemre njeriu
t'i jepet një zemër kafshe dhe le të kalojnë
mbi të shtatë kohë. 17 Kjo është dekretuar
nga rojet dhe vendimi vjen nga fjala e të
shenjtëve në mënyrë që të gjallët të dijnë
që Shumë i Larti sundon mbi mbretërinë
e njerëzve; ai ia jep atij që dëshiron dhe
larton mbi të të keqin e të këqijve". 18 Kjo
është ëndrra që kam parë unë, mbreti
Nebukadnetsar. Tani ti, Beltshatsar, jepi
interpretimin, sepse asnjë nga të diturit
e mbretërisë sime nuk është në gjendje
të më bëjë të njohur interpretimin e saj;
por ti mundesh, sepse fryma e perëndive
të shenjta është te ti". 19 Atëherë Danieli,
emri i të cilit është Beltshatsar, mbeti për
një çast i tmerruar dhe mendimet e tij e
shqetësonin. Mbreti filloi të thotë: "Belt-
shatsar, mos u turbullo as nga ëndrra as
nga interpretimi 20 Druri që ti ke parë, që
ishtë bërë i madh dhe i fortë, maja e të
cilit arrinte deri në qiell dhe që dukej nga
të gjitha skajet e dheut, 21 gjethnaja e të
cilit ishte e bukur, fryti i bollshëm, dhe ku
gjenin strehë kafshët e fushave dhe mbi
degët e së cilës bënin folenë zogjtë e qiellit,
22 je ti, o mbret, që u bëre i madh dhe i fortë;
madhështia jote është rritur dhe ka arritur
deri në qiell dhe sundimi yt deri në skajet
e dheut. 23 Sa për rojen, një i shenjtë, që
mbreti e ka parë të zbresë nga qielli dhe
të thotë: "Priteni drurin dhe shkatërrojeni,
por lini në tokë cungun me rrënjë, të lidhur
me zinxhirë hekuri dhe bronzi midis barit
të fushave. Le ta lagë vesa e qiellit dhe
le të ketë pjesën e tij bashkë me kafshët
e fushave deri sa të kalojnë mbi të shtatë
kohë". 24 Ky është interpretimi, o mbret;
ky është dekreti i Shumë të Lartit, që është
lëshuar për mbretin, zotin tim; 25 ti do të
dëbohesh nga njerëzia dhe banesa jote do
të jetë bashkë me kafshët e fushave; do
të të japin të hash bar si qetë dhe do të
lagesh nga vesa e qiellit; do të kalojnë
mbi ty shtatë kohë, deri sa të pranosh
që Shumë i Larti sundon mbi mbretërinë
e njerëzve dhe ia jep atij që ai dëshiron.
26 Sa për urdhrin për të lënë cungun me
rrënjë, kjo do të thotë se mbretëria jote
do të rivendoset, mbasi të kesh pranuar
që është qielli ai që sundon. 27 Prandaj,
o mbret, prano këshillën time: jepu fund
mëkateve të tua duke praktikuar drejtësi-
në dhe paudhësive të tua duke treguar
mëshirë ndaj të varfëve; ndofta begatia
jote do të zgjasë". 28 E tërë kjo i ndodhi
mbretit Nebukadnetsar. 29 Dymbëdhjetë
muaj më vonë, ndërsa shëtiste në pallatin
mbretëror të Babilonisë, 30 mbreti filloi të
thotë: "Nuk është kjo Babilonia e madhe,
që unë ndërtova si seli mbretërore me
forcën e pushtetit tim dhe për lavdinë e
madhërisë sime?". 31 Këto fjalë ishin akoma
në gojë të mbretit, kur një zë zbriti nga
qielli: "Ty, o mbret Nebukadnetsar, të sh-
pall: mbretëria jote të është hequr; 32 ti do
të dëbohesh nga njerëzia dhe banesa jote
do të jetë me kafshët e fushave; do të të
japin të hash bar si qetë dhe do të kalojnë
mbi ty shtatë kohë, deri sa të pranosh që

Shumë i Larti sundon mbi mbretërinë e
njerëzve dhe ia jep atij që ai dëshiron. 33 Në
po atë çast fjala lidhur me Nebukadnetsarin
u realizua. Ai u dëbua nga njerëzia, hëngri
bar si qetë dhe trupi i tij u lag nga vesa e
qiellit, deri sa flokët e tij u rritën si pendët
e shqiponjave dhe thonjtë e tij si kthetrat
e shpendëve. 34 "Në fund të kësaj kohe,
unë Nebukadnetsari ngrita sytë nga qielli
dhe arsyeja m'u kthye, e bekova Shumë
të Lartin dhe lëvdova dhe përlëvdova atë
që rron përjetë, sundimi i të cilit është
një sundim 35 Tërë banorët e dheut përpara
tij konsiderohen si asgjë; ai vepron si të
dojë me ushtrinë e qiellit dhe me banorët
e dheut. Askush nuk mund t'ia ndalë dorën
ose t'i thotë: "Çfarë po bën?". 36 Në po atë
kohë m'u kthye arsyeja, dhe për lavdinë e
mbretërisë sime m'u kthyen madhëria ime
dhe shkëlqimi im. Këshilltarët e mi dhe
të mëdhenjtë e mi më kërkuan, dhe unë
u rivendosa në mbretërinë time dhe mad-
hështia ime u rrit jashtëzakonisht. 37 Tani,
unë Nebukadnetsari lëvdoj, lartësoj dhe
përlëvdoj Mbretin e qiellit, sepse të gjitha
veprat e tij janë të vërteta dhe rrugët e tij
janë drejtësi; ai ka pushtet të poshtërojë ata
që ecin me kryelartësi.

5

1 Mbreti Belshatsar dha një banket të
madh për njëmijë nga të mëdhenjtë e tij
dhe në prani të të njëmijëve piu verë.
2 Ndërsa shijonte verën, Belshatsari dha
urdhër të sillnin vazot prej ari dhe prej
argjendi që i ati Nebukadnetsari kishte
marrë nga tempulli që ishte në Jeruzalem,
me qëllim që me to të pinin mbreti dhe të
mëdhenjtë që ishin me të, bashkëshortet
e tij dhe konkubinat e tij. 3 Kështu prunë
vazot prej ari që i kishin marrë nga shen-
jtërorja e tempullit të Perëndisë, që ishte
në Jeruzalem, dhe me to pinë mbreti dhe
të mëdhenjtë e tij, bashkëshortet e tij dhe
konkubinat e tij. 4 Pinë verë dhe lëvduan
perënditë prej ari, argjendi, bronzi, hekuri,
druri e guri. 5 Në atë çast u dukën gishtërin-
jtë e dorës së një njeriu, që filluan të
shkruajnë përballë shandanit mbi suvanë e
murit të pallatit mbretëror; dhe mbreti pa
pjesën e asaj dore që shkruante. 6 Atëherë
pamja e mbretit ndryshoi dhe mendimet e
tij e shqetësuan; nyjet e eshtrave iu liruan
dhe gjunjët e tij filluan të përpiqen midis
tyre. 7 Mbreti bërtiti me forcë që të hynin
astrologët, Kaldeasit dhe shortarët; pastaj
mbreti filloi t'u thotë njerëzve të ditur të
Babilonisë: "Kushdo që do ta lexojë këtë
shkrim dhe do të më japë interpretimin
e tij do të vishet me rroba të purpurta,
do të ketë një gjerdan ari në qafë dhe do
të jetë i treti në qeverisjen e mbretërisë".
8 Atëherë hynë tërë të diturit e mbretit,
por nuk mundën të lexojnë shkrimin as
t'i bëjnë të njohur mbretit interpretimin e
tij. 9 Atëherë mbreti Belshatsar u turbullua
shumë, pamja e tij ndryshoi dhe të mëd-
henjtë e tij e humbën fare. 10 Mbretëresha,
për shkak të fjalëve të mbretit dhe të të
mëdhenjve të tij, hyri në sallën e ban-
ketit. Mbretëresha filloi të thotë: "O
mbret, jetofsh përjetë! Mendimet e tua të
mos të shqetësojnë dhe pamja jotë të mos
ndryshojë. 11 Është një njeri në mbretërinë
tënde, tek i cili është fryma e perëndive të
shenjtë, dhe në kohën e atit tënd u gjet tek
ai dritë, mendje dhe dituri të ngjashme me
diturinë e perëndive; mbreti Nebukadnet-
sar, ati yt, ati yt mbreti, e caktoi në krye të
magjistarëve, të astrologëve, të Kaldeasve
dhe të shortarëve, 12 sepse te ky Daniel, të
cilit mbreti i kishte vënë emrin Beltshatsar,
u gjetë një frymë e jashtëzakonshme, njo-
huri, zgjuarsi, zotësi për të interpretuar ën-
drrat, për të shpjeguar enigmat dhe për të
zgjidhur çështje të ngatërruara. Të thirret,
pra, Danieli dhe ai do të japë interpre-
timin". 13 Atëherë Danielin e sollën në prani
të mbretit; mbreti i foli Danielit dhe i tha:
"A je ti Danieli, një nga të mërguarit e Judës,
që mbreti, ati im, solli nga Juda? 14 Kam
dëgjuar të thonë për ty që fryma e perën-
dive është te ti, dhe se te ti gjenden dritë,
mënçuri dhe një dituri e jashtëzakonshme.
15 Tani kanë sjellë pranë meje njerëz të ditur
dhe astrologë me qëllim që të lexojnë këtë
shkrim dhe të më bëjnë të njohur inter-
pretimin e tij; por ata nuk kanë qenë të
zotë të më jepnin interpretimin e çështjes.
16 Kam dëgjuar ndërkaq të thuhet se ti je
në gjendje të japësh interpretimin dhe të
zgjidhësh çështje të ndërlikuara. Tani në
rast se je i zoti të lexosh këtë shkrim dhe
të më bësh të njohur interpretimin e tij,
ti do të vishesh me rroba të purpurta, do

të mbash një gjerdan ari në qafë dhe do
të jesh i treti në qeverisjen e mbretërisë”.
17 Atëherë Danieli u përgjigj dhe tha para
mbretit: “Mbaji, pra, dhuratat e tua dhe
jepi një tjetri shpërblimet e tua; megjithatë
unë do t’ia lexoj shkrimin mbretit dhe do
t’i bëj të njohur interpretimin. 18 O mbret,
Perëndia Shumë i Lartë i kishte dhënë
Nebukadnetsarit, atit tënd, mbretëri, madhështi, lavdi dhe madhëri. 19 Për madhështinë që i kishte dhënë, tërë popujt, tërë
kombet dhe gjuhët dridheshin dhe kishin
frikë para atij; ai vriste kë të donte dhe linte
të gjallë kë të donte, ngrinte kë të donte
dhe ulte kë të donte. 20 Po, kur zemra e tij
u ngrit dhe fryma e tij u ngurtësua deri në
arrogancë, ai u rrëzua nga froni mbretëror
dhe iu hoq lavdia e tij. 21 Pastaj u dëbua nga
bijtë e njerëzve, zemra e tij u bë e ngjashme
me atë të kafshëve të tij dhe banesa e tij
me atë të gomarëve të egër; i dhanë bar
për të ngrënë si qetë dhe trupi i tij u lag
nga vesa e qiellit, deri sa pranoi që Perëndia
Shumë i Lartë sundon mbi mbretërinë e
njerëzve dhe mbi të vendos atë që do. 22 Por
ti Belshatsar, biri i tij, megjithëse e dije
gjithë këtë, nuk e ke përulur zemrën tënde;
23 përkundrazi je ngritur kundër Zotit të
qiellit, urdhërove të të sjellin përpara vazot
e tempullit të tij, dhe me to keni pirë verë ti
dhe të mëdhenjtë e tu, bashkëshortet e tua
dhe konkubinat e tua. Përveç kësaj ke lëvduar perënditë prej argjendi, prej ari, prej
bronzi, prej druri e guri, që nuk shohin,
nuk dëgjojnë dhe nuk kuptojnë, dhe nuk
ke përlëvduar Perëndinë, në dorën e të
cilit është fryma jote jetësore dhe të cilës
i përkasin tërë rrugët e tua. 24 Prandaj nga
prania e tij u dërgua pjesa e asaj dore, që
ka shkruar shkrimin. 25 Ky është shkrimi që
u vizatua: MENE, MENE, TEKEL UFARSIN.
26 Ky është interpretimi i çdo fjale: MENE:
Zoti ka bërë llogarinë e mbretërisë sate dhe
i ka dhënë fund. 27 TEKEL: ti u peshove në
peshoret dhe u gjet që të mungonte diçka.
28 PERES: mbretëria jote u nda dhe iu dha
Medasve dhe Persianëve”. 29 Atëherë, me
urdhër të Belshatsarit, Danieli u vesh me
të purpurta, i vunë në qafë një gjerdan
ari dhe shpallën që ai do të ishte i treti
në qeverimin e mbretërisë. 30 Po atë natë
Belshatsari, mbreti i Kaldeasve, u vra; 31 dhe
Dari, Medasi, mori mbretërinë në moshën
gjashtëdhjetë e dy vjeç.

6

1 I pëlqeu Darit të vendosë mbi
mbretërinë njëqindenjëzet satrapë, të cilët,
të ishin në krye të gjithë mbretërisë. 2 dhe
mbi ta kishte tre prefektë, nga të cilët
njëri ishte Danieli, të cilëve këta satrapë
duhet t’u jepnin llogari, më qëllim që
mbreti të mos pësonte asnjë dëm. 3 Danieli
shkëlqente mbi prefektët dhe satrapët e
tjerë, sepse ai kishte një frymë më të lartë,
dhe mbreti mendonte ta vendoste mbi
tërë mbretërinë. 4 Atëherë prefektët dhe
satrapët kërkuan të gjenin një pretekst
kundër Danielit lidhur me administrimin
e mbretërisë, por nuk mundën të gjejnë
asnjë pretekst apo korruptim, sepse ai
ishte besnik dhe nuk mundën të gjejnë tek
ai asnjë gabim apo korruptim. 5 Atëherë
këta njerëz thanë: “Nuk do të gjejmë kurrë
ndonjë pretekst kundër Danielit, veç se
po ta gjejmë kundër tij në vet ligjin e
Perëndisë të tij.” 6 Atëherë ata prefektë
dhe satrapë u mblodhën me zhurmë para
mbretit dhe i thanë: “O mbreti Dar, jetofsh
për jetë! 7 Tërë prefektët e mbretërisë,
qeveritarët dhe satrapët, këshilltarët dhe
komandantët u konsultuan bashkë për të
nxjerrë një vendim mbretëror dhe për
të bërë një dekret të prerë, në bazë të të
cilëve kushdo që gjatë tridhjetë ditëve do
t’i drejtojë një kërkesë cilësdo perëndie
a njeriu përveç teje, o mbret, të hidhet
në gropën e luanëve. 8 Tani, o mbret,
nxirr dekretin dhe firmos dokumentin,
në mënyrë që të mos ndryshohet dot
në pajtim me ligjin e Medasve dhe të
Persianëve, që është i parevokueshëm”.
9 Pastaj mbreti Dari nënshkroi dokumentin
dhe dekretin. 10 Kur Danieli mësoi që
dokumenti ishte nënshkruar, hyri në
shtëpinë e vet. Pastaj në dhomën e tij
të sipërme, me dritaret e saj të hapura
në drejtim të Jeruzalemit, tri herë në
ditë gjunjëzohej, lutej dhe falenderonte
Perëndinë e tij, siç e bënte zakonisht më
parë. 11 Atëherë ata njerëz erdhën duke
bërë zhurmë dhe e gjetën Danielin që po i
lutej dhe i përlutej Perëndisë të tij. 12 Kështu
iu afruan mbretit dhe folën para tij për
dekretin mbretëror: “A nuk ke nënshkruar
një dekret në bazë të të cilit gjatë tridhjetë

ditëve kushdo që do të bëjë një kërkesë
drejtuar çfarëdo perëndie ose njeriu me
përjashtimin tënd, o mbret, do të hidhet
në gropën e luanëve?". Mbreti u përgjigj
dhe tha: "Kjo gjë është vendosur në pajtim
me ligjin e Mediasve dhe të Persianëve,
që nuk mund të ndryshohet". 13 Atëherë
ata nisën përsëri të flasin përpara mbretit:
"Danieli, që është një ndër të mërguarit
e Judës, nuk tregon asnjë konsideratë
për ty, o mbret, ose për dekretin që ke
nënshkruar, por i drejton lutje tri herë
në ditë Perëndisë të tij". 14 Me të dëgjuar
këtë, mbreti u hidhërua me të madhe dhe
duke dashur në zemër të vet ta çlirojë
Danielin, u përpoq deri sa perëndoi dielli
ta shkëputë nga duart e tyre. 15 Por ata
njerëz erdhën te mbreti duke bërë zhurmë
dhe i thanë: "Dije, o mbret, që është ligj i
Medasve dhe i Persianëve që asnjë dekret
ose edikt i shpallur nga mbreti nuk mund
të ndryshohet". 16 Atëherë mbreti dha
urdhër dhe Danieli u çua tutje dhe u hodh
në gropën e luanëve. Por mbreti i foli
Danielit dhe i tha: "Perëndia jote, së cilës
ti i shërben vazhdimisht, do të vijë vetë
të të shpëtojë". 17 Pastaj sollën një gur,
dhe e vunë në grykën e gropës; mbreti
e vulosi me unazën e tij, me unazën e të
mëdhenjve të tij, në mënyrë që vendimi i
tij lidhur me Danielin të mos ndryshohej.
18 Atëherë mbreti u tërhoq në pallatin e
tij dhe kaloi natën duke agjëruar; nuk
sollën para tij asnjë muzikant, madje edhe
gjumi e braktisi. 19 Të nesërmen në mëngjes
mbreti u zgjua shumë herët dhe shkoi
me nxitim në gropën e luanëve. 20 Me të
arritur pranë gropës, thirri Danielin me zë
zemërthyer; mbreti filloi t'i thotë Danielit:
"Daniel, shërbëtor i Perëndisë të gjallë,
Perëndia yt, a ka mundur të të shpëtojë nga
luanët?". 21 Atëherë Danieli i tha mbretit:
"O mbret, jetofsh përjetë! 22 Perëndia im
dërgoi engjëllin e tij që ka mbyllur gojën e
luanëve, dhe ata nuk më kanë bërë asnjë
të keqe, sepse kam dalë i pafaj përpara
atij; por edhe përpara teje, o mbret, nuk
kam bërë asnjë të keqe". 23 Atëherë mbreti
u gëzua shumë dhe urdhëroi që Danieli
të nxirrej nga gropa. Kështu Danielin e
nxorën nga gropa dhe nuk u gjet mbi të
asnjë lëndim sepse kishte pasur besim te
Perëndia i tij. 24 Pastaj mbreti urdhëroi që
të silleshin ata njerëz që kishin paditur
Danielin dhe i hodhën në gropën e luanëve,
ata, bijtë e tyre dhe gratë e tyre. Dhe para
se të arrinin në fund të gropës, luanët u
hodhën mbi ta dhe copëtuan tërë kockat
e tyre. 25 Atëherë mbreti Dar u shkroi tërë
popujve, kombeve dhe gjuhëve që banonin
në gjithë dheun: "Paqja juaj qoftë e madhe!
26 Unë dekretoj që në të gjithë sundimin e
mbretërisë sime të dridhen dhe të kenë
frikë para Perëndisë të Danielit, sepse ai
është Perëndia i gjallë që ekziston përjetë.
Mbretëria e tij nuk do të shkatërrohet
kurrë dhe sundimi i tij nuk do të ketë
fund kurrë. 27 Ai çliron, shpëton dhe
kryen shenja dhe mrekulli në qiell dhe
në tokë; është ai që e çliroi Danielin nga
fuqia e luanëve". 28 Kështu Danieli pati
mbarësi gjatë mbretërimit të Darit dhe
gjatë mbretërimit të Kirit, Persianit.

7

1 Në vitin e parë të Belshatsarit, mbretit
të Babilonisë, Danieli, kur ishte në shtrat,
pa një ëndërr dhe pati vegime në mendjen
e tij. Pastaj shkroi ëndërrën dhe tregoi
thelbin e ngjarjes. 2 Danieli, pra, filloi
të thotë: "Unë shikoj në vegimin tim,
natën, dhe ja, katër erërat e qiellit tron-
ditnin Detin e Madh, 3 dhe katër kafshë të
mëdha po dilnin nga deti, njera ndryshe
nga tjetra. 4 E para i ngjante një luani
dhe kishte krahë shqiponje. Unë shikoja
deri sa ia shkulën krahët, pastaj e ngritën
nga toka e vunë të qëndrojë drejt mbi dy
këmbët e veta si një njeri dhe iu dha një
zemër njeriu. 5 Dhe ja një kafshë tjetër, e
dyta, që i ngjante një ariu; ngrihej mbi një
krah dhe kishte tri brinjë në gojë, midis
dhëmbëve, dhe i thanë: "Çohu, ha shumë
mish". 6 Mbas kësaj unë shikoja, dhe ja
një tjetër që i ngjante një leopardi, dhe
që kishte katër fletë shpendi mbi kurrizin
e vet; kafsha kishte katër koka dhe iu
dha sundimi. 7 Mbas kësaj, unë shikoja në
vegime nate, dhe ja një kafshë e katërt
e llahtarshme, e tmerrshme, jashtëzakon-
isht e fuqishme; kishte dhëmbë të mëdha
prej hekuri; hante, thërrmonte dhe shtypte
kusurin me këmbë; ishte ndryshe nga të
gjitha kafshët e mëparshme dhe kishte
dhjetë brirë. 8 Isha duke vërejtur brirët, kur

ja, midis tyre filloi të dalë një bri tjetër i
vogël, para të cilit tre nga brirët e parë u
shkulën; dhe ja, në atë bri ishin disa sy që
i përngjanin syve të njeriut dhe një gojë
që thoshte gjëra të mëdha. 9 Unë vazh-
dova të shikoj deri sa u vendosën fronet
dhe i Lashti i ditëve u ul. Veshja e tij
ishte e bardhë si bora, flokët e kokës së
tij ishin si leshi i pastër; froni i tij ishte
si flokët e zjarrit dhe rrotat e tij si zjarr
përvëlues. 10 Një lumë zjarri rridhte, duke
dalë nga prania e tij; mijëra e mijëra njerëz
i shërbenin dhe mori dhe mori qëndronin
përpara tij. Gjykimi u bë dhe librat u hapën.
11 Atëherë unë shikova për shkak të fjalëve
të mëdha që briri thoshte; shikova deri sa
u vra kafsha, dhe trupi i saj u shkatërrua
dhe u hodh në zjarr për t'u djegur. 12 Sa
për kafshët e tjera, u hoq sundimi i tyre
por iu lejua atyre një zgjatje e jetës për një
periudhë të caktuar kohe. 13 Unë shikoja
disa vegime nate, dhe ja mbi retë e qiellit
po vinte dikush që i ngjante një Biri njeriu;
ai arriti deri te i Lashti i ditëve dhe iu
afrua atij. 14 Atij iu dha sundimi, lavdia
dhe mbretëria, me qëllim që gjithë popujt,
kombet dhe gjuhët t'i shërbenin; sundimi
i tij është një sundim i përjetshëm që nuk
do të kalojë, dhe mbretëria e tij është një
mbretëri që nuk do shkatërrohet kurrë".
15 "Sa për mua, Danielin, fryma ime mbeti
e brengosur në mbështjellën e trupit dhe
vegimet e mendjes sime më turbulluan. 16 Iu
afrova njërit nga ata që ishin aty afër dhe e
pyeta mbi të vërtetën që lidhej me tërë këtë
punë; dhe ai më foli dhe më bëri të njohur
interpretimin e atyre gjërave: 17 "Këto kaf-
shë të mëdha, që janë katër, përfaqësojnë
katër mbretër që do të dalin nga toka;
18 pastaj shenjtorët e Shumë të Lartit do
të marrin mbretërinë dhe do ta zotërojnë
përjetë, në përjetësi". 19 Atëherë dëshirova
të mësoj të vërtetën lidhur me kafshën e
katërt, që ishte ndryshe nga të gjitha të
tjerat dhe jashtëzakonisht e tmerrshme,
me dhëmbë prej hekuri dhe me thonj prej
bronzi, që hante, thërrmonte dhe shkelte
me këmbë kusurin, 20 dhe lidhur me dhjetë
brirët që kishte mbi kokë, dhe lidhur me
bririn tjetër që i dilte dhe para të cilit kishin
rënë tre brirë, domethënë briri që kishte sy
dhe gojë për të thënë gjëra të mëdha dhe
që dukej më i madh se brirët e tjerë. 21 Unë
shikoja dhe po ky bri bënte luftë kundër
shenjtorëve dhe i mundte, 22 deri sa arriti
i Lashti i ditëve dhe iu dha e drejta shen-
jtorëve të Shumë të Lartit, dhe erdhi koha
në të cilën shenjtorët zotëruan mbretërinë.
23 Dhe ai më foli kështu: "Kafsha e katërt do
të jetë një mbretëri e katërt mbi tokë, që
do të jetë ndryshe nga të gjitha mbretëritë
e tjera, dhe do të hajë tërë tokën, do ta
shkelë dhe do ta thërrmojë. 24 Dhjetë brirët
janë dhjetë mbretër që do të dalin nga kjo
mbretëri; mbas tyre do të dalë një tjetër,
që do të jetë ndryshe nga të mëparshmit
dhe do të rrëzojë tre mbretër. 25 Ai do të
shqiptojë fjalë kundër Shumë të Lartit, do
të përndjekë shenjtorët e Shumë të Lartit
me qëllim që t'i shfarosë dhe do të mendojë
të ndryshojë kohërat dhe ligjin; shenjtorët
do të bien në duart e tij për një farë kohe,
disa kohë dhe për gjysmën e një kohe.
26 Pastaj do të bëhet gjyqi dhe do t'i hiqet
sundimi, i cili do të asgjësohet dhe do të
shkatërrohet përjetë. 27 Pastaj mbretëria,
sundimi dhe madhështia e mbretërive nën
të gjithë qiejt do t'i jepen popullit të shenj-
torëve të Më të Lartit; mbretëria e tij është
një mbretëri e përjetshme, dhe të gjitha
zotërimet do t'i shërbejnë dhe do t'i binden
atij". 28 Këtu mbaruan fjalët që më ishin
drejtuar. Sa për mua, Danielin, mendimet
e mia më turbulluan shumë dhe ndryshova
pamje por i ruajta fjalët në zemrën time".

8

1 Në vitin e tretë të mbretërimit të
mbretit Belshatsar, unë, Danieli, pata
një vegim, pas atij që pata në fillim të
mbretërimit. 2 Pashë në vegim dhe, ndërsa
po shikoja, më ndodhi të gjëndesha në
qytezën e Suzas, që është në krahinën e
Elamit; nga vegimi e kuptova që isha pranë
lumit Ulai. 3 Ngrita sytë dhe shikova, dhe ja,
pranë lumit pashë më këmbë një dash me
dy brirë; të dy brirët ishin të lartë, por njëri
ishte më i lartë se tjetri, megjithëse më i
larti kishte dalë i fundit. 4 Pashë dashin që
godiste kundrejt perëndimit, drejt veriut
dhe drejt jugut; asnjë kafshë nuk mund t'i
rezistonte, askush nuk mund të çlirohej
nga pushteti i tij; kështu ai bëri atë që desh
dhe u bë i madh. 5 Ndërsa kisha parasysh
këtë, ja, ku po vinte nga perëndimi një cjap,
që përshkonte tërë sipërfaqen e dheut pa e

prekur tokën; cjapi kishte një bri të madh
midis syve të vet. 6 Arriti deri te dashi me
dy brirë që kisha parë më këmbë përpara
lumit, dhe iu hodh kundër me furinë e
forcës së tij. 7 E pashë të afrohet dhe të
zemërohet kundër tij; pastaj i ra me bri
dashit dhe copëtoi dy brirët e tij, ndërsa
dashi nuk kishte fuqi për t'i rezistuar;
kështu e hodhi për tokë dhe askush nuk
mundi ta çlirojë dashin nga pushteti i këtij.
8 Cjapi u bë shumë i madh; por, kur u bë
i fuqishëm, briri i tij i madh u thye; në
vend të tij dolën katër brirë të mëdhenj, që
drejtoheshin drejt katër erërave të qiellit.
9 Nga një prej tyre doli një bri i vogël, që
u bë shumë i madh në drejtim të jugut,
të lindjes dhe të vendit të lavdishëm. 10 U
rrit deri sa arriti ushtrinë e qiellit, bëri të
bjerë për tokë një pjesë e ushtrisë dhe e
yjeve dhe i shkeli. 11 U ngrit madje deri
te komandanti i ushtrisë, i hoqi flijimin e
vazhdueshëm dhe vendi i shenjtërores së
tij u shemb. 12 Ushtria iu la në dorë bashkë
me flijimin e vazhdueshëm, për shkak të
shkeljes; ai hodhi për tokë të vërtetën; bëri
tërë këto gjëra dhe i shkoi mbarë. 13 Pastaj
dëgjova një të shenjtë që fliste, dhe një
i shenjtë tjetër i tha atij që fliste: "Deri
kur do të vazhdojë ky vegim: ndalimi i
flijimit të përditshëm, shkretimi për shkak
të paudhësisë, shenjtërorja dhe ushtria
të shkelur?" 14 Ai më tha: "Deri dymijë
e treqind ditë; pastaj shenjtërorja do të
pastrohet". 15 Tani, ndërsa unë, Danieli, e
kisha parasysh vegimin dhe përpiqesha ta
kuptoja, ja ku po rri para meje dikush që
ka pamje burri. 16 Dëgjova pastaj në mes të
lumit Ulai zërin e një burri, që bërtiste dhe
thoshte: "Gabriel, shpjegoja këtij vegimin".
17 Ai iu afrua vendit ku ndodhesha unë dhe,
kur arriti, unë pata frikë dhe rashë me
fytyrë. Por ai më tha: "Kuptoje mirë, o
bir njeriu, sepse ky vegim ka të bëjë me
kohën e fundit". 18 Ndërsa ai fliste me
mua, unë rashë në një gjumë të rëndë me
fytyrë për tokë, por ai më preku dhe më
bëri të ngrihem më këmbë në vendin ku
ndodhesha. 19 Dhe tha: "Ja, unë do të të
tregoj atë që ka për të ndodhur në kohën
e fundit të indinjatës, sepse ka të bëjë me
kohën e caktuar të fundit. 20 Dashi me dy
brirë, që ti ke parë, përfaqëson mbretërit e
Medisë dhe të Persisë. 21 Cjapi leshtor është
mbreti i Javanit; dhe briri i madh që ishte
në mes të syve të tij është mbreti i parë.
22 Briri i thyer dhe katër brirët që dolën
në vend të tij janë katër mbretëri që do të
dalin nga ky komb, por jo me të njëjtën
fuqi të tij. 23 Në fund të mbretërisë së tyre,
kur rebelët do ta kenë mbushur kupën, do
të dalë një mbret me pamje të egër dhe i
rrahur në dredhitë luftarake. 24 Fuqia e tij
do të rritet, por jo për shkak të forcës së
tij; do të bëjë shkatërrime të habitshme,
do të ketë sukses në ndërmarrjet e tij
dhe do të shkatërrojë të fuqishmit dhe
popullin e shenjtorëve. 25 Për shkak të
dinakërisë së tij do shtohet mashtrimi në
duart e tij; do të krenohet në zemër te
vet dhe do të shkatërrojë shumë njerëz
që janë në siguri; do të ngrihet kundër
princit të princave, por do të thyhet jo nga
dorë njeriu. 26 Vegimi i mbrëmjeve dhe i
mëngjeseve, për të cilin është folur, është
i vërtetë. Ti e mban sekret vegimin, sepse
ka të bëjë me gjëra që do të ndodhin mbas
shumë kohe". 27 Dhe unë, Danieli, e ndjeva
veten të sfilitur dhe qeshë i sëmurë disa
ditë; pastaj u ngrita dhe u interesova për
punët e mbretit. Unë isha i tronditur nga
vegimi, por askush nuk e vuri re.

9

1 Në vitin e parë të Darit, birit të Asueros,
nga fisi i Mediasve, i cili u bë mbret i
Kaldeasve, 2 në vitin e parë të mbretërimit
të tij, unë, Danieli, kuptova nga librat
numrin e viteve në të cilët, sipas fjalës
të Zotit që i ishte drejtuar Jeremias duhet
të kryheshin shkretimet e Jeruzalemit,
domethënë shtatëdhjetë vjet. 3 E ktheva,
pra, fytyrën time drejt Zotit Perëndi, duke
e kërkuar me lutje e stërlutje, me agjërim,
me thesin dhe me hirin. 4 Kështu bëra lut-
jen time dhe rrëfimin tim Zotit, Perëndisë
tim, duke thënë: "O Zot, Perëndi i madh
dhe i tmerrshëm, që e ruan besëlidhjen
tënde dhe dhembshurinë tënde me ata që
të duan dhe respektojnë urdhërimet e tua,
5 ne kemi mëkatuar dhe kemi vepruar në
mënyrë të çoroditur, kemi qenë të këqij
dhe u rebeluam, duke u larguar nga urd-
hërimet e tua dhe nga dekretet e tua. 6 Nuk
kemi dëgjuar profetët, shërbëtorët e tu,
që u kanë folur në emrin tënd mbretërve
tanë, krerëve tanë, etërve tanë dhe tërë

popullit të vendit. [7] O Zot, ty të përket
drejtësia, por neve turpi i fytyrës ashtu si
po ndodh pikërisht sot me burrat e Judës,
me banorët e Jeruzalemit dhe me gjithë
Izraelin, me ata që janë afër dhe me ata
që janë larg, në të tëra vendet ku i ke
shpërndarë, për shkak të pabesisë që kanë
kryer kundër teje. [8] O Zot, turpi i fytyrës
është për ne, për mbretërit tanë, për kr-
erët tanë dhe për etërit tanë, sepse kemi
mëkatuar kundër teje. [9] Zotit, Perëndisë
tonë, i përkasin mëshira dhe ndjesa, sepse
jemi rebeluar kundër tij, [10] dhe nuk kemi
dëgjuar zërin e Zotit, Perëndisë tonë, për
të ecur sipas ligjeve të tij, që na kishte
vënë përpara me anë të shërbëtorëve të
tij, profetëve. [11] Po, tërë Izraeli ka shkelur
ligjin tënd, ka marrë rrugë të keqe për të
mos iu bindur zërit tënd; prandaj ra mbi
ne mallkimi dhe nëma e shkruar në ligjin
e Moisiut, shërbëtorit të Perëndisë, sepse
kemi mëkatuar kundër tij. [12] Kështu ai i
bëri realitet fjalët e tij që kishte shqiptuar
kundër nesh dhe kundër gjyqtarëve tanë që
na kanë qeverisur, duke prurë mbi ne një
mjerim të madh, sepse nën tërë qiellin nuk
është bërë kurrë diçka që të ngjajë me atë
që ka ndodhur në Jeruzalem. [13] Siç është
shkruar në ligjin e Moisiut, tërë kjo fatke-
qësi na ra mbi kurriz; megjithatë nuk i jemi
drejtuar Zotit, Perëndisë tonë, të na kthejë
nga paudhësia jonë dhe të kujdesemi për të
vërtetën tënde. [14] Prandaj Zoti ka ruajtur
rezervë këtë fatkeqësi dhe bëri që të bjerë
mbi ne, sepse Zoti, Perëndia ynë, është i
drejtë në të gjitha gjërat që bën, ndërsa ne
nuk i jemi bindur zërit të tij. [15] Dhe tani, o
Zoti, Perëndia ynë, që nxore popullin tënd
nga vendi i Egjiptit me dorë të fuqishme
dhe i bëre vetes një emër siç është sot, ne
kemi mëkatuar, kemi kryer vepra të liga.
[16] O Zot, sipas tërë drejtësisë sate, bëj, të
lutem, që zemërimi yt dhe tërbimi yt të
largohen nga Jeruzalemi, nga qyteti yt, nga
mali yt i shenjtë, për mëkatet tona dhe
për paudhësitë e etërve tanë. Jeruzalemi
dhe populli yt janë bërë objekt qortimi
për tërë ata që na rrethojnë. [17] Prandaj
dëgjo, o Perëndia ynë, lutjen e shërbëtorit
tënd dhe përgjërimet e tij dhe bëj që të
shkëlqejë, për hir të Zotit, fytyra jote mbi
shenjtëroren tënde që është e shkretuar.
[18] O Perëndia im, vër vesh dhe dëgjo; hap
sytë e tu dhe shiko shkretimet tona dhe
qytetin ku thirret emri yt, sepse ne nuk
paraqesim para teje lutjet tona për veprat
tona të drejta, por për dhembshuritë e tua
të mëdha. [19] O Zot, dëgjo; Zot, fal; Zot,
kushtoji kujdes dhe vepro. Mos mëno, për
hir të vetvetes, o Perëndia im, sepse emri yt
thirret mbi qytetin tënd dhe mbi popullin
tënd". [20] Ndërsa unë po flisja akoma, duke
u lutur dhe duke rrëfyer mëkatin tim dhe
mëkatin e popullit tim të Izraelit dhe po
paraqisja lutjen time para Zotit, Perëndisë
tim, për malin e shenjtë të Perëndisë tim,
[21] po, ndërsa unë po flisja akoma në lutje,
ai njeri, Gabrieli, që e kisha parë në vegim
në fillim, i dërguar me fluturim të shpejtë,
më arriti në orën e blatimit të mbrëmjes.
[22] Ai më mësoi, më foli dhe më tha: "Unë
kam ardhur tani, o Daniel, që të të vë në
gjendje të kuptosh. [23] Në fillim të lutjeve
të tua doli një fjalë dhe unë erdha të ta bëj
të njohur, sepse ty të duan shumë. Trego
kujdes, pra, për fjalën dhe kupto vegimin:
[24] Shtatëdhjetë javë janë caktuar për pop-
ullin tënd dhe për qytetin tënd të shenjtë,
për të t'i dhënë fund shkeljes, për t'i dhënë
fund mëkatit, për të shlyer paudhësinë,
për të sjellë një drejtësi të përjetshme, për
të vulosur vegimin dhe profecinë, për të
vajosur vendin shumë të shenjtë. [25] Prandaj
dije dhe kuptoje se, që kur ka dalë urdhri të
restaurohet dhe të rindërtohet Jeruzalemi
deri te Mesia, princi, do të duhen shtatë
javë dhe gjashtëdhjetë e dy javë të tjera; ai
do të ndërtohet përsëri me sheshe dhe me
ledhe, por në kohëra plot ankth. [26] Mbas
gjashtëdhjetë e dy javëve Mesia do të vritet
dhe askush nuk do të jetë me të. Dhe
populli i një princi që do të vijë ka për
të shkatërruar qytetin dhe shenjtëroren;
fundi i tij do të vijë me një përmbytje, dhe
deri në mbarim të luftës janë dekretuar
shkatërrime. [27] Ai do të lidhë gjithashtu një
besëlidhje me shumë njerëz për një javë,
por në mes të javës do t'i japë fund flijimit
dhe blatimit; dhe mbi krahët e veprimeve
të neveritshme do të vijë një shkatërrues,
deri sa shkatërrimi i plotë, që është dekre-
tuar, do të bjerë mbi shkatërruesin".

10

[1] Në vitin e tretë të Kirit, mbretit të
Persisë, një fjalë iu njoftua Danielit, që

quhej Beltshatsar. Kjo fjalë është e vërtetë
dhe konflikti i gjatë. Ai e kuptoi fjalën
dhe e mori vesh vegimin. 2 Në atë kohë,
unë, Danieli, mbajta zi për tri javë të plota.
3 Nuk hëngra ushqime të zgjedhura, nuk
futa në gojën time as mish as verë dhe nuk u
vajosa aspak, deri sa kaluan tri javë të plota.
4 Ditën e njëzetekatërt të muajit të parë,
ndërsa isha në bregun e lumit të madh, që
është Tigri, 5 ngrita sytë dhe shikova, dhe ja,
një njeri i veshur me rroba liri, me një brez
të artë të Ufazit. 6 Trupi i tij ishte i ngjashëm
me topazin, fytyra e tij kishte pamjen e
rrufesë, sytë e tij ishin si pishtarë flakërues,
krahët e tij dhe këmbët e tij dukeshin si prej
bronzi të llustruar dhe tingulli i fjalëve të tij
ishte si zhurma e një turme. 7 Vetëm unë,
Danieli, pashë vegimin, kurse njerëzit që
ishin me mua nuk e panë vegimin, por një
tmerr i madh ra mbi ta dhe ata ia mbathën
që të fshihen. 8 Kështu mbeta vetëm të
vërej këtë vegim të madh. Nuk më mbeti
kurrfarë force; çehrja e bukur ndryshoi në
të zbehtë dhe forcat e mia u ligështuan.
9 Megjithatë dëgjova zërin e fjalëve të tij;
por, duke dëgjuar zërin e fjalëve të tij, rashë
në një gjumë të thellë me fytyrë për tokë.
10 Por ja, një dorë më preku dhe bëri që unë
të rri duke u dridhur i tëri mbi gjunjët dhe
mbi pëllëmbët e duarve. 11 Pastaj më tha:
"Daniel, njeri shumë i dashur, kupto fjalët
që po të them dhe çohu më këmbë, sepse
tani më kanë dërguar te ti". Kur më tha
këtë fjalë, unë u çova më këmbë duke u
dridhur i tëri. 12 Atëherë ai më tha: "Mos
ki frikë, Daniel, sepse që ditën e parë që
vendose në zemrën tënde të kuptoje dhe
të përuleshe para Perëndisë tënd, fjalët e
tua u dëgjuan dhe unë erdha si përgjigje
e fjalëve të tua. 13 Por princi i mbretërisë
së Persisë më kundërshtoi njëzetenjë ditë;
por ja, Mikaeli, një nga princat e parë,
më erdhi në ndihmë, sepse kisha mbetur
atje me mbretin e Persisë. 14 Dhe tani
kam ardhur të të bëj të kuptosh atë që
do t'i ndodhë popullit tënd në mbarim të
ditëve; sepse vegimi ka të bëjë me një kohë
të ardhme". 15 Ndërsa më fliste në këtë
mënyrë, ula fytyrën për tokë dhe mbylla
gojën. 16 Dhe ja, dikush që i ngjante një
biri njeriu më preku buzët. Atëherë hapa
gojën, fola dhe i thashë atij që më rrint
përpara: "Imzot, për këtë vegim më kanë
zënë spazmat dhe fuqitë m'u ligështuan.
17 Dhe si mund të fliste një shërbëtor i tillë
i zotit tim me një imzot të tillë, sepse tani
fuqitë më kanë braktisur dhe më mungon
madje edhe frymëmarrja?". 18 Atëherë ai
që i ngjante një njeriu më preku përsëri
dhe më dha fuqi, 19 dhe tha: "O njeri që të
duan shumë, mos ki frikë, paqja është me
ty; mblidh forcat e tua, po, mblidh forcat e
tua". Mbasi më foli, unë fitova forcë dhe i
thashë: "Le të flasë zoti im, sepse ti më ke
dhënë forcë". 20 Pastaj më tha: "A e di përse
kam ardhur këtu pranë teje? Tani do të
kthehem të luftoj kundër princit të Persisë;
dhe kur të dal, ja, do të vijë princi i Javanit.
21 Por unë do të të bëj të njohur atë që është
shkruar në librin e së vërtetës; dhe nuk ka
njeri që të sillet trimërisht me mua kundër
tyre përveç Mikaelit, princit tuaj".

11

1 Gjatë vitit të parë të Darit, Medasit, unë
vetë qëndrova pranë tij për ta përkrahur
dhe për ta mbrojtur. 2 "Dhe tani do të të
bëj të njohur të vërtetën. Ja, në Persi do
të dalin akoma tre mbretër, por i katërti
do të bëhet shumë më i pasur se gjithë të
tjerët; kur të jetë bërë i fortë për shkak të
pasurive të tij, do t'i ngrerë të tërë kundër
mbretërisë së Javanit. 3 Atëherë do të dalë
një mbret i fuqishëm që do të sundojë mbi
një perandori të madhe dhe do të bëjë çfarë
të dojë. 4 Por kur të jetë formuar mbretëria
e tij do të copëtohet dhe do të ndahet në
drejtim të katër erërave të qiellit, por jo
midis trashëgimtarëve të tij dhe as me po
atë forcë me të cilën ai mbretëronte, sepse
mbretëria e tij do të çrrënjoset dhe do t'u
kalojë të tjerëve, dhe jo trashëgimtarëve.
5 Kështu mbreti i jugut do të bëhet i fortë,
por një ndër princat e tij do të bëhet më i
fortë nga ai dhe do të sundojë; sundimi i tij
do të jetë një sundim i madh. 6 Mbas disa
vjetëve do të lidhin aleancë; pastaj bija e
mbretit të jugut do të vijë te mbreti i veriut
për të bërë një marrëveshje, por nuk do
ruajë më as forcën e fuqisë së saj, dhe nuk
do të mund të zgjasë as ai as pushteti i tij;
në ato kohëra ajo do t'i dorëzohet vdekjes
bashkë me ata që e kanë çuar, që e kanë
lindur dhe që e kanë mbështetur. 7 Por
një nga pasardhësit nga rrënja e saj do të
dalë dhe do të zërë vendin e saj; ai do të

vijë kundër ushtrisë, do të hyjë në fortesat
e mbretit të veriut, do të veprojë kundër
tyre dhe do të dalë fitimtar. 8 Do të shpjerë
gjithashtu si plaçkë në Egjipt perënditë e
tyre me figurat e tyre të derdhura dhe me
sendet e tyre të çmuara prej argjendi dhe
prej ari, dhe për disa vjet do të rrijë larg
mbretit të veriut. 9 Ky do të dalë kundër
mbretit të jugut, por pastaj do të kthehet
në vendin e tij. 10 Bijtë e tij do të përgatiten
pastaj për luftë dhe do të mbledhin turma
forcash të mëdha, dhe një prej tyre do të
dalë me siguri përpara, do të vërshojë si
një përmbytje dhe do të kalojë tutje për ta
çuar luftën deri në fortesën e tij. 11 Atëherë
mbreti i jugut, i tërbuar, do të dalë të luftojë
kundër këtij, kundër mbretit të veriut, i cili
do të mobilizojë një turmë të madhe, por
turma do të bjerë në dorë të armikut. 12 Kur
turmën do ta kenë çuar tutje, zemra e tij
do të mbushet me krenari; do të mposhtë
me mijëra, por nuk do të jetë më i fortë.
13 Në fakt mbreti i veriut do të mobilizojë
përsëri një turmë edhe më të madhe se e
mëparshmja, dhe pas një kohe të shkurtër
do të përparojë me siguri me një ushtri të
madhe dhe me pajime të shumta. 14 Në atë
kohë shumë njerëz do të ngrihen kundër
mbretit të jugut; edhe disa burra të dhun-
shëm të popullit tënd do të ngrihen për
të realizuar vegimin, por do të rrëzohen.
15 Atëherë do të vijë mbreti i veriut, do të
ngrerë një ledh dhe do të shtjerë në dorë
një qytet të fortifikuar. Forcat e jugut nuk
do të mundin t'i rezistojnë; as trupat e
zgjedhura nuk do të kenë forcën për t'i
rezistuar. 16 Ai që i ka ardhur kundra do
të bëjë çfarë të dojë, dhe askush nuk do
të mund t'i rezistojë; ai do të ndalet në
vendin e lavdishëm duke pasur pushtet të
shkatërrojë çdo gjë. 17 Pastaj do të vendosë
të vijë me forcat e gjithë mbretërisë së tij,
duke ofruar kushte të ndershme paqeje,
dhe kështu ka për të bërë. Do t'i japë të
bijën për grua për ta korruptuar, por ajo
nuk do të mbajë anën e tij dhe nuk do ta
favorizojë atë. 18 Pastaj do t'u drejtohet
ishujve dhe do të shtjerë në dorë shumë
prej tyre, por një komandant do të bëjë që
të marrë fund arroganca e tij, duke bërë që
ajo të bjerë mbi të. 19 Pastaj do të kthehet
drejt fortesave të vendit të vet, por do të
pengohet, do të rrëzohet dhe nuk do të
gjendet më. 20 Në vend të tij do të dalë
dikush që do të dërgojë një tagrambledhës
për lavdinë e mbretërisë; por brenda pak
ditëve ai do të zhduket, por jo në zemërim a
në betejë. 21 Në vend të tij do të dalë një njeri
i neveritshëm, që nuk do të ketë dinjitet
mbretëror; ai do të vijë paqësisht, por do
ta shtjerë në dorë mbretërinë me intriga.
22 Para tij forcat e mëdha do të thyhen dhe
do të shkatërrohen, po ashtu edhe kreu
i një aleance. 23 Menjëherë pasi të ketë
lidhur një aleancë me të, ai do të veprojë
me pabesi dhe do të arrijë në pushtet me
pak njerëz. 24 Ai do të hyjë në mënyrë
paqësore edhe në pjesët më të pasura të
krahinës dhe do të bëjë atë që nuk kishin
bërë kurrë as etërit e tij as etërit e etërve
të tij; do të shpërndajë midis tyre plaçkë,
plaçkën e luftës dhe pasuritë dhe do të
hartojë plane kundër fortesave, por vetëm
për një kohë. 25 Me një ushtri të madhe
do t'i nxitë forcat e tij dhe zemrën e tij
kundër mbretit të jugut. Mbreti i jugut do
të futet në luftë me një ushtri të madhe dhe
shumë të fuqishme, por nuk do të mund
të rezistojë, sepse do të kurdisen komplote
kundër tij. 26 Vetë ata që hanë bashkë me të
do ta shkatërrojnë; ushtria e tij do të thyhet
dhe shumë do të bien të vrarë. 27 Zemra
e këtyre dy mbretërve do të drejtohet për
të bërë keq; ata do të flasin gënjeshtra të
ulur në të njëjtën tryezë, por gjëja nuk do
të ketë sukses, sepse fundi do t'u vijë në
kohën e caktuar. 28 Duke u kthyer në vendin
e tij me pasuri të mëdha, zemra e tij do të
vihet kundër besëlidhjes së shenjtë; kështu
ai do të kryejë qëllimet e tij dhe pastaj do
të kthehet në vendin e tij. 29 Në kohën e
caktuar ai do të dalë përsëri kundër jugut,
por këtë herë të fundit puna nuk do t'i
vejë mbarë si herën e parë, 30 sepse anijet e
Kitimit do të vijnë kundër tij; prandaj ai do
të trembet, do të zemërohet përsëri kundër
besëlidhjes së shenjtë dhe do të zbatojë
planet e tij; kështu përsëri do të merret
vesh me ata që kanë braktisur besëlidhjen
e shenjtë. 31 Forca të dërguara prej tij do
të ngrihen për të përdhosur shenjtëroren
fortesë, do të ndalojnë flijimin e përdit-
shëm dhe do të bëjnë veprime të neverit-
shme që shkaktojnë shkretim. 32 Me lajka ai
do të korruptojë ata që veprojnë pabesisht

kundër besëlidhjes; por populli i atyre që
njohin Perëndinë e tyre do të tregojë qën-
dresë dhe do të veprojë. 33 Ata që kanë dituri
midis popullit do të udhëzojnë shumë të
tjerë, por për një kohë të shkurtër do të
bien nga shpata, nga zjarri, nga mërgimi
dhe nga plaçkitja. 34 Kur do të rrëzohen,
do t'u jepet pak ndihmë, por shumë njerëz
do të bashkohen me ta pa qenë të sinqertë.
35 Disa nga ata që kanë dituri do të bien,
me qëllim që të përsosen, të pastrohen
dhe të zbardhen deri në kohën e mbarimit,
sepse kjo do të ndodhë në kohën e caktuar.
36 Pastaj mbreti do të veprojë si të dojë, do
të lartohet, do të hyjnizohet përmbi çdo
perëndi dhe do të thotë gjëra të habitshme
kundër Perëndisë të perëndive; do të ketë
sukses deri sa të mbushet kupa e indinjatës,
sepse ajo që është dekretuar do të bëhet.
37 Ai nuk do të tregojë respekt për Perëndinë
e etërve të tij dhe për dëshirën e grave; nuk
do të ketë respekt për asnjë perëndi, sepse
do të hyjnizojë veten përmbi të gjithë. 38 Por
në vend të tyre ai do të nderojë perëndinë
e fortesave dhe do të nderojë me ar, me
argjend, me gurë të çmuar dhe me gjëra
të këndshme, një perëndi, që etërit e tij
nuk e njohën. 39 Ai do të veprojë kundër
fortesave më të fortifikuara me ndihmën
e një perëndie të huaj; do të mbushë me
të mira ata që do ta njohin, do të bëjë
që të sundojnë mbi shumë njerëz dhe do
t'u japë toka si shpërblim. 40 Në kohën e
fundit mbreti i jugut do të ndeshet me të,
mbreti i veriut do të dalë kundër tij si një
shakullimë, me qerre dhe kalorës dhe me
shumë anije; do të depërtojë në vendet, do
t'i përmbytë dhe do të kalojë tutje. 41 Do
të hyjë edhe në vendin e lavdishëm dhe
shumë njerëz do të vriten; por këta do të
shpëtojnë nga duart e tij: Edomi, Moabi
dhe pjesa më e madhe e bijve të Amonit.
42 Ai do të shtrijë dorën edhe mbi vende të
ndryshme dhe as vendi i Egjiptit nuk do të
shpëtojë. 43 Do të shtjerë në dorë thesaret
prej ari dhe argjendi dhe të gjitha gjërat e
çmuara të Egjiptit; Libianët dhe Etiopasit
do t'i shkojnë pas. 44 Por lajmet e ardhura
nga lindja dhe nga veriu do ta turbullojnë;
prandaj ai do të niset me zemërim të madh
për të shkatërruar dhe vendosur shfarosjen
e shumë njerëzve. 45 Do t'i ngrerë çadrat
e pallatit të tij midis deteve dhe malit të
shenjtë të lavdishëm; pastaj do t'i vijë fundi
dhe askush nuk do ta ndihmojë".

12

1 "Në atë kohë do të dalë Mikaeli, princi
i madh, mbrojtësi i bijve të popullit tënd;
dhe do të jetë një kohë me ankthe, ashtu
si nuk ka pasur kurrë që kur se ekzistojnë
kombet e deri në atë kohë. 2 Shumë nga ata
që flenë në pluhurin e tokës do të zgjohen,
disa në një jetë të përjetshme, të tjerë në
turpin dhe në poshtërsi të përjetshme. 3 Ata
që kanë dituri do të shkëlqejnë si shkëlqimi
i kupës qiellore dhe ata që do të kenë çuar
shumë në drejtësi, do të shkëlqejnë si yjet
përjetë. 4 Por ti, Daniel, mbaji të fshehura
këto fjalë dhe vulose librin deri në kohën
e mbarimit; shumë njerëz do ta shfletojnë
dhe dituria do të shtohet". 5 Pastaj unë,
Danieli, shikova, dhe ja, dy të tjerë më
këmbë, njeri mbi këtë breg të lumit, dhe
tjetri mbi bregun tjetër të lumit. 6 Një
nga ata i tha burrit të veshur me rroba
liri, që qëndronte mbi ujërat e lumit: "Kur
do kryhen këto mrekulli?". 7 Unë dëgjova
atëherë burrin e veshur me rroba liri që
qëndronte mbi ujërat e lumit, i cili, ngriti
dorën e djathtë dhe dorën e majtë drejt
qiellit, u betua për atë që jeton përjtë se
kjo do të jetë për një kohë, për disa kohëra
dhe për gjysmën e një kohë; kur forca e
popullit të shenjtë do të thyhet plotësisht,
tërë këto gjëra do të kryhen. 8 Unë dëgjova,
por nuk kuptova, prandaj pyeta: "Imzot,
cili do të jetë fundi i këtyre gjërave?". 9 Ai
u përgjigj: "Shko, Daniel, sepse këto fjalë
janë të fshehura dhe të vulosura deri kohën
e mbarimit. 10 Shumë njerëz do të pastro-
hen, do të zbardhen dhe do të përsosen;
por të pabesët do të veprojnë me pabesi
dhe asnjë nga të pabesët nuk do të kuptojë,
por do të kuptojnë njerëzit e ditur. 11 Nga
koha që do të ndalohet flijimi i përditshëm
dhe do të ngrihet neveria që shkakton
shkretimin do të kalojnë njëmijë e dyqind
e nëntëdhjetë ditë. 12 Lum ai që pret dhe
arrin në njëmijë e treqind e tridhjetë e pesë
ditë. 13 Por ti shko drejt mbarimit tënd; do të
prehesh dhe pastaj do të ngrihesh përsëri
për të marrë pjesën tënde të trashëgimisë
në mbarim të ditëve".

Osea

1 Fjala e Zotit që iu drejtua Oseas, birit
të Beerit, në ditët e Uziahut, të Jothamit,
të Ashazit dhe të Ezekias, mbretit të Judës,
në ditët e Jeroboamit, birit të Joasit, mbret
i Izraelit. 2 Kur Zoti filloi t'i flasë Oseas,
Zoti i tha atij: "Shko, merr për grua një
prostitutë dhe ki fëmijë të kurvërisë, sepse
vendi po kurvërohet duke u larguar nga
Zoti". 3 Kështu ai shkoi dhe mori për grua
Gomeren, bijën e Diblaimit, e cila u mbars
dhe i lindi një djalë. 4 Atëherë Zoti i tha:
"Vëri emrin Jezreel, sepse brenda një kohe
të shkurtër unë do të marr hak për gjakun
e derdhur në Jezreel mbi shtëpinë e Jehut
dhe do t'i jap fund mbretërimit të shtëpisë
së Izraelit. 5 Po atë ditë do të ndodhë që unë
do të thyej harkun e Izraelit në luginën e
Jezreelit". 6 Ajo u mbars përsëri dhe lindi
një vajzë. Atëherë Zoti i tha Oseas: "Vëri
emrin Lo-ruhamah, sepse nuk do të kem
më mëshirë për shtëpinë e Izraelit, por do
t'i heq të gjithë. 7 Përkundrazi do të kem
dhembshuri për shtëpinë e Judës dhe do
t'i shpëtoj me anë të Zotit, Perëndisë së
tyre; nuk do t'i shpëtoj me harkun as me
shpatën apo me betejën, as me kuajt ose me
kalorësit". 8 Kur zvordhi Lo-ruhamahen,
ajo u mbars dhe lindi një djalë. 9 Atëherë
Zoti i tha Oseas: "Vëri emrin Lo-ami, sepse
ju nuk jeni populli im dhe unë nuk jam
Perëndia juaj. 10 Megjithatë numri i bijve
të Izraelit do të jetë si rëra e detit, që nuk
mund të matet as të llogaritet. Dhe do
të ndodhë që në vend që t'u thuhet atyre:
"Ju nuk jeni populli im", do t'u thuhet
atyre: "Jeni bijtë e Perëndisë së gjallë".
11 Pastaj bijtë e Judës dhe bijtë e Izraelit do
të bashkohen tok, do të zgjedhin për veten
e tyre një prijës të vetëm dhe do të dalin
jashtë vendit të tyre, sepse e madhe do të
jetë dita e Jezreelit".

2

1 "U thoni vëllezërve tuaj: "Ami", dhe
motrave tuaja "Ruhamah". 2 Protestoni
kundër nënës suaj, protestoni, sepse ajo
nuk është gruaja ime dhe unë nuk jam burri
i saj. Le të heqë nga fytyra e saj shenjat e
prostitucioneve të saj dhe shenjat e shkel-
jeve të kurorës nga sisët e saj; 3 përndryshe
do ta zhvesh lakuriq dhe do ta bëj si në
ditën e lindjes së saj; do ta katandis në një
shkreti, do ta bëj si një tokë të zhuritur
dhe do ta bëj të vdesë nga etja. 4 Nuk do
të kem mëshirë për bijtë e saj, sepse janë
bij prostitucioni. 5 Nëna e tyre u kurvërua
në fakt, ajo që është ngjizur është sjellë
në mënyrë të turpshme, sepse ka thënë:
"Do t'u shkoj pas dashnorëve të mi, që më
japin bukën time dhe ujin tim, leshin tim
dhe lirin tim, vajin tim dhe pijen time".
6 Prandaj ja, do të të zë rrugën me ferra, do
ta mbyll me një mur dhe kështu nuk do të
gjejë më shtigjet e saj. 7 Do të rendë pas
dashnorëve të saj, por nuk do t'i arrijë; do
t'i kërkojë, por nuk do t'i gjejë. Atëherë do
të thotë: "Do të kthehem te burri im i parë,
sepse për mua ishte më mirë atëherë se
tani". 8 Ajo nuk kuptoi që unë i jepja grurë,
musht dhe vaj dhe shtoja argjendin dhe
arin e saj, që ata i ofronin Baalit. 9 Prandaj
unë do të marr përsëri grurin tim në kohën
e vet dhe mushtin tim në stinën e vet; do t'i
heq leshin tim dhe lirin tim, që shërbenin
për të mbuluar lakuriqësinë e saj. 10 Atëherë
do të zbuloj turpet e saj në sytë e dash-
norëve të saj dhe askush nuk do ta shpëtojë
nga dora ime. 11 Gjithashtu do t'u jap fund
gëzimeve të saj, festave të saj, hënave të
reja të saj, të shtunave të saj dhe gjithë
solemniteteve të saj. 12 Do të shkatërroj
pastaj vreshtat e saj dhe fiqtë e saj për të
cilët ajo thoshte: "Këto janë dhuratat që
më kanë dhënë dashnorët e mi". Kështu do
t'i katandis në një shkurrnajë dhe kafshët e
fushave do t'i hanë. 13 Do ta dënoj pastaj për
ditët e Baalit, kur u digjte atyre temjan, kur
zbukurohej me vathë dhe me xhevahire
dhe u shkonte pas dashnorëve të saj, por
më harronte mua", thotë Zoti. 14 "Prandaj,
ja, unë do ta tërheq pas meje, do ta çoj
në shkretëtirë dhe do t'i flas zemrës së
saj. 15 Atëherë do t'i jap vreshtat e saj dhe
luginën e Akorit si portë e shpresës; atje ajo
do të këndojë si në ditët e rinisë së saj, ashtu
si veproi kur dolin nga vendi i Egjiptit. 16 Atë
ditë do të ndodhë, thotë Zoti, që ti do të
më quash: "Burri im", dhe nuk do të më
quash më: "Baali im". 17 Do të heq nga goja e
saj emrat e Baalëve dhe nuk do t'i kujtojnë
më emrat e tyre. 18 Atë ditë do të bëj për
ta një besëlidhje me kafshët e fushave, me
shpendët e qiellit dhe me rrëshqanorët e

tokës. Do të thyej harkun, shpatën dhe
luftën duke i eliminuar nga toka dhe do
të bëj të prehen të qetë. 19 Do të fejohesh
me mua përjetë; do të fejohesh me mua në
drejtësi, në paanshmëri, në mirësi dhe në
dhembshuri. 20 Do të fejohesh me mua në
besnikëri, dhe ti do të njohësh Zotin. 21 Atë
ditë do të ndodhë që unë do të përgjigjem",
thotë Zoti. "Do t'i përgjigjem qiellit dhe
ky do t'i përgjigjet tokës; 22 dhe toka do të
përgjigjet me grurin, mushtin dhe vajin,
dhe këta do t'i përgjigjen Jezreelit. 23 Unë
do të mbjell për vete mbi tokë dhe do të
më vijë keq për Lo-ruhamahun; dhe do t'i
them Lo-amit: "Ti je populli im", dhe ai do
më përgjigjet: "Ti je Perëndia im"".

3

1 Zoti më tha akoma: "Shko dhe dashuro
një grua të dashuruar nga një dashnor
dhe që është shkelëse e kurorës, ashtu si
Zoti i do bijtë e Izraelit, megjithëse ata u
drejtohen perëndive të tjera dhe pëlqejnë
reçelin e rrushit". 2 Kështu unë e bleva për
pesëmbëdhjetë sikla argjendi dhe për një
homer e gjysmë elbi, 3 dhe i thashë: "Ti
do të rrish shumë ditë me mua; nuk do të
kurvërohesh dhe nuk do të jesh e asnjeriut;
po kështu do të veproj unë me ty". 4 Sepse
bijtë e Izraelit do të rrinë shumë ditë pa
mbret, pa kryetar, pa flijim dhe pa shtyllë
të shenjtë, pa efod dhe pa idhuj të shtëpisë.
5 Pastaj bijtë e Izraelit do të kthehen dhe
do të kërkojnë Zotin, Perëndinë e tyre, dhe
Davidin, mbretin e tyre, dhe do të kthehen
duke u dridhur tek Zoti dhe te mirësia e tij
në mbarim të ditëve.

4

1 Dëgjoni fjalën e Zotit, o bij të Izraelit,
sepse Zoti ka një konflikt me banorët e
vendit: "Nuk ka në fakt as sinqeritet, as
mëshirë dhe as njohje të Perëndisë në vend.
2 Nuk bëhet tjetër përveç shpërbetimeve,
gënjeshtrave, vrasjeve, vjedhjeve, shkel-
jeve të kurorës, shkeljeve të çdo kufizimi
dhe derdhet gjak mbi gjak. 3 Për këtë shkak
vendi do të jetë në zi dhe tërë banorët
e tij do të vuajnë, bashkë me kafshët e
fushës dhe me shpendët e qiellit; madje
edhe peshqit e detit do të eliminohen.
4 Megjithatë askush të mos kundërshtojë,
askush të mos qortojë tjetrin, sepse pop-
ulli yt është si ai që grindet me priftin.
5 Prandaj ti do të pengohesh ditën dhe
profeti gjithashtu do të pengohet natën
bashkë me ty; dhe unë do të shkatërroj
nënën tënde. 6 Populli im vdes për mungesë
njohurish. Duke qenë se ti ke refuzuar njo-
hjen, edhe unë do të të refuzoj si prifti im;
duke qenë se ti ke harruar ligjin e Perëndisë
tënd, edhe unë do të harroj bijtë e tu. 7 Sa
më tepër janë shumuar, aq më tepër kanë
mëkatuar kundër meje; do ta kthej lavdinë
e tyre në turp. 8 Ata ushqehen me mëkatin
e popullit tim dhe e lidhin zemrën e tyre
me paudhësinë e tij. 9 Si për popullin ashtu
do të jetë edhe për priftin: unë do t'i dënoj
ata për sjelljen e tyre dhe do t'i shpërblej
për veprat e tyre. 10 Do të hanë, por nuk
do të ngopen; do të kurvërohen, por nuk
do të shtohen; sepse kanë hequr dorë nga
dëgjimi i Zotit. 11 Prostitucioni, vera dhe
mushti të lënë pa mend. 12 Populli im
konsulton idhujt e tij prej druri dhe shkopi
i tij i jep udhëzime, sepse fryma e prostitu-
cionit i devijon, dhe ata kurvërohen, duke u
shmangur nga Perëndia e tyre. 13 Ata bëjnë
flijime mbi majat e maleve, djegin temjan
ndër kodra, nën lisin, plepin dhe bafrën,
sepse hija e tyre është e këndshme. Prandaj
bijat tuaja kurvërohen dhe nuset e bijve
tuaj shkelin kurorën. 14 Nuk do t'i dënoj bi-
jat tuaja në se kurvërohen, as nuset e bijve
tuaj në se shkelin kurorën, sepse ata vetë
veçohen me prostitutat dhe ofrojnë flijime
bashkë me prostitutat e tempujve; prandaj
njerëzia që nuk ka mend do të vdesë. 15 Në
qoftë se ti, Izrael, kurvërohesh, Juda nuk
ka faj. Mos shkoni në Gilgal, mos u ngjitni
në Beth-aven dhe mos u betoni duke thënë:
"Ashtu si Zoti rron". 16 Sepse Izraeli është
kokëfortë si një mëshqerrë kryeneçe, tani
Zoti do ta kullotë si një qengj në një vend të
hapur. 17 Efraimi u bashkua me idhujt, lëre
të veprojë. 18 Edhe kur qejfet e tyre kanë
mbaruar, kryejnë vazhdimisht kurvërime;
krerët e tyre e duan shumë turpin. 19 Era i
ka lidhur në krahët e vet dhe atyre do t'u
vijë turp për flijimet e tyre".

5

1 "Dëgjoni këtë, o priftërinj, kushtojini
kujdes ju të shtëpisë së Izraelit, vini veshin,
o shtëpi e mbretit; sepse ky gjykim është

kundër jush. Në fakt ju keni qenë një
lak në Mitspah dhe një rrjetë e shtrirë
mbi Tabor. 2 Ata që devijojnë kanë rënë
thellë në masakër, por unë do t'i dënoj të
gjithë. 3 Unë e njoh Efraimin, dhe për mua
Izraeli nuk është aspak i panjohur; tani, o
Efraim, ti je kurvëruar; Izraeli është ndo-
tur. 4 Veprimet e tyre nuk u lejojnë atyre
të kthehen te Perëndia i tyre, sepse fryma
e kurvërimit është në mes të tyre dhe nuk
njohin Zotin. 5 Por kryelartësia e Izraelit
dëshmon kundër tij; prandaj Izraeli dhe
Efraimi do të bien për shkak të paudhësisë
së tyre, dhe bashkë me ta do të bjerë edhe
Juda. 6 Me kopetë e tyre dhe me tufat e
tyre do të shkojnë në kërkim të Zotit, por
nuk do ta gjejnë; ai është tërhequr prej
tyre. 7 Kanë vepruar me mashtrim kundër
Zotit, sepse kanë bërë fëmijë me shkelje të
kurorës; tani një muaj i vetëm do t'i hajë ata
dhe vendin e tyre. 8 I bini bririt në Gibeah,
i bini borisë në Ramah, jepni alarmin në
Beth-aven; armikun e ke prapa krahëve të
tua, o Beniamin. 9 Efraimi do të shkretohet
ditën e ndëshkimit; midis fiseve të Izraelit
unë të bëj të ditur një gjë të sigurt. 10 Krerët
e Judës janë si ata që zhvendosin kufijtë;
unë do ta derdh zemërimin tim mbi ta si
uji. 11 Efraimi është një shtypës dhe një
shkelës i drejtësisë, sepse ka ndjekur me
vendosmëri urdhrat njerëzore. 12 Prandaj
unë do të jem për Efraimin si një tenjë dhe
për shtëpinë e Judës si një karies. 13 Kur
Efraimi pa sëmundjen e tij dhe Juda plagën
e tij, Efraimi shkoi në Asiri dhe i dërgoi
lajmëtarë mbretit Jareb; megjithatë ai nuk
mund t'ju shërojë as t'ju mjekojë plagën.
14 Sepse unë do të jem për Efraimin si një
luan dhe për shtëpinë e Judës si një luan
i vogël; unë, unë vetë do ta shqyej dhe do
të largohem; do të marr me vete prenë dhe
askush nuk do të ma heqë. 15 Do të kthehem
në vendin tim deri sa të njohin që janë
fajtorë dhe do të kërkojnë me siguri fytyrën
time; në mjerimin e tyre do të më kërkojnë
me zell".

6

1 Ejani, të kthehemi tek Zoti, sepse ai na
ka copëtuar, por do të na shërojë; na ka
goditur, por do të na mbështjellë. 2 Mbas
dy ditësh do të na japë përsëri jetë, ditën e
tretë do të na ringjallë dhe ne do të jetojmë
në prani të tij. 3 E njohim Zotin, të për-
piqemi ta njohim më mirë; ardhja e tij është
e sigurt si agimi. Ai do të na vijë si shiu, si
shiu i fundit dhe i parë mbi tokë. 4 "Çfarë
duhet të bëj me ty, o Efraim? Çfarë duhet
të bëj me ty, o Judë? Dashuria juaj është
si një re e mëngjesit, si vesa që në mëngjes
zhduket shpejt. 5 Prandaj i kam prerë me
anë të profetëve, i kam vrarë me fjalët e
gojës sime dhe gjykimet e mia për ju janë si
drita që lind. 6 Sepse unë dëshiroj mëshirë
dhe jo flijimet, dhe njohjen e Perëndisë më
shumë se olokaustet. 7 Por, si Adami, ata
kanë shkelur besëlidhjen, kanë vepruar me
mashtrim ndaj meje. 8 Galaadi është një
qytet keqbërësish dhe i përlyer me gjak.
9 Ashtu si bandat e cubave rrinë në pritë
për një njeri, kështu një turmë priftërin-
jsh masakron në rrugën e Sikemit, kryen
gjëra të kobshme. 10 Në shtëpinë e Izraelit
pashë diçka të neveritshme: atje kurvëro-
het Efraimi, atje ndotet Izraeli. 11 Edhe për
ty, o Judë, është rezervuar një korrje, kur
do ta kthej popullin tim nga robëria".

7

1 "Kur dëshiroja të shëroja Izraelin,
atëherë u zbulua paudhësia e Efraimit
dhe ligësia e Samarisë, sepse veprojnë me
falsitet: vjedhësi hyn, një bandë vjedhësish
bën sulme jashtë. 2 Atyre nuk u shkon në
mend që unë nuk e harroj gjithë ligësinë e
tyre. Tani veprimet e tyre i rrethojnë nga
çdo anë; ato qëndrojnë para fytyrës sime.
3 Me ligësitë e tyre gëzojnë mbretin dhe
me gënjeshtrat e tyre krerët e tyre. 4 Janë
të gjithë shkelës të kurorës, si një furrë
e ngrohur nga furrtari, që nuk e nxit më
zjarrin mbasi ka brumosur miellin deri sa
të vijë brumi. 5 Në ditën e mbretit tonë,
krerët e kanë bërë të sëmuret afshin e
verës; mbreti u ka shtrirë dorën tallësve.
6 Ndërsa rrinë në pritë, ata e përgatitin
zemrën e tyre si një furrë; furrtari i tyre
fle tërë natën, dhe në mëngjes furra e
tyre të djeg me një zjarr flakërues. 7 Të
gjithë janë të zjarrtë si një furrë dhe i
hanë gjykatësit e tyre; gjithë mbretërit e
tyre kanë rënë, por asnjë prej tyre nuk
më kërkon. 8 Efraimi përzihet me popujt,
Efraimi është një kulaç i pakthyer. 9 Të
huajt gllabërojnë forcën e tij, por ai nuk
e vë re; po flokët e kokës kanë ngjyrë të

përhime, por ai nuk i vë re. [10] Kryelartësia
e Izraelit dëshmon kundër tij, sepse ata
nuk kthehen tek Zoti, Perëndia i tyre, nuk
e kërkojnë megjithëatë. [11] Efraimi është
një pëllumbeshë budallaçkë, pa mend;
ata thërresin Egjiptin, shkojnë në Asiri.
[12] Ndërsa shkojnë, do të shtrij mbi ta rrjetën
time dhe do t'i bëj që të rrëzohen si zogjtë
e qiellit; do t'i ndëshkoj, siç u paralajmërua
në asamblenë e tyre. [13] Mjerë ata, sepse
janë larguar prej meje! Shkatërrim për
ta, sepse janë rebeluar kundër meje! Unë
do të doja t'i shpengoja, por ata thonë
gënjeshtra kundër meje. [14] Ata nuk më
thërresin me zemrën e tyre, por ankohen
në shtratin e tyre. Mblidhen bashkë për
grurin dhe verën dhe rebelohen kundër
meje. [15] Megjithëse i kam dënuar dhe kam
përforcuar krahët e tyre, ata thurin të
keqen kundër meje. [16] Ata kthehen, por jo
te Shumë i Larti; janë si një hark që gabon;
krerët e tyre do të bien nga shpata për
shkak të tërbimit të gjuhës së tyre; kjo do
t'i bëjë qesharakë në vendin e Egjiptit".

8

[1] "Bjeri borisë! Armiku do të vërsulet mbi
shtëpinë e Zotit si një shqiponjë, sepse kanë
shkelur besëlidhjen time dhe kanë marrë
nëpër këmbë ligjin tim. [2] Izraeli do të më
bërtasë: "O Perëndia im, ne të njohim!".
[3] Izraeli ka hedhur poshtë të mirën, armiku
do ta ndjekë. [4] Kanë bërë mbretër disa, por
jo sipas dëshirës sime; kanë caktuar krerë,
por pa dijeninë time; me argjendin e tyre
dhe me arin e tyre kanë bërë idhuj, me
qëllim që të shkatërrohen. [5] Ai ka hedhur
poshtë viçin tënd, o Samari. Zemërimi im
u ndez kundër tyre. Deri kur do të jenë
të paaftë për pastërti? [6] Edhe ky viç vjen
nga Izraeli; e ka bërë një artizan dhe nuk
është një perëndi; prandaj viçi i Samarisë
do të bëhet copë-copë. [7] Meqenëse mb-
jellin erë, do të korrin furtunë. Kërcelli
i grurit nuk do të bëjë kalli dhe nuk do
të prodhojë grurë; edhe në se do të prod-
hojë, do ta hanë të huajt. [8] Izraelin po e
gllabërojnë; ata janë bërë midis kombeve si
një vazo e përçmuar. [9] Sepse janë ngjitur
në Asiri, si një gomar i egër që jeton i
vetmuar. Efraimi gjeti dashnorë me anë
dhuratash. [10] Megjithëse ka gjetur dashnorë
midis kombeve, tani unë do t'i mbledh dhe
do të fillojnë të pakësohen nën barrën e
mbretit të princave. [11] Sepse Efraimi ka
shumuar altarët për të mëkatuar, ata janë
bërë për të altare mëkati. [12] Kam shkruar
për të gjërat e mëdha të ligjit tim, por ato
u konsideruan si një gjë e çudishme. [13] Sa
për flijimet që më ofrojnë, ata bëjnë fli
mish dhe e hanë; por Zoti nuk i pëlqen.
Tani ai do të kujtojë paudhësinë e tyre dhe
do të ndëshkojë mëkatet e tyre: ata do të
kthehen në Egjipt. [14] Izraeli ka harruar atë
që e ka bërë dhe ka ndërtuar pallate; Juda
ka shumuar qytetet e fortifikuara; por unë
do të dërgoj zjarrin mbi qytetet e tij, i cili
do t'i gllabërojë kështjellat e tij".

9

[1] Mos u gëzo, o Izrael, për të ngazëlluar
si popujt e tjerë, sepse je kurvëruar duke u
larguar nga Perëndia yt; ke dashur pagesën
e prostitutës në të gjithë lëmenjtë e grurit.
[2] Lëmi dhe trokulli nuk do t'i ushqejnë dhe
mushti do t'i lërë të zhgënjyer. [3] Ata nuk do
të banojnë në vendin e Zotit, por Efraimi
do të kthehet në Egjipt dhe në Asiri do të
hanë ushqime të papastra. [4] Nuk do t'i bëjnë
më libacione vere Zotit dhe flijimet e tyre
nuk do të pëlqehen prej tij. Do të jenë
për ta si një ushqim zie; kushdo që do ta
hajë do të ndotet, sepse buka e tyre do të
vlejë për t'i mbajtur në jetë, nuk do të hyjë
në shtëpinë e Zotit. [5] Çfarë do të bëni në
ditët solemne dhe në ditët e kremtimit të
Zotit? [6] Sepse ja, ndonëse i kanë shpëtuar
shkatërrimit, Egjipti do t'i mbledhë bashkë,
Mofi do t'i varrosë; gjërat e tyre të çmuara
prej argjendi do t'i pushtojnë hithrat, dhe
në çadrat e tyre do të rriten ferrat. [7] Kanë
ardhur ditët e ndëshkimit, kanë ardhur
ditët e shpagimit; Izraeli do ta mësojë. Pro-
feti është një i pamend, njeriu i frymës flet
përçart, për shkak të madhësisë së paud-
hësisë sate dhe të madhësisë së armiqësisë
sate. [8] Roja e Efraimit është me Perëndinë
tim, por profeti yt është një lak i gjuetarit të
zogjve në të gjitha rrugët e tij; ka armiqësi
në shtëpinë e Perëndisë së tij. [9] Ata u
korruptuan thellë si në ditët e Gibeahut;
por ai do ta mbajë mend paudhësinë e tyre,
do të ndëshkojë mëkatet e tyre. [10] "Unë
gjeta Izraelin si rrushi në shkretëtirë, pashë
etërit tuaj si fiqtë e parë mbi një fik të ri.
Por, mbasi arritën në Baal-peor, u dhanë

pas poshtërsisë dhe u bënë të neveritshëm
si ajo që ata donin. 11 Lavdia e Efraimit do
të fluturojë si zog; nuk do të ketë më lindje,
as barrë, as mbarsje. 12 Edhe sikur të rritin
bijtë e tyre, unë do t'i lë pa ata, deri sa të
mos mbetet më asnjë njeri; po, mjerë ata
kur të largohem prej tyre! 13 Efraimi, duke
shikuar nga Tiro, është vendosur në një
vend të këndshëm; por Efraimi duhet t'ia
çojë bijtë e tij atij që do t'i vrasë". 14 Jepu
atyre, o Zot... Çfarë do t'u japësh atyre?
Jepu atyre një bark që dështon dhe gji të
shterura. 15 Gjithë ligësia e tyre është në
Gilgal; atje fillova t'i urrej. Për shkak të
ligësisë së veprimeve të tyre do t'i dëboj
nga shtëpia ime, nuk do t'i dua më; tërë
krerët e tyre janë rebelë. 16 Efraimi është
goditur, rrënja e tij është tharë; ata nuk do
të japin më fryt. Po, edhe sikur të kenë
fëmijë, unë do të bëj që frytet e dashur të
vdesin që në bark. 17 Perëndia im do t'i
hedhë poshtë, sepse nuk e kanë dëgjuar.
Dhe ata do të shkojnë duke u endur midis
kombeve.

10

1 Izraeli ishte një vresht i harlisur, që
jepte fryt për veten e tij; sa më tepër rritej
fryti i tij, aq më tepër i shumonte altarët
e tij; sa më i pasur ishte vendi i tij, aq më
të bukura i bënte shtyllat e tij të shenjta.
2 Zemra e tyre është gënjeshtare; tani do të
marrin ndëshkimin për të. Ai do të rrëzojë
altarët e tyre, do të shkatërrojë shtyllat e
tyre të shenjta. 3 Po, tani do të thonë: "Nuk
kemi më mbret, sepse nuk kemi pasur frikë
nga Zoti; por edhe mbreti çfarë do të mund
të bënte për ne?". 4 Thonë fjalë, betohen me
të rreme kur lidhin besëlidhjen; prandaj
ndëshkimi lulëzon si kukuta në brazdat e
arave. 5 Banorët e Samarisë do të drithëro-
hen për viçin e Beth-avenit, sepse populli
i tij do të mbajë zi për të dhe priftërinjtë
e tij që gëzoheshin me të do të dridhen,
mbasi lavdia u largua prej tij. 6 Vetë idhullin
do ta çojnë në Asiri si një dhuratë për
mbretin mbrojtës. Efraimi do të turpëro-
het dhe Izraeli do të koritet për planet e
tij. 7 Sa për Samarinë, mbreti i saj do të
zhduket si shkuma mbi ujë. 8 Edhe vendet
e larta të Avenit, mëkati i Izraelit, do të
asgjësohen; ferra dhe gjemba do të rriten
mbi altarët e tyre. Atëherë do t'u thonë
maleve: "Na mbuloni!", dhe kodrave: "Na
bini përsipër!". 9 "Që nga ditët e Gibeahut
ti ke mëkatuar, o Izrael. Atje u ndalën; në
Gibeah beteja kundër të bijve të paudhësisë
nuk i arriti. 10 Kur të më pëlqejë, do t'i
ndëshkoj; popujt do të mblidhen kundër
tyre, kur t'i lidh për të dy paudhësitë e tyre.
11 Efraimi është si një mëshqerrë e stërvitur
mirë, së cilës i pëlqen të shijë grurin, por
unë do të vë zgjedhën mbi qafën e saj të
bukur; do ta lidh Efraimin me parmendën,
Juda do të lërojë, Jakobi do të thërmojë
plisat". 12 Mbillni për vete sipas drejtësisë,
korrni sipas dhemshurisë, lëroni arën tuaj
të lënë djerrë, sepse është koha për të
kërkuar Zotin, derisa ai të vijë dhe përhapë
mbi ju drejtësinë. 13 Ju keni lëruar ligësinë,
keni korrur paudhësinë, keni ngrënë frytin
e gënjeshtrës. Duke qenë se ti u ke besuar
rrugëve të tua, në turmën e trimave të tu,
14 një trazirë do të lindë në mes të popullit
tënd dhe të gjitha fortesat e tua do të
shkatërrohen ashtu si Shalmani shkatërroi
Beth-arbelin, ditën e betejës, kur nëna u bë
copë-copë mbi bijtë. 15 Kështu do të ndodhë
me ty, o Bethel, për shkak të ligësisë suaj të
pamasë. Në mëngjes mbreti i Izraelit do të
shkatërrohet krejt.

11

1 "Kur Izraeli ishte fëmijë, unë e desha
dhe nga Egjipti thirra birin tim. 2 Sa më
shumë i thërrisnin profetët, aq më tepër
janë larguar prej tyre, u kanë bërë flijime
Baalëve dhe u kanë djegur temjan figurave
të gdhendura. 3 Unë vetë i mësova Efraimit
të ecë, duke e mbajtur nga krahët; por ata
nuk e kuptuan që unë po i shëroja. 4 Unë
i tërhiqja me litarë të dashamirësisë njerë-
zore, me lidhje dashurie; isha për ta si ai që
e ngre zgjedhën nga qafa e tyre, dhe përule-
sha për t'u dhënë të hanë. 5 Izraeli nuk do
të kthehet në vendin e Egjipti; por Asiri do
të jetë mbreti i tij, sepse nuk kanë pranuar
të konvertohen. 6 Shpata do të bjerë mbi
qytetet e tij, do të shkatërrojë shufrat e tyre
dhe do t'i hajë për shkak të planeve të tyre
të këqija. 7 Populli im synon të largohet
nga unë; megjithatë e thërresin Shumë të
Lartin, asnjë prej tyre nuk e përlëvdon. 8 Si
mund të të braktis, o Efraim, ose të të lë
në dorë të të tjerëve, o Izrael? Si mund
të të bëj si Admahu, ose të të katandis si

Tseboimi? Zemra ime ngashërohet brenda
meje, dhemshuria ime ndizet e tëra. 9 Nuk
do ta shfryj zemërimin tim të zjarrtë, nuk
do të shkatërroj përsëri Efraimin, sepse jam
një Perëndi dhe jo një njeri, i Shenjti midis
teje dhe nuk do të vij me zemërim. 10 Ata
do të ndjekin Zotin, që do të vrumbullojë si
një luan; kur do të vrumbullojë, bijtë e tij
do të rendin drejt tij nga perëndimi duke u
dridhur. 11 Do të rendin duke u dridhur si
zogjtë nga Egjipti dhe si pëllumbesha nga
vendi i Asirisë; unë do t'i bëj të banojnë në
shtëpitë e tyre", thotë Zoti. 12 Efraimi më
qarkon me gënjeshtra dhe shtëpia e Izraelit
me mashtrin. Edhe Juda është akoma i
pabindur ndaj Perëndisë dhe të Shenjtit që
është besnik.

12

1 Efraimi ngopet me erë dhe shkon pas
erës së jugut; çdo ditë shumon gënjeshtrat
dhe dhunën; bën aleancë me Asirinë dhe
çon vaj në Egjipt. 2 Zoti është gjithashtu
në grindje me Judën dhe do ta ndëshkojë
Jakobin për sjelljen e tij; do ta shpërblejë
sipas veprave të tij. 3 Në gjirin e nënës
mori vëllain e vet nga thembra dhe me
forcën e tij luftoi me Perëndinë. 4 Po,
luftoi me Engjëllin dhe fitoi; qau dhe iu
lut shumë. E gjeti në Bethel, dhe atje ai
foli me ne, 5 domethënë Zoti, Perëndia i
ushtrive, emri i të cilit është Zoti. 6 Prandaj
ti kthehu te Perëndia yt, vepro me dhem-
bshuri dhe ndershmëri dhe ki gjithnjë sh-
presë te Perëndia yt. 7 Efraimi është një
tregtar që mban në dorë kandarë jo të
saktë dhe i pëlqen të mashtrojë. 8 Efraimi
thotë: "Edhe jam begatuar, kam grumbul-
luar pasuri; në të gjitha mundimet e mia,
nuk do të gjejnë tek unë asnjë paudhësi
që të jetë mëkat". 9 "Por unë jam Zoti,
Perëndia yt, qysh nga vendi i Egjiptit. Do
të të bëj që të banosh akoma në çadra si
në ditët solemne. 10 U fola profetëve, kam
shtuar vegimet dhe me anë të profetëve
kam përdorur krahasime". 11 Në qoftë se
Galaadi jepet pas idhujtarisë, me siguri do
të katandiset në asgjë. Sepse në Gilgal
flijojnë dema, altarët e tyre do të jenë me
siguri si grumbuj gurësh gjatë brazdave të
arave. 12 Jakobi iku në fushën e Sirisë dhe
Izraeli shërbeu për një grua, për një grua u
bë rojtar dhensh. 13 Me anë të një profeti,
Zoti e nxori Izraelin nga Egjipti, dhe Izraeli
u ruajt nga një profet. 14 Efraimi provokoi
hidhët zemërimin e tij, prandaj Zoti i tij do
të bëjë që mbi të të bjerë gjaku i derdhur
dhe do të bëjë që mbi të të kthehet turpi i
tij.

13

1 Kur Efraimi fliste me të dridhura, e
lartonte vetveten në Izrael, por kur u bë
fajtor me Baalin, ai vdiq. 2 Tani vazhdojnë
të mëkatojnë, dhe me argjendin e tyre
kanë bërë një mori figurash të derdhura,
idhuj sipas kuptimit të tyre, të gjitha vepra
artizanësh. Për ta thuhet: "Njerëzit që
ofrojnë flijime le të puthin viçat". 3 Prandaj
do të jenë si një re mëngjesore, si vesa që në
mëngjes zhduket shpejt, si byku që e merr
era nga lëmi, si tymi që del nga oxhaku.
4 "Megjithatë unë jam Zoti, Perëndia yt, që
nga vendi i Egjiptit; ti nuk duhet të pranosh
tjetër Perëndi veç meje dhe nuk ka tjetër
Shpëtimtar jashtë meje. 5 Unë të njoha
në shkretëtirë, në tokën e thatësirës së
madhe. 6 Kur kishin kullotë, ngopeshin; kur
ngopeshin, zemra e tyre krenohej; prandaj
më kanë harruar. 7 Kështu unë do të jem për
ta si një luan, do të rri në pritë mbi rrugë si
leopard; 8 do t'i sulmoj si një arushë që ia
kanë marrë këlyshët dhe t'u çaj kafazin e
kraharorit; do t'i ha si një luaneshë, bishat
e fushave do t'i shqyejnë. 9 Ti je shkatër-
ruar, o Izrael, sepse je kundër meje, kundër
ndihmës sate. 10 Ku është tani mbreti yt, që
të mund të të shpëtojë në të gjitha qytetet
e tua? Ku janë gjykatësit e tu për të cilët
thoshje: "Nëm një mbret dhe disa krerë"?
11 Të kam dhënë një mbret në zemërimin
tim dhe ta mora përsëri në tërbimin tim.
12 Paudhësia e Efraimit është mbyllur në
vend të të sigurt, mëkati i tij mbahet i fshe-
hur. 13 Dhembje grash që lindin do të vinë
mbi të. Është një bir pa mend, sepse nuk
duhet të qëndrojë gjatë në vendin ku dalin
fëmijët. 14 Unë do t'i shpengoj nga pushteti i
Sheolit, do t'i shpëtoj nga vdekja. O vdekje,
unë do të jem murtaja jote. O Sheol, unë
do të jem shkatërrimi yt. Pendimi është
fshehur nga sytë e mi. 15 Edhe në rast se
është frytdhënës midis vëllezërve të tij, do
të vijë nga shkretëtira era e lindjes, do të
ngrihet nga shkretëtira era e Zotit, atëherë
burimi i tij do të thahet, gurra e tij do të

shterojë. Ai do të plaçkitë thesarin e çdo
ene të çmuar. [16] Samaria do të shkretohet,
sepse ka ngritur krye kundër Perëndisë të
saj. Do të bien nga shpata; fëmijët e tyre
do të bëhen copë-copë dhe grave të tyre me
barrë do t'u çajnë barkun".

14

[1] O Izrael, kthehu tek Zoti, Perëndia yt,
sepse ke rënë poshtë për shkak të paud-
hësisë sate. [2] Merrni me vete disa fjalë
dhe kthehuni tek Zoti. I thoni: "Largo
çfarëdo paudhësi dhe prano atë që është e
mirë, dhe ne do të ofrojmë flijimet e buzëve
tona. [3] Asiria nuk do të na shpëtojë, nuk
do të hipim më mbi kuaj dhe nuk do t'i
themi më veprës së duarve tona: "Ti je
perëndia ynë", sepse pranë teje jetimi gjen
dhemshuri". [4] "Unë do të shëroj shthurjen
e tyre, do t'i dua shumë, sepse zemërimi im
u tërhoq prej tyre. [5] Do të jem si vesa për
Izraelin; dhe ai do të lulëzojë si zambaku
dhe do t'i zgjatë rrënjët e tij në thellësi si
kedrat e Libanit. [6] Degët e tij do të zgjaten,
bukuria e tij do të jetë si ajo e ullirit, aroma
e tij do të jetë si ajo e Libanit. [7] Ata që
jetojnë në hijen e tij do të kthehen dhe
do të rigjallërohen si gruri, do të lulëzojnë
si hardhia dhe do të jenë të famshëm si
vera e Libanit. [8] Efraimi do të thotë: "Çfarë
më lidh më me idhujt?". Unë do ta kënaq
dhe do të kujdesem për të. Unë jam si
një selvi përherë e blertë; fryti yt vjen
te unë". [9] Kush është i urtë, t'u kushtojë
kujdes këtyre gjërave. Kush ka mend le t'i
kuptoje ato. Sepse rrugët e Zotit janë të
drejta; të drejtët do të ecin nëpër to, por
shkelësit do të rrëzohen.

Joeli

1 Fjala e Zotit që iu drejtua Joelit, birit të
Pethuelit. 2 Dëgjoni këtë, o pleq, dëgjoni,
ju të gjithë banorë të vendit. A ka ndod-
hur vallë një gjë e tillë në ditët tuaja apo
në ditët e etërve tuaj? 3 Tregouani bijve
tuaj, dhe bijtë tuaj bijve të tyre, dhe bijtë
e tyre brezit tjetër. 4 Atë që la krimbi
e hëngri karkaleci, atë që la karkaleci e
hëngri larva e karkalecit, atë që la larva e
hëngri bulkthi. 5 Zgjohuni, o të dehur, dhe
qani; vajtoni ju të gjithë, që pini verë, për
mushtin që ju hoqën nga goja. 6 Sepse një
komb i fortë dhe i panumërt ka dalë kundër
vendit tim. Dhëmbët e tij janë dhëmbë
luani, dhe ka stërdhëmbë luaneshe. 7 Ka
shkatërruar hardhinë time, e ka bërë copë-
copë fikun tim, ia ka hequr lëvoren krejt
dhe e ka hedhur tutje; degët e tij kanë
mbetur të bardha. 8 Vajto si një virgjëreshë
e veshur me thes për dhëndrrin e rinisë
së saj. 9 Nga shtëpia e Zotit janë zhdukur
ofertat e ushqimit dhe libacionet; priftërin-
jtë, ministrat e Zotit, pikëllohen. 10 Fusha
është shkretuar, vendi është në zi, sepse
gruri u prish, mushti u tha dhe vaji humbi.
11 Pikëllohuni, o bujq, vajtoni, o vreshtarë,
për grurin dhe për elbin, sepse të korrat
e arave humbën. 12 Hardhia u tha, fiku u
tha, shega, hurma, molla dhe tërë drurët e
fushës u thanë; nuk ka gëzim midis bijve të
njerëzve. 13 Ngjeshuni me thes dhe mbani
zi, o priftërinj, vajtoni, ministra të altarit.
Ejani, rrini tërë natën të veshur me thasë,
o ministra të Perëndisë tim, sepse oferta e
ushqimit dhe libacioni u zhduk nga shtëpia
e Perëndisë tuaj. 14 Shpallni agjërim, thër-
risni një kuvend solemn. Mblidhni pleqtë
dhe tërë banorët e vendit në shtëpinë e
Zotit, Perëndisë tuaj, dhe i klithni Zotit.
15 Mjerë ajo ditë! Sepse dita e Zotit është e
afërt; po, do të vijë si një shkatërrim nga i
Plotfuqishmi. 16 A nuk u hoq vallë ushqimi
para syve tona, dhe gëzimi dhe hareja nga
shtëpia e Perëndisë tonë? 17 Farërat po
thahen nën plisa, depot janë katandisur të
shkreta, hambaret e grurit po rrënohen,
sepse gruri u tha. 18 Sa vuajnë kafshët!
Kopetë e gjedhëve sillen më kot, sepse nuk
ka kullotë për ta; lëngojnë edhe kopetë e
deleve. 19 Te ty, o Zot, unë këlthas, sepse
një zjarr ka gllabëruar të gjitha tokat për
kullotë dhe një flakë ka djegur të gjithë
drurët e fushës. 20 Edhe kafshët e fushave i
ngrenë sytë drejt teje, sepse rrjedhjat e ujit
janë tharë dhe zjarri ka gllabëruar tokat
për kullotë.

2

1 I bini borisë në Sion dhe jepni
kushtrimin në malin tim të shenjtë! Le
të dridhen të gjithë banorët e vendit, sepse
dita e Zotit po vjen, është e afërt, 2 po vjen
dita e territ dhe e errësirës së dendur, ditë
resh dhe mjegulle. Ashtu si përhapet agimi
mbi malet, po vjen një popull i shumtë
dhe i fuqishëm, të cilit kurrkush nuk i
ka ngjarë më parë dhe as nuk do të ketë
më kurrë për shumë breza që do të vijnë.
3 Para tij një zjarr po gllabëron dhe pas tij
një flakë po djeg. Përpara tij vendi është
si kopshti i Edenit; dhe pas tij është si
një shkretëtirë e mjeruar; po, asgjë nuk i
shpëton atij. 4 Pamja e tyre është si pamja e
kuajve, dhe rendin si kuaj të shpejtë. 5 Ata
hidhen mbi majat e maleve me zhurmë
qerresh, si brambullima e flakës së zjarrit
që djeg kallamishtet, si një popull i fortë që
është rreshtuar për betejë. 6 Përpara tyre
popujt përpëliten nga dhembja, çdo fytyrë
zbehet. 7 Rendin si njerëz trima, ngjiten
mbi muret si luftëtarë; secili ndjek rrugën
e vet pa devijuar prej saj. 8 Askush nuk e
shtyn fqinjin e tij, secili ndjek shtegun e
vet; sulen në mes të shigjetave, por nuk
plagosen. 9 I bien qytetit kryq e tërthor,
rendin mbi muret, ngjiten në shtëpi, hyjnë
në to nga dritaret si vjedhës. 10 Para tyre
dridhet toka, dridhen qiejt, dielli dhe
hëna erren dhe yjet humbin shkëlqimin
e tyre. 11 Zoti bën që t'i dëgjohet zëri
para ushtrisë së tij, sepse fusha e tij është
shumë madhe dhe zbatuesi i fjalës së tij
është i fuqishëm. Po, dita e Zotit është e
madhe dhe fort e tmerrshme; kush mund
ta durojë? 12 "Prandaj tani", thotë Zoti,
"kthehuni tek unë me gjithë zemrën tuaj,
me agjërime, me lot dhe me vajtime".
13 Grisni zemrën tuaj dhe jo rrobat tuaja
dhe kthehuni tek Zoti, Perëndia juaj, sepse
ai është i mëshirshëm dhe plot dhemshuri,
i ngadalshëm në zemërim dhe me shumë
dashamirësi, dhe pendohet për të keqen që

ka dërguar. [14] Kush e di, ndoshta kthehet
dhe pendohet, dhe lë pas tij një bekim,
një ofertë ushqimesh dhe një libacion
për Zotin, Perëndinë tuaj? [15] I bini borisë
në Sion, shpallni një agjërim, thërrisni
një kuvend solemn. [16] Mblidhni popullin,
shenjtëroni kuvendin, mblidhni pleqtë,
mblidhni fëmijët dhe foshnjat e gjirit. Të
dalë dhëndrri nga dhoma e tij dhe nusja nga
dhoma e saj e nusërisë. [17] Midis portikut dhe
altarit le të qajnë priftërinjtë, ministrat e
Zotit, dhe le të thonë: "Fale, o Zot, popullin
tënd dhe mos ia lër trashëgiminë tënde
turpit apo nënshtrimit nga ana e kombeve.
Sepse do të thonë midis popujve: "Ku është
Perëndia i tyre?"". [18] Atëherë Zoti u bë
xheloz për vendin e tij dhe i erdhi keq për
popullin e tij. [19] Zoti do të përgjigjet dhe
do t'i thotë popullit të tij: "Ja, unë do t'ju
dërgoj grurë, musht dhe vaj, do t'i keni
me bollëk dhe nuk do të jeni më turpi i
kombeve. [20] Do të largoj nga ju ushtrinë e
veriut dhe do ta çoj në një tokë të zhuritur
dhe të shkretë; pararojën e saj drejt detit
lindor dhe praparojën e saj drejt detit
perëndimor; era e keqe e saj do të përhapet,
duhma e saj do të përhapet, sepse ka bërë
gjëra të mëdha. [21] Mos kij frikë, o tokë,
gëzohu, ngazëllohu, sepse Zoti ka bërë
gjëra të mëdha. [22] Mos kini frikë, o kafshë
të fushave, sepse tokat për kullotë do të
gjelbërojnë, drurët mbajnë frytin e tyre,
fiku dhe hardhia japin tërë bollëkun e tyre.
[23] Prandaj gëzohuni, o bij të Sionit, dhe
kënaquni, ngazëllohuni tek Zoti, Perëndia
juaj, sepse ju ka dhënë shiun e parë me
drejtësi, dhe do të bëjë të bjerë për ju shiun,
shiun e parë dhe shiun e fundit në muajin
e parë. [24] Lëmenjtë do të jenë plot me grurë
dhe në butet do të grafullojë mushti dhe
vaji; [25] kështu do t'ju kompensoj për të
korrat që kanë ngrënë karkaleci, larva e
karkalecit, bulkthi dhe krimbi, ushtria ime
e madhe që kisha dërguar kundër jush.
[26] Dhe ju do të hani me bollëk dhe do të
ngopeni, dhe do të lëvdoni emrin e Zotit,
Perëndisë tuaj, që për ju ka bërë mrekulli,
dhe popullin tim nuk do ta mbulojë më
turpi. [27] Atëherë ju do të pranoni që unë jam
në mes të Izraelit dhe që jam Zoti, Perëndia
juaj, dhe nuk ka asnjë tjetër; popullin tim
nuk do ta mbulojë më turpi". [28] "Mbas kësaj
do të ndodhë që unë do të përhap Frymën
tim mbi çdo mish; bijtë tuaj dhe bijat tuaja
do të profetizojnë, pleqtë tuaj do të shohin
ëndrra, të rinjtë tuaj do të kenë vegime.
[29] Në ato ditë do të përhap Frymën time
edhe mbi shërbëtorët dhe shërbëtoret.
[30] Do të bëj mrekulli në qiejt dhe mbi tokë:
gjak, zjarr dhe shtëllunga tymi. [31] Dielli
do të shndërrohet në terr dhe hëna në
gjak, para se të vijë dita e madhe dhe e
tmerrshme e Zotit. [32] Dhe do të ndodhë që
kushdo që do t'i drejtohet emrit të Zotit
do të shpëtojë, sepse në malin Sion dhe
në Jeruzalem do të ketë shpëtim, siç e ka
thënë Zoti, edhe për ata që kanë mbetur
gjallë dhe që Zoti do t'i thërrasë".

3

[1] "Sepse ja, në ato ditë dhe në atë kohë,
kur do të bëj që të kthehen nga robëria ata
të Judës dhe të Jeruzalemit, [2] do të mbledh
tërë kombet dhe do t'i bëj të zbresin në
luginën e Jozafatit, dhe atje do të zbatoj
gjykimin tim mbi ta, për Izraelin, pop-
ullin tim dhe trashëgiminë time, që e kanë
shpërndarë midis kombeve, duke e ndarë
kështu vendin tim. [3] Kanë hedhur shortin
mbi popullin tim, kanë dhënë një djalë në
këmbim të një prostitute dhe kanë shitur
një vajzë në këmbim të verës, që të mund të
pinin. [4] Përveç kësaj çfarë jeni ju për mua,
Tiro dhe Sidoni, dhe ju, gjithë krahinat e
Filistisë? Mos doni vallë të hakmerreni
me mua për ndonjë gjë që kam bërë? Por
në rast se hakmerreni, do të bëj që të
bjerë shpejt dhe pa ngurrim mbi kokën tuaj
ligësia që keni bërë. [5] Sepse ju keni marrë
argjendin dhe arin tim dhe keni çuar në
tempujt tuaj pjesën më të mirë të sendeve
të mia të çmuara, [6] dhe ua keni shitur bijtë
e Judës dhe të Jeruzalemit bijve të Javan-
itëve, për t'i larguar nga vendi i tyre. [7] Ja,
unë do t'i bëj të zgjohen nga vendi ku i
keni shitur dhe do të bëj që të bjerë mbi
kokën tuaj ajo që keni bërë. [8] Do t'i shes
bijtë tuaj dhe bijat tuaja në duart e bijve të
Judës, që do t'ua shesin Sabejve, një komb
i largët, sepse Zoti ka folur". [9] Shpallni
këtë midis kombeve: "Pregatitni luftën,
zgjoni njerëzit trima, le të afrohen, le të
dalin gjithë luftëtarët! [10] Farkëtoni shpata
me ploret tuaj dhe ushta me drapërinjtë
tuaj. I dobëti le të thotë: "Jam i Fortë!"".

[11] Nxitoni dhe ejani, kombe rreth e rrotull,
dhe mblidhuni! O Zot, bëj që të zbresin
atje njerëzit e tu trima! [12] "Le të ngrihen
dhe të dalin kombet në luginën e Jozafatit,
sepse atje unë do të ulem për të gjykuar
të gjitha kombet që janë përreth. [13] Merrni
në dorë draprinjtë, sepse të korrat janë
gati. Ejani, zbrisni, sepse trokulli është
plot, butet grafullojnë, sepse e madhe është
ligësia e tyre". [14] Turma pas turmash në
Luginën e vendimit. Sepse dita e Zotit është
e afërt, në Luginën e vendimit". [15] Dielli
dhe hëna po erren dhe yjet po humbin
shkëlqimin e tyre. [16] Zoti do të vrumbullojë
nga Sioni dhe do të bëjë që t'i dëgjohet
zëri nga Jeruzalemi, aq sa qiejt dhe toka do
të dridhen. Por Zoti do të jetë një strehë
për popullin e tij dhe një fortesë për bijtë
e Izraelit. [17] "Atëherë ju do të pranoni që
unë jam Zoti, Perëndia juaj, që banon në
Sion, mali im i shenjtë. Kështu Jeruzalemi
do të jetë i shenjtë dhe të huajt nuk do të
kalojnë më andej". [18] Atë ditë do të ndodhë
që malet të pikojnë musht, qumështi do të
rrjedhë nga kodrat dhe uji do të rrjedhë në
të gjitha rrëketë e Judës. Nga shtëpia e Zotit
do të dalë një burim, që do të ujitë luginën
e Sitimit. [19] "Egjipti do të bëhet shkreti dhe
Edomi një shkretëtirë e mjeruar për shkak
të dhunës kundër bijve të Judës, sepse kanë
derdhur gjak të pafajshëm në vendin e
tyre. [20] Por Juda do të mbetet përjetë, edhe
Jeruzalemi brez pas brezi. [21] Do t'i pastroj
nga gjaku i tyre i derdhur, nga i cili nuk
i kisha pastruar, dhe Zoti do të banojë në
Sion".

Amosi

1 Fjalë të Amosit, një nga barinjtë e
Tekoas, që pati vegime për Izraelin, në
kohën e Uziahut, mbretit të Judës, dhe në
kohën e Jeroboamit, birit të Joasit, mbret i
Izraelit, dy vjet para tërmetit. 2 Ai tha: "Zoti
bërtet nga Sioni dhe bën që të dëgjohet
zëri i tij në Jeruzalem; kullotat e barin-
jve janë të shkreta dhe maja e Karmelit u
tha". 3 Kështu flet Zoti: "Për tre krime të
Damaskut, madje për katër, unë nuk do ta
revokoj ndëshkimin e tij, sepse e kanë shirë
Galaadin me shirëse prej hekuri. 4 Prandaj
do të dërgoj zjarr në shtëpinë e Hazaelit,
që do të gllabërojë pallatet e Ben-hadadit.
5 Do të copëtoj edhe shufrat e Damaskut,
do të shfaros banorin e Bikath-avenit dhe
atë që mban skeptrin e Beth-edenit, dhe
populli i Sirisë do të shkojë në robëri në
Kir", thotë Zoti. 6 Kështu thotë Zoti: "Për
tre krime të Gazës, madje për katër, unë
nuk do ta revokoj ndëshkimin e saj, sepse
kanë shpërngulur një popullatë të tërë për
t'ia dorëzuar Edomit. 7 Prandaj do të dërgoj
zjarr brenda mureve të Gazës, që do të
gllabërojë pallatet e saj. 8 Do të shfaros
banorin prej Ashdodit dhe atë që mban
skeptrin prej Ashkelonit; do ta kthej dorën
time kundër Ekronit, dhe kusuri i Filistejve
do të vdesë", thotë Zoti, Zoti. 9 Kështu thotë
Zoti: "Për tre krime të Tiros, madje për
katër, unë nuk do ta revokoj ndëshkimin e
tij, sepse i kanë dorëzuar si robër Edomit
një popullatë të tërë, pa kujtuar besëlid-
hjen vëllazërore. 10 Prandaj do të dërgoj
zjarr brenda mureve të Tiros, që do të
gllabërojë pallatet e tij". 11 Kështu thotë
Zoti: "Për tre krime të Edomit, madje për
katër, unë nuk do ta revokoj ndëshkimin
e tij, sepse ka ndjekur me shpatë vëllanë
e tij, duke mbytur çdo mëshirë; zemërimi
i tij vepron vazhdimisht dhe indinjata e
tij përjetë. 12 Prandaj do të dërgoj zjarr
kundër Temanit, që do të gllabërojë pal-
latet e Botsrahut". 13 Kështu thotë Zoti:
"Për tre krime të bijve te Amonit, madje për
katër, unë nuk do ta revokoj ndëshkimin
e tij, sepse u kanë çarë barkun grave me
barrë të Galaadit për të zgjeruar kufijtë e
tyre. 14 Prandaj do të ndez një zjarr brenda
mureve të Rabahut, që do të gllabërojë
pallatet e tij midis zhurmës së një dite
beteje, midis shakullinës së një dite stuhie.
15 Mbreti i tyre do të shkojë në robëri, ai
bashkë me krerët e tij", thotë Zoti.

2

1 Kështu thotë Zoti: "Për tre krime të
Moabit, madje për katër, unë nuk do ta
revokoj ndëshkimin e tij, sepse ka djegur
kockat e mbretit të Edomit, duke i katan-
disur në gëlqere. 2 Prandaj do të dërgoj
zjarr në Moab, që do të gllabërojë pallatet
e Keriothit, dhe Moabi do të vdesë në mes
të rrëmujës, të britmës së luftës dhe të
tingullit të borive. 3 Do të shfaros nga mesi
i tij gjykatësin dhe do të vras tërë krerët e
tij bashkë me të", thotë Zoti. 4 Kështu thotë
Zoti: "Për tre krime të Judës, madje për
katër, unë nuk do ta revokoj ndëshkimin e
tij, sepse kanë përçmuar ligjin e Zotit dhe
nuk kanë respektuar statutet e tij. Kështu
idhujt, pas të cilëve shkuan etërit e tyre,
i kanë bërë të devijojnë. 5 Prandaj do të
dërgoj zjarr në Judë, që do të gllabërojë
pallatet e Jeruzalemit". 6 Kështu thotë Zoti:
"Për tre krime të Izraelit, madje për katër,
unë nuk do ta revokoj ndëshkimin e tij,
sepse e shesin me pare të drejtin dhe të
varfrin për një palë sandale, 7 ata që dëshi-
rojnë fort të shohin pluhurin e tokës mbi
kryet e të varfërve dhe shkelin të drejtën e
të përulurve. Një njeri dhe ati i tij shkojnë
bashkë te po ajo vajzë, për të përdhosur
emrin tim të shenjtë. 8 Shtrihen rreth çdo
altari me rroba që kanë marrë hua dhe në
shtëpinë e perëndive të tyre pinë verën
e atyre që janë dënuar me gjobë. 9 Unë,
pra, e shkatërrova para tyre Amoreon, që
ishte i gjatë sa është i gjatë kedri dhe ishte
fortë si lisi; unë shkatërrova frytin e tij lart
dhe rrënjët e tij poshtë. 10 Unë ju nxora
gjithashtu nga vendi i Egjiptit dhe ju çova
për dyzet vjet në shkretëtirë, për t'ju dhënë
në trashëgimi vendin e Amoreut. 11 Nxora
disa profetë midis bijve tuaj dhe Nazirej
midis të rinjve tuaj. Vallë, nuk është
kështu, o bij të Izraelit?", thotë Zoti. 12 "Por
i keni detyruar Nazirejtë të pinë verë dhe i
keni urdhëruar profetët duke thënë: "Mos
profetizoni". 13 Unë jam i shtypur poshtë
jush, ashtu siç është e shtypur qerrja e
mbushur me duaj. 14 Prandaj i shpejti nuk

do të ketë mundësi të ikë, i forti nuk do të
konsolidojë forcën e tij dhe njeriu trim nuk
do ta shpëtojë jetën e tij. 15 Kush përdor
harkun nuk do të mund të rezistojë, kush
ka këmbë të shpejta nuk do t'ia dalë të ikë,
as ka për të shpëtuar jetën e vet kalorësi
mbi kalë. 16 Atë ditë më trimi ndër trimat
do të ikë lakuriq", thotë Zoti.

3

1 Dëgjoni këtë fjalë që Zoti ka shqip-
tuar kundër jush, o bij të Izraelit, kundër
tërë familjes që nxora nga vendi i Egjiptit:
2 "Vetëm ju kam njohur midis tërë familjeve
të dheut; prandaj unë do t'ju ndëshkoj për
të gjitha paudhësitë tuaja". 3 A mund të ecin
bashkë dy veta, në rast se nuk janë marrë
vesh më parë? 4 A vrumbullon luani në pyll
në rast se nuk ka një gjah përpara? A do ta
ngrerë zërin luani i vogël nga strofka e i tij
në rast se nuk ka kapur diçka? 5 A bie vallë
zogu në një kurth në tokë, po të mos i jetë
vënë një lak? A shkrehet kurthi nga toka,
në rast se nuk ka zënë diçka? 6 Në rast se
në qytet i bien borisë, a nuk do të trembet
vallë populli? Në rast se në një qytet ndodh
një fatkeqësi, a nuk e ka shkaktuar vallë
Zoti? 7 Sepse Zoti, Zoti, nuk bën asgjë, pa
ua treguar sekretin e tij shërbëtorëve të
tij, profetëve. 8 Luani vrumbulloi, kush nuk
do të ketë frikë? Zoti, Zoti, foli, kush nuk
do të profetizojë? 9 "Bëjeni të dëgjohet në
pallatet e Ashdodit dhe në pallatet e vendit
të Egjiptit dhe thoni: Mblidhuni në malet
e Samarisë dhe shikoni sa parregullsi ka në
mes të saj dhe shtypje brenda saj. 10 Ata nuk
dinë të bëjnë atë që është e drejtë, thotë
Zoti, në pallatet e tyre grumbullojnë dhunë
dhe grabitje". 11 Prandaj, kështu thotë Zoti,
Zoti: "Armiku do të rrethojë nga çdo anë
vendin, do të shembë fuqinë tënde dhe
pallatet e tua do të plaçkiten". 12 Kështu
thotë Zoti: "Ashtu si një bari shkëput nga
goja e luanit dy këmbë ose një copë veshi,
kështu do të shkëputen bijtë e Izraelit që në
Samari rrinë në cepin e një shtrati ose mbi
damaskun e një divani. 13 Dëgjoni dhe dësh-
mojeni në shtëpinë e Jakobit", thotë Zoti,
Zoti, Perëndia i ushtrive, 14 "ditën në të cilën
unë do të ndëshkoj Izraelin për shkeljet e
tij, do të ndëshkoj edhe altarët e Bethelit;
brirët e altarit do të copëtohen dhe do të
bien për tokë. 15 Do të godas shtëpitë e dim-
rit bashkë me shtëpitë e verës; shtëpitë prej
fildishi do të shkatërrohen dhe shtëpitë e
mëdha do të zhduken", thotë Zoti.

4

1 Dëgjoni këtë fjalë, lopë të Bashanit, që
ndodheni mbi malin e Samarisë, ju, që
shypni të mjerët, që keqtrajtoni të varfrit,
që u thoni zotërinjve tuaj: "Sillni verë dhe
ta pimë". 2 Zoti, Zoti, është betuar për
shenjtërinë e tij: "Ja, do të vinë për ju ditë
në të cilat do t'ju zënë me çengela dhe ata
që kanë mbetur me grepa peshkimi. 3 Do
të dilni nëpër të çara, secili drejt përpara,
dhe do t'ju hedhin në Harmon", thotë Zoti.
4 "Shkoni në Bethel dhe kryeni mëkate;
në Gilgal kryeni edhe më shumë mëkate.
Sillni çdo mëngjes flijimet tuaja dhe çdo
tri ditë të dhjetat tuaja. 5 Ofroni një flijim
falënderimi me maja. Shpallni ofertat me
dëshirë dhe i propagandoni, sepse kështu
ju pëlqen të veproni, o bij të Izraelit", thotë
Zoti, Zoti. 6 "Ju kam lënë gojë thatë në të
gjitha qytetet tuaja dhe pa bukë në të gjitha
banesat tuaja, por nuk jeni kthyer tek unë",
thotë Zoti. 7 "Kam ndalur shiun gjithashtu
prej jush tre muaj para korrjes. Kam bërë të
bjerë shi mbi një qytet, ndërsa nuk ka rënë
shi mbi një qytet tjetër. Mbi një pjesë të
arës ka rënë shi, por pjesa ku nuk ka rënë
shi është tharë. 8 Kështu dy ose tre qytete
endeshin drejt një qyteti tjetër për të pirë
ujë, por pa shuar dot etjen; por ju nuk u
kthyet tek unë", thotë Zoti. 9 "Ju godita
me blozën dhe me ndryshkun. Krimbi ka
ngrënë kopshtet tuaja të shumta, vreshtat
tuaja, fiqtë tuaj, ullinjtë tuaj, por ju nuk
u kthyet tek unë", thotë Zoti. 10 "Dërgova
midis jush murtajën, ashtu si kisha bërë
në Egjipt; vrava të rinjtë tuaj me shpatë
bashkë me kuajt e zënë; bëra që duhma e
kampeve tuaj të ngjitet deri te flegrat tuaja,
por ju nuk u kthyet tek unë", thotë Zoti.
11 "Ju përlava, si Sodoma dhe Gomora, ju
ishit si një urë zjarri, dhe nuk u kthyet tek
unë", thotë Zoti. 12 "Prandaj kështu do të
sillem me ty, o Izrael; dhe duke qenë se
unë do të bëj këtë kundër teje, përgatitu,
o Izrael, të takosh Perëndinë tënd". 13 Sepse
ja, ai që formon malet dhe krijon erën, që
i bën të njohur njeriut cili është mendimi
i tij, që e kthen agimin në terr dhe ecën

mbi vendet e larta të tokës: Zoti, Perëndia
i ushtrive, është emri i tij.

5

1 Dëgjoni këtë fjalë, këtë vajtim që unë
ngre mbi ju, o shtëpi e Izraelit. 2 Virgjëresha
e Izraelit ra dhe nuk do të ngrihet më;
ajo rri shtrirë në tokën e vet dhe askush
nuk e ngre. 3 Sepse kështu thotë Zoti,
Zoti: "Qyteti që dilte me njëmijë njerëz do
të mbetet me njëqind, ndërsa ai që dilte
me njëqind do të mbetet me dhjetë për
shtëpinë e Izraelit". 4 Sepse kështu thotë
Zoti shtëpisë së Izraelit: "Më kërkoni dhe
do të rroni, 5 por mos kërkoni Bethelin,
mos shkoni në Gilgal, mos vazhdoni deri në
Beer-Sheba, sepse Gilgali do të shkojë me
siguri në robëri dhe Betheli do të katan-
diset në asgjë. 6 Kërkoni Zotin dhe do
të rroni, që të mos shpërthejë si zjarr në
shtëpinë e Jozefit dhe ta gllabërojë pa qenë
në gjendje ta shuajë askush në Bethel. 7 Ai
braktis ata që e ndërrojnë ndershmërinë
dhe drejtësinë në helm mbi tokë". 8 Ai ka
bërë Plejadat dhe Orionin, e kthen hijen e
vdekjes në agim dhe e bën ditën të errët
si nata; thërret ujërat e detit dhe i derdh
mbi faqen e dheut: emri i tij është Zoti.
9 Ata sjellin papritmas shkatërrimin mbi
të fuqishmit, dhe kështu rrënimi u sulet
fortesave. 10 Ata e urrejnë atë që i qorton
te porta dhe kanë neveri për ata që flasin
me ndershmëri. 11 Pastaj, duke qenë se keni
shtypur të varfrin dhe kërkoni prej tij taksa
në grurë, megjithëse keni ndërtuar shtëpi
prej guri të palatuar, nuk do të banoni në
to; keni mbjellë vreshta të mrekullueshme,
por nuk do ta pini verën e tyre. 12 Unë, pra,
njoh sa të shumta janë shkeljet tuaja dhe
sa të rënda janë mëkatet tuaja; ju shtypni
të drejtin, pranoni dhurata dhe u bëni
padrejtësi të varfërve në gjyq. 13 Prandaj
njeriu i matur në këtë kohë do të heshtë,
sepse koha është e keqe. 14 Kërkoni të
mirën dhe jo të keqen, që të rroni, dhe
kështu Zoti, Perëndia i ushtrive, do të jetë
me ju, ashtu si thoni ju. 15 Urreni të ke-
qen, dashuroni të mirën dhe vendosni mirë
drejtësinë në gjyq. Ndofta Zoti, Perëndia
i ushtrive, do të tregojë dhemshurinë për
ata që kanë mbetur nga Jozefi. 16 Prandaj
kështu thotë Zoti, Perëndia i ushtrive, Zoti:
"Në të gjitha sheshet do të ketë vajtime dhe
në të gjitha rrugët do të thonë: "Vaj medet,
vaj medet!". Atëherë do të thërrasin bu-
jkun të mbajë 17 Në të gjitha vreshtat do të
ketë vajtim, sepse unë do të kaloj në mes
teje", thotë Zoti. 18 Mjerë ju që dëshironi
ditën e Zotit! Çfarë do të jetë vallë për ju
dita e Zotit? Do të jetë një ditë terri dhe jo
drite. 19 Do të jetë ashtu si dikush që fugon
para një luani dhe ndesh një ujk; ose hyn në
shtëpi, e mbështet dorën mbi mur dhe një
gjarpër e kafshon. 20 Dita e Zotit a nuk është
vallë terr dhe jo dritë, errësirë e madhe
dhe pa asnjë shkëlqim? 21 Unë i urrej, i
përçmoj festat tuaja, nuk ndiej asnjë gëzim
në mbledhjet tuaja solemne. 22 Edhe sikur
të më ofroni olokaustet tuaja dhe blatimet
tuaja ushqimore, unë nuk do t'i pëlqej as
do të shikoj me favor flijimet e falendërimit
të kafshëve të majme. 23 Largo nga unë
zhurmën e këngëve të tua, sepse nuk dua
të dëgjoj muzikën e harpave të tua. 24 Por
le të rrjedhë e drejta si uji dhe drejtësia
si një burim i përhershëm uji. 25 O shtëpi
e Izraelit, më keni ofruar vallë flijime dhe
blatime ushqimore në shkretëtrë për dyzet
vjet me radhë? 26 Ju keni mbartur gjithashtu
Sikuthin, mbretin tuaj, dhe Kiunin, figurat
tuaja, yllin e perëndive tuaja, që i keni bërë
vetë. 27 Prandaj unë do të bëj që të shkoni në
robëri matanë Damaskut", thotë Zoti, emri
i të cilit është Perëndia i ushtrive.

6

1 Mjerë ata që jetojnë në bollëk në Sion
dhe që e ndjejnë veten të sigurt në malin
e Samarias, njerëz të parisë të ballit të
kombeve, ku po shkon shtëpia e Izraelit.
2 Kaloni në Kalneh dhe shikoni, që andej
shkoni në Hamathin e madh, pastaj zbrisni
në Gathin e Filistejve. A janë vallë ato më
të mira nga këto mbretëri ose territori i
tyre është më i madh nga ai juaji? 3 Ju
doni të largoni ditën e keqe, por e afroni
selinë e dhunës. 4 Mjerë ata që rrinë shtrirë
mbi shtretër prej fildishi, që shtrihen mbi
divanet e tyre dhe hanë qengjat e kopesë
dhe viçat që merren nga stalla. 5 Këndojnë
me tingullin e harpës dhe ashtu si Davidi
shpikin për vete vegla muzikore; 6 pinë verë
në kupa të gjëra dhe lyhen me vajrat më
të mira, por nuk trishtohen për shkatër-
rimin e Jozefit. 7 Prandaj do të shkojnë në
robëri në krye të të internuarve dhe ata

që shtrihen mbi divanet në banketet do të
hiqen. [8] Zoti, Zoti, është betuar për veten
e tij, thotë Zoti, Perëndia i ushtrive: "Unë
nuk e shoh dot me sy madhështinë e Jakobit
dhe i urrej pallatet e tij; prandaj do t'ia
jap armikut në dorë qytetin me tërë ato që
përmban". [9] Dhe do të ndodhë që, po të
lënë dhjetë burra në një shtëpi, do të vdesin
edhe ata. [10] Kur një i afërt do të vijë me atë
që djeg kufomat për t'i marrë trupat dhe
për t'i nxjerrë jashtë shtëpisë, do t'i thotë
atij që ndodhet brenda në shtëpi: "A ka të
tjerë me ty?". Tjetri do të përgjigjet: "Jo".
Dhe i pari do të thotë: "Hesht, sepse nuk
duhet të përmendet emri i Zotit". [11] Sepse
ja, Zoti urdhëron dhe e katandis shtëpinë
e madhe në bajgë dhe të voglën në copëza.
[12] Vallë, a rendin kuajt mbi shkëmbinjtë ose
a lërohen ata me qe? Por ju e ktheni të
drejtën në helm dhe frytin e drejtësisë në
hidhërim, [13] ju, që gëzoheni për Lo-debarin,
ju që thoni: "A nuk e kemi marrë për vete
Karnaimin me forcën tonë?". [14] "Sepse ja,
o shtëpia e Izraelit", thotë Zoti, Perëndia
i ushtrive, "unë do të ngre kundër jush
një komb, që do t'ju shtypë nga hyrja e
Hamathit deri të përroi i Arabahut".

7

[1] Ja ç'më bëri të shoh Zoti, Zoti: ai for-
monte karkaleca kur fillonte të rritej bari
i dytë; dhe ja, bari i dytë vinte mbas korrjes
së mbretit. [2] Kur ato mbaruan së ngrëni
barin e tokës, unë thashë: "Zot, Zot, oh, na
fal, pra. Si mund të rezistojë Jakobi, duke
qenë se është i vogël?". [3] Zoti u pendua
për këtë: "Kjo nuk ka për të ndodhur", tha
Zoti. [4] Ja ç'më bëri të shoh Zoti, Zoti: Zoti,
Zoti shpalli se do mbronte çështjen e tij
me zjarr; dhe zjarri gllabëroi humnerën e
madhe dhe gllabëroi një pjesë të vendit.
[5] Atëherë unë i thashë: "Zoti, Zoti, oh, jepi
fund, pra. Si mund të rezistojë Jakobi, duke
qenë se është i vogël?". [6] Zoti u pendua për
këtë: "As kjo nuk ka për të ndodhur", tha
Zoti, Zoti. [7] Ja ç'më bëri të shoh: Zoti rrinte
drejt mbi një mur të ndërtuar me plumbçe
dhe me një plumbçe në dorë. [8] Zoti më tha:
"Amos, çfarë shikon?". Unë iu përgjigja:
"Një plumbçe". Atëherë Zoti tha: "Ja, unë
po vendos një plumbçe në mes të popullit
tim të Izraelit; nuk do ta fal më gjatë.
[9] Vendet e larta të Isakut do të prishen
dhe shenjtëroret e Izraelit do të shkatërro-
hen; unë do të ngrihem me shpatë kundër
shtëpisë së Jeroboamit". [10] Atëherë Am-
atsiahu, prifti i Bethelit, i çoi fjalë Jer-
oboamit, mbretit të Izraelit: "Amosi kom-
ploton kundër teje në mes të shtëpisë së
Izraelit; vendi nuk është në gjendje të
durojë tërë fjalët e tij. [11] Në fakt Amosi
ka thënë kështu: "Jeroboami do të vdesë
nga shpata dhe Izraeli do të internohet me
siguri larg vendit të tij"". [12] Amatsiahu i
tha Amosit: "Shikues, shko, ik në vendin e
Judës; atje ke për të ngrënë bukë dhe atje do
të profetizosh; [13] por mos profetizo më në
Bethel, sepse është shenjtërorja e mbretit
dhe selia mbretërore". [14] Atëherë Amosi u
përgjigj dhe i tha Amatsiahut: "Unë nuk
isha profet as bir profeti, por isha bari dhe
rrisja fiq egjipti. [15] Zoti më mori pas kopesë
dhe Zoti më tha: "Shko, profetizoi popullit
tim të Izraelit". [16] Prandaj tani dëgjo fjalën
e Zotit: Ti po thua: "Mos profetizo kundër
Izraelit dhe mos fol më kundër shtëpisë së
Isakut". [17] Prandaj kështu flet Zoti: "Gruaja
jote do të kurvërohet në qytet, bijtë dhe
bijat e tu do të vriten nga shpata dhe vendi
yt do të ndahet me litar; ti do të vdesësh në
tokë të papastër dhe Izraeli patjetër do të
internohet larg vendit të tij"".

8

[1] Ja ç'më bëri të shoh Zoti, Zoti: ishte
një shportë me fruta vere. [2] Ai më tha:
"Amos, çfarë po shikon?". Unë u përgjigja:
"Një shportë me fruta vere". Zoti më tha:
"Erdhi fundi për popullin tim të Izraelit;
nuk do ta fal më gjatë. [3] Atë ditë këngët e
tempullit do të bëhen vajtime", thotë Zoti,
Zoti. "Do të ketë kudo shumë kufoma; do
t'i hedhin jashtë në heshtje". [4] Dëgjoni këtë,
o ju që gllabëroni nevojtarin dhe shfarosni
të varfërit e vendit, [5] dhe thoni: "Kur do
të kalojë hëna e re që të mund të shesim
grurin, dhe e shtuna që të fillojmë shitjen
e grurit, duke e zvogëluar efan dhe duke
rritur siklin, duke falsifikuar peshoret për
të mashtruar, [6] duke i blerë të varfrit me
para, nevojtarin për një palë sandale dhe
duke shitur edhe skarcitetet e grurit?".
[7] Zoti është betuar për krenarinë e Jakobit:
"Nuk do të harroj asnjë nga veprat e tyre.
[8] A nuk do të dridhet vallë vendi për këtë
dhe nuk do të jenë në zi tërë banorët e tij?
Do të ngrihet i tëri si Nili, do të trazohet

dhe do të ulet si lumi i Egjiptit. 9 Atë ditë
do të ndodhë", thotë Zoti, Zoti, "që unë do
ta bëj diellin të perëndojë në mesditë dhe
do ta errësoj tokën ditën. 10 Do t'i shndërroj
festat tuaja në zi dhe të gjitha këngët tuaja
në vajtime; do të bëj që secili të vishet me
thes dhe do ta bëj të shogët çdo kokë. Do ta
bëj si një zi për një bir të vetëm dhe fundi
i tij do të jetë një ditë trishtimi. 11 Ja, do
të vijnë ditët", thotë Zoti, Zoti, "gjatë të
cilave unë do të dërgoj urinë në vend, jo
uri për bukë dhe etje për ujë, por më tepër
për të dëgjuar fjalët e Zotit. 12 Ata do të
shkojnë duke u endur nga një det në tjetrin,
nga veriu në lindje, do të rendin sa andej
dhe këtej në kërkim të fjalës të Zotit, por
nuk do ta gjejnë. 13 Atë ditë vajzat e bukura
dhe djemtë e zgjedhur do të ligështohen
nga etja. 14 Ata që betohen për mëkatin e
Samarisë dhe thonë: "Ashtu si Perëndia yt
rron, o Dan", dhe: "Si rron Beer-Sheba", do
të rrëzohen dhe nuk do të çohen më".

9

1 Unë pashë Zotin që rrinte më këmbë
pranë altarit dhe tha: "Goditi kapitelet, u
shkundshin portat, dhe copëtoji mbi kokat
e tyre. Unë do t'i vras pastaj ata që kanë
mbetur me shpatë. Asnjë nga ata 2 Edhe
sikur të depërtojnë në Sheol, dora ime do
t'i shkëpusë që andej; edhe sikur të ngjiten
në qiell, unë do t'i tërheq poshtë që an-
dej. 3 Edhe sikur të fshiheshin në majë të
Karmelit, unë do t'i gjej dhe do t'i marr;
edhe sikur t'i fshiheshin shikimit tim në
fund të detit, atje do të urdhëroj gjarpërin
t'i kafshojë; 4 edhe sikur të shkonin në
robëri para armiqve të tyre, atje do të urd-
hëroj shpatën t'i vrasë. Unë do të ngul sytë
e mi mbi ta për të keqen dhe jo për të mirën.
5 Zoti, Zoti i ushtrive, është ai që prek tokën
dhe ajo shkrihet, dhe tërë banorët e saj
mbajnë zi; ajo ngrihet e tëra si Nili dhe ulet
si lumi i Egjiptit. 6 Është ai që ndërton në
qiejt dhomat e tij të sipërme dhe ka vënë
mbi tokë themelet e kupës së tij qiellore;
ai thërret ujërat e detit dhe i derdh mbi
faqen e dheut; emri i tij është Zoti. 7 A nuk
jeni për mua si bijtë e Etiopasve, o bij të
Izraelit?", thotë Zoti. "A nuk e nxora unë
Izraelin nga vendi i Egjiptit, Filistejtë nga
Kaftori dhe Sirët nga Kiri? 8 Ja sytë e Zotit,
Zotit, janë mbi mbretërinë mëkatare; unë
do ta shfaros nga faqja e dheut, por nuk do
ta shfaros krejt shtëpinë e Jakobit", thotë
Zoti. 9 "Sepse ja, unë do të jap urdhrin dhe
do ta shosh shtëpinë e Izraelit midis gjithë
kombeve, ashtu si bëhet me shoshën, por
në tokë nuk do të bjerë as kokrra më e vogël
e grurit. 10 Tërë mëkatarët e popullit tim do
të vdesin nga shpata, ata që thonë: "Gjëma
nuk do të afrohet as ka për të arritur deri
te ne"". 11 "Atë ditë do të ngre përsëri
tabernakullin e Davidit që ka rënë, do të
ndreq të çarat e tij dhe do të ngre rrëno-
jat e tij, dhe do ta rindërtoj si në ditët e
lashta, 12 më qëllim që të zotërojnë kusurin
e Edomit dhe tërë kombet ku i bëjnë thirrje
emrit tim", thotë Zoti që do ta bëjë këtë.
13 "Ja, ditët po vijnë", thotë Zoti, "kur ai
që lëron do t'i afrohet atij që korr dhe
ai që shtrydh rrushin atij që hedh farën;
atëherë malet do të kullojnë musht, që do
të rrjedhë poshtë nëpër kodra. 14 Do ta kthej
nga robëria popullin tim të Izraelit, dhe ata
do të rindërtojnë qytetet e shkretuara dhe
do të banojnë në to, do të mbjellin vreshta
dhe do të pijnë verën e tyre, do të punojnë
kopshtet dhe do të hanë frytet e tyre. 15 Unë
do t'i mbjell në tokën e tyre dhe nuk do
të çrrënjosen kurrë më nga toka që u kam
dhënë atyre, thotë Zoti, Perëndia yt".

Abdia

1 Vegimi i Abdias. Kështu thotë Zoti, Zoti,
për Edomin: "Ne kemi dëgjuar një mesazh
nga Zoti dhe një ambasador është dërguar
midis kombeve për të thënë: "Lëvizni dhe
të ngrihemi kundër tij për të luftuar". 2 Ja,
unë do të të bëj të vogël midis kombeve;
ti do të jesh shumë i përbuzur. 3 Krenaria
e zemrës sate të ka mashtruar, o ti që
banon në të çarat e shkëmbinjve, ku ke
bërë banesën tënde të lartë, që thua në
zemrën tënde: "Kush do të më zbresë për
tokë?" 4 Edhe sikur ti të ngrihesh lart si
një shqiponjë dhe ta vije folenë tënde midis
yjeve, unë do të të zbres nga atje lart",
thotë Zoti. 5 "Po të të vinin natën cuba
ose kusarë, si do të shkatërroheshe! A nuk
do të vidhnin aq sa u mjafton? Po të të
vinin vjelësit e rrushit, a nuk do të linin
disa vile për të mbledhur? 6 Oh, sa do ta
zhbirojnë Esaun, si do t'i rrëmojnë skutat
e tij! 7 Tërë aleatët e tu do të të shtrëngojnë
në kufi, ata që ishin në paqe me ty do të
të mashtrojnë dhe do të kenë epërsi mbi
ty; ata që hanë bukën tënde do të kurdisin
gracka; por ai nuk e kupton këtë. 8 Atë
ditë", thotë Zoti, "unë do të zhduk nga
Edomi njerëzit e ditur dhe nga mali i Esaut
mënçurinë. 9 Atëherë trimat e tu do t'i
zërë tmerri, o Teman, derisa çdo njeri të
shfaroset nga mali i Esaut në masakër. 10 Për
shkak të dhunës kundër vëllait tënd Jakob,
turpi do të të mbulojë dhe do të shfarosesh
përjetë. 11 Sepse ti ishe i pranishëm ditën
që ti rrije mënjanë, ditën që të huajt e
çonin në robëri ushtrinë e tij dhe të huajt
hynin nga portat e tij dhe hidhnin në short
fatet e Jeruzalemit, edhe ti ishe si një prej
tyre. 12 Por ti nuk duhet të shikoje me gëzim
ditën e vëllait tënd, ditën e fatkeqësisë së
tij, as duhet të gëzoheshe për bijtë e Judës
ditën e shkatërrimit të tyre dhe as të flisje
me arrogancë ditën e fatkeqësisë së tyre.
13 Nuk duhet të hyje nga porta e popullit
tim, ditën e fatkeqësisë së tij, as të sodisje
edhe ti me kënaqësi mjerimin e tij, ditën
e fatkeqësisë së tij dhe as të shtrije duart
mbi pasuritë e tij ditën e fatkeqësisë së tij.
14 Nuk duhet të viheshe në udhëkryqet për
të masakruar ikanakët e tij dhe as t'i jepje
në dorë të armikut ata që kishin mbijetuar
ditën e fatkeqësisë. 15 Sepse dita e Zotit
është e afërt për tërë kombet; atë që u bëre
të tjerëve do të ta bëjnë ty, shpërblimi i
veprimeve të tua do të bjerë mbi kokën
tënde. 16 Sepse ashtu si keni pirë mbi ma-
lin tim të shenjtë, kështu do të pinë tërë
kombet vazhdimisht; po, do të pinë, do të
rrëkëllejnë dhe do të jenë si të mos kenë
qenë kurrë". 17 "Por mbi malin e Sionit do
të jenë ata që mbijetuan dhe do të jetë një
vend i shenjtë; dhe shtëpia e Jakobit do të
shtjerë në dorë pronat e veta. 18 Shtëpia e
Jakobit do të jetë një zjarr, shtëpia e Jozefit
një flakë, por shtëpia e Esaut do të jetë
si kallamishte: ata do ta djegin dhe do ta
gllabërojnë, dhe shtëpisë së Esaut nuk do t'i
mbetet asnjë trashëgimtar", sepse ka folur
Zoti. 19 Ata të Negevit do të zotërojnë malin
e Esaut dhe fushën e vendit të Filistejve;
do të zotërojnë edhe fushat e Efraimit dhe
fushat e Samarisë dhe Beniamini do të
zotërojë Galaadin. 20 Mërgimtarët e kësaj
ushtrie të bijve të Izraelit që ndodhen midis
Kananeasve, do të zotërojnë vendin deri
në Sarepta, mërgimtarët e Jeruzalemit që
ndodhen në Sefarad do të zotërojnë qytetet
e Negevit. 21 Atëherë disa çlirimtarë do të
ngjiten në malin e Sionit për të gjykuar
malin e Esaut, dhe mbretëria do të jetë e
Zotit.

Jona

1 Dhe fjala e Zotit iu drejtua Jonas, birit
të Amitait, duke thënë: 2 "Çohu, shko në
Ninive, qytet i madh, dhe prediko kundër
tij, sepse ligësia e tyre është ngjitur përpara
meje". 3 Por Jona u ngrit për të ikur në
Tarshish, larg pranisë të Zotit. Kështu
zbriti në Jafa, ku gjeti një anije që shkonte
në Tarshish. Pagoi çmimin e caktuar dhe
hipi në anije për të shkuar me ta larg
pranisë të Zotit. 4 Por Zoti shpërtheu një
erë të fortë në det dhe u ngrit një furtunë
e madhe në det, kështu që anija rrezikonte
të shkallmohej. 5 Detarët, të trembur, i
thirrën secili perëndisë së vet dhe hodhën
në det ngarkesën që ishte në anije për ta
lehtësuar. Ndërkaq Jona kishte zbritur në
pjesët më të fshehta të anijes, kishte rënë
dhe flinte thellë. 6 Kapiteni iu afrua dhe i
tha: "Çfarë po bën në gjumë kaq të thellë?
Çohu, kërko Perëndinë tënd! Ndofta Perën-
dia do të kujdeset për ne dhe nuk do të
vdesim". 7 Pastaj i thanë njeri tjetrit: "Ejani,
të hedhim short për të ditur për shkak të
kujt na ra në kokë kjo fatkeqësi". Kështu
hodhën shortin dhe shorti ra mbi Jonan.
8 Atëherë e pyetën: "Na shpjego për shkak
të kujt na ra në kokë kjo fatkeqësi. Cili
është zanati yt? Nga vjen? Cili është vendi
yt? Cilit popull i përket?". 9 Ai u përgjigj
atyre: "Unë jam hebre dhe kam frikë nga
Zoti, Perëndia i qiellit, që ka bërë detin dhe
sterenë". 10 Atëherë ata njerëz i pushtoi
një frikë e madhe dhe i thanë: "Pse e bërë
këtë?". Ata në fakt e kishin vënë re që ai
ikte larg pranisë të Zotit, sepse ua kishte
thënë atyre. 11 Ata i thanë: "Çfarë duhet
të bëjmë që deti të na qetësohet?". Në
fakt deti po bëhej gjithnjë më i stuhishëm.
12 Ai iu përgjigj atyre: "Më zini dhe më
hidhni në det dhe deti do të qetësohet,
sepse unë e di që kjo furtunë e madhe ju ra
mbi kokë për shkakun tim". 13 Megjithatë
ata njerëz vozitnin me forcë për ta kthyer
anijen në breg, por nuk ia dilnin dot, sepse
deti bëhej gjithnjë më i stuhishëm kundër
tyre. 14 Prandaj i klithën Zotit dhe i thanë:
"Ah, o Zot, mos lejo që të vdesim për shkak
të jetës së këtij njeriu dhe mos na fajëso
me gjak të pafajshëm, sepse ti, o Zot, ke
bërë si ke dashur". 15 Pastaj e zunë Jonan
dhe e hodhën në det, dhe tërbimi i detit u
fashit. 16 Ata njerëz atëherë i zuri një frikë
e madhe nga Zoti, i ofruan një flijim Zotit
dhe u betuan. 17 Zoti kishte përgatitur një
peshk të madh që të gëlltiste Jonan; dhe
Jona qëndroi tri ditë dhe tri net në barkun
e peshkut.

2

1 Atëherë Jona iu lut Zotit, Perëndisë të
tij, nga barku i peshkut dhe tha: 2 "Në
fatkeqësinë time i thirra Zotit dhe ai m'u
përgjigj; nga gjiri i Sheolit i thirra dhe ti
e dëgjove zërin tim. 3 Më hodhe në një
vend të thellë, në zemër të deteve, rryma
më mori dhe gjithë dallgët e tua dhe valët
e tua më kaluan sipër. 4 Atëherë thashë:
U dëbova nga prania jote. Megjithatë do
të shikoj akoma në drejtim të tempullit
tënd të shenjtë. 5 Ujërat më kanë rrethuar
deri në shpirt, humnera më ka mbështjellë,
algat u mblodhën rreth kokës sime. 6 Zbrita
deri në themelet e maleve, toka mbylli
shufrat e saj pas meje për gjithnjë, por ti e
ngrite jetën time nga gropa, o Zot, Perëndia
im. 7 Kur shpirti im po ligështohej brenda
meje, kujtova Zotin, dhe lutja ime arriti
deri te ti, në tempullin tënd të shenjtë. 8 Ata
që jepen pas kotësive të rreme braktisin
vetë burimin e hirit të tyre. 9 Por unë me
zëra lëvdimi do të ofroj flijime dhe do të
plotësoj betimet që kam bërë. Shpëtimi i
përket Zotit". 10 Atëherë Zoti i foli peshkut
dhe peshku e volli Jonan në breg.

3

1 Fjala e Zotit iu drejtua Jonas për herë të
dytë, duke thënë: 2 "Çohu, shko në Ninive,
qyteti i madh, dhe shpalli atij mesazhin
që po të urdhëroj". 3 Kështu Jona u ngrit
dhe shkoi në Ninive, sipas fjalës të Zotit.
Ninivie ishte një qytet shumë i madh për-
para Perëndisë, që donte tri ditë rrugë
për ta përshkuar. 4 Jona nisi të futet në
qytet në një ditë rrugë dhe duke predikuar
tha: "Edhe dyzet ditë dhe Ninive do të
shkatërrohet". 5 Atëherë Niniveasit i be-
suan Perëndisë, shpallën një agjërim dhe u
veshën me thes, nga më i madhi deri te më
i vogli nga ata. 6 Kur lajmi i vajti mbretit të
Ninivet, ai u ngrit nga froni, hoqi mantelin
e tij, u mbulua me thes dhe u ul mbi hi. 7 Me

dekret të mbretit dhe të të mëdhenjve të
tij, shpalli dhe përhapi pastaj në Ninive një
urdhër që thoshte: "Njerëzit dhe kafshët,
kopetë dhe tufat të mos kërkojnë asgjë, të
mos hanë ushqim dhe të mos pijnë ujë; [8] por
njerëzit dhe kafshët të mbulohen me thes
dhe t'i thërresin me forcë Perëndisë; secili
të kthehet nga rruga e tij e keqe dhe nga
dhuna që është në duart e tij. [9] Ku ta dish në
ktheftë Perëndia, në u pendoftë dhe lëntë
mënjanë zemërimin e tij të zjarrtë, dhe
kështu ne nuk vdesim". [10] Kur Perëndia pa
atë që bënin, domethënë që po ktheheshin
nga rruga e tyre e keqe, Perëndia u pendua
për të keqen që kishte thënë se do t'u bënte
dhe nuk e bëri.

4

[1] Por kjo nuk i pëlqeu aspak Jonas, i cili
u zemërua. [2] Kështu ai iu lut Zotit, duke
thënë: "Ah, o Zot, a nuk ishte vallë kjo që
unë thoja kur isha akoma në vendin tim?
Prandaj ika në fillim në Tarshish, sepse e
dija që je një Perëndi i mëshirshëm dhe plot
dhembshuri, i ngadalshëm në zemërim dhe
me shumë dashamirësi, dhe që pendohesh
për të keqen e hakërruar. [3] Tani, pra, o Zot,
të lutem, ma hiq jetën, sepse për mua është
më mirë të vdes se sa të rroj". [4] Por Zoti
i tha: "A të duket e drejtë të zemërohesh
kështu?". [5] Atëherë Jona doli nga qyteti
dhe u ul në lindje të qytetit; atje bëri një
kasolle dhe u ul nën të, në hije, që të mund
të shikonte çfarë do t'i ndodhte qytetit.
[6] Atëherë Zoti Perëndi përgatiti një bimë që
u rrit përmbi Jonan, për t'i bërë hije kokës
së tij dhe për ta çliruar nga e keqja e tij; dhe
Jona ndjeu një gëzim të madh nga kjo bimë.
[7] Të nesërmen në të gdhirë Perëndia dërgoi
një krimb që i ra bimës, dhe kjo u tha. [8] Kur
u ngrit dielli Perëndia solli një erë mbytëse
nga lindja, dhe dielli i ra në kokë Jonas,
që e ndjeu veten të ligështuar dhe kërkoi
të vdesë, duke thënë: "Për mua është më
mirë të vdes se sa të rroj". [9] Perëndia i tha
Jonas: "A të duket e drejtë të zemërohesh
kështu për bimën?". Ai u përgjigj: "Po,
është e drejtë për mua të zemërohem deri
në vdekje". [10] Por Zoti tha: "Ty të erdhi
keq për bimën për të cilën nuk je munduar
dhe nuk e ke rritur, dhe që një natë u rrit
dhe në një natë mbaroi. [11] Dhe mua nuk
duhet të më vijë keq për Niniven, qytetin
e madh, në të cilin ka njëqind e njëzetmijë
veta që nuk dijnë të dallojnë të djathtën
e tyre nga e majta e tyre, dhe një sasi të
madhe kafshësh?".

Mikea

1 Fjala e Zotit që iu drejtua Mikeas,
Morashtitit, në ditët e Jothamit, të Açazit
dhe të Ezekias, mbretër të Judës, dhe i
cili pati vegim rreth Samarias dhe Jeruza-
lemit. 2 Dëgjoni, o mbarë popuj! Kushtoji
kujdes, o tokë, me tërë atë që ti përmban!
Zoti, Zoti, qoftë dëshmitar kundër jush,
Zoti, nga tempulli i tij i shenjtë. 3 Sepse
ja, Zoti del nga banesa e tij, zbret dhe
ecën mbi lartësitë e tokës; 4 malet shkri-
hen poshtë tij, dhe luginat treten si dylli
para zjarrit, si ujërat që rrjedhin në një
brinjë. 5 E tërë kjo për shkak të shkeljes
së Jakobit dhe për mëkatet e shtëpisë së
Izraelit. Cila është shkelja e Jakobit? Mos
vallë Samaria? Cilat janë vendet e larta të
Judës? A mos vallë Jeruzalemi? 6 Prandaj
do ta katandis Samarian në një grumbull
rrënimesh në fushë, në një vend për të
mbjellë hardhi. Do t'i rrokullis gurët e
saj në luginë dhe do të nxjerrë në shesh
themelet e saj. 7 Të gjitha figurat e saj të
gdhendura do të copëtohen, tërë fitimet e
saj të prostitucionit do të digjen në zjarr
dhe tërë idhujt e saj do t'i katandis në
shkreti, sepse janë mbledhur me fitimet e
prostitucionit, ato do të kthehen në fitime
të prostitucionit. 8 Për këtë arsye unë do të
nxjerr vajtime dhe rënkime, do të shkoj i
zhveshur dhe lakuriq; do të nxjerr ankime
angullima si çakalli, klithma të kobshme
si të strucit. 9 Plagët e tij në fakt janë
të pashërueshme, sepse kanë arritur deri
në Judë, kanë arritur deri te porta pop-
ullit tim, në vetë Jeruzalemin. 10 Mos e
shpallni në Gath, mos qani aspak në Beth-
le-Afrah, rrotullohuni në pluhur. 11 Kalo
tutje me lakuriqësi të turpshme, o banore
e Shafirit; banorja e Tsaananit nuk del më;
zija e Beth-Haetselit do t'ju heqë vendin
mbi të cilin rri. 12 Banorja e Marothit me
të drejtë hidhërohet, sepse një fatkeqësi
ka zbritur nga ana e Zotit deri te porta
e Jeruzalemit. 13 Lidhi kuajt te qerrja, o
banore e Lakishit! Ajo ka qënë fillimi i
mëkatit për bijën e Sionit, sepse te ti janë
gjetur shkeljet e Izraelit. 14 Prandaj ti do t'i
japësh një dhuratë lamtumire Moresheth-
Gathit; shtëpitë e Akzibit do të jenë një
zhgënjim për mbretërit e Izraelit. 15 Do të
të sjell një trashëgimtar të ri, o banore e
Mareshahut; lavdia e Izraelit do të arrijë
deri në Adullam. 16 Pri flokët dhe rruaj
kokën për shkak të bijve të kënaqësive të
tua. Zgjero shogën tënde si huta, sepse ata
do të shkojnë në robëri larg teje.

2

1 Mjerë ata që bluajnë në mendje
paudhësi dhe projektojnë të keqen mbi
shtretërit e tyre; në dritën e mëngjesit
e kryejnë, sepse pushteti është në duart
e tyre. 2 Dëshirojnë me të madhe arat
dhe i marrin me dhunë, shtëpitë dhe i
marrin; kështu shtypin me hile njeriun
dhe shtëpinë e tij, individin dhe pronën e
tij. 3 Prandaj kështu thotë Zoti: "Ja, unë po
kurdis kundër këtij fisi një fatkeqësi, prej
së cilës nuk mund të largoni qafën tuaj, as
do të ecni me kokën lart, sepse do të jetë
një kohë fatkeqësie. 4 Atë ditë do të dalë
një proverb rreth jush, do të ngrenë një
vajtim të zemërlënduar dhe do të thonë:
"Jemi plotësisht të shkatërruar". Ai ka
ndryshuar trashëgiminë e popullit tim.
Ah, si ma mori! Arat tona ua shpërndau
të pabesëve". 5 Prandaj nuk do të ketë
më njeri që ta heqë litarin për ty, për
të hedhur shortin në kuvendin e Zotit.
6 "Mos profetizoni", u thonë profetëve të
tyre. Kështu ata nuk do të profetizojnë
për këto gjëra, por nuk do ta largojnë
turpin e tyre. 7 Është thënë, o shtëpi e
Jakobit: "A është i kufizuar Fryma e Zotit,
apo këto janë veprat e tij? A nuk e bëjnë
vallë rrezatues fjalët e mia atë që ec me
ndershmëri? 8 Por kohët e fundit populli
im ngriti krye si një armik; ju u merrni
mantelin dhe rroben kalimtarëve që e
ndjejnë veten të sigurt, atyre që kthehen
nga lufta. 9 Ju i dëboni gratë e popullit
tim nga shtëpitë tyre të mrekullueshme
dhe u rrëmbeni për gjithnjë lavdinë time
fëmijëve të tyre. 10 Çohuni dhe ikni, sepse
ky nuk është një vend prehjeje; duke
qenë i ndotur do t'ju shkatërroj me një
shkatërrim të llahtarshëm. 11 Edhe sikur një
njeri të ecte me një frymë falsiteti dhe të
përhapte gënjeshtra, duke thënë: "Unë do
të parathem për ty verë dhe pije dehëse",
ai do të ishte një profet për këtë popull".
12 "Do të mbledh me siguri gjithçka, o Jakob,

do të mbledh me siguri mbeturinën e
Izraelit; do t'i vë bashkë si delet në një
vathë, si një kope në mes të kullotës së
vet; do të bëjnë një zhurmë të madhe për
shkak të morisë së njerëzve. 13 Kush do të
hapë të çarën, do të ngjitet para tyre; ata
do të depërtojnë, do të kalojnë nga porta
dhe prej saj kanë për të dalë; mbreti i tyre
do të ecë para tyre dhe Zoti do të jetë në
krye të tyre".

3

1 Unë thashë: "Ah, dëgjoni, o krerë të
Jakobit, dhe ju qeveritarë të shtëpisë së
Izraelit: a nuk ju takon vallë juve të njihni
drejtësinë? 2 Ju që urreni të mirën dhe doni
të keqen, që ju hiqni lëkurën nga trupi dhe
mishin nga kockat e tyre. 3 Ata hanë mishin
e popullit tim, i heqin lëkurën nga trupi, i
thyejnë kockat dhe e presin në copa sikur
do të shkonte në tenxhere, si mishi që vihet
në kazan. 4 Atëherë do t'i këlthasin Zotit,
por ai nuk do t'u përgjigjet; në atë kohë
ai do t'ua fshehë fytyrën e tij, sepse kanë
qenë të këqij në veprimet e tyre. 5 Kështu
thotë Zoti për profetët që e bëjnë popullin
tim të largohet nga rruga e tij, që bërtasin:
"Paqe", po të kenë diçka për të kafshuar
nëpër dhëmbë, por i shpallin luftë atij që
nuk u vë gjë në gojë. 6 Prandaj do të keni net
pa vegime, dhe do të keni terr pa shortari;
dielli do të perëndojë mbi këta profetë dhe
dita do të erret mbi ta. 7 Shikuesit do
të mbulohen me turp dhe shortarët do të
skuqen; do të mbulojnë të gjithë mjekrën
e tyre, sepse nuk do të ketë asnjë përgjigje
nga Perëndia". 8 Unë përkundrazi jam plot
me forca të Frymës së Zotit, me drejtësi dhe
forcë, për t'i bërë të njohur Jakobit shkeljen
e tij dhe Izraelit mëkatin e tij. 9 Tani dëgjoni
këtë, o krerë të shtëpisë së Jakobit dhe
qeveritarë të shtëpisë së Izraelit, që urreni
drejtësinë dhe shtrëmbëroni çdo gjë që
është e ndershme, 10 që ndërtoni Sionin me
gjak dhe Jeruzalemin me paudhësi. 11 Krerët
e tij gjykojnë për një dhuratë, priftërinjtë
e tij japin mësim për një pagesë, profetët
e tij kryejnë shortari për para; megjithatë
mbështeten tek Zoti dhe thonë: "A nuk
është vallë Zoti midis nesh? Nuk do të na
bjerë në krye asnjë fatkeqësi". 12 Prandaj,
për shkakun tuaj, Sioni do të lërohet si një
arë, Jeruzalemi do të bëhet një grumbull
rrënimesh, dhe mali i tempullit një lartësi
e pyllëzuar.

4

1 Por në kohët e fundit do të ndodhë
që mali i shtëpisë së Zotit do të vendoset
në majën e maleve dhe do ngrihet përmbi
kodrat, dhe aty do të vijnë popujt. 2 Do
të vijnë shumë kombe dhe do të thonë:
"Ejani, të ngjitemi në malin e Zotit dhe
në shtëpinë e Perëndisë të Jakobit; ai do
të na mësojë rrugët e tij dhe ne do të
ecim në shtigjet e tij". Sepse nga Sioni
do të dalë ligji dhe nga Jeruzalemi fjala e
Zotit. 3 Ai do të jetë gjyqtari midis shumë
popujve dhe do të jetë arbitri midis shumë
kombeve të fuqishme dhe të largëta. Me
shpatat e tyre do të farkëtojnë plore dhe
me ushtat e tyre drapërinj; një komb nuk
do ta ngrerë më shpatën kundër tjetrit dhe
nuk do të stërviten për luftë. 4 Do të ulet
secili nën hardhinë e vet dhe nën fikun e
vet, dhe askush nuk do t'i trembë më, sepse
goja e Zotit të ushtrive foli. 5 Ndërsa tërë
popujt ecin secili në emër të zotit të vet,
ne do të ecim në emër të Zotit, Perëndisë
tonë, përjetë. 6 "Atë ditë", thotë Zoti, "unë
do të mbledh çalamanët, do të mbledh të
dëbuarit dhe ata që kisha dëshpëruar. 7 Nga
çalamanët do të bëj një mbetje dhe nga të
dëbuarit një komb të fuqishëm. Kështu Zoti
do të mbretërojë mbi ta në malin e Sionit,
qysh atëherë e përgjithnjë. 8 Dhe ti, kullë e
kopesë, kala e bijës së Sionit, ty do të vijë,
pikërisht ty do të të vijë sundimi i lashtë,
mbretëria e bijës së Jeruzalemit". 9 Tani,
pse bërtet kaq fort? A nuk ka asnjë mbret
brenda teje? Vallë ka vdekur këshilltari yt,
që të kanë zënë dhembjet si një grua që po
lind. 10 Perpëlitu dhe nxirre në dritë, o bijë
e Sionit, si një grua që po lind, sepse tani do
të dalësh nga qyteti, do të banosh në fushë
dhe do të shkosh deri në Babiloni. Atje do të
çlirohesh, atje Zoti do të të shpengojë nga
dora e armiqve të tu. 11 Tani janë mbledhur
shumë kombe kundër teje që thonë: "Le
të përdhoset dhe sytë tona le të kënaqen
duke shikuar Sionin". 12 Por ata nuk i dinë
mendimet e Zotit, nuk e kuptojnë qëllimin
e tij, sepse ai do t'i mbledhë si duaj në lëmë.
13 Çohu dhe shij, o bijë e Sionit, sepse do ta
bëj briri tënd prej hekuri dhe thonjtë e tu
prej bronzi; ti do të dërmosh shumë popuj

dhe unë do t'ia caktoj fitimet e tyre Zotit
dhe pasuritë e tyre Zotit të të gjithë dheut.

5

1 Tani, bashkohu tok, o bijë e trupave.
Na kanë rrethuar; me shufër godasin mbi
faqe gjyqtarin e Izraelit. 2 "Por ti, o Betlem
Efratah, megjithëse je i vogël midis mi-
jërave të Judës, nga ti do të dalë për mua ai
që do të jetë sundues në Izrael, origjinat e
të cilit janë nga kohërat e lashta, nga ditët e
përjetësisë". 3 Prandaj ai do t'i braktisë deri
në kohën në të cilën ajo që duhet të pjellë
ka për të pjellur; atëherë kusuri i vëllezërve
të saj do t'u kthehet bijve të Izraelit. 4 Ai
do të mbetet për të kullotur kopenë e tij
me pushtetin e Zotit, në madhërinë e emrit
të Zotit, Perëndisë së tij. Dhe ata do të
banojnë të sigurt, sepse atëherë ai do të
jetë i madh deri në skajet e tokës. 5 Dhe
ai vetë do të jetë paqja. Kur Asiri do të
vijë në vendin tonë dhe do të shkelë në
pallatet tona, ne do të nxjerrim kundër tij
shtatë barinj dhe tetë princa nga njerëzit e
zakonshëm. 6 Ata do të shkatërrojnë vendin
e Asirisë me shpatë dhe tokën e Nimrodit
në portat e saj; kështu ai do të na çlirojë
nga Asiri në rast se do të vijë në vendin
tonë dhe do të shkelë kufijtë tanë. 7 Kusuri
i Jakobit, në mes të shumë popujve, ka
për qenë si një vesë e dërguar nga Zoti,
si një shi i dendur mbi barin, që nuk pret
njeriun dhe nuk shpreson asgjë nga bijtë e
njerëzve. 8 Kusuri i Jakobit do të jetë midis
kombeve, në mes të shumë popujve, si një
luan midis kafshëve të pyllit, si një luan i
vogël midis kopeve të dhenve, i cili, po të
jetë se kalon në mes, shkel dhe shqyen pa
i dhënë mundësi askujt t'i shpëtojë. 9 Dora
jote do të ngrihet kundër kundërshtarëve
të tu dhe tërë armiqtë e tu do të shfarosen.
10 "Atë ditë do të ndodhë", thotë Zoti, "që
unë do t'i zhduk kuajt e tu në mes teje
dhe do të shkatërroj qerret e tua; 11 do
të zhduk qytetet e vendit tënd dhe do të
rrëzoj tërë fortesat e tua; 12 do të zhduk
nga dora jote artet magjike dhe ti nuk do
të kesh më shortarë; 13 do të zhduk në mes
teje figurat e tua të gdhëndura dhe shtyllat
e tua të shenjta, dhe ti nuk do të biesh
më përmbys përpara veprës së duarve të
tua. 14 Do të çrrënjos në mes teje Asherahët
e tu dhe do të shkatërroj qytetet e tua.
15 Do të hakmerrem me zemërim dhe me
tërbim me kombet që nuk kanë dashur të
dëgjojnë".

6

1 Ah, dëgjoni atë që thotë Zoti: "Çohu,
mbro kauzën tënde përpara maleve dhe
kodrat le të dëgjojnë zërin tënd". 2 Dëgjoni,
o male, kundërshtimin e Zotit, dhe ju
themele të forta të tokës, sepse Zoti ka një
kundërshtim me popullin e tij dhe dëshiron
të diskutojë me Izraelin. 3 "Populli im, çfarë
të kam bërë dhe me çfarë të kam lodhur?
Dëshmo kundër meje. 4 Sepse unë të nxora
nga vendi i Egjiptit, të çlirova nga shtëpia
e skllavërisë dhe kam dërguar para teje
Moisiun, Aaronin dhe Miriamin. 5 O populli
im, mbaj mend atë që Balaku, mbreti i
Moabit, kurdiste dhe si iu përgjigj Balaami,
biri i Beorit, nga Shitimi deri në Gilgal me
qëllim që ti të pranosh drejtësinë e Zotit".
6 Me se do të vij përpara Zotit dhe do të
përkulem përpara Perëndisë së lartë? Do të
vij para tij me olokauste, me viça motakë?
7 Do të pëlqej Zoti mijëra desh ose mori
rrëkesh vaji? Do të jap të parëlindurin tim
për shkeljen time, frytin e barkut tim për
mëkatin e shpirtit tim? 8 O njeri, ai të ka
bërë të njohur atë që është e mirë; dhe
çfarë tjetër kërkon Zoti nga ti, përveç se të
zbatosh drejtësinë, të duash mëshirën dhe
të ecësh përulësisht me Perëndinë tënd?
9 Zëri i Zotit i thërret qytetit, dhe kush ka
dituri do të njohë emrin tënd: "Kini kujdes
për thuprën dhe për atë që e ka caktuar. 10 A
ka akoma në shtëpinë e të pabesit thesare
nga paudhësia, dhe efa të mangëta, që janë
një gjë e neveritshme? 11 Mund ta shpall të
pastër njeriun me peshore të pasakta dhe
me qeskën me pesha të rreme? 12 Pasanikët
e tij në fakt janë plot me dhunë, banorët
e tij thonë gënjeshtra dhe gjuha e tyre
nuk është veçse mashtrim në gojën e tyre.
13 Prandaj edhe unë do të të bëj të vuash,
duke të goditur dhe duke bërë që të jesh
i shkretë për shkak të mëkateve të tua.
14 Ti do të hash, por nuk do të ngopesh
dhe uria do të mbetet brenda teje; do të
vësh mënjanë por nuk do të shpëtosh asgjë,
dhe atë që do të shpëtosh do t'ia dorëzoj
shpatës. 15 Ti do të mbjellësh, por nuk do të
korrësh; do t'i shtypësh ullinjtë, por nuk do
të lyhesh me vaj; do të bësh musht, por nuk

do të pish verë. [16] Ju ndiqni statutet e Omrit
dhe tërë praktikat e shtëpisë së Ashabit,
dhe ju ecni sipas këshillave të tyre, që unë
t'ju katandis në një shkreti, dhe banorët e
tu në një objekt talljeje. Kështu ju do të
mbani turpin e popullit tim!".

7

[1] Mjerë unë! Sepse jam si ata që vjelin
frutat e verës, si ata që mbledhin rrushin
e vitit: nuk ka asnjë vile për të ngrënë,
shpirti im dëshëron një fik të parë. [2] Njeriu
i përshpirtshëm është zhdukur nga dheu,
midis njerëzve nuk ka më njerëz të nder-
shëm; të tërë rrinë në pritë për të derdhur
gjak, secili gjuan vëllanë e vet me rrjetë.
[3] Të dy duart e tyre janë të shtrira për të
bërë të keq me zotësi; princi pretendon,
gjyqtari kërkon shpërblime, i madhi shfaq
lakminë e tij; kështu bashkarisht e prishin
drejtësinë. [4] Më i miri i tyre është si një
ferrishte, më i ndershmi është më i keq se
një gardh ferrash. Dita e dënimit tënd po
vjen; tani do të jetë pështjellimi i tyre. [5] Mos
e besoni shokun, mos i zini besë mikut të
ngushtë; ruaji portat e gojës sate përpara
asaj që prehet mbi gjirin tënd. [6] Sepse biri
turpëron të atin, bija ngre krye kundër
nënës, e reja kundër vjehrrës, armiqtë e
secilit janë ata të shtëpisë së tij. [7] Por
unë do të shikoj te Zoti, do të shpresoj te
Perëndia i shpëtimit tim; Perëndia im do
të më dëgjojë. [8] Mos u gëzo me mua, o
armikja ime! Në rast se kam rënë, do të
ngrihem përsëri; në rast se ulem në terr,
Zoti do të jetë drita ime. [9] Unë do të duroj
indinjatën e Zotit, sepse kam kryer mëkate
kundër tij, deri sa ai do të mbrojë kauzën
time, dhe do vendosë drejtësi për mua; ai
do të më nxjerrë në dritë dhe unë do të
sodit drejtësinë e tij. [10] Atëherë armikja
ime do ta shohë dhe do të mbulohet me
turp, ajo që më thoshte: "Ku është Zoti,
Perëndia yt?". Sytë e mi do ta shikojnë
me ëndje, ndërsa do ta shkelin si baltën
e rrugëve. [11] Kur do të rindërtohen muret
e tua, atë ditë kufiri yt do të zgjerohet
shumë. [12] Atë ditë do të vinë te ti, nga Asiria
dhe nga qytetet e tua të fortifikuara, nga
qyteti i fortifikuar deri te Lumi, nga deti
në det dhe nga mali në mal. [13] Por vendi
do të katandiset në një shkreti për shkak
të banorëve të tu, për shkak të frytit të
veprimeve të tyre. [14] Kullot popullin tënd
me shkopin tënd, kopenë e trashëgimisë
sate, që rri i vetmuar në pyllin në mes të
Karmelit. Le të kullosin në Bashan dhe
në Galaad si në kohërat e lashta. [15] "Si në
ditët që dole nga vendi i Egjiptit, unë do
t'u tregoj atyre gjëra të mrekullueshme".
[16] Kombet do të shohin dhe do t'u vijë turp
për tërë fuqinë e tyre; do të vënë dorën te
goja, veshët e tyre do të mbeten të shur-
dhër. [17] Do të lëpijnë pluhurin si gjarpëri,
si rrëshqanorët e tokës, do të dalin duke u
dridhur nga vendet ku janë fshehur; do të
kenë frikë nga Zoti, Perëndia ynë, dhe do të
kenë frikë nga ti. [18] Cili Perëndi është si ti,
që fal paudhësinë dhe e kapërcen shkeljen
e mbetjes së trashëgimisë së tij? Ai nuk e
mban përgjithnjë zemërimin e tij, sepse i
pëlqen të jetë i mëshirshëm. [19] Atij do t'i vijë
përsëri keq për ne, do të shkelë paudhësitë
tona, Ti do të hedhësh në fund të detit
tërë mëkatet tona. [20] Ti do t'ia tregosh
besnikërinë tënde Jakobit dhe dhemshuri-
në tënde Abrahamit, siç iu betove etërve
tanë qysh në kohërat e lashta.

Nahumi

1 Profecia mbi Niniven. Libri i vegimit
të Nahumit nga Elkoshi. 2 Zoti është një
Perëndi xheloz dhe hakmarrës; Zoti është
hakmarrës dhe plot tërbim. Zoti hak-
merret me kundërshtarët e tij dhe e ruan
zemërimin për armiqtë e tij. 3 Zoti është i
ngadalshëm në zemërim dhe pushtetmadh,
por nuk e lë pa e ndëshkuar aspak të ligun.
Zoti vazhdon rrugën e tij në shakullimë dhe
në furtunë dhe retë janë pluhuri i këmbëve
të tij. 4 Ai e qorton rëndë detin dhe e than, i
bën të thahen të gjithë lumenjtë. Bashani
dhe Karmeli thahen dhe lulja e Libanit
fishket. 5 Malet dridhen para tij, kodrat
treten; në prani të tij toka ngrihet, po, bota
dhe tërë banorët e saj. 6 Kush mund t'i
rezistojë indinjatës së tij dhe kush mund të
durojë zjarrin e zemërimit të tij? Tërbimi
i tij derdhet si zjarr dhe shkëmbinjtë janë
prej tij të thërmuara. 7 Zoti është i mirë,
është një fortesë në ditën e fatkeqësisë; ai
i njeh ata që kërkojnë strehë tek ai. 8 Por
me një përmbytje të madhe ai do të kryejë
një shkatërrim të plotë të vendit të tij dhe
armiqtë e tij do të përndiqen nga terri.
9 Çfarë projektoni kundër Zotit? Ai do të
kryejë një shkatërrim të plotë: fatkeqësia
nuk do të ndodhë dy herë. 10 Edhe sikur
të ishin si ferrat e dendura edhe të dehur
nga vera që kanë pirë, ata do të gllabërohen
si kashta fare e thatë. 11 Prej teje doli ai
që ka kurdisur të keqen kundër Zotit, ai
që ka konceptuar ligësinë. 12 Kështu thotë
Zoti: "Edhe sikur të ishin plot forcë dhe
të shumtë, do të kositen dhe do të zh-
duken. Ndonëse të kam pikëlluar, nuk do
të pikëlloj më. 13 Tani do të thyej zgjedhën
e saj nga trupi yt dhe do t'i shkul lidhjet e
tua". 14 Por lidhur me ty Zoti ka dhënë këtë
urdhër: "Emri yt nuk do të përjetësohet
më. Nga tempulli i perëndive të tua do
të zhduk figurat e gdhendura dhe ato të
derdhura. Do të të përgatis varrin se je
i neveritshëm". 15 Ja mbi male këmbët e
atij që njofton lajme të mira dhe që shpall
paqen! Kremto festat e tua solemne, o Judë,
plotëso betimet e tua, sepse i ligu nuk do
të kalojë më në mes teje; ai do të shfaroset
krejt.

2

1 Ka dalë kundër teje një shkatërrues.
Ruaje mirë fortesën, mbikqyr rrugën, forco
ijët e tua, mblidh tërë forcat e tua. 2 Sepse
Zoti do të rivendosë lavdinë e Jakobit dhe
lavdinë e Izraelit, sepse cubat i kanë plaçk-
itur dhe kanë shkatërruar shermendet e
tyre. 3 Mburoja e trimave të tij është ngjy-
rosur me të kuq, trimat e tij janë veshur me
rroba të kuqe; ditën që ai përgatit hekuri
i qerreve do të nxjerrë shkëndi si zjarri
dhe do të vringëllojnë ushtat e qiparisit.
4 Qerret do të lëshohen me tërbim nëpër
rrugë do t'u bien kryq e tërthor shesheve;
do të duken si pishtarë, do të vetëtijnë
si rrufe. 5 Ai do të kujtojë burrat e tij
të fuqishëm, por ata do të pengohen në
marshimin e tyre, do të sulen drejt mureve
dhe mbrojtja do të përgatitet. 6 Portat e
lumenjve do të hapen dhe pallati do të
shembet. 7 Atë që rrinte palëvizur do ta
zhveshin dhe do ta marrin; shërbëtoret e
saj do të vajtojnë me zë si të pëllumbeshës,
duke i rënë gjoksit. 8 Ndonëse Ninive i
kohëve të kaluara ishte si një rezervuar
uji, tani ata ikin. "Ndaluni, ndaluni!", bër-
tasin, por askush nuk kthehet. 9 Plaçkitni
argjendin, plaçkitni arin! Ka thesare pa
fund, pasuri të çfarëdo sendi të çmuar.
10 Ai është i shkretuar, bosh dhe i rrënuar;
zemra ligështohet, gjunjët dridhen, ka një
dhembje të madhe në të gjitha ijët dhe tërë
fytyrat e tyre zverdhen. 11 Ku është strofka
e luanëve, vendi ku ushqeheshin luanët e
vegjël, ku silleshin luani, luanesha dhe të
vegjëlit e saj dhe askush nuk i trembte?
12 Luani shqyente për të vegjëlit e tij, mbyste
për luaneshat e tij dhe mbushte strofkat
e tij me gjah dhe strofullat me gjënë e
grabitur. 13 "Ja, unë jam kundër teje", thotë
Zoti i ushtrive, "unë do t'i djeg dhe do
t'i bëj tym qerret e tua dhe shpata do të
gllabërojë luanët e tu të vegjël; unë do të
zhduk grabitjen tënde nga dheu dhe zëri i
lajmëtarëve të tu nuk do të dëgjohet më".

3

1 Mjerë qyteti gjakatar, që është plot me
hile dhe me dhunë dhe që nuk po heq dorë
nga grabitjet! 2 Kërcet kamxhiku, zhurmë
shurdhuese rrotash, kuajsh që vrapojnë
dhe qerresh që hovin, 3 kalorës në sulm
shpata flakëruese, ushta që shndritin, një
shumicë e madhe të vrarësh, të vdekur

të shumtë, kufoma pa fund; pengohesh
te kufomat. 4 Të gjitha këto për shkak
të kurvërimeve të shumta të prostitutes
joshëse, mjeshtre në artet magjike që i
shiste kombet me kurvërimet e saj dhe
popujt me artet e saj magjike. 5 "Ja, unë jam
kundër teje", thotë Zoti i ushtrive, "unë do
të ngre cepat e rrobës sate deri në fytyrë
dhe do t'u tregoj kombeve lakuriqësinë
tënde dhe mbretërive turpin tënd. 6 Do të
të hedh përsipër ndyrësi, do të të bëj të
neveritshme dhe do të të nxjerr te shtylla
e turpit. 7 Do të ndodhë që të gjithë ata që
do të të shikojnë do të largohen prej teje
dhe do të thonë: "Ninive është shkretuar!
Kujt do t'i vijë keq për të?". Ku t'i kërkoj
ngushëllonjësit e saj?". 8 A je më e bukur
se No-Amoni, që ndodhet midis kanaleve të
Nilit, i rrethuar nga ujërat dhe që e kishte
detin si ledh dhe detin si mur? 9 Etiopia
dhe Egjipti ishin forca e tij dhe nuk kishin
kufi; Puti dhe Libianët ishin aleatët e tij.
10 Megjithatë edhe ai u internua, shkoi në
robëri; edhe fëmijët e tij u bënë copë-copë
në hyrje të çdo rruge; kanë hedhur shortin
mbi fisnikët e tij dhe tërë të mëdhenjtë e
tij u lidhën me zinxhirë. 11 Ti gjithashtu
do të jesh e dehur dhe do të fshihesh; ti
gjithashtu do të kërkosh një vend të for-
tifikuar përpara armikut. 12 Tërë fortesat
e tua do të jenë si druri i fikut me fiq të
parë; po t'i shkundësh, bien në gojë të atij
që i ha. 13 Ja, trupat e tua në mes teje janë
si gra; portat e vendit tënd janë të hapura
përpara armiqve të tu; zjarri ka gllabëruar
hekurat e portave të tua. 14 Mblidh për vete
ujin e nevojshëm për rrethimin, përforco
fortifikimet e tua, ngjeshe argjilën, punoje
llaçin, ndreqe furrën për tulla. 15 Atje zjarri
do të të gllabërojë, shpata do të të shkatër-
rojë, do të të hajë si një larvë karkaleci;
shumohu si larvat e karkalecave, shumohu
si karkalecat. 16 I ke shumuar tregjet e tua
më tepër se yjet e qiellit; larvat e karkale-
cave zhveshin çdo gjë dhe pastaj fluturojnë
tutje. 17 Princat e tu janë si karkalecat, ofi-
cerët e tu si mizëri karkalecash që ndalen
midis gjerdheve në ditët e ftohta; po, kur
del dielli, fluturojnë tutje, por nuk dihet se
ku kanë shkuar. 18 O mbret i Asirisë, barinjtë
e tu po flenë, fisnikët e tu pushojnë; populli
yt u shpërnda ndër male dhe kurrkush nuk
po i mbledh. 19 Nuk ka ilaç për plagën tënde,
plaga jote është vdekjeprurëse; të gjithë
ata që do të dëgjojnë të flitet për ty, do të
përplasin duart për fatin tënd. Sepse mbi
kë nuk është ushtruar vazhdimisht ligësia
jote?

Habakuku

1 Profecia që pati në vegim profeti
Habakuk. 2 Deri kur, o Zot, do të bërtas
dhe ti nuk do të më dëgjosh? Unë këlthas:
"Dhunë!", por ti nuk jep shpëtim. 3 Përse
më bën të shikoj paudhësinë dhe më bën
të shoh çoroditjen? Përpara meje qëndron
grabitja dhe dhuna, ka grindje dhe përçarja
po shtohet. 4 Prandaj ligji nuk ka forcë
dhe drejtësia nuk ia del të fitojë, sepse i
pabesi e mashtron të drejtin dhe drejtësia
shtrëmbërohet. 5 "Shikoni midis kombeve
dhe këqyrni, do të mbeteni të habitur dhe
të shastisur, sepse unë do të kryej në ditët
tuaja një vepër, që ju nuk do ta besonit edhe
sikur t'jua tregonin. 6 Sepse ja, unë do t'i
nxis Kaldeasit, komb mizor dhe i furishëm,
që përshkon dheun në gjerësinë e tij për të
shtënë në dorë banesa jo të vetat. 7 Është
i tmerrshëm, i llahtarshëm; gjykimi i tij
dhe dinjiteti i tij dalin nga ai vetë. 8 Kuajt
e tij janë më të shpejtë se leopardët, më
të egër se ujqërit e mbrëmjes. Kalorësit e
tyre përhapen kudo, kalorësit e tyre vijnë
nga larg, fluturojnë si shqiponja që sulet
mbi gjahun për ta gllabëruar. 9 Vijnë të
gjithë për të bërë dhunë, fytyrat e tyre
shtyhen përpara dhe grumbullojnë robër
si rëra. 10 Ai tallet me mbretërit dhe princat
janë për të objekt talljeje; përqesh çfarëdo
fortese, sepse mbledh pak dhe, dhe e
pushton. 11 Pastaj përparon shpejt si era,
kalon tutje dhe e bën veten fajtor, duke ia
atribuar këtë forcë të tij perëndisë së vet".
12 A nuk je që nga fillimet, o Zot, Perëndia
im, i shenjti im? Ne nuk do të vdesim, o Zot,
sepse ti e ke caktuar për të bërë drejtësi dhe
e ke caktuar, o Shkëmb, për të ndëshkuar.
13 Ti i ke sytë tepër të pastër për të parë të
keqen dhe nuk e shikon dot paudhësinë.
Pse rri dhe shikon ata që veprojnë me hile,
dhe hesht kur i ligu gllabëron atë që është
më i drejtë se ai? 14 Pse i bën njerëzit si
peshqit e detit dhe si rrëshqanorët, që nuk
kanë zot? 15 Ai i zë të gjithë me grep, i zë me
rrjetën e tij dhe i mbledh me rrjetën e tij të
peshkimit; pastaj kënaqet dhe ngazëllon.
16 Prandaj i bën flijime rrjetës së tij dhe
djeg temjan për rrjetën e tij, sepse me to
pjesa e tij është e madhe dhe ushqimi i
tij i bollshëm. 17 A do të vazhdojë ai, pra,
të zbrazë rrjetën e tij dhe të masakrojë
kombet pa mëshirë?

2

1 Unë do të rri në vendrojën time, do të
zë vend mbi kullë dhe do t'i hap sytë për
të parë atë që do të më thotë dhe çfarë do
të duhet t'i përgjigjem lidhur me ankesën
e bërë. 2 Pastaj Zoti m'u përgjigj dhe tha:
"Shkruaje vegimin tënd dhe gdhende mbi
rrasa, që të mund të lexohet shpejt. 3 Sepse
vegimi është për një kohë të caktuar, por
në fund ai do të flasë dhe nuk do të gënjejë;
në se vonon, prite, sepse me siguri do të
vijë dhe nuk do të vonojë. 4 Ja, shpirti i
është krenuar, nuk është i drejtë, por i
drejti do të rrojë për shkak të besimit të
tij. 5 Përveç kësaj vera e tradhëton njeriun
krenar dhe kështu ai nuk rri në shtëpi. Ai,
pra, e shton lakminë e tij si Sheoli dhe është
si vdekja, sepse kurrë nuk është i kënaqur,
por mbledh rreth vetes tërë kombet dhe
tërë popujt. 6 Tërë këta a nuk do të fillojnë
vallë të përdorin një proverb kundër tij
dhe një gjëzë tallëse kundër tij? Ata do
të thonë: "Mjerë ai që grumbullon gjëra
që nuk janë të tijat (por deri kur?) dhe
kush ngarkohet me pengje!". 7 A nuk do
të ngrihen vallë papritur kreditorët e tu
dhe nuk do të zgjohen torturuesit e tu?
Dhe ti do të bëhesh preja e tyre. 8 Duke
qenë se ti ke plaçkitur shumë kombe, tërë
kusuri i popujve do të të plaçkitë ty për
shkak të gjakut njerëzor të derdhur dhe
të dhunës që i është bërë vendit, qyteteve
dhe tërë banorëve të tij. 9 Mjerë ai që
është i pangopur për fitime të mbrapshta
për shtëpinë e tij, për të vendosur folenë
e tij lart dhe për t'i shpëtuar fuqisë së
fatkeqësisë. 10 Ti ke programuar turpin e
shtëpisë sate, duke shfarosur shumë popuj,
dhe ke mëkatuar kundër vetvetes. 11 Sepse
guri do të këlthasë nga muri dhe trari do
të përgjigjet nga dyshemeja. 12 Mjerë ai që
ndërton një qytet me gjak dhe themelon
një qytet me paudhësi! 13 Ja, a nuk vjen
vallë nga Zoti i ushtrive që popujt të lodhen
për zjarrin dhe kombet të lodhen për asgjë?
14 Sepse dheu do të mbushet me diturinë
e lavdisë të Zotit, ashtu si ujërat mbushin
detin. 15 Mjerë ai që i jep të pijë të afërmit
të tij, duke i dhënë shishen e vet, dhe e deh

për të parë lakuriqësinë e tij! 16 Ti do të
ngopesh me turp dhe jo me lavdi; pi edhe
ti dhe mosrrethprerja jote le të zbulohet
lakuriq. Kupa në të djathtë të Zotit do
të drejtohet nga ti dhe poshtërsia do të
mbulojë lavdinë tënde. 17 Sepse dhuna e
ushtruar në Liban do të të mbulojë, dhe
shkatërrimi i kafshëve do të të mbushë me
tmerr, për shkak të gjakut njerëzor të derd-
hur dhe të dhunës së ushtruar mbi vendin,
qytetet dhe tërë banorët e tij. 18 Çfarë dobie
sjell figura e gdhendur, kur gdhendësi që
e ka bërë, apo një figurë e shkrirë që të
mëson gënjeshtrën, që punuesi i saj të ketë
besim te puna e tij, duke fabrikuar idhuj
të heshtur? 19 Mjerë ai që i thotë drurit:
"Zgjohu!", apo gurit të heshtur: "Çohu!".
A mund t'ju mësojë ai diçka? Ja, është i
mbuluar me ar dhe me argjend, por në të
nuk ka asnjë frymë jete. 20 Por Zoti është
në tempullin e tij të shenjtë; tërë dheu le
të heshtë përpara tij.

3

1 Lutja e profetit Habakuk mbi Shi-
gionothin. 2 "O Zot, unë dëgjova të folurën
tënde dhe kam frikë; o Zot, bëj që të
ringjallet vepra jote gjatë viteve, bëje të
njohur gjatë viteve. Në zemërim e sipër,
kujtoje mëshirën. 3 Perëndia vinte nga
Temani, i Shenjti nga mali Paran. Lavdia
e tij mbulonte qiejt dhe toka ishte plot
me lëvdimin e tij. 4 Shkëlqimi i tij ishte
si drita, rreze si shkëndi dilnin nga dora
e tij dhe aty fshihej fuqia e tij. 5 Para tij
ecte murtaja dhe murtaja e ethshme ndiqte
hapat e tij. 6 Ai ndalej dhe maste tokën,
shikonte dhe i bënte kombet të dridheshin;
malet e përjetshëm zhdukeshin, kodrat e
lashta uleshin; rrugët e tij janë të përjet-
shme. 7 Unë i shikoja në dëshpërim çadrat
e Kushanit, pavijonet e vendit të Madianit
dridheshin. 8 O Zot, a merrte zjarr vallë
zemërimi yt kundër lumenjve? A ishte
zemërimi yt kundër lumenjve ose tërbimi
yt kundër detit, kur shkoje hipur mbi kuajt
e tu, mbi qerret e tua të fitores? 9 Ti e
ke zbuluar plotësisht harkun tënd, sipas
betimeve që ke bërë mbi shigjetat e tua. Ti
e ke ndarë tokën me lumenjtë. 10 Malet të
panë dhe u drodhën; uragani i ujit kaloi,
humnera ka bërë të dëgjohet zëri i saj dhe
ka ngritur duart lart. 11 Dielli dhe hëna
kanë mbetur në banesën e tyre; në dritën e
shigjetave të tua lëvizën me të shpejtë, në
vetëtimën e ushtës sate flakëruese. 12 Ti e ke
përshkuar dheun i indinjuar, i ke shkelur
kombet i zemëruar. 13 Ke dalë për të shpë-
tuar popullin tënd, për të shpëtuar të vajo-
surin tënd; ti ke goditur kokën e shtëpisë
së të pabesit, duke e nxjerrë lakuriq nga
themelet e deri lart. 14 Ti ke shpuar me
shigjetat e tua kokën e fshatrave të tij; ata
kishin ardhur si një uragan për t'i shpërn-
darë, duke lëshuar britma gëzimi, sikur po
gllabëronin të mjerin në fshehtësi. 15 Me
kuajt e tu ke ecur përmes detit, nëpërmjet
një mase të madhe ujërash. 16 Kam dëgjuar
dhe të përbrendshmet e mia u drodhën
dhe buzët e mia u drodhën në atë zë; një
krimb hyri në kockat e mia dhe një frikë e
madhe më pushtoi përbrenda. Megjithatë
do të rri i qetë ditën 17 Ndonëse fiku nuk
do të lulëzojë dhe nuk do të ketë asnjë fryt
te hardhitë, ndonëse punimi i ullirit do të
jetë zhgënjyes dhe arat nuk do të japin më
ushqim, ndonëse kopetë do të zhduken nga
vathat dhe nuk do të ketë më qe në stalla,
18 unë do të ngazëllohem tek Zoti dhe do
të gëzohem te Perëndia i shpëtimit tim.
19 Zoti, Zoti, është forca ime; ai do t'i bëjë
këmbët e mia si ato të durëve dhe do të më
bëjë të ecë mbi lartësitë e mia". Mjeshtrit
të korit. Për veglat me tela.

Sofonia

1 Fjala e Zotit që iu drejtua Sofonias, birit
të Kushit, bir i Gedaliahut, bir i Amariahut,
bir i Ezekias, në ditët e Josias, birit të
Amonit, mbret i Judës. 2 "Unë do të zhduk
krejt çdo gjë nga faqja e dheut", thotë
Zoti. 3 "Do të zhduk njerëz dhe kafshë,
do të zhduk zogjtë e qiellit dhe peshqit
e detit, shkaqet e mëkatit së bashku me
të pabesët dhe do të shfaros njeriun nga
faqja e dheut", thotë Zoti. 4 "Do të shtrij
dorën time kundër Judës dhe kundër të
gjithë banorëve të Jeruzalemit dhe do të
shfaros nga ky vend mbeturinat e Baalit,
emrin e priftërinjve idhujtarë, bashkë me
priftërinjtë, 5 ata të cilët bien përmbys mbi
tarraca përpara ushtrisë së qiellit, ata që
bien përmbys duke iu betuar Zotit, por
duke iu betuar edhe Malkamit, 6 ata që
largohen nga Zoti dhe ata që nuk e kërko-
jnë Zotin dhe nuk e konsultojnë. 7 Rri në
heshtje para Zotit, Zotit, sepse dita e Zotit
është e afërt, sepse Zoti ka përgatitur një
flijim, ka shenjtëruar të ftuarit e tij. 8 Ditën
e flijimit të Zotit do të ndodhë që unë do të
ndëshkoj princat, bijtë e mbretit dhe tërë
ata që mbajnë veshje të huajsh. 9 Po atë
ditë do të ndëshkoj tërë ata që hidhen mbi
prag, që mbushin me dhunë dhe mashtrim
shtëpitë e zotërve të tyre. 10 Atë ditë",
thotë Zoti, "do të ngrihet një britmë nga
porta e peshqve, një klithmë nga lagja e
dytë dhe një zhurmë e madhe nga kodrat.
11 Ulërini, o banorë të Makteshit, sepse tërë
populli i tregtarëve është asgjësuar, tërë
ata të ngarkuar me para janë shfarosur.
12 Në atë kohë do të ndodhë që unë do të
kontrolloj Jeruzalemin me llampa dhe do
të ndëshkoj njerëzit që, duke qëndruar në
llumin e tyre, thonë në zemër të tyre: "Zoti
nuk bën as të mirë as të keq". 13 Prandaj
pasuritë e tyre do të bëhen plaçkë lufte
dhe shtëpitë e tyre do të shkretohen. Do
të ndërtojnë shtëpi, do të mbjellin vreshta,
por nuk do pinë verën e tyre". 14 Dita e
Zotit është e afërt, është e afërt dhe po vjen
me shpejtësi të madhe. Zhurma e ditës së
Zotit është e hidhur; atëherë njeriu trim do
të këlthasë fort. 15 Ajo ditë është një ditë
zemërimi, një ditë mjerimi dhe ankthi, një
ditë shkatërrimi dhe shkretie, një ditë terri
dhe mjegulle, një ditë resh dhe errësire të
thellë, 16 një ditë zhurmimi të borisë dhe
alarmi kundër qyteteve të fortifikuara dhe
kullave të larta. 17 Unë do të sjell fatkeqësi-
në mbi njerëzit dhe ata do të ecin si të
verbër, sepse kanë mëkatuar kundër Zotit;
gjaku i tyre do të shpërndahet si pluhur dhe
mishi i tyre si jashtëqitje. 18 As argjendi i
tyre as ari i tyre nuk do të mund t'i çlirojnë
ditën e zemërimit të Zotit; përkundrazi
tërë vendi do të gllabërohet nga zjarri i
xhelozisë së tij, sepse ai do të kryejë me
siguri një shkatërrim të plotë të të gjithë
banorëve të vendit.

2

1 Mblidhuni, mblidhuni bashkë, o komb i
pacipë, 2 para se dekreti të ketë efekt, para
se dita të kalojë si byku, para se të bjerë
mbi ju zemërimi i zjarrtë i Zotit, para se
të vijë mbi ju dita e zemërimit të Zotit.
3 Kërkoni Zotin ju të gjithë, të përulurit
e dheut, që zbatoni ligjin e tij. Kërkoni
drejtësinë, kërkoni përulësinë. Ndofta do
të jeni të mbrojtur në ditën e zemërimit
të Zotit. 4 Sepse Gaza do të braktiset dhe
Ashkeloni do të bëhet një shkreti; do të
dëbojnë Ashdodin me dhunë në mes të
ditës, dhe Ekroni do të çrrënjoset. 5 Mjerë
banorët e bregut të detit, mjerë kombi i
Kerethejve! Fjala e Zotit është kundër teje,
o Kanaan, vend i Filistejve: "Unë do të të
shkatërroj dhe nuk do të mbetet më asnjë
i gjallë". 6 Kështu bregu i detit do të jetë
i tëri kullotë me banesa për barinjtë dhe
vathë për kopetë. 7 Bregdeti do t'i përkasë
mbeturinës së shtëpisë së Judës; në këto
vende do të kullotin kopetë; në mbrëmje do
të pushojnë në shtëpitë e Ashkelonit, sepse
Zoti, Perëndia i tyre, do t'i vizitojë dhe
do t'i kthejë nga robëria. 8 "Kam dëgjuar
përbuzjen e Moabit dhe fyerjet e rënda
të bijve të Amonit, me të cilat kanë fyer
popullin tim dhe janë zmadhuar në dëm të
territorit të tyre. 9 Prandaj, ashtu siç është
e vërtetë që unë rroj", thotë Zoti i ushtrive,
Perëndia i Izraelit, "me siguri Moabi do
të jetë si Sodoma, dhe bijtë e Amonit si
Gomorra, një vend i zënë nga hithrat dhe
kripërat, një shkreti përjetë. Kusuri i pop-
ullit tim do t'i plaçkitë dhe mbeturina e
popullit tim do t'i zotërojë. 10 Kjo do t'u

ndodhë për shkak të kryelartësisë së tyre,
sepse kanë fyer dhe trajtuar me arrogancë
popullin e Zotit të ushtrive. 11 Zoti do të
jetë i tmerrshëm kundër tyre, sepse do t'i
përkulë tërë perënditë e tokës; dhe secili do
ta adhurojë nga vendi i tij, po, tërë ishujt e
kombeve. 12 Edhe ju, Etiopas, do të vriteni
nga shpata ime". 13 Ai do të shtrijë dorën
kundër veriut, do të shkatërrojë Asirinë
dhe do ta bëjë Niniven shkreti, një vend
të thatë si shkretëtira. 14 Në mes të tij do
të struken kopetë, tërë kafshët e kombeve;
si pelikani ashtu dhe çafka do të kalojnë
natën mbi kapitelet e shtyllave të tij; zëri i
tyre do të dëgjohet në dritare; shkretimi do
të jetë mbi pragje, sepse do të shkatërrojë
veshjen me panela kedri. 15 Ky është qyteti
i qejfeve që rrinte i sigurt dhe thoshte në
zemër të vet: "Unë, dhe askush tjetër veç
meje". Vallë si u bë një shkreti, një vend
ku struken kafshët? Kushdo që do t'i kalojë
afër do të fërshëllejë dhe do të tundë dorën.

3

1 Mjerë ai që është rebel dhe i ndotur,
mjerë qyteti i shtypjes! 2 Ai nuk ka dëgjuar
zërin e tij, nuk ka pranuar të ndreqet, nuk
ka patur besim tek Zoti, nuk i është afruar
Perëndisë të vet. 3 Krerët e tij në mes të
tij janë luanë që vrumbullojnë; gjyqtarët
e tij janë ujqër të mbrëmjes, që nuk lënë
asnjë kockë për ta brejtur për mëngjes.
4 Profetët e tij janë mburravecë, të pabesë;
priftërinjtë e tij kanë përdhosur vendin e
shenjtë, kanë dhunuar ligjin. 5 Zoti është i
drejtë në mes të tij, ai nuk kryen paudhësi.
Çdo mëngjes ai sjell në dritë drejtësinë
pa munguar asnjë herë, por i çorodituri
nuk njeh turp. 6 "Kam shfarosur kombet;
kalatë e tyre janë shembur; i kam shkre-
tuar rrugët e tyre dhe askush nuk kalon
nëpër to; qytetet e tyre janë shkatërruar
dhe askush nuk banon në to. 7 Unë thoja:
"Me siguri do të kesh frikë nga unë, do të
pranosh të ndreqesh", dhe kështu banesa
e tij nuk do të shkatërrohej me gjithë
ndëshkimet që i kam dhënë. Por ata u
nxituan të prishen në të gjitha veprimet
e tyre. 8 Prandaj më prit", thotë Zoti,
"kur të ngrihem për të bërë plaçkë, sepse
unë kam vendosur të mbledh kombet, të
bashkoj mbretëritë, për të hedhur mbi ta
indinjatën time, gjithë zjarrin e zemërimit
tim; 9 Sepse atëherë do t'u jap popujve një
të folur të pastër, me qëllim që të gjithë të
përmendin emrin e Zotit, për t'i shërbyer
me një marrëveshje të përbashkët. 10 Që
përtej lumenjve të Etiopisë, adhuruesit e
mi, bija e të humburve të mi, do të më
sjellin ofertat e tyre. 11 Në atë ditë ti nuk do
të kesh më turp për të gjitha veprimet e tua
me të cilat ngrite krye kundër meje, sepse
atëherë unë do të largoj nga mesi yt ata që
gëzohen në madhështinë tënde, dhe ti nuk
do të krenohesh në malin tim të shenjtë".
12 "Do të bëj të mbetet midis teje një popull
i përulur dhe i varfër, që do të ketë besim
te emri i Zotit. 13 Mbeturina e Izraelit nuk
do të kryejë paudhësi dhe nuk do të thotë
më gënjeshtra, as do të gjendet në gojën e
tyre një gjuhë gënjeshtare; sepse ata do ta
kullotin kopenë e tyre, do të bien të flenë
dhe askush nuk do t'i trembë". 14 Lësho
britma gëzimi, o bijë e Sionit, lësho britma
hareje, o Izrael! Gëzohu dhe ngazëllo me
gjithë zemër, o bijë e Jeruzalemit! 15 Zoti
i ka revokuar gjykimet e tij kundër teje,
ka dëbuar armikun tënd. Mbreti i Izraelit,
Zoti, ndodhet midis teje, nuk do të kesh më
frikë nga asgjë. 16 Atë ditë do të thonë në
Jeruzalem: "Mos ki frikë, o Sion, duart e
tua mos u dobësofshin! 17 Zoti, Perëndia yt,
në mes teje është i fuqishmi që shpëton.
Ai do të mbushet me gëzim për ty, në
dashurinë e tij do qëndrojë në heshtje, do
të gëzohet për ty me britma gëzimi. 18 Unë
do të mbledh ata që janë të pikëlluar për
kuvendet solemne, që janë në mes tuaj
për të cilët pesha për atë ishte bërë objekt
përçmimi. 19 Ja, në atë kohë unë do të veproj
kundër atyre që të shtypin; do të shpëtoj
çalamanin dhe do të mbledh ata që janë
dëbuar, dhe do t'i bëj të lavdishëm dhe të
dëgjuar në të gjitha vendet ku kanë qenë
me turp. 20 Në atë kohë unë do t'ju kthej,
po, në atë kohë do t'ju mbledh; sepse do t'ju
bëj të famshëm dhe të lavdishëm midis tërë
popujve të tokës, kur, para syve tuaj, do t'i
bëj të kthehen ata që janë në robëri", thotë
Zoti.

Hagai

1 Në vitin e dytë të mbretit Dar, në muajin
e gjashtë, ditën e parë të muajit, fjala e
Zotit iu drejtua me anë të profetit Hagai,
Zorobabelit, birit të Shealtielit, qeveritar i
Judës, dhe Jozueut, birit të Jehotsadakut,
kryeprift, duke thënë: 2 "Kështu thotë Zoti i
ushtrive: Ky popull thotë: "Nuk ka ardhur
ende koha, koha kur duhet të rindërtohet
shtëpia e Zotit"". 3 Atëherë fjala e Zotit iu
drejtua atyre me anë të profetit Hagai, duke
thënë: 4 "A është vallë për ju koha për të
banuar në shtëpitë tuaja të mbuluara mirë,
ndërsa ky tempull është ende i rrënuar?".
5 Prandaj Zoti i ushtrive thotë tani: "Men-
dohuni mirë për sjelljen tuaj! 6 Ju keni
mbjellë shumë, por keni korrur pak; ju hani
por jo aq sa të ngopeni; ju pini, por jo aq sa
të shuani etjen tuaj; ju visheni, por askush
nuk rrin ngrohtë; ai që fiton një mëditje, e
fiton për ta shtënë në një qese të shpuar".
7 Kështu thotë Zoti i ushtrive: "Mendohuni
mirë për sjelljen tuaj! 8 Ngjituni ndër male,
sillni lëndën dhe ndërtoni tempullin, që të
mund të gëzohem për të dhe kështu të jem i
përlëvduar", thotë Zoti. 9 Ju prisnit shumë,
por në realitet keni pasur pak; pastaj, kur
e keni çuar në shtëpi, unë e shpërndava.
Përse?", thotë Zoti i ushtrive, "për shkak
të tempullit tim që është i rrënuar, ndërsa
secili prej jush rend në shtëpinë e vet. 10 Për
këtë arsye qielli e ka ndalur vesën sipër
jush dhe toka e ka mbajtur prodhimin e vet.
11 Dhe unë e thirra thatësirën mbi vendin,
mbi malet, mbi grurin, mbi mushtin, mbi
vajin dhe mbi gjithshka që prodhon toka,
mbi njerëzit, mbi bagëtinë dhe mbi gjithë
punën e duarve tuaja". 12 Zorobabeli, biri i
Shealtielit, dhe Jozueu, biri i Jehotsadakut,
kryeprift, dhe gjithë pjesa tjetër e popul-
lit e dëgjuan zërin e Zotit, Perëndisë së
tyre, dhe fjalët e profetit Hagai, sepse Zoti,
13 Atëherë Hagai, lajmëtari i Zotit, i sh-
palli popullit mesazhin e Zotit, duke thënë:
"Unë jam me ju, thotë Zoti". 14 Kështu
Zoti e zgjoi frymën e Zorobabelit, birit të
Shealtielit, qeveritar i Judës dhe frymën
e Jozueut, birit të Jehotsadakut, kryeprift
dhe frymën e gjithë pjesës tjetër të popullit;
atëherë ata erdhën dhe filluan punën për
shtëpinë e Zotit të ushtrive, Perëndisë së
tyre, 15 në ditën e njëzetekatërt të muajit të
gjashtë, në vitin e dytë të mbretit Dar.

2

1 Në muajin e shtatë, në ditën e njëzeten-
jëtë të muajit, fjala e Zotit u drejtua me anë
të profetit Hagai, duke thënë: 2 "Foli tani
Zorobabelit, birit të Shealtielit, qeveritar i
Judës, dhe Jozueut, birit të Jehotsadakut,
kryeprift, dhe pjesës tjetër të popullit, duke
thënë: 3 "Cili prej jush ka mbetur nga ata që
e kanë parë këtë tempull në lavdinë e tij të
mëparshme? Dhe si po e shikoni tani? Në
krahasim me atë, a nuk është kjo asgjë para
syve tuaj? 4 Dhe tani ji i fortë, Zorobabel",
thotë Zoti, "ji i fortë, Jozue, bir i Jehot-
sadakut, kryeprift; ji i fortë, o mbarë popull
i vendit", thotë Zoti, "dhe i hyni punës,
sepse unë jam me ju", thotë Zoti i ushtrive,
5 "sipas fjalës së besëlidhjes që lidha me ju
kur dolët nga Egjipti, kështu Fryma ime
qëndron midis jush. Mos kini frikë". 6 Sepse
kështu thotë Zoti i ushtrive: "Edhe një
herë, pas pak, unë do t'i bëj të dridhen
qiejtë dhe dheun, detin dhe sterenë; 7 do
t'i bëj të dridhen gjithë kombet; dëshira
e gjithë kombeve do të vijë dhe unë do
ta mbush këtë tempull me lavdi", thotë
Zoti i ushtrive. 8 "Argjendi është imi, ari
është imi", thotë Zoti i ushtrive. 9 "Lavdia
e këtij tempulli të fundit do të jetë më e
madhe nga ajo e të mëparshmit", thotë Zoti
i ushtrive; "dhe në këtë vend unë do të sjell
paqen"", thotë Zoti i ushtrive. 10 Në ditën e
njezet e katërt të muajit të nëntë, në vitin
e dytë të Darit, fjala e Zotit u drejtua me
anë të profetit Hagai, duke thënë: 11 "Kështu
thotë Zoti i ushtrive: Pyeti priftërinjtë për
ligjin, duke thënë: 12 "Në qoftë se dikush
mban në cepin e rrobës së tij mish të shen-
jtëruar dhe me cepin prek bukë ose ushqim
të gatuar, verë ose vaj, ose çfarëdo ushqim
tjetër, a do të bëhet i shenjtëruar ky?"".
Priftërinjtë u përgjigjen dhe thanë: "Jo!".
13 Atëherë Hagai u tha atyre: "Në qoftë se
dikush, që është i papastër për shkak të
kontaktit me një kufomë, prek ndonjë nga
këto gjëra, a do të bëhet kjo e papastër?".
Priftërinjë u përgjigjën dhe thanë: "Po, ajo
do të bëhet e papastër". 14 Atëherë Hagai u
përgjigj dhe tha: "Kështu është ky popull,
kështu është ky komb përpara meje", thotë
Zoti, "dhe kështu është çdo punë e duarve

të tyre, dhe ajo që më ofrojnë atje është
e papastër. 15 Tani mendohuni mirë që
sot e tutje, para se të vendoset guri mbi
gur në tempullin e Zotit. 16 Më parë kur
dikush shkonte para një kapice që men-
dohej se kishte njëzet masa, kishte vetëm
dhjetë; kur dikush shkonte te buti për të
nxjerrë nga buti pesëdhjetë bate, kishte
vetëm njëzet. 17 Unë ju godita me plasjen,
me ndryshkun dhe me breshër në çdo punë
të duarve tuaja, por ju nuk u kthyet tek
unë", thotë Zoti. 18 "Mendohuni mirë që sot
e tutje, nga dita e njëzetekatërt e muajit
të nëntë, nga dita kur u hodhën themelet
e tempullit të Zotit. Mendoni këtë: 19 a ka
akoma grurë në hambar? Hardhia, fiku,
shega dhe ulliri nuk kanë dhënë akoma
fryt. Por që nga kjo ditë e tutje, unë do t'ju
bekoj". 20 Fjala e Zotit iu drejtua për herë të
dytë Agait, ditën e njëzet e katërt të muajit,
duke thënë: 21 "Foli Zorobabelit, qeveritarit
të Judës, dhe i thuaj: "Unë do t'i bëj qiejt
dhe dheun të dridhen, 22 do të përmbys
fronin e mbretërive dhe do të shkatërroj
fuqinë e mbretërive të kombeve; do të
përmbys qerret dhe ata që u hipin atyre;
do të rrëzohen kuajt dhe kalorësit e tyre,
secili do të vritet nga shpata e vëllait të
vet. 23 Atë ditë", thotë Zoti i ushtrive, "unë
do të të marr, o Zorobabel, bir i Shealtielit,
shërbëtori im", thotë Zoti dhe do të të vë
një si vulë, sepse të kam zgjedhur"", thotë
Zoti i ushtrive.

Zakaria

1 Në muajin e tetë të vitit të dytë të Darit,
fjala e Zotit iu drejtua Zakarias, birit të
Berekiahut, bir i Idos, profet, duke thënë:
2 "Zoti ishte zemëruar shumë me etërit
tuaj. 3 Prandaj u thuaj: Kështu thotë Zoti
i ushtrive: Kthehuni tek unë, thotë Zoti
i ushtrive, dhe unë do të kthehem te ju",
thotë Zoti i ushtrive. 4 "Mos u bëni si etërit
tuaj, të cilëve profetët e së kualuarës u kanë
shpallur, duke thënë: "Kështu thotë Zoti
i ushtrive: Konvertohuni nga rrugët tuaja
të këqija dhe nga veprat tuaja të këqija".
Por ata nuk dëgjuan dhe nuk më kushtuan
vemendje", thotë Zoti. 5 "Etërit tuaj ku
janë? Po profetët a rrojnë vallë përjetë?
6 Vallë fjalët e mia dhe statutet e mia që ua
kisha besuar shërbëtorëve të mi, profetëve,
nuk arritën te etërit tuaj? Kështu ata u
konvertuan dhe thanë: "Ashtu si kishte
vendosur të vepronte me ne Zoti i ushtrive,
në bazë të rrugëve tona dhe të veprave
tona, kështu veproi me ne"". 7 Më njëzet e
katër të muajit të njëmbëdhjetë, që është
muaji i Shebatit, në vitin e dytë të Darit,
fjala e Zotit iu drejtua Zakarias, birit të
Berekiahut, bir i Idos, profet, duke thënë:
8 Natën pata një vegim; dhe ja, një burrë,
që i kishte hipur një kali të kuq, rrinte
midis shkurreve të mërsinave në një gropë
të thellë dhe prapa tij kishte kuaj të kuq,
të kuqërremë dhe të bardhë. 9 Unë pyeta:
"Imzot, çfarë kuptimi kanë këto gjëra?".
Engjëlli që fliste me mua m'u përgjigj: "Unë
do të të bëj të shohësh çfarë kuptimi kanë
ato". 10 Atëherë burri që rrinte midis shkur-
reve të mërsinave nisi të thotë: "Këta janë
ata që i ka dërguar Zoti për të përshkuar
dheun". 11 Kështu iu përgjigjën ata engjëllit
të Zotit i cili rrinte midis shkurreve të
mërsinave: "Kemi përshkuar dheun dhe ja,
gjithë dheu është në pushim dhe i qetë".
12 Atëherë engjëlli i Zotit nisi të thotë: "O
Zoti i ushtrive, deri kur do të vazhdosh
të mos kesh mëshirë për Jeruzalemin dhe
për qytetet e Judës kundër të cilave ke
qënë i zemëruar gjatë këtyre shtatëdhjetë
vjetëve?". 13 Pastaj Zoti i tha disa fjalë të
mira, fjalë inkurajimi, engjëllit që fliste me
mua. 14 Kështu engjëlli që fliste me mua
më tha: "Bërtit dhe thuaj: Kështu thotë
Zoti i ushtrive: "Unë jam shumë xheloz
për Jeruzalemin dhe për Sionin; 15 por jam
zemëruar shumë me kombet që jetojnë në
mirëqenie, sepse, kur isha zemëruar pak,
ata luajtën rol për ta shtuar të keqen".
16 Prandaj kështu thotë Zoti: "Unë po i
drejtohem përsëri Jeruzalemit me mëshirë;
tempulli im do të rindërtohet aty, thotë
Zoti i ushtrive, dhe litari do të nderet
mbi Jeruzalem". 17 Bërtit akoma dhe thuaj:
"Kështu thotë Zoti i ushtrive: Qytetet e mia
do të jenë plot e përplot me pasuri; Zoti
do të ngushëllojë akoma Sionin dhe do të
zgjedhë akoma Jeruzalemin"". 18 Pastaj i
çova sytë, shikova dhe ja, katër brirë. 19 Unë
e pyeta engjëllin që fliste me mua: "Çfarë
janë këta?". Ai m'u përgjigj: "Këta janë
brirët që kanë shpërndarë Judën, Izraelin
dhe Jeruzalemin". 20 Pastaj Zoti më bëri
të shoh katër kovaçë. 21 Unë pyeta: "Pse
kanë ardhur këta, çfarë do të bëjnë?". Ai u
përgjigj dhe tha: "Këta janë brirët që kanë
shpërndarë Judën, kështu që askush nuk
mund të çonte kokën lart, por këta kovaçë
vijnë për t'i trembur, për të rrëzuar brirët
e kombeve që e kanë ngritur bririn e tyre
kundër vendit të Judës për ta shpërndarë".

2

1 I ngrita mandej sytë dhe shikova dhe ja,
një burrë që mbante në dorë një litar për
matje. 2 E pyeta: "Ku po shkon?". Ai m'u
përgjigj: "Po shkoj të mas Jeruzalemin, për
të parë sa është gjerësia e tij dhe sa është
gjatësia e tij". 3 Dhe ja, engjëlli që fliste me
mua doli përpara dhe një engjëll tjetër i doli
përballë, 4 dhe i tha: "Rend, foli atij të riu
dhe i thuaj: Jeruzalemi do të jetë i banuar
si një qytet pa mure, për shkak të morisë
së njerëzve dhe të kafshëve që do të jenë
në të. 5 Sepse unë", thotë Zoti, "do të jem
për të një mur zjarri rreth e qark dhe do
të jem lavdia e tij në mes të tij". 6 Oh, oh!
"Ikni nga vendi i veriut", thotë Zoti, "sepse
ju kam shpërndarë si katër erërat e qiellit",
thotë Zoti. 7 Oh, Sion, siguro shpëtimin,
ti që banon bashkë me bijën e Babilonisë!
8 Sepse kështu thotë Zoti i ushtrive: "Lavdia
e tij më ka dërguar te kombet që ju kanë
plaçkitur, sepse ai që ju prek prek beben e
syrit të tij. 9 Ja, unë do ta tund dorën time
kundër tyre dhe ata do të bëhen pre e atyre
që u ishin nënshtruar atyre; atëherë do të

pranoni që më ka dërguar Zoti i ushtrive.
10 Lësho klithma gëzimi, gëzohu, o bijë e
Sionit, sepse ja, unë do të vij, të banoj
midis teje", thotë Zoti. 11 "Atë ditë shumë
kombe do të bashkohen me Zotin dhe do
të bëhen populli im, dhe unë do të banoj
midis teje; atëherë do të pranosh që Zoti
i ushtrive më ka dërguar te ti. 12 Dhe Zoti
do të marrë në zotërim Judën si trashëgimi
të tij në tokën e shenjtë dhe do të zgjedhë
akoma Jeruzalemin. 13 Çdo mish le të heshtë
përpara Zotit, sepse ai është zgjuar nga
selia e tij e shenjtë".

3

1 Pastaj më bëri të shoh kryepriftin Jozue,
që qëndronte drejt përpara engjëllit të
Zotit, dhe Satanai që rrinte në të djathtën
e tij për ta akuzuar. 2 Zoti i tha Satanait:
"Të qortoftë ashpër Zoti, o Satana! Po, Zoti
që ka zgjedhur Jeruzalemin, të qortoftë
ashpër! A nuk është vallë ky një urë zjarri
e shkëputur nga zjarri?". 3 Jozueu ishte
veshur me rroba të papastra dhe qëndronte
drejt përpara engjëllit, 4 i cili nisi t'u thotë
atyre që ishin përpara tij: "Ia hiqni nga
trupi ato rroba të papastra!". Pastaj i tha
atij: "Shiko, kam zhdukur prej teje paud-
hësinë tënde dhe do të të bëj të veshësh
rroba të shkëlqyera". 5 Unë, pra, thashë:
"Le të vënë mbi kokën e tij një çallmë të
pastër". Kështu ata i vunë mbi kokë një
çallmë të pastër dhe e vunë të veshë rroba,
ndërsa Engjëlli i Zotit ishte i pranishëm
aty. 6 Dhe Engjëlli i Zotit e paralajmëroi
solemnisht Jozueun duke thënë: 7 "Kështu
thotë Zoti i ushtrive: Në qoftë se do të
ecësh në rrugët e mia dhe do të respektosh
ligjin tim, edhe ti do të kesh drejtimin e
shtëpisë sime dhe do të ruash oborret e
mia, dhe unë do të të lejoj të hysh lirisht
midis këtyre që rrijnë këtu. 8 Dëgjo, pra,
o Jozue, kryeprift, ti dhe shokët e tu që
ulen përpara teje, sepse ata janë njerëz që
japin paralajmërime. Ja, unë po të sjell
këtu shërbëtorin tim, Filizin. 9 Ja guri që
kam vënë përpara Jozueut: mbi këtë gur të
vetëm ka shtatë sy; ja, unë do të gdhend
mbishkrimin e tij", thotë Zoti i ushtrive,
"dhe do ta heq paudhësinë e këtij vendi në
një ditë të vetme. 10 Në atë ditë", thotë Zoti
i ushtrive, "secili nga ju do të ftojë fqinjin e
vet nën hardhinë e tij dhe nën fikun e tij".

4

1 Pastaj engjëlli që fliste me mua u kthye
dhe më zgjoi ashtu si zgjojnë dikë nga
gjumi. 2 Dhe më pyeti: "Çfarë po shikon?".
U përgjigja: "Ja, po shikoj një shandan krejt
prej ari dhe që ka në majë një enë, mbi të
cilën janë shtatë llampa me shtatë tuba për
shtatë llampat që janë në majë. 3 Afër tyre
janë dy ullinj, një në të djathtën e enës dhe
tjetri në të majtën e saj". 4 Kështu nisa t'i
them engjëllit që fliste me mua: "Imzot,
ç'kuptim kanë këto gjëra?". 5 Engjëlli që
fliste me mua u përgjigj dhe më tha: "Nuk
e kupton se ç'duan të thonë këto gjëra?".
Unë i thashë: "Jo, imzot". 6 Atëherë ai,
duke u përgjigjur, më tha: "Kjo është fjala
e Zotit drejtuar Zorobabelit: Jo për fuqinë
dhe as për forcën, por për Frymën time",
thotë Zoti i ushtrive. 7 "Kush je ti, o mali i
madh? Përpara Zorobabelit ti do të bëhesh
fushë. Dhe ai do ta bëjë gurin e majës
së malit të shkojë përpara midis britmave:
"Mëshirë, mëshirë për të!"". 8 Fjala e Zotit
m'u drejtua përsëri, duke thënë: 9 "Duart e
Zorobabelit kanë hedhur themelet e këtij
tempulli dhe duart e tij do ta përfundojnë;
atëherë do të pranosh që Zoti i ushtrive
më ka dërguar te ju. 10 Kush ka mundur
të përçmojë ditën e gjërave të vogla? Por
ata të shtatë gëzohen kur shohin plumbçen
në duart e Zorobabelit. Ata të shtatë janë
sytë e Zotit që e përshkojnë gjithë dheun".
11 Unë u përgjigja dhe i thashë: "Këta dy
ullinj në të djathtën dhe në të majtën e
shandanit çfarë janë?". 12 Për herë të dytë
nisa t'i them: "Çfarë janë këto dy degë
ulliri që janë përbri dy prurësve prej ari nga
rrjedh vaji i praruar?". 13 Ai m'u përgjigj dhe
tha: "Nuk e kupton çfarë janë këto?". Unë
u përgjigja: "Jo, imzot". 14 Atëherë ai më
tha: "Këta janë dy të vajosurit që rrijnë afër
Zotit të gjithë dheut".

5

1 Pastaj i çova përsëri sytë dhe pashë, dhe
ja një rrotull që fluturonte. 2 Engjëlli më
tha: "Çfarë po shikon?". Unë u përgjigja:
"Shoh një rrotull që fluturon; gjatësia e saj
është njëzet kubitë dhe gjërësia e saj dhjetë
kubitë". 3 Atëherë ai më tha: "Ky është
mallkimi që po përhapet mbi gjithë vendin;
sepse tani e tutje, kushdo që vjedh do të
dëbohet prej tij dhe kushdo që tani e tutje

betohet me të rreme, do të dëbohet prej tij.
4 Unë do ta bëj të dalë", thotë Zoti i ushtrive,
"dhe ai do të hyjë në shtëpinë e vjedhësit
dhe në shtëpinë e atij që bën betim të rremë
në emrin tim; do të mbetet në atë shtëpi
dhe do ta konsumojë bashkë me lëndën e
saj dhe me gurët e saj". 5 Pastaj Engjëlli që
fliste me mua doli dhe më tha: "Ço sytë
dhe shiko çfarë është ajo që po del". 6 Unë
thashë: "Çfarë është?". Ai tha: "Është efa
që po del". Pastaj shtoi: "Kjo është pamja e
tyre në gjithë vendin". 7 Pastaj, ja, u ngrit
një kapak plumbi, dhe kështu në mes të
efas rrinte ulur një grua. 8 Atëherë ai tha:
"Kjo është ligësia". Dhe e hodhi në mes të
efas, pastaj hodhi kapakun prej plumbi mbi
hapjen e saj. 9 Pastaj i çova sytë dhe shikova,
dhe ja që po vinin dy gra me erën në krahët
e tyre, sepse ato kishin krahë si krahët e
lejlekut, dhe e ngritën efan midis tokës dhe
qiellit. 10 Kështu unë e pyeta engjëllin që
fliste me mua: "Ku e çojnë efan këto?". 11 Ai
m'u përgjigj: "Në vendin e Shinarit për t'i
ndërtuar një shtëpi; kur të jetë gati efa do
të vihet mbi piedestalin e vet".

6

1 I çova përsëri sytë dhe shikova, dhe ja,
katër qerre që dilnin në mes të dy maleve;
dhe malet ishin male prej bronzi. 2 Në
qerren e parë kishte kuaj të kuq, në qerren
e dytë kuaj të zinj, 3 në qerren e tretë kuaj të
bardhë dhe në të katërtën kuaj shumë lara-
manë. 4 Atëherë nisa t'i them engjëllit që
fliste me mua: "Imzot, po këta?". 5 Engjëlli
u përgjigj dhe tha: "Këta janë katër fry-
mat e qiellit që dalin pasi kanë qenë në
prani të Zotit të mbarë dheut. 6 Qerrja me
kuaj të zinj shkon drejt vendit të veriut;
kuajt e bardhë e ndjekin, kuajt laramanë
shkojnë drejt vendit të jugut; 7 pastaj për-
parojnë kuajt me ngjyrë të kuqe të ndezur
dhe kërkojnë të shkojnë për të përshkuar
dheun". Ai u tha atyre: "Shkoni, përshkoni
dheun!". Kështu ata e përshkuan dheun.
8 Pastaj ai më thirri dhe më foli, duke thënë:
"Ja, ata që po shkojnë drejt vendit në veri
e kanë qetësuar Frymën time mbi vendin e
veriut. 9 Pastaj fjala e Zotit m'u drejtua duke
thënë: 10 "Prano dhurata nga mërgimtarët,
domethënë nga Heldai, nga Tobiahu dhe
nga Jedaiahu që kanë ardhur nga Babilonia,
dhe që po sot kanë shkuar në shtëpinë e
Josias, birit të Sofonias. 11 Merr argjendin
dhe arin, bëj një kurorë me to dhe vëre
mbi kryet e Jozueut, birit të Jehotsadakut,
kryepriftit. 12 Pastaj foli atij, duke thënë:
Kështu thotë Zoti i ushtrive: Ja, burri emri
i të cilit është Filizë, do të filizoj në vendin
e tij dhe do të ndërtojë tempullin e Zotit.
13 Po, ai do të ndërtojë tempullin e Zotit, do
të mbulohet me lavdi dhe do të ulet e do
të mbretërojë mbi fronin e tij, do të jetë
prift mbi fronin e tij, dhe midis të dyve
do të jetë një këshillë paqeje. 14 Kurora do
të jetë një kujtim në tempullin e Zotit për
Helemin, për Tobiahun, për Jedaiahun dhe
për Henin, birin e Sofonias. 15 Edhe ata që
janë larg do të vijnë për të ndihmuar për
ndërtimin e tempullit të Zotit; atëherë do
të pranoni që Zoti i ushtrive më ka dërguar
te ju. Kjo do të ndodhë në qoftë se do
t'i bindeni me zell zërit të Zotit, Perëndisë
tuaj".

7

1 Në vitin e katërt të mbretit Dar, ditën e
katërt të muajit të nëntë, që është Kislevi,
ndodhi që fjala e Zotit iu drejtua Zakarias.
2 Kishin dërguar Sharetserin, bashkë me
Regemelekun dhe njerëzit e tij, në Bethel
për të kërkuar me lutje favorin e Zotin,
3 dhe për të folur me priftërinjtë që ishin
në shtëpinë e Zotit të ushtrive dhe me
profetët, duke thënë: "A duhet të qaj në
muajin e pestë dhe të agjëroj si kam bërë
gjatë shumë viteve?". 4 Atëherë fjala e Zotit
m'u drejtua, duke thënë: 5 "Folu gjithë pop-
ullit të vendit dhe priftërinjve dhe thuaj:
"Kur keni agjëruar dhe jeni pikëlluar në
muajin e pestë dhe në të shtatin gjatë
këtyre shtatëdhjetë viteve, a keni agjëruar
në të vërtetë për mua, pikërisht për mua?
6 Po më pas, kur keni ngrënë dhe pirë,
mos vallë keni ngrënë dhe pirë për veten
tuaj? 7 A nuk janë këto fjalët që Zoti i
ushtrive ka shpallur me anë të profetëve të
së kaluarës, kur Jeruzalemi ishte i banuar
dhe i qetë bashkë me qytetet e tij të afërta
dhe gjithashtu Negevi dhe fusha ishin të
banuara?"". 8 Fjala e Zotit iu drejtua Za-
karias, duke thënë: 9 "Kështu thotë Zoti i
ushtrive: Zbatoni me përpikëri drejtësinë
dhe tregoni secili mirësi dhe mëshirë për
vëllezërit tuaj. 10 Mos e shtypni të venë
dhe jetimin, të huajin dhe të varfërin; dhe

askush të mos kurdisë në zemër të vet
të keqen kundër vëllait të vet. 11 Por ata
nuk deshën të dëgjojnë, kthyen krahët me
kryeneçësi dhe i zunë veshët që të mos
dëgjonin. 12 E bënë zemrën e tyre si dia-
manti, për të mos dëgjuar ligjin dhe fjalët
që Zoti i ushtrive u dërgonte atyre me
anë të Frymës së tij, me anë të profetëve
të së kaluarës. Kështu u krijua një ind-
injatë e madhe te Zoti i ushtrive. 13 Dhe
ndodhi që, mbasi ai thërriste dhe ata nuk
ia vinin veshin, ata thirrën dhe unë nuk ua
vura veshin", thotë Zoti i ushtrive, 14 "por
i shpërndava me shakullimë midis gjithë
kombeve që ata nuk i njihnin. Kështu vendi
mbeti i shkretë pas tyre, dhe askush nuk
kalonte andej ose nuk u kthye. Nga një
vend kënaqësie ata e kthyen në shkreti".

8

1 Fjala e Zotit të ushtrive m'u drejtua
përsëri, duke thënë: 2 Kështu thotë Zoti
i ushtrive: Unë jam shumë xheloz për
Sionin, po, unë digjem nga xhelozia për të".
3 Kështu thotë Zoti: "Unë do të kthehem
në Sion dhe do të banoj në mes të Jeruza-
lemit. Jeruzalemin do ta quajnë Qytet të
besnikërisë dhe malin e Zotit të ushtrive,
mal të shenjtërisë". 4 Kështu thotë Zoti
i ushtrive: "Nëpër sheshet e Jeruzalemit
do të ulen akoma pleq e plaka, secili me
shkopin e vet në dorë për shkak të moshës
së shtyrë. 5 Sheshet e qytetit do të jenë
plot e përplot me djem dhe vajza që do të
lozin në sheshet e tij". 6 Kështu thotë Zoti i
ushtrive: "Në se kjo duket shumë e vështirë
në sytë e atyre që kanë mbetur nga ky
popull ndër këto ditë, a do të jetë gjithashtu
tepër e vështirë për sytë e mi?", thotë Zoti i
ushtrive. 7 Kështu thotë Zoti i ushtrive: "Ja,
unë do ta shpëtoj popullin tim nga vendi i
lindjes dhe nga vendi i perëndimit. 8 Unë
do t'i bëj të vijnë dhe ata do të banojnë në
Jeruzalem; ata do të jenë populli im dhe
unë do të jem Perëndia i tyre me besnikëri
dhe drejtësi". 9 Kështu thotë Zoti i ushtrive:
"Duart tuaja le të jenë të fuqishme, ju që
dëgjoni në këto ditë këto fjalë nga goja e
profetëve që ishin në kohën kur po hid-
heshin themelet e shtëpisë të Zotit, me
qëllim që të mund të rindërtohej tempulli.
10 Përpara asaj kohe nuk kishte pagesë për
njeriun dhe pagesë për kafshët; nuk kishte
fare siguri për këdo që shkonte ose vinte
për shkak të armikut; unë vet, pra, i vija
gjithë njerëzit kundër njeri tjetrit. 11 Por
tani nuk do të jem më me ata të mbeturit
nga ky popull siç kam qenë në kohërat e
shkuara", thotë Zoti i ushtrive. 12 "Sepse do
të ketë një farë paqeje: hardhia do të japë
frytin e vet, toka do të japë prodhimet e
veta dhe qiejt do t'u japin vesën e tyre. Do
t'i bëj ata të mbeturit nga ky popull të kenë
zotërimin e të gjitha këtyre gjërave. 13 Dhe
do të ndodhë që, ashtu si ishit një mallkim
midis kombeve, o shtëpi e Judës dhe shtëpi
e Izraelit, kështu, kur t'ju shpëtoj, do të
jeni një bekim. Mos u trembni, duart tuaja
le të jenë të fuqishme!". 14 Sepse kështu
thotë Zoti i ushtrive: "Ashtu si vendosa
t'ju bëj keq kur etërit tuaj më provokuan
zemërimin", thotë Zoti i ushtrive, "dhe nuk
u pendova, 15 kështu, këto ditë kam ven-
dosur rishtas t'i bëj mirë Jeruzalemit dhe
shtëpisë së Judës. Mos u trembni! 16 Këto
janë gjërat që duhet të bëni: i flisni me
vërtetësi secili të afërmit të tij, në portat
tuaja jepni gjykime me vërtetësi, drejtësi
dhe paqe. 17 Askush të mos kurdisë në
zemër të vet ndonjë të keqe kundër të
afërmit të vet dhe mos pëlqeni betimin
e rremë, sepse të gjitha këto gjëra unë i
urrej, thotë Zoti". 18 Fjala e Zotit të ushtrive
m'u drejtua përsëri, duke thënë: 19 "Kështu
thotë Zoti i ushtrive: Agjërimi i muajit të
katërt, agjërimi i të pestit, agjërimi i të
shtatit dhe agjërimi i të dhjetit do të bëhen
për shtëpinë e Judës një periudhë gëzimi,
hareje dhe festash të gëzuara; prandaj dua-
jeni të vërtetën dhe paqen". 20 Kështu thotë
Zoti i ushtrive: "Do të vijnë akoma popuj
dhe banorë të shumë qyteteve; 21 banorët e
një qyteti do të shkojnë tek ata të tjetrit,
duke thënë: "Le të shkojmë menjëherë t'i
përgjërohemi fytyrës së Zotit dhe të kërko-
jmë Zotin e ushtrive. Edhe unë do të shkoj".
22 Po, shumë popuj dhe kombe të fuqishëm
do të vijnë të kërkojnë Zotin e ushtrive në
Jeruzalem dhe t'i përgjërohen fytyrës së
Zotit". 23 Kështu thotë Zoti i ushtrive: "Në
ato ditë dhjetë burra nga të gjitha gjuhët
e kombeve do të zënë një Jude nga cepi i
rrobës dhe do të thonë: "Ne duam të vijmë
me ju sepse kemi dëgjuar se Perëndia është
me ju"".

9

1 Orakulli i fjalës së Zotit kundër vendit
të Hadrakut dhe Damasku vendpushimi i
tij (sepse sytë e njerëzve të të gjitha fi-
seve të Izraelit i drejtohen Zotit), 2 dhe
kundër Hamathit, që është në kufi me të,
dhe kundër Tiros dhe Sidonit, ndonëse ata
janë shumë të urtë. 3 Tiro ka ndërtuar
një fortesë dhe ka grumbulluar argjend si
pluhur dhe ar si balta e rrugëve. 4 Ja, Zoti
do ta rrëzojë nga fuqia dhe do të shkatër-
rojë pushtetin e tij në det, dhe ai do të
konsumohet nga zjarri. 5 Ashkeloni do ta
shohë dhe do të ketë frikë, edhe Gaza do
të përpëlitet nga dhëmbja e madhe dhe
po kështu Ekroni, sepse shpresa e tij do
të pësojë zhgënjim. Mbreti do të zhduket
nga Gaza dhe Ashkeloni nuk do të banohet
më. 6 Një popull bastard do të banojë në
Ashdod, dhe unë do të asgjësoj krenarinë
e Filistejve. 7 Do të heq gjak nga goja e tij
dhe gjërat e neveritshme nga dhëmbët e
tij, dhe ai gjithashtu do të jetë një i mbetur
për Perëndinë tonë dhe do të jetë si një
kryetar në Judë, dhe Ekroni si Jebuzeu.
8 Do të fushoj rreth shtëpisë sime për ta
mbrojtur nga çfarëdo ushtrie, nga kush
shkon dhe kush vjen; asnjë shtypës nuk do
të kalojë më nga ata, sepse tani pashë vetë
me sytë e mi. 9 Ngazëllo me të madhe, o
bijë e Sionit, lësho britma gëzimi, o bijë e
Jeruzalemit! Ja, mbreti yt po të vjen; ai
është i drejtë dhe sjell shpëtimin, i përulur
dhe i hipur mbi një gomar, mbi një gomar
të ri. 10 Unë do t'i zhduk qerret nga Efraimi
dhe kuajt nga Jeruzalemi; harqet e luftës
do të asgjësohen. Ai do t'u flasë për paqe
kombeve; sundimi i tij do të shtrihet nga
deti në det, dhe nga Lumi deri në skaj të
dheut. 11 Sa për ty, për shkak të gjakut të
besëlidhjes sime me ty, i çlirova robërit e
tu nga gropa pa ujë. 12 Kthehuni në fortesë,
o ju robër të shpresës! Pikërisht sot unë
deklaroj se do të të jap dyfishin. 13 Do ta
përkul Judën për mua si harkun tim dhe me
Efraimin do ta mbush me shigjeta, dhe do
t'i ngre në këmbë bijtë e tu, o Sion, kundër
bijve të tu, o Javan, dhe do të të bëj si
shpata e një njeriu të fuqishëm. 14 Atëherë
mbi ta do të duket Zoti dhe shigjeta e tij
do të niset si një rrufe. Zoti, Zoti, do t'i
bjerë borisë dhe do të përparojë bashkë me
shakullimat e jugut. 15 Zoti i ushtrive do t'i
mbrojë; kështu ata do të gllabërojnë dhe
do të shkelin gurët e hobeve të armiqve të
tyre, do të pijnë dhe do të bëjnë zhurmë
si të nxitur nga vera dhe do të jenë plot
me gjak si legenat e vegjël që përdoren për
flijime, si brirët e altarit. 16 Zoti, Perëndia
i tyre, do t'i shpëtojë atë ditë, si kopeja e
popullit të tij, sepse do të jenë si gurët e
çmuar të një kurore, që do të ngrihen lart si
një flamur mbi tokën e tij. 17 Sa e madhe do
të jetë mirësia e tij dhe sa e madhe bukuria
e tij! Gruri do t'i rritë të rinjtë, dhe mushti
vajzat.

10

1 I kërkoni Zotit shiun në kohën e shiut
të fundit! Zoti do të lëshojë rrufe që do të
pasohen nga bubullima dhe shi, do t'u japë
atyre shira të bollshme, dhe secilit bar në
arën e vet. 2 Sepse idhujt familjarë rrëfejnë
gjëra të kota, shortarët ndjekin veprime të
rreme dhe tregojnë ëndrra të rreme, japin
ngushëllime të kota; për këtë arsye ata po
enden si dhentë, janë të pikëlluar, sepse
janë pa bari. 3 "Zemërimi im merr zjarr
kundër barinjve dhe unë do të ndëshkoj
cjeptë, sepse Zoti i ushtrive do të vizitojë
kopenë e tij, shtëpinë e Judës dhe do ta bëjë
atë si kalin e tij madhështor në luftë. 4 Prej
tij do të dalë guri i qoshes, prej tij do të dalë
kunji, prej tij harku i betejës, prej tij do të
dalë çdo sundues, të gjithë së bashku. 5 Dhe
do të jenë si trimat që do të shkelin armiqtë
e tyre në baltën e rrugëve në betejë. Do
të luftojnë, sepse Zoti është me ta, ata që
u hipin kuajve do të mbeten të shushatur.
6 Unë do ta fortifikoj shtëpinë e Judës dhe
do ta shpëtoj shtëpinë e Jozefit dhe do t'i
sjell përsëri sepse më vjen keq për ta; do
të jenë si të mos i kem dëbuar kurrë, sepse
unë jam Zoti, Perëndia i tyre, dhe do t'i
kënaq. 7 Ata të Efraimit do të jenë si një
trim dhe zemra e tyre do të ngazëllojë si
e dehur nga vera. Po, bijtë e tyre do ta
shohin dhe do të gëzohen, zemra e tyre do
të ngazëllojë në Zotin. 8 Do t'u fishkëlloj për
t'i mbledhur, sepse unë do t'i shpengoj; dhe
ata do të shumohen siç janë shumuar më
parë. 9 Do t'i shpërndaj midis popujve dhe
në vende të largëta do të më kujtojnë; do
të jetojnë bashkë me bijtë e tyre dhe do të

kthehen. [10] Do t'i bëj të kthehen nga vendi i
Egjiptit dhe do t'i mbledh nga Asiria, për t'i
kthyer në vendin e Galaadit dhe në Liban,
por nuk do të ketë vend të mjaftueshëm
për ta. [11] Ai do të kalojë nëpër detin e
vështirësisë, por do t'i godasë valët e detit
dhe të gjitha thellësitë e lumenjve do të
thahen. Krenaria e Asirisë do të shembet
dhe skeptri i Egjiptit do të hiqet. [12] Do t'i bëj
të fuqishëm në Zotin dhe ata do të ecin në
emrin e tij", thotë Zoti.

11

[1] Hapi dyert e tua, Liban, me qëllim që
zjarri të djegë kedrat e tu. [2] Vajto, selvi,
sepse kedri ka rënë, sepse drurët mad-
hështorë janë shkatërruar. Këlthisni, lisa
të Bashanit, sepse pylli i padepërtueshëm
është rrëzuar. [3] Dëgjohet vajtimi i bar-
injve, sepse shkëlqimi i tyre u shkretua;
dëgjohet vrumbullima e luanëve të vegjël,
sepse madhështia e Jordanit u shkretua.
[4] Kështu thotë Zoti, Perëndia im: "Kulloti
delet që janë caktuar për thertore, [5] blerësit
e të cilave vrasin dhe nuk konsiderohen
fajtorë dhe shitësit e të cilave thonë: "Qoftë
bekuar Zoti, sepse unë po pasurohem"
dhe barinjtë e të cilave nuk kanë kurrfarë
mëshire. [6] Nuk do të kem më mëshirë për
banorët e vendit", thotë Zoti, "madje do të
bëj që secili prej tyre të bjerë në dorë të
të afërmit të vet dhe në dorë të mbretit të
vet. Ata do ta shkretojnë vendin dhe nuk do
të çliroj asnjë nga duart e tyre". [7] Atëherë
nisa t'i kullos delet që ishin caktuar për
thertore, pikërisht më të mjerat e kopesë.
Mora pastaj për vete dy shkopinj: njërin
e quajta "Hir" dhe tjetrin "Bashkim", dhe
nisa ta kullos kopenë. [8] Brenda një muaj
eliminova tre barinj. Unë isha i paduruar
me ta, edhe ata gjithashtu më urrenin.
[9] Atëherë thashë: "Nuk do t'i kullos më;
kush është duke vdekur, le të vdesë dhe
kush është për të humbur, le të humbasë;
pastaj ato që do të mbeten le të hanë njëra
tjetrën". [10] Mora pastaj shkopin tim "Hir"
dhe e theva, për të shfuqizuar besëlidhjen
që kisha lidhur me gjithë popujt. [11] Po
atë ditë ai u shfuqizua. Kështu delet më
të mjera të kopesë që po më shikonin, e
kuptuan se ajo ishte fjala e Zotit. [12] Atëherë
u thashë atyre: "Po t'ju duket e drejtë, më
jepni pagën time; në se jo, lëreni". Kështu
ata e peshuan pagën time: tridhjetë sikla
argjendi. [13] Por Zoti më tha: "Hidhja poçarit
çmimin madhështor me të cilin ata më
vlerësuan". Atëherë i mora tridhjetë siklat
prej argjendi dhe i hodha në shtëpinë e
Zotit për poçarin. [14] Pastaj theva shkopin
tjetër "Bashkimi", për të thyer vëllazërinë
ndërmjet Judës dhe Izraelit. [15] Atëherë Zoti
më tha: "Merri edhe veglat e një bariu të
pamend. [16] Sepse ja, unë do të nxjerr në
vend një bari që nuk do të kujdeset për
delet që humbasin, nuk do t'i kërkojë ato që
janë të reja, nuk do të shërojë të plagosurat,
nuk do të ushqejë ato që rrijnë në këmbë,
por do të hajë mishin e të majmeve dhe do
t'u shkulë edhe thonjtë". [17] Mjerë bariu i
pavlerë që e braktis kopenë! Një shpatë do
të jetë kundër krahut të tij dhe kundër syrit
të tij të djathtë. Krahu i tij do të thahet krejt
dhe syri i tij do të verbohet fare.

12

[1] Orakulli i fjalës të Zotit lidhur me
Izraelin. Kështu thotë Zoti që i ka shpalosur
qiejt, që ka hedhur themelet e dheut dhe
ka formuar frymën e njeriut përbrenda tij:
[2] "Ja, unë do ta bëj Jeruzalemin një kupë
hutimi për gjithë popujt përreth; ata do
të dalin gjithashtu kundër Judës, kur të
rrethojnë Jeruzalemin. [3] Atë ditë do të
ndodhë që unë do ta bëj Jeruzalemin një
gur të rëndë për gjithë popujt; të gjithë
ata që do të ngarkohen me të do të bëhen
krejtësisht copë-copë, edhe sikur të mblid-
heshin të gjitha kombet e dheut kundër
tij. [4] Atë ditë", thotë Zoti, "unë do t'i qëlloj
me hutim të gjithë kuajt dhe me marrëzi
kalorësit e tyre; do t'i hap sytë e mi mbi
shtëpinë e Judës, por do të godas me verbim
të gjithë kuajt e popujve. [5] Krerët e Judës
do të thonë në zemër të tyre: "Banorët
e Jeruzalemit janë fuqia ime në Zotin e
ushtrive, Perëndinë e tyre". [6] Atë ditë
unë do t'i bëj krerët e Judës si një man-
gall që digjet në mes të një turre drush,
si një pishtar të ndezur midis demeteve.
Ata do të gllabërojnë djathtas e majtas
gjithë popujt përreth; por Jeruzalemi do
të mbetet akoma i banuar, në vendin e
vet, në Jeruzalem. [7] Zoti do të shpëtojë më
parë çadrat e Judës, me qëllim që lavdia e
shtëpisë së Davidit dhe lavdia e banorëve të
Jeruzalemit të mos rritet më shumë se ajo e
Judës. [8] Atë ditë Zoti do t'i mbrojë banorët e

Jeruzalemit; atë ditë më i dobëti ndër ta do
të jetë si Davidi, dhe shtëpia e Davidit do të
jetë si Perëndia, si Engjëlli i Zotit përpara
tyre. 9 Atë ditë do të ndodhë që unë do të
veproj për të shkatërruar të gjitha kombet
që do të dalin kundër Jeruzalemit". 10 "Do
të derdh mbi shtëpinë e Davidit dhe mbi
banorët e Jeruzalemit Frymën e hirit dhe
të përgjërimit; dhe ata do të vështrojnë
drejt meje, drejt atij që kanë therur; do
të pikëllohen për të, ashtu si pikëllohesh
për një bir të vetëm, dhe do të hidhërohen
shumë për të, ashtu si hidhërohesh fort për
një të parëlindur. 11 Atë ditë në Jeruzalem
do të ketë pikëllim të madh, i ngjeshëm
me pikëllimin Hadad-rimonit në luginën
Megido. 12 Edhe vendi do të pikëllohet,
çdo familje për vete: familja e shtëpisë
së Davidit për vete, bashkëshortet e tyre
për vete; familja e shtëpisë së Natanit për
vete; dhe bashkëshortet e tyre për vete;
13 familja e shtëpisë së Levit për vete dhe
bashkëshortet e tyre për vete; familja e
Shimejt për vete dhe bashkëshortet e tyre
për vete; 14 të gjitha familjet e mbetura
secila për vete, dhe bashkëshortet e tyre
për vete".

13

1 "Atë ditë do të hapet një burim për
shtëpinë e Davidit dhe për banorët e
Jeruzalemit, për mëkatin dhe për pa-
pastërtinë. 2 Atë ditë do të ndodhë", thotë
Zoti i ushtrive, "që unë do të shfaros nga
vendi emrat e idhujve, që nuk do të ku-
jtohen më; do të zhduk gjithashtu pro-
fetët nga vendi dhe frymën e papastër.
3 Dhe do të ndodhë që, në se dikush do të
profetizojë akoma, i ati dhe e ëma që e
kanë lindur do t'i thonë: "Ti s'ke për të
jetuar, sepse shqipton gënjeshtra në emër
të Zotit". Kështu i ati dhe e ëma që e kanë
lindur do ta therin, sepse ai profetizon.
4 Atë ditë do të ndodhë që secili profet do
të ndiejë turp për vegimin e vet, kur të
profetizojë dhe nuk do të veshë më qyrkun
për të mashtruar. 5 Po secili do të thotë:
"Unë nuk jam profet, jam bujk; dikush më
ka mësuar të rris bagëtinë që në rininë
time". 6 Pastaj në qoftë se dikush do t'i
thotë: "Çfarë janë këto plagë që ke në duart
e tua?", ai do të përgjigjet: "Janë ato me
të cilat jam plagosur në shtëpinë e miqve
të mi"". 7 "Zgjohu, o shpatë, kundër bariut
tim dhe kundër njeriut që është shoku im",
thotë Zoti i ushtrive. "Godite bariun dhe
delet le të shpërndahen; pastaj do ta drejtoj
dorën time kundër të vegjëlve. 8 Dhe në
gjithë vendin do të ndodhë", thotë Zoti,
"që dy të tretat do të shfarosen dhe do të
vdesin, por një e treta do të mbetet. 9 Këtë
të tretë do ta bëj të kalojë nëpër zjarr, do ta
rafinoj ashtu si rafinohet argjendi dhe do ta
vë në provë ashtu si provohet ari. Ata do të
thërresin emrin tim dhe unë do t'i kënaq.
Unë do të them: Ky është populli im, dhe ai
do të thotë: Zoti është Perëndia im".

14

1 Ja, po vjen dita e Zotit; plaçka jote e
luftës do të ndahet në mes teje. 2 Unë do
t'i mbledh të gjitha kombet për të luftuar
kundër Jeruzalemit; qyteti do të pushtohet,
shtëpitë do të plaçkiten dhe gratë do të
dhunohen. Gjysma e qytetit do të shkojë në
robëri, por ata që do të mbeten nga populli
nuk do të shfarosen nga qyteti. 3 Pastaj
Zoti do të dalë për të luftuar kundër atyre
kombeve, ashtu si ka luftuar herë të tjera
në ditën e betejës. 4 Atë ditë këmbët e tij do
të ndalen sipër malit të Ullinjve që ndodhet
përballë Jeruzalemit, në lindje, dhe mali i
Ullinjve do të çahet në mes, nga lindja në
perëndim, duke krijuar kështu një luginë
të madhe; gjysma e malit do të tërhiqet
drejt veriut dhe gjysma tjetër drejt jugut.
5 Atëherë ju do të ikni nëpër luginën e
maleve të mi, sepse lugina e maleve do të
shtrihet deri në Atsal; po, do të ikni ashtu
si keni ikur përpara tërmetit gjatë ditëve
të Uziahut, mbretit të Judës; kështu Zoti,
Perëndia im do të vijë, dhe gjithë të shenjtit
e tij do të jenë me ty. 6 Atë ditë do të ndodhë
që nuk do të ketë më dritë; yjet e ndritshëm
do të erren. 7 Do të jetë një ditë unikale,
që njihet nga Zoti; nuk do të jetë as ditë as
natë, por aty nga mbrëmja do të ketë dritë.
8 Atë ditë do të ndodhë që nga Jeruzalemi do
të burojnë ujëra të freskëta: gjysma e tyre
do të shkojë drejt detit lindor dhe gjysma
drejt detit perëndimor; kështu do të jetë
si në verë ashtu edhe në dimër. 9 Zoti do
të jetë mbret mbi gjithë dheun; atë ditë
do të jetë vetëm Zoti dhe vetëm emri i tij.
10 Gjithë vendi do të shndërrohet në fushë,
nga Geba në Rimon, në jug të Jeruzalemit;
dhe Jeruzalemi do të lartohet dhe do të

banohet në vendin e vet, nga porta e Beni-
aminit, në vend të portës së parë, deri te
porta e Qoshes, dhe nga kulla e Hananeelit
deri te torkujt e mbretit. [11] Njerëzit do
të banojnë dhe asgjë më nuk do të jetë
caktuar për t'u shfarosur, por Jeruzalemi
do të qëndrojë i sigurt. [12] Kjo do të jetë
plaga me të cilën Zoti do të godasë të gjithë
popujt që kanë luftuar kundër Jeruzalemit:
ai do të bëjë që mishi i tyre të konsumohet
ndërsa ata qëndrojnë në këmbë, sytë e tyre
do të konsumohen në zgavrat e tyre dhe
gjuha e tyre do të konsumohet në gojën e
tyre. [13] Atë ditë do të ndodhë që për shkak
të veprimit të Zotit, midis tyre do të jetë
një çoroditje e madhe; secili prej tyre do të
zërë dorën e fqinjit të vet dhe do ta ngrerë
dorën kundër dorës së fqinjit të vet. [14] Vetë
Juda do të luftojë kundër Jeruzalemit, dhe
pasuria e të gjitha kombeve përreth do të
mblidhet tok: ar, argjend dhe rroba në sasi
të madhe. [15] Plagë e ngjashme me tjetrën
do të jetë plaga që do të godasë kuajt,
mushkat, devetë, gomerët dhe të gjitha
kafshët që do të ndodhen në ato fushime.
[16] Dhe do të ndodhë që secili nga të mbi-
jetuarit nga të gjitha kombet që kanë dalë
kundër Jeruzalemit do të dalë vit për vit për
të adhuruar Mbretin, Zotin e ushtrive, dhe
për të kremtuar festën e Kasolleve. [17] Dhe
do të ndodhë që, në qoftë se ndonjë familje
e dheut nuk do të shkojë në Jeruzalem
për të adhuruar Mbretin, Zotin e ushtrive,
kurrfarë shiu nuk do të bjerë mbi to. [18] Në
qoftë se familja e Egjiptit nuk do të dalë dhe
nuk do të vijë, as mbi të nuk do të bjerë shi,
por do të bjerë e njëjta plagë me të cilën
Zoti do të godasë kombet që nuk do të dalin
të kremtojnë festën e Kasolleve. [19] Ky do të
jetë ndëshkimi i Egjiptit, dhe ndëshkimi i të
gjitha kombeve që nuk do të dalin të krem-
tojnë festën e Kasolleve. [20] Atë ditë mbi
zilkat e kuajve do të skalitet: "SHENJTÉRIM
ZOTIT". Tenxheret në shtëpinë e Zotit do të
jenë si legenët e vegjël përpara altarit. [21] Po,
çdo tenxhere në Jeruzalem dhe në Judë do
t'i shenjtërohet Zotit të ushtrive; të gjithë
ata që do të ofrojnë flijime do të vijnë t'i
marrin për të gatuar mishrat. Atë ditë në
shtëpinë e Zotit nuk do të ketë më asnjë
tregtar.

Malakia

1 Orakulli i fjalës të Zotit iu drejtua
Izraelit me anë të Malakias. 2 "Unë ju kam
dashur", thotë Zoti. Por ju thoni: "Si na
ke dashur?". "Vallë Ezau nuk ishte vëllai
i Jakobit?", thotë Zoti. "Megjithëatë unë
e kam dashur Jakobin 3 dhe e kam urryer
Ezaun; malet e tij i kam kthyer në shkreti
dhe trashëgiminë e tij ua kam dhënë çakej-
ve të shkretëtirës. 4 Edhe sikur Edomi të
thotë: "Ne u shkatërruam, por do të rifillo-
jmë ndërtimin e vendeve të shkretuara"",
kështu thotë Zoti i ushtrive, "ata do të
rindërtojnë, por unë do të shemb; dhe do
të emërtohen Territori i paudhësisë dhe
populli kundër të cilit Zoti do të jetë përjetë
i indinjuar. 5 Sytë tuaj do të shikojnë dhe ju
do të thoni: "Zoti u përlëvdua përtej kufijve
të Izraelit"". 6 "Një bir nderon të atin dhe
një shërbëtor zotin e tij. Në se unë, pra, jam
ati, ku është nderi im? Dhe në se jam zot, ku
ma kanë frikën?", iu thotë Zoti i ushtrive
juve, priftërinjve, "që përbuzni 7 Ju ofroni
mbi altarin tim ushqime të ndotura, dhe
megjithatë thoni: "Në ç'mënyrë të kemi
ndotur?". Kur thoni: "Tryeza e Zotit është
e përbuzshme". 8 Kur ofroni për flijim një
kafshë të verbër, a nuk është keq? Kur
ofroni një kafshë të çalë ose të sëmurë,
nuk është keq? Paraqite, pra, te qeveritari
yt. A do të jetë i kënaqur prej teje? Do
të të pranojë me kënaqësi?", thotë Zoti i
ushtrive. 9 Tani, pra, kërkoni favorin e
Perëndisë, që ai të ketë mëshirë për ne.
"Duart tuaja e kanë bërë këtë, a do t'ju
pranojë vallë me kënaqësi?", thotë Zoti i
ushtrive. 10 "Oh, sikur të paktën dikush
prej jush t'i mbyllte dyert! Atëherë nuk
do ta ndiznit zjarrin kot mbi altarin tim.
Unë nuk kam asnjë kënaqësi me ju", thotë
Zoti i ushtrive, "dhe as që pëlqej çfarëdo
oferte nga duart tuaja. 11 Sepse, që nga
lind dielli e deri atje ku perëndon, emri
im do të jetë i madh midis kombeve dhe
në çdo vend do t'i ofrohet temjan emrit
tim dhe një blatim i pastër, sepse emri im
do të jetë i madh midis kombeve", thotë
Zoti i ushtrive. 12 "Por ju e përdhosni kur
thoni: "Tryeza e Zotit është e ndotur dhe
fryti i saj, domethënë ushqimi i saj, është
i përbuzshëm". 13 Ju thoni gjithashtu: "Ah,
sa u lodhëm!", dhe e trajtoni me përçmim",
thotë Zoti i ushtrive. "Kështu ju sillni
kafshë të vjedhura, të çala ose të sëmura;
kjo është oferta që sillni. A do të mund
ta pranoja nga duart tuaja?", thotë Zoti.
14 Mallkuar qoftë hileqari që ka një mashkull
në kopenë e tij dhe bënë një premtim
solemn, por flijon për Zotin një kafshë me
të meta. Sepse unë jam një Mbret i madh",
thotë Zoti i ushtrive, "dhe emri im është i
tmerrshëm midis kombeve".

2

1 "Dhe tani ky urdhërim është për ju,
o priftërinj. 2 Në qoftë se nuk dëgjoni,
po të mos keni në zemër t'i jepni lavdi
emrit tim", thotë Zoti i ushtrive, "do të
dërgoj mbi ju mallkimin dhe do të mallkoj
bekimet tuaja; po, tashmë i kam mallkuar,
sepse nuk e keni futur këtë gjë në zemër.
3 Ja, unë do ta shaj farën tuaj, do të hedh
jashtëqitje mbi fytyrat tuaja, jashtëqitjet e
festave tuaja solemne, dhe ju do t'ju marrin
bashkë me to. 4 Atëherë do të pranoni
që unë ju kam dërguar këtë urdhërim,
me qëllim që besëlidhja ime me Levin të
mund të vazhdojë", thotë Zoti i ushtrive.
5 "Besëlidhja ime me të ishte një besëlidhje
jete dhe paqeje, që unë ia dhashë që të
ketë frikë prej meje; dhe ai më pati frikë
dhe u tmerrua para emrit tim. 6 Ligji i
së vërtetës ishte në gojën e tij dhe asnjë
çoroditje nuk gjindej mbi buzët e tij; ai ecte
bashkë me mua në paqe e në ndershmëri
dhe shpëtoi shumë njerëz nga paudhësia.
7 Sepse buzët e priftit duhet të ruajnë diturinë
dhe nga goja e tij secili duhet të kërkojë
ligjin, sepse ai është lajmëtari i Zotit të
ushtrive. 8 Përkundrazi ju jeni larguar nga
rruga, keni bërë që shumë njerëz të pen-
gohen te ligji, keni dhunuar besëlidhjen e
Levit", thotë Zoti i ushtrive. 9 "Për këtë
arsye ju kam bërë të përbuzshëm dhe të
neveritshëm përpara gjithë popullit, sepse
nuk keni respektuar rrugët e mia dhe keni
qenë të njëanshëm në zbatimin e ligjit".
10 A nuk kemi të gjithë të njëjtin Atë? A
nuk na ka krijuar i njëjti Perëndi? Pse,
pra, veprojmë me pabesi me njeri tjetrin,
duke përdhosur besëlidhjen e etërve tanë?
11 Juda ka vepruar me pabesi dhe një veprim
i neveritshëm është kryer në Izrael dhe

në Jeruzalem, sepse Juda ka përdhosur
vendin e shenjtë të Zotit, që ai e do dhe
është martuar me bijën e një perëndie të
huaj. 12 Zoti do të shfarosë nga çadrat
e Jakobit atë që vepron në këtë mënyrë,
atë që përgjon, atë që përgjigjet dhe atë
që i ofron një blatim Zotit të ushtrive.
13 Ju po bëni edhe këtë veprim tjetër: e
mbuloni altarin e Zotit me lot, me të qara
dhe vajtime, sepse nuk e shikon më me
favor ofertën tuaj dhe nuk e pranon më me
kënaqësi nga duart tuaja. 14 Megjithatë ju
thoni: "Përse?" Sepse Zoti është dëshmitar
midis teje dhe bashkëshortes së rinisë sate,
ndaj së cilës je sjellë me pabesi, ndonëse
ajo është shoqja jote dhe bashkëshorte e
besëlidhjes sate. 15 Por a nuk i bëri Perëndia
një qenie të vetme dhe megjithatë fryma
qëndroi në të? Po pse vallë një qënie të
vetme? Sepse ai kërkonte një prejardhje
nga Perëndia. Tregoni, pra, kujdes për
frymën tuaj dhe askush të mos sillet me
pabesi me bashkëshorten e rinisë së vet.
16 Sepse Zoti, Perëndia i Izraelit, thotë se ai
e urren divorcin dhe atë që e mbulon me
dhunë rroben e vet", thotë Zoti i ushtrive.
Tregoni, pra, kujdes për frymën tuaj dhe
mos u sillni me pabesi. 17 Ju e lodhni Zotin
me fjalët tuaja, dhe megjithatë thoni: "Si
e kemi lodhur?". Sepse ju thoni: "Kushdo
që vepron keq pëlqehet nga Zoti, i cili
kënaqet me të", ose: "Ku është Perëndia i
drejtësisë?".

3

1 "Ja, unë po dërgoj lajmëtarin tim për
të përgatitur rrugën para meje. Dhe men-
jëherë Zoti, që ju kërkoni, do të hyjë në
tempullin e vet, engjëlli i besëlidhjes që
ju kërkoni me endje, ja, do të vijë", thotë
Zoti i ushtrive. 2 "Po kush do të mund
të durojë ditën e ardhjes së tij? Kush
do të mund të qëndrojë më këmbë ditën
kur ai do të shfaqet? Ai është si zjarri
i shkrirësit, si soda e larësve. 3 Ai do të
ulet si ai që shkrin dhe pastron argjendin;
do t'i pastrojë bijtë e Levit dhe do t'i rafi-
nojë si arin e argjendin, me qëllim që ata
të mund t'i ofrojnë Zotit një blatim me
drejtësi. 4 Atëherë oferta e Judës dhe e
Jeruzalemit do të pëlqehet nga Zoti, si në
kohët e shkuara, si në vitet e mëparshme.
5 Kështu unë do t'ju afrohem për gjykim
dhe do të jem një dëshmitar i gatshëm
kundër magjistarëve, kundër shkelësve të
kurorës, kundër atyre që bëjnë betime të
rreme, kundër atyre që vjedhin mëditjen e
punëtorit, që shtypin të venë dhe jetimin,
që dëbojnë të huajin dhe nuk më kanë
frikë", thotë Zoti i ushtrive. 6 "Unë jam Zoti,
nuk ndryshoj; prandaj ju, o bij të Jakobit,
nuk jeni konsumuar. 7 Që në ditët e etërve
tuaj ju jeni larguar nga statutet e mia dhe
nuk i keni respektuar. Kthehuni tek unë
dhe unë do të kthehem tek ju", thotë Zoti
i ushtrive. "Por ju thoni: "Si duhet të kthe-
hemi?". 8 Një njeri do të vjedhë Perëndinë?
Megjithatë ju më vidhni dhe pastaj thoni:
"Çfarë të kemi vjedhur?". Të dhjetën dhe
ofertat. 9 Mallkimi ju ka qëlluar, sepse më
vidhni, po, mbarë kombi. 10 Sillni gjithë të
dhjetat në shtëpinë e thesarit, që të ketë
ushqim në shtëpinë time dhe pastaj më
vini në provë për këtë gjë", thotë Zoti i
ushtrive, "në se unë nuk do t'i hap pragjet
e qiellit dhe nuk do të derdh mbi ju aq
shumë bekim, sa nuk do të keni vend të
mjaftueshëm ku ta shtini. 11 Përveç kësaj
do të qortoj shumë për ju gllabëruesin,
me qëllim që ai të mos shkatërrojë më
frytin e tokës suaj, dhe vreshti juaj nuk do
të rreshtë të sjellë për ju fryt në fushë",
thotë Zoti i ushtrive. 12 "Të gjitha kom-
bet do t'ju shpallin të lumtur, sepse ju do
të jeni një vend kënaqësish", thotë Zoti i
ushtrive. 13 "Keni përdorur fjalë të ash-
pra kundër meje", thotë Zoti. "Megjithatë
thoni: "Çfarë kemi thënë kundër teje?".
14 Keni thënë: "Është e kotë t'i shërbesh
Perëndisë; ç'përfitim kemi nga respektimi
i urdhërimeve të tij dhe nga vajtja para
Zotit të ushtrive të veshur me rroba zie?
15 Prandaj ne i shpallim të lumtur krenarët.
Ata që kryejnë paudhësi jo vetëm përfito-
jnë, por ndonëse e provokojnë Perëndinë,
mbeten të pandëshkuar"". 16 Atëherë ata
që kishin frikë nga Zoti i folën njëri tjetrit.
Zoti i dëgjoi me vemendje dhe një libër
kujtimi u shkrua përpara tij për ata që kanë
frikë nga Zoti dhe që e nderojnë emrin e
tij. 17 "Ata do të jenë të mitë", thotë Zoti i
ushtrive, "ditën kur unë përgatis thesarin
tim të veçantë, dhe unë do t'i fal, ashtu si e
fal njeriu birin që i shërben atij. 18 Atëherë
do të shikoni përsëri ndryshimin ndërmjet

të drejtit dhe të pabesit, ndërmjet atij që i
shërben Perëndisë dhe atij që nuk i shërben
atij”.

4

1 “Sepse ja, dita po vjen, e zjarrtë si një
furrë; dhe të gjithë ata që veprojnë me
pabesi do të jenë si kallamishtet; dita që
po vjen do t’i djegë”, thotë Zoti i ushtrive,
“në mënyrë të tillë që të mos u mbetet as
rrënja as dega. 2 Por për ju që keni frikë
nga emri im, do të lindë dielli i drejtësisë
me shërimin në krahët e tij, dhe ju do të
dilni dhe do të hidheni si viçat që dalin nga
stalla. 3 Do t’i shkelni me këmbë të pabesët,
sepse do të jenë hi nën tabanin e këmbëve
tuaja gjatë ditës që unë po përgatis”, thotë
Zoti i ushtrive. 4 “Mbani mend ligjin e
Moisiut, shërbëtorit tim, të cilit në Horeb i
urdhërova statutet dhe dekretet për mbarë
Izraelin. 5 Ja, unë do t’ju dërgoj Elian,
profetin, para se të vijë dita e madhe dhe e
llahtarshme e Zotit. 6 Ai do të bëjë që zemra
e etërve t’u kthehet bijve dhe zemra e bijve
etërve, me qëllim që vendi të mos goditet
nga një shfarosje e plotë.?

Mateu

1 Libri i gjenealogjisë së Jezu Krishtit,
birit të Davidit, birit të Abrahamit.
2 Abrahamit i lindi Isaku; Isakut i lindi
Jakobi; Jakobit i lindi Juda dhe vëllezërit
e tij. 3 Judës i lindi nga Tamara Faresi
dhe Zara; Faresit i lindi Esromi; Esromit
i lindi Arami; 4 Aramit i lindi Aminadabi;
Aminadabit i lindi Naasoni; Naasonit i
lindi Salmoni. 5 Salmonit i lindi Boozi nga
Rahabi; Boozit i lindi Obedi nga Ruthi;
Obedit i lindi Jeseu. 6 Jeseut i lindi Davidi
mbret; mbretit David i lindi Salomoni nga
ajo që kishte qenë bashkëshortja e Urias.
7 Salomonit i lindi Roboami; Roboamit i
lindi Abia; Abias i lindi Asai. 8 Asait i lindi
Jozafati; Jozafatit i lindi Jorami; Joramit i
lindi Ozia. 9 Ozias i lindi Joatami; Joatamit i
lindi Akazi; Akazit i lindi Ezekia. 10 Ezekias
i lindi Manaseu; Manaseut i lindi Amoni;
Amonit i lindi Josia. 11 Josias i lindi Jekonia
dhe vëllezërit e tij në kohën e internimit
në Babiloni. 12 Pas internimit në Babiloni
Jekonias i lindi Salatieli; Salatielit i lindi
Zorobabeli. 13 Zorobabelit i lindi Abiudi;
Abiudit i lindi Eliakimi; Eliakimit i lindi
Azori. 14 Azorit i lindi Sadoku; Sadokut i
lindi Akimi; Akimit i lindi Eliudi. 15 Eliudit
i lindi Eleazari, Eleazarit i lindi Matthani,
Matthanit i lindi Jakobi. 16 Jakobit i lindi
Jozefi, bashkëshorti i Marisë, nga e cila
lindi Jezusi, që quhet Krisht. 17 Kështu
të gjithë brezat nga Abrahami deri te
Davidi bëhen katërmbëdhjetë breza; dhe,
nga Davidi deri te internimi në Babiloni,
katërmbëdhjetë breza; dhe, nga internimi
në Babiloni deri te Krishti, katërmbëdhjetë
breza. 18 Tani lindja e Jezu Krishtit ndodhi
në këtë mënyrë: Maria, nëna e tij, i ishte
premtuar Jozefit, por para se të fillonin të
rrinin bashkë, mbeti shtatzënë nga Frymën
e Shenjtë. 19 Atëherë Jozefi, i fejuari i saj, i
cili ishte njeri i drejtë dhe nuk donte ta
poshtëronte botërisht, vendosi ta linte
fshehtas. 20 Por, ndërsa bluante me vete
këto çështje, ja që iu shfaq në ëndërr një
engjell i Zotit dhe i tha: "Jozef, bir i Davidit,
mos ki frikë ta marrësh me vete Marinë si
gruan tënde, sepse ç'është ngjizur në të
është vepër e Frymës së Shenjtë. 21 Dhe ajo
do të lindë një djalë dhe ti do t'i vësh emrin
Jezus, sepse ai do të shpëtojë popullin e tij
nga mëkatet e tyre". 22 E gjithë kjo ndodhi
që të përmbushej fjala e Zotit, e thënë me
anë të profetit që thotë: 23 "Ja, virgjëresha
do të mbetet shtatzënë dhe do të lindë një
djalë, të cilit do t'i venë emrin Emanuel, që
do të thotë: "Zoti me ne"". 24 Dhe Jozefi, si
u zgjua nga gjumi, veproi ashtu siç e kishte
urdhëruar engjëlli i Zotit dhe e mori pranë
vetës gruan e tij; 25 por ai nuk e njohu, derisa
ajo lindi djalin e saj të parëlindur, të cilit ia
vuri emrin Jezus.

2

1 Pasi Jezusi lindi në Bethlehem të Judesë
në kohën e mbretit Herod, ja që disa dije-
tarë nga lindja arritën në Jeruzalem, 2 duke
thënë: "Ku është mbreti i Judenjve, që ka
lindur? Sepse pamë yllin e tij në Lindje
dhe erdhëm për ta adhuruar". 3 Mbreti
Herod, kur dëgjoi këto fjalë, u shqetë-
sua, dhe bashkë me të mbarë Jeruzalemi.
4 Dhe, mbasi i mblodhi të gjithë krerët e
priftërinjve dhe skribët e popullit, i pyeti
ku duhet të lindte Krishti. 5 Dhe ata i
thanë: "Në Bethlehem të Judesë, sepse
kështu është shkruar nëpërmjet profetit:
6 "Dhe ti, Bethlehem, tokë në Jude, nuk
je aspak më e parendësishmja ndër prin-
cat e Judesë, sepse nga ti do të dalë një
udhëheqës, që do të kullotë popullin tim,
Izraelin"". 7 Atëherë Herodi i thirri fshehu-
razi dijetarët, dhe i pyeti me hollësi se kur
e kishin parë yllin për herë të parë. 8 Dhe
i dërgoi në Bethlehem dhe tha: "Shkoni
dhe pyesni me kujdes për fëmijën; dhe, kur
ta gjeni, më njoftoni që të vij edhe unë ta
adhuroj". 9 Dhe ata, pasi e dëgjuan mbretin,
u nisën; dhe ja, ylli që kishin parë në
lindje u shkonte përpara atyre derisa u ndal
përmbi vendin ku ndodhej fëmija. 10 Ata,
kur e panë yllin, u gëzuan me gëzim shumë
të madh. 11 Dhe, mbasi hynë në shtëpi, panë
fëmijën me Marien, nënën e tij, dhe ranë
përmbys dhe e adhuruan. Pastaj hapën
thesaret e tyre dhe dhuruan: ar, temjan
dhe mirrë. 12 Pasi Perëndia i udhëzoi në
ëndërr që të mos ktheheshin te Herodi, ata
u kthyen në vendin e tyre nga një rrugë
tjetër. 13 Tani pasi u nisën Dijetarët, ja një
engjëll i Zotit iu shfaq në ëndërr Jozefit
dhe i tha: "Çohu, merr fëmijën dhe nënën
e tij dhe ik në Egjipt, dhe rri aty deri sa
të të lajmëroj, sepse Herodi do ta kërkojë
fëmijën për ta vrarë". 14 Jozefi, pra, u zgjua,

mori fëmijën dhe nënën e tij natën dhe iku
në Egjipt. 15 Dhe qëndroi aty deri sa vdiq
Herodi, që të përmbushet ç'ishte thënë nga
Zoti me anë të profetit: "E thirra birin tim
nga Egjipti". 16 Atëherë Herodi, duke parë
se dijetarët e kishin mashtruar, u zemërua
fort dhe urdhëroi të vriten të gjithë fëmijët
meshkuj që ishin në Bethlehem dhe në
tërë rrethinën e tij, nga dy vjeç e poshtë,
17 Atëherë u përmbush ajo që ishte thënë
nëpërmjet profetit Jeremi që thotë: 18 "Në
Ramë u dëgjua një klithmë, një vaje një
qarje dhe gjëmë e madhe; Rakela vajton
bijtë e saj dhe nuk pranon të ngushëllohet,
sepse ata nuk janë më". 19 Pasi vdiq Herodi,
ja një engjëll i Zotit i shfaqet në ëndërr
Jozefit në Egjipt, 20 dhe i thotë: "Çohu,
merr fëmijën dhe nënën e tij dhe shko në
vendin e Izraelit, sepse ata që donin ta
vrisnin fëmijën kanë vdekur". 21 Dhe ai
u çua, mori fëmijën dhe nënën e tij dhe
shkoi në vendin e Izraelit; 22 por, kur dëgjoi
se Arkelau mbretëronte në Judë në vend
të Herodit, atit të tij, pati frikë të shkojë
atje. Dhe, mbasi u udhëzua nga Perëndia
në ëndërr, iku në krahinën e Galilesë, 23 dhe,
mbasi arriti atje, zuri vend në një qytet
që quhej Nazaret, që të përmbushej ajo që
ishte thënë nga profetët: "Ai do të quhet
Nazareas".

3

1 Tani në ato ditë erdhi Gjon Pagëzori, që
predikonte në shkretëtirën e Judesë, 2 dhe
thoshte: "Pendohuni, sepse mbretëria e
qiejve është afër!" 3 Dhe në fakt për Gjonin
kishte folur profeti Isaia kur tha: "Një zë
i atij që bërtet në shkretëtirë: "Përgatitni
udhën e Zotit, drejtoni shtigjet e tij"". 4 Tani
Gjoni vet kishte veshur një rrobë prej leshi
të devesë dhe një brez prej lëkure në bel; ai
ushqehej me karkaleca dhe mjaltë të egër.
5 Në atë kohë njerëzit e Jeruzalemit, nga
gjithë Judeja dhe nga krahina e Jordanit
rendnin tek ai, 6 dhe pagëzoheshin nga ai,
në Jordan duke rrëfyer mëkatet e tyre. 7 Por
ai, kur pa se shumë farisenj dhe saducenj po
vinin për t'u pagëzuar tek ai, u tha atyre:
"Pjellë nepërkash, kush ju ka mësuar t'i
arratiseni zemërimit që po vjen? 8 Jepni
pra fryte të denja të pendesës! 9 Dhe mos
t'ju shkojë mendja të thoni me vete: "Ne
kemi Abrahamin për atë"; sepse unë po ju
them se Perëndia mund të nxjerrë bij të
Abrahamit edhe prej këtyre gurëve. 10 Dhe
tashmë sëpata është në rrënjën e drurëve;
çdo dru, pra, që nuk jep fryt të mirë, do
të pritet dhe do të hidhet në zjarr. 11 Unë
po ju pagëzoj me ujë, për pendim; por
ai që vjen pas meje është më i fortë se
unë, dhe unë nuk jam i denjë as të mbaj
sandalet e tij; ai do t'ju pagëzojë me Frymën
e Shenjtë dhe me zjarrin. 12 Ai mban në
dorë terploten dhe do ta pastrojë plotësisht
lëmin e tij; grurin e tij do ta mbledhë në
hambar, por bykun do ta djegë me zjarr të
pashueshëm". 13 Atëherë erdhi Jezusi nga
Galileja në Jordan te Gjoni për t'u pagëzuar
prej tij. 14 Por Gjoni e kundërshtoi fort
duke i thënë: "Mua më duhet të pagëzohem
prej teje dhe ti po vjen tek unë?". 15 Dhe
Jezusi, duke iu përgjigjur, u tha: "Lejo
të bëhet për tani, sepse në këtë mënyrë
përmbushim çdo drejtësi". Atëherë ai e
lejoi. 16 Dhe Jezusi, sapo u pagëzua, doli nga
uji; dhe ja, qiejt iu hapën, dhe ai pa Frymën
e Perëndisë duke zbritur si një pëllumb e
duke ardhur mbi të; 17 dhe ja një zë nga qielli
që tha: "Ky është Biri im i dashur, në të cilin
jam kënaqur".

4

1 Atëherë Fryma e çoi Jezusin në
shkretëtirë, që djalli ta tundonte. 2 Dhe,
mbasi agjëroi dyzet ditë e dyzet net, në
fund e mori uria. 3 Atëherë tunduesi, pasi iu
afrua, i tha: "Në qoftë se je Biri i Perëndisë,
thuaj që këta gurë të bëhen bukë". 4 Por
ai, duke iu përgjigjur, tha: "Është shkruar:
"Njeriu nuk rron vetëm me bukë, por me
çdo fjalë që del nga goja e Perëndisë"".
5 Atëherë djalli e çoi në qytetin e shenjtë
dhe e vendosi në majë të tempullit 6 dhe i
tha: "Nëse je Biri i Perëndisë, hidhu poshtë,
sepse është shkruar: "Ai do t'u japë urdhër
engjëjve të tij për ty; edhe ata do të mbajnë
mbi duart e tyre që të mos ndeshësh me
këmbën tënde ndonjë gur"". 7 Jezusi i tha:
"Është shkruar gjithashtu: "Mos e tundo
Zotin, Perëndinë tënd"". 8 Djalli e çoi sërish
mbi një mal shumë të lartë dhe i tregoi
të gjitha mbretëritë e botës dhe lavdinë e
tyre, 9 dhe i tha: "Unë do të t'i jap të gjitha
këto, nëse ti bie përmbys para meje dhe më
adhuron". 10 Atëherë Jezusi i tha: "Shporru,

Satan, sepse është shkruar: "Adhuro Zotin,
Perëndinë tënde, dhe shërbeji vetëm atij"".
11 Atëherë djalli e la; dhe ja, u afruan
engjëjt dhe i shërbenin. 12 Jezusi, mbasi
dëgjoi se Gjonin e kishin futur në burg,
u tërhoq në Galile. 13 Pastaj la Nazaretin
dhe shkoi të banojë në Kapernaum, qytet
bregdetar, në kufijtë të Zabulonit dhe
të Neftalit, 14 që të përmbushej ç'ishte
thënë nëpërmjet profetit Isaia kur tha:
15 "Toka e Zabulonit, toka e Neftalit, mbi
bregun e detit, krahina përtej Jordanit,
Galileja e paganëve, 16 populli që dergjej
në errësirë ka parë një dritë të madhe,
dhe përmbi ata që dergjeshin në krahinë
dhe në hijen e vdekjes, doli drita". 17 Që
nga ajo kohë Jezusi filloi të predikojë dhe
të thotë: "Pendohuni, sepse mbretëria e
qiejve është afër!". 18 Duke ecur gjatë bregut
të detit të Galilesë, Jezusi pa dy vëllezër:
Simonin, të quajtur Pjetër, dhe Andrean,
të vëllanë, të cilët po hidhnin rrjetën në
det, sepse ishin peshkatarë; 19 dhe u tha
atyre: "Ndiqmëni dhe unë do t'ju bëj
peshkatarë njerëzish". 20 Dhe ata i lanë
menjëherë rrjetat dhe e ndoqën. 21 Dhe,
duke vazhduar rrugën, pa dy vëllezër
të tjerë: Jakobin, birin e Zebedeut dhe
Gjonin, vëllanë e tij, në barkë bashkë me
Zebedeun, atin e tyre, duke ndrequr rrjetat;
dhe i thirri. 22 Dhe ata lanë menjëherë
barkën dhe atin e tyre dhe i shkuan pas.
23 Jezusi shkonte kudo nëpër Galile, duke
mësuar në sinagogat e tyre, duke predikuar
ungjillin e mbretërisë dhe duke shëruar
çdo sëmundje dhe çdo lëngatë në popull.
24 Dhe fama e tij u përhap në gjithë Sirinë;
dhe i sillnin të gjithë të sëmurët që vuanin
nga lëngata dhe dhimbje të ndryshme, të
demonizuar, epileptikë dhe paralitikë; dhe
ai i shëronte. 25 Dhe një mori e madhe
njerëzish i shkonte pas, nga Galileja, nga
Dekapoli, nga Jeruzalemi, nga Judeja dhe
nga përtej Jordanit.

5

1 Dhe ai, kur pa turmat, u ngjit në mal
dhe, pasi u ul, iu afruan dishepujt e tij.
2 Atëherë ai hapi gojën dhe i mësoi duke
u thënë: 3 "Lum skamësit në frymë, sepse
e tyre është mbretëria e qiejve. 4 Lum ata
që vajtojnë, sepse ata do të ngushëllohen.
5 Lum ata që janë zemërbutë, sepse ata do
ta trashëgojnë tokën. 6 Lum ata që janë të
uritur dhe të etur për drejtësi, sepse ata
do të ngopen. 7 Lum ata që janë të mëshir-
shëm, sepse ata do të gjejnë mëshirë. 8 Lum
ata që janë të pastër në zemër, sepse ata do
ta shohin Perëndinë. 9 Lum ata që përpiqen
për paqen, sepse ata do të quhen bij të
Perëndisë. 10 Lum ata që janë përndjekur
për hir të drejtësisë, sepse e tyre është
mbretëria e qiejve. 11 Lum ju kur do t'ju sha-
jnë dhe do t'ju përndjekin dhe, duke gën-
jyer, do të thonë të gjitha të zezat kundër
jush, për shkakun tim. 12 Gëzohuni dhe
ngazëllohuni, sepse shpërblimi juaj është i
madh në qiej, sepse kështu i kanë përnd-
jekur profetët që qenë para jush". 13 "Ju jeni
kripa e tokës; por në qoftë se kripa bëhet e
amësht, me se mund ta rifitojë shijen? Nuk
vlen për asgjë, veçse për t'u hedhur dhe ta
shkelin njerëzit. 14 Ju jeni drita e botës; një
qytet i ngritur në majë të malit nuk mund
të fshihet. 15 Po ashtu nuk ndizet një qiri për
ta vënë nën babunë, por për ta vënë mbi
shandan, dhe t'u bëjë dritë të gjithë atyre
që janë në shtëpi. 16 Ashtu le të shndritë
drita juaj para njerëzve, që të shohin veprat
tuaja të mira dhe ta lëvdojnë Atin tuaj që
është në qiej". 17 "Mos mendoni se unë
erdha për të shfuqizuar ligjin ose profetët;
unë nuk erdha për t'i shfuqizuar, po për t'i
plotësuar. 18 Sepse në të vërtetë ju them:
Deri sa qielli dhe toka, të kalojnë asnjë jotë
a asnjë pikë e ligjit nuk do të kalojnë, para
se të plotësohet gjithçka. 19 Ai, pra, që do të
shkelë një nga këto urdhërime më të vogla,
dhe do t'u ketë mësuar kështu njerëzve,
do të quhet më i vogli në mbretërinë e
qiejve; kurse ai që do t'i vërë në praktikë
dhe do t'ua mësojë të tjerëve, do të quhet
i madh në mbretërinë e qiejve. 20 Prandaj
unë po ju them: në qoftë se drejtësia juaj
nuk është më e lartë nga ajo e skribëve
dhe e farisenjve ju nuk do të hyni fare në
mbretërinë e qiejve. 21 Ju keni dëgjuar se
u qe thënë të lashtëve: "Mos vrisni"; dhe:
"Kushdo që vret do t'i nënshtrohet gjyqit";
22 por unë po ju them: "Kushdo që zemëro-
het pa shkak kundër vëllait të tij, do t'i
nënshtrohet gjyqit; dhe kush i thotë vëllait
të vet: "Rraka", do t'i nënshtrohet sinedrit;
dhe kush do t'i thotë: "Budalla", do t'i
nënshtrohet zjarrit të Gehenës. 23 Nëse ti,
pra, po paraqet ofertën tënde te altari, dhe

atje kujtohesh se yt vëlla ka diçka kundër
teje, 24 lëre atje ofertën tënde para altarit
dhe shko pajtohu më parë me vëllanë tënd;
pastaj kthehu dhe paraqite ofertën tënde.
25 Bëj një marrëveshje miqësore me kundër-
shtarin tënd, sa je në një rrugë me të,
që kundërshtari yt të mos të dorëzojë te
gjykatësi dhe gjykatësi të të dorëzojë te
rojtari dhe ti të futesh në burg. 26 Në të
vërtetë të them se nuk do të da-lësh prej
andej pa e paguar edhe qindarkën e fundit.
27 Ju keni dëgjuar se të lashtëve u qe thënë:
"Mos shkel kurorën". 28 Por unë po ju
them se kushdo që shikon një grua për ta
dëshiruar, ka shkelur kurorën me të në
zemrën e vet. 29 Në qoftë se syri yt i djathtë
të çon në mëkat, hiqe dhe flake larg teje,
sepse është më mirë për ty që të humbësh
një nga gjymtyrët e tua se sa të hidhet në
Gehenën gjithë trupi yt; 30 dhe në qoftë se
dora jote e djathtë të çon në mëkat, preje
dhe hidhe larg teje, sepse është më mirë që
të humbësh një nga gjymtyrët e tua se sa
të hidhet në Gehena gjithë trupi yt. 31 Qe
thënë gjithashtu: "Kush e lë gruan e tij, le
t'i japë letrën e ndarjes". 32 Por unë po ju
them: Kushdo që e përzë gruan e tij, me
përjashtim të rastit të kurvërisë, e bën atë
të shkelë kurorën; dhe kushdo që marto-
het me një grua të ndarë, shkel kurorën.
33 Keni dëgjuar gjithashtu se të lashtëve u
qe thënë: "Mos bëj betim të rremë; por
plotëso premtimet për të cilat je betuar
para Zotit". 34 Por unë po ju them: "Mos u
betoni fare, as për qiellin, sepse është froni
i Perëndisë, 35 as për tokën, sepse është stol
i këmbëve të tij, as për Jeruzalemin, sepse
është qyteti i Mbretit të madh. 36 Mos u
beto as për kokën tënde, sepse nuk ke fuqi
të zbardhësh ose të nxish qoftë edhe një
fije floku; 37 Por fjala jote të jetë: Po, po;
jo, jo; gjithçka më tepër vjen nga i ligu.
38 Ju keni dëgjuar se qe thënë: "Sy për sy
dhe dhëmb për dhëmb". 39 Por unë po ju
them: Mos i rezisto të ligut; madje, në qoftë
se dikush të qëllon mbi faqen e djathtë,
ktheja dhe tjetrën, 40 dhe në qoftë se dikush
do të të nxjerrë në gjyq për të të marrë
tunikën, jepi edhe mantelin. 41 Dhe në qoftë
se dikush të detyron të ecësh një milje,
ti bëji dy me të. 42 Jepi atij që të kërkon,
dhe mos refuzo t'i japësh atij që të kërkon
hua. 43 Ju keni dëgjuar se qe thënë: "Duaje
të afërmin tënd dhe urreje armikun tënd".
44 Por unë po ju them: "Duani armiqtë tuaj,
bekoni ata që ju mallkojnë, u bëni të mirë
atyre që ju urrejnë, dhe lutuni për ata që
ju keqtrajtojnë dhe ju përndjekin, 45 për të
qenë bij të Atit tuaj, që është në qiej, sepse
ai bën të lindë diellin e tij mbi të mirët dhe
mbi të këqijtë, dhe bën të bjerë shi mbi të
drejtët dhe të padrejtët. 46 Sepse, po të doni
vetëm ata që ju duan, çfarë shpërblimi do
të keni? A nuk bëjnë kështu edhe tagram-
bledhësit? 47 Dhe nëse përshendetni vetëm
vëllezërit tuaj, çfarë bëni të veçantë? A nuk
bëjnë kështu edhe tagrambledhësit? 48 Jini,
pra, të përkryer, ashtu siç është i përsosur
Ati juaj, që është në qiej".

6

1 "Mos e jepni lëmoshën tuaj para
njerëzve, me qëllim që ata t'ju admirojnë;
përndryshe nuk do të shpërbleheni te Ati
juaj, që është në qiej. 2 Kur do të japësh
lëmoshë, pra, mos i bjer borisë para teje,
ashtu siç bëjnë hipokritët në sinagoga
dhe në rrugët, për të qenë të nderuar
nga njerëzit; në të vërtetë ju them, se ata
tashmë e kanë marrë shpërblimin e tyre.
3 Madje kur jep lëmoshë, e majta jote të
mos dijë ç'bën e djathta, 4 që lëmosha jote
të jepet fshehurazi; dhe Ati yt, që shikon
në fshehtësi, do të ta shpërblejë haptas.
5 Dhe kur ti lutesh, mos u bëj si hipokritët,
sepse atyre u pëlqen të luten në këmbë
në sinagoga dhe në sheshet e rrugëve,
në mënyrë që njerëzit t'i shohin; në të
vërtetë ju them se ata tashmë e kanë marrë
shpërblimin e tyre. 6 Por ti, kur lutesh,
futu në dhomëzën tënde, mbylle derën
dhe lutju Atit tënd në fshehtësi; dhe Ati yt,
që shikon në fshehtësi, do të ta shpërblejë
publikisht. 7 Por kur ju luteni, mos përdorni
përsëritje të kota siç bëjnë paganët, sepse
ata mendojnë se do t'u plotësohet lutja se
kanë përdorur shumë fjalë. 8 Mos u bëni,
pra, si ata, sepse Ati juaj i di gjërat për të
cilat keni nevojë, para se ju t'i kërkoni. 9 Ju,
pra, lutuni kështu: "Ati ynë që je në qiej,
u shenjtëroftë emri yt. 10 Ardhtë mbretëria
jote. U bëftë vullneti yt në tokë si në qiell.
11 Bukën tonë të përditshme na e jep sot.
12 Dhe na i fal fajet tona, ashtu siç ua falim

ne fajtorëve tanë. [13] Dhe mos lejo të biem
në tundim, por na çliro nga i ligu, sepse
jotja është mbretëria dhe fuqia dhe lavdia
përjetë. Amen". [14] Sepse në qoftë se ju
ua falni njerëzve gabimet e tyre, Ati juaj
qiellor do t'jua falë edhe juve; [15] por në
qoftë se ju nuk ua falni njerëzve gabimet
e tyre, as Ati juaj nuk do t'ua falë juve
gabimet tuaja. [16] Dhe kur të agjëroni, mos
u tregoni të pikëlluar si hipokritët; sepse
ata shfytyrohen për t'u treguar njerëzve
se agjërojnë; në të vërtetë ju them se
ata tashmë e kanë marrë shpërblimin e
tyre. [17] Kurse ti, kur të agjërosh, vajose
kokën dhe laje fytyrën, [18] me qëllim që
të mos u tregosh njerëzve se ti agjëron,
por Atit tënd në fshehtësi; dhe Ati yt, i cili
shikon në fshehtësi, do ta japë shpërblimin
publikisht. [19] Mos mblidhni për vete thesare
mbi tokë, ku i brejnë tenja dhe ndryshku,
dhe ku vjedhësit shpërthejnë dhe vjedhin,
[20] përkundrazi mblidhni për vete thesare në
qiell, ku as tenja as ndryshku nuk prishin
dhe ku vjedhësit nuk shpërthejnë dhe nuk
vjedhin. [21] Sepse ku është thesari juaj do
të jetë edhe zemra juaj. [22] Drita e trupit
është syri; në qoftë se syri yt është i pastër,
gjithë trupi yt do të jetë i ndriçuar, [23] por
në qoftë se syri yt është i lig, gjithë trupi yt
do të jetë në errësirë; në qoftë se drita,
pra, që është në ty është errësirë, sa e
madhe do të jetë errësira! [24] Askush nuk
mund t'u shërbejë dy zotërinjve, sepse ose
do të urrejë njërin dhe do ta dojë tjetrin;
ose do t'i qëndrojë besnik njerit dhe do të
përçmojë tjetrin; ju nuk mund t'i shërbeni
Perëndisë dhe mamonit. [25] Prandaj po ju
them: mos u shqetësoni për jetën tuaj, për
atë që do të hani ose do të pini, as për trupin
tuaj, për atë që do të vishni. A nuk është
vallë jeta më me vlerë se ushqimi dhe trupi
më me vlerë se veshja? [26] Vini re zogjtë e
qiellit: ata nuk mbjellin, nuk korrin dhe
nuk mbledhin në hambare; megjithatë Ati
juaj qiellor i ushqen. A nuk vleni ju shumë
më tepër se sa ata? [27] Dhe cili nga ju, me
gjithë kujdesin e tij, mund t'i shtojë shtatit
të tij qoftë edhe një kubit të vetëm? [28] Pse
shqetësoheni për veshjen tuaj? Vini re si
rriten zambakët e fushës: ata nuk lodhen
dhe nuk tjerrin; [29] dhe unë, pra, po ju them
se Salomoni vetë, me gjithë lavdinë e tij,
nuk ishte veshur si ndonjë nga ata. [30] Tani
nëse Perëndia e vesh kështu barin e fushës,
që sot është dhe nesër hidhet në furrë,
vallë nuk do t'ju veshë shumë më tepër ju,
njerëz besimpakë? [31] Mos u shqetësoni, pra
duke thënë: "Çfarë do të hamë ose çfarë
do të pimë, ose me çfarë do të vishemi?".
[32] Sepse janë paganët ata që kërkojnë të
gjitha këto gjëra; Ati juaj qiellor, pra, e
di mirë se ju keni nevojë për të gjitha
këto gjëra. [33] Por para së gjithash kërkoni
mbretërinë e Perëndisë dhe drejtësinë e
tij dhe të gjitha këto gjëra do t'ju shtohen.
[34] Mos u brengosni, pra, për të nesërmen,
sepse e nesërmja do të kujdeset vetë për
vete. Secilës ditë i mjafton pikëllimi i vet".

7

[1] "Mos gjykoni, që të mos gjykoheni.
[2] Sepse ju do të gjykoheni sipas gjykimit
me të cilin ju gjykoni; dhe me masën me
të cilën ju masni, do t'ju masin të tjerët.
[3] Pse shikon lëmishten që është në syrin e
vëllait tënd dhe nuk shikon trarin që është
në syrin tënd? [4] Ose, si mund t'i thuash
vëllait tënd: "Dale të të heq lëmishten
nga syri", kur ke një tra në syrin tënd?
[5] O hipokrit, hiqe më parë trarin nga syri
yt dhe pastaj shiko qartë për të nxjerrë
lëmishten nga syri i vëllait tënd. [6] Mos u
jepni qenve ç'është e shenjtë dhe mos i
hidhni margaritarët tuaj para derrave, që
të mos i shkelin me këmbë dhe të kthehen
kundër jush dhe t'ju shqyejnë. [7] Lypni
dhe do t'ju jepet; kërkoni dhe do të gjeni;
trokitni dhe do t'ju çelet. [8] Sepse kush lyp
merr, kush kërkon gjen dhe do t'i çelet
atij që troket. [9] A ka midis jush ndonjë
njeri që, po t'i kërkojë i biri bukë, t'i japë
një gur? [10] Ose po t'i kërkojë një peshk,
t'i japë një gjarpër? [11] Në qoftë se ju, që
jeni të këqij, dini t'u jepni dhurata të mira
bijve tuaj, aq më tepër Ati juaj, që është në
qiej, do t'u japë gjëra të mira atyre që ia
kërkojnë. [12] Gjithçka, pra, që ju dëshironi
t'ju bëjnë njerëzit, ua bëni edhe ju atyre,
sepse ky është ligji dhe profetët. [13] Hyni
nga dera e ngushtë, sepse e gjerë është
dera dhe e hapur është udha që të çon në
shkatërrim, dhe shumë janë ata që hyjnë
nëpër të. [14] Përkundrazi sa e ngushtë është
dera dhe sa e vështirë është udha që çon në
jetë! Dhe pak janë ata që e gjejnë! [15] Ruhuni

nga profetët e rremë, të cilët vijnë te ju
duke u shtënë si dele, por përbrenda janë
ujqër grabitqarë. 16 Ju do t'i njihni nga frytet
e tyre. A vilet vallë rrush nga ferrat ose
fiq nga murrizat? 17 Kështu çdo dru i mirë
jep fryte të mira; por druri i keq prodhon
fryte të këqija. 18 Një dru i mirë nuk mund
të japë fryte të këqija, as një dru i keq të
japë fryte të mira. 19 Çdo dru që nuk jep fryt
të mirë pritet dhe hidhet në zjarr. 20 Ju, pra,
do t'i njihni profetët nga frytet e tyre. 21 Jo
çdo njeri që më thotë: "Zot, Zot" do të hyjë
në mbretërinë e qieve; por do të hyjë ai që
kryen vullnetin e Atit tim që është në qiej.
22 Shumë do të më thonë atë ditë: "O Zot, o
Zot, a nuk profetizuam ne në emrin tënd,
a nuk i dëbuam demonët në emrin tënd,
a nuk kemi bërë shumë vepra të fuqishme
në emrin tënd?". 23 Dhe atëherë unë do t'u
sqaroj atyre: "Unë s'ju kam njohur kurrë;
largohuni nga unë, ju të gjithë, që keni bërë
paudhësi". 24 Prandaj, ai që i dëgjon këto
fjalë të mia dhe i vë në praktikë, mund të
krahasohet prej meje me një njeri të zgjuar,
që e ka ndërtuar shtëpinë e tij mbi shkëmb.
25 Ra shiu, erdhi përmbytja, frynë erërat dhe
u përplasën mbi atë shtëpi; por ajo nuk u
shemb, sepse ishte themeluar mbi shkëmb.
26 Përkundrazi ai që i dëgjon këto fjalë dhe
nuk i vë në praktikë, do të krahasohet me
një njeri budalla, që e ka ndërtuar shtëpinë
e tij mbi rërë. 27 Më pas ra shiu, erdhi
përmbytja, frynë erërat dhe u përplasën
mbi atë shtëpi; ajo u shemb dhe rrënimi i
saj qe i madh". 28 Tani kur Jezusi i mbaroi
këto fjalë, turmat mbetën të habitura nga
doktrina e tij, 29 sepse ai i mësonte, si një që
ka autoritet dhe jo si skribët.

8

1 Tani kur Jezusi zbriti nga mali, turma të
mëdha e ndiqnin. 2 Dhe ja, një lebroz erdhi
dhe e adhuroi, duke thënë: "O Zot, po të
duash, ti mund të më shërosh". 3 Jezusi e
shtriu dorën, e preku dhe i tha: "Po, unë
dua, shërohu". Dhe në atë çast u shërua
nga lebra e tij. 4 Atëherë Jezusi i tha: "Ruhu
se ia tregon kujt; por shko, paraqitu te
prifti, bëj flijimin që ka urdhëruar Moisiu,
me qëllim që kjo të jetë dëshmi për ta".
5 Kur Jezusi hyri në Kapernaum i erdhi një
centurion duke iu lutur, 6 dhe duke thënë:
"O Zot, shërbëtori im rri shtrirë në shtëpi
i paralizuar dhe po vuan shumë". 7 Dhe
Jezusi i tha: "Do të vij dhe do ta shëroj".
8 Centurioni duke u përgjigjur i tha: "Zot,
unë nuk jam i denjë që ti të hysh nën
strehën time; por thuaj vetëm një fjalë dhe
shërbëtori im do të shërohet. 9 Sepse unë
jam një njeri nën urdhërin e të tjerëve,
dhe i kam ushtarët nën vete; dhe, po t'i
them dikujt: "Shko", ai shkon; dhe po t'i
them një tjetri: "Eja", ai vjen; dhe po t'i
them shërbëtorit tim: "Bëje këtë", ai e
bën". 10 Dhe Jezusi, kur i dëgjoi këto gjëra,
u mrekullua dhe u tha atyre që e ndiqnin:
"Në të vërtetë po ju them, se askund në
Izrael nuk e gjeta një besim aq të madh.
11 Unë po ju them se shumë do të vijnë
nga lindja dhe nga perëndimi dhe do të
ulen në tryezë me Abrahamin, me Isaakun
dhe me Jakobin, në mbretërinë e qiejve,
12 por bijtë e mbretërisë do të flaken në
errësirat e jashtme. Atje do të jetë e qara
dhe kërcëllimi dhëmbëve". 13 Dhe Jezusi i
tha centurionit: "Shko dhe u bëftë ashtu si
besove!". Dhe shërbëtori i tij u shërua që
në atë çast. 14 Pastaj Jezusi hyri në shtëpinë
e Pjetrit dhe pa që e vjehrra ishte në shtrat
me ethe. 15 Dhe ai ia preku dorën dhe
ethet e lanë; dhe ajo u ngrit dhe nisi t'u
shërbejë. 16 Dhe kur u ngrys, i sollën shumë
të pushtuar nga demonë; dhe ai, me fjalë,
i dëboi frymërat dhe i shëroi të gjithë të
sëmurët, 17 që kështu të përmbushej fjala
e profetit Isaia kur tha: "Ai i mori lëngatat tona dhe i mbarti sëmundjet tona".
18 Tani Jezusi, duke parë rreth tij turma të
mëdha, urdhëroi që të kalonin në bregun
tjetër. 19 Atëherë një skrib iu afrua dhe i
tha: "Mësues, unë do të ndjek kudo që të
shkosh". 20 Dhe Jezusi i tha: "Dhelprat i
kanë strofkat, dhe zogjtë e qiellit i kanë
çerdhet, por Biri i njeriut nuk ka as ku të
mbështetë kokën". 21 Pastaj një tjetër nga
dishepujt e tij i tha: "O Zot, më jep më
parë leje të shkoj të varros atin tim". 22 Por
Jezusi i tha: Më ndiq, dhe lëri të vdekurit
të varrosin të vdekurit e vet". 23 Dhe mbasi
ai hipi në barkë, dishepujt e tij e ndiqnin.
24 Dhe ja, që u ngrit në det një stuhi aq e
madhe, sa valët po e mbulonin barkën, por
ai flinte. 25 Dhe dishepujt e tij iu afruan dhe
e zgjuan duke i thënë: "O Zot, na shpëto,
ne po mbarojmë!" 26 Por ai u tha atyre:
"Pse keni frikë, o njerëz besimpakë?". Dhe,
pasi u ngrit, qortoi erërat dhe detin, dhe u

bë bunacë e madhe. 27 Atëherë njërëzit u
mrekulluan dhe thoshnin: "Kush është ky,
të cilit po i binden deti dhe erërat?". 28 Dhe
kur arriti në bregun tjetër, në krahinën
e Gergesenasve, i dolën para dy të demo-
nizuar, që kishin dalë nga varret, dhe ishin
aq të tërbuar sa që askush nuk mund të
kalonte në atë udhë. 29 Dhe ja, ata filluan
të bërtasin duke thënë: "Ç'është mes nesh
dhe ty, Jezus, Biri i Perëndisë? Mos ke
ardhur këtu të na mundosh para kohe?".
30 Jo larg tyre një tufë e madhe derrash po
kulloste. 31 Dhe demonët iu lutën duke i
thënë: "Në qoftë se na dëbon, na lejo të
shkojmë në atë tufë derrash". 32 Dhe ai u tha
atyre: "Shkoni!". Kështu ata, pasi dolën,
hynë në atë tufë derrash; dhe ja, gjithë
ajo tufë u hodh nga gremina në det, dhe
u mbyt në ujë. 33 Dhe ata që i kullotnin
ikën dhe, kur shkuan në qytet, i treguan të
gjitha këto gjëra, duke përfshirë ngjarjen e
të demonizuarve. 34 Dhe ja, gjithë qyteti i
doli para Jezusit; dhe, kur e panë, iu lutën
që të largohej prej vendit të tyre.

9

1 Dhe ai, pasi hipi në barkë, kaloi në
bregun tjetër dhe erdhi në qytetin e vet.
2 Dhe ja, iu paraqit një paralitik i shtrirë në
vig; dhe Jezusi, kur pa besimin që kishin
ata, i tha paralitikut: "Merr zemër, o bir,
mëkatet e tua të janë falur!" 3 Atëherë disa
skribë thanë me vete: "Ky po blasfemon!".
4 Por Jezusi, duke njohur mendimet e tyre,
tha: "Pse mendoni gjëra të mbrapështa
në zemrat tuaja? 5 Në fakt, ç'është më e
lehtë, të thuash: "Mëkatet e tua të janë
falur", apo: "Çohu dhe ec"? 6 Tani, që ta
dini se Biri i njeriut ka autoritet në tokë të
falë mëkatet: Çohu (i tha paralitikut), merr
vigun tënd dhe shko në shtëpinë tënde".
7 Dhe ai u çua dhe shkoi në shtëpinë e vet.
8 Turmat, kur e panë këtë, u çuditën dhe lëv-
donin Perëndinë, që u kishte dhënë pushtet
të tillë njerëzve. 9 Pastaj Jezusi, duke shkuar
tutje, pa një burrë që rrinte në doganë, i
quajtur Mate, dhe i tha: "Ndiqmë!". Dhe
ai u çua dhe e ndoqi. 10 Dhe ndodhi që,
kur Jezusi u ul në tryezë në shtëpi, erdhën
shumë tagrambledhës dhe mëkatarë dhe
u ulën në tryezë bashkë me të dhe me
dishepujt e tij. 11 Farisenjtë, kur e panë këtë,
u thanë dishepujve të tij: "Pse Mësuesi
juaj ha bukë me tagrambledhësit dhe me
mëkatarët?". 12 Jezusi, mbasi i dëgjoi, u
tha atyre: "Nuk janë të shëndoshët ata që
kanë nevojë për mjekun, por të sëmurët.
13 Tani shkoni dhe mësoni ç'do të thotë:
"Unë dua mëshirë dhe jo flijime". Sepse
unë nuk erdha për të thirrur në pendim
të drejtët, por mëkatarët". 14 Atëherë iu
afruan dishepujt e Gjonit dhe i thanë: "Pse
ne dhe farisenjtë agjërojmë shpesh, ndërsa
dishepujt e tu nuk agjërojnë?". 15 Dhe Jezusi
u tha atyre: "A mund të mbajnë zi das-
morët, ndërsa dhëndërri është midis tyre?
Por do të vijë koha kur do t'ua marrin
dhëndërrin dhe atëherë ata do të agjërojnë.
16 Askush nuk vë një copë prej stofi të ri
mbi një petk të vjetër, sepse kështu arna
bie dhe grisja bëhet më e madhe. 17 Dhe as
nuk shtihet vera e re në kacekë të vjetër;
përndryshe kacekët shpohen, vera derdhet
dhe kacekët humbin; por shtihet vera e re
në kacekë të rinj, kështu që ruhen të dy".
18 Ndërsa Jezusi u thoshte këto, iu afrua një
nga krerët e sinagogës, ra përmbys para tij,
dhe i tha: "Sapo më vdiq vajza, por eja,
vëre dorën mbi të dhe ajo do të jetojë".
19 Dhe Jezusi u ngrit dhe e ndoqi bashkë
me dishepujt e tij. 20 Dhe ja një grua, e
cila vuante prej dymbëdhjetë vjetësh nga
një fluks gjaku, iu afrua nga mbrapa dhe i
preku cepin e rrobes së tij. 21 Sepse thoshte
me vete: "Po të prek vetëm rroben e tij,
do të shërohem". 22 Jezusi u kthye, e pa
dhe tha: "Merr zemër, o bijë; besimi yt
të ka shëruar". Dhe që në atë çast gruaja
u shërua. 23 Kur Jezusi arriti në shtëpinë
e kryetarit të sinagogës dhe pa fyelltarët
dhe turmën që zhurmonte, 24 u tha atyre:
"Largohuni, sepse vajza nuk ka vdekur, por
fle". Dhe ata e përqeshnin. 25 Pastaj, kur
turmën e nxorën jashtë, ai hyri, e zuri për
dore vajzën dhe ajo u ngrit. 26 Fama e kësaj
u përhap në mbarë atë vend. 27 Dhe ndërsa
Jezusi po largohej prej andej, dy të verbër
e ndiqnin duke bërtitur dhe duke thënë:
"Ki mëshirë për ne, Bir i Davidit!". 28 Kur
arriti në shtëpi, të verbërit iu afruan dhe
Jezusi u tha atyre: "A besoni ju se unë mund
ta bëj këtë gjë?". Ata iu përgjigjën: "Po,
o Zot". 29 Atëherë ai ua preku sytë, duke
thënë: "U bëftë sipas besimit tuaj". 30 Dhe
atyre iu hapën sytë. Pastaj Jezusi i urdhëroi
rreptësisht duke thënë: "Ruhuni se mos e
merr vesh njeri". 31 Por ata, sapo dolën, e

përhapën famën e tij në mbarë atë vend.
32 Dhe, kur ata po dilnin, i paraqitën një
burrë memec dhe të demonizuar. 33 Dhe,
mbasi e dëboi demonin, memeci foli dhe
turmat u çuditën dhe thanë: "Nuk është
parë kurrë një gjë e tillë në Izrael". 34 Por
farisenjtë thonin: "Ai i dëbon demonët me
ndihmën e princit të demonëve!". 35 Dhe
Jezusi kalonte nëpër të gjitha qytetet dhe
fshatrat, duke i mësuar në sinagogat e
tyre, duke predikuar ungjillin e mbretërisë
dhe duke shëruar çdo sëmundje e çdo
lëngatë në popull. 36 Duke parë turmat,
kishte dhembshuri për to, sepse ishin të
lodhur dhe të shpërndarë si delet pa bari.
37 Atëherë ai u tha dishepujve të vet: "E
korra është me të vërtetë e madhe, por
punëtorët janë pak. 38 Lutjuni, pra, Zotit të
të korrave, të dërgojë punëtorë në të korrat
e tij".

10

1 Pastaj Jezusi i thirri të dymbëdhjetë
dishepujt e tij rreth vetes dhe u dha au-
toritet t'i dëbojnë frymërat e ndyra, dhe
të shërojnë çdo sëmundje e çdo lëngatë.
2 Dhe emrat e dymbëdhjetë apostujve janë
këta: i pari Simoni, i quajtur Pjetër dhe
Andrea, vëllai i tij; Jakobi i Zebedeut dhe
Gjoni, vëllai i tij; 3 Filipi dhe Bartolomeu;
Thomai dhe Mateu tagrambledhësi, Jakobi
i Alfeut dhe Lebeu, i mbiquajtur Tade;
4 Simon Kananeasi dhe Judë Iskarioti, ai që
më pas e tradhtoi. 5 Këta janë të dymbëd-
hjetët që Jezusi i dërgoi mbasi u dha këto
urdhëra: "Mos shkoni ndër paganë dhe
mos hyni në asnjë qytet të Samaritanëve,
6 por shkoni më mirë te delet e humbura të
shtëpisë së Izraelit. 7 Shkoni dhe predikoni
duke thënë: "Mbretëria e qiejve u afrua".
8 Shëroni të sëmurët, pastroni lebrozët, ng-
jallni të vdekurit, dëboni demonët; falas
morët, falas jepni. 9 Mos grumbulloni ar, as
argjend as bakër në qesen tuaj, 10 as trasta
për udhë, as dy palë tunika, as sandale,
as shkop, sepse punëtori është i denjë për
ushqimin e vet. 11 Në çfarëdo qytet ose fshat
që të hyni, pyetni në se ka aty ndonjë njeri
të denjë dhe banoni tek ai deri sa të niseni.
12 Dhe kur hyni në shtëpi, e përshëndetni.
13 Dhe në se ajo shtëpi është e denjë, le të
vijë paqja juaj mbi të; por, në se nuk është e
denjë, paqja juaj le të kthehet përsëri tek
ju. 14 Dhe në se dikush nuk ju pret dhe
nuk i dëgjon fjalët tuaja, duke dalë nga ajo
shtëpi ose nga ai qytet, shkundni pluhurin
nga këmbët tuaja. 15 Dhe në të vërtetë po ju
them se ditën e gjyqit, vendi i Sodomës dhe
i Gomorës do të trajtohet me më shumë tol-
erancë se ai qytet. 16 Ja, unë po ju dërgoj si
dele në mes të ujqërve; jini, pra, të mënçur
si gjarpërinjtë dhe të pastër si pëllumbat.
17 Por ruhuni nga njerëzit, sepse do t'ju
zvarrisin përpara sinedrave të tyre dhe do
t'ju fshikullojnë në sinagogat e tyre. 18 Dhe
do t'ju çojnë përpara guvernatorëve dhe
përpara mbretërve për shkakun tim, për të
dëshmuar para tyre dhe para johebrenjve.
19 Dhe, kur t'ju dorëzojnë në duart e tyre,
mos u shqetësoni se çfarë dhe si do të flisni;
sepse në atë çast do t'ju jepet se çfarë duhet
të thoni; 20 sepse nuk do të jeni ju që do të
flisni, por Fryma e Atit tuaj që do të flasë
në ju. 21 Tani vëllai do të dorëzojë vëllanë
në vdekje dhe ati të birin; dhe bijtë do të
çohen kundër prindërve dhe do t'i vrasin.
22 Dhe të gjithë do t'ju urrejnë për shkak të
emrit tim; por ai që do të qëndrojë deri
në fund, do të shpëtojë. 23 Por kur do t'ju
përndjekin në një qytet, ikni në një tjetër,
sepse në të vërtetë ju them se nuk do të
përfundoni së përshkuari qytetet e Izraelit,
para se të vijë Biri i njeriut. 24 Dishepulli
nuk del mbi mësuesin, as shërbëtori mbi
zotin e tij. 25 I mjafton dishepullit të bëhet
si mësuesi i tij dhe shërbëtorit të bëhet
si zotëria e tij. Në se të zotin e shtëpisë
e quajtën Beelzebub, aq më tepër do t'i
quajnë ashtu ata të shtëpisë së tij! 26 Mos ia
kini frikën pra, sepse nuk ka gjë të fshehtë
që të mos zbulohet dhe asnjë sekret që nuk
do të nijhet. 27 Atë që unë ju them në terr, e
thoni në dritë; dhe atë që dëgjoni të thënë
në vesh, predikojeni mbi çatitë. 28 Dhe mos
kini frikë nga ata që vrasin trupin, por nuk
mund të vrasin shpirtin; kini frikë më tepër
nga ai që mund t'ua humbë shpirtin dhe
trupin në Gehena. 29 A nuk shiten vallë dy
harabela për një aspër? Dhe, megjithatë
asnjë prej tyre nuk bie për tokë pa dashjen
e Atit tuaj. 30 Sa për ju, madje edhe të gjitha
fijet e flokëve të kokës suaj janë të numëru-
ara. 31 Mos kini frikë, pra; ju vleni më tepër
se shumë harabela. 32 Prandaj kushdo që
do të më rrëfenjë përpara njerëzve, dhe

unë do ta rrëfejë përpara Atit tim që është
në qiej. 33 Por kushdo që do të më mohojë
përpara njerëzve, edhe unë do ta mohoj
përpara Atit tim që është në qiej". 34 "Mos
mendoni se unë erdha të sjell paqen mbi
tokë; nuk erdha të sjell paqen, por shpatën.
35 Sepse unë erdha ta ndaj birin nga ati, bijën
nga nëna, nusen nga vjehrra, 36 dhe armiqt
e njeriut do të jenë ata të shtëpisë së vet.
37 Ai që e do të atin ose nënën më shumë se
unë, nuk është i denjë për mua; dhe ai që
e do birin ose bijën më shumë se unë, nuk
është i denjë për mua. 38 Dhe ai që nuk e
merr kryqin e vet dhe nuk vjen pas meje,
nuk është i denjë për mua. 39 Kush do të
gjejë jetën e vet, do ta humbasë; por ai që do
të humbasë jetën e vet për hirin tim, do ta
gjejë përsëri. 40 Ai që ju pranon, më pranon
mua; dhe ai që më pranon mua, pranon
atë që më ka dërguar. 41 Ai që pranon një
profet në emër të një profeti, do të marrë
shpërblimin që i takon profetit; dhe ai që
pranon të drejtin në emër të të drejtit, do
të marrë shpërblimin që i takon të drejtit.
42 Dhe kushdo që i jep për të pirë qoftë edhe
vetëm një gotë uji të freskët ndonjërit prej
këtyre të vegjëlve në emër të një dishepulli,
në të vërtetë ju them, që ai nuk do të humbë
aspak shpërblimin e tij".

11

1 Mbasi Jezusi përfundoi dhënien e poro-
sive të tij dymbëdhjetë dishepujve të vet,
u largua nga ai vend, për të mësuar dhe
për të predikuar në qytetet e tyre. 2 Por
Gjoni, që kishte dëgjuar në burg të flitej
për veprat e Krishtit, dërgoi dy nga dishep-
ujt e vet për t'i thënë: 3 "A je ti ai që
duhet të vijë, apo duhet të presim një
tjetër?" 4 Dhe Jezusi, duke u përgjigjur,
u tha atyre: "Shkoni dhe i tregoni Gjonit
gjërat që dëgjoni dhe shikoni: 5 Të verbërit
po shohin, të çalët po ecin, lebrozët janë
pastruar dhe të shurdhërit po dëgjojnë;
të vdekurit po ngjallen dhe ungjilli po u
predikohet të varfëre. 6 Lum ai që nuk
do të skandalizohet nga unë!". 7 Dhe kur
ata po largoheshin, Jezusi nisi t'u thotë
turmave për Gjonin: "Çfarë keni dalë të
shikoni në shkretëtirë? Kallamin që e
tund era? 8 Por çfarë keni dalë të shikoni?
Njeriun e mbështjellur me rroba të buta?
Ja, ata që veshin rroba të buta banojnë në
pallatet mbretërore. 9 Atëherë, pra, ç'dolët
të shikoni? Një profet? Po, ju them: ai
është më shumë se një profet. 10 Sepse ky
është ai për të cilin është shkruar: "Ja,
unë po dërgoj lajmëtarin tim para fytyrës
sate; ai do ta bëjë gati rrugën tënde para
teje". 11 Në të vërtetë po ju them: ndër
ata që janë lindur prej gruas nuk ka dalë
kurrë ndonjë më i madh se Gjon Pagëzori;
por më i vogli në mbretërinë e qiejve është
më i madh se ai. 12 Dhe qysh nga ditët
e Gjon Pagëzorit e deri tash mbretëria e
qiejve po pësON dhunë dhe të dhunshmit
e grabitën. 13 Sepse të gjithë profetët dhe
ligji kanë profetizuar deri te Gjoni. 14 Dhe,
në daçi ta pranoni, ai është Elia, që duhej
të vijë. 15 Kush ka veshë për të dëgjuar, le
të dëgjojë! 16 Por me kë ta krahasoj këtë
brez? Ai u ngjan fëmijëve që rrinë në
sheshe dhe u drejtohen shokëve të tyre
17 duke thënë: "Ne i kemi rënë fyellit për ju
dhe ju nuk kërcyet; nisëm vajin dhe ju nuk
u brengosët". 18 Pra, erdhi Gjoni që as hante,
as pinte, dhe ata thonë: "Ai ka një demon".
19 Erdhi Biri i njeriut, që ha dhe pi dhe ata
thonë: "Ja një grykës dhe një pijanec, miku
i tagrambledhësve dhe i mëkatarëve". Por
dituria është justifikuar nga bijtë e vet".
20 Atëherë ai nisi t'i qortojë ato qytete, ku
ishte kryer pjesa më e madhe e veprave të
fuqishme të tij, sepse ato nuk ishin penduar
duke thënë: 21 "Mjerë ti, Korazin! Mjerë
ti Betsaida! Sepse, në se në Tiro dhe në
Sidon do të ishin kryer veprat e fuqishme
që u bënë ndër ju, prej kohësh do të ishin
penduar me thes dhe hi. 22 Prandaj unë po
ju them se ditën e gjyqit, Tiro dhe Sidoni
do të trajtohen me më shumë tolerancë se
ju. 23 Dhe ti, o Kapernaum, që u ngrite deri
në qiell, do të fundosesh deri në ferr, sepse
në se do të ishin kryer në Sodomë veprat
të fuqishme që janë kryer në ty, ajo do të
ishte edhe sot e kësaj dite. 24 Prandaj unë
po ju them se ditën e gjyqit fati i vendit
të Sodomës do të jetë më i lehtë se yti".
25 Në atë kohë Jezusi nisi të thotë: "Unë të
lavdëroj, o Atë, Zot i qiellit dhe i dheut,
sepse ua fshehe këto gjëra të urtit dhe
të mençurit, dhe ua zbulove fëmijëve të
vegjël. 26 Po, o Atë, sepse kështu të pëlqeu
ty. 27 Çdo gjë më është dhënë në dorë
nga Ati im, dhe asnjëri nuk e njeh Birin,

përveç Atit; dhe asnjëri nuk e njeh Atin,
përveç Birit dhe atij të cilit Biri don t'ia
zbulojë. [28] Ejani tek unë, o ju të gjithë të
munduar dhe të rënduar, dhe unë do t'ju
jap çlodhje. [29] Merrni mbi vete zgjedhën
time dhe mësoni nga unë, sepse unë jam
zemërbutë dhe i përulur nga zemra; dhe ju
do të gjeni prehje për shpirtrat tuaj. [30] Sepse
zgjedha ime është e ëmbël dhe barra ime
është e lehtë!".

12

[1] Në atë kohë Jezusi po ecte një të shtunë
nëpër arat me grurë; dhe dishepujt e vet,
të uritur, filluan të këpusin kallinj dhe t'i
hanë. [2] Por farisenjtë, kur panë këtë, i
thanë: "Ja, dishepujt e tu po bëjnë atë që
nuk është e lejueshme të bëhet të shtunën".
[3] Dhe ai u tha atyre: "A nuk keni lexuar
vallë se ç'bëri Davidi kur pati uri, ai dhe
ata që qenë me të? [4] Si ai hyri në shtëpinë
e Perëndisë dhe hëngri bukët e paraqitjes,
të cilat nuk lejohej t'i hante as ai e as
ata që ishin me të, por vetëm priftërinjtë? [5] Apo nuk keni lexuar në ligj që në
tempull, të shtunave, priftërinjtë e shkelin
të shtunën dhe megjithatë nuk mëkatojnë?
[6] Dhe unë po ju them se këtu është një
më i madh se tempulli. [7] Dhe, po të dinit
se çfarë do të thotë: "Unë dua mëshirë
dhe jo flijime", nuk do të kishit dënuar të
pafajshmit. [8] Sepse Biri i njeriut është zot
edhe i së shtunës". [9] Pastaj, mbasi u largua
që andej, hyri në sinagogën e tyre; [10] dhe
ja, aty ishte një burrë të cilit i qe tharë
dora. Ata e pyetën Jezusin, me qëllim që
ta padisin më pas: "A është e lejueshme që
dikush të shërojë ditën e shtunë?". [11] Dhe
ai u tha atyre: "A ka ndonjë prej jush që
ka një dele, dhe ajo bie në një gropë ditën
e shtunë, dhe e ai nuk shkon ta nxjerrë
jashtë? [12] E, pra, sa më i vlefshëm është
njeriu se delja! A është, pra, e lejueshme
të bësh të mirën të shtunën?". [13] Atëherë
ai i tha atij burri: "Shtrije dorën tënde!".
Dhe ai e shtriu dhe ajo iu shëndosh si tjetra.
[14] Por farisenjtë, mbasi dolën jashtë, bënin
këshill kundër tij si ta vrasin. [15] Por kur
Jezusi e mori vesh u largua prej andej dhe
turma të mëdha e ndiqnin dhe ai i shëroi
të gjithë, [16] dhe i urdhëroi ata rreptësisht
të mos thonin kush ishte ai, [17] me qëllim
që të përmbushej ç'ishte thënë nëpërmjet
profetit Isaia që thotë: [18] "Ja shërbëtori im,
që unë e zgjodha; i dashuri im, në të cilin
shpirti im është i kënaqur. Unë do ta vë
Frymën tim mbi të dhe ai do t'u shpall
drejtësinë popujve. [19] Ai nuk do të zihet dhe
as nuk do të bërtasë dhe askush nuk do t'ia
dëgjojë zërin e tij nëpër sheshe. [20] Ai nuk
do ta thërmojë kallamin e thyer dhe nuk
do ta shuajë kandilin që bën tym, deri sa
të mos e ketë bërë të triumfojë drejtësinë.
[21] Dhe njerëzit do të shpresojnë në emrin
e tij". [22] Atëherë i paraqitën një të idemonizuar, që ishte i verbër dhe memec; dhe
ai e shëroi, kështu që i verbëri e memeci
fliste dhe shikonte. [23] Dhe mbarë turmat
çuditeshin dhe thonin: "A mos është ky
i Biri i Davidit?". [24] Por farisenjtë, kur e
dëgjuan këtë, thanë: "Ky i dëbon demonët
vetëm me fuqinë e Beelzebubit, princit të
demonëve". [25] Dhe Jezusi, duke njohur
mendimet e tyre, u tha: "Çdo mbretëri, që
përçahet në vetvete, shkon drejt shkatërrimit; dhe çdo qytet ose shtëpi, që përçahet
në vetvete, nuk shkon gjatë. [26] Atëherë,
në qoftë se Satani dëbon Satanë, ai është
përçarë në vetvete, dhe si mund të qëndrojë mbretëria e tij? [27] Dhe në qoftë se unë
i dëboj djajtë me ndihmën e Beelzebubit,
me ndihmën e kujt i dëbojnë bijtë tuaj?
Prandaj ata do të jenë gjykatësit tuaj. [28] Por,
në qoftë se unë i dëboj djajtë me ndihmën
e Frymës së Perëndisë, atëherë mbretëria
e Perëndisë ka ardhur në mes tuaj. [29] Ose,
si mund të hyjë dikush në shtëpinë e të
fuqishmit dhe t'i grabisë pasurinë, po të
mos e ketë lidhur më parë të fuqishmin?
Vetëm atëherë ai do të mund t'ia plaçkisë
shtëpinë. [30] Kush nuk është me mua, është
kundër meje dhe kush nuk mbledh me
mua, shkapërderdh. [31] Prandaj unë po ju
them: Çdo mëkat dhe blasfemi do t'u falet
njerëzve; por blasfemia kundër Frymës nuk
do t'u falet atyre. [32] Dhe kushdo që flet
kundër Birit të njeriut do të falet; por ai
që flet kundër Frymës së Shenjtë nuk do të
falet as në këtë botë as në atë të ardhme".
[33] "Ose bëjeni të mirë pemën dhe fryti i saj
do të jetë i mirë, ose bëjeni të keqe pemën
dhe fryti i saj do të jetë i keq; sepse pema
njihet nga fryti. [34] O pjellë nepërkash! Si
mund të flisni mirë, kur jeni të këqij? Sepse
ç'ka zemra qet goja. [35] Njeriu i mirë nga
thesari i mirë i zemrës nxjerr gjëra të mira;

por njeriu i keq nxjerr gjëra të këqija nga
thesari i tij i keq. 36 Por unë po ju them se
ditën e gjyqit njërëzit do të japin llogari për
çdo fjalë të kotë që kanë thënë. 37 Sepse në
bazë të fjalëve të tua do të justifikohesh,
dhe në bazë të fjalëve të tua do të dënohesh". 38 Atëherë disa skribë dhe farisenj e
pyetën duke thënë: "Mësues, ne duam të
shohim ndonjë shenjë prej teje". 39 Por ai
duke iu përgjigjur u tha atyre: "Ky brez i
mbrapshtë dhe kurorëshkelës kërkon një
shenjë, por asnjë shenjë nuk do t'i jepet,
përveç shenjës së profetit Jona. 40 Në fakt
ashtu si Jona qëndroi tri ditë e tri net në
barkun e peshkut të madh, kështu Biri i
njeriut do të qëndrojë tri ditë e tri net në
zemër të tokës. 41 Banorët e Ninivit do të
ringjallen në gjyq bashkë me këtë brez dhe
do ta dënojnë, sepse ata u penduan me
predikimin e Jonas; dhe ja, këtu është një
më i madh se Jona. 42 Mbretëresha e jugut
do të ringjallet në gjyq bashkë me këtë brez
dhe do ta dënojë, sepse ajo erdhi nga skaji
më i largët i tokës për të dëgjuar diturinë e
Salomonit; dhe ja, këtu është një më i madh
se Salomoni. 43 Tani kur fryma e ndyrë
ka dalë nga një njeri, endet nëpër vende
të thata, duke kërkuar qetësi, por nuk e
gjen. 44 Atëherë thotë: "Do të kthehem
në shtëpinë time, nga kam dalë"; po kur
arrin e gjen të zbrazët, të pastruar dhe të
zbukuruar; 45 atëherë shkon e merr me vete
shtatë frymëra të tjera më të liga se ai, të
cilët hyjnë dhe banojnë aty; kështu gjendja
e fundit e këtij njeriut bëhet më e keqe
nga e mëparshmja. Kështu do t'i ndodhë
edhe këtij brezi të mbrapshtë". 46 Ndërsa
ai vazhdonte t'u fliste turmave, ja nëna e
tij dhe vëllezërit e tij po rrinin jashtë dhe
kërkonin të flisnin me të. 47 Dhe dikush i
tha: "Ja, nëna jote dhe vëllezërit e tu janë
atje jashtë dhe duan të flasin me ty". 48 Por
ai duke iu përgjigjur, i tha atij që e kishte
lajmëruar: "Kush është nëna ime dhe kush
janë vëllezërit e mi?". 49 E shtriu dorën e vet
drejt dishepujve të vet dhe tha: "Ja nëna
ime dhe vëllezërit e mi. 50 Sepse kushdo që
kryen vullnetin e Atit tim që është në qiej,
më është vëlla, motër dhe nënë".

13

1 Tani po atë ditë, Jezusi doli nga shtëpia
dhe u ul në breg të detit. 2 Turma të mëdha
u mblodhën rreth tij kështu që ai hipi mbi
një barkë dhe u ul; dhe gjithë populli rrinte
në këmbë në breg. 3 Dhe ai u paraqiti shumë
gjëra në shëmbëlltyrë, duke thënë: "Ja, një
mbjellës doli për të mbjellë. 4 Ndërsa po
mbillte, një pjesë e farës ra përgjatë rrugës;
dhe zogjtë erdhën dhe e hëngrën. 5 Një
pjesë tjetër ra në gurishte, ku nuk kishte
shumë tokë, dhe mbiu shpejt sepse terreni
nuk ishte i thellë; 6 por kur doli dielli u
fishk dhe u tha sepse s'kishte rrënjë. 7 Një
pjesë tjetër ra midis ferrave dhe ferrat u
rritën dhe ia zunë frymën. 8 Një tjetër ra
në tokë të mirë dhe dha fryt duke dhënë
njëra njëqindfish, tjetra gjashtëdhjetëfish
dhe tjetra tridhjetëfish. 9 Kush ka vesh
për të dëgjuar, le të dëgjojë!". 10 Atëherë
dishepujt iu afruan dhe i thanë: "Pse po
u flet atyre me shëmbëlltyrë?". 11 Dhe ai
duke u përgjigjur u tha atyre: "Sepse juve ju
është dhënë mundësia të njihni të fshehtat
e mbretërisë së qiejve, ndërsa atyre nuk u
është dhënë. 12 Sepse atij që ka, do t'i jepet
dhe do të ketë bollëk; ndërsa atij që nuk ka,
do t'i merret edhe ajo që ka. 13 Prandaj unë
u flas atyre me shëmbëll-tyrë, sepse duke
parë nuk shohin, dhe duke dëgjuar nuk
dëgjojnë as nuk kuptojnë. 14 Kështu ndër ta
përmbushet profecia e Isaias, që thotë: "Ju
do të dëgjoni, por nuk do të kuptoni, do të
vështroni, por nuk do të shikoni. 15 Sepse
zemra e këtij populli është bërë e pandjeshme, ata janë bërë të rëndë nga veshët
dhe kanë mbyllur sytë, që nuk shohin me
sy dhe nuk dëgjojnë me vesh, dhe nuk
gjykojnë me zemër dhe nuk kthehen, dhe
unë t'i shëroj. 16 Por lum sytë tuaj që shohin
dhe veshët tuaj që dëgjojnë. 17 Sepse në të
vërtetë ju them se shumë profetë dhe të
drejtë deshën t'i shohin gjërat që ju po shihni dhe nuk i panë, dhe t'i dëgjojnë gjërat
që ju dëgjoni dhe nuk i dëgjuan! 18 Juve pra
kuptoni shëmbëlltyrën e mbjellësit. 19 Kur
dikush dëgjon fjalën e mbretërisë dhe nuk
e kupton, vjen i ligu dhe i merr atë që
ishte mbjellë në zemrën e tij. Ky është
ai njeri që ka marrë fara përgjatë rrugës.
20 Dhe ai që ka marrë farën nëpër gurishte,
është ai që dëgjon fjalën dhe e pranon
menjëherë me gëzim; 21 por, nuk ka rrënjë
në vete, dhe është për pak kohë; dhe kur
vijnë mundimi ose përndjekja për shkak

të fjalës, skandalizohet menjëherë. 22 Dhe
ai që ka marrë farën midis ferrave është
ai që e dëgjon fjalën, por shqetësimet e
kësaj bote dhe mashtrimet e pasurisë ia
mbysin fjalën; dhe ajo bëhet e pafrytshme.
23 Por ai që merr farën në tokë të mirë,
është ai që e dëgjon fjalën, e kupton dhe
jep fryt; dhe prodhon njëri njëqindfish,
tjetri gjashtëdhjetëfish dhe tjetri tridhjetë-
fish. 24 Ai u propozoi atyre një shëmbëlltyrë
tjetër: "Mbretëria e qiejve i ngjan një njeriu
që mbolli farë të mirë në arën e vet. 25 Por,
ndërsa njerëzit po flinin, erdhi armiku i tij
dhe mbolli egjër nëpër grurë dhe iku. 26 Kur
më pas gruri u rrit dhe jepte fryt u duk
edhe egjra. 27 Dhe shërbëtorët e padronit
të shtëpisë iu afruan atij dhe i thanë: "Zot,
a nuk ke mbjellë farë të mirë në arën
tënde? Vallë nga doli egjra? 28 Dhe ai u tha
atyre: "Këtë e ka bërë armiku". Atëherë
shërbëtorët i thanë: "A do ti të shkojmë e
ta shkulim?". 29 Por ai tha: "Jo, kam frikë
se, duke shkulur egjrën, bashkë me të, do
të shkulni edhe grurin. 30 I lini të rriten
bashkë deri në të korra. Në kohën e korrjes
unë do t'u them korrësve: Mblidhni më
parë egjrën, lidheni në duaj për ta djegur;
por grurin futeni në hambarin tim"". 31 Ai
u proposoi atyre një shëmbëlltyre tjetër
duke thënë: "Mbretëria e qiejve i ngjan një
kokrre sinapi, të cilën e merr një njeri dhe
e mbjell në arën e vet. 32 Ajo, pa dyshim,
është më e vogla nga të gjitha farërat; por,
kur rritet, është më e madhe se të gjitha
barishtet, dhe bëhet një pemë, aq sa zogjtë
e qiellit vijnë dhe gjejnë strehë në degët
e saj". 33 Ai u tha atyre një shëmbëlltyrë
tjetër: "Mbretëria e qiejve i ngjan majasë
që e merr një grua dhe zë brumë me tri
masa miell deri sa brumi të mbruhet plotë-
sisht". 34 Jezusi ua tha turmave të gjitha
këto gjëra në shëmbëlltyra; dhe u fliste
atyre vetëm në shëmbëlltyra, 35 që të përm-
bushej ç'është e thënë nëpërmjet profetit:
"Unë do të hap gojën time në shëmbëll-
tyra dhe do të zbuloj gjëra të fshehura që
nga themelimi i botës". 36 Atëherë Jezusi,
mbasi i lejoi turmat, u kthye në shtëpi dhe
dishepujt e tij iu afruan e i thanë: "Na
e shpjego shëmbëlltyrën e egjrës në arë".
37 Dhe ai duke u përgjigjur u tha atyre: "Ai
që mbjell farën e mirë është Biri i njeriut.
38 Ara është bota, fara e mirë janë bijtë e
mbretërisë dhe egjra janë bijtë e të ligut,
39 dhe armiku që e ka mbjellë është djalli,
ndërsa korrja është fundi i botës dhe kor-
rësit janë engjëjt. 40 Ashtu si mblidhet egjra
dhe digjet në zjarr, kështu, do të ndodhë
në mbarimin e botës. 41 Biri i njeriut do të
dërgojë engjëjt e vet dhe ata do të mbledhin
nga mbretëria e tij gjithë skandalet dhe ata
që bëjnë paudhësi, 42 dhe do t'i hedhin në
furrën e zjarrit. Atje do të ketë qarje dhe
kërcëllim dhëmbësh. 43 Atëherë të drejtit
do të shkëlqejnë si dielli në mbretërinë e
Atit të tyre. Kush ka veshë për të dëgjuar,
të dëgjojë!". 44 "Përsëri, mbretëria e qiejve
i ngjan një thesari të fshehur në një arë,
që një njeri që e ka gjetur e fsheh; dhe,
nga gëzimi që ka, shkon, shet gjithçka që
ka dhe e blen atë arë. 45 Akoma mbretëria
e qiejve i ngjan një tregtari që shkon të
kërkojë margaritarë të bukur. 46 Dhe, kur
gjen një margaritar me vlerë të madhe,
shkon dhe shet gjithçka që ka dhe e blen.
47 Mbretëria e qiejve i ngjan gjithashtu një
rrjete të hedhur në det, që mbledh gjithfarë
lloje gjërash. 48 Kur ajo është mbushur,
peshkatarët e nxjerrin atë në breg, ulen
dhe mbledhin në kosha ç'është e mirë, por i
hedhin ata që nuk janë të mirë. 49 Kështu do
të ndodhë në mbarimin e botës; do të vijnë
engjëjt dhe do t'i ndajnë të mbrapshtit nga
të drejtët; 50 dhe do t'i hedhin në furrën e
zjarrit. Atje do të ketë qarje dhe kërcëllim
dhëmbësh". 51 Jezusi u tha atyre: "A i
kuptuat të gjitha këto?". Ata i thanë: "Po,
Zot". 52 Dhe ai u tha atyre: "Prandaj çdo
skrib, që është mësuar për mbretërinë e
qiejve i ngjan një padroni shtëpie që nxjerr
jashtë nga thesari i vet gjërat e reja dhe të
vjetra". 53 Tani kur Jezusi i kishte mbaruar
këto shëmbëlltyra, u largua që andej. 54 Dhe,
pasi erdhi në vendlindjen e tij, i mësonte
ata në sinagogën e tyre, kështu që ata,
habiteshin dhe thonin: "Nga i erdhën këtij
kjo dituri dhe këto vepra të pushtetshme?
55 A nuk është ky i biri i marangozit? Nuk
quhet nëna e tij Mari, dhe vëllezërit e tij
Jakob, Iose, Simon dhe Juda? 56 Dhe motrat
e tij nuk janë të gjitha ndër ne? Atëherë
nga i erdhën këtij të gjitha këto?". 57 Dhe
skandalizoheshin me të. Por Jezusi u tha
atyre: "Asnjë profet nuk përçmohet, veçse

në vendlindjen e vet dhe në shtëpinë e vet”.
58 Dhe, për shkak të mosbesimit të tyre, ai
nuk bëri aty shumë vepra të pushtetshme.

14

1 Në atë kohë Herodi, tetrarku, mori vesh
famën e Jezusit, 2 dhe u tha shërbëtorëve
të vet: “Ky është Gjon Pagëzori; ai u ngjall
së vdekuri dhe prandaj fuqitë e mbinatyr-
shme veprojnë në të”. 3 Herodi, në fakt,
e kishte arrestuar Gjonin, i kishte hedhur
prangat dhe e kishte futur në burg, për
shkak të Herodiadës, gruas së Filipit, vëllait
të vet. 4 Sepse Gjoni i thoshte: “Nuk është
e lejueshme të bashkëjetosh me të!”. 5 Dhe,
ndonëse donte ta vriste, Herodi kishte frikë
nga populli që e konsideronte Gjonin pro-
fet. 6 Kur po festohej ditëlindja e Herodit, e
bija e Herodiadës vallëzoi përpara tij dhe i
pëlqeu Herodit 7 aq shumë, sa ai i premtoi
asaj me betim se do t’i jepte çfarëdo që t’i
kërkonte. 8 Dhe ajo, e shtyrë nga e ëma,
tha: “Ma jep këtu, mbi një pjatë, kokën
e Gjon Pagëzorit”. 9 Mbretit i erdhi keq,
po për shkak të betimit dhe të ftuarve që
ishin me të në tryezë, urdhëroi që t’ia japin.
10 Kështu dërgoi dikë për t’i prerë kokën
Gjon Pagëzorit në burg; 11 dhe kokën e tij e
prunë mbi një pjatë dhe ia dhanë vajzës; ajo
ia çoi s’ëmës. 12 Pastaj erdhën dishepujt e
tij, e morën trupin dhe e varrosën, mandej
ata shkuan dhe ia treguan ngjarjen Jezusit.
13 Kur Jezusi i dëgjoi këto, u nis që andej
me një barkë dhe u tërhoq në vetmi, në një
vend të shkretë. Dhe turmat, kur e morën
vesh, e ndiqnin në këmbë nga qytetet.
14 Dhe Jezusi, kur doli nga barka, pa një
turmë të madhe, pati dhembshuri për të
dhe shëroi ata që ishin të sëmurë. 15 Pastaj
në mbrëmje dishepujt e tij iu afruan dhe i
thanë: “Ky vend është i shkretë dhe u bë
vonë; lejo turmat të shkojnë nëpër fshatra
për të blerë ushqime”. 16 Por Jezusi u tha
atyre: “Nuk është nevoja të shkojnë; u jepni
juve të hanë”. 17 Dhe ata i thanë: “Ne këtu
nuk kemi tjetër përveç pesë bukë dhe dy
peshq”. 18 Dhe ai u tha: “M’i sillni këtu”.
19 Atëherë i urdhëroi që turmat të ulen mbi
bar; pastaj i mori pesë bukët dhe dy peshqit
dhe, pasi i çoi sytë drejt qiellit, i bekoi;
i ndau bukët dhe ua dha dishepujve, dhe
dishepujt turmave. 20 Dhe të gjithë hëngrën
dhe u ngopën; pastaj dishepujt mblodhën
tepricat në dymbëdhjetë kosha plot. 21 Dhe
ata që hëngrën ishin rreth pesë mijë burra,
pa i numëruar gratë dhe fëmijët. 22 Fill
pas kësaj Jezusi i detyroi dishepujt e vet
të hyjnë në barkë dhe t’i prijnë në bregun
tjetër, deri sa ai t’i lëshojë turmat. 23 Mbasi
i nisi ato, u ngjit vetëm mbi mal për t’u
lutur. Dhe kur u ngrys ai gjëndej aty, i
vetëm fare. 24 Ndërkaq barka ndodhej në
mes të detit; dhe përplasej nga valët sepse
era i ishte e kundërt. 25 Në rojën e katërt
të natës, Jezusi shkoi drejt tyre, duke ecur
mbi det. 26 Dishepujt duke parë atë që po
ecte mbi det, u trembën dhe thanë: “Është
një fantazmë!”. Dhe filluan të bërtasin nga
frika; 27 por menjëherë Jezusi u foli atyre
duke thënë: “Qetësohuni; jam unë, mos
kini frikë!”. 28 Dhe Pjetri, duke u përgjigjur
tha: “Zot, nëse je ti, më urdhëro të vij te ti
mbi ujëra”. 29 Ai tha: “Eja!”. Dhe Pjetri zbriti
nga barka dhe eci mbi ujëra, për të shkuar
te Jezusi. 30 Por, duke parë erën e fortë,
kishte frikë, dhe duke filluar të fundosej,
bërtiti duke thënë: “O Zot, shpëtomë!”.
31 Dhe Jezusi ia zgjati menjëherë dorën, e
zuri dhe i tha: “O njeri besimpak, pse
dyshove?”. 32 Pastaj, kur hynë në barkë, era
pushoi. 33 Atëherë ata që ishin në barkë
erdhën dhe e adhuruan, duke thënë: “Me
të vërtetë ti je Biri i Perëndisë!”. 34 Pastaj,
mbasi dolën në bregun tjetër, erdhën në
krahinën e Gjenezaretit. 35 Dhe njerëzit e
atij vendi, sapo e njohën, e përhapën fjalën
në gjithë krahinën përreth; dhe i sollën të
gjithë të sëmurët; 36 dhe iu lutën që të mund
t’i preknin të paktën cepin e rrobes së tij;
dhe të gjithë ata që e prekën u shëruan
plotësisht.

15

1 Atëherë skribët dhe farisenjtë e Jeruza-
lemit erdhën te Jezusi dhe i thanë: 2 “Përse
dishepujt e tu shkelin traditën e pleqve?
Sepse nuk i lajnë duart para se të hanë”.
3 Por ai u përgjigj dhe u tha atyre: “Dhe
ju përse shkelni urdhërimin e Perëndisë
për shkak të traditës suaj? 4 Perëndia, në
fakt, ka urdhëruar kështu: “Ndero atin dhe
nënën”; dhe: “Ai që e mallkon të atin ose
të ëmën të dënohet me vdekje”. 5 Kurse ju
thoni: “Kushdo që i thotë atit ose nënës:
“Gjithçka me të cilën mund të të mbaja
i është ofruar Perëndisë”, 6 ai nuk është

më i detyruar të nderojë atin e vet dhe
nënën e vet. Kështu ju keni prapësuar ur-
dhërimin e Perëndisë për shkak të traditës
suaj. 7 Hipokritë, mirë profetizoi Isaia për ju
kur tha: 8 "Ky popull po më afrohet me gojë
dhe më nderon me buzët; por zemra e tyre
rri larg meje. 9 Dhe më kot më nderojnë,
duke i mësuar doktrina që janë urdhërime
nga njerëzit"". 10 Pastaj e thirri turmën
pranë tij dhe u tha atyre: "Dëgjoni dhe
kuptoni: 11 Njeriun nuk e ndot çfarë i hyn
në gojë, por ajo që del nga goja e tij e ndot
njeriun". 12 Atëherë dishepujt e tij iu afruan
dhe i thanë: "A e di se farisenjtë, kur i
dëgjuan këto fjalë u skandalizuan?". 13 Por
ai duke u përgjigjur u tha: "Çdo bimë që Ati
im qiellor nuk e ka mbjellë, do të shkulet
me rrënjë. 14 Hiqni dorë prej tyre; ata janë
të verbër, prijës të verbërish; dhe në qoftë
se një i verbër i prin një të verbëri tjetër, të
dy do të bien në gropë". 15 Atëherë Pjetri
iu përgjigj dhe i tha: "Na e shpjego këtë
shëmbëlltyrë". 16 Dhe Jezusi tha: "As juve
s'keni kuptuar akoma? 17 A nuk e kuptoni
se çdo gjë që hyn në gojë kalon në bark
dhe jashtëqitet në gjiriz? 18 Por gjërat që
dalin nga goja, dalin nga zemra; dhe ato
ndotin njeriun. 19 Sepse nga zemra dalin
mendimet e mbrapshta, vrasjet, shkeljet
e kurorës; kurvëria, vjedhjet, dëshmitë e
rreme, blasfemitë. 20 Këto janë gjërat që e
ndotin njeriun, kurse të hash pa i larë duart
nuk e ndot njeriun". 21 Pastaj Jezusi, pasi
u largua që andej, u nis drejt rrethinave
të Tiros dhe të Sidonit. 22 Dhe ja, një grua
kananease, që kishte ardhur nga ato anë,
filloi të bërtasë duke thënë: "Ki mëshirë
për mua, o Zot, o Bir i Davidit! Vajza
ime është tmerrësisht e pushtuar nga një
demon!". 23 Por ai nuk iu përgjigj fare. Dhe
dishepujt e tij iu afruan dhe iu lutën duke
thënë: "Lëshoje atë, sepse po bërtet pas
nesh". 24 Por ai u përgjigj dhe tha: "Unë
nuk jam dërguar gjetiu, përveç te delet e
humbura të shtëpisë së Izraelit". 25 Por ajo
erdhi dhe e adhuroi, duke thënë: "O Zot,
ndihmomë!". 26 Ai u përgjigj, duke thënë:
"Nuk është gjë e mirë të marrësh bukën
e fëmijëve dhe t'ua hedhësh këlyshëve të
qenve". 27 Por ajo tha: "Është e vërtetë,
Zot, sepse edhe këlyshët e qenve hanë
thërrimet që bien nga tryeza e zotërinjve
të tyre". 28 Atëherë Jezusi iu përgjigj duke
thënë: "O grua, i madh është besimi yt! T'u
bëftë ashtu si dëshiron". Dhe që në atë çast
e bija u shërua. 29 Pastaj, mbasi u nis që
andej, Jezusi erdhi pranë detit të Galilesë,
u ngjit në mal dhe u ul atje. 30 Dhe iu afruan
turma të mëdha që sillnin me vete të çalë,
të verbër, memecë, sakatë dhe shumë të
tjerë; i ulën përpara këmbëve të Jezusit
dhe ai i shëroi. 31 Turmat mrrekulloheshin
kur shikonin se memecët flisnin, sakatët
shëroheshin, të çalët ecnin dhe të verbërit
shihnin; dhe lëvdonin Perëndinë e Izraelit.
32 Dhe Jezusi i thirri dishepujt e vet pranë
vetes dhe u tha: "Unë kam mëshirë për
turmën, sepse u bënë tri ditë që rri me
mua dhe nuk ka asgjë për të ngrënë; nuk
dua t'i nis të pangrënë, se mos ligështohen
gjatë rrugës". 33 Dhe dishepujt e tij i thanë:
"Po ku mund të gjejmë në këtë vend të
shkretë aq bukë sa të ngopim një turmë
kaq të madhe?". 34 Dhe Jezusi u tha atyre:
"Sa bukë keni?". Ata thanë: "Shtatë dhe
pak peshq të vegjël". 35 Atëherë ai u dha
urdhër turmave që të uleshin për tokë.
36 Pastaj i mori shtatë bukët dhe peshqit,
falënderoi, i theu dhe ua dha dishepujve
të tij, dhe dishepujt turmës. 37 Dhe të
gjithë hëngrën dhe u ngopën; dhe ngritën
tepricën e copave, shtatë kosha plot. 38 Dhe
ata që hëngrën ishin katër mijë burra, pa i
numëruar gratë dhe fëmijët. 39 Pastaj, mbasi
e lejoi turmën, hipi në barkë dhe u drejtua
për në krahinën e Magdalas.

16

1 Pastaj iu afruan farisenjtë dhe saducen-
jtë dhe, për ta tunduar, i kërkuan që t'u
tregojë një shenjë nga qielli. 2 Por ai iu
përgjigj atyre dhe tha: "Në mbrëmje ju
thoni: "Do të jetë mot i mirë, sepse qielli
është i kuq". 3 Dhe në mëngjes thoni: "Sot
do të jetë stuhi, sepse qielli është i kuq
dhe i vranët". Hipokritë, pra, ju dini të
dalloni dukuritë e qiellit, por nuk arrini
të kuptoni shenjat e kohës? 4 Një brez i
mbrapshtë dhe kurorëshkelës kërkon një
shenjë, por nuk do t'i jepet asnjë shenjë,
përveç shenjës së profetit Jona". Dhe i la
ata dhe shkoi. 5 Kur dishepujt e vet arritën
në bregun tjetër, ja që kishin harruar të
marrin bukë me vete. 6 Dhe Jezusi u tha
atyre: "Kini kujdes dhe ruhuni nga majaja
e farisenjve dhe e saducenjve!". 7 Dhe ata

arsyetuan ndërmjet tyre duke thënë: "Se
nuk kemi marrë bukë". 8 Por Jezusi i vuri
re e iu tha atyre: "O njerëz besimpakë,
përse diskutoni ndërmjet jush që nuk keni
marrë bukë? 9 Nuk e keni kuptuar akoma
dhe nuk kujtoni të pesë bukët për pesë mijë
burrat dhe sa kosha keni mbledhur? 10 Dhe
të shtatë bukët për katër mijë bu-rra dhe sa
kosha keni mbushur? 11 Si nuk kuptoni që
nuk e kisha fjalën për bukën kur ju thashë
të ruheni nga majaja e farisenjve dhe sa-
ducenjve?". 12 Atëherë ata e kuptuan se ai
nuk u kishte thënë të ruheshin nga majaja
e bukës, por nga doktrina e farisenjve dhe
të saducenjve. 13 Pastaj Jezusi, mbasi arriti
në krahinën e Cezaresë së Filipit, i pyeti
dishepujt e vet: "Kush thonë njerëzit se jam
unë, i Biri i njeriut?". 14 Dhe ata thanë: "Disa
Gjon Pagëzori, të tjerë Elia, të tjerë Jeremia,
ose një nga profetët". 15 Ai u tha atyre: "Po
ju, kush thoni se jam unë?". 16 Dhe Simon
Pjetri duke u përgjigjur tha: "Ti je Krishti,
Biri i Perëndisë të gjallë". 17 Dhe Jezusi duke
përgjigjur u tha: "I lumur je ti, o Simon, bir
i Jonas, sepse këtë nuk ta zbuloi as mishi as
gjaku, por Ati im që është në qiej. 18 Dhe unë
po të them gjithashtu se ti je Pjetri, dhe mbi
këtë shkëmb unë do të ndërtoj kishën time
dhe dyert e ferrit nuk do ta mundin atë.
19 Dhe unë do të të jap çelësat e mbretërisë
së qiejve; gjithçka që të kesh lidhur mbi
tokë, do të jetë lidhur në qiej, dhe gjithçka
që të kesh zgjidhur mbi tokë, do të jetë
zgjidhur në qiej". 20 Atëherë i urdhëroi
dishepujt e vet që të mos i thonin askujt
se ai ishte Jezusi, Krishti. 21 Që nga ai çast
Jezusi filloi t'u sqarojë dishepujve të vet se
i duhej të shkonte në Jeruzalem, të vuante
shumë për shkak të pleqve, të krerëve të
priftërinjve dhe të skribëve, se do të vritej
dhe do të ringjallej të tretën ditë. 22 Atëherë
Pjetri e mori mënjanë dhe nisi ta qortojë
duke thënë: "O Zot, të shpëtoftë Perëndia;
kjo nuk do të të ndodhë kurrë". 23 Por ai
u kthye dhe i tha Pjetrit: "Shporru prej
meje, o Satan! Ti je një skandal për mua,
sepse s'ke ndër mënd punët e Perëndisë,
por punët e njerëzve". 24 Atëherë Jezusi u
tha dishepujve të vet: "Në qoftë se dikush
don të vijë pas meje, ta mohojë vetveten,
ta marrë kryqin e vet dhe të më ndjekë.
25 Sepse ai që do të dojë ta shpëtojë jetën e
vet, do ta humbasë; por ai që do ta hum-
basë jetën e vet për hirin tim, do ta gjejë
atë. 26 Ç'përfitim ka njeriu nëse fiton gjithë
botën dhe pastaj e humb shpirtin e vet?
Ose çfarë do të japë njeriu si shkëmbim të
shpirtit të vet? 27 Sepse Biri i njeriut do
të vijë në lavdinë e Atit të vet bashkë me
engjëjt e tij; dhe atëherë ai do të shpërblejë
secilin sipas veprës së tij. 28 Në të vërtetë ju
them se disa nga ata që janë të pranishëm
këtu nuk do të vdesin pa e shikuar më parë
Birin e njeriut duke ardhur në mbretërinë
e vet".

17

1 Mbas gjashtë ditësh Jezusi mori me vete
Pjetrin, Jakobin dhe Gjonin, vëllanë e tij,
dhe i çoi mbi një mal të lartë, në vetmi;
2 dhe u shpërfytyrua përpara tyre: fytyra
e tij shkëlqeu si dielli dhe rrobat e tij u
bënë të bardha si drita. 3 Dhe ja, iu shfaqën
atyre Moisiu dhe Elia, të cilët bisedonin me
të. 4 Atëherë Pjetri, duke marrë fjalën, i tha
Jezusit: "Zot, është mirë që ne jemi këtu; po
të duash, do të ngremë këtu tri çadra: një
për ty, një për Moisiun dhe një për Elian".
5 Ndërsa ai fliste akoma, ja një re plot dritë
i mbuloi; dhe nga reja u dëgjua një zë që
thoshte: "Ky është Biri im i dashur, në të
jam kënaqur: dëgjojeni!". 6 Dhe dishepujt,
sapo e dëgjuan këtë, ranë me fytyrë për
tokë dhe i zuri një frikë e madhe. 7 Por
Jezusi u afrua, i preku dhe tha: "Çohuni
dhe mos kini frikë!". 8 Dhe ata, kur i çuan
sytë, nuk panë njeri, përveç Jezusit vetëm.
9 Pastaj, kur po zbrisnin nga mali, Jezusi u
dha atyre këtë urdhër duke thënë: "Mos i
flisni askujt për këtë vegim, derisa i Biri i
njeriut të jetë ringjallur prej së vdekuri".
10 Atëherë dishepujt e tij e pyetën duke
thënë: "Vallë pse skribët thonë se duhet të
vijë më parë Elia?". 11 Dhe Jezusi u përgjigj:
"Vërtetë Elia duhet të vijë më parë dhe të
rivendosë çdo gjë. 12 Por unë ju them se Elia
ka ardhur dhe ata nuk e kanë njohur, madje
u sollën me të si deshën; kështu edhe Birit
të njeriut do t'i duhet të vuajë prej tyre".
13 Atëherë dishepujt e kuptuan se u kishte
folur për Gjon Pagëzorin. 14 Kur arritën afër
turmës, një burrë iu afrua dhe, duke u gjun-
jëzuar para tij, 15 tha: "Zot, ki mëshirë për
birin tim, sepse është epileptik dhe vuan
shumë; shpesh ai bie në zjarr dhe shpesh
në ujë. 16 Tani unë e solla te dishepujt e tu,

por ata nuk mundën ta shërojnë”. [17] Dhe
Jezusi duke u përgjigjur tha: “O brez që
nuk beson dhe i çoroditur! Deri kur do të
qëndroj midis jush? Deri kur do t’ju duroj?
E sillni këtu tek unë”. [18] Atëherë Jezusi e
qortoi demonin dhe ky doli nga djali; dhe
që nga ai çast djali u shërua. [19] Atëherë
dishepujt iu afruan Jezusit mënjanë dhe i
thanë: “Përse ne nuk ishim në gjendje ta
dëbonim?”. [20] Dhe Jezusi u tha atyre: “Prej
mosbesimit tuaj; sepse në të vërtetë, unë po
ju them, se po të keni besim sa një kokërr
sinapi, do t’i thoni këtij mali: “Zhvendosu
nga këtu atje”, dhe ai do të zhvendoset; dhe
asgjë nuk do të jetë e pamundshme për ju.
[21] Por ky lloji demoni nuk del veçse me anë
të lutjes dhe të agjërimit”. [22] Por, ndërsa
ata qëndronin në Galile, Jezusi u tha atyre:
“Biri i njeriut do t’u dorëzohet në duart e
njerëzve, [23] dhe ata do ta vrasin; por ditën
e tretë ai do të ringjallet”. Dhe ata u pikël-
luan shumë. [24] Kur arritën në Kapernaum,
vjelësit e të drahmeve iu afruan Pjetrit dhe
thanë: “Mësuesi juaj a e paguan taksën e
tempullit?”. [25] Ai tha: “Po”. Kur hyri në
shtëpi, Jezusi e priti përpara duke thënë:
“Ç’mendon ti, Simon? Prej kujt i marrin
haraçet ose taksat mbretërit e dheut? Prej
bijve të vet apo prej të huajve?”. [26] Pjetri
i tha: “Prej të huajve”. Jezusi tha: “Bijtë,
pra, përjashtohen. [27] Megjithatë, për të
mos i skandalizuar ata, shko në det, hidhe
grepin dhe merr peshkun e parë që do
vijë lart, hapja gojën dhe do të gjesh një
staterë; merre dhe jepjau atyre për ty dhe
për mua”.

18

[1] Në atë orë dishepujt iu afruan Jezusit
dhe e pyetën: “Kush është, pra, më i madhi
në mbretërinë e qiejve?”. [2] Dhe Jezusi, pasi
thirri një fëmijë të vogël pranë vetes, e vuri
në mes tyre [3] dhe tha: “Në të vërtetë po ju
them: në qoftë se nuk ktheheni dhe nuk
bëheni si fëmijët e vegjël, ju nuk do të hyni
fare në mbretërinë e qiejve. [4] Kush, pra, do
të përulet si ky fëmijë i vogël, do të jetë
më i madhi në mbretërinë e qiejve. [5] Dhe
kushdo që e pranon një fëmijë të vogël si
ky në emrin tim, më pranon mua. [6] Por
ai që do të skandalizojë një prej këtyre të
vegjëlve që besojnë tek unë, do të jetë më
mirë për atë t’i varet në qafë një gur mulliri
(që e sjell rrotull gomari) dhe të zhytet në
thellësi të detit. [7] Mjerë bota për skandalet!
Sepse është nevojshëm të vijnë skandalët,
por mjerë ai njeri për faj të të cilit do të
vijë skandali! [8] Tani në qoftë se dora jote
ose këmba jote të skandalizohet për mëkat,
preje dhe flake nga vetja; është më mirë
për ty të hysh në jetë dorëcung ose i çalë,
se sa të kesh dy duar dhe dy këmbë dhe
të hidhesh në zjarr të përjetshëm. [9] Po
ashtu, në qoftë se syri yt të skandalizohet
për mëkat, nxirre dhe hidhe larg teje; është
më mirë për ty të hysh në jetë vetëm me
një sy se sa t’i kesh të dy dhe të të hedhin
në Gehena të zjarrit. [10] Ruhuni se përbuzni
ndonjë nga këta të vegjël, sepse unë po
ju them se engjëjt e tyre në qiej shohin
vazhdimisht fytyrën e Atit tim, që është
në qiej. [11] Sepse Biri i njeriut erdhi për të
shpëtuar atë që qe humbur. [12] Si mendoni?
Në qoftë se një njeri ka njëqind dele dhe
njera prej tyre humb rrugën, a nuk do t’i
lërë ai të nëntëdhjetë e nëntat mbi male
për të kërkuar atë që humbi rrugën? [13] Dhe
në se i ndodh ta gjejë, unë ju them në të
vërtetë se ai do të gëzohet më shumë për
këtë, se sa për të nëntëdhjetë e nëntat që
nuk kishin humbur rrugën. [14] Kështu është
dëshira e Atit tuaj që është në qiej, që asnjë
nga këta të vegjël të mos humbasë”. [15] “Por
në qoftë se vëllai yt ka mëkatuar kundër
teje, shko dhe qortoje vetëm për vetëm;
në qoftë se të dëgjon, ti e fitove vëllanë
tënd; [16] por në qoftë se nuk të dëgjon,
merr me vete edhe një ose dy vetë, që
çdo fjalë të vërtetohet nga goja e dy ose
tre dëshmitarëve. [17] Në se pastaj refuzon
t’i dëgjojë, thuaja kishës; dhe në qoftë se
refuzon edhe ta dëgjojë kishën, le të jetë
për ty si pagan ose tagrambledhës. [18] Në
të vërtetë ju them se gjitha gjërat që do të
keni lidhur mbi tokë do të jenë lidhur edhe
në qiell; dhe gjitha gjërat që keni zgjidhur
mbi tokë do të jenë zgjidhur edhe në qiell.
[19] Po ju them gjithashtu se, në qoftë se dy
prej jush bien në ujdi mbi tokë të kërkojnë
çfarëdo gjëje, kjo do t’u jepet atyre nga Ati
im që është në qiej. [20] Sepse, kudo që dy a
tre janë bashkuar në emrin tim, unë jam në
mes të tyre”. [21] Atëherë Pjetri iu afrua dhe
tha: “Zot, në se vëllai im mëkaton kundër
meje, sa herë duhet ta fal? Deri shtatë

herë?”. [22] Jezusi i tha: “Unë nuk të them
deri shtatë herë, por deri shtatëdhjetë herë
shtatë. [23] Prandaj mbretëria e qiejve i ngjan
një mbreti që deshi të bënte llogaritë me
shërbëtorët e vet. [24] Mbasi filloi t’i bëjë
llogaritë, i sollën një që i detyrohej dhjetë
mijë talenta. [25] Dhe, duke qenë se ky nuk
kishte të paguante, zotëria e tij urdhëroi që
të shitej ai me gruan e tij, bijtë e tij dhe
gjithë ç’kishte, dhe të shlyejë detyrimin.
[26] Atëherë ai shërbëtor i ra ndër këmbë e i
lutej duke thënë: “Zot, ki durim me mua
dhe unë do t’i paguaj të gjitha”. [27] I shtyrë
nga dhembshuria, zotëria e atij shërbëtori
e la të lirë atë dhe ia fali detyrimin. [28] Por ai
shërbëtor, si doli, takoi një nga shërbëtorët
e tjerë, që i detyrohej njëqind denarë; dhe,
mbasi e zuri për fyti, po e mbyste duke
thënë: “Më paguaj detyrimin që më ke”.
[29] Atëherë shërbëtori shok i tij, i ra ndër
këmbë dhe iu lut duke thënë: “Ki durim
me mua, dhe do t’i paguaj të gjitha”. [30] Por
ai nuk deshi, madje shkoi dhe e futi në
burg deri sa ai ta shlyente detyrimin. [31] Por
shërbëtorët e tjerë, kur e panë ngjarjen,
u pikëlluan shumë dhe shkuan e i thanë
zotërisë së tyre gjithçka që kishte ndodhur.
[32] Atëherë zotëria e tij e thirri dhe i tha:
“Shërbëtor i lig, unë ta fala gjithë këtë
detyrim, sepse m’u lute. [33] A nuk duhej
të kishe mëshirë edhe ti për shokun tënd,
ashtu si pata mëshirë unë për ty?”. [34] Dhe
zotëria i tij, i zemëruar, ua dorëzoi tortu-
ruesve deri sa të paguante gjithë detyrimin.
[35] Kështu do të veprojë me ju edhe Ati im
qiellor, në qoftë se secili prej jush nuk e fal
me gjithë zemër vëllanë e vet për fajet e
tij”.

19

[1] Mbasi Jezusi i mbaroi këto ligjërata, u
nis nga Galilea dhe erdhi në krahinën e
Judesë, përtej Jordanit. [2] Turma të mëdha
e ndiqnin dhe ai i shëroi atje. [3] Atëherë iu
afruan disa farisenj për ta provokuar dhe
i thanë: “A është e lejueshme që burri ta
ndajë gruan për një shkak çfarëdo?”. [4] Dhe
ai, duke u përgjigjur u tha atyre: “A nuk
keni lexuar ju, se ai që i krijoi që në fillim,
i krijoi mashkull dhe femër? [5] Dhe tha:
“Për këtë arsye njeriu do ta lërë babanë dhe
nënën e vet dhe do të bashkohet me gruan
e vet; dhe të dy do të jenë një mish i vetëm”.
[6] Dhe kështu ata nuk janë më dy, por një
mish i vetëm; prandaj atë që Perëndia ka
bashkuar, njeriu të mos e ndajë”. [7] Ata i
thanë: “Atëherë përse Moisiu urdhëroi të
jepet letërndarja dhe të lëshohet?”. [8] Ai u
tha atyre: “Moisiu ju lejoi t’i ndani gratë
tuaja për shkak të ngurtësisë së zemrave
tuaja, por në fillim nuk ka qenë kështu.
[9] Por unë ju them se kushdo që e lëshon
gruan e vet, përveç rastit të kurvërisë,
dhe martohet me një tjetër, shkel kurorën;
edhe ai që martohet me gruan e ndarë,
shkel kurorën”. [10] Dishepujt e vet i thanë:
“Në qoftë se kushtet e burrit ndaj gruas
janë të tilla, më mirë të mos martohet”.
[11] Por ai u tha atyre: “Jo të gjithë i kuptojnë
këto fjalë, por atyre që iu është dhënë.
[12] Sepse ka eunukë që kanë lindur të tillë
nga barku i nënës; ka eunukë që janë bërë
eunukë nga njerëzit, dhe ka eunukë që janë
bërë vet eunukë për mbretërinë e qiejve.
Ai që mund ta kuptojë, le ta kuptojë”.
[13] Atëherë i sollën fëmijë të vegjël që të vinte
duart mbi ata dhe të lutej, por dishepujt
i qortuan. [14] Por Jezusi tha: “I lini fëmijët
e vegjël të vijnë tek unë, sepse atyre u
përket mbretëria e qiejve”. [15] Dhe, mbasi
vuri duart mbi ata, u nis që andej. [16] Dhe
ja, iu afrua dikush dhe i tha: “Mësues i
mirë, çfarë të mire duhet të bëj që të kem
jetë të përjetshme?”. [17] Dhe ai tha: “Pse
më quan të mirë? Askush nuk është i
mirë, përveç një të vetmi: Perëndia. Tani
në qoftë se ti don të hysh në jetë, zbato
urdhërimet”. [18] Ai i tha: “Cilat?”. Atëherë
Jezusi i tha: “Mos vraj, mos shkel kurorën,
mos vidh, mos bëj dëshmi të rreme, [19] ndero
atin tënd dhe nënën tënde dhe duaje të
afërmin tënd si veten tënde”. [20] I riu i tha:
“Të gjitha këto gjëra unë i kam zbatuar që
në rini; çfarë më mungon tjetër?”. [21] Jezusi
i tha: “Në qoftë se do të jesh i përsosur,
shko, shit ç’të kesh, jepua të varfërve dhe
ti do të kesh një thesar në qiell; pastaj
eja dhe më ndiq mua”. [22] Por i riu, kur
i dëgjoi këto fjalë, iku i trishtuar, sepse
kishte pasuri të madhe. [23] Atëherë Jezusi
u tha dishepujve të vet: “Në të vërtetë ju
them se një i pasur me vështirësi do të
hyjë në mbretërinë e qiejve. [24] Dhe po jua
përsëris: Është më lehtë të kalojë deveja
nga vrima e gjilpërës, se sa i pasuri të hyjë

në mbretërinë e Perëndisë”. [25] Kur i dëgjuan
këto fjalë, dishepujt e vet u habitën shumë
dhe thanë: “Atëherë, kush do të shpëtojë
vallë?”. [26] Dhe Jezusi duke përqëndruar
shikimin mbi ata tha: “Për njerëzit kjo
është e pamundur, por për Perëndinë çdo
gjë është e mundur”. [27] Atëherë Pjetri iu
përgjigj duke thënë: “Ja, ne i lamë të gjitha
dhe të ndoqëm; çfarë do të fitojmë, pra?”.
[28] Jezusi u tha atyre: “Në të vërtetë po ju
them, në krijimin e ri, kur Biri i njeriut të
ulet në fronin e lavdisë së vet, edhe ju që më
keni ndjekur do të uleni mbi dymbëdhjetë
frone për të gjykuar të dymbëdhjetë fiset
e Izraelit. [29] Dhe kushdo që ka lënë, për
hir të emrit tim, shtëpi, vëllezër, motra,
atë, nënë, grua, bij ose ara, do të marrë
njëqindfish dhe do të trashëgojë jetë të
përjetshme. [30] Por shumë të parë do të jenë
të fundit, dhe shumë të fundit do të jenë të
parët”.

20

[1] “Mbretëria e qiejve i ngjan, pra, një zot
shtëpie, që doli herët në mëngjes për të
pajtuar me mëditje punëtorë për vreshtin
e vet. [2] Mbasi ra në ujdi me punëtorët për
një denar në ditë, i dërgoi në vreshtin e vet.
[3] Pastaj doli rreth orës së tretë dhe pa të
tjerë që rrinin në shesh, të papunë. [4] Dhe
u tha atyre: “Shkoni edhe ju në vresht dhe
unë do t’ju jap sa është e drejtë”. Dhe ata
shkuan. [5] Doli përsëri rreth orës së gjashtë
dhe orës së nëntë dhe bëri po ashtu. [6] Kur
doli përsëri rreth orës njëmbëdhjetë, gjeti
disa të tjerë, të papunë, dhe u tha: “Përse
rrini gjithë ditën këtu pa bërë asgjë?”. [7] Ata
i thanë: “Sepse askush nuk na ka marrë
me mëditje”. Ai u tha atyre: “Shkoni edhe
ju në vresht dhe do të merrni aq sa është
e drejtë”. [8] Kur erdhi mbrëmja, i zoti i
vreshtit i tha kujdestarit të vet: “Thirri
punëtorët dhe jepu mëditjen e tyre, duke
filluar nga ata të fundit e deri te të parët”.
[9] Dhe kur erdhën ata të orës njëmbëdhjetë,
morën nga një denar secili. [10] Kur erd-
hën të parët, menduan se do të merrnin
më shumë, por edhe ata morën nga një
denar secili. [11] Duke e marrë, murmuris-
nin kundër zotit të shtëpisë, [12] duke thënë:
“Këta të fundit punuan vetëm një orë, dhe
ti i trajtove si ne që hoqëm barrën dhe
vapën e ditës”. [13] Por ai duke u përgjigjur
i tha njerit prej tyre: “Mik, unë nuk po
të ha hakun; a nuk re në ujdi me mua
për një denar? [14] Merr atë që të takon
ty dhe shko; por unë dua t’i jap këtij të
fundit aq sa ty. [15] A nuk më lejohet të
bëj me timen ç’të dua? Apo bëhesh sylig,
sepse unë jam i mirë?”. [16] Kështu të fundit
do të jenë të parët dhe të parët të fun-
dit, sepse shumë janë të thirrur, por pak
janë të zgjedhur”. [17] Pastaj, kur Jezusi po
ngjitej në Jeruzalem, i mori mënjanë të
dymbëdhjetë dishepujt gjatë rrugës dhe u
tha atyre: [18] “Ja, ne ngjitemi në Jeruzalem
dhe Biri i njeriut do t’u dorëzohet krerëve
të priftërinjve dhe skribëve, dhe ata do ta
dënojnë me vdekje. [19] Do t’ua dorëzojnë
pastaj në duart e paganëve që ta tallin, ta
fshikullojnë dhe ta kryqëzojnë; por ai ditën
e tretë do të ringjallet”. [20] Atëherë nëna e
bijve të Zebedeut iu afrua bashkë me bijtë e
vet, ra përmbys para tij dhe i kërkoi diçka.
[21] Dhe ai i tha: “Çfarë do?”. Ajo u përgjigj:
“Urdhëro që këta dy bijtë e mi të ulen njeri
në të djathtën dhe tjetri në të majtën në
mbretërinë tënde”. [22] Dhe Jezusi, duke u
përgjigjur tha: “Ju nuk dini çfarë kërkoni;
a mund ta pini ju kupën që unë do të pi dhe
të pagëzoheni me pagëzimin me të cilin
unë do të pagëzohem? Ata i thanë: “Po,
mundemi”. [23] Atëherë ai u tha atyre: “Ju me
të vërtetë do ta pini kupën time dhe do të
pagëzoheni me pagëzimin me të cilin unë
do të pagëzohem; por nuk është në dorën
time që të uleni në të djathtën time ose
në të majtën time, por u është rezervuar
atyre, të cilëve u është përgatitur nga Ati
im”. [24] Kur i dëgjuan këto fjalë, të dhjetët të
tjerët u indinjuan kundër të dy vëllezërve.
[25] Dhe Jezusi i thirri ata pranë vetes dhe
u tha: “Ju e dini se të parët e kombeve i
sundojnë ato dhe të mëdhenjtë përdorin
pushtet mbi ato, [26] por midis jush kështu
nuk do të ndodhë; madje secili prej jush që
do të dojë të bëhet i madh, qoftë shërbëtori
juaj; [27] dhe kushdo prej jush që do të dojë të
jetë i pari, qoftë skllavi juaj. [28] Sepse edhe
Biri i njeriut nuk erdhi që t’i shërbejnë, por
për të shërbyer dhe për të dhënë jetën e tij
si çmim për shpengimin e shumë vetëve.
[29] Kur po dilnin nga Jeriko, një turmë e
madhe e ndoqi. [30] Dhe ja, dy të verbër
që uleshin gjatë rrugës, kur dëgjuan se

po kalonte Jezusi, filluan të bërtasin duke
thënë: "Ki mëshirë për ne, Zot, Biri i Da-
vidit". 31 Por turma i qortoi që të heshtnin;
por ata bërtisnin edhe më fort duke thënë:
"Ki mëshirë për ne, Zot, Biri i Davidit!".
32 Atëherë Jezusi ndaloi, i thirri dhe tha:
"Çfarë doni të bëj për ju?". 33 Ata i thanë:
"Zot, të na hapen sytë!". 34 Dhe Jezusi pati
mëshirë për ta dhe ua preku sytë e tyre; dhe
në atë çast u erdhi drita e syve dhe ata e
ndiqnin.

21

1 Kur iu afruan Jeruzalemit dhe arritën
në Betfage, afër malit të Ullinjve, Jezusi
dërgoi dy dishepuj, 2 duke u thënë atyre:
"Shkoni në fshatin që ndodhet përballë
jush; aty do të gjeni menjëherë një gomare
të lidhur dhe një pulishtë me të; zgjidhini
dhe m'i sillni! 3 Dhe nëse dikush ju thotë
gjë, i thoni se Zoti ka nevojë për to, por
do t'i kthejë shpejt". 4 Tani kjo ndodhi për
të përmbushur ç'ishtë thënë nga profeti,
që thotë: 5 "I thoni bijës së Sionit: Ja po
të vjen mbreti yt, zemërbutë, hipur mbi
një gomare, madje një pulishtë, pjellë e
një kafshe barrë". 6 Dishepujt shkuan dhe
vepruan ashtu si i kishte urdhëruar Jezusi.
7 Sollën gomaren dhe pulishtin, shtruan
mbi to mantelet e tyre, dhe ai u hipi. 8 Dhe
një turmë shumë e madhe shtronte man-
telet e veta gjatë rrugës, ndërsa të tjerë
thyenin degë nga pemët dhe i shtronin
mbi rrugë. 9 Turmat që vinin përpara dhe
ato që e ndiqnin brohoritnin, duke thënë:
"Hosana Birit të Davidit! Bekuar qoftë
ai që vjen në emër të Zotit! Hosana në
vendet shumë të larta!". 10 Dhe kur hyri
Jezusi në Jeruzalem, gjithë qyteti u ngrit në
këmbë dhe tha: "Kush është ky?". 11 Dhe
turmat thonin: "Ky është Jezusi, profeti
nga Nazareti i Galilesë. 12 Pastaj Jezusi hyri
në tempullin e Perëndisë, i dëboi të gjithë
ata që shisnin dhe blinin në tempull dhe
përmbysi tryezat e këmbyesve të parave
dhe ndenjëset e shitësve të pëllumbave.
13 Dhe u tha atyre: "Është shkruar: "Shtëpia
ime do të quhet shtëpi lutje", por ju e keni
kthyer në një shpellë kusarësh". 14 Atëherë
iu paraqitën të verbër dhe të çalë, dhe ai
i shëroi. 15 Por krerët e priftërinjve dhe
skribët, kur panë mrekullitë që ai kishte
bërë dhe fëmijët që brohoritnin në tempull
duke thënë: "Hosana Birit të Davidit!", u
zemëruan, 16 dhe i thanë: "A po dëgjon
ti çfarë thonë këta?". Jezusi u tha atyre:
"Po! A nuk keni lexuar kurrë: "Nga goja
e të vegjëlve dhe të foshnjave në gji ti ke
përgatitur lavdi"?". 17 Dhe, mbasi i la ata,
doli nga qyteti për në Betani, dhe atje kaloi
natën. 18 Në mëngjes, kur po kthehej në
qytet e mori uria. 19 Dhe gjatë rrugës pa
një fik dhe iu afrua, por nuk gjeti asgjë
përveç gjetheve; dhe i tha: "Mos u lidhtë
më kurrë fryt prej teje përjetë!". Dhe
fiku u tha menjëherë. 20 Kur e panë këtë,
dishepujt u çuditën dhe thanë: "Qysh u
tha fiku në çast?". 21 Dhe Jezusi duke u
përgjigjur u tha atyre: "Në të vërtetë ju
them që, po të keni besim dhe të mos
dyshoni, do të bëni jo vetëm atë që unë i
bëra fikut, por, edhe sikur t'i thoni këtij
mali: "Hiqu andej dhe hidhu në det", kjo
do të ndodhë. 22 Dhe gjithçka të kërkoni
në lutje, duke patur besim, do të merrni".
23 Kur hyri në tempull, krerët e priftërinjve
dhe pleqtë e popullit iu afruan, ndërsa i
mësonte, dhe i thanë: "Me ç'pushtet i bën
ti këto gjëra? Dhe kush ta ka dhënë këtë
pushtet?". 24 Dhe Jezusi, duke u përgjigjur,
u tha atyre: "Edhe unë do t'ju bëj një pyetje,
dhe në qoftë se ju do të më përgjigjeshit,
unë gjithashtu do t'ju them me ç'pushtet
i kryej këto gjëra. 25 Pagëzimi i Gjonit nga
erdhi? Nga qielli apo nga njerëzit?". Dhe
ata arsyetonin midis tyre duke thënë: "Po
t'i themi nga qielli, do të na thotë: "Përse
atëhërë nuk i besuat?". 26 Në qoftë se i themi
nga njerëzit, kemi frikë nga turma, sepse të
gjithë e konsiderojnë Gjonin profet". 27 Dhe
iu përgjigjën Jezusit duke thënë: "Nuk e
dimë". Atëhërë ai u tha atyre: "As unë nuk
do t'ju them me ç'pushtet i bëj këto gjëra".
28 "Ç'mendoni? Një njeri kishte dy bij dhe
duke iu drejtuar të parit tha: "Bir, shko
sot të punosh në vreshtin tim"; 29 por ai u
përgjigj dhe tha: "Nuk dua"; por më vonë,
i penduar, shkoi. 30 Pastaj iu kthye të dytit
dhe i tha të njëjtën gjë. Dhe ai u përgjigj dhe
tha: "Po, imzot, do ta bëj", por nuk shkoi.
31 Cili nga të dy e kreu vullnetin e të atit?".
Ata i thanë: "I pari". Jezusi u tha atyre: "Në
të vërtetë ju them se tagrambledhësit dhe
prostitutat hyjnë para jush në mbretërinë
e qiejve. 32 Sepse Gjoni erdhi tek ju në
rrugën e drejtësisë, dhe iu nuk i besuat,

ndërsa tagrambledhësit dhe prostitutat i
besuan; as mbasi i keni parë këto gjëra,
nuk u penduat për t'i besuar". 33 "Dëgjoni
një shëmbëlltyrë tjetër: Ishte një pronar
shtëpie, i cili mbolli një vresht, e rrethoi
me gardh, gërmoi një vend ku të shtrydhte
rrushin, ndërtoi një kullë dhe, mbasi ua
besoi disa vreshtarëve, u nis në një vend
të huaj. 34 Dhe kur erdhi koha e të vjelave,
ai dërgoi shërbëtorët e vet te vreshtarët,
për të marrë frutat e tij, 35 por vreshtarët
i kapën shërbëtorët e tij, njërin e rrahën,
një tjetër e vranë dhe një tjetër e vranë
me gurë. 36 Përsëri, ai dërgoi shërbëtorë
të tjerë, më shumë se të parët, dhe këta
vreshtarët i trajtuan në të njëjtën mënyrë.
37 Më në fund ai i dërgoi atyre birin e vet
duke thënë: "Për djalin tim do të kenë
respekt!". 38 Por vreshtarët, kur e panë
të birin, i thanë njeri tjetrit: "Ky është
trashëgimtari; ejani, ta vrasim dhe marrim
si pronë trashëgiminë e tij". 39 Dhe e kapën,
e nxorën jashtë nga vreshti dhe e vranë.
40 Tani, kur të vijë i zoti i vreshtit, çfarë
do t'u bëjë këtyre vreshtarëve?". 41 Ata i
thanë: "Ai do t'i vrasë keqas ata faqezinj
dhe do t'ua besojë vreshtin vreshtarëve të
tjerë, të cilët do t'i japin prodhimet në
kohën e vet". 42 Jezusi u tha atyre: "A nuk
keni lexuar kurrë në Shkrimet: "Guri, që
ndërtuesit e nxorën të papërdorshëm, u
bë guri i qoshes. Kjo është vepër e Zotit,
dhe është e mrekullueshme në sytë tonë"?
43 Prandaj unë po ju them se juve do t'ju
hiqet mbretëria e Perëndisë dhe do t'i jepet
një kombi që do ta bëjë të japë fryt. 44 Dhe
ai që do të bjerë mbi këtë gur do të bëhet
copëcopë; dhe ai mbi të cilin do të bjerë
ai do të jetë i thërrmuar". 45 Dhe krerët
e priftërinjve dhe farisenjtë, kur i dëgjuan
shëmbëlltyrat e tij, e kuptuan se po fliste
për ta. 46 Dhe kërkonin ta kapnin, por kishin
frikë nga turmat, sepse ato e konsideronin
profet.

22

1 Dhe Jezusi, nisi përsëri t'u flasë atyre
me shëmbëlltyra, duke thënë: 2 "Mbretëria
e qiejve i ngjan një mbreti, i cili përgatiti
dasmën e të birit. 3 Dhe dërgoi shërbëtorët
e vet për të thirrur të ftuarit në dasmë,
por ata nuk deshën të vijnë. 4 Dërgoi
përsëri shërbëtorë të tjerë duke thënë: "U
thoni të ftuarve: Ja unë e kam shtruar
drekën time, viçat e mi dhe bagëtia ime
e majmur janë therur dhe gjithçka është
gati; ejani në dasmë". 5 Por ata, pa e
përfillur, shkuan: dikush në arën e vet e
dikush në punët e veta. 6 Dhe të tjerët,
mbasi kapën shërbëtorët e tij, i shanë dhe
i vranë. 7 Mbreti atëhërë, kur dëgjoi këtë, u
zemërua dhe dërgoi ushtritë e veta për të
shfarosur ata gjaksorë dhe dogji qytetin e
tyre. 8 Atëherë u tha shërbëtorëve të vet:
"Dasma është gati, por të ftuarit nuk ishin
të denjë. 9 Shkoni, pra, në udhëkryqe dhe
ftoni në dasmë këdo që të gjeni." 10 Dhe ata
shërbëtorët dolën nëpër rrugë, mblodhën
të gjithë ata që gjetën, të këqij dhe të
mirë, dhe vendi i dasmës u mbush me të
ftuar. 11 Atëherë mbreti hyri për të parë të
ftuarit dhe gjeti aty një njeri që nuk kishte
veshur rrobë dasme; 12 dhe i tha: "Mik, si
hyre këtu pa pasur rrobë dasme?". Dhe
ai mbylli gojën. 13 Atëherë mbreti u tha
shërbëtorëve: "Lidheni duar dhe këmbë,
kapeni dhe hidheni në errësirat e jashtme.
Atje do të jetë e qara dhe kërcëllim dhëm-
bësh". 14 Sepse shumë janë të thirrur, por
pak janë të zgjedhur". 15 Atëherë farisenjtë
u veçuan dhe bënin këshill se si ta zinin
gabim në fjalë. 16 Dhe i dërguan dishepujt
e tyre bashkë me herodianët, për t'i thënë:
"Mësues, ne e dimë se ti je i vërtetë dhe që
mëson udhën e Perëndisë në të vërtetë, pa
marrë parasysh njeri, sepse ti nuk shikon
pamjen e jashtme të njerëzve. 17 Na thuaj,
pra: Si e mendon? A është e ligjshme
t'i paguhet taksa Cezarit apo jo?". 18 Por
Jezusi, duke e njohur ligësinë e tyre, tha:
"Pse më tundoni, o hipokritë? 19 Më tregoni
monedhën e taksës". Atëherë ata i treguan
një denar. 20 Dhe ai u tha atyre: "E kujt
është kjo fytyrë dhe ky mbishkrim?". 21 Ata
i thanë: "E Cezarit". Atëherë ai u tha atyre:
"Jepni, pra, Cezarit atë që i përket Cezarit
dhe Perëndisë atë që i përket Perëndisë".
22 Dhe ata, kur e dëgjuan këtë, u mrekulluan,
e lanë, dhe ikën. 23 Po atë ditë erdhën
tek ai saducenjtë, të cilët thonë se nuk
ka ringjallje, dhe e pyetën 24 duke thënë:
"Mësues, Moisiu ka thënë: "Në se dikush
vdes pa lënë fëmijë, i vëllai le të martohet
me gruan e tij, për t'i lindur trashëgimtarë
vëllait të tij. 25 Tani ndër ne ishin shtatë
vëllezër; i pari u martua dhe vdiq dhe duke

mos pasë trashëgimtarë, ia la gruan vëllait
të vet. 26 Kështu edhe i dyti dhe i treti, deri
tek i shtati. 27 Në fund vdiq edhe gruaja. 28 Në
ringjallje, pra, e kujt nga këta të shtatë do të
jetë grua? Sepse të gjithë e patën gruaja".
29 Por Jezusi, duke u përgjigjur u tha atyre:
"Ju bëni gabim, sepse nuk e kuptoni as
Shkrimin as pushtetin e Perëndisë. 30 Në
ringjallje, pra, as martohen as martojnë,
por ata do të jenë në qiell si engjëjt e
Perëndisë. 31 Pastaj sa për ringjalljen e të
vdekurve, a nuk e keni lexuar ç'ju ishte
thënë nga Perëndia kur thotë: 32 "Unë jam
Perëndia i Abrahamit, Perëndia i Isakut dhe
i Jakobit"? Perëndia nuk është Perëndia
i të vdekurve, por i të gjallëve". 33 Dhe
turmat, kur i dëgjuan këto gjëra, habiteshin
nga doktrina e tij. 34 Atëherë farisenjtë,
kur dëgjuan se ai ua kishte zënë gojën
saducenjve, u mblodhën tok. 35 Dhe një nga
ata, mësues i ligjit, e pyeti për të vënë në
provë, duke thënë: 36 "Mësues, cili është
urdhërimi i madh i ligjit?". 37 Dhe Jezusi
i tha: ""Duaje Zotin, Perëndinë tënde me
gjithë zemrën tënde, me gjithë shpirtin
tënd dhe me gjithë mendjen tënde". 38 Ky
është urdhërimi i parë dhe i madhi. 39 Dhe
i dyti, i ngjashëm me këtë, është: "Duaje
të afërmin tënd porsi vetveten". 40 Nga
këto dy urdhërime varet i tërë ligji dhe
profetët". 41 Tani, kur u mblodhën farisen-
jtë, Jezusi i pyeti: 42 "Ç'u duket juve për
Krishtin? Biri i kujt është?". Ata i thanë:
"I Davidit". 43 Ai u tha atyre: "Si pra Davidi,
në Frymë, e quan Zot, duke thënë: 44 "Zoti
i ka thënë Zotit tim: Ulu në të djathtën
time, deri sa unë t'i vë armiqtë e tu si stol
të këmbëve të tua"? 45 Në qoftë se Davidi e
quan Zot, si mund të jetë biri i tij?". 46 Por
asnjë nuk ishte në gjendje t'i përgjigjej;
dhe, që nga ajo ditë, askush nuk guxoi ta
pyesë më.

23

1 Atëherë Jezusi u foli turmave dhe
dishepujve të vet, 2 duke thënë: "Skribët
dhe farisenjtë ulen mbi katedrën e Moisiut.
3 Zbatoni, pra, dhe bëni gjithçka t'ju thonë
të zbatoni; por mos bëni si bëjnë ata, sepse
thonë, por nuk e bëjnë. 4 Por lidhin barrë
të rënda që barten me vështirësi, dhe ua
vënë mbi kurrizin e njerëzve; Por ata nuk
duan të luajnë vetë as me gisht. 5 Por të
gjitha veprat e tyre i bëjnë për t'u dukur
nga njerëzit; i zgjërojnë filateritë e tyre dhe
i zgjatin thekët e rrobave të tyre. 6 Duan
kryet e vendit në gostira dhe vendet e
para në sinagoga, 7 si edhe përshëndetjet
në sheshe dhe të quhen rabbi, rabbi nga
njerëzit. 8 Por ju mos lejoni që t'ju quajnë
rabbi, sepse vetëm një është mësuesi juaj:
Krishti, dhe ju të gjithë jeni vëllezër. 9 Dhe
përmbi tokë mos thirrni askënd atë tuaj,
sepse vetëm një është Ati juaj, ai që është
në qiej. 10 As mos lejoni që t'ju quajnë ud-
hëheqës, sepse vetëm një është udhëheqësi
juaj: Krishti. 11 Dhe më i madhi prej jush
le të jetë shërbëtori juaj. 12 Sepse kush
do të lartësojë veten, do të poshtërohet;
dhe kush do të përulë veten, do të lartëso-
het. 13 Por mjerë ju, o skribë dhe farisenj
hipokritë! Sepse mbyllni mbretërinë e
qiejve para njerëzve; sepse as ju nuk hyni,
as nuk i lini të hyjnë ata që janë për të
hyrë. 14 Mjerë ju, o skribë dhe farisenj
hipokritë! Sepse gllabëroni shtëpitë e të
vejave dhe për sy e faqe bëni lutje të gjata;
për këtë arsye ju do të pësoni një dënim
më të rreptë. 15 Mjerë ju, o skribë dhe
farisenj hipokritë! Sepse përshkoni detin
dhe dheun për të bërë prozelitë, dhe kur
ndokush bëhet i tillë, e bëni bir të Gehenas
dhe dy herë më të keq se ju! 16 Mjerë ju,
udhëheqës të verbër, që thoni: "Në qoftë
se dikush betohet për tempullin, kjo s'është
gjë; por në qoftë se betohet për arin e
tempullit, është i detyruar". 17 Të marrë dhe
të verbër! Sepse cili është më i madh: ari
apo tempulli që e shenjtëron arin? 18 Dhe në
qoftë se dikush betohet për altarin, s'është
gjë; por ne qoftë se betohet për ofertën
që është mbi të, është i detyruar". 19 Të
marrë dhe të verbër! Sepse cila është më
e madhe, oferta apo altari që e shenjtëron
ofertën? 20 Ai, pra, që betohet për altarin,
betohet për të dhe për çdo gjë që është
përmbi të! 21 Ai që betohet për tempullin,
betohet për të dhe për atë që banon atje.
22 Dhe ai që betohet për qiellin, betohet për
fronin e Perëndisë dhe për atë që është
ulur mbi të. 23 Mjerë ju, skribë dhe farisenj
hipokritë! Sepse ju llogaritni të dhjetën e
mëndrës, të koprës dhe të barit të gjumit,
dhe lini pas dore gjërat më të rëndësishme
të ligjit: gjyqin, mëshirën dhe besimin;
këto gjëra duhet t'i praktikoni pa i lënë

pas dore të tjerat. [24] Udhëheqës të verbër,
që sitni mushkonjën dhe kapërdini devenë!
[25] Mjerë ju, skribë dhe farisenj hipokritë!
Sepse pastroni anën e jashtme të kupës
dhe të pjatës, ndërsa përbrenda janë plot
me grabitje dhe teprime. [26] Farise i ver-
bër! Pastro më parë përbrenda kupën dhe
pjatën, që edhe përjashta të jetë e pastër.
[27] Mjerë ju, o skribë dhe farisenj hipokritë!
Sepse u ngjani varreve të zbardhuara (me
gëlqere), që nga jashtë duken të bukur,
por brenda janë plot eshtra të vdekurish
dhe gjithfarë papastërtish. [28] Kështu edhe
ju nga jashtë u paraqiteni njerëzve si të
drejtë; por përbrenda jeni plot hipokrizi
dhe paudhësi. [29] Mjerë ju, o skribë dhe
farisenj hipokritë! Sepse ndërtoni varrezat
e profetëve dhe zbukuroni monumentet e
të drejtëve, [30] dhe thoni: "Po të kishim
jetuar në kohën e etërve tanë, nuk do
të kishim bashkëpunuar me ta në vras-
jen e profetëve". [31] Duke folur kështu, ju
dëshmoni kundër vetes suaj, se jeni bijtë
e atyre që vranë profetët. [32] Ju e kaloni
masën e etërve tuaj! [33] O gjarpërinj, o pjellë
nëpërkash! Si do t'i shpëtoni gjykimit të
Gehenas? [34] Prandaj, ja unë po ju dërgoj
profetë, dijetarë dhe skribë; ju disa prej
tyre do t'i vritni dhe do t'i kryqëzoni, disa
të tjerë do t'i fshikulloni në sinagogat tuaja
dhe do t'i persekutoni nga një qytet në
tjetrin, [35] që të bjerë mbi ju gjithë gjaku i
drejtë i derdhur mbi dhe, nga gjaku i të
drejtit Abel, deri te gjaku i Zaharias, birit të
Barakias, që ju e vratë ndërmjet tempullit
dhe altarit. [36] Në të vërtetë po ju them se të
gjitha këto gjëra do të bien mbi këtë brez.
[37] Jeruzalem, Jeruzalem, që i vret profetët
dhe i vret me gurë ata që të janë dërguar!
Sa herë kam dashur t'i mbledh bijtë e tu
ashtu si i mbledh klloçka zogjtë e vet nën
krahë, por ju nuk deshët! [38] Ja, shtëpia juaj
po ju lihet e shkretë. [39] Sepse unë po ju
them, se tash e tutje nuk do të më shihni
më deri sa të thoni: "I bekuar qoftë ai që
vjen në emër të Zotit!"".

24

[1] Tani kur Jezusi doli nga tempulli dhe
po largohej, dishepujt e tij iu afruan për t'i
treguar ndërtesat e tempullit. [2] Por Jezusi
u tha atyre: "A nuk i shikoni ju të gjitha
këto? Në të vërtetë po ju them se këtu
nuk do të mbetet asnjë gur mbi gur që
nuk do të rrënohet". [3] Pastaj, kur ai u ul
të rrinte në malin e Ullinjve, dishepujt e
vet iu afruan mënjanë dhe i thanë: "Na
thuaj, kur do të ndodhin këto gjëra? Dhe
cila do të jetë shenja e ardhjes sate dhe
e mbarimit të botës?". [4] Dhe Jezusi duke
u përgjigjur u tha atyre: "Ruhuni se mos
ju mashtron ndokush! [5] Sepse shumë do
të vijnë në emrin tim, duke thënë: "Unë
jam Krishti" dhe do të mashtrojnë shumë
njërëz. [6] Atëherë do të dëgjoni të flitet
për lufta dhe për ushtima luftash; ruhuni
të mos shqetësoheni, sepse të gjitha këto
duhet të ndodhin, por ende mbarimi nuk
do të ketë ardhur. [7] Do të ngrihet, pra,
popull kundër populli dhe mbretëri kundër
mbretërie; do të ketë zi buke, murtajë dhe
tërmete në vende të ndryshme. [8] Por të
gjitha këto gjëra do të jenë vetëm fillimi
i dhembjeve të lindjes. [9] Atëherë do t'ju
dorëzojnë në mundime dhe do t'ju vrasin;
dhe të gjithë kombet do t'ju urrejnë për
shkak të emrit tim. [10] Atëherë shumë do
të skandalizohen, do ta tradhëtojnë njeri
tjetrin dhe do të urrejnë njeri tjetrin. [11] Dhe
do të dalin shumë profetë të rremë, dhe
do të mashtrojnë shumë njerëz. [12] Dhe,
duke qenë se paudhësia do të shumohet,
shumëkujt do t'i ftohet dashuria; [13] por ai
që do të ngulmojë deri në fund do të sh-
pëtohet. [14] Dhe ky ungjill i mbretërisë do
të predikohet në gjithë botën si një dëshmi
për gjithë kombet, dhe atëherë do të vijë
mbarimi". [15] "Kur të shihni, pra, neverinë e
shkretimit, që është parathënë nga profeti
Daniel, që ka zënë vend në vendin e shenjtë
(kush lexon le ta kuptojë), [16] atëherë ata që
janë në Jude, le të ikin ndër male. [17] Kush
ndodhet mbi taracën e shtëpisë, të mos
zbresë për të marrë diçka në shtëpinë e
vet; [18] dhe kush është ndër ara, të mos
kthehet për të marrë mantelin e tij. [19] Por
mjerë gratë shtatzëna dhe ato që do t'u
japin gji fëmijëve në ato ditë! [20] Dhe lutuni
që ikja juaj të mos ndodhë në dimër, as
të shtunën, [21] sepse atëherë do të ketë një
mundim aq të madh, sa nuk ka ndodhur
kurrë që nga krijimi i botës e deri më sot,
dhe as nuk do të ketë më kurrë! [22] Dhe,
po të mos shkurtoheshin ato ditë, asnjë
mish nuk do të shpëtonte; por për shkak
të të zgjedhurve, ato ditë do të shkurtohen.

23 Atëherë, në qoftë se dikush do t'ju thotë:
"Ja, Krishti është këtu", ose "Éshtë atje",
mos i besoni. 24 Sepse do të dalin krishtër të
rremë dhe profetë të rremë, dhe do të bëjnë
shenja të mëdha dhe mrrekulli të tilla aq sa
t'i mashtrojnë, po të ishte e mundur, edhe
të zgjedhurit. 25 Ja, unë ju paralajmërova.
26 Pra, në qoftë se ju thonë: "Ja, është në
shkretëtirë", mos shkoni atje: "Ja, është në
dhomat e fshehta", mos u besoni. 27 Sepse,
si vetëtima që del nga lindja dhe flakëron
deri në perëndim, kështu do të jetë ardhja
e Birit të njeriut. 28 Sepse ku të ketë kërma,
aty do të mblidhen shqiponjat". 29 "Tani,
fill pas pikëllimit të atyre ditëve, dielli do
të erret dhe hëna nuk do të japë dritën e
vet, yjet do të bien nga qielli dhe fuqitë e
qiejve do të tronditen. 30 Dhe atëherë do
të duket në qiell shenja e Birit të njeriut;
dhe të gjitha kombet e dheut do të mbajnë
zi dhe do ta shohin Birin e njeriut duke
ardhur mbi retë e qiellit me fuqi dhe lavdi
të madhe. 31 Ai do t'i dërgojë engjëjt e vet
me tinguj të fuqishëm borie; dhe ata do t'i
mbledhin të zgjedhurit e tij nga të katër
erërat, nga një skaj i qiellit te tjetri. 32 Tani
mësoni nga fiku këtë shëmbëlltyrë: kur
tashmë degët e tij njomësohen dhe nxjerrin
gjethet, ta dini se vera është afër. 33 Kështu
edhe ju, kur t'i shihni të gjitha këto gjëra,
ta dini se ai është afër, madje te dera. 34 Në
të vërtetë po ju them se ky brez nuk do të
kalojë, pa u realizuar të gjitha këto. 35 Qielli
dhe toka do të kalojnë, por fjalët e mia nuk
do të kalojnë. 36 Tani sa për atë ditë dhe për
atë orë, askush s'e di, as engjëjt e qieive,
por vetëm Ati im. 37 Por, ashtu si qe në
ditët e Noeut, kështu do të jetë edhe në
ardhjen e Birit të njeriut. 38 Sepse, ashtu si
në ditët përpara përmbytjes, njerëzit hanin
dhe pinin, martoheshin dhe martonin, de-
risa Noeu hyri në arkë; 39 dhe nuk kuptuan
asgjë, deri sa erdhi përmbytja dhe i fshiu
të gjithë; kështu do të ndodhë në ardhjen
e Birit të njeriut. 40 Atëherë dy do të jenë
në arë, një do të merret dhe tjetri do të
lihet. 41 dy gra do të bluajnë në mulli,
një do të merret dhe tjetra do të lihet.
42 Rrini zgjuar, pra, sepse nuk e dini në cilën
orë do të vijë Zoti juaj. 43 Por dijeni këtë,
se ta dinte i zoti i shtëpisë në çfarë orë
të natës do të vijë vjedhësi, do të rrinte
zgjuar dhe nuk do të lejonte t'i shpërthehej
shtëpia. 44 Prandaj edhe ju jini gati, sepse
Biri i njeriut do të vijë në atë orë kur ju nuk
mendoni". 45 "Cili është, pra, ai shërbëtor
besnik dhe i mençur, që zotëria e tij e caktoi
përmbi shtëpiarët e vet, për t'u dhënë atyre
ushqimin në kohën e duhur? 46 Lum ai
shërbëtor që, kur të kthehet zotëria e tij, e
gjen duke bërë kështu. 47 Në të vërtetë po
ju them se ai do t'ia besojë administrimin e
gjithë pasurisë së vet. 48 Por, në qoftë se ky
shërbëtor i mbrapshtë, thotë në zemër të
vet: "Zotëria ime vonon të vijë", 49 dhe fillon
t'i rrahë shokët e vet dhe të hajë e të pijë
me pijanecët; 50 zotëria e këtij shërbëtori
do të vijë në atë ditë kur ai nuk e pret
dhe në atë orë kur ai nuk e di; 51 do ta
ndëshkojë rëndë dhe do t'i rezervojë fatin
e hipokritëve. Atje do të jetë e qara dhe
kërcëllim dhëmbësh".

25

1 "Atëherë mbretëria e qiejve do t'u ng-
jajë dhjetë virgjëreshave, të cilat i morën
llampat e tyre, dhe i dolën para dhën-
drit. 2 Tani pesë nga ato ishin të mençura
dhe pesë budallaçka. 3 Budallaçkat, kur
morën llampat e tyre, nuk morën me vet
vajin; 4 kurse të mençurat, bashkë me llam-
pat, morën edhe vajin në enët e tyre.
5 Tani, duke qenë se dhëndri po vononte,
dremitën të gjitha dhe i zuri gjumi. 6 Aty
nga mesnata u dëgjua një britmë: "Ja, po
vjen dhëndri, i dilni para!". 7 Atëherë të
gjitha ato virgjëreshat u zgjuan dhe për-
gatitën llampat e tyre. 8 Dhe budallaçkat
u thanë të mençurave: "Na jepni nga vaji
juaj, sepse llampat tona po na fiken". 9 Por
të mençurat duke u përgjigjur thanë: "Jo,
sepse nuk do të mjaftonte as për ne e as
për ju; më mirë shkoni te tregtarët dhe
e blini". 10 Tani kur ato shkuan ta blejnë,
erdhi dhëndri; virgjëreshat që ishin gati,
hynë bashkë me të në dasmë; dhe dera u
mbyll. 11 Më pas erdhën edhe virgjëreshat e
tjera, duke thënë: "Zot, zot, hapna". 12 Por
ai, duke u përgjigjur, tha: "Në të vërtetë
po ju them se nuk ju njoh". 13 Prandaj
rrini zgjuar, sepse nuk e dini as ditën as
orën në të cilët do të vijë Biri i njeriut".
14 "Mbretëria e qiejve i ngjan gjithashtu një
njeriu, që, kur po nisej për një udhëtim, i
thirri shërbëtorët e tij dhe u besoi pasuritë

e veta. [15] Njërit i dha pesë talenta, tjetrit dy
dhe një tjetri një; secilit sipas zotësisë së tij;
dhe u nis fill. [16] Tani ai që kishte marrë të
pesë talentat shkoi, dhe bëri tregti me to
dhe fitoi pesë të tjerë. [17] Po ashtu edhe ai
që kishte marrë dy talenta fitoi edhe dy të
tjerë. [18] Por kurse ai që kishte marrë një,
shkoi, hapi një gropë në dhe dhe e fshehu
denarin e zotit të vet. [19] Tani mbas një kohe
të gjatë, u kthye zoti i atyre shërbëtorëve
dhe i bëri llogaritë me ta. [20] Dhe ai që
kishte marrë të pesë talentat doli përpara
dhe i paraqiti pesë të tjerë, duke thënë:
"Zot, ti më besove pesë talenta; ja, me ato
unë fitova pesë talenta të tjerë". [21] Dhe
i zoti i tha: "Të lumtë, shërbëtor i mirë
dhe besnik; ti u tregove besnik në gjëra të
vogla, unë do të të vë mbi shumë gjëra;
hyr në gëzimin e zotit tënd". [22] Pastaj erdhi
edhe ai që kishte marrë të dy talenta dhe
tha: "Zot, ti më besove dy talenta; ja, me
ato unë fitova dy talenta të tjerë". [23] Dhe
zoti i tij i tha: "Të lumtë, shërbëtor i mirë
dhe besnik; ti u tregove besnik në gjëra të
vogla; unë do të të vë mbi shumë gjëra;
hyr në gëzimin e zotit tënd". [24] Në fund
erdhi edhe ai që kishte marrë vetëm një
talent dhe tha: "Zot, unë e dija se je njeri
i ashpër, që korr atje ku nuk ke mbjellë
dhe vjel ku nuk ke shpërndarë, [25] prandaj
pata frikë dhe shkova dhe e fsheha talentin
tënd nën tokë; ja, unë po ta kthej". [26] Dhe
i zoti duke i përgjigjur i tha: "Shërbëtor i
mbrapshtë dhe përtac, ti e dije se unë korr
atje ku nuk kam mbjellë dhe vjel aty ku nuk
kam shpërndarë; [27] Ti duhet t'ia kishe be-
suar denarin tim bankierëve dhe kështu, në
kthimin tim, do ta kisha marrë me interes.
[28] Prandaj ia hiqni këtij talentin dhe ia jepni
atij që ka dhjetë talenta. [29] Sepse atij që ka
do t'i jepet edhe më e do të ketë me bollëk
të madh, por atij që nuk ka, do t'i merret
edhe ajo që ka. [30] Dhe flakeni në errësirën e
jashtme këtë shërbëtor të pavlefshëm. Atje
do të jetë e qara dhe kërcëllim dhëmbësh"".
[31] "Dhe kur të vijë Biri i njeriut në lavdinë
e tij, bashkë me të gjithë engjëjt e shenjtë,
atëherë do të ulet mbi fronin e lavdisë së
vet. [32] Dhe të gjithë kombet do të mblidhen
para tij; dhe ai do ta ndajë njërin nga tjetri
ashtu si i ndan bariu delet nga cjeptë. [33] Dhe
delet do t'i vërë në të djathtën e tij dhe
cjeptë në të majtën. [34] Atëherë Mbreti do t'u
thotë atyre që do të jenë në të djathtën e
tij: "Ejani, të bekuar të Atit tim; merrni në
trashëgim mbretërinë që u bë gati për ju që
nga krijimi i botës. [35] Sepse pata uri dhe më
dhatë për të ngrënë, pata etje dhe më dhatë
për të pirë; isha i huaj dhe më pritët, [36] isha i
zhveshur dhe më veshët, isha i sëmurë dhe
ju më vizitonit, isha në burg dhe erdhët tek
unë". [37] Atëherë të drejtët do t'i përgjigjen
duke thënë: "Zot, kur të pamë të uritur dhe
të dhamë për të ngrënë; ose të etur dhe të
dhamë për të pirë? [38] Dhe kur të pamë të
huaj dhe të pritëm ose të zhveshur dhe të
veshëm? [39] Dhe kur të pamë të lënguar ose
në burg dhe erdhëm te ti?". [40] Dhe Mbreti
duke iu përgjigjur do t'u thotë: "Në të vërt
etë po ju them: sa herë ia keni bërë këtë
ndonjërit prej këtyre vëllezërve të mi më të
vegjël, këtë ma bëtë mua. [41] Pastaj ai do t'u
thotë edhe atyre që do të jenë në të majtë:
"Largohuni nga unë, të mallkuar, në zjarr
të përjetshëm, të përgatitur për djallin dhe
engjëjt e tij. [42] Sepse pata uri dhe nuk më
dhatë për të ngrënë, pata etje dhe nuk më
dhatë për të pirë, [43] isha i huaj dhe nuk
më pritët, i zhveshur dhe nuk më veshët,
i sëmurë dhe në burg dhe nuk erdhët të më
shihni". [44] Atëherë edhe ata do t'i përgjigjen
duke thënë: "Zot, kur të pamë të uritur ose
të etur, ose të huaj, ose të zhveshur, ose të
lëngatë ose në burg dhe nuk të shërbyem?".
[45] Atëherë ai do t'u përgjigjet atyre duke
thënë: "Në të vërtetë ju them: sa herë
nuk ia keni bërë këtë ndonjërit prej këtyre
më të vegjëlve, këtë nuk ma bëtë as edhe
mua". [46] Dhe ata do të shkojnë në mundim
të përjetshëm, dhe të drejtët në jetën e
përjetshme".

26

[1] Dhe ndodhi që, mbasi Jezusi i mbaroi të
gjitha këto fjalime, u tha dishepujve të vet:
[2] "Ju e dini se pas dy ditësh janë Pashkët
dhe Biri i njeriut do të dorëzohet për t'u
kryqëzuar". [3] Atëherë krerët e priftërinjve,
skribët dhe pleqtë e popullit u mblodhën
në pallatin e kryepriftit që quhej Kajafa.
[4] Edhe bënin kështillë për ta zënë Jezusin
me dredhi dhe ta vrasin; [5] por thonin: "Jo
gjatë festës, që të mos bëhet ndonjë trazirë
në popull". [6] Tani, kur Jezusi ishte në
Betani, në shtëpinë e lebrozit Simon, [7] iu
afrua një grua me një alabastër me vaj të

parfumuar shumë të kushtueshëm, dhe ia
derdhi mbi kokën e tij, kur ai po rrinte në
tryezë. 8 Kur e panë këtë gjë, dishepujt e
tij u zemëruan dhe thanë: "Përse gjithë ky
shpenzim i kotë? 9 Ky vaj, në fakt, mund
të shitej shumë shtrenjtë dhe paratë t'u
jepeshin të varfërve". 10 Por Jezusi e mori
vesh dhe u tha atyre: "Pse e shqetësoni këtë
grua? Ajo kreu në fakt një vepër të mirë
ndaj meje. 11 Sepse të varfërit do t'i keni
përherë me ju, por mua nuk do të më keni
përherë. 12 Sepse, duke derdhur këtë vaj të
parfumuar mbi trupin tim, ajo e bëri për
ta përgatitur trupin tim për varrim. 13 Në
të vërtetë unë po ju them se kudo që do
të predikohet ky ungjill, në gjithë botën,
do të tregohet edhe çfarë bëri kjo grua,
në përkujtim të saj". 14 Atëherë një nga
të dymbëdhjetët, me emër Judë Iskarioti,
shkoi te krerët e priftërinjëve, 15 dhe u tha
atyre: "Sa do të më jepni që unë t'jua dorë-
zoj?". Dhe ata i numëruan tridhjetë sikla
argjendi. 16 Dhe qysh atëherë ai kërkonte
rastin e përshtatshëm për ta tradhtuar.
17 Tani ditën e parë të ndormëve, dishepujt
iu afruan Jezusit dhe i thanë: "Ku don të
shtrojmë për të ngrënë Pashkën?". 18 Dhe
ai u përgjigj: "Shkoni në qytet te filani dhe
i thoni: "Mësuesi thotë: Koha ime është
afër; do të bëj Pashkën në shtëpinë tënde
bashkë me dishepujt e mi"". 19 Atëherë
dishepujt bënë ashtu si i kishte urdhëruar
Jezusi dhe përgatitën Pashkën. 20 Dhe, kur
u ngrys, ai u ul në tryezë bashkë me të
dymbëdhjetët; 21 dhe, ndërsa po hanin, tha:
"Në të vërtetë unë po ju them se një nga
ju do të më tradhtojë". 22 Ata u pikëlluan
shumë dhe secili prej tyrefilloi të thotë:
"Mos jam unë; Zot?". 23 Dhe ai duke u
përgjigjur, tha: "Ai që ka ngjyer bashkë me
mua dorën në çanak, ai do të më tradhtojë.
24 Sikurse është shkruar për të, Biri i njeriut
pa tjetër shkon; por mjerë ai njeri me anë
të të cilit Biri i njeriut tradhtohet! Për të
do të ishte më mirë të mos kishte lindur
kurrë". 25 Dhe Juda, ai që do ta tradhtonte,
e pyeti dhe tha: "Rabbi, mos jam unë ai?".
Ai i tha: "Ti po thua!". 26 Dhe ndërsa po
hanin, Jezusi mori bukën, e bekoi, e theu,
dhe ua dha dishepujve dhe tha: "Merrni,
hani; ky është trupi im". 27 Pastaj mori
kupën, dhe falenderoi, dhe ua dha atyre
duke thënë: "Pini prej tij të gjithë, 28 sepse
ky është gjaku im, gjaku i besëlidhjes së re,
i cili është derdhur për shumë për faljen
e mëkatëve. 29 Dhe unë po ju them, se që
tani e tutje unë nuk do të pi më nga ky
fryt i hardhisë, deri në atë ditë kur, bashkë
me ju, do ta pi të re në mbretërinë e Atit
tim". 30 Dhe, mbasi kënduan himnin, dolën
jashtë te mali i Ullinjve. 31 Atëherë Jezusi
u tha atyre: "Këtë natë të gjithë ju do
të skandalizoheni për shkakun tim, sepse
është shkruar: "Do të godas bariun dhe
delet e kopesë do të shpërndahen". 32 Por,
mbasi të jem ngjallur, do të shkoj përpara
jush në Galile". 33 Atëherë Pjetri duke u
përgjigjur i tha: "Edhe sikur të gjithë të
skandalizohen për shkakun tënd, unë nuk
do të skandalizohem kurrë!". 34 Jezusi i
tha: "Në të vërtetë po të them se pikërisht
këtë natë, para se të këndojë gjeli, ti do
të më mohosh tri herë". 35 Pjetri i tha:
"Edhe sikur të duhej të vdisja bashkë me
ty, nuk do të të mohoj kurrsesi". Po atë
thanë edhe të gjithë dishepujt. 36 Atëherë
Jezusi shkoi bashkë me ta në një vend, që
quhej Gjetsemani, dhe u tha dishepujve:
"Uluni këtu, ndërsa unë po shkoi aty të
lutem". 37 Dhe mori me vete Pjetrin dhe të
dy djemtë e Zebedeut, dhe filloi të ndjeje
trishtim dhe ankth të madh. 38 Atëherë ai
u tha atyre: "Shpirti im është thellësisht
i trishtuar, deri në vdekje; qëndroni këtu
dhe rrini zgjuar bashkë me mua". 39 Dhe,
si shkoi pak përpara, ra me fytyrë për tokë
dhe lutej duke thënë: "Ati im, në qoftë
se është e mundur, largoje prej meje këtë
kupë; megjithatë, jo si dua unë, por si do
ti". 40 Pastaj u kthye te dishepujt dhe i
gjeti që flinin, dhe i tha Pjetrit: "Po si, nuk
mundët të vigjëloni me mua të paktën për
një orë? 41 Rrini zgjuar dhe lutuni, që të
mos bini në tundim; sepse fryma është gati,
por mishi është i dobët". 42 U largua përsëri
për herë të dytë dhe u lut duke thënë: "Ati
im, në qoftë se nuk është e mundur që
kjo kupë të largohet prej meje pa u pirë
prej meje, u bëftë vullneti yt!". 43 Pastaj u
kthye dhe i gjeti përsëri që flinin, sepse sytë
u ishin rënduar. 44 Dhe, mbasi i la ata, u
largua përsëri dhe u lut për të tretën herë,
duke thënë të njëjtat fjalë. 45 Pastaj u kthye
te dishepujt e vet dhe u tha atyre: "Tani
vazhdoni të flini dhe pushoni; ja erdhi ora,
dhe Biri i njeriut do të bjerë në duart e

mëkatarëve. 46 Çohuni, të shkojmë; ja, ai
që po më tradhëton është afër”. 47 Dhe
ndërsa ai ende po fliste, ja Juda, një nga të
dymbëdhjetët, erdhi, dhe bashkë me të një
turmë e madhe me shpata dhe me shkopinj,
e dërguar nga krerët e priftërinjve dhe nga
pleqtë e popullit. 48 Tani ai që e tradhtonte u
kishte dhënë atyre një shenjë, duke thënë:
“Atë që unë do të puth, ai është; kapeni”.
49 Dhe menjëherë iu afrua Jezusit dhe i
tha: “Tungjatjeta, Mësues!”. Dhe e puthi
përzemërsisht. 50 Dhe Jezusi i tha: “Mik,
çfarë ke ardhur të bësh?”. Atëherë ata
iu afruan, vunë duart mbi Jezusin dhe e
zunë. 51 Dhe ja, një nga ata që ishte me
Jezusin, zgjati dorën, nxori shpatën e vet,
iu hodh shërbëtorit të kryepriftit dhe ia
preu veshin. 52 Atëherë Jezusi i tha: “Ktheje
shpatën në vendin e vet, sepse të gjithë ata
që rrokin shpatën, prej shpate do të vdesin.
53 A kujton ti, vallë, se unë nuk mund t’i
lutem Atit tim, që të më dërgojë më shumë
se dymbëdhjetë legjione engjëjsh? 54 Po
atëherë si do të përmbusheshin Shkrimet,
sipas të cilave duhet të ndodhë kështu?”.
55 Në atë moment Jezusi u tha turmave:
“Ju dolët të më zini mua me shpata dhe
me shkopinj, si kundër një kusar; e pra,
çdo ditë isha ulur midis jush duke mësuar
në tempull, dhe ju nuk më kapët. 56 Por
të gjitha këto ndodhën që të përmbushen
Shkrimet e profetëve”. Atëherë të gjithë
dishepujt e lanë dhe ikën. 57 Dhe ata që
e kishin arrestuar Jezusin e çuan te Ka-
jafa, kryeprifti, ku tashmë ishin mbledhur
skribët dhe pleqtë. 58 Dhe Pjetri e ndoqi
nga larg deri në pallatin e kryepriftit, dhe,
mbasi hyri aty, u ul bashkë me rojet për të
parë fundin. 59 Tani krerët e priftërinjve,
pleqtë dhe gjithë sinedri kërkonin ndonjë
dëshmi të rreme kundër Jezusit, për ta
vrarë, 60 por nuk gjetën asnjë; ndonëse u
paraqitën shumë dëshmitarë të rremë, nuk
e gjetën. Por në fund u paraqitën dy dësh-
mitarë të rremë, 61 të cilët thanë: “Ky ka
thënë: “Unë mund ta shkatërroj tempullin
e Perëndisë dhe ta rindërtoj për tri ditë””.
62 Atëherë kryeprifti u çua dhe i tha: “Nuk
po përgjigjesh fare për çka po dëshmojnë
këta kundër teje?”. 63 Por Jezusi rrinte
në heshtje. Dhe kryeprifti vazhdoi duke
thënë: “Unë po të përbej për Perëndinë e
gjallë të na thuash në se ti je Krishti, Biri
i Perëndisë”. 64 Jezusi i tha: “Ti po thua!
Madje unë po ju them se në të ardhmen ju
do ta shihni Birin e njeriut duke ndënjur
në të djathtën e Pushtetit, dhe duke ardhur
mbi retë e qiellit”. 65 Atëherë kryeprifti
ia shqeu rrobat e veta, duke thënë: “Ai
blasfemoi; ç’na duhen më dëshmitarët? Ja,
tani e dëgjuat blasfeminë e tij. 66 Si ju duket
juve?”. Dhe ata, duke u përgjigjur, thanë:
“Ai është fajtor për vdekje!”. 67 Atëherë e
pështynë në fytyrë, e goditën me shuplaka;
dhe disa të tjerë i ranë me grushta, 68 duke
thënë: “O Krisht, profetizo! Kush të ra?”.
69 Tani Pjetri ndënji përjashta, në oborr dhe
një shërbëtore iu afrua duke thënë: “Edhe
ti ishe me Jezusin, Galileasin”. 70 Por ai
e mohoi përpara të gjithëve, duke thënë:
“Nuk di ç’po thua!”. 71 Dhe kur ai po dilte
në hajat, e pa atë një shërbëtore tjetër dhe
u tha të pranishmëve: “Edhe ky ishte me
Jezusin, Nazareasin!”. 72 Por ai përsëri e
mohoi me be, duke thënë: “Unë nuk e njoh
atë njeri”. 73 Mbas pak edhe të pranishmit
iu afruan dhe i thanë Pjetrit: “Sigurisht,
edhe ti je një nga ata, sepse e folura jote
të tradhton!”. 74 Atëherë ai nisi të mallkojë
dhe të bëjë be, duke thënë: “Unë nuk e
njoh atë njeri”. Dhe në atë çast këndoi gjeli.
75 Atëherë Pjetri kujtoi atë që i kishte thënë
Jezusi: “Para se të këndojë gjeli, do të më
mohosh tri herë”. Dhe ai doli përjashta dhe
qau me hidhërim.

27

1 Kur erdhi mëngjesi, të gjithë krerët
e priftërinjve dhe pleqtë e popullit bënin
këshill kundër Jezusit për ta vrarë. 2 Dhe,
mbasi e lidhën, e çuan dhe e dorëzuan në
duart e Ponc Pilatit, guvernatorit. 3 Atëherë
Juda, që e kishte tradhtuar, kur pa se e
dënuan Jezusin, u pendua dhe ua ktheu kr-
ërëve të priftërinjve dhe pleqve të tridhjetë
siklat prej argjendi, 4 duke thënë: “Mëka-
tova duke tradhtuar gjakun e pafaj”. Por
ata thanë: “Po ne ç’na duhet? Punë për
ty!”. 5 Dhe ai, mbasi i hodhi siklat prej
argjendi në tempull, u largua dhe shkoi e
u var në litar. 6 Por krerët e priftërinjve
i mblodhën këta denarë dhe thanë: “Nuk
është e ligjshme t’i vëmë në thesarin e
tempullit, sepse është çmim gjaku”. 7 Dhe,
mbasi bënin këshill, me këtë denar blenë
arën e poçarit për varreza të të huajve.
8 Prandaj këtë arë e quajtën deri ditën e

sotme: “Ara e gjakut”. 9 Atëherë u përm-
bush ç’ishte thënë nga profeti Jeremia që
thotë: “Dhe i morën të tridhjetë monedhat
prej argjendi, çmimin e atij që e çmuan,
siç kishin çmuar bijtë e Izraelit; 10 dhe i
shpenzuan për arën e poçarit, ashtu si më
urdhëroi Zoti”. 11 Dhe Jezusi qëndroi para
guvernatorit; dhe qeveritari e pyeti duke
thënë: “A je ti mbreti i Judenjve?”. Dhe
Jezusi i tha: “Ti po thua!”. 12 Pastaj krerët
e priftërinjve dhe pleqtë e akuzuan, por ai
nuk u përgjigjej fare. 13 Atëherë Pilati i tha:
“A nuk po dëgjon sa gjëra po dëshmojnë
kundër teje?”. 14 Por ai nuk iu përgjigj në
asnjë fjalë, kështu që guvernatori u çudit
shumë. 15 Tani me rastin e festave guverna-
tori e kishte zakon t’i lironte popullit një të
burgosur, atë që populli kërkonte. 16 Kishin
në ato kohë një të burgosur me nam, me
emër Baraba. 17 Kur u mblodhën njerëzit,
Pilati i pyeti ata: “Kë doni t’ju liroj, Barabën
apo Jezusin, që quhet Krisht?”. 18 Sepse ai
e dinte mirë se atë ia kishin dorëzuar nga
smira. 19 Dhe ndërsa ai po rrinte në gjykatë,
gruaja e tij i çoi fjalë: “Mos u përziej aspak
me çështjen e atij të drejti, sepse sot kam
vuajtur shumë në ëndërr për shkak të tij”.
20 Por krerët e priftërinjve dhe pleqtë ia
mbushën mendjan turmës që të kërkonte
Barabën, dhe Jezusi të vritej. 21 Dhe guver-
natori duke vazhduar u tha atyre: “Cilin
nga të dy doni që t’ju liroj?”. Ata thanë:
“Barabën!”. 22 Pilati u tha atyre: “Ç’të bëj,
pra, me Jezusin, që quhet Krisht?”. Të
gjithë i thanë: “Të kryqëzohet!”. 23 Por
guvernatori tha: “Po ç’të keqe ka bërë?”.
Mirëpo ata po bërtisnin edhe më fort: “Të
kryqëzohet!”. 24 Atëherë Pilati, duke parë
se nuk po arrinte gjë, madje se trazimi
po shtohej gjithnjë e më shumë, mori ujë
dhe i lau duart para turmës, duke thënë:
“Unë jam i pafaj për gjakun e këtij të drejti;
mendojeni ju”. 25 Dhe gjithë populli duke
u përgjigjur tha: “Le të jetë gjaku i tij mbi
ne dhe mbi fëmijët tanë!”. 26 Atëherë ai ua
liroi atyre Barabën; dhe mbasi e fshikul-
loi Jezusin, ua dorëzoi, që të kryqëzohet.
27 Atëherë ushtarët e guvernatorit, mbasi
e çuan Jezusin në pretoriumin e guverna-
torit, mblodhën rreth tij gjithë kohortën.
28 Dhe, pasi e zhveshën, i hodhën mbi trup
një mantel të kuq. 29 Dhe i thurën një
kurorë me ferra, ia vunë mbi krye dhe i
dhanë një kallam në dorën e djathtë; dhe,
duke u gjunjëzuar përpara tij, e përqesh-
nin duke thënë: “Tungjatjeta, o mbret i
Judenjve!”. 30 Pastaj e pështynë, ia morën
kallamin dhe me të i binin në kokë. 31 Dhe,
mbasi e përqeshën, ia hoqën mantelin dhe
e veshën me rrobat e tij; dhe e çuan për
ta kryqëzuar. 32 Dhe duke dalë, takuan një
njeri nga Kirena, që quhej Simon, të cilin e
detyruan ta mbartë kryqin e Jezusit. 33 Dhe,
kur arritën në vendin që quhej Golgota,
domethënë “Vendi i kafkës”, 34 i dhanë të
pijë uthull të përzier me vrer; por ai, mbasi
e provoi, nuk deshi ta pinte. 35 Mbasi e
kryqëzuan, i ndanë me short rrobat e tij,
që të përmbushej ç’ishte thënë nga profeti:
“I ndanë ndërmjet tyre rrobat e mia dhe
hodhën short mbi tunikën time”. 36 Pastaj
u ulën dhe e ruanin. 37 Përmbi krye të tij, i
vunë gjithashtu motivacionin e shkruar të
dënimit të tij: “KY ÉSHTÉ JEZUSI, MBRETI I
JUDENJVE”. 38 Atëhere u kryqëzuan bashkë
me të dy cuba, njeri në të djathtën dhe tjetri
në të majtën. 39 Dhe ata që kalonin andej
e fyenin duke tundur kokën, 40 dhe duke
thënë: “Ti që e shkatërron tempullin dhe
e rindërton për tri ditë, shpëto vetveten;
në qoftë se je Biri i Perëndisë, zbrit nga
kryqi!”. 41 Po ashtu, edhe krerët e priftërin-
jve, bashkë me skribët dhe me pleqtë, duke
e tallur, i thonin: 42 “Ai i shpëtoi të tjerët dhe
nuk mund të shpëtojë vetveten; në qoftë
se është mbreti i Izraelit, le të zbresë tani
nga kryqi dhe ne do të besojmë në të; 43 ai
ka besuar në Perëndinë; le ta lirojë tani në
qoftë se e do me të vërtetë, sepse ka thënë:
“Unë jam Biri i Perëndisë””. 44 Po ashtu e
fyenin edhe cubat që ishin kryqëzuar me
të. 45 Që nga ora gjashtë deri në orën nëntë
errësira e mbuloi gjithë vendin. 46 Rreth
orës nëntë, Jezusi briti me zë të lartë
duke thënë: “Eli, Eli, lama sabaktani?”.
Domethënë: “Perëndia im, Perëndia im,
përse më ke braktisur?”. 47 Dhe disa nga
të pranishmit, kur e dëgjuan, thanë: “Ky
po thërret Elian”. 48 Dhe në atë çast një
nga ata vrapoi, mori një sfungjer, e zhyti
në uthull dhe, mbasi e vuri në majë të
një kallami, ia dha për ta pirë. 49 Por të
tjerët thonin: “Lëre, të shohim në se do
të vijë Elia për ta shpëtuar”. 50 Dhe Jezusi
bërtiti edhe një herë me zë të lartë dhe dha
frymë. 51 Dhe ja, veli i tempullit u shqye në

dy pjesë, nga maja e deri në fund; toka u
drodh dhe shkëmbinjtë u çanë; 52 varret u
hapën dhe shumë trupa të të shenjtëve që
flinin u ringjallën; 53 dhe, të dalë nga varret
mbas ringjalljes së Jezusit, hynë në qytetin
e shenjtë dhe iu shfaqën shumëkujt. 54 Tani
centurioni dhe ata që bashkë me të ruanin
Jezusin, kur panë tërmetin dhe ngjarjet e
tjera, u trembën shumë dhe thanë: "Me të
vërtetë ky ishte Biri i Perëndisë!". 55 Ishin
aty edhe shumë gra që vërenin nga larg;
ato e kishin ndjekur Jezusin që nga Galilea
për t'i shërbyer; 56 midis tyre ishte Maria
Magdalena, Maria, nëna e Jakobit dhe e
Ioseut; dhe nëna e bijve të Zebedeut. 57 Edhe
si u ngrys, erdhi një njeri i pasur nga
Arimatea, me emër Jozef, i cili ishte edhe
vet dishepull i Jezusit. 58 Ai shkoi te Pilati
dhe i kërkoi trupin e Jezusit. Atëherë Pilati
dha urdhër që t'ia dorëzonin trupin. 59 Dhe
Jozefi, mbasi e mori trupin, e mbështolli
me një pëlhurë të pastër, 60 dhe e vendosi
në varrin e vet të ri, që ai kishte hapur në
shkëmb; pastaj rrokullisi një gur të madh
në hyrje të varrit dhe u largua. 61 Dhe Maria
Magdalena dhe Maria tjetër rrinin aty, ulur
përballë varrit. 62 Dhe të nesërmen, që
ishte mbas ditës së Përgatitjes, krerët e
priftërinjve dhe farisenjtë u mblodhën te
Pilati, 63 duke thënë: "Zot, na ra në mend
se ai mashtruesi, sa ishte gjallë, tha: "Pas
tri ditësh unë do të ringjallem". 64 Prandaj
urdhëro që varri të ruhet mirë deri në ditën
e tretë, se mos vijnë dishepujt e tij natën
e ta vjedhin trupin dhe pastaj t'i thonë
popullit: "U ringjall së vdekuri"; kështu
mashtrimi i fundit do të ishte më i keq se i
pari". 65 Por Pilati u tha atyre: "Rojen e keni;
shkoni dhe e siguroni varrin, si t'ju duket
më mirë". 66 Dhe ata, pra, shkuan dhe e
siguruan varrin dhe, përveç rojës, vulosën
gurin.

28

1 Tani në fund të së shtunave, kur po
zbardhte dita e parë e javës, Maria Mag-
dalena dhe Maria tjetër shkuan për të parë
varrin. 2 Dhe ja, ra një tërmet i madh,
sepse një engjëll i Zotit zbriti nga qielli,
erdhi dhe e rrokullisi gurin nga hyrja e
varrit dhe u ul mbi të. 3 Pamja e tij ishte si
vetëtima dhe veshja e tij e bardhë si bora.
4 Dhe nga frika e tij, rojet u drodhën dhe
mbetën si të vdekur; 5 por engjëlli, duke
iu drejtuar grave, u tha atyre: "Mos kini
frikë, sepse unë e di se ju kërkoni Jezusin,
që u kryqëzua. 6 Ai nuk është këtu, sepse u
ringjall, sikurse kishte thënë; ejani, shikoni
vendin ku qe vënë Zoti. 7 Shkoni shpejt
t'u thoni dishepujve të tij se ai u ringjall
së vdekuri; dhe ja, po shkon përpara jush
në Galile; atje do ta shihni; ja, jua thashë".
8 Ato, pra, u larguan me të shpejtë nga
varri me frikë dhe me gëzim të madh; dhe
rendën ta çojnë lajmin te dishepujt e tij.
9 Dhe, ndërsa po shkonin për t'u thënë
dishepujve, ja Jezusi u doli përpara dhe
tha: "Tungjatjeta!". Atëherë ato u afruan,
i rrokën këmbët dhe e adhuruan. 10 Atëherë
Jezusi u tha atyre: "Mos kini frikë, shkoni
të lajmëroni vëllezërit e mi që të shkojnë në
Galile dhe atje do të më shohin". 11 Ndërsa
ato po shkonin, ja që disa nga rojtarët
arritën në qytet dhe u raportuan krerëve të
priftërinjve të gjitha ato që kishin ndodhur.
12 Atëherë këta bënë këshill me pleqtë dhe
vendosën t'u japin ushtarëve një shumë
të madhe denarësh, 13 duke u thënë atyre:
"Thoni: Dishepujt e tij erdhën natën dhe e
vodhën, ndërsa ne po flinim. 14 Dhe në qoftë
se kjo i shkon në vesh guvernatorit, ne do
ta bindim dhe do të bëjmë në mënyrë që
ju të mos kini merak". 15 Dhe ata i morën
denarët dhe bënë ashtu si i kishin mësuar,
dhe kjo e thënë u përhap ndër Judenjtë deri
ditën e sotme. 16 Pastaj të njëmbëdhjetë
dishepujt shkuan në Galile, në atë mal që
u kishte caktuar Jezusi 17 dhe, kur e panë, e
adhuruan; por disa dyshuan. 18 Pastaj Jezusi
u afrua dhe u foli atyre duke thënë: "Mua
më është dhënë çdo pushtet në qiell e në
tokë. 19 Shkoni, pra, dhe bëni dishepuj nga
të gjithë popujt duke i pagëzuar në emër të
Atit e të Birit e të Frymës së Shenjtë, 20 dhe
duke i mësuar të zbatojnë të gjitha gjërat
që unë ju kam urdhëruar. Dhe ja, unë jam
me ju gjithë ditët, deri në mbarim të botës.
Amen".

Marku

1 Fillimi i Ungjillit të Jezu Krishtit, Birit
të Perëndisë. 2 Ashtu si është shkruar tek
profetët: "Ja, unë po dërgoj lajmëtarin tim
para fytyrës tënde, i cili do të përgatit
udhën tënde përpara teje. 3 Ka një zë që
bërtet në shkretëtirë: "Përgatitni udhën
e Zotit, drejtoni shtigjet e tij"". 4 Gjoni
erdhi në shkretëtirë duke pagëzuar dhe
duke predikuar një pagëzim pendese për
faljen e mëkateve. 5 Dhe gjithë vendi i
Judës dhe ata nga Jeruzalemi shkonin tek
ai, dhe pagëzoheshin të gjithë nga ai në
lumin Jordan, duke rrëfyer mëkatet e tyre.
6 Por Gjoni ishte i veshur me lesh deveje,
mbante një brez lëkure përreth ijëve dhe
ushqehej me karkaleca dhe me mjaltë të
egër. 7 Ai predikonte duke thënë: "Pas
meje po vjen një që është më i fortë se
unë. Unë nuk jam i denjë as të ulem para
tij për t'i zgjidhur lidhësat e sandaleve të
tij. 8 Unë ju pagëzova me ujë, ndërsa ai
do t'ju pagëzojë me Frymën e Shenjtë".
9 Dhe ndodhi në ato ditë që Jezusi erdhi
nga Nazareti i Galilesë dhe u pagëzua nga
Gjoni në Jordan. 10 Dhe menjëherë, kur po
dilte nga uji, pa se qiejtë po hapeshin dhe
Fryma po zbriste mbi të si një pëllumb.
11 Dhe një zë erdhi nga qielli: "Ti je Biri im
i dashur në të cilin jam kënaqur. 12 Fill pas
kësaj, Fryma e Shenjtë e çoi në shkretëtirë;
13 dhe qëndroi në shkretëtirë dyzet ditë,
i tunduar nga Satanai. Ishte bashkë me
bishat dhe engjëjt i shërbenin. 14 Dhe mbasi
e burgosën Gjonin, Jezusi erdhi në Galile
duke predikuar ungjillin e mbretërisë së
Perëndisë, 15 dhe duke thënë: "U mbush
koha dhe mbretëria e Perëndisë është afër.
Pendohuni dhe besoni ungjillin". 16 Ndërsa
po kalonte gjatë bregut të detit të Galilesë,
ai pa Simonin dhe Andrean, vëllanë e tij,
të cilët po hidhnin rrjetën në det sepse
ishin peshkatarë. 17 Dhe Jezusi u tha atyre:
"Ndiqmëni dhe unë do t'ju bëj peshkatarë
njerëzish". 18 Dhe ata i lanë menjëherë
rrjetat dhe e ndoqën. 19 Mbasi eci edhe pak,
pa Jakobin, bir in e Zebedeut dhe Gjonin,
vëllanë e tij, të cilët ndreqnin rrjetat e tyre
në barkë. 20 Dhe i thirri menjëherë; dhe ata
e lanë atin e tyre Zebedeun në barkë me
mëditësit dhe e ndoqën. 21 Pastaj hynë në
Kapernaum dhe menjëherë, ditën e shtunë,
ai hyri në sinagogë dhe i mësonte njerëzit.
22 Dhe njerëzit habiteshin nga doktrina e
tij, sepse ai i mësonte si një që ka pushtet
dhe jo si skribët. 23 Atëherë në sinagogën
e tyre ishte një njeri i pushtuar nga një
frymë e ndyrë, i cili filloi të bërtasë, 24 duke
thënë: "Ç'ka midis nesh dhe teje, o Jezus
Nazareas? A erdhe të na shkatë-rrosh? Unë
e di kush je: I Shenjti i Perëndisë". 25 Por
Jezusi e qortoi duke thënë: "Hesht dhe dil
prej tij!". 26 Dhe fryma e ndyrë, mbasi e sfil-
iti, dhe duke lëshuar një britmë të madhe
doli prej tij. 27 Dhe të gjithë u mahnitën aq
shumë sa pyesnin njeri tjetrin duke thënë:
"Vallë ç'është kjo? Cfarë doktrinë e re
qënka kjo? Ky i urdhëroka me autoritet
edhe frymërat e ndyra, dhe ata i binden".
28 Dhe fama e tij u përhap menjëherë në
mbarë krahinën përreth Galilesë. 29 Sapo
dolën nga sinagoga, erdhën në shtëpinë e
Simonit dhe të Andreas, me Jakobin dhe
Gjonin. 30 Vjehrra e Simonit ishte në shtrat
me ethe dhe ata menjëherë i folën për
të. 31 Atëherë ai u afrua, e kapi për dore
dhe e ngriti. Menjëherë ethet e lanë dhe
ajo nisi t'u shërbejë. 32 Në mbrëmje, pas
perëndimit të diellit, i prunë të gjithë të
sëmurit dhe të idemonizuarit. 33 Dhe gjithë
qyteti ishte mbledhur përpara derës. 34 Ai
shëroi shumë, që lëngonin nga sëmundje të
ndryshme, dhe dëboi shumë demonë; dhe
nuk i lejoi demonët të flasin, sepse ata e
njihnin. 35 Pastaj, të nesërmen në mëngjes,
kur ende ishte shumë errët, Jezusi u ngrit,
doli dhe shkoi në një vend të vetmuar dhe
atje u lut. 36 Dhe Simoni dhe ata që ishin me
të e kërkonin. 37 Dhe, kur e gjetën, i thanë:
"Të gjithë po të kerkojnë!". 38 Dhe ai u tha
atyre: "Lë të shkojmë në fshatrat e afërm
që të predikoj edhe atje, sepse për këtë
kam ardhur". 39 Dhe ai e përshkoi gjithë
Galilenë duke predikuar nëpër sinagogat
e tyre dhe duke dëbuar demonët. 40 Dhe
erdhi tek ai një lebroz i cili, duke iu lutur,
ra në gjunj dhe i tha: "Po të duash, ti
mund të më pastrosh". 41 Dhe Jezusi, duke e
mëshiruar, shtriu dorën, e preku dhe i tha:
"Po, e dua, qofsh pastruar!". 42 Dhe, posa
tha këto, menjëherë lebra e la dhe u shërua.
43 Pastaj, mbasi e paralajmëroi rreptësisht,
menjëherë e largoi, 44 duke i thënë: "Ruhu

se i tregon gjë ndokujt, por shko, paraqitu
te prifti dhe ofro për pastrimin tënd sa ka
urdhëruar Moisiu, si dëshmi për ta". 45 Por
ai, sapo doli, filloi ta shpallë dhe ta përhapë
fort faktin, sa që Jezusi nuk mund të hynte
më publikisht në qytet, por qëndronte për-
jashta nëpër vende të vetmuara; dhe nga
çdo anë vinin tek ai.

2

1 Pas disa ditësh, ai erdhi përsëri në
Kapernaum dhe u muar vesh se ai gjendej
në shtëpi; 2 dhe menjëherë u mblodhën aq
shumë njerëz, sa nuk gjeje më vend as
përpara derës; dhe ai u predikonte Fjalën.
3 Atëhërë i erdhën disa që i paraqitën një të
paralizuar, që po e bartnin katër vetë. 4 Por,
duke qenë se nuk mund t'i afroheshin për
shkak të turmës, zbuluan çatinë në vendin
ku ndodhej Jezusi dhe, mbasi hapën një
vrimë, e lëshuan vigun mbi të cilin rrinte
shtrirë i paralizuari. 5 Jezusi, kur pa besimin
e tyre, i tha të paralizuarit: "O bir, mëkatet
e tua të janë falur!". 6 Por aty po rrinin ulur
disa shkribë, të cilët, në zemër të vet, po
mendonin: 7 "Pse vallë ky po flet blasfemi.
Kush mund të falë mëkatet, veç Perëndisë
vetë?". 8 Por Jezusi, i cili menjëherë kuptoi
në frymën e vet se ata po i mendonin këto
gjëra në veten e tyre, u tha atyre: "Pse i
mendoni këto gjëra në zemrat tuaja? 9 Çfarë
është më lehtë: t'i thuash të paralizuarit:
"Mëkatet e tua të janë falur", apo t'i thuash:
"Çohu, merre vigun tënd dhe ec"? 10 Dhe
tani, që ta dini se Biri i njeriut ka pushtet
të falë mëkatët mbi dhe, 11 unë po të them
(i tha të paralizuarit): Çohu, merre vigun
tënd dhe shko në shtëpinë tënde!"". 12 Dhe
ai u ngrit menjëherë, mori vigun e vet
dhe doli përjashta në praninë e të gjithëve
dhe kështu të gjithë u habitën dhe lëvduan
Perëndinë duke thënë: "Një gjë të tillë s'e
kemi parë kurrë!". 13 Jezusi doli përsëri
gjatë bregut të detit dhe gjithë turma erdhi
tek ai dhe ai e mësonte. 14 Duke kaluar,
pa Levin, birin e Alfeut, i cili qe ulur në
vendin e tatimeve, dhe i tha: "Ndiqmë!". Ai
u ngrit dhe e ndoqi. 15 Dhe ndodhi që, kur
Jezusi ishte në tryezë në shtëpinë e Levit,
shumë tagrambledhës dhe mëkatarë u ulën
në tryezë me Jezusin dhe me dishepujt e
tij; në fakt ishin shumë ata që e ndiqnin.
16 Atëhërë skribët dhe farisenjtë, duke e
parë se po hante me tagrambledhës dhe me
mëkatarë, u thanë dishepujve të tij: "Qysh
ha dhe pi ai bashkë me tagrambledhës e
me mëkatarë?". 17 Dhe Jezusi, kur e dëgjoi,
u tha atyre: "Nuk janë të shëndoshet që
kanë nevojë për mjekun, por të sëmurët;
unë nuk erdha për të thirrur të drejtët, por
mëkatarët për pendim. 18 Atëherë dishepujt
e Gjonit dhe ata të farisenjve po agjëronin.
Ata erdhen te Jezusi dhe i thanë: "Përse
dishepujt e Gjonit dhe ata të farisenjve
agjërojnë, kurse dishepujt e tu nuk agjëro-
jnë?". 19 Dhe Jezusi u përgjigj atyre: "Vallë a
mund të agjërojnë dasmorët, ndërsa dhën-
dri është me ta? Për sa kohë kanë më vete
dhëndrin, nuk mund të agjërojnë! 20 Por
do të vijnë ditët kur do t'u merret dhëndri
dhe atëhërë, në ato ditë, ata do të agjëro-
jnë. 21 Askush nuk qep një copë stof të ri
mbi një rrobe të vjetër, përndryshe copa
e re e shkul gjithë arnesën dhe shqyerja
bëhet më keq. 22 Po ashtu askush nuk shtie
verë të re në kacekë të vjetër, përndryshe
vera e re i prish kacekët, vera derdhet
dhe kacekët shkojnë dëm; porse vera e re
duhet shtënë në kacekë të rinj". 23 Por
ndodhi që një ditë të shtunë ai po kalonte
nëpër ara dhe dishepujt e tij, duke kaluar,
filluan të këpusin kallinj. 24 Dhe farisenjtë
i thanë: "Shih, përse po bëjnë atë që nuk
është e ligjshme ditën e shtunë?". 25 Por
ai u tha atyre: "A nuk keni lexuar vallë
ç'bëri Davidi, kur pati nevojë dhe kishte uri,
ai dhe ç'qenë me të?". 26 Se si hyri ai në
shtëpinë e Perëndisë në kohën e kryepriftit
Abiathar, dhe hëngri bukët e paraqitjes,
të cilat nuk lejohet t'i hajë askush, përveç
priftërinjve, dhe u dha edhe atyre që qenë
me të?". 27 Pastaj u tha atyre: "E shtuna
është bërë për njeriun dhe jo njeriu për të
shtunën. 28 Prandaj Biri i njeriut është zot
edhe i së shtunës".

3

1 Pastaj ai hyri përsëri në sinagogë dhe
aty ishte një njeri që kishte një dorë të
tharë. 2 Dhe ata po e ruanin në se do ta
shëronte në ditën e së shtunës, që pastaj
ta paditnin. 3 Dhe ai i tha njeriut që e
kishte dorën të tharë: "Çohu në mes të
të gjithëve!". 4 Dhe u tha atyre: "A është
e lejueshme ditën e së shtunës të bësh të
mirë apo të keqe, të shpëtosh një jetë apo
ta vrasësh?". Por ata heshtnin. 5 Atëherë

ai, si i shikoi rreth e qark me zemërim, i
hidhëruar për ngurtësinë e zemrës së tyre,
i tha atij njeriu: "Shtrije dorën tënde!". Ai
e shtriu, dhe dora e tij u shëndosh përsëri
si tjetra. 6 Dhe farisenjtë dolën jashtë e
menjëherë bënin këshill bashkë me herodi-
anët kundër tij, se si ta vrasin. 7 Por Jezusi
me dishepujt e vet u tërhoq drejt detit;
dhe një turmë e madhe nga Galilea i ndoqi;
edhe nga Judea; 8 dhe nga Jeruzalemi, nga
Idumea, nga përtej Jordanit; gjithashtu një
turmë e madhe nga rrethinat Etiros dhe
të Sidonit, kur dëgjoi gjërat e medha që
ai bënte, erdhi tek ai. 9 Atëherë ai u tha
dishepujve të tij të kenë gjithnjë gati një
barkë, që populli mos e shtynte. 10 Sepse
ai kishte shëruar shumë veta, të gjithë që
kishin sëmundje dyndeshin rreth tij që ta
preknin. 11 Dhe frymërat e ndyrë, kur e shi-
hnin, binin përmbys para tij dhe bërtitnin,
duke thënë: "Ti je Biri i Perëndisë!". 12 Por
ai i qortoi rreptësisht që të mos thonin se
kush ishte ai. 13 Pastaj ai u ngjit në mal dhe
thirri pranë vetes ata që deshi. Dhe ata
erdhën tek ai. 14 Dhe ai i caktoi dymbëdhjetë
që të rrinin me të dhe që mund t'i dërgonte
të predikojnë, 15 dhe të kishin pushtet të
shëronin sëmundjet dhe të dëbonin de-
monët. 16 Ata ishin: Simoni, të cilit ia vuri
emrin Pjetër; 17 Jakobi, bir i Zebedeut, dhe
Gjoni, vë-llai i Jakobit, të cilave ua vuri
emrin Boanerges, që do të thotë: "Bij të
bubullimës"; 18 Andrea, Filipi, Bartolomeu,
Mateu, Thomai, Jakobi i Alfeut, Tadeu, Si-
mon Kananeasi, 19 dhe Juda Iskarioti, i cili
më pas e tradhëtoi. 20 Pastaj hynë në një
shtëpi. Dhe u mblodh përsëri një turmë aq
e madhe, sa që as bukë s'mund të hanin.
21 Dhe kur të afërmit e tij e morën vesh,
shkuan ta marrin atë, sepse flitej: "Nuk
është në vete". 22 Kurse skribët, që kishin
zbritur nga Jeruzalemi, thoshnin: "Ai e
ka Beelzebubin dhe i dëbon demonët me
princin e demonëve". 23 Por ai i thirri pranë
vetes dhe u foli me anë të shëmbëlltyrave:
"Si mund Satanai të dëbojë Satananë? 24 Në
qoftë se një mbretëri është përçarë kundër
vetvetes, ajo mbretëri nuk mund të qën-
drojë. 25 Dhe në qoftë se një shtëpi përçahet
kundër vetvetes, ajo shtëpi nuk mund të
qëndrojë. 26 Kështu, në se Satanai ngrihet
kundër vetvetes dhe është përçarë, nuk
mbahet dot, por i erdhi fundi! 27 Askush
nuk mund të hyjë në shtëpinë e njeriut
të fortë dhe t'ia grabitë pasuritë e tij, pa
e lidhur më parë njeriun e fortë; vetëm
atëherë mund t'ia plaçkitë shtëpinë. 28 Në
të vërtetë po ju them se bijve të njerëzve do
t'u falet çfarëdo mëkat dhe çdo blasfemi që
do të thonë; 29 po për atë që do të blasfemojë
kundër Frymës së Shenjtë nuk do të ketë
falje përjetë; ai është fajtor për dënim të
përjetshëm". 30 Sepse ata thoshnin: "Ai ka
një frymë të ndyrë!". 31 Ndërkaq erdhën
vëllezërit e tij dhe e ëma dhe, si ndaluan
përjashta, dërguan ta thërrasin. 32 Turma
ishte ulur përreth tij; dhe i thanë: "Ja, nëna
jote dhe vëllezërit e tu janë përjashta dhe
po të kërkojnë". 33 Por ai u përgjigj atyre
duke thënë: "Kush është nëna ime, ose
vëllezërit e mi?". 34 Pastaj duke vështruar
rreth e qark mbi ata që ishin ulur rreth
tij, tha: "Ja nëna ime dhe vëllezërit e
mi! 35 Sepse kushdo që bën vullnetin e
Perëndisë, ai është vëllai im, motra ime dhe
nëna!".

4

1 Pastaj nisi përsëri të mësojë në breg
të detit; dhe rreth tij u mblodh një turmë
aq e madhe, sa që ai hyri në barkë dhe
rrinte ulur në det, ndërsa gjithë turma
ishte në tokë pranë detit. 2 Dhe ai u mësonte
atyre shumë gjëra në shëmbëlltyra, dhe u
thoshte atyre në mësimin e tij: 3 "Dëgjoni!
Ja, doli mbjellësi të mbjellë. 4 Dhe ndodhi
që kur hidhte farën, një pjesë e farës ra
gjatë rrugës dhe zogjtë e qiellit erdhën
dhe e hëngrën. 5 Një pjesë tjetër ra në
gurishte, ku nuk kishte shumë dhe dhe
mbiu menjëherë, sepse s'kishte një tokë të
thellë. 6 Por, kur doli dielli, u dogj; dhe me
që nuk kishte rrënjë, u tha. 7 Një pjesë tjetër
ra midis ferrave; ferrat u rritën, e mbyten
dhe nuk dha fryt. 8 Një pjesë tjetër ra në
tokë të mirë, dhe solli frut që rritej, dhe u
zhvillua për të dhënë njëra tridhjetë, tjetra
gjashtëdhjetë dhe tjetra njëqind". 9 Pastaj
ai u tha atyre: "Kush ka veshë për të
dëgjuar, le të dëgjojë!". 10 Tani kur ishte
vetëm, ata që i rrinin përreth bashkë me të
dymbëdhjetët e pyetën për shëmbëlltyrën.
11 Dhe ai u tha atyre: "Juve u është dhënë të
njihni misterin e mbretërisë së Perëndisë;
kurse atyre që janë përjashta të gjitha këto
jepen me shëmbëlltyra, 12 që: "Duke parë,

të shohin, por të mos vën re; edhe duke
dëgjuar, të dëgjojnë, por të mos kuptojnë,
se mos pendohen dhe mëkatet u falen"".
13 Pastaj u tha atyre: "Nuk e kuptoni këtë
shëmbëlltyrë? Po atëhere si do t'i kuptoni
të gjitha shëmbëlltyrat e tjera? 14 Mbjellësi
mbjell fjalën. 15 Ata gjatë rrugës janë ata
në të cilët mbillet fjala; por pasi e kanë
dëgjuar atë, vjen menjëherë Satanai dhe
ua heq fjalën e mbjellë në zemrat e tyre.
16 Po ashtu ata që e marrin farën mbi nje
gurishte janë ata që, kur e kanë dëgjuar
fjalën, e pranojnë menjëherë me gëzim;
17 por nuk kanë rrënjë në vetvete, dhe janë
të përkohshëm; dhe kur vjen mundimi ose
përndjekja për shkak të fjalës, skandalizo-
hen menjëherë. 18 Ata përkundrazi të cilët
e marrin farën midis ferrave, janë ata që e
dëgjojnë fjalën, 19 por shqetësimet e kësaj
bote, mashtrimet e pasurisë dhe lakmitë
për gjëra të tjera që hynë, e mbyten fjalën
dhe ajo bëhet e pafrytshme. 20 Kurse ata
që e morën farën në tokë të mirë, janë ata
që e dëgjojnë fjalën, e pranojnë dhe japin
fryt: një tridhjetë, tjetri gjashtëdhjetë dhe
tjetri njëqind". 21 Pastaj u tha atyre: "A
merret vallë llamba për ta vënë nën babunë
ose nën shtrat? A nuk vihet mbi dritëm-
bajtësen? 22 Sepse nuk ka asgjë të fshehtë
që të mos zbulohet, as kurrgjë sekrete që
të mos dalin në dritë. 23 Kush ka veshë
për të dëgjuar, le të dëgjojë!" 24 Dhe u tha
atyre: "Vini re atë që dëgjoni. Me atë masë
që ju matni, do t'iu matet juve; edhe juve
që dëgjoni do t'iu jepet edhe më. 25 Sepse
atij që ka, do t'i jepet, por atij që s'ka, do
t'i merret edhe ajo që ka. 26 Tha akoma:
"Mbretëria e Perëndisë është si një njeri
që hedh farën në dhe. 27 Dhe natën dhe
ditën, ndërsa ai fle dhe çohet, fara mbin
dhe rritet, pa e ditur ai se si. 28 Sepse dheu
prodhon vetvetiu më parë kërcellin, pastaj
kallirin, dhe më në fund kallirin plot me
kokrra. 29 Dhe kur fryti piqet, menjëherë
korrësi i vë drapërin, sepse erdhi koha e
korrjes. 30 Edhe tha: Me se ta krahasojmë
mbretërinë e Perëndisë? Ose me çfarë
shëmbëlltyre ta paraqesim? 31 Ajo i ngjan
farës së sinapit, që, kur është mbjellë në
dhe, është më e vogla nga të gjitha farërat
që janë mbi dhe; 32 por, pasi mbillet, rritet
dhe bëhet më e madhe se të gjitha bar-
ishtet; dhe lëshon degë aq të mëdha, sa
zogjtë e qiellit mund të gjejnë strehë nën
hijen e saj". 33 Dhe me shumë shëmbëlltyra
të tilla, u shpallte atyre fjalën, ashtu si
ata ishin në gjendje ta kuptojnë. 34 Dhe
nuk u fliste atyre pa shëmbëlltyra, ndërsa
dishepujve të tij, veçmas, u shpjegonte çdo
gjë. 35 Tani po atë ditë, si u ngrys, u tha
atyre: "Kalojmë te bregu matanë! 36 Dhe
dishepujt, si e nisën popullin, e morrën me
vete Jezusin, ashtu si ishte, në barkë. Me
të ishin edhe disa barka të tjera të vogla.
37 Ndërkaq shpërtheu një furtunë e madhe
dhe valët përplaseshin mbi barkë aq shumë
sa ajo po mbushej. 38 Ai ndërkaq po flinte
në kiç mbi një jastëk. Ata e zgjuan dhe i
thanë: "Mësues, a nuk merakosesh që ne
po marrim fund?". 39 Dhe ai si u zgjua, e
qortoi erën dhe i foli detit: "Pusho dhe
fashitu!". Dhe era pushoi dhe u bë qetësi
e madhe. 40 Atëherë u tha atyre: "Pse jeni
ju aq frikacakë? Vallë, si nuk keni besim?".
41 Dhe ata i zuri një frikë e madhe dhe i
thoshnin njëritjetrit: "Vallë, kush është ky,
që po i binden edhe era edhe deti?".

5

1 Kështu arritën në bregun tjetër të detit,
në krahinën e Gadarenasve. 2 Dhe, sapo
Jezusi zbriti nga barka, menjëherë i doli
përpara nga varrezat një njeri i pushtuar
nga një frymë e ndyrë, 3 i cili banonte në
varreza dhe kurrkush s'kishte mundur ta
lidhë, qoftë edhe me zinxhirë. 4 Shpesh
herë, pra, e kishin lidhur me pranga e
zinxhirë; por ai gjithnjë i thyente zinxhirët
dhe i këputste prangat; dhe kurrkush nuk e
kishte bërë dot zap. 5 Vazhdimisht, natën
dhe ditën, nëpër varre e mbi male, shkonte
duke bërtitur dhe duke e rrahur veten me
gurë. 6 Tani kur e pa Jezusin prej së largu, ai
u turr dhe ra përmbys përpara tij, 7 dhe me
një britmë të madhe tha: "Ç'ka ndërmjet
mes nesh dhe teje, o Jezus, Bir i Perëndisë
të shumë të lartit? Unë të përgjërohem
në emrin e Perëndisë, mos më mundo!;".
8 Sepse ai i kishte thënë: "Frymë e ndyrë, dil
prej këtij njeriu!". 9 Atëhere Jezusi e pyeti:
"Cili është emri yt?". Dhe ai u përgjigj duke
thënë: "Unë quhëm Legjion, sepse jemi
shumë". 10 Dhe i lutej me të madhe që ai të
mos i përzinte nga ajo krahinë. 11 Tani aty
ishte, në brinjë të malit, një tufë e madhe
derrash që kulloste. 12 Atëhere gjithë de-

monët e lutën duke thënë: "Na dërgo në
derrat, që të hymë në ta". 13 Dhe Jezusi
menjëherë u lejoi atyre; atëherë frymërat
e ndyra mbasi dolën, hynë në derrat dhe
tufa u hodh poshtë nga gremina në det;
ishin afërsisht dymijë krerë, dhe u mbytën
në det. 14 Atëherë ata që i kullotnin derrat
ikën dhe e përhapën lajmin në qytet e
nëpër fshatra; dhe njerëzit erdhën për të
parë çfarë kishte ndodhur. 15 Kur erdhën
te Jezusi, panë të idemonizuarin ulur, të
veshur dhe me mendje në rregull, atë që
ishte idemonizuar nga Legjoni, dhe kishin
frikë. 16 Dhe ata që e kishin parë ngjarjen
u treguan atyre se çfarë i kishte ngjarë
të idemonizuarit dhe çështjen e derrave.
17 Atëhere ata filluan t'i luten Jezusit që
të largohej nga krahina e tyre. 18 Kur ai
po hynte në barkë, ai që kishte qenë i
idemonizuar i lutej që të mund të rrinte
me të; 19 por Jezusi nuk e lejoj, madje i tha:
"Shko në shtëpinë tënde, te të tut dhe u
trego atyre çfarë gjërash të medha bëri Zoti
dhe si pati mëshirë për ty". 20 Dhe ai shkoi
dhe nisi të predikojë nëpër Dekapolis për të
gjitha ato që i kishte bërë Jezusi; të gjithë u
mrrekulluan. 21 Dhe kur Jezusi kaloj përsëri
në bregun tjetër me barkë, një turmë e
madhe u mblodh rreth tij; dhe ai qëndroj
në breg të detit. 22 Atëhere erdhi një nga
krerët e sinagogës, me emër Jair, që, kur
e pa, i ra ndër këmbë, 23 dhe ju lut me të
madhe duke thënë: "Ime bijë është duke
dhënë shpirt; eja, vëri duart mbi të që të
shërohet dhe të jetojë!". 24 Dhe ai shkoi me
të. Një turmë e madhe e ndiqte dhe shtyhej
rreth tij. 25 Tani një grua që kishte një fluks
gjaku që prej dymbëdhjetë vjetësh 26 dhe
kishte vuajtur shumë nga ana e mjekëve të
ndryshëm duke shpenzuar gjithë pasurinë
e vet pa kurrfarë dobie, madje duke u bërë
më keq, 27 kur dëgjoi të flitej për Jezusin, u
fut në turmë dhe pas shpinës preku rrobën
e Jezusit, 28 sepse thoshte: "Nëse vetëm ia
prek rroben e tij, do të shërohem". 29 Dhe
menjëherë rrjedha e gjakut iu ndal dhe ajo
ndjeu në trupin e vet se u shërua nga ajo
sëmundje. 30 Por menjëherë Jezusi, duke
e ndjerë në vete që një fuqi kishte dalë
prej tij, u kthye midis turmës, tha: "Kush
m'i preku rrobat? 31 Dhe dishepujt e vet
i thanë: "A nuk po e sheh që turma po
të shtyhet nga të gjitha anët dhe ti thua:
"Kush më preku?". 32 Por ai vështronte
rreth e qark për të parë atë që bëri këtë.
33 Atëhere gruaja, plot frikë e duke u drid-
hur, duke ditur se ç'i kishte ndodhur, erdhi
dhe i ra ndër këmbë dhe i tha gjithë të
vërtetën. 34 Dhe ai i tha: "Bijë, besimi yt të
shëroi; shko në paqe dhe ji e shëruar nga
sëmundja jote!". 35 Ndërsa Jezusi ende po
fliste, erdhën disa nga shtëpia e kryetarit të
sinagogës duke thënë: "Jote bijë ka vdekur;
pse e bezdis akoma Mësuesin?". 36 Por
Jezusi, sapo dëgjoi ç'u tha, i tha kryetarit të
sinagogës: "Mos ki frikë, vetëm ki besim!".
37 Dhe nuk lejoi që ta ndiqte kurrkush tjetër,
përveç Pjetrit, Jakobit, dhe Gjonit, vëllait
të Jakobit. 38 Dhe mbasi arriti në shtëpinë
e kryetarit të sinagogës, pa një rrëmujë të
madhe dhe njerëz që qanin dhe ulërinin
me të madhe. 39 Hyri dhe u tha atyre: "Pse
bërtitni e qani? Vajza nuk ka vdekur, por
fle". 40 Dhe ata e përqeshën, por ai, mbasi
i nxori jashtë të gjithë, mori me vete atin
dhe nënën e vajzës dhe ata që qenë me atë,
dhe hyri atje ku dergjej vajza. 41 E mori, pra,
për dore vajzën dhe i tha: "Talitha kumi",
që e përkthyer do të thotë: "Vajzë, ty po
të them: Çohu!". 42 Dhe menjëherë vajza
u ngrit dhe filloi të ecë. Ajo ishte në fakt
dymbëdhjetë vjeçe. Dhe ata u habitën me
habi të madhe. 43 Por ai urdhëroi rreptë-
sisht që askush të mos e marrë vesh; pastaj
urdhëroi që t'i japin vajzës të hajë.

6

1 Pastaj doli prej andej dhe erdhi në
vendlindjen e tij, dhe dishepujt e vet e
ndiqnin. 2 Dhe kur erdhi e shtuna, filloi
t'i mësojë në sinagogë. Dhe shumë, kur e
dëgjonin, habiteshin dhe thoshnin: "Nga
i vijnë këtij këto? Vallë ç'dituri është kjo
që i është dhënë? Dhe si kryhen këto
vepra të mëdha nëpërmjet dorës së tij? 3 A
s'është ky zdrukthëtar i biri Marisë, vëllai
i Jakobit, i Joses, i Judës dhe i Simonit?
Dhe nuk janë këtu midis nesh motrat e
tij?". Dhe skandalizoheshin për shkak të
tij. 4 Por Jezusi u tha atyre: "Asnjë profet
s'është i përbuzur përveç në vendlindjen
e tij, në farefisin e vet dhe në shtëpinë e
vet". 5 Dhe nuk mundi të kryejë aty asnjë
vepër të pushtetshme, përveçse shëroi disa
të lëngatë, duke vënë mbi ta duart. 6 Dhe
çuditej për mosbesimin e tyre; dhe dilte

nëpër fshatra përreth e i mësonte. 7 Pastaj
ai i thirri te vetja të dymbëdhjetët dhe filloi
t'i dërgojë dy nga dy; dhe u dha pushtet
mbi frymët e ndyra. 8 Dhe i urdhëroi të
mos marrin asgjë tjetër udhës, përveç një
shkop vetëm: as trasta, as bukë, as denar në
brez; 9 dhe të mbathin vetëm sandalet e të
mos veshin dy palë tunika. 10 U tha akoma:
"Kudo që të hyni në një shtëpi, rrini aty de-
risa të largoheni nga ai vend. 11 Në qoftë se
disa nuk ju presin dhe nuk ju dëgjojnë, kur
të largoheni që andej, shkundni pluhurin
nga këmbët tuaja si dëshmi kundër tyre. Në
të vërtetë ju them se ditën e gjyqit Sodoma
dhe Gomorra do të trajtohen me më shumë
tolerancë se sa ai qytet". 12 Kështu ata
shkuan dhe u predikonin njerëzve që të
pendoheshin; 13 dhe dëbonin shumë de-
monë dhe vajosnin me vaj shumë të lën-
gatë dhe i shëronin. 14 Tani mbreti Herod
dëgjoi të flitej për Jezusin, sepse emri i tij
ishte bërë i njohur, dhe ai tha: "Ky Gjoni
që pagëzonte u ngjall së vdekuri; prandaj
në të po veprojnë pushtete çudibërëse".
15 Disa të tjerë thonin: "Është Elia"; dhe
disa të tjerë: "Është një profet, ose si një
nga profetët". 16 Por kur i dëgjoi Herodi
të gjitha këto, tha: "Ky Gjoni, të cilit ia
pata prerë kokën, u ngjall së vdekuri!".
17 Në fakt Herodi vet kishte dhënë urdhër
të arrestohej Gjoni dhe të mbahej i lidhur
në burg për shkak të Herodiadës, gruas së
Filipit, vëllait të tij, sepse e kishte marrë
për grua. 18 Gjoni, pra, i thoshte Herodit:
"Nuk është e lejueshme të kesh gruan e
vëllait tënd!" 19 Dhe Herodiada e urrente
dhe dëshironte ta vriste, por nuk mundte.
20 Herodi, pra, i druhej Gjonit, të cilin e
dinte si njeri të drejtë dhe të shenjtë, dhe
e mbronte; dhe, mbasi e dëgjonte, kryente
shumë gjëra dhe e dëgjonte me dëshirë.
21 Por erdhi dita e volitshme dhe Herodi,
për ditëlindjen e vet, shtroi një gosti për
të mëdhenjtë e tij, për komandantët dhe
për parinë e Galilesë. 22 Hyri vetë e bija e
Herodiadës, kërceu dhe i pëlqeu Herodit
e atyre që ishin bashkë me të në tryezë,
atëherë mbreti i tha vajzës: "Më kërko ç'të
duash dhe unë do të ta jap". 23 Dhe iu betua:
"Gjithçka që të më kërkosh, do të ta jap,
deri gjysmën e mbretërisë sime!". 24 Ajo doli
dhe i tha s'ëmës: "Çfarë duhet t'i kërkoj?"
Ajo u përgjigj: "Kokën e Gjon Pagëzorit!".
25 Ajo u kthye menjëherë te mbreti dhe
i kërkoi me nxitim: "Unë dëshiroj që ti
të më japësh menjëherë, mbi një pjatë,
kokën e Gjon Pagëzorit". 26 Dhe mbreti,
megjithëse u trishtua shumë nga kjo, nuk
deshi të refuzojë për shkak të betimit dhe
për respekt të të ftuarve. 27 Kështu mbreti
dërgoi menjëherë një roje me urdhër që ti
sillnin kokën e Gjonit. 28 Dhe ky shkoi, ia
preu kokën në burg, dhe e solli kokën e tij
mbi një pjatë, ia dha vajzës dhe vajza ia dha
s'ëmës. 29 Kur dishepujt e Gjonit i dëgjuan
këto, erdhën, morën trupin e tij dhe e
vunë në varr. 30 Tani apostujt u mblodhën
tek Jezusi dhe i treguan të gjitha ato që
kishin bërë dhe i kishin mësuar. 31 Dhe ai
u tha atyre: "Ejani veçmas në një vend të
vetmuar dhe pushoni pak". Sepse njerëzit
që vinin dhe shkonin ishin aq shumë, sa
s'u dilte koha as për të ngrënë. 32 U nisën,
pra, me një barkë drejt një vend të vetmuar
e të mënjanuar. 33 Porsa turma i pa që u
nisën, dhe shumë veta e njohën; dhe nga
të gjitha qytetet erdhën aty me këmbë dhe
mbërritën përpara tyre; dhe u mblodhën
rreth tij. 34 Kur Jezusi doli nga barka, pa
një turmë të madhe dhe iu dhimbs, sepse
ishin si delet pa bari; dhe nisi t'u mësojë
shumë gjëra. 35 Duke qenë se u bë vonë,
dishepujt e tij iu afruan dhe i thanë: "Ky
vend është i shkretë, dhe tashmë është
vonë. 36 Lejoi këta njerëz që të shkojnë në
fushat dhe në fshatrat rreth e qark që të
blejnë bukë, se s'kanë gjë për të ngrënë".
37 Por ai, duke iu përgjigjur, u tha atyre: "U
jepni ju të hanë!" Ata i thanë: "A duhet
të shkojmë ne të blejmë për dyqind denarë
bukë dhe t'u japim të hanë?". 38 Dhe ai u tha
atyre: "Sa bukë keni? Shkoni e shikoni".
Ata, mbasi shikuan, thanë: "Pesë bukë e
dy peshq". 39 Atëherë ai i urdhëroi ata që
t'i rregullojnë të gjithë, ulur në grupe, mbi
barin e njomë. 40 Kështu ata u ulën në grupe
nga njëqind e nga pesëdhjetë. 41 Pastaj ai
mori pesë bukët dhe dy peshqit, i ngriti
sytë nga qielli, i bekoi; i theu bukët dhe ua
dha dishepujve të vet, që t'ua shpërndanin
atyre; ua ndau gjithashtu dy peshqit të
gjithëve. 42 Të gjithë hëngrën sa u ngopën.
43 Dhe mblodhën dymbëdhjetë shporta me
copa buke dhe me mbetje peshku. 44 Ata
që hëngrën nga ato bukë ishin pesë mijë
burra. 45 Menjëherë Jezusi i detyroi dishep-

ujt e vet të hyjnë në barkë dhe t'i prijnë
në bregun tjetër drejt Betsaidas, derisa ai
ta lejonte turmën. 46 Sapo e lejoi, ai iu ngjit
malit për t'u lutur. 47 U ngrys, barka ishte
në mes të detit dhe ai ishte i vetëm fare
në tokë. 48 Dhe kur i pa dishepujt që po
mundoheshin duke vozitur, sepse era ishte
kundër tyre, aty nga roja e katërt e natës,
ai u nis drejt tyre duke ecur përmbi det
dhe donte t'i kalonte. 49 Por ata, kur e panë
që po ecte mbi det, menduan se ishte një
fantazmë dhe filluan të bërtasin, 50 sepse
e kishin parë të gjithë dhe ishin trembur;
por ai menjëherë filloi të flasë me ta dhe
tha: "Merrni zemër, jam unë, mos kini
frikë!" 51 Pastaj hipi në barkë me ta dhe era
pushoi; dhe ata mbetën jashtëzakonisht të
habitur në veten e tyre dhe u mrekulluan,
52 sepse nuk e kishin kuptuar ndodhinë e
bukëve, sepse zemra e tyre ishte ngurtë-
suar. 53 Mbasi kaluan, arritën në krahinën e
Gjenasaretit dhe aty e lidhën barkën. 54 Dhe
kur dolën nga barka, njerëzit e njohën
menjëherë 55 dhe, duke përshkuar me vrap
mbarë krahinën përreth, filluan të sjellin
të sëmurë në vigje, kudo që dëgjonin se
gjendej; 56 dhe kudo ku ai vinte, në fshatra,
në qytete a në lagje, njerëzit i vendosnin të
lënguarit në sheshe dhe e lutnin që të pak-
tën të mund të preknin cepin e rrobes së tij;
dhe të gjithë ata që e preknin, shëroheshin.

7

1 Atëherë rreth tij u mblodhën farisen-
jtë dhe disa skribë që kishin ardhur nga
Jeruzalemi. 2 Ata vunë re se disa nga
dishepujt e tij po hanin bukë me duar të
papastra, domethënë të palara, dhe i pa-
ditën. 3 Në fakt farisenjtë dhe të gjithë
Judenjtë nuk hanë pa i larë më parë me
shumë kujdes duart, duke iu përmbajtur
traditës së pleqve; 4 dhe, kur kthehen nga
tregu, nuk hanë pa u pastruar më parë.
Ka shumë gjëra të tjera që ata duhet të
respektojnë për shkak të traditës: larjen e
kupave, të brokave, të enëve prej bakri dhe
të shtretërve. 5 Pastaj farisenjtë dhe skribët
e pyetën: "Përse dishepujt e tu nuk sillen
sipas traditës së pleqve, por hanë bukë pa
i larë duart?". 6 Por ai duke u përgjigjur
u tha atyre: "Mirë profetizoi Isaia për ju,
hipokritë, siç është shkruar: "Ky popull
me buzë më nderon, por zemra e tyre rri
larg meje. 7 Por kot më bëjnë një kult,
duke mësuar doktrina, të cilat janë porosi
nga njerëzit". 8 Duke lënë pas dore, pra,
urdhërimin e Perëndisë, ju i përmbaheni
traditës së njerëzve: larje brokash dhe
kupash; dhe bëni shumë gjëra të tjera të
ngjashme". 9 U tha atyre akoma: "Ju jeni
të shkathët për të anuluar urdhërimin e
Perëndisë, për të zbatuar traditën tuaj. 10 E
në fakt Moisiu tha: "Ndero atin tënd dhe
nënën tënde", dhe: "Ai që mallkon atin ose
nënën, të dënohet me vdekje". 11 Por ju
thoni: "Në qoftë se dikush i thotë atit të vet
ose nënës së vet: Gjithçka që mund të bëjë
për ty është kurban, domethënë një ofertë
Perëndisë", 12 nuk e lejoni atë të bëjë asgjë
për atin e vet ose për nënën e vet, 13 duke
e anuluar kështu fjalën e Perëndisë me tra-
ditën tuaj, që ju e keni trashëguar. Dhe ju
po bëni shumë gjëra të tjera të ngjashme".
14 Pastaj thirri gjithë turmën rreth vetes dhe
i tha: "Më dëgjoni të gjithë dhe kuptoni:
15 Nuk ka asgjë jashtë njeriut që, duke hyrë
në të, mund ta ndotë atë; përkundrazi janë
ato gjëra që dalin prej tij që e ndotin. 16 Kush
ka veshë për të dëgjuar, le të dëgjojë! 17 Më
pas, kur ai u kthye në shtëpi, larg turmës,
dishepujt e vet e pyetën për kuptimin e
shëmbëlltyrës. 18 Dhe ai u tha atyre: "Edhe
ju qënkeni kaq të pamend? A nuk e kuptoni
se çdo gjë që nga jashtë hyn te njeriu
nuk mund ta ndotë, 19 sepse nuk i hyn në
zemër, por në bark, dhe pastaj jashtëqitet
në gjiriz?". Duke folur kështu, ai i deklaroi
të pastra të gjitha ushqimet. 20 Tha akoma:
"Ajo që del nga njeriu, e bën atë të ndo-
tur. 21 Sepse nga brenda, domethënë nga
zemra e njeriut, dalin mendimet e mbrap-
shta, shkeljet e kurorës, kurvërimi, vrasjet,
22 vjedhjet, lakmitë, ligësitë, mashtrimet,
pafytyrësia, smira, blasfemia, kryelartësia,
budallallëku. 23 Të gjitha këto të mbrapshta
dalin nga brenda dhe e ndotin njeriut".
24 Pastaj u nis që andej dhe shkoi në
krahinën e Tiros dhe të Sidonit; hyri në
një shtëpi dhe donte që askush të mos e
dinte, por nuk mundi të qëndrojë i fshe-
hur. 25 Në fakt një grua, vajza e së cilës
kishte një frymë e ndyrë, duke dëgjuar për
Jezusin, erdhi dhe u hodh para këmbëve
të tij. 26 Tani ajo grua ishte greke, me
prejardhje sirofenikase; dhe iu lut që ta

dëbonte demonin nga e bija; 27 por Jezusi i
tha: "Lëri më parë fëmijët të ngopen, sepse
nuk është mirë të merret buka e fëmijëve
e t'u hidhet këlyshëve të qenve". 28 Por
ajo u përgjigj dhe i tha: "Mirë po flet, o
Zot, por edhe këlyshët nën tryezë hanë
thërimet e fëmijëve!" 29 Atëherë ai i tha:
"Për këtë fjalën tënde, shko; demoni doli
nga vajza jote!". 30 Dhe ajo, kur u kthye në
shtëpinë e vet, e gjeti të bijën në shtrat,
dhe demoni i kishte dalë. 31 Mbasi u nis
përsëri nga krahina e Tiros dhe e Sidonit,
Jezusi arriti te deti i Galilesë, në mes të
krahinës së Dekapolit. 32 Dhe i paraqitën
një të shurdhët që mezi fliste, dhe iu lutën
t'i vërë duart mbi të. 33 Si e mori veçmas,
larg turmës, ia shtiu gishtrinjtë në vesh dhe
mbasi e pështyu ia preku gjuhën. 34 Pastaj i
drejtoi sytë nga qielli, psherëtiu dhe i tha:
"Effatha", që do të thotë: "Hapu!". 35 Dhe
menjëherë iu hapën veshët, iu zgjidh nyja
e gjuhës dhe foli rrjedhshëm. 36 Dhe Jezusi
i urdhëroi ata që të mos i tregojnë askujt;
por sa më tepër ua ndalonte, aq më tepër
ata e përhapnin. 37 Dhe, të habitur shumë,
thonin: "Ai çdo gjë e ka bërë mirë: ai i bën
që të shurdhët të dëgjojnë dhe memecët të
flasin!".

8

1 Në ato ditë, duke qenë se u mblodh
një turmë shumë e madhe dhe s'kishin ç'të
hanin, Jezusi i thirri dishepujt e vet dhe u
tha atyre: 2 "Kam mëshirë për këtë turmë,
sepse u bënë tri ditë që po rri me mua,
dhe nuk ka ç'të hajë. 3 Dhe po t'i nis të pa
ngrënë në shtëpitë e tyre, do të mbeten
udhës; disa prej tyre kanë ardhur që nga
larg". 4 Dhe dishepujt e tij iu përgjigjën:
"Si do të mund t'i ngopte me bukë këta
dikush, këtu në shkretëtirë?". 5 Dhe ai
i pyeti: "Sa bukë keni?". Ata i thanë:
"Shtatë". 6 Atëherë ai e urdhëroi turmën
të ulet për tokë; dhe mori të shtatë bukët,
falënderoi, i theu dhe ua dha dishepujve
të vet që t'ia shpërndajnë turmës; dhe ata
ia shpërndanë. 7 Kishin edhe disa peshq
të vegjël; mbasi i bekoi, urdhëroi që edhe
ata t'i shpërndahen turmës. 8 Kështu ata
hëngrën dhe u ngopën; dhe dishepujt çuan
shtatë kosha me copat që tepruan. 9 Ata që
hëngrën ishin rreth katër mijë veta; pastaj
i lejoi. 10 Dhe menjëherë hypi në barkë
me dishepujt e vet dhe shkoi në rrethinën
e Dalmanutës. 11 Atëherë erdhën farisen-
jtë dhe nisën të diskutojnë me të, duke i
kërkuar një shenjë nga qielli për ta vënë në
provë. 12 Por ai, duke psherëtirë në frymë,
tha: "Përse ky brez kërkon një shenjë? Në
të vërtetë po ju them se këtij brezi nuk do
t'i jepet asnjë shenjë". 13 Atëherë i la, hipi
përsëri në barkë dhe kaloi në bregun tjetër.
14 Tani dishepujt kishin harruar të marrin
bukë me vete, dhe në barkë s'kishin asgjë
përveç një buke. 15 Dhe Jezusi i qortoi duke
thënë: "Kini kujdes, ruhuni nga majaja e
farisenjve dhe nga majaja e Herodit!". 16 Por
ata diskutonin midis tyre duke thënë: "Nuk
kemi bukë". 17 Jezusi e vuri re dhe u tha:
"Përse dis-kutoni që s'keni bukë? Ende nuk
po e kuptoni e nuk e merrni vesh? Ende
e keni zemrën të ngurtë? 18 Keni sy dhe
nuk shihni, keni veshë dhe nuk dëgjoni?
Dhe nuk po mbani mend? 19 Kur ndava të
pesë bukët për të pesë mijtë, sa kosha plot
me copa mblodhët?". Ata thanë: "Dym-
bëdhjetë". 20 "Po kur theva të shtatë bukët
për të katër mijtët, sa shporta plot me
bukë mblodhët?". Dhe ata thanë: "Shtatë".
21 Dhe ai u tha atyre: "Po si, ende nuk po
kuptoni?". 22 Pastaj arriti në Betsaida; dhe
i prunë një të verbër e iu lutën ta prekte.
23 Atëherë e mori për dore të verbërin, e
nxori jashtë fshatit dhe, pasi i pështyu në
sy dhe vuri duart mbi të, e pyeti nëse shihte
gjë. 24 Dhe ai, duke hapur sytë, tha: "Po
shoh njerëz si pemë që ecin". 25 Atëherë
Jezusi i vuri përsëri duart mbi sytë dhe e
bëri të shikojë lart; dhe atij iu kthye të parit
dhe shikonte qartë gjithçka. 26 Dhe Jezusi e
nisi të shkojë në shtëpinë e tij duke i thënë:
"Mos hyr në fshat dhe mos ia trego askujt
në fshat". 27 Pastaj Jezusi shkoi bashkë me
dishepujt e vet ndër fshatrat e Cesaresë së
Filipit; dhe gjatë rrugës i pyeti dishepujt
e vet duke u thënë atyre: "Kush thonë
njerëzit se jam unë?". 28 Ata u përgjigjën:
"Disa Gjon Pagëzori, të tjerë Elia, dhe të
tjerë një nga profetët". 29 Dhe ai u tha atyre:
"Po ju, kush thoni se jam?". Dhe Pjetri,
duke iu përgjigjur i tha: "Ti je Krishti".
30 Atëherë ai i urdhëroi rreptësisht që të
mos i tregojnë askujt për të. 31 Pastaj nisi
t'u mësojë atyre se Birit të njeriut i duhet
të vuajë shumë gjëra, do të hidhet poshtë
nga pleqtë, nga krerët e priftërinjve dhe
nga skribët; se do të vritet dhe pas tri ditësh

do të ringjallet. 32 Dhe ai i tha këto gjëra
haptas. Atëherë Pjetri e mori mënjanë dhe
filloi ta qortojë. 33 Por ai u kthye, shikoi
dishepujt e vet dhe e qortoi Pjetrin, duke
thënë: "Largohu nga unë, Satana, se ti nuk
ke shqisën për gjërat e Perëndisë, por për
gjërat e njerëzve!". 34 Pastaj e thirri pranë
vetes turmën me dishepujt e vet dhe iu tha:
"Kushdo që don të vijë pas meje, të mohojë
vetveten, të marrë kryqin e vet dhe të më
ndjekë, 35 sepse ai që don të shpëtojë jetën e
vet, do ta humbasë; por ai që do të humbasë
jetën e vet për hirin tim e për ungjillin,
do të shpëtojë. 36 Ç'dobi do të ketë njeriu
të fitojë gjithë botën, nëse më pas do të
humbë shpirtin e vet? 37 Ose çfarë mund
të japë njeriu në shkëmbim të shpirtit të
vet? 38 Sepse kujtdo që do t'i vijë turp për
mua dhe për fjalët e mia në mes të këtij
brezi kurorëshkelës dhe mëkatar, për atë
do t'i vijë turp edhe Birit të njeriut, kur të
arrijë në lavdinë e Atit të vet, me engjëjt e
shenjtë".

9

1 Pastaj u tha atyre: "Në të vërtetë ju
them se midis jush që jeni këtu ka disa që
nuk do ta shijojnë vdekjen para se të shohin
të vijë me fuqi mbretëria e Perëndisë".
2 Mbas gjashtë ditësh Jezusi mori me vete
Pjetrin, Jakobin e Gjonin dhe i çoi në vetmi,
vetëm ata, mbi një mal të lartë; dhe u
shpërfytyrua përpara tyre. 3 Dhe rrobat e tij
u bënë të shndritshme dhe krejt të bardha,
si bora, më të bardha nga sa nuk mund t'i
zbardhojë asnjë rrobalarës mbi tokë. 4 Dhe
atyre iu shfaqën Elia me Moisiun, që po
bisedonin me Jezusin. 5 Atëherë Pjetri e
mori fjalën dhe i tha Jezusit: "Mësues, për
ne është mirë të jemi këtu; bëjmë, pra, tri
çadra: një për ty, një për Moisiun dhe një
për Elian!". 6 Në fakt ai nuk dinte çfarë
thoshte, sepse ata ishin të trembur. 7 Pastaj
erdhi një re dhe i mbuloi me hijen e vet; dhe
nga reja doli një zë që tha: "Ky është Biri
im i dashur; dëgjojeni!". 8 Dhe menjëherë
ata shikuan rreth e qark, por nuk panë
më asnjëri, përveçse Jezusi fill i vetëm me
ta. 9 Tani kur po zbrisnin nga mali, Jezusi
i urdhëroi të mos i tregojnë askujt gjërat
që kishin parë, derisa i Biri i njeriut të
ringjallej prej së vdekuri. 10 Ata e mbajtën
porosinë dhe diskutonin mes tyre se ç'do
të thoshte të ringjallesh prej së vdekuri.
11 Pastaj e pyetën duke thënë: "Përse skribët
thonë se më parë duhet të vijë Elia?". 12 Dhe
ai, duke u përgjigjur, u tha atyre: "Elia
me të vërtetë duhet të vijë më parë dhe
të rivendosë çdo gjë; por, ashtu siç është
shkruar për Birin e njeriut, ai duhet të
vuajë shumë gjëra dhe të përçmohet. 13 Por
unë po ju them se Elia erdhi dhe me të
bënë ç'deshën, ashtu siç është shkruar për
të". 14 Mbasi u kthye te dishepujt, pa një
turmë të madhe rreth tyre dhe disa skribë
që po grindeshin me ta. 15 Dhe menjëherë
e gjithë turma, kur e pa, u habit dhe erdhi
me vrap për ta përshëndetur. 16 Atëherë
ai i pyeti skribët: "Për çfarë po diskutoni
me ta?". 17 Dhe dikush nga turma, duke
u përgjigjur, tha: "Mësues, të prura djalin
tim që ka një frymë memece, 18 dhe e kap
kudo, e përplas dhe ai shkumon, kërcëllon
dhëmbët dhe i ngrijnë gjymtyrët. Dhe u
thashë dishepujve të tu ta dëbojnë, por ata
s'e bënë dot. 19 Dhe ai duke u përgjigjur tha:
"O brez që s'beson, deri kur do të jem me
ju? Deri kur do t'ju duroj? Ma sillni këtu!".
20 Dhe ata ia prunë. Por, sapo e pa, fryma e
përplasi me forcë dhe fëmija, që kishte rënë
përtokë, rrokullisej duke shkumuar. 21 Dhe
Jezusi e pyeti babanë e atij: "Sa kohë ka
që i ndodh kështu?". Dhe ai tha: "Që në
fëmijëri. 22 Shpesh e ka hedhur në zjarr dhe
në ujë për ta shkatërruar por, nëse mund
të bësh diçka, ki mëshirë për ne dhe na
ndihmo!". 23 Dhe Jezusi i tha: "Nëse ti mund
të besosh, çdo gjë është e mundshme për
atë që beson". 24 Menjëherë babai i fëmijës,
duke bërtitur me lot, tha: "Unë besoj, o
Zot, ndihmo mosbesimin tim". 25 Atëherë
Jezusi, duke parë se po vinte turma me
vrap, e qortoi frymën e ndyrë duke thënë:
"O frymë memece dhe e shurdhët, unë po
të urdhëroj, dil prej tij dhe mos hyr më
kurrë tek ai!". 26 Dhe demoni, duke bërtitur
dhe duke e sfilitur fort, doli prej tij. Dhe
fëmija mbeti si i vdekur, saqë shumë njerëz
thoshin: "Ka vdekur". 27 Por Jezusi e zuri
për dore, e ngriti dhe ai u çua në këmbë.
28 Kur Jezusi hyri në shtëpi, dishepujt e vet
e pyetën veçmas: "Përse ne nuk mundëm
ta dëbojmë?". 29 dhe ai u tha atyre: "Ky lloj
frymërash nuk mund të dëbohet ndryshe,
përveç, se me lutje dhe agjërim". 30 Mbasi u
nisën prej andej, kaluan nëpër Galile; dhe

ai nuk donte që ta merrte vesh njeri. 31 Ai,
në fakt, i mësonte dishepujt e vet dhe u
thoshte atyre: "Së shpejti Biri i njeriut do
të dorëzohet në duart e njerëzve dhe ata
do ta vrasin; dhe, pasi të jetë vrarë, ai
do të ringjallet ditën e tretë". 32 Por ata
nuk i kuptonin këto fjalë dhe kishin frikë
ta pyesnin. 33 Dhe arritën në Kapernaum;
dhe kur hyri në shtëpi, i pyeti: "Për çfarë
diskutonit ndërmjet jush rrugës?". 34 Dhe
ata heshtën, sepse rrugës kishin diskutuar
se cili ndër ta ishte më i madhi. 35 Atëherë
ai u ul, i thirri të dymbëdhjetët dhe u tha
atyre: "Nëse dikush don të jetë i pari, le të
bëhet i fundit i të gjithëve dhe shërbëtori
i të gjithëve". 36 Dhe mori një fëmijë të
vogël dhe e vuri në mes të tyre; pastaj e
mori në krahë dhe u tha atyre: 37 "Cilido
që pranon një nga këta fëmijë në emrin
tim, më pranon mua; dhe kushdo që më
pranon mua, nuk më pranon mua, por atë
që më ka dërguar" 38 Atëherë Gjoni mori
fjalën dhe i tha: "Mësues, ne pamë një njeri
që nuk na ndjek, që i dëbonte demonët në
emrin tënd dhe ia ndaluam sepse ai nuk na
ndjek". 39 Por Jezusi tha: "Mos ia ndaloni,
sepse s'ka njeri që mund të bëjë një vepër
të fuqishme në emrin tim, dhe fill pas kësaj
të flasë keq për mua. 40 Sepse kush nuk
është kundër nesh, është me ne. 41 Në fakt,
kushdo që do t'ju japë të pini një gotë ujë
në emrin tim, sepse jeni të Krishtit, në të
vërtetë po ju them se me siguri nuk do ta
humbasë shpërblimin e vet". 42 "Dhe kush
do të skandalizojë një nga këta të vegjël
që besojnë në mua, do të ishte më mirë
për të t'i varet në qafë një gur mulliri dhe
të hidhet në det. 43 Tani nëse dora jote
të skandalizon për mëkat, preje; është më
mirë për ty të hysh dorëcung në jetë, sesa
të kesh dy duar dhe të shkosh në Gehena,
në zjarrin e pashueshëm, 44 atje ku krimbi i
tyre nuk vdes dhe zja-rri nuk fiket. 45 Dhe
nëse këmba jote të skandalizon për mëkat,
preje; është më mirë për ty të hysh i çalë në
jetë, se sa të kesh dy këmbë dhe të të hedhin
në Gehena, në zjarrin e pashueshëm, 46 atje
ku krimbi i tyre nuk vdes dhe zjarri nuk
fiket. 47 Dhe nëse syri yt të skandalizon për
mëkat, nxirre; është më mirë për ty të hysh
me një sy në jetë sesa të kesh dy sy dhe
të të hedhin në Gehenën e zjarrit, 48 atje
ku krimbi i tyre nuk vdes dhe zja-rri nuk
fiket. 49 Sepse gjithkush duhet të kripet me
zjarr, dhe çdo fli duhet të kripet me kripë.
50 Kripa është e mirë, por nëse kripa bëhet
e amësht, me se do t'i jepni shijen? Kini
kripë në vetvete dhe jetoni në paqe njëri
me tjetrin!".

10

1 Mbasi u nis prej andej, Jezusi shkoi
në krahinën e Judesë gjatë Jordanit dhe
përsëri u mblodhën rreth tij turma; ai
përsëri filloi t'i mësojë, siç e kishte zakon.
2 Dhe farisenjtë, për ta vënë në provë, e
pyetën: "A është e ligjshme që burri ta
lë gruan?". 3 Dhe ai, duke u përgjigjur, u
tha atyre: "Çfarë ju ka urdhëruar Moisiu?".
4 Ata thanë: "Moisiu ka lejuar të shkruhet
letra e shkurorëzimit dhe ta lësh gruan".
5 Dhe Jezusi, duke u përgjigjur, u tha atyre:
"Për shkak të ngurtësisë së zemrës suaj ai e
shkroi atë rregull; 6 por në fillim të krijimit,
Perëndia i bëri mashkull e femër. 7 Për
këtë arsye njeriu do ta braktisë babanë e
tij dhe nënën e tij dhe do të bashkohet me
gruan e tij; 8 dhe të dy do të jenë një mish
i vetëm; kështu nuk janë më dy, por një
mish i vetëm. 9 Prandaj njeriu të mos ndajë
atë që Perëndia e ka bashkuar!". 10 Dhe
në shtëpi dishepujt e vet e pyetën përsëri
për këtë çështje. 11 Atëherë ai u tha atyre:
"Ai që lë gruan e vet dhe martohet me një
tjetër, shkel kurorën me të. 12 Po ashtu, nëse
gruaja lë burrin e vet dhe martohet me një
tjetër, shkel kurorën. 13 Atëherë i prunë
disa fëmijë të vegjël që ai t'i prekte ata; por
dishepujt i qortonin ata që i prunë. 14 Kur
Jezusi e pa këtë, i indinjuar, u tha atyre:
"I lini fëmijët e vegjël të vijnë tek unë dhe
mos i pengoni, sepse e tyre është mbretëria
e Perëndisë. 15 Në të vërtetë po ju them
se kushdo që nuk e pranon mbretërinë e
Perëndisë si një fëmijë i vogël, nuk do të
hyjë në të". 16 Dhe, si i mori në krahë,
i bekoi duke vënë duart mbi ta. 17 Tani
kur po bëhej gati për rrugë, i doli përpara
dikush me vrap; u gjunjëzua para tij dhe
e pyeti: "Mësues i mirë, çfarë duhet të
bëj që të trashëgoj jetën e përjetshme?".
18 Dhe Jezusi i tha: "Përse më quan i mirë?
Askush nuk është i mirë, përveç një të
vetmi, domethënë Perëndisë. 19 Ti i njeh
urdhërimet: "Mos shkel kurorën. Mos
vrit. Mos vidh. Mos bëj dëshmi të rreme.

Mos mashtro. Ndero atin tënd dhe nënën
tënde"". [20] Dhe ai, duke iu përgjigjur, i
tha: "Mësues, të gjitha këto i kam zbatuar
që në fëmijërinë time". [21] Atëherë Jezusi
e vështroi në fytyrë, ndjeu dashuri për të
dhe i tha: "Një gjë të mungon; shko, shit
të gjitha ato që ke dhe jepua të varfëre
dhe do të kesh një thesar në qiell; pas-
taj eja, merre kryqin tënd dhe më ndiq".
[22] Por ai u trishtua për këto fjalë dhe u
largua me keqardhje, sepse kishte shumë
pasuri. [23] Atëherë Jezusi, mbasi e hodhi
vështrimin përreth, u tha dishepujve të
vet: "Sa vështirë është për ata që kanë pa-
suri të hyjnë në mbretërinë e Perëndisë!".
[24] Dishepujt u habitën shumë nga këto fjalë
të tij. Por Jezusi foli përsëri dhe u tha atyre:
"O bij, sa e vështirë është që të hyjnë në
mbretërinë e Perëndisë ata që mbështeten
te pasuria. [25] Është më e lehtë që një deve
të kalojë nëpër vrimën e një gjilpëre, se
sa të hyjë një i pasur në mbretërinë e
Perëndisë". [26] Dhe ata u çuditën edhe më
tepër dhe i thoshin njëri-tjetrit: "Atëherë
kush vallë mund të shpëtohet?". [27] Por
Jezusi, duke i ngulur sytë mbi ta, u tha:
"Kjo për njerëzit është e pamundur, por
jo për Perëndinë, sepse gjithçka është e
mundur për Perëndinë". [28] Atëherë Pjetri
e mori fjalën dhe tha: "Ja, ne lamë çdo
gjë dhe të kemi ndjekur". [29] Jezusi, duke
u përgjigjur, tha: "Në të vërtetë po ju
them që nuk ka asnjeri që të ketë lënë
shtëpinë, a vëllezërit a motrat, a atin, a
nënën, a fëmijët ose arat për hirin tim
dhe për ungjillin, [30] që të mos marrë tani,
në këtë kohë, njëqindfish shtëpi, vëllezër,
motra, nëna, fëmijë e ara, së bashku me
përndjekje, dhe në botën e ardhshme, jeta
e përjetshme. [31] Por shumë të parë do të
jenë të fundit dhe shumë të fundit do të
jenë të parët". [32] Ata ishin në udhëtim
për t'u ngjitur në Jeruzalem, dhe Jezusi i
paraprinte. Dhe ata ishin të tronditur dhe
e ndiqnin me ndrojtje. Dhe ai i mblodhi
përsëri të dymbëdhjetët mënjanë dhe nisi
t'u thotë çfarë do t'i ndodhte: [33] "Ja, ne po
ngjitemi në Jeruzalem dhe Biri i njeriut do
t'u dorëzohet krerëve të priftërinjve dhe
skribëve; dhe ata do ta dënojnë me vdekje
dhe do ta dorëzojnë në duar të paganëve,
[34] të cilët do ta tallin, do ta fshikullojnë, do
ta pështyjnë dhe do ta vrasin, por ai, ditën
e tretë, do të ringjallet". [35] Atëherë Jakobi
dhe Gjoni, bij të Zebedeut, iu afruan dhe i
thanë: "Mësues, ne dëshirojmë që ti të bësh
për ne atë që do të të kërkojmë". [36] Dhe
ai u tha atyre: "Çfarë doni të bëj për ju?"
[37] Ata i thanë: "Na lejo që të ulemi njëri në
të djathtën tënde dhe tjetri në të majtën
tënde në lavdinë tënde". [38] Dhe Jezusi u
tha atyre: "Ju nuk dini çfarë kërkoni. A
mund të pini ju kupën që unë do të pi
dhe të pagëzoheni me atë pagëzim me të
cilin unë jam pagëzuar?". Ata i thanë:
"Po, mundemi". [39] Dhe Jezusi u tha atyre:
"Vërtetë ju do të pini kupën që unë po
pij dhe do të pagëzoheni me atë pagëzim
me të cilin jam pagëzuar, [40] por nuk më
takon mua të vë dikë të ulet në të djathtën
time ose në të majtën time, por është për
ata për të cilët është përgatitur". [41] Kur
i dëgjuan këto, të dhjetë të tjerët filluan
të indinjohen kundër Jakobit dhe Gjonit.
[42] Por Jezusi i thirri pranë vetes dhe tha: "Ju
e dini që ata që konsiderohen sundues të
kombeve i sundojnë ato dhe të mëdhenjtë
e tyre ushtrojnë mbi to pushtetin e tyre;
[43] por kjo s'duhet të ndodhë midis jush;
madje ai nga ju që do të dojë të bëhet
i madh, do të jetë shërbëtori juaj; [44] dhe
kushdo nga ju që do të dojë të jetë i pari,
do të jetë skllavi i të gjithëve. [45] Sepse edhe
Biri i njeriut nuk erdhi që t'i shërbejnë, por
për të shërbyer dhe për të dhënë jetën e tij
si çmim për shpengimin e shumë vetave".
[46] Kështu arritën në Jeriko. Kur ai po dilte
nga Jeriko me dishepujt e tij dhe me një
turmë të madhe, biri i Timoteut, Bartimeu
i verbër, ishte ulur gjatë rrugës dhe lypte.
[47] Kur dëgjoi se ai që po kalonte ishte Jezusi
Nazareas, filloi të bërtasë dhe të thotë:
"Jezus, Bir i Davidit, ki mëshirë për mua!".
[48] Shumë e qortonin që të heshte, por ai
bërtiste edhe më fort: "Bir i Davidit, ki
mëshirë për mua!". [49] Dhe Jezusi qëndroi
dhe urdhëroi që ta thërrasin. Ata e thirrën,
pra, të verbërin duke i thënë: "Merr zemër,
çohu, ai po të thërret!". [50] Atëherë ai hodhi
tej rrobën e tij, u ngrit dhe erdhi te Jezusi.
[51] Dhe Jezusi mori fjalën dhe i tha: "Çfarë do
që unë të të bëj?". I verbëri i tha: "Rabboni,
që të më kthehet të parit!". [52] Dhe Jezusi
i tha: "Shko, besimi yt të shëroi". Dhe në
çast atij iu kthye të parit dhe nisi të ndjekë
Jezusin në udhë.

11

1 Tani kur iu afruan Jeruzalemit, drejt
Betfage dhe Betania, afër malit të Ullinjve,
Jezusi dërgoi dy nga dishepujt e vet, 2 duke
u thënë: "Shkoni në fshatin përballë dhe,
posa të hyni aty, do të gjeni një kërriç të
lidhur, mbi të cilin akoma nuk ka hipur
askush; zgjidheni dhe ma sillni. 3 Dhe
në se ndokush iu thotë: "Pse po veproni
kështu?", përgjigjuni: "I duhet Zotit. Ai do
ta kthejë menjëherë këtu"". 4 Ata shkuan
dhe e gjetën kërriçin të lidhur afër një dere,
në rrugë, dhe e zgjidhën. 5 Disa nga të
pranishmit u thanë atyre: "Ç'po bëni? Pse
po e zgjidhni kërriçin?". 6 Këta iu përgjigjën
ashtu si u kishte thënë Jezusi dhe ata i
lanë të shkojnë. 7 Atëherë ia çuan Jezusit
kërriçin, vunë mbi të mantelet e tyre dhe
ai u ul mbi të. 8 Shumë njerëz i shtronin
rrobat e tyre rrugës dhe të tjerë pritnin
degë nga pemët dhe i hidhnin rrugës. 9 Dhe
si ata që pararendnin, edhe ata që ndiqnin
Jezusin, thërrisnin dhe thonin: "Hosana!
Bekuar është ai që vjen në emër të Zotit!
10 E bekuar është mbretëria e Davidit, atit
tonë, që vjen në emër të Zotit. Hosana
në vendet shumë të larta!". 11 Kështu hyri
Jezusi në Jeruzalem dhe në tempull; dhe,
mbasi shikoi mirë çdo gjë, duke qenë se
ishte vonë, doli bashkë me të dymbëdhjetët
në drejtim të Betanias. 12 Të nesërmen, kur
dolën nga Betania, ai kishte uri. 13 Dhe,
duke parë nga larg një fik që kishte gjethe,
shkoi për të parë në se mund të gjente diçka
atje; por, kur iu afrua, s'gjeti asgjë përveç
gjetheve, sepse nuk ishte koha e fiqve.
14 Atëherë Jezusi, duke iu drejtuar fikut, tha:
"Askush mos ngrëntë kurrë fryt prej teje
përjetë". Dhe dishepujt e tij e dëgjuan.
15 Kështu arritën në Jeruzalem. Dhe Jezusi,
mbasi hyri në tempull, filloi t'i dëbojë ata
që shisnin dhe blinin brenda tempullit dhe
përmbysi tavolinat e këmbyesve të parave
dhe ndenjëset e shitësve të pëllumbave.
16 Dhe nuk lejoi asnjë që të mbartte sende
nëpër tempull. 17 Dhe i mësonte duke u
thënë atyre: "Vallë nuk është shkruar:
"Shtëpia ime do të quhet shtëpi e lutjes
për të gjithë kombet"? Ju, përkundrazi, e
keni bërë shpellë kusarësh!". 18 Tani skribët
dhe krerët e priftërinjve kur i dëgjuan këto
fjalë kërkonin mënyrën se si ta vrisnin, por
kishin frikë prej tij, sepse gjithë turma ishte
e mahnitur nga doktrina e tij. 19 Dhe kur
u bë darkë, Jezusi doli jashtë qytetit. 20 Të
nesërmen në mengjes, duke kaluar, panë
se fiku ishte tharë me gjithë rrënjë. 21 Dhe
Pjetri, duke u kujtuar, i tha: "Mësues, ja,
fiku që ti mallkove qenka tharë". 22 Atëherë
Jezusi, duke u përgjigjur, u tha atyre: "Kini
besimin e Perëndisë! 23 Sepse ju them në
të vërtetë se nëse dikush do t'i thotë këtij
mali: "Luaj vendit dhe hidhu në det", dhe
nuk do të ketë dyshime në zemër të vet, por
do të besojë se ajo që po thotë do të ndodhë,
çdo gjë që të thotë do t'i bëhet. 24 Prandaj
po ju them: Të gjitha ato që ju kërkoni
duke lutur, besoni se do t'i merrni dhe ju
do t'i merrni. 25 Dhe kur nisni të luteni, nëse
keni diçka kundër ndokujt, faleni, që edhe
Ati juaj që është në qiejt, t'ju falë mëkatet
tuaja. 26 Por në se ju nuk falni, as Ati juaj, që
është në qiejt, nuk do t'jua falë mëkatet tu-
aja". 27 Pastaj ata erdhën përsëri në Jeruza-
lem; dhe ndërsa ai po ecte nëpër tempull,
krerët e priftërinjve, skribët dhe pleqtë iu
afruan, 28 dhe i thanë: "Me ç'pushtet i bën
ti këto gjëra? Kush ta dha këtë pushtet për
t'i kryer këto gjëra?". 29 Dhe Jezusi, duke u
përgjigjur, u tha atyre: "Edhe unë do t'ju
pyes diçka; më jepni përgjigje, pra, dhe unë
do t'ju them me ç'pushtet i bëj këto gjëra.
30 Pagëzimi i Gjonit a ishte nga qielli apo nga
njerëzit? Më jepni përgjigje. 31 Ata filluan
të arsyetonin midis tyre: "Po të themi "nga
qielli", ai do të thotë: "Atëherë pse ju nuk i
besuat?". 32 Por po t'i themi "nga njerëzit",
kemi frikë nga populli, sepse të gjithë e
konsideronin Gjonin se ishte me të vërtetë
një profet". 33 Prandaj, duke iu përgjigjur,
i thanë Jezusit: "Nuk e dimë". Dhe Jezusi
duke u përgjigjur, u tha atyre: "As unë nuk
po ju them se me çfarë pushteti i bëj këto
gjëra".

12

1 Pastaj ai filloi t'u flasë me shëmbëlltyra:
"Një njeri mbolli një vresht, e thuri me
gardh, gërmoi një vend për të shtrydhur
rrushin, ndërtoi një kullë dhe ua besoi disa
vreshtarëve dhe pastaj shkoi larg. 2 Në
kohën e të vjelave dërgoi shërbëtorin te
vreshtarët për të marrë prej tyre pjesën e
vet të frutave të vreshtit. 3 Por ata e kapën,
e rrahën dhe e kthyen duarbosh. 4 Ai u
nisi përsëri një shërbëtor tjetër, por ata,

mbasi e gjuajtën me gurë, e plagosën në
kokë dhe e kthyen të turpëruar. 5 Përsëri
dërgoi edhe një tjetër, por ata e vranë. Më
pas dërgoi shumë të tjerë dhe nga këta disa
i rrahën, të tjerët i vranë. 6 I ngeli edhe
një për të dërguar: birin e tij të dashur.
Më së fundi ua dërgoi edhe atë duke thënë:
"Për djalin tim do të kenë respekt". 7 Por
ata vreshtarë i thanë njeri tjetrit: "Ky është
trashëgimtari, ejani ta vrasim dhe do të na
mbesë trashëgimia". 8 Dhe e kapën, e vranë
dhe e hodhën jashtë vreshtit. 9 Çfarë do të
bëjë, pra, i zoti i vreshtit? Ai do të vijë
dhe do t'i shfarosë vreshtarët dhe vreshtin
do t'ua japë të tjerëve. 10 Po a nuk e keni
lexuar këtë shkrim: "Guri, që ndërtuesit e
hodhën poshtë, u bë guri i qoshes. 11 Kjo
është bërë nga Zoti dhe është një gjë e
mrekullueshme në sytë tanë"?". 12 Atëherë
ata kërkuan ta kapin, sepse kuptuan se ai e
kishte thënë atë shëmbëlltyrë kundër tyre;
por kishin frikë nga turma; dhe e lanë e
ikën. 13 Pastaj i dërguan disa farisenj dhe
herodianë për ta zënë në gabim në fjalë.
14 Këta erdhën dhe i thanë: "Mësues, ne
e dimë se ti je i vërtetë pa pyetur për
njeri, sepse nuk merr parasysh dukjen e
njerëzve, por u mëson udhën e Perëndisë
sipas së vërtetës. A është e ligjëshme t'i
paguhet taksa Cezarit apo jo? Duhet t'ia
paguajmë apo jo? 15 Por ai, duke njohur
hipokrizinë e tyre, u tha atyre: "Përse më
tundoni? Më sillni një denar që ta shoh!".
16 Ata ia prunë. Dhe ai u tha atyre: "E kujt
është kjo fytyrë dhe ky mbishkrim?". Ata
i thanë: "E Cezarit". 17 Atëherë Jezusi u
përgjigj dhe u tha atyre: "I jepni Cezarit
atë që është e Cezarit, dhe Perëndisë atë
që është e Perëndisë". Dhe ata u çuditën
nga ai. 18 Pastaj iu paraqitën disa saducenj,
të cilët thonë se nuk ka ringjallje, dhe e
pyetën duke thënë: 19 "Mësues, Moisiu na la
të shkruar që, nëse vdes vëllai i dikujt dhe e
lë gruan pa fëmijë, vëllai i tij duhet të mar-
tohet me të venë për t'i lindur pasardhës
vëllait të tij. 20 Tani ishin shtatë vëllezër; i
pari u martua dhe vdiq pa lënë fëmijë. 21 E
mori, pra, i dyti, por edhe ky vdiq pa lënë
fëmijë; po kështu i treti. 22 Që të shtatë e
morën për grua dhe vdiqën pa lënë fëmijë.
E fundit, pas të gjithëve, vdiq edhe gruaja.
23 Në ringjallje, pra, kur të ringjallen, gruaja
e kujt do të jetë ajo? Sepse që të shtatë
e patën grua". 24 Jezusi, duke u përgjigjur,
tha atyre: "A nuk është pikërisht për këtë
që jeni në gabim, sepse nuk i njihni as
shkrimet as pushtetin e Perëndisë? 25 Sepse
kur njerëzit do të ringjallen së vdekuri,
as do të martohen as do të martojnë, por
do të jenë si engjëjt në qiell. 26 Sa për
ringjalljen e të vdekurve, a nuk keni lexuar
në librin e Moisiut se si foli Perëndia nga
ferrishta duke thënë: "Unë jam Perëndia i
Abrahamit, Perëndia i Isakut dhe Perëndia
i Jakobit"? 27 Ai nuk është Perëndia i të
vdekurve, por Perëndia i të gjallëve. Ju,
pra, po gaboni shumë". 28 Atëherë një nga
skribët që e kishte dëgjuar diskutimin e
tyre, duke kuptuar se ai u ishte përgjigjur
mirë, iu afrua dhe e pyeti: "Cili është i pari
i të gjithë urdhërimeve?". 29 Dhe Jezusi u
përgjigj: "Urdhërimi i parë i të gjithëve
është: "Dëgjo, o Izrael: Zoti, Perëndia
ynë, është i vetmi Zot", 30 dhe: "Duaje
Zotin, Perëndinë tënd, me gjithë zemrën
tënde, me gjithë shpirtin tënd, me gjithë
mendjen tënde e me gjithë forcën tënde!".
Ky është i pari urdhërim. 31 Dhe i dyti i
ngjan këtij: "Duaje të afërmin tënd porsi
vetveten". Nuk ka urdhërim tjetër më
të madh se këta". 32 Atëherë skribi i tha:
"Mirë, Mësues. The, sipas së vërtetës, se
ka vetëm një Perëndi dhe s'ka asnjë tjetër
përveç tij; 33 dhe ta duash me gjithë zemër,
me gjithë mendje, me gjithë shpirt dhe
me gjithë forcë, dhe ta duash të afërmin
porsi vetvetja vlen më tepër se sa gjithë
olokaustet dhe flijimet". 34 Dhe Jezusi, duke
parë se ai ishte përgjigjur me mend, i tha:
"Ti nuk je larg nga mbretëria e Perëndisë".
Dhe kurrkush nuk guxoi më ta pyesë. 35 Dhe
Jezusi, duke i mësuar në tempull, tha:
"Vallë, si mund të thonë skribët se Krishti
është Bir i Davidit? 36 Sepse vetë Davidi,
nëpërmjet Frymës së Shenjtë, tha: "Zoti i
ka thënë Zotit tim: Ulu në të djathtën time,
derisa t'i bëj armiqtë e tu stol të këmbëve
të tua". 37 Vetë Davidi, pra, e quan Zot; si
mund të jetë vallë bir i tij?". Dhe pjesa më
e madhe e dëgjonte me ëndje. 38 Dhe ai u
thoshte atyre në doktrinën e vet: "Ruhuni
nga skribët, të cilëve u pëlqen të shëtisin
me rroba të gjata dhe t'i përshëndetin në
sheshe, 39 dhe të kenë vendet e para në
sinagoga dhe vendet e para në gosti, 40 që
i gllabërojnë shtëpitë e të vejave dhe, për

t'u dukur, luten gjatë; ata do të marrin
një gjykim më të rreptë!". 41 Dhe Jezusi u
ul përballë arkës së thesarit dhe vërente
se njerëzit hidhnin aty denar; shumë të
pasur hidhnin shumë. 42 Erdhi një e ve
e varfër dhe hodhi dy monedha të vogla,
domethënë një kuadrant. 43 Dhe Jezusi i
thirri dishepujt e vet pranë vetes dhe u tha
atyre: "Ju them në të vërtetë se kjo e ve e
varfër ka hedhur në thesar më shumë se të
gjithë të tjerët. 44 Sepse të gjithë hodhën aty
nga teprica e tyre, kurse ajo, me skamjen e
vet, hodhi gjithë sa kishte për të jetuar".

13

1 Ndërsa ai po dilte nga tempulli, një nga
dishepujt e vet i tha: "Mësues, shih ç'gurë e
ç'ndërtesa!". 2 Dhe Jezusi duke iu përgjigjur
i tha: "A po i shikon këto ndërtesa të
mëdha? Nuk do të mbetet gur mbi gur pa u
rrënuar". 3 Dhe pasi ai ishte ulur mbi malin
e Ullinjve përballë tempullit, Pjetri, Jakobi,
Gjoni dhe Andrea e pyetën veçmas: 4 "Na
thuaj, kur do të ndodhin këto gjëra dhe cila
do të jetë shenja e kohës në të cilën të gjitha
këto gjëra do të duhet të mbarohen?". 5 Dhe
Jezusi duke u përgjigjur atyre nisi të flasë:
"Kini kujdes që të mos ju mashtrojë njeri.
6 Sepse do të vijnë shumë në emrin tim duke
thënë: "Unë jam!"; dhe do të mashtrohen
shumë veta. 7 Por, kur të dëgjoni të flitet
për luftëra dhe për ushtime luftërash, mos
u shqetësoni; sepse këto gjëra duhet të
ndodhin; por nuk do të jetë ende mbarimi.
8 Në fakt do të ngrihet kombi kundër kombit
dhe mbretëria kundër mbretërisë; do të
ndodhin tërmete në vende të ndryshme,
zi buke dhe turbullira. Këto gjëra nuk do
të jenë tjetër veçse fillimi i dhembjeve të
lindjes. 9 Kujdesuni për veten! Sepse do
t'ju dorëzojnë gjyqeve dhe do t'ju rrahin
ndër sinagoga; do t'ju nxjerrin përpara gu-
vernatorëve dhe mbretërve, për shkakun
tim, që të dëshmoni përpara tyre. 10 Por më
parë duhet që t'u përhapet ungjilli gjithë
popujve. 11 Tani, kur t'ju çojnë për t'ju
dorëzuar në duart e tyre, mos u shqetësoni
që më parë për atë që do të duhet të thoni
dhe mos e paramendoni; por thoni çfarë
t'ju jepet në atë çast, sepse nuk jeni ju që
flisni, por Fryma e Shenjtë. 12 Tani vëllai do
të dorëzojë vëllanë në vdekje dhe ati birin;
dhe bijtë do të çohen kundër prindërve dhe
do t'i bëjnë të vdesin. 13 Dhe ju do të jeni të
urryer nga të gjithë për shkak të emrit tim;
por ai që do të ngulmojë deri në fund, do
të shpëtohet". 14 Dhe kur të shihni neverinë
e shkatërrimit, të parathënë nga profeti
Daniel, e cila qëndron atje ku nuk duhej
të ishte (ai që lexon le ta kuptojë), atëherë
ata që do të jenë në Jude, le të ikin maleve.
15 Dhe ai që ndodhet mbi çatinë e shtëpisë,
të mos zbresë, dhe as të hyjë në shtëpi për
të marrë ndonjë gjë nga shtëpia e vet. 16 Dhe
ai që do të jetë në arë, të mos kthehet prapa
për të marrë rrobën e vet. 17 Tani mjerë
gratë shtatzëna dhe ato me fëmijë në gji në
ato ditë! 18 Dhe lutuni që ikja juaj të mos
ndodhë në dimër. 19 Sepse në atë ditë do të
jetë një mundim i madh, më i madhi që ka
ndodhur që nga zanafilla e krijimit që kreu
Perëndia deri më sot, dhe të tillë nuk do të
ketë më kurrë. 20 Dhe, nëse Zoti nuk do t'i
kishte shkurtuar ato ditë, asnjë i gjallë nuk
do të shpëtonte; por Zoti i shkurtoi ato ditë
për shkak të të zgjedhurve, që ai i zgjodhi.
21 Atëherë, nëse dikush do t'ju thotë: "Ja,
Krishti është këtu!"; ose "Është atje", mos e
besoni. 22 Sepse do të dalin krishtër të rremë
dhe profetë të rremë dhe do të bëjnë shenja
e çudi për të gënjyer, po të jetë e mundur,
edhe të zgjedhurit. 23 Por ju kini kujdes;
ja, unë ju paralajmërova çdo gjë". 24 "Por
në ato ditë, pas atij mundimi, dielli do të
erret dhe hëna nuk do të japë shkëlqimin
e vet; 25 yjet e qiellit do të bien dhe fuqitë
që janë në qiej do të lëkunden. 26 Atëherë
do ta shohin Birin e njeriut duke ardhur
në re, me pushtet të madh e me lavdi.
27 Atëherë ai do të dërgojë engjëjt e vet dhe
do t'i mbledhë të zgjedhurit e vet nga të
katër erërat, nga skaji i tokës deri në skaj
të qiellit. 28 Tani mësoni nga shëmbëlltyra
e fikut: kur degët e tij njomësohen dhe
nxjerrin gjethe, ju e dini se vera është
afër. 29 Kështu edhe ju, kur do të shihni se
po ndodhin këto gjëra, ta dini se ai është
afër, madje te dera. 30 Në të vërtetë po ju
them se ky brez nuk do të kalojë, derisa
e gjithë kjo të ketë ndodhur. 31 Qielli dhe
toka do të kalojnë, por fjalët e mia nuk
do të kalojnë". 32 "Sa për atë ditë dhe atë
orë, askush nuk e di, as engjëjt në qiell, as
Biri, por vetëm Ati. 33 Tregoni kujdes, rrini
zgjuar dhe lutuni, sepse nuk e dini kur do të

jetë ai moment. 34 Është sikurse një njeriu
i cili, duke u nisur për rrugë, lë shtëpinë
e vet duke u dhënë autoritet shërbëtorëve
të tij, secilit në detyrën e tij, dhe portjerin
e urdhëron të rrije zgjuar. 35 Rrini zgjuar,
pra, sepse nuk e dini kur do të vijë i zoti
i shtëpisë: në mbrëmje a në mesnatë, kur
këndon gjeli a në mëngjes; 36 që ai, duke u
kthyer papritmas, të mos ju gjejë në gjumë.
37 Tani, këtë që po ju them juve, ua them të
gjithëve: Rrini zgjuar!".

14

1 Tani dy ditë më vonë ishte Pashka dhe
festa e të Ndormëve; dhe krerët e priftërin-
jve dhe skribët kërkonin mënyrën se si ta
kapnin Jezusin me mashtrim dhe ta vris-
nin. 2 Por thonin: "Jo gjatë festës, që të
mos ndodhë ndonjë trazirë nga populli".
3 Tani ai ishte në Betania, në shtëpinë e
Simonit lebroz, dhe ndërsa ishte në tryezë,
hyri një grua me një enë alabastri me vaj
të parfumuar me nard të vërtetë, shumë të
kushtueshëm; ajo e theu enën prej alabastri
dhe ia derdhi vajin mbi krye. 4 Disa u ind-
injuan midis tyre dhe thanë: "Përse bëhet
gjithë ky shpenzim i kotë i vajit? 5 Sepse ky
vaj mund të shitej për më shumë se treqind
denarë dhe këto t'u jepeshin të varfërve".
Dhe ishin të indinjuar ndaj asaj. 6 Por Jezusi
tha: "Lëreni të qetë; pse e shqetësoni? Ajo
kreu një vepër të mirë ndaj meje. 7 Sepse
të varfërit do t'i keni gjithmonë me ju; dhe,
kur të doni, mund t'u bëni mirë; por mua
nuk do të më keni gjithmonë. 8 Ajo bëri atë
që mundi; vajosi para kohe trupin tim për
varrim. 9 Por po ju them në të vërtetë se
në gjithë botën, kudo që do të predikohet
ky ungjill, do të tregojnë edhe atë që ajo
bëri, në përkujtim të saj". 10 Atëherë Juda
Iskarioti, një nga të dymbëdhjetët, shkoi
te krerët e priftërinjve, që t'ua dorëzonte
Jezusin. 11 Dhe ata, kur e dëgjuan, u gëzuan
dhe i premtuan se do t'i jepnin para. Kështu
ai kërkonte rastin e përshtatshëm për ta
tradhtuar. 12 Tani në ditën e parë të fes-
tës së të Ndormëve, kur flijohej Pashka,
dishepujt e vet i thanë: "Ku don të shkojmë
dhe të përgatisim për ta ngrënë Pashkën?".
13 Atëherë ai dërgoi dy nga dishepujt e vet
duke u thënë: "Shkoni në qytet dhe atje
do të takoni një njeri, që bart një kanë
plot me ujë; ndiqeni atë. 14 Dhe atje ku
ai do të hyjë, i thoni të zotit të shtëpisë:
"Mësuesi pyet: Ku është dhoma ku mund të
ha Pashkën me dishepujt e mi?". 15 Atëherë
ai do t'ju tregojë lart një sallë të madhe të
mobiluar dhe gati; aty përgatitni për ne".
16 Dishepujt e tij shkuan, arritën në qytet
dhe gjetën ashtu siç ai u kishte thënë; dhe
përgatitën Pashkën. 17 Kur u bë darkë, ai
erdhi me të dymbëdhjetët. 18 Dhe kur po
rrinin në tryezë dhe po hanin, Jezusi tha:
"Ju them në të vërtetë se njëri prej jush,
që po ha me mua, do të më tradhtojë".
19 Atëherë ata filluan të trishtohen dhe t'i
thoshin njëri pas tjetrit: "Mos jam unë?".
Dhe një tjetër tha: "Mos jam unë?". 20 Dhe
ai, duke u përgjigjur, u tha atyre: "Është një
nga të dymbëdhjetët që po ngjyen me mua
në çanak. 21 Po, Biri i njeriut po shkon ashtu
siç është shkruar për të; por mjerë ai njeri
me anë të cilit tradhtohet Biri i njeriut. Do
të ishte më mirë për të, që ai njeri të mos
kishte lindur kurrë!". 22 Dhe, ndërsa ata po
hanin, Jezusi mori buk, e bekoi, e theu dhe
ua dha atyre duke thënë: "Merrni, hani;
ky është trupi im". 23 Pastaj mori kupën, e
falënderoi, ua dha atyre dhe të gjithë pinë
prej saj. 24 Atëherë u tha: "Ky është gjaku
im, gjaku i besëlidhjes së re, që derdhet
për shumë veta. 25 Në të vërtetë unë po
ju them se nuk do të pi më prej frytit të
hardhisë deri në atë ditë kur do ta pi të ri
në mbretërinë e Perëndisë". 26 Dhe, mbasi
kënduan një himn, dolën dhe u drejtuan
nga mali i Ullinjve. 27 Dhe Jezusi u tha
atyre: Ju të gjithë do të skandalizoheni
me mua sonte, sepse është shkruar: "Do
ta godas Bariun dhe delet do të shpërn-
dahen". 28 Por, mbasi të ringjallem, unë
do t'ju pararend në Galile". 29 Dhe Pjetri
i tha: "Edhe sikur të gjithë të tjerët të
skandalizohen me ty, unë nuk do të skan-
dalizohem". 30 Dhe Jezusi i tha: "Unë po
të them në të vërtetë se sot, pikërisht në
këtë natë, para se gjeli të këndojë dy herë,
ti do të më mohosh tri herë". 31 Por ai, duke
ngulur këmbë më tepër, thoshte: "Edhe
sikur të më duhet të vdes me ty, nuk do të
të mohoj kurrë". Të njëjtën gjë thoshnin
edhe gjithë të tjerët. 32 Pastaj ata arritën në
një vend që quhej Gjetsemani; dhe ai u tha
dishepujve të vet: "Uluni këtu, deri sa unë
të jem lutur". 33 Mori, pra, me vete Pjetrin,
Jakobin dhe Gjonin, dhe filloi ta zërë frika

dhe ankthi; [34] dhe u tha atyre: “Shpirti im
është thellësisht i trishtuar, deri në vdekje;
qëndroni këtu dhe rrini zgjuar”. [35] Dhe, si
shkoi pak përpara, ra përmbys përtokë dhe
lutej që, po të ishte e mundur, të largohej
prej tij ajo orë. [36] Dhe tha: “Abba, Atë,
çdo gjë për ty është e mundur; largoje prej
meje këtë kupë! Por jo atë që dua unë, por
atë që do ti!”. [37] Pastaj u kthye mbrapa, i
gjeti dishepujt duke fjetur dhe i tha Pjetrit:
“Simon, po fle? S’ke qenë i zoti të rrish
zgjuar një orë të vetme? [38] Rrini zgjuar dhe
lutuni që të mos hyni në tundim; sigurisht
fryma është e gatshme, por mishi është i
dobët”. [39] U largua përsëri dhe u lut duke
thënë të njëjtat fjalë. [40] Kur u kthye, i gjeti
përsëri në gjumë dishepujt, sepse sytë e
tyre ishin rënduar dhe ata nuk dinin çfarë
t’i përgjigjeshin. [41] Së fundi, kthehet për
të tretën herë dhe u thotë atyre: “Ende
po flini dhe pushoni? Mjaft! Erdhi ora.
Ja, Biri i njeriut po dorëzohet në duart e
mëkatarëve. [42] Çohuni, të shkojmë; ja, ai që
po më tradhton është afër!”. [43] Dhe në atë
çast, ndërsa ai ende po fliste, erdhi Juda, një
nga të dymbëdhjetët, dhe me të një turmë
e madhe me shpata e shkopinj, e dërguar
nga krerët e priftërinjve, nga skribët dhe
nga pleqtë. [44] Dhe ai që po e tradhtonte
u kishte dhënë atyre një shenjë: “Kë do
të puth, ai është. Kapeni dhe çojeni me
shoqërim të sigurt”. [45] Dhe si arriti, u afrua
menjëherë tek ai dhe tha: “Rabbi, Rabbi!”;
dhe e puthi përzemërsisht! [46] Atëherë ata
vunë dorë mbi të dhe e arrestuan. [47] Dhe një
nga të pranishmit nxori shpatën, i ra shër-
bëtorit të kryepriftit dhe ia preu veshin.
[48] Atëherë Jezusi, duke iu përgjigjur, i tha:
“Paskeni ardhur me shpata e me shkopinj
që të më kapni sikurse të isha një cub?
[49] E pra, përditë isha midis jush në tem-
pull duke i mësuar njerëzit dhe ju nuk më
kapët; por kjo po ndodh që të përmbushen
Shkrimet!”. [50] Atëherë dishepujt e lanë dhe
ikën të gjithë. [51] Dhe një farë djaloshi,
që ishte i mbështjellur me një çarçaf mbi
trupin e zhveshur, po e ndiqte, por ata e
kapën. [52] Por ai e lëshoi çarçafin dhe iku
lakuriq nga duart e tyre. [53] Atëherë ata e
çuan Jezusin te kryeprifti, ku u mblodhën
të gjithë krerët e priftërinjve, pleqtë dhe
skribët. [54] Dhe Pjetri e ndoqi nga larg deri
brenda në pallatin e kryepriftit dhe u ul
atje bashkë me rojat dhe ngrohej afër zjar-
rit. [55] Dhe krerët e priftërinjve dhe gjithë
sinedrit kërkonin dëshmi kundër Jezusit
për ta vrarë, por nuk po gjenin. [56] Shumë
veta në fakt jepnin dëshmi të rreme kundër
tij; por dëshmitë e tyre nuk përkonin.
[57] Atëherë disa u ngritën dhe dëshmuan
rrejshëm kundër tij duke thënë: [58] “Ne e
kemi dëgjuar se ka thënë: “Unë do ta
shkatërroj këtë tempull të bërë me duar,
dhe brenda tri ditësh do të ndërtoj një
tjetër që nuk është bërë me duar””. [59] Por
as mbi këtë dëshmia e tyre nuk përkonte.
[60] Atëherë kryeprifti u ngrit në mes të ku-
vendit dhe e pyeti Jezusin duke thënë:
“Nuk përgjigjesh fare? Çfarë po dëshmojnë
këta kundër teje?”. [61] Por ai heshti dhe
nuk u përgjegj fare. Përsëri kryeprifti e
pyeti dhe i tha: “A je ti Krishti, Biri i të
Bekuarit?”. [62] Dhe Jezusi tha: “Unë jam. Dhe
ju do ta shihni Birin e njeriut të ulur në të
djathtën e Pushtetit dhe duke ardhur me
retë e qiellit”. [63] Atëherë kryeprifti, duke
i shqyer rrobat, tha: “Ç’nevojë kemi më
për dëshmitarë? [64] Ju e dëgjuat blasfeminë,
ç’ju duket?”. Dhe të gjithë gjykuan se
meritonte vdekjen. [65] Atëherë disa filluan
ta pështyjnë, t’ia zënë fytyrën, ta qëllojnë
me shuplaka dhe t’i thonë: “Profetizo!”.
Dhe rojat e godisnin. [66] Ndërsa Pjetri ishte
poshtë në pallat, erdhi një shërbëtore e
kryepriftit. [67] Dhe kur pa Pjetrin që po ngro-
hej, e vështroi me kujdes dhe tha: “Edhe
ti ishe me Jezusin Nazareas”. [68] Por ai e
mohoi duke thënë: “Nuk e njoh, nuk kuptoj
çfarë thua”. Pastaj doli jashtë në hajat
dhe gjeli këndoi. [69] Dhe shërbëtorja, duke e
parë përsëri, filloi t’u flasë të pranishmëve:
“Ky është një nga ata”. [70] Por ai përsëri e
mohoi. Dhe pak më vonë të pranishmit i
thanë përsëri Pjetrit: “Me të vërtetë ti je
një nga ata; se ti je Galileas dhe e folura jote
e zbulon”. [71] Por ai nisi të mallkojë dhe të
betohet: “Unë nuk e njoh atë njeri për të
cilin po flisni”. [72] Dhe gjeli këndoi për të
dytën herë; atëherë Pjetrit iu kujtua fjala
që Jezusi i kishte thënë: “Përpara se gjeli
të këndojë dy herë, ti do të më mohosh tri
herë”. Dhe, duke e menduar këtë, qau.

15

[1] Dhe herët në mëngjes krerët e priftërin-

jve me pleqtë, skribët dhe gjithë sinedrit
bënin këshill, e lidhën Jezusin e çuan jashtë
e ia dorëzuan Pilatit. 2 Dhe Pilati e pyeti:
"A je ti mbreti i Judenjve?". Dhe ai, duke
u përgjigjur, i tha: "Ti e thua!". 3 Dhe krerët
e priftërinjve e akuzonin për shumë gjëra;
por ai nuk përgjigjej aspak. 4 Pilati e pyeti
përsëri, duke thënë: "Nuk po përgjigjesh
fare? Shih për sa gjëra të akuzojnë!". 5 Por
Jezusi nuk u përgjigj më asgjë, aq sa Pilati
mbeti i çuditur. 6 Dhe në çdo festë ishte
zakon t'u lëshohej atyre një i burgosur,
këdo që ata do kërkonin. 7 Por ishte në
burg një njeri që quhej Baraba, bashkë me
shokë të tjerë rebelë, të cilët kishin bërë
një vrasje gjatë një kryengritjeje. 8 Dhe
turma, duke bërtitur, filloi të kërkojë që
të bënte ashtu siç kishte vepruar gjithnjë
për ta. 9 Atëherë Pilati iu përgjigj atyre
duke thënë: "A doni t'ju liroj mbretin e
Judenjve?". 10 Sepse e dinte që krerët e
priftërinjve ia kishin dorëzuar nga smira.
11 Por krerët e priftërinjve e nxitën turmën
që të kërkojë që t'u lironte atyre Barabanë.
12 Dhe Pilati e mori përsëri fjalën dhe u
tha atyre: "Çfarë doni, pra, të bëj me atë
që ju e quani mbret të Judenjve?". 13 Dhe
ata bërtitën përsëri: "Kryqëzoje!". 14 Dhe
Pilati u tha atyre: "Po ç'të keqe ka bërë?".
Atëherë ata bërtitën edhe më fort: "Kryqë-
zoje!". 15 Prandaj Pilati, duke dashur ta
kënaqë turmën, ua lëshoi Barabanë. Dhe,
mbasi e fshikulluan Jezusin, ua dorëzoi
atyre që të kryqëzohej. 16 Atëherë ushtarët
e çuan Jezusin në oborrin e brendshëm
domëthënë në pretorium, dhe mblodhën
gjithë kohortën. 17 E veshën në purpur dhe,
si thurën një kurorë me ferra, ia vunë mbi
krye. 18 Pastaj nisën ta përshëndesin duke i
thënë: "Tungjatjeta, o mbret i Judenjve!".
19 Dhe e goditnin në krye me një kallam, e
pështynin dhe, duke u gjunjëzuar përpara
tij, e adhuronin. 20 Pasi e tallën, ia hoqen
purpurën, e veshën me rrobat e tij dhe e
nxorën jashtë për ta kryqëzuar. 21 Ata e
detyruan një kalimtar, një farë Simoni nga
Kirena që kthehej nga ara, babai i Alek-
sandrit dhe i Rufit, që ta mbante kryqin e
tij. 22 Pastaj e çuan Jezusin në vendin të
quajtur Golgota, që do të thotë: "Vendi i
Kafkës". 23 I dhanë të pijë verë të përzier
me mirrë, por ai nuk e mori. 24 Dhe, pasi e
kryqëzuan, i ndanë rrobat e tij duke hedhur
short, për të ditur çfarë do t'i binte secilit.
25 Ishte ora e tretë kur e kryqëzuan. 26 Dhe
mbishkrimi që tregonte shkakun e dënimit,
i cili ishte vënë përmbi të, thoshte: "Mbreti
i Judenjve". 27 Bashkë me të kryqëzuan
edhe dy vjedhës, njërin në të djathtën e tij
dhe tjetrin në të majtën e tij. 28 Kështu u
përmbush Shkrimi që thotë: "Ai u përfshi
ndër keqbërësit". 29 Dhe ata që kalonin aty
afër e fyenin, duke tundur kokën, dhe duke
thënë: "Hej, ti që e shkatërron tempullin
dhe e rindërton në tre ditë, 30 shpëto veten
tënde dhe zbrit nga kryqi!". 31 Po ashtu
edhe krerët e priftërinjve me skribët, duke
e tallur, i thoshnin njeri tjetrit: "Të tjerët
i shpëtoi, por veten s'mund ta shpëtojë.
32 Krishti, mbreti i Izraelit, le të zbresë tani
nga kryqi që ta shohim dhe ta besojmë".
Edhe ata që ishin kryqëzuar bashkë me të,
e fyenin atë. 33 Pastaj, kur erdhi e gjashta
orë, errësira e mbuloi gjithë vendin deri
në të nëntën orë. 34 Dhe në të nëntën orë
Jezusi bërtiti me zë të lartë: "Eloi, Eloi; lama
sabaktani?", që e përkthyer do të thotë:
"Perëndia im, Perëndia im, përse më ke
braktisur?". 35 Dhe disa nga të pranishmit,
kur e dëgjuan, thoshnin: "Ja, ai po thërret
Elian!". 36 Atëherë një prej tyre erdhi me
vrap, e zhyti një sfungjer në uthull dhe,
mbasi e vuri në një kallam, ia dha të pijë,
duke thënë: "Lëreni; të shohim nëse vjen
Elia që ta zbresë poshtë". 37 Por Jezusi, si
lëshoi një britmë të madhe, dha frymën.
38 Atëherë veli i tempullit u ça më dysh
nga maja deri në fund. 39 Dhe centurioni
që qëndronte përballë Jezusit, kur pa se,
pasi Jezusi bërtiti ashtu, kishte dhënë sh-
pirt, tha: "Me të vërtetë ky njeri ishte
Biri i Perëndisë!". 40 Aty ishin gjithashtu
edhe gra që shikonin nga larg; midis tyre
ishin Maria Magdalena dhe Maria, nëna
e Jakobit të vogël të Joses dhe Salomeja,
41 të cilat e kishin ndjekur dhe i kishin
shërbyer kur ishte në Galile; dhe kishte
edhe shumë të tjera që ishin ngjitur bashkë
me të në Jeruzalem. 42 Pastaj, u afrua
tashmë mbrëmja, sepse ishte Përgatitja,
domethënë vigjilja e së shtunës, 43 Jozefi
nga Arimatea, një këshilltar i respektuar, i
cili priste edhe ai mbretërinë e Perëndisë,
me guxim hyri te Pilati dhe kërkoi trupin
e Jezusit. 44 Dhe Pilati u çudit që tashmë
kishte vdekur. Dhe thirri centurionin dhe e

pyeti nëse kishte vdekur prej shumë kohe.
45 Dhe si u sigurua nga centurioni, ia la
trupin Jozefit. 46 Ky, mbasi bleu një çarçaf,
e zbriti Jezusin nga kryqi, e mbështolli në
çarçaf dhe e vuri në një varr që ishte hapur
në shkëmb; pastaj rrokullisi një gur para
hyrjes së varrit. 47 Dhe Maria Magdalena
dhe Maria, nëna e Joses, vërenin ku e vunë.

16

1 Si kaloi e shtuna, Maria Magdalena dhe
Maria, nëna e Jakobit, dhe Salomeja blenë
aroma për të shkuar të vajosin Jezusin.
2 Në mëngjesin e ditës së parë të javës,
shumë herët, ato erdhën te varri, kur po
lindte dielli. 3 Dhe thonin në mes tyre:
"Kush do të na rrokullisë gurin nga hyrja
e varrit?". 4 Por, kur ngritën sytë, panë
se guri ishte rrokullisur, megjithëse ishte
shumë i madh. 5 Hynë, pra, në varr dhe
panë një djalosh që ishte ulur në të djathtë,
të veshur me të bardha, dhe mbetën të
trembura. 6 Dhe ai u tha atyre: "Mos u
trembni! Ju kërkoni Jezusin Nazareas që
ka qenë kryqëzuar; ai u ringjall, nuk është
këtu; ja vendi ku e kishin vënë. 7 Por shkoni
dhe u thoni dishepujve të tij dhe Pjetrit
se ai po ju pararend në Galile; atje do ta
shihni, ashtu siç ju pati thënë". 8 Dhe ato
dolën shpejt dhe ikën nga va-rri, sepse i
zuri tmerri dhe habia; dhe nuk i thanë
asgjë kurrkujt, sepse kishin frikë. 9 Tani
Jezusi, pasi ishte ringjallur në mëngjesin
e ditës së parë të javës, iu shfaq së pari
Marisë Magdalenë, nga e cila pati dëbuar
shtatë demonë. 10 Dhe ajo shkoi dhe ua
tregoi atyre që kishin qenë bashkë me të,
të cilët ishin të pikëlluar dhe e qanin. 11 Por
këta, kur dëgjuan se ishte gjallë dhe se u
pa nga ajo, nuk i besuan. 12 Mbas këtyre
gjërave, iu shfaq në trajtë tjetër dyve prej
tyre, që po shkonin në fshat. 13 Edhe ata
shkuan dhe ua treguan të tjerëve; por as
këtyre nuk u besuan. 14 Në fund iu shfaq
të njëmbëdhjetëve kur ishin në tryezë dhe
i qortoi për mosbesimin e tyre dhe për
ngurtësinë e zemrës, sepse nuk u kishin
besuar atyre që e kishin parë të ringjallur.
15 Pastaj u tha atyre: "Dilni në mbarë botën
dhe i predikoni ungjillin çdo krijese; 16 ai
që beson dhe është pagëzuar, do të jetë i
shpëtuar; por ai që nuk ka besuar, do të
jetë i dënuar. 17 Dhe këto janë shenjat që
do t'i përcjellin ata që do të besojnë: në
emrin tim ata do t'i dëbojnë demonët, do të
flasin gjuhë të reja; 18 do t'i kapin me dorë
gjarpërinjtë, edhe nëse do të pijnë diçka
që shkakton vdekjen, nuk do t'u bëjë asnjë
të keqe; do t'i vënë duart mbi të sëmurët
dhe këta do të shërohen". 19 Zoti Jezus, pra,
mbasi u foli, u ngrit në qiell dhe u ul në
të djathtë të Perëndisë. 20 Pastaj ata dolën
dhe predikuan kudo, ndërsa Zoti bashkëve-
pronte me ta dhe e vërtetonte fjalën me
shenjat që e shoqëronin. Amen.

Luka

1 Mbasi shumë vetë ndërmorën të ren-
ditin tregimin e ngjarjeve që ndodhën në
mesin tonë, 2 ashtu si na i përcollën ata që
ishin bërë nga fillimi dëshmitarë okularë
dhe shërbyes të fjalës, 3 m'u duk e mirë
edhe mua, pasi i hetova të gjitha gjërat me
kujdes që nga fillimi, të t'i shkruaj sipas
radhës, fort i nderuari Teofil, 4 që ti të
njohësh vërtetësinë e gjërave që të kanë
mësuar. 5 Në ditën e Herodit, mbretit të
Judesë, ishte një prift me emër Zakaria, nga
rendi i Abias; gruaja e tij ishte pasardhëse
e Aaronit dhe quhej Elizabetë. 6 Që të dy
ishin të drejtë në sytë e Perëndisë, duke
ecur pa të metë në të gjitha urdhërimet dhe
ligjet e Zotit. 7 Por nuk kishin fëmijë, sepse
Elizabeta ishte shterpe, dhe të dy ishin të
kaluar në moshë. 8 Ndodhi që, kur Zakaria
po ushtronte detyrën e tij priftërore para
Perëndisë sipas rregullit të rendit të vet,
9 sipas zakonit të shërbesës priftërore, i ra
shorti të hyjë në tempullin e Zotit për të
djegur temjanin. 10 Ndërkaq mbarë turma
e popullit rrinte jashtë e lutej, në orën
e temjanit. 11 Atëherë një engëll i Zotit
iu shfaq duke qëndruar në këmbë në të
djathtën e altarit të temjanit. 12 Zakaria, kur
e pa, u trondit dhe e zuri frika. 13 Por engjëlli
i tha: "Mos u tremb, Zakaria, sepse lutja
jote u plotësua dhe gruaja jote Elizabeta
do të lindë një djalë, të cilit do t'ia vësh
emrin Gjon. 14 Dhe ai do të jetë për ty
shkak gëzimi dhe hareje, dhe shumë vetë
do të gëzohen për lindjen e tij. 15 Sepse
ai do të jetë i madh përpara Zotit; nuk do
të pijë as verë as pije dehëse dhe do të
jetë i përplotë me Frymën e Shenjtë që në
barkun e s'ëmës. 16 Dhe do t'i kthejë shumë
prej bijve të Izraelit te Zoti, Perëndia i tyre.
17 Dhe do të shkojë përpara tij në frymë dhe
pushtet të Elias, për t'i kthyer zemrat e
prindërve te fëmijët dhe rebelët në urtinë
e të drejtëve, për t'ia bërë gati Zotit një
popull të përgatitur mirë". 18 Dhe Zakaria
i tha engjëllit: "Nga se do ta njoh këtë?
Sepse unë jam plak dhe gruaja ime është e
kaluar në moshë". 19 Dhe engjëlli, duke iu
përgjigjur, i tha: "Unë jam Gabrieli që rri
në prani të Perëndisë, dhe më kanë dërguar
që të flas me ty dhe të të njoftoj këto lajme
të mira. 20 Dhe ja, ti do të jesh i pagojë dhe
nuk do të mund të flasësh deri në atë ditë
kur do të ndodhin këto gjëra, sepse nuk
u ke besuar fjalëve të mia, të cilat do të
përmbushen në kohën e tyre". 21 Ndërkaq
populli po priste Zakarian dhe çuditej që
ai po vonohej aq shumë brenda tempullit.
22 Por, kur doli, nuk mundi t'u flasë atyre;
atëherë ata e kuptuan se ai kishte pasur një
vegim në tempull; ai u bënte shenja atyre,
por mbeti i pagojë. 23 Dhe ndodhi që, kur u
plotësuan ditët e shërbesës së tij, ai u kthye
në shtëpinë e vet. 24 Dhe, pas atyre ditëve
Elizabeta, gruaja e tij, u ngjiz; dhe u fsheh
pesë muaj dhe thoshte: 25 "Ja ç'më bëri Zoti,
në ato ditë kur e ktheu vështrimin e tij
mbi mua për të më hequr turpin përpara
njerëzve". 26 Në muajin e gjashtë, engjëlli
Gabriel u dërgua nga Perëndia në një qytet
të Galilesë, që quhej Nazaret, 27 te një e
virgjër, që ishte e fejuar me një njeri që
quhej Jozef, nga shtëpia e Davidit; dhe emri
i virgjëreshës ishte Maria. 28 Dhe engëlli
hyri te ajo dhe tha: "Tungjatjeta, o hirplote,
Zoti është me ty; ti je e bekuar ndër gratë".
29 Por kur e pa atë, ajo mbeti e shqetësuar
nga fjalët e tij, dhe pyeste vetveten çfarë
kuptimi mund të kishte një përshëndetje
e tillë. 30 Dhe engjëlli i tha: "Mos ki frikë,
Mari, sepse ke gjetur hir para Perëndisë.
31 Dhe ja, ti do të mbetesh shtatzënë dhe
do të lindësh një djalë, dhe do t'ia vesh
emrin Jezus. 32 Ai do të jetë i madh dhe do
të quhet Biri i Shumë të Lartit; dhe Zoti
Perëndi do t'i japë fronin e Davidit, atit të
tij; 33 dhe do të mbretërojë mbi shtëpinë e
Jakobit përjetë, dhe mbretëria e tij nuk do
të ketë kurrë të sosur". 34 Dhe Maria i tha
engjëllit: "Si do të ndodhë kjo, përderisa
unë nuk njoh burrë?". 35 Dhe engjëlli duke
u përgjigjur, i tha: "Fryma e Shenjtë do të
vijë mbi ty dhe pushteti i Shumë të Lartit
do të të mbulojë me hijen e vet; prandaj
i shenjti që do të lindë prej teje do të
quhet Bir i Perëndisë. 36 Dhe ja, Elizabeta,
e afërmja jote, edhe ajo, në pleqërinë e
saj, mbeti shtatzënë me një djalë; dhe ky
është muaji i gjashtë për të, që e quanin
shterpë, 37 sepse me Perëndinë asgjë s'është
e pamundshme". 38 Atëherë Maria tha: "Ja
shërbëtorja e Zotit; le të më ndodhë sipas

fjalës sate”. Dhe engjëlli u largua prej saj.
39 Dhe në ato ditë Maria u ngrit dhe shkoi
me nxitim në krahinën malore, në një qytet
të Judesë, 40 dhe hyri në shtëpinë e Zakarias
e përshëndeti Elizabetën. 41 Dhe ndodhi
që, sapo Elizabeta dëgjoi përshëndetjen e
Maries, fëmija i kërceu në bark, dhe Eliza-
beta u mbush me Frymën e Shenjtë, 42 dhe
thërriti me zë të lartë, duke thënë: “Ti
je e bekuar ndër gratë dhe i bekuar është
fryti i barkut tënd. 43 Dhe përse po më
ndodh kjo, që nëna e Zotit tim të vijë tek
unë? 44 Sepse, ja, sapo arriti në veshët e mi
zëri i përshëndetjes sate, fëmija nga gëzimi
kërceu në barkun tim. 45 Tani, e lumur është
ajo që besoi, sepse gjërat që i janë thënë nga
ana e Zotit do të realizohen!”. 46 Dhe Maria
tha: “Shpirti im e madhëron Zotin, 47 dhe
fryma im ngazëllon në Perëndinë, Shpë-
timtarin tim, 48 sepse ai e shikoi me pëlqim
ultësinë e shërbëtores së tij; sepse ja, tani
e tutje të gjitha brezat do të më shpallin të
lume, 49 sepse i Pushtetshmi më bëri gjëra të
mëdha, dhe i Shenjtë është emri i tij! 50 Dhe
mëshira e tij shtrihet nga brezi në brez për
ata që e druajnë. 51 Ai veproi pushtetshëm
me krahun e vet; i shpërndau krenarët me
mendimet e zemrave të tyre; 52 i përmbysi
pushtetarët nga fronat e tyre dhe i ngriti të
përulurit; 53 i mbushi me të mira të uriturit
dhe i ktheu duarbosh të pasurit. 54 Ai e
ndihmoi Izraelin, shërbëtorin e vet, duke
i kujtuar për mëshirën e tij, 55 ashtu si ua
pati deklaruar etërve tanë, Abrahamit dhe
pasardhësve të tij, për gjithmonë”. 56 Dhe
Maria ndenji me Elizabetën gati tre muaj,
pastaj u kthye në shtëpinë e vet. 57 Dhe
Elizabetës i erdhi koha që të lindë dhe
të nxjerrë në dritë një djalë. 58 Fqinjët
e saj dhe të afërmit, kur dëgjuan se Zoti
kishte treguar mëshirë të madhe ndaj saj,
u gëzuan me të. 59 Dhe ndodhi që të tetën
ditë erdhën për ta rrethprerë djalin, dhe
donin t’ia quanin Zakaria, me emrin e atit
të tij; 60 por e ëma ndërhyri dhe tha: “Jo,
por përkundrazi do të quhet Gjon”. 61 Dhe
ata i thanë: “S’ka njeri në fisin tënd që
të quhet me këtë emër”. 62 Kështu me
shenja e pyetën të atin, si donte që t’i quhej.
63 Ai atëherë kërkoi një tabelë shkrimi dhe
shkroi mbi të: “Emri i tij është Gjon”. Dhe
të gjithë u mrrekulluan. 64 Në atë çast goja
e tij u hap dhe gjuha e tij u zgjidh, dhe
fliste duke bekuar Perëndinë. 65 Dhe të
gjithë fqinjëve të tyre u hyri druajtja, dhe
të gjitha këto gjëra u përhapën nëpër krejt
krahinën malore të Judesë. 66 Të gjitha ata
që i dëgjuan, i vunë në zemrën e tyre duke
thënë: “Vallë kush do të jetë ky fëmijë?”.
Dhe dora e Zotit ishte me të. 67 Dhe Zakaria,
ati i tij, u mbush me Frymën e Shenjtë
dhe profetizoi, duke thënë: 68 Bekuar qoftë
Zoti, Perëndia i Izraelit, sepse e ka viz-
ituar dhe e kreu çlirimin e popullit të vet;
69 dhe na ngriti një shpëtim të pushtetshëm
në shtëpinë e Davidit, shërbëtorit të vet,
70 ashtu si ai e kishte deklaruar nëpërmjet
gojës së profetëve të tij të shenjtë që nga
kohët e lashta, që ne të shpëtojmë 71 prej
armiqve tanë dhe prej dorës së gjithë atyre
që na urrejnë, 72 për të treguar mëshirë tek
etërit tanë e për t’u kujtuar për besëlidhjen
e tij të shenjtë, 73 betimin që i bëri Abra-
hamit, atit tonë, 74 për të na lejuar që, pasi
të çlirohemi nga duart e armiqve tanë, të
mund t’i shërbejmë pa frikë, 75 në shenjtëri
e në drejtësi përpara atij, të gjitha ditët e
jetës sonë. 76 Dhe ti, o fëmijë i vogël, do të
quhesh profet nga Shumë i Larti, sepse ti
do të shkosh përpara fytyrës së Zotit për
të përgatitur udhët e tij, 77 për t’i dhënë
popullit të tij njohjen e shpëtimit, në faljen
e mëkateve të tyre; 78 për hir të thellësisë së
mëshirës së Perëndisë sonë, për të cilën ag-
imi nga lart na ka vizituar, 79 për të ndriçuar
ata që dergjeshin në errësirë dhe në hijen
e vdekjes, për të udhëhequr hapat tona në
udhën e paqes”. 80 Ndërkaq fëmija rritej
dhe forcohej në frymë: dhe qëndroi në
shkretëtirë deri në atë ditë, kur ai duhej t’i
zbulohej Izraelit.

2

1 Tani, në atë ditë u shpall një dekret
nga ana e Cezar Augustit, për të kryer
regjistrimin e popullsisë të gjithë peran-
dorisë. 2 Ky regjistrim qe i pari që u krye
kur Kuirini ishte guvernatori i Sirisë. 3 Dhe
të gjithë shkonin të regjistroheshin, secili
në qytetin e vet. 4 Tani edhe Jozefi doli
nga qyteti i Nazaretit të Galilesë, për të
shkuar në Jude, në qytetin e Davidit, që
quhet Bethlehem, sepse ai ishte i shtëpisë
dhe i familjes së Davidit, 5 për t’u regjistruar
bashkë me Marinë, gruan e vet, me të
cilën ishte martuar dhe që ishte shtatzënë.

6 Kështu, ndërsa ishin atje, asaj i erdhi koha
të lindë. 7 Dhe ajo lindi djalin e saj të
parëlindur, e mbështolli me pelena dhe e
vendosi në një grazhd, sepse në han nuk
kishte vend për ta. 8 Tani në po atë krahinë
ishin disa barinj që rrinin jashtë, në fusha,
dhe natën ruanin kopenë e tyre. 9 Dhe ja,
një engjëll i Zotit iu paraqit atyre dhe lavdia
e Zotit shkëlqeu rreth tyre e ata i zuri një
frikë e madhe. 10 Por engjëlli u tha atyre:
"Mos druani, sepse unë po ju lajmëroj
një gëzim të madh për të gjithë popullin;
11 sepse sot në qytetin e Davidit lindi për ju
një Shpëtimtar, që është Krishti, Zoti. 12 Dhe
kjo do t'ju vlejë si shenjë: ju do të gjeni një
fëmijë të mbështjellur me pelena, të shtrirë
në një grazhd". 13 Dhe menjëherë engjëllit
iu bashkua një shumicë e ushtrisë qiel-
lore, që lëvdonte Perëndinë, duke thënë:
14 "Lavdi Perëndisë në vendet më të larta,
dhe paqe mbi tokë njerëzve mbi të cilët
qëndron mirëdashja e tij!". 15 Dhe ndodhi
që, kur engjëjt u larguan prej tyre për t'u
kthyer në qiell, barinjtë i thanë njeri tjetrit:
"Le të shkojmë deri në Bethlehem për të
parë ç'ka ndodhur dhe ç'na bëri të ditur
Zoti". 16 Shkuan, pra, me nxitim dhe gjetën
Marinë, Jozefin dhe fëmijën që ndodhej në
një grazhd. 17 Mbasi e panë, përhapën ato
që u ishte thënë për atë fëmijë. 18 Dhe
të gjithë ata që i dëgjuan, u mrekulluan
nga gjërat që u treguan barinjtë. 19 Maria i
ruante të gjitha këto fjalë, duke i medituar
në zemrën e saj. 20 Dhe barinjtë u kthyen,
duke përlëvduar dhe lavdëruar Perëndinë
për të gjitha gjërat që kishin dëgjuar dhe
parë, ashtu si u ishte thënë atyre. 21 Dhe kur
kaluan të tetë ditët, pas të cilave ai duhej
rrethprerë, ia vunë emrin Jezus, emër të
dhënë nga engjëlli para se ai të ngjizej në
bark. 22 Kur pastaj ishin plotësuar ditët e
pastrimit të saj sipas ligjit të Moisiut, e çuan
fëmijën në Jeruzalem për t'ia paraqitur
Zotit, 23 ashtu siç është shkruar në ligjin
e Zotit: "Çdo mashkull i parëlindur do të
jetë thirrur shenjt për Zotin", 24 dhe për
të ofruar flijim, siç është thënë në ligjin e
Zotit, një çift turtujsh ose dy pëllumbash të
rinj. 25 Dhe ja, në Jeruzalem ishte një njeri
që quhej Simeon; Ky njeri ishte i drejtë dhe
i përshpirtshëm dhe priste ngushëllimin
e Izraelit; dhe Fryma e Shenjtë ishte mbi
të. 26 Dhe në mënyrë hyjnore atij i qe
zbuluar nga Fryma e Shenjtë se nuk do
të vdiste para se të kishte parë Krishtin e
Zotit. 27 Ai pra, i shtyrë nga Fryma, erdhi në
tempull; dhe, si prindërit i prunë fëmijën
Jezus për të bërë me të ato që përshkruan
ligji, 28 ai e mori në krah e bekoi Perëndinë
duke thënë: 29 "Tani, o Zot, lejo që shërbë-
tori yt të vdesë në paqe, sipas fjalës sate,
30 sepse sytë e mi e panë shpëtimin tënd
31 që ti e përgatite përpara gjithë popujve:
32 dritën për të ndriçuar kombet dhe lavdinë
e popullit tënd, Izraelit". 33 Dhe Jozefi e
nëna e fëmijës mrrekulloheshin për gjërat
që thuheshin për të. 34 Pastaj Simeoni i
bekoi dhe i tha Marisë, nënës së tij: "Ja,
ky është vënë për rënien dhe për ngritjen
e shumë vetave në Izrael dhe për të qenë
shenjë kundërshtimesh, 35 edhe ty vetë një
shpatë do të ta tejshpojë shpirtin, që të
zbulohen mendimet e shumë zemrave".
36 Aty ishte edhe Ana, një profeteshë, bija
e Fanuelit, nga fisit i Aserit, e cila ishte
shumë e kaluar në moshë, që kishte jetuar
mbas virgjërisë së saj shtatë vjet me bur-
rin. 37 Ajo ishte e ve dhe, megjithse ishte
tetëdhjetë e katër vjeçe, nuk largohej kurrë
nga tempulli duke i shërbyer Perëndisë
natë e ditë me agjërime dhe lutje. 38 Edhe
ajo erdhi në atë moment, lavdëroi Zotin
dhe u fliste për këtë fëmijë të gjithë atyre
që prisnin çlirimin në Jeruzalem. 39 Dhe
mbasi i kryen të gjitha ato që i takonin
sipas ligjit të Zotit, u kthyen në Galile, në
qytetin e tyre, Nazaret. 40 Ndërkaq fëmija
rritej dhe forcohej në frymë, duke qenë
plot dituri; dhe hiri i Perëndisë ishte mbi
të. 41 Tani prindërit e tij shkonin çdo vit
në Jeruzalem për festën e Pashkës. 42 Dhe,
kur ai i mbushi dymbëdhjetë vjeç, ata u
ngjitën në Jeruzalem, sipas zakonit të fes-
tës. 43 Dhe si u përmbushën ato ditë, kur ata
u kthyen, fëmija Jezus ndënji në Jeruzalem;
por Jozefi dhe e ëma e tij nuk e dinin. 44 Duke
menduar se ai ishte në shoqëri, ata bënë
një ditë rrugë, pastaj filluan ta kërkojnë
midis farefisit dhe të njohurve; 45 dhe, duke
qenë se nuk e gjetën, u kthyen në Jeruzalem
për ta kërkuar. 46 Dhe ndodhi që, pas tri
ditësh, e gjetën në tempull, të ulur në mes
të dijetarëve, duke i dëgjuar dhe duke u
bërë atyre pyetje. 47 Dhe të gjithë ata që
e dëgjonin, habiteshin nga zgjuarësia e tij
dhe nga përgjigjet e tij. 48 Dhe, kur ata e

panë, mbetën të habitur, dhe e ëma i tha:
"Bir, pse na e bëre këtë? Ja, yt atë dhe unë,
në ankth, po të kërkonim!". 49 Por ai u tha
atyre: "Përse më kërkonit? A nuk e dinit
se më duhet të merrem me punët e Atit
tim?". 50 Por ata nuk i kuptuan fjalët që ai
u tha atyre. 51 Dhe ai zbriti bashkë me ta, u
kthye në Nazaret dhe i bindej atyre. E ëma
i ruante të gjitha këto fjalë në zemrën e saj.
52 Dhe Jezusi rritej në dituri, në shtat dhe në
hir përpara Perëndisë dhe njerëzve.

3

1 Tani në vitin e pesëmbëdhjetë të
mbretërimit të Tiberit Cezar, kur Ponc
Pilati ishte qeveritari i Judesë, Herodi
tetrarku i Galilesë, i vëllai, Filipi, tetrarku
i Itureas dhe i krahinës së Trakonitidës
dhe Lizania tetrarku i Abilenës, 2 nën
kryepriftërinjtë Ana dhe Kajfa, fjala
e Perëndisë iu drejtua Gjonit, birit të
Zakarias, në shkretëtirë. 3 Atëherë ai e
përshkoi gjithë krahinën përreth Jordanit,
duke predikuar një pagëzim pendimi për
faljen e mëkateve, 4 ashtu siç është shkruar
në librin e fjalëve të profetit Isaia, që thotë:
"Ja zëri i njërit që bërtet në shkretirë:
Përgatitni udhën e Zotit, drejtoni shtigjet
e tij! 5 Çdo luginë të jetë e mbushur dhe
çdo mal e kodër të jetë sheshuar; vendet
dredha-dredha të drejtohen dhe rrugët
e vështira të sheshohen 6 dhe çdo mish
do të shohë shpëtimin e Perëndisë". 7 Ai,
pra, u thoshte turmave që shkonin të
pagëzoheshin prej tij: "Pjellë nepërkash,
kush ju ka mesuar t'i arratiseni zemërimit
që po vjen? 8 Bëni, pra, fryte të denja
pendimi dhe mos filloni të thoni brenda
jush: "Ne kemi Abrahamin për Atë", sepse
unë po ju them se Perëndia mund t'i
nxjerrë fëmijë Abrahamit edhe nga këta
gurë. 9 Tashmë sëpata u vu në rrënjë të
pemëve; çdo pemë që nuk jep fryt të mirë
do të pritet dhe do të hidhet në zjarr".
10 Dhe turmat e pyesnin, duke thënë: "Dhe
ne, pra, ç'të bëjmë?". 11 Atëherë ai, duke
përgjigjur, u tha atyre: "Ai që ka dy tunika
le t'i ndajë me atë që s'ka, dhe ai që ka të
hajë le të veprojë po kështu". 12 Tani erdhën
edhe disa tagrambledhës që të pagëzohen
dhe e pyetën: "Mësues, ç'duhet të bëjmë?".
13 Dhe ai u tha atyre: "Mos vilni asgjë më
tepër nga sa ju është urdhëruar". 14 Edhe
ushtarët e pyetën duke thënë: "Dhe ne,
ç'duhet të bëjmë?". Dhe ai u tha atyre:
"Mos i bëni shantazh asnjeriu, mos i bëni
akuza të rreme kurrkujt dhe jini të kënaqur
me pagën tuaj!". 15 Dhe populli ishte në
pritje dhe të gjithë pyesnin në zemrat e
veta nëse Gjoni ishte Krishti vetë. 16 Gjoni
u përgjigj duke u thënë të gjithëve: "Unë
ju pagëzoj me ujë; por vjen ai që është më
i fortë nga unë, të cilit unë nuk jam i denjë
as t'ia zgjidh lidhëset e sandaleve; ai do
t'ju pagëzojë me Frymën e Shenjtë dhe me
zjarr. 17 Ai mban në dorë lopatën e vet,
për ta pastruar krejt lëmin e vet dhe për
të mbledhur grurin në hambarin e tij, por
bykun do ta djegë me zjarr që nuk shuhet".
18 Kështu ai e ungjillizonte popullin duke
e kështilluar me shumë mënyra të tjera.
19 Por Herodi, tetraku, mbasi u qortua prej
tij për shkak të Herodiadës, gruas së vëllait
të tij Filipit, dhe për të gjitha mbrapshtitë
që ai kishte kryer, 20 U shtoi të gjitha të
tjerave edhe këtë, domethënë e futi Gjonin
në burg. 21 Tani, si u pagëzua gjithë populli,
edhe Jezusi u pagëzua; dhe ndërsa po lutej,
qielli u hap 22 dhe Fryma e Shenjtë zbriti
mbi të, në trajtën trupore si të pëllumbit,
dhe nga qielli erdhi një zë, që thoshte: "Ti
je Biri im i dashur, në ty unë jam kënaqur!".
23 Dhe Jezusi ishte rreth tridhjetë vjeç; dhe
e pandehnin se ishte bir i Jozefit, bir i Elit;
24 bir i Mathatit, bir i Levit, bir i Melkit, bir
i Janas, bir i Jozefit; 25 bir i Matathias, bir i
Amosit, bir i Naumit, bir i Eslit, bir i Nagait;
26 bir i Maathit, bir i Matathias, bir i Semeit,
bir i Jozefit, bir i Judës; 27 bir i Joannas, bir i
Resas, bir i Zorobabelit, bir i Salatielit, bir i
Nerit; 28 bir i Melkit, bir i Adit, bir i Kosamit,
bir i Elmodamit, bir i Erit; 29 bir i Joseut,
bir i Eliezerit, bir i Iorimit, bir i Mathatit,
bir i Levit; 30 bir i Simeonit, bir i Judës, bir
i Jozefit, bir i Jonanit, bir i Eliakimit; 31 bir
i Meleas, bir i Menas, bir i Matathas, bir
i Natanit, bir i Davidit; 32 bir i Jeseut, bir
i Obedit, bir i Boozit, bir i Salmonit, bir i
Naasonit; 33 bir i Aminadabit, bir i Aramit,
bir i Esromit, bir i Faresit, bir i Judës; 34 bir
i Jakobit, bir i Isakut, bir i Abrahamit, bir
i Tares, bir i Nakorit; 35 bir i Serukut, bir
i Ragaut, bir i Pelekut, bir i Eberit, bir i
Selës; 36 bir i Kainanit, bir i Arfaksadit, bir
i Semit, bir i Noeut, bir i Lamekut; 37 bir i
Mathusalës, bir i Enokut, bir i Jaredit, bir
i Mahalaleelit, bir i Kainanit; 38 bir i Enosit,
bir i Setit, bir i Adamit, i Perëndisë.

4

1 Dhe Jezusi, plot me Frymën e Shenjtë,
u kthye nga Jordani dhe Fryma e çoi në
shkretëtirë, 2 ku për dyzet ditë e tundoi
djalli; gjatë atyre ditëve ai nuk hëngri asgjë,
por kur ato kaluan, e mori uria. 3 Dhe djalli
i tha: "Nëse je Biri i Perëndisë, i thuaj këtij
guri të bëhet bukë". 4 Por Jezusi u përgjigj
duke thënë: "Është shkruar: "Njeriu nuk do
të rrojë vetëm me bukë, por me çdo fjalë
të Perëndisë"". 5 Pastaj djalli e çoi në një
mal të lartë dhe, për një çast, i tregoi të
gjitha mbretëritë e botës. 6 Dhe djalli i tha:
"Unë do të të jap gjithë pushtetin e këtyre
mbretërive dhe lavdinë e tyre, sepse m'u
dha mua në dorë dhe unë ia jap kujt të dua.
7 Në qoftë se ti, pra, duke rënë përmbys,
më adhuron, do të jetë krejt jotja". 8 Por
Jezusi, duke u përgjigjur, i tha: "Largohu
prej meje, Satana. Është shkruar: "Adhuro
Zotin, Përëndinë tënd dhe shërbeji vetëm
atij"". 9 Pastaj e çoi në Jeruzalem, e vuri
në majë të tempullit, në cep, dhe i tha:
"Nëse je Biri i Perëndisë, hidhu poshtë që
këtej; 10 sepse është shkruar: "Ai do t'u
urdhërojë engjëjve të vet rreth teje të të
ruajnë. 11 Dhe ata do të të mbajnë mbi duart
e tyre që këmba jote të mos ndeshë me
asnjë gur"". 12 Dhe Jezusi u përgjigj dhe
i tha: "Është thënë: "Mos e tundo Zotin,
Perëndinë tënd"". 13 Dhe kur djalli i mbaroi
të gjitha tundimet, u largua prej tij, për një
farë kohe. 14 Dhe Jezusi, në fuqinë e Frymës,
u kthye në Galile dhe fama e tij u përhap në
mbarë krahinën përreth. 15 Dhe ai mësonte
në sinagogat e tyre, i nderuar nga të gjithë.
16 Pastaj erdhi në Nazaret, ku ishte rritur,
dhe si e kishte zakon ditën e shtunë, hyri në
sinagogë dhe u ngrit për të lexuar. 17 I dhanë
në dorë librin e profetit Isaia; e hapi dhe
gjeti vendin ku ishte shkruar: 18 "Fryma e
Zotit është mbi mua, sepse ai më vajosi për
të ungjillizuar të varfërit; ai më dërgoi për
të shëruar ata që e kanë zemrën të thyer,
për të shpallur çlirimin e të burgosurve dhe
kthimin e të parit të verbërve, për të çliruar
përsëri të shtypurit, 19 dhe për të predikuar
vitin e pranueshëm të Zotit". 20 Pastaj, si
e mbylli librin dhe ia dha shërbyesit, u
ul; dhe sytë e të gjithëve në sinagogë u
drejtuan mbi të. 21 Atëherë ai nisi të thotë:
"Sot ky Shkrim u përmbush në veshët tu-
aja". 22 Dhe të gjithë jepnin dëshmi dhe
mrekulloheshin për fjalët e hirit që dilnin
nga goja e tij, dhe thoshnin: "Po ky, a nuk
është biri i Jozefit?". 23 Dhe ai u tha atyre:
"Me siguri ju do të më përmendni fjalën e
urtë: "Mjek, shëro veten tënde"; të gjitha
ato që dëgjuam se u bënë në Kapernaum,
bëji edhe këtu në atdheun tënd". 24 Por ai
tha: "Në të vërtetë po ju them se asnjë
profet nuk mirëpritet në atdheun e vet.
25 Në të vërtetë po ju them se në kohën
e Elias, kur qielli u mbyll për tre vjet e
gjashtë muaj dhe u bë një uri e madhe
në gjithë vendin, ishin shumë të veja në
Izrael; 26 e megjithatë tek asnjëra nga ato
nuk u dërgua Elia, përveç se te një grua e
ve në Sareptë të Sidonit. 27 Dhe në kohën
e profetit Elize kishte shumë lebrozë në
Izrael; megjithatë asnjë prej tyre nuk u
pastrua, përveç Naamanit Sirian". 28 Kur
i dëgjuan këto fjalë, të gjithë ata që ishin
në sinagogë u zemëruan shumë. 29 Dhe u
ngritën, e dëbuan nga qyteti dhe e çuan
deri në buzë të majës së malit, mbi të cilin
ishte ndërtuar qyteti i tyre, për ta hedhur
poshtë. 30 Por ai, duke kaluar përmes tyre, u
largua. 31 Pastaj zbriti në Kapernaum, qytet
i Galilesë, dhe i mësonte njerëzit ditët e
shtuna. 32 Dhe ata habiteshin nga mësimi i
tij, sepse fjala e tij ishte me autoritet. 33 Në
sinagogë ishte një njeri që ishte pushtuar
me frymën e një demoni të ndyrë. Ai bërtiti
me zë të lartë duke thënë: 34 "Ah, ç'ka mes
nesh dhe teje, o Jezus Nazareas? A erdhe
të na shkatërrosh? Unë e di se kush je ti: i
Shenjti i Perëndisë!". 35 Por Jezusi e qortoi
duke thënë: "Hesht dhe dil prej tij!". Dhe
demoni, pasi e përplasi përpara tyre, doli
prej tij pa i bërë asgjë të keqe. 36 Atëherë të
gjithë i pushtoi habia dhe i thoshin njëri-
tjetrit: "Ç'fjalë është kjo, vallë? Ai urd-
hëron me autoritet dhe pushtet frymërat
e ndyra dhe ata dalin!". 37 Dhe fama e tij
përhapej në çdo vend të krahinës përreth.
38 Mbasi doli nga sinagoga, Jezusi hyri në
shtëpinë e Simonit. Vjehrrën e Simonit e
kishin zënë ethe të forta; dhe ata e lutën
për të. 39 Ai u përkul mbi të, qortoi ethet dhe
ato e lëshuan; dhe ajo u ngrit menjëherë
dhe filloi t'u shërbejë. 40 Kur perëndoi
dielli, të gjithë ata që kishin të sëmurë me
sëmundje të ndryshme i prunë tek ai; dhe
ai i shëroi duke vënë duart mbi secilin prej

tyre. [41] Prej shumë vetëve dilnin demonë
që bërtitnin dhe thoshnin: "Ti je Krishti,
Biri i Perëndisë". Por ai i qortonte dhe nuk
i lejonte të flisnin, sepse ata e dinin se ai
ishte Krishti. [42] Kur zbardhi drita ai doli dhe
shkoi në një vend të pabanuar. Por turmat
e kërkonin dhe e arritën; dhe e mbanin që
të mos largohej prej tyre. [43] Por ai u tha
atyre: "Më duhet ta shpall lajmin e mirë të
mbretërisë së Perëndisë edhe në qytete të
tjera, sepse për këtë jam dërguar". [44] Dhe ai
predikonte nëpër sinagoga të Galilesë.

5

[1] Dhe ndodhi që Jezusi, kur po ndodhej
në bregun e liqenit të Gjenezaretit e ndërsa
turma po shtyhej rreth tij për të dëgjuar
fjalën e Perëndisë, [2] pa dy barka të lidhura
në breg të liqenit, nga të cilat kishin dalë
peshkatarët dhe po lanin rrjetat. [3] Atëherë
hyri në një nga ato barka, në atë që ishte e
Simonit, dhe iu lut që të largohej pak nga
bregu. U ul dhe mësonte turmat nga barka.
[4] Dhe kur mbaroi së foluri i tha Simonit:
"Shko në të thella, dhe hidhni rrjetat tuaja
për të zënë peshk". [5] Dhe Simoni, duke
u përgjigjur, i tha: "Mësues, u munduam
gjithë natën dhe nuk zumë asgjë; por, për
fjalën tënde, do ta hedh rrjetën. [6] Dhe, si
bënë kështu, zunë një sasi aq të madhe
peshku, sa po shqyhej rrjeta. [7] Atëherë u
bënë shenjë shokëve të tyre që ishin në
barkën tjetër, që të vinin e t'i ndihmonin.
Dhe ata erdhën dhe i mbushën të dy barkat
aq sa gati po fundoseshin. [8] Simon Pjetri,
kur pa këtë, i ra ndër këmbë Jezusit dhe
i tha: "Zot, largohu prej meje, sepse jam
njeri mëkatar". [9] Në të vërtetë Pjetri dhe
të gjithë ata që ishin me të, habiteshin
për shkak të sasisë së peshkut që kishin
zënë. [10] E njëjta gjë u ngjau edhe Jakobit dhe
Gjonit, bijve të Zebedeut, që ishin shokë të
Simonit. Atëherë Jezusi i tha Simonit: "Mos
ki frikë; tash e tutje ti do të jesh peshkatar
njerëzish të gjallë". [11] Pastaj ata, si i nxorën
në breg barkat, lanë çdo gjë dhe ndiqnin.
[12] Ndodhi që, ndërsa Jezusi ndodhej në një
nga ato qytete, erdhi një njeri i mbushur
plot me lebër, i cili, kur e pa Jezusin, ra
me fytyrë për dhe dhe iu lut duke thënë:
"Zot, po të duash, ti mund të më pastrosh".
[13] Atëherë ai e zgjati dorën, e preku duke
thënë: "Po, e dua, qofsh i pastruar". Dhe
menjëherë lebra iu zhduk. [14] Dhe Jezusi
e urdhëroi: "Mos ia trego kurrkujt; por
shko, paraqitu te prifti dhe bëj një ofertë
për pastrimin tënd, sikurse e ka përshkruar
Moisiu, që kjo t'u shërbejë si dëshmi".
[15] Dhe fama e tij po përhapej gjithnjë e më
shumë; dhe turma të mëdha mblidheshin
për ta dëgjuar dhe për t'u shëruar prej tij
nga sëmundjet e veta. [16] Por ai tërhiqej
në vende të vetmuara dhe lutej. [17] Një
ditë ndodhi që, ndërsa Jezusi po mësonte,
ishin të pranishëm, ulur, disa farisenj dhe
mësues të ligjit, që kishin ardhur nga të
gjitha fshatrat e Galilesë, të Judesë dhe nga
Jeruzalemi; dhe fuqia e Zotit ishte me të,
që të kryente shërime. [18] Dhe ja, disa njerëz
po sillnin mbi një vig një njeri të paralizuar
dhe kërkonin ta fusnin brenda dhe ta vinin
përpara tij. [19] Por, duke mos gjetur se si ta
fusnin brenda për shkak të turmës, hipën
mbi çatinë e shtëpisë dhe e lëshuan përmjet
tjegullave me gjithë vig midis njerëzve,
përpara Jezusit. [20] Dhe ai, duke parë besimin
e tyre, i tha atij: "Njeri, mëkatet e tua të
janë falur". [21] Atëherë skribët dhe farisenjtë
filluan të arsyetojnë duke thënë: "Kush
është ky që thotë blasfemi? Kush mund
t'i falë mëkatet, përveç vetëm Perëndi?".
[22] Por Jezusi, duke i njohur mendimet e tyre,
e mori fjalën dhe tha: "Ç'po arsyetoni në
zemrat tuaja? [23] Çfarë është më e lehtë,
të thuhet: "Mëkatet e tua të janë falur",
apo të thuhet: "Çohu dhe ec"? [24] Tani,
pra, me qëllim që ju ta dini se Biri i
njeriut ka pushtet mbi tokë të falë mëkatet,
unë të them (i tha të paralizuarit), çohu,
merre vigun tënd dhe shko në shtëpinë
tënde!". [25] Dhe menjëherë ai njeri u ngrit
përpara tyre, mori vigun mbi të cilin qe
shtrirë dhe shkoi në shtëpinë e vet, duke
përlëvduar Perëndinë. [26] Dhe të gjithë u
habitën dhe përlëvdonin Perëndinë, dhe,
plot frikë, thoshnin: "Sot pamë gjëra të
mahnitshme". [27] Dhe, mbas këtyre gjërave,
ai doli dhe pa një tagrambledhës, që quhej
Levi, dhe rrinte në vendin e tatimeve, dhe
i tha: "Ndiqmë". [28] Dhe ai i la të gjitha,
u ngrit dhe e ndoqi. [29] Pastaj Levi i për-
gatiti në shtëpinë e tij një gosti të madhe,
dhe një numër i madh tagrambledhësish
e të tjerë rrinin në tryezë bashkë me ta.
[30] Por skribët dhe farisenjtë e atij vendi
murmurisnin kundër dishepujve të Jezusit

duke thënë: "Përse hani dhe pini bashkë
me tagrambledhës dhe mëkatarë?". 31 Dhe
Jezusi, duke u përgjegjur, u tha: "Nuk janë
të shëndoshët ata që kanë nevojë për mjek,
por të sëmurët. 32 Unë nuk erdha t'i thërres
të pendohen të drejtit, por mëkatarët".
33 Atëherë ata i thanë: "Përse dishepujt e
Gjonit si dhe ata të farisenjve agjërojnë
shpesh dhe luten, kurse të tutë hanë dhe
pinë?". 34 Ai u përgjigj atyre: "A mund t'i
bëni dasmorët të agjërojnë, derisa dhëndri
është me ta? 35 Por do të vijnë ditët kur
do t'ua heqin dhëndrin dhe atëherë, në ato
ditë, ata do të agjërojnë". 36 Përveç kësaj ai
u tregoi një shëmbëlltyrë: "Askush nuk qep
një copë të një rrobë të re mbi një rrobe të
vjetër; përndryshe gjendet me rrobën e re
të shqyer, dhe pjesa që u hoq nga rroba e
re nuk i përshtatet së vjetrës. 37 Dhe askush
nuk shtie verë të re në kacekë të vjetër;
përndryshe vera e re i pëlcet kacekët, dhe
ajo derdhet e kacekët shkojnë dëm. 38 Por
duhet shtënë vera e re në kacekë të rinj dhe
kështu që të dyja ruhen. 39 Askush që ka pirë
verë të vjetër, nuk do menjëherë verë të re,
sepse ai thotë: "E vjetra është më e mirë"".

6

1 Ndodhi që një të shtunë, pas së shtunës
së madhe, ai po ecte nëpër arat me grurë,
dhe dishepujt e vet këputnin kallinj, i shko-
qnin me dorë dhe i hanin. 2 Dhe disa
nga farisenjtë u thanë atyre: "Përse bëni
atë që nuk është e lejueshme të bëhet të
shtunën?". 3 Por Jezusi, duke u përgjigjur,
u tha atyre: "A nuk keni lexuar çfarë bëri
Davidi dhe ata që ishin bashkë me të kur i
mori uria? 4 Si hyri në shtëpinë e Perëndisë,
ai mori bukët e paraqitjes, hëngri vetë dhe
u dha të hanë edhe atyre që ishin bashkë
me të, ndonëse nuk ishte e lejueshme për
asnjërin t'i hante, përveç priftërinjve?".
5 Pastaj u tha atyre: "Biri i njeriut është
zot edhe i së shtunës". 6 Një të shtunë
tjetër ndodhi që ai hyri në sinagogë dhe
po mësonte; atje ishte një njeri që e kishte
dorën e djathtë të tharë. 7 Dhe farisenjtë
dhe skribët rrinin dhe e ruanin nëse ai do ta
shëronte të shtunën, që pastaj ta paditnin.
8 Por ai ua njihte mendimet e tyre dhe i
tha njeriut me dorë të tharë: "Çohu dhe
dil këtu në mes". Dhe ai u ngrit në këmbë.
9 Pastaj Jezusi u tha atyre: "Unë po ju pyes:
A është e lejueshme, të shtunave, të bësh
mirë apo keq, të shpëtosh një njeri apo ta
vrasësh?". 10 Dhe si i vështroi të gjithë rreth
e rrotull, i tha atij njeriu: "Shtrije dorën
tënde!". Dhe ai veproi kështu dhe dora e
tij iu shëndosh si tjetra. 11 Ata u tërbuan
dhe diskutonin me njëri-tjetrin se ç'mund
t'i bënin Jezusit. 12 Në ato ditë ndodhi që ai
shkoi në mal për t'u lutur, dhe e kaloi natën
duke iu lutur Perëndisë. 13 Dhe kur zbardhi
dita, thirri pranë vetes dishepujt e vet dhe
zgjodhi prej tyre dymbëdhjetë, të cilëve u
dha edhe emrin apostuj: 14 Simonin, të cilit
i vuri emrin Pjetër, dhe Andrean, vëllanë
e tij, Jakobin e Gjonin, Filipin dhe Bar-
tolomeun, 15 Mateun dhe Thomain, Jakobin
e Alfeut dhe Simonin, që e quanin Zelota,
16 Judën, vëllanë e Jakobit dhe Judën Iskar-
iot, i cili u bë tradhtar. 17 Pastaj, pasi zbriti
bashkë me ta, ndaloi në një vend të sheshtë,
me turmën e dishepujve të vet dhe me
një numër të madh njerëzish nga gjithë
Judea, nga Jeruzalemi dhe nga bregdeti i
Tiros dhe i Sidonit, të cilët kishin ardhur
për ta dëgjuar atë dhe për t'u shëruar
nga sëmundjet e veta; 18 Por edhe ata që i
mundonin frymërat e ndyrë shëroheshin.
19 E gjithë turma kërkonte ta prekte, sepse
prej tij dilte një fuqi që i shëronte të gjithë.
20 Ai, si i drejtoi sytë nga dishepujt e vet,
thoshte: "Lum ju, të varfër, sepse juaja
është mbretëria e Perëndisë". 21 Lum ju, që
tani keni uri, sepse do të ngopeni. Lum ju,
që tani qani, sepse do të qeshni. 22 Lum ju,
kur njerëzit do t'ju urrejnë, do t'ju mallko-
jnë dhe do t'ju fyejnë, do ta shpallin emrin
tuaj si të keq, për shkak të Birit të njeriut.
23 Gëzohuni atë ditë dhe hidhuni nga gëzimi,
sepse ja, shpërblimi juaj është i madh në
qiell; në të njëjtën mënyrë, pra, etërit e
tyre i trajtonin profetët. 24 Por mjerë ju, o
të pasur, sepse e keni ngushëllimin tuaj!
25 Mjerë ju, që jeni të ngopur, sepse do të
keni uri. Mjerë ju, që tani qeshni, sepse
do të hidhëroheni e do të qani! 26 Mjerë
ju, kur të gjithë njerëzit do të flasin mirë
për ju, sepse në të njëjtën mënyrë vepruan
etërit e tyre me profetët e rremë. 27 Por
unë po ju them juve që më dëgjoni: "T'i
doni armiqtë tuaj; u bëni të mirë atyre që
ju urrejnë. 28 Bekoni ata që ju mallkojnë dhe
lutuni për ata që ju keqtrajtojnë. 29 Nëse
dikush të bie në njërën faqe, ktheja edhe

tjetrën; dhe atij që të merr mantelin, mos
e pengo të të marrë edhe tunikën. 30 Jepi
kujtdo që kërkon prej teje; dhe në se dikush
merr gjënë tënde, mos kërko të ta kthejë.
31 Por, ashtu siç dëshironi që t'ju bëjnë juve
njerëzit, po ashtu bëni me ta. 32 Por po t'i
doni ata që ju duan, ç'meritë do të keni
nga kjo? Sepse edhe mëkatarët i duan ata
që i duan. 33 Dhe në se u bëni të mirë
atyre që ju bëjnë të mirë, çfarë merite do
të keni nga kjo? Të njëjtën gjë bëjnë edhe
mëkatarët. 34 Dhe nëse u jepni hua atyre që
shpresoni t'jua kthejnë, çfarë merite do të
keni nga kjo? Edhe mëkatarët u japin hua
mëkatarëve, që t'u kthehet aq sa dhanë.
35 Por ju t'i doni armiqtë tuaj, bëni të mirë
dhe jepni hua pa pasur shpresë për asgjë,
dhe shpërblimi juaj do të jetë i madh dhe
ju do të jeni bijtë e Shumë të Lartit, sepse
ai është mirëdashës me mos-mirënjohësit
dhe të mbrapshtët. 36 Jini të mëshirshëm,
pra, sikurse edhe Ati juaj është i mëshir-
shëm. 37 Mos gjykoni dhe nuk do të gjyko-
heni; mos dënoni dhe nuk do të dënoheni;
falni dhe do të jeni të falur. 38 Jepni dhe do
t'ju jepet: një masë e mirë, e ngjeshur, e
tundur, gufuese do t'ju derdhet në gji, sepse
me atë masë që do të matni, do t'ju matet
edhe juve gjithashtu". 39 Pastaj ai u tha një
shëmbëlltyrë: "Një i verbër a mund t'i prijë
një të verbri tjetër? Vallë nuk do të bien
të dy në gropë? 40 Dishepulli nuk ia kalon
mësuesit të vet, madje çdo dishepull që ka
mësuar do të jetë si mësuesi i vet. 41 Po pse
ti e shikon lëmishtën në sy të vëllait tënd
dhe nuk e sheh traun në syrin tënd? 42 Ose,
si mund t'i thuash vëllait tënd: "Vëlla, më
lër të të heq lëmishtën që ke në syrin tënd",
kur ti vetë nuk e sheh traun në syrin tënd?
O hipokrit, nxirre më parë traun nga syri
yt dhe atëherë do të mund të shohësh mirë
për të nxjerrë lëmishtën nga syri i vëllait
tënd. 43 Sepse nuk ka pemë të mirë që të japë
fryt të keq, as pemë të keqe që të japë fryt të
mirë. 44 Çdo pemë, pra, njihet nga fryti i vet,
sepse nuk mblidhen fiq nga gjembat dhe
nuk vilet rrush nga ferra. 45 Njeriu i mirë e
nxjerr të mirën nga thesari i mirë i zemrës
së vet; dhe njeriu i mbrapshtë e nxjerr të
mbrapshta nga thesari i keq i zemrës së
vet, sepse goja e njërit flet nga mbushullia
e zemrës. 46 Përse më thirrni, "Zot, Zot" dhe
nuk bëni atë që ju them? 47 Çdo njëri që
vjen tek unë dhe dëgjon fjalët e mia dhe
t'i vë në praktikë, unë do t'ju tregoj kujt i
ngjan. 48 Ai i ngjan njeriut që, kur ndërtoi
shtëpinë e vet, gërmoi shumë thellë dhe e
vendosi themelin mbi shkëmb. Erdhi një
vërshim, përroi u sul mbi atë shtëpi, por
s'e tundi dot, sepse e kishte themelin mbi
shkëmb. 49 Përkundrazi, ai që e dëgjoi dhe
nuk i vuri në praktikë, i ngjan njeriut që e
ndërtoi shtëpinë mbi tokë, por pa themel;
kur iu sul përroi, ajo u shemb menjëherë
dhe rrënimi i saj qe i madh".

7

1 Si e përfundoi gjithë këtë ligjëratë drej-
tuar popullit që e dëgjoi, hyri në Kaper-
naum. 2 Tani një centurion kishte një shër-
bëtor që e donte shumë; e kishte të sëmurë
keq për vdekje. 3 Dhe centurioni, kur dëgjoi
për Jezusin, i dërgoi disa pleq Judenj që ta
lusnin të vinte e të shëronte shërbëtorin
e tij. 4 Si arritën te Jezusi, ata e lutën me
ngulm duke i thënë: "Ai e meriton që ti
ta pranosh këtë gjë, 5 sepse ai e do pop-
ullin tonë dhe ai na e ndërtoi sinagogën".
6 Atëherë Jezusi shkoi me ta. E kur ishte
jo shumë larg shtëpisë, centurioni dërgoi
disa miq të tij për t'i thënë: "Zot, mos u
shqetëso, sepse unë nuk jam i denjë që ti
të hysh nën pullazin tim. 7 Për këtë shkak
nuk e çmova veten të denjë të vij tek ti;
por ti fol një fjalë dhe shërbëtori im do të
shërohet. 8 Sepse edhe unë jam një njeri
nën autoritetin e tjetërkujt dhe kam nën
urdhër ushtarë; dhe i them njerit: "Shko",
dhe ai shkon; dhe një tjetri: "Eja", dhe
ai vjen; dhe shërbëtorit tim: "Bëjë këtë",
dhe ai e bën". 9 Kur i dëgjoi këto fjalë,
Jezusi u mrekullua prej tij, dhe, duke iu
drejtuar turmës që i vinte pas, tha: "Unë
po ju them se as në Izrael nuk kam gjetur
një besim kaq të madh". 10 Dhe, kur të
dërguarit u kthyen në shtëpi, shërbëtorin,
që kishte qenë i sëmurë, e gjetën të shëruar.
11 Dhe të nesërmen ai shkoi në një qytet
që quhej Nain; dhe bashkë me të shkonin
shumë nga dishepujt e vet dhe një turmë
e madhe. 12 Dhe, kur iu afrua portës së
qytetit, ja që po çonin për ta varrosur një
të vdekur, djalin e vetëm të nënës së tij,
që ishte e ve; dhe një turmë e madhe nga
qyteti ishte me të. 13 Posa e pa, Zoti pati

dhemshuri për të dhe i tha: "Mos qaj!"
14 U afrua, preku arkivolin, dhe ata që e
bartnin u ndalën; atëherë ai tha: "Djalosh,
unë të them, çohu!". 15 Dhe i vdekuri u çua
ndenjur dhe filloi të flasë. Dhe Jezusi ia
dha së ëmës. 16 Atëherë të gjithë u mrekul-
luan dhe lëvdonin Perëndinë duke thënë:
"Midis nesh doli një profet i madh" dhe:
"Perëndia e vizitoi popullin e vet". 17 Dhe
kjo e thënë për të u përhap nëpër gjithë
Judenë dhe anembanë krahinës përreth.
18 Gjoni u informua prej dishepujve të vet
për të gjitha këto gjëra. 19 Dhe Gjoni thirri
pranë tij dy nga dishepujt e vet, i dërgoi te
Jezusi për t'i thënë: "A je ti ai që duhet të
vijë, apo duhet të presim një tjetër?". 20 Këta
njerëz, pra, shkuan te ai dhe i thanë: "Gjon
Pagëzori na dërgoi te ti për të të thënë: "A
je ti ai që duhet të vijë, apo duhet të presim
një tjetër?"". 21 Dhe në atë orë Jezusi shëroi
shumë veta nga sëmundjet, nga fatkeqësitë
dhe nga frymërat e lig, dhe shumë të ver-
bërve ua dhuroi të parit. 22 Dhe Jezusi
duke u përgjegjur u tha atyre: "Shkoni
dhe i thoni Gjonit ç'keni parë e dëgjuar:
të verbërit fitojnë përsëri të parit, të çalët
ecin, lebrozët po pastrohen, të shurdhërit
po dëgjojnë, të vdekurit po ringjallen, dhe
ungjilli u shpallet të varfërve. 23 I lumi ai
që nuk do të skandalizohet prej meje!".
24 Kur lajmëtarët e Gjonit u larguan, ai filloi
t'u thotë turmave për Gjonin: "Ç'dolët të
shihni në shkreti? Një kallam që e tund
era? 25 Po, ç'dolët të shihni? Një njeri të
veshur me rroba të buta? Ja, ata që veshin
rroba të shkëlqyera dhe jetojnë në bollëk
banojnë në pallatet e mbretërve. 26 Por,
ç'dolët të shihni? Një profet? Po, unë po
ju them: akoma më shumë se një profet.
27 Ai është ai për të cilin u shkrua: "Ja, unë
po dërgoj përpara fytyrës tënde lajmëtarin
tim, që do ta përgatitë rrugën sate para
teje". 28 Sepse unë po ju them që nga të
lindurit prej gruaje nuk ka asnjë profet më
të madh se Gjon Pagëzori; por më i vogli
në mbretërinë e Perëndisë është më i madh
se ai". 29 Dhe gjithë populli që e dëgjoi
dhe tagrambledhësit e pranuan drejtësinë
e Perëndisë dhe u pagëzuan me pagëzimin
e Gjonit. 30 Por farisenjtë dhe mësuesit e
ligjit e refuzuan planin e Perëndisë për ta
dhe nuk u pagëzuan. 31 Atëherë Zoti tha:
"Me çfarë t'i krahasoj, pra, njerëzit e këtij
brezi? Dhe kujt i ngjajnë? 32 U ngjajnë
fëmijëve që ulen ndër sheshe dhe i bërtasin
njëri-tjetrit duke thënë: "Ne i kemi rënë
fyellit për ju dhe ju nuk keni kërcyer; ne
kemi kënduar vajtime për ju dhe ju nuk
keni qarë". 33 Erdhi, pra, Gjon Pagëzori, që
nuk ha bukë dhe as pi verë dhe ju thoni:
"Ai ka një demon". 34 Erdhi Biri i njeriut
që ha dhe pi, dhe ju thoni: "Ja grykësi
dhe pijaneci, miku i tagrambledhësve dhe i
mëkatarëve". 35 Por urtisë i japin të drejtë
gjithë bijtë e saj". 36 Një nga farisenjtë e
ftoi atë të hajë bashkë me të; dhe ai hyri
në shtëpinë e fariseut dhe u ul në tryezë.
37 Dhe ja, një grua nga ai qytet, që ishte
një mëkatare, kur mori vesh se ai ishte
në tryezën e shtëpisë së një fariseu, solli
një enë alabastri plot me vaj erëkëndshëm.
38 Dhe, duke qëndruar prapa te këmbët e
tij dhe duke qarë, filloi t'ia lajë me lot
këmbët dhe t'ia fshijë me flokët e kokës
së saj; dhe t'ia puthte e t'ia vajoste me vaj
erëkëndshëm. 39 Kur e pa këtë gjë, fariseu
që e kishte ftuar, tha me vete: "Nëse ky
do të ishte një profet, do ta dinte çfarë lloj
njeriu është gruaja që po e prek, sepse ajo
është një mëkatare. 40 Dhe Jezusi, duke u
përgjigjur, i tha: "Simon, kam diçka për
të të thënë". Dhe ai tha: "Fol, Mësues".
41 Dhe Jezusi i tha: "Një huadhënës kishte dy
huamarrës; njëri i kishte borxh pesëqind
denarë dhe tjetri pesëdhjetë. 42 Meqë ata
nuk kishin të paguanin, ai ua fali borxhin të
dyve. Sipas teje, cili nga ata do ta dojë më
shumë?". 43 Dhe Simoni, duke u përgjigjur,
tha: "Ma do mendja, ai, të cilit i fali më
shumë". Dhe Jezusi i tha: "Gjykove drejt".
44 Pastaj, si u suall nga gruaja, i tha Simonit:
"A e sheh këtë grua? Unë hyra në shtëpinë
tënde dhe ti nuk më dhe ujë për të larë
këmbët; ajo, përkundrazi, m'i lau këmbët
me lot dhe m'i fshiu me flokët e kresë.
45 Ti nuk më dhe as edhe një puthje; por
ajo, qysh se hyra, nuk pushoi së puthuri
këmbët e mia. 46 Ti nuk ma vajose kokën
me vaj; kurse ajo m'i vajosi këmbët me vaj
erëkëndshëm. 47 Prandaj unë po të them se
mëkatet e saj të shumta i janë falur, sepse
ka dashur shumë; por kujt i falen pak, do
pak". 48 Pastaj i tha asaj: "Mëkatet e tua të
janë falur". 49 Atëherë ata që ishin në tryezë
bashkë me të filluan të thonin me vete: "Po

kush qenka ky që po falka edhe mëkatet?”.
50 Por Jezusi i tha asaj gruaje: “Besimi yt të
shpëtoi; shko në paqe!”.

8

1 Dhe pas kësaj ndodhi që ai shkonte
nëpër qytete dhe nëpër fshatra, duke
predikuar dhe duke shpallur lajmin e mirë
të mbretërisë së Perëndisë; me të ishin të
dymbëdhjetët, 2 dhe disa gra, të cilat i kishte
shëruar nga shpirtërat e këqij dhe nga së-
mundjet: Maria, e quajtur Magdalenë, prej
së cilët pati dëbuar shtatë demonë, 3 Joana,
gruaja e Kuzës, administratorit të Herodit,
Suzana dhe shumë të tjera të cilat e ndih-
monin atë me pasuritë e tyre. 4 Si u mblodh
një turmë e madhe dhe i erdhën njerëz nga
çdo qytet, Jezusi tha në shëmbëlltyrë: 5 “Një
mbjellës doli të mbjellë farën e vet; dhe,
ndërsa po mbillte, një pjesë ra gjatë rrugës,
u shkel dhe zogjtë e qiellit e hëngrën. 6 Një
pjesë tjetër ra në gurishte dhe, sapo mbiu,
u tha për mungesë vlage. 7 Një pjesë tjetër
ra ndër ferra; ferrat u rritën bashkë me të
dhe ia zunë frymën. 8 Kurse një pjesë ra në
tokë të mirë, mbiu dhe dha fryt njëqind-
fish”. Si i tha këto gjëra, thirri: “Kush
ka veshë për të dëgjuar, le të dëgjojë!”.
9 Atëherë dishepujt e vet e pyetën çfarë
kuptimi kishte ajo shëmbëlltyrë. 10 Dhe ai
tha: “Juve ju është dhënë të njihni misteret
e mbretërisë së Perëndisë; por të tjerëve
me anë të shëmbëlltyrave, që ata, duke
shikuar të mos shohin dhe, duke dëgjuar
të mos kuptojnë. 11 Ky është kuptimi i
shëmbëlltyrës: fara është fjala e Perëndisë.
12 Ata përgjatë rrugës janë ata që e dëgjojnë
fjalën; por pastaj vjen djalli dhe ua merr
fjalën nga zemra e tyre, që ata të mos
besojnë dhe të mos shpëtojnë. 13 Ata mbi
gurishte janë ata që, kur dëgjojnë, e presin
fjalën me gëzim; por ata nuk kanë rrënjë,
besojnë për njëfarë kohe, por në momentin
e sprovës tërhiqen. 14 Pjesa që ka rënë
ndër ferra janë ata që e dëgjuan fjalën; por,
gjatë rrugës, ua zënë frymën shqetësimet,
pasuritë dhe kënaqësitë e kësaj jete, dhe
nuk arrijnë të piqen. 15 Por pjesa që ra në
tokë të mirë janë ata që, pasi e dëgjuan
fjalën, e ruajnë në zemër të ndershme dhe
të mirë dhe japin fryt me qëndrueshmëri”.
16 “Askush, pasi të ketë ndezur llambën, nuk
e mbulon me një enë ose e fut nën shtrat,
por e më mbi mbajtësen e vet me qëllim që
ata që hyjnë të shohin dritë. 17 Sepse nuk
ka asgjë të fshehtë që nuk do të zbulohet,
as sekret që të mos njihet dhe të dalë në
dritë. 18 Prandaj tregoni kujdes se si dëgjoni,
sepse atij që ka, do t’i jepet, kurse atij që
nuk ka, do t’i hiqet edhe ajo që ai kujton
se ka”. 19 Nëna e tij dhe vëllezërit e tij
erdhën tek ai, por nuk mund t’i afroheshin
për shkak të turmës. 20 Dhe nga disa i ishte
thënë: “Nëna jote dhe vëllezërit e tu janë
atje jashtë dhe duan të të shohin”. 21 Por ai,
duke u përgjigjur, u tha atyre: “Nëna ime
dhe vëllezërit e mi janë ata që e dëgjojnë
fjalën e Perëndisë dhe e vënë në praktikë”.
22 Në një prej atyre ditëve ndodhi që Jezusi
hipi në një barkë bashkë me dishepujt e vet
dhe u tha: “Të kalojmë në bregun tjetër
të liqenit”. Dhe ata u larguan nga bregu.
23 Ndërsa po lundronin, atë e zuri gjumi; dhe
një furtunë ra mbi liqen, aq sa barka po
mbushej, dhe ishin në rrezik. 24 Atëherë ata
iu afruan, e zgjuan dhe i thanë: “Mësues,
Mësues, po mbytemi!”. Dhe ai u zgjua, i
bërtiti erës dhe tërbimit të ujit; dhe këto
u qetësuan dhe u bë bunacë. 25 Dhe Jezusi
u tha dishepujve të vet: “Ku është besimi
juaj?”. Dhe ata, të frikësuar, mrekullo-
heshin dhe i thoshnin njeri tjetrit: “Vallë,
kush është ky, që urdhëron edhe erën dhe
ujin, dhe ata i binden?”. 26 Pastaj lundruan
drejt krahinës së Gadareasve, që ndodhet
përballë Galilesë; 27 dhe, porsa Jezusi zbriti
në tokë, i doli përpara një njeri nga ai qytet,
i cili prej shumë kohe ishte pushtuar nga
demonët, nuk vishte rroba, nuk banonte në
shtëpi, por ndër varreza. 28 Kur e pa Jezusin,
lëshoi një britmë, iu hodh ndër këmbë dhe
tha me zë të lartë: “Ç’ka mes meje dhe ty,
Jezus, Biri i Perëndisë Shumë të Lartë? Të
lutem, mos më mundo!”. 29 Sepse Jezusi po i
jepte urdhër frymës së ndyrë të dilte nga ai
njeri, sepse shumë herë e kishte pushtuar
dhe ndonëse e kishin lidhur me zinxhirë
e me pranga dhe e ruanin, ai i këpuste
prangat dhe shtyhej prej demonit nëpër
shkretëtirat. 30 Dhe Jezusi e pyeti duke
thënë: “Si e ke emrin?”. Dhe ai u përgjigj:
“Legjion”. Sepse shumë demonë i kishin
hyrë në të. 31 Dhe ata e lutnin të mos i urd-
hëronte të shkonin në humnerë. 32 Dhe aty
ishte një tufë e madhe derrash që kullotnin
në mal, dhe këta demonë iu lutën t’i lejonte

të hynin në ta. Ai ua lejoi atyre. [33] Atëherë
demonët, si dolën nga ai njeri, hynë te
derrat, dhe ajo tufë u turr nga gremina në
liqen dhe u mbyt. [34] Kur panë ç'ndodhi, ata
që i ruanin derrat ikën dhe e çuan lajmin
në qytet e nëpër fshatra. [35] Atëherë njerëzit
dolën për të parë ç'kishte ndodhur dhe
erdhën te Jezusi, dhe gjetën atë njeri, nga i
cili kishin dalë demonët, të ulur te këmbët
e Jezusit, të veshur dhe me mendje në rreg-
ull, dhe patën frikë. [36] Ata që e kishin parë
ngjarjen, u treguan atyre si ishte shëruar i
idemonizuari. [37] Atëherë gjithë popullsia e
krahinës së Gadareasve, i kërkoi Jezusit të
largohej prej tyre, sepse i kishte zënë një
frikë e madhe. Dhe Jezusi hyri në barkë
dhe u kthye mbrapa. [38] Ndërkaq njeriu
prej të cilit dolën demonët, i lutej të rrinte
me të; por Jezusi e përcolli duke i thënë:
[39] "Kthehu në shtëpinë tënde dhe trego
çfarë gjërash të mëdha ka bërë Perëndia
për ty". Dhe ai shkoi anembanë qytetit
duke treguar gjërat e mëdha që Jezusi bëri
për të. [40] Ndodhi që, kur Jezusi u kthye,
turma e mirëpriti sepse të gjithë e pris-
nin. [41] Dhe ja, erdhi një njeri me emër
Jair, që ishte kryetari i sinagogës; ai i ra
ndër këmbë Jezusit dhe iu lut të shkonte
në shtëpinë e tij, [42] sepse ai kishte një vajzë
të vetme rreth dymbëdhjetë vjeçe, që ishte
për vdekje. Ndërsa Jezusi po shkonte atje,
turma po shtyhej përreth tij. [43] Dhe një
grua që kishte një fluks gjaku prej dymbëd-
hjetë vjetësh dhe kishte shpenzuar ndër
mjekë gjithë pasurinë e saj, pa mundur
që të shërohej nga njeri, [44] iu afrua nga
pas dhe i preku cepin e rrobës së tij dhe
në atë çast iu pre fluksi i gjakut. [45] Dhe
Jezusi tha: "Kush më preku?". Mbasi të
gjithë e mohuan, Pjetri dhe ata që ishin
me të, thanë: "Mësues, turmat po shtyhen
dhe po të ndeshin dhe ti thua: "Kush më
preku?"". [46] Por Jezusi tha: "Dikush më
preku, sepse e ndjeva që një fuqi doli prej
meje". [47] Atëherë gruaja, duke parë se nuk
mbeti e padiktuar, erdhi, duke u dridhur
e tëra, dhe i ra ndër këmbë dhe i deklaroi
në prani të gjithë popullit, përse e kishte
prekur dhe si ishte shëruar në çast. [48] Dhe ai
i tha: "Merr zemër, bijë; besimi yt të shëroi;
shko në paqe!". [49] Ndërsa Jezusi vazhdonte
të fliste, erdhi një nga shtëpia e kryetarit të
sinagogës dhe i tha: "Vajza jote vdiq, mos
e shqetëso Mësuesin". [50] Por Jezusi, mbasi
i dëgjoi këto, i tha: "Mos druaj; ti vetëm
beso dhe ajo do të shpëtojë". [51] Si arriti
në shtëpi, nuk la asnjeri të hyjë, përveç
Pjetrit, Gjonit dhe Jakobit, dhe atin e nënën
e vajzës. [52] Të gjithë qanin dhe mbajtën zi.
Por ai tha: "Mos qani; ajo nuk ka vdekur,
por po fle". [53] Dhe ata e përqeshnin; duke
e ditur se kishte vdekur. [54] Por ai, mbasi i
nxori jashtë të gjithë, e kapi për dore dhe
thirri duke thënë: "Vajzë, çohu!". [55] Asaj
iu kthye fryma e saj dhe menjëherë u çua;
pastaj Jezusi urdhëroi që t'i jepnin të hante.
[56] Dhe prindërit e saj mbetën të habitur. Por
Jezusi i porositi të mos i thonin kurrkujt
ç'kishte ndodhur.

9

[1] Pastaj, mbasi i thirri bashkë të dymbëd-
hjetë dishepujt e vet, u dha atyre pushtet
dhe autoritet mbi të gjithë demonët dhe të
shërojnë sëmundjet. [2] Dhe i nisi të predikoj-
në mbretërinë e Perëndisë dhe të shërojnë
të sëmurët. [3] Dhe u tha atyre: "Mos merrni
asgjë për rrugë: as shkop, as trastë, as bukë,
as para dhe asnjë prej jush të mos ketë
dy tunika me vete. [4] Në atë shtëpi ku të
hyni, aty rrini deri sa të largoheni. [5] Nëse
disa nuk ju pranojnë, duke dalë prej atij
qyteti, shkundni edhe pluhurin nga këm-
bët tuaja, si dëshmi kundër tyre". [6] Atëherë
ata u nisën dhe përshkuan fshatrat duke
përhapur ungjillin dhe duke shëruar kudo.
[7] Herodi, tetrarku, kishte dëgjuar për të
gjitha gjërat që kishte kryer Jezusi dhe
ishte në mëdyshje, sepse disa thoshin se
Gjoni ishte ringjallur së vdekuri, [8] të tjerë
se ishte shfaqur Elia, e disa të tjerë se
ishte ringjallur një nga profetët e lashtë.
[9] Por Herodi tha: "Gjonit unë ia kam prerë
kokën; kush do të jetë ky, për të cilin
po dëgjoj të thuhen të tilla gjëra?". Dhe
kërkonte ta shihte. [10] Kur u kthyen apostujt,
i treguan Jezusit të gjitha gjërat që kishin
bërë. Atëherë ai i mori me vete dhe u
tërhoq mënjanë, në një vend të shkretë
të një qyteti, që quhej Betsaida. [11] Po,
kur turmat e morën vesh, i ndiqnin; dhe
ai i mirëpriti dhe u fliste për mbretërinë
e Perëndisë, dhe shëronte ata që kishin
nevojë për shërim. [12] Tani kur dita filloi të
mbarojë, të dymbëdhjetët iu afruan dhe i
thanë: "Nise turmën, që të shkojë nëpër

fshatra e nëpër fushat përreth, që të gjejë
strehë dhe ushqim, sepse këtu jemi në një
vend të shkretë". 13 Por ai u tha atyre:
"U jepni ju të hanë". Ata u përgjigjen:
"Ne nuk kemi tjetër veç se pesë bukë e dy
peshq; vetëm nëse shkojmë vetë të blejmë
ushqim për gjithë këta njerëz". 14 Ishin,
pra, rreth pesë mijë burra. Por ai u tha
dishepujve të vet: "I vini të ulen në grupe
nga pesëdhjetë". 15 Ata vepruan në këtë
mënyrë dhe i ulën të gjithë. 16 Atëherë
ai i mori të pesë bukët dhe të dy peshqit
dhe, pasi i ngriti sytë drejt qiellit, i bekoi,
i ndau dhe ua dha dishepujve të vet që
t'ia shpërndajnë turmës. 17 Dhe të gjithë
hëngrën e u ngopën; nga copat që tepruan
mblodhën dymbëdhjetë shporta. 18 Dhe
ndodhi që, ndërsa Jezusi po lutej në vetmi,
dishepujt ishin bashkë me të. Dhe ai i pyeti
duke thënë: "Kush thonë turmat se jam
unë?". 19 Ata duke u përgjgjur thanë: "Disa
thonë "Gjon Pagëzori", të tjerë "Elia" dhe
të tjerë një nga profetët e lashtë që është
ringjallur". 20 Dhe ai u tha atyre: "Po ju,
kush thoni se jam unë?". Atëherë Pjetri
duke u pergjigjur tha: "Krishti i Perëndisë".
21 Atëherë ai i porositi rreptë dhe i urd-
hëroi të mos i tregojnë kurrkujt, 22 duke
thënë: "Birit të njeriut i duhet të vuajë
shumë gjëra, ta përbuzin pleqtë, krerët e
priftërinjve dhe skribët, ta vrasin dhe të
tretën ditë të ringjallet". 23 Pastaj u tha të
gjithëve: "Nëse dikush do të vijë pas meje,
le ta mohojë vetveten, ta marrë çdo ditë
kryqin e vet dhe të më ndjekë. 24 Sepse
kush do ta shpëtojë jetën e vet, do ta hum-
basë; por kush do ta humbasë jetën e vet
për shkakun tim, do ta shpëtojë. 25 E pra,
ç'dobi ka njeriu po të fitojë tërë botën, dhe
pastaj të shkatërrojë veten dhe të shkojë
në humbje? 26 Sepse, nëse dikujt i vjen turp
për mua dhe për fjalët e mia, edhe Birit të
njeriut do t'i vijë turp për të, kur të vijë në
lavdinë e vet dhe të Atit e të engjëjve të
shenjtë. 27 Në të vërtetë po ju them se këtu
janë të pranishëm disa që nuk do ta shjojnë
vdekjen, para se ta shohin mbretërinë e
Perëndisë". 28 Dhe ndodhi që afërsisht tetë
ditë pas këtyre thënieve, Ai mori me vete
Pjetrin, Gjonin Jakobin dhe u ngjit në mal
për t'u lutur. 29 Dhe ndërsa po lutej, pamja
e fytyrës së tij ndryshoi dhe veshja e tij u
bë e bardhë dhe e ndritshme. 30 Dhe ja, dy
burra po bisedonin me të; ata ishin Moisiu
dhe Elia, 31 të cilët, të shfaqur në lavdi, i
flisnin për ikjen e tij nga kjo jetë që do të
kryhej së shpejti në Jeruzalem. 32 Pjetri dhe
shokët e tij ishin të këputur nga gjumi; po
kur u zgjuan plotësisht, panë lavdinë e tij
dhe ata dy burra që ishin bashkë me të.
33 Dhe, ndërsa këta po ndaheshin prej tij,
Pjetri i tha Jezusit: "Mësues, për ne është
mirë të rrijmë këtu; le të bëjmë, pra, tri
çadra: një për ty, një për Moisiun dhe një
për Elian"; por ai nuk dinte ç'thoshte. 34 Dhe
ndërsa ai po fliste kështu, erdhi një re që i
mbuloi në hijen e vet; dhe dishepujt i zuri
frika, kur hynë në re. 35 Dhe një zë dilte
nga reja duke thënë: "Ky është Biri im i
dashur; dëgjojeni". 36 Dhe ndërsa fliste ky
zë, Jezusi u gjet krejt vetëm. Ata heshtën
dhe në ato ditë nuk i treguan kurrkujt
asgjë nga ç'kishin parë. 37 Të nesërmen,
kur ata zbritën nga mali, ndodhi që një
turmë e madhe i doli përpara Jezusit. 38 Dhe
ja, një burrë nga turma filloi të bërtasë,
duke thënë: "Mësues, të lutem, ktheje
vështrimin mbi djalin tim, sepse është i
vetmi që kam. 39 Dhe ja, një frymë e kap dhe
menjëherë ai bërtet; pastaj e përpëlit dhe e
bën të nxjerrë shkumë dhe mezi largohet,
pasi e ka sfilitur. 40 U jam lutur dishepujve
të tu ta dëbojnë, por ata nuk kanë mundur".
41 Dhe Jezusi, duke u përgjigjur, tha: "O
brez mosbesues dhe i çoroditur, deri kur
do të jem me ju dhe deri kur do t'ju duroj?
Sille këtu djalin tënd". 42 Dhe, ndërsa fëmija
po afrohej, demoni e përpëliti atë dhe e
sfiliti. Por Jezusi e qortoi frymën e ndyrë, e
shëroi djalin dhe ia dorëzoi atit të vet. 43 Të
gjithë mbetën të mahnitur nga madhëria e
Perëndisë. Dhe, ndërsa të gjithë po mrekul-
loheshin për gjithçka bënte Jezusi, ai u tha
dishepujve të vet: 44 "I shtini mirë në vesh
këto fjalë, sepse Biri i njeriut do të bjerë në
duart e njerëzve". 45 Por ata nuk i kuptuan
këto fjalë; ato ishin të fshehta dhe për këtë
shkak ata nuk i kuptonin dot, dhe druanin
ta pyesnin për ato që kishte thënë. 46 Pastaj
midis tyre filloi një grindje: cili prej tyre
do të ishte më i madhi. 47 Atëherë Jezusi,
duke ditur ç'mendime kishin në zemrat e
tyre, mori një fëmijë të vogël dhe e afroi
pranë vetes, 48 dhe u tha atyre: "Ai që e
pranon këtë fëmijë të vogël në emrin tim,

më pranon mua; dhe ai që më pranon mua,
pranon atë që më dërgoi mua, sepse ai që
është më i vogli nga ju të gjithë, ai do
të jetë i madh". 49 Atëherë Gjoni e mori
fjalën dhe tha: "Mësues, ne pamë një që
i dëbonte demonët në emrin tënd dhe ia
ndaluam, sepse ai nuk të ndjek bashkë me
ne". 50 Por Jezusi i tha: "Mos ia ndaloni,
sepse kush nuk është kundër nesh është
me ne". 51 Ndodhi që kur po plotësohej
koha që Jezusi duhet të ngrihej në qiell,
ai vendosi prerazi të shkojë në Jeruzalem,
52 dhe dërgoi përpara lajmëtarët. Këta, si u
nisën, hynë në një fshat të Samaritanëve,
për t'i përgatitur ardhjen. 53 Por ata të
fshatit nuk deshën ta pranonin, sepse ai
ecte me fytyrë të drejtuar nga Jeruzalemi.
54 Kur e panë këtë gjë, dishepujt e vet Jakobi
dhe Gjoni thanë: "Zot, a do ti që të themi
të zbresë zjarr nga qielli dhe t'i përvëlojë,
ashtu si bëri edhe Elia?". 55 Por ai u kthye
nga ata dhe i qortoi duke thënë: "Ju nuk e
dini nga cili frymë jeni; 56 sepse Biri i njeriut
nuk erdhi për të shkatërruar shpirtërat
e njerëzve, po për t'i shpëtuar". Pastaj
shkuan në një fshat tjetër. 57 Ndodhi që,
ndërsa po ecnin rrugës, dikush i tha: "Zot,
unë do të të ndjek kudo të shkosh". 58 Por
Jezusi i tha: "Dhelprat kanë strofka dhe
zogjtë e qiellit fole; kurse Biri i njeriut nuk
ka ku ta mbështesë kokën". 59 Pastaj i tha
një tjetri: "Ndiqmë!". Por ai përgjigjej:
"Zot, më lejo më parë të shkoj e të varros
atin tim". 60 Jezusi i tha: "Lëri të vdekurit t'i
varrosin të vdekurit e vet; por ti shko dhe
prediko mbretërinë e Perëndisë". 61 Akoma
një tjetër i tha: "Zot, unë do të të ndjek ty,
por më lejo më parë të ndahem me ata të
familjes sime". 62 Jezusi i tha: "Asnjëri që
ka vënë dorë në parmendë dhe kthehet e
shikon prapa, nuk është i përshtatshëm për
mbretërinë e Perëndisë".

10

1 Pastaj Zoti caktoi shtatëdhjetë të tjerë
dhe i nisi dy nga dy përpara tij, në çdo
qytet dhe vend, ku ai do të shkonte. 2 Dhe
u thoshte atyre: "E korra është e madhe,
kurse punëtorë janë pak; lutni Zotin e të
korrës që të çojë punëtorë në të korrën e
vet. 3 Shkoni; ja, unë ju dërgoj si qengja në
mes të ujqërve. 4 Mos merrni me vete as
çanta, as trasta, as sandale dhe mos për-
shëndetni asnjeri rrugës. 5 Dhe në cilëndo
shtëpi ku të hyni, më përpara thoni: "Paqe
në këtë shtëpi". 6 Dhe nëse është aty një bir
i paqes, paqja juaj do të zbresë mbi të; nëse
jo, do të kthehet tek ju. 7 Rrini, pra, në të
njëjtën shtëpi, hani dhe pini atë që do t'ju
japin, sepse punëtori meriton shpërblimin
e vet. Mos kaloni nga një shtëpi në një
tjetër. 8 Dhe në çdo qytet ku të hyni, nëse
ju pranojnë, hani çfarë t'ju vënë përpara.
9 Dhe shëroni të sëmurit që do të jenë në të
dhe u thoni atyre: "Mbretëria e Perëndisë
ju është afruar". 10 Por në çdo qytet ku të
hyni, nëse nuk ju pranojnë, dilni në rrugët
e tij dhe thoni: 11 "Ne po shkundim kundër
jush edhe pluhurin e qytetit tuaj që na u
ngjit; veç ta dini se mbretëria e Perëndisë
ju është afruar". 12 Unë ju them se atë ditë
Sodoma do ta ketë më të lehtë sesa ai qytet.
13 Mjerë ti, Korazin! Mjerë ti, Betsaida!
Sepse, po të ishin bërë në Tiro dhe në Sidon
mrekullitë që u bënë te ju, ata prej kohësh
do të kishin bërë pendesë duke u veshur
me thasë dhe duke u ulur në hi. 14 Prandaj
ditën e gjyqit Tiro dhe Sidoni do ta kenë më
lehtë se ju. 15 Dhe ti, Kapernaum, që të kanë
ngritur deri në qiell, do të poshtërohesh
deri në ferr. 16 Kush ju dëgjon, më dëgjon
mua; kush ju përbuz, më përbuz mua; dhe
kush më përbuz, përbuz atë që më ka dër-
guar". 17 Dhe të shtatëdhjetët u kthyen me
gëzim dhe thanë: "Zot, edhe demonët na
nënshtrohen në emrin tënd". 18 Dhe ai u
tha atyre: "Unë e shikoja Satanin që po
binte nga qielli si një rrufe. 19 Ja, ju dhashë
pushtet të shkelni përmbi gjarpërinj dhe
akrepa, dhe mbi çdo pushtet të armikut;
dhe asgjë nuk do të mund t'ju dëmtojë.
20 Megjithatë mos u gëzoni për faktin se
po ju nënshtrohen frymërat, por gëzohuni
më shumë se emrat tuaj janë shkruar në
qiej". 21 Në të njëjtën orë Jezusi ngazëlloi në
frym dhe tha: "Unë të lavdëroj, o Atë, Zot
i qiellit dhe i tokës, sepse ua fshehe këto
të urtëve dhe të zgjuarve dhe ua zbulove
fëmijëve të vegjël. Po, o Atë, sepse kështu
ty të pëlqeu. 22 Gjithçka më është dhënë
në dorë nga Ati im; dhe askush nuk e di
kush është Biri, përveç Atit, dhe kush është
Ati, përveç Birit, dhe atij që Biri do t'ia
zbulojë". 23 Pastaj, si u kthye nga dishepujt,
u tha atyre veçmas: "Lum sytë që shohin
ato që shihni ju, 24 sepse ju them se shumë
profetë dhe mbretër dëshiruan të shohin

ato që ju shihni, por nuk i panë, dhe të
dëgjojnë ato që ju po dëgjoni, por nuk i
dëgjuan". [25] Atëherë ja, një doktor i ligjit
u ngrit që ta vinte në provë dhe i tha:
"Mësues, çfarë duhet të bëj që të trashë-
goj jetën e përjetshme?". [26] Dhe ai tha:
"Çfarë është shkruar në ligj? Si e lexon?".
[27] Ai duke u përgjigjur tha: "Duaje Zotin,
Perëndinë tënd, me gjithë zemrën tënde,
me gjithë shpirtin tënd, me gjithë forcën
tënde dhe me gjithë mendjen tënde, edhe
të afërmin tënd porsi vetveten". [28] Jezusi
i tha: "U përgjigje drejti; vepro kështu
dhe do të rrosh". [29] Por ai, duke dashur
të justifikonte veten, i tha Jezusit: "Po
kush është i afërmi im?". [30] Atëherë Jezusi
u përgjigj dhe tha: "Një burr zbriste nga
Jeruzalemi për në Jeriko dhe ra në duart e
kusarëve, të cilët, mbasi e zhveshën dhe e
bënë gjithë plagë, u larguan dhe e lanë gati
të vdekur. [31] Rastësisht një prift po zbriste
nëpër të njëjtën rrugë dhe, mbasi e pa atë
burrë, vazhdoi tutje, në anën tjetër. [32] Po
ashtu edhe një levit, kur arriti aty, erdhi
dhe e pa dhe vazhdoi tutje, në anën tjetër.
[33] Por një Samaritan, që po udhëtonte, i
kaloi afër, e pa dhe kishte dhembshuri.
[34] Dhe mbasi iu afrua, ia lidhi plagët duke
ia larë me vaj dhe me verë; pastaj e vuri
mbi kafshën e vet, e çoi në një han dhe u
kujdesua për të. [35] Dhe të nesërmen, para
se të niset, nxori dy denarë dhe ia dha
hanxhiut duke i thënë: "Kujdesu për të
dhe ç'të shpenzosh më shumë, do të të jap
kur të kthehem". [36] Cili nga këta të tre,
pra, të duket se qe i afërmi i atij që ra në
duart e kusarëve?". [37] Dhe ai tha: "Ai që
u tregua i mëshirshëm ndaj tij". Atëherë
Jezusi i tha: "Shko dhe bëj kështu edhe
ti". [38] Ndodhi që, ndërsa ata po udhëtonin,
Jezusi hyri në një fshat; dhe një grua, që e
kishte emrin Marta, e priti në shtëpinë e
vet. [39] Ajo kishte një motër që quhej Mari,
e cila u ul te këmbët e Jezusit dhe dëgjonte
fjalën e tij. [40] Por Marta, që ishte krejt e
zënë nga punët e shumta, iu afrua dhe i
tha: "Zot, a nuk të intereson që ime motër
më la vetëm të shërbej? I thuaj, pra, të më
ndihmojë". [41] Por Jezusi, duke u përgjigjur, i
tha: "Martë, Martë, ti po shqetësohesh dhe
kujdesesh për shumë gjëra; [42] por vetëm një
gjë është e nevojshme, dhe Maria zgjodhi
pjesën më të mirë, që asaj nuk do t'i hiqet".

11

[1] Dhe ndodhi që ai ndodhej në një vend
dhe lutej dhe, si mbaroi, një nga dishepujt
e tij i tha: "Zot, na mëso të lutemi, ashtu
siç i mësoi Gjoni dishepujt e vet". [2] Dhe ai
u tha: "Kur të luteni, thoni: "Ati ynë që
je në qiej, u shenjtëroftë emri yt, ardhtë
mbretëria jote, u bëftë vullneti yt si në qiell
edhe në tokë. [3] Na jep çdo ditë bukën tonë
të nevojshme. [4] Dhe na i fal mëkatet tona,
sepse edhe ne i falim fajtorët tanë; dhe mos
lejo të biem në tundim, por na shpëto nga i
ligu"". [5] Pastaj u tha atyre: "A ka midis jush
njeri që ka një mik dhe i shkon në mesnatë
e i thotë: "Mik, më jep hua tri bukë, [6] sepse
më erdhi nga udha një miku im dhe unë
s'kam çfarë t'i vë përpara"; [7] dhe ai, nga
brenda, duke u përgjigjur, i tha: "Mos më
bezdis, dera është tashmë e mbyllur dhe
fëmijët e mi ranë në shtrat me mua; nuk
mund të çohem e të t'i jap"? [8] Unë po ju
them se, edhe nëse nuk çohet t'ia japë sepse
e ka mik, do të çohet gjithsesi për shkak
të insistimit të tij dhe do t'i japë të gjitha
bukët që i nevojiten. [9] Prandaj po ju them:
Lypni dhe do t'ju jepet; kërkoni dhe do të
gjeni; trokitni dhe do t'ju hapet. [10] Sepse
kushdo që lyp, merr, kush kërkon, gjen dhe
do t'i hapet atij që troket. [11] Dhe cili nga
ju është baba i tillë që, po t'i kërkojë bukë
djali, i jep një gur? Ose po t'i kërkojë një
peshk, në vend të peshkut i jep një gjarpër?
[12] Ose, po t'i kërkojë një vezë, i jep një
akrep? [13] Nëse ju, pra, që jeni të këqij, dini
t'u jepni dhurata të mira bijve tuaj, aq më
tepër Ati juaj qiellor do t'u dhurojë Frymën
e Shenjtë atyre që ia kërkojnë". [14] Dhe Jezusi
po dëbonte një demon që ishte memec; dhe
ndodhi që, kur demoni doli, memeci foli
dhe turmat u mrekulluan. [15] Por disa nga
ata thanë: "Ai i dëbon demonët nëpërmjet
Beelzebubit, princit të demonëve". [16] Kurse
disa nga ata, për ta vënë në provë, kërkonin
prej tij një shenjë nga qielli. [17] Por ai, duke i
njohur mendimet e tyre, u tha atyre: "Çdo
mbretëri, e përçarë në vetvete shkatërro-
het, dhe çdo shtëpi e përçarë në vetvete
rrëzohet. [18] Po të jetë, pra, edhe Satanai
i përçarë në vetvete, si do të mund të
qëndrojë mbretëria e tij? Sepse ju thoni
se unë i dëboj demonët nëpërmjet Beelze-
bubit. [19] Por, nëse unë i dëbokam demonët
nëpërmjet Beelzebubit, nëpërmjet kujt i

dëbojnë ata bijtë tuaj? Prandaj ata do të
jenë gjykatësit tuaj. 20 Por në se unë i dëboj
demonët me gishtin e Perëndisë, mbretëria
e Perëndisë, pra ka arritur deri te ju. 21 Kur
burri i fortë, i armatosur mirë, e ruan
shtëpinë e vet, pasuria e tij është në paqe.
22 Por në qoftë se vjen një më i fortë se ai dhe
e mund atë, ia merr armët në të cilat kishte
shpresë dhe i ndan plaçkat e tij. 23 Kush nuk
është me mua, është kundër meje dhe kush
nuk mbledh me mua, shpërndan. 24 Kur
fryma e ndyrë del nga një njeri, endet në
vende të shkreta, duke kërkuar pushim,
dhe duke mos e gjetur dot, thotë: "Do
të kthehem në shtëpinë time nga dola".
25 Dhe, kur kthehet, e gjen të fshirë e të
zbukuruar, 26 atëherë shkon e merr me vete
shtatë frymëra të tjerë më të këqij se ai,
dha ata hyjnë aty dhe banojnë aty; dhe
gjendja e fundit e atij njeriu bëhet më e
keqe se e para". 27 Ndodhi që, ndërsa ai po
thoshte këto gjëra, një grua nga turma e
çoi zërin e saj dhe i tha: "Lum barku që
të barti dhe gjinjtë që të mëndën". 28 Por
ai u tha: "Me tepër lum ata që e dëgjojnë
fjalën e Perëndisë dhe e zbatojnë". 29 Duke
qenë se turmat po i shtyheshin përreth,
ai filloi të thotë: "Ky brez është i lig; ai
kërkon nje shenjë, por asnjë shenjë nuk do
t'i jepet, përveç shenjës së profetit Jona.
30 Sepse, ashtu si Jona qe një shenjë për
Ninivasit, kështu edhe Biri i njeriut do të
jetë një shenjë për këtë brez. 31 Mbretëresha
e Mesditës do të ngrihet ditën e gjyqit
me njerëzit e këtij brezi dhe do t'i dënojë,
sepse ajo po vjen nga skaji i dheut për
të dëgjuar urtësinë e Salomonit; dhe ja,
këtu është dikush më i madh se Salomoni.
32 Ninivasit, ditën e gjyqit, do të ringjallen
me këtë brez dhe do ta dënojnë, sepse ata
u penduan për predikimin e Jonas; dhe
ja, këtu është dikush më i madh se Jona".
33 Asnjëri, kur ndez një llambë, nuk e vë
në një vend të fshehtë ose nën babunë,
po përmbi dritëmbajtësen, që të shohin
dritë ata që hyjnë. 34 Llamba e trupit është
syri; në se syri yt është i shëndoshë, gjithë
trupi yt do të jetë i ndriçuar; por në se
syri yt është i sëmurë, edhe gjithë trupi
yt do të jetë plot me errësirë. 35 Prandaj
trego kujdes që drita që është në ty të mos
jetë terr. 36 Në se gjithë trupi yt është i
ndriçuar, pa asnjë pjesë të errët, gjithçka
do të jetë e ndriçuar, sikurse ndodh kur
llamba të ndriçon me shkëlqimin e saj".
37 Por ndërsa Jezusi po fliste, një farise e
ftoi për drekë në shtëpinë e vet. Dhe ai
hyri dhe u vendos në tryezë. 38 Fariseu e
vuri re këtë dhe u mrekullua që Jezusit nuk
lau para buke. 39 Dhe Zoti i tha: "Tani ju
farisenjtë pastroni të jashtmen e kupës dhe
të pjatës, ndërsa brendinë tuaj e keni plot
me grabitje dhe ligësi. 40 Të pamend! Ai
që bëri anën e jashtme, vallë nuk bëri edhe
të brendshmen? 41 Por jepni si lëmoshë atë
që është përbrenda, dhe çdo gjë do të jetë
e pastër për ju. 42 Por mjerë ju, o farisenj!
Sepse ju paguani të dhjetën e ryzës, të
mendrës dhe të çdo barishteje, dhe pastaj
lini pas dore drejtësinë dhe dashurinë e
Perëndisë. Këto gjëra duhet t'i bënit, pa i
lënë pas dore të tjerat. 43 Mjerë ju, o farisenj!
Sepse ju e doni vendin e parë ndër sinagoga
dhe përshëndetjet nëpër sheshe. 44 Mjerë
ju, skribë dhe farisenj hipokritë! Sepse jeni
si varret që nuk shihen dhe njërëzit ecin
sipër tyre, pa e ditur". 45 Atëherë, duke u
përgjigjur, një nga mësuesit e ligjit, i tha:
"Mësues, duke folur kështu, ti po na fyen
edhe ne". 46 Dhe ai thoshte: "Mjerë edhe
ju, o mësues të ligjit! Sepse i ngarkoni
njerëzit me barrë që me vështirësi baren,
dhe ju nuk i prekni ato barrë as edhe me një
gisht. 47 Mjerë ju! Sepse ju ndërtuat varret
e profetëve dhe etërit tuaj i patën vrarë
ata. 48 Duke vepruar në këtë mënyrë, ju
dëshmoni se i miratoni veprat e etërve tuaj;
në fakt ata vranë profetët dhe ju ndërtoni
varret e tyre. 49 Për këtë arsye edhe urtësia
e Perëndisë tha: "Unë do t'u dërgoj profetë
dhe apostuj, dhe ata do të vrasin disa prej
tyre kurse të tjerët do t'i përndjekin", 50 me
qëllim që këtij brezi t'i kërkohet llogari për
gjakun e të gjithë profetëve, i cili u derdh që
nga krijimi i botës: 51 nga gjaku i Abelit deri
te gjaku i Zakarias, që u vra ndërmjet altarit
dhe tempullit; po, unë po ju them, se këtij
brezi do t'i kërkohet llogari. 52 Mjerë ju, o
mësues të ligjit! Sepse ju e morët çelësin e
dijes; ju vetë nuk hytë dhe penguat hyrjen
e atyre që po hynin". 53 Po ndërsa ai u fliste
atyre këto gjëra, skribët dhe farisenjtë fil-
luan të zemërohen shumë kundër tij dhe
ta sulmojnë atë me shumë pyetje, 54 për t'i
ngritur kurthe, për ta zënë në gabim e për

të mundur ta akuzojnë për ndonjë fjalë të
tij.

12

1 Ndërkaq u mblodh një turmë me mijëra,
saqë shkelnin njeri tjetrin. Jezusi filloi t'u
thotë dishepujve të vet: "Para së gjithash
ruhuni nga majaja e farisenjve, që është
hipokrizia. 2 Nuk ka asgjë të mbuluar që
nuk do të zbulohet, as të fshehtë që nuk
do të njihet. 3 Prandaj të gjitha ato që
thatë në terr, do të dëgjohen në dritë; dhe
ato që pëshpëritët në vesh ndër dhomat
e brendshme, do të shpallen nga çatitë e
shtëpive". 4 Po ju them juve, o miq të
mi, të mos keni frikë nga ata që vrasin
trupin, por pas kësaj nuk mund të bëjnë
asgjë tjetër. 5 Unë do t'ju tregoj prej kujt
duhet të keni frikë: druani nga ai që, pasi
ka vrarë, ka pushtet të të hedhë në Gehena;
po, po ju them, nga ai të keni frikë. 6 A
nuk shiten vallë pesë harabela për dy pare?
E megjithëatë as edhe një prej tyre nuk
harrohet përpara Perëndisë. 7 Madje, edhe
flokët e kokës janë të gjitha të numëruara;
prandaj mos kini frikë, ju vleni më tepër
se shumë harabela. 8 Dhe unë po ju them:
Kushdo që do të rrëfeje për mua përpara
njerëzve, edhe Biri i njeriut do ta rrëfejë
përpara engjëjve të Perëndisë. 9 Por ai
që do të më mohojë përpara njerëzve, do
të mohohet përpara engjëjve të Perëndisë.
10 Dhe kushdo që do të flasë kundër Birit
të njeriut do të jetë i falur, por ai që do
të blasfemojë kundër Frymës së Shenjtë,
nuk do të jetë i falur. 11 Pastaj, kur do t'ju
çojnë përpara sinagogave, gjykatësve dhe
autoriteteve, mos u shqetësoni se si ose se
çfarë do të thoni për t'u mbrojtur, ose për
çfarë do t'ju duhet të thoni, 12 sepse Fryma
e Shenjtë në po atë moment do t'ju mësojë
se ç'duhet të thoni". 13 Atëherë dikush nga
turma i tha: "Mësues, i thuaj vëllait tim
ta ndajë me mua trashëgiminë". 14 Por ai
u përgjigj: "O njeri, kush më vuri mua
gjykatës ose ndarës përmbi ju?". 15 Pastaj u
tha atyre: "Kini kujdes dhe ruhuni nga ko-
pracia, sepse jeta e njeriut nuk qëndron në
mbushullinë e gjërave që zotëron". 16 Dhe
ai u tha atyre një shëmbëlltyrë: "Tokat e
një pasaniku dhanë të korra të bollshme;
17 dhe ai arsyetonte me vete duke thënë:
"Ç'të bëj, sepse nuk kam vend ku t'i shtie
të korrat e mia?". 18 Dhe tha: "Këtë do të
bëj: do të shemb hambarët e mia dhe do t'i
bëj më të mëdhenj, ku do të shtie të gjitha
të korrat dhe pasuritë e tjera, 19 dhe pastaj
do t'i them shpirtit tim: Shpirt, ti ke pasuri
të shumta të shtëna për shumë vjet; pusho,
ha, pi dhe gëzo". 20 Por Perëndia i tha: "O i
pamend, po atë natë shpirtin tënd do të ta
kërkojnë dhe ato që përgatite të kujt do të
jenë?". 21 Kështu i ndodh atij që grumbullon
thesare për vete dhe nuk është i pasur ndaj
Perëndisë". 22 Pastaj u tha dishepujve të vet:
"Prandaj po ju them: mos u shqetësoni për
jetën tuaj se çfarë do të hani, as për trupin
tuaj se çfarë do të vishni. 23 Jeta vlen më
shumë se ushqimi dhe trupi më shumë se
veshja. 24 Vini re korbat! Ata nuk mbjellin
e nuk korrin, nuk kanë as qilar as hambar,
e megjithatë Perëndia i ushqen; mirë, pra,
ju vleni shumë më tepër se zogjtë. 25 Dhe
cili nga ju me shqetësimin e tij mund ta
zgjatë shtatin e vet qoftë edhe një kubit?
26 Atëherë, kur nuk jeni në gjendje të bëni
as atë që është më e pakta, përse shqetë-
soheni për të tjerat? 27 Vini re si rriten
zambakët: ata nuk punojnë dhe nuk tjerrin;
megjithëatë unë po ju them se as Salomoni,
në gjithë lavdinë e vet, nuk qe i veshur si
një nga ata. 28 Atëherë, nëse Perëndia vesh
në këtë mënyrë barin që sot është në fushë
dhe nesër hidhet në furrë, aq më tepër do
t' ju veshë, o njerëz besimpakë? 29 Përveç
kësaj mos kërkoni çfarë do të hani ose do
të pini, dhe mos jini në merak, 30 sepse
njerëzit e botës i kërkojnë të gjitha këto,
por Ati juaj e di që ju keni nevojë për to.
31 Kërkoni më parë mbretërinë e Perëndisë
dhe të gjitha këto do t'ju jepen si shtesë.
32 Mos ki frikë, o tufë e vogël, sepse Atit
tuaj i pëlqeu t'ju japë mbretërinë. 33 Shitni
pasurinë tuaj dhe jepni lëmoshë! Bëni për
vete trasta që nuk vjetrohen, një thesar
të pashtershëm në qiejt, ku vjedhësi nuk
arrin dhe tenja nuk bren. 34 Sepse atje ku
është thesari juaj, atje do të jetë edhe zemra
juaj". 35 Le të jenë ngjeshur ijët tuaja, dhe
llambat ndezur. 36 Ngjajini atyre që presin
zotërinë e tyre, kur kthehet nga dasma, për
t'ia hapur derën sapo të vijë dhe të trokasë.
37 Lum ata shërbëtorë, që zotëria, kur të
kthehet, do t'i gjejë zgjuar! Në të vërtetë
po ju them se ai vetë do të ngjeshet dhe do
t'i vendosë ata në tryezë, dhe ai vetë do t'u

shërbejë. 38 Dhe, në se do të vijë në të dytën
a në të tretën rojë të natës dhe t'i gjejë
kështu, lum ata shërbëtorë. 39 Por ta dini
këtë: se po ta dinte i zoti i shtëpisë në cilën
orë i vjen vjedhësi, do të rrinte zgjuar dhe
nuk do të linte t'i shpërthenin shtëpinë.
40 Edhe ju pra, jini gati, sepse Biri i njriut
do të vijë në atë orë që nuk e mendoni".
41 Dhe Pjetri i tha: "Zot, këtë shëmbëll-
tyrë po e thua vetëm për ne apo për të
gjithë?". 42 Dhe Zoti tha: "Kush është, pra,
ai administrues besnik dhe i mençur, që do
ta verë zotëria përmbi shërbëtorët e vet
për t'u dhënë atyre racionin e ushqimeve
në kohën e duhur? 43 Lum ai shërbëtor të
cilin zotëria e tij, kur kthehet, e gjen se
vepron kështu. 44 Në të vërtetë po ju them
se ai do ta verë mbi gjithë pasurinë e vet.
45 Por, nëse ai shërbëtor mendon në zemër
të vet: "Zotëria im vonon të kthehet" dhe
fillon t'i rrahë shërbëtorët dhe shërbëtoret,
të hajë, të pijë dhe të dehet, 46 zotëria e
atij shërbëtori do të vijë ditën kur nuk e
pret, dhe në orën që ai nuk e di; do ta
ndëshkojë rëndë dhe do t'i caktojë fatin me
të pabesët. 47 Shërbëtori që e dinte vullnetin
e zotërisë së tij dhe nuk u bë gati e nuk
e kreu vullnetin e tij, do të rrihet shumë.
48 Por ai që nuk e dinte, po të bëjë gjëra që
meritojnë të rrahura, do të rrihet më pak.
Kujt iu dha shumë, do t'i kërkohet shumë;
dhe kujt iu besua shumë, do t'i kërkohet më
shumë". 49 "Unë erdha të hedh zjarr mbi
tokë dhe sa dëshiroj që ai të ishte tashmë i
ndezur. 50 Tani unë kam një pagëzim me të
cilën duhet të pagëzohem dhe jam në ankth
deri sa të kryhet. 51 A kujtoni se erdha të
sjell paqen mbi tokë? Jo, po ju them, por më
shumë përçarjen; 52 sepse, tash e tutje, pesë
veta në një shtëpi do të jenë të ndarë: tre
kundër dyve dhe dy kundër treve. 53 Babai
do të ndahet kundër të birit, dhe i biri
kundër babait; nëna kundër së bijës dhe e
bija kundër nënës; vjehrra kundër nuses
së saj dhe nusja kundër vjehrrës së vet".
54 Atëherë ai u tha akoma turmave: "Kur
ju shihni një re që ngrihet nga perëndimi
menjëherë thoni: "Do të vijë shiu", dhe
ashtu ndodh; 55 përkundrazi, kur fryn juga,
ju thoni: "Do të bëjë vapë", dhe ashtu
ndodh. 56 Hipokritë! Ju dini të dalloni
dukurinë e qiellit dhe të tokës, por vallë si
nuk dini ta dalloni këtë kohë? 57 Dhe përse
nuk gjykoni nga vetë ju ç'është e drejtë?
58 Kur ti shkon bashkë me kundërshtarin
tënd te gjykatësi, bëj ç'është e mundur
gjatë rrugës që të merresh vesh me të, që
ai mos të të nxjerrë përpara gjykatësit dhe
gjykatësi të të dorëzojë te roja dhe roja të
të futë në burg. 59 Unë po të them se ti nuk
do të dalësh prej andej, derisa të mos kesh
paguar deri në qindarkën e fundit".

13

1 Pikërisht në atë kohë ishin aty disa që
i treguan për ata Galileasve, gjakun e të
cilëve Pilati e kishte përzier me flijimet
e tyre. 2 Dhe Jezusi, duke u përgjigjur,
tha: "A mendoni ju se ata Galileas ishin
më shumë mëkatarë nga gjithë Galileasit e
tjerë, sepse vuajtën të tilla gjëra? 3 Unë po
ju them: Jo! Por nëse ju nuk pendoheni,
do të vdisni të gjithë me të njëjtën mënyrë.
4 Ose, a mendoni ju që ata të tetëmbëdhjetë,
mbi të cilët ra kulla në Siloe dhe i vrau,
ishin më shumë fajtorë se gjithë banorët e
Jeruzalemit? 5 Unë po ju them: Jo! Por nëse
ju nuk pendoheni, do të vdisni të gjithë
me të njëjtën mënyrë". 6 Atëherë ai tha
këtë shëmbëlltyrë: "Një njeri kishte një
fik të mbjellë në vreshtin e tij; ai erdhi
e kërkoj fryte, por nuk gjeti. 7 Atëherë i
tha vreshtarit: "Ja, u bënë tre vjet tashmë
që unë vij e kërkoi frytin e këtij fiku dhe
s'po gjej; preje; pse të zërë kot tokën?".
8 Por ai u përgjigj dhe tha: "Zot, lëre edhe
këtë vit, që ta punoj përreth dhe t'i hedh
pleh 9 dhe, po dha fryt, mirë; përndryshe,
pastaj do ta presësh"". Shërimi i një gru-
aje të paralizuar 10 Një të shtunë Jezusi po
mësonte në një sinagogë. 11 Dhe ja, ishte
një grua, e cila prej tetëmbëdhjetë vjetësh
kishte një frymë lëngate, dhe ajo ishte
krejt e kërrusur dhe në asnjë mënyrë nuk
drejtohej dot. 12 Dhe kur Jezusi e pa, e
thirri pranë vetes dhe i tha: "O grua, ti
je e liruar nga lëngata jote". 13 Dhe i vuri
duart mbi të dhe ajo u drejtua menjëherë,
dhe përlëvdonte Perëndinë. 14 Por kryetari
i sinagogës, i indinjuar sepse Jezusi kishte
shëruar ditën e shtunë, iu drejtua turmës
dhe i tha: "Gjashtë janë ditët kur duhet
të punohet; ejani, pra, të shëroheni në ato
ditë dhe jo ditën e shtunë". 15 Atëherë
Zoti u përgjigj dhe tha: "Hipokritë! A

nuk e zgjidh secili nga ju të shtunave
nga grazhdi kaun e vet, ose gomarin e ta
çojë për të pirë? 16 A nuk duhej, pra, të
zgjidhej nga këto pranga, ditën e shtunë,
kjo që është bijë e Abrahamit dhe që Sa-
tani e mbajti lidhur prej tetëmbëdhjetë
vjetësh?”. 17 Dhe, kur ai thoshte këto gjëra,
të gjithë kundërshtarët e tij mbetën të tur-
përuar, ndërsa mbarë turma gëzohej për
të gjitha veprat madhështore që ai kishte
kryer. 18 Atëherë ai tha: “Kujt i përngjan
mbretëria e Perëndisë, me se ta krahasoj?
19 I ngjan kokrrës së sinapit, që një njeri e
mori dhe e hodhi në kopshtin e vet; pastaj u
rrit dhe u bë një pemë e madhe, dhe zogjtë
e qiellit erdhën e kërkuan strehë në degët e
saj”. 20 Pastaj tha përsëri: “Me se ta krahasoj
mbretërinë e Perëndisë? 21 Ajo i ngjan
majasë që e merr një grua dhe e përzien
me tri masa mielli deri sa të mbruhet i
gjithë”. 22 Dhe ai kalonte nëpër qytete dhe
fshatra duke mësuar, e kështu po i afrohej
Jeruzalemit. 23 Dhe një njeri e pyeti: “Zot, a
janë pak ata që do të shpëtohen?”. Ai u tha
atyre: 24 “Përpiquni të hyni nëpër derë të
ngushtë, sepse unë po ju them se shumë do
të kërkojnë të hyjnë dhe nuk do të munden.
25 Kur i zoti i shtëpisë është çuar dhe ka
mbyllur derën, ju atëherë, që keni mbetur
jashtë, do të filloni të trokitni në derë duke
thënë: “Zot, Zot, na e hap”. Por ai, duke
u përgjigjur, do të thotë: “Nuk e di nga
vini”. 26 Atëherë do të filloni të thoni: “Po
ne hëngrëm dhe pimë me ty dhe ti mësove
ndër rrugët tona”. 27 Por ai do thotë: “Unë
po ju them se nuk di nga vini; largohuni nga
unë, të gjithë ju që bëni paudhësi”. 28 Atje do
të jetë qarje dhe kërcëllim dhëmbësh, kur
të shihni Abrahamin, Isakun, Jakobin dhe
gjithë profetët në mbretërinë e Perëndisë,
ndërsa ju do të dëboheni përjashta. 29 Dhe
do të vijnë nga lindja e nga perëndimi, nga
veriu dhe nga jugu, dhe do të ulen në tryezë
në mbretërinë e Perëndisë. 30 Dhe ja, disa
ndër të fundit do të jenë të parët, dhe disa
nga të parët do të jenë të fundit”. 31 Po në
atë ditë disa farisenj erdhën dhe i thanë:
“Nisu dhe largohu prej këtej, sepse Herodi
do të të vrasë”. 32 Dhe ai u përgjigj atyre:
“Shkoni e i thoni asaj dhelpre: “Ja, sot dhe
nesër po dëboj demonë dhe kryej shërime,
dhe të tretën ditë po i jap fund punës sime”.
33 Por sot, nesër e pasnesër më duhet të ec,
sepse nuk mundet që një profet të vdesë
jashtë Jeruzalemit. 34 Jeruzalem, Jeruzalem,
që i vret profetet dhe i vret me gurë ata që
të janë dërguar! Sa herë desha t’i mbledh
bijtë e tu sikurse klloçka i mbledh nën
krahë zogjtë e vet, por ju nuk deshët! 35 Ja,
shtëpia juaj ju lihet e shkretë. Dhe unë po
ju them se nuk do të më shihni më deri sa të
vijë koha të thoni: “Bekuar qoftë ai që vjen
në emër të Zotit””.

14

1 Dhe ndodhi që një ditë të shtunë, kur ai
hyri në shtëpinë e një kryetari të farisenjve
për të ngrënë bukë, ata po e përgjonin; 2 dhe
ja, para tij ishte një njeri hidropik. 3 Dhe
Jezusi, duke iu përgjigjur mësuesve të ligjit
dhe farisenjve, tha: “A është e lejueshme të
shërosh ditën e shtunë?”. 4 Por ata heshtën.
Atëherë ai e mori për dore atë, e shëroi dhe
e nisi të shkojë. 5 Pastaj, duke iu përgjigjur
atyre, tha: “Cili nga ju, po t’i bjerë gomari
i vet ose kau në një pus, nuk e nxjerr
menjëherë jashtë ditën e shtunë?”. 6 Por ata
nuk mund të përgjigjeshin asgje për këto
gjëra. 7 Dhe, duke vënë re se ata zgjidhnin
vendet e para në tryezë, Jezusi u thoshte
atyre këtë shëmbëlltyrë duke thënë: 8 “Kur
je ftuar në dasmë, mos u ul në krye të
vendit, sepse ai njeri mund të ketë ftuar
një tjetër që është më i rëndësishëm se ti,
9 dhe ai që të ftoi ty dhe atë të të mos vijë
e të thotë: “Lëshoja vendin këtij”. Dhe
atëherë ti, plot turp, do të shkosh të zësh
vendin e fundit. 10 Por, kur je ftuar, shko
e rri në vendin e fundit që, kur të vijë ai
që të ka ftuar, të thotë: “O mik, ngjitu
më lart”. Atëherë do të jesh i nderuar
përpara atyre që janë në tryezë bashkë me
ty. 11 Sepse kushdo që e larton veten do të
poshterohet, dhe kush e poshtëron veten
do të lartohet”. 12 Ai i tha edhe atij që e
kishte ftuar: “Kur shtron drekë a darkë,
mos i thirr miqtë e tu, as vëllezërit e tu,
as farefisin tënd, as fqinjët e pasur, se mos
ata një herë të të ftojnë ty, dhe kështu ta
kthejnë shpërblimin. 13 Por, kur të bësh
një gosti, thirr lypësit, sakatët, të çalët, të
verbërit; 14 dhe do të jesh i lum, sepse ata
nuk kanë se si të ta kthejnë shpërblimin;
por shpërblimi do të të jepet në ringjallje
të të drejtëve”. 15 Dhe një nga të ftuarit,

si i dëgjoi këto gjëra, i tha: “Lum kush do
të hajë bukë në mbretërinë e Perëndisë”.
16 Atëherë Jezusi i tha: “Një njeri përgatiti
një darkë të madhe dhe ftoi shumë veta;
17 dhe, në kohë të darkës, dërgoi shërbë-
torin e vet t’u thotë të ftuarve: “Ejani, sepse
gjithçka tashmë është gati”. 18 Por të gjithë,
pa përjashtim, filluan të kërkojnë ndjesë.
I pari i tha: “Bleva një arë dhe më duhet
të shkoj ta shoh; të lutem, të më falësh”.
19 Dhe një tjetër tha: “Bleva pesë pendë qe
dhe po shkoj t’i provoj; të lutem, të më
falësh”. 20 Dhe një tjetër akoma tha: “Mora
grua e prandaj nuk mund të vij”. 21 Kështu
shërbëtori u kthye dhe ia dëftoi të gjitha
zotit të vet. Atëherë i zoti i shtëpisë, plot
zemërim, i tha shërbëtorit të vet: “Shpejt,
shko nëpër sheshet dhe nëpër rrugët e
qytetit e sill këtu lypës, sakatë, të çalë dhe
të verbër”. 22 Pastaj shërbëtori i tha: “Zot,
u bë ashtu siç urdhërove ti, por ka vend
edhe më”. 23 Atëherë zoti i tha shërbëtorit:
“Dil nëpër udhë dhe përgjatë gardheve dhe
detyroji të hyjnë që të mbushet shtëpia
ime. 24 Sepse unë po ju them se asnjë
nga ata njerëz që ishin të ftuar, nuk do
ta shijojë darkën time””. 25 Dhe turma të
mëdha shkonin me të. Ai u kthye nga ata
dhe tha: 26 “Nëse ndokush vjen tek unë dhe
nuk urren babanë e vet dhe nënën e vet,
gruan dhe fëmijët, vëllezërit dhe motrat,
madje edhe jetën e vet, nuk mund të jetë
dishepulli im. 27 Dhe kush nuk e mbart
kryqin e vet dhe nuk më ndjek, nuk mund
të jetë dishepulli im. 28 Kush nga ju, pra,
kur do të ndërtojë një kullë, nuk ulet më
parë të llogaritë shpenzimet, për të parë
nëse ka mjaftueshëm për ta mbaruar? 29 Që
atëherë, kur t’i ketë hedhur themelet e të
mos mundë ta përfundojë, të gjithë ata që
e shohin, të mos fillojnë e të tallen, 30 duke
thënë: “Ky njeri filloi të ndërtojë e nuk
mundi ta përfundojë”. 31 Ose cili mbret, kur
niset të luftojë kundër një mbreti tjetër,
nuk ulet më parë të gjykojë në se mund ta
përballojë me dhjetë mijë atë që po i vjen
kundër me njëzet mijë? 32 Në mos, ndërsa
ai është ende larg, i dërgon një delegacion
për të biseduar për paqe. 33 Kështu, pra,
secili nga ju që nuk heq dorë nga të gjitha
ato që ka, nuk mund të jetë dishepulli im.
34 Kripa është e mirë, por nëse kripa bëhët e
amësht, me se do të mund t’i kthehet shija?
35 Ajo nuk vlen as për tokë, as për pleh, por
hidhet tutje. Kush ka veshë për të dëgjuar,
le të dëgjojë”.

15

1 Pastaj të gjithë tagrambledhësit dhe
mëkatarët i afroheshin për ta dëgjuar. 2 Dhe
farisenjtë dhe skribët murmuritnin duke
thënë: “Ky i pranon mëkatarët dhe ha
bashkë me ta”. 3 Atëherë ai u tha këtë
shëmbëlltyrë: 4 “Cili njeri prej jush, që ka
njëqind dele dhe një prej tyre t’i humbasë,
nuk i lë të nëntëdhjetë e nëntat në shkre-
tirë dhe nuk shkon pas asaj që humbi deri
sa ta gjejë? 5 Dhe, kur e gjen, e merr mbi
supe gjithë gaz; 6 dhe, kur arrin në shtëpi,
i thërret miqtë dhe fqinjët dhe u thotë:
“Gëzohuni bashkë me mua, sepse e gjeta
delen time që më kishte humbur. 7 Dhe unë
po ju them se po kështu në qiell do të ketë
më shumë gëzim për një mëkatar të vetëm
që pendohet, sesa për nëntëdhjetë e nëntë
të drejtët, që nuk kanë nevojë të pendohen.
8 Ose, cila grua që ka dhjetë dhrahmi dhe
humbet një nga ato, nuk ndez llambën,
nuk e fshin shtëpinë dhe nuk kërkon me
kujdes derisa ta gjejë? 9 Dhe, kur e gjen,
fton tok shoqet dhe fqinjët, duke thënë:
“Gëzohuni bashkë me mua, sepse e gjeta
dhrahminë që kisha humbur”. 10 Po kështu
po ju them: do të ketë gëzim në mes të
engjëjve të Perëndisë për një mëkatar të
vetëm që pendohet”. 11 Tha akoma: “Një
njeri kishte dy bij. 12 Më i riu i tyre i tha
babait: “Atë, më jep pjesën e pasurisë që
më takon”. Dhe i ati ua ndau mes tyre
pasurinë. 13 Mbas pak ditësh biri më i ri
mblodhi çdo gjë, shkoi në një vend të largët
dhe atje e prishi gjithë pasurinë, duke bërë
një jetë të shthurur. 14 Por, si i shpenzoi
të gjitha, në atë vend ra një zi e madhe
buke, dhe ai filloi të jetë në hall. 15 Atëherë
shkoi e iu ngjit pas një banori të atij vendi,
i cili e çoi në arat e tij që të ruajë derrat.
16 Dhe ai dëshironte të mbushte barkun me
lendet që hanin derrat, por askush nuk ia
jepte. 17 Atëherë erdhi në vete dhe tha: “Sa
punëtorëve mëditës të atit tim u tepron
buka, kurse unë po vdes nga uria! 18 Do të
çohem dhe do të shkoj tek im atë dhe do
t’i them: Atë, mëkatova kundër qiellit dhe
para teje; 19 nuk jam më i denjë të quhem
yt bir; trajtomë si një nga mëditësit e tu”.

[20] U çua, pra, dhe shkoi tek i ati. Por kur
ishte ende larg, i ati e pa dhe dhembshuri;
u lëshua vrap, ra mbi qafën e tij dhe e
puthi. [21] Dhe i biri i tha: "O atë, mëkatova
kundër qiellit dhe para teje dhe nuk jam
më i denjë të quhem biri yt". [22] Por i ati u
tha shërbëtorëve të vet: "Sillni këtu rrobën
më të bukur dhe visheni, i vini një unazë
në gisht dhe sandale në këmbë. [23] Nxirrni
jashtë viçin e majmur dhe thereni; të hamë
dhe të gëzohemi, [24] sepse ky biri im kishte
vdekur dhe u kthye në jetë, kishte humbur
dhe u gjet përsëri". Dhe filluan të bënin
një festë të madhe. [25] Djali i tij i madh
ishte në ara; dhe kur u kthye dhe iu afrua
shtëpisë, dëgjoi këngë e valle. [26] Atëherë
thirri një shërbëtor dhe e pyeti ç'ishte e
gjitha kjo. [27] Dhe ai i tha: "U kthye yt
vëlla dhe yt atë theri viçin e majmur, sepse
iu kthye djali shëndoshë e mirë". [28] Kur i
dëgjoj këto, ai u zemërua dhe nuk deshi
të hynte; atëherë i ati doli dhe iu lut të
hynte. [29] Por ai iu përgjigj të atit dhe tha:
"Ja, u bënë kaq vite që unë të shërbej dhe
kurrë s'kam shkelur asnjë nga urdhërat e
tu, e megjithëatë kurrë s'më dhe një kec
për të bërë një festë me miqtë e mi. [30] Por,
kur u kthye ky djali yt, që prishi pasurinë
tënde me prostituta, ti there për të viçin
e majmur". [31] Atëherë i ati i tha: "O bir, ti
je gjithmonë me mua, dhe çdo gjë që kam
është jotja. [32] Por duhet të festojmë dhe të
gëzohemi, sepse ky vëllai yt kishte vdekur
dhe u kthye në jetë, kishte humbur dhe u
gjet përsëri"".

16

[1] Tani ai u foli akoma dishepujve të
vet: "Ishte një njeri i pasur që kishte
një administrator; këtë e paditën se po ia
shkapërderdhte pasurinë e tij. [2] Atëherë
ai e thirri dhe i tha: "Ç'është kjo që po
dëgjoj për ty? Më jep llogari për ato që ke
administruar, sepse ti nuk mund të jesh më
administratori im". [3] Dhe administratori
tha me vete: "Ç'do të bëj unë tani, që
zotëria im po ma heq administrimin? Të
gërmoj, s'e bëj dot, dhe të lyp, më vjen
turp. [4] E di ç'do të bëj që njerëzit të më
pranojnë në shtëpitë e tyre kur të hiqem
nga administrimi". [5] I thirri atëherë një
nga një ata që i detyroheshin zotërisë së
tij dhe i tha të parit: "Sa i detyrohesh
zotërisë tim?". [6] Ai u përgjigj: "Njëqind
bato vaj". Atëherë ai i tha: "Merre dëftesën
tënde, ulu dhe shkruaj shpejt pesëdhjetë".
[7] Pastaj i tha një tjetri: "Po ti sa i dety-
rohesh?". Ai u përgjigj: "Njëqind kora
grurë". Atëherë ai i tha: "Merre dëftesën
tënde dhe shkruaj tetëdhjetë". [8] Zotëria e
lavdëroi administratorin e pandershëm, se
kishte vepruar me mençuri, sepse bijtë e
kësaj bote, në brezin e tyre, janë më të
mençur se bijtë e dritës. [9] Unë, pra, po ju
them: Bëjini miqtë me pasuri të padrejta
sepse, kur këto do t'ju mungojnë, t'ju pra-
nojnë në banesat e përjetshme. [10] Kush
është besnik në të vogla, është besnik edhe
në të mëdhatë; dhe kush është i padrejtë
në të vogla, është i padrejtë edhe në të
mëdhatë. [11] Pra, në qoftë se ju nuk keni
qenë besnikë në pasuritë e padrejta, kush
do t'ju besojë pasuritë e vërteta? [12] Dhe,
në qoftë se nuk keni qenë besnikë në pa-
surinë e tjetrit, kush do t'ju japë tuajën?
[13] Asnjë shërbëtor nuk mund t'u shërbejë dy
zotërinjve; sepse ose do ta urrejë njerin e
tjetrin do ta dojë, ose do të lidhet me njerin
dhe tjetrin do ta përbuzë; ju nuk mund t'i
shërbeni Perëndisë dhe mamonit". [14] Dhe
farisenjtë, të cilët ishin shumë të dhënë
pas parasë, i dëgjonin të gjitha këto dhe e
tallnin. [15] Dhe ai u tha atyre: "Ju jeni ata
që e justifikoni veten përpara njerëzve, por
Perëndia i njeh zemrat tuaja; sepse ajo që
vlerësohet shumë ndër njerëzit është gjë
e neveritshme para Perëndisë. [16] Ligji dhe
profetët arrijnë deri në kohën e Gjonit; që
atëherë shpallet mbretëria e Perëndisë dhe
gjithkush përpiqet të hyjë aty. [17] Por është
më lehtë që të mbarojnë qielli dhe toka,
se sa të bjerë poshtë qoftë edhe një pikë
nga ligji. [18] Ai që lëshon gruan e vet dhe
merr një tjetër, shkel kurorën; edhe ai që
martohet me një grua të lëshuar nga i burri,
shkel kurorën". [19] Por atje ishte një njeri
i pasur, që vishej me të purpurta dhe me
rroba të çmueshme prej liri dhe për ditë
e kalonte shkëlqyeshëm. [20] Atje ishte edhe
një lypës, i quajtur Llazar, që rrinte para
derës së tij, dhe trupin e kishte plot me
plagë të pezmatuara, [21] dhe dëshironte të
ngopej me thërrimet që binin nga tryeza
e pasanikut; madje edhe qentë vinin e ia
lëpinin plagët. [22] Por ndodhi që lypësi vdiq

dhe engjëjt e çuan në gji të Abrahamit; vdiq
edhe pasaniku dhe e varrosën. 23 Dhe, duke
pasur mundime në ferr, i çoi sytë dhe pa
nga larg Abrahamin dhe Llazarin në gji të
tij. 24 Atëherë ai bërtiti dhe tha: "O atë
Abraham, ki mëshirë për mua, dhe dërgoje
Llazarin të lagë majën e gishtit të vet në
ujë që të më freskojë gjuhën, sepse po vuaj
tmerrësisht në këtë flakë. 25 Por Abrahami
thoshte: "O bir, kujto se ti i ke marrë të
mirat e tua gjatë jetës sate, kurse Llazari të
këqijat; tashti, përkundrazi, ai po përdëllehet dhe ti vuan. 26 Dhe, veç të gjithave,
midis nesh dhe jush është një humnerë e
madhe, kështu që ata që do të donin të
kalonin që këtej tek ju nuk munden; po
ashtu askush nuk mund të kalojë që andej
te ne". 27 Por ai i tha: "Atëherë, o atë, të
lutem ta dërgosh atë te shtëpia e tim eti,
28 sepse unë kam pesë vëllezër e le t'i paralajmërojë rreptësisht që të mos vijnë edhe
ata në këtë vend mundimesh". 29 Abrahami
u përgjigj: "Kanë Moisiun dhe profetët, le
t'i dëgjojnë ata". 30 Ai tha: "Jo, o atë Abraham, por nëse dikush nga të vdekurit do të
shkojë tek ata, do të pendohen". 31 Atëherë
ai i tha: "Nëse ata nuk e dëgjojnë Moisiun
dhe profetët, nuk do të binden edhe në se
dikush ringjallet prej të vdekurish"".

17

1 Atëherë Jezusi u tha dishepujve të vet:
"Është e pamundur që të mos ndodhin
skandale; por mjerë ai për faj të të cilit
vijnë! 2 Për të do të ishte më mirë t'i varnin
në qafë një gur mulliri dhe ta hidhnin në
det, se sa të skandalizojë një të vetëm nga
këta të vegjël. 3 Kini kujdes veten tuaj! Në
se yt vëlla mëkaton kundër teje, qortoje;
dhe në se pendohet, fale. 4 Edhe sikur
të mëkatonte shtatë herë në ditë kundër
teje, dhe shtatë herë në ditë do të kthehet te ti duke thënë: "Pendohem", fale".
5 Atëherë apostujt i thanë Zotit: "Na e shto
besimin". 6 Dhe Zoti tha: "Po të kishit
besim sa një kokërr sinapi, do të mund t'i
thonit këtij mani: "Shkulu me gjithë rrënjë
dhe mbillu në det", dhe ai do t'ju bindej.
7 Tani cili nga ju, po të ketë një shërbëtor
që i lëron tokën ose i kullot kopenë, do t'i
thotë kur ai kthehet nga fusha në shtëpi:
"Eja menjëherë në tryezë"? 8 A nuk do t'i
thotë përkundrazi: "Ma bëj gati darkën,
përvishu e më shërbe që unë të ha e të pi
e pastaj të hash dhe të pish edhe ti"? 9 Do
ta falënderojë ndoshta atë shërbëtor sepse
i zbatoi ato që i ishin urdhëruar? Mendoj
se jo. 10 Kështu edhe ju, kur të keni bërë të
gjitha ato që ju urdhërohen, thoni: "Jemi
shërbëtorë të padobishëm. Bëmë atë që
kishim detyrë të bënim"". 11 Dhe ndodhi që
duke udhëtuar për në Jeruzalem, ai kaloi
nëpër Samari dhe Galile. 12 Dhe, kur po
hynte në një fshat, i dolën para dhjetë
lebrozë, të cilët ndaluan larg, 13 dhe duke
ngritur zërin, thanë: "Mjeshtër, Jezus, ki
mëshirë për ne". 14 Dhe ai, si i pa, u tha
atyre: "Shkoni e paraqituni te priftërinjtë".
Dhe ndodhi që, ndërsa ata po shkonin, u
pastruan. 15 Dhe një nga ata, si e pa se u
shërua, u kthye mbrapa dhe përlëvdonte
Perëndinë me zë të lartë. 16 Dhe ra përmbys
me fytyrë përtokë te këmbët e Jezusit, duke
e falënderuar. Ky ishte Samaritan. 17 Jezusi
atëherë filloi të thotë: "A nuk u shëruan që
të dhjetë? Ku janë nëntë të tjerët? 18 A nuk
gjet asnjë që të kthehet për të dhënë lavdi
Perëndisë, përveç këtij të huaji?". 19 Dhe
i tha atij: "Çohu dhe shko; besimi yt të
shëroi". 20 Tani kur u pyet nga farisenjtë
se kur do të vinte mbretëria e Perëndisë,
ai u përgjigj atyre dhe tha: "Mbretëria e
Perëndisë nuk vjen në mënyrë të dukshme;
21 dhe as nuk do të mund të thuhet: "Ja,
këtu", ose: "Ja, atje"; sepse ja, mbretëria e
Perëndisë është përbrenda jush". 22 Pastaj u
tha dishepujve të vet: "Do të vijnë ditë kur
ju do të dëshironi të shihni një nga ditët e
Birit të njeriut, por nuk do ta shihni. 23 Dhe
do t'ju thonë: "Ja, është këtu" ose: "Ja,
është atje", por ju mos shkoni dhe mos i
ndiqni. 24 Sepse ashtu si rrufeja, që vetëtin
nga njëri skaj i qiellit te tjetri e ndriçon,
kështu do të jetë edhe Biri i njeriut në
ditën e tij. 25 Por më parë i duhet të vuajë
shumë dhe të hidhet poshtë nga ky brez.
26 Dhe, ashtu siç ndodhi në kohën e Noes,
ashtu do të ndodhë edhe në ditët e Birit të
njeriut. 27 Njerëzit hanin, pinin, martonin
dhe martoheshin, deri ditën kur Noeu hyri
në arkë; dhe erdhi përmbytja dhe i zhduku
të gjithë. 28 Po kështu ndodhi në kohën e
Lotit: njerëzit hanin, pinin, blinin, shitnin,
mbillnin dhe ndërtonin; 29 por ditën kur
Loti doli nga Sodoma, ra shi zjarri e squfuri
nga qielli dhe i zhduku të gjithë. 30 Kështu

do të jetë edhe atë ditë kur Biri i njeriut do
të shfaqet. 31 Në atë ditë, ai që ndodhet mbi
çatinë e shtëpisë të mos zbresë në shtëpi
për të marrë gjërat e tij; e po kështu ai
që ndodhet në ara, të mos kthehet prapa.
32 Kujtoni gruan e Lotit. 33 Ai që do të kërkojë
të shpëtojë jetën e vet, do ta humbasë; por
ai që do ta humbasë, do ta shpëtojë. 34 Unë
po ju them: atë natë dy veta do të jenë
në një shtrat; njëri do të merret dhe tjetri
do të lihet. 35 Dy gra do të bluajnë bashkë;
njëra do të merret e tjetra do të lihet. 36 Dy
burra do të jenë në ara: njëri do të merret
e tjetri do të lihet". 37 Atëherë dishepujt u
përgjigjën dhe thanë: "Ku, o Zot?" Dhe ai
u tha atyre: "Ku të jetë trupi, atje do të
mblidhen shqiponjat".

18

1 Pastaj u tha atyre edhe një shëmbëll-
tyrë, për të treguar se duhet të lutemi
vazhdimisht pa u lodhur, 2 duke thënë: "Në
një qytet ishte një gjykatës që nuk kishte
frikë nga Perëndia dhe nuk kishte respekt
për njeri. 3 Tani po në atë qytet ishte një
grua e ve që shkonte tek ai duke thënë:
"Ma jep të drejtën para kundërshtarit tim".
4 Për një farë kohe ai nuk deshi ta bënte,
por pastaj tha me vete: "Megjithse nuk kam
frikë nga Perëndia dhe s'kam respekt për
asnjeri, 5 duke qenë se kjo grua e ve po vazh-
don të më mërzitë, do t'ia jap të drejtën,
sepse, duke më ardhur vazhdimisht, do të
më rraskapitë"". 6 Dhe Zoti tha: "Dëgjoni
ç'thotë gjykatësi i padrejtë. 7 Vallë Perëndia
nuk do të marrë hak për të zgjedhurit e
tij që i këlthasin atij ditë e natë? A do
të vonojë, vallë, të ndërhyjë në favor të
tyre? 8 Po, unë ju them se ai do t'ua marrë
hakun së shpejti. Po kur të vijë Biri i
njeriut, a do të gjejë besim mbi tokë?".
9 Ai tha edhe këtë shëmbëlltyre për disa
që pretendonin se ishin të drejtë dhe i
përbuznin të tjerët. 10 "Dy njerëz u ngjitën
në tempull për t'u lutur; njëri ishte farise
dhe tjetri tagrambledhës. 11 Fariseu rrinte
në këmbë dhe lutej në vetvete kështu:
"O Perëndi, të falënderoj që nuk jam si
njerëzit e tjerë, grabitqarë, të padrejtë,
kurorëshkelës, dhe as si ai tagrambledhës.
12 Unë agjëroj dy herë në javë dhe paguaj
të dhjetën e gjithçkaje që kam". 13 Kurse
tagrambledhësi rrinte larg dhe as që gux-
onte t'i çonte sytë drejt qiellit; por rrihte
kraharorin e vet duke thënë: "O Perëndi, ji
i mëshirshëm ndaj mua mëkatarit". 14 Dhe
unë po ju them se ky, dhe jo tjetri, u kthye
në shtëpinë e vet i shfajësuar; sepse kushdo
që lartohet do të ulet, dhe kush ulet, do
të lartohet". 15 I prunë edhe disa fëmijë
të vegjël që t'i prekte; por dishepujt, kur
panë këtë, i qortuan. 16 Atëherë Jezusi i
thirri fëmijët pranë vetes dhe tha: "I lini
fëmijët e vegjël të vijnë tek unë dhe mos
i pengoni, sepse e tyre është mbretëria e
Perëndisë. 17 Në të vërtetë po ju them se ai
që nuk e pranon mbretërinë e Perëndisë si
një fëmijë i vogël, nuk do të hyjë atje". 18 Një
nga krerët e pyeti duke thënë: "Mësues i
mirë, ç'duhet të bëj për të trashëguar jetën
e përjetshme?". 19 Dhe Jezusi i tha: "Përse
më quan të mirë? Askush nuk është i mirë,
përveç një të vetmi, domethënë Perëndisë.
20 Ti i njeh urdhërimet: "Mos shkel kurorën,
mos vrit, mos vidh, mos thuaj dëshmi të
rrem, ndero atin tënd dhe nënën tënde"".
21 Dhe ai tha: "Të gjitha këto i kam zbatuar
që nga rinia". 22 Si e dëgjoi, Jezusi i tha: "Të
mungon akoma një gjë: shit gjithçka që ke
dhe jepua të varfërve dhe do të kesh një
thesar në qiell; pastaj eja e më ndiq". 23 Por
ai, kur i dëgjoi këto gjëra, u trishtua shumë,
sepse ishte shumë i pasur. 24 Atëherë Jezusi,
kur pa se ai ishte trishtuar shumë, tha: "Sa
është e vështirë për ata që kanë pasuri të
hyjnë në mbretërinë e Perëndisë! 25 Sepse
është më lehtë që një deve të kalojë nëpër
vrimën e gjilpërës, sesa i pasuri të hyjë në
mbretërinë e Perëndisë". 26 Dhe ata që e
dëgjonin thanë: "Po kush, pra, mund të sh-
pëtohet?". 27 Por ai tha: "Gjëra të pamund-
shme për njerëzit janë të mundshme për
Perëndinë". 28 Pastaj Pjetri tha: "Ja, ne kemi
lënë çdo gjë dhe të kemi ndjekur". 29 Dhe
ai u tha atyre: "Në të vërtetë po ju them
se nuk ka asnjë që të ketë lënë shtëpinë
ose prindërit, ose vëllezërit, ose gruan ose
fëmijët, për mbretërinë e Perëndisë, 30 që
të mos marrë shumëfish në këtë kohë, dhe
në kohën e ardhshme jetën e përjetshme".
31 Pastaj i mori me vete të dymbëdhjetët dhe
u tha atyre: "Ja, ne po ngjitemi në Jeruza-
lem dhe të gjitha ato që shkruan profetët
për Birin e njeriut do të përmbushen. 32 Ai,
pra, do t'u dorëzohet paganëve, do të fyhet

e do të poshtërohet dhe do ta pështyjnë.
33 Dhe, pasi ta fshikullojnë, do ta vrasin, por
ai do të ringjallet të tretën ditë". 34 Por ata
nuk morën vesh asgjë nga të gjitha këto:
këto fjalë për ta ishin fshehtësi dhe ata
nuk kuptonin ato që u ishin thënë. 35 Tani
ndërsa ai po i afrohej Jerikos, një i verbër
ishte ulur përgjatë rrugës dhe po lypte;
36 dhe kur dëgjoi se po kalonte turma, pyeti
çfarë ishte; 37 iu përgjigjën se po kalonte
Jezusi nga Nazareti. 38 Atëherë ai bërtiti
duke thënë: "O Jezus, Bir i Davidit, ki
mëshirë për mua". 39 Ata që ecnin përpara
i bërtitën të heshtte, por ai bërtiste edhe
më fort: "O Bir i Davidit: ki mëshirë për
mua". 40 Atëherë Jezusi ndaloi dhe urdheroi
t'ia sillnin dhe, kur ai iu afrua, e pyeti 41 duke
thëne: "Çfarë dëshiron të bëj për ty?". Dhe
ai tha: "Zot, të rimarr dritën e syve". 42 Dhe
Jezusi i tha: "Rimerr dritën e syve, Besimi
yt të shëroi". 43 Në çast rimori dritën e syve
dhe e ndiqte duke përlëvduar Perëndinë;
dhe gjithë populli, kur pa këtë, i dha lavdi
Perëndisë.

19

1 Pastaj Jezusi hyri në Jeriko dhe po
kalonte nëpër qytet; 2 dhe ja, një njeri i
quajtur Zake, i cili ishte kryetari i tagram-
bledhësve dhe ishte i pasur. 3 Ai kërkonte
të shihte kush ishte Jezusi, por nuk mundte
për shkak të turmës, sepse ishte i shkurtër
nga shtati. 4 Atëherë rendi përpara dhe u
ngjit në një fik për ta parë, sepse ai duhet
të kalonte andej. 5 Dhe kur Jezusi arriti në
atë vend, i çoi sytë, e pa dhe i tha: "Zake,
zbrit shpejt poshtë, sepse sot duhet të rri në
shtëpinë tënde". 6 Dhe ai zbriti me nxitim
dhe e priti me gëzim. 7 Kur panë këtë, të
gjithë murmuritën, duke thënë: "Ai shkoi
të rrijë në shtëpinë e një njeriu mëkatar".
8 Por Zakeu u çua dhe i tha Zotit: "Zot,
unë po u jap të varfërve gjysmën e pasurisë
sime dhe, po të kem marrë ndonjë gjë nga
ndonjëri me mashtrim, do t'ia kthej katër-
fish". 9 Dhe Jezusi i tha: "Sot në këtë shtëpi
ka hyrë shpëtimi, sepse edhe ky është bir
i Abrahamit. 10 Sepse Biri i njeriut erdhi
të kërkojë dhe të shpëtojë atë që kishte
humbur". 11 Dhe, ndërsa ata po i dëgjonin
këto, Jezusi vazhdoi të tregojë një shëm-
bëlltyrë, sepse ai ishte afër Jeruzalemit dhe
ata mendonin se mbretëria e Perëndisë do
të shfaqej menjëherë. 12 Tha, pra: "Një njeri
fisnik shkoi në një vend të largët për të
marrë në dorëzim një mbretëri e pastaj të
kthehej. 13 Dhe, si i thirri dhjetë shërbë-
torët e vet, u dha dhjetë mina dhe u tha
atyre: "Tregtoni deri sa të kthehem". 14 Por
qytetarët e vet e urrenin dhe i dërguan pas
një përfaqësi duke thënë: "Nuk duam që ky
të mbretërojë përmbi ne". 15 Dhe kur ai u
kthye, pasi e mori në dorëzim mbretërinë,
urdhëroi t'i thërresin ata shërbëtorët, të
cilëve u kishte dhënë paratë për të marrë
vesh sa kishte fituar secili duke tregtuar.
16 Atëherë doli i pari dhe tha: "Zot, mina
jote dha dhjetë mina të tjera"; 17 dhe ai tha:
"Mirë, o shërbëtor i mirë, sepse ke qenë
besnik në gjëra të vogëla, merr sundimin
mbi dhjetë qytete". 18 Pastaj erdhi i dyti
duke thënë: "Zot, mina jote dha edhe pesë
mina"; 19 dhe ai i tha edhe këtij: "Edhe ti
ji sundimtar mbi pesë qytete". 20 Atëherë
erdhi një tjetër i cili tha: "Zot, ja mina
jote që e ruajta në një shami, 21 sepse kisha
frikë nga ti, që je njeri i rreptë; ti merr
atë që nuk ke vënë dhe korr atë që nuk ke
mbjellë". 22 Dhe zoti i tij i tha: "Do të të
gjykoj nga vetë fjalët e tua, o shërbëtor i
keq; ti e dije se jam njeri i rreptë, që marr
atë që nuk kam vënë dhe korr atë që nuk
kam mbjellë; 23 përse nuk e vure paranë
time në bankë që, kur të kthehem, ta marr
bashkë me përqindje?". 24 Pastaj u tha të
pranishmëve: "Merrjani minën dhe ia jepni
atij që ka dhjetë mina". 25 Dhe ata i thanë:
"Zot, po ai ka dhjetë mina". 26 Unë po ju
them se atij që ka, do t'i jepet; por atij që
s'ka do t'i hiqet edhe ajo që ka. 27 Veç kësaj,
i sillni këtu armiqtë e mi, të cilët nuk donin
që unë të mbretëroja mbi ta dhe i vritni
përpara meje!"". 28 Mbasi tha këto gjëra, ai
shkoi përpara duke u ngjitur në Jeruzalem.
29 Dhe, si iu afrua Betfagës dhe Betanias,
afër malit që quhet i Ullinjve, dërgoi dy nga
dishepujt e vet, 30 duke u thënë: "Shkoni në
fshatin përballë dhe, kur të hyni, do të gjeni
aty një kërriç të lidhur, mbi të cilin nuk
ka hipur kurrë njeri; zgjidheni atë dhe ma
sillni. 31 Dhe nëse ndokush ju pyet: "Përse
po e zgjidhni?", u thoni atyre kështu: "Zoti
ka nevojë"". 32 Dhe ata që ishin dërguar
shkuan dhe e gjetën ashtu siç u kishte
thënë. 33 Dhe, ndërsa ata po e zgjidhnin
kërriçin, të zotët e tij u thanë atyre: "Përse
po e zgjidhni kërriçin?". 34 Dhe ata thanë:

"Zoti ka nevojë". [35] Dhe e prunë, pra,
te Jezusi dhe, mbasi i hidhnin rrobat e
veta mbi kërriçin, e hipën Jezusin mbi të.
[36] Dhe, ndërsa ai ecte kështu përpara, ata
shtronin rrobat e tyre në rrugë. [37] Dhe kur
ai iu afrua teposhtës së malit të Ullinjve,
gjithë turma e dishepujve filloi me gëzim
të lavdërojë Perëndinë me zë të lartë për
të gjitha veprat e pushtetshme që kishin
parë, [38] duke thënë: "Bekuar qoftë Mbreti
që po vjen në emër të Zotit; paqe në qiell
dhe lavdi në vendet shumë të larta". [39] Dhe
disa farisenj që ishin midis turmës i thanë:
"Mësues, qorto dishepujt e tu!". [40] Dhe ai,
duke u përgjigjur, u tha atyre: "Unë po ju
them se në se këta do të heshtnin, gurët
do të bërtisnin". [41] Dhe kur ai po afrohej,
e pa qytetin dhe qau mbi të, [42] duke thënë:
"Oh, sikur ti, pikërisht ti, të njihje të paktën
në ditën tënde ato që janë te nevojshme
për paqen tënde! Por tashti ato janë të
fshehura për sytë e tu. [43] Sepse përmbi ty
do të vijnë ditë kur armiqtë e tu do të të
qarkojnë me ledh, do të të rrethojnë dhe
do të të zënë nga të gjitha anët. [44] Dhe do
të të rrëzojnë përtokë ty dhe bijtë e tu në
ty; dhe s'do të lënë në ty gur mbi gur, sepse
ti nuk e ke njohur kohën kur je vizituar".
[45] Pastaj, mbasi hyri në tempull, filloi t'i
dëbojë jashtë ata që shistin e blinin, [46] duke
u thënë atyre: "Është shkruar: "Shtëpia
ime është shtëpi e lutjes, por ju e bëtë sh-
pellë kusarësh"". [47] Çdo ditë ai mësonte në
tempull. Dhe krerët e priftërinjve, skribët
dhe krerët e popullit kërkonin ta vrisnin.
[48] Dhe nuk arrinin dot të vendosnin çfarë të
bënin; sepse gjithë populli e dëgjonte me
vemendje të madhe.

20

[1] Dhe në një nga ato ditë ndodhi që,
ndërsa ai po mësonte popullin në tempull
dhe predikonte ungjillin, erdhën krerët e
priftërinjve dhe skribët bashkë me pleqtë,
[2] dhe i thanë: "Na trego me ç'autoritet
i bën këto gjëra; ose kush është ai që
ta dha ty këtë pushtet?". [3] Dhe ai duke
u përgjigjur, u tha atyre: "Edhe unë do
t'ju pyes një gjë dhe ju m'u përgjigjni:
[4] Pagëzimi i Gjonit vinte nga qielli apo nga
njerëzit?". [5] Dhe ata arsyetonin në mes tyre
duke thënë: "Po të themi prej qiellit, ai do
të na thotë: "Atëherë përse nuk i besuat?".
[6] Kurse po t'i themi prej njerëzve, gjithë
populli do të na vrasë me gurë, sepse ai
është i bindur se Gjoni ishte një profet".
[7] Prandaj u përgjigjen se nuk dinin nga
vinte. [8] Atëherë Jezusi u tha atyre: "As
unë nuk po ju them me ç'pushtet i bëj këto
gjëra". [9] Pastaj filloi t'i tregojë popullit këtë
shëmbëlltyrë: "Një njeri mbolli një vresht,
ua besoi disa vreshtarëve dhe iku larg për
një kohë të gjatë. [10] Në kohën e të vjelave,
dërgoi një shërbëtor tek ata vreshtarë që
t'i jepnin pjesën e vet nga prodhimi i
vreshtit; por vreshtarët e rrahën atë dhe
e kthyen duarbosh. [11] Ai dërgoi përsëri
një shërbëtor tjetër; por ata, pasi e rrahën
dhe e shanë edhe atë, e kthyen duar-
bosh. [12] Ai dërgoi edhe një të tretë, por
ata e plagosën edhe atë dhe e përzunë.
[13] Atëherë i zoti i vreshtit tha: "Çfarë duhet
të bëj? Do të dërgoj djalin tim të dashur.
Ndoshta, duke e parë atë, do ta respekto-
jnë!". [14] Por vreshtarët, kur e panë, thanë
midis tyre: "Ky është trashëgimtari; ejani
e ta vrasim që trashëgimia të na mbetet
neve". [15] Kështu e nxorën jashtë vreshtit
dhe e vranë. Ç'do t'u bëjë, pra, këtyre, i
zoti i vreshtit? [16] Ai do të vijë, do t'i vrasë
ata vreshtarë dhe do t'ua japë vreshtin të
tjerëve". Por ata, kur e dëgjuan këtë, thanë:
"Kështu mos qoftë". [17] Atëherë Jezusi, duke
i shikuar në fytyrë, tha: "Ç'është, pra, ajo
që është shkruar: "Guri që ndërtuesit e
kanë hedhur poshtë u bë guri i qoshes"?
[18] Kushdo që do të bjerë mbi këtë gur do
të bëhet copë-copë, dhe ai mbi të cilin do
të bjerë guri, do të dërrmohet". [19] Në këtë
moment, krerët e priftërinjve dhe skribët
kërkuan të vënë dorë në të, sepse e morën
vesh se ai e kishte treguar atë shëmbëll-
tyrë për ata, por kishin frikë nga populli.
[20] Ata e përgjonin me kujdes dhe i dër-
guan disa spiunë të cilët, duke u paraqitur
si njerëz të drejtë, ta zinin në gabim në
ndonjë ligjëratë dhe pastaj t'ia dorëzonin
pushtetit dhe autoritetit të guvernatorit.
[21] Këta e pyetën duke thënë: "Mësues ne
e dimë se ti flet dhe mëson drejt dhe që
nuk je aspak i anshëm, por mëson rrugën
e Perëndisë në të vërtetë. [22] A është e
lejueshme për ne t'i paguajmë taksë Cezarit
apo jo?". [23] Por ai, duke e kuptuar ligësinë
e tyre, u tha atyre: "Përse më provokoni?
[24] Më tregoni një denar: e kujt është fytyra

dhe mbishkrimi që ka?”. Dhe ata, duke
përgjigjur, thanë: “E Cezarit”. 25 Atëherë
ai u tha atyre: “I jepni, pra, Cezarit atë
që i përket Cezarit, dhe Perëndisë atë që
është e Perëndisë”. 26 Dhe nuk mundën ta
zënë në gabim në ligjëratën e tij përpara
popullit dhe, të habitur nga përgjigjja e tij,
heshtën. 27 Pastaj iu afruan disa saducej, të
cilët mohojnë se ka ringjallje, dhe e pyetën,
28 duke thënë: “Mësues, Moisiu na la të
shkruar që, nëse vëllai i dikujt vdes kishte
grua dhe vdiq pa lënë fëmijë, i vëllai ta
marrë gruan e tij dhe t’i ngjallë pasardhës
vëllait të vet. 29 Tashti, ishin shtatë vëllezër;
i pari u martua dhe vdiq pa lënë fëmijë.
30 I dyti e mori për grua dhe vdiq edhe ai
pa lënë fëmijë. 31 E mori pastaj i treti; dhe
kështu që të shtatë vdiqën pa lënë fëmijë.
32 Dhe pas tyre vdiq edhe gruaja. 33 Atëherë,
në ringjallje, e kujt do të jetë grua? Sepse që
të shtatë e patën grua”. 34 Dhe Jezusi, duke
u përgjigjur, tha atyre: “Bijtë e kësaj bote
martohen dhe martojnë; 35 por ata që do
të gjenden të denjë të kenë pjesë në botën
tjetër dhe në ringjalljen e të vdekurve, nuk
martohen dhe nuk martojnë; 36 ata as nuk
mund të vdesin më, sepse janë si engjëjt
dhe janë bij të Perëndisë, duke qenë bij
të ringjalljes. 37 Dhe se të vdekurit do të
ringjallen, e ka deklaruar vetë Moisiu në
pjesën e ferrishtes, kur e quan Zot, Perëndinë
e Abrahamit, Perëndinë e Isakut dhe
Perëndinë e Jakobit. 38 Ai nuk është perëndi
i të vdekurve, por i të gjallëve, sepse të
gjithë jetojnë për të”. 39 Atëherë disa skribë
morën fjalën dhe thanë: “Mësues, mirë
fole”. 40 Dhe nuk guxuan më t’i bëjnë asnjë
pyetje. 41 Dhe ai i tha atyre: “Vallë, si thonë
se Krishti është Bir i Davidit? 42 Vetë Davidi,
në librin e Psalmeve, thotë: “Zoti i tha Zotit
tim: Ulu në të djathtën time, 43 derisa unë
t’i vë armiqtë e tu si stol të këmbëve të
tua”. 44 Davidi, pra, e quan Zot; si mund të
jetë bir i tij?”. 45 Dhe, ndërsa gjithë populli
po e dëgjonte, ai u tha dishepujve të vet:
46 “Ruhuni nga skribët, të cilët shëtisin me
kënaqësi me rroba të gjata, duan t’i për-
shëndesin nëpër sheshe, të jenë në vendet
e para në sinagoga dhe në kryet e vendit
nëpër gosti; 47 ata gllabërojnë shtëpitë e te
vejave dhe, për t’u dukur, bëjnë lutje të
gjata. Ata do të marrin një dënim më të
rëndë”.

21

1 Pastaj Jezusi i çoi sytë dhe pa pasanikët
që qitnin dhuratat e tyre në arkën e the-
sarit, 2 dhe pa edhe një të ve të varfër që qiti
dy pare të vogla 3 dhe tha: “Në të vërtetë
po ju them se kjo e ve e varfër ka qitur
më shumë se gjithë të tjerët. 4 Sepse të
gjithë këta dhanë nga tepricat e pasurisë
së tyre për shtëpinë e Perëndisë, kurse
ajo, në varfërinë e vet, dha gjithçka që
kishte për të jetuar”. 5 Pastaj, kur disa po
flisnin për tempullin dhe vinin në pah se
ishte i stolisur me gurë të bukur dhe me
oferta, ai tha: 6 “Nga të gjitha këto gjëra
që ju admironi, do të vijnë ditët kur nuk
do të mbetet gur mbi gur pa u rrënuar”.
7 Atëherë ata e pyetën duke thënë: “Mësues,
kur do të ndodhin këto dhe cila do të jetë
shenja se këto janë duke u kryer?”. 8 Dhe ai
tha: “Ruhuni se mos ju mashtrojnë, sepse
shumë veta do të vijnë në emrin tim duke
thënë: “Unë jam”, dhe: “Erdhi koha”. Mos
shkoni, pra, pas tyre. 9 Dhe kur të dëgjoni të
flitet për luftëra e për trazira, mos u trem-
bni, sepse të gjitha këto duhet të ndodhin
më parë, por mbarimi nuk do të vijë men-
jëherë”. 10 Atëherë u tha atyre: “Do të ngri-
het kombi kundër kombit; dhe mbretëria
kundër mbretërisë; 11 do të ngjajnë tërmete
të mëdha, zi buke dhe murtaja në vende të
ndryshme; do të ndodhin edhe dukuri të
llahtarshme dhe shenja të mëdha nga qielli.
12 Por, para të gjitha këtyre gjërave, do të
vënë dorë mbi ju dhe do t’ju përndjekin
dhe do t’ju dorëzojnë në sinagoga e do t’ju
futin në burg; dhe do t’ju nxjerrin përpara
mbretërve dhe guvernatorëve për shkak të
emrit tim, 13 por kjo do t’ju japë rastin që
të dëshmoni. 14 Ta vini, pra, në zemrën
tuaj që të mos mendoni më parë se si do
përgjigjeni për t’u mbrojtur, 15 sepse unë do
t’ju jap një gojë e një dituri të tillë të cilën
të gjithë kundërshtarët tuaj nuk do të jenë
në gjendje ta kundërshtojnë ose t’i rezis-
tojnë. 16 Dhe ju madje do t’ju tradhtojnë
edhe prindërit, dhe vëllezërit, dhe farefisi
dhe miqtë; dhe disa prej jush do t’i vrasin.
17 Dhe të gjithë do t’ju urrejnë për shkak
të emrit tim. 18 Por as edhe një fije floku
e kokës suaj nuk do t’ju humbasë. 19 Me
durimin tuaj ju do t’i fitoni shpirtrat tuaj”.
20 “Dhe kur do të shikoni Jeruzalemin të
rrethuar nga ushtritë, ta dini se shkretimi

i saj është afër. 21 Atëherë ata që janë në
Jude, të ikin në male; dhe ata që janë në
qytet të largohen; dhe ata që janë në fushë
të mos hyjnë në të. 22 Sepse ato janë ditë
të hakmarrjes, që të përmbushen të gjitha
ato gjëra që janë shkruar. 23 Mjerë gratë
shtatzëna dhe ato që mëndin në ato ditë,
sepse do të ketë mjerim të madh në vend
dhe mëri mbi këtë popull. 24 Dhe ata do të
bien nga tehu i shpatës, do t'i çojnë robër
ndër të gjitha kombet, dhe Jeruzalemin do
ta shkelin paganët, derisa të plotësohen
kohët e paganëve". 25 "Dhe do të ketë shenja
në diell, në hënë dhe në yje, dhe mbi tokë
ankth popujsh, në përhumbjen prej gjëmës
së detit dhe të valëve të tij; 26 njerëzit do të
mpaken nga frika dhe nga pritja se çfare
do ta pllakosë botën, sepse fuqitë qiellore
do të lëkunden. 27 Atëherë do të shohin
Birin e njeriut duke ardhur mbi një re, me
fuqi dhe lavdi të madhe. 28 Dhe kur këto të
fillojnë të ndodhin, shikoni lart dhe ngrini
kokat tuaja, sepse çlirimi juaj është afër".
29 Pastaj u tha atyre një shëmbëlltyrë: "Vini
re fikun dhe të gjitha pemët. 30 Kur ata
nisin e mugullojnë, duke i parë, ju vete e
kuptoni se vera është afër; 31 kështu edhe
ju, kur do të shikoni se po ndodhin këto,
ta dini se mbretëria e Perëndisë është afër.
32 Në të vërtetë unë po ju them se nuk do
të kalojë ky brez, derisa të gjitha këto gjëra
të kenë ndodhur. 33 Qielli dhe toka do të
kalojnë, por fjalët e mia nuk do të kalojnë".
34 "Tani kini kujdes që zemrat tuaja të mos
rëndohen nga të llupurit, nga të dehurit
dhe nga preokupimet e kësaj jete; që ajo
ditë të mos ju zërë në befasi. 35 Sepse do të
vijë si një lak mbi të gjithë ata që banojnë
mbi faqen e mbarë dheut. 36 Prandaj, rrini
zgjuar dhe lutuni kurdoherë që të çmoheni
të denjë të shpëtoni nga të gjitha ato që do
të ngjasin dhe të dilni para Birit të njeriut".
37 Gjatë ditës ai mësonte në tempull, dhe
natën dilte dhe e kalonte jashtë, në malin
e Ullinjve. 38 Dhe gjithë populli, herët në
mëngjes, erdhi tek ai në tempull për ta
dëgjuar.

22

1 Ndërkaq po afrohej festa e të Ndor-
mëve, që quhet Pashkë. 2 Dhe krerët e
priftërinjve e skribët kërkonin mënyrën se
si ta vrisnin, sepse kishin frikë nga populli.
3 Atëherë Satani hyri në Judën, i mbiquajtur
Iskariot, që ishte një nga të dymbëdhjetët.
4 Kështu ai shkoi të merret vesh me krerët
e priftërinjve e dhe me krerët e rojës për
mënyrën se si do ta tradhtonte. 5 Ata u
gëzuan dhe i premtuan t'i japin para. 6 Dhe
ai pranoi dhe kërkonte rastin e volitshëm
për t'ua dorëzuar pa qenë e pranishme
turma. 7 Tani erdhi dita e të Ndormëve, kur
duhet therur flijimi i Pashkës. 8 Dhe Jezusi
dërgoi Pjetrin dhe Gjonin duke u thënë:
"Shkoni e na bëni gati Pashkën, që ne ta
hamë". 9 Dhe ata e thanë: "Ku dëshiron ta
përgatisim?". 10 Atëherë ai tha atyre: "Ja,
kur të hyni në qytet, do t'ju dalë përpara
një njeri që mban një brokë uji; ndiqeni
në shtëpinë ku ai do të hyjë. 11 I thoni të
zotit të shtëpisë: "Mësuesi të çon fjalë: Ku
është salla, në të cilën mund të ha Pashkën
bashkë me dishepujt e mi?". 12 Atëherë
ai do t'ju tregojë një sallë të madhe të
shtruar; aty do të bëni përgatitjet". 13 Ata
shkuan, pra, dhe gjetën ashtu siç u tha
dhe përgatitën Pashkën. 14 Dhe, kur erdhi
ora, ai u ul në tryezë dhe bashkëmetë
dymbëdhjetë apostujt. 15 Atëherë ai u tha
atyre: "Kam pasur dëshirë të madhe ta ha
këtë Pashkë bashkë me ju, para se të vuaj,
16 sepse po ju them se nuk do të ha më të
tillë derisa ajo të plotësohet në mbretërinë
e Perëndisë". 17 Pastaj mori kupën, falen-
deroi, dhe tha: "Merrnie këtë dhe ndanie
midis jush, 18 sepse unë po ju them se nuk
do të pi më nga fryti i hardhisë derisa të
vijë mbretëria e Perëndisë". 19 Pastaj mori
bukën, falënderoi, e theu dhe ua dha atyre
duke thënë: "Ky është trupi im, që është
dhënë për ju; bëni këtë në përkujtimin
tim". 20 Po kështu, pas darkës, mori kupën
duke thënë: "Kjo kupë është besëlidhja e
re në gjakun tim, që është derdhur për
ju. 21 Por ja, dora e atij që më tradhton
është me mua mbi tryezë. 22 Sigurisht Biri i
njeriut shkon, siç është caktuar, por mjerë
ai njeri me anë të cilit është tradhëtuar!".
23 Atëherë ata filluan ta pyesin njëri-tjetrin
se kush nga ata do ta bënte këtë gjë. 24 Dhe
midis tyre lindi edhe një grindje se cili nga
ata duhej të konsiderohej më i madhi. 25 Por
Jezusi u tha atyre: "Mbretërit e kombeve i
sundojnë ato, dhe ata që ushtrojnë pushtet
mbi to quhen bamirës. 26 Por me ju mos
qoftë kështu; madje më i madhi ndër ju le

të jetë si më i vogli dhe ai që drejton si ai që
shërben. 27 Në fakt kush është më i madh:
ai që është në tryezë apo ai që shërben?
Vallë, a s'është ai që rri në tryezë? E pra,
unë jam midis jush porsi ai që shërben. 28 Ju
jeni ata që qëndruat me mua në sprovat e
mia. 29 Dhe unë ju caktoj mbretërinë ashtu
si ma ka caktuar mua Ati im, 30 që ju të hani
e të pini në tryezën time, në mbretërinë
time, dhe të uleni mbi frone për të gjykuar
të dymbëdhjetë fiset e Izraelit. 31 Edhe Zoti
tha: "Simon, Simon, ja, Satani ka kërkuar
t'ju shoshë ashtu siç shoshet gruri. 32 Por
unë jam lutur për ty, që besimi yt të mos
mpaket; dhe ti, kur të jesh kthyer, forco
vëllezërit e tu". 33 Por ai tha: "Zot, unë jam
gati të shkoj bashkë me ty edhe në burg
edhe në vdekje". 34 Por Jezusi tha: "Pjetër,
unë të them se sot gjeli nuk do të këndojë,
para se ti të kesh mohuar tri herë se më
njeh". 35 Pastaj u tha atyre: "Kur ju dërgova
pa trasta, pa thes dhe pa sandale, vallë a
ju mungoi gjë?". Dhe ata thanë: "Asgjë".
36 U tha, pra, atyre: "Po tani, kush ka një
trastë le ta marrë me vete, dhe po kështu
thesin; dhe kush nuk ka shpatë, le të shesë
rrobën e vet e ta blejë një. 37 Sepse unë
po ju them se çfarë është shkruar duhet
të plotësohet ende në mua: "Dhe ai është
radhitur ndër keqbërësit". Sepse ato gjëra
që janë shkruar për mua do të kenë kryer-
jen e tyre". 38 Atëherë ata thanë: "Zot, ja
këtu dy shpata". Por ai u tha atyre "Mjaft!".
39 Pastaj Jezusi doli dhe shkoi si zakonisht
në malin e Ullinjve, dhe edhe dishepujt e
tij e ndiqnin. 40 Kur arriti në vend, u tha
atyre: "Lutuni që të mos hyni në tundim".
41 Dhe u largua prej tyre, aq sa mund të
hidhet një gur, dhe ra në gjunj dhe lutej,
42 duke thënë: "O Atë, po të duash, largoje
këtë kupë nga unë! Megjithatë mos u bëftë
vullneti im, por yti". 43 Atëherë iu shfaq
një engjëll nga qie-lli për t'i dhënë forcë.
44 Dhe ai, duke qenë në agoni, lutej edhe
më fort; dhe djersa e tij po i bëhej si gjak
i mpiksur që bie për tokë. 45 Si u çua pastaj
nga lutja, erdhi te dishepujt e vet dhe i gjeti
që flinin nga trishtimi, 46 dhe u tha atyre:
"Pse po flini? Çohuni dhe lutuni që të mos
hyni në tundim". 47 Ndërsa ai ende po fliste,
ja një turmë; dhe ai që quhej Judë, një
nga të dymbëdhjetët, i printe dhe iu afrua
Jezusit për ta puthur. 48 Dhe Jezusi i tha:
"Judë, ti po e tradhton Birin e njeriut me
një puthje?". 49 Atëherë ata që ishin përreth
tij, duke parë çfarë do të ndodhte, i thanë:
"Zot, a t'u biem me shpatë?". 50 Dhe një
nga ata i ra shërbëtorit të kryepriftit dhe
ia preu veshin e djathtë. 51 Por Jezusi, duke
u përgjigjur, tha: "Lëreni, mjaft kështu".
Dhe si e preku veshin e atij njeriu, e shëroi.
52 Pastaj Jezusi u tha krerëve të priftërinjve,
krerëve të rojeve të tempullit dhe pleqve që
kishin ardhur kundër tij: "Keni dalë kundër
meje me shpata dhe me shkopinj si kundër
një kusari? 53 Kur unë çdo ditë isha me
ju në tempull, ju nuk vutë dorë kurrë mbi
mua; por kjo është ora juaj dhe pushteti i
errësirës". 54 Mbasi e kapën, e çuan dhe e
shtinë në shtëpinë e kryepriftit. Dhe Pjetri
e ndiqte nga larg. 55 Kur ata ndezën një
zjarr në mes të oborrit dhe u ulën rreth tij,
Pjetri u ul midis tyre. 56 Një shërbëtore e
pa ulur pranë zjarrit, e shikoi me vëmendje
dhe tha: "Edhe ky ishte me të". 57 Por ai e
mohoi duke thënë: "O grua, nuk e njoh".
58 Pak më vonë e pa një tjetër dhe tha: "Edhe
ti je nga ata". Por Pjetri tha: "O njeri, nuk
jam". 59 Mbasi kaloi rreth një orë, një tjetër
pohoi me këmbëngulje duke thënë: "Në të
vërtetë edhe ky ishte bashkë me të, sepse
është Galileas". 60 Por Pjetri tha: "O njeri,
s'di ç'po thua". Dhe menjëherë, ndërsa ai
ende po fliste, këndoi gjeli. 61 Dhe Zoti u
kthye, dhe e shikoi Pjetrin. Dhe Pjetrit iu
kujtua fjala që i kishte thënë Zoti: "Para
se të këndojë gjeli, ti do të më mohosh tri
herë". 62 Atëherë Pjetri doli përjashta dhe
qau me hidhërim. 63 Ndërkaq njerëzit që e
mbanin Jezusin e përqeshnin dhe e rrihnin.
64 Dhe, mbasi ia mbuluan sytë, i binin në
fytyrë dhe e pyetnin duke thënë: "Profe-
tizo, kush është ai që të ra?". 65 Dhe duke
blasfemuar thoshin shumë gjëra të tjera
kundër tij. 66 Dhe, kur u bë ditë, u mblodhën
pleqtë e popullit, kreret e prifterinjve dhe
skribët dhe e çuan në sinedrin e tyre, duke
thënë: 67 "Në se ti je Krishti, na e thuaj". Por
ai u tha atyre: "Edhe sikur t'jua thoja, nuk
do ta besonit. 68 Edhe sikur t'ju pyesja, ju
nuk do të më përgjigjeshit dhe as nuk do
të më linit të shkoja. 69 Por tash e tutje Biri i
njeriut do të ulet në të djathtën e fuqisë së
Perëndisë". 70 Atëherë të gjithë thanë: "Je ti,
pra, Biri i Perëndisë?". Dhe ai u tha atyre:

"Ju thoni se unë jam". 71 Atëherë ata thanë:
"Ç'nevojë kemi akome për dëshmi? Ne vetë
e dëgjuam nga goja e tij".

23

1 Atëherë u ngrit gjithë asambleja dhe
e çuan te Pilati. 2 Dhe filluan ta pa-
ditin duke thënë: "Këtë ne e gjetëm që
përmbyste kombin tonë dhe ndalonte t'i
jepeshin taksa Cezarit, duke u vetëquajtur
një mbret, Krishti". 3 Atëherë Pilati e pyeti
duke thënë: "A je ti mbreti i Judenjve?".
Dhe Jezusi iu përgjigj dhe tha: "Ti po thua".
4 Pilati u tha atëherë krerëve të priftërinjve
dhe popullit: "Unë nuk po gjej asnjë faj te
ky njeri". 5 Por ata ngulnin këmbë, duke
thënë: "Ai po ngre popullin në kryengritje
duke mësuar në mbarë Judenë, që nga
Galilea e deri këtu". 6 Atëherë Pilati, kur
dëgjoi se u fol për Galilenë, pyeti në se ai
njeri ishte Galileas. 7 Dhe kur mori vesh se ai
i takonte juridiksionit të Herodit, e dërgoi
te Herodi, i cili, ndër ato ditë, ndodhej edhe
ai në Jeruzalem. 8 Kur Herodi pa Jezusin, u
gëzua shumë; prej shumë kohësh ai donte
ta shihte, sepse kishte dëgjuar shumë për të
dhe shpresonte të shihte ndonjë mrekulli
të kryer prej tij. 9 Ai i drejtoi shumë pyetje,
por Jezusi nuk u përgjigj fare. 10 Ndërkaq
krerët e priftërinjve dhe skribët rrinin aty
dhe e paditnin me furi. 11 Atëherë Herodi,
me ushtarët e vet, mbasi e fyu dhe e talli,
e veshi me një rrobe të shkëlqyeshme dhe
ia riktheu Pilatit. 12 Atë ditë Herodi dhe
Pilati u bënë miq me njëri-tjetrin, ndërsa
më parë ishin armiq. 13 Atëherë Pilati,
mblodhi krerët e priftërinjve, kryetarët
dhe popullin, 14 dhe u tha atyre: "Ju më
prutë këtë njeri si çoroditës të popullit; dhe
ja, unë, pasi e hetova para jush, nuk kam
gjetur tek ai asnjë nga fajet për të cilat
ju e paditni, 15 dhe as Herodi, sepse na e
ktheu përsëri te ne; në fakt ai s'ka bërë
asgjë që të meritojë vdekjen. 16 Prandaj,
pasi ta fshikullojnë, do ta lëshoj". 17 Tani
me rastin e festës së Pashkës qeveritari
duhet të lironte dikë. 18 Por ata, të gjithë
njëzeri, bërtitën duke thënë: "Vraje këtë
dhe na liro Barabën". 19 Ky ishte hedhur në
burg për një trazirë të bërë në qytet dhe
për vrasje. 20 Prandaj Pilati, duke dashur
të lëshojë Jezusin, u foli përsëri. 21 Por ata
bërtitnin duke thënë: "Kryqëzoje!". 22 Për
të tretën herë ai u tha atyre: "Po ç'të
keqe bëri ky? Unë nuk gjeta në të asnjë
faj që të meritojë vdekjen. Prandaj, pasi
ta fshikullojnë, do ta lëshoj". 23 Por ata
ngulnin këmbë me britma te mëdha duke
kërkuar që ta kryqëzonin; dhe britmat e
tyre dhe të krerëve të priftërinjve u bënë
mbisunduese. 24 Atëherë Pilat vendosi që
të bëhej çka ata kërkonin. 25 Dhe ua lëshoi
atë që qe burgosur për trazirë dhe vrasje
dhe që ata e kishin kërkuar; dhe Jezusin
ia dorëzoi vullnetit të tyre. 26 Ndërsa po
e çonin, kapën njëfarë Simoni nga Kirena,
që po kthehej nga fusha, e ngarkuan me
kryqin që ta mbarte pas Jezusit. 27 Dhe e
ndiqte një turmë e madhe populli dhe disa
gra që hidhëroheshin dhe vajtonin për të.
28 Por Jezusi u kthye nga ato dhe u tha:
"O bija të Jeruzalemit, mos qani për mua,
por qani për veten tuaj dhe për fëmijët
tuaj. 29 Sepse ja, do të vijnë ditët kur do
të thuhet: "Lum gratë shterpe dhe lum
barqet që nuk kanë pjellë dhe gjinjtë që
nuk kanë mëndur!". 30 Atëherë do të fillojnë
t'u thonë maleve: "Bini përmbi ne!", dhe
kodrave: "Na mbuloni!". 31 Sepse, në se
bëhet kështu me drurin e njomë, ç'do të
bëhet me të thatin?". 32 Dhe dy të tjerë,
që ishin keqbërës, i prunë bashkë me të,
për t'i vrarë. 33 Dhe kur arritën në vendin
që quhet "Kafka", aty e kryqëzuan atë dhe
keqbërësit, njërin në të djathtë dhe tjetri
në të majtë. 34 Dhe Jezusi tha: "O Atë,
fali ata sepse nuk dinë ç'bëjnë". Pastaj,
pasi i ndanë rrobat e tij, hodhën short.
35 Dhe populli rrinte aty për të parë; dhe
kryetarët me popullin e përqeshnin, duke
thënë: "Ai i shpëtoi të tjerët, le të shpëtojë
veten, po qe se me të vërtetë është Krishti,
i zgjedhuri i Perëndisë". 36 Edhe ushtarët
e tallnin, duke iu afruar dhe duke i ofruar
uthull, 37 dhe duke thënë: "Nëse ti je mbreti
i Judenjve, shpëto veten". 38 Përveç kësaj
përmbi kryet e tij ishte një mbishkrim me
shkronja greke, latine dhe hebraike: "KY
ÉSHTÉ MBRETI I JUDENJVE". 39 Tani një nga
keqberësit e kryqëzuar e shau duke thënë:
"Nëse ti je Krishti, shpëto vetveten dhe
neve". 40 Por ai tjetri duke e përgjigjur
e qortoi duke i thënë: "A s'ke frikë nga
Perëndia, që je nën të njëjtin dënim? 41 Në
realitet, ne me të drejtë jemi dënuar, sepse
po marrim ndëshkimin e merituar për ato

që kemi kryer, ndërsa ky nuk ka bërë asnjë
të keqe". 42 Pastaj i tha Jezusit: "Zot, ku-
jtohu për mua kur të vish në mbretërinë
tënde". 43 Atëherë Jezusi i tha: "Në të
vërtetë po të them: sot do të jesh me mua
në parajsë". 44 Ishte afërsisht ora e gjashtë
dhe errësira e mbuloi gjithë vendin deri në
orën e nëntë. 45 Dielli u err dhe perdja e
tempullit u nda në mes. 46 Dhe Jezusi bërtiti
me zë të lartë dhe tha: "O Atë, në duart
e tua po e dorëzoj frymën tim!". Dhe, si
tha këto, dha fryma. 47 Atëherë centuri-
oni, kur pa ç'ndodhi, përlëvdoi Perëndinë
duke thënë: "Me të vërtetë ky njeri ishte
i drejtë!". 48 Dhe gjithë turma, që ishte
mbledhur për të parë ç'po ndodhte, kur e
pa këtë, u kthye duke rrahur kraharorin.
49 Të gjithë të njohurit e tij dhe gratë që
e kishin ndjekur që nga Galilea qendronin
larg, duke parë këto gjëra. 50 Tani ishte
një burrë me emër Jozef, që ishte anëtar i
sinedrit, njeri i drejtë dhe i mirë; 51 ai nuk
kishte miratuar vendimin dhe veprimin e
të tjerëve. Ai ishte nga Arimatea, qytet
i Judesë dhe priste edhe ai mbretërinë e
Perëndisë. 52 Ai iu paraqit Pilatit dhe kërkoi
trupin e Jezusit. 53 Dhe, pasi e zbriti poshtë
nga kryqi, e mbështolli në një çarçaf dhe
e vuri në një varr të gërmuar në shkëmb,
ku ende nuk ishte varrosur asnjeri. 54 Ishte
dita e Përgatitjes dhe e shtuna po fillonte.
55 Gratë që kishin ardhur me Jezusin nga
Galilea duke e ndjekur nga afër, e panë
varrin dhe mënyrën se si ishte vënë trupi
i Jezusit; 56 pastaj ato u kthyen dhe për-
gatitën erëra të mira dhe vajra; dhe gjatë
së shtunës pushuan, sipas urdhërimit.

24

1 Tani ditën e parë të javës, shumë herët
në mëngjes, ato me gra të tjera shkuan te
varri, duke sjellë erërat e mira që kishin
përgatitur. 2 Dhe gjetën që guri ishte
rrokullisur nga varri. 3 Por, kur hynë,
nuk e gjetën trupin e Zotit Jezus. 4 Dhe,
ndërsa ishin shumë të hutuara nga kjo, ja,
iu paraqitën atyre dy burra të veshur me
rroba të ndritshme. 5 Dhe, mbasi ato, të
tmerruara, e mbanin fytyrën të përkulur
për dhe, ata u thanë: "Pse e kërkoni të
gjallin midis të vdekurve? 6 Ai nuk është
këtu, por është ringjallur; kujtohuni si ju
foli, kur ishte ende në Galile, 7 duke thënë
se Biri i njeriut duhej të dorëzohej në duar
të njerëzve mëkatarë, duhej kryqëzuar dhe
do të ringjallej ditën e tretë". 8 Dhe ato
kujtonin fjalët e tij. 9 kur u kthyen nga
varri, ato ua treguan të gjitha këto gjëra
të njëmbëdhjetëve dhe gjithë të tjerëve.
10 Ato që u treguan apostujve këto gjëra
ishin Maria Magdalena, Joana, Maria, nëna
e Jakobit dhe gratë e tjera që ishin me to.
11 Por këto fjalë atyrë iu dukën si dokrra; dhe
ata nuk u besuan atyre. 12 Megjithatë Pjetri
u çua, vrapoi te varri, u përkul dhe nuk
pa tjetër përveç çarçafëve që dergjeshin
vetëm; pastaj u largua, i mrekulluar me
veten e tij për sa kishte ndodhur. 13 Po ate
ditë, dy nga ata po shkonin drejt një fshati,
me emër Emaus, gjashtëdhjetë stade larg
Jeruzalemit. 14 Dhe ata po bisedonin midis
tyre për të gjitha ato që kishin ndodhur.
15 Dhe ndodhi që, ndërsa po flisnin dhe
bisedonin bashkë, vetë Jezusi u afrua dhe
nisi të ecë me ta. 16 Por sytë e tyre ishin
të penguar kështu që të mos e njihnin.
17 Dhe ai u tha atyre: "Ç'janë këto biseda
që bëni me njëri-tjetrin udhës? Dhe pse
jeni të trishtuar?". 18 Dhe një nga ata, i
me emër Kleopa, duke u përgjigjur tha: "Je
ti i vetmi i huaj në Jeruzalem, që nuk i
di gjërat që kanë ndodhur këtu në këto
ditë?". 19 Dhe ai u tha atyre: "Cilat?". Ata i
thanë: "Çështjen e Jezusit nga Nazareti, që
ishte një profet i fuqishëm në vepra dhe në
fjalë përpara Perëndisë dhe përpara gjithë
popullit. 20 Dhe se si krerët e priftërinjve
dhe kryetarët tanë e kanë dorëzuar për ta
dënuar me vdekje dhe e kanë kryqëzuar.
21 Por ne kishim shpresë se ai do të ishte ky
që do ta çlironte Izraelin; por, megjithkëtë,
sot është e treta ditë që kur ndodhën këto
gjëra. 22 Por edhe disa gra në mes nesh na
kanë çuditur, sepse, kur shkuan herët në
mëngjes te varri, 23 dhe nuk e gjetën trupin
e tij, u kthyen duke thënë se kishin parë një
vegim engjëjsh, të cilët thonë se ai jeton.
24 Dhe disa nga tanët shkuan te varri dhe e
gjetën ashtu si kishin treguar gratë, por atë
nuk e panë". 25 Atëherë ai u tha atyre: "O
budallenj dhe zemërngathët për të besuar
gjithçka që kanë thënë profetët! 26 Por a
nuk duhej që Krishti të vuajë gjëra të tilla
që të hyjë kështu në lavdinë e tij?". 27 Dhe,
duke zënë fill nga Moisiu dhe nga gjithë

profetët, ai u shpjegoi atyre në të gjitha
Shkrimet gjërat që i takonin atij. [28] Kur iu
afruan fshatit për ku ishin drejtuar, ai bëri
sikur do të vazhdonte më tutje. [29] Por ata
e detyruan duke thënë: "Rri me ne, sepse
po ngryset dhe dita po mbaron". Edhe ai
hyri që të rrijë me ta. [30] Dhe, siç ishte në
tryezë me ta, mori bukën, e bekoi dhe, si
e theu, ua ndau atyre. [31] Atëherë atyre iu
çelën sytë dhe e njohën, por ai u zhduk
prej syve të tyre. [32] Dhe ata i thanë njeri
tjetrit: "Po a nuk na digjej zemra për-
brenda, kur ai na fliste udhës dhe na hapte
Shkrimet?". [33] Në po atë çast u ngritën
dhe u kthyen në Jeruzalem, ku e gjetën të
njëmbëdhjetët dhe ata që ishin mbledhur
bashkë me ta. [34] Ata thoshnin: "Zoti u ring-
jall me të vërtetë dhe iu shfaq Simonit".
[35] Ata atëherë treguan ç'u kishte ndodhur
rrugës dhe si e kishin njohur në ndarjen
e bukës. [36] Dhe, ndërsa ata po bisedonin
për këto gjëra, vetë Jezusi u shfaq në mes
tyre dhe u tha atyre: "Paqja me ju!". [37] Por
ata, të tmerruar dhe gjithë frikë, mendonin
se po shihnin një frymë. [38] Atëherë ai u
tha atyre: "Pse jeni shqetësuar Dhe pse në
zemrat tuaja po lindin dyshime? [39] Shikoni
duart e mia dhe këmbët e mia, sepse unë
jam. Më prekni dhe shikoni, sepse një
frymë nuk ka mish e eshtra, si po shihni
se unë kam!". [40] Dhe, si i tha këtë, u tregoj
atyre duart dhe këmbët. [41] Por, duke qenë
se ende nuk besonin prej gëzimit dhe ishin
të çuditur, ai u tha atyre: "A keni këtu diçka
për të ngrënë?". [42] Dhe ata i dhanë një pjesë
peshku të pjekur dhe një huall mjalti. [43] Dhe
ai i mori dhe hëngri para tyre. [44] Pastaj u tha
atyre: "Këto janë fjalët që unë ju thoja kur
isha ende me ju: se duhet të përmbushen
të gjitha gjërat që janë shkruar lidhur me
mua në ligjin e Moisiut, në profetët dhe në
psalmet". [45] Atëherë ua hapi mendjen, që
të kuptonin Shkrimet, [46] dhe u tha atyre:
"Kështu është shkruar dhe kështu ishte
e nevojshme që Krishti të vuante dhe të
ngjallej së vdekuri ditën e tretë, [47] dhe që
në emër të tij të predikohet pendimi dhe
falja e mëkateve ndër të gjithë popujt, duke
filluar nga Jeruzalemi. [48] Dhe ju jeni dësh-
mitarët e këtyre gjërave. [49] Dhe ja, unë po
dërgoj mbi ju premtimin e Atit tim, por ju
qëndroni në qytetin e Jeruzalemit deri sa
të visheni me pushtet nga lart". [50] Pastaj iu
priu jashtë deri në Betani dhe, si i ngriti lart
duart, i bekoi. [51] Dhe ndodhi që, ndërsa ai
po i bekonte, u nda prej tyre dhe e morën
lart në qiell. [52] Dhe ata, pasi e adhuruan,
u kthyen në Jeruzalem me gëzim të madh.
[53] Dhe rrinin vazhdimisht në tempull duke
lavdëruar dhe bekuar Perëndinë. Amen!

Gjoni

1 Në fillim ishte Fjala dhe Fjala ishte
pranë Perëndisë, dhe Fjala ishte Perëndi.
2 Ai (fjala) ishte në fillim me Perëndinë. 3 Të
gjitha gjërat u bënë me anë të tij (fjala), dhe
pa atë nuk u bë asnjë nga ato që u bënë.
4 Në atë ishte jeta, dhe jeta ishte drita e
njerëzve. 5 Dhe drita shkëlqen në errësirë
dhe errësira nuk e kuptoi. 6 Qe një njeri i
dërguar nga Perendia; emri i tij ishte Gjon.
7 Ai erdhi si dëshmitar, për të dëshmuar për
dritën, që të gjithë të besonin nëpërmjet
tij; 8 ai nuk ishte drita, por u dërgua për të
dëshmuar për dritën. 9 Ai (fjala) ishte drita
e vërtetë, që ndriçon çdo njeri që vjen në
botë. 10 Ai (fjala) ishte në botë, dhe bota u
krijua me anë të tij, por bota nuk e njohu.
11 Ai erdhi në shtëpinë e vet dhe të vetët
nuk e pranuan, 12 por të gjithë atyre që e
pranuan, ai u dha pushtetin të bëhen bij të
Perëndisë, atyre që besojnë në emrin e tij,
13 të cilët nuk janë lindur nga gjaku, as nga
vullneti i mishit, as nga vullneti i burrit, por
janë lindur nga Perëndia. 14 Dhe Fjala u bë
mish dhe banoi ndër ne; dhe ne soditëm
lavdinë e tij, si lavdia e të vetëmlindurit
prej Atit, plot hir e të vërtetë. 15 Gjoni
dëshmoi për të dhe thirri duke thënë: "Ky
është ai, për të cilin thashë: "Ai që vjen pas
meje më ka paraprirë, sepse ishte përpara
meje"". 16 Dhe ne të gjithë morëm, prej
mbushullisë së tij, hir mbi hir. 17 Sepse
Ligji u dha nëpërmjet Moisiut, por hiri dhe
e vërteta erdhën nëpërmjet Jezu Krishtit.
18 Askush s'e pa Perëndinë kurrë; i vetëm-
linduri Bir, që është në gjirin e t'Et, është
ai që e ka bërë të njohur. 19 Dhe kjo është
dëshmia e Gjonit, kur Judenjtë i dërguan
nga Jeruzalemi priftërinj dhe levitë për ta
pyetur: "Kush je ti?". 20 Ai edhe e rrëfeu,
edhe nuk e mohoi, dhe rrëfeu: "Unë nuk
jam Krishti". 21 Atëherë ata e pyetën: "Kush
je, pra? A je Elia?". Ai tha: "Nuk jam!".
"Je ti profeti?". Dhe ai përgjigjej: "Jo!".
22 Atëherë ata i thanë: "Kush je ti, që
t'u japim përgjigje atyre që na dërguan?
Ç'thua për veten tënde?". 23 Ai u përgjigj:
"Unë jam zëri i atij që bërtet në shkretëtirë:
drejtoni udhën e Zotit, sikurse tha profeti
Isaia". 24 Dhe ata që qenë dërguar, ishin
nga farisenjtë; 25 ata e pyetën dhe i thanë:
"Atëherë pse ti pagëzon, kur nuk je as
Krishti, as Elia, as profeti?". 26 Gjoni iu
përgjigj atyre, duke thënë: "Unë pagëzoj
me ujë, por midis jush është një që ju nuk e
njihni. 27 Ai është ai që vjen pas meje e më
paraprin, të cilit unë nuk jam i denjë t'ia
zgjidh lidhësen e sandaleve". 28 Këto gjëra
ndodhën në Betabara, përtej Jordanit, ku
Gjoni po pagëzonte. 29 Të nesërmen, Gjoni e
pa Jezusin që po vinte drejt tij dhe tha: "Ja,
Qengji i Perëndisë, që heq mëkatin e botës!
30 Ky është ai për të cilin unë thashë: "Mbas
meje vjen një burrë që më ka paraprirë,
sepse ishte përpara meje!". 31 Unë nuk e
njihja, prandaj erdha të pagëzoj me ujë,
që ky t'i zbulohet Izraelit". 32 Dhe Gjoni
dëshmoi duke thënë: "E pashë Frymën
duke zbritur nga qielli si një pëllumb dhe
ndenji mbi të. 33 Unë nuk e njihja, por ai që
më dërgoi të pagëzoj në ujë, më tha: "Ai,
mbi të cilin do të shikosh se zbret Fryma
dhe qëndron mbi të, është ai që pagëzon
me Frymën e Shenjtë". 34 Dhe unë pashë e
dëshmova se ai është Biri i Perëndisë". 35 Të
nesërmen Gjoni rrinte përsëri atje me dy
nga dishepujt e vet. 36 Dhe, duke i ngulur
sytë mbi Jezusin që po kalonte, tha: "Ja
Qengji i Perëndisë!". 37 Dhe të dy dishep-
ujt dëgjuan atë duke folur, dhe e ndoqën
Jezusin. 38 Por Jezusi u kthye dhe, kur pa se
po e ndiqnin, u tha atyre: "Ç'kërkoni?". Ata
i thanë: "Rabbi (që e përkthyer do të thotë
"mësues"), ku banon?". 39 Ai iu përgjigj
atyre: "Ejani e shikoni". Ata shkuan dhe
e panë ku banonte ai, dhe ndenjën atë
ditë bashkë me të. Ishte rreth orës dhjetë.
40 Andrea, vëllai i Simon Pjetrit, ishte një
nga ata të dy që e kishin dëgjuar këtë nga
Gjoni dhe kishin ndjekur Jezusin. 41 Ky gjeti
më të parin vëllanë e vet, Simonin, dhe
i tha: "E gjetëm Mesian që përkthyer do
të thotë: "Krishti""; 42 dhe e çoi te Jezusi.
Atëherë Jezusi e shikoi dhe tha: "Ti je
Simoni, bir i Jonas. Ti do të quhesh Kefa,
që do të thotë: "gur"". 43 Të nesërmen,
Jezusi donte të dilte në Galile; gjeti Filipin
dhe i tha: "Ndiqmë!". 44 Dhe Filipi ishte nga
Betsaida, nga i njejti qytet i Andreas dhe i
Pjetrit. 45 Filipi gjeti Natanaelin dhe i tha:
"E gjetëm atë, për të cilin shkroi Moisiu në
ligj dhe profetët: Jezusin nga Nazareti, të

birin e Jozefit!”. [46] Dhe Natanaeli i tha: “A
mund të dalë diçka e mirë nga Nazareti?”.
Filipi i tha: “Eja e shih!”. [47] Jezusi pa se
Natanaeli po vinte drejt tij dhe tha për
të: “Ja një Izraelit i vërtetë, tek i cili s’ka
mashtrim”. [48] Natanaeli i tha: “Nga më
njeh?”. Jezusi u përgjigj dhe i tha: “Të
pashë kur ishe nën fik, para se të të thër-
riste Filipi”. [49] Natanaeli duke iu përgjigjur
tha: “Mësues, ti je Biri i Perëndisë, ti je
mbreti i Izraelit!”. [50] Jezusi u përgjigj dhe i
tha: “Sepse të thashë se të pashë nën fik,
ti beson; do të shohësh gjëra më të mëdha
se këto!”. [51] Pastaj i tha: “Në të vërtetë,
në të vërtetë po ju them se tash e tutje ju
do të shihni qiellin e hapur dhe engjëjt e
Perëndisë duke u ngjitur dhe duke zbritur
mbi Birin e njeriut”.

2

[1] Tri ditë më vonë po bëhej një dasmë në
Kanë të Galilesë, dhe nëna e Jezusit ishte
atje. [2] Edhe Jezusi me dishepujt e vet ishte
ftuar në dasmë. [3] Duke qenë se mbaroi vera,
nëna e Jezusit i tha: “Nuk kanë më verë!”.
[4] Jezusi i tha: “Ç’ke me mua, o grua? Ora
ime s’ka ardhur akoma!”. [5] Nëna e tij u
tha shërbëtorëve: “Bëni gjithçka që ai t’ju
thotë!”. [6] Aty ishin gjashtë enë prej guri,
që përdoreshin për pastrimin e Judenjve,
dhe secila nxënte dy ose tri masa. [7] Jezusi
u tha: “Mbushni enët me ujë!”. Dhe ata
i mbushën deri në grykë. [8] Pastaj u tha:
“Nxirreni tani dhe çojani të parit të festës”.
Dhe ata ia çuan. [9] Dhe, mbasi i pari i festës
e provoi ujin e shndërruar në verë (ai nuk
e dinte nga vinte kjo verë, por e dinin mirë
shërbëtorët që e kishin nxjerrë ujin), i pari
i festës e thirri dhëndrin, [10] dhe i tha: “Çdo
njeri nxjerr në fillim verën më të mirë dhe,
kur të ftuarit kanë pirë shumë, verën e
keqe; ti, përkundrazi, e ke ruajtur verën e
mirë deri tani!”. [11] Jezusi bëri këtë fillim të
shenjave në Kanë të Galilesë dhe e shfaqi
lavdinë e tij, dhe dishepujt e tij besuan në
të. [12] Pas kësaj, ai zbriti në Kapernaum me
nënën e tij, vëllezërit e tij dhe me dishepujt
e tij; dhe ata qëndruan aty pak ditë. [13] Pra,
Pashka e Judenjve ishte afër dhe Jezusi u
ngjit në Jeruzalem. [14] Dhe në tempull gjeti
ata që shisnin qe, dele e pëllumba dhe
këmbyes monedhash duke ndenjur; [15] dhe
si bëri një kamxhik me litarë, i dëboi të
gjithë nga tempulli bashkë me qetë dhe
delet, dhe ua hallakati paratë këmbyesve
të monedhave dhe ua përmbysi tavolinat,
[16] dhe shitësve të pëllumbave u tha: “Hiqni
këto gjëra që këtej; mos e bëni shtëpinë e
Atit tim shtëpi tregtie!”. [17] Kështu dishepu-
jve të tij i kujtohej se ishte shkruar: “Zelli
i shtëpisë sate më ka përpirë!”. [18] Atëherë
Judenjtë u përgjigjën dhe i thanë: “Ç’shenjë
na tregon se i bën këto gjëra?”. [19] Jezusi
u përgjigj dhe u tha atyre: “Shkatërroni
këtë tempull dhe unë për tri ditë do ta ngre
përsëri!”. [20] Atëherë Judenjtë thanë: “U
deshën dyzet e gjashtë vjet që të ndërtohet
ky tempull, dhe ti do ta ngresh për tri
ditë?”. [21] Por ai fliste për tempullin e trupit
të vet. [22] Kur, më pas, ai ishte ringjallur prej
së vdekuri, dishepujt e vet u kujtuan se ai
këtë ua kishtë thënë dhe u besuan Shkrimin
dhe fjalëve që kishte thënë Jezusi. [23] Dhe
kur qe në Jeruzalem për festën e Pashkës,
shumë vetë besuan në emrin e tij duke
parë shenjat që bënte, [24] por Jezusit nuk u
zinte besë atyre, sepse i njihte të gjithë,
[25] dhe sepse nuk kishte nevojë që ndokush
të jepte dëshmi për njeriun, sepse ai e dinte
ç’kishte përbrenda njeriut.

3

[1] Midis farisenjve ishte një njeri me em-
rin Nikodem, një krer i Judenjve. [2] Ky erdhi
natën te Jezusi dhe i tha: “Mësues, ne
e dimë se ti je një mësues i ardhur nga
Perëndia, sepse askush nuk mund të bëjë
shenjat që bën ti, në qoftë se Perëndia nuk
është me të”. [3] Jezusi iu përgjigj dhe tha:
“Në të vërtetë, në të vërtete po të them
që nëse një nuk ka rilindur, nuk mund ta
shohë mbretërinë e Perëndisë”. [4] Nikodemi
i tha: “Po si mund të lindë njeriu kur
është plak? A mund të hyjë ai për së dyti
në barkun e nënës së vet dhe të lindë?”.
[5] Jezusi u përgjigj: “Në të vërtetë, në të
vërtetë po të them se kush nuk ka lindur
nga uji dhe nga Fryma, nuk mund të hyjë
në mbretërinë e Perëndisë. [6] Ç’ka lindur
nga mishi është mish; por ç’ka lindur nga
Fryma është frymë. [7] Mos u mrrekullo që të
thashë: “Duhet të lindni përsëri”. [8] Era fryn
ku të dojë dhe ti ia dëgjon zërin, por ti nuk
e di nga vjen as ku po shkon; kështu është
edhe çdo njëri që ka lindur nga Fryma”.
[9] Nikodemi, duke u përgjigjur, i tha: “Si

mund të ndodhin këto gjëra?”. [10] Jezusi u
përgjigj dhe i tha: “Ti je mësuesi i Izraelit
dhe nuk i ditke këto gjëra? [11] Në të vërtetë,
në të vërtetë po të them se ne flasim atë që
dimë dhe dëshmojmë atë që pamë, por ju
nuk e pranoni dëshminë tonë. [12] Në qoftë
se ju fola për gjërat tokësore dhe ju nuk
besoni, si do të më besoni nëse ju flas për
gjërat qiellore? [13] Askush nuk u ngjit në
qiell, përveç atij që zbriti nga qielli, pra,
Birit të njeriut që është në qiell. [14] Dhe
ashtu si Moisiu e ngriti lart gjarprin në
shkretëtirë, kështu duhet të ngrihet lart
Biri i njeriut, [15] që kushdo që beson në të
të mos humbasë, por të ketë jetë të përjet-
shme. [16] Sepse Perëndia e deshi aq botën, sa
dha Birin e tij të vetëmlindurin, që, kushdo
që beson në të, të mos humbasë, por të ketë
jetë të përjetshme. [17] Sepse Perëndia nuk
e dërgoi Birin e vet në botë që ta dënojë
botën, por që bota të shpëtohet prej tij.
[18] Ai që beson në të nuk dënohet, por ai
që nuk beson tashmë është dënuar, sepse
nuk ka besuar në emrin e Birit të vetëm-
lindur të Perëndisë. [19] Tani gjykimi është
ky: Drita erdhi në botë dhe njerëzit deshën
errësirën më tepër se dritën, sepse veprat
e tyre ishin të mbrapshta. [20] Sepse kushdo
që bën gjëra të mbrapshta e urren dritën
dhe nuk vjen te drita, që të mos zbulohen
veprat e tij; [21] por kush bën të vërtetën
vjen te drita, që veprat e tij të zbulohen,
sepse u bënë në Perëndinë”. [22] Pas këtyre
gjërave, Jezusi erdhi me dishepujt e vet
në tokën e Judesë dhe qëndroi aty bashkë
me ta dhe pagëzonte. [23] Por edhe Gjoni
pagëzonte në Enon, afër Salimit, sepse aty
kishte shumë ujë; dhe njerëzit vinin dhe
pagëzoheshin, [24] sepse Gjoni s’ishte hed-
hur akoma në burg. [25] Atëherë lindi një
diskutim ndërmjet dishepujve të Gjonit me
Judenjtë rreth pastrimit. [26] Kështu erdhën
te Gjoni dhe i thanë: “Mësues, ai që ishte
me ty përtej Jordanit, për të cilin ti bëre
dëshmi, ja, ai pagëzon dhe të gjithë shkojnë
tek ai”. [27] Gjoni u përgjigj dhe tha: “Njeriu
nuk mund të marrë asgjë, nëse nuk i është
dhënë nga qielli. [28] Ju vetë më jeni dësh-
mitarë se thashë: “Unë nuk jam Krishti,
por jam dërguar përpara tij”. [29] Ai që e ka
nusen është dhëndri, por miku i dhëndrit,
që është i pranishëm dhe e dëgjon, gëzohet
shumë për zërin e dhëndrit; prandaj ky
gëzimi im është i plotësuar! [30] Ai duhet
të rritet dhe unë të zvogëlohem. [31] Ai
që vjen nga lart është përmbi të gjithë;
ai që vjen nga dheu është nga dheu dhe
flet për dheun; ai që vjen nga qielli është
përmbi të gjithë. [32] Dhe ai dëshmon çfarë
ka parë dhe dëgjuar, por askush nuk e
pranon dëshminë e tij. [33] Ai që e pranoi
dëshminë e tij e vulosi se Perëndia është i
vërtetë. [34] Sepse ai që Perëndia ka dërguar
flet fjalët e Perëndisë, sepse Perëndia nuk e
jep Frymën e tij me masë. [35] Ati e do Birin
dhe i ka dhënë në dorë çdo gjë. [36] Kush
beson në Birin ka jetë të përjetshme, kurse
kush nuk i bindet Birit nuk do të shohë jetë,
por zemërimi i Perëndisë qëndron mbi të”.

4

[1] Pra, kur Zoti mori vesh se farisenjtë
kishin dëgjuar se Jezusi po bënte më shumë
dishepuj dhe po pagëzonte më shumë se
Gjoni [2] (ndonëse nuk pagëzonte Jezusi vetë,
por dishepujt e tij), [3] e la Judenë dhe shkoi
përsëri në Galile. [4] Por duhej të kalonte
nëpër Samari. [5] Arriti, pra, në një qytet
të Samarisë që quhej Sihar, afër tokës që
Jakobi i kishte dhënë Jozefit, birit të vet.
[6] Por aty ishte pusi i Jakobit. Dhe Jezusi, i
lodhur nga udhëtimi, u ul pranë pusit; ishte
rreth orës së gjashtë. [7] Një grua nga Samaria
erdhi të nxjerrë ujë. Dhe Jezusi i tha: “Më
jep të pi”, [8] sepse dishepujt e vet kishin
shkuar në qytet për të blerë ushqime. [9] Por
gruaja samaritane i tha: “Po qysh, ti që
je Jude kërkon të pish prej meje, që jam
një grua samaritane?” (Sepse Judenjtë nuk
shoqërohen me Samaritanët). [10] Jezusi u
përgjigj dhe i tha: “Po ta njihje ti dhuratën
e Perëndisë dhe kush është ai që të thotë:
“Më jep të pi!”, ti vetë do të kërkoje nga ai
dhe ai do të të jepte ujë të gjallë”. [11] Gruaja
i tha: “Zot, ti nuk ke as kovë për të nxjerrë
dhe pusi është i thellë; nga e ke, pra, atë ujë
të gjallë? [12] Vallë je më i madh se Jakobi,
ati ynë, qe na dha këtë pus dhe piu prej
tij ai vetë, bijtë e tij dhe bagëtitë e tij?”.
[13] Jezusi u përgjigj dhe i tha: “Kushdo që
pi nga ky ujë, do të ketë përsëri etje, [14] por
kush pi nga uji që do t’i jap unë nuk do të
ketë më kurrë etje përjetë; por uji që unë
do t’i jap do të bëhet në të një burim uji që
gufon në jetë të përjetshme”. [15] Gruaja i tha:
“Zot, më jep këtë ujë, që unë të mos kem

më etje dhe të mos vij këtu të nxjerr ujë!”.
16 Jezusi i tha: “Shko thirre burrin tënd dhe
eja këtu”. 17 Gruaja u përgjigj dhe i tha:
“Unë nuk kam burrë”. Jezusi i tha: “Mirë
the: “Nuk kam burrë”, 18 sepse ti kishe pesë
burra dhe ky që ke tani nuk është burri yt;
për këtë ke thënë të vërtetën!”. 19 Gruaja i
tha: “Zot, po shoh se ti je një profet. 20 Etërit
tanë adhuronin mbi këtë mal, dhe ju thoni
se në Jeruzalem është vendi ku duhet të
adhurojmë”. 21 Jezusi i tha: “O grua, më
beso: vjen ora që as mbi këtë mal as në
Jeruzalem nuk do të adhuroni Atin. 22 Ju
adhuroni atë që s’e njihni; ne adhurojmë
atë që njohim; sepse shpëtimi vjen nga Ju-
denjtë. 23 Por vjen ora, madje ajo ka ardhur,
që adhuruesit e vërtetë ta adhurojnë Atin
në frymë dhe në të vërtetën, sepse të tillë
janë adhuruesit që kërkon Ati. 24 Perëndia
është Frymë, dhe ata që e adhurojnë duhet
t’a adhurojnë në frymë dhe në të vërtetën”.
25 Gruaja i tha: “Unë e di se do të vijë Mesia,
që e quajnë Krisht; kur të ketë ardhur, ai do
të na kumtojë çdo gjë”. 26 Jezusi i tha: “Unë
jam, ai që po të flet!”. 27 Në këtë moment
erdhën dishepujt e tij dhe u mrekulluan
që po fliste me një grua; por asnjë nuk i
tha: “Çfarë do?” ose: “Pse po flet me të?”.
28 Atëherë gruaja e la kovën e saj dhe u kthye
në qytet dhe u tha njerëzve: 29 “Ejani të
shikoni një njeri që më ka thënë gjithçka
kam bërë; vallë mos është ky Krishti?”.
30 Dolën, pra, nga qyteti dhe erdhën tek ai.
31 Ndërkaq dishepujt e vet po i luteshin duke
thënë: “Mësues, ha”. 32 Por ai u tha atyre:
“Unë kam një ushqim për të ngrënë të cilin
ju s’e njihni”. 33 Prandaj dishepujt i thonin
njëri-tjetrit: “Mos i solli vallë dikush për të
ngrënë?”. 34 Jezusi u tha atyre: “Ushqimi
im është të bëj vullnetin e atij që më dërgoi
dhe të kryej veprën e tij. 35 A nuk thoni ju se
ka edhe katër muaj dhe vjen korrja? Ja, unë
po ju them: Ngrini sytë tuaj dhe shikoni
fushat që tashmë zbardhojnë për korrjen.
36 Korrësi e merr shpërblimin dhe mbledh
frytin për jetën e përjetshme, që mbjellësi
dhe korrësi të gëzohen sëbashku. 37 Sepse
në këtë vërtetohet e thëna: “Një mbjell e
tjetri korr”. 38 Unë ju dërgova të korrni
atë për të cilin ju nuk u munduat; të tjerët
u munduan dhe ju hytë në mundimin e
tyre”. 39 Dhe shumë Samaritanë nga ai qytet
besuan në të, për shkak të fjalës së gruas
që dëshmoi: “Ai më tregoi gjithçka kam
bërë”. 40 Por kur Samaritanët erdhën tek
ai, e lutën të qëndrojë me ta; dhe ai ndenji
aty dy ditë. 41 Dhe shumë më tepër njerëz
besuan për shkak të fjalës së tij. 42 Dhe
ata i thoshnin gruas: “S’është më vetëm
për shkak të fjalëve të tua që besojmë, por
sepse ne vetë e kemi dëgjuar dhe dimë se
ai është me të vërtetë Krishti, Shpëtimtari
i botës”. 43 Pra, si kaluan ato dy ditë, ai u nis
prej andej dhe shkoi në Galile, 44 sepse vetë
Jezusi dëshmoi se një profet nuk nderohet
në vendlindjen e vet. 45 Pra, kur arriti në
Galile, Galileasit e pritën, sepse kishin parë
të gjitha ato që kishte bërë në Jeruzalem
gjatë festës, sepse edhe ata kishin shkuar
për festë. 46 Jezusi erdhi, pra, përsëri në
Kanë të Galilesë, ku e kishte bërë ujin verë.
Dhe aty ishte një nëpunës i mbretit, djali
i të cilit ishte i sëmurë në Kapernaum.
47 Ky, kur dëgjoi se Jezusi kishte ardhur nga
Judeja në Galile, shkoi tek ai dhe iu lut që
të zbriste e ta shëronte birin e tij, që ishte
gati për vdekje. 48 Atëherë Jezusi i tha: “Po
të mos shikoni shenja dhe mrekulli, ju nuk
besoni”. 49 Nëpunësi i mbretit i tha: “Zot,
zbrit para se djali im të vdesë”. 50 Jezusi i
tha: “Shko, djali yt jeton!”. Dhe ai njeri
i besoi fjalës që i tha Jezusi dhe shkoi.
51 Pikërisht kur ai po zbriste, i dolën përpara
shërbëtorët e vet dhe e informuan duke
thënë: “Djali yt jeton!”. 52 Dhe ai i pyeti ata
në cilën orë u bë më mirë; ata i thanë: “Dje
në orën e shtatë e lanë ethet”. 53 Atëherë
i ati e kuptoi se ishte pikërisht në atë orë
në të cilën Jezusi i kishte thënë: “Djali yt
jeton”; dhe besoi ai dhe gjithë shtëpia e tij.
54 Jezusi bëri edhe këtë shenjë të dytë, kur u
kthye nga Judeja në Galile.

5

1 Pas këtyre ngjarjeve ishte një festë e Ju-
denjve dhe Jezusi u ngjit në Jeruzalem. 2 Në
Jeruzalem, afër portës së dhenve, është një
pellg që në hebraisht quhet Betesda, dhe ka
pesë portikë. 3 Nën to dergjeshin një numër
i madh të lënguarish: të verbër, të çalë
dhe të paralizuar, të cilët prisnin lëvizjen
e ujit. 4 Sepse një engjëll, kohë pas kohe,
zbriste në pellg dhe e lëvizte ujin; dhe i pari
që hynte, mbasi uji ishte lëvizur, shërohej
nga çfarëdo sëmundje që të kishte. 5 Aty
ishte një njeri i lënguar prej tridhjetë e tetë

vjetësh. [6] Jezusi, duke e parë shtrirë dhe
duke ditur se prej shumë kohe ishte në atë
gjendje, i tha: "A dëshiron të shërohesh?".
[7] I lënguari u përgjigj: "Zot, unë s'kam njeri
që, kur lëviz uji, të më fusë në pellg; dhe,
ndërsa unë po shkoj, një tjetër zbret para
meje". [8] Jezusi i tha: "Çohu, merr vigun
tënd dhe ec!". [9] Njeriu u shërua në çast,
mori vigun e tij dhe eci. Atë ditë ishte
e shtunë. [10] Prandaj Judenjtë i thanë atij
që u shërua: "Është e shtunë; nuk është e
ligjshme për ty të ngresh vigun tënd!". [11] Ai
iu përgjigj atyre: "Ai që më shëroi më tha:
"Merre vigun tënd dhe ec!"". [12] Atëherë ata
e pyetën: "Kush është ai njeri që të tha:
"Merre vigun tënd dhe ec"?". [13] Por ai që
ishte shëruar nuk e dinte kush ishte, sepse
Jezusi ishte larguar për shkak të turmës
që ishte në atë vend. [14] Më vonë Jezusi e
gjeti në tempull dhe i tha: "Ja, ti u shërove;
mos mëkato më që të mos të të bëhet një
gjë më e keqe". [15] Ai njeri shkoi dhe u
tregoi Judenjve se Jezusi ishte ai që e shëroi.
[16] Për këtë Judenjtë e përndiqnin Jezusin
dhe kërkonin ta vrisnin, sepse bënte këto
gjëra të shtunave. [17] Por Jezusi u përgjigj
atyre: "Im Atë vepron deri më tash, e edhe
unë veproj". [18] Për këtë Judenjtë kërkonin
edhe më tepër ta vrisnin, sepse jo vetëm
se shkelte të shtunën, por edhe se thoshte
se Perëndia ishte ati i vet, duke e barazuar
veten me Perëndinë. [19] Atëherë Jezusi u
përgjgj dhe u tha atyre: "Në të vërtetë, në
të vërtetë po ju them se Biri nuk mund të
bëjë asgjë prej vetvetes, përveç asaj që sheh
se bën Ati; gjërat në fakt që bën Ati, i bën
po ashtu dhe Biri. [20] Sepse Ati e do Birin
dhe i dëfton gjithçka që bën vetë; dhe do
t'i dëftojë vepra më të mëdha se këto, që të
mrekulloheni. [21] Në fakt ashtu si ati ringjall
të vdekurit dhe u jep atyre jetën, po kështu
edhe Biri i jep jetën kujtdo që do. [22] Sepse
Ati nuk gjykon asnjë, por gjithë gjyqin ia
dha Birit, [23] që të gjithë ta nderojnë Birin
ashtu siç nderojnë Atin; kush nuk e nderon
Birin, nuk nderon Atin që e ka dërguar. [24] Në
të vërtetë, në të vërtetë po ju them: Ai
që e dëgjon fjalën time dhe beson në atë
që më ka dërguar, ka jetë të përjetshme,
dhe ai nuk vjen në gjyq, por ka kaluar nga
vdekja në jetë. [25] Në të vërtetë, në të vërtetë
po ju them: Po vjen ora, madje ka ardhur,
kur të vdekurit do të dëgjojnë zërin e Birit
të Perëndisë, dhe ata që e kanë dëgjuar
do të jetojnë. [26] Sepse, sikurse Ati ka jetë
në vetvete, kështu ia ka dhënë dhe Birit
të ketë jetë në vetvete; [27] dhe i ka dhënë
gjithashtu autoritet të gjykojë, sepse është
Bir i njeriut. [28] Mos u mrrekulloni për këtë,
sepse po vjen ora kur të gjithë ata që janë
në varre do ta dëgjojnë zërin e tij [29] dhe
do të dalin prej tyre; ata që kanë bërë të
mira, në ringjallje të jetës, dhe ata që kanë
bërë të liga, në ringjalljen e dënimit. [30] Unë
s'mund të bëj asgjë nga vetja ime; gjykoj
sipas asaj që dëgjoj dhe gjyqi im është i
drejtë, sepse nuk kërkoj vullnetin tim, por
vullnetin e Atit që më ka dërguar. [31] Nëse
unë dëshmoj për veten time, dëshmia ime
nuk është e vërtetë. [32] Është një tjetër që
dëshmon për mua, dhe unë e di se dëshmia
që ai jep për mua është e vërtetë. [33] Ju keni
dërguar te Gjoni dhe ai i ka dhënë dëshmi të
vërtetës. [34] Tani unë nuk e marr dëshminë
nga asnjë njeri, por i them këto gjëra që
ju të shpëtoheni. [35] Ai ishte një kandil që
digjet e ndriçon; dhe ju deshët të gëzoheni
për pak kohë në dritën e tij. [36] Por dëshmia
që kam unë është më e madhe nga ajo e
Gjonit; sepse veprat që Ati më ka dhënë të
kryej, ato vepra që bëj unë, dëshmojnë për
mua, se Ati më ka dërguar. [37] Dhe Ati, që
më dërgoi, ai vetë ka dëshmuar për mua;
ju nuk e keni dëgjuar kurrë zërin e tij dhe
as nuk e keni parë fytyrën e tij, [38] dhe nuk e
keni fjalën e tij që të banojë në ju, sepse nuk
besoni në atë që ai ka dërguar. [39] Ju hetoni
Shkrimet sepse mendoni të keni nëpërmjet
tyre jetë të përjetshme; dhe ato janë këto
që dëshmojnë për mua. [40] Por ju nuk doni
të vini tek unë që të keni jetën. [41] Unë nuk
marr lavdi nga njerëzit. [42] Por unë ju njoh,
që nuk keni dashurinë e Perëndisë në ju.
[43] Unë kam ardhur në emër të Atit tim dhe
ju nuk më pranoni; po të vinte ndonjë tjetër
në emër të vet, ju do ta pranonit. [44] Si mund
të besoni ju, ju që ia merrni lavdinë njëri-
tjetrit dhe nuk kërkoni lavdinë që vjen
vetëm nga Perëndia? [45] Mos mendoni se
unë ju padis tek Ati; ka kush t'ju padisë:
Moisiu, në të cilin ju kishit varur shpresën
tuaj; [46] sepse nëqoftëse ju do t'i kishit besuar
Moisiut, do të më besonit edhe mua, sepse
ai ka shkruar për mua. [47] Por nëqoftëse
ju nuk u besoni shkrimeve të tij, si do t'u

besoni fjalëve të mia?”.

6

1 Pas këtyre gjërave, Jezusi kaloi përtej
detit të Galilesë, domethënë të Tiberiadës.
2 Dhe një turmë e madhe e ndiqte, sepse
shikonte shenjat që ai bënte mbi të lën-
guarit. 3 Por Jezusi u ngjit mbi malin dhe
atje u ul me dishepujt e tij. 4 Dhe Pashka,
festa e Judenjve ishte afër. 5 Jezusi, pra, i
ngriti sytë dhe, duke parë se një turmë e
madhe po vinte tek ai, i tha Filipit: “Ku
do të blejmë bukë që këta të mund të
hanë?”. 6 Por ai e thoshte këtë për ta vënë
në provë, sepse ai e dinte ç’do të bënte.
7 Filipi iu përgjigj: “Dyqind denarë bukë nuk
do të mjaftojnë për ata, që secili prej tyre
mund të ketë një copë”. 8 Andrea, i vëllai i
Simon Pjetrit, një nga dishepujt e tij, i tha:
9 “Këtu është një djalosh që ka pesë bukë
elbi dhe dy peshq të vegjël; por ç’janë këto
për aq njerëz?”. 10 Dhe Jezusi tha: “Bëjini
njerëzit të ulen!”. Por në atë vend kishte
shumë bar. Njerëzit, pra, u ulën dhe ishin
në numër rreth pesë mijë. 11 Pastaj Jezusi
mori bukët dhe, pasi falenderoi, ua ndau
dishepujve dhe dishepujt njerëzve të ulur;
të njëjtën gjë bënë edhe me peshqit, aq sa
deshën. 12 Dhe mbasi ata u ngopën, Jezusi u
tha dishepujve të vet: “Mblidhni copat që
tepruan, që të mos shkojë dëm asgjë”. 13 I
mblodhën, pra, dhe mbushën dymbëdhjetë
shporta me copa nga ato pesë bukë prej
elbi që u tepruan atyre që kishin ngrënë.
14 Atëherë njerëzit, kur panë shenjën që
bëri Jezusi, thanë: Me të vërtetë ky është
profeti, që duhet të vijë në botë”. 15 Por
Jezusi, duke ditur se po vinin ta kapnin
për ta bërë mbret, u tërhoq përsëri mbi
malin, fill i vetëm. 16 Kur u ngrys, dishepujt
e tij zbritën drejt detit. 17 Hipën në barkë
dhe shkuan përtej detit, drejt Kapernau-
mit; tashmë ishte errët dhe Jezusi ende
nuk kishte ardhur tek ata. 18 Deti ishte i
trazuar, sepse frynte një erë e fortë. 19 Dhe
pasi kishin vozitur rreth njëzet e pesë ose
tridhjetë stade, panë Jezusin që po ecte
mbi det dhe po i afrohej barkës dhe patën
frikë. 20 Por ai u tha atyre: “Jam unë, mos
druani!”. 21 Ata, pra, deshnin ta merrnin në
barkë, dhe menjëherë barka u bregëzua në
atë vend ku ishin drejtuar. 22 Të nesërmen
turma, që kishte mbetur në bregun tjetër
të detit, pa se atje nuk kishte tjetër përveç
një barke të vogël, në të cilën kishin hipur
dishepujt e Jezusit, dhe që ai nuk kishte
hipur me ta, dhe që dishepujt e tij ishin
nisur vetëm; 23 ndërkaq kishin ardhur barka
të tjera nga Tiberiada, afër vendit ku kishin
ngrënë bukë, pasi Zoti kishte falënderuar.
24 Turma, kur pa se Jezusi nuk ishte më
atje dhe as dishepujt e tij, hipi edhe ajo
nëpër barka dhe erdhi në Kapernaum, duke
kërkuar Jezusin. 25 Kur e gjetën përtej detit
i thanë: “Mësues, kur erdhe këtu?” 26 Jezusi
u përgjigj dhe tha: “Në të vërtetë, në të
vërtetë po ju them se ju më kërkoni jo
pse patë shenja, por sepse keni ngrënë nga
bukët dhe keni qenë të ngopur. 27 Mos
punoni për ushqimin që prishet, por për
ushqimin që mbetet për jetë të përjetshme,
të cilin do t’jua japë Biri i njëriut, sepse mbi
të Ati, domethënë Perëndia, vuri vulën e
tij.” 28 Atëherë e pyetën: “Çfarë duhet të
bëjmë për të kryer veprat e Perëndisë?”.
29 Jezusi u përgjigj dhe u tha atyre: “Kjo
është vepra e Perëndisë: të besoni në atë
që ai ka dërguar.” 30 Atëherë ata i thanë:
“Çfarë shenjë bën ti, pra, që ne ta shohim
e ta besoj-më? Ç’vepër po kryen? 31 Etërit
tanë hëngrën manën në shkretëtirë, siç
është shkruar: “Ai u dha të hanë bukë nga
qielli””. 32 Atëherë Jezusi u tha atyre: “Në
të vërtetë, në të vërtetë po ju them se jo
Moisiu jua ka dhënë bukët nga qielli, por
Ati im ju jep bukën e vërtetë nga qielli.
33 Sepse buka e Perëndisë është ai që zbret
nga qielli dhe i jep jetë botës”. 34 Atëhere ata
i thanë: “Zot, na jep gjithmonë atë bukë”.
35 Dhe Jezusi u tha atyre: “Unë jam buka e
jetës; kush vjen tek unë nuk do të ketë më
kurrë uri dhe kush beson në mua, nuk do të
ketë më kurrë etje. 36 Por unë jua thashë: ju
më keni parë, por nuk besoni. 37 Gjithçka që
më jep Ati do të vijë tek unë; dhe atë që vjen
tek unë, unë nuk do ta nxjerr jashtë kurrë,
38 sepse unë kam zbritur nga qielli jo për të
bërë vullnetin tim, por vullnetin e atij që
më ka dërguar. 39 Ky është vullneti i Atit që
më ka dërguar: që unë të mos humbas asgjë
nga të gjitha ato që ai më ka dhënë, por t’i
ringjall në ditën e fundit. 40 Ky, pra, është
vullneti i atij që më ka dërguar: që kushdo
që sheh Birin dhe beson në të, të ketë jetë
të përjetshme, dhe unë do ta ringjall atë në
ditën e fundit”. 41 Judenjtë, pra, murmuris-

nin për të, sepse kishte thënë: "Unë jam
buka që zbriti nga qielli", 42 dhe thoshnin:
"Vallë, a nuk është ky Jezusi, biri i Jozefit,
të cilit ia njohim babanë dhe nënën? Si
thotë, pra, ky: "Unë zbrita nga qielli"?".
43 Atëherë Jezusi u përgjigj dhe u tha atyre:
"Mos murmurisni midis jush. 44 Askush nuk
mund të vijë tek unë, po qe se Ati që më ka
dërguar nuk e tërheq dhe unë do ta ringjall
atë në ditën e fundit. 45 Në profetët është
shkruar: "Të gjithë do të jenë të mësuar
nga Perëndia". Çdo njeri, pra, që ka dëgjuar
dhe mësuar nga Ati, vjen tek unë. 46 Jo s'e
ka parë ndonjë Atin, përveç atij që është
nga Perëndia; ky e ka parë Atin. 47 Në të
vërtetë, në të vërtetë po ju them: Kush
beson në mua ka jetë të përjetshme. 48 Unë
jam buka e jetës. 49 Etërit tuaj hëngrën
manën në shkretirë dhe vdiqën. 50 Kjo është
buka që zbret nga qielli, që një mund të
hajë e të mos vdesë. 51 Unë jam buka e
gjallë që zbriti nga qielli; nëse një ha nga
kjo bukë do të jetojë përjetë; buka që unë do
të jap është mishi im, që unë do ta jap për
jetën e botës". 52 Atëherë Judenjtë filluan
të diskutojnë njeri me tjetrin duke thënë:
"Si mundet ky të na japë të hamë mishin
e tij?". 53 Prandaj Jezusi u tha atyre: "Në
të vërtetë, në të vërtetë po ju them se, po
të mos hani mishin e Birit të njeriut dhe
të mos pini gjakun e tij, nuk keni jetën në
veten tuaj. 54 Kush ha mishin tim dhe pi
gjakun tim, ka jetë të përjetshme, dhe unë
do ta ringjall atë në ditën e fundit. 55 Sepse
mishi im është me të vërtetë ushqim dhe
gjaku im është me të vërtetë pije. 56 Kush
ha mishin tim dhe pi gjakun tim, mbetet
në mua dhe unë në të. 57 Sikurse Ati i gjallë
më ka dërguar dhe unë jetoj për shkak të
Atit, ashtu edhe ai që më ha mua do të
jetojë edhe ai për shkakun tim. 58 Kjo është
buka që zbriti nga qielli; nuk është si mana
që hëngrën etërit tuaj dhe vdiqën; kush
ha këtë bukë do të jetojë përjetë". 59 Këto
gjëra tha Jezusi në sinagogë, duke mësuar
në Kapernaum. 60 Kur i dëgjuan këto, shumë
nga dishepujt e tij thanë: "Kjo e folur është
e rëndë, kush mund ta kuptojë?". 61 Por
Jezusi, duke e ditur në vetvete se dishepujt
e vet po murmurisnin për këtë, u tha atyre:
"Kjo ju skandalizon? 62 Ç'do të ishte po ta
shihnit, pra, Birin e njeriut duke u ngjitur
atje ku ishte më parë? 63 Është Fryma që
jep jetë; mishi nuk vlen asgjë; fjalët që po
ju them janë frymë dhe jetë. 64 Por janë
disa midis jush që nuk besojnë"; në fakt
Jezusi e dinte që në fillim kush ishin ata
që nuk besonin, dhe kush ishte ai që do ta
tradhtonte; 65 dhe thoshte: "Për këtë arsye
ju thashë se askush nuk mund të vijë tek
unë, nëse nuk i është dhënë nga Ati im".
66 Që nga ai moment shumë nga dishepujt e
vet u tërhoqën dhe nuk shkuan më me të.
67 Atëherë Jezusi u tha të dymbëdhjetëve:
"A doni edhe ju të largoheni?". 68 Dhe
Simon Pjetri iu përgjigj: "Zot, te kush të
shkojmë? Ti ke fjalë jete të përjetshme.
69 Ne kemi besuar dhe kemi njohur se ti je
Krishti, Biri i Perëndisë të gjallë". 70 Jezusi
u përgjigj atyre: "A nuk ju kam zgjedhur
unë ju të dymbëdhjetët? E një prej jush
është një djall". 71 Por ai fliste për Judë
Iskariotin, birin e Simonit, sepse ky kishte
për ta tradhtuar, ndonëse ishte një nga të
dymbëdhjetët.

7

1 Pas këtyre gjërave, Jezusi përshkoi
Galilenë, sepse nuk donte të endej nëpër
Jude, nga që Judenjtë kërkonin ta vrisnin.
2 Por festa e Judenjve, ajo e Tabernakujve
ishte afër. 3 Prandaj vëllezërit e tij i thanë:
"Nisu prej këndej dhe shko në Jude, që edhe
dishepujt e tu t'i shohin veprat që ti bën.
4 Askush në fakt nuk bën asgjë në fshehtësi
kur kërkon të nijhet botërisht; kur ti do
të bësh gjëra të tilla, tregohu botës!". 5 Në
fakt as vëllezërit e tij nuk besonin në të.
6 Atëherë Jezusi u tha aytre: "Koha ime nuk
ka ardhur ende; por koha juaj është gjith-
monë gati. 7 Bota nuk mund t'ju urrejë juve,
por më urren mua sepse unë dëshmoj për të
se veprat e saj janë të mbrapshta. 8 Ngjituni
ju në këtë festë; unë nuk po ngjitem ende në
këtë festë, sepse koha ime ende nuk është
plotësuar". 9 Dhe si u tha atyre këto gjëra,
mbeti në Galile. 10 Mbasi vëllezërit e tij u
ngjitën në festë, atëherë edhe ai u ngjit
atje, jo haptas, por si fshehurazi. 11 Judenjtë,
pra, e kërkonin gjatë festës dhe thoshnin:
"Ku është ai?". 12 Në turmë pëshpëritej
shumë për të; disa thoshnin: "Ai është i
mirë!". Të tjerë thoshnin: "Jo, madje ai
e mashtron popullin". 13 Por askush nuk
fliste haptas për të, nga druajtja e Judenjve.

[14] Por, aty nga mesi i festës, Jezusi u ngjit
në tempull dhe mësonte. [15] Dhe Judenjtë
mrrekulloheshin duke thënë: "Si i ditka
ky shkronjat, pa pasur studiuar?". [16] Jezusi
atëherë iu përgjigj atyre dhe tha: "Doktrina
ime nuk është imja, por e atij që më ka
dërguar. [17] Në qoftë se dikush don të bëjë
vullnetin e tij, do ta njohë nëse kjo doktrinë
vjen nga Perëndia apo që unë flas nga vetja
ime. [18] Kush flet nga vetja e tij kërkon
lavdinë e vet, kurse ai që kërkon lavdinë e
atij që e ka dërguar është i vërtetë, dhe në
të nuk ka padrejtësi. [19] A nuk jua ka dhënë
Moisiu ligjin? E pra, asnjë nga ju nuk e
vë në praktikë ligjin. Pse kërkoni të më
vritni?". [20] Turma u përgjigj dhe tha: "Ti
ke një demon; kush kërkon të të vrasë?".
[21] Jezusi u përgjigj dhe u tha: "Unë bëra
një vepër dhe ju të gjithë jeni të mreku-
lluar. [22] Prandaj Moisiu iu dha rrethpre-
rjen (ajo nuk është prej Moisiut, por prej
etërve); dhe ju e rrethpritni një njeri të
shtunën. [23] Në qoftë se një njeri merr rreth-
prerjen të shtunën, që të mos shkelet ligji i
Moisiut, ju zemëroheni kundër meje sepse
shërova tërësishtë një njeri të shtunën?
[24] Mos gjykoni sipas pamjes së jashtme, por
gjykoni sipas drejtësisë!" [25] Atëherë disa
nga Jeruzalemi thanë: "A nuk është ky ai
që kërkojnë ta vrasin? [26] E megjithatë ja, ai
po flet lirisht dhe nuk i thonë asgjë; mos
kanë njohur krerët me të vërtetë se ai është
Krishti? [27] Por ne e dimë se nga është ai;
ndërsa kur të vijë Krishti, askush nuk do ta
dijë se nga është". [28] Atëherë Jezusi, duke
mësuar në tempull, thirri dhe tha: "Ju më
njihni dhe e dini se nga jam, megjithatë
unë s'kam ardhur nga vetja, por ai që më
ka dërguar është i vërtetë dhe ju nuk e
njihni. [29] Por unë atë e njoh, sepse jam
nga ai dhe ai më dërgoi". [30] Prandaj ata
kërkonin ta kapnin, por askush nuk vuri
dorë mbi të, sepse ora e tij s'kishte ardhur
akoma. [31] Por shumë veta nga turma besuan
në të dhe thoshnin: "Kur të vijë Krishti,
a do të bëjë më shumë shenja se këto që
ka bërë ky?". [32] Farisenjtë dëgjuan turmën
duke pëshpëritur këto gjëra për të; prandaj
farisenjtë dhe krerët e priftërinjve dërguan
roje për ta kapur. [33] Atëherë Jezusi u tha
atyre: "Unë jam edhe për pak kohë me ju,
pastaj do të shkoj tek ai që më ka dërguar.
[34] Do të më kërkoni e nuk do të më gjeni;
dhe atje ku do të jem unë, ju nuk do të
mund të vini". [35] Prandaj Judenjtë thonin
në mes tyre: "Ku do të shkojë ky që ne
nuk do ta gjejmë? Mos do të shkojë tek
ata që janë shpërndarë midis Grekëve, dhe
të mësojë Grekët? [36] Çfarë deshi të thoshte
kur tha: "Ju do të më kërkoni dhe nuk do
të më gjeni"; dhe: "Atje ku do të jem unë,
ju nuk mund të vini"?". [37] Ditën e fundit,
në ditën e madhe të festës, Jezusi u çua në
këmbë dhe thirri duke thënë: "Nëse dikush
ka etje, le të vijë tek unë e të pijë. [38] Ai që
beson në mua, siç ka thënë Shkrimi, nga
brendësia e tij do të burojnë lumenj uji të
gjallë". [39] Por këtë ai e tha për Frymën, që
do të merrnin ata që do të besonin në të;
sepse Fryma e Shenjtë në fakt nuk ishte
dhënë ende, sepse Jezusi ende nuk ishte
përlëvduar. [40] Shumë veta nga turma, kur
i dëgjuan këto fjalë, thoshnin: "Ky është
me të vërtetë Profeti!". [41] Të tjerë thoshnin:
"Ky është Krishti". Kurse të tjerë thoshnin:
"Vallë nga Galilea vjen Krishti? [42] A nuk
thotë Shkrimi se Krishti vjen nga pasardhja
e Davidit dhe nga Bethlehemi, fshati ku
jetonte Davidi?". [43] Kështu pati përçarje në
turmë për shkak të tij. [44] Dhe disa prej tyre
donin ta kapnin, por askush nuk vuri dorë
mbi të. [45] Atëherë rojet u kthyen te krerët
e priftërinjve dhe te farisenjtë, dhe këta u
thanë atyre: "Pse nuk e sollët?". [46] Rojet u
përgjigjen: "Asnjeri nuk ka folur kurrë si
ai njeri". [47] Prandaj farisenjtë iu përgjigjën
atyre: "Mos u gënjyet edhe ju? [48] Mos vallë
ndonjë nga krerët ose nga farisenjtë besoi
në të? [49] Por kjo turmë, që nuk e njeh ligjin,
është e mallkuar". [50] Nikodemi, një prej
tyre, i cili natën kishte shkuar te Jezusi, u
tha atyre: [51] "Ligji ynë dënon vallë një njeri
para se ta ketë dëgjuar dhe ta dijë ç'ka bërë
ai?". [52] Ata u përgjigjën dhe i thanë: "Mos je
edhe ti nga Galilea? Hulumto Shkrimet dhe
do të shohësh se nga Galilea s'ka dalë kurrë
profet". [53] Dhe secili u kthye në shtëpinë e
vet.

8

[1] Dhe Jezusi shkoi në malin e Ullinjve.
[2] Por, si zbardhi dita, u kthye përsëri në
tempull dhe gjithë populli erdhi tek ai; dhe
ai u ul dhe i mësonte. [3] Atëherë farisen-
jtë dhe skribët i prunë një grua që ishte

kapur duke shkelur kurorën dhe, mbasi e
vunë në mes, 4 i thanë Jezusit: "Mësues,
kjo grua është kapur në flagrancë, duke
shkelur kurorën. 5 Por në ligj Moisiu na ka
urdhëruar të vriten me gurë gra të tilla,
por ti ç'thua?". 6 Flisnin kështu për ta
vënë në provë dhe për të pasur diçka për
ta paditur. Por Jezusi, duke u shtënë se
nuk dëgjoi, u përkul dhe shkruante me
gisht në dhe. 7 Dhe, kur ata vazhdonin ta
pyesnin, ai u drejtua dhe u tha atyre: "Kush
nga ju është pa mëkat, le ta hedhë i pari
gurin kundër saj!". 8 Pastaj u përkul përsëri
dhe shkruante në dhe. 9 Atëherë ata, e
dëgjuan këtë dhe të bindur nga ndërgjegjja,
u larguan një nga një, duke filluar nga më
të vjetrit e deri te të fundit; kështu Jezusi
mbeti vetëm me atë grua, që qëndronte atje
në mes. 10 Jezusi atëherë u ngrit dhe, duke
mos parë tjetër përveç gruas, i tha: "O grua,
ku janë ata që të paditnin? Askush nuk
të dënoi?". 11 Dhe ajo u përgjigj: "Askush,
Zot". Atëherë Jezusi i tha: "As unë nuk të
dënoj; shko dhe mos mëkato më". 12 Dhe
Jezusi u foli atyre përsëri duke thënë: "Unë
jam drita e botës; kush më ndjek nuk do
të ecë në errësirë, por do të ketë dritën
e jetës". 13 Atëherë farisenjtë i thanë: "Ti
dëshmon për vetveten; dëshmimi yt nuk
është i vërtetë". 14 Jezusi u përgjigj dhe u
tha atyre: "Edhe pse dëshmoj për vetvete,
dëshmimi im është i vërtetë, sepse unë
e di nga kam ardhur e ku po shkoj; ju,
përkundrazi, nuk e dini as nga vij dhe as
ku po shkoj. 15 Ju gjykoni sipas mishit, unë
nuk gjykoj asnjeri. 16 Por, edhe kur gjykoj,
gjykimi im është i vërtetë, sepse unë nuk
jam vetëm, por jam unë dhe Ati që më
dërgoi. 17 Edhe në ligjin tuaj është shkruar
se dëshmimi i dy njerëzve është i vërtetë.
18 Unë jam ai që dëshmoj për vetvete dhe
Ati që më ka dërguar dëshmon për mua".
19 Atëherë i thanë: "Ku është Ati yt?". Jezusi
u përgjigj: "Ju nuk më njihni as mua, as
Atin tim; po të më njihnit mua, do të njihnit
edhe Atin tim". 20 Jezusi i shprehu këto
fjalë në vendin e thesarit, duke mësuar në
tempull dhe askush nuk e kapi, sepse nuk
i kishte ardhur akoma ora. 21 Jezusi, pra, u
tha atyre përsëri: "Unë po shkoj dhe ju do
të më kërkoni, dhe do të vdisni në mëkatin
tuaj. Atje ku shkoj unë, ju nuk mund të
vini". 22 Prandaj Judenjtë thoshnin: "Mos
don të vrasë veten, sepse thotë: "Ku shkoj
unë, ju nuk mund të vini"?". 23 Dhe ai u tha
atyre: "Ju jeni nga këtu poshtë, kurse unë
jam nga atje lart; ju jeni prej kësaj bote,
unë nuk jam prej kësaj bote. 24 Prandaj ju
thashë se ju do të vdisni në mëkatet tuaja,
sepse po të mos besoni se unë jam, ju do
të vdisni në mëkatet tuaja". 25 Atëherë ata i
thanë: "Kush je ti?". Dhe Jezusi u tha atyre:
"Pikërisht atë që ju thashë. 26 Shumë gjëra
kam për të thënë e për të gjykuar lidhur me
ju; por ai që më ka dërguar është i vërtetë
dhe gjërat që kam dëgjuar nga ai, ia them
botës". 27 Ata nuk e kuptuan se ai po u fliste
atyre për Atin. 28 Atëherë Jezusi u tha atyre:
"Kur ta keni lartuar Birin e njeriut, atëherë
do të njihni se unë jam, dhe se nuk bëj asgjë
prej vetvetes, por i them këto gjëra ashtu
si Ati më ka mësuar. 29 Dhe ai që më ka
dërguar është me mua; Ati s'më ka lënë
vetëm, sepse bëj vazhdimisht gjërat që i
pëlqejnë". 30 Ndërsa ai thoshte këto gjëra,
shumë veta besuan në të. 31 Atëherë Jezusi
u tha Judenjve që besuan në të: "Nëse do të
qëndroni në fjalën time, jeni me të vërtetë
dishepujt e mi; 32 do ta njihni të vërtetën
dhe e vërteta do t'ju bëjë të lirë". 33 Ata
iu përgjigjën: "Ne jemi pasardhës të Abra-
hamit dhe s'kemi qenë kurrë sk-llevër të
askujt; si mund të thuash ti: "Do të bëheni
të lirë"?". 34 Jezusi u përgjigj atyre: Në të
vërtetë, në të vërtetë po ju them: Kush bën
mëkatin është skllav i mëkatit. 35 Por skllavi
nuk rri përgjithmonë në shtëpi; ndërsa biri
rri përgjithmonë. 36 Pra, nëse Biri do t'ju
bëjë të lirë, do të jeni me të vërtetë të lirë".
37 "Unë e di se jeni pasardhësit e Abrahamit,
por ju kërkoni të më vrisni, sepse fjala ime
nuk gjen vend në ju. 38 Unë flas për ç'kam
parë tek Ati im, dhe ju bëni gjërat që keni
parë tek ati juaj". 39 Ata, duke u përgjigjur,
i thanë: "Ati ynë është Abrahami". Jezusi u
tha atyre: "Po të ishit bij të Abrahamit, do
të bënit veprat e Abrahamit; 40 por ju tani
kërkoni të më vrisni mua, që ju kam folur
të vërtetën që kam dëgjuar nga Perëndia;
Abrahami këtë nuk e bëri. 41 Ju bëni veprat
e atit tuaj". Prandaj ata i thanë: "Ne nuk
lindëm nga kurvërimi; ne kemi një Atë të
vetëm: Perëndinë". 42 Atëherë Jezusi u tha
atyre: "Po të ishte Perëndia Ati juaj, ju do të
më donit, sepse kam dalë dhe kam ardhur
nga Perëndia; nuk kam ardhur, pra, nga

vetja ime, por ai më ka dërguar. [43] Përse
nuk e kuptoni thënien time? Sepse nuk
mund të dëgjoni fjalën time. [44] Ju jeni
nga djalli, që është ati juaj, dhe doni të
bëni dëshirat e atit tuaj; ai ishte vrasës që
nga fillimi dhe nuk qëndroi në të vërtetën,
sepse në të nuk ka të vërtetë. Kur thotë
të rrema, flet nga vetvetja, sepse është
gënjeshtar dhe ati i rrenës. [45] Kurse mua,
duke qenë se ju them të vërtetën, nuk më
besoni. [46] Cili nga ju më bind për mëkat?
Nëse flas të vërtetën, përse nuk më besoni?
[47] Kush është prej Perëndisë, i dëgjon fjalët
e Perëndisë; prandaj ju nuk dëgjoni, se nuk
jeni prej Perëndisë". [48] Atëherë Judenjtë
iu përgjigjën dhe i thanë: "A nuk themi
me të drejtë se ti je Samaritan dhe se ke
një demon?". [49] Jezusi u përgjigj: "Unë
s'kam një demon, por nderoj Atin tim; ju
përkundrazi më çnderoni. [50] Tani unë nuk
kërkoj lavdinë time, ka kush e kërkon dhe
gjykon. [51] Në të vërtetë, në të vërtetë po
ju them se ai që zbaton fjalën time, nuk
do ta shohë kurrë vdekjen, përjetë". [52] Pra
Judenjtë i thanë: "Tani njohim se ti ke
një demon. Abrahami dhe profetët kanë
vdekur, kurse ti thua: "Kur njëri zbaton
fjalën time, nuk do ta shijojë kurrë vdek-
jen, përjetë". [53] Ti qenke më i madh se
ati ynë Abraham, i cili ka vdekur? Edhe
profetët kanë vdekur; kush pretendon se
je?". [54] Jezusi u përgjigj: "Në qoftë se unë
e përlëvdoj veten, lavdia ime s'është asgjë.
Është Ati im ai që më përlëvdon, për të
cilin ju thoni se është Perëndia juaj. [55] Por
ju ende s'e keni njohur, kurse unë e njoh
dhe, po të thoja se nuk e njoh, do të isha
një gënjeshtar si ju; por unë e njoh dhe
e zbatoj fjalën e tij. [56] Abrahami, ati juaj,
ngazëllohej në shpresën që të shihte ditën
time; e pa dhe u gëzua". [57] Judenjtë, pra, i
thanë: "Ti ende nuk je pesëdhjetë vjeç dhe
e paske parë Abrahamin?". [58] Jezusi u tha
atyre: "Në të vërtetë, në të vërtetë unë po
ju them: para se të kishte lindur Abrahami,
unë jam". [59] Atëherë ata morën gurë, që t'i
hidhnin kundër tij; por Jezusi u fsheh dhe
doli nga tempulli, duke kaluar midis tyre;
dhe kështu u largua.

9

[1] Kur po kalonte, pa një njeri që ishte
i verbër që nga lindja. [2] Dhe dishepujt e
tij e pyetën duke thënë: "Mësues, kush ka
mëkatuar, ai apo prindërit e tij, që ai ka
lindur i verbër?". [3] Jezusi u përgjigj: "As
ai, as prindërit e tij s'kanë mëkatuar, por
kjo ndodhi që tek ai të dëftohen veprat e
Perëndisë. [4] Unë duhet t'i kryej veprat e atij
që më ka dërguar sa është ditë; vjen nata
kur askush nuk mund të veprojë. [5] Derisa
jam në botë, unë jam drita e botës". [6] Pasi
kishte thënë këto gjëra, pështyu përdhe,
bëri baltë me pështymë dhe leu sytë e të
verbrit me të. [7] Pastaj i tha: "Shko, lahu
në pellgun e Siloamit" (që do të thotë:
dërguar); dhe ai shkoi atje, u la dhe u kthye
duke parë. [8] Atëherë fqinjtë dhe ata që më
parë e kishin parë të verbër, thanë: "A
s'është ky ai që rrinte ulur dhe lypte?".
[9] Disa thoshnin: "Ai është". Të tjerë: "I
përngjan atij". Dhe ai thoshte: "Unë jam".
[10] I thanë pra: "Si të janë hapur sytë?". [11] Ai
u përgjigj dhe tha: "Një njeri, që quhet
Jezus, ka bërë baltë, m'i leu sytë dhe më tha:
"Shko te pellgu i Siloamit dhe lahu". Dhe
unë shkova atje, u lava dhe m'u kthye drita
e syve". [12] Dhe ata i thanë: "Ku është ai?". Ai
u përgjigj: "Nuk e di". [13] Atëherë ata e çuan
te farisenjtë atë që më parë kishte qenë i
verbër. [14] Dhe ishte e shtunë kur Jezusi bëri
baltën dhe ia hapi sytë. [15] Edhe farisenjtë,
pra, e pyesnin përsëri si e fitoi dritën e syve.
Dhe ai u tha atyre: "Më vuri baltë mbi sy,
u lava dhe shoh". [16] Atëherë disa farisenj
thanë: "Ky njeri nuk është nga Perëndia,
sepse nuk e respekton të shtunën!". Të
tjerë thoshnin: "Si mund të kryejë shenja
të tilla një njeri mëkatar?". Dhe kishte
përçarje midis tyre. [17] E pyetën, pra, përsëri
të verbrin: "Po ti, ç'thua për atë për faktin
që t'i ka hapur sytë?". Ai tha: "Është një
profet". [18] Por Judenjtë nuk besuan se ai
kishte qenë i verbër dhe se kishte fituar
dritën e syve, derisa thirrën prindërit e
atij që kishte fituar dritën e syve. [19] Dhe i
pyetën ata: "A është ky djali juaj, për të
cilin ju thoni se ka lindur i verbër? Vallë
si sheh tani?". [20] Prindërit e tij, duke u
përgjigjur atyre, thanë: "E dimë se ky është
djali ynë dhe se ka lindur i verbër, [21] por
ne nuk dimë se si sheh tani ose se kush
ia ka hapur sytë; pyeteni atë; ai moshë
ka, do t'ju flasë për veten e vet". [22] Këto
thanë prindërit e tij, sepse kishin frikë nga

Judenjtë; sepse Judenjtë kishin vendosur
që, nëse dikush do ta rrëfente Jezusin si
Krishti, do të përjashtohej nga sinagoga.
23 Prandaj prindërit e tij thanë: "Moshë
ka, pyeteni atë". 24 Atëherë ata e thirrën
përsëri njeriun që kishte qenë i verbër dhe
i thanë: "Jepi lavdi Perëndisë; ne e dimë
se ai njeri është mëkatar". 25 Ai atëherë u
përgjigj dhe tha: "Në është mëkatar, nuk e
di, por di një gjë, që isha i verbër dhe tani
shoh". 26 E pyetën përsëri: "Ç'të bëri? Si
t'i ka hapur sytë?". 27 Ai u përgjigj atyre:
"Unë tashmë ua kam thënë dhe ju nuk keni
dëgjuar; pse doni ta dëgjoni përsëri? Doni
ndoshta të bëheni edhe ju dishepuj të tij?".
28 Por ata e fyen dhe thanë: "Ti je dishepull
i tij, por ne jemi dishepuj të Moisiut! 29 Ne
e dimë se Perëndia i foli Moisiut; sa për
atë, nuk e dimë se nga është". 30 Ai njeri
u përgjigj dhe u tha atyre: "E pra, është
e çuditshme që ju të mos dini nga është
ai; megjithatë ai m'i hapi sytë! 31 Dhe ne e
dimë se Perëndia nuk i dëgjon mëkatarët,
por nëse dikush është i druajtshëm ndaj
Perëndisë dhe bën vullnetin e tij, ai atë e
dëgjon! 32 Që prej fillimit të botës nuk është
dëgjuar që dikush t'ia ketë hapur sytë një të
linduri të verbër. 33 Po të mos ishte ky nga
Perëndia, nuk do të mund të bënte asgjë".
34 Ata u përgjigjën dhe i thanë: "Ti ke lindur
i tëri në mëkate e don të na mësosh?".
Dhe e nxorën jashtë. 35 Jezusi e mori vesh
se e nxorën jashtë dhe, kur e gjeti, i tha:
"A beson ti në Birin e Perëndisë?". 36 Ai u
përgjigj dhe tha: "Kush është, Zot, që unë
të besoj në të?". 37 Dhe Jezusi i tha: "Ti e
ke parë; është pikërisht ai që po të flet".
38 Atëherë ai tha: "Unë besoj, o Zot"; dhe
e adhuroi. 39 Pastaj Jezusi tha: "Unë kam
ardhur në këtë botë për të bërë një gjyq,
që ata që nuk shohin të shohin dhe ata që
shohin të verbohen". 40 Disa nga farisenjtë
që ishin me të i dëgjuan këto gjëra dhe i
thanë: "Jemi të verbër edhe ne?". 41 Jezusi
u përgjigj atyre: "Po të ishit të verbër, nuk
do të kishit asnjë mëkat; por tani thoni: "Ne
shohim", prandaj mëkati juaj mbetet".

10

1 "Në të vërtetë, në të vërtetë unë po ju
them: Ai që nuk hyn nëpër derë të vathës
së deleve, por ngjitet nga një anë tjetër, ai
është vjedhës dhe kusar; 2 kurse kush hyn
nëpër derë është bariu i deleve. 3 Atij ia hap
portieri; delet e dëgjojnë zërin e tij, dhe ai i
thërret delet e tij me emër dhe i prin jashtë.
4 Dhe, pasi i ka nxjerrë delet e tij, shkon
para tyre; dhe delet e ndjekin, sepse njohin
zërin e tij. 5 Por nuk ndjekin asnjë të huaj,
por do të ikin larg tij, sepse nuk e njohin
zërin e të huajve". 6 Jezusi u tha atyre këtë
shëmbëlltyrë, por ata nuk morën vesh për
çfarë po u fliste. 7 Prandaj Jezusi u tha
atyre përsëri: "Në të vërtetë, në të vërtetë
po ju them: unë jam dera e deleve. 8 Të
gjithë ata që erdhën para meje janë vjedhës
e kusarë; por delet nuk i kanë dëgjuar.
9 Unë jam dera; nëse dikush hyn nëpërmjet
meje, do të shpëtohet; do të hyjë, do të
dalë dhe do të gjejë kullotë. 10 Vjedhësi nuk
vjen veçse për të vjedhur, për të vrarë e
për të shkatërruar; por unë kam ardhur që
të kenë jetë e ta kenë me bollëk. 11 Unë
jam bariu i mirë; bariu i mirë jep jetën e
vet për delet. 12 Kurse rrogëtari, që nuk
është bari, dhe delet nuk janë të vetat, sheh
ujkun që po vjen, i braktis delet dhe ikën;
dhe ujku i rrëmben dhe i shpërndan delet.
13 Rrogëtari ikën, sepse është rrogëtar dhe
nuk do t'ia dijë për delet. 14 Unë jam bariu
i mirë, dhe i njoh delet e mia dhe ato më
njohin mua, 15 ashtu siç më njeh Ati mua
dhe unë e njoh Atin dhe lë jetën time për
delet. 16 Unë kam edhe dele të tjera që nuk
janë të kësaj vathe; duhet t'i mbledh edhe
ato, dhe ato do ta dëgjojnë zërin tim, dhe
do të jetë një tufë e vetme dhe një Bari i
vetëm. 17 Prandaj Ati më do, sepse unë e lë
jetën time që ta marr përsëri. 18 Askush nuk
mund të ma heqë, por e lë nga vetja; unë
kam pushtet ta lë e pushtet ta marr përsëri;
ky është urdhri që kam marrë nga Ati im".
19 Atëherë lindi përsëri një përçarje midis
Judenjve për shkak të këtyre fjalëve. 20 Dhe
shumë nga ata thoshnin: "Ai ka një demon
dhe nuk është në vete; përse e dëgjoni?".
21 Të tjerë thoshnin: "Këto nuk janë fjalë të
një të demonizuari; a mundet një demon
t'ua hap sytë të verbërve?". 22 U kremtua
festa e Kushtimit në Jeruzalem, dhe ishte
dimër. 23 Dhe Jezusi po ecte në tempull, nën
portikun e Salomonit. 24 E rrethuan, pra,
Judenjtë dhe i thanë: "Deri kur do të na
mbash pezull? Nëse je Krishti, na e thuaj
haptas". 25 Jezusi u përgjigj atyre: "Unë jua

kam thënë, por ju nuk besoni; veprat që bëj
në emër të Atit tim, janë ato që dëshmojnë
për mua. 26 Por ju nuk besoni, sepse nuk jeni
nga delet e mia, siç jua kam thënë. 27 Delet e
mia e dëgjojnë zërin tim, unë i njoh dhe ato
më ndjekin; 28 dhe unë u jap atyre jetën e
përjetshme dhe nuk do të humbasin kurrë,
e askush nuk do t'i rrëmbejë nga dora ime.
29 Ati im, që m'i dha, është më i madh se të
gjithë; dhe askush nuk mund t'i rrëmbejë
nga dora e Atit tim. 30 Unë dhe Ati jemi
një". 31 Prandaj Judenjtë morën përsëri gurë
për ta vrarë me gurë. 32 Jezusi u përgjigj
atyre: "Ju tregova shumë vepra të mira nga
Ati im; për cilën nga këto më vrisni me
gurë?". 33 Judenjtë u përgjigjën duke thënë:
"Ne nuk të vrasim me gurë për asnjë vepër
të mirë, po për blasfemi, dhe sepse ti, duke
qenë njeri, e bën veten Perëndi". 34 Jezusi
u përgjigj atyre: "A nuk është shkruar në
ligjin tuaj: "Unë thashë: Ju jeni perëndi"?
35 Nëse ai i quan perëndi ata, të cilëve u qe
drejtuar fjala e Perëndisë (dhe Shkrimi nuk
mund të bjerë poshtë), 36 ju thoni se ai, që
Ati e ka shenjtëruar dhe e ka dërguar në
botë, blasfemon, sepse ka thënë: "Unë jam
Biri i Perëndisë"? 37 Nëse unë nuk bëj veprat
e Atit tim, mos më besoni, 38 por nëse i bëj,
edhe po të mos më besoni mua, u besoni të
paktën veprave, që të njihni e të besoni se
Ati është në mua dhe unë në atë". 39 Për këtë
arsye ata kërkonin përsëri ta kapnin, por ai
ikte nga duart e tyre. 40 Dhe shkoi përsëri
përtej Jordanit, në vendin ku më parë Gjoni
pagëzonte; dhe ndaloi aty. 41 Dhe shumë
veta erdhën tek ai dhe thoshnin: "Gjoni
vërtet nuk bëri asnjë shenjë, por gjithçka
që Gjoni tha për këtë ishte e vërtetë". 42 Dhe
atje shumë veta besuan në të.

11

1 Ishte atëherë i sëmurë një farë Llazari
nga Betania, fshati i Marisë dhe i Martës,
motrës së saj. 2 Maria ishte ajo që e va-
josi me vaj erëkëndëshëm Zotin dhe ia
fshiu këmbët me flokët e saj; dhe vëllai
i saj, Llazari, ishte i sëmurë. 3 Prandaj
motrat i dërguan fjalë Jezusit: "Zot, ja, ai
që ti e do shumë është i sëmurë". 4 Dhe
Jezusi si dëgjoi këto tha: "Kjo sëmundje
nuk është për vdekje, po për lavdinë e
Perëndisë, që nëpërmjet saj të përlëvdo-
het Biri i Perëndisë". 5 Por Jezusi e donte
Martën, motrën e saj dhe Llazarin. 6 Kur
dëgjoi se Llazari ishte i sëmurë, qëndroi
edhe dy ditë në vendin ku ishte. 7 Pastaj
u tha dishepujve: "Të kthehemi përsëri në
Jude". 8 Dishepujt i thanë: "Mësues, pak
më parë Judenjtë kërkonin të të vrisnin me
gurë dhe ti po shkon përsëri atje?". 9 Jezusi
u përgjigj: "Nuk janë vallë dymbëdhjetë,
orët e ditës? Kur dikush ecën ditën, nuk
pengohet, sepse sheh dritën e kësaj bote,
10 por nëse dikush ecën natën, pengohet,
sepse drita nuk është në të". 11 Mbasi i tha
këto gjëra, shtoi: "Mikun tonë, Llazarin e
ka zënë gjumi, por unë po shkoj ta zgjoj".
12 Atëherë dishepujt e tij thanë: "Zot, po
të flejë, do të shpëtojë". 13 Por Jezusi u
kishte folur për vdekjen e tij, kurse ata
pandehnin se kishte folur për fjetjen e gju-
mit. 14 Atëherë Jezusi u tha atyre haptas:
"Llazari ka vdekur. 15 Edhe unë gëzohem
për ju që nuk isha atje, që të besoni; por
le të shkojmë tek ai". 16 Atëherë Thomai,
i quajtur Binjaku, u tha bashkëdishepu-
jve: "Të shkojmë edhe ne, që të vdesim
me të". 17 Kur arriti Jezusi, pra, gjeti që
Llazari ishte që prej katër ditësh në varr.
18 Por Betania ishte rreth pesëmbëdhjetë
stade larg Jeruzalemit. 19 Dhe shumë Judenj
kishin ardhur te Marta dhe te Maria për
t'i ngushëlluar për vëllanë e tyre. 20 Marta,
pra, si e mori vesh se po vinte Jezusi, i doli
përpara; kurse Maria ishte ulur në shtëpi.
21 Marta i tha Jezusit: "Zot, po të ishe këtu,
im vëlla nuk do të kishte vdekur, 22 por edhe
tani e di se të gjitha ato që ti i kërkon
Perëndisë, Perëndia do të t'i japë". 23 Jezusi
i tha: "Yt vëlla do të ringjallet". 24 Marta i
tha: "E di se do të ringjallet, në ringjallje,
ditën e fundit". 25 Jezusi i tha: "Unë jam
ringjallja dhe jeta; ai që beson në mua, edhe
sikur të duhej të vdesë do të jetojë. 26 Dhe ai
që jeton e beson në mua, nuk do të vdesë
kurrë përjetë. A e beson këtë?". 27 Ajo i
tha: "Po, Zot, unë besoj se ti je Krishti, Biri i
Perëndisë, që duhet të vinte në botë" 28 Dhe,
si tha kështu, shkoi të thërrasë fshehtas
Marinë, motrën e saj, duke thënë: "Mësuesi
është këtu dhe po të thërret". 29 Posa e
dëgjoi, ajo u çua me nxitim dhe erdhi tek
ai. 30 Por Jezusi ende nuk kishte arritur në
fshat, por ndodhej në vendin ku Marta e
kishte takuar. 31 Prandaj Judenjtë që ishin
me të në shtëpi për ta ngushëlluar, kur

panë se Maria u çua me nxitim dhe doli,
e ndoqën, duke thënë: "Ajo po shkon te
varri për të qarë aty". 32 Sapo Maria arriti
te vendi ku ndodhej Jezusi dhe e pa atë,
i ra ndër këmbë duke i thënë: "Zot, po
të ishe ti këtu, im vëlla nuk do të kishte
vdekur". 33 Atëherë Jezusi, kur pa se ajo dhe
Judenjtë që kishin ardhur me të po qanin,
u psherëtiu në frymë dhe u trondit, 34 dhe
tha: "Ku e keni vënë?". Ata i thanë: "Zot,
eja e shih!". 35 Jezusi qau. 36 Atëherë Judenjtë
thanë: "Shih, sa e donte!". 37 Por disa nga
ata thanë: "Ky, që i hapi sytë të verbërit,
s'mund të bënte që ky të mos vdiste?".
38 Prandaj Jezusi, përsëri i tronditur për-
brenda, erdhi te varri; por ky ishte një guvë
dhe kishte përpara një gur. 39 Jezusi tha:
"Hiqni gurin!". Marta, motra e të vdekurit,
i tha: "Zot, ai tashmë qelbet, sepse ka
vdekur prej katër ditësh". 40 Jezusi i tha: "A
nuk të thashë se po të besosh, do të shohësh
lavdinë e Perëndisë?". 41 Atëherë ata e
hoqën gurin prej vendit ku ishte shtrirë i
vdekuri. Dhe Jezusi i ngriti sytë lart dhe
tha: "O Atë, të falënderoj që më ke dëgjuar.
42 Unë e dija mirë se ti gjithnjë më dëgjon,
por i kam thënë këto për turmën që është
përreth, që të besojnë se ti më ke dërguar".
43 Dhe, mbasi tha këto, thirri me zë të lartë:
"Llazar, eja jashtë!". 44 Atëherë i vdekuri
doli, me duart e këmbët të lidhura me rripa
pëlhure dhe me fytyrën të mbështjellë në
një rizë. Jezusi u tha atyre: "Zgjidheni
dhe lëreni të shkojë!". 45 Atëherë shumë
nga Judenjtë, që kishin ardhur te Maria
dhe kishin parë gjithçka kishte bërë Jezusi,
besuan në të. 46 Por disa nga ata shkuan te
farisenjtë dhe u treguan atyre ç'kishte bërë
Jezusi. 47 Atëherë krerët e priftërinjve dhe
farisenjtë mblodhën sinedrin dhe thanë:
"Ç'të bëjmë? Ky njeri po bën shumë shenja.
48 Po ta lëmë të vazhdojë kështu, të gjithë
do të besojnë në të, do të vijnë Romakët
dhe do të shkatërrojnë vendin dhe kombin
tonë". 49 Por një nga ata, Kajafa, që ishte
kryeprifti i atij viti, u tha atyre: "Ju nuk
kuptoni asgjë; 50 dhe as nuk e konceptoni
se është e leverdishme për ne që të vdesë
vetëm një njeri për popullin, dhe të mos
humbasë gjithë kombi". 51 Por këtë ai nuk
e tha nga vetja; por, duke qenë kryeprift i
atij viti, profetizoi se Jezusi duhej të vdiste
për kombin, 52 dhe jo vetëm për kombin,
por edhe për t'i mbledhur në një, bijtë e
Perëndisë që ishin të shpërndarë. 53 Që nga
ajo ditë, pra, ata vendosën ta vrasin. 54 Për
këtë arsye Jezusi nuk ecte më haptasi midis
Judenjve, por u tërhoq në një krahinë afër
shkretëtirës, në një qytet që quhej Efraim
dhe aty rrinte me dishepujt e tij. 55 Dhe
Pashka e Judenjve ishte afër dhe shumë
veta nga ajo krahinë u ngjitën në Jeruza-
lem përpara Pashkës për t'u pastruar. 56 E
kërkonin, pra, Jezusin dhe, duke qëndruar
në tempull, thoshnin në mes tyre: "Si ju
duket juve? A do të vijë ai për festë?".
57 Krerët e priftërinjve dhe farisenjtë kishin
dhënë urdhër që, po ta dinte ndokush se ku
ishte ai, të sinjalizonte që ta kapnin.

12

1 Jezusi, pra, gjashtë ditë përpara
Pashkës, erdhii në Betani, ku banonte
Llazari, ai që kishte vdekur dhe Jezusi e
kishte ringjallur prej së vdekurish. 2 Dhe
aty i shtruan një darkë: Marta shërbente
dhe Llazari ishte një nga ata që rrinin
në tryezë me të. 3 Atëherë Maria mori
një liber vaj erëkëndshëm prej nardi të
pastër shumë të kushtueshëm, vajosi me
të këmbët e Jezusit dhe i fshiu këmbët e
tij me flokët e saj; dhe shtëpia u mbush
me erën e këtij vaji. 4 Atëherë një nga
dishepujt e tij, Juda Iskarioti, bir i Simonit,
ai që do ta tradhtonte, tha: 5 "Pse nuk
u shit ky vaj për treqind denarë dhe t'u
jepej fitimi të varfërve?". 6 Por ai e tha
këtë, jo se kujdesej për të varfrit, por
sepse ishte vjedhës dhe, duke qenë se ai
e mbante qesen, mbante ç'shtinin atje
brenda. 7 Jezusi, pra, tha: "Lëre! Ajo e
ka ruajtur për ditën e varrimit tim. 8 Të
varfrit në fakt, i keni gjithmonë me ju, por
mua nuk më keni gjithmonë". 9 Ndërkaq
një turmë e madhe Judenjsh mori vesh se
ai ishte atje dhe erdhi jo vetëm për shkak
të Jezusit, por edhe për të parë Llazarin, te
cilin ai e kishte ngjallur prej së vdekurish.
10 Atëherë krerët e priftërinjve vendosën
ta vrasin edhe Llazarin, 11 sepse për shkak
të tij, shumë veta braktisnin Judenjtë dhe
besonin në Jezusin. 12 Të nesërmen, një
turmë e madhe që kishte ardhur në festë,
kur dëgjoi se Jezusi po vinte në Jeruzalem,
13 mori degë palmash dhe i doli para, duke
thirrur: "Hosana! Bekuar ai që vjen në

emër të Zotit, mbreti i Izraelit!”. [14] Dhe
Jezusi gjeti një kërriç dhe hipi në të, siç
është shkruar: [15] “Mos druaj, o bijë e Sionit;
ja, mbreti yt po vjen duke kalëruar mbi
një kërriç gomareje!”. [16] Dishepujt e tij
nuk i kuptuan për momentin këto gjëra,
po, kur Jezusi ishte përlëvduar, atëherë
u kujtuan se këto gjëra ishin shkruar për
të, dhe që i kishin bërë këto gjëra për të.
[17] Kështu turma, që ishte me të kur ai e
kishte thirrur jashtë Llazarin nga varri
dhe e kishte ringjallur prej së vdekuri,
jepte dëshmi për të. [18] Prandaj turma i doli
përpara, sepse kishte dëgjuar se ai kishte
bërë këtë shenjë. [19] Atëherë farisenjtë thanë
midis tyre: “A e shihni se s’po bëni asgjë;
ja, bota shkon pas tij”. [20] Dhe midis atyre që
ishin ngjitur për të adhuruar gjatë festës
ishin edhe disa Grekë. [21] Ata, pra, iu afruan
Filipit, që ishte nga Betsaida e Galilesë, dhe
iu lutën duke thënë: “Zot, duam të shohim
Jezusin”. [22] Filipi shkoi e ia tha Andreas; dhe
përsëri Andrea dhe Filipi ia thanë Jezusit.
[23] Por Jezusi u përgjigj atyre duke thënë:
“Ora ka ardhur, në të cilën Biri i njeriut
duhet të përlëvdohet, [24] Në të vërtetë, në të
vërtetë po ju them: Nëse kokrra e grurit e
rënë në dhe nuk vdes, ajo mbetet e vetme;
por, po të vdesë, jep shumë fryt! [25] Kush e
do jetën e vet do ta humbasë; dhe kush
e urren jetën e vet në këtë botë, do ta
ruajë për jetën e përjetshme. [26] Në qoftë se
dikush më shërben, të më ndjekë; dhe ku
jam unë, atje do të jetë dhe shërbëtori im;
në qoftë se dikush më shërben, Ati im do ta
nderojë. [27] Tani shpirti im është i tronditur
dhe çfarë të them: O Atë, më shpëto nga
kjo orë? Por për këtë unë kam ardhur në
këtë orë. [28] O Atë, përlëvdo emrin tënd!”
Atëherë një zë erdhi nga qielli: “E kam
përlëvduar dhe do ta përlëvdoj akoma!”.
[29] Turma, pra, që ishte e pranishme dhe e
dëgjoi zërin, thoshte se qe një bubullimë.
Të tjerë thoshnin: “Një engjëll i ka folur!”.
[30] Dhe Jezusi u përgjigj dhe tha: “Ky zë nuk
ka ardhur për mua, por për ju. [31] Tani është
gjykimi i kësaj bote; tani do të hidhet jashtë
princi i kësaj bote! [32] Dhe unë, kur të jem
ngritur lart nga toka, do t’i tërheq të gjithë
tek unë”. [33] Por ai i thoshte këto për të
treguar nga ç’lloj vdekje duhet të vdiste.
[34] Turma iu përgjigj: “Ne kemi dëgjuar
nga ligji se Krishti mbetet përjetë; tani si
mund të thuash ti se Biri i njeriut duhet të
ngrihet lart? Kush është ky Bir i njeriut?”.
[35] Atëherë Jezusi u tha atyre: “Drita është
me ju edhe për pak kohë; ecni gjersa keni
dritë, që të mos ju zërë errësira; kush ecën
në errësirë nuk di se ku shkon”. [36] “Gjersa
keni dritë, besoni në dritë, që të bëheni bij
të dritës”. Këto gjëra tha Jezusi; pastaj u
largua dhe u fsheh prej tyre. [37] Ndonëse
kishte bërë shumë shenja para tyre, ata
nuk besonin në të, [38] që të përmbushej
fjala e profetit Isaia që tha: “Zot, kush i ka
besuar predikimit tonë? Dhe kujt iu shfaq
krahu i Zotit?”. [39] Prandaj ata nuk mund të
besonin, sepse Isaia gjithashtu tha: [40] “Ai i
ka verbuar sytë e tyre dhe i ka ngurtësuar
zemrat e tyre, që të mos shohin me sy dhe
të mos kuptojnë me zemër, të mos kthehen
dhe unë të mos i shëroj”. [41] Këto gjëra
tha Isaia, kur e pa lavdinë e tij dhe foli
për të. [42] Megjithatë, edhe midis krerëve,
shumë besuan në të; por, për shkak të
farisenjve, nuk e rrëfenin, për të mos qenë
të përjashtuar nga sinagoga, [43] sepse donin
lavdinë e njerëzve më tepër, se lavdinë e
Perëndisë. [44] Pastaj Jezusi thirri dhe tha:
“Kush beson në mua, nuk beson në mua,
por në atë që më ka dërguar. [45] Dhe kush më
sheh mua, sheh atë që më ka dërguar. [46] Unë
kam ardhur si drita për botën, që kushdo që
beson në mua të mos mbetet në errësirë.
[47] Dhe nëse ndokush i dëgjon fjalët e mia
dhe nuk beson, unë nuk e gjykoj; sepse
unë nuk kam ardhur ta gjykoj botën, por
ta shpëtoj botën. [48] Kush më hedh poshtë
dhe nuk i pranon fjalët e mia, ka kush e
gjykon; fjala që kam shpallur do të jetë ajo
që do ta gjykojë në ditën e fundit. [49] Sepse
unë nuk kam folur nga vetja ime, por Ati
vetë më ka dërguar dhe më ka urdhëruar
ç’duhet të them e të shpall. [50] Dhe unë e di
se urdhërimi i tij është jetë e përjetshme;
gjërat, pra, që them unë, i them ashtu siç
m’i ka thënë Ati”.

13

[1] Por përpara festës së Pashkës, Jezusi,
duke e ditur se kishte ardhur ora e tij të
kalojë nga kjo botë tek Ati, duke i dashur
të vetët që ishin në botë, i deshi deri në
fund. [2] Dhe, kur mbaroi darka, mbasi djalli
i kishte shtënë në zemër Judë Iskariotit,
birit të Simonit, ta tradhtonte, [3] Jezusi, duke

ditur se Ati i kishte dhënë gjithçka në duar,
dhe se ai kishte dalë nga Perëndia dhe te
Perëndia po kthehej, [4] u ngrit nga darka
dhe hoqi rrobat e tij, mori një peshqir dhe
u ngjesh. [5] Mbasi hodhi ujë në një legen,
filloi të lante këmbët e dishepujve dhe t'ua
fshijnte me peshqirin, me të cilin ishte
ngjeshur. [6] Erdhi, pra, te Simon Pjetri. Dhe
ai i tha: "Zot, ti të m'i lash këmbët mua?".
[7] Jezusi u përgjigj dhe i tha: "Atë që po
bëj unë, ti tani nuk e kupton, por do ta
kuptosh mbas kësaj". [8] Pjetri i tha: "Ti
kurrë nuk do të m'i lash këmbët". Jezusi
iu përgjigi: "Po nuk të lava, ti nuk do të
kesh pjesë me mua". [9] Simon Pjetri i tha:
"Zot, jo vetëm këmbët, por edhe duart dhe
kokën". [10] Jezusi i tha: "Ai që është i larë,
s'ka nevojë veçse të lajë këmbët dhe është
krejt i pastër; edhe ju jeni të pastër, por jo
të gjithë". [11] Sepse ai e dinte se kush do ta
tradhtonte, prandaj tha: "Nuk jeni të gjithë
të pastër". [12] Kështu, mbasi ua lau këmbët,
mori përsëri rrobat e tij, zuri vend rishtas
në tryezë dhe u tha atyre: "A e kuptoni këtë
që ju kam bërë? [13] Ju më quani Mësues dhe
Zot, dhe mirë thoni, sepse jam. [14] Në qoftë se
unë, Zoti dhe Mësuesi, ju kam larë këmbët,
edhe ju duhet t'i lani këmbët njëri-tjetrit.
[15] Unë, në fakt, ju kam dhënë shëmbullin
që ashtu siç kam bërë unë, bëni edhe ju.
[16] Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them:
Shërbëtori nuk është më i madh se padroni
i tij, as i dërguari më i madh se ai që e ka
dërguar. [17] Po t'i dini këto gjëra, të lumur
jeni ju nëse do t'i bëni. [18] Nuk po flas për ju
të gjithë; unë i njoh ata që kam zgjedhur,
por duhet të përmbushet ky Shkrim: "Ai
që ha bukën me mua, ka ngritur thembrën
kundër meje". [19] Po ju them që tani, para
se të ndodhë, që, kur të ketë ndodhur, të
besoni se unë jam Krishti. [20] Në të vërtetë,
në të vërtetë po ju them: Kush pranon
atë që dërgoj unë, më pranon mua; dhe
kush më pranon mua, pranon atë që më ka
dërguar". [21] Mbasi i tha këto fjalë, Jezusi, u
trondit në frymë, dhe dëshmoi e tha: "Në të
vërtetë, në të vërtetë po ju them se një nga
ju do të më tradhtojë". [22] Atëherë dishepujt
u panë njëri me tjetrin, por nuk arrinin të
kuptonin për kë po fliste. [23] Por një nga
dishepujt e tij, të cilin Jezusi e donte, ishte
mbështetur te kraharori i Jezusit. [24] Atëherë
Simon Pjetri i bëri shenjë të pyeste kush
ishte ai për të cilin foli. [25] Dhe ai dishepull,
duke u përkulur mbi kraharorin e Jezusit,
e pyeti: "Zot, kush është?". [26] Jezusi u
përgjigj: "Është ai të cilit do t'i jap kaf-
shatën, pasi ta kem ngjyer". Dhe e ngjeu
kafshatën e ia dha Judë Iskariotit, birit të
Simonit. [27] Dhe pas kafshatës, Satani hyri
në të. Atëherë Jezusi i tha: "Ç'ke për të
bërë, bëje shpejt!". [28] Por asnjë nga ata që
ishin në tryezë nuk e mori vesh pse ai e
tha këtë. [29] Disa në fakt mendonin se, duke
qenë se Juda e mbante qesen, Jezusi i kishte
thënë: "Bli gjërat që na duhen për festën";
ose që t'u jepte diçka të varfërve. [30] Ai,
pra, mori kafshatën dhe doli menjëherë.
Ishte natë. [31] Kur doli ai, Jezusi tha: "Tani
Biri i njeriut është përlëvduar dhe Perën-
dia është përlëvduar në të. [32] Në qoftë se
Perëndia është përlëvduar në të, Perëndia
do ta përlëvdojë edhe në vetvete dhe do ta
përlëvdojë menjëherë. [33] Djema, edhe për
pak kohë jam me ju; ju do të më kërkoni,
por ashtu siç u kam thënë Judenjve: "Atje
ku po shkoj unë ju nuk mund të vini".
Kështu tani po ju them edhe juve. [34] Po ju
jap një urdhërim të ri: ta doni njëri-tjetrin;
sikurse unë ju kam dashur, ashtu edhe ju
ta doni njëri-tjetrin. [35] Prej kësaj do t'ju
njohin të gjithë që jeni dishepujt e mi, nëse
keni dashuri për njëri-tjetrin". [36] Simon
Pjetri i tha: "Zot, ku po shkon?". Jezusi iu
përgjigj: "Atje ku po shkoj unë, ti nuk mund
të më ndjekësh tani; por më vonë do të më
ndjekësh". [37] Pjetri i tha: "Zot, pse nuk të
ndiqkam dot tani? Unë do të jap jetën time
për ty!". [38] Jezusi iu përgjigj: "Ti do ta japësh
jetën tënde për mua? Në të vërtetë, në të
vërtetë po të them: gjeli nuk do të këndojë,
para se ti të më kesh mohuar tri herë!".

14

[1] "Zemra juaj mos u trondittë; besoni në
Perëndi dhe besoni edhe në mua! [2] Në
shtëpinë e Atit tim ka shumë banesa;
përndryshe do t'ju thoja. Unë po shkoj t'ju
përgatis një vend. [3] Dhe kur të shkoj e t'ju
përgatis vendin, do të kthehem dhe do t'ju
marr pranë meje, që aty ku jam unë, të jeni
edhe ju. [4] Ju e dini se ku po shkoj dhe e
njihni edhe udhën". [5] Thomai i tha: "Zot,
ne nuk e dimë se ku po shkon; pra, si mund
ta njohim udhën?" [6] Jezusi i tha: "Unë jam
udha, e vërteta dhe jeta; askush nuk vjen

tek Ati përveçse nëpërmjet meje. 7 Po të më
kishit njohur, do të kishit njohur edhe Atin
tim; qysh tani e njihni dhe e keni parë".
8 Filipi i tha: "Zot, na e trego Atin, dhe na
mjafton". 9 Jezusi i tha: "Ka kaq kohë që unë
jam me ju dhe ti nuk më ke njohur akoma, o
Filip? Kush më ka parë mua, ka parë Atin; Si
vallë po thua: "Na e trego Atin?". 10 A nuk
beson se unë jam në Atin dhe se Ati është
në mua? Fjalët që po ju them, nuk i them
nga vetja. Ati që qëndron në mua, është
ai që i bën veprat. 11 Më besoni se unë jam
në Atin dhe se Ati është në mua; në mos,
më besoni për shkak të vet veprave. 12 Në
të vërtetë, në të vërtetë po ju them: kush
beson në mua do të bëjë edhe ai veprat që
bëj unë; madje do të bëjë edhe më të mëdha
se këto, sepse unë po shkoj tek Ati. 13 Dhe
çfarëdo të kërkoni në emrin tim, do ta bëj,
që Ati të përlëvdohet në Birin. 14 Në qoftë se
do të kërkoni diçka në emrin tim, unë do ta
bëj". 15 "Nëse më doni, zbatoni urdhërimet
e mia. 16 Dhe unë do t'i lutem Atit dhe ai
do t'ju japë një Ngushëllues tjetër, që do të
qëndrojë përgjithmonë me ju, 17 Frymën e
së Vërtetës, që bota nuk mund ta marrë,
sepse nuk e sheh dhe nuk e njeh; por ju
e njihni, sepse qëndron me ju dhe do të
jetë në ju. 18 Nuk do t'ju lë bonjakë, do të
kthehem te ju. 19 Edhe pak kohë dhe bota
nuk do të më shohë më, por ju do të më
shihni; sepse unë jetoj, edhe ju do të jetoni.
20 Atë ditë do të mësoni se unë jam në Atin
tim, dhe se ju jeni në mua dhe unë në ju.
21 Kush ka urdhërimet e mia dhe i zbaton,
është ai që më do; dhe kush më do mua,
Ati im do ta dojë; dhe unë do ta dua dhe
do t'i dëftehem atij". 22 Juda, jo Iskarioti, i
tha: "Zot, si vallë do të na dëftehesh neve
dhe jo botës?". 23 Jezusi u përgjigj dhe i tha:
"Nëse ndokush më do, do ta zbatojë fjalën
time; edhe Ati im do ta dojë dhe ne do të
vijmë tek ai dhe do të bëjmë banesën tek
ai. 24 Kush nuk më do, nuk i zbaton fjalët
e mia; dhe fjala që po dëgjoni nuk është
imja, por e Atit që më ka dërguar. 25 Ju
kam thënë këto gjëra, ndërkaq jam me ju;
26 por Ngushëlluesi, Fryma e Shenjtë, që Ati
do ta dërgojë në emrin tim, do t'ju mësojë
çdo gjë dhe do t'ju kujtojë të gjitha këto që
ju thashë. 27 Unë po ju lë paqen, po ju jap
paqen time: unë po jua jap, po jo si e jep
bota; zemra juaj mos u trondittë dhe mos u
frikësoftë. 28 Ju keni dëgjuar që ju thashë:
"Unë po shkoj dhe do të kthehem te ju".
Po të më donit, do të gëzoheshit sepse unë
thashë: "Po shkoj tek Ati"; sepse Ati është
më i madh se unë. 29 Dhe jua kam thënë
tani, para se të ndodhë, që, kur të ndodhë,
të besoni. 30 Nuk do të flas më gjatë me ju,
sepse po vjen princi i kësaj bote dhe ai nuk
ka asgjë në mua; 31 por kjo ndodh që bota
ta njohë se unë e dua Atin dhe se bëj ashtu
siç Ati më ka urdhëruar. Çohuni, ikim prej
këndej!".

15

1 "Unë jam hardhia e vërtetë dhe Ati im
është vreshtari. 2 Çdo shermend që nuk jep
fryt në mua, ai e heq; kurse çdo shermend
që jep fryt, ai e krasit që të japë edhe më
shumë fryt. 3 Ju tashmë jeni të pastër, për
shkak të fjalës që ju kumtova. 4 Qëndroni
në mua dhe unë do të qëndroj në ju; sikurse
shermendi nuk mund të japë fryt nga vetja,
po qe se nuk qëndron në hardhi, ashtu as
ju, nëse nuk qëndroni në mua. 5 Unë jam
hardhia, ju jeni shermendet; kush qëndron
në mua dhe unë në të, jep shumë fryt, sepse
pa mua nuk mund të bëni asgjë. 6 Në qoftë
se ndokush nuk qëndron në mua, hidhet
jashtë si shermendi dhe thahet; pastaj i
mbledhin, i hedhin në zjarr dhe digjen. 7 Në
qoftë se qëndroni në mua dhe fjalët e mia
qëndrojnë në ju, kërkoni çfarë të doni dhe
do t'ju bëhet. 8 Në këtë është përlëvduar Ati
im, që të jepni shumë fryt, dhe kështu do
të jeni dishepujt e mi. 9 Sikurse Ati më ka
dashur mua, ashtu edhe unë ju kam dashur
juve; qëndroni në dashurinë time. 10 Po
të zbatoni urdhërimet e mia, do të qën-
droni në dashurinë time, sikurse unë i zba-
tova urdhërimet e Atit tim dhe qëndroj në
dashurinë e tij. 11 Këto gjëra jua kam thënë
që gëzimi im të qëndrojë në ju dhe gëzimi
juaj të jetë i plotë. 12 Ky është urdhërimi
im: ta doni njëri-tjetrin, ashtu si unë ju
kam dashur juve. 13 Askush s'ka dashuri më
të madhe nga kjo: të japë jetën e vet për
miqtë e tij. 14 Ju jeni miqtë e mi, nëse bëni
gjërat që unë ju urdhëroj. 15 Unë nuk ju
quaj më shërbëtorë, sepse shërbëtori nuk
e di ç'bën i zoti; por unë ju kam quajtur
miq, sepse ju bëra të njihni të gjitha gjëra
që kam dëgjuar nga Ati im. 16 Nuk më keni
zgjedhur ju mua, por unë ju kam zgjedhur

juve; dhe ju caktova të shkoni dhe të jepni
fryt, dhe fryti juaj të jetë i qëndrueshëm,
që, çfarëdo gjë që t'i kërkoni Atit në emrin
tim, ai t'jua japë. 17 Këtë ju urdhëroj: ta
doni njëri-tjetrin. 18 Nëse bota ju urren, ta
dini se më ka urryer mua para jush. 19 Po
të ishit nga bota, bota do të donte të vetët;
por sepse nuk jeni nga bota, por unë ju kam
zgjedhur nga bota, prandaj bota ju urren.
20 Kujtoni fjalën që ju thashë: "Shërbëtori
nuk është më i madh se i zoti". Nëse më
kanë përndjekur mua, do t'ju përndjekin
edhe ju; nëse kanë zbatuar fjalën time, do
të zbatojnë edhe tuajën. 21 Të gjitha këto
gjëra do t'jua bëjnë për shkak të emrit tim,
sepse nuk e njohin atë që më ka dërguar.
22 Po të mos kisha ardhur dhe të mos u kisha
folur atyre, nuk do të kishin faj; por tani
ata nuk kanë asnjë shfajësim për mëkatin
e tyre. 23 Kush më urren mua, urren edhe
Atin tim. 24 Po të mos kisha bërë në mes tyre
vepra që askush tjetër nuk ka bërë, nuk do
të kishin faj; por tani, përkundrazi, e kanë
parë, dhe më kanë urryer mua dhe Atin tim.
25 Por kjo ndodhi që të përmbushet fjala e
shkruar në ligjin e tyre: "Më kanë urryer pa
shkak". 26 Por kur të vijë Ngushëlluesi, që do
t'ju dërgoj prej Atit, Fryma e së vërtetës, që
del nga Ati im, ai do të dëshmojë për mua.
27 Edhe ju, gjithashtu, do të dëshmoni, sepse
ishit me mua që nga fillimi".

16

1 "Jua kam thënë këto gjëra, që të mos
skandalizoheni. 2 Do t'ju përjashtojnë nga
sinagogat; madje po vjen ora kur, kushdo
që t'ju vrasë, do të mendojë se i ka kryer
një shërbim Perëndisë. 3 Dhe do t'ju bëjnë
këto gjëra, sepse nuk kanë njohur as Atin,
as mua. 4 Por unë jua kam thënë këto gjëra
që, kur të vijë momenti, të kujtoheni se
unë jua kisha thënë; por nga fillimi këto
fjalë nuk jua pata thënë, sepse isha me ju.
5 Por tani unë po shkoj tek ai që më ka
dërguar, dhe askush nga ju s'po më pyet:
"Ku po shkon?". 6 Madje, për shkak se ju
thashë këto gjëra, trishtimi e ka mbushur
zemrën tuaj. 7 Megjithatë unë ju them të
vërtetën: është mirë për ju që unë të shkoj,
sepse, po nuk shkova, nuk do të vijë te
ju Ngushëlluesi; por, po shkova, unë do
t'jua dërgoj. 8 Dhe kur të ketë ardhur, ai
do ta bindë botën për mëkat, për drejtësi
dhe për gjykim. 9 Për mëkat, sepse nuk
besojnë në mua; 10 për drejtësi, sepse unë po
shkoj tek Ati dhe nuk do të më shihni më;
11 për gjykim, sepse princi i kësaj bote është
gjykuar. 12 Kam edhe shumë gjëra të tjera
për t'ju thënë, por ato ende ju nuk mund
t'i mbani. 13 Por, kur të vijë ai, Fryma e së
vërtetës, ai do t'ju prijë në çdo të vërtetë,
sepse ai nuk do të flasë nga vetja, por do të
thotë gjitha ato gjëra që ka dëgjuar dhe do
t'ju kumtojë gjërat që do vijnë. 14 Ai do të më
përlëvdojë, sepse do të marrë prej meje dhe
do t'jua kumtojë. 15 Të gjitha gjërat që ka
Ati janë të miat; për këtë ju thashë se ai do
të marrë prej simes dhe do t'jua kumtojë.
16 Pas pak nuk do të më shihni më; e përsëri
një kohë e shkurtër e do të më shihni,
sepse unë po shkoj tek Ati". 17 Atëherë
disa nga dishepujt e tij thoshnin midis tyre:
"Ç'është kjo që po na thotë: "Pas pak nuk
do të më shihni më", dhe: "e përsëri një
kohë e shkurtër e do të më shihni" dhe:
"Sepse unë po shkoj te Ati"?". 18 Thoshnin
pra: "Ç'është kjo "Pas pak", për të cilën
flet? Ne s'dimë ç'don të thotë". 19 Jezusi,
pra, e kuptoi se ata donin ta pyesnin dhe
u tha atyre: "Ju po pyesni njeri tjetrin
pse thashë: "Pas pak nuk do të më shihni
më", dhe: "E përsëri një kohë e shkurtër
e do të më shihni"? 20 Në të vërtetë, në
të vërtetë po ju them: ju do të qani dhe
do të mbani zi dhe bota do të gëzohet. Ju
do të pikëlloheni, por pikëllimi juaj do të
kthehet në gëzim. 21 Gruaja, kur lind, ka
dhembje, sepse i erdhi ora; por, sapo e
ka lindur fëmijën, nuk kujton më ankthin
prej gëzimit që lindi një qenie njerëzore në
botë. 22 Kështu edhe ju tani jeni në dhembje,
por unë do t'ju shoh përsëri dhe zemra juaj
do të gëzohet, dhe askush nuk do t'ua heqë
gëzimin tuaj. 23 Atë ditë ju nuk do të më
bëni më asnjë pyetje. Në të vërtetë, në të
vërtetë po ju them se çdo gjë që t'i kërkoni
Atit në emrin tim, ai do t'jua japë. 24 Deri
tani ju s'keni kërkuar asgjë në emrin tim;
kërkoni dhe do të merrni, që gëzimi juaj
të jetë i plotë. 25 Jua kam thënë këto gjëra
në shëmbëlltyra, por po vjen ora kur nuk
do t'ju flas më me shëmbëlltyra, por do t'ju
flas haptas për Atin. 26 Në atë ditë ju do të
kërkoni në emrin tim; dhe nuk po them se

unë do t'i lutem Atit për ju; [27] Ati vetë në
fakt ju do, sepse ju më deshët mua dhe keni
besuar se unë dola nga Perëndia. [28] Unë dola
nga Ati dhe erdha në botë; përsëri po e lë
botën dhe kthehem tek Ati". [29] Dishepujt e
tij i thanë: "Ja, ti tani po flet haptas dhe
s'po përdor asnjë shëmbëlltyrë. [30] Tani ne
njohim se ti di gjithçka dhe s'ke nevojë që
ndokush të të pyesë; prandaj ne besojmë se
ke dalë nga Perëndia". [31] Jezusi u përgjigj
atyre: "A besoni tani? [32] Ja, po vjen ora,
madje tashmë ka ardhur, në të cilën ju do të
shpërndaheni, secili për punë të vet, dhe do
të më lini vetëm; por unë nuk jam vetëm,
sepse Ati është me mua. [33] Jua kam thënë
këto gjëra, që ta keni paqen në mua; në botë
do të keni mundime, por merrni zemër,
unë e munda botën!".

17

[1] Jezusi tha këto gjëra, pastaj i ngriti sytë
drejt qiellit dhe tha: "O Atë, ora ka ardhur,
përlëvdo Birin tënd, që edhe Biri yt të të
përlëvdojë, [2] sepse ti i ke dhënë pushtet mbi
çdo mish, që t'u japë jetë të përjetshme të
gjithë atyre që ti ia ke dhënë. [3] Dhe kjo është
jeta e përjetshme, të të njohin ty, të vetmin
Perëndi të vërtetë, dhe Jezu Krishtin që ti
ke dërguar. [4] Unë të kam përlëvduar mbi
tokë; unë e kam kryer veprën që më ke
dhënë të bëj. [5] Tani, pra, më përlëvdo, o
Atë, pranë teje, me lavdinë që unë e kisha
pranë teje para se të bëhej bota. [6] Unë ia
kam dëftuar emrin tënd njerëzve që ti m'i
ke dhënë nga bota; ishin të tutë dhe ti m'i
ke dhënë; dhe ata e kanë zbatuar fjalën
tënde. [7] Tani ata kanë njohur se të gjitha
gjërat që ti më ke dhënë vijnë prej teje,
[8] sepse ua kam dhënë atyre fjalët që ti më
ke dhënë mua; dhe ata i kanë pranuar dhe
kanë njohur se me të vërtetë unë dola nga
ti, dhe kanë besuar se ti më ke dërguar.
[9] Unë lutem për ta, nuk lutem për botën,
po për ata që më ke dhënë, sepse janë të
tutë. [10] Dhe të gjitha gjërat e mia janë të
tuat, dhe gjërat e tua janë të miat; dhe unë
jam përlëvduar në to. [11] Tani unë nuk jam
më në botë, por ata janë në botë, dhe unë
po vij te ti. O Atë i shenjtë, i ruaj ata në
emrin tënd, ata që më ke dhënë, që të jenë
një sikurse ne! [12] Kur isha me ata në botë,
unë i kam ruajtur në emrin tënd; unë i kam
ruajtur ata që ti më ke dhënë dhe askush
nga ata nuk ka humbur, përveç birit të
humbjes, që të përmbushej Shkrimi. [13] Por
tani unë po vij te ti dhe i them këto gjëra
në botë, që gëzimi im të bëhet i plotë në ta.
[14] Unë u kam dhënë atyre fjalën tënde dhe
bota i ka urryer, sepse nuk janë prej botës,
ashtu si edhe unë nuk jam prej botës. [15] Unë
nuk kërkoj që ti t'i heqësh nga bota, por
që ti t'i mbrosh nga i ligu. [16] Ata nuk janë
nga bota, sikurse unë nuk jam nga bota.
[17] Shenjtëroji në të vërtetën tënde; fjala jote
është e vërteta. [18] Sikurse ti më ke dërguar
mua në botë, po ashtu unë i kam dërguar
ata në botë. [19] Dhe unë për ta po shenjtëroj
vetveten, që edhe ata të jenë të shenjtëruar
në të vërtetë. [20] Tani unë nuk lutem vetëm
për ta, por edhe për ata që do të besojnë në
mua me anë të fjalës së tyre, [21] që të gjithë
të jenë një, ashtu si ti, o Atë, je në mua dhe
unë në ty; edhe ata të jenë një në ne, që bota
të besojë se ti më ke dërguar. [22] Dhe unë u
kam dhënë lavdinë që më ke dhënë, që ata
të jenë një, ashtu si ne jemi një. [23] Unë jam
në ta dhe ti në mua, që të jenë të përsosur
në unitet dhe që bota të njohë që ti më ke
dërguar dhe që i ke dashur, ashtu si më ke
dashur mua. [24] O Atë, unë dua që atje ku
jam unë, të jenë me mua edhe ata që më
ke dhënë, që ta shohin lavdinë time që ti
më ke dhënë, sepse ti më ke dashur para
themelimit të botës. [25] O atë i drejtë, bota
nuk të ka njohur, por unë të kam njohur;
dhe këta e kanë njohur se ti më ke dërguar.
[26] Dhe unë i kam bërë të njohin emrin tënd
dhe do të bëj ta njohin akoma, që dashuria,
me të cilën ti më ke dashur mua, të jetë në
ta dhe unë në ta".

18

[1] Mbasi i tha këto gjëra, Jezusi doli me
dishepujt e vet dhe shkoi përtej përroit të
Kedronit, ku ishte një kopsht, në të cilin
hyri ai me dishepujt e tij. [2] Dhe Juda, i
cili po e tradhtonte, e njihte edhe ai atë
vend, sepse shpesh herë Jezusi tërhiqej
atje me dishepujt e tij. [3] Atëherë Juda
mori një grup ushtarësh dhe rojat e dër-
guara nga krerët e priftërinjve dhe nga
farisenjtë, erdhi atje me fenerë, pishtarë
dhe me armë. [4] Atëherë Jezusi, duke di-
tur gjithçka që do t'i ndodhte, doli dhe i
pyeti: "Kë kërkoni?". [5] Ata iu përgjigjën:
"Jezusin Nazareas". Jezusi u tha atyre:

"Unë jam!". Por Juda, që po e tradhtonte,
ishte edhe ai me ta. 6 Sapo ai u tha atyre:
"Unë jam", ata u zmbrapsën dhe ranë për
dhe. 7 Atëherë Jezusi i pyeti përsëri: "Kë
kërkoni?". Ata thanë: "Jezusin Nazareas".
8 Jezusi u përgjigj: "Ju kam thënë se unë jam;
prandaj nëse më kërkoni mua, i lini këta të
shkojnë"; 9 që të përmbushej fjala që kishte
thënë: "Nuk kam humbur asnjë nga ata që
më ke dhënë". 10 Atëherë Simon Pjetri, që
kishte një shpatë, e nxori, i ra shërbëtorit
të kryepriftit dhe ia preu veshin e djathtë;
dhe ai shërbëtor quhej Malk. 11 Por Jezusi
i tha Pjetrit: "Fute shpatën tënde në mill;
a nuk do ta pi unë kupën që më ka dhënë
Ati?". 12 Atëherë grupi i ushtarëve, kapiteni
dhe rojet e Judenjve e kapën Jezusin dhe
e lidhën. 13 E çuan më parë te Ana, sepse
ishte vjehrri i Kajafës, që ishte kryeprifti
i atij viti. 14 Kajafa ishte ai që i kishte
këshilluar Judenjtë se ishte e leverdishme
që një njeri të vdiste për popullin. 15 Por Si-
mon Pjetri dhe një dishepull tjetër ndiqnin
Jezusit. Dhe ky dishepull ishte i njohur i
kryepriftit; dhe hyri me Jezusin në oborrin
e kryepriftit. 16 Por Pjetri mbeti përjashta
te dera. Atëherë dishepulli tjetër, që ishte i
njohur i kryepriftit, doli dhe i foli portieres
dhe bëri të hyjë Pjetri. 17 Dhe shërbëtorja
portiere i tha Pjetrit: "Mos je edhe ti nga
dishepujt e atij njeriu?". Ai u përgjigj: "Nuk
jam". 18 Ndërkaq shërbëtorët dhe rojat
ndezën një zjarr me qymyr dhe qëndronin
në këmbë e ngroheshin, sepse bënte ftohtë;
edhe Pjetri qëndronte në këmbë me ta dhe
ngrohej. 19 Por kryeprifti e pyeti Jezusin
për dishepujt e tij dhe për doktrinën e tij.
20 Jezusi iu përgjigj: "Unë i kam folur haptas
botës; gjithmonë kam mësuar në sinagogë e
në tempull, ku mblidhen të gjithë Judenjtë,
dhe s'kam thënë asgjë në fshehtësi. 21 Përse
më pyet mua? Pyet ata që kanë dëgjuar
ç'u kam thënë atyre; ja, ata i dinë gjërat
që kam thënë". 22 Posa i tha këto fjalë, një
nga rojat që i rrinin afër, i ra Jezusit me
shuplakë, duke thënë: "Kështu i përgjig-
jesh kryepriftit?". 23 Jezusi i tha: "Po të
kem folur keq, trego ku është e keqja; por,
po të kem folur mirë, përse po më bie?".
24 Atëherë Ana e dërgoi të lidhur te Kajafa,
kryeprifti. 25 Ndërkaq Simon Pjetri qën-
dronte aty e ngrohej. I thanë, pra: "Mos je
dhe ti nga dishepujt e tij?". Ai e mohoi dhe
tha: "Nuk jam". 26 Por një nga shërbëtorët
e kryepriftit, farefisi i atij, të cilit Pjetri
ia kishte prerë veshin, tha: "A s'të pashë
në kopsht me të?". 27 Dhe Pjetri e mohoi
sërish, dhe menjëherë këndoi gjeli. 28 Pastaj
nga Kajafa e çuan Jezusin në pretorium;
ishte mëngjes herët. Por ata nuk hynë në
pretorium, që të mos bëheshin të papastër,
por të mund të hanin Pashkën. 29 Dhe
kështu Pilati doli jashtë drejt tyre dhe tha:
"Ç'padi sillni kundër këtij njeriu?". 30 Ata
u përgjigjën dhe i thanë: "Nëse ai të mos
ishte keqbërës, nuk do ta kishim dorëzuar".
31 Atëherë Pilati u tha atyre: "Merreni ju
dhe gjykojeni sipas ligjit tuaj" Por Judenjtë
i thanë: "Neve nuk na lejohet të vrasim
njeri". 32 Kjo ndodhi që të përmbushej fjala
që kishte thënë Jezusi, kur kishte thënë se
me ç'vdekje duhej të vdiste. 33 Atëherë Pilati
hyri përsëri në pretorium, e thirri Jezusin
dhe i tha: "A je ti mbreti i Judenjve?".
34 Jezusi iu përgjigj: "E thua ti nga vetja, apo
ta kanë thënë të tjerë për mua?". 35 Pilati
iu përgjigj: "Jam unë vallë Jude? Kombi yt
dhe krerët e priftërinjve të dorëzuan tek
unë; çfarë ke bërë?". 36 Jezusi u përgjigj:
"Mbretëria ime nuk është e kësaj bote; po
të ishte mbretëria ime e kësaj bote, shërbë-
torët e mi do të luftonin që të mos u dorëzo-
hesha Judenjve; porse tani mbretëria ime
nuk është prej këtej". 37 Atëherë Pilati i tha:
"Ti, pra, qenke mbret?". Jezusi u përgjigj:
"Ti thua se unë jam mbret; për këtë unë
kam lindur dhe për këtë kam ardhur në
botë; që të dëshmoj për të vërtetën; kush
është për të vërtetën, e dëgjon zërin tim".
38 Pilati e pyeti: "Ç'është e vërteta?". Dhe,
si foli këtë, doli përsëri para Judenjve dhe u
tha atyre: "Unë nuk po gjej në të asnjë faj!
39 Por ndër ju është zakon që unë t'ju liroj
dikë për Pashkë; a doni, pra, që t'ju liroj
mbretin e Judenjve?". 40 Atëherë të gjithë
bërtitën përsëri, duke thënë: "Jo këtë, por
Barabanë!". Por Baraba ishte një kusar.

19

1 Atëherë Pilati mori Jezusin dhe dha urd-
hër ta fshikullonin. 2 Dhe ushtarët thurrën
një kurorë me gjemba, ia vunë mbi krye
dhe i veshën siper një mantel të purpurt,
3 dhe thoshnin: "Tungjatjeta, o mbret i
Judenjve"; dhe i binin me shuplaka. 4 Pastaj

Pilati doli përsëri dhe u tha atyre: "Ja, po
jua nxjerr jashtë, që ta dini se nuk gjej në
të asnjë faj". 5 Jezusi, pra, doli, duke mba-
jtur kurorën prej gjembash dhe mantelin
e purpurit. Dhe Pilati u tha atyre: "Ja
njeriu!". 6 Kur e panë krerët e priftërinjve
dhe rojet, filluan të bërtasin, duke thënë:
"Kryqëzoje, kryqëzoje!". Pilati u tha atyre:
"Merreni ju dhe kryqëzojeni, sepse unë nuk
gjej në të asnjë faj". 7 Judenjtë iu përgjigjën:
"Ne kemi një ligj dhe sipas ligjit tonë ai
duhet të vdesë, sepse e bëri veten Bir të
Perëndisë". 8 Kur Pilati i dëgjoi këto fjalë,
kishte akoma më shumë frikë; 9 dhe, si u
kthye në pretorium, i tha Jezusit: "Nga je
ti?". Por Jezusi nuk i dha kurrfarë përgjigje.
10 Për këtë arsye Pilati i tha: "S'po më flet?
ti s'e di që unë kam pushtet të të kryqëzoj
dhe pushtet të të liroj?". 11 Jezusi u përgjigj:
"Ti nuk do të kishe asnjë pushtet përmbi
mua, po të mos të qe dhënë prej së larti;
prandaj ai që më dorëzoi tek ti ka faj më të
madh". 12 Që nga ai moment Pilati kërkoi ta
lironte; por Judenjtë bërtisnin, duke thënë:
"Po e lirove këtë, nuk je mik i Cezarit;
kush e bën veten mbret, i kundërvihet
Cezarit". 13 Pilati, pra, kur i dëgjoi këto fjalë,
e çoi jashtë Jezusin dhe u ul në selinë e
gjykatës, në vendin e quajtur "Kalldrëm",
e në hebraisht "Gabatha"; 14 tani ishte dita e
përgatitjes së Pashkës, dhe ishte afërsisht
ora e gjashtë; dhe u tha Judenjve: "Ja
mbreti juaj". 15 Por ata bërtitën: "Largoje!
Largoje! Kryqëzoje!". Pilati u tha atyre: "Ta
kryqëzoj mbretin tuaj?". Krerët e priftërin-
jve u përgjigjën: "Ne s'kemi mbret tjetër
përveç Cezarit!". 16 Atëherë ai ua dorëzoi
që të kryqëzohej. Dhe ata e morën Jezusin
dhe e çuan tutje. 17 Dhe ai, duke mbartur
kryqin e tij, u nis drejt vendit që quhej
"Kafka", që në hebraisht quhet "Golgota",
18 ku e kryqëzuan, dhe me të dy të tjerë,
njërin në një anë e tjetrin në anën tjetër,
dhe Jezusi në mes. 19 Dhe Pilati shkroi edhe
një mbishkrim dhe e vuri në kryq; dhe atje
ishte shkruar: "JEZUSI NAZAREAS, MBRETI
I JUDENJVE". 20 Kështu këtë mbishkrim e
lexuan shumë nga Judenjtë, sepse vendi
ku u kryqëzua Jezusi ishte afër qytetit;
dhe mbishkrimi ishte shkruar hebraisht,
greqisht dhe latinisht. 21 Prandaj krerët
e priftërinjve të Judenjve i thanë Pilatit:
"Mos shkruaj: "Mbreti i Judenjve", por se
ai ka thënë: "Unë jam mbreti i Judenjve"".
22 Pilati u përgjigj: "Atë që kam shkruar,
e kam shkruar!". 23 Dhe ushtarët, mbasi
e kishin kryqëzuar Jezusin, morën rrobat
e tij dhe bënë katër pjesë, një pjesë për
çdo ushtar, dhe tunikën. Por tunika ishte
pa tegel, e endur një copë nga maja e
deri në fund. 24 Prandaj ata i thanë njëri-
tjetrit: "Nuk e grisim, por hedhim short
kujt t'i bjerë"; që të përmbushej Shkrimi, që
thotë: "I ndanë midis tyre rrobat e mia, dhe
hodhën short për tunikën time". Ushtarët,
pra, i bënë këto gjëra. 25 Por afër kryqit
të Jezusit, qendronin nëna e tij dhe motra
e nënës së tij, Maria e Kleopas dhe Maria
Magdalenë. 26 Atëherë Jezusi, kur pa nënën
e tij dhe pranë saj dishepullin që donte, i
tha nënës së tij: "O grua, ja biri yt!". 27 Pastaj
i tha dishepullit: "Ja nëna jote!". Dhe që
në atë moment ai e mori në shtëpinë e vet.
28 Pas kësaj, Jezusi, duke ditur që tashmë çdo
gjë ishte kryer, që të përmbushej Shkrimi,
tha: "Kam etje!". 29 Por aty ishte një enë
plot me uthull. Pasi shtinë një sfungjer
në uthull dhe e vunë në majë të një dege
hisopi, ia afruan te goja. 30 Kur Jezusi e mori
uthullën, tha: "U krye!". Dhe duke ulur
kryet, dha frymën. 31 Duke qenë se ishte
dita e Përgatitjes, me qëllim që trupat të
mos qëndronin në kryq të shtunën, sepse
ajo e shtunë ishte një ditë me rëndësi të
veçantë, Judenjtë i kërkuan Pilatit që atyre
t'u thyheshin kërcinjtë dhe të hiqeshin
që andej. 32 Ushtarët, pra, erdhën dhe ia
thyen kërcinjtë të parit dhe pastaj edhe
tjetrit që ishte kryqëzuar me të; 33 por, kur
erdhën te Jezusi, dhe si panë se ai tashmë
kishte vdekur, nuk ia thyen kërcinjtë, 34 por
njëri nga ushtarët ia tejshpoi brinjën me
një heshtë, dhe menjëherë i doli gjak e
ujë. 35 Dhe ai që ka parë, ka dëshmuar për
këtë, dhe dëshmia e tij është e vërtetë;
dhe ai e di se thotë të vërtetën, që ju të
besoni. 36 Këto gjëra në fakt ndodhën që
të përmbushet Shkrimi: "Nuk do t'i thyhet
asnjë eshtër". 37 Dhe akoma një Shkrim
tjetër thotë: "Do të vështrojnë atë që e kanë
tejshpuar". 38 Pas këtyre gjërave, Jozefi nga
Arimatea, që ishte dishepull i Jezusit, por
fshehtas nga druajtja e Judenjve, i kërkoi
Pilatit që mund ta merrte trupin e Jezusit;
dhe Pilati i dha leje. Atëherë ai erdhi dhe
e mori trupin e Jezusit. 39 Por erdhi dhe

Nikodemi, i cili më përpara kishte vajtur te
Jezusi natën, duke sjellë një përzierje prej
mirre dhe aloe, prej rreth njëqind librash.
40 Ata, pra, e morën trupin e Jezusit dhe
e mbështollën në pëlhura liri me erëra të
këndëshme, sipas zakonit të varrimit që
ndiqnin Judenjtë. 41 Por në atë vend ku ai
u kryqëzua ishte një kopsht, dhe në kopsht
një varr i ri, në të cilën ende nuk ishte vënë
askush. 42 Aty, pra, për shkak të Përgatitjes
së Judenjve, e vunë Jezusin, sepse varri
ishte afër.

20

1 Por ditën e parë pas së shtunës, në
mëngjes, kur ishte ende errët, Maria Mag-
dalena shkoi te varri dhe pa se guri ishte
hequr nga varri. 2 Atëherë rendi te Simon
Pjetri dhe te dishepulli tjetër, të cilin Jezusi
e donte, dhe u tha atyre: "E kanë hequr
Zotin nga varri dhe nuk e dimë ku e vunë".
3 Atëherë Pjetri dhe dishepulli tjetër dolën
jashtë dhe u nisën për te varri. 4 Rendnin
të dy bashkë, por dishepulli tjetër rendi
përpara, më shpejt se Pjetri dhe arriti i pari
te varri. 5 Dhe, si u përkul, pa pëlhurat
prej liri që ishin në varr, por nuk hyri aty.
6 Arriti edhe Simon Pjetri që po e ndiqte,
hyri në varr dhe pa pëlhurat prej liri që
ishin përtokë, 7 dhe rizën, që qe vënë mbi
kokën e Jezusit; ajo nuk ishte bashkë me
pëlhurat, por ishte e palosur në një vend,
veç. 8 Atëherë hyri edhe ai dishepull tjetër
që kishte arritur i pari te varri, pa dhe
besoi. 9 Ata në fakt, nuk e kishin kuptuar
ende Shkrimin, sipas të cilit ai duhet të
ringjallej së vdekurish. 10 Pastaj dishepujt
u kthyen përsëri në shtëpi. 11 Por Maria
kishte mbetur jashtë varrit, dhe po qante.
Dhe, duke qarë, u përkul brenda varrit,
12 dhe pa dy engjëj, të veshur me të bardha,
ndenjur njëri te kryet dhe tjetri te këmbët
e vendit, ku qe trupi i Jezusit. 13 Ata i thanë:
"O grua, pse po qan?". Ajo u përgjigj atyre:
"Sepse e kanë hequr Zotin tim, dhe nuk e
di ku e kanë vënë". 14 Si tha këtë, ajo u
suall prapa dhe pa Jezusin, që qëndronte
në këmbë; por ajo nuk e dinte se ishte
Jezusi. 15 Jezusi i tha: "O grua, pse po qan?
Kë kërkon?". Ajo, duke menduar se ishte
kopshtari, i tha: "Zot, po e pate hequr ti,
më trego ku e vure dhe unë do ta marr".
16 Jezusi i tha: "Mari!". Dhe ajo atëherë u
kthye dhe i tha: "Rabboni!", që do të thotë:
Mësues. 17 Jezusi i tha: "Mos më prek, sepse
ende nuk u ngjita te Ati im; por shko te
vëllezërit e mi dhe u thuaj atyre se unë po
ngjitem tek Ati im dhe Ati juaj, te Perëndia
im dhe Perëndia juaj". 18 Atëherë Maria
Magdalena shkoi t'jua njoftojë dishepujve
se kishte parë Zotin dhe se ai i kishte thënë
këto gjëra. 19 Pastaj në mbrëmje të po asaj
dite, dita e parë e javës, ndërsa dyert e
vendit ku qenë mbledhur dishepujt ishin të
mbyllura nga frika e Judenjve, erdhi Jezusi
dhe u prezantua në mes tyre dhe u tha
atyre: "Paqja me ju!". 20 Dhe, si i tha këto,
u tregoi atyre duart e veta dhe brinjën.
Dishepujt pra, kur e panë Zotin, u gëzuan.
21 Pastaj Jezusi u tha atyre përsëri: "Paqja
me ju! Sikurse më ka dërguar mua Ati,
ashtu unë po ju dërgoj ju". 22 Dhe, si tha
këto fjalë, hukati mbi ta dhe tha: "Merrni
Frymën e Shenjtë! 23 Kujt do t'ia falni
mëkatet, do t'i jenë falur, kujt do t'ia mbani,
do t'i jenë mbajtur". 24 Por Thomai, i quajtur
Binjaku, një nga të dymbëdhjetët, nuk ishte
me ta kur erdhi Jezusi. 25 Dishepujt e tjerë,
pra, i thanë: "Kemi parë Zotin". Por ai u tha
atyre: "Po nuk e pashë në duart e tij shen-
jën e gozhdave, dhe po nuk e vura gishtin
tim te shenja e gozhdëve dhe dorën time
në brinjën e tij, unë nuk do të besoj". 26 Dhe
tetë ditë më vonë, dishepujt ishin përsëri
në shtëpi dhe Thomai ishte me ta. Jezusi
erdhi, ndonëse dyert ishin të mby-llura,
dhe u prezantua midis tyre dhe tha: "Paqja
me ju!". 27 Pastaj i tha Thomait: "Vëre
gishtin këtu dhe shiko duart e mia; shtrije
edhe dorën dhe vëre në brinjën time; dhe
mos ji mosbesues, por besues!". 28 Atëherë
Thomai u përgjigj dhe i tha: "Zoti im dhe
Perëndia im!". 29 Jezusi i tha: "Sepse më ke
parë, Thoma, ti ke besuar; lum ata që nuk
kanë parë dhe kanë besuar!". 30 Jezusi bëri
edhe shumë shenja të tjera në prezencën e
dishepujve të tij, të cilat nuk janë shkruar
në këtë libër. 31 Por këto gjëra janë shkruar
që ju të besoni se Jezusi është Krishti, Biri
i Perëndisë dhe që, duke besuar, ta keni
jetën në emër të tij.

21

1 Pas këtyre gjërave, Jezusi iu shfaq
përsëri dishepujve pranë Detit të Tiberi-
adës; dhe u shfaq në këtë mënyrë: 2 Simon
Pjetri, Thomai i quajtur Binjaku, Natanaeli

nga Kana e Galilesë, të bijtë e Zebedeut
dhe dy të tjerë nga dishepujt e tij ishin
bashkë. 3 Simon Pjetri u tha atyre: "Po
shkoj të peshkoj". Ata i thanë: "Po vijmë
edhe ne me ty". Dolën dhe hipën men-
jëherë në barkë; por atë natë nuk zunë
asgjë. 4 Në mëngjes herët, Jezusi ndenji te
bregu; megjithatë dishepujt nuk e kuptuan
se ishte Jezusi. 5 Dhe Jezusi u tha atyre: "O
djema, a keni ndonjë gjë për të ngrënë?".
Ata iu përgjigjën: "Jo!". 6 Dhe ai u tha
atyre: "Hidhni rrjetën në anën e djathtë të
barkës dhe do të gjeni". E hodhën, pra, dhe
s'mundën më ta tërhiqnin nga shumica e
peshqve. 7 Atëherë dishepulli, të cilin Jezusi
e donte, i tha Pjetrit: "Është Zoti". Simon
Pjetri, kur dëgjoi se ishte Zoti, u mbështoll
me rrobë (sepse ishte i zhveshur) dhe u
hodh në det. 8 Dishepujt e tjerë përkundrazi
shkuan me barkë (sepse nuk ishin shumë
larg nga toka, vetëm dyqind kubitë), duke
tërhequr rrjetën plot me peshq. 9 Mbasi
dolën në tokë, panë një zjarr me prush
dhe mbi të peshk dhe bukë. 10 Jezusi u
tha atyre: "Sillni këtu disa nga peshqit që
zutë tani!". 11 Simon Pjetri hipi përsëri në
barkë dhe nxori në tokë rrjetën, plot me
peshq të mëdhenj, njëqind e pesëdhjetë e
tre; dhe, megjithse ishin aq shumë, rrjeta
nuk u shqye. 12 Jezusi u tha atyre: "Ejani
të hani mëngjes". Por asnjë nga dishepujt
nuk guxonte ta pyeste: "Kush je?", duke
ditur se ishte Zoti. 13 Atëherë Jezusi erdhi,
mori bukë dhe ua dha atyre; po kështu
edhe peshkun. 14 Kjo ishte e treta herë që
Jezusi iu shfaq dishepujve të vet, mbasi
ishte ringjallur së vdekuri. 15 Mbasi kishin
ngrënë, Jezusi i tha Simon Pjetrit: "Simon
nga Jona, a më do ti mua më shumë se
këta?". Iu përgjigj: "Po, Zot, ti e di se unë
të dua". Jezusi i tha: "Kulloti qengjat e
mi!". 16 Përsëri e pyeti për të dytën herë:
"Simon nga Jona, a më do ti mua?". Iu
përgjigj: "Po, Zot, ti e di se unë të dua".
Jezusi i tha: "Ki kujdes për delet e mia".
17 E pyeti për të tretën herë: "Simon nga
Jona, a më do ti mua?". Pjetri u trishtua
pse e pyeti për të tretën herë: "A më do ti
mua?", dhe iu përgjigj: "Zot, ti di çdo gjë,
ti di se unë të dua". Jezusi i tha: "Kulloti
delet e mia. 18 Në të vërtetë, në të vërtetë
po të them se, kur ti ishe i ri, e ngjeshje
vetveten dhe shkoje ku të doje; po kur të
jesh plak, do t'i shtrish duart dhe dikush
tjetër do të të ngjeshë e do të të çojë atje
ku ti nuk do të doje". 19 I tha këto fjalë
për të bërë të ditur se me ç'vdekje ai do ta
përlëvdonte Perëndinë. Dhe, si i tha këto,
i tha: "Ndiqmë". 20 Dhe Pjetri u kthye dhe
pa se po e ndiqte dishepulli, të cilin Jezusi e
donte, ai që gjatë darkës ishte mbështetur
mbi kraharorin e Jezusit dhe kishte pyetur:
"Zot, kush është ai që po të tradhton?".
21 Kur Pjetri e pa, i tha Jezusit: "Zot, dhe
me të ç'do të bëhet?". 22 Jezusi iu përgjigj:
"Nëse dua që ai të mbetet derisa të vij unë,
ç'të duhet? Ti ndiqmë!". 23 Atëherë u hap
zëri midis vëllezërve se ai dishepull nuk
do të vdiste; por Jezusi nuk i kishte thënë
Pjetrit se ai nuk do të vdiste, por: "Nëse unë
dua që ky të mbetet derisa të vij unë, ç'të
duhet?". 24 Ky është dishepulli që dëshmon
për këto gjëra dhe që ka shkruar këto gjëra;
dhe ne dimë se dëshmia e tij është e vërtetë.
25 Janë edhe shumë gjëra të tjera që i bëri
Jezusi, të cilat, po të shkruheshin një nga
një, unë mendoj se nuk do të mjaftonte
mbarë bota që t'i nxinte librat që do të
mund të shkruheshin. Amen.

Veprat e Apostujve

1 Tregimin e parë e bëra, o Teofil, mbi të
gjitha gjërat që Jezusi nisi të bëjë dhe të
mësojë, 2 deri në ditën në të cilën u muarr
në qiell, pasi u kishte dhënë urdhërime
nëpërmjet Frymës së Shenjtë apostujve që
ai kishte zgjedhur. 3 Atyre, pasi pati vuaj-
tur, iu paraqit i ngjallur me shumë prova
bindëse, duke u parë prej tyre për dyzet
ditë dhe duke folur për gjërat e mbretërisë
së Perëndisë. 4 Dhe, duke u gjendur bashkë
me ta, i urdhëroi ata që të mos largoheshin
nga Jeruzalemi, por të prisnin premtimin e
Atit: "Që, tha ai, e keni dëgjuar nga unë,
5 sepse Gjoni pagëzoi me ujë, por ju do të
pagëzoheni me Frymën e Shenjtë, mbas jo
shumë ditësh". 6 Kështu ata që ishin mbled-
hur bashkë e pyetën, duke thënë: "Zot, a
do ta rivendosësh në këtë kohë mbretërinë
e Izraelit?". 7 Por ai u tha atyre: "Nuk
ju takon juve të dini kohët dhe momentet
e përshtatshme, që ka përcaktuar Ati me
autoritetin e vet. 8 Ju do të merrni fuqi kur
Fryma e Shenjtë do të vijë mbi ju dhe do
të bëheni dëshmitarët e mi në Jeruzalem
dhe në gjithë Judenë, në Samari dhe deri
në skajin e dheut". 9 Mbasi i tha këto gjëra,
ndërsa ata po e vështronin, u ngrit lart;
dhe një re e përfshiu dhe ua hoqi prej syve
të tyre. 10 Dhe, si ata po i mbanin sytë e
ngulitur në qiell, ndërsa ai po largohej, ja
dy burra në rroba të bardha iu paraqitën
atyre, 11 dhe thanë: "Burra Galileas, pse
qëndroni e shikoni drejt qiellit? Ky Jezus,
që u është marrë në qiell nga mesi juaj, do
të kthehet në të njëjtën mënyrë, me të cilën
e keni parë të shkojë në qiell". 12 Atëherë
ata u kthyen në Jeruzalem, nga mali që
quhet i Ullinjve, që është afër Jeruzalemit
sa një ecje e së shtunës. 13 Dhe, si u kthyen
në qytet, u ngjitën në sallën e sipërme,
ku rrinin Pjetri dhe Jakobi, Gjoni dhe An-
drea, Filipi dhe Thomai, Bartolomeu dhe
Mateu, Jakobi i Alfeut dhe Simon Zellshmi,
dhe Juda i Jakobit. 14 Të gjithë këta ngul-
monin me një mendje të vetme në lutje dhe
përgjërim së bashku me gratë, me Marinë,
nënën e Jezusit, dhe me vëllezërit e tij. 15 Në
ato ditë Pjetri u çua në mes të dishepujve
(dhe numri i emrave të mbledhur ishte
rreth njëqind e njëzet) dhe tha: 16 "Vëllezër,
ishte e nevojshme që të përmbushej ky
Shkrim, të cilin Fryma e Shenjtë e parafoli
me anë të gojës së Davidit në lidhje me
Judën, i cili u bë prijës i atyre që e kapën
Jezusin. 17 Sepse ai ishte i numëruar bashkë
me ne dhe kishte pjesë në këtë shërbesë.
18 Ai, pra, fitoi një arë, me shpërblimin
e paudhësisë, dhe duke rënë kokëposhtë,
plasi në mes dhe të gjitha të brendshmet e
tij iu derdhën. 19 Kjo iu bë e njohur të gjithë
banorëve të Jeruzalemit, sa që ajo arë në
dialektin e tyre është quajtur Akeldama, që
do të thotë: "Ara e gjakut". 20 Në fakt, në lib-
rin e Psalmeve, është shkruar: "Shtëpia e tij
u bëftë e shkretë dhe askush mos banoftë
në të!", dhe: "Tjetërkush e zëntë detyrën
e tij!". 21 Duhet, pra, që ndër burrat që
kanë qenë në shoqërinë tonë gjithë kohën
në të cilën Zoti Jezus ka hyrë dhe ka dalë
midis nesh, 22 duke filluar që nga pagëzimi
i Gjonit e deri në atë ditë kur u muarr në
qiell nga mesi ynë, një prej tyre të bëhet
dëshmitar me ne, i ringjalljes së tij". 23 Dhe
u paraqitën dy: Jozefi, i quajtur Barsaba, që
ishte i mbiquajtur Just, dhe Matia. 24 Dhe,
duke u lutur, thanë: "Ti, o Zot, që i njeh
zemrat e të gjithëve, trego cilin nga këta
të dy ke zgjedhur, 25 për të marrë shortin e
kësaj shërbese dhe apostullimin, nga i cili
Juda u largua për të shkuar në vendin e tij".
26 Atëherë hodhën short, dhe shorti ra mbi
Matian; dhe ai iu shtua të njëmbëdhjetë
apostujve.

2

1 Kur erdhi dita e Rrëshajëve, ata ishin të
gjithë bashkë, në një mendje të vetme, në të
njëjtin vend. 2 Dhe befas nga qielli erdhi një
ushtimë, si ajo e një ere që fryn furishëm,
dhe e mbushi gjithë shtëpinë ku ata po
rrinin. 3 Dhe atyre u dukën gjuhë, si prej
zjarri, të cilat ndaheshin dhe zinin vend
mbi secilin prej tyre. 4 Kështu të gjithë u
mbushën me Frymën e Shenjtë dhe filluan
të flasin në gjuhë të tjera, ashtu si Fryma
e Shenjtë ua jepte të shpreheshin. 5 Por
në Jeruzalem banonin disa Judenj, njerëz
të perëndishëm, nga të gjitha kombet nën
qiell. 6 Kur u dëgjua ajo ushtimë, turma u
mblodh dhe u hutua, sepse secili nga ata i
dëgjonte të flisnin në gjuhën e vet. 7 Dhe të
gjithë habiteshin dhe mrekulloheshin dhe

i thoshnin njëri-tjetrit: "Ja, a nuk janë të
gjithë Galileas këta që flasin? 8 Si vallë
secili nga ne i dëgjon të flasin në gjuhën
e vet amtare? 9 Ne Partët, Medët, Elamitët
dhe banorët e Mesopotamisë, të Judesë dhe
të Kapadokisë, të Pontit dhe të Azisë, 10 të
Frigjisë e të Pamfilisë, të Egjiptit dhe të
pjesëve të Libisë përballë Kirenës, dhe ne
të ardhur nga Roma, Judenj dhe prozelitë,
11 Kretas dhe Arabë, i dëgjojmë të flasin
për gjërat e mëdha të Perëndisë në gjuhët
tona!". 12 Dhe të gjithë habiteshin dhe ishin
hutuar dhe i thonin njëri-tjetrit: "Ç'do të
thotë kjo?". 13 Kurse të tjerë i përqeshnin
dhe thonin: "Janë plot me verë të ëmbël!".
14 Por Pjetri u çua në këmbë bashkë me të
njëmbëdhjetët dhe u foli atyre me zë të
lartë: "Judenj dhe ju të gjithë që banoni
në Jeruzalem, merrni njoftim për këtë dhe
dëgjoni me vëmendje fjalët e mia. 15 Këta
nuk janë të dehur, siç po mendoni ju, sepse
është vetëm ora e tretë e ditës. 16 Por kjo
është ajo që ishte thënë nëpërmjet profetit
Joel: 17 "Dhe në ditët e fundit do të ndodhë,
thotë Perëndia, që unë do të përhap nga
Fryma ime mbi çdo mish; dhe bijtë tuaj e
bijat tuaja do të profetizojnë, të rinjtë tuaj
do të shohin vegime dhe të moshuarit tuaj
do të shohin ëndrra. 18 Në ato ditë do të
përhap nga Fryma im mbi shërbëtorët e
mi dhe mbi shërbëtoret e mia, dhe do të
profetizojnë. 19 Dhe do të bëj mrekulli lart
në qiell dhe shenja poshtë mbi tokë: gjak,
zjarr e avull tymi. 20 Dielli do të kthehet
në errësirë dhe hëna në gjak, para se të
vijë dita e madhe dhe e lavdishme e Zotit.
21 Dhe do të ndodhë që kush ta ketë thirrur
emrin e Zotit, do të shpëtohet". 22 Burra të
Izraelit, dëgjoni këto fjalë: Jezusi Nazareas,
njeriu i dëftuar nga Perëndia ndër ju me
vepra të fuqishme, me mrekulli dhe shenja
që Perëndia bëri ndër ju me anë të ti tij, siç
edhe vet e dini, 23 ai, pra, sipas këshillit të
caktuar dhe të paranjohur të Perëndisë, ju
dorëzua juve dhe ju e zutë dhe, me duart
e të padrejtëve, e gozhduat në kryq dhe
e vratë. 24 Por Perëndia e ka ringjallur,
pasi e zgjidhi nga ankthet e vdekjes, sepse
nuk ishte e mundur që vdekja ta mbante
atë. 25 Në fakt Davidi thotë për të: "E
pata vazhdimisht Zotin para meje, sepse ai
është në të djathtën time, që unë të mos
hiqem. 26 Për këtë u gëzua zemra ime dhe
ngazëlloi gjuha ime, dhe edhe mishi im do
të qëndrojë në shpresë. 27 Sepse ti nuk do
ta lësh shpirtin tim në Hades dhe nuk do të
lejosh që i Shenjti yt të shohë kalbjen. 28 Ti
më ke bërë të njoh udhët e jetës, ti do të
më mbushësh me gëzim në praninë tënde".
29 Vëllezër, mund të thuhet haptas për Da-
vidin patriark që ai vdiq dhe u varros; dhe
varri i tij është ndër ne deri ditën e sotme.
30 Ai, pra, duke qenë profet, e dinte se
Perëndia i kishte premtuar me betim se nga
fryti i belit të tij, sipas mishit, do të ngjallet
Krishti për t'u ulur mbi fronin e tij; 31 dhe,
duke parashikuar këtë, foli për ringjalljen
e Krishtit, duke thënë se shpirti i tij nuk do
të lihej në Hades dhe se mishi i tij nuk do
të shihte kalbjen. 32 Këtë Jezus, Perëndia e
ka ringjallur; dhe për këtë të gjithë ne jemi
dëshmitarë! 33 Ai, pra, duke qenë i ngritur
në të djathtë të Perëndisë dhe duke marrë
nga Ati premtimin e Frymës së Shenjtë, ka
përhapur atë që ju tani shihni dhe dëgjoni.
34 Sepse Davidi nuk është ngritur në qiell,
madje ai vetë thotë: "Zoti i ka thënë Zotit
tim: Ulu në të djathtën time, 35 derisa unë
t'i vë armiqtë e tu si stol të këmbëve të
tua!". 36 Ta dijë, pra, me siguri, gjithë
shtëpia e Izraelit se atë Jezus që ju e keni
kryqëzuar, Perëndia e ka bërë Zot e Krisht".
37 Kur ata i dëgjuan këto gjëra, u pikëlluan
në zemër dhe pyetën Pjetrin dhe apostujt:
"Vëllezër, ç'duhet të bëjmë?". 38 Atëherë
Pjetri u tha atyre: "Pendohuni dhe secili
nga ju le të pagëzohet në emër të Jezu
Krishtit për faljen e mëkateve, dhe ju do
të merrni dhuratën e Frymës së Shenjtë.
39 Sepse premtimi është për ju dhe për bijtë
tuaj dhe për gjithë ata që janë larg, për
ata që Zoti, Perëndia ynë, do t'i thërrasë".
40 Dhe me shumë fjalë të tjera u përbetohej
dhe i nxiste, duke thënë: "Shpëtoni veten
nga ky brez i çoroditur!". 41 Dhe ata që e
pranuan fjalën e tij me gëzim, u pagëzuan;
atë ditë u shtuan rreth tre mijë veta. 42 Ata
ishin ngulmues në zbatimin e mësimit të
apostujve, në bashkësi, në thyerjen e bukës
dhe në lutje. 43 Dhe të gjithëve u kishte
hyrë druajtja; dhe shumë shenja e mrekulli
bëheshin nga dora e apostujve. 44 Por gjithë
ata që besonin rrinin bashkë dhe çdo gjë e
kishin të përbashkët. 45 Dhe i shisnin pronat
e pasuritë dhe ua ndanin të gjithëve, sipas
nevojës së çdonjërit. 46 Dhe ngulmonin

me një mendje të vetme çdo ditë në tempull dhe, duke e thyer bukën nga shtëpia
në shtëpi, merrnin ushqimin me gëzim
dhe me thjeshtësi zemre, 47 duke lavdëruar
Perëndinë dhe duke gëzuar simpatinë e
gjithë popullit. Dhe Zoti i shtonte kishës
çdo ditë ata që ishin shpëtuar.

3

1 Por Pjetri dhe Gjoni po ngjiteshin
bashkë për në tempull, rreth orës së nëntë,
në orën e lutjes. 2 Dhe aty ishte një njeri
i çalë që prej lindjes, të cilin e sillnin çdo
ditë dhe e linin afër derës së tempullit,
e t'u quajtur "E bukura", për t'u kërkuar
lëmoshë atyre që hynin në tempull. 3 Ai,
kur pa se Pjetri dhe Gjoni po hynin në
tempull, u kërkoi lëmoshë. 4 Atëherë Pjetri,
me Gjonin, duke i ngulur sytë mbi të, i tha:
"Na shiko". 5 Dhe ai po i shikonte me kujdes,
duke shpresuar se do të merrte ndonjë gjë
prej tyre. 6 Por Pjetri tha: "Unë nuk kam
as argjend, as ar, por atë që kam po ta
jap: në emër të Jezu Krishtit Nazarenas,
çohu dhe ec!". 7 Dhe, si e kapi nga dora
e djathtë, e ngriti në këmbë; dhe në atë
çast iu forcuan këmbët dhe nyjet. 8 Dhe me
një të hovur u ngrit në këmbë dhe filloi
të ecë; dhe hyri me ta në tempull, duke
ecur, duke u hedhur dhe duke lavdëruar
Perëndinë. 9 Dhe gjithë populli e pa duke
ecur dhe duke lavdëruar Perëndinë, 10 dhe
e njohën se ishte ai që rrinte ulur para
derës së Bukur të tempullit për të kërkuar
lëmoshë; dhe u mbushën me habi dhe çudi
për atë që i kishte ndodhur atij. 11 Atëherë,
ndërsa i çali që ishte shëruar rrinte ngjitur
pas Pjetrit dhe Gjonit, gjithë populli, i çudi-
tur, rendi drejt tyre te portiku të quajtur i
Salomonit. 12 Dhe Pjetri, duke parë këtë gjë,
i foli popullit duke thënë: "Burra të Izraelit,
pse po mrrekulloheni për këtë? Ose pse
po na i ngulni sytë sikur ne me fuqinë
tonë të vetme ose me perëndishmëri të
kishim bërë që ky njeri të ecë? 13 Perëndia e
Abrahamit, e Isakut dhe e Jakobit, Perëndia
e etërve tanë e ka përlëvduar Birin e tij
Jezusin, të cilin ju ia dorëzuat Pilatit dhe
e mohuat përpara tij, megjithëse ai kishte
vendosur ta lironte. 14 Por ju e mohuat të
Shenjtin, të Drejtin, dhe kërkuat që t'ju
jepej një vrasës, 15 dhe vratë princin e jetës,
që Perëndia e ka ringjallur prej së vdekuri
dhe për të cilin ne jemi dëshmitarë! 16 Dhe
për besimin në emër të Jezusit, ky njeri,
të cilin ju po e shihni dhe e njihni, u
fortesua nga emri i tij; dhe besimi, që është
nëpërmjet tij, i ka dhënë shërimin e plotë
të gjymtyrëve, në praninë e të gjithëve
ju. 17 Por tani, o vëllezër, unë e di që e
keni bërë nga padija, ashtu siç kanë bërë
edhe krerët tuaj. 18 Por kështu Perëndia
i ka përmbushur ato që kishte parathënë
me gojën e të gjithë profetëve të vet, se
Krishti i tij do të vuante. 19 Pendohuni, pra,
dhe kthehuni, që të shlyhen mëkatet tuaja,
dhe që të vijnë kohët e flladit nga prania
e Zotit, 20 dhe ai të dërgojë Jezu Krishtin
që ju ishte predikuar më parë juve, 21 të
cilin qielli duhet ta mbajë deri në kohën
e ripërtëritjes të të gjitha gjërave, për të
cilën Perëndia ka folur nëpërmjet gojës së
gjithë profetëve të tij të shenjtë, që nga
fillimi i botës. 22 Vetë Moisiu, në fakt, u tha
etërve: "Zoti, Perëndia juaj do të ngjallë për
ju një profet si unë nga mesi i vëllezërve
tuaj; dëgjojeni në të gjitha gjërat që ai do
t'ju thotë! 23 Dhe do të ndodhë që kushdo që
nuk do ta dëgjojë atë profet, do të shkatër-
rohet në mes të popullit". 24 Gjithashtu të
gjithë profetët, të gjithë ata që kanë folur
qysh nga Samueli e këtej, i kanë shpallur
këto ditë. 25 Ju jeni bij të profetëve dhe
të besëlidhjes që bëri Perëndia me etërit
tanë, duke i thënë Abrahamit: "Dhe në
pasardhësit e tu do të bekohen të gjitha
kombet e dheut". 26 Perëndia më së pari,
mbasi e ringjalli Birin e tij Jezusin, jua ka
dërguar juve që t'ju bekojë, duke larguar
secilin nga ju nga paudhësitë e tij".

4

1 Ndërsa ata po i flisnin popullit,
priftërinjtë, komandanti i tempullit dhe
saducenjtë u turrën mbi ta, 2 të zemëruar
sepse e mësonin popullin dhe shpallnin në
Jezusin ringjalljen e të vdekurve. 3 Dhe i
shtinë në dorë dhe i futën në burg deri të
nesërmen, sepse ishte ngrysur. 4 Por shumë
nga ata që ua kishin dëgjuar fjalën besuan;
dhe numri i burrave u bë rreth pesë mijë.
5 Të nesërmen krerët, pleqtë dhe skribët
u mblodhën në Jeruzalem, 6 bashkë me
kryepriftin Anan dhe me Kajafën, Gjonin,
Aleksandrin dhe të gjithë ata që i përkisnin
farefisit të kryepriftërinjve. 7 Dhe, si i

nxorën aty në mes, i pyetën: "Me ç'pushtet
ose në emër të kujt e keni bërë këtë?".
8 Atëherë Pjetri, i mbushur me Frymën e
Shenjtë, u tha atyre: "Krerë të popullit dhe
pleq të Izraelit! 9 Nëse ne sot gjykohemi për
një mirësi që iu bë një njeriu të sëmurë, për
të ditur si u shërua ai, 10 le ta njihni të gjithë
ju dhe mbarë populli i Izraelit se kjo u bë
në emër të Jezu Krishtit Nazareas, që ju e
kryqëzuat dhe që Perëndia e ringjalli prej
së vdekuri; me anë të tij ky njeri del para
jush i shëruar plotësisht. 11 Ky është guri
që ju, ndërtuesit, e hodhët poshtë dhe që u
bë guri i qoshes. 12 Dhe në asnjë tjetër nuk
ka shpëtim, sepse nuk ka asnjë emër tjetër
nën qiell që u është dhënë njerëzve dhe
me anë të të cilit duhet të shpëtohemi".
13 Ata, kur e panë çiltërsinë e Pjetrit dhe
të Gjonit dhe duke kuptuar se ishin njerëz
të pamësuar dhe pa arsim, u mrrekulluan
dhe i njihnin se kishin qenë me Jezusin.
14 Duke parë pastaj në këmbë pranë tyre,
njeriun që u shërua, nuk mund të thoshnin
asgjë kundër. 15 Dhe, mbasi i urdhëruan
të dalin jashtë sinedrit, u konsultuan me
njëri tjetrin, 16 duke thënë: "Ç't'u bëjmë
këtyre njerëzve? Sepse u është njohur
të gjithë banorëve të Jeruzalemit se është
bërë një mrekulli e dukshme prej tyre, dhe
ne nuk mund ta mohojmë; 17 por, që kjo
të mos përhapet më shumë në popull, t'i
shtrëngojmë me kërcënime të rrepta të
mos i flasin më asnjeriu në këtë emër".
18 Dhe, si i thirrën, u dhanë urdhër atyre të
mos flasin fare dhe as të mësojnë në emër
të Jezusit. 19 Por Pjetri dhe Gjoni, duke iu
përgjigjur atyre, thanë: "Gjykoni ju, nëse
është e drejtë para Perëndisë t'ju bindemi
më shumë juve sesa Perëndisë. 20 Sepse ne
nuk mund të mos flasim për ato që kemi
parë dhe dëgjuar". 21 Ata pasi i kërcënuan
përsëri, i lanë të shkojnë duke mos gjetur
mënyrë se si t'i ndëshkojnë për shkak
të popullit, sepse të gjithë përlëvdonin
Perëndinë për atë që kishte ndodhur.
22 Sepse njeriu në të cilin kishte ndodhur
ajo mrekulli e shërimit ishte më shumë se
dyzet vjeç. 23 Kur u liruan, ata u kthyen tek
të vetët dhe u treguan gjithçka që krerët
e priftërinjve dhe pleqtë u kishin thënë.
24 Kur i dëgjuan këto, ata unanimisht e
ngritën zërin te Perëndia dhe thanë: "O
Zot, ti je Perëndia që ke bërë qiellin, tokën,
detin dhe gjithçka që është në ta, 25 dhe
që me anë të Frymës së Shenjtë ke thënë,
nëpërmjet gojës së Davidit, shërbëtorit
tënd: "Përse u zemëruan kombet, dhe
popujt kurdisin gjëra të kota? 26 Mbretërit e
dheut ngritën krye dhe princat u mblodhën
bashkë kundër Zotit dhe kundër Krishtit të
tij". 27 Sepse pikërisht kundër Birit tënd të
shenjtë, që ti e vajose, u mblodhën Herodi
dhe Ponc Pilati me johebrenjtë dhe me
popullin e Izraelit, 28 për të bërë të gjitha
ato që dora jote dhe këshilli yt kishin
paracaktuar se do të ndodhnin. 29 Dhe tani,
Zot, shqyrto kërcënimet e tyre dhe lejo që
shërbëtorët e tu të kumtojnë fjalën tënde
me plot çiltërsi, 30 duke e shtrirë dorën
tënde për të shëruar dhe që të kryhen
shenja dhe mrekulli në emër të Birit tënd
të shenjtë Jezusit". 31 Dhe, mbasi qenë
lutur, vendi ku ishin mbledhur u drodh;
dhe të gjithë u mbushën me Frymën e
Shenjtë, dhe e shpallnin fjalën e Perëndisë
me çiltersi. 32 Dhe numri i madh i atyre
që besuan ishte me një zemër të vetme
dhe me një shpirt të vetëm; askush nuk
thoshte se ç'kishte ishte e vet, por të
gjitha gjërat i kishin të përbashkëta. 33 Dhe
apostujt me fuqi të madhe jepnin dëshmi
të ringjalljes së Zotit Jezus; dhe hir i madh
ishte mbi të gjithë ata. 34 Sepse midis tyre
nuk kishte asnjë nevojtar, sepse të gjithë
ata që zotëronin ara ose shtëpi i shisnin dhe
sillnin fitimin nga gjërat e shitura, 35 dhe i
vinin te këmbët e apostujve; pastaj secilit
i jepej, sipas nevojës së tij. 36 Kështu Iose,
i mbiquajtur nga apostujt Barnaba (që do
të thotë "biri i ngushëllimit"), Levit, me
prejardhje nga Qipro, 37 kishte një arë, e
shiti dhe solli fitimin dhe i vuri te këmbët
e apostujve.

5

1 Kurse një farë burri, me emër Anania,
me gruan e vet Safira, shiti një arë, 2 por
mbajti për vete një pjesë të parave, me
miratimin e gruas, dhe e çoi mbetjen te
këmbët e apostujve. 3 Por Pjetri i tha:
"Anania, pse Satani ta mbushi zemrën që
të gënjesh Frymën e Shenjtë dhe të mbash
një pjesë të çmimit të arës? 4 Po të mbetej
e pashitur, a nuk do të ngelte e jotja? Dhe
ato që more nga shitja a nuk ishin vallë në

dispozicionin tënd? Pse e shtive në zemër
këtë gjë? Ti nuk ke gënjyer njerëzit, por
Perëndinë!”. 5 Kur i dëgjoi këto fjalë, Anania
ra përtokë dhe dha shpirt. Dhe një frikë
e madhe i zuri të gjithë ata që i dëgjuan
këto gjëra. 6 Atëherë u ngritën disa të rinj,
e mbështollën, e mbartën jashtë dhe e var-
rosën. 7 Dhe afërsisht tre orë më vonë hyri
dhe gruaja e tij, e cila nuk dinte ç’kishte
ndodhur. 8 Dhe Pjetri i drejtoi fjalën, duke
thënë: “Më thuaj, a e shitët arën për kaq?”.
Dhe ajo u përgjigj: “Po, për aq”. 9 Atëherë
Pjetri i tha: “Pse u morët vesh që ta tundoni
Frymën e Zotit? Ja, këmbët e atyre që e
varrosën burrin tënd janë në prag të derës
dhe do të të mbartin jashtë edhe ty!”. 10 Në
moment ajo ra te këmbët e tij dhe dha
shpirt. Dhe të rinjtë, si hynë, e gjetën të
vdekur, e mbartën jashtë dhe e varrosën
pranë burrit të saj. 11 Kështu një frikë e
madhe e zuri gjithë kishën dhe gjithë ata që
i dëgjonin këto gjëra. 12 Dhe shumë shenja
dhe mrekulli bëheshin në mes të popullit
nëpërmjet duarve të apostujve. Të gjithë
me një mendje të vetme mblidheshin nën
portikun e Salomonit. 13 Dhe asnjeri nga
të tjerët nuk guxonte të bashkohej me ta;
por populli i lartësonte. 14 Kështu Zotit i
shtohej një numër gjithnjë e më i madh
besimtarësh, turma burrash dhe grash, 15 aq
sa i binin të sëmurët në sheshe, i vinin në
shtretër e në shtroja, që kur kalonte Pjetri,
të paktën hija e tij të mbulonte ndonjë nga
ata. 16 Edhe një turmë nga qytetet përreth
turrej në Jeruzalem, duke sjellë të sëmurët
dhe ata që mundoheshin nga frymëra të
ndyra dhe të gjithë shëroheshin. 17 Atëherë
u ngritën kryeprifti dhe të gjithë ata që
ishin me të, domethënë sekti i saducenjve,
plot smirë, 18 dhe vunë dorë mbi apostujt
dhe i futën në burgun publik. 19 Por një
engjëll i Zotit, natën, i hapi dyert e burgut
dhe, si i nxori jashtë, tha: 20 “Shkoni, paraqi-
tuni në tempull dhe i shpallni popullit të
gjitha fjalët e kësaj jete”. 21 Dhe ata, si i
dëgjuan këto, hynë në tempull kur zbard-
hte dita dhe mësonin. Por kryeprifti dhe
ata që ishin me të, erdhën dhe thirrën
bashkë sinedrin dhe të gjithë pleqtë e bijve
të Izraelit; pastaj dërguan rojet në burg për
t’i sjellë apostujt. 22 Por rojet, kur arritën
në burg, nuk i gjetën; dhe kur u kthyen
bënë raportimin e tyre, 23 duke thënë: “Ne
e gjetëm burgun të mbyllur me kujdes dhe
rojet në këmbë përpara dyerve; por kur i
hapëm, nuk gjetëm asnjeri brenda”. 24 Por
kryeprifti, komandanti i rojeve të tempullit
dhe krerët e priftërinjve, kur i dëgjuan këto
gjëra, mbetën të habitur lidhur me këtë,
sepse nuk dinin ç’donte të thoshte gjithë
kjo punë. 25 Por erdhi dikush që u raportoi
atyre duke thënë: “Ja, këta njerëz që ju i
futët në burg janë në tempull dhe po mëso-
jnë popullin”. 26 Atëherë komandanti shkoi
me rojet dhe i solli, pa dhunë, nga frika se
mos populli i vriste me gurë. 27 Kështu, pra,
i sollën dhe i paraqitën përpara sinedrit;
dhe kryeprifti i pyeti, 28 duke thënë: “Po a
nuk ju kemi ndaluar rreptësisht të mësoni
në atë emër? Dhe ja, ju e keni mbushur
Jeruzalemin me doktrinën tuaj dhe doni
që të bjerë mbi ne gjaku i atij njeriu”.
29 Por Pjetri dhe apostujt, duke u përgjigjur,
thanë: “Duhet t’i bindemi Perëndisë më
shumë sesa njerëzve. 30 Perëndia e etërve
tanë e ka ringjallur Jezusin, që ju e vratë,
duke e varur në dru. 31 Perëndia e lartësoi
me të djathtën e vet dhe e bëri princ dhe
shpëtimtar për t’i dhënë Izraelit pendimin
dhe faljen e mëkateve. 32 Dhe për këto gjëra
ne jemi dëshmitarë të tij, si edhe Fryma e
Shenjtë, që Perëndia ua ka dhënë atyre që
i binden atij”. 33 Kur i dëgjuan këto gjëra,
ata u tërbuan dhe vendosën t’i vrasin. 34 Por
një farise, me emër Gamaliel, mësues i
ligjit dhe i nderuar nga gjithë populli, u
ngrit në këmbë në sinedër dhe urdhëroi
të nxirren jashtë apostujt për një moment.
35 Pastaj u tha atyre të sinedrit: “Burra të
Izraelit, mendohuni mirë për atë që do t’u
bëni këtyre njerëzve. 36 Sepse pak kohë
më parë u ngrit Teuda që thoshte se ishte
dikush; rreth tij u mblodhën afro katërqind
burra; por ai u vra dhe të gjithë ata që e
kishin ndjekur u shpërndanë dhe u asgjë-
suan. 37 Pas tij, në kohën e regjistrimit të
popullsisë, u ngrit Juda Galileas që tërhoqi
pas vetes shumë njerëz; edhe ai humbi,
dhe të gjithë ata që e kishin ndjekur u
shpërndanë. 38 Tani unë po ju them t’u rrini
larg këtyre njerëzve dhe t’i lironi, sepse në
qoftë se ky plan ose kjo vepër është prej
njerëzve, ajo do të prishet, 39 por nëse është
prej Perëndisë, ju nuk mund ta prishni,

sepse do të gjendeshit në luftë kundër vetë
Perëndisë!”. 40 Dhe ata ia vunë veshin. Dhe,
mbasi i thirrën apostujt, i rrahën dhe u
dhanë urdhër të mos flasin në emër të
Jezusit; pastaj i lanë të shkojnë. 41 Kështu
ata u larguan nga sinedri, duke u gëzuar
sepse qenë çmuar të denjë të fyhen për
emrin e Jezusit. 42 Dhe çdo ditë, në tempull
e nëpër shtëpi, nuk pushonin duke mësuar
dhe duke shpallur lajmin e mirë: që Jezusi
është Krishti.

6

1 Por në ato ditë, duke u shumuar numri
i dishepujve, lindi një murmuritje nga ana
e Helenistëve kundër Hebrenjve, sepse ve-
jushat e tyre po liheshin pas dore në shër-
bimin e përditshëm. 2 Atëherë të dym-
bëdhjetët, pasi mblodhën numrin e madh
të dishepujve, thanë: “Nuk është mirë
që ne të lëmë fjalën e Perëndisë për të
shërbyer nëpër tryeza. 3 Prandaj, vëllezër,
kërkoni midis jush shtatë burra, me dëshmi
të mirë, të mbushur me Frymën e Shenjtë
dhe me urtësi, të cilëve do t’ua besojmë
këtë detyrë. 4 Kurse ne do të vazhdojmë t’i
kushtohemi lutjes dhe shërbesës së fjalës”.
5 Ky propozim u pëlqeu gjithë dishepujve.
Dhe zgjodhën Stefanin, njeri plot besim
dhe Frymë të Shenjtë, Filipin, Prohorin,
Nikanorin, Timonin, Parmenin dhe Nikol-
lën, një prozelit nga Antiokia. 6 I paraqitën
pastaj përpara apostujve, të cilët, mbasi
u lutën, vunë duart mbi ta. 7 Ndërkaq
fjala e Perëndisë po përhapej, dhe numri i
dishepujve po shumohej fort në Jeruzalem,
edhe një numër i madh priftërinjsh i bindej
besimit. 8 Dhe Stefani, plot besim dhe fuqi,
bënte mrekulli dhe shenja të mëdha nëpër
popull. 9 Dhe disa nga sinagoga, që quhej
e Libertinëve, të Kirenarëve, të Aleksan-
drinëve dhe të atyre të Kilikisë dhe të Azisë
u ngritën që të grindeshin me Stefanin;
10 por nuk mund t’i bënin ballë urtësisë dhe
frymës me anë të së cilës ai fliste. 11 Atëherë
nxitën disa njerëz të thoshnin: “Ne e kemi
dëgjuar duke folur fjalë blasfemie kundër
Moisiut dhe kundër Perëndisë”. 12 Edhe
e ngacmuan popullin, pleqtë dhe skribët;
dhe, iu sulën, e kapën dhe e çuan te sinedri.
13 Pastaj paraqitën dëshmitarë të rremë që
thoshnin: “Ky njeri nuk pushon së foluri
fjalë blasfemie kundër këtij vendi të shen-
jtë dhe kundër ligjit. 14 E kemi dëgjuar, në
fakt, duke thënë se ky Jezusi, Nazareasi, do
ta rrënojë këtë vend dhe do të ndryshojë
ritet që na ka dhënë Moisiu”. 15 Dhe të gjithë
ata që rrinin në sinedër i ngulën sytë në
të, dhe panë fytyrën e tij posi fytyra e një
engjëlli.

7

1 Atëherë kryeprifti i tha: “A janë këto
gjëra pikërisht kështu?”. 2 Ai tha: “Vëllezër
dhe etër, dëgjoni. Perëndia i lavdisë iu
shfaq Abrahamit, atit tonë, kur ai ishte
në Mesopotami, përpara se të banonte në
Haran, 3 dhe i tha: “Dil prej vendit tënd e
prej farefisit tënd dhe shko në vendin që
unë do të të tregoj”. 4 Atëherë ai doli nga
vendi i Kaldeasve dhe banoi në Haran; prej
andej, mbasi i vdiq i ati, Perëndia e bëri të
vijë në këtë vend, ku banoni ju tani. 5 Ai nuk
i dha kurrfarë trashëgimie, as edhe vend
për të vënë një këmbë. Por i premtoi t’ia
japë për pronë atij dhe pasardhësve të tij,
pas tij, kur ai ende s’kishte asnjë fëmijë.
6 Dhe Perëndia foli kështu: “Pasardhësit e
tij do të banonin si të huaj në një vend të
huaj, dhe atje do të mbaheshin në skllavëri
dhe do të të keqtrajtoheshin për katërqind
vjet. 7 Por Perëndia shtoi: “Unë do ta gjykoj
atë komb të cilit ata do t’i shërbejnë; dhe
pas kësaj ata do të dalin dhe do të më
shërbejnë në këtë vend”. 8 Pastaj i dha
atij besëlidhjen e rrethprerjes. Dhe kështu
Abrahamit i lindi Isaku dhe e rrethpreu të
tetën ditë; Isakut i lindi Jakobi, dhe Jakobit
dymbëdhjetë patriarkë. 9 Patriarkët, duke
pasur smirë Jozefin, e shitën në Egjipt, por
Perëndia ishte me të; 10 dhe e shpëtoi nga
të gjitha mundimet e tij dhe i dha hir e
urtësi para Faraonit, mbretit të Egjiptit, i
cili e caktoi guvernator të Egjiptit dhe të
mbarë shtëpisë së tij. 11 Por ra një zi buke
dhe u bë një shtrëngesë në gjithë vendin
e Egjiptit dhe të Kanaanit, dhe etërit tanë
nuk gjenin ushqime. 12 Por Jakobi dëgjoi
se në Egjipt kishte grurë, dhe dërgoi atje
herën e parë etërit tanë. 13 Herën e dytë
Jozefi u tregoi që ta njihnin vëllezërit e tij
dhe Faraonit iu njoftua farefisnia e Jozefit.
14 Atëherë Jozefi dërgoi ta thërresin atin e
vet Jakobin dhe gjithë farefisin e vet, gjith-
sej shtatëdhjetë e pesë veta. 15 Jakobi zbriti
në Egjipt, ku vdiq ai dhe etërit tanë. 16 Ata
pastaj i mbartën në Sikem dhe i varrosën në

varrin që Abrahami pati blerë me argjend
nga bijtë e Emorit, ati i Sikemit. 17 Por,
ndërsa po afrohej koha e premtimit që
Perëndia i ishte betuar Abrahamit, populli
u shtua dhe u shumua në Egjipt, 18 derisa
doli në Egjipt një mbret tjetër që nuk e
kishte njohur Jozefin. 19 Ky, duke vepruar
me ligësi kundër skotës sonë, i keqtrajtoi
etërit tanë deri sa t'i ekspozojnë foshnjat
e tyre, që të mos mbeteshin gjallë. 20 Në
atë kohë lindi Moisiu, dhe ishte i bukur
në sytë e Perëndisë; ai u ushqye për tre
muaj në shtëpinë e të atit. 21 Dhe kur u
ekspozua, e mori e bija e faraonit dhe e rriti
si birin e vet. 22 Kështu Moisiu u arsimua
me gjithë diturinë e Egjiptasve dhe ishte i
pushtetshëm në fjalë e në vepra. 23 Po kur
arriti në moshën dyzet vjeçare, i erdhi në
zemër të shkojë e të vizitojë vë-llezërit e tij:
bijtë e Izraelit. 24 Kur pa se dikujt po i bëhej
një padrejtësi, e mbrojti dhe ia mori hakun
të shtypurit, duke vrarë Egjiptasin. 25 Dhe ai
mendonte se vëllezërit e tij do ta kuptonin
se Perëndia do t'u jepte çlirimin me anë të
tij, por ata nuk e kuptuan. 26 Të nesërmen ai
u duk në mes tyre, ndërsa po ziheshin dhe
i këshilloi për paqe, duke thënë: "O burra,
ju jeni vëllezër, pse ia bëni me të padrejtë
njëri-tjetrit?". 27 Por ai që ia bënte me të
padrejtë fqinjit të vete shtyu, duke thënë:
"Kush të ka vënë ty të parë dhe gjykatës
mbi ne? 28 Don të më vrasësh mua, ashtu si
vrare dje Egjiptasin?". 29 Për shkak të këtyre
fjalëve Moisiu iku dhe banoi si i huaj në
vendin e Madianit, ku i lindën dy bij. 30 Si
kaluan dyzet vjet, engjëlli i Zotit iu shfaq
në shkretëtirën e malit Sinai, në flakën e
zjarrit të një ferrishteje. 31 Kur e pa, Moisiu
mbeti i habitur nga sa shihte; dhe, kur po
afrohej për të vërejtur, dëgjoi zërin e Zotit,
32 që thoshte: "Unë jam Perëndia e etërve
të tu, Perëndia e Abrahamit, Perëndia e
Isakut dhe Perëndia e Jakobit". Por Moisiu,
që dridhej i tëri, nuk guxonte të shikonte.
33 Atëherë Perëndia i tha: "Hiqi sandalet nga
këmbët e tua, sepse vendi ku ti po qëndron
është tokë e shenjtë. 34 Unë e kam parë
qartë pikëllimin e popullit tim në Egjipt
dhe i dëgjova psherëtimat e tyre, dhe kam
zbritur për t'i çliruar; tani, pra, eja, unë
do të të dërgoj në Egjipt!". 35 Atë Moisiun
që e kishin refuzuar, duke thënë: "Kush
të vuri ty të parë dhe gjykatës?", po atë
u dërgoi Perëndia si kryetar dhe çlirues
me anë të engjëllit që i ishte shfaqur në
ferrishte. 36 Ai i nxori jashtë, duke kryer
shenja e mrekulli në vendin e Egjiptit, në
Detin e Kuq dhe në shkretirë për dyzet
vjet. 37 Ky është ai Moisi që u tha bijve të
Izraelit: "Zoti, Perëndia juaj do të nxjerrë
për ju, nga mesi i vëllezërve tuaj, një profet
si mua. Dëgjojeni!". 38 Ky është ai që në
kuvend, në shkretëtirë, ishte me engjëllin
që i fliste mbi malin Sinai dhe me etërit
tanë; dhe mori fjalët e jetës për të na e
përçuar neve. 39 Etërit tanë nuk deshën t'i
binden atij; madje e hodhën poshtë dhe me
zemrat e tyre u kthyen nga Egjipti, 40 duke
i thënë Aaronit: "Na bëj disa perëndi që
të na prijnë, sepse nuk dimë ç'i ka ndod-
hur këtij Moisiu që na nxori nga vendi i
Egjiptit". 41 Dhe në ato ditë ata bënë një
viç, i ofruan flijim idhullit dhe u gëzuan
me veprën e duarve të tyre. 42 Atëherë
Perëndia u tërhoq dhe i la t'i shërbejnë
ushtrisë së qiellit, ashtu siç është shkruar
në librin e profetëve: "O shtëpi e Izraelit,
a më keni kushtuar flijime dhe olokauste
për dyzet vjet në shkretëtirë? 43 Apo më
shumë mbartët çadrën e Molokut dhe yllin
e perëndisë suaj Remfan, imaxhe që i bëtë
vetë për t'i adhuruar; për këtë arsye unë do
t'ju shpërngul përtej Babilonisë". 44 Etërit
tuaj në shkretëtirë kishin tabernakullin e
dëshmisë, ashtu siç kishte urdhëruar ai që
i pati thënë Moisiut ta bëjë sipas modelit
që kishte parë. 45 Dhe etërit tanë, pasi e
morën, e mbartën me Jozueun në vendin
që e kishin pushtuar johebrenjtë, të cilët
Perëndia i dëboi para etërve tanë; dhe
aty qëndroi deri në ditët e Davidit, 46 i cili
gjeti hir përpara Perëndisë dhe kërkoi të
mund të gjente një banesë për Perëndinë
e Jakobit. 47 Por qe Salomoni ai që ia ndër-
toi një shtëpi. 48 Por Shumë i Larti nuk
banon në tempuj të ndërtuar nga dora e
njeriut, sikurse thotë profeti: 49 "Qielli është
froni im dhe toka stoli i këmbëve të mia;
çfarë shtëpie do të më ndërtonit ju, thotë
Zoti, ose cili do të qe vendi i pushimit
tim? 50 A nuk i bëri të gjitha këto gjëra
dora ime?". 51 O njerëz qafëfortë dhe me
zemër e veshë të parrethprerë, ju gjithnjë
e kundërshtoni Frymën e Shenjtë; ashtu
siç bënin etërit tuaj, ashtu bëni edhe ju.
52 Cilin nga profetët nuk e përndoqën etërit

tuaj? Ata vranë edhe ata që paralajmeronin
ardhjen e të Drejtit, për të cilin tani ju
jeni bërë tradhtarë dhe vrasës; 53 ju, që e
morët ligjin të shpallur nga engjëjt dhe
nuk e keni respektuar!". 54 Kur i dëgjuan
këto fjalë, ata thereshin në zemër të tyre
dhe kërcëllonin dhëmbët kundër tij. 55 Por
ai, mbushur me Frymë të Shenjtë, i nguli
sytë nga qielli, pa lavdinë e Perëndisë dhe
Jezusin që rrinte në këmbë në të djathtën
e Perëndisë, 56 dhe tha: "Ja, unë po shoh
qiejt e hapur dhe Birin e njeriut që rri në
këmbë në të djathtën e Perëndisë". 57 Por
ata, duke lëshuar britma të forta, i zunë
veshët dhe të gjithë tok u sulën mbi të;
58 dhe, si e nxorën jashtë qytetit, e vranë
me gurë. Dëshmitarët i vunë rrobat e tyre
te këmbët e një djaloshi, të quajtur Saul.
59 Kështu e vranë me gurë Stefanin, që i
thërriste Jezusit dhe thoshte: "O Zoti Jezus,
pranoje frymën time!". 60 Atëherë ra në
gjunjë dhe bërtiti me zë të lartë: "O Zot,
mos ua ngarko atyre këtë mëkat!". Dhe, si
tha këtë, fjeti.

8

1 Por Sauli e kishte miratuar vrasjen e tij.
Në atë kohë u bë një përndjekje e madhe
kundër kishës që ishte në Jeruzalem; dhe
të gjithë u shpërndanë nëpër krahinat e
Judesë dhe të Samarisë, me përjashtim të
apostujve. 2 Disa njerëz të përshpirtshëm
e varrosën Stefanin dhe bënë gjëmë të
madhe për të. 3 Por Sauli po shkatërronte
kishën: hynte shtëpi më shtëpi, merrte me
vete burra dhe gra dhe i fuste në burg. 4 Ata,
pra, që ishin shpërndarë shkonin rreth e
përqark, duke shpallur fjalën. 5 Dhe Filipi
zbriti në qytetin e Samarisë dhe u predikoi
atyre Krishtin. 6 Dhe turmat, me një mendje
të vetme, dëgjonin me vëmendje gjërat
që thoshte Filipi, duke dëgjuar dhe duke
parë mrekullitë që ai bënte. 7 Frymëra të
ndyra, pra, dilnin nga shumë të idemo-
nizuar, duke bërtitur me zë të lartë; dhe
shumë të paralizuar e të çalë shëroheshin.
8 Dhe në atë qytet u bë gëzim i madh. 9 Prej
kohësh në atë qytet ishte një njeri që quhej
Simon, i cili merrej me magji dhe i bënte të
çuditeshin njerëzit e Samarisë, gjoja sikur
ishte njeri i madh. 10 Dhe të gjithë, nga
më i madhi te më i vogli, ia vinin veshin,
duke thënë: "Ky është fuqia e madhe e
Perëndisë". 11 Dhe e dëgjonin, sepse prej
një kohe të gjatë ai i kishte mahnitur me
mjeshtrinë e tij prej magjistari. 12 Por,
kur i besuan Filipit, që shpalli lajmin e
mirë të gjërave të mbretërisë së Perëndisë
dhe emrin e Jezu Krishtit, burra dhe gra
u pagëzuan. 13 Besoi edhe Simoni dhe,
mbasi u pagëzua, rrinte vazhdimisht me
Filipin; dhe, duke parë veprat e fuqishme
dhe shenjat që ishin bërë, mbeti i çuditur.
14 Por kur apostujt dëgjuan në Jeruzalem se
Samaria kishte pranuar fjalën e Perëndisë,
i dërguan atyre Pjetrin dhe Gjonin. 15 Kur
këta arritën, u lutën për ta, që të mer-
rnin Frymën e Shenjtë, 16 sepse ende nuk
kishte zbritur mbi asnjë prej tyre, por ata
vetëm ishin pagëzuar në emër të Zotit
Jezus. 17 Atëherë vunë duart mbi ta dhe ata
morën Frymën e Shenjtë. 18 Dhe Simoni,
kur pa se me vënien e duarve të apostujve
jepej Fryma e Shenjtë, u ofroi atyre para,
19 duke thënë: "Ma jepni edhe mua këtë
pushtet, që ai të cilit do t'i vë duart, të
marrë Frymën e Shenjtë". 20 Por Pjetri i tha:
"Le të humbasë paraja jote dhe ti bashkë
me të, sepse ti mendove se mund ta blesh
me para dhuratën e Perëndisë. 21 Ti nuk ke
as pjesë as short në këtë gjë, sepse zemra
jote nuk është e drejtë përpara Perëndisë.
22 Pendohu, pra, për këtë ligësi që ke dhe
lutju Perëndisë që, po të jetë e mundur,
të të falet mendimi i zemrës sate. 23 Sepse
unë të shoh se je në vrerin e hidhësisë dhe
në prangat e paudhësisë". 24 Dhe Simoni,
duke u përgjigjur, tha: "Lutjuni ju Zotit për
mua, që të mos më ndodhë asgjë nga ato
që thatë". 25 Ata, pra, pasi dhanë dëshmi
dhe predikuan fjalën e Zotit, u kthyen në
Jeruzalem, mbasi ungjillzuan shumë fsha-
tra të Samaritanëve. 26 Dhe një engjëll i
Zotit i foli Filipit, duke i thënë: "Çohu dhe
shko drejt jugut, në rrugën që nga Jeruza-
lemi zbret në Gaza; ajo është e shkretë".
27 Ai u ngrit dhe u nis; dhe ja, një njeri
Etiopas, eunuk, një zyrtar i lartë i Kandaces,
mbretëreshës së Etiopisë, përgjegjës i të
gjitha thesareve të saj, i cili kishte ardhur
në Jeruzalem për të adhuruar. 28 Tani ai
po kthehej dhe, i ulur në karrocën e vet,
lexonte profetin Isaia. 29 Dhe Fryma i tha
Filipit: "Afrohu dhe arrije atë karrocë!".
30 Filipi iu turr afër dhe, duke dëgjuar se po
lexonte profetin Isaia, i tha: "A e kupton atë

që lexon?”. 31 Ai tha: “E si do të mundja, po
s’pata një që të më udhëzojë?”. Pastaj iu lut
Filipit të hipë dhe të ulet pranë tij. 32 Por
pjesa e Shkrimit që ai po lexonte ishte kjo:
“Atë e çuan si delja në thertore; dhe ashtu
si qengji është memec përpara qethtarit,
kështu ai nuk e hapi gojën e vet. 33 Në përul-
jen e tij iu mohua çfarëdolloj drejtësie; po
kush do të mund ta përshkruajë brezin e
tij? Sepse jeta e tij u hoq nga toka”. 34 Dhe
eunuku iu kthye Filipit dhe tha: “Të lutem,
për kë e thotë profeti këtë? Për veten e
vet apo për ndonjë tjetër?”. 35 Atëherë e
mori fjalën Filipi dhe, duke filluar nga ky
Shkrim, i shpalli Jezusin. 36 Dhe, ndërsa po
vazhdonin rrugën, arritën në një vend me
ujë. Dhe eunuku tha: “Ja uji! Çfarë më
pengon të pagëzohem?”. 37 Dhe Filipi tha:
“Nëse ti beson me gjithë zemër, mund ta
bësh”. Dhe ai u përgjigj duke thënë: “Unë
besoj se Jezu Krishti është Biri i Perëndisë”.
38 Urdhëroi atëherë të ndalet karroca, dhe
të dy, Filipi dhe eunuku, zbritën në ujë dhe
ai e pagëzoi. 39 Kur dolën nga uji, Fryma
e Zotit e rrëmbeu Filipin dhe eunuku nuk
e pa më; por e vazhdoi rrugën e tij me
plot gëzim. 40 Por Filipi u gjet në Azot;
dhe, duke vazhduar, ungjillëzoi të gjitha
qytetet, derisa arriti në Cezare.

9

1 Ndërkaq Sauli, duke shfryrë akoma kër-
cënime dhe kërdi kundër dishepujve të
Zotit, shkoi te kryeprifti, 2 dhe kërkoi nga ai
letra për sinagogat e Damaskut, me qëllim
që, po të gjente ndonjë ithtar të Udhës,
burra o gra, të mund t’i sillte të lidhur
në Jeruzalem. 3 Por ndodhi që, ndërsa po
udhëtonte dhe po i afrohej Damaskut, befas
rreth tij vetëtiu një dritë nga qielli. 4 Dhe, si
u rrëzua përtokë, dëgjoi një zë që i thoshte:
“Saul, Saul, përse më përndjek?”. 5 Dhe ai
tha: “Kush je, Zot?”. Dhe Zoti tha: “Unë
jam Jezusi, që ti e përndjek; është e rëndë
për ty të godasësh me shkelm kundër gjem-
bave”. 6 Atëherë ai, duke u dridhur i tëri dhe
i trembur, tha: “Zot, ç’don ti të bëj unë?”.
Dhe Zoti: “Çohu dhe hyr në qytet, dhe do të
të thuhet ç’duhet të bësh”. 7 Dhe njerëzit që
udhëtonin me të ndaluan të habitur, sepse
dëgjonin tingullin e zërit, por nuk shikonin
njeri. 8 Pastaj Sauli u çua nga toka, por,
kur i çeli sytë, nuk shihte asnjeri; atëherë
e morën për dore dhe e çuan në Damask.
9 Dhe mbeti tri ditë pa të parit, as hëngri
as piu. 10 Në Damask ishte një dishepull me
emër Anania, të cilit Zoti i tha në vegim:
“Anania!”. Dhe ai u përgjigj: “Ja ku jam,
Zot!”. 11 Dhe Zoti i tha: “Çohu dhe shko
në rrugën e quajtur E drejtë, dhe kërko
në shtëpinë e Judës një njeri nga Tarsi me
emër Saul, i cili po lutet; 12 ai ka parë në
vegim një njeri, me emër Anania, duke hyrë
dhe duke i vënë duart për t’ia kthyer dritën
e syve”. 13 Atëherë Anania u përgjigj: “O
Zot, nga shumë veta kam dëgjuar për këtë
njeri se sa të këqija u ka bërë shenjtorëve
të tu në Jeruzalem. 14 Dhe ai ka këtu një
autorizim nga krerët e priftërinjve për të
burgosur të gjithë ata që thërrasin emrin
tënd”. 15 Por Zoti i tha: “Shko, sepse ai është
vegla që unë kam zgjedhur për ta sjellë
emrin tim përpara johebrenjve, mbretërve
dhe bijve të Izraelit. 16 Sepse unë do t’i
tregoj atij sa shumë i duhet të vuajë për em-
rin tim”. 17 Atëherë Anania shkoi dhe hyri
në atë shtëpi; dhe, duke i vënë duart, tha:
“Vëlla Saul, Zoti Jezus, që të është shfaqur
në rrugën nëpër të cilën ti po vije, më ka
dërguar që të kesh përsëri dritën e syve dhe
të mbushesh me Frymën e Shenjtë”. 18 Në
këtë çast i ranë nga sytë disa si luspa, dhe
ai fitoi përsëri të parit; pastaj u ngrit dhe
u pagëzua. 19 Dhe, mbasi mori ushqim, ai
u ripërtëri në forcë. Pastaj Sauli qëndroi
disa ditë me dishepujt që ishin në Damask.
20 Dhe filloi menjëherë të predikojë Krishtin
në sinagoga se ai është Biri i Perëndisë.
21 Dhe të gjithë ata që e dëgjonin çuditeshin
dhe thoshnin: “Po a nuk është ky ai që
në Jeruzalem përndiqte të gjithë ata që e
thërrisnin këtë emër, dhe ka ardhur këtu
me synim që t’i çojë si robër te krerët e
priftërinjve?”. 22 Por Sauli bëhej gjithnjë
e më i fortë dhe i hutonte Judenjtë që
banonin në Damask, duke ua vërtetuar se
Jezusi është Krishti. 23 Pas shumë ditësh,
Judenjtë u konsultuan bashkë që ta vrasin.
24 Por komploti i tyre u mor vesh nga Sauli.
Dhe ditë e natë ata i ruanin portat e qytetit
që të mund ta vrisnin; 25 atëherë dishep-
ujt e morën natën dhe e zbritën poshtë
nga muri, në një shportë. 26 Si arriti në
Jeruzalem, Sauli u përpoq të bashkohej me
dishepujt, por të gjithë kishin frikë nga
ai, sepse nuk mund të besonin se ai ishte

dishepull. [27] Atëherë Barnaba e mori dhe e
çoi tek apostujt, dhe u tregoi se si ai, gjatë
udhëtimit, e kishte parë Zotin që i kishte
folur, dhe si kishte folur në Damask lirshëm
në emër të Jezusit. [28] Kështu ai qëndroi me
ta në Jeruzalem, dhe shkonte e vinte, dhe
fliste lirshëm në emër të Zotit Jezus. [29] Ai u
fliste dhe diskutonte me helenistët, por ata
kërkonin ta vrisnin. [30] Por vëllezërit, kur e
morën vesh, e çuan në Cezare dhe që andej
e nisën për në Tars. [31] Kështu në mbarë Ju-
denë, në Galile dhe në Samari kishat kishin
paqe dhe ndërtoheshin. Dhe duke ecur
në druajtjen e Zotit dhe në ngushëllimin
e Frymës së Shenjtë, shumoheshin. [32] Por
ndodhi që, ndërsa Pjetri po e përshkonte
gjithë vendin, erdhi edhe te shenjtorët që
banonin në Lida. [33] Aty ai gjeti një njeri me
emër Enea, i cili tashmë prej tetë vjetësh
dergjej në shtrat, sepse ishte i paralizuar.
[34] Pjetri i tha: "Enea, Jezusi, Krishti, të
shëron; çohu dhe ndreqe shtratin". Dhe ai
u ngrit menjëherë. [35] Dhe të gjithë banorët
e Lidës dhe të Saronit e panë dhe u kthyen
te Zoti. [36] Por në Jopë ishte një dishepull
me emër Tabitha, që do të thotë Gazelë;
ajo bënte shumë vepra të mira dhe jepte
shumë lëmoshë. [37] Por në ato ditë ndodhi që
ajo u sëmur dhe vdiq. Pasi e lanë, e vunë në
një dhomë në katin e sipërm. [38] Dhe, duke
qenë se Lida është afër Jopës, dishepujt,
kur morën vesh se Pjetri ndodhej atje, i
dërguan dy burra që ta lutnin të vijë tek
ata pa vonesë. [39] Atëherë Pjetri u ngrit dhe
u nis bashkë me ta. Sapo arriti, e çuan në
dhomën lart; të gjitha gratë e veja i dolën
atij duke qarë dhe i treguan tunikat dhe
veshjet që kishte punuar Gazela, sa ishte
bashkë me to. [40] Atëherë Pjetri, mbasi i nx-
ori jashtë të gjithë, u ngjunjëzua dhe u lut.
Pastaj iu kthye trupit dhe tha: "Tabitha,
çohu!". Dhe ajo i hapi sytë dhe, si pa Pjetrin,
u ngrit ndenjur. [41] Ai i dha dorën dhe e
ndihmoi të ngrihet; dhe, si thirri shenjtorët
dhe gratë e veja, ua tregoi të gjallë. [42] Kjo u
muar vesh në mbarë Jopën, dhe shumë veta
besuan në Zotin. [43] Dhe Pjetri qëndroi disa
ditë në Jopë, në shtëpinë e njëfarë Simoni,
regjës lëkurësh.

10

[1] Por në Cezare ishte njëfarë njeriu me
emër Kornel, centurion i kohortës, që
quhej Italik; [2] ai ishte njeri i perëndishëm
dhe që e druante Perëndinë me gjithë
shtëpinë e tij; i jepte shumë lëmoshë pop-
ullit dhe vazhdimisht i lutej Perëndisë. [3] Ai
pa qartë në një vegim, aty nga ora e nëntë e
ditës, një engjëll të Perëndisë që hyri tek ai
dhe i tha: "Kornel!". [4] dhe ai, duke ia ngulur
sytë dhe shumë i trembur, i tha: "Ç'është,
Zot?". Atëherë engjëlli i tha: "Lutjet e
tua dhe lëmoshat e tua, janë ngjitur para
Perëndisë, si një kujtesë; [5] tani, pra, dërgo
disa njerëz në Jopë dhe thirre Simonin,
që e thërrasin Pjetër. [6] Ai gjendet pranë
njëfarë Simoni, regjës lëkurësh, që e ka
shtëpinë afër detit; ai do të të thotë çfarë
duhet të bësh". [7] Sapo u largua engjëlli që
i foli, Korneli thirri dy nga shërbëtorët e
tij dhe një ushtar besnik, nga ata që ishin
në shërbimin e tij personal, [8] u tregoi çdo
gjë dhe i nisi për në Jope. [9] Të nesërmen,
ndërsa ata po udhëtonin dhe po i afro-
heshin qytetit, Pjetri u ngjit në tarracë,
rreth orës së gjashtë për t'u lutur. [10] E
mori uria dhe donte të hante; dhe, ndërsa
ata të shtëpisë po i përgatitnin ushqimin,
u rrëmbye në ekstazë; [11] dhe pa qiellin e
hapur dhe një send që i përngjante një
çarçafi të madh që po zbriste drejt tij; ishte
lidhur në të katër cepat dhe kishte zbritur
në tokë, [12] dhe brenda tij ishin të gjitha llojet
e katërkëmbësheve, bisha, zvarranikë të
tokës dhe shpendë qielli. [13] Dhe një zë i tha:
"Pjetër, çohu, ther dhe ha!". [14] Por Pjetri
u përgjigj: "Kurrsesi, o Zot, sepse unë nuk
kam ngrënë kurrë asgjë të papastër ose të
ndotur!". [15] Dhe zëri i tha për të dytën herë:
"Gjërat që Perëndia i ka pastruar, ti mos
i bëj të papastra". [16] Kjo ndodhi tri herë;
pastaj ai send u ngrit sërish në qiell. [17] Dhe
ndërsa Pjetri po mendohej me mëdyshje
ç'kuptim mund të kishte vegimi që kishte
parë, ja që njerëzit e dërguar nga Korneli,
mbasi pyetën për shtëpinë e Simonit, u
paraqitën te dera. [18] Dhe thirrën e pyetën
nëse Simoni, i mbiquajtur Pjetër, ndodhej
aty. [19] Ndërsa Pjetri po mendohej lidhur me
vegimin, Fryma i tha: "Ja, po të kërkojnë
tre burra. [20] Çohu, pra, zbrit e shko me ta pa
asnjë ngurrim, sepse unë jam ai që t'i kam
dërguar". [21] Atëherë Pjetri zbriti te njerëzit
që i ishin dërguar nga Korneli dhe u tha
atyre: "Ja, unë jam ai që kërkoni; cila është
arsyeja për të cilën jeni këtu?". [22] Dhe ata
i thanë: "Centurioni Kornel, njeri i drejtë

dhe që e druan Perëndinë, për të cilin gjithë
kombi i Judenjve dëshmon, është lajmëruar
në mënyrë hyjnore nga një engjëll i shenjtë
të të thërrasë ty në shtëpinë e tij për të
dëgjuar fjalët që ke për t'i thënë". 23 Atëherë
Pjetri i ftoi të hyjnë dhe i përbujti; pastaj,
të nesërmen, shkoi me ta; dhe disa nga
vëllezërit e Jopes e shoqëruan. 24 Një ditë
më pas hynë në Cezare. Por Korneli po i
priste dhe kishte mbledhur farefisin e tij
dhe miqtë e tij të ngushtë. 25 Kur hyri Pjetri,
Korneli i doli para, i ra ndër këmbë dhe e
adhuroi. 26 Por Pjetri e ngriti duke thënë:
"Çohu, edhe unë jam një njeri!". 27 Dhe,
duke biseduar me të, hyri dhe gjeti mbledhur shumë njerëz. 28 Dhe ai u tha atyre: "Ju
e dini se nuk është e ligjshme që një Jude
të shoqërohet me një të huaj ose të hyjë
në shtëpinë e tij; por Perëndia më dëftoi
që të mos e quaj asnjë njeri të papastër a
të ndotur. 29 Prandaj, sapo më ftuat të vij,
erdha pa kundërshtuar. Tani po ju pyes:
për ç'arsye më keni dërguar ftesë?". 30 Dhe
Korneli u përgjigj: "Para katër ditësh kisha
agjëruar deri në këtë orë, dhe në orën e
nëntë po lutesha në shtëpinë time, kur ja,
një njeri me rroba të shndritshme qëndroi
para meje, 31 dhe tha: "Kornel, lutja jote
t'u plotësua dhe lëmoshat e tua u kujtuan
para Perëndisë. 32 Dërgo, pra, ndonjë njeri
në Jope dhe thirre Simonin, të mbiquajtur
Pjetër; ai ndodhet në shtëpinë e Simonit,
regjës lëkurësh, pranë detit; dhe, kur të
vijë, ai do të të flasë". 33 Kështu dërgova
menjëherë të të thërrasin, dhe ti bëre mirë
që erdhe; tani ne këtu jemi të gjithë në
prani të Perëndisë për të dëgjuar gjithçka
që Perëndia të ka urdhëruar". 34 Atëherë
Pjetri hapi gojën dhe tha: "Në të vërtetë
unë po e marr vesh se Perëndia nuk tregohet i anshëm; 35 por, në çfarëdo kombi, ai
që ka frikë prej tij dhe që vepron drejtësisht, është i pranuar nga ai, 36 sipas fjalës
që ai u ka dhënë bijve të Izraelit, duke u
shpallur paqen me anë të Jezu Krishtit, që
është Zoti i të gjithëve. 37 Ju e dini se ç'ka
ndodhur në mbarë Judenë, duke filluar nga
Galilea, pas pagëzimit që predikoi Gjoni:
38 se si Perëndia vajosi me Frymën e Shenjtë
dhe me fuqi Jezusin prej Nazareti, i cili e
përshkoi vendin duke bërë mirë dhe duke
shëruar të gjithë ata që ishin të pushtuar
nga djalli, sepse Perëndia ishte me të. 39 Dhe
ne jemi dëshmitarë për të gjitha ato që ai
bëri në vendin e Judesë dhe në Jeruzalem;
dhe se si ata e vranë, duke e varur në një
dru. 40 Por Perëndia e ringjalli të tretën
ditë dhe e bëri që ai të dëftohet, 41 jo mbarë
popullit, por dëshmitarëve të paracaktuar
nga Perëndia, neve, që hëngrëm dhe pimë
me të, mbasi ai u ngjall së vdekuri. 42 Tani ai
na urdhëroi t'i predikojmë popullit dhe të
dëshmojmë se ai është ai që Perëndia e ka
caktuar si gjykatës të të gja-llëve dhe të të
vdekurve. 43 Për të bëjnë dëshmi të gjithë
profetët, që kushdo që beson në të merr
faljen e mëkateve me anë të emrit të tij".
44 Ndërsa Pjetri ende po i thoshte këto fjalë,
Fryma e Shenjtë zbriti mbi të gjithë ata që
po e dëgjonin fjalën. 45 Dhe të gjithë besimtarët që ishin të rrethprerë, të cilët kishin
ardhur me Pjetrin, u mrekulluan që dhurata e Frymës se Shenjtë u shpërnda edhe
mbi johebrenjtë, 46 sepse i dëgjonin duke
folur gjuhë të tjera dhe duke madhëruar
Perëndinë. Atëherë Pjetri filloi të thotë:
47 "A mund ta ndalojë dikush ujin, që të
mos pagëzohen këta që kanë marrë Frymën
e Shenjtë pikërisht si ne?". 48 Kështu ai
urdhëroi që ata të pagëzoheshin në emër të
Zotit Jezus. Ata pastaj iu lutën të qëndronte
disa ditë me ta.

11

1 Ndërkaq apostujt dhe vëllezërit që ishin
në Jude morën vesh se edhe johebrenjtë
kishin pranuar fjalën e Perëndisë. 2 Dhe,
kur Pjetri u ngjit në Jeruzalem, ata që ishin
rrethprerë haheshin me të, 3 duke thënë:
"Ti hyre në shtëpi të njerëzve të parrethprerë dhe hëngre me ta!". 4 Por Pjetri, duke
nisur nga fillimi, u shpjegoi atyre me radhë
ngjarjet duke thënë: 5 "Unë po lutesha në
qytetin e Jopes, kur u rrëmbeva në ekstazë
dhe pashë një vegim: një send, që i ngjante
një çarçafi të madh të kapur në të katër
cepat, po zbriste si të ulej poshtë prej qiellit
dhe arriti deri tek unë. 6 Duke shikuar
me vëmendje brenda, dallova dhe pashë
katërkëmbësha, bisha, zvarranikë të tokës
dhe shpendë të qiellit. 7 Dhe dëgjova një zë
që më thoshte: "Pjetër, çohu, ther dhe ha!".
8 Por unë thashë: "Kurrsesi, o Zot, sepse nuk
më ka hyrë kurrë në gojë asgjë e papastër
ose e ndotur". 9 Por zëri m'u përgjigj për të

dytën herë nga qielli: "Gjërat që Perëndia
i ka pastruar, ti mos i bëj të papastra!".
10 Dhe kjo ndodhi tri herë; pastaj gjithçka u
tërhoq përsëri në qiell. 11 Në po atë moment
tre njerëz, që i pata dërguar në Cezare, u
paraqitën në shtëpinë ku ndodhesha unë.
12 Dhe Fryma më tha të shkoj me ta, pa pasë
kurrfarë ngurrimi. Me mua erdhën edhe
këta gjashtë vëllezër, dhe kështu hymë në
shtëpinë e atij njeriu. 13 Ai na tregoi se
si kishte parë një engjëll që u paraqit në
shtëpinë e tij dhe i tha: "Dërgo njerëz
në Jope dhe thirre Simonin, të mbiquajtur
Pjetër. 14 Ai do të të thotë fjalët, me anë
të të cilave do të shpëtohesh ti dhe gjithë
shtëpia jote". 15 Sapo kisha filluar të flas,
kur Fryma e Shenjtë zbriti mbi ta, sikurse
kishte zbritur në fillim mbi ne. 16 Atëherë
m'u kujtua fjala e Zotit që thoshte: "Gjoni
pagëzoi me ujë, por ju do të pagëzoheni me
Frymën e Shenjtë". 17 Në qoftë se Perën-
dia, pra, u dha atyre të njëjtën dhuratë
që kemi marrë ne, që besuam në Zotin
Jezu Krisht, kush isha unë që të mund t'i
kundërvihesha Perëndisë?". 18 Si i dëgjuan
këto fjalë, ata u qetësuan dhe përlëvdonin
Perëndinë, duke thënë: "Perëndia, pra,
edhe johebrenjve u dha pendesën për t'u
dhënë jetën!". 19 Ndërkaq ata që ishin
shpërndarë për shkak të përndjekjes që
nisi me Stefanin, arritën deri në Feniki, në
Qipro dhe në Antioki, duke mos ia shpallur
fjalën asnjë tjetri, përveç Judenjve. 20 Por
disa prej tyre me origjinë nga Qipro dhe nga
Kirenea, kur arritën në Antioki, filluan t'u
flasin Grekëve, duke shpallur Zotin Jezus.
21 Dhe dora e Zotit ishte me ta; dhe një
numër i madh besoi dhe u kthye te Zoti.
22 Lajmi i kësaj arriti në vesh të kishës që
ishte në Jeruzalem; dhe ata dërguan Barn-
abën, që të shkonte deri në Antioki. 23 Kur
ai arriti, shikoi hirin e Perëndisë, u gëzua
dhe i nxiti të gjithë t'i qëndrojnë besnikë
Zotit, me dëshirën e zemrës, 24 sepse ai ishte
njeri i mirë, plot me Frymë të Shenjtë dhe
besim. Dhe një numër i madh personash
iu shtua Zotit. 25 Pastaj Barnaba u nis për
në Tars për të kërkuar Saulin dhe, si e
gjeti, e çoi në Antioki. 26 Dhe plot një vit
ata u bashkuan me atë kishë dhe mësuan
një numër të madh njerëzish; dhe, për të
parën herë në Antioki, dishepujt u quajtën
të Krishterë. 27 Në ato ditë disa profetë
zbritën nga Jeruzalemi në Antioki. 28 Dhe
një nga ata, me emër Agab, u ngrit dhe
nëpërmjet Frymës parathoshte se do të
ndodhte në mbarë botën një zi e madhe
buke; dhe kjo ndodhi më vonë në kohën
nën Klaud Cezarit. 29 Atëherë dishepujt,
secili sipas mundësive të tij, vendosën t'u
çojnë një ndihmë vëllezërve që banonin
në Jude. 30 Dhe këtë ata e bënë, duke ua
dërguar pleqve me anë të Barnabës dhe të
Saulit.

12

1 Dhe në atë kohë mbreti Herod filloi të
përndjekë disa nga kisha. 2 Dhe e vrau
me shpatë Jakobin, vëllain e Gjonit. 3 Dhe,
duke parë se kjo u pëlqente Judenjve, urd-
hëroi të arrestohet edhe Pjetri (ishin ditët
e të Ndormëve). 4 Mbasi e arrestoi, e
futi në burg dhe ua besoi ruajtjen e tij
katër skuadrave, me nga katër ushtarë se-
cila, duke menduar ta nxjerrë para pop-
ullit mbas Pashkës. 5 Por, ndërsa Pjetrin
e ruanin në burg, nga ana e kishës bënin
lutje të vazhdueshme te Perëndia për të.
6 Dhe natën, para se ta nxirrte Herodi për-
para popullit, Pjetri po flinte në mes dy
ushtarëve, i lidhur me dy zinxhirë; dhe ro-
jet para portës ruanin burgun. 7 Dhe ja, një
engjëll i Zotit u duk dhe një dritë e ndriçoi
qelinë; dhe ai i ra Pjetrit në ijë, e zgjoi duke
thënë: "Çohu shpejt!". Dhe zinxhirët i ranë
nga duart. 8 Pastaj engjëlli i tha: "Ngjishu
dhe lidhi sandalet!". Dhe ai bëri kështu.
Pastaj i tha: "Mbështillu me mantelin dhe
ndiqmë!". 9 Dhe Pjetri, mbasi doli, e ndiqte
pa e kuptuar se ç'po i ndodhte me anë të
engjëllit ishte e vërtetë; sepse ai pande-
hte se kishte një vegim. 10 Dhe, si kaluan
vendrojën e parë dhe të dytë, arritën te
dera e hekurt që të çonte në qytet, dhe
ajo u hap përpara tyre vetvetiu; dhe, mbasi
dolën, përshkuan një rrugë dhe papritmas
engjëlli e la atë. 11 Kur Pjetri erdhi në vete,
tha: "Tani me të vërtetë po e di se Zoti
ka dërguar engjëllin e vet dhe më liroi nga
duart e Herodit duke e bërë të kotë gjithë
atë që priste populli i Judenjve". 12 Kur e
kuptoi situatën, ai u nis për në shtëpinë
e Marisë, nënës së Gjonit, të mbiquajtur
Mark, ku shumë vëllezër ishin mbledhur
dhe po luteshin. 13 Sapo Pjetri i ra derës
së hyrjes, një shërbëtore që quhej Rode

u afrua me kujdes për të dëgjuar. 14 Dhe,
kur njohu zërin e Pjetrit, nga gëzimi nuk
e hapi derën, por rendi brenda dhe njoftoi
se Pjetri ndodhej para derës. 15 Por ata i
thanë: "Ti flet përçart". Por ajo pohonte
se ashtu ishte. Dhe ata thoshnin: "Është
engjëlli i tij!". 16 Ndërkaq Pjetri vazhdonte
të trokiste. Ata, kur e hapën, e panë atë
dhe u mahnitën. 17 Por ai u bëri shenjë me
dorë të heshtnin dhe u tregoi se si Zoti
e kishte nxjerrë nga burgu. Pastaj tha:
"Ua tregoni këto Jakobit dhe vëllezërve!".
Pastaj doli dhe shkoi në një vend tjetër.
18 Kur zbardhi dita, u bë një pështjellim
i madh në mes të ushtarëve, sepse nuk
dinin ç'kishte ndodhur me Pjetrin. 19 Dhe
Herodi nisi ta kërkojë, por nuk e gjeti,
dhe, mbasi i mori në pyetje rojet, urdhëroi
që të vriten. Pastaj zbriti nga Judeja në
Cezare dhe atje qëndroi për pak kohë. 20 Por
Herodi ishte i zemëruar kundër tirasve
dhe sidonasve; por ata, si u morën vesh
midis tyre, u paraqitën para tij dhe, mbasi
ia mbushën mendjen Blastit, kamarierit
të mbretit, kërkuan paqe, sepse 21 Ditën
e caktuar Herodi, i veshur me mantelin
mbretëror dhe i ulur mbi fron, u mbajti një
fjalim. 22 Populli e brohoriste, duke thënë:
"Zë e Perëndisë dhe jo e njeriut!". 23 Në
atë çast një engjëll i Zotit e goditi, sepse
nuk i kishte dhënë lavdi Perëndisë; dhe, i
brejtur nga krimbat, vdiq. 24 Ndërkaq fjala e
Perëndisë rritej dhe përhapej. 25 Dhe Barn-
aba dhe Sauli, mbasi e përfunduan misionin
e tyre, u kthyen nga Jeruzalemi në Antioki
duke e marrë me vete Gjonin, të mbiquajtur
Mark.

13

1 Por në kishën e Antiokisë ishin profetë
dhe mësues: Barnaba, Simeoni, i quaj-
tur Niger, Luci nga Kireneas, Manaeni, që
ishte rritur bashkë me Herodin tetrark, dhe
Sauli. 2 Dhe, ndërsa po kryenin shërbesën
e Zotit dhe po agjëronin, Fryma e Shenjtë
tha: "M'i ndani veç Barnabën dhe Saulin
për veprën për të cilën i kam thirrur".
3 Atëherë, pasi agjëruan dhe u lutën, vunë
duart mbi ta dhe i nisën. 4 Ata, pra, të dër-
guar nga Fryma e Shenjtë, zbritën në Se-
leuki dhe që andej lundruan për në Qipro.
5 Kur arritën në Salaminë, shpallën fjalën
e Perëndisë në sinagogat e Judenjve; dhe
ata kishin me vete edhe Gjonin si ndihmës.
6 Pastaj, mbasi e përshkuan ishullin deri në
Pafo, gjetën aty një magjistar, një profet të
rremë jude, me emër Bar-Jezus, 7 i cili ishte
me prokonsullin Sergj Pal, njeri i zgjuar.
Ky thirri pranë vetes Barnabën dhe Saulin
dhe kërkoi të dëgjonte fjalën e Perëndisë,
8 por Elimas, magjistari (ky në fakt është
kuptimi i emrit të tij) u kundërshtoi atyre,
duke kërkuar ta largojë prokonsullin nga
besimi. 9 Atëherë Sauli, i quajtur edhe Pal,
i mbushur me Frymën e Shenjtë, i nguli
sytë mbi të dhe tha: 10 "O njeri plot me
çdo mashtrim dhe çdo farë ligësie, bir i
djallit, armik i çdo drejtësie, a nuk do të
heqësh dorë nga shtrembërimi i rrugëvë
të drejta të Zotit? 11 Tani, pra, ja, dora e
Zotit është mbi ty, dhe do të verbohesh
dhe nuk do ta shohësh më diellin për një
farë kohe". Menjëherë mbi të ra mjegull
dhe terr: dhe ai shkonte rreth e qark duke
kërkuar ndonjë që ta mbante për dore.
12 Atëherë prokonsulli, kur pa çfarë kishte
ndodhur, besoi, i mrekulluar nga doktrina
e Zotit. 13 Dhe Pali dhe shokët e vet hipën
në anije nga Pafo dhe arritën nëpër det në
Pergë të Panfilisë; por Gjoni u nda prej tyre
dhe u kthye në Jeruzalem. 14 Por ata, duke
vazhduar rrugën nga Perga, arritën në An-
tioki të Pisidisë; dhe, mbasi hynë në sina-
gogë ditën e shtunë, u ulën. 15 Mbas leximit
të ligjit dhe të profetëve, krerët e sinagogës
dërguan atyre për t'u thënë: "Vëllezër,
në qoftë se keni ndonjë fjalë këshilluese
për popullin, ia thoni". 16 Atëherë Pali
u ngrit dhe, mbasi bëri shenjë me dorë,
tha: "Izraelitë dhe ju që druani Perënd-
inë, dëgjoni! 17 Perëndia e këtij populli të
Izraelit i zgjodhi etërit tanë, dhe e bëri të
madh popullin gjatë qëndrimit në vendin
e Egjiptit; pastaj, me krahë të fuqishëm, e
nxori që andej. 18 Dhe për afro dyzet vjet
i duroi në shkretëtirë. 19 Pastaj shkatërroi
shtatë kombe në vendin e Kanaanit dhe
ua shpërndau atyre në trashëgimi vendin
e tyre. 20 Dhe pastaj, për afro katërqind
e pesëdhjetë vjet, u dha Gjyqtarë deri te
profeti Samuel. 21 Më pas ata kërkuan një
mbret; dhe Perëndia u dha atyre Saulin,
birin e Kisit, një burrë nga fisi i Beniaminit,
për dyzet vjet. 22 Pastaj Perëndia e hoqi
dhe u ngjalli atyre si mbret Davidin, për të
cilin dha dëshmi duke thënë: "Kam gjetur

Davidin, birin e Jeseut, njeri sipas zemrës
sime, i cili do të zbatojë të gjitha vullnetet
e mia". [23] Prej farës së këtij Perëndia,
sipas premtimit të vet, i ka ngjallur Izraelit
Shpëtimtarin Jezus. [24] Para ardhjes së tij,
Gjoni predikoi një pagëzim pendimi për
gjithë popullin e Izraelit. [25] Dhe, kur Gjoni
po e përfundonte misionin e tij, tha: "Cili
pandehni se jam unë? Unë nuk jam Krishti;
por ja, pas meje vjen një, të cilit unë nuk
jam i denjë t'i zgjidh sandalet e këmbëve".
[26] Vëllezër, bij të pasardhësve të Abrahamit,
dhe ata prej jush që druajnë Perëndinë,
juve ju është dërguar fjala e këtij shpëtimi.
[27] Sepse banorët e Jeruzalemit dhe krerët e
tyre, duke mos e njohur Këtëjezus, duke
e dënuar, kanë përmbushur fjalët e pro-
fetëve që lexohen çdo të shtunë. [28] Dhe,
ndonëse nuk i gjetën asnjë faj që të meri-
tonte vdekjen, i kërkuan Pilatit që ai të
vritet. [29] Dhe mbasi u kryen të gjitha gjërat
që janë shkruar për të, atë e zbritën nga
druri dhe e vunë në varr. [30] Por Perëndia e
ringjalli prej të vdekurve; [31] dhe ai u pa për
shumë ditë nga ata që ishin ngjitur me të
nga Galilea në Jeruzalem, të cilët tani janë
dëshmitarë të tij para popullit. [32] Dhe ne
po ju shpallim lajmin e mirë të premtimit
që u qe bërë etërve, [33] duke ju thënë se
Perëndia e ka përmbushur për ne, bij të
tyre, duke ringjallur Jezusin, ashtu si dhe
është shkruar në psalmin e dytë: "Ti je
Biri im, sot më linde". [34] Dhe mbasi e ka
ringjallur prej të vdekurve për të mos e
kthyer në kalbje, ai ka thënë kështu: "Unë
do t'ju jap premtimet e sigurta të bëra Da-
vidit". [35] Për këtë ai thotë edhe në një psalm
tjetër: "Ti nuk do të lejosh që i Shenjti
yt të shohë kalbje". [36] Sepse Davidi, mbasi
zbatoi kështillën e Perëndisë në brezin e
tij, vdiq dhe u bashkua me etërit e vet
dhe pa kalbje, [37] por ai, që e ka ringjallur
Perëndia, nuk ka parë kalbje. [38] Le ta dini,
pra, o vëllezër, se nëpërmjet tij ju është
shpallur falja e mëkateve, [39] dhe se, me anë
të tij, ai që beson është shfajësuar nga të
gjitha gjërat, që nuk mund të shfajsohej
me anë të ligjit të Moisiut. [40] Kini kujdes,
pra, që të mos ju ndodhë ajo që është
thënë në profetët: [41] "Shikoni, o përbuzës,
mrekullohuni dhe do të treteni, sepse unë
po kryej një vepër në ditët tuaja, një vepër,
të cilën ju nuk do ta besonit, po t'jua tre-
gonte dikush"". [42] Dhe kur Judenjtë dolën
nga sinagoga, johebrenjtë u lutën që të
shtunën e ardhshme t'u flisnin përsëri për
këto gjëra. [43] Dhe, mbasi u shpërnda mbled-
hja, shumë nga Judenjtë dhe nga prozelitët
e perëndishëm i ndiqnin Palin dhe Barna-
bën, të cilët, duke u folur atyre, i bindën
të ngulmojnë në hir të Perëndisë. [44] Të
shtunën tjetër gati gjithë qyteti u mblodh
për të dëgjuar fjalën e Perëndisë. [45] Por
Judenjtë, duke parë turmën, u mbushën
me smirë dhe u kundërviheshin thënieve
të Palit, duke kundërshtuar dhe duke blas-
femuar. [46] Atëherë Pali dhe Barnaba, duke
folur lirisht, thanë: "Ishte e nevojshme që
fjala e Perëndisë t'ju shpallej ju më së pari;
por, ngaqë ju e hidhni poshtë dhe nuk e
çmoni veten të denjë për jetën e përjet-
shme, ja, ne po u drejtohemi johebrenjve.
[47] Sepse kështu na ka urdhëruar Zoti: "Unë
të vura si dritë të johebrenjve, që ti ta
çosh shpëtimin deri në skajin e dheut"".
[48] Johebrenjtë, kur dëgjuan, u gëzuan dhe
lëvdonin fjalën e Zotit; dhe të gjithë sa
ishin të paracaktuar për jetën e pasosur
besuan. [49] Dhe fjala e Zotit përhapej në
mbarë atë vend. [50] Por Judenjtë i nxitën
disa gra të perëndishme të shtresës së lartë,
si dhe parinë e qytetit, dhe ngjallën një
përndjekje kundër Palit dhe Barnabës dhe
i dëbuan jashtë kufijve të tyre. [51] Atëherë
ata, mbasi shkundën pluhurin e këmbëve
të tyre kundër tyre, shkuan në Ikon. [52] Dhe
dishepujt ishin mbushur me gëzim dhe me
Frymën e Shenjtë.

14

[1] Ndodhi që edhe në Antioki ata hynë në
sinagogën Ejudenjve dhe folën në mënyrë
të tillë, sa një turmë e madhe Judenjsh
dhe Grekësh besuan, [2] Porjudenjtë që nuk
besuan i nxitën dhe i acaruan shpirtrat
e johebrenjve kundër vëllezërve. [3] Ata,
pra, qëndruan shumë kohë atje, duke folur
lirisht në Zotin, i cili jepte dëshmi fjalës së
hirit të tij, duke lejuar që me anë të duarve
të tyre të bëheshin shenja dhe mrekulli.
[4] Por popullsia e qytetit u nda: disa mbanin
anën e Judenjve dhe të tjerë atë të apos-
tujve. [5] Por kur u bë një orvatje nga ana
e johebrenjve dhe e Judenjve me krerët e
tyre për t'i keqtrajtuar apostujt dhe për
t'i vrarë me gurë, [6] ata e morën vesh dhe

ikën në qytetet e Likaonisë: në Listra, në
Derbë dhe në krahinën përreth, 7 dhe atje
vazhduan të ungjillëzonin. 8 Dhe në Listra
ishte një njeri me këmbë të paralizuara, që
rrinte gjithnjë ndenjur dhe nuk kishte ecur
kurrë, sepse ishte sakat që nga barku i së
ëmës. 9 Ky e dëgjoi duke folur Palin, i cili
nguli sytë mbi të dhe pa se ai kishte besim
për t'u shëruar, 10 dhe tha me zë të lartë:
"Çohu në këmbë!". Dhe ai hovi lart dhe
nisi të ecë. 11 Turma, kur pa ç'kishte bërë
Pali, e ngriti zërin duke thënë në gjuhën
likaonike: "Perëndité zbritën ndër ne, në
trajtë njeriu". 12 Dhe e quanin Barnabën
Jupiter, Palin Mërkur, sepse ai fliste më
shumë. 13 Atëherë prifti i Jupiterit, që e
kishte tempullin në hyrje të qytetit të tyre,
solli dema me kurora pranë portave dhe
donte të ofronte një flijim bashkë me tur-
mën. 14 Por apostujt Barnaba dhe Pal, kur
dëgjuan këtë, i grisën rrobat e tyre dhe u
turrën në mes të turmës, duke thirrur e
duke thënë: 15 "O burra, pse bëni këto gjëra?
Edhe ne jemi njerëz me të njëjtën natyrë
si ju, dhe po ju shpallim lajmin e mirë, që
ju nga këto gjëra të kota të ktheheni te
Perëndia e gjallë që ka bërë qiellin, dheun,
detin dhe të gjitha gjërat që janë në ta.
16 Në brezat që shkuan ai la që të gjitha
kombet të ndjekin rrugët e tyre; 17 por nuk
e la veten e vet pa dëshmi, duke bërë mirë,
duke na dhënë shira prej qiellit dhe stinë
të frytshme dhe duke i mbushur zemrat
tona me ushqim dhe gëzim". 18 Duke thënë
këto gjëra, mundën t'i ndalin me vështirësi
turmat që të mos u bëjnë flijim. 19 Por në atë
kohë erdhën disa Judenj nga Antiokia dhe
nga Ikoni; ata, mbasi ia mbushën mend-
jen turmës, e gjuajtën me gurë Palin dhe,
duke menduar se kishte vdekur, e tërhoqën
zvarrë jashtë qytetit. 20 Por, kur dishepujt u
mblodhën rreth tij, ai u ngrit dhe hyri në
qytet; dhe të nesërmen u nis me Barnabën
për në Derbë. 21 Dhe, mbasi ungjillëzuan atë
qytet dhe bënë shumë dishepuj, u kthyen
në Listra, në Ikon dhe në Antioki, 22 duke
fuqizuar shpirtërat e dishepujve dhe duke
i këshilluar që të ngulmojnë në besim, dhe
duke thënë se me shumë pikëllime duhet
të hyjmë në mbretërinë e Perëndisë. 23 Dhe
mbasi caktuan për ta pleqtë në çdo kishë, u
lutën dhe agjëruan, i lanë në dorën e Zotit,
në të cilin kishin besuar. 24 Dhe, mbasi e për-
shkuan Pisidinë, ardhën në Panfili. 25 Dhe,
mbasi e shpallën fjalën në Pergë, zbritën
në Atali. 26 Pastaj që andej lundruan për
në Antioki, prej nga ishin rekomanduar në
hir të Perëndisë për veprën që posa kishin
kryer. 27 Si arritën atje, mblodhën kishën
dhe treguan ç'gjëra të mëdha kishte kryer
Perëndia me anë të tyre dhe si u kishte
hapur johebrenjve derën e besimit. 28 Dhe
qëndruan atje me dishepujt mjaft kohë.

15

1 Dhe disa, që zbritën nga Judeja, mësonin
vëllezërit: "Nëse nuk jeni rrethprerë sipas
ritit të Moisiut, nuk mund të shpëtoheni".
2 Duke qenë se u bë një grindje jo e vogël dhe
një diskutim nga ana e Palit dhe e Barnabës
me ata, u dha urdhër që Pali, Barnaba dhe
disa të tjerë nga ata të ngjiten në Jeruzalem
tek apostujt dhe te pleqtë për këtë çështje.
3 Ata, pra, si u përcollën nga kisha, kaluan
nëpër Feniki dhe Samari, duke treguar
kthimin e johebrenjve dhe duke u sjellë
gëzim të madh mbarë vëllezërve. 4 Kur
arritën në Jeruzalem, u pritën nga kisha,
nga apostujt dhe nga pleqtë dhe treguan
për gjërat e mëdha që Perëndia kishte bërë
me anën e tyre. 5 Por u ngritën disa nga
sekti i farisenjve, që kishin besuar dhe
thanë: "Duhen rrethprerë johebrenjtë dhe
të urdhërohen të zbatojnë ligjin e Moisiut".
6 Atëherë apostujt dhe pleqtë u mblodhën
për ta shqyrtuar këtë problem. 7 Dhe duke
qenë se lindi një diskutim i madh, Pjetri u
çua në këmbë dhe u tha atyre: "Vëllezër, ju
e dini se që në kohët e para Perëndia midis
nesh më zgjodhi mua, që me anë të gojës
sime johebrenjtë të dëgjojnë fjalën e ungjil-
lit dhe të besojnë. 8 Perëndia, që i njeh zem-
rat, u ka dhënë atyre dëshmi, duke u dhënë
Frymën e Shenjtë, sikurse edhe neve; 9 dhe
ai nuk bëri asnjë dallim midis nesh dhe
atyre, duke i pastruar zemrat e tyre me
anë të besimit. 10 Tani, pra, pse e tundoni
Perëndinë, duke u vënë mbi qafën e dishep-
ujve një zgjedhë që as etërit tanë e as ne
nuk mund ta mbajmë? 11 Po ne besojmë se
do të shpëtohemi me anë të hirit të Zotit
Jezu Krishtit, dhe në të njëjtën mënyrë
edhe ata". 12 Atëherë e gjithë turma heshti,
dhe rrinte e dëgjonte Barnabën dhe Palin,
që tregonin ç'shenja e mrekulli kishte bërë
Perëndia me anë të tyre ndër johebrenj.

13 Dhe si heshtën ata, Jakobi e mori fjalën
dhe tha: "Vëllezër, më dëgjoni! 14 Simoni
ka treguar si i ka vizituar për herë të parë
Perëndia johebrenjtë, që të zgjedhë nga ata
një popull për emrin e tij. 15 Me këtë gjë
pajtohen fjalët e profetëve, sikundër është
shkruar: 16 "Pas këtyre gjerave, unë do të
kthehem dhe do ta rindërtoj tabernakullin
e Davidit që është rrëzuar, do t'i restauroj
gërmadhat e tij dhe do ta ngre përsëri më
këmbë, 17 që mbetja e njerëzve dhe të gjitha
johebrenjtë mbi të cilat thirret emri im,
të kërkojnë Zotin, thotë Zoti që i bën të
gjitha këto". 18 Prej kohësh janë të njohura
te Perëndia të gjitha veprat e tij. 19 Prandaj
unë gjykoj që të mos i bezdisim ata nga
johebrenjtë që kthehen te Perëndia, 20 por
t'u shkruhet atyre që të heqin dorë nga
ndotjet e idhujve, nga kurvëria, nga gjërat
e mbytura dhe nga gjaku. 21 Sepse Moisiu që
nga kohët e lashta ka njerëz të cilët në çdo
qytet e predikojnë atë, duke qënë i lexuar
çdo të shtunë në sinagoga". 22 Atëherë iu
duk e mirë apostujve dhe pleqve me gjithë
kishën të dërgojnë në Antioki, me Palin
dhe Barnabën, disa njerëz të zgjedhur nga
ata: Judën, mbiquajtur Barsaba, dhe Silën,
njerëz me autoritet ndër vëllezërit, 23 me
një letër të shkruar nga dora e tyre që
thoshte: "Apostujt, pleqtë dhe vëllezërit,
vëllezërve nga johebrenjtë që janë në An-
tioki, Siri dhe Kiliki, përshëndetje. 24 Duke
qenë se morëm vesh se disa që erdhën prej
nesh, por të cilëve ne nuk u kishim dhënë
asnjë porosi, ju kanë shqetësuar me fjalë
duke trazuar shpirtrat tuaj, duke thënë
se ju duhet të rrethpriteni dhe të zbatoni
ligjin, 25 na u duk e mirë neve, të mbledhur
tok me një zemër, të zgjedhim disa njerëz
dhe t'i dërgojmë bashkë me të dashurit
tanë Barnaba dhe Pal, 26 njerëz që kanë
përkushtuar jetën e tyre për emrin e Zotit
tonë Jezu Krishtit. 27 Kemi dërguar, pra,
Judën dhe Silën; edhe ata do t'ju tregojnë
me gojë të njëjtat gjëra. 28 Në fakt na u
duk mirë Frymës së Shenjtë dhe neve që të
mos ju ngarkojmë asnjë barrë tjetër përveç
këtyre gjërave të nevojshme: 29 që ju të
hiqni dorë nga gjërat e flijiuara idhujve,
nga gjaku, nga gjërat e mbytura dhe nga
kurvëria; do të bëni mirë të ruheni nga
këto. Qofshi mirë". 30 Ata, pra, mbasi u
ndanë, zbritën në Antiokia dhe, si mblod-
hën kuvendin, e dorëzuan letrën. 31 Dhe ata,
mbasi e lexuan, u gëzuan për ngushëllimin.
32 Dhe Juda e Sila, që ishin edhe ata profetë,
me shumë fjalë i nxitën vëllezërit dhe i
forcuan. 33 Mbasi ndenjën atje ca kohë, u
dërguan prapë me paqtim nga vëllezërit
tek apostujt. 34 Por Silës iu duk mirë të
mbetej aty. 35 Edhe Pali e Barnaba qëndruan
në Antioki, duke mësuar dhe duke shpallur
me shumë të tjerë fjalën e Zotit. 36 Pas disa
ditësh Pali i tha Barnabës: "Le të kthehemi
të shohim vëllezërit tanë në çdo qytet,
ku kemi shpallur fjalën e Perëndisë, për
të parë si janë". 37 Dhe Barnaba donte të
merrte me vete Gjonin, të quajtur Mark.
38 Por Pali mendonte se nuk duhej marrë me
vete atë që ishte ndarë prej tyre në Pamfili,
dhe nuk kishte shkuar me ata në punë.
39 Atëherë lindi një grindje saqë ata u ndanë
njëri nga tjetri; pastaj Barnaba, mbasi mori
Markun, lundroi për në Qipro. 40 Por Pali
zgjodhi Silën dhe u nis, pasi vëllezërit e
lanë në hir të Perëndisë. 41 Dhe përshkoi
Sirinë dhe Kilikinë, duke i forcuar kishat.

16

1 Dhe ai arriti në Derbë dhe në Listra; këtu
ishte një dishepull me emër Timote, biri i
një gruaje judease besimtare, por me baba
grek, 2 për të cilin jepnin dëshmi të mirë
vëllezërit e Listrës dhe të Ikonit. 3 Pali deshi
që të dilte me të; kështu e mori, e rrethpreu
për shkak të Judenjve që ishin në ato vende,
sepse të gjithë e dinin se babai i tij ishte
grek. 4 Dhe, duke kaluar nëpër qytete, i
urdhëronin ata të zbatojnë vendimet që
ishin marrë nga apostujt dhe nga pleqtë në
Jeruzalem. 5 Kishat, pra, po forcoheshin në
besim dhe rriteshin në numër përditë. 6 Kur
ata po kalonin nëpër Frigji dhe në krahinën
e Galatisë, u penguan nga Fryma e Shenjtë
që të shpallin fjalën në Azi. 7 Si arritën
në kufijtë e Misisë, ata kërkuan të shkojnë
në Bitini, por Fryma nuk i lejoi. 8 Kështu,
pasi e përshkuan Misinë, zbritën në Troas.
9 Gjatë natës Palit iu shfaq një vegim. I
rrinte para një burrë Maqedonas, që i lutej
dhe i thoshte: "Kalo në Maqedoni dhe na
ndihmo". 10 Mbasi e pa vegimin, kërkuam
menjëherë të shkojmë në Maqedoni, të
bindur se Zoti na kishte thirrur që t'ua
shpallim atyre ungjillin. 11 Prandaj, duke
lundruar nga Troasi, u drejtuam për në

Samotrakë, dhe të nesërmen në Neapolis,
12 dhe prej andej në Filipi, që është qyteti i
parë i asaj ane të Maqedonisë dhe koloni ro-
make; dhe qëndruam disa ditë në atë qytet.
13 Ditën e së shtunës dolëm jashtë qytetit
anës lumit, ku ishte vendi i zakonshëm për
lutje; dhe, si u ulëm, u flisnim grave që
ishin mbledhur atje. 14 Dhe një grua, me
emër Lidia, që ishte tregtare të purpurtash,
nga qyteti i Tiatirës dhe që e adhuronte
Perëndinë, po dëgjonte. Dhe Zoti ia hapi
zemrën për të dëgjuar gjërat që thoshte
Pali. 15 Pasi ajo u pagëzua me familjen e saj,
na u lut duke thënë: "Në qoftë se më keni
gjykuar se jam besnike ndaj Zotit, hyni në
shtëpinë time dhe rrini". Dhe na detyroi
të pranojmë. 16 Dhe, kur po shkonim për
lutje, na doli para një skllave e re që kishte
një frymë falli, e cila, duke u treguar fatin
njerëzve, u sillte shumë fitime zotërinjve
të saj. 17 Ajo u vu të ndjekë Palin dhe ne,
dhe bërtiste duke thënë: "Këta njerëz janë
shërbëtorë të Perëndisë Shumë të Lartë
dhe ju shpallën udhën e shpëtimit". 18 Dhe
ajo e bëri këtë shumë ditë me radhë, por
Pali, i mërzitur, u kthye dhe i tha frymës:
"Unë të urdhëroj në emër të Jezu Krishtit
të dalësh prej saj". Dhe fryma doli që në
atë çast. 19 Por zotërinjtë e saj, kur panë se
u humbi shpresa e fitimit të tyre, i kapën
Palin dhe Silën dhe i tërhoqën te sheshi
i tregut përpara arkondëve; 20 dhe si ua
paraqitën pretorët, thanë: "Këta njerëz,
që janë Judenj, e turbullojnë qytetin tonë,
21 dhe predikojnë zakone që për ne, që jemi
Romakë, nuk është e ligjshme t'i pranojmë
dhe t'i zbatojmë". 22 Atëherë turma u
lëshua e gjitha bashkë kundër tyre: dhe
pretorëve, ua grisën atyre rrobat dhe ur-
dhëruan t'i rrahin me kamxhik. 23 Dhe si i
rrahën me shumë goditje, i futën në burg
duke urdhëruar rojtarin e burgut t'i ruajë
me kujdes. 24 Ky, si mori një urdhër të
tillë, i futi në pjesën më të brendshme të
burgut dhe ua shtrëngoi këmbët në dru.
25 Aty nga mesnata Pali dhe Sila po luteshin
dhe i këndonin himne Perëndisë; dhe të
burgosurit i dëgjonin. 26 Befas u bë një
tërmet i madh, saqë u tundën themelet e
burgut; dhe në atë çast u hapën të gjitha
dyert dhe të gjithëve iu zgjidhën prangat.
27 Rojtari i burgut, kur u zgjua dhe pa dyert e
burgut të hapura, nxori shpatën dhe donte
të vriste veten, duke menduar se të burgo-
surit kishin ikur. 28 Por Pali thirri me zë të
lartë: "Mos i bëj ndonjë të keqe vetes, sepse
ne të gjithë jemi këtu". 29 Atëherë ai kërkoi
një dritë, u turr brenda dhe duke u dridhur i
tëri u ra ndër këmbë Palit dhe Silës; 30 pastaj
i nxori jashtë dhe tha: "Zotërinj, ç'duhet
të bëj unë që të shpëtohem?". 31 Dhe ata i
thanë: "Beso në Zotin Jezu Krisht dhe do të
shpëtohesh ti dhe shtëpia jote". 32 Pastaj ata
i shpallën fjalën e Zotit atij dhe gjithë atyre
që ishin në shtëpinë e tij. 33 Dhe ai i mori që
në atë orë të natës dhe ua lau plagët. Dhe ai
dhe të gjithë të tijtë u pagëzuan menjëherë.
34 Mbasi i çoi në shtëpinë e vet, ua shtroi
tryezën dhe u gëzua me gjithë familjen e
tij që kishte besuar në Perëndinë. 35 Kur
u gdhi, pretorët dërguan liktorët t'i thonë
rojtarit të burgut: "Lëri të lirë ata njerëz".
36 Dhe rojtari i burgut i tregoi Palit këto fjalë:
"Pretorët kanë dërguar fjalë që të liroheni;
dilni, pra, dhe shkoni në paqe". 37 Por
Pali u tha atyre: "Mbasi na kanë rrahur
botërisht pa qenë të dënuar në gjyq, ne
që jemi qytetarë romakë, na futën në burg
dhe tani na nxjerrin fshehtas? Jo, kurrsesi!
Le të vijnë vetë ata të na nxjerrin jashtë".
38 Liktorët ua tregon këto fjalë pretorëve;
dhe ata, kur dëgjuan se ishin qytetarë ro-
makë, u frikësuan. 39 Atëherë erdhën dhe
iu lutën atyre, dhe si i nxorën, iu lutën që
të largohen nga qyteti. 40 Atëherë ata, si
dolën nga burgu, hynë në shtëpinë e Lidias
dhe, kur panë vëllezërit, i ngushëlluan; dhe
ikën.

17

1 Dhe mbasi kishin kaluar nëpër Amfipoli
dhe nëpër Apoloni, arritën në Thesaloniki,
ku ishte sinagoga e Judenjve. 2 Dhe Pali,
sipas zakonit të vet, hyri tek ata dhe tri
të shtuna me radhë u paraqiti argumente
nga Shkrimet, 3 duke deklaruar dhe duke
treguar atyre se Krishti duhej të vuante
dhe të ringjallej prej së vdekurish dhe
duke thënë: "Ky Jezusi që unë ju shpall
është Krishti". 4 Disa nga ata besuan dhe
u bashkuan me Palin dhe Silën, si dhe një
numër i madh Grekësh të përshpirtshëm
dhe jo pak gra të rëndësishme. 5 Por Ju-
denjtë, të cilët nuk kishin besuar, patën
smirë dhe morën me vete disa njerëz të
këqij nga ata të rrugëve të tregut dhe,

si mblodhën një turmë, e bënë rrëmujë
qytetin; edhe sulmuan shtëpinë e Jasonit
dhe kërkonin ata për t'i nxjerrë përpara
popullit. 6 Por, mbasi nuk i gjetën, e hoqën
zvarrë Jasonin dhe disa vëllezër përpara
krerëve të qytetit, duke thirrur: "Ata që e
kanë bërë rrëmujë botën, kanë ardhur edhe
këtu, 7 dhe Jasoni këta i priti; të gjithë këta
veprojnë kundër statuteve të Cezarit, duke
thënë se është një mbret tjetër, Jezusi".
8 Edhe nxitën popullin dhe krerët e qytetit,
që i dëgjonin këto gjëra. 9 Por ata, mbasi
morën një dorëzani nga Jasoni dhe nga
të tjerët, i lejuan të shkojnë. 10 Atëherë
vëllezërit menjëherë natën i nisën Palin
dhe Silën për në Berea dhe ata, sapo ar-
ritën atje, hynë në sinagogën e Judenjve.
11 Por këta ishin më fisnikë nga ndjenjat se
ata të Thesalonikit dhe e pranuan fjalën
me gatishmëri të madhe, duke i shqyrtuar
çdo ditë Shkrimet për të parë nëse këto
gjëra ishin ashtu. 12 Shumë nga ata, pra,
besuan bashkë me një numër jo të vogël
grash fisnike greke dhe burrash. 13 Por, kur
Judenjtë e Thesalonikit morën vesh se fjala
e Perëndisë ishte shpallur nga Pali edhe në
Berea, shkuan edhe atje dhe e turbulluan
turmën. 14 Atëherë vëllezërit e nisën men-
jëherë Palin në drejtim të detit, por Sila dhe
Timoteu qëndruan atje. 15 Ata që i prinin
Palit e çuan deri në Athinë; pastaj, mbasi
morën porosi për Silën dhe Timoteun që të
arrijnë sa më parë tek ai, u kthyen prapa.
16 Ndërsa Pali po i priste në Athinë, po i
ziente fryma përbrenda, kur pa qytetin
plot me idhuj. 17 Ai, pra, po diskutonte në
sinagogë me Judenjtët dhe me njerëz të
përshpirtshëm dhe çdo ditë në sheshin e
tregut me ata që takonte. 18 Diskutonin me
të edhe disa filozofë epikurianë dhe stoikë.
Disa thoshnin: "Vallë ç'do të thotë ky
llafazan". Dhe të tjerë thoshnin: "Ai duket
se është një kasnec i perëndivë të huaja",
sepse u shpall atyre Jezusin dhe ringjalljen.
19 Dhe e zunë dhe e çuan në Areopag, duke
thënë: "A mund ta marrim vesh ç'është kjo
doktrinë e re për të cilën ti flet? 20 Sepse
ti sjell disa gjëra të huaja në veshët tanë,
prandaj duam të dimë ç'kuptim kanë ato.
21 Atëherë gjithë Athinasit dhe të huajt që
banonin atje nuk e kalonin kohën më mirë
sesa duke folur ose duke dëgjuar ndonjë
fjalë të re. 22 Atëherë Pali, duke qëndruar në
këmbë në mes të Areopagut, tha: "O burra
athinas, unë shoh se në të gjitha gjërat ju
jeni shumë fetarë". 23 Sepse, duke ecur e
duke vënë re objektet e kultit tuaj, gjeta
edhe një altar mbi të cilin është shkruar:
"PERËNDISË SË PANJOHUR". Atë, pra, që ju
e adhuroni pa e njohur, unë po jua shpall.
24 Perëndia që bëri botën dhe të gjitha gjërat
që janë në të, duke qenë Zot i qiellit dhe
i tokës, nuk banon në tempuj të bërë nga
duart e njeriut, 25 dhe as shërbehet nga
duart e njerëzve, sikur të kishte nevojë për
ndonjë gjë, sepse ai u jep të gjithëve jetë,
hukatje dhe çdo gjë; 26 dhe ai ka bërë nga një
gjak i vetëm të gjitha racat e njerëzve, që të
banojnë në mbarë faqen e dheut, dhe caktoi
kohërat me radhë dhe caqet e banimit të
tyre, 27 që të kërkojnë Zotin, mbase mund
ta gjejnë duke prekur, ndonëse ai nuk është
larg nga secili prej nesh. 28 Sepse në të ne je-
tojmë, lëvizim dhe jemi, sikurse kanë thënë
edhe disa nga poetët tuaj: "Sepse jemi edhe
ne pasardhës të tij". 29 Duke qenë, pra, se ne
jemi pasardhës të Perëndisë, nuk duhet të
mendojmë që natyra e perëndishme është
e ngjashme me arin ose me argjendin, ose
me gurin ose me një vepër arti të latuar dhe
të shpikur nga njeriu. 30 Perëndia, pra, duke
kaluar përmbi kohërat e padijes, i urdhëron
të gjithë njerëzit dhe kudo që të pendohen.
31 Sepse ai ka caktuar një ditë në të cilën
do të gjykojë me drejtësi botën me anë të
atij njeriu të cilin ai e ka caktuar; dhe për
këtë u ka dhënë të gjithëve një provë të
sigurt, duke e ringjallur prej të vdekurit".
32 Kur dëgjuan të flitej për ringjalljen e të
vdekurve, disa e përqeshën dhe të tjerë
thoshnin: "Do të të dëgjojmë përsëri për
këtë gjë". 33 Kështu Pali doli nga mesi i tyre.
34 Por disa u bashkuan me të dhe besuan,
ndër këta edhe Dionis areopagiti, një grua
që quhej Damaris dhe ca të tjerë me ta.

18

1 Pas këtyre gjërave Pali u nis nga Athina
dhe erdhi në Korint. 2 Dhe si gjeti një farë
Judeu, me emër Akuila, lindur në Pont, i
ardhur rishtas nga Italia bashkë me gruan
e tij Priskilën (sepse Klaudi kishte urdh-
ëruar që të gjithë Judenjtë të largohen nga
Roma), shkoi tek ata. 3 Dhe duke qenë se
kishin të njëjtën mjeshtëri, shkoi të banojë

me ta dhe punonte; se mjeshtëria e tyre
ishte të bënin çadra. 4 Çdo të shtunë më-
sonte në sinagogë dhe bindte Judenj dhe
Grekë. 5 Kur Sila dhe Timoteu zbritën nga
Maqedonia, Pali shtyhej nga Fryma për t'u
dëshmuar Judenjve se Jezusi ishte Krishti.
6 Por duke qenë se ata kundërshtonin dhe
blasfemonin, ai i shkundi rrobat e tij dhe u
tha atyre: "Gjaku juaj qoftë mbi kokën tuaj,
unë jam i pastër; që tashti e tutje do të shkoj
te johebrenjtë". 7 Dhe, mbasi u largua prej
andej, hyri në shtëpinë e një farë njeriu me
emër Just, i cili i shërbente Perëndisë dhe e
kishte shtëpinë ngjtur me sinagogën. 8 Dhe
Krispi, kreu i sinagogës, besoi te Zoti me
gjithë shtëpinë e tij; edhe shumë Korintas,
duke dëgjuar Palin, besuan dhe u pagëzuan.
9 Një natë Zoti i tha Palit në vegim: "Mos
druaj, por fol dhe mos pusho, 10 sepse unë
jam me ty dhe askush nuk do të vërë dorë
mbi ty që të të bëjë keq, sepse unë kam një
popull të madh në këtë qytet". 11 Kështu ai
qëndroi atje një vit e gjashtë muaj, duke
mësuar ndër ta fjalën e Perëndisë. 12 Por,
kur Galioni ishte prokonsull i Akaisë, Ju-
denjtë u ngritën me një mendje kundër
Palit dhe e çuan në gjykatë, 13 duke thënë:
"Ky ua mbush mendjen njerëzve t'i shërbe-
jnë Perëndisë, në kundërshtim me ligjin".
14 Dhe kur Pali donte të hapte gojën, Galioni
u tha Judenjve: "Po të qe puna për ndonjë
padrejtësi ose keqbërje, o Judenj, do t'ju
dëgjoja me durim, sipas arsyes; 15 por nëse
janë çështje për fjalë, për emra dhe ligjin
tuaj, shikojeni ju vetë, sepse unë nuk dua
të jem gjykatës i këtyre gjërave". 16 Dhe i
përzuri ata nga gjykata. 17 Atëherë të gjithë
Grekët zunë Sostenin, kreun e sinagogës,
dhe e rrahën para gjykatës. Por Galioni
nuk donte t'ia dinte fare për këto gjëra.
18 Dhe Pali, mbasi qëndroi atje edhe shumë
ditë, u nda nga vëllezërit dhe lundroi për në
Siri me Priskilën dhe Akuilën, pasi e qethi
kokën në Kenkrea, sepse kishte bërë një
premtim solemn. 19 Dhe, kur arriti në Efes,
i la aty, po vetë hyri në sinagogë dhe filloi
të diskutojë me Judenjtë. 20 Ata iu lutën të
rrinte me ta më gjatë, por ai nuk pranoi;
21 por u nda prej tyre duke thënë: "Më duhet
gjithsesi ta kaloj festën e ardhshme në
Jeruzalem, por, në dashtë Perëndia, do të
kthehem përsëri te ju". Dhe u nis nga Efesi
nëpër det. 22 Si zbarkoi në Cezari, u ngjit në
Jeruzalem, dhe si u përshëndet me kishën,
zbriti në Antioki. 23 Dhe, mbasi qëndroi
atje pak kohë, u nis dhe përshkoi me radhë
rrethinat e Galatisë dhe të Frigjisë, duke
forcuar gjithë dishepujt. 24 Por një Jude,
me emër Apollo, lindur në Aleksandri, njeri
orator dhe njohës i Shkrimit, arriti në Efes.
25 Ai ishte i mësuar në udhën e Zotit dhe, i
zjarrtë në frymë, fliste dhe mësonte me zell
gjërat e Zotit, por njihte vetëm pagëzimin e
Gjonit. 26 Ai filloi të flasë lirisht në sinagogë.
Dhe, kur Akuila dhe Priskila e dëgjuan,
e morën me vete dhe ia shtjelluan më
thellë udhën e Perëndisë. 27 Pastaj, mbasi
ai donte të shkonte në Akai, vëllezërit i
dhanë zemër dhe u shkruan dishepujve që
ta prisnin. Mbasi arriti atje, ai i ndihmoi
shumë ata që kishin besuar me anë të hirit.
28 Ai në fakt, i kundërshtonte botërisht me
forcë të madhe Judenjtë, duke treguar me
anë të Shkrimeve se Jezusi është Krishti.

19

1 Dhe ndërsa Apollo ishte ende në Korint,
Pali, mbasi shkoi në vendet më të larta,
arriti në Efes dhe, si gjeti disa dishepuj,
u tha atyre: 2 "A e keni marrë Frymën e
Shenjtë, kur besuat?". Ata iu përgjigjën:
"Ne as që kemi dëgjuar se paska Frymë të
Shenjtë". 3 Dhe ai u tha atyre: "Me se,
pra, u pagëzuat?". Ata u përgjigjën: "Me
pagëzimin e Gjonit". 4 Atëherë Pali tha:
"Gjoni pagëzoi me pagëzimin e pendimit,
duke i thënë popullit se duhet t'i besonte
atij që do të vinte pas tij, domethënë Jezu
Krishtit. 5 Dhe ata, si dëgjuan, u pagëzuan
në emër të Zotit Jezus. 6 Dhe, kur Pali
vuri duart mbi ta, Fryma e Shenjtë zbriti
mbi ta dhe ata folën në gjuhë të tjera dhe
profetizuan. 7 Dhe gjithsej ishin rreth dym-
bëdhjetë burra. 8 Pastaj ai hyri në sinagogë
dhe u foli lirisht njerëzve tre muaj me
radhë, duke diskutuar dhe duke i bindur
për gjërat e mbretërisë së Perëndisë. 9 Por,
duke qenë se disa ngurtësoheshin dhe nuk
besonin dhe flisnin keq për Udhën përpara
turmës, ai u shkëput prej tyre, i ndau
dishepujt dhe vazhdoi të diskutojë çdo ditë
në shkollën e njëfarë Tirani. 10 Dhe kjo
vazhdoi dy vjet me radhë, kështu që të
gjithë banorët e Azisë, Judenj dhe Grekë, e
dëgjuan fjalën e Zotit Jezus. 11 Dhe Perën-
dia bënte mrekulli të jashtëzakonshme me

anë të duarve të Palit, 12 aq sa mbi të së-
murët sillnin peshqirë dhe përparëse që
kishin qenë mbi trupin e tij, dhe sëmundjet
largoheshin prej tyre dhe frymërat e liga
dilnin prej tyre. 13 Dhe disa yshtës shëtitës
Judenj u orvatën të thërrasin emrin e Zotit
Jezus mbi ata që kishin frymërat e liga,
duke thënë: "Ju përbetohemi për Jezusin,
që Pali predikon!". 14 Ata që bënin këtë
ishin shtatë bijtë e njëfarë Skevi, kryeprift
jude. 15 Por fryma e ligë u përgjigj dhe
tha: "Unë e njoh Jezusin dhe e di kush
është Pali, po ju cilët jeni?". 16 Atëherë ai
njeri që kishte frymën e ligë u hodh mbi
ta dhe si i mundi, ushtroi një dhunë aq të
madhe sa ata ikën nga ajo shtëpi, lakuriq
e të plagosur. 17 Kjo u muar vesh nga të
gjithë Judenjtë dhe Grekët që banonin në
Efes, dhe të gjithë i zuri frika, dhe emri i
Zotit Jezus ishte madhëruar. 18 Dhe shumë
nga ata që kishin besuar vinin të rrëfe-
heshin dhe të tregonin gjërat që kishin
bërë. 19 Shumë nga ata që ishin marrë me
magji i sollën librat dhe i dogjën përpara të
gjithëve; dhe, mbasi e llogaritën çmimin e
tyre, gjetën se ishin pesëdhjetë mijë pjesë
argjendi. 20 Kështu fjala e Perëndisë shtohej
dhe forcohej. 21 Mbas këtyre ngjarjeve, Pali
kishte vendosur në mendje të shkojë në
Jeruzalem, duke kaluar nëpër Maqedoni
dhe nëpër Akai, dhe thoshte: "Mbasi të
kem qenë atje, më duhet të shoh edhe
Romën". 22 Atëherë dërgoi në Maqedoni
dy nga ata që i shërbenin, Timoteun dhe
Erastin, dhe vetë ndenji edhe ca kohë në
Azi. 23 Dhe në atë kohë u bë një trazirë e
madhe lidhur me Udhën, 24 sepse një farë
njeriu, me emër Dhimitër, argjendar, i cili
bënte tempuj të Dianës në argjend, u sillte
artizanëve jo pak fitim. 25 Ai i mblodhi
këta bashkë me punëtorët që kishin një
aktivitet të përafërt, dhe tha: "O burra, ju
e dini se fitimi ynë vjen nga kjo veprimtari.
26 Dhe ju shihni dhe dëgjoni se ky Pali ua
ka mbushur mendjen dhe ktheu një numër
të madh njerëzish jo vetëm në Efes, por
gati në mbarë Azinë, duke thënë se nuk
janë perëndi ata që janë bërë me duar.
27 Dhe jo vetëm që është rreziku për ne
që kjo mjeshtria jonë të diskreditohet, por
që edhe tempulli i perëndeshës së madhe
Diana të mos vlerësohet më aspak dhe që
t'i hiqet madhështia asaj, që gjithë Azia,
madje gjithë bota, e nderon". 28 Ata, kur
i dëgjuan këto gjëra, u mbushën me inat
dhe bërtisnin, duke thënë: "E madhe është
Diana e Efesianëve!". 29 Dhe gjithë qyteti u
mbush me rrëmujë; dhe si i morën me forcë
Gain dhe Aristarkun, Maqedonas, bashkud-
hëtarë të Palit, rendën të gjithë, me një
mendje, në teatër. 30 Dhe Pali donte t'i
dilte popullit, por dishepujt nuk e lejonin.
31 Edhe disa Aziarkë, që ishin miq të tij, i
çuan për ta lutur të mos dilte në teatër.
32 Ndërkaq disa bërtisnin një gjë, të tjerë një
tjetër, saqë mbledhja ishte trazuar dhe më
të shumtët nuk dinin përse ishin mbledhur.
33 Atëherë nga turma nxorën Aleksandrin,
të cilin e shtynin Judenjtë. Dhe Aleksan-
dri, mbasi bëri shenjë me dorë, donte të
paraqiste një apologji para popullit. 34 Por,
kur e morën vesh se ishte Jude, të gjithë
me një zë filluan të bërtasin për gati dy
orë: "E madhe është Diana e Efesianëve!".
35 Kancelari i qytetit, mbasi e qetësoi tur-
mën, tha: "O Efesianë, cili është vallë ai
njeri që nuk e di se qyteti i Efesianëve
është mbrojtësi i tempullit të perëndeshës
së madhe Diana dhe i imazhit të saj që ra
nga Zeusi? 36 Duke qenë, pra, se këto janë të
pakundërshtueshme, ju duhet të rrini urtë
dhe të mos bëni asgjë të nxituar. 37 Sepse i
prutë këta njerëz që nuk janë as sacrileghi
as blasfemues të perëndeshës suaj. 38 Pra, në
qoftë se Dhimitri dhe mjeshtrit që janë me
të kanë diçka kundër dikujt, gjykatat janë
hapur dhe prokonsuj ka; le të padisin njëri-
tjetrin. 39 Dhe nëse keni ndonjë kërkesë
tjetër për të bërë, të zgjidhet në kuvendin
sipas ligjit. 40 Ne në fakt jemi në rrezik
të akuzohemi si kryengritës për ngjarjen e
sotme, sepse nuk ka asnjë arsye me të cilën
të përligjet ky grumbullim". 41 Dhe, si i tha
këto, e shpërndau mbledhjen.

20

1 Si pushoi trazira, Pali i thirri dishepujt
pranë vetes, i përqafoi dhe u nis për të
vajtur në Maqedoni. 2 Dhe si i përshkoi ato
krahina dhe u dha shumë këshilla, shkoi në
Greqi. 3 Dhe mbasi kaloi atje tre muaj, duke
qenë se Judenjtë kishin kurdisur një kom-
plot kundër tij kur përgatitej të lundronte
për në Siri, vendosi të kthehet nga ana e
Maqedonisë. 4 Dhe deri në Azi e përcollën
Sopatri nga Berea, Aristarku dhe Sekundi

nga Thesaloniki, Gai nga Derba dhe Timo-
teu, dhe Tikiku e Trofimi nga Azia. 5 Këta
ishin nisur para nesh dhe na prisnin në
Troas. 6 Kurse ne u nisëm nga Filipi, pas
ditëve të të Ndormëve, dhe për pesë ditë i
arritëm në Troas, ku qëndruam shtatë ditë.
7 Ditën e parë të javës, kur ishin mbledhur
dishepujt për të thyer bukën, Pali, i cili
duhet të nisej të nesërmen, bisedonte me
ta dhe e zgjati fjalën deri në mesnatë. 8 Dhe
në sallën ku ishim mbledhur kishte shumë
llamba. 9 Një djalosh me emër Eutik, që
ishte ulur në parvazin e dritares, e zuri
një gjumë i rëndë; dhe, ndërsa Pali e çoi
fjalën gjatë, e zuri gjumi, ra nga kati i
tretë poshtë dhe e ngritën të vdekur. 10 Por
Pali, si zbriti, ra mbi të, e përqafoi dhe
tha: "Mos u shqetësoni, se shpirti i tij
është në të". 11 Atëherë u ngjit përsëri lart,
e theu bukën dhe hëngri; dhe, pasi foli
gjatë deri në të gdhirë, u nis. 12 Ndërkaq e
prunë djalin të gjallë, dhe u ngushëlluan jo
pak. 13 Kurse ne, që kishim hipur tashmë
në anije, lundruam për në Asos, ku kishim
ndër mend të merrnim Palin, sepse kështu
kishte caktuar, mbasi donte vetë të shkonte
më këmbë. 14 Kur na arriti në Asos, e morëm
dhe arritëm në Mitilinë. 15 Lundruam prej
andej dhe të nesërmen arritëm përballë
Hiosit; një ditë më pas arritëm në Samo
dhe, pas një ndalese në Trogjili, arritëm
të nesërmen në Milet. 16 Sepse Pali kishte
vendosur të lundronte pa u ndalur në Efes,
që të mos humbiste kohë në Azi; sepse nxi-
tonte që të ndodhej, po të ishte e mundur,
në Jeruzalem ditën e Rrëshajëve. 17 Nga
Mileti dërgoi në Efes për të thirrur pleqtë
e kishës. 18 Kur ata erdhën tek ai, ai u tha
atyre: "Ju e dini dita e parë që hyra në
Azi si kam jetuar midis jush për të gjithë
këtë kohë, 19 duke i shërbyer Zotit me gjithë
përulësi e me shumë lot e me prova që
m'u bënë nga tinëzitë e Judenjve; 20 dhe si
unë nuk fsheha asnjë nga ato gjëra që ishin
të dobishme për ju, por jua shpalla juve
dhe jua mësova botërisht dhe nëpër shtëpi,
21 duke u deklaruar solemnisht Judenjve
dhe Grekëve mbi pendimin te Perëndi dhe
për besimin në Zotin tonë Jezu Krisht.
22 Dhe ja, tani, i shtyrë nga Fryma, po shkoj
në Jeruzalem pa ditur se ç'do të më ndodhë
atje, 23 përveçse Fryma e Shenjtë dëshmon
për mua në çdo qytet, duke thënë se më
presin pranga dhe mundime. 24 Por unë nuk
dua t'ia di fare për jetën time që nuk e çmoj
aq, sa ta kryej me gëzim vrapimin tim dhe
shërbesën që mora nga Zoti Jezus, të dësh-
moj plotësisht ungjillin e hirit të Perëndisë.
25 Dhe ja, tani e di se të gjithë ju, në mes
të të cilëve kam vajtur dhe ardhur duke
predikuar mbretërinë e Perëndisë, nuk do
të shihni më fytyrën time. 26 Prandaj sot po
ju deklaroj se unë jam i pastër nga gjaku i të
gjithëve; 27 sepse nuk u tërhoqa prapa për të
mos ju treguar gjithë këshillën e Perëndisë.
28 Tregoni kujdes, pra, për veten tuaj dhe
për gjithë tufën, në mes të së cilës Fryma
e Shenjtë ju ka vënë ju kujdestarë që të
kullotni kishën e Perëndisë, të cilën ai e
ka fituar me gjakun e tij. 29 Në fakt unë e
di se, pas largimit tim, do të hyjnë midis
jush ujqër grabitqarë, që nuk do ta kursejnë
tufën, 30 edhe vetë midis jush do të dalin
njerëz që do të flasin gjëra të çoroditura që
të tërheqin pas vetes dishepujt. 31 Prandaj
rrini zgjuar, dhe mbani mend se për tre vjet
me radhë, ditë e natë, nuk pushova kurrë
të paralajmëroj secilin me lot. 32 Dhe tani,
o vëllezër, unë po ju lë te Perëndia dhe
te fjala e hirit të tij, që është në gjendje
t'ju ndërtojë dhe t'ju japë trashëgimin në
mes të të gjithë të shenjtëruarve. 33 Unë
nuk kam dashur as argjend, as ar, as rrobat
e ndonjërit. 34 Dhe ju vetë e dini se këto
duar kanë punuar për nevojat e mia dhe
për ata që ishin bashkë me mua. 35 Dhe në
çdo gjë ju kam treguar se, duke u munduar
në këtë mënyrë, duhet të ndihmohen të
lëngatët dhe të kujtohen fjalët e Zotit Jezus,
i cili tha: "Ka më shumë lumturi të japësh
sesa të marrësh!"". 36 Dhe, si kishte thënë
këto gjëra, u ul mbi gjunjë dhe u lut me
ata të gjithë. 37 Atëherë të gjithë qanë me
të madhe, e rroknin në qafë Palin dhe e
puthnin, 38 të hidhëruar sidomos për fjalën
që kishte thënë, se nuk do ta shihnin më
fytyrën e tij. Pastaj e përcollën në anije.

21

1 Mbasi u ndamë nga ta, lundruam dhe,
duke shkuar drejt, arritëm në Koos, ditën
tjetër në Rodos dhe që andej në Patara.
2 Edhe, si gjetëm një anije që shkonte për
Feniki, hipëm dhe lundruam. 3 Pamë nga
larg Qipron dhe e lamë në të majtë, vazh-
duam lundrimin për në Siri dhe dolëm
në Tiro, sepse atje anija kishte për të

shkarkuar. 4 Dhe, si i gjetëm dishepujt,
qëndruam atje shtatë ditë; të shtyrë nga
Fryma, ata i thoshin Palit të mos ngjitej
në Jeruzalem. 5 Kur i plotësuam ato ditë,
u nisëm dhe shkuam; dhe na përcollën
të gjithë, me gra e me fëmijë, deri jashtë
qytetit; dhe si u ulëm në gjunjë në breg,
u lutëm. 6 Dhe, mbasi u përshëndetëm,
hipëm në anije, kurse ata u kthyen në
shtëpitë e veta. 7 Kur mbaruam lundrimin,
nga Tiro erdhëm në Ptolemaidë dhe, si
përshëndetëm vëllezërit, kaluam një ditë
me ta. 8 Të nesërmen u nisëm (ne që ishim
shokë me Palin), arritëm në Cezare dhe
hymë në shtëpinë e Filip ungjilltarit, që
ishte një nga të shtatët, dhe ndenjëm tek
ai. 9 Por ai kishte katër bija virgjëresha,
që profetizonin. 10 Dhe, pasi qëndruam
ne atje shumë ditë, zbriti nga Judeja një
farë profeti me emër Agabo. 11 Si erdhi te
ne, ai mori brezin e Palit, lidhi duart dhe
këmbët e veta dhe tha: "Këtë thotë Fryma
e Shenjtë: Kështu do ta lidhin Judenjtë në
Jeruzalem burrin, të cilit i përket ky brez
dhe do t'a dorëzojnë johebrenjve". 12 Kur
i dëgjuam këto gjëra, ne dhe vendësit iu
lutëm që të mos ngjitej në Jeruzalem. 13 Por
Pali u përgjigj: "Ç'po bëni ju, duke qarë
e duke ma copëtuar zemrën? Sepse unë
jam gati jo vetëm për të qenë i lidhur,
por edhe për të vdekur në Jeruzalem për
emrin e Zotit Jezus". 14 Dhe, mbasi nuk i
mbushej mendja, ne pushuam duke thënë:
"U bëftë vullneti i Zotit!". 15 Dhe pas atyre
ditëve, bëmë gati gjërat tona, dhe u ngjitëm
në Jeruzalem. 16 Me ne erdhën edhe disa
dishepuj nga Cezareja dhe prunë me ta një-
farë Mnasoni, lindur në Qipro, një dishepull
i vjetër, tek i cili do të bujtnim. 17 Kur
arritëm në Jeruzalem, vëllezërit na pritën
me gëzim. 18 Të nesërmen Pali u tërhoq me
ne te Jakobi, dhe erdhën të gjithë pleqtë.
19 Mbasi i përshëndeti, Pali u tregoi atyre,
një për një, të gjitha sa kishte bërë Zoti
ndër johebrenjtë me anë të shërbesës së
tij. 20 Dhe ata, kur dëgjuan këtë, përlëv-
duan Perëndinë dhe i thanë Palit: "Vëlla,
ti po sheh sa mijëra Judenj ka që kanë
besuar; dhe të gjithë i përbahen me zell
ligjit. 21 Tani ata morën vesh për ty se ti i
mëson të gjithë Judenjtës që jetojnë midis
johebrenjve të shkëputen nga Moisiu, duke
thënë që të mos i rrethpresin djemtë dhe
të mos ndjekin më zakonet. 22 Po atëherë,
ç'duhet të bëhet? Duhet patjetër që të
mblidhet populli, sepse do ta marrin vesh
se ke ardhur. 23 Bëje, pra, atë që të themi: ne
kemi katër burra, që kanë bërë një premtim
solemn; 24 merri dhe pastrohu me ta, dhe
paguaj për ta që të rruajnë kokën; kështu
të gjithë do ta mësojnë se s'janë gjë ato që
kanë dëgjuar për ty, por se edhe ti ecën
duke respektuar ligjin. 25 Dhe sa për johe-
brenjtë që kanë besuar, ne u kemi shkruar
atyre, mbasi vendosëm që ata nuk kanë ç'të
respektojnë lidhur me këtë, por se të ruhen
nga gjërat që u flijohen idhujve, nga gjaku,
nga gjërat e mbytura dhe nga kurvëria".
26 Atëherë Pali i mori me vete ata burra dhe,
të nesërmen, pasi u pastrua bashkë me ta,
hyri në tempull dhe deklaroi plotësimin e
ditëve të pastrimit, dhe kur do të paraqitej
oferta për secilin nga ata. 27 Por, kur po
mbusheshin shtatë ditët, Judenjtë e Azisë,
duke e parë në tempull, e nxitën turmën
dhe vunë duart mbi të, 28 duke bërtitur: "O
burra të Izraelit, na ndihmoni! Ky është
ai njeri që u mëson të gjithëve dhe kudo
kundër popullit, kundër ligjit dhe kundër
këtij vendi; përveç kësaj ai i ka sjellë Grekët
në tempull dhe e ka ndotur këtë vend të
shenjtë". 29 Sepse ata kishin parë më për-
para Trofimin nga Efesi bashkë me Palin në
qytet, dhe mendonin se ai e kishte sjellë në
tempull. 30 Dhe gjithë qyteti ziente, dhe u
mblodhën njerëzit; dhe, si e kapën Palin, e
nxorrën jashtë tempullit dhe dyert u mby-
llën menjëherë. 31 Dhe, ndërsa kërkonin ta
vrisnin, tribunit të kohortës i shkoi lajmi
se gjithë Jeruzalemi ishte turbulluar. 32 Ai
mori menjëherë ushtarë dhe centurionë
dhe u sul kundër tyre. Dhe këta, kur panë
tribunin dhe ushtarët, pushuan së rrahuri
Palin. 33 Atëherë tribuni u afrua, e zuri
dhe urdhëroi që ta lidhnin me dy zinxhirë,
pastaj pyeti cili ishte dhe ç'kishte bërë. 34 Në
turmë disa bërtisnin një gjë, të tjerë një
tjetër; dhe, mbasi nuk mori vesh dot të
vërtetën për trazirën, urdhëroi që ta sillnin
në fortesë. 35 Dhe kur arriti te shkallaret,
ndodhi që, për shkak të dhunës së turmës,
duhej të bartej nga ushtarët, 36 sepse masa e
popullit vinte pas duke bërtitur: "Vdekje!".
37 Kur Pali do të hynte në fortesë, i tha
tribunit: "A më lejohet të them diçka?". Ai
u përgjigj: "A di greqisht? 38 Mos je vallë

ai Egjiptasi që disa ditë më parë ngriti krye
dhe nxori në shkretëtirë katër mijë gjakë-
sorë?”. 39 Dhe Pali tha: “Unë jam një Jude
nga Tarsi, qytetar i një qyteti të Kilikisë që
s’është i padëgjuar; dhe të lutem më lejo
t’i flas popullit”. 40 Dhe, mbasi e lejoi, Pali,
duke qëndruar në këmbë mbi shkallarët, i
bëri shenjë me dorë popullit. Dhe, si u bë
heshtje e madhe, i foli në gjuhën hebraike,
duke thënë:

22

1 “Vëllezër dhe etër, dëgjoni çfarë ju
them tani për mbrojtjen time”. 2 Kur
dëgjuan se u fliste atyre në gjuhën he-
braike, heshtën edhe më shumë. Pastaj
ai tha: 3 “Në të vërtetë unë jam një Jude,
lindur në Tars të Kilikisë dhe rritur në këtë
qytet te këmbët e Gamalielit, edukuar me
përpikërinë e ligjit të etërve tanë, plot me
zell për Perëndinë, sikurse jeni ju të gjithë
sot; 4 unë kam përndjekur këtë Udhë deri në
vdekje, duke lidhur dhe duke futur në burg
burra dhe gra, 5 sikurse jep dëshmi për mua
kryeprifti dhe gjithë sinedri i pleqve, prej
të cilëve mora edhe letra për vëllezërit dhe
shkova në Damask për të sjellë të lidhur në
Jeruzalem ata që ishin atje, që të ndëshko-
heshin. 6 Dhe më ndodhi që, kur isha duke
udhëtuar dhe po i afrohesha Damaskut,
aty nga mesi i ditës, papritmas një dritë e
madhe nga qielli vetëtiu rreth meje. 7 Dhe
unë rashë përdhe dhe dëgjova një zë që po
më thoshte: “Saul, Saul, përse më përnd-
jek?”. 8 Dhe unë u përgjigja: “Kush je ti,
o Zot?” Edhe ai më tha: “Unë jam Jezus
Nazareasi, të cilin ti e përndjek”. 9 Edhe
ata që ishin me mua e panë dritën dhe u
trembën, por nuk dëgjuan zërin e atij që
më fliste. 10 Unë thashë: “O Zot, ç’duhet
të bëj?”. Zoti më tha: “Çohu dhe shko
në Damask! Atje do të të thuhet çfarë të
është urdhëruar të bësh”. 11 Dhe, mbasi unë
nuk shihja asgjë për shkak të shkëlqimit
të asaj drite, më morën për dore ata që
ishin me mua; dhe hyra në Damask. 12 Dhe
njëfarë Anania, njeri i perëndishëm sipas
ligjit, për të cilin jepnin dëshmi të gjithë
Judenjtë që banonin aty, 13 erdhi tek unë,
dhe duke qëndruar pranë meje, tha: “O
vëlla Saul, shiko përsëri!”. Dhe në atë
çast unë fitova përsëri dritën e syve dhe
e shikova. 14 Pastaj vazhdoi: “Perëndia i
etërve tanë të ka paracaktuar të njohësh
vullnetin e tij, ta shohësh të Drejtin dhe të
dëgjosh një zë nga goja e tij. 15 Sepse ti duhet
të dëshmosh për të tek të gjithë njerëzit
për ato që ke parë dhe ke dëgjuar. 16 Dhe
tani ç’pret? Çohu dhe ji i pagëzuar dhe i
larë nga mëkatet e tua, duke thirrur emrin
e Zotit”. 17 Dhe ndodhi që, kur u ktheva në
Jeruzalem dhe isha duke u lutur në tempull,
u rrëmbeva në ekstazë, 18 dhe pashë Zotin
që më thoshte: “Nxito dhe dil shpejt nga
Jeruzalemi, sepse ata nuk do ta pranojnë
dëshminë tënde për mua”. 19 Atëherë unë
thashë: “O Zot, ata e dinë vetë se unë
burgosja dhe rrihja nga një sinagogë te
tjetra ata që besonin në ty; 20 kur u derdh
gjaku i Stefanit, dëshmorit tënd, edhe unë
isha i pranishëm, e miratoja vdekjen e tij
dhe ruaja rrobat e atyre që e vrisnin. 21 Por
ai më tha: “Shko, sepse unë do të të dërgoj
larg midis johebrenjve””. 22 Ata e dëgjuan
deri në këtë pikë; pastaj ngritën zërin duke
thënë: “Hiqe nga bota një njeri të tillë,
sepse nuk është i denjë të rrojë!”. 23 Duke
qenë se ata bërtisnin, duke i flakur rrobat e
duke ngritur pluhurin në erë, 24 kryemijësi
urdhëroi ta çonin Palin në fortesë, duke
urdhëruar që ta marrin në pyetje duke e
rrahur me kamxhik, që të merrej vesh për
çfarë arsye ata bërtisnin kështu kundër tij.
25 Por, kur e shtrinë, të lidhur me rripa, Pali
i tha centurionit që ishte aty: “A është e
ligjshme për ju të rrihni me kamxhik një
qytetar romak, ende të pagjykuar?”. 26 Kur
e dëgjoi, centurioni shkoi e i tregoi kryemi-
jësit duke thënë: “Çfarë do të bësh? Ky
njeri është një qytetar romak!”. 27 Atëherë
kryemijësi shkoi te Pali dhe e pyeti: “Më
thuaj, a je një qytetar romak?”. Ai tha:
“Po, jam!”. 28 Kryemijësi u përgjigj: “Unë
e kam fituar këtë qytetëri me një shumë
të madhe”. Pali tha: “Kurse unë e kam
qysh prej lindjes!”. 29 Menjëherë ata që
duhet ta merrnin në pyetje u larguan prej
tij; dhe vetë kryemijësi, kur mori vesh se ai
ishte qytetar romak, pati frikë që e kishte
lidhur. 30 Të nesërmen, duke dashur të
marrë vesh me saktësi përse ishte akuzuar
nga Judenjtë, e zgjidhi nga prangat dhe
urdhëroi krerët e priftërinjve dhe gjithë
sinedrin të vinin. Pastaj, si e sollën poshtë
Palin, e nxori përpara tyre.

23

1 Pali, duke shikuar nga sinedri, tha:
"Vëllezër, deri në këtë unë jam sjellë
përpara Perëndisë me ndërgjegje krejt të
mirë". 2 Kryeprifti Anania u dha urdhër
atëherë atyre që ishin pranë tij ta godisnin
në gojë. 3 Atëherë Pali i tha: "Perëndia do
të të godasë ty, o mur i zbardhur. Ti je
ulur të më gjykosh sipas ligjit dhe, duke
e nëpërkëmbur atë, jep urdhër të më go-
dasin". 4 Dhe ata që ishin të pranishëm
thanë: "E fyen ti kryepriftin e Perëndisë?".
5 Pali u përgjigj: "Nuk e dija, o vëllezër, se
është kryeprift, sepse është shkruar: "Ti
nuk do të flasësh keq për princin e popullit
tënd"". 6 Pali, pra, duke ditur se një pjesë
ishte nga saducenj dhe tjetra nga farisenj,
i thirri sinedrit: "Vëllezër, unë jam farise,
bir farisenjsh; për shkak të shpresës dhe
të ringjalljes të së vdekurve unë po gjyko-
hem". 7 Sapo tha këtë, lindi një grindje
ndërmjet farisenjve dhe saducenjve, dhe
kuvendi u përça; 8 sepse saducenjtë thonë
se nuk ka ringjallje, as engjëll, as frymë,
ndërsa farisenjtë pohojnë edhe njërën dhe
tjetrën. 9 Atëherë u bë një zhurmë e madhe.
Skribët e palës së farisenjve u çuan në
këmbë dhe protestonin duke thënë: "Ne
nuk gjejmë asgjë të keqe te ky njeri; dhe
nëse i ka folur një frymë ose një engjëll
të mos luftojmë kundër Perëndisë". 10 Dhe
duke qenë se grindja po shtohej, tribuni,
nga druajtja se mos Pali bëhej copa-copa
prej tyre, u dha urdhër ushtarëve të zbresin
dhe ta heqin nga mesi i tyre, dhe ta çojnë
përsëri në fortesë. 11 Një natë më pas,
Zoti iu shfaq atij dhe tha: "Pal, kurajo,
sepse sikurse ke dhënë dëshmi për mua në
Jeruzalem, ashtu duhet të dëshmosh edhe
në Romë". 12 Kur zbardhi dita, disa Judenj
kurdisën një komplot duke u lidhur me be-
tim që të mos hanë dhe të mos pinë derisa
të kenë vrarë Palin. 13 Ata që kishin bërë
këtë komplot ishin më tepër se dyzet. 14 Ata
u paraqitën para krerëve të priftërinjve
dhe para pleqve dhe thanë: "Ne jemi lidhur
me betim të mos vëmë gjë në gojë, derisa të
vrasim Palin. 15 Ju, pra, me sinedrin, i bëni
një kërkesë tribunit që t'jua sjellë nesër,
gjoja se doni ta hetoni më thellë çështjen
e tij; dhe ne, para se të afrohet, do të jemi
gati ta vrasim". 16 Por djali i motrës së Palit,
si e mori vesh kurthin, rendi në fortesë dhe,
mbasi hyri, i tregoi Palit. 17 Atëherë Pali
thirri një nga centurionët pranë vetes dhe i
tha: "Çoje këtë djalë tek kryemijëshi, sepse
ka diçka për t'i thënë". 18 Atëherë ai e mori
dhe e çoi tek kryemijëshi dhe tha: "Pali, i
burgosuri, më thirri dhe m'u lut të të sjell
këtë djalë, sepse ka diçka për të të thënë".
19 Atëherë kryemijësi e kapi për dore, e mori
mënjanë dhe e pyeti: "Çfarë ke për të më
thënë?". 20 Ai tha: "Judenjtë janë marrë
vesh që të të kërkojnë që nesër ta nxjerrësh
Palin poshtë, në sinedër, se gjoja dashkan
ta hetojnë më thellë çështjen e tij. 21 Prandaj
ti mos ua vër veshin, sepse më shumë se
dyzet burra nga ata kanë ngritur kurth
kundër tij, sepse janë zotuar duke u lidhur
me betim, të mos hanë e të mos pinë, derisa
ta kenë vrarë; dhe tani janë gati dhe presin
që ti t'ua lejosh atyre". 22 Tribuni, pra, e la të
shkojë djalin, duke e urdhëruar që të mos i
tregojë kurrkujt se e kishte vënë në dijeni
për këto gjëra. 23 Pastaj thirri dy centurionë
dhe u tha: "Bëni gati që nga ora tre e natës
dyqind ushtarë, shtatëdhjetë kalorës dhe
dyqind shtizëmbajtës, për të shkuar deri
në Cezare". 24 Dhe u tha të bëjnë gati kuajt
që ta hipte Pali dhe ta çonin shëndoshë e
mirë te qeveritari Feliks. 25 Ai shkroi një
letër me këtë përmbajtje: 26 "Klaud Lisia,
qeveritarit shumë të shkëlqyeshëm Feliks,
shëndet. 27 Ky njeri ishte kapur nga Judenjtë
që ishin gati ta vrisnin, kur ia mbërrita
unë me ushtarët dhe e lirova, sepse mora
vesh se ishte qytetar romak. 28 Dhe, duke
dashur të di fajin për të cilin e akuzonin, e
nxora para sinedrit të tyre. 29 Përfundova
se e kishin akuzuar për çështje që lid-
heshin me ligjin e tyre dhe që ai nuk
kishte asnjë faj që të meritonte vdekjen e
as burgimin. 30 Dhe, kur më njoftuan për
kurthin që Judenjtë i ngritën këtij njeriu, ta
nisa menjëherë, duke u dhënë urdhër pa-
ditësve të parashtrojnë para teje ankimet
që kanë kundër tij. Qofsh me shëndet!".
31 Ushtarët, pra, sipas urdhrit të dhënë,
morën në dorëzim Palin dhe e çuan natën
në Antipatridë. 32 Të nesërmen, pasi ua
lanë si detyrë kalorësve të shkojnë me të,
u kthyen në fortesë. 33 Ata, pasi arritën në
Cezare dhe ia dorëzuan letrën qeveritarit, i
paraqitën edhe Palin. 34 Mbasi e lexoi letrën,
qeveritari e pyeti Palin nga ç'krahinë ishte;
dhe, kur mori vesh se ishte nga Kilikia, 35 i

tha: “Unë do të të dëgjoj kur të mbrrijnë
edhe paditësit e tu”. Dhe urdhëroi që ta
ruanin në pretoriumin e Herodit.

24

1 Por pas pesë ditësh erdhi kryeprifti
Anania bashkë me pleqtë dhe me një go-
jtar, një farë Tertuli; ata dolën përpara
qeveritarit për të akuzuar Palin. 2 Kur u
thirr Pali, Tertuli filloi ta akuzojë duke
thënë: 3 “Fort i shkëlqyeri Feliks, ne e
pranojmë në gjithçka e për gjithçka dhe
me mirënjohje të thellë se paqja të cilën
gëzojmë dhe reformat dobiprurëse që janë
zbatuar për këtë komb janë vepër e masave
të tua largpamëse. 4 Por, për të mos të
shqetësuar më gjatë, të lutem me mirësinë
tënde, të na dëgjosh shkurtimisht. 5 Ne
kemi gjetur se ky njeri është një murtajë
dhe shkakton trazira midis gjithë Judenjve
që janë në botë dhe është kryetari i sektit
të Nazarenasve. 6 Ai, madje, u përpoq të
përdhosë tempullin; dhe ne e zumë dhe
deshëm ta gjykonim sipas ligjit tonë. 7 Por
erdhi tribuni Lisia dhe e mori me forcë
nga duart tona, 8 duke i urdhëruar paditësit
e tij të vijnë tek ti; duke e hetuar atë,
do të mundësh ti vetë të marrësh vesh
prej tij të vërtetën e të gjitha gjërave, për
të cilat ne e akuzojmë”. 9 Edhe Juden-
jtë u bashkuan, duke pohuar se kështu
qëndronin gjërat. 10 Atëherë Pali, mbasi
qeveritari i bëri shenjë të flasë, u përgjigj:
“Duke ditur se prej shumë vjetësh ti je
gjykatësi i këtij kombi, flas edhe më me
guxim në mbrojtje të vetes. 11 Jo më shumë
se dymbëdhjetë ditë më parë, siç mund ta
verifikosh, unë u ngjita në Jeruzalem për
të adhuruar. 12 Dhe këta nuk më gjetën
në tempull duke u grindur me ndonjë, ose
duke nxitur turmën as në sinagogat as edhe
nëpër qytet; 13 dhe as mund të provojnë
gjërat për të cilat tani më akuzojnë. 14 Por
unë po të rrëfej këtë: sipas Udhës që ata e
quajnë sekt, unë i shërbej kështu Perëndisë
së etërve, duke u besuar të gjitha gjërave
që janë shkruar në ligjin dhe në profetët,
15 duke pasur shpresë në Perëndinë, të cilën
edhe këta e kanë, se do të ketë një ring-
jallje të të vdekurve, qoftë të të drejtëve,
qoftë të të padrejtëve. 16 Prandaj unë për-
piqem të kem vazhdimisht një ndërgjegje
të paqortueshme përpara Perëndisë dhe
përpara njerëzve. 17 Tani, pas shumë
vjetësh, unë erdha të sjell lëmosha dhe
oferta kombit tim. 18 Por, tek po bëja këtë,
ata më gjetën të pastruar në tempull, pa
asnjë tubim ose trazirë. 19 Por ishin disa
Judenj të Azisë, që duhej të dilnin para teje
për të më akuzuar, se kishin diçka kundër
meje. 20 Ose vetë këta le të thonë nëse kanë
gjetur ndonjë padrejtësi tek unë, kur rrija
përpara sinedrit, 21 veç mos qoftë vetëm për
atë fjalë që unë thirra duke qëndruar në
këmbë para tyre: “Për shkak të ringjall-
jes së të vdekurve sot unë gjykohem prej
jush!””. 22 Kur i dëgjoi këto gjëra, Feliksi,
që ishte i mirinformuar për Udhën, e shtyu
gjyqin, duke thënë: “Kur të vijë tribuni
Lisia, do të marr në shqyrtim çështjen
tuaj”. 23 Dhe i dha urdhër centurionit që
Palin ta ruanin, por të kishte njëfarë lirie,
pa penguar asnjë nga të vetët t’i kryejnin
shërbime ose të vijnin ta takojnin. 24 Pas
disa ditësh Feliksi, që kishte ardhur me
gruan e vet Druzila, që ishte jude, dërgoi
ta thërresin Palin dhe e dëgjoi lidhur me
besimin në Jezu Krishtin. 25 Dhe, duke qenë
se Pali fliste për drejtësi, për vetëkontroll
dhe për gjyqin e ardhshëm, Feliksi, shumë i
trembur, u përgjigj: “Për tani shko, dhe kur
të kem rast, do të dërgoj të të thërrasin”.
26 Njëkohësisht ai shpresonte se Pali do t’i
jepte para që ta lironte; dhe prandaj e
thërriste shpesh dhe bisedonte me të. 27 Por
pas dy vjetësh, Feliksit ia zuri vendin Porc
Festi; dhe Feliksi, duke dashur t’ua bëjë
qejfin Judenjve, e la Palin në burg.

25

1 Kur Festi arriti në krahinë, mbas tri
ditësh u ngjit nga Cezarea në Jeruza-
lem. 2 Kryeprifti dhe krerët e Juden-
jve i paraqitën akuzat kundër Palit dhe i
luteshin, 3 duke kërkuar t’u bënte favorin që
Palin ta binin në Jeruzalem; kështu ata do
ta vrisnin në një pritë rrugës. 4 Por Festi u
përgjigj që Pali ruhej në Cezare dhe që ai
vetë do të shkonte aty shpejt. 5 “Prandaj
njerëzit me influencë midis jush”, tha ai,
“le të zbresin me mua; dhe, në qoftë se ka
ndonjë faj te ky njeri, le ta akuzojnë”. 6 Si
qëndroi midis tyre jo më shumë se tetë a
dhjetë ditë, Festi zbriti në Cezare; të nesër-
men zuri vend në gjykatë dhe urdhëroi që
të sillnin Palin. 7 Kur erdhi ai, Judenjtë që

kishin zbritur nga Jeruzalemi e rrethuan,
dhe drejtuan kundër Palit shumë akuza të
rënda, të cilat nuk mund t'i vërtetonin. [8] Në
mbrojtje të vet Pali thoshte: "Unë nuk kam
mëkatuar as kundër ligjit të Judenjve, as
kundër tempullit, as kundër Cezarit". [9] Por
Festi, duke dashur t'u bëjë qejfin Juden-
jve, iu përgjigj Palit e tha: "A dëshiron të
ngjitesh në Jeruzalem për t'u gjykuar para
meje për këto gjëra?". [10] Atëherë Pali tha:
"Unë jam para gjykatës së Cezarit, ku duhet
të gjykohem; unë nuk u kam bërë asnjë të
padrejtë Judenjve, sikurse ti e di fare mirë.
[11] Në qoftë se kam vepruar keq ose kam
kryer diçka që meriton vdekjen, nuk refu-
zoj që të vdes; por nëse s'ka asgjë të vërtetë
në gjërat për të cilat këta më akuzojnë,
askush nuk mund të më dorëzojë në duart
e tyre. Unë i apelohem Cezarit". [12] Atëherë
Festi, pasi e bisedoi me këshillin, u përgjigj:
"Ti i je apeluar Cezarit; te Cezari do të
shkosh". [13] Pas disa ditësh mbreti Agripa
dhe Berenike erdhën në Cezare për të për-
shëndetur Festin. [14] Dhe, mbasi ata ndenjën
disa ditë, Festi ia parashtroi çështjen e Palit
mbretit, duke thënë: "Feliksi ka lënë të
burgosur njëfarë njeriu, [15] kundër të cilit,
kur isha në Jeruzalem, krerët e priftërinjve
dhe pleqtë e Judenjve, kishin paraqitur
akuza, duke kërkuar dënimin e tij. [16] Unë
u dhashë përgjigje se nuk është zakon i Ro-
makëve të dorëzojnë dikë për vdekje para
se i akuzuari të ballafaqohet me paditësit
e tij, dhe t'i jetë dhënë mundësia që të
mbrohet nga akuza. [17] Prandaj, kur ata u
mblodhën këtu, pa e shtyrë punën, u ula të
nesërmen në gjykatë dhe urdhërova të ma
sjellin këtë njeri. [18] Kur u ngritën paditësit e
tij, nuk paraqitën kundër tij asnjë akuzë për
gjërat që unë dyshoja. [19] Por kishin vetëm
disa pika mospajtimi për fenë e tyre dhe për
njëfarë Jezusi, që ka vdekur, dhe për të cilin
Pali thoshte se është i gjallë. [20] Dhe duke
qenë se unë mbeta ndërdyshas përpara një
konflikt i të këtij lloji, e pyeta nëse ai donte
të shkonte në Jeruzalem dhe të gjykohej
atje lidhur me këto gjëra. [21] Por, mbasi Pali
u apelua tek Augusti për të marrë gjykimin
e tij, dhashë urdhër që ta ruanin derisa të
mundem ta dërgoj te Cezari". [22] Agripa i tha
Festit: "Do të doja edhe unë ta dëgjoja këtë
njeri". Dhe ai u përgjigj: "Do ta dëgjosh
nesër". [23] Kështu të nesërmen Agripa dhe
Berenike erdhën me shumë madhështi dhe,
mbasi hynë në auditor me tribunët dhe
me parinë e qytetit, me urdhër të Festit,
e sollën Palin aty. [24] Atëherë Festi tha: "O
mbret Agripa, dhe ju të gjithë që jeni të
pranishëm këtu me ne, ju po shihni atë
kundër të cilit gjithë turma e Judenjve m'u
drejtua mua në Jeruzalem dhe këtu, duke
thirrur se nuk është më i denjë të jetojë.
[25] Por unë, duke parë se s'ka bërë asnjë gjë
që të meritojë vdekjen, dhe duke qenë se
ai vetë i është apeluar Augustit, vendosa
ta dërgoj. [26] Dhe duke qenë se s'kam asgjë
konkrete që t'i shkruaj perandorit për të,
e solla këtu para jush, dhe kryesisht para
teje, o mbret Agripa, që pas kësaj seance të
kem diçka për të shkruar. [27] Sepse më duket
e paarsyeshme të dërgosh një të burgosur
pa treguar akuzat kundër tij".

26

[1] Atëherë Agripa i tha Palit: "Ke leje të
flasësh për të mbrojtur veten!". Dhe Pali, si
e shtriu dorën, nisi të bëjë mbrojtjen e tij:
[2] "O mbret Agripa, e quaj veten të lumtur
që kam mundësi sot të shfajësohem para
teje nga të gjitha ato që më kanë akuzuar
Judenjtë, [3] veçanërisht sepse ti i njeh të
gjitha zakonet dhe çështjet që janë midis
Judenjve; prandaj të lutem të më dëgjosh
me durim. [4] Se cila ka qenë mënyra ime e
të jetuarit që nga rinia, të cilën e kalova
tërësisht në Jeruzalem në mes të popullit
tim, të gjithë Judenjtë e dinë. [5] Ata më
njohin qysh atëherë dhe mund të dësh-
mojnë, po deshën, se kam jetuar si farise,
sipas sektit më të drejtë të fesë sonë. [6] Dhe
tani ndodhem para qjyqit për shpresën e
premtimit që u ka bërë Perëndia etërve
tanë, [7] premtim të cilin dymbëdhjetë fiset
tona, që i shërbejnë me zell ditë e natë
Perëndisë, shpresojnë ta fitojnë; për këtë
shpresë, o mbret Agripa, unë jam akuzuar
nga Judenjtë. [8] Përse vallë mendoni se
është e pabesueshme që Perëndia t'i ring-
jallë të vdekurit? [9] Unë vetë mendova se
ishte detyra ime të bëj shumë gjëra kundër
emrit të Jezusit Nazarenas. [10] Dhe këtë
kam bërë në Jeruzalem; mbasi kam marrë
pushtet nga krerët e priftërinjve, futa në
burg shumë shenjtorë dhe, kur i vrisnin,
jepja miratimin tim. [11] Dhe shpesh, duke

shkuar nga një sinagogë te tjetra, i kam
detyruar të blasfemojnë dhe, me zemërim
të madh kundër tyre, i kam përndjekur deri
në qytetet e huaja. 12 Në kohën kur unë po
merresha me këtë punë dhe po shkoja në
Damask me autorizim dhe me fuqi të plota
nga krerët e priftërinjve, 13 në mesditë, o
mbret, në rrugë unë pashë një dritë nga
qielli që shkëlqente më shumë se dielli, e
cila vetëtiu rreth meje dhe rreth atyre që
udhëtonin me mua. 14 Mbasi të gjithë ne
ramë përtokë, dëgjova një zë që po më fliste
dhe më tha në gjuhën hebraike: "Saul, Saul,
pse më përndjek? Është e rëndë për ty
të godasësh me shkelm kundër gjembave".
15 Unë thashë: "Kush je ti, Zot?". Ai tha:
"Unë jam Jezusi, të cilin ti e përndjek. 16 Por
çohu dhe rri në këmbë, sepse prandaj të
jam shfaqur: që të të vë shërbyes dhe dëshmues
për gjërat që ke parë dhe për ato për
të cilat unë do të shfaqem, 17 duke të zgjedhur
ty nga populli dhe nga johebrenjtë, tek
të cilët po të dërgoj tani, 18 që t'u çelësh sytë
atyre dhe t'i kthesh nga errësira në dritë
dhe nga pushteti i Satanit te Perëndia, që
të marrin me anë të besimit në mua faljen e
mëkateve dhe një trashëgim midis të shenjtëruarve".
19 Prandaj, o mbret Agripa, unë
nuk kam qenë i pabindur ndaj vegimit qiellor.
20 Por në fillim atyre në Damask, pastaj
në Jeruzalem, në mbarë krahinën e Judesë
dhe johebrenjve, u kam shpallur të pendohen
dhe të kthehen te Perëndia, duke
bërë vepra të denja pendimi. 21 Për këto
gjëra Judenjtë, mbasi më kapën në tempull,
u orvatën të më vrasin. 22 Por, për shkak
të ndihmës që pata nga Perëndia deri në
këtë ditë, vazhdova t'u dëshmoj të vegjëlve
dhe të mëdhenjve, duke mos thënë tjetër
përveç atyre që profetët dhe Moisiu thanë
se duhet të ndodhnin, 23 domethënë: që
Krishti duhej të vuante dhe që, duke qenë
i pari i ringjallur prej së vdekuris, duhej t'i
shpallte dritën popullit dhe johebrenjve".
24 Dhe, ndërsa Pali i thoshte këto gjëra në
mbrojtje të tij, Festi tha me zë të lartë: "Pal,
ti je tërbuar; studimet e shumta të bënë
të shkallosh". 25 Por ai tha: "Unë nuk jam
tërbuar, shumë i shkëlqyeri Fest, por them
fjalë të së vërtetës dhe të mendjes së shëndoshë.
26 Sepse mbreti, të cilit unë po i flas
lirisht, është i mirinformuar për këto gjëra,
sepse unë jam i bindur se asnjë nga këto
gjëra nuk është e panjohur për të, sepse e
gjithë kjo nuk është bërë në fshehtësi. 27 O
mbret Agripa, a u beson profetëve? Unë
e di se ti beson". 28 Atëherë Agripa i tha
Palit: "Për pak dhe po ma mbush mendjen
të bëhem i krishterë". 29 Pali i tha: "Dhëntë
Perëndia që në pak ose në shumë kohë jo
vetëm ti, por edhe të gjithë ata që sot po
më dëgjojnë, të bëhen të tillë, sikurse jam
unë, përveç këtyre zinxhirëve". 30 Mbasi
tha këto gjëra, mbreti u ngrit dhe me të
qeveritari, Berenike dhe ata që ishin ulur
me ta. 31 Mbasi u hoqën mënjanë, folën
me njëri-tjetrin dhe thanë: "Ky njeri nuk
ka bërë asgjë që të meritojë vdekjen ose
burgun". 32 Atëherë Agripa i tha Festit: "Ky
njeri mund të ishte liruar, po të mos i ishte
apeluar Cezarit".

27

1 Kur u vendos që ne të lundrojmë për
në Itali, Pali dhe disa të burgosur të tjerë
iu dorëzuan një centurioni me emër Jul, i
kohortës Augusta. 2 Hipëm në një anije të
Adramitit, që duhej të kalonte nga portet
e brigjeve të Azisë, dhe lundronim duke
pasur me vete Aristarkun, një maqedonas
nga Thesaloniki. 3 Të nesërmen arritëm në
Sidon; dhe Juli, duke u treguar njerëzor
me Palin, i dha leje të shkojë te miqtë e
vet dhe që të kujdesen për të. 4 Pastaj, si
u nisëm prej andej, lundruam të mbrojtur
nga Qipro, sepse erërat ishin të kundërta.
5 Si e kaptuam detin e Kilikisë dhe të Panfilisë,
arritëm në Mirë të Likisë. 6 Centurioni
gjeti atje një anije të Aleksandrisë, që do
të shkonte për në Itali, dhe na futi në të.
7 Duke lundruar ngadalë për shumë ditë,
arritëm me vështirësi deri përballë Knidit,
sepse nuk na linte era; pastaj filluam të
lundrojmë të mbrojtur nga Kreta nga ana
e Salmonit. 8 Dhe duke lundruar me shumë
vështirësi përbri brigjeve të saj, arritëm
në një vend që quhet Limanet e Bukur,
pranë të cilit ishte qyteti Lasea. 9 Dhe,
duke qenë se kishte kaluar mjaft kohë dhe
lundrimi ishte bërë i rrezikshëm, sepse
edhe agjërimi tashmë kishte kaluar, Pali
i këshilloi ata të anijes, 10 duke thënë: "O
burra, unë po shoh se lundrimi do të bëhet
me rrezik dhe me dëm të madh jo vetëm
për ngarkesën dhe për anijen, por edhe për

ne vetë. [11] Por centurioni kishte më shumë
besim te timonieri dhe te kapiteni i anijes
sesa në ato që thoshte Pali. [12] Dhe duke
qenë se ai liman nuk ishte i përshtatshëm
për të dimëruar, shumica qe e mendimit
të lundronim prej andej për t'u përpjekur
të arrijnim në njëfarë mënyre në Fenike,
një liman i Kretës, që [13] Dhe kur filloi të
fryjë lehtë juga, duke menduar se mund të
realizohej qëllimi i tyre, i ngritën spirancat
dhe filluan të lundrojnë afër brigjeve të
Kretës. [14] Por, pak më vonë, shpërtheu
mbi ishull një erë e vrullshme, që e quajnë
euroklidon. [15] Duke qenë se anija po ikte
pa qenë në gjendje t'i qëndronte erës, e
lamë në mëshirë të fatit dhe kështu filluam
të shkojmë sa andej-këtej. [16] Si kaluam
me të shpejtë pranë një ishulli të vogël,
që quhet Klauda, arritëm me vështirësi
ta vëmë nën kontroll sandallin. [17] Dhe,
mbasi e ngritën në bordin, detarët për-
dorën të gjitha mënyrat për ta ngjeshur
nga poshtë anijen dhe, nga frika se mos
ngecnin në cekëtinat ranore të Sirtës, i
ulën velat dhe kështu shkonin andej-këtej.
[18] Por mbasi furtuna na vuri përpara me
forcë, të nesërmen filluan ta hedhim në
det ngarkesën. [19] Ditën e tretë, hodhën
me duart e tyre, pajisjet e anijes në det.
[20] Dhe, duke qenë se prej shumë ditësh nuk
dukeshin as dielli as yjet, dhe furtuna po
tërbohej, humbi tashmë çdo shpresë shpë-
timi. [21] Edhe, mbasi kishin mbetur shumë
kohë pa ushqim, Pali u çua në mes të tyre
dhe tha: "O burra, po të më kishit dëgjuar
dhe të mos ishit nisur nga Kreta, do t'i ishim
shmangur këtij rreziku dhe kësaj humbjeje.
[22] Dhe tani ju kështilloj të mos e humbni
torruan sepse asnjë shpirt nga ne nuk do
të humbasë, përveç anijes. [23] Sepse këtë
natë m'u shfaq një engjëll i Perëndisë, të
cilit unë i përkas dhe të cilit unë i shërbej,
[24] duke thënë: "Pal, mos druaj, ti duhet
të dalësh para Cezarit; dhe ja, Perëndia
ty t'i ka dhënë të gjithë ata që lundrojnë
me ty". [25] Prandaj, o burra, kini zemër
të gëzuar, sepse unë besoj në Perëndinë
se do të ndodhë pikërisht ashtu siç m'u
tha. [26] Edhe duhet të ngecim në një ishull".
[27] Kur erdhi nata e katërmbëdhjetë që po
kalonim andej e këndej në detin Adriatik,
aty nga mesnata detarët patën përshtypjen
se po i afroheshin një toke. [28] Dhe, si
hodhën matësin e thellësisë, gjetën njëzet
pashë thellësi; pastaj, pak më tutje e hod-
hën përsëri matësin e thellësisë dhe gjetën
pesëmbëdhjetë pashë. [29] Atëherë, nga frika
se mos përplaseshin kundër shkëmbinjve,
hodhën nga kiçi katër spiranca, duke pritur
me ankth që të bëhej ditë. [30] Por, duke
qenë se detarët kërkonin të iknin prej
anijes dhe po e ulnin sandallen në det
gjoja për të hedhur spirancat nga bashi,
[31] Pali u tha centurionit dhe ushtarëve: "Po
nuk qëndruan këta në anije, ju nuk do të
mund të shpëtoni". [32] Atëherë ushtarët i
prenë litarët e sandallit dhe e lanë të bjerë
jashtë. [33] Dhe në pritje që të bëhej ditë,
Pali i nxiti të gjithë të hanin diçka, duke
thënë: "Sot është e katërmbëdhjeta ditë
që, duke pritur, jeni të uritur, pa ngrënë
asgjë. [34] Prandaj ju kështilloj të hani diçka,
sepse kjo është për shpëtimin tuaj; sepse
as edhe një fije floku nga kokat tona nuk
do të bjerë". [35] Si tha këto, mori bukë, iu
falënderua Perëndisë përpara të gjithëve,
pastaj e theu dhe filloi të hajë. [36] Atëherë të
gjithë, si morën zemër, morën edhe ata nga
ushqimi. [37] Dhe në anijen ne ishim gjithsej
dyqind e shtatëdhjetë e gjashtë veta. [38] Dhe
mbasi hëngrën sa u ngopën, e lehtësuan
anijen duke hedhur grurin në det. [39] Dhe
kur u gdhi, nuk e njihnin dot vendin, por
vunë re një gji me një breg dhe vendosën
ta shtyjnë anijen aty, po të mundnin. [40] I
zgjidhën spirancat dhe i lanë të fundosen
në det, duke zgjidhur në të njëjtën kohë të
lidhurat e timonit; pastaj, si e ngritën velën
kryesore nga era, u drejtuan për te bregu.
[41] Por, mbasi ranë në një cekëtinë që kishte
deti nga të dy anët, anija ngeci dhe mbeti
me bashin të zënë e të palëvizshëm, ndërsa
kiçi po shkallmohej nga furia e valëve.
[42] Ushtarët ishin të mendimit t'i vritnin
robërit, që asnjë të mos ikte me not. [43] Por
centurioni, duke dashur të shpëtojë Palin,
ua largoi mendimin për këtë propozim dhe
u dha urdhër atyre që dinin të notonin të
hidheshin të parët në det dhe të dilnin në
tokë; [44] pastaj të tjerët, kush mbi dërrasa,
kush mbi pjesë të anijes; dhe kështu ndodhi
që të gjithë mundën të shpëtojnë në tokë.

28

[1] Dhe si shpëtuan, morën vesh atëherë se
ishulli quhej Maltë. [2] Barbarët treguan ndaj

nesh një mirësjellje të pazakontë, sepse
ndezën një zjarr të madh dhe na morën
të gjithëve brenda, sepse binte shi dhe
bënte ftohtë. 3 Dhe, ndërsa Pali mblidhte
ca shkarpa dhe i vinte mbi zjarr, nga të
nxehtit doli një nepërkë dhe iu ngjit te
dora. 4 Barbarët, kur panë gjarprin që i
varej nga dora, i thanë njëri-tjetrit: "Me
siguri ky njeri është një vrasës, sepse, edhe
pse shpëtoi nga deti, drejtësia hyjnore nuk
e lë të rrojë". 5 Por Pali, si e shkundi gjarprin
në zjarr, nuk pësoi ndonjë të keqe. 6 Dhe
ata po prisnin që ai të fryhej ose të binte i
vdekur në çast; por, mbasi pritën gjatë dhe
panë se nuk po i ndodhte asgjë e pazakontë,
ndryshuan mendim dhe thanë se ishte një
perëndi. 7 Edhe rreth atij vendi i kishte arat
i pari i ishullit me emër Publius; ai na priti
dhe na mbajti në shtëpi tri ditë miqësisht.
8 Dhe ndodhi që i ati i Publit dergjej në
shtrat, i sëmurë me ethe dhe me dizenteri;
Pali i shkoi dhe, mbasi ishte lutur, vuri
duart mbi të dhe e shëroi. 9 Mbas kësaj
edhe banorë të tjerë të ishullit që kishin
sëmundje vinin tek ai dhe u shëruan; 10 dhe
këta na nderuan me shumë ndere dhe,
kur u nisëm për të lundruar, na furnizuan
gjërat e nevojshme. 11 Pas tre muajsh u
nisëm me një anije të Aleksandrisë, që
kishte dimëruar në ishull dhe që kishte
si shenjë Dioskurët. 12 Dhe, si arritëm në
Sirakuzë, qëndruam atje tri ditë. 13 Dhe,
prej andej, duke lundruar afër bregut, ar-
ritëm në Rexho. Të nesërmen fryu juga
dhe për dy ditë arritëm në Pocuoli. 14 Kur
gjetëm atje vëllezër, na lutën të rrimë tek
ata shtatë ditë. Dhe kështu mbërritëm
në Romë. 15 Dhe vëllezërit e atjeshëm,
kur dëgjuan për ne, na dolën para deri te
Fori Apian dhe te Tri Tavernat; dhe Pali,
kur i pa, e falënderoi Perëndinë dhe mori
zemër. 16 Kur arritëm në Romë, centurioni
ia dorëzoi robërit komandantit të kampit;
por Palit iu dha leja të rrijë më vete me një
ushtar si roje. 17 Pas tri ditësh, Pali thirri kr-
ërët e Judenjve. Kur ata u mblodhën, u tha
atyre: "Vëllezër, ndonëse nuk bëra asgjë
kundër popullit dhe kundër zakoneve të
etërve, jam arrestuar në Jeruzalem dhe më
kanë dorëzuar në duart e Romakëve. 18 Ata,
si më pyetën, donin të më lëshonin, sepse
tek unë nuk kishte asnjë faj që të meritonte
vdekjen. 19 Por, duke qenë se Judenjtë
kundërshtonin, u detyrova t'i apelohem
Cezarit, jo se kam ndonjë akuzë kundër
kombit tim. 20 Për këtë arsye, pra, ju kam
thirrur, ë t'ju shoh dhe t'ju flas, sepse
për shpresën e Izraelit jam lidhur me këta
hekura". 21 Edhe ata i thanë: "Ne nuk kemi
marrë asnjë letër për ty nga Judeja, as nuk
erdhi ndonjë nga vëllezërit të na tregojë
ose të thotë ndonjë të keqe për ty. 22 Por ne
dëshirojmë të dëgjojmë prej teje ç'mendon,
sepse për këtë sekt ne dimë se kudo flitet
kundra". 23 Dhe, mbasi i caktuan një ditë,
erdhën shumë veta tek ai në banesën e tij;
dhe ai shtjellonte dhe u dëshmonte atyre
për mbretërinë e Perëndisë dhe, me anë të
ligjit të Moisiut dhe të profetëve kërkonte
24 Disa bindeshin nga ato që u thoshte, por
të tjerë nuk besonin. 25 Dhe, duke qenë
në mospajtim njëri me tjetrin, u larguan,
pasi Pali u tha pikërisht këto fjalë: "Mirë
u foli Fryma e Shenjtë me anë të profetit
Isaia etërve tanë, 26 duke thënë: "Shko tek ai
popull dhe i thuaj: "Do të dëgjoni, por nuk
do të merrni vesh, do të vështroni, por nuk
do të shikoni; 27 në fakt zemra e këtij populli
u bë e ngurtë, dhe i janë rënduar veshët dhe
kanë mbyllur sytë, që të mos shohin me sy
dhe të mos dëgjojnë me veshë dhe të mos
kuptojnë me zemër dhe të mos kthehen
dhe unë të mos i shëroj. 28 Ta dini, pra, se ky
shpëtim i Perëndisë iu dërgua johebrenjve,
dhe ata do ta dëgjojnë!". 29 Dhe si i tha
këto fjalë, Judenjve ikën duke u ngrënë me
shumë fjalë njëri me tjetrin. 30 Dhe Pali
ndenji plot dy vjet në shtëpinë që kishte
marrë me qira dhe priste të gjithë ata që
vinin tek ai, 31 duke predikuar mbretërinë
e Perëndisë dhe duke mësuar gjërat e Zotit
Jezu Krisht me shumë liri dhe pa ndalim.

Romakëve

1 Pali, shërbëtor i Jezu Krishtit, i thirrur
për të qenë apostull, i veçuar për ungjillin e
Perëndisë, 2 siç i kishte premtuar ai me anë
të profetëve të tij në Shkrimet e shenjta,
3 lidhur me Birin e tij, të lindur nga fara
e Davidit sipas mishit, 4 i deklaruar Biri i
Perëndisë në fuqi, sipas Frymës së shen-
jtërisë nëpërmjet ringjalljes prej së vdeku-
rit: Jezu Krishti Zoti ynë, 5 me anë të të
cilit ne kemi marrë hir dhe apostullim, për
bindje në besim midis të gjithë kombeve
për hir të emrit të tij, 6 ndër të cilët edhe
ju jeni të thirrur nga Jezu Krishti; 7 për
ju të gjithë që jeni në Romë, të dashur
nga Perëndia, të thirrur shenjtorë: hir dhe
paqe nga Perëndia, Ati ynë, e nga Zoti
Jezu Krishti. 8 Para së gjithash, falënderoj
Perëndinë tim me anë të Jezu Krishtit për të
gjithë ju, sepse për besimin tuaj është folur
në gjithë botën. 9 Sepse Perëndia, të cilit
unë i shërbej me frymën time nëpërmjet
ungjillit të Birit të tij, është dëshmitari im
që unë nuk pushoj kurrë t'ju kujtoj, 10 duke
kërkuar vazhdimisht në lutjet e mia që
të më lejohet më në fund nga vullneti i
Perëndisë mundësia për të ardhur tek ju,
11 sepse unë dëshiroj fort t'ju shoh për t'ju
komunikuar ndonjë dhunëti frymëror, që
të fortësoheni. 12 Dhe kjo është që unë
të ngushëllohem bashkë me ju me anë të
besimit që e kemi të përbashkët, tuajin dhe
timin. 13 Tani, vëllezër, unë nuk dua që të
mos e dini se shumë herë kisha vendosur
të vija tek ju që të mund të kem ndonjë fryt
midis jush siç kam pasur midis johebrenjve
të tjerë, por deri tash kam qenë i penguar.
14 Unë u jam borxhli Grekëve dhe barbarëve,
të diturve dhe të paditurve. 15 Kështu, aq
sa varet nga unë, jam gati t'ju predikoj
ungjillin edhe juve që jeni në Romë. 16 Në
fakt unë nuk kam turp për ungjillin e
Krishtit, sepse ai është fuqia e Perëndisë
për shpëtimin e cilitdo që beson, më parë
Judeun e pastaj Grekun. 17 Sepse drejtësia
e Perëndisë është zbuluar në të nga besimi
në besim siç është shkruar: "I drejti do të
jetojë me anë të besimit". 18 Sepse zemërimi
i Perëndisë zbulohet nga qielli për çdo
pabesi e padrejtësi të njerëzve, që mbysin
të vërtetën në padrejtësi, 19 meqenëse ajo
që mund të njihet prej Perëndisë është
bërë e dukshme në ta, sepse Perëndia ua
ka shfaqur atyre. 20 Në fakt cilësitë e tij
të padukshme, fuqia e tij e përjetshme
dhe hyjnia e tij, duke qenë të dukshme
nëpërmjet veprave të tij që nga krijimi i
botës, shihen qartë, me qëllim që ata të
jenë të pafalshëm. 21 Sepse, megjithëse
e njohën Perëndinë, nuk e përlëvduan as
e falënderuan si Perëndi, përkundrazi u
bënë të pamend në arsyetimet e tyre dhe
zemra e tyre pa gjykim u errësua. 22 Duke e
deklaruar veten të urtë, u bënë të marrë,
23 dhe e shndërruan lavdinë e Perëndisë
së pakalbshëm në një shëmbëllim të ng-
jashëm me atë të një njeriu të kalbshëm,
të shpendëve, të kafshëve katërkëmbëshe
dhe të rrëshqanorëve. 24 Prandaj Perëndia
ia dorëzoi papastërtsë në epshet e zem-
rave të tyre, për të çnderuar trupat e tyre
në mes vetë atyre, 25 që e ndryshuan të
vërtetën e Perëndisë në gënjeshtër dhe
adhuruan dhe i shërbyen krijesës në vend
të Krijuesit, që është i bekuar përjetë.
Amen. 26 Prandaj Perëndia i dorëzoi ata
në pasioneve të ulëta, sepse edhe gratë e
tyre i shndërruan marrëdhëniet natyrore
në atë që është kundër natyrës. 27 Në të
njejtën mënyrë burrat, duke lënë marrëd-
heniet e natyrshme me gruan, u ndezën
në epshin e tyre për njëri-tjetrin, duke
kryer akte të pandershme burra me burra,
duke marrë në vetvete shpagimin e duhur
për gabimin e tyre. 28 Dhe meqenëse nuk
e quajtën me vend të njihnin Perëndinë,
Perëndia i dorëzoi në një mendje të çorodi-
tur, për të bërë gjëra të pahijshme, 29 duke
qenë të mbushur plot me çdo padrejtësi,
kurvërim, mbrapshtësi, lakmi, ligësi; plot
smirë, vrasje, grindje, mashtrim, poshtërsi,
30 mashtrues, shpifës, armiq të Perëndisë,
fyes, krenarë, mburravecë, trillues ligë-
sish, të pabindur ndaj prindërve, 31 të
paarsyeshëm, të pabesë, pa dashuri të
natyrshme, të papajtueshëm, të pamëshir-
shëm. 32 Por ata, ndonëse e kanë njohur
dekretin e Perëndisë sipas të cilit ata që
bëjnë gjëra të tilla meritojnë vdekjen, jo
vetëm i bëjnë, por miratojnë edhe ata që i
kryejnë.

2

1 Prandaj, o njeri, cilido të jesh ti që
e gjykon, je i pafalshëm sepse në këtë
që gjykon tjetrin, dënon vetveten, sepse
ti që gjykon bën të njëjtat gjëra. 2 Por
ne e dimë se gjykimi i Perëndisë është
sipas së vërtetës mbi ata që bëjnë gjëra
të tilla. 3 Dhe mendon, vallë, o njeri që
gjykon ata që bëjnë të tilla gjëra që edhe
ti i bën, t'i shpëtosh gjykimit të Perëndisë?
4 Apo i përçmon pasuritë e mirësisë së
tij, të durimit dhe zemërgjerësisë së tij,
duke mos njohur që mirësia e Perëndisë
të prin në pendim? 5 Por ti, për shkak të
ashpërsisë sate dhe të zemrës së papend-
uar, po mbledh për veten tënde zemërim
për ditën e zemërimit dhe të zbulesës së
gjykimit të drejtë të Perëndisë, 6 që do ta
shpaguajë secilin sipas veprave të tij: 7 jetë
të përjetshme atyre që kërkojnë lavdi, nder
e pavdekësi, duke ngulmuar në veprat e
mira; 8 ndërsa atyre që kundërshtojnë e nuk
i binden së vërtetës, por i binden padrejtë-
sisë, indinjatë dhe zemërim. 9 Mundim
dhe ankth mbi çdo shpirt njeriu që bën
të ligën, Judeut më parë e pastaj Grekut;
10 por lavdi, nder e paqe cilitdo që bën të
mirën, Judeut më parë e pastaj Grekut.
11 Sepse te Perëndia nuk ka anësi. 12 Në
fakt të gjithë ata që kanë mëkatuar pa
ligjin, do të humbasin gjithashtu pa ligj;
dhe të gjithë ata që kanë mëkatuar nën
ligjin do të gjykohen sipas ligjit, 13 sepse jo
ata që dëgjojnë ligjin janë të drejtë para
Perëndisë, por ata që e zbatojnë ligjin do të
shfajësohen. 14 Në fakt kur johebrenjtë, që
s'kanë ligjin, nga natyra bëjnë punët e ligjit,
ata, megjithëse s'kanë ligjin, janë ligj për
vetveten; 15 këta tregojnë veprën e ligjit të
shkruar në zemrat e tyre për dëshminë që
jep ndërgjegja e tyre, dhe sepse mendimet
e tyre shfajësojnë ose edhe akuzojnë njëri-
tjetrin, 16 ditën në të cilën Perëndia do të
gjykojë të fshehtat e njerëzve me anë të
Jezu Krishtit, sipas ungjillit tim. 17 Ja, ti
quhesh Jude, bazohesh mbi ligjin dhe lëv-
dohesh në Perëndinë, 18 njeh vullnetin e tij
dhe dallon gjërat e rëndësishme, duke qenë
i mësuar prej ligjit, 19 dhe je i bindur se je
prijësi i të verbërve, drita e atyre që janë në
errësirë, 20 udhëzues i të marrëve, mësues
i të miturve, sepse ke formën e njohurisë
dhe të së vërtetës në ligj. 21 Ti, pra, që mëson
të tjerët, nuk mëson veten? Ti që predikon
se nuk duhet vjedhur, vjedh? 22 Ti që thua se
nuk duhet shkelur kurora, shkel kurorën?
Ti që ke neveri për idhujt, pse i plaçkit tem-
pujt? 23 Ti që lëvdohesh me ligjin, e çnderon
Perëndinë duke e shkelur ligjin? 24 Në fakt,
siç është shkruar: "Për shkakun tuaj, emri
i Perëndisë blasfemohet ndër johebrenj".
25 Sepse rrethprerja është e dobishme në
qoftë se ti respekton ligjin, por në qoftë
se je shkelës i ligjit, rrethprerja jote bëhet
mosrrethprerje. 26 Prandaj në qoftë se një
i parrethprerë respekton statutet e ligjit,
a nuk do të çmohet parrethprerja e tij si
rrethprerje? 27 Dhe, në qoftë se ai që prej
natyrës është i parrethprerë e plotëson
ligjin, a nuk do të të gjykojë ai ty që me
shkronjën dhe me rrethprerjen je shkelës i
ligjit? 28 Në fakt Jude nuk është ai që duket i
tillë nga jashtë, dhe rrethprerja nuk është
ajo që duket në mish; 29 por Jude është ai
që është i tillë përbrenda, dhe rrethprerja
është ajo e zemrës, në frymë dhe jo në
shkronjë; dhe për një Jude të tillë lavdërimi
nuk buron nga njerëzit, por nga Perëndia.

3

1 Cila është, pra, përparësia e Judeut,
ose cila është dobia e rrethprerjes? 2 E
madhe në çdo mënyrë; para së gjithash
sepse orakujt e Perëndisë iu besuan atyre.
3 Ç'të thuash atëherë? Në qoftë se disa
nuk besuan, mosbesimi i tyre do ta anulojë,
vallë, besnikërinë e Perëndisë? 4 Kurrë
mos qoftë; përkundrazi, qoftë Perëndia i
vërtetë dhe çdo njeri gënjeshtar, siç është
shkruar: "Që ti të shfajësohesh në fjalët
e tua dhe të ngadhënjesh kur të gjyko-
hesh". 5 Po në qoftë se padrejtësia jonë
e të vë në pah drejtësinë e Perëndisë, ç'do
të themi? Perëndia qënka i padrejtë kur
shfren zemërimin e tij? (Unë flas si njeri).
6 Kurrë mos qoftë! Sepse atëherë, si do ta
gjykonte Zoti botën? 7 Prandaj në qoftë
se me anë të gënjeshtrës sime e vërteta e
Perëndisë e lartëson lavdinë e tij, përse unë
gjykohem akoma si mëkatar? 8 E përse të
mos themi si disa që, duke shpifur, pohojnë
se ne themi: "Të bëjmë të keqen që të vijë
e mira"? Dënimi i këtyre është i drejtë. 9 E
çfarë pra? A kemi ne ndonjë epërsi? Aspak!
E kemi treguar në fakt që më përpara se si
Judenjtë ashtu edhe Grekët janë të gjithë

nën mëkat, [10] siç është shkruar: "Nuk ka
asnjeri të drejtë, as edhe një. [11] Nuk ka
asnjeri që të kuptojë, nuk ka asnjeri që të
kërkojë Perëndinë. [12] Të gjithë kanë dalë
nga udha e tij, që të gjithë janë bërë të
padobishëm, nuk ka asnjë që të bëjë të
mirën, as edhe një. [13] Gryka e tyre është
një varr i hapur, me gjuhët e tyre kanë
thurur mashtrime, ka helm gjarpërinjsh
nën buzët e tyre; [14] goja e tyre është plot
mallkim dhe hidhësi; [15] këmbët e tyre janë
të shpejta për të derdhur gjak; [16] në udhët e
tyre ka rrënim dhe gjëmë, [17] dhe nuk e kanë
njohur udhën e paqes; [18] nuk ka druajtja e
Perëndisë para syve të tyre". [19] Por ne e
dimë se gjithçka që thotë ligji, e thotë për
ata që janë nën ligj, me qëllim që çdo gojë
të heshtë dhe gjithë bota t'i jetë nënshtruar
gjykimit të Perëndisë, [20] sepse asnjë mish
nuk do të shfajësohet para tij për veprat e
ligjit; me anë të ligjit në fakt arrihet njohja
e mëkatit. [21] Por tani, pavarësisht nga ligji,
është manifestuar drejtësia e Perëndisë,
për të cilën dëshmojnë ligji dhe profetët,
[22] madje drejtësia e Perëndisë nëpërmjet
besimit në Jezu Krishtin për të gjithë e
mbi të gjithë ata që besojnë, sepse nuk ka
dallim; [23] sepse të gjithë mëkatuan dhe u
privuan nga lavdia e Perëndisë, [24] por janë
shfajësuar falas me anë të hirit të tij, nëpër-
mjet shpengimit që është në Krishtin Jezus.
[25] Atë ka paracaktuar Perëndia për të bërë
shlyerjen nëpërmjet besimit në gjakun e
tij, për të treguar kështu drejtësinë e tij
për faljen e mëkateve, që janë kryer më
parë gjatë kohës së durimit të Perëndisë,
[26] për të treguar drejtësinë e tij në kohën
e tanishme, me qëllim që ai të jetë i drejtë
dhe shfajësues i atij që ka besimin e Jezusit.
[27] Ku është, pra, mburrja? Është përjash-
tuar. Nga cili ligj? Ai i veprave? Jo, por nga
ligji i besimit. [28] Ne, pra, konkludojmë se
njeriu është i shfajësuar nëpërmjet besimit
pa veprat e ligjit. [29] A është vallë Perëndia
vetëm Perëndia i Judenjve? A nuk është
edhe i johebrenjve? Sigurisht, është edhe
Perëndia i johebrenjve. [30] Sepse ka vetëm
një Perëndi, që do të shfajësojë të rreth-
prerin nëpërmjet besimit, dhe të parreth-
prerin me anë të besimit. [31] Anulojmë ne,
pra, ligjin nëpërmjet besimit? Kështu mos
qoftë; përkundrazi e forcojmë ligjin.

4

[1] Çfarë do të themi, pra, në lidhje me
atë që ati ynë Abrahami, ka përfituar sipas
mishit? [2] Sepse nëse Abrahami ishte shfajë-
suar nëpërmjet veprave, ai ka përse të lëv-
dohet; ndërsa përpara Perëndisë ai nuk ka
asgjë për t'u lëvduar. [3] Në fakt, çfarë thotë
Shkrimi? "Por Abrahami i besoi Perëndisë
dhe kjo iu numërua për drejtësi". [4] Edhe atij
që vepron, shpërblimi nuk i konsiderohet si
hir por si borxh; [5] ndërsa atij që nuk vepron,
por beson në atë që shfajëson të paudh-
hin, besimi i tij i numërohet për drejtësi.
[6] Sikurse Davidi shpall lumturinë e njeriut
të cilit Perëndia numëron drejtësi pa vepra,
duke thënë: [7] "Lum ata të cilëve u janë falur
paudhësitë dhe të cilëve mëkatet u janë
mbuluar. [8] Lum njeriu të cilit Zoti nuk do
t'ia numërojë mëkatin". [9] Por kjo lumturi a
vlen vetëm për të rrethprerët, apo edhe për
të parrethprerët? Sepse ne themi se besimi
iu numërua Abrahamit si drejtësi. [10] Në
ç'mënyrë, pra, iu numërua? Kur ai ishte i
rrethprerë apo i parrethprerë? Jo ndërsa
ishte i rrethprerë, por kur ishte i parreth-
prerë. [11] Pastaj mori shenjën e rrethpre-
rjes, si vulë të drejtësisë për besimin që
kishte patur kur ishte akoma i parreth-
prerë, me qëllim që të ishte ati i gjithë atyre
që besojnë edhe se janë të parrethprerë,
me qëllim që edhe atyre t'u numërohet
drejtësia, [12] dhe të ishte atë i të rrethprerëve
të vërtetë, pra i atyre që jo vetëm janë të
rrethprerë, por që ndjekin edhe gjurmët
e besimit të atit tonë Abrahamit, që ai
pati ndërsa ishte i parrethprerë. [13] Në fakt
premtimi për të qenë trashëgimtar i botës
nuk iu bë Abrahamit dhe pasardhësve të tij
nëpërmjet ligjit, por nëpërmjet drejtësisë
së besimit. [14] Sepse nëse janë trashëgimtarë
ata që janë të ligjit, besimi bëhet i kotë dhe
premtimi anulohet, [15] sepse ligji prodhon
zemërimin; në fakt atje ku nuk ka ligj,
nuk ka as shkelje. [16] Prandaj trashëgimia
është nëpërmjet besimit; në këtë mënyrë
ajo është nëpërmjet hirit, me qëllim që
premtimi të jetë i siguruar për të gjithë
pasardhësit, jo vetëm për atë që është nga
ligji, por edhe për atë që vjen nga besimi i
Abrahamit, i cili [17] (siç është shkruar: "Unë
të kam caktuar atin e shumë kombeve"),
është ati i të gjithë neve para Perëndisë që
ai besoi, i cili i jep jetë të vdekurve dhe

thërret gjërat që nuk janë sikur të ishin.
18 Ai, duke shpresuar kundër çdo shprese,
besoi për t'u bërë ati i shumë kombeve
sipas asaj që i ishte thënë: "Kështu do të
jetë pasardhja jotë". 19 Dhe, duke mos qenë
aspak i dobët në besim, nuk i kushtoi kujdes
trupit të tij, i bërë tashmë si i vdekur (ishte
pothuaj njëqind vjeç) as barkut të vdekur
të Sarës. 20 Madje as nuk dyshoi nga mos-
besimi në lidhje me premtimin e Perëndisë,
por u përforcua në besim duke i dhënë lavdi
Perëndisë, 21 plotësisht i bindur se atë që ai
kishte premtuar ishte edhe i fuqishëm ta
bënte. 22 Prandaj edhe kjo iu numërua atij
për drejtësi. 23 E po nuk u shkrua vetëm
për të, që kjo i ishte numëruar, 24 por edhe
për ne, të cilëve do të na numërohet, neve
që besojmë në atë që ka ringjallur prej të
vdekurve Jezusin, Zotin tonë, 25 i cili u dha
për shkak të fyerjeve tona dhe u ringjall për
justifikimin tonë.

5

1 Të shfajësuar, pra, me anë të besimit,
kemi paqe me Perëndinë nëpërmjet Jezu
Krishtit, Zotit tonë, 2 me anë të të cilit
edhe patëm, nëpërmjet besimit, hyrjen në
këtë hir në të cilin qëndrojmë të patun-
dur dhe mburremi në shpresën e lavdisë
së Perëndisë. 3 Dhe jo vetëm kaq, por
mburremi edhe në shtrëngimet, duke di-
tur që shtrëngimi prodhon këmbënguljen,
4 këmbëngulja përvojën dhe përvoja sh-
presën. 5 Por shpresa nuk turpëron, sepse
dashuria e Perëndisë është derdhur në
zemrat tona me anë të Frymës së Shenjtë
që na është dhënë. 6 Sepse, ndërsa ishin
akoma pa forcë, Krishti vdiq në kohën e tij
për të paudhët. 7 Vështirë në fakt se vdes
dikush për një të drejtë; mbase ndonjë do
të guxonte të vdiste për një njeri të mirë.
8 Por Perëndia e tregon dashurinë e tij ndaj
nesh në atë që, kur ende ishim mëkatarë,
Krishti vdiq për ne. 9 Shumë më tepër, pra,
duke qenë tani të shfajësuar në gjakun e
tij, do të shpëtojmë nga zemërimi me anë
të tij. 10 Në fakt, ndërsa ishim armiq, u
pajtuam me Perëndinë nëpërmjet vdekjes
së Birit të tij, akoma më shumë tani, që
jemi pajtuar, do të shpëtohemi nëpërmjet
jetës së tij. 11 E jo vetëm kaq, por edhe
mburremi në Perëndinë, nëpërmjet Zotit
tonë Jezu Krisht, me anë të të cilit tani kemi
marrë pajtimin. 12 Prandaj, ashtu si me anë
të një njeriu të vetëm mëkati hyri në botë
dhe me anë të mëkatit vdekja, po ashtu
vdekja u shtri tek të gjithë njerëzit, sepse
të gjithë mëkatuan; 13 sepse, derisa u shpall
ligji, mëkati ekzistonte në botë; por mëkati
nuk numërohet nëse nuk ka ligj; 14 por
vdekja mbretëroi nga Adami deri te Moisiu
edhe mbi ata që nuk kishin mëkatuar me
një shkelje të ngjashme nga ajo e Adamit,
që është figura e atij që duhej të vinte.
15 Mirëpo hiri nuk është si shkelja; nëse në
fakt për shkak të shkeljes së një njeriu të
vetëm vdiqën shumë, shumë më tepër hiri
i Perëndisë dhe dhurata me anë të hirit e
një njeriu, Jezu Krishtit, i teproi për shumë
të tjerë. 16 Sa për dhuntinë, nuk ndodhi
si për atë një që mëkatoi, sepse gjykimi
prodhoi dënimin nga një shkelje e vetme,
por hiri prodhoi shfajësimin nga shumë
shkelje. 17 Në fakt, në qoftë se prej shkeljes
së këtij njërit vetëm vdekja mbretëroi për
shkak të atij njërit, akoma më shumë ata
që marrin bollëkun e hirit dhe të dhuratës
se drejtësisë do të mbretërojnë në jetë me
anë të atij njërit, që është Jezu Krishtit.
18 Prandaj, ashtu si për një shkelje të vetme
dënimi u shtri mbi të gjithë njerëzit, ashtu
edhe me një akt të vetëm drejtësie, hiri u
shtri mbi gjithë njerëzit për shfajësimin e
jetës. 19 Në fakt, ashtu si nga mosbindja
e një njeriu të vetëm të shumtët u bënë
mëkatarë, ashtu edhe nga bindja e një të
vetmi të shumtët do të bëhen të drejtë.
20 Por ligj i ndërhyri me qëllim që shkelja të
teprohej; por aty ku mëkati është i tepruar,
hiri është akoma më i tepërt, 21 me qëllim
që ashtu si mëkati ka mbretëruar te vdekja,
ashtu edhe hiri të mbretërojë me anë të
drejtësisë në jetën e përjetshme nëpërmjet
Jezu Krishtit, Zotit tonë.

6

1 Çfarë të themi, pra? A të mbetemi në
mëkat, që të teprojë hiri? 2 Aspak! Ne që
jemi të vdekur për mëkatin, si do të jetojmë
akoma në të? 3 Po a nuk e dini se ne të
gjithë që u pagëzuam në Jezu Krishtin, u
pagëzuam në vdekjen e tij? 4 Ne, pra, u
varrosëm me të me anë të pagëzimit në
vdekje, që, ashtu si Krishti u ringjall prej së
vdekurish me anë të lavdisë së Atit, kështu
edhe ne gjithashtu të ecim në risinë e jetës.
5 Sepse, nëse u bashkuam me Krishtin në një

vdekje të ngjashme me të tijën, do të jemi
edhe e ringjalljes së tij, 6 duke ditur këtë:
se njeriu ynë i vjetër u kryqëzua me të, që
trupi i mëkatit mund të jetë anuluar dhe
që ne të mos i shërbejmë më mëkatit. 7 Në
fakt, ai që ka vdekur është shfajësuar nga
mëkati. 8 Tani nëse vdiqëm me Krishtin,
ne besojmë gjithashtu që do të jetojmë me
të, 9 duke ditur se Krishti, që u ringjall
prej së vdekurish, nuk vdes më; vdekja
s'ka më pushtet mbi të. 10 Sepse në atë që
vdiq, vdiq për mëkatin një herë e për gjith-
monë; por në atë që rron, rron për Perënd-
inë. 11 Kështu edhe ju, konsideroheni veten
të vdekur për mëkatin, por të gjallë për
Perëndinë, në Jezu Krishtin, Zotin tonë.
12 Le të mos mbretërojë, pra, mëkati në
trupin tuaj të vdekshëm, që t'i bindeni
atij në epshet e veta. 13 As mos i jepni
gjymtyrët tuaja në shërbim të mëkatit si
mjete paudhësie, por tregoni veten tuaj
te Perëndia, si të gjallë prej së vdekurish,
dhe gjymtyrët tuaja si mjete drejtësie për
Perëndinë. 14 Në fakt mëkati nuk do të
ketë më pushtet mbi ju, sepse nuk jeni nën
ligj, por nën hir. 15 Atëherë, çfarë? Të
mëkatojmë sepse nuk jemi nën ligj, por nën
hir? Kështu mos qoftë! 16 A nuk e dini ju se
nëse e tregoni veten shërbëtorë të atij që i
bindeni, jeni shërbëtorë të atij që i bindeni,
qoftë mëkatit për vdekje, qoftë dëgjesës
për drejtësi? 17 Por qoftë falenderuar Perën-
dia, sepse ishit shërbëtorë të mëkatit, por
iu bindët me zemër atij mësimi që iu është
transmetuar. 18 Dhe, mbasi u liruat nga
mëkati, u bëtë shërbëtorë të drejtësisë.
19 Unë po flas njerëzisht për shkak të dobë-
sisë së mishit tuaj. Sepse ashtu si një kohë
i kishit përkushtuar gjymtyrët tuaja për
të qenë shërbëtorë të papastërtisë dhe të
paudhësisë për të bërë paudhësinë, kështu
tani përkushtoni gjymtyrët tuaj për të qënë
shërbëtorë të drejtësisë për shenjtërim.
20 Sepse, kur ishit shërbëtorë të mëkatit,
ishit të lirë në lidhje me drejtësinë. 21 Dhe
çfarë fryt kishit, pra, atëherë, nga ato gjëra,
për të cilat tani keni turp? Sepse fundi
i tyre është vdekja. 22 Por tani, pasi u
liruat nga mëkati dhe u bëtë shërbëtorë të
Perëndisë keni për frytin tuaj shenjtërimin
dhe për fund jeta e përjetshme. 23 Sepse
paga e mëkatit është vdekja, por dhuntia e
Perëndisë është jeta e përjetshme në Jezu
Krishtin, Zotin tonë.

7

1 Apo nuk e dini o vëllezër, (sepse unë
po u flas njerëzve që e njohin ligjin), se
ligji ka pushtet mbi njeriun për sa kohë
ai rron? 2 Sepse gruaja e martuar është e
lidhur nga ligji me burrin deri sa ai rron,
por, po i vdiq burri, lirohet nga ligji i
burrit. 3 Prandaj, nëse, kur i rron burri,
ajo bashkohet me një burrë tjetër, do të
quhet shkelëse e kurorës; por kur i vdes
burri ajo është e liruar nga ligji, që të mos
jetë shkelëse e kurorës, po u bë gruaja e një
burrë tjetër. 4 Kështu, pra, vëllezër të mi,
edhe ju jeni të vdekur për ligjin me anë të
trupit të Jezu Krishtit që të bashkoheni me
një tjetër, që u ringjall prej të vdekurit, që
t'i japim fryte Perëndisë. 5 Sepse, kur ishim
në mish, pasionet mëkatare që ishin me anë
të ligjit, vepronin në gjymtyrët tona, duke
sjellë fryte vdekjeje, 6 por tani jemi zgjidhur
nga ligji duke qënë të vdekur nga ç'ka na
mbante të lidhur, prandaj shërbejmë në
risinë e frymës dhe jo në vjetërsinë e shkro-
njës. 7 Çfarë të themi, pra? Se ligji është
mëkat? Ashtu mos qoftë! Mëkatin unë nuk
do ta kisha njohur, veç se me anë të ligjit;
sepse unë nuk do ta kisha njohur lakminë,
po të mos thoshte ligji: "Mos lakmo!". 8 Por
mëkati, duke marrë shkas nga ky urdhërim,
ngjalli në mua çdo lakmi, 9 sepse, pa ligj,
mëkati është i vdekur. Dikur unë jetoja
pa ligj, por, kur erdhi urdhërimi, mëkati u
ngjall dhe unë vdiqa, 10 dhe urdhërimi që
u dha për jetë, më solli vdekjen. 11 Sepse
mëkati, duke gjetur rastin me anë të urd-
hërit, më mashtrojë dhe me anë të tij më
vrau. 12 Kështu ligji është i shenjtë, dhe
urdhërimi i shenjtë, i drejtë dhe i mirë.
13 Ajo gjë, pra, që është e mirë u bë vdekje
për mua? Ashtu mos qoftë; por mëkati, që
të duket mëkat, me anë të së mirës më pruri
vdekjen, që mëkati të bëhet edhe më tepër
mëkat nëpërmjet urdhërimit. 14 Sepse ne e
dimë se ligji është frymëror, por unë jam
i mishë, i shitur mëkatit si skllav. 15 Sepse
unë nuk kuptoj atë që bëj, sepse nuk bëj atë
që dua, por bëj atë që urrej. 16 Edhe, nëse
bëj atë që nuk dua, unë pranoj që ligji është
i mirë. 17 Por tani nuk jam më unë që veproj,
por mëkati që banon në mua. 18 Në fakt unë
e di se në mua domëthënë në mishin tim

nuk banon asgjë e mirë, sepse, ndonëse e
kam dëshirën për të bërë të mirën, nuk ia
gjej mënyrën. 19 Në fakt të mirën që unë e
dua nuk e bëj; por të keqen që s'dua, atë
bëj. 20 Edhe, në qoftë se bëj atë që nuk dua,
s'jam më vetë ai që e bëj, por është mëkati
që banon në mua. 21 Unë, pra, po zbuloj
këtë ligj: duke dashur të bëj të mirën, e
keqja gjindet në mua. 22 Në fakt unë gjej
kënaqësi në ligjin e Perëndisë sipas njeriut
të brendshëm, 23 por shoh një ligj tjetër në
gjymtyrët e mia, që lufton kundër ligjit të
mendjes sime dhe që më bën skllav të ligjit
të mëkatit që është në gjymtyrët e mia.
24 Oh, njeri i mjerë që jam! Kush do të më
çlirojë nga ky trup i vdekjes? 25 I falem
nderit Perëndisë me anë të Jezu Krishtit,
Zotit tonë. Unë vetë, pra, me mendjen, i
shërbej ligjit të Perëndisë, por, me mishin
ligjit të mëkatit.

8

1 Tani, pra, nuk ka asnjë dënim për ata
që janë në Krishtin Jezu, që nuk ecin sipas
mishit, por sipas Frymës, 2 sepse ligji i
Frymës i jetës në Jezu Krishtin më çliroi nga
ligji i mëkatit dhe i vdekjes. 3 Sepse atë që
ishte e pamundur për ligjin, sepse ishte pa
forcë për shkak të mishit, Perëndia, duke
dërguar birin e vet në shëmbëllim mishi
mëkatar, edhe për mëkat, e dënoi mëkatin
në mish, 4 që të përmbushet drejtësia e ligjit
në ne, që nuk ecim sipas mishit, por sipas
Frymës. 5 Sepse ata që rrojnë sipas mishit
e çojnë mendjen në gjërat e mishit, por ata
që rrojnë sipas Frymës në gjërat e Frymës.
6 Në fakt mendja e kontrolluar nga mishi
prodhon vdekje, por mendja e kontro-lluar
nga Fryma prodhon jetë dhe paqe. 7 Në
fakt mendja e kontrolluar nga mishi është
armiqësi kundër Perëndisë, sepse nuk i
nënshtrohet ligjit të Perëndisë dhe as nuk
mundet. 8 Prandaj ata që janë në mish
nuk mund t'i pëlqejnë Perëndisë. 9 Nëse
Fryma e Perëndisë banon në ju, ju nuk
jeni më në mish, por në Frymë. Por në
qoftë se ndokush nuk ka Frymën e Krishtit,
ai nuk i përket atij. 10 Nëse Krishti është
në ju, trupi pa tjetër është i vdekur për
shkak të mëkatit, por Fryma është jetë
për shkak të drejtësisë. 11 Dhe në qoftë
se Fryma i atij që ringjalli Krishtin prej
së vdekurish banon në ju, ai që e ringjalli
Krishtin prej së vdekurish do t'u japë jetë
edhe trupave tuaj vdekatarë me anë të
Frymës së tij që banon në ju. 12 Prandaj,
vëllezër, ne jemi debitorë jo të mishit, që
të rrojmë sipas mishit, 13 sepse, po të rroni
sipas mishit, ju do të vdisni; por, nëse me
anë të Frymës i bëni të vdesin veprat e
trupit, ju do të rroni. 14 Sepse të gjithë ata
që udhëhiqen nga Fryma e Perëndisë janë
bij të Perëndisë. 15 Sepse ju nuk keni marrë
një frymë robërie, që të keni përsëri frikë,
po keni marrë frymën e birërisë, me anë të
së cilës ne thërrasim: "Aba, o Atë!". 16 Vetë
Fryma i dëshmon frymës sonë se ne jemi bij
të Perëndisë. 17 Dhe nëse jemi bij, jemi dhe
trashëgimtarë, trashëgimtarë të Perëndisë
dhe bashkëtrashëgimtarë të Krishtit, nëse
vuajmë më të dhe lavdohemi me të. 18 Unë
mendoj në fakt, se vuajtjet e kohës së tan-
ishme nuk vlejnë aspak të krahasohen me
lavdinë që do të shfaqet në ne. 19 Sepse
dëshira e flaktë e krijesës pret me padurim
shfaqjen e bijve të Perëndisë, 20 sepse krijesa
iu nënshtrua kotësisë, jo me vullnetin e
vet, po për shkak të atij që e nënshtroi,
21 me shpresë që vetë krijesa të çlirohet nga
skllavëria e prishjes për të hyrë në lirinë
e lavdisë së bijve të Perëndisë. 22 Sepse
e dimë se deri tani mbarë bota e krijuar
rënkon dhe është në mundim. 23 Dhe jo
vetëm kaq, por edhe ne vetë që kemi frytet
e para të Frymës, vajtojmë në veten tonë,
duke pritur flakët birërimin, shpengimin e
trupit tonë. 24 Sepse me shpresë ne shpë-
tuam; por shpresa që duket nuk është sh-
presë, sepse atë që dikush e sheh si mundet
edhe ta shpresojë? 25 Por në qoftë se ne sh-
presojmë atë që s'e shohim, atë gjë e presim
me durim. 26 Kështu, pra, edhe Fryma
na ndihmon në dobësitë tona, sepse ne
nuk dimë çfarë të kërkojmë në lutjet tona,
sikurse duhet; por vetë Fryma ndërhyn për
ne me psherëtima të patregueshme. 27 Dhe
ai që heton zemrat e di cila është mendja
e Frymës, sepse ai ndërhyn për shenjtorët,
sipas Perëndisë. 28 Dhe ne e dimë se të gjitha
gjëra bashkëveprojnë për të mirë për ata që
e duan Perëndinë, për ata që janë të thirrur
sipas qëllimit të tij. 29 Sepse ata që ai i ka
njohur që më parë, edhe i ka paracaktuar
që të jenë të ngjashëm me shëmbëlltyrën e
Birit të tij, kështu që ai të jetë i parëlinduri
në mes të shumë vëllezërve. 30 Dhe ata që ai

i paracaktoi edhe i thirri; dhe ata që i thirri
edhe i shfajësoi; dhe ata që i shfajësoi, ata
edhe i përlëvdoi. 31 Çfarë të themi, pra, për
këto gjëra? Në qoftë se Perëndia është me
ne, kush mund të jetë kundër nesh? 32 Sepse
ai që nuk e kurseu Birin e vet, por e dha
për të gjithë ne, qysh nuk do të na dhurojë
të gjitha gjëra bashkë me të? 33 Kush do t'i
padisë të zgjedhurit e Perëndisë? Perëndia
është ai që i shfajëson. 34 Kush është ai që
do t'i dënojë? Krishti është ai që vdiq, po
për më tepër ai u ringjall; ai është në të
djathtë të Perëndisë dhe ai ndërmjetëson
për ne. 35 Kush do të na ndajë nga dashuria
e Krishtit? Pikëllimi, a ngushtica, a përndjekja, a uria, a të zhveshurit, a rreziku, a
shpata? 36 Siç është shkruar: "Për ty po
vritemi gjithë ditën; u numëruam si dele
për therje". 37 Por në të gjitha këto gjëra ne
jemi më shumë se fitimtarë për hir të atij
që na deshi. 38 Sepse unë jam i bindur se
as vdekja, as jeta, as engjëjt, as pushtetet,
as fuqia dhe as gjërat e tashme as gjërat
e ardhshme, 39 as lartësitë, as thellësitë, as
ndonjë tjetër krijesë, nuk do të mund të na
ndajë nga dashuria e Perëndisë që është në
Jezu Krishtin, Zotin tonë.

9

1 Unë them të vërtetën në Krishtin, nuk
gënjej dhe jep dëshmi me mua ndërgjegja
ime me anë të Frymës së Shenjtë; 2 kam
një trishtim të madh dhe një dhembje të
vazhdueshme në zemrën time. 3 Sepse do
të doja të isha vetë i ma-llkuar, i ndarë nga
Krishti, për vëllezërit e mi, për farefisin
tim sipas mishit, 4 të cilët janë Izraelitë
dhe atyre u përket birëria, lavdia, besëlidhjet, shpallja e ligjit, shërbimi hyjnor dhe
premtimet; 5 të tyre janë edhe etërit, prej
të cilëve rrjedh sipas mishit Krishti, i cili
është përmbi çdo gjë Perëndi, i bekuar
përjetë. Amen. 6 Por kjo nuk do të thotë
se fjala e Perëndisë ra poshtë, sepse jo të
gjithë që janë nga Izraeli janë Izrael. 7 As
sepse janë pasardhës e Abrahamit janë të
gjithë bij; por: "Në Isakun do të quhet
pasardhja jote". 8 Do të thotë: nuk janë
bijtë e Perëndisë ata që lindin prej mishi,
por vetëm bijtë e premtimit numërohen si
pasardhës. 9 Sepse kjo është fjala e premtimit: "Në këtë kohë do të vij dhe Sara do
të ketë një bir". 10 Dhe jo vetëm kaq, por
edhe Rebeka mbeti shtatzënë nga një njeri i
vetëm, Isakun, atin tonë, 11 (sepse para se t'i
lindnin fëmijët dhe para se të bënin ndonjë
të mirë a të keqe, që të mbetej i patundur
propozimi i Perëndisë për të zgjedhur jo
sipas veprave, po prej atij që thërret), 12 iu
tha asaj: "Më i madhi do t'i shërbejë më
të voglit", 13 siç është shkruar: "E desha
Jakobin dhe e urreva Ezaun". 14 Çfarë të
themi, pra? Mos ka padrejtësi te Perëndia?
Aspak! 15 Ai i thotë në fakt Moisiut: "Do të
kem mëshirë për atë që të kem mëshirë,
dhe do të kem dhembshuri për atë që do
të kem dhembshuri". 16 Kështu, pra, kjo
nuk varet as prej atij që do, as prej atij që
vrapon, por nga Perëndia që shfaq mëshirë.
17 Sepse Shkrimi i thotë Faraonit: "Pikërisht
për këtë gjë të ngrita, që të tregoj te ti
fuqinë time dhe që të shpallet emri im mbi
mbarë dheun". 18 Kështu ai ka mëshirë për
atë që do dhe e ngurtëson atë që do. 19 Ti
do të më thuash, pra: "Pse vazhdon të
ankohet? Kush mund, në fakt, t'i rezistojë
vullnetit të tij?". 20 Po kush je ti, o njeri,
që i kundërpërgjigjesh Perëndisë? A mund
t'i thotë ena mjeshtrit: "Përse më bërë
kështu?". 21 A nuk ka vallë fuqi poçari mbi
argjitën për të bërë nga po ai brumë një enë
për nderim, edhe një tjetër për çnderim?
22 Dhe çfarë të thuash nëse Perëndia, duke
dashur të tregojë zemërimin e tij dhe të
bëjë të njohur pushtetin e tij duroi me
shumë zemërgjërësi enët e zemërimit që
qenë bërë për prishje? 23 Dhe që të bëjë të
njohur pasuritë e lavdisë së tij ndaj enëve të
mëshirës, të cilat i përgatiti për lavdi, 24 mbi
ne, që edhe na thirri, jo vetëm nga Judenjtë,
por edhe nga johebrenjtë? 25 Ashtu si thotë
ai te Osea: "Unë do ta quaj popullin tim
atë që s'ka qenë populli im dhe të dashur
atë të mosdashurin. 26 Dhe do të ndodhë
që atje ku u është thënë atyre: "Ju nuk
jeni populli im", atje do të quheni bij të
Perëndisë së gjallë". 27 Por Isaia thërret për
Izraelin: "Edhe sikur të ishte numri i bijve
të Izraelit si rëra e detit, vetëm mbetja e tij
do të shpëtohet". 28 Në fakt ai do ta realizojë
vendimin e tij me drejtësi, sepse Zoti do ta
realizojë dhe do ta përshpejtojë vendimin
e tij mbi tokë. 29 Dhe ashtu si profetizoi
Isaia: "Në qoftë se Perëndia i ushtrive nuk
do të na kishte lënë farë, do të ishim bërë si
Sodoma dhe do t'i kishim ngjarë Gomorës".

30 Çfarë të themi, pra? Se johebrenjtë, që
nuk kërkuan drejtësinë, e fituan drejtësinë,
por atë drejtësi që vjen nga besimi, 31 ndërsa
Izraeli, që kërkonte ligjin e drejtësisë, nuk
arriti në ligjin e drejtësisë. 32 Përse? Sepse e
kërkonte jo me anë të besimit, por me anë
të veprave të ligjit; sepse ata u penguan në
gurin e pengesës, 33 ashtu siç është shkruar:
"Ja, unë po vë në Sion një gur pengese dhe
një shkëmb skandali, dhe kushdo që i beson
atij nuk do të turpërohet".

10

1 Vëllezër, dëshira e zemrës sime dhe
lutja që i drejtoj Perëndisë për Izraelin
është për shpëtim të tij. 2 Sepse unë dësh-
moj për ta se kanë zell për Perëndinë,
por jo sipas njohurisë. 3 Sepse duke mos
njohur drejtësinë e Perëndisë dhe duke
kërkuar të vendosin drejtësinë e vet, nuk iu
nënshtruan drejtësisë së Perëndisë, 4 sepse
përfundimi i ligjit është Krishti, për shfa-
jësimin e kujtdo që beson. 5 Sepse Moisiu
kështu e përshkruan drejtësinë që vjen nga
ligji: "Njeriu që bën këto gjëra, do të rrojë
me anë të tyre". 6 Por drejtësia që vjen nga
besimi thotë kështu: "Mos thuaj në zemrën
tënde: "Kush do të ngjitet në qiell?". Kjo
do të thotë që të zbresë Krishti. 7 Ose:
"Kush do të zbresë në humnerë?". Kjo do
të thotë që të sjellë lart Krishtin prej së
vdekurish. 8 Po ç'thotë, pra? "Fjala është
pranë teje, në gojën tënde dhe në zemrën
tënde". Kjo është fjala e besimit, që ne
predikojmë; 9 sepse, po të rrëfesh me gojën
tënde Zotin Jezus, dhe po të besosh në
zemrën tënde se Perëndia e ngjalli prej së
vdekurish, do të shpëtohesh. 10 Sepse me
zemër, njeriu beson në drejtësi dhe me gojë
bëhet rrëfim për shpëtim, 11 sepse Shkrimi
thotë: "Kushdo që beson në të, nuk do
të turpërohet". 12 Sepse nuk ka dallim në
mes Judeut dhe Grekut, sepse një i vetëm
është Perëndia i të gjithëve, i pasur ndaj
të gjithë atyre që e thërrasin. 13 Në fakt:
"Kushdo që do ta thërrasë emrin e Zotit do
të shpëtohet". 14 Si do ta thërrasin, pra, atë,
të cilit nuk i besuan? Dhe si do të besojnë
tek ai për të cilin nuk kanë dëgjuar? Dhe
si do të dëgjojnë, kur s'ka kush predikon?
15 Dhe si do të predikojnë pa qenë dër-
guar? Siç është shkruar: "Sa të bukura
janë këmbët e atyre që shpallin paqen, që
shpallin lajme të mira!". 16 Por jo të gjithë
iu bindën ungjillit, sepse Isaia thotë: "O
Perëndi, kush i besoi predikimit tonë?".
17 Besimi, pra, vjen nga dëgjimi, dhe dëgjimi
vjen nga fjala e Perëndisë. 18 Por unë them:
Mos nuk dëgjuan? Madje, "Zëri i tyre mori
mbarë dheun dhe fjalët e tyre shkuan deri
në skajet më të largëta të tokës". 19 Por unë
them: "Mos nuk e kuptoi Izraeli? Moisiu
tha i pari: "Unë do t'ju shtie në xhelozi
me një komb që s'është fare komb; do t'ju
bëj të zemëroheni me anë të një kombi të
marrë". 20 Dhe Isaia me guxim thotë: "Unë
u gjeta nga ata që nuk më kërkonin, unë
iu shfaqa atyre që nuk pyesnin për mua".
21 Por lidhur me Izraelin ai thotë: "Gjithë
ditën i shtriva duart e mia drejt një populli
të pabindur dhe kundërthënës".

11

1 Unë, pra, them: A thua Perëndia e hodhi
poshtë popullin e vet? Aspak, sepse edhe
unë jam Izraelit, nga pasardhje e Abra-
hamit, nga fisi i Beniaminit. 2 Perëndia
nuk e hodhi poshtë popullin e vet, të cilin
e njohu që përpara. A nuk e dini ju
ç'thotë Shkrimi për Elian? Si i drejtohet
ai Perëndisë kundër Izraelit, duke thënë:
3 "O Zot, profetët e tu i vranë dhe altarët
e tu i prishën, dhe unë mbeta i vetëm,
dhe ata kërkojnë jetën time". 4 Por, çfarë
i tha zëri hyjnor? "Kam lënë për veten
time shtatë mijë burra, që nuk kanë rënë
në gjunjë përpara Baalit". 5 Kështu, pra,
edhe në kohën e tanishme ka mbetur një
mbetje pas zgjedhjes së hirit. 6 Dhe, po të
jetë prej hirit, nuk është më prej veprash,
përndryshe hiri nuk do të ishte më hir,
përndryshe vepra nuk do të ishte më vepër.
7 E çfarë, atëherë? Izraeli nuk e mori atë
që kërkonte, kurse të zgjedhurit e morën,
dhe të tjerët u verbuan, 8 siç është shkruar:
"Perëndia u dha atyre frymë hutimi, sy
që të mos shohin dhe veshë që të mos
dëgjojnë deri në ditën e sotme". 9 Dhe
Davidi thotë: "Tryeza e tyre iu bëftë lak,
një kurth, një pengesë dhe një shpagim.
10 Sytë e tyre u errësofshin që të mos shohin,
dhe kurrizin e tyre kërruse përgjithnjë".
11 Unë them, pra: "Mos u penguan, që të
rrëzohen? Aspak; por me anë të rrëzimit
të tyre u erdhi shpëtimi johebrenjve, që t'i
shtjerë ata në xhelozi. 12 Edhe nëse rrëzimi

i tyre është fitim për botën dhe pakësimi
i tyre është fitim për johebrenjtë, sa më
tepër do të jetë mbushullia e tyre? 13 Sepse
unë po ju flas juve, johebrenjve, duke qenë
se jam apostulli i johebrenjve; dhe unë e
nderoj shërbesën time, 14 për të provuar se
në ndonjë mënyrë mund t'i provokoj se
mos i shtie në zili ata që janë mishi im edhe
shpëtoj disa prej tyre. 15 Sepse, në qoftë se
refuzimi i tyre është pajtim për botën, ç'do
të jetë ripranimi i tyre, përveç se kalimi
prej vdekjes në jetë? 16 Edhe po të jenë
pemët e para të shenjta, edhe e tëra është
e shenjtë; dhe po të jetë rrënja e shenjtë,
edhe degët janë të shenjta. 17 Edhe sikur
të këputen disa degë, ti që ishe ullastër
u shartove në vend të tyre dhe u bëre
pjestar i rrënjës dhe i majmërisë së drurit
të ullirit, 18 mos u mburr kundër degëve:
por nëse mburresh kundër tyre, mos harro
se nuk e mban ti rrënjën, po rrënja të
mban ty. 19 Do të thuash, pra: "Degët u
prenë që të shartohem unë". 20 Mirë, ato
u prenë për mosbesimin, por ti qëndron
për shkak të besimit; mos u kreno, por
druaj. 21 Sepse nëse Perëndia nuk i kurseu
degët natyrore, shiko se mos nuk të kursen
edhe ty. 22 Shih, pra, mirësinë dhe rreptësi-
në e Perëndisë: rreptësinë mbi ata që u
rrëzuan, dhe mirësinë ndaj teje, në qoftë
se ti do të ngulmosh në mirësi, përndryshe
edhe ti do të këputesh. 23 Kështu edhe ata,
nëse nuk do të qëndrojnë në mosbesim,
do të shartohen; sepse Perëndia është i
fuqishëm t'i shartojë përsëri. 24 Sepse, në
qoftë se ti u këpute nga ulliri i egër prej
natyre dhe u shartove kundër natyrës në
ulli të butë, aq më tepër këto, që janë degë
prej natyre, do të shartohen në ullirin e
vet. 25 Sepse nuk dua, o vëllezër, që ju të
jeni të paditur këtë të fshehtë që të mos
mbaheni me të madh në veten tuaj se i ka
ndodhur një ngurtësim një pjese të Izraelit
deri sa të ketë hyrë tërësia e johebrenjve,
26 dhe kështu mbarë Izraeli do të shpëtohet,
sikurse është shkruar: "Nga Sioni do të vijë
Çlirimtari, dhe do të largojë pabesinë nga
Jakobi. 27 Dhe kjo do të jetë besëlidhja ime
me ta, kur unë t'ju heq mëkatet e tyre".
28 Për sa i përket ungjillit ata janë armiq për
hirin tuaj, por për sa i përket zgjedhjes,
janë të dashur për hir të etërve, 29 sepse
dhuntitë dhe thirrja e Perëndisë janë të
pakthyeshme. 30 Sepse, sikundër dhe ju
dikur ishit të pabindur ndaj Perëndisë, por
tani fituat mëshirën për shkak të pabindjes
së tyre, 31 kështu edhe këta tani u bënë
të padëgjueshëm, që, me anë të mëshirës
që u tregua për ju, të fitojnë edhe ata
mëshirë. 32 Sepse Perëndia i mbylli të gjithë
në padëgjesë, që të ketë mëshirë për të
gjithë. 33 O thellësi pasurie, urtësie dhe di-
turie të Perëndisë! Sa të pahulumtueshme
janë gjykimet e tij dhe të pashtershme janë
udhët e tij! 34 "Sepse kush e njohu mendjen
e Zotit? Ose kush u bë këshilltar i tij? 35 Ose
kush i dha atij më parë, që të ketë për të
marrë shpagim?". 36 Sepse prej tij, me anë
të tij dhe për të janë të gjitha gjëra. Lavdi
atij përjetë! Amen!

12

1 O vëllezër, po ju bëj thirrje, nëpërmjet
dhembshurisë së Perëndisë, ta paraqisni
trupin tuaj si fli të gjallë, të shenjtëruar,
të pëlqyer te Perëndia, që është shërbesa
juaj e mënçur. 2 Dhe mos u konformoni me
këtë botë, por transformohuni me anë të
ripërtëritjes së mendjes suaj, që të provoni
cili është i miri, i pëlqyeri dhe i përsosuri
vullnet i Perëndisë. 3 Sepse, për hirin që
më është dhënë, unë i them secilit prej jush
të mos e vlerësojë veten më shumë se sa
duhet ta çmojë, por të ketë një vlerësim të
përkorë, sipas masës së besimit që Perën-
dia i ndau secilit. 4 Sepse, sikurse në një
trup kemi shumë gjymtyrë dhe të gjitha
gjymtyrët nuk kanë të njëjtën funksion,
5 kështu edhe ne, megjithse jemi shumë,
jemi një trup në Krishtin dhe secili jemi
gjymtyrë të njeri tjetrit. 6 Dhe tani, duke
pasur dhunti të ndryshme sipas hirit që na
u dha, nëse kemi profecinë, të profetizojmë
sipas masës së besimit; 7 nëse kemi shër-
bim, le t'i kushtohemi shërbimit; po kështu
mësuesi të jepet pas mësimit; 8 dhe ai që
nxit, le t'i kushtohet nxitjes; ai që ndan, le
ta bëjë me thjeshtësi; ai që kryeson le të
kryesojë me zell; ai që bën vepra mëshirë,
le t'i bëjë me gëzim. 9 Dashuria le të mos
jetë me hipokrizi; urreni të keqen dhe
ngjituni pas së mirës. 10 Duani njeri tjetrin
me dashuri vëllazërore; në nderim tregoni
kujdes njeri me tjetrin. 11 Mos u tregoni
të përtuar në zell; jini të zjarrtë në frymë,
shërbeni Perëndisë, 12 të gëzuar në shpresë,

të qëndrueshëm në shtrëngime, këmbëngulës në lutje; [13] ndihmoni për nevojat e
shenjtorëve, jini mikpritës. [14] Bekoni ata
që ju përndjekin, bekoni dhe mos mallkoni.
[15] Gëzohuni me ata që gëzohen, dhe qani
me ata që qajnë. [16] Kini të njëjtat mendime
njeri me tjetrin; mos lakmoni për lart, por
rrini me të përunjurit; mos e mbani veten
për të mënçur. [17] Mos ia ktheni kurrkujt
të keqen me të keqe, kërkoni të bëni të
mirën përpara gjithë njerëzve. [18] Po të jetë e
mundur dhe aq sa varet prej jush, jetoni në
paqe me gjithë njerëzit. [19] Mos u hakmerrni
për veten tuaj, o të dashur, por i jepni
vend zemërimit të Perëndisë, sepse është
shkruar: "Mua më përket hakmarrja, unë
kam për të shpaguar, thotë Zoti". [20] "Në
qoftë se armiku yt, pra, ka uri, jepi të hajë;
në pastë etje, jepi të pijë; sepse, duke bërë
këtë, do të grumbullosh mbi krye të tij
thëngjij të ndezur". [21] Mos u mund nga e
keqja, por munde të keqen me të mirën.

13

[1] Çdo njeri le t'i nënshtrohet pushteteve
të sipërm, sepse nuk ka pushtet veçse
prej Perëndisë; dhe pushtetet që janë, janë
caktuar nga Perëndia. [2] Prandaj ai që i
kundërvihet pushtetit, i kundërvihet urdhërit
të Perëndisë; dhe ata që i kundërvihen
do të marrin mbi vete dënimin. [3] Sepse
eprorët s'ke pse t'i kesh frikë për vepra të
mira, por për të këqijat; a do, pra, të mos i
kesh frikë pushtetit? Bëj të mirën, dhe do
të kesh lavdërim nga ai, [4] sepse eprori është
shërbëtor i Perëndisë për ty për të mirë;
por, po të bësh të këqija, druaj, sepse nuk
e mban kot shpatën; sepse ai është shërbëtor
i Perëndisë, hakmarrës plot zemërim
kundër atij që bën të keqen. [5] Prandaj është
e nevojshme t'i nënshtroheni, jo vetëm nga
druajtje e zemërimit, por edhe për arsye
të ndërgjegjes. [6] Sepse për këtë paguani
edhe tatimet, sepse ata janë shërbëtorë
të Perëndisë, që i kushtohen vazhdimisht
këtij shërbimi. [7] I jepni, pra, secilit atë që
i takon: tatimin atij që i përket, druajtje
atij që është për t'u druajtur, nderimin atij
që është për nderim. [8] Mos i kini asnjë
detyrim askujt, përveç se ta doni njëri-tjetrin,
sepse ai që e do tjetrin e tij e
ka përmbushur ligjin. [9] Sepse urdhërimet:
"Mos shkel kurorë, mos vraj, mos vidh, mos
thua dëshmi të rreme, mos lakmo", dhe në
pastë ndonjë urdhërim tjetër, përmblidhen
në këtë fjalë: "Duaje të afërmin tënd porsi
vetveten!". [10] Dashuria nuk i bën keq të
afërmit; dashuria, pra, është përmbushja
e ligjit. [11] Dhe këtë aq më shumë duhet
të bëjmë, duke ditur kohën, sepse tanimë
erdhi ora të zgjohemi nga gjumi, sepse
shpëtimi ynë është më afër, se kur besuam.
[12] Nata u thye dhe dita u afrua; le të flakim,
pra, veprat e errësirës dhe të veshim armët
e dritës. [13] Le të ecim me ndershmëri,
si ditën, jo në orgji dhe në dehje, jo në
imoralitet dhe sensualizëm, jo në grindje e
në smirë. [14] Por vishuni me Zotin Jezu Krisht
dhe mos tregoni kujdes për mishin, që t'ia
kënaqni lakmitë.

14

[1] Pranojeni atë që është i dobët në besim,
pa e qortuar për mendimet. [2] Dikush mendon
se mund të hajë nga çdo gjë, ndërsa ai
që është i dobët ha vetëm barishte. [3] Ai që
ha të mos e përbuzë atë që nuk ha, dhe ai
që nuk ha të mos gjykojë atë që ha, sepse
Perëndia e ka pranuar. [4] Kush je ti që gjykon
shërbyesin e tjetrit? A qëndron mbi këmbë
ose rrëzohet, është punë e zotit të tij, por
ai do të qëndrojë, sepse Perëndia është
i zoti ta bëjë atë të qëndrojë në këmbë.
[5] Sepse dikush e çmon një ditë më shumë se
një tjetër, dhe tjetri i çmon të gjitha ditët
njëlloj; gjithsecili të jetë plotësisht i bindur
në mendjen e tij. [6] Ai që e çmon ditën,
për Zotin e çmon; ai që nuk e çmon ditën,
për Zotin nuk e ruan; kush ha, për Zotin
ha dhe i falet nderit Perëndisë; dhe kush
nuk ha, për Zotin nuk ha dhe i falet nderit
Perëndisë. [7] Sepse asnjë nga ne nuk jeton
për veten e tij dhe askush nuk vdes për
veten e tij, [8] sepse, edhe nëse rrojmë, rrojmë
për Zotin; edhe nëse vdesim, vdesim për
Zotin; pra, edhe po të rrojmë ose të vdesim,
të Zotit jemi. [9] Sepse për këtë edhe vdiq
Krishti dhe u ngjall e u kthye në jetë: që
të zotërojë edhe mbi të vdekurit, edhe mbi
të gjallët. [10] Por ti, pse e gjykon vëllanë
tënd? Ose përse e përbuz vëllanë tënd? Të
gjithë, pra, do të dalim përpara gjykatës
së Krishtit. [11] Sepse është shkruar: "Rroj
unë, thotë Perëndia, se çdo gjë do të ulet
para meje, dhe çdo gjuhë do ta lavdërojë
Perëndinë!". [12] Kështu, pra, secili nga ne
do t'i japë llogari Perëndisë për veten e

vet. [13] Prandaj të mos e gjykojmë më njeri
tjetrin, por më tepër gjykoni këtë: mos i
vini gur pengese ose skandal vëllait. [14] Unë
e di dhe jam plotësisht i bindur në Zotin
Jezus, se asnjë gjë nuk është e ndyrë në
vetvete, por për atë që çmon se diçka është
e ndyrë, për atë është e ndyrë. [15] Por
nëse vëllai yt trishtohet për shkak të një
ushqimi, ti nuk ecën më sipas dashurisë;
mos e bëj atë të humbasë me ushqimin tënd
atë për të cilin Krishti vdiq. [16] Prandaj le të
mos shahet e mira juaj, [17] sepse mbretëria
e Perëndisë nuk është të ngrënët dhe të
pirët, por drejtësia, paqja dhe gëzimi në
Frymën e Shenjtë. [18] Sepse ai që i shërben
Krishtit në këto gjëra, është i pëlqyer nga
Perëndia dhe i miratuar nga njerëzit. [19] Le
të ndjekim, pra, ato që ndihmojnë për paqe
dhe për ndërtimin e njëri-tjetrit. [20] Mos
e prish veprën e Perëndisë për ushqimin;
vërtet, të gjitha gjëra janë të pastra, por
bën keq kur dikush ha diçka që i është
pengesë. [21] Është mirë të mos hajë mish
njeriu, as të mos pijë verë, as të mos bëjë gjë
që mund ta çojë vëllanë tënd të pengohet,
ose të skandalizohet ose të dobësohet. [22] A
ke besim ti? Mbaje besimin për veten
tënde përpara Perëndisë; lum ai që nuk
dënon veten e tij në atë që miraton. [23] Por
ai që është me dy mendje, edhe sikur të
hajë, është dënuar, sepse nuk ha me besim;
dhe çdo gjë që nuk bëhet me besim, është
mëkat.

15

[1] Edhe ne, që jemi të fortë, duhet të
mbajmë dobësitë e atyre që janë të dobët
dhe jo t'i pëlqejmë vetes. [2] Secili nga ne le t'i
pëlqejë të afërmit për të mirë, për ndërtim,
[3] sepse edhe Krishti nuk i pëlqeu vetes së
tij, por sikurse është shkruar: "Sharjet
e atyre që të shanin ty, ranë mbi mua".
[4] Sepse të gjitha gjërat që u shkruan në të
kaluarën u shkruan për mësimin tonë, që
me anë të këmbënguljes dhe të ngushël-
limit të Shkrimeve, të kemi shpresë. [5] Dhe
Perëndia i durimit dhe i ngushëllimit ju
dhëntë juve të keni po ato mendime njeri
me tjetrin, sipas Jezu Krishtit, [6] që me një
mendje të vetme dhe një gojë të vetme
ta përlëvdoni Perëndinë, Atin e Perëndisë
tonë Jezu Krisht. [7] Prandaj pranoni njëri-
tjetrin, sikurse edhe Krishti na pranoi për
lavdinë e Perëndisë. [8] Tani unë po ju them
se Jezu Krishti u bë shërbëtor i të rreth-
prerëve për të vërtetën e Perëndisë, për
të vërtetuar premtimet e dhëna etërve,
[9] dhe i pranoi johebrenjtë për mëshirë të
vet, që ta lëvdojnë Perëndinë sikurse është
shkruar: "Për këtë do të të përlëvdoj ndër
kombe, dhe do t'i këndoj lavdërime emrit
tënd!". [10] Dhe përsëri ai thotë: "Gëzohuni,
o njerëz, me popullin e tij". [11] Dhe përsëri:
"Lavdëroni Zotin, të gjithë njerëzit; dhe le
ta lëvdojnë të gjithë popujt". [12] Dhe përsëri
Isaia thotë: "Do të mbijë një filiz nga rrënja
e Jeseut dhe ai që ngrihet për të sunduar
njerëzit; kombet do të shpresojnë në të!".
[13] Dhe Perëndia i shpresës le t'ju mbushë me
çfarëdo gëzimi dhe paqe me anë të besimit,
që të keni mbushulli në shpresë, me anë
të fuqisë së Frymës së Shenjtë! [14] Dhe,
sa për ju, o vëllezër, më është mbushur
mendja për ju, se edhe ju jeni plot mirësi,
plot me çdo njohuri, të zotë të kështilloni
njëri-tjetrin. [15] Por unë ju shkrova në një
farë shkalle më me guxim që t'ju kujtoj për
hirin që m'u dha prej Perëndisë, [16] që të jem
shërbëtor i Jezu Krishtit pranë johebrenjve,
duke punuar në shërbesën e shenjtëruar
të ungjillit të Perëndisë, që oferta e johe-
brenjve të jetë e pëlqyer, dhe e shenjtëruar
nga Fryma e Shenjtë. [17] Kam, pra, me se
të mburrem në Jezu Krishtin për punët që
kanë të bëjnë me Perëndinë. [18] Sepse nuk do
të guxoja të flas për ndonjë nga ato gjëra të
cilat Krishti nuk i bëri nëpërmjet meje, për
t'i sjell në dëgjes johebrenjtë me fjalë dhe
me vepër, [19] me fuqi shenjash dhe çudirash,
me fuqi të Frymës së Perëndisë; kështu,
prej Jeruzalemit e përqark dhe gjer në Iliri,
kam kryer shërbimin e ungjillit të Krishtit,
[20] duke u përpjekur të ungjillëzoj atje ku
nuk ishte i njohur emri i Krishtit, që të
mos ndërtoj mbi themelin e tjetërit. [21] Por,
sikurse është shkruar: "Ata, ndër të cilët
nuk u qe shpallur, do të shohin, dhe ata që
nuk kishin dëgjuar për të, do të kuptojnë".
[22] Edhe për këtë arsye u pengova shumë
herë të vij tek ju. [23] Por tani, duke mos
pasur më fushë veprimi për të ungjillizuar
në këto vise, dhe duke pasur prej shumë
vjetësh mall të vij tek ju, [24] kur të shkoj në
Spanjë, do të vij ndër ju; sepse shpresoj,
pra, t'ju shoh dhe të më përcillni deri atje,
pasi të kënaqem, sado pak, me ju. [25] Por tani

unë po shkoj në Jeruzalem, për t'u shërbyer
shenjtorëve, [26] sepse atyre nga Maqedonia
dhe Akaia u pëlqeu të japin një ndihmesë
për të varfërit që janë ndër shenjtorët e
Jeruzalemit. [27] Kjo u pëlqeu atyre me të
vërtetë, sepse u janë debitorë; sepse, në
qoftë se johebrenjtë, pra, janë bërë pjestarë
bashkë me ta për të mirat frymërore, kanë
detyrë t'u shërbejnë atyre edhe me të mira
materiale. [28] Si ta kem kryer këtë punë dhe
t'ua kem dorëzuar këtë fryt, do të shkoj në
Spanjë, duke kaluar nga ju. [29] Dhe unë e di
se, duke ardhur tek ju, do të vij në tërësinë
e bekimeve të ungjillit të Krishtit. [30] Dhe
ju bëj thirrje, o vëllezër, për Zotin tonë
Jezu Krisht dhe për dashurinë e Frymës, të
luftoni bashkë me mua në lutje te Perëndia
për mua, [31] që unë të shpëtoj nga të pabesët
në Jude, dhe që shërbesa ime që po bëj për
Jeruzalemin t'u pëlqejë shenjtorëve, [32] që
unë të vij tek ju, në dashtë Perëndia, dhe të
freskohem bashkë me ju. [33] Edhe Perëndia e
paqes qoftë me ju të gjithë. Amen.

16

[1] Dhe unë po jua rekomandoj Febën,
motrën tonë, që është dhjake e kishës që
ndodhet në Kenkrea, [2] që ta pranoni në
Zotin, sikurse u ka hije shenjtorëve, dhe ta
ndihmoni në çdo gjë që të ketë nevojë nga
ju, sepse edhe ajo ka ndihmuar shumë veta,
edhe mua vetë. [3] U bëni të fala Prishilës dhe
Akuilës, bashkëpunëtorë të mi në Krishtin
Jezus, [4] të cilët për jetën time vunë kokën
në rrezik; ata i falendëroj jo vetëm unë,
por të gjitha kishat e johebrenjve. [5] I bëni
të fala edhe kishës që është në shtëpinë e
tyre, të fala edhe Epenetit tim të dashur,
i cili është fryti i parë i Akaisë në Krishtin. [6] Të fala Marisë, e cila u mundua
shumë për ne. [7] Të fala Andronikut dhe
Juniës, kushërinj të mi dhe shokë burgu,
të cilët janë dalluar midis apostujve dhe
kanë qenë në Krishtin përpara meje. [8] Të
fala Ampliut, të dashurit tim në Zotin. [9] Të
fala Urbanit, bashkëpunëtorit tonë në Krishtin dhe Stakit tim të dashur. [10] Të fala
Apelit, të provuarit në Krishtin. Të fala
atyre të shtëpisë së Aristobulit. [11] Të fala
Herodionit, kushëririt tim. Të fala atyre
të shtëpisë së Narkisit që janë në Zotin.
[12] U bëni të fala Trifenës dhe Trifozës, të
cilat mundohen në Zotin. Të fala Persidës
së dashur, e cila është munduar shumë në
Zotin. [13] Të fala Rufit, të zgjedhurit në Zotin,
dhe nënës së tij që është edhe imja. [14] Të
fala Asinkritit, Flegontit, Ermës, Patrobës,
Ermit dhe vëllezërve që janë me ta. [15] Të
fala Filologut, Julisë, Nereut dhe motrës së
tij Olimpës, dhe gjithë shenjtorëve që janë
me ta. [16] Përshëndetni njeri tjetrin me një
të puthur të shenjtë; kishat e Krishtit ju
përshëndesin. [17] Tani unë ju bëj thirrje, o
vëllezër, të ruheni nga ata që shkaktojnë
përçarje dhe skandale kundër doktrinës
që keni mësuar dhe të largoheni nga ata;
[18] sepse ata nuk i shërbejnë Zotit tonë Jezu
Krisht, por barkut të tyre, dhe me fjalë
të ëmbla dhe të bukura gënjejnë zemrat
e të thjeshtit?. [19] Sepse të bindurit tuaj
arriti kudo; prandaj unë gëzohem për ju;
dhe dëshiroj që të jeni të mëncur për të
mirën dhe të thjesht për të keqen. [20] Tani
Perëndia e paqes do ta dërmojë së shpejti
Satananë nën këmbët tuaja. Hiri i Zotit
tonë Jezu Krisht qoftë me ju. [21] Timoteu,
bashkëpunëtori im, Luci, Jasoni dhe Sosipatri, kushërinj të mi, ju përshendesin. [22] Unë,
Terci, që shkrova këtë letër ju përshëndes
në Zotin. [23] Gai, mikpritësi im dhe i mbarë
kishës, ju bën të fala. Erasti, arkëtari i
qytetit, dhe vëllai Kuarti, ju dërgojnë të
fala. [24] Hiri i Zotit tonë Jezu Krisht qoftë
me ju të gjithë. Amen. [25] Dhe atij që mund
t'ju forcojë juve sipas ungjillit tim dhe
predikimit të Jezu Krishtit, sipas zbulesës
së misterit, të mbajtur fshehur prej kohësh
të pasosur, [26] por tani u shfaq e u zbulua me
anë të Shkrimeve të profetëve, sipas urdhërimit të Perëndisë të përjetshme dhe u
njoh ndër të gjitha kombet, për t'i sjellë në
dëgjesën e besimit, [27] Perëndisë, të vetmin
të ditshëm, i qoftë lavdi në përjetësi me anë
të Jezu Krishtit. Amen.

1 e Korintasve

1 Pali, i thirrur apostull i Jezu Krishtit,
me anë të vullnetit të Perëndisë, dhe vëllai
Sosten, 2 kishës së Perëndisë që është në
Korint, të shenjtëruarve në Krishtin Jezus,
të thirrur shenjtorë, bashkë me të gjithë ata
që në çdo vend e thërrasin emrin e Jezu
Krishtit, Zotit të tyre dhe tonit: 3 hir dhe
paqe për ju nga Perëndia, Ati ynë, dhe nga
Zoti Jezu Krisht. 4 Përherë i falem nderit
Perëndisë tim për ju, për hirin e Perëndisë,
i cili ju është dhënë me anë të Jezu Krishtit,
5 sepse në atë ju u bëtë të pasur në të gjitha,
në çdo fjalë dhe në çdo njohuri, 6 sikurse
dëshmimi i Krishtit që u vërtetua ndër ju,
7 kaq sa nuk ju mungon asnjë dhunti, ndërsa
prisni zbulesën e Zotit tonë Jezu Krishtit,
8 i cili edhe do t'ju vërtetojë deri në fund,
që të jeni të paqortueshëm në ditën e Zotit
tonë Jezu Krishtit. 9 Besnik është Perëndia,
nga i cili jeni thirrur në bashkësinë e Birit të
tij Jezu Krishtit, Zotit tonë. 10 Tani vëllezër,
ju bëj thirrje në emër të Zotit tonë Jezu
Krishtit të flisni që të gjithë të njëjtën
gjë dhe të mos keni ndasi midis jush, por
të jeni plotësisht të bashkuar, duke pasur
një mendje dhe një vullnet. 11 Sepse më
është treguar për ju, o vë-llezër, nga ata të
shtëpisë së Kloes, se në mes jush ka grindje.
12 Dhe dua të them këtë, që secili nga ju
thotë: "Unë jam i Palit", "unë i Apolit",
"unë i Kefës" dhe "unë i Krishtit". 13 Vallë
i ndarë qenka Krishti? Mos Pali u kryqëzua
për ju? Apo ju u pagëzuat në emër të
Palit? 14 E falënderoj Perëndinë që nuk
kam pagëzuar asnjë nga ju, me përjashtim
të Krispit dhe të Gait, 15 që askush të mos
thotë se e pagëzova në emrin tim. 16 Unë
pagëzova edhe familjen e Stefanës; përveç
tyre nuk di të kem pagëzuar ndonjë tjetër.
17 Sepse Krishti nuk më dërgoi të pagëzoj,
por të predikoj ungjillin, jo me dituri fjale,
që kryqi i Krishtit të mos dalë i kotë.
18 Sepse mesazhi i kryqit është marrëzi për
ata që humbin, por për ne që shpëtohemi
është fuqia e Perëndisë. 19 Sepse është
shkruar: "Do të bëj të humbasë dituria e
të diturve, dhe do ta asgjësoj zgjuarësinë
e të zgjuarve". 20 Ku është i dituri? Ku
është skribi? Ku është debatuesi i kësaj
epoke? A nuk e bëri të marrë Perëndia
diturinë e kësaj bote? 21 Sepse, duke qenë
se nëpërmjet diturisë së Perëndisë bota
nuk e njohu Perëndinë me urtinë e vet,
Perëndisë i pëlqeu të shpëtojë ata që be-
sojnë nëpërmjet marrëzisë së predikimit,
22 sepse Judenjtë kërkojnë një shenjë dhe
Grekët kërkojnë dituri, 23 por ne predikojmë
Krishtin të kryqëzuar, skandal për Judenjtë
dhe marrëzi për Grekët, 24 kurse për ata që
janë të thirrur, qofshin Judenj ose Grekë,
predikojmë Krishtin, fuqia e Perëndisë dhe
diturinë e Perëndisë; 25 sepse marrëzia e
Perëndisë është më e ditur se njerëzit dhe
dobësia e Perëndisë më e fortë se njerëzit.
26 Shikoni në fakt thirrjen tuaj, vëllezër,
sepse ndër ju ka jo shumë të ditur sipas
mishit, jo shumë të fuqishëm, jo shumë
fisnikë, 27 por Perëndia ka zgjedhur gjërat
e marra të botës për të turpëruar të urtët;
dhe Perëndia ka zgjedhur gjërat e dobëta
të botës për të turpëruar të fortët; 28 dhe
Perëndia ka zgjedhur gjërat jo fisnike të
botës dhe gjërat e përçmuara, edhe gjërat
që nuk janë, për të asgjësuar ato që janë,
29 që asnjë mish të mos mburret përpara
tij. 30 Por prej tij ju jeni në Krishtin Jezus,
i cili nga Perëndia u bë për ne dituri,
drejtësi, shenjtërim dhe shpengim, 31 që,
sikurse është shkruar: "Ai që mburret, le të
mburret në Zotin".

2

1 Edhe unë, o vëllezër, kur erdha te ju,
nuk erdha me shkëlqim fjalësh a diturie,
që t'ju shpall dëshminë e Perëndisë, 2 sepse
e vendosa që të mos di tjetër gjë ndër ju,
veç Jezu Krishtit edhe atë të kryqëzuar.
3 Edhe unë kam qenë te ju me dobësi, me
frikë dhe drithërimë të madhe. 4 Dhe fjala
ime dhe predikimi im nuk u bënë me fjalë
mbushamendëse nga dituria njerëzore, por
në dëftim të Frymës dhe të fuqisë, 5 që
besimi juaj të mos qëndrojë mbi diturinë e
njerëzve, po mbi fuqinë e Perëndisë. 6 Dhe
ne flasim dituri në mes njerëzish të pjekur,
por jo diturinë e kësaj kohe dhe as të
pushtetarëve të kësaj kohe, që nuk arrin
asgjë, 7 por flasim diturinë e Perëndisë të
fshehur në mister, që Perëndia e kishte
paracaktuar përpara kohërash për lavdinë
tonë, 8 të cilën asnjë nga pushtetarët e kësaj
kohe nuk e ka njohur; sepse, po ta kishin
njohur, nuk do të kishin kryqëzuar Zotin e

lavdisë. 9 Por, sikurse është shkruar: "Ato
gjëra që syri nuk i ka parë dhe veshi nuk i
ka dëgjuar dhe nuk kanë hyrë në zemër të
njeriut, janë ato që Perëndia ka përgatitur
për ata që e duan atë". 10 Po Perëndia
na i ka zbuluar me anë të Frymës së tij,
sepse Fryma heton çdo gjë, edhe të thellat
e Perëndisë. 11 Sepse cili nga njerëzit, pra,
njeh gjërat e njeriut, përveç se fryma e
njeriut që është në të? Po kështu asnjëri
s'i njeh gjërat e Perëndisë, përveç Fryma
e Perëndisë. 12 Dhe ne nuk kemi marrë
frymën e botës, por Frymën që vjen nga
Perëndia, që të njohim gjërat që na janë
dhuruar falas nga Perëndia. 13 Për këto
edhe flasim, por jo me fjalë të mësuara
nga dituria njerëzore, por të mësuara nga
Fryma e Shenjtë, duke i krahasuar gjëra
frymërore me fjalë frymërore. 14 Dhe njeriu
natyror nuk i rrok gjërat që janë të Frymës
së Shenjtë; sepse për të janë marrëzi dhe
nuk mund t'i njohë; sepse ato gjykohen
frymërisht. 15 Por njeriu që është frymëror
gjykon çdo gjë dhe vetë nuk është i gjykuar
nga asnjeri. 16 Sepse kush e ka njohur
mendjen e Zotit që mund të mësojë atë?
Por ne kemi mendjen e Krishtit.

3

1 Dhe unë, o vëllezër, nuk munda t'ju flas
si njerëz frymëror, por ju fola si njerëz të
mishit, si foshnja në Krisht. 2 Ju dhashë
qumësht për të pirë dhe nuk ju dhashë
ushqim të fortë, sepse nuk ishit në gjendje
ta asimilonit, madje edhe tani jo, sepse jeni
akoma të mishit; 3 në fakt sepse midis jush
ka smirë, grindje e përçarje a nuk jeni të
mishit dhe a nuk ecni sipas mënyrës së
njerëzve? 4 Sepse, kur dikush thotë: "Unë
jam i Palit", dhe një tjetër: "Unë jam i
Apolit", a nuk jeni ju të mishit? 5 Kush
është, pra, Pali dhe kush është Apoli, veçse
shërbëtor me anë të të cilëve ju besuat,
edhe ashtu si Zoti i dha gjithsecilit? 6 Unë
mbolla, Apoli ujiti, po Perëndia i bëri të
rriten. 7 Kështu, pra, as ai që mbjell, as
ai që ujit, nuk është gjë, por Perëndia që
rrit. 8 Por ai që mbjell dhe ai që ujit janë
një, dhe secili do të marrë shpërblimin e
vet sipas mundit të tij. 9 Ne, pra, jemi
bashkëpunëtorë të Perëndisë; ju jeni ara
e Perëndisë, ndërtesa e Perëndisë. 10 Sipas
hirit të Perëndisë që më është dhënë, si
arkitekt i ditur, unë kam hedhur themelin
dhe një tjetër ndërton mbi të; por secili të
ketë kujdes se si ndërton mbi të, 11 sepse
askush nuk mund të hedhë themel tjetër
përveç atij që është hedhur, i cili është Jezu
Krishti. 12 Dhe, në qoftë se dikush ndërton
mbi këtë themel ar, argjend, gurë të çmuar,
dru, sanë, kashtë, 13 vepra e secilit do të
shfaqet, sepse dita do ta tregojë; sepse do
të zbulohet me anë të zjarrit, dhe zjarri do
të provojë veprën e secilit e ç'lloji është.
14 Në qoftë se vepra që dikush ka ndërtuar
mbi themelin qëndron, ai do të marrë një
shpërblim, 15 në qoftë se vepra e tij digjet,
ai do të pësojë humbje, por ai vetë do të
shpëtohet, si përmes zjarrit. 16 A nuk e
dini ju se jeni tempulli i Perëndisë dhe se
Fryma e Perëndisë banon në ju? 17 Në qoftë
se dikush e prish tempullin e Perëndisë,
Perëndia do ta prishë atë, sepse tempulli
i Perëndisë, i cili jeni ju, është i shenjtë.
18 Askush të mos mashtrojë vetveten; në
qoftë se ndonjë nga ju mendon se është i
urtë në këtë kohë, le të bëhet i marrë, që
të mund të bëhet i urtë. 19 Sepse dituria e
kësaj bote është marrëzi pranë Perëndisë,
sepse është shkruar: "Ai i zë të urtët në
dinakërinë e tyre"; 20 dhe përsëri: "Zoti
i njeh mendimet e të urtëve se janë të
kota". 21 Prandaj asnjë të mos mburret në
njerëzit, sepse të gjitha gjërat janë tuajat;
22 Pali, Apoli, Kefa, bota, jeta, vdekja, gjërat
e tanishme dhe gjërat e ardhshme, të gjitha
gjërat janë tuajat. 23 Dhe ju jeni të Krishtit
dhe Krishti është i Perëndisë.

4

1 Kështu njeriu, pra, le të na mbajë për
shërbëtorë të Krishtit dhe si administra-
torë të mistereve të Perëndisë. 2 E tjetra
që kërkohet nga administratorët, është që
secili të gjendët besnik. 3 Sa për mua, më
intereson fort pak që të gjykohem prej jush
ose prej një gjykate njerëzore; madje as
vetveten nuk e gjykoj. 4 Sepse nuk jam
i vetëdijshëm për asnjë faj, por për këtë
nuk jam justifikuar, por ai që më gjykon
është Zoti. 5 Prandaj mos gjykoni asgjë
para kohe derisa të vijë Zoti, që do të
nxjerrë në dritë gjërat e fshehta të errësirës
dhe do të shfaqë këshillat e zemrave; dhe
atëherë secili do të ketë lavdërimin e vet
nga Perëndia. 6 Dhe tani, o vëllezër, për të
mirën tuaj, ia kalova këto gjëra vetes sime

dhe Apolit, që nëpërmjet nesh të mësoni
që të mos mendoni përtej asaj që është
shkruar, që të mos krekoset ndonjë prej
jush, njeri kundër tjetrit. 7 Sepse çfarë të
bën të ndryshëm? Çfarë ke ti që nuk e ke
marrë? Dhe, nëse e ke marrë, pse kreno-
hesh sikur nuk e ke marrë? 8 Tashmë jeni
të ngopur, tashmë jeni të pasur, tashmë u
bëtë mbretër pa ne; dhe makar të ishit bërë
mbretër, që edhe ne të mbretëronim me
ju. 9 Sepse unë mendoj se Perëndia na ka
paraqitur ne apostujt si të fundit, si njerëz
të dënuar për vdekje; sepse u bëmë lojë për
botën, për engjëjt dhe për njerëzit. 10 Ne
jemi të marrë për Krishtin, por ju të urtë
në Krishtin; ne jemi të dobët, por ju të
fortë; ju jeni të nderuar, por ne të përbuzur.
11 Deri tani vuajmë nga uria, etja, e jemi
të zhveshur; jemi të qëlluar me shuplaka
dhe endemi pa shtëpi, 12 dhe mundohemi,
duke punuar me duart tona; duke qenë të
fyer, bekojmë; duke qenë të përndjekur,
durojmë; 13 duke qenë të sharë, lutemi; jemi
bërë si pisllëku i botës, porsi plehrat e të
gjithëve deri më sot. 14 Këto gjëra nuk po
i shkruaj që t'ju turpëroj, por që t'ju par-
alajmëroj si fëmijët e mi të dashur. 15 Sepse,
edhe sikur të kishit dhjetë mijë mësues në
Krishtin, nuk do të kishit shumë etër, sepse
unë ju kam dhënë jetë në Krishtin Jezus,
me anë të ungjillit. 16 Prandaj ju bëj thirrje
të bëheni imituesit e mi. 17 Për këtë arsye
ju kam dërguar Timoteun, që është biri
im i dashur dhe besnik në Zotin. Ky do
t'ju kujtojë udhët e mia në Krishtin ashtu
siç mësoj kudo në çdo kishë. 18 Dhe disa
u krekosën, sikur nuk do të vija më te
ju; 19 por shpejt kam për të ardhur te ju,
në dashtë Zoti, dhe kam për të njohur jo
fjalën, po fuqinë e atyre që janë krekosur,
20 sepse mbretëria e Perëndisë nuk qëndron
në fjalë, por në fuqi. 21 Çfarë doni? Që të
vij te ju me thupër apo me dashuri dhe me
zemërbutësi?

5

1 Kudo po dëgjohet se ndër ju ka kurvëri,
madje një kurvëri të tillë që as nuk zihet
në gojë ndër paganë, saqë një shkon me
gruan e babait të vet. 2 Dhe ju u krekosët e
madje nuk vajtuat, që të hiqet nga mesi juaj
ai që ka kryer një punë të tillë. 3 Dhe unë,
megjithëse nuk jam aty me trup, me frymë
aty jam, dhe, sikur të isha i pranishëm,
kam gjykuar tanimë atë që bëri këtë. 4 Në
emër të Zotit tonë Jezu Krisht, mbasi të
mblidheni ju bashkë me frymën time, me
fuqinë e Zotit tonë Jezu Krisht, 5 vendosa që
ti dorëzohet ky njeri në dorë të Satanit për
prishjen e mishit, që t'i shpëtohet fryma në
ditën e Zotit Jezus. 6 Mburrja juaj nuk është
e mirë. A nuk e dini se pak maja e mbrun
gjithë brumin? 7 Hiqni, pra, majanë e vjetër,
që të jeni një brumë i ri, siç jeni pa maja;
sepse pashka jonë, që është Krishti, u flijua
për ne. 8 Prandaj le të kremtojmë festën jo
me maja të vjetër, as me maja ligësie dhe
keqësie, por me bukë pa maja të sinqeritetit
dhe të së vërtetës. 9 Ju kam shkruar në
letër, të mos përziheni me kurvarë, 10 dhe
aspak me kurvarët e kësaj bote, ose me
lakmuesit ose me cubat, ose me idhujtarët,
sepse atëherë duhet të dilni nga bota. 11 Por
tani ju shkrova të mos përziheni me atë, të
ashtuquajturin vëlla, që është kurvar, ose
lakmues ose idhujtar, o shpi-fës, o pijanec
ose cub; me një të tillë bile as të mos hani
bashkë. 12 Sepse a më takon mua të gjykoj
edhe ata që janë jashtë? A nuk i gjykoni
ju të brendshmit? 13 Por ata të jashtmit
Perëndia i gjykon. Prandaj nxirreni të ligun
nga vetja juaj.

6

1 A guxon ndonjë nga ju, kur ka ndonjë
çështje kundër një tjetri, të gjykohet për-
para të padrejtëve dhe jo përpara shenj-
torëve? 2 A nuk e dini ju se shenjtorët do
të gjykojnë botën? Dhe nëse bota do të
gjykohet nga ju, a thua nuk jeni të zotët
të gjykoni gjërat më të vogla? 3 A nuk e
dini ju se ne do të gjykojmë engjëj? Dhe aq
më tepër mund të gjykojmë gjërat e kësaj
jete! 4 Pra, në qoftë se keni për të gjykuar
çështje të kësaj jete, vini gjykatës ata që
çmohen më pak në kishë. 5 Këtë e them
për turpin tuaj. Kështu midis jush nuk
paska asnjë të urtë, i cili të jetë i zoti të
gjykojë në mes të vëllezërve të tij? 6 Por një
vëlla hyn në gjyq me të vë-llanë, dhe kjo
përpara të pabesëve. 7 Gjithsesi është një e
keqe që të keni gjyqe njëri me tjetrin. Pse
nuk lejoni më mirë që t'ju bëhet padrejtësi?
Pse nuk lejoni më mirë që të mashtroheni?
8 Po, përkundrazi, ju bëni padrejtësi dhe
mashtroni, dhe këto ua bëni vëllezërve. 9 A

nuk e dini ju se të padrejtët nuk do të
trashëgojnë mbretërinë e Perëndisë? Mos
u gënjeni: as kurvarët, as idhujtarët, as
shkelësit e kurorës, as të zhburrëruarit, as
homoseksualët, 10 as vjedhësit, as lakmue-
sit, as pijanecët, as përqeshësit, as gra-
bitësit nuk do të trashëgojnë mbretërinë
e Perëndisë. 11 Dhe të tillë ishit disa nga
ju; por u latë, por u shenjtëruat, por u
shfajësuat në emër të Zotit Jezus dhe me
anë të Frymës së Perëndisë tonë. 12 Çdo
gjë më lejohet, por jo gjithçka është e do-
bishme; çdo gjë më lejohet, por unë nuk do
të nënshtrohem asnjërës. 13 Gjellët janë për
barkun dhe barku për gjellët; por Perëndia
do të shkatërrojë edhe këtë edhe atë; por
trupi nuk është për kurvëri, po për Zotin,
dhe Zoti për trupin. 14 Tani Perëndia siç
e ringjalli Zotin kështu do të na ringjallë
edhe ne me fuqinë e tij. 15 A nuk e dini ju
se trupat tuaj janë gjymtyrë të Krishtit? Të
marr, pra, unë gjymtyrët e Krishtit dhe t'i
bëj gjymtyrë të një kurve? mos qoftë ashtu!
16 A nuk e dini ju se ai që bashkohet me një
kurvë bëhet një trup me të? Sepse thuhet:
"Do të jenë të dy, thotë Zoti, një mish i
vetëm". 17 Por ai që bashkohet me Zotin
është një frymë me të. 18 Largohuni nga
kurvëria! Çdo mëkat që kryen njeriu është
jashtë trupit, po ai që kurvëron mëkaton
kundër trupit të vet. 19 A nuk e dini se trupi
juaj është tempulli i Frymës së Shenjtë që
është në ju, të cilin e keni nga Perëndia,
dhe se nuk i përkitni vetvetes? 20 Sepse u
bletë me një çmim! Përlëvdoni Perëndinë,
pra, në trupin tuaj dhe në frymën tuaj, që i
përkasin Perëndisë.

7

1 Tani lidhur me ato që më shkruat, mirë
është për njeriun të mos prekë grua. 2 Por,
për shkak të kurvërimit, le të ketë secili
gruan e vet dhe secila grua burrin e vet.
3 Burri le të kryejë detyrën martesore ndaj
gruas, po ashtu edhe gruaja ndaj burrit.
4 Gruaja nuk ka pushtet mbi trupin e vet,
por burri; gjithashtu burri nuk ka pushtet
mbi trupin e vet, por gruaja. 5 Mos ia
privoni njëri-tjetrit, rveç në qoftë se jeni
marrë vesh, për një farë kohe, që t'i kushto-
heni agjërimit dhe lutjes, dhe përsëri ejani
bashkë që të mos ju tundojë Satani për
shkak të mungesës së vetkontrollit tuaj.
6 Dhe këtë unë e them si leje, jo si urdhërim,
7 sepse do të doja që të gjithë njerëzit të
ishin si unë; por secili ka dhunti të veçantë
nga Perëndia, njeri kështu dhe tjetri ashtu.
8 Por të pamartuarve dhe grave të veja po u
them se për ta është mirë nëse qëndrojnë
si unë, 9 por në qoftë se s'kanë vetkontroll,
le të martohen, sepse është më mirë të
martohesh se të digjesh. 10 Kurse të martu-
arve u urdhëroj, jo unë, por Zoti, që gruaja
të mos ndahet nga burri, 11 dhe në qoftë
se ndahet, të mbetet e pamartuar, ose të
pajtohet me burrin e saj. Dhe burri të
mos e lërë gruan. 12 Dhe të tjerëve u them
unë, jo Zoti: në qoftë se një vëlla ka një
grua jobesimtare dhe ajo pranon të jetojë
bashkë me të, të mos e lërë atë. 13 Edhe
gruaja, që ka një burrë jobesimtar, në qoftë
se ai pranon të jetojë bashkë me të, të mos
e lërë atë, 14 sepse burri jobesimtar është
shenjtëruar me anë të gruas, dhe gruaja
jobesimtare është shenjtëruar me anë të
burrit, sepse përndryshe fëmijët do të ishin
të papastër; kurse kështu janë të shenjtë.
15 Nëse jobesimtari ndahet, le të ndahet; në
këto raste vëllai ose motra nuk janë më të
lidhur; por Perëndia na ka thirrur në paqe.
16 Sepse çfarë di ti, o grua, nëse ke për ta
shpëtuar burrin? Ose ç'di ti, o burrë, nëse
ke për ta shpëtuar gruan? 17 Gjithsesi secili
të vazhdojë të jetojë ashtu si ia ka dhënë
Perëndia dhe ashtu sikurse e thirri Zoti;
dhe kështu urdhëroj në të gjitha kishat.
18 A u thirr ndokush kur ishte i rrethprerë?
Le të mos bëhet i parrethprerë. Dikush
u thirr kur ishte i parrethprerë? Le të
mos rrethpritet. 19 Rrethprerja nuk është
asgjë dhe parrethprerja nuk është asgjë,
vetëm zbatimi i urdhërimeve të Perëndisë
ka rëndësi. 20 Gjithsecili le të mbetet në
atë gjendje në të cilën ishte thirrur. 21 A je
thirrur kur ishe skllav? Mos u pikëllo; por
nëse mund të bëhesh i lirë, më mirë ta bësh
këtë. 22 Sepse ai që është thirrur në Zotin
kur ishte skllav, është i liruari i Zotit; po
ashtu ai që është thirrur kur ishte i liruar,
është skllav i Krishtit. 23 Ju jeni blerë me
një çmim, mos u bëni skllevër të njerëzve.
24 Vëllezër, secili le të mbetet te Perëndia
në gjendjen në të cilën është thirrur. 25 Por
për sa u takon virgjëreshave, s'kam urdhër
nga Zoti, por po jap një mendim si njeri
që kam fituar mëshirën e Zotit për të qenë
i besueshëm. 26 Mendoj se është mirë për

njeriun të jetë kështu siç është, për shkak të
ngushticës së tanishme. [27] Je i lidhur me një
grua? Mos kërko të zgjidhesh. Je i zgjidhur
nga gruaja? Mos kërko grua. [28] Por, edhe
në qoftë se martohesh, ti nuk mëkaton;
edhe nëse një virgjëreshë martohet, nuk
mëkaton; por këta do të kenë shtrëngim
në mish; dhe unë dëshiroj t'ju kursej juve.
[29] Dhe po ju them këtë, o vëllezër, se koha
tanimë është shkurtuar; kështu tash e tutje
edhe ata që kanë gra të jenë si ata që nuk
kanë; [30] dhe ata që qajnë, sikurse të mos
qanin; dhe ata që gëzohen, sikurse të mos
gëzoheshin; dhe ata që blejnë, sikur të mos
kishin gjë në zotërim; [31] dhe ata që përdorin
nga kjo botë, sikur të mos e përdornin,
sepse forma e kësaj bote po kalon. [32] Dhe
unë dëshiroj që ju të jeni pa merak. I
pamartuari merakoset për gjërat e Zotit,
si mund t'i pëlqejë Zotit; [33] por i martuari
merakoset për gjërat e botës, si mund t'i
pëlqejë gruas së tij. [34] Ka dallim gruaja
nga virgjëresha; e pamartuara kujdeset për
gjërat e Zotit që të jetë e shenjtë në trup
e në frymë, kurse e martuara kujdeset për
gjërat e botës, si mund t'i pëlqejë burrit.
[35] Edhe këtë unë e them për dobinë tuaj, jo
që t'ju vë një lak, po që të jeni të hijshëm
dhe t'i kushtoheni Zotit pa u shkëputur.
[36] Por nëqoftëse dikush mendon të sillet në
mënyrë të pahijshme ndaj virgjëreshës së
tij, kur asaj i kalon lulja e kohës, edhe duhet
të bëhet kështu, le të bëjë çfarë të dojë; le të
martohen. [37] Por ai që është i qëndrueshëm
në zemër të vet dhe që nuk i nënshtrohet
nevojës, por është zot i vullnetit të vet dhe
e ka vendosur në zemër të vet të ruajë
virgjëreshën e tij, bën mirë. [38] Prandaj ai
që marton bën mirë, ai që nuk e marton
bën edhe më mirë. [39] Gruaja është e lidhur
për sa kohë rron burri i saj; por, në qoftë
se i vdes burri, ajo është e lirë të martohet
me cilin të dojë, veçse kjo punë të bëhet në
Zotin. [40] Por, sipas gjykimit tim, ajo është
më e lumtur, po mbeti ashtu; dhe mendoj
se edhe unë kam Frymën e Perëndisë.

8

[1] Për sa u përket flijimeve për idhujt, ne
e dime se të gjithë kemi njohuri; njohuria
krekos, kurse dashuria ndërton. [2] Në qoftë
se dikush mendon se di diçka, ai nuk di
ende asgjë sikundër duhet të dijë. [3] Por në
qoftë se dikush e do Perëndinë, ai është
i njohur prej tij. [4] Pra, për sa i përket të
ngrënit të flive që u bëhen idhujve, ne e
dimë se idhulli nuk është asgjë në botë dhe
se nuk ka Perëndi tjetër, veç një. [5] Sepse,
ndonëse ka të ashtuquajtura perëndi në
qiell a në tokë (sikurse ka shumë perëndi
dhe shumë zotër), [6] për ne s'ka veçse një
Perëndi, Ati nga i cili janë të gjitha gjërat
dhe ne në të; dhe një Zot, Jezu Krishti,
me anë të të cilit janë të gjitha gjërat,
dhe ne jetojmë me anë të tij. [7] Por njo-
huria nuk është në të gjithë; madje disa,
të ndërgjegjshëm për idhullin, hanë gjëra
posi të flijuara idhujve; dhe ndërgjegja e
tyre, duke qenë e dobët, përlyhet. [8] Por të
ngrënit nuk na çon te Perëndia; po të hamë,
nuk fitojmë asgjë më tepër dhe, po të mos
hamë, s'kemi gjë më pak. [9] Por kini mendjen
se mos kjo liri që keni të bëhet pengesë për
të dobëtit. [10] Sepse, në qoftë se dikush të
sheh ty, që ke njohuri, të ulur në tryezë
në një tempull idhujsh, ndërgjegja e tij, që
është e dobët, a nuk do të marrë guxim
që ai të hajë gjërat e flijuara për idhujt?
[11] Edhe kështu, për shkak të njohurisë sate,
do të humbasë vëllai yt i dobët, për të
cilin vdiq Krishti. [12] Dhe, kur mëkatoni
kështu kundër vëllezërve, duke plagosur
ndërgjegjen e tyre të dobët, ju mëkatoni
kundër Krishtit. [13] Prandaj, në qoftë se
një ushqim skandalizon vëllanë tim, unë
nuk do të ha më kurrë mish, që të mos e
skandalizoj vëllanë tim.

9

[1] A s'jam unë apostull? A s'jam unë i lirë?
Po a nuk e pashë Jezu Krishtin, Zotin tonë?
A nuk jeni ju vepra ime në Zotin? [2] Në qoftë
se për të tjerët nuk jam apostull, së paku
për ju unë jam; sepse ju jeni vula e apos-
tullimit tim në Zotin. [3] Kjo është mbrojtja
ime ndaj atyre që më hetojnë. [4] A nuk kemi
edhe ne të drejtë të hamë e të pimë? [5] A
nuk kemi edhe ne të drejtë të marrim me
vete një bashkëshorte, që të jetë motër në
besim, sikurse edhe apostujt e tjerë, dhe
vëllezërit e Zotit, edhe Kefa? [6] Apo vetëm
unë dhe Barnaba nuk kemi të drejtë të mos
punojmë? [7] Kush, vallë, shkon në luftë me
shpenzimet e veta? Kush mbjell vresht dhe
nuk ha nga fryti i tij? Kush kullot një tufë
dhe nuk ha nga qumështi i tufës? [8] A i

them këto si njeri? A nuk i thotë këto edhe
ligji? 9 Sepse në ligjin e Moisiut është shkru-
ar: "Mos ia lidh gojën kaut që shin". A
u merrka Perëndia me qetë, vallë? 10 Apo
e thotë këtë për ne? Vërtetë për ne janë
shkruar, sepse kush lëron duhet të lërojë
me shpresë, dhe kush shin, duhet të shijë
me shpresë që të marrë atë që shpreson.
11 Në qoftë se ne kemi mbjellë midis jush
gjërat frymërore, a është gjë e madhe nëse
korrim të mirat tuaja materiale? 12 Në qoftë
se të tjerë kanë pjesë të kësaj të drejte
mbi ju, a nuk do ta kishim ne shumë më
tepër? Po ne nuk e përdornim këtë të
drejtë; po durojmë çdo gjë, për të mos
i vënë asnjë pengesë ungjillit të Krishtit.
13 Nuk e dini ju se ata që kryejnë shërbesën
e shenjtë hanë nga gjërat e tempullit, dhe
ata që i shërbejnë altarit marrin pjesë nga
të mirat e altarit? 14 Kështu edhe Zoti
urdhëroi që ata që shpallin ungjillin, nga
ungjilli të rrojnë. 15 Por unë nuk përdora
asnjë nga këto gjëra as nuk i shkrova, që
kështu të më bëhet, sepse për mua është
më mirë të vdes se sa dikush ta bëjë të
kotë të mburrurit tim. 16 Sepse, në qoftë
se unë predikoj ungjillin, s'ka asgjë që unë
të mburrem, sepse kjo është një nevojë që
më është ngarkuar; edhe mjerë unë, po nuk
predikova ungjillin! 17 Sepse, po e bëra këtë
vullnetarisht, do të kem një pagë; por po
ta bëj kundër dëshirës, mbetet gjithnjë një
detyrë që më është besuar. 18 Cila, pra, është
paga ime? Që, duke predikuar ungjillin ta
bëj ungjillin të ofruar falas, pa e përdorur
për keq pushtetin tim në ungjillin. 19 Sepse,
ndonëse jam i liruar nga të gjithë, e bëra
vetën time shërbëtor të të gjithëve që të
fitoj sa më shumë njerëz. 20 Kështu e kam
bërë vetën time Jude me Judenjtë për t'i
fituar Judenjtë; e kam bërë veten time si
një që është nën ligj me ata që janë nën
ligj për t'i fituar ata që janë nën ligj; 21 me
ata që janë pa ligj e kam bërë veten time si
pa ligj (ndonëse nuk isha pa ligjin e Zotit,
por nën ligjin e Krishtit), për të fituar ata
që janë pa ligj. 22 E kam bërë veten time
të dobët me të dobëtit, për të fituar të
dobëtit; e kam bërë veten time gjithçka për
të gjithë, që të mund të shpëtoj me çdo
mënyrë disa njerëz. 23 Dhe këtë e bëj për hir
të ungjillit, që të bëhem edhe unë pjestar
i tij. 24 A nuk e dini se ata që vrapojnë në
pistë, vërtetë vrapojnë të gjithë, por vetëm
një e fiton çmimin? Vraponi në mënyrë
që ta merrni. 25 Dhe kushdo që merr pjesë
në garë kontrollon veten në të gjitha; dhe
ata e bëjnë këtë për të marrë një kurorë
që prishet, kurse ne për një kurorë që nuk
prishet. 26 Unë, pra, vrapoj, por jo sikur jam
i pasigurt; kështu luftoj, por jo sikur rrah
erën; 27 madje e mundoj trupin tim dhe e
nënshtroj, se mos, pasi t'u kem predikuar
të tjerëve, të bëhem për t'u përjashtuar.

10

1 Sepse, o vëllezër, unë nuk dua që ju të
mos edini se gjithë etërit tanë ishin nën
renë, dhe të gjithë shkuan nëpër det, 2 dhe
të gjithë u pagëzuan për Moisinë në re
dhe në det, 3 të gjithë hëngrën të njëjtën
ushqim frymëror, 4 dhe të gjithë pinë të
njëjtën pije frymërore, sepse pinin prej
shkëmbi frymëror që i ndiqte; edhe ky
shkëmb ishte Krishti. 5 Por Perëndia nuk
pëlqeu shumicën prej tyre; sepse ranë të
vdekur në shkretëtirë. 6 Dhe këto u bënë si
shembuj për ne, që ne të mos dëshirojmë
gjëra të liga, ashtu si dëshiruan ata, 7 dhe
që të mos bëheni idhujtarë si disa nga
ata, sikurse është shkruar: "Populli u ul
që të hajë dhe të pijë, dhe u ngrit për të
luajtur". 8 Dhe të mos kurvërojmë, ashtu si
kurvëruan disa nga ata edhe ranë të vdekur
në një ditë njëzet e tre mijë. 9 Dhe të mos
e tundojmë Krishtin, ashtu si e tunduan
disa nga ata dhe u vranë nga gjarpërinjtë.
10 Dhe mos u ankoni, ashtu si u ankuan
disa nga ata, dhe u vranë nga shkatërruesi.
11 Dhe të gjitha këto gjëra u ndodhën atyre
si shëmbull, dhe janë shkruar për paralajmërimin tonë, për ne që jemi në mbarim
të epokët. 12 Prandaj ai që mendon se qën-
dron më këmbë, le të shohë se mos bjerë.
13 Asnjë tundim nuk ju ka gjetur juve, përveç
se tundimi njerëzor; por Perëndia është
besnik dhe nuk do të lejojë që t'ju tundojnë
përtej fuqive tuaja, por me tundimin do
t'ju japë dhe rrugë dalje, që ju të mund
ta përballoni. 14 Prandaj, të dashurit e mi,
largohuni nga idhujtaria. 15 Po ju flas si të
mënçur, gjykojeni ju atë që them: 16 kupa e
bekimit, që ne bekojmë, a nuk është vallë
pjesëmarrje në gjakun e Krishtit? Buka që
ne thyejmë, a nuk është vallë pjesëmarrje
në trupin e Krishtit? 17 Sepse ne të shumtit,

jemi një bukë, një trup, sepse të gjithë
marrim pjesë në të vetmen bukë. 18 Shikoni
Izraelin sipas mishit: ata që hanë flijimet
a nuk janë pjesëmarrës të altarit? 19 Çfarë
them, pra? Se idhulli është diçka? Apo se
ajo që u është flijuar idhujve është diçka?
20 Jo, por them se gjërat që flijojnë johebren-
jtë, ua flijojnë demonëve dhe jo Perëndisë;
tani unë nuk dua që ju të keni pjesë me
demonët. 21 Ju nuk mund të pini kupën
e Zotit dhe kupën e demonëve; ju nuk
mund të merrni pjesë në tryezën e Zotit
dhe në tryezën e demonëve. 22 A duam ne të
provokojmë Zotin deri në xhelozi? A jemi
ne më të fortë se ai? 23 Gjithçka më lejohet,
por jo gjithçka është dobishme; gjithçka më
lejohet, por jo çdo gjë ndërton. 24 Askush
të mos kërkojë interesin e vet, por atë të
tjetrit. 25 Hani çdo gjë që shitet te kasapi,
pa bërë pyetje për shkak të ndërgjegjes,
26 sepse "toka është e Zotit dhe gjithçka që
ajo përmban". 27 Dhe në qoftë se ndonjë
jobesimtar ju fton dhe ju doni të shkoni,
hani çdo gjë që t'u vihet përpara, pa bërë
pyetje për shkak të ndërgjegjes. 28 Por në
qoftë se dikush ju thotë: "Kjo është nga
flijim idhujsh", mos hani, për atë që ju
paralajmëroi dhe për shkak të ndërgjegjes,
sepse "toka është e Zotit dhe gjithçka që
ajo përmban". 29 Dhe them ndërgjegje, por
jo tënden, por të tjetrit. Sepse përse të
gjykohet liria ime nga ndërgjegja e një
tjetri? 30 Në qoftë se unë marr pjesë me
falenderim, pse të shahem për atë gjë, për
të cilin falenderoj? 31 Pra, nëse hani, nëse
pini, nëse bëni ndonjë gjë tjetër, të gjitha t'i
bëni për lavdinë e Perëndisë. 32 Mos u bëni
shkak skandali as për Judenj, as për Grekë,
as për kishën e Perëndisë; 33 sikurse edhe
unë vetë përpiqem t'u pëlqej të gjithëve në
çdo gjë, nuk kërkoj përfitimin tim, por të të
shumtëve, që të shpëtohen.

11

1 Më imitoni mua, ashtu si unë jam im-
itues i Krishtit. 2 Dhe unë po ju lavdëroj,
vëllezër, që më kujtoni në të gjitha gjërat
dhe i zbatoni porositë ashtu siç ua kam
transmetuar. 3 Por dua që të dini se kreu
i çdo njeriu është Krishti, edhe kreu i
gruas është burri; edhe kreu i Krishtit
është Perëndia. 4 Çdo burrë, kur lutet ose
profetizon kokëmbuluar, turpëron kryet e
tij. 5 Edhe çdo grua, që lutet ose profe-
tizon kokëzbuluar, turpëron kryet e saj,
sepse është njëlloj sikur të ishte e rruar.
6 Sepse në qoftë se gruaja nuk mbulohet,
le t'ia presin flokët; por në qoftë se për
gruan është turp të qethet a të rruhet, le
të mbulojë kryet. 7 Sepse burri nuk duhet
të mbulojë kryet, sepse është shëmbëllimi
dhe lavdia e Perëndisë, kurse gruaja është
lavdia e burrit, 8 sepse burri nuk është
nga gruaja, por gruaja nga burri, 9 edhe
sepse burri nuk u krijua për gruan, por
gruaja për burrin. 10 Prandaj gruaja, për
shkak të engjëjve, duhet të ketë një shenjë
pushteti mbi kryet. 11 Gjithsesi në Zotin as
burri s'është pa gruan, as gruaja pa burrin,
12 sepse sikurse gruaja vjen nga burri, ashtu
edhe burri lind nëpërmjet gruas, dhe çdo
gjë vjen nga Perëndia. 13 Gjykoni ndër veten
tuaj. A i ka hije gruas t'i lutet Perëndisë pa u
mbuluar? 14 Po vetë natyra, a nuk ju mëson
se, në qoftë se një burrë i mban flokët të
gjata, kjo është çnderim për të? 15 Por në
qoftë se gruaja i ka flokët të gjata, kjo është
lavdi për të, sepse flokët i janë dhënë asaj
për mbulesë. 16 Por në qoftë se ndokush
mendon të kundërshtojë, ne s'kemi zakon
të tillë, as kishat e Perëndisë. 17 Por, duke
porositur këtë, unë nuk ju lavdëroj, se ju
mblidheni, jo për më të mirën, po për më
të keqen. 18 Para së gjithash, sepse dëgjoj se
kur bashkoheni në asamble ka midis jush
përçarje, dhe pjesërisht e besoj. 19 Sepse
duhet të ketë midis jush edhe grupime,
që të njihen në mes tuaj ata që janë të
sprovuar. 20 Kur mblidheni bashkë, pra,
në një vend, kjo që bëni nuk është për
të ngrënë darkën e Zotit, 21 sepse, në të
ngrënët, gjithësecili merr darkën e vet më
përpara; dhe njëri ka uri dhe tjetri është
i dehur. 22 A nuk keni, pra, shtëpi për
të ngrënë e për të pirë? Apo përbuzni
kishën e Perëndisë dhe turpëroni ata që
s'kanë asgjë? Çfarë t'ju them juve? T'ju
lavdëroj? Për këtë nuk ju lëvdoj. 23 Sepse
unë mora nga Zoti atë që ju transmetova
edhe juve; se Zoti Jezus, në atë natë që po
tradhtohej, mori bukën 24 dhe, si falënderoi,
e theu dhe tha: "Merrni, hani; ky është
trupi im që është thyer për ju; bëni këtë në
përkujtimin tim". 25 Gjithashtu, pas darkës,
mori edhe kupën, duke thënë: "Kjo kupë
është besëlidhja e re në gjakun tim; bëni

këtë sa herë që të pini, në përkujtimin tim”.
26 Sepse sa herë të hani nga kjo bukë ose
të pini nga kjo kupë, ju shpallni vdekjen e
Zotit, derisa ai të vijë. 27 Prandaj ai që ha
nga kjo bukë ose pi nga kjo kupë e Zotit
padenjësisht, do të jetë fajtor i trupit dhe
i gjakut të Zotit. 28 Por secili të shqyrtojë
vetveten dhe kështu të hajë nga buka e
të pijë nga kupa, 29 sepse ai që ha dhe pi
padenjësisht, ha dhe pi një dënim për veten
e tij, sepse nuk e dallon trupin e Zotit.
30 Për këtë arsye ka në mes jush shumë
të dobët e të sëmurë, dhe shumë vdesin.
31 Sepse, po të shqyrtonim veten tonë, nuk
do të gjykoheshim. 32 Por kur gjykohemi,
ndreqemi nga Zoti, që të mos dënohemi
bashkë me botën. 33 Prandaj, o vëllezërit
e mi, kur mblidheni për të ngrënë, pritni
njeri tjetrin. 34 Dhe në qoftë se dikush ka uri,
le të hajë në shtëpi, që të mos mblidheni
për dënim. Dhe gjërat e tjera, kur të vij, do
t’i rregulloj.

12

1 Edhe për sa u përket dhuntive
frymërore, o vëllezër, nuk dua të jeni të
paditur. 2 Ju e dini se, kur ishit paganë,
tërhiqeshit pas idhujve të pagojë, nën
shtytje të çastit. 3 Prandaj ju bëj të ditur
se askush që flet në Frymën e Shenjtë nuk
thotë: “Mallkuar qoftë Jezusi!”; edhe asnjë
nuk mund të thotë: “Jezusi është Zot”,
veç se në Frymën e Shenjtë. 4 Ka larmi
dhuntish, por i njëjti Frymë. 5 Ka edhe
larmi shërbimësh, por i njëjti Zot. 6 Dhe
ka larmi veprimtarish por është i njejti
Perëndi i cili i bën të gjitha gjërat në të
gjithë. 7 Dhe secilit i jepet shfaqja e Frymës
për dobinë e përbashkët. 8 Dikujt, pra, i
jepet, me anë të Frymës, fjalë diturie; një
tjetri, sipas të po atij Frymë, fjalë njohurie;
9 një tjetri besim, nga po ai Frymë; një
tjetri dhuntitë e shërimeve, nëpërmjet po
atij Frymë; një tjetri pushtet për të kryer
veprime të fuqishme; një tjetri profeci; një
tjetri të dallojë frymërat; 10 një tjetri larmi
gjuhësh; një tjetri interpretimi i gjuhëve.
11 Dhe të gjitha këto i bën i njëjti dhe i vetmi
Frymë, duke i ndarë gjithsecilit dhunti veç
e veç ashtu si do vetë. 12 Sepse ashtu si trupi
është një, por ka shumë gjymtyrë, dhe të
gjitha gjymtyrët e të njëtit trup, megjithse
janë shumë, formojnë një trup të vetëm,
kështu është edhe Krishti. 13 Sepse të gjithë
ne jemi pagëzuar në një Frym të vetëm
në të njëjtin trup, qofshin Hebrenjtë apo
Grekët, qofshin skllevërit a të liruarit, dhe
të gjithë e kemi jemi uijtur në të njëjtin
Frymë. 14 Sepse edhe trupi nuk është një
gjymtyrë e vetme, por shumë. 15 Sikur të
thoshte këmba: “Mbasi nuk jam dorë, unë
nuk jam pjesë e trupit”, mos për këtë nuk
është pjesë e trupit? 16 Dhe sikur veshi të
thoshte: “Mbasi nuk jam sy, unë nuk jam
pjesë e trupit”, mos për këtë nuk është
pjesë e trupit? 17 Po të ishte gjithë trupi sy,
ku do të ishte dëgjimi? Po të ishte gjithë
dëgjim, ku do të ishte të nuhaturit? 18 Por
Perëndia ka vënë çdo gjymtyrë të trupit si
ka dashur. 19 Po të ishin të gjitha gjymtyrët
një gjymtyrë e vetme, ku do të ishte trupi?
20 Kështu, pra, janë shumë gjymtyrë, por një
trup i vetëm. 21 Dhe syri nuk mund t’i thotë
dorës: “Unë nuk kam nevojë për ty”; dhe po
ashtu koka nuk mund t’u thotë këmbëve:
“Unë nuk kam nevojë për ju”. 22 Madje,
gjymtyrët e trupit që duken se janë më të
dobëta, janë shumë më të nevojshme se të
tjerat; 23 dhe ato që ne i konsiderojmë më
pak të nderuara, pikërisht ata rrethojmë
me më shumë nderim; dhe të pahijshmet
tona kanë më tepër hijë. 24 Por gjymtyrët
tona të hijshme nuk kanë nevojë. Por
Perëndia e ndërtoi trupin duke i dhënë më
tepër nder asaj pjese që e kishte mangut,
25 që të mos kishte përçarje në trup, por të
gjitha gjymtyrët të kenë të njëjtin kujdes
për njera-tjetrën. 26 Dhe nëse vuan një
gjymtyrë, të gjitha gjymtyrët vuajnë; kurse
po të nderohet një gjymtyrë, të gjitha
gjymtyrët gëzohen bashkë me të. 27 Dhe
ju jeni trupi i Krishti dhe gjymtyrët e tij,
veç e veç. 28 Dhe Perëndia i vuri disa në
kishë, së pari apostuj, së dyti profetë, së
treti mësues; pastaj vepra të fuqishme;
pastaj dhuntitë e shërimit, të ndihmës e
të qeverisjes dhe të larmive të gjuhëve. 29 A
janë vallë të gjithë apostuj? Janë të gjithë
profetë? Janë të gjithë mësues? 30 A kanë të
gjithë dhuntinë e veprave të fuqishme?
A kanë të gjithë dhuntitë e shërimeve?
A flasin të gjithë gjuhë të ndryshme? A
interpretojnë të gjithë? 31 Por kërkoni me
zemër të zjarrtë dhuntitë më të mira; dhe
unë do t’ju tregoj një udhë shumë më të

lartë.

13

1 Po të flisja gjuhët e njerëzve dhe të
engjëjve, dhe të mos kisha dashuri, do
të bëhesha si një bronz që kumbon ose
si cimbali që tingëllon. 2 Edhe sikur të
kisha dhuntinë e profecisë, edhe të dija të
gjitha misteret dhe mbarë shkencën dhe të
kisha gjithë besimin sa të luaja nga vendi
malet, por të mos kisha dashuri, nuk jam
asgjë. 3 Edhe sikur të ndaja gjithë pasuritë
e mia për të ushqyer të varfërit dhe ta
jepja trupin tim që të digjej, e të mos
kisha dashuri, nuk do të më vlente asgjë!
4 Dashuria është e durueshme; plot mirësi;
dashuria nuk ka smirë, nuk vë në dukje,
nuk krekoset, 5 nuk sillet në mënyrë të pahi-
jshme, nuk kërkon të sajat, nuk pezmato-
het, nuk dyshon për keq; 6 nuk gëzohet për
padrejtësinë, por gëzohet me të vërtetën, 7 i
duron të gjitha, i beson të gjitha, i shpreson
të gjitha, i mban çdo gjë. 8 Dashuria nuk
ligshtohet kurrë; por profecitë shfuqizo-
hen, gjuhët pushojnë dhe njohuria do të
shfuqizohet, 9 sepse ne njohim pjesërisht
dhe profetizojmë pjesërisht. 10 Por, kur të
vijë përsosmëria, atëherë ajo që është e
pjesshme do të shfuqizohet. 11 Kur isha
fëmijë, flisja si fëmijë, mendoja si fëmijë,
arsyetoja si fëmijë; kur u bëra burrë, i flaka
gjërat fëminore. 12 Tani në fakt, ne shohim
si në pasqyrë, në mënyrë të errët, por
atëherë do të shohim faqe për faqe; tashti
njoh pjesërisht, kurse atëherë do të njoh
thellë ashtu sikurse njihem. 13 Tani, pra,
këto tri gjëra mbeten: besimi, shpresa dhe
dashuria; por më e madhja nga këto është
dashuria.

14

1 Kërkoni dashurinë dhe lypni me zemër
të zjarrtë dhuntitë frymërore, por sidomos
që të mund të profetizoni, 2 sepse ai që
flet një gjuhë tjetër nuk u flet njerëzve,
por Perëndisë; sepse askush nuk e kupton,
por ai në frymë flet mistere. 3 Kurse ai
që profetizon, u flet njerëzve për ndërtim,
për nxitje e përdëllim. 4 Ai që flet një
gjuhë tjetër ndërton veten e tij, por ai që
profetizon, ndërton kishën. 5 Unë dua që
të gjithë ju të flisnit gjuhëra, por më tepër
të profetizonit, sepse ai që profetizon është
më i madh nga ai që flet gjuhëra, veçse në
interpretoftë, që të marrë ndërtim kisha.
6 Dhe tani, o vëllezër, po të vija e t'ju flisja
në gjuhë, ç'dobi do të kishit, po të mos ju
flisja me anë të zbulesës, a me njohuri, a
me profeci, a me mësim? 7 Edhe gjërat që
nuk kanë shpirt dhe nxjerrin zë, fyelli ose
qestja, po të mos japin zë të dallueshëm, si
do të njihet të rënit e fyellit ose e qestes?
8 Sepse, po të japë buria një tingull të pan-
johur, kush do të përgatitet për betejë?
9 Kështu edhe ju, në qoftë se me gjuhën
tuaj nuk flisni fjalë të kuptueshme, si do të
kuptohet çfarë u tha? Sepse do të flisnit
në erë. 10 Ka nuk e di se sa lloje zërash
në botë, dhe asnjë prej tyre nuk është pa
kuptim. 11 Pra, në qoftë se unë nuk e marr
vesh kuptimin e zërit, do të jem si një i huaj
për atë që flet, dhe ai që flet do të jetë një i
huaj për mua. 12 Kështu edhe ju, mbasi doni
fort të keni dhunti frymërore, kërkoni që
t'i keni të bollshme për ndërtimin e kishës.
13 Prandaj ai që flet një gjuhë tjetër, le të
lutet që të mund ta interpretojë, 14 sepse,
në qoftë se unë lutem në një gjuhë tjetër,
fryma im lutet, por mendja ime është e
pafrytshme. 15 Po atëherë? Do të lutem me
frymën, por do ta bëj edhe me mendjen;
do të këndoj me frymën, por do të këndoj
edhe me mendjen. 16 Me fjalë të tjera,
në qoftë se ti e lavdëron Perëndinë me
frymën, ai që zë vendin e profanët, si do
të thotë "amen" për falënderimin tënd, kur
nuk merr vesh ç'po thua? 17 Sepse ti edhe
mund të falënderosh mirë, por tjetri nuk
ndërtohet. 18 Unë e falënderoj Perëndinë
time, sepse flas më shumë në gjuhë se ju të
gjithë. 19 Por në asamble parapëlqej të them
pesë fjalë me mënçurinë time për mësimin
e të tjerëve se dhjetë mijë fjalë në gjuhë
tjetër. 20 Vëllezër, mos u bëni kalamaj nga
mendja, por bëhuni foshnje për të ligën,
dhe burra të pjekur nga mendja. 21 Në ligj
është shkruar: "Unë do t'i flas këtij populli
në gjuhë të huaja dhe me buzë të tjera, por
as kështu nuk do të më dëgjojnë", thotë
Zoti. 22 Prandaj gjuhët janë një shenjë jo për
ata që besojnë, por për jobesimtarë, kurse
profecia nuk është për jobesimtarë, po për
besimtarë. 23 Pra, në qoftë se, kur gjithë
kisha është mbledhur në një vend, të gjithë
flasin gjuhëra dhe hyjnë profanë ose jobe-
simtarë, a nuk do të thonë se ju kanë dalë
mendtë? 24 Por, në qoftë se profetizojnë të

gjithë dhe hyn një jobesimtar ose një profan, ai bindet nga të gjithë dhe gjykohet nga
të gjithë. [25] Dhe kështu të fshehtat e zemrës
së tij zbulohen; edhe kështu, duke rënë me
faqe përmbys, do të adhurojë Perëndinë,
duke deklaruar se Perëndia është me të
vërtetë midis jush. [26] Ç'duhet bërë, pra, o
vëllezër? Kur të mblidheni, secili nga ju ka
një psalm, një mësim, fjalim në gjuhë tjetër,
zbulesë, interpretim, çdo gjë le të bëhet për
ndërtim. [27] Nëse ndonjë flet në gjuhë tjetër,
le të bëhet kjo nga dy a më të shumtën
tre vetë dhe njeri pas tjetrit, dhe një le të
interpretojë. [28] Por nëse nuk ka iterpretues,
le të heshtë në kishë dhe le të flasë me
veten e tij dhe me Perëndinë. [29] Le të flasin
dy a tre profetë, dhe të tjerët të gjykojnë.
[30] Por nëse ka një zbulesë ndonjë tjetër që
rri ulur, le të heshtë i pari. [31] Sepse të gjithë,
njeri pas tjetrit, mund të profetizojnë, që
të mësojnë të gjithë dhe të inkurajohen
të gjithë. [32] Frymërat e profetëve u nën-
shtrohen profetëve, [33] sepse Perëndia nuk
është Perëndi trazimi, por paqtimi si në të
gjitha kishat e shenjtorëve. [34] Gratë tuaja
të heshtin në kishë, sepse nuk u lejohet të
flasin, por duhet të nënshtrohen, sikurse
thotë edhe ligji. [35] Dhe në qoftë se duan
të mësojnë ndonjë gjë, le të pyesin burrat
e tyre në shtëpi, sepse është e turpshme
për gratë të flasin në kishë. [36] Prej jush
doli fjala e Perëndisë? Apo vetëm te ju
arriti? [37] Në qoftë se dikush mendon se
është profet ose frymëror, le të njohë se ato
që po ju shkruaj janë urdhërime të Zotit.
[38] Dhe nëse dikush është i paditur, le të jetë i
paditur. [39] Prandaj, o vëllezër të mi, kërkoni
me zemër të zjarrtë të profetizoni dhe mos
ndaloni të flasin në gjuhëra. [40] Por të gjitha
të bëhen sikur ka hije dhe me rregullsi.

15

[1] Tani, o vëllezër, po ju deklaroj ungjillin
që ju kam shpallur dhe që ju e keni marrë
dhe mbi të cilin ju qëndroni, [2] dhe me anë
të të cilit ju jeni shpëtuar, nëse do ta mbani
fjalën që ju kanë predikuar, veç nëse besuat
kot. [3] Sepse unë ju kam transmetuar para
së gjithash ato që edhe unë vetë i kam
marrë, se Krishti vdiq për mëkatet tona
sipas Shkrimeve, [4] se u varros dhe u ringjall
të tretën ditë, sipas Shkrimeve, [5] edhe se iu
shfaq Kefës dhe pastaj të dymbëdhjetëve.
[6] Pastaj iu shfaq një herë të vetme më shumë
se pesëqind vëllezërve, prej të cilëve më të
shumtët rrojnë edhe sot, kurse disa kanë
rënë në gjumë. [7] Më pas iu shfaq Jakobit
dhe pastaj të gjithë apostujve. [8] Më së
fundi m'u shfaq edhe mua, si në dështimit.
[9] Sepse unë jam më i vogli i apostujve dhe as
nuk jam i denjë të quhem apostull, sepse e
kam përndjekur kishën e Perëndisë. [10] Por
me hirin e Perëndisë jam ai që jam; dhe
hiri i tij ndaj meje nuk qe i kotë, madje
jam munduar më shumë se gjithë të tjerët,
jo unë, por hiri i Perëndisë që është me
mua. [11] Pra, si unë, ashtu edhe ata kështu
predikojmë dhe ju kështu besuat. [12] Por, në
qoftë se predikohet se Krishti u ringjall prej
së vdekurish, si atëherë disa nga ju thonë se
nuk ka ringjallje të të vdekurve? [13] Në qoftë
se nuk ka ringjallje të të vdekurve, as Kr-
ishti nuk u ringjall. [14] Por në qoftë se Krishti
nuk është ringjallur, predikimi ynë është
i kotë dhe i kotë është edhe besimi juaj.
[15] Atëherë edhe ne do të ishim dëshmitarë
të rremë të Perëndisë, sepse dëshmuam
për Perëndinë, se ai ringjalli Krishtin, të
cilin ai nuk e paska ringjallur, po të jetë
se me të vërtetë të vdekurit nuk ringjallen.
[16] Në qoftë se të vdekurit nuk ringjallen,
as Krishti nuk është ringjallur; [17] por në
qoftë se Krishti nuk është ringjallur, i kotë
është besimi juaj; ju jeni ende në mëkatet
tuaja, [18] edhe ata që fjetën në Krishtin janë
të humbur. [19] Në qoftë se shpresojmë në
Krishtin vetëm në këtë jetë, ne jemi më të
mjerët e të gjithë njerëzve. [20] Por tashti Kr-
ishti u ringjall prej së vdekurish, dhe është
fryti i parë i atyre që kanë fjetur. [21] Sepse,
ashtu si erdhi vdekja me anë të një njeriu,
kështu erdhi dhe ringjallja e të vdekurve
me anë të një njeriu. [22] Sepse, ashtu sikur
të gjithë vdesin në Adamin, kështu të gjithë
do të ngjallën në Krishtin, [23] por secili sipas
radhës së vet: Krishti, fryti i parë, pastaj
ata që janë të Krishtit, në ardhjen e tij
[24] Pastaj do të vijë fundi, kur ai t'ia dorëzojë
mbretërinë Perëndisë Atë, pasi të ketë as-
gjësuar çfarëdo sundimi, çdo pushtet e fuqi.
[25] Sepse duhet që ai të mbretërojë, derisa t'i
vërë të gjithë armiqtë e tij nën këmbët e
veta. [26] Armiku i fundit që do të shkatër-
rohet është vdekja. [27] Sepse Perëndia i vuri
të gjitha nën këmbët e tij. Por, kur thotë

se çdo gjë i është nënshtruar, është e qartë
se përjashtohet ai që ia ka nënshtruar çdo
gjë. 28 Dhe kur t'i ketë nënshtruar të gjitha,
atëherë Biri vetë do t'i nënshtrohet Atij që
i nënshtroi të gjitha, që Perëndia të jetë
gjithçka në të gjithë. 29 Përndryshe çfarë do
të bëjnë ata që pagëzohen për të vdekurit?
Në qoftë se me të vërtetë të vdekurit nuk
ringjallen, përse ata edhe pagëzohen për të
vdekurit? 30 Përse jemi edhe ne në rrezik në
çdo orë? 31 Përditë unë po vdes për shkak të
mburrjes për ju, që kam në Krishtin Jezu,
Zotin tonë. 32 Nëse u ndesha në Efes si njeri
kundër bishave, ç'dobi kam? Në qoftë se
të vdekurit nuk ringjallen, le të hamë e të
pimë, sepse nesër do të vdesim. 33 Mos u
gënjeni; shoqëritë e këqija prishin zakonet
e mira. 34 Zgjohuni për drejtësinë dhe mos
mëkatoni, sepse disa nga ju nuk e njohin
Perëndinë; për turpin tuaj po ua them.
35 Por do të thotë ndonjë: "Si ringjallen të
vdekurit, edhe me ç'trup do të vijnë?". 36 O i
pamend! Atë që ti mbjell, nuk ngjallet, nëse
nuk vdes përpara. 37 Dhe atë që mbjell, ti
nuk mbjell trupin që do të bëhet, por një
kokërr të zhveshur, ndoshta nga grurë ose
ndonjë farë tjetër. 38 Po Perëndia i jep trup
si të dojë, secilës farë trupin e vet. 39 Jo çdo
mish është i njëjti mish; por tjetër është
mishi i njerëzve, tjetër mishi i bagëtive,
tjetër i peshqve dhe tjetër i shpendëve.
40 Dhe ka trupa qiellorë dhe trupa tokësorë;
por tjetër është lavdia e trupave qiellorë
e tjetër e atyreve të tokës. 41 Tjetër është
lavdia e diellit dhe tjetër lavdia e hënës
dhe tjetër lavdia e yjeve; sepse ndryshon në
lavdi ylli nga ylli. 42 Kështu do të jetë edhe
ringjallja e të vdekurve; trupi mbillet në pr-
ishje dhe ringjallet në paprishje. 43 Mbillet
në çnderim dhe ringjallet në lavdi; mbillet
i dobët dhe ringjallet në fuqi. 44 Mbillet
trup natyror dhe ringjallet trup frymëror.
Ka trup natyror, ka edhe trup frymëror.
45 Kështu edhe është shkruar: "Njeriu i parë,
Adami, u bë shpirt i gjallë; por Adami i fun-
dit është Frymë që jep jetë. 46 Por frymërori
nuk është më parë, por përpara është naty-
rori, pastaj frymërori. 47 Njeriu i parë i bërë
prej dheu, është tokësor; njeriu i dytë është
Zoti nga qielli. 48 Siç është tokësori ashtu
janë dhe tokësorët; dhe siç është qiellori,
të tillë do të jenë edhe qiellorët. 49 Dhe
sikurse mbartëm shëmbëllimin e tokësorit,
do të mbartim edhe shëmbëllimin e qiel-
lorit. 50 Edhe këtë po ju them, o vëllezër,
se mishi dhe gjaku nuk mund të trashëgo-
jnë mbretërinë e Perëndisë, as prishja nuk
mund të trashëgojë paprishjen. 51 Ja, unë po
ju them një të fshehtë: të gjithë nuk do të
vdesim, por të gjithë do të shndërrohemi
në një moment, 52 sa hap e mbyll sytë, në
tingullin e burisë së fundit; sepse do të
bjerë buria, të vdekurit do të ringjallen të
paprisshëm dhe ne do të shndërrohemi,
53 sepse ky trup që prishet duhet të veshë
mosprishjen dhe ky ivdekshëm të veshë
pavdekësinë. 54 Edhe ky trup që prishet, kur
të veshë mosprishjen, edhe ky i vdekshëm
kur të veshë pavdekësinë, atëherë do të
realizohet fjala që është shkruar: "Vdekja
u përpi në fitore". 55 O vdekje, ku është
gjëmba jote? O ferr, ku është fitorja jote?
56 Edhe gjëmba e vdekjes është mëkati; dhe
fuqia e mëkatit është ligji. 57 Por ta falën-
derojmë Perëndinë që na jep fitoren me
anë të Zotit tonë Jezu Krisht. 58 Prandaj, o
vëllezërit e mi të dashur, qëndroni të fortë
e të patundur, duke tepruar përherë në
veprën e Zotit, duke e ditur se mundi juaj
nuk është i kotë në Zotin.

16

1 Sa për të mbledhurit e ndihmave për
shenjtorët, bëni edhe ju ashtu si i urd-
hërova kishat e Galatisë. 2 Të parën ditë të
çdo jave, secili nga ju le të vërë mënjanë
aq sa mundet sipas të ardhurave të tij, që,
kur të vij, të mos bëhen atëherë mbledhje
ndihmash. 3 Edhe, kur të vij, ata që ju do
të miratoni, unë do t'i dërgoj me letra, që
të çojnë në Jeruzalem dhuratën tuaj bujare.
4 Dhe po të jetë e udhës që të shkoj vetë, ata
do të shkon me mua. 5 Edhe unë do të vij
te ju, pasi të kem kaluar nëpër Maqedoni.
6 Dhe ndoshta do të rri te ju, ose edhe
të dimëroj, që ju të më përcillni kudo që
të shkoj. 7 Sepse kësaj here nuk dua t'ju
shoh vetëm kalimthi, por shpresoj të rri
pak kohë pranë jush, në dashtë Zoti. 8 Dhe
unë do të rri në Efes deri për Rrëshajët,
9 sepse m'u hap një derë e madhe dhe e
efektshme, dhe kundërshtarë ka shumë.
10 Tani, nëse vjen Timoteu, kujdesuni që të
rrijë me ju pa druajtje, sepse ai punon për
veprën e Zotit ashtu si unë. 11 Pra, asnjë

të mos e përçmojë, por përcilleni në paqe
që të vijë tek unë, sepse e pres bashkë
me vëllezërit. 12 Sa për vëllanë Apol, iu
luta shumë që të vijë tek ju bashkë me
vëllezërit, por ai s'deshi kurrsesi të vinte
tani; por do të vijë kur ta ketë volinë.
13 Rrini zgjuar, qëndroni të palëkundshëm
në besim, silluni si burrat, jini të fortë.
14 Dhe çdo gjë që bëni, ta bëni me dashuri!
15 Tani, o vëllezër (ju e njihni familjen e
Stefanas që është fryti i parë i Akaisë dhe që
i janë kushtuar shërbesës së shenjtorëve),
16 ju bëj thirrje që t'u nënshtroheni edhe ju
atyreve dhe kujtdo që punon dhe mundo-
het në punën tonë të përbashkët. 17 Edhe
gëzohem për ardhjen e Stefanas, të Fortu-
natit dhe të Akaikut, sepse ata e plotësuan
mungesën tuaj, 18 sepse e freskuan frymën
tim dhe tuajin; prandaj nderoni njerëz të
tillë. 19 Kishat e Azisë ju përshëndesin;
Akuila dhe Prishila, bashkë me kishën që
është në shtëpi të tyre, ju përshendesin
shumë në Zotin. 20 Të gjithë vëllezërit
ju përshëndesin; përshëndetni njëri-tjetrin
me një puthje të shenjtë. 21 Të fala me
shëndet me dorën time, të Palit. 22 Nëse
ndokush nuk e do Zotin Jezu Krisht, qoftë
mallkuar! Maranatha a. 23 Hiri i Zotit Jezu
Krisht qoftë me ju. 24 Dashuria ime qoftë me
ju të gjithë në Krishtin Jezu. Amen.

2 e Korintasve

1 Pali, apostull i Jezu Krishtit nëpërmjet
vullnetin e Perëndisë, dhe vëllai Timote,
kishës së Perëndisë që është në Korint,
bashkë me gjithë shenjtorët që janë në
gjithë Akainë: 2 Paçi hir dhe paqe nga
Perëndia, Ati ynë, dhe nga Zoti Jezu Krisht.
3 Bekuar qoftë Perëndia dhe Ati i Zotit tonë
Jezu Krisht, Ati i të mëshirëve dhe Perëndia
e çdo ngushëllimi, 4 i cili na ngushëllon
në çdo shtrëngim tonin, që, nëpërmjet
ngushëllimit me të cilin ne jemi ngushël-
luar nga Perëndia, të mund të ngushël-
lojmë ata që janë në çfarëdo shtrëngimi.
5 Sepse, ashtu si ndër ne teprojnë vuajtjet e
Krishtit, po ashtu, nëpërmjet Jezu Krishtit,
tepron edhe ngushëllimi ynë. 6 Dhe, nëse
jemi të pikëlluar, kjo ndodh për ngushël-
limin dhe shpëtimin tuaj; nëse jemi të
ngushëlluar, kjo ndodh për ngushëllimin
dhe shpëtimin tuaj, që veprojnë në mënyrë
të efektshme që të duroni të njëjtat vuajtje
që heqim edhe neve. 7 Edhe shpresa jonë
për ju është e patundur, duke ditur se ashtu
siç jeni pjesëmarrës në mundime, kështu
do të jeni pjesëmarrës edhe në ngushëllim.
8 Sepse nuk duam, o vëllezër, që të mos
dini për vështirësinë që na ngjau në Azi,
që u rënduam përtej fuqive tona, aq sa u
dëshpëruam edhe për jetën vetë. 9 Për më
tepër ne e kishim në veten tonë vendimin
e vdekjes, që të mos besonim në veten tonë,
por në Perëndinë që ringjall të vdekurit,
10 i cili na ka çliruar dhe na çliron nga
një vdekje kaq e madhe, dhe tek i cili ne
shpresojmë se do të na çlirojë edhe më,
11 me ndihmën tuaj me anë të lutjeve për
ne, që shumë njerëz të falënderojnë për
dhuntinë e hirit që do të na jepet me anë të
lutjeve të shumë njerëzve. 12 Mburrja jonë,
në fakt, është kjo: dëshmimi i ndërgjeg-
jes sonë se ne jemi sjellë me thjeshtësinë
dhe sinqeritetin e Perën-disë në botë dhe
sidomos përpara jush, jo me dituri mishi,
por me hirin e Perëndisë. 13 Sepse ne nuk
ju shkruajmë të tjera gjëra, përveç atyre
që ju mund të lexoni dhe të kuptoni; dhe
unë shpresoj se do t'i kuptoni deri në fund;
14 sikurse i keni kuptuar tanimë deri diku,
se ne jemi mburrja juaj, sikurse edhe ju
do të jeni mburrja jonë, në ditën e Jezu
Krishtit. 15 Dhe me këtë siguri unë doja të
vija te ju më përpara që të kishit një vepër
të mirë të dytë, 16 dhe, nga ju të shkoja në
Maqedoni, dhe përsëri nga Maqedonia të
vija te ju dhe ju të më përcillnit në Jude.
17 Kur mora këtë vendim, vallë mos kam
vepruar me mendjelehtësi? Apo ato që unë
vendos, i vendos sipas mishit, që të jetë tek
unë po, po dhe jo, jo? 18 Por Perëndia është
besnik; fjala jonë ndaj jush nuk ka qenë
po dhe jo. 19 Sepse Biri i Perëndisë, Jezu
Krisht, që u predikua ndër ju nga ne, pra,
nga unë, nga Silvani dhe nga Timoteu, nuk
ka qenë "po" dhe "jo", por ka qenë "po" në
atë. 20 Sepse të gjitha premtimet e Perëndisë
janë në atë "po" dhe në atë "amen", për
lavdi të Perëndisë nëpërmjet nesh. 21 Edhe
ai që na themelon neve bashkë me ju në
Krishtin dhe na vajosi është Perëndia, 22 i
cili edhe na vulosi dhe na dha kaparin e
Frymës në zemrat tona. 23 Dhe unë e thërres
Perëndinë për dëshmitar mbi jetën time që,
për t'ju kursyer, nuk kam ardhur ende në
Korint. 24 Jo se kemi pushtet mbi besimin
tuaj, por jemi bashkëpunëtorët e gëzimit
tuaj, sepse për shkak të besimit ju qëndroni
të patundur.

2

1 Por unë kisha vendosur në veten time të
mos vij përsëri te ju me hidhërim. 2 Sepse,
në qoftë se unë ju hidhëroj, kush do të më
gëzojë mua, në mos ai vetë që u hidhërua
prej meje? 3 Dhe ju shkrova në këtë mënyrë
që, kur të vij, të mos kem trishtim nga
ata që duhet të më gëzonin, duke pasur
besim në ju të gjithë, se gëzimi im është
i të gjithë juve. 4 Ju shkrova, në fakt, me
shumë lot dhe me pikëllim të madh dhe
ankth në zemër, jo që të hidhëroheni, por
që të njihni dashurinë shumë të madhe
që kam për ju. 5 Edhe në qoftë se dikush
ka shkaktuar trishtim, s'më ka hidhëruar
vetëm mua, por deri diku, pa e tepruar,
ju të gjithë. 6 Mjaft është për atë njeri
ndëshkimi që iu bë nga shumica, 7 por tani,
përkundrazi, ju duhet më tepër ta falni
atë dhe ta ngushlloni, që ai njeri të mos
gëlltitet nga trishtimi i tepërt. 8 Prandaj ju
lutem t'i shfaqni dashuri, 9 sepse ju shkrova
edhe për këtë, që të njoh provën tuaj, nëse
jeni të dëgjueshëm në çdo gjë. 10 Por atij që

ju do t'i falni diçka, e fal edhe unë, sepse
edhe unë, nëse kam falur gjë, kujtdo që t'ia
kem falur, e bëra për ju përpara Krishtit,
11 që të mos na mposhtë Satanai, sepse ne
i dimë qëllimet e tij. 12 Dhe, kur arrita
në Troas për ungjillin e Krishtit edhe m'u
hap një derë në Zotin, 13 nuk gjeta prehje
në frymën time, sepse nuk gjeta aty Titin,
vëllanë tim; prandaj, si u përshëndeta me
ta, shkova në Maqedoni. 14 Por, falem nderit
Perëndisë, që na bën të ngadhnjejmë gjith-
një në Krishtin dhe shfaq kudo nëpërmjet
nesh erën e këndshme të njohurisë së vet.
15 Sepse ne jemi për Perëndinë era e kënd-
shme e Krishtit ndër ata që shpëtohen dhe
ndër ata që humbasin; 16 për këta një erë
vdekjeje në vdekje, po për ata erë jete në
jetë. Dhe kush është i zoti për këto? 17 Ne
në fakt nuk falsifikojmë fjalën e Perëndisë,
si shumë të tjerë, por flasim me sinqeritet
si nga ana e Perëndisë, përpara Perëndisë
në Krishtin.

3

1 A fillojmë përsëri të rekomandojmë
veten tonë? Apo mos kemi nevojë, si
disa, për letra rekomandimi për ju ose për
rekomandime nga ana juaj? 2 Ju jeni letra
jonë, e shkruar në zemrat tona, e njohur
dhe e lexuar nga të gjithë njerëzit, 3 duke
qenë manifestuar se jeni një letër e Krishtit,
e hartuar me anë të shërbesës sonë, dhe
e shkruar jo me bojë, por me Frymën e
Perëndisë së gjallë, dhe jo mbi rrasa guri,
por mbi rrasa të një zemre mishi. 4 Dhe
këtë besim ne e kemi në Perëndinë me anë
të Krishtit; 5 jo se jemi të aftë prej vetiu të
kuptojmë ndonjë gjë sikur vjen nga vetja
jonë, por aftësia jonë vjen nga Perëndia,
6 i cili na bëri të aftë të jemi shërbëtorë të
besëlidhjes së re, jo të shkronjës, por të
Frymës, sepse shkronja vret, por Fryma jep
jetë. 7 Dhe, në qoftë se shërbimi i vdekjes, që
ishte gdhendur me shkronja mbi gurë, qe i
lavdishëm aq sa bijtë e Izraelit nuk mund
të vështronin me sy fytyrën e Moisiut, për
shkak të lavdisë së pamjes së tij, që duhet
të anullohej, 8 sa më i lavdishëm do të jetë
shërbimi i Frymës? 9 Sepse, nëse shërbimi
i dënimit qe rrethuar me lavdi, shumë më
tepër do të teprojë në lavdi shërbimi i
drejtësisë. 10 Sepse ç'ka është lavdëruar
nuk është lavdëruar nga kjo pikëpamje,
për shkak të asaj lavdie që e kapërcen çdo
masë. 11 Sepse, në qoftë se ajo që duhet të
anullohej u rrethua me lavdi, ajo që mbetet
do të jetë shumë më e lavdishme. 12 Duke
pasur, pra, një shpresë të tillë, flasim me
shumë guxim, 13 dhe jo si Moisiu, i cili vinte
një vel mbi fytyrën e vet, që bijtë e Izraelit
të mos vështronin me sy fundin e asaj që
duhej të anullohej. 14 Por mendjet e tyre
u errën; sepse, në leximin e besëlidhjes së
vjetër, po ky vel mbetet pa u hequr, sepse
veli anullohet në Krishtin. 15 Por deri më
sot, kur lexohet Moisiu, një vel mbetet mbi
zemrat e tyre. 16 Por kur Izraeli të kthehet
te Zoti, veli do të hiqet. 17 Sepse Zoti është
Fryma, dhe atje ku është Fryma e Zotit, atje
është liria. 18 Dhe ne të gjithë, duke soditur
fytyrëzbuluar lavdinë e Zotit si në pasqyrë,
transformohemi në të njëjtën shëmbëllim
nga lavdia në lavdi, posi prej Frymës së
Zotit.

4

1 Prandaj, duke pasur këtë shërbim për
mëshirën që na është bërë, ne nuk na
lëshon zemra. 2 Ne kemi hequr dorë plotë-
sisht nga gjërat e turpshme që bëhen në
fshehtësi, duke mos ecur me dinakëri, duke
mos falsifikuar aspak fjalën e Perëndisë,
por duke shfaqur të vërtetën, ne ia reko-
mandojmë veten tonë ndërgjegjes së çdo
njeriu përpara Perëndisë. 3 Dhe, në qoftë se
ungjilli ynë është ende i mbuluar me vel,
ai është i mbuluar për ata që humbin, 4 të
cilëve perëndia i këtij shekulli ua verboi
mendjet e atyre që nuk besojnë, që drita
e ungjillit të lavdisë së Krishtit, që është
shëmbëllimi i Perëndisë, të mos ndriçojë
tek ata. 5 Sepse ne nuk predikojmë, pra,
veten tonë, por Jezu Krishtin, Zotin, dhe
jemi shërbëtorët tuaj për hir të Jezu Kr-
ishtit, 6 sepse Perëndia që tha: "Le të
ndriçojë drita në errësirë", është i njëjti që
shkëlqeu në zemrat tona për t'na ndriçuar
në njohurinë e lavdisë së Perëndisë, në
fytyrën e Jezu Krishtit. 7 Dhe ne e kemi
këtë thesar në enë prej balte që epërsia
pashoqe e kësaj fuqie të jetë nga Perëndia
dhe jo nga ne. 8 Ne jemi të shtrënguar
në çdo mënyrë, por nuk jemi të ngushtu-
arderi në fund; jemi ndërdyshas por jo të
dëshpëruar; 9 jemi të përndjekur por jo të
braktisur; të rrëzuar, por jo të shkatëruar;

[10] kurdo ne e mbajmë në trupin tonë vdek-
jen e Zotit Jezus, që edhe jeta e Jezusit të
shfaqet në trupin tonë. [11] Ne që jetojmë,
jemi vazhdimisht të dorëzuar në vdekje për
Jezusin, që edhe jeta e Jezusit të shfaqet në
mishin tonë të vdekshëm. [12] Dhe kështu tek
ne vepron vdekja, ndërsa në ju jeta. [13] Por,
duke pasur të njëjtën frymë besimi, sikurse
është shkruar: "Unë besova, prandaj fola",
edhe ne besojmë, prandaj edhe flasim,
[14] duke ditur se ai që ringjalli Zotin Jezus,
do të na ringjallë edhe ne nëpërmjet Jezusit
dhe do të na paraqesë bashkë me ju. [15] Sepse
të gjitha këto gjëra janë për ju, që hiri,
duke arritur me anë të shumë personave,
të prodhojë falenderim me tepri për lavdi
të Zotit. [16] Prandaj nuk na lëshon zemra;
por, edhe pse njeriu ynë i jashtëm shkon në
shkatërrim, ai i brendshëm përtërihet nga
dita në ditë. [17] Sepse trishtimi ynë i lehtë
që është vetëm për një moment, prodhon
për ne, një peshë të pamasë e të pashoqe
të amshueshme lavdie; [18] ndërsa ne nuk i
drejtojmë sytë ndaj gjërave që duken, por
ndaj gjërave që nuk shihen, sepse gjërat që
duken janë për një kohë, kurse ato që nuk
shihen janë të përjetshme.

5

[1] Ne e dimë në fakt se, në qoftë se kjo
çadër, vendbanimi ynë tokësor, prishet, ne
kemi një godinë nga Perëndia, një banesë
të përjetshme, në qiej, që nuk është bërë
nga dorë njeriu. [2] Sepse në këtë çadër ne
psherëtijmë duke dëshëruar fort të vishemi
me banesën tonë qiellore, [3] nëse do të gjin-
demi të veshur e jo të zhveshur. [4] Sepse
ne që jemi në këtë çadër psherëtijmë duke
qenë të rënduar, dhe për këtë arsye nuk
duam, pra, të na zhveshin, por të na veshin,
që ç'është e vdekshme të përpihet nga jeta.
[5] Dhe ai që na ka formuar pikërisht për këtë
është Perëndia, i cili na dha edhe kaparin
e Frymës. [6] Ne, pra, kemi gjithnjë siguri
besimi dhe e dimë se gjersa banojmë në
trup, jemi larg Zotit, [7] sepse ecim nëpërmjet
besimit dhe jo nëpërmjet vizionit. [8] Por
jemi të sigurt dhe na parapëlqen më tepër
ta lëmë trupin dhe të shkojmë e të banojmë
bashkë me Zotin. [9] Prandaj edhe përpiqemi
t'i pëlqejmë atij, qoftë duke banuar në trup,
qoftë duke e lënë atë. [10] Sepse ne të gjithë
duhet të dalim para gjyqit të Krishtit, që
secili merr shpagimin e gjërave që ka bërë
me anë të trupit, në bazë të asaj që ka bërë,
qoftë në të mirën apo në të keqen. [11] Duke
e njohur frikën e Zotit, ne bindim njerëzit
dhe jemi njohur nga Perëndia; dhe unë sh-
presoj se edhe në ndërgjegjet tuaja të jemi
njohur. [12] Sepse ne nuk e rekomandojmë
përsëri veten ndaj jush, por ju japim rastin
të krenoheni për ne, që të keni çfarë t'u
përgjigjeni atyre që krenohen me dukjen
dhe jo me zemër. [13] Sepse, nëse nuk jemi
në vete, jemi për Perëndinë, dhe në qoftë
se jemi me mend në kokë, jemi për ju.
[14] Sepse dashuria e Krishtit na shtrëngon,
sepse kemi arritur në konkluzionin se, në
qoftë se një ka vdekur për të gjithë, të
gjithë, pra, kanë vdekur; [15] dhe se ai ka
vdekur për të gjithë, me qëllim që ata të
cilët jetojnë, të mos jetojnë që sot e tutje
për veten e tyre, po për atë që vdiq dhe
u ringjall për ta. [16] Prandaj tash e tutje ne
nuk njohim më askënd sipas mishit; po,
edhe sikur ta kemi njohur Krishtin sipas
mishit, nuk e njohim më ashtu. [17] Prandaj
nëse dikush është në Krishtin, ai është një
krijesë e re; gjërat e vjetra kanë shkuar;
ja, të gjitha gjërat u bënë të reja. [18] Edhe
të gjitha gjërat janë nga Perëndia që na
pajtoi me veten përmes Jezu Krishtit dhe na
dha shërbimin i pajtimit, [19] sepse Perëndia
e ka pajtuar botën me veten në Krishtin,
duke mos ua numëruar njerëzve fajet e
tyre dhe vuri ndër ne fjalën e paqtimit.
[20] Ne, pra, bëhemi lajmëtarë për Krishtin,
sikurse Perëndia të këshillonte nëpërmjet
nesh; dhe ne ju këshillojmë juve për hir të
Krishtit: Paqtohuni me Perëndinë! [21] Sepse
ai bëri të jetë mëkat për ne ai që nuk
njihte mëkat, që ne të bëhemi drejtësia e
Perëndisë në të.

6

[1] Dhe, duke qenë bashkëpunëtorë të tij,
ju këshillojmë të mos e pranoni më kot
hirin e Perëndisë, [2] sepse ai thotë: "Në
kohë të pëlqyer unë të dëgjova dhe në
ditë shpëtimi të ndihmova". Ja, pra, koha
e pëlqyer, ja, pra, dita e shpëtimit. [3] Ne
nuk japim asnjë shkas për skandal në asnjë
gjë, që të mos shahet shërbesa jonë; [4] por
në çdo gjë e rekomandojmë veten tonë si
shërbëtorë të Perëndisë në shumë vuajtje,
në shtrëngime, në nevoja, në ngushtica,

[5] në rrahje, në burgosje, në kryengritje, në
mundime, në të pafjetura, në agjërime, [6] me
pastërti, me njohuri, me durim, me mirësi,
me Frymën e Shenjtë, me dashuri jo të
shtirur, [7] me fjalën e së vërtetës, me fuqinë
e Perëndisë, me armët e drejtësisë në të
djathtë dhe në të majtë, [8] në lavdi dhe në
çnderim, me emër të mirë dhe me emër
të keq; [9] si gënjeshtarë, por të vërtetë; si
të panjohur, por të njohur; si njerëz që
vdesin, por ja, jetojmë; si të ndëshkuar, por
jo të vrarë; [10] si të brengosur, por gjithmonë
të gëzuar; si të varfër, por shumë veta i
bëjmë të pasur; si njerëz që s'kanë kurrgjë,
por kanë gjithçka. [11] Goja jonë u hap për
ju, o Korintas, zemra jonë u bë e gjërë.
[12] Ju nuk jeni ngushtë në ne, por ju jeni të
ngushtë në zemrat tuaj. [13] Por në shkëm-
bim po ju flas si fëmijve, bëhuni të gjërë
edhe ju. [14] Mos hyni në një zgjedhë bashkë
me të pabesët, sepse ç'lidhje ka drejtësia
me paudhësinë? Dhe çfarë afrie ka drita
me terrin? [15] Dhe ç'harmoni ka Krishti
me Belialin? Ose ç'pjesë ka besimtari me
jobesimtarin? [16] Dhe çfarë marrëveshje ka
tempulli i Perëndisë me idhujt? Sepse ju
jeni tempulli i Perëndisë së gjallë, sikurse
tha Perëndia: "Unë do të banoj në mes
tyre, dhe do të ec ndër ta; do të jem Perën-
dia i tyre dhe ata do të jenë populli im".
[17] Prandaj "dilni nga mesi i tyre dhe ndahuni
prej tyre, thotë Zoti, dhe mos prekni asgjë
të ndyrë, dhe unë do t'ju pranoj, [18] dhe
do të jem si një Atë për ju, dhe ju do të
jeni për mua si bijtë e bijat, thotë Zoti i
Plotfuqishëm".

7

[1] Duke i pasur këto premtime, o të
dashur, le ta pastrojmë veten nga çdo
ndotje e mishit dhe e frymës dhe ta për-
fundojmë shenjtërimin tonë në druajtjen e
Perëndisë. [2] Na pranoni; ne nuk i kemi bërë
padrejtësi askujt, nuk kemi korruptuar
askënd, nuk ia hodhëm askujt. [3] Këtë nuk e
them për dënim, sepse që më parë iu thashë
se jeni në zemrat tona për të vdekur bashkë
dhe për të jetuar bashkë. [4] Jam shumë i
hapur me ju dhe kam me se të mburrem për
ju; jam plot me ngushullim dhe jam jashtë
mase i gëzuar në gjithë shtrëngimin tonë.
[5] Sepse, kur erdhëm në Maqedoni, mishi
ynë nuk pati fare prehje, por u shtrënguam
në të gjitha mënyrat: jashtë betejë, për-
brenda frikë. [6] Por Perëndia, që ngushëllon
të pikë-lluarit, na ngushëlloi me ardhjen
e Titit, [7] dhe jo vetëm me ardhjen e tij,
por edhe me ngushëllimin që ai pati prej
jush; ai na tregoi dëshirën tuaj të madhe,
lotët tuaja, zellin tuaj për mua, kaq sa u
gëzova më tepër, [8] sepse, ndonëse edhe
ju kam trishtuar me letrën time, nuk më
vjen keq, ndonëse më pati ardhur keq,
sepse shoh se ajo letër, edhe pse për pak
kohë, ju trishtoi. [9] Tani po gëzohem, jo
sepse u trishtuat, por sepse u trishtuat për
pendim, sepse u trishtuat sipas Perëndisë,
që të mos ju bëhet juve ndonjë dëm nga
ne. [10] Trishtimi sipas Perëndisë në fakt, sjell
pendim për shpëtim, për të cilin njeriu nuk
i vjen keq, por trishtimi i botës shkakton
vdekje. [11] Në fakt, ja sa kujdes shkaktoi te ju
pikëllimi sipas Perëndisë, madje sa fjalë për
të kërkuar ndjesë, sa zemëratë, sa druajtje,
sa dëshirë të zjarrtë, sa zell, sa kënaqësi!
Me çdo mënyrë ju e treguat se jeni të pastër
në këtë çështje. [12] Edhe pse ju shkrova, nuk
e bëra as për atë që e bëri padrejtësinë,
as për atë që e pësoi, por që të shfaqet në
mes tuaj kujdesi ynë që kemi për ju përpara
Perëndisë. [13] Prandaj ne u ngushëlluam për
shkak të ngushëllimit tuaj dhe u gëzuam aq
më tepër për gëzimin e Titit, sepse fryma e
tij u shlodh nga ju të gjithë. [14] Prandaj, në
qoftë se u mburra për ndonjë gjë tek ai për
ju, nuk u turpërova por, ashtu si ju kemi
treguar të gjitha gjërat me vërtetësi, kështu
edhe mburrja jonë te Titi doli e vërtetë.
[15] Dhe ai ka një dashuri të madhe për ju,
kur kujton bindjen e ju të gjithëve dhe si
e pritët atë me frikë dhe me të dridhura.
[16] Gëzohem, pra, që në çdo gjë mund të besoj
në ju.

8

[1] Tani, o vëllezër, ju bëjmë të ditur hirin
e Perëndisë, që u është dhënë kishave të
Maqedonisë, [2] se, në mes të shumë sprovave
pikëllimi, mbushullia e gëzimit të tyre dhe
varfëria e tyre e thellë e treguan në pa-
suritë e dorëgjërësinë e tyre. [3] Sepse unë
dëshmoj se ata kanë dhënë me dëshirë dhe
sipas mundësisë së tyre, madje edhe përtej
mundësisë së tyre, [4] dhe na u lutën, pa na
u ndarë, ta pranojmë dhuratën dhe pjesë-
marrjen në ofertën për shenjtorët. [5] Dhe

jo vetëm vepruan ashtu si shpresonim, po
dhanë veten më përpara te Perëndia dhe
pastaj te ne sipas vullnetit të Perëndisë.
6 Kështu ne e këshilluam Titin që, ashtu si
e nisi këtë vepër të hirit midis jush, ashtu
ta përfundojë. 7 Por sikurse ju jeni të pasur
në çdo gjë, në besim, në fjalë e në dituri,
në çdo kujdes dhe në dashurinë tuaj ndaj
nesh, përpiquni të pasuroni edhe në këtë
vepër të hirit. 8 Këtë nuk e them si urdhër,
por që me anë të kujdesit të të tjerëve të
vë në sprovë sinqeritetin e dashurisë suaj.
9 Sepse ju e njihni hirin e Zotit tonë Jezu
Krisht, i cili, duke qenë i pasur, u bë i varfër
për ju, që ju të bëheni të pasur me anë
të varfërisë së tij. 10 Lidhur me këtë po ju
jap një këshillë, sepse kjo është e dobishme
për ju, që vjet filluat jo vetëm ta bëni,
por edhe ta dëshironi. 11 Tani përfundojeni
edhe bërjen që, ashtu si qe dëshira për të
dëshiruar, kështu të jetë edhe për ta për-
funduar sipas mundësive që keni. 12 Sepse,
në qoftë se ekziston gatishmëria për të
dhënë, ai është i mirëpritur sipas asaj që ka
dhe jo sipas asaj që nuk ka. 13 Por jo që ju
të shtrëngoheni që të lehtësohen të tjerët,
14 por të ndiqet vetëm një kriter barazimi;
që tani mbushullia juaj të plotësojë nevojat
e tyre, kështu që edhe mbushullia e tyre të
plotësojë nevojat tuaja, që të ketë barazi,
15 sikurse është shkruar: "Ai që mblodhi
shumë, nuk mori më shumë dhe ai që
mblodhi pak, nuk mori më pak". 16 Le
ta falënderojmë Perëndinë, që i shtiu në
zemër Titit po atë kujdes për ju, 17 sepse ai
jo vetëm që e pranoi këshillën tonë, por
u nis për të ardhur te ju, me dëshirën
e tij dhe me shumë zell. 18 Edhe bashkë
me të dërguam edhe vë-llanë, lëvdimi i të
cilit për predikimin e ungjillit u përhap në
të gjitha kishat, 19 dhe jo vetëm kaq, por
ai u zgjodh nga kishat që të jetë shoku
ynë në udhëtim me këtë dhuratë që ne
administrojmë për lavdinë e Zotit vetë,
për të treguar gatishmërinë e zemrës suaj,
20 duke shmangur qortimin e ndonjërit në
këtë dhuratë bujare që administrohet prej
nesh, 21 sepse kujdesemi të veprojmë mirë
jo vetëm përpara Zotit, por edhe përpara
njerëzve. 22 Edhe ne dërguam bashkë me
ta vëllanë tonë, të cilin e kemi vënë në
sprovë shumë herë në shumë gjëra dhe
doli i zellshëm, por tani është edhe më
i zellshëm për shkak të besimit të madh
që ka ndaj jush. 23 Sa për Titin, ai është
bashkëpunëtori im dhe shok i veprës midis
jush; sa për vëllezërit, ata janë apostuj të
kishave, lavdi e Krishtit. 24 U tregoni atyre
provën e dashurisë suaj dhe pse mburremi
me ju edhe përpara kishave.

9

1 Sa për shërbesën në dobi të shenjtorëve,
është e tepërt t'ju shkruaj, 2 sepse e njoh
gatishmërinë e zemrave tuaja, për të cilën
unë mburrem për ju te Maqedonasit, se
Akaia është gati që vjet; dhe zelli juaj nx-
iti shumë të tjerë. 3 Unë i dërgova këta
vëllezër, që mburrja jonë për ju të mos
dalë e kotë për këtë gjë dhe me qëllim,
sikurse thoja, të jeni gati, 4 sepse, po të
vinin me mua disa Maqedonas dhe të mos
ju gjenin gati, ne (të mos them ju), do të
dilnim të turpëruar për besimin dhe mbur-
rjen tonë. 5 Prandaj m'u duk e nevojshme
t'i këshilloj vëllezërit të vijnë te ju më
përpara, që të bëjnë gati më parë ofertën
që kishit premtuar më parë, kështu që
ajo të jetë gati si dhuratë bujarie dhe jo
kopracie. 6 Dhe ju them këtë: Ai që mbjell
me kursim, do të korrë po me kursim; dhe
ai që mbjell dorëhapur edhe do të korrë
dorëhapur. 7 Secili le të veprojë ashtu si
ka vendosur në zemrën, as me keqardhje
as nga shtrëngimi, sepse Perëndia do një
dhurues të gëzuar. 8 Dhe Perëndia mund
të bëjë që gjithë hiri të teprojë për ju,
aq sa mbasi të keni gjithnjë mjaft në çdo
gjë, t'ju tepërojë për çfarëdo pune të mirë,
9 sikurse është shkruar: "Ai ndau, u ka
dhënë të varfëre, drejtësia e tij mbetet
në përjetësi". 10 Edhe ai që i jep farën mb-
jellësit dhe bukë për të ngrënë, ju dhëntë
dhe e shumoftë farën tuaj, dhe i bëftë të
rriten frytet e drejtësisë suaj; 11 dhe atëherë
do të pasuroheni për të qenë dorëdhënë,
duke i sjellë nëpërmjet nesh falënderim
Perëndisë. 12 Sepse kryerja e kësaj shërbese
të shenjtë jo vetëm përmbush nevojat e
shenjtorëve, por sjell edhe një mbushulli
falëndërimesh ndaj Perëndisë, 13 sepse për
shkak të përvojës nga kjo shërbesë, ata
e përlëvdojnë Perëndinë për bindjen ndaj
ungjillit të Krishtit që ju rrëfeni dhe për
bujarinë me të cilën merrni pjesë me ta dhe
me të gjithë. 14 Dhe me lutjet e tyre për ju

ju shfaqin një dashuri të veçantë për hirin
e shkëlqyer të Perëndisë përmbi ju. 15 Le të
falënderojmë Perëndinë për dhuratën e tij
të patregueshme.

10

1 Personalisht unë, Pali, po ju këshi-lloj
me anë të zemërbutësisë dhe të mirësisë së
Krishtit; unë, që kur ndodhem vetë midis
jush jam i përunjur, ndërsa kur jam larg
jush tregohem i guximshëm ndaj jush. 2 Ju
lutem, që, kur të vij te ju, të mos jem i
detyruar të veproj me guxim me atë siguri,
me të cilin mendoj të guxoj kundër disave,
që na konsiderojnë sikur ecim sipas mishit.
3 Sepse, edhe pse ecim në mish, nuk lufto-
jmë sipas mishit, 4 sepse armët e luftës sonë
nuk janë prej mishi, por të fuqishme në
Perëndinë për të shkatërruar fortesat, 5 që
të hedhim poshtë mendimet dhe çdo lartësi
që ngrihet kundër njohjes së Perëndisë dhe
t'ia nënshtrojmë çdo mendim dëgjesës së
Krishtit, 6 dhe jemi gati të ndëshkojmë çdo
mosbindje, kur të bëhet e përkryer bindja
juaj. 7 A i shihni gjërat sipas pamjes së
jashtme? Në qoftë se dikush është i bindur
në veten e tij se është i Krishtit, le ta
mendojë këtë përsëri nga vetja e tij: sikurse
ai është i Krishtit, ashtu edhe ne jemi të
Krishtit. 8 Edhe, nëse unë do ta mburrja
veten më tepër për autoritetin tonë, që
Zoti na dha për ndërtimin tuaj dhe jo për
shkatërrimin tuaj, nuk do të turpërohesha.
9 Nuk dua të dukem se po kërkoj t'ju tremb
me letrat e mia. 10 Sepse dikush thotë:
"Letrat e tij janë të ashpra dhe të fuqishme,
kurse paraqitja e tij trupore është e dobët,
dhe fjala e tij ka pak peshë". 11 Le ta dijë, pra,
ai njeri, se ashtu si jemi në fjalë, me anë të
letrave kur jemi larg, të tillë do të jemi edhe
me vepra, kur të jemi të pranishëm. 12 Sepse
nuk guxojmë të renditemi ose të krahaso-
hemi me ata që e rekomandojnë veten e
vet; por ata, duke matur veten e tyre dhe
duke u krahasuar me veten e tyre, nuk kanë
mend. 13 Por ne nuk do të mburremi jashtë
masës, po sipas masës së rregullës që caqet
i caktoi Perëndia, sa të arrijmë deri te ju,
14 Sepse ne nuk po shtrihemi përtej caqeve,
sikurse nuk arritëm deri te ju, sepse ne
arritëm më të vërtetë deri te ju me anë
të predikimit të ungjillit të Krishtit. 15 Dhe
ne nuk mburremi përtej masës për punët e
tjetrit, por kemi shpresë se, duke u rritur
besimi juaj, ne do të kemi një konsideratë
më të madhe ndër ju, sipas cakut tonë, 16 sa
që përhapim ungjillin edhe përtej vendeve
tuaj, pa u mburrur me ato që janë bërë në
këtë lëmë nga të tjerë. 17 Ai që lëvdohet, le
të lëvdohet në Zotin, 18 sepse nuk miratohet
ai që e rekomandon veten e tij, po ai të cilin
e rekomandon Zoti.

11

1 Oh, sa do të dëshiroja që ju të duronit
pak marrëzi me mua! Po në fakt, ju më
duroni. 2 Jam xheloz për ju me xhelozinë
e Perëndisë, sepse ju fejova me një burrë,
që t'ju nxjerr para Krishtit si virgjëreshë të
dlirë. 3 Por druaj se, ashtu si gjarpëri e gën-
jeu Evën me dinakërinë e tij, kështu edhe
mendja juaj të mos prishet duke u shman-
gur nga thjeshtësia ndaj Krishtit. 4 Sepse,
po të vinte dikush dhe t'ju predikonte një
Jezus tjetër, që ne nuk e kemi predikuar,
ose, po të merrnit një frymë tjetër që nuk
e keni marrë, ose një ungjill tjetër që nuk
e keni pranuar, do ta duronit fort mirë.
5 Unë mendoj se nuk kam qenë aspak më
poshtë nga apostujt më të shquar. 6 Dhe,
megjithëse jam i thjeshtë në të folur, nuk
jam i tillë në dituri; madje me të gjitha
mënyrat dhe në të gjitha gjërat jua kemi
treguar. 7 Mos vallë bëra mëkat duke e ulur
veten time që të lartoheni ju, sepse ju kam
predikuar falas ungjillin e Perëndisë? 8 Unë
shfyrtësova kishat e tjera, duke marrë një
rrogë që t'ju shërbej juve. 9 Dhe, kur isha
midis jush dhe isha nevojtar, nuk iu bëra
barrë askujt; sepse nevojat e mia i plotë-
suan vëllezërit që erdhën nga Maqedonia;
dhe në çdo gjë u ruajta që të mos ju bëhem
barrë ju, edhe për të ardhmen do të ruhem.
10 Duke qenë se e vërteta e Krishtit është
në mua, kjo mburrje, përsa më përket mua,
nuk do të më ndalohet në vendet e Akaisë.
11 Pse? Ndoshta sepse nuk ju dua? Perëndia
e di. 12 Por atë që bëj, do ta bëj përsëri, që
t'u pres çdo shkas atyre që duan shkas, që
ata të gjenden si edhe ne, në atë gjë, për të
cilën mburren. 13 Të tillë apostuj të rremë,
janë punëtorë hileqarë, që shndërrohen në
apostuj të Krishtit. 14 Dhe nuk është për t'u
çuditur, sepse Satanai vet shndërrohet në
engjëll drite. 15 Nuk është, pra, gjë e madhe,
nëse edhe punëtorët e tij shndërrohen në

punëtorë (marrin trajtën e punëtorëve) të
drejtësisë, fundi i të cilëve do të jetë sipas
veprave të tyre. 16 Po e them përsëri:
Askush të mos mendojë se jam i marrë; në
mos, më pranoni edhe si të marrë, që edhe
unë të mburrem pakëz. 17 Atë që po them
në mburrjen e guximit tim, nuk po e them
sipas Zotit, por në marrëzi. 18 Duke qenë
se shumë vetë mburren sipas mishit, edhe
unë do të mburrem. 19 Sepse ju që jeni të
ditur, i duroni lehtë të marrët. 20 Sepse
tashmë ju duroni, nëse dikush ju robëron,
nëse dikush ju gllabëron, nëse dikush ju
grabit, nëse dikush krenohet, nëse dikush
ju godet në fytyrë. 21 Flas për turpin tim,
sikurse ne të ishim të dobët; megjithatë në
çdo gjë që dikush guxon, po flas si i marrë,
marr guxim edhe unë. 22 Janë ata Hebrenj?
Jam edhe unë! Janë ata Izraelitë? Jam edhe
unë! janë ata pasardhës të Abrahamit?
Jam edhe unë. 23 Janë ata shërbëtorë të
Krishtit? Po flas si i pamend, unë jam edhe
më tepër si këta; në mundime më tepër, në
goditje më tepër, në burgje më tepër dhe
shpesh në rrezik për vdekje. 24 Nga Judenjtë
mora pesë herë nga dyzetë kamxhike pa
një. 25 Tri herë më rrahën me shkopinj, një
herë më qëlluan me gurë, tri herë m'u mbyt
anija në det, kalova një ditë e një natë në
humnerë. 26 Në udhëtime të shpeshta në
rreziqe lumenjsh, në rreziqe kusarësh, në
rrezik nga ana e bashkëtdhetarëve, rreziqe
nga ana johebrenjve, rreziqe në qytet, rrezi-
qe në shkretëtirë, rreziqe në det, rreziqe
midis vëllezërve të rremë, 27 në lodhje e në
mundim, në netët pa gjumë, në uri e në etje,
shpesh herë në agjërime, në të ftohtë dhe
në të zhveshur. 28 Përveç këtyre gjërave të
jashtme, ajo që më mundon çdo ditë është
kujdesja për të gjitha kishat. 29 Kush është i
dobët, që të mos jem edhe unë? Kush është
skandalizuar dhe unë të mos përvëlohem?
30 Në qoftë se duhet të mburrem, unë do
të mburrem me ato që kanë të bëjnë me
dobësinë time. 31 Perëndia dhe Ati i Zotit
tonë Jezu Krisht, që është i bekuar përjetë,
e di se unë nuk gënjej. 32 Në Damask,
qeveritari i mbretit Areta e ruante qytetin
e Damaskasve për të më zënë, 33 por nga
një dritare më ulën përgjatë murit me një
shportë, dhe shpëtova nga duart e tij.

12

1 Sigurisht nuk kam dobi nga të mburru-
rit; prandaj do t'ia filloj me vegimet dhe
zbulesat e Zotit. 2 Unë njoh një njeri në
Krishtin, i cili, para katërmbëdhjetë vjetësh
(a ishte në trup, a ishte jashtë trupit, nuk
e di; Perëndia e di), u rrëmbye gjer në të
tretin qiell. 3 Dhe e di se ai njeri (a me
trupin ose pa trupin, nuk e di, Perëndia e
di), 4 u rrëmbye në parajsë dhe dëgjoi fjalë
të patregueshme, që nuk është e lejuar të
thuhen nga njeri. 5 Për atë njeri unë do
të krenohem, por nuk do të krenohem për
veten time, veç se për dobësitë e mia. 6 Edhe
sikur të doja të krenohesha, nuk do të isha
i marrë, sepse do të flisja të vërtetën; por
nuk e bëj këtë, se mos ndonjë më çmon më
tepër nga ajo që më sheh, a më tepër nga
ajo që dëgjon nga unë. 7 Dhe, që të mos
më rritet mendja për shkak të jashtëzakon-
shmërisë së zbulesave, m'u dha një gjëmb
në mish, një engjëll i Satanit, për të më
rënë me grushta, që të mos mbahem me të
madh. 8 Lidhur me këtë iu luta tri herë Zotit
që ta largonte nga unë. 9 Por ai më tha: "Hiri
im të mjafton, sepse fuqia ime përsoset në
dobësi". Prandaj me kënaqësi të madhe
do të krenohem më tepër për dobësitë e
mia, që fuqia e Krishtit të rrijë tek unë.
10 Prandaj unë kënaqem në dobësi, në fyerje,
në nevoja, në përndjekje, në ngushtica për
shkak të Krishtit, sepse, kur jam i dobët,
atëherë jam i fortë. 11 U bëra i marrë duke
u mburrur; ju më shtrënguat, sepse u desh
që ju të më rekomandoni, sepse nuk qeshë
aspak më poshtë se apostujt e lartë, edhe
pse unë nuk jam asgjë. 12 Shenjat e apostul-
lit u vërtetuan ndër ju me durim të madh,
me shenja e mrekulli dhe çudira. 13 Vallë
nëse ju mbetët prapa, pra, nga kishat e
tjera, rveç se në faktin se unë nuk u bëra
barrë për ju? Falmani këtë gabim. 14 Ja,
kjo është e treta herë që jam gati të vij te
ju, dhe nuk dua t'ju bëhem barrë, sepse
s'kërkoj pasuritë tuaja, por juve; sepse bijtë
nuk e kanë për detyrë të mbledhin për
prindërit, por prindërit për bijtë. 15 Sa për
veten time, unë do të shpenzoj me gëzim
dhe do të shpenzohem për shpirtrat tuaja,
megjithse ju dua më fort dhe më doni më
pak. 16 Ashtu qoftë! Unë nuk u bëra barrë
për ju; megjithatë, duke qenë dinak ju zura
me dredhi. 17 Mos përfitova vallë ndonjë
gjë nga ju me anë të ndonjë që dërgova te

ju? [18] Unë iu luta Titit dhe me të dërgova
edhe këtë vëlla. Mos përfitoi gjë Titi nga ju?
A nuk kemi ecur me të njëjtin frymë dhe
në të njëjtat gjurmë? [19] A mendoni përsëri
se ne kërkojmë të justifikohemi para jush?
Ne flasim përpara Perëndisë, në Krishtin,
dhe të gjitha këto, o fort të dashur, janë
për ndërtimin tuaj. [20] Sepse kam frikë se
mos kur të vij nuk ju gjej sikundër kam
dashur dhe se mos ju më gjeni sikundër nuk
keni dashur juve se mos ka grindje, xhelozi,
zemërime, shpërthime, përgojime, insinu-
ata, kryelartësi, ose trazira midis jush; [21] se
mos kur të vijë sërish, Perëndia im do të
më përulë në mes tuaj dhe unë do të vajtoj
për shumë nga ata që kanë mëkatuar më
parë dhe nuk u penduan për fëlliqësinë,
kurvërinë dhe shthurjen që praktikuan.

13

[1] Ja, kjo është e treta herë që po vij te
ju. "Çdo gjë do të qëndrojë me gojën e dy
a tre dëshmitarëve". [2] E thashë edhe më
parë, kur isha i pranishëm te ju për të dytën
herë, dhe po e them tani që jam larg jush.
Po u shkruaj atyre që kanë mëkatuar më
përpara dhe të gjithë të tjerëve se, po të
vij përsëri, nuk do të kursej njeri. [3] Sepse
ju kërkoni provën e Krishtit që flet në mua;
dhe ai s'është i dobët ndaj jush, por është
i fuqishëm në ju. [4] Sepse, megjithëse ai
u kryqëzua në dobësinë e tij, ai po rron
nëpërmjet fuqisë së Perëndisë, sepse edhe
ne jemi të dobët në të, por do të rrojmë
me të nëpërmjet fuqisë së Perëndisë ndaj
nesh. [5] Analizoni veten tuaj a jeni në besim;
provoni veten tuaj! A thua nuk e njihni
vetveten se Jezu Krishti është në ju? Veç
në qofshi të përjashtuar. [6] Por unë sh-
presoj se ju do ta njihni se ne nuk jemi
të përjashtuar. [7] Edhe i lutem Perëndisë
që të mos bëni ndonjë të keqe, jo që të
dukemi të miratuar, por që ju të bëni atë
që është e mirë edhe sikur ne të ishim të
përjashtuar. [8] Ne në fakt nuk kemi asnjë
forcë kundër së vërtetës, por vetëm pro së
vërtetës. [9] Sepse ne gëzohemi kur jemi të
dobët dhe ju jeni të fortë; dhe ne lutemi
edhe për këtë: për përsosjen tuaj. [10] Prandaj
i shkruaj këto gjëra, kur jam larg jush, që,
kur të jem i pranishëm, të mos sillem me
ashpërsi, sipas autoritetit që më ka dhënë
Zoti për të ndërtuar e jo për të prishur. [11] Më
në fund, o vëllezër, gëzohuni, përsosuni,
ngushëllohuni, jini të një mendje, jetoni
në paqe; dhe Perëndia i dashurisë dhe i
paqes do të jetë me ju. [12] Përshëndetni
njeri tjetrin me një puthje të shenjtë, të
gjithë shenjtorët ju përshëndesin. [13] Hiri
i Zotit Jezu Krisht, dashuria e Perëndisë
dhe bashkësia e Frymës së Shenjtë qofshin
me ju të gjithë. Amen. [14] Pali, apostull
(jo nga njerëzit, as me anë të njeriut, por
nëpërmjet Jezu Krishtit dhe Perëndisë Atit,
që e ringjalli prej së vdekurish),

Galatasve

[1] dhe gjithë vëllezërit që janë me mua,
kishave të Galatisë: [2] Paçi hir e paqe nga
Perëndia Ati dhe nga Zoti ynë Jezu Krishti,
[3] që e dha veten e tij për mëkatet tona, për
të na shpëtuar nga kjo kohë e mbrapshtë,
sipas vullnetit të Perëndisë, Atit tonë, [4] i cili
pastë lavdi në shekuj të shekujve. Amen.
[5] Çuditëm që kaluat kaq shpejt nga ai që
ju thirri ju me anë të hirit të Krishtit, në
një ungjill tjetër, [6] i cili nuk është tjetër;
por ka disa njerëz që ju turbullojnë dhe që
duan ta shtrëmbërojnë ungjillin e Krishtit.
[7] Por, edhe sikur ne ose një engjëll i qiellit
t'ju predikonte një ungjill të ndryshëm nga
ai që ju kemi predikuar, qoftë i mallkuar.
[8] Ashtu si e thamë më përpara, po e them
përsëri: Në qoftë se dikush ju predikon një
ungjill tjetër nga ai që keni marrë, qoftë i
mallkuar. [9] Sepse unë tani vallë kërkoj të fi-
toj miratimin e njerëzve apo të Perëndisë?
Apo kërkoj t'u pëlqej njerëzve? Sepse, po
të kërkoja t'u pëlqej njerëzve, nuk do të
isha shërbëtori i Krishtit. [10] Tani, o vëllezër,
po ju vë në dijeni se ungjilli që është sh-
pallur nga unë, nuk është sipas njeriut,
[11] sepse unë nuk e kam marrë as e kam
mësuar nga ndonjë njeri, por e kam marrë
nëpërmjet një zbulese nga Jezu Krishti.
[12] Sepse ju keni dëgjuar për sjelljen time të
atëhershme në judaizëm, si e përndiqja me
egërsi të madhe kishën e Perëndisë dhe e
shkatërroja. [13] Dhe si përparoja në judaizëm
më tepër se shumë bashkëkohës të kombit
tim, duke qenë jashtëzakonisht i zellshëm
për traditat e etërve të mi. [14] Po, kur i
pëlqeu Perëndisë, që më kishte ndarë që
nga barku i nënës dhe më thirri me anë
të hirit të tij, [15] që të zbulojë në mua Birin
e tij, që unë t'ua shpall midis joçifutëve,
unë nuk mora menjëherë këshill nga mish
dhe gjak, [16] as nuk u ngjita në Jeruzalem
tek ata që ishin apostuj përpara meje, por
shkova në Arabi dhe u ktheva përsëri në
Damask. [17] Pastaj, pas tre vjetësh, u ngjita
në Jeruzalem për të takuar Pjetrin dhe
ndenja me të pesëmbëdhjetë ditë. [18] Dhe
nuk pashë asnjë nga apostujt e tjerë, përveç
Jakobit, vëllait të Zotit. [19] Dhe në këto që
po ju shkruaj, ja, përpara Perëndisë, nuk
gënjej. [20] Pastaj shkova në krahinat e Sirisë
dhe të Kilikisë. [21] Por unë personalisht isha
i panjohur nga kishat e Judesë, që janë
në Krisht, [22] po ato kishin dëgjuar vetëm:
"Ai që na persekutonte më përpara, tani
po shpall atë besim që ai shkatërronte",
[23] dhe përlëvdonin Perëndinë për shkakun
tim. [24] Pastaj, pas katërmbëdhjetë vjetësh,
u ngjita përsëri në Jeruzalem me Barnabën;
dhe mora me vete edhe Titin.

2

[1] Dhe u ngjita sipas një zbulese dhe
u shtjellova atyre ungjillin që unë po
predikoj ndër johebrenjtë, por në mënyrë
të veçantë, atyre që kishin më shumë emër,
që të mos bridhja ose vrapoja më kot. [2] Por
as Titi që ishte me mua, ndonëse ishte Grek,
nuk qe shtrënguar që të rrethpritej; [3] edhe
kjo për shkak të vëllezërve të rremë, që
kishin hyrë tinëz, që kishin depërtuar për
të përgjuar lirinë tonë që kemi në Krishtin
Jezu, që të na robërojnë. [4] Këtyre ne nuk
iu nënshtruam as edhe për një moment, që
e vërteta e ungjillit të mbetej e pacënuar
te ju. [5] Por nga ana e atyre që gëzonin një
farë kredie (nuk ka rëndësi se kush ishin,
Perëndia nuk shikon dukjen e njeriut), pra,
ata që gëzonin kredinë më të madhe nuk
shtuan gjë tek unë. [6] Madje, duke parë se
mua m'u besua ungjilli për të parrethpre-
rët, sikurse Pjetrit ai për të rrethprerët,
[7] (sepse ai që kishte vepruar në mënyrë të
fuqishme në Pjetrin për apostullim tek të
rrethprerëve, kishte vepruar në mënyrë të
fuqishme edhe në mua për johebrenjtë),
[8] duke njohur hirin që m'u dha, Jakobi, Kefa
dhe Gjoni, të cilët i konsideronin shtylla,
më dhanë mua dhe Barnabës të djathtat
e tyre si shenjë shoqërie, që të shkonim
ne ndër johebrenjtë dhe ata ndër të rreth-
prerë. [9] Vetëm na porositën që të kujto-
heshim për të varfrit, pikërisht atë që edhe
unë e kisha ndërmend ta bëja. [10] Por kur
erdhi Pjetri në Antioki, unë e kundërshtova
në sy, sepse ishte për t'u qortuar. [11] Në
fakt, para se të vinin disa njerëz nga ana
e Jakobit, ai hante me johebrenjtë; po, kur
erdhën ata, ai u tërhoq dhe u nda, duke
druajtur ata të rrethprerjes. [12] Edhe Judenj
të tjerë shtireshin bashkë me të, aq sa
edhe Barnaba u tërhoq nga hipokrizia e
tyre. [13] Po kur unë pashë se ata nuk ecnin

drejt sipas së vërtetës së ungjillit, i thashë
Pjetrit përpara të gjithëve: "Në qoftë se
ti, që je Jude, rron porsi johebrenjtë dhe
jo si Judenjtë, pse i detyron johebrenjtë të
rrojnë si Judenj?". 14 Ne, që jemi Judenj nga
lindja dhe jo mëkatarë në mes johebrenjsh,
15 duke ditur se njeriu nuk shfajësohet me
anë të veprave të ligjit, por me anë të
besimit në Jezu Krishtin, besuam edhe ne
në Jezu Krishtin, që të shfajësoheshim me
anë të besimit në Krishtin dhe jo me anë
të veprave të ligjit, sepse asnjë mish nuk
do të shfajësohet me anë të veprave të
ligjit. 16 Dhe, në qoftë se duke kërkuar të
shfajësohemi në Krishtin, u gjetëm edhe ne
mëkatarë, mos vallë Krishti qënka shërben-
jës i mëkatit. Kurrsesi jo! 17 Sepse, në qoftë
se unë ndërtoj përsëri ato gjërat që prisha,
unë bëhem vetë shkelës, 18 sepse përmes
ligjit, vdiqa për ligjin, që unë të rroj për
Perëndinë. 19 Unë u kryqëzova bashkë me
Krishtin dhe nuk rroj më unë, po Krishti
rron në mua; dhe ajo jetë që tani jetoj në
mish, e jetoj në besimin e Birit të Perëndisë,
që më deshi dhe dha veten për mua. 20 Unë
nuk e hedh poshtë hirin e Perëndisë sepse,
në qoftë se drejtësia vjen me anë të ligjit,
atëherë Krishti ka vdekur më kot. 21 O
Galatas të marrë! Kush ju ka yshtur që
të mos i bindeni së vërtetës, ju, që para
syve tuaj Jezu Krishti është përshkruar i
kryqëzuar midis jush?

3

1 Vetëm këtë dua të di nga ju: a e morët
Frymën me anë të veprave të ligjit apo
nëpërmjet dëgjimit të besimit? 2 A jeni
kaq të marrë sa që, mbasi nisët në Frymë,
të përfundoni në mish? 3 A thua hoqët
kaq shumë gjëra më kot, nëse kanë qenë
vërtetë më kot? 4 Ai që ju jep juve Frymën,
dhe kryen midis jush vepra të fuqishme,
i bën me anë të veprave të ligjit apo me
anë të predikimit të besimit? 5 Kështu
Abrahami "e besoi Perëndinë, dhe kjo iu
numërua për drejtësi"; 6 Ta dini, pra, se ata
që janë nga besimi janë bij të Abrahamit.
7 Dhe Shkrimi, duke parashikuar se Perën-
dia do t'i shfajësonte kombet me anë të be-
simit, ia dha më përpara Abrahamit lajmin
e mirë: "Të gjitha kombet do të bekohen
në ty". 8 Prandaj ata që themelohen mbi
besimin bekohen bashkë me të besueshmin
Abraham. 9 Dhe të gjithë ata që themelohen
mbi veprat e ligjit janë nën mallkim, sepse
është shkruar: "I mallkuar është kushdo që
nuk qëndron në të gjitha ato që shkruhen
në librin e ligjit për t'i praktikuar". 10 Sepse
me anë të ligjit askush nuk shfajësohet
përpara Perëndisë, sepse: "I drejti do të
rrojë me anë të besimit". 11 Dhe ligji nuk
është nga besimi, por "njeriu që do t'i bëjë
ato, do të rrojë me anë të tyre". 12 Krishti
na shpengoi nga mallkimi i ligjit, sepse u
bë mallkim për ne (duke qenë se është
shkruar: "I mallkuar është kushdo që varet
në dru"), 13 që bekimi i Abrahamit t'u vijë
johebrenjve me anë të Jezu Krishtit, që ne
të marrim premtimin e Frymës me anë të
besimit. 14 O vëllezër, po ju flas në mënyrën
e njerëzve: në qoftë se një besëlidhje është
aprovuar, edhe pse është besëlidhje njeriu,
askush nuk e zhvleftëson as nuk i shton
gjë. 15 Dhe premtimet iu bënë Abrahamit
dhe pasardhjes së tij. Shkrimi nuk thotë:
"Edhe pasardhësve" si të ishin shumë, por
të një të vetme: "Dhe pasardhjes sate",
pra Krishti. 16 Dhe unë them këtë: ligji, që
erdhi katërqind e tridhjetë vjet më pas, nuk
e zhvleftëson besëlidhjen e aprovuar më
parë nga ana e Perëndisë në Krishtin, në
mënyrë që të prishë premtimin. 17 Sepse,
në qoftë se trashëgimi është nga ligji, nuk
është më nga premtimi. Por Perëndia ia
fali atë Abrahamit me anë të premtimit.
18 Atëherë, pse u dha ligji? Ai u shtua për
shkak të shkeljeve, deri sa të vinte pasard-
hja së cilës i qe bërë premtimi; dhe ky ligj
u shpall nëpërmjet engjëjve, me anë të një
ndërmjetësi. 19 Dhe ndërmjetësi nuk është
ndërmjetës i një ane të vetme, kurse Perën-
dia është një. 20 A thua atëherë ligji është
kundër premtimeve të Perëndisë? Kurrsesi
jo! Sepse po të ishte dhënë një ligj që mund
të jepte jetë, drejtësia do të ishte me të
vërtetë prej ligjit. 21 Por Shkrimi i mbylli
të gjitha gjërat nën mëkatin, që t'u jepej
besimtarëve premtimi nëpërmjet besimit
të Jezu Krishtit. 22 Dhe, para se të vinte be-
simi, ne ruheshim nën ligjin, si të mbyllur,
duke pritur besimin që duhej të zbulohej.
23 Kështu ligji qe mësuesi ynë për te Krishti,
që ne të shfajësohemi me anë të besimit.
24 Por, mbasi besimi erdhi, ne nuk jemi më
nën ndonjë mësues, 25 sepse të gjithë ju jeni
bij të Perëndisë me anë të besimit te Jezu

Krishti. 26 Sepse të gjithë ju që jeni pagëzuar
në Krishtin, Krishtin keni veshur. 27 Nuk ka
as Jude, as Grek, nuk ka as skllav as të lirë,
nuk ka as mashkull as femër, sepse të gjithë
jeni një në Jezu Krishtin. 28 Dhe, në qoftë se
jeni të Krishtit, jeni pra pasardhja e Abra-
hamit dhe trashëgimtarë sipas premtimit.
29 Edhe them se për sa kohë trashëgimtari
është i mitur, nuk dallohet fare nga skllavi,
megjithëse është zot i të gjithave,

4

1 por ai është nën kujdestarë dhe admini-
stratorë deri në kohën e caktuar nga i ati.
2 Kështu edhe ne, sa ishim të mitur, ishim të
robëruar nën elementet e botës, 3 por, kur
u mbush koha, Perëndia dërgoi Birin e tij,
të lindur prej gruaje, të nënshtruar ligjit,
4 që të shpengonte ata që ishin nën ligj, që
ne të fitojmë birërinë. 5 Dhe, duke qenë se
jeni bij, Perëndia dërgoi Frymën e Birit të
tij në zemrat tuaja që thërret: "Abba, Atë!".
6 Prandaj ti nuk je më shërbëtor, por bir;
dhe në qoftë se je bir, je edhe trashëgimtar i
Perëndisë me anë të Krishtit. 7 Por atëherë,
duke mos njohur Perëndinë, u shërbyet
atyre që prej natyre nuk janë perëndi;
8 kurse tani, mbasi njohët Perëndinë, më
mirë të them se u njohët prej Perëndisë,
vallë si ktheheni përsëri te elementet e
dobët dhe të varfër, tek të cilët doni përsëri
t'u nënshtroheni? 9 Sepse ju i kremtoni
me kujdes disa ditë, muaj, stinë dhe vite.
10 Kam frikë se mos jam munduar më kot
për ju. 11 O vëllezër, bëhuni si unë, sepse
edhe unë jam si ju; ju lutem, o vëllezër,
ju s'më keni bërë asnjë të keqe. 12 Dhe ju
e dini se në të kaluarën unë ju predikova
ungjillin me dobësi të mishit; 13 dhe ju nuk
më përbuzët aspak dhe s'patët neveri për
provën që ishte në mishin tim, por më
pranuat si engjëll Perëndie, si Jezu Krishtin
vet. 14 Cili ishte, pra, gëzimi juaj? Sepse unë
dëshmoj për ju se, po të qe e mundur, ju
do të nxirrnit edhe sytë tuaj dhe do të m'i
jepnit mua. 15 A thua u bëra armiku juaj,
duke ju thënë të vërtetën? 16 Ata tregohen
të zellshëm ndaj jush, por jo për qëllime të
ndershme; madje ata duan t'ju shkëputin
që të jeni të zellshëm ndaj tyre. 17 Mirë
është të jesh gjithnjë i zellshëm për të mirë,
dhe jo vetëm kur ndodhem midis jush.
18 Djemtë e mi, që unë i lind përsëri, derisa të
formohet Krishti në ju! 19 Do të doja tashti të
isha midis jush dhe ta ndryshoja tingullin e
zërit tim, sepse jam ndërdyshas ndaj jush.
20 Po më thoni, ju që doni të jeni nën ligj, a
nuk e dëgjoni ligjin? 21 Sepse është shkruar
se Abrahami pati dy bij: një nga shërbëtorja
dhe tjetri nga e lira. 22 Dhe ai që lindi nga
shërbëtorja lindi sipas mishit, por ai që
lindi nga e lira lindi për hir të premtimit.
23 Këto gjëra kanë një kuptim alegorik, sepse
këto dy gra janë dy besëlidhje: një nga
mali Sinai, që ngjiz për skllavëri, dhe është
Agari. 24 Dhe Agari është mali Sinai në
Arabi dhe i përgjigjet Jeruzalemit të kohës
së sotme; dhe ajo është skllave me bijtë e
saj. 25 Ndërsa Jeruzalemi nga lart është i lirë
dhe është nëna e ne të gjithëve. 26 Sepse
është shkruar: "Gëzohu ti, o shterpë, që
nuk lind! Shpërthe dhe klith, ti që nuk
i provon dhembjet e lindjes, sepse bijtë e
së braktisurës do të jenë më të shumtë se
të asaj që e kishte burrin". 27 Kurse ne, o
vëllezër, jemi bij të premtimit, sikundër
ishte Isaku. 28 Po, sikurse atëherë ai që lindi
sipas mishit përndiqte atë që kishte lindur
sipas Frymës, kështu është edhe tani. 29 Po
çfarë thotë shkrimi? "Dëboje skllaven dhe
djalin e saj, sepse i biri i skllaves nuk mund
të jetë trashëgimtar bashkë me djalin e së
lirës". 30 Kështu, pra, vëllezër, ne nuk jemi
bij të skllaves, por të së lirës. 31 Qëndroni,
pra, të patundur në lirinë, me të cilën
Krishti na liroi, dhe mos hyni përsëri nën
zgjedhën e skllavërisë.

5

1 Ja, unë, Pali, po ju them se, në qoftë
se rrethpriteni, Krishti nuk do t'ju bëjë
dobi aspak. 2 Edhe i dëshmoj përsëri çdo
njeriu që rrethpritet, se ai është i de-
tyruar të zbatojë mbarë ligjin. 3 Ju që
kërkoni të shfajësoheni me anë të ligjit,
jeni ndarë nga Krishti; ratë poshtë nga hiri.
4 Ne në fakt në Frymë, nëpërmjet besimit
presim shpresën e drejtësisë, 5 sepse në Jezu
Krishtin, as rrethprerja, as parrethprerja
s'kanë ndonjë vlerë, por besimi që vepron
me anë dashurie. 6 Ju vraponit bukur;
kush ju ka penguar që të mos i bindeni
së vërtetës? 7 Kjo bindje nuk vjen nga ai
që ju thërret. 8 Pak maja e bën të vijë
gjithë brumin. 9 Kam besim te Perëndia për
ju, se nuk do të mendoni ndryshe; por ai

që ju turbullon juve, kushdo qoftë, do të
marrë dënimin. 10 Sa për mua, o vëllezër, në
qoftë se unë vazhdoj të predikoj rrethpre-
rjen, përse më përndjekin akoma? Atëherë
skandali i kryqit ra poshtë. 11 Oh, sikur
ata që ju turbullojnë, të gjymtoheshin vetë!
12 Sepse ju, o vëllezër, u thirrët në liri; por
mos e përdorni këtë liri si një rast për
mishin, por, me dashuri t'i shërbeni njëri-
tjetrit. 13 Sepse gjithë ligji përmblidhet në
këtë fjalë, të vetme: "Duaje të afërmin tënd
porsi vetveten!". 14 Sepse nëse ju kafshoni
dhe hani njëri-tjetrin, ruhuni mos prisheni
njëri nga tjetri. 15 Dhe unë them: Ecni sipas
Frymës dhe nuk do ta përmbushni dëshirat
e mishit, 16 sepse mishi ka dëshira kundër
Frymës, dhe Fryma ka dëshira kundër
mishit; dhe këto janë të kundërta me njëra-
tjetrën, që ju të mos bëni ato që dëshironi.
17 Por në qoftë se udhëhiqeni nga Fryma,
ju nuk jeni nën ligj. 18 Dhe veprat e mishit
janë të zbuluar dhe janë: kurorëshkelja,
kurvëria, ndyrësia, shthurja, 19 idhujtaria,
magjia, armiqësimi, grindjet, xhelozitë,
mëritë, zënkat, përçarjet, tarafet, 20 smira,
vrasjet, të dehurit, grykësia dhe gjëra të
ngjashme me këto, për të cilat po ju par-
alajmëroj, si kurse ju thashë edhe më parë,
se ata që i bëjnë këto gjëra nuk do të
trashëgojnë mbretërinë e Perëndisë. 21 Por
fryti i Frymës është: dashuria, gëzimi,
paqja, durimi, mirëdashja, mirësia, besimi,
zemërbutësia, vetëkontrolli. 22 Kundër kë-
tyre gjërave nuk ka ligj. 23 Edhe ata që janë
të Krishtit e kanë kryqëzuar mishin bashkë
me pasionet dhe lakmitë të tij. 24 Në qoftë se
rrojmë në Frymë, në Frymë edhe duhet të
ecim. 25 Le të mos jemi mburravecë, duke
provokuar dhe duke pasur smirë njëri-
tjetrin. 26 Vëllezër, në qoftë se dikush bie në
ndonjë faj, ju që jeni frymëror, lartësojeni
me frymë butësie. Por ki kujdes veten
tënde, se mos tundohesh edhe ti.

6

1 Mbani barrët e njëri-tjetrit dhe kështu
do të përmbushni ligjin e Krishtit. 2 Sepse
në qoftë se dikush mendon se është diçka,
pa qenë asgjë, ai gënjen veten e vet. 3 Dhe
secili të analizojë veprën e tij dhe atëherë
do të ketë arsye të mburret vetëm për
veten e tij dhe jo lidhur me tjetrin. 4 Sepse
secili do të mbajë barrën e vet. 5 Ai që merr
mësim në fjalën, le ta bëjë pjestar të të
gjitha të mirave të tij atë që e mëson. 6 Mos
u gënjeni: Perëndia nuk vihet dot në lojë,
sepse ç'të mbjellë njeriu, atë edhe do të ko-
rrë. 7 Sepse ai që mbjell për mish të tij, do të
korrë nga mishi i tij prishje, por ai që mbjell
për Frymë, do të korrë nga Fryma jetë të
përjetshme. 8 Le të mos lodhemi duke bërë
të mirën; sepse, po të mos lodhemi, do të
korrim në kohën e vet. 9 Prandaj, sa të kemi
rast, le t'u bëjmë të mirën të gjithëve, por
në radhë të parë atyre që janë në familjen
e besimit. 10 Shikoni me çfarë shkronjash
të mëdha ju kam shkruar me dorën time!
11 Të gjithë ata që duan të duken të mirë
në mish, ju shtrëngojnë që të rrethpriteni
vetëm që të mos përndiqeni për kryqin e
Krishtit. 12 Sepse as vetë ata që rrethpriten
nuk e zbatojnë ligjin, por duan që ju të
rrethpriteni, që ata të mburren në mishin
tuaj. 13 Sa për mua, mos ndodhtë kurrë
që unë të mburrem me tjetër gjë, veç për
kryqin e Zotit tonë Jezu Krisht, për të cilin
bota është kryqëzuar tek unë edhe unë te
bota. 14 Sepse në Jezu Krishtin as rrethpre-
rja, as parrethprerja s'kanë ndonjë vlerë,
por krijesa e re. 15 Dhe të gjithë ata që do
të ecin sipas kësaj rregulle paçin paqe dhe
mëshirë, e ashtu qoftë edhe për Izraelin e
Perëndisë. 16 Tash e tutje askush të mos
më trazojë, sepse unë mbaj në trupin tim
shenjat e Zotit Jezus. 17 Vëllezër, hiri i
Zotit tonë Jezu Krisht qoftë me frymën tuaj.
Amen. 18 Pali, apostulli i Jezu Krishtit me
anë të vullnetit të Perëndisë, shenjtorëve
që janë në Efes dhe besimtarëve në Jezu
Krishtin:

Efesianëve

1 Hir dhe paqe qoftë mbi ju prej
Perëndisë, Ati ynë, dhe nga Zoti Jezu Krisht.
2 I bekuar qoftë Perëndia, Ati i Zotit tonë
Jezu Krisht, që na bekoi me çdo bekim
frymëror në vendet qiellore në Krishtin,
3 sikurse na zgjodhi në të përpara se të
themelohej bota, që të jemi të shenjtë dhe
të papërlyer përpara tij në dashuri, 4 duke
na paracaktuar që të birësohemi në veten
e tij me anë të Jezu Krishtit, sipas pëlqimit
të vullnetit të vet, 5 për lëvdim të lavdisë
së hirit të tij, me të cilin na bëri të pëlqyer
në të dashurin Birin e tij, 6 në të cilin kemi
shpengimin me anë të gjakut të tij, faljen
e mëkateve sipas pasurivë së hirit të tij,
7 të cilin e bëri të teprojë ndaj nesh me
gjithë urtësinë dhe mençurinë, 8 duke bërë
të njohur tek ne misterin e vullnetit të tij
sipas pëlqimit të tij, që ai e kish përcaktuar
me veten e tij, 9 që, kur të plotësoheshin
kohërat, t'i sillte në një krye të vetëm, në
Krishtin, të gjitha gjërat, ato që janë në
qiejt dhe ato që janë mbi dhe. 10 Në të edhe
kemi qenë zgjedhur për një trashëgimi,
duke qenë të paracaktuar sipas vendimit
të atij që vepron të gjitha sipas këshillës së
vullnetit të tij, 11 që ne të jemi për lëvdim të
lavdisë së tij, ne që shpresuam qysh më
parë në Krishtin. 12 Në të edhe ju, pasi
e dëgjuat fjalën e së vërtetës, ungjillin e
shpëtimit tuaj, dhe pasi besuat, u vulosët
me Frymën e Shenjtë të premtimit, 13 i
cili është kapari i trashëgimisë tonë, për
shpengimin e plotë të zotërimit të blerë,
për lëvdim të lavdisë së tij. 14 Prandaj edhe
unë, qëkur dëgjova për besimin tuaj në
Jezu Krishtin dhe për dashurinë që keni
ndaj gjithë shenjtorëve, 15 nuk pushoj së
falënderuari për ju dhe duke ju kujtuar në
lutjet e mia, 16 që Perëndia i Zotit tonë Jezu
Krisht, Ati i lavdisë, t'ju japë juve Frymën
e diturisë dhe të zbulesës, në njohurinë
e tij, 17 dhe t'u ndriçojë sytë e mendjes
suaj, që të dini cila është shpresa e thirrjes
së tij dhe cilat janë pasuritë e lavdisë së
trashëgimisë së tij në shenjtorët, 18 dhe cila
është madhështia e jashtëzakonshme e
fuqisë së tij ndaj nesh, që besojmë sipas
veprimit të forcës së fuqisë së tij, 19 të
cilën e vuri në veprim në Krishtin, duke
e ringjallur prej së vdekurish dhe duke e
vënë të ulej në të djathtën e tij në vendet
qiellore, 20 përmbi çdo principatë, pushtet,
fuqi, zotërim dhe çdo emër që përmendet
jo vetëm në këtë epokë, por edhe në atë
të ardhme, 21 dhe vuri çdo gjë nën këmbët
e tij, edhe ia dha për krye përmbi çdo gjë
kishës, 22 e cila është trupi i tij, plotësia i atij
që mbush çdo gjë në të gjithë. 23 Ai ju dha
jetë edhe juve, që ishit të vdekur në faje
dhe në mëkate,

2

1 në të cilat keni ecur dikur, sipas ecjës
së kësaj bote, sipas prijësit të pushtetit
të erës, sipas frymës që vepron tani në
bijtë e mosbindjes, 2 ndërmjet të cilëve
edhe ne dikur jetuam në lakmitë e mishit
tonë duke i plotësuar dëshirat e mishit dhe
të mendjes, dhe ishim prej natyre bij të
zemërimit, ashtu si edhe të tjerët. 3 Por
Perëndia, që është i pasur në mëshirë, për
shkak të dashurisë së tij të madhe me të
cilën na deshi, 4 edhe atëherë kur ishim të
vdekur në faje, na dha jetë me Krishtin (ju
jeni të shpëtuar me anë të hirit), 5 edhe
na ringjalli me të, dhe me të na vuri të
rrimë në vendet qiellore në Krishtin Jezus,
6 për të treguar në epokat që do të vijnë
pasurinë e pamasë të hirit të tij, me anë të
mirësisë ndaj nesh në Krishtin Jezus. 7 Ju
në fakt, jeni të shpëtuar me anë të hirit,
nëpërmjet besimit, dhe kjo nuk vjen nga ju,
po është dhurata e Perëndisë, 8 jo nga vepra,
që të mos mburret askush. 9 Ne në fakt
jemi vepra e tij, e krijuar në Krishtin Jezus
për veprat e mira që Perëndia përgatiti që
më parë, që ne të ecim në to. 10 Prandaj
kujtohuni se dikur ju johebrenj në mish,
të quajtur të parrethprerë nga ata që e
quajnë veten të rrethprerë, sepse të tillë u
bënë në mish, nga dora e njeriut, 11 ishit në
atë kohë pa Krishtin, të huaj në qytetërinë
e Izraelit dhe të huaj për besëlidhjen e
premtimit, pa pasur shpresë dhe duke qënë
pa Perëndi në botë. 12 Por tani, në Krishtin
Jezus, ju që dikur ishit larg, u afruat me
anë të gjakut të Krishtit. 13 Ai në fakt,
është paqja jonë, ai që ka bërë nga të dy
popujt një dhe ka shembur murin e ndarjes,
14 duke e prishur armiqësinë në mishin e
tij, ligjin e urdhërimeve të përftuar nga

porosi, për të krijuar në vetvete nga dy
një njeri të ri, duke bërë paqen, 15 dhe për
t'i pajtuar të dy me Perëndinë në një trup
të vetëm me anë të kryqit, mbasi vrau
armiqësinë në vetvete. 16 Dhe ai erdhi për
t'ju shpallur paqen, juve që ishit larg dhe
atyre që ishin afër, 17 sepse përmes tij që të
dy kemi hyrje tek Ati nëpër një Frymë të
vetme. 18 Ju, pra, nuk jeni më të huaj, as
bujtës, por bashkëqytetarë të shenjtorëve
dhe pjestarë të familjes së Perëndisë, 19 të
ndërtuar mbi themelin e apostujve dhe të
profetëve, duke qënë Jezu Krishti vetë guri
i qoshes, 20 mbi të cilin gjithë ndërtesa, e
lidhur mirë, rritet për të qenë një tempull i
shenjtë në Zotin, 21 në të cilin edhe ju jeni
bashkëndërtuar për të qenë një banesë e
Perëndisë në Frymë. 22 Për këtë arsye unë,
Pali, jam i burgosuri i Jezu Krishtit për ju
johebrenjtë,

3

1 dhe nëse keni dëgjuar për dhënien e
hirit të Perëndisë, që më është besuar për
ju; 2 se si, me zbulesë, ai ma bëri të njohur
misterin, sikurse ju shkrova më përpara me
pak fjalë. 3 Duke i lexuar këto, ju mund
të kuptoni cila është inteligjenca ime në
misterin e Krishtit, 4 që nuk iu bë i njo-
hur në epokat e tjera bijve të njerëzve,
ashtu si iu zbulua tani apostujve të shenjtë
dhe profetëve të tij me anë të Frymës,
5 që johebrenjtë të jenë bashkëtrashëgim-
tarë të të njëjtit trup dhe bashkëpjesëtarë
të premtimit të tij në Krishtin nëpërmjet
ungjillit, 6 shërbenjës i të cilit u bëra, sipas
dhunëtisë së hirit të Perëndisë që m'u dha
në sajë të fuqisë së tij. 7 Mua, më të voglit
nga të gjithë shenjtorët, m'u dha ky hir
për të shpallur midis johebrenjve pasuritë
e papërshkrueshme të Krishtit, 8 dhe për
t'u manifestuar të gjithëve pjesëmarrjen e
misterit, i cili nga epokat më të lashta qe
fshehur në Perëndinë, i cili krijoi të gjitha
gjërat nëpërmjet Jezu Krishtit; 9 që nëpër-
mjet kishës, në kohën e tashme u mani-
festohej principatave dhe pushtetëve, në
vendet qiellore, dituria e shumëllojshme e
Perëndisë, 10 sipas qëllimit të përjetshëm që
ai kreu në Krishtin Jezus, Zotin tonë, 11 në të
cilin kemi lirinë dhe hyrjen te Perëndia në
mirëbesimin nëpërmjet besimit në të. 12 Për
këtë arsye ju lutem që të mos dekurajoheni
për shkak të mundimeve të mia që vuaj për
ju, e cila është lavdia juaj. 13 Për këtë arsye
unë po i ul gjunjët e mi përpara Atit të Zotit
tonë Jezu Krisht, 14 nga i cili merr emër çdo
familje në qiejt dhe mbi tokë, 15 që t'ju japë,
sipas pasurisë së lavdisë së vet, të forcoheni
me fuqi nëpërmjet Frymës të tij në njeriun
e përbrendshëm, 16 që Krishti të banojë në
zemrat tuaja me anë të besimit, 17 që, të
rrënjosur dhe të themeluar në dashuri, të
mund të kuptoni me të gjithë shenjtorët
cila është gjërësia, gjatësia, thellësia dhe
lartësia, 18 dhe ta njihni dashurinë e Krishtit
që tejkalon çdo njohuri, që të mbusheni me
tërë plotësinë e Perëndisë. 19 Tani atij që,
sipas fuqisë që vepron në ne, mund të bëjë
jashtë mase më tepër nga sa kërkojmë ose
mendojmë, 20 atij i qoftë lavdia në kishën në
Krishtin Jezus për të gjitha brezat, në jetë
të jetëve. Amen. 21 Unë, pra, i burgosuri
për Zotin, ju bëj thirrje që të ecni denjësisht
sipas thirrjes për të cilën u thirrët,

4

1 me çdo përulësi e zemërbutësi, me
durim, duke e duruar njëri-tjetrin në
dashuri, 2 duke u përpjekur të ruani
unitetin e Frymës në lidhjen e paqes. 3 Është
një trup i vetëm dhe një Frym i vetëm,
sikurse ju u thirrët në shpresën e vetme
të thirrjes suaj. 4 Është një Zot i vetëm,
një besim i vetëm, një pagëzim i vetëm,
5 një Perëndi i vetëm dhe Atë i të gjithëve,
që është përmbi të gjithë, në mes të të
gjithëve dhe në ju të gjithë. 6 Po secilit nga
ne iu dha hiri sipas masës së dhuntisë së
Krishtit. 7 Për ç'ka Shkrimi thotë: "Kur ai
u ngjit lart, ai e burgosi burgosjen dhe u
dha dhurata njerëzve". 8 Tani kjo: "Ai u
ngjit", ç'do të thotë tjetër përveç se ai më
parë edhe kishte zbritur në pjesët më të
ulta të dheut? 9 Ai që zbriti është po ai që
edhe u ngjit përmbi të gjithë qiejt, për të
përmbushur të gjitha gjërat. 10 Dhe ai vetë
i dha disa si apostuj, të tjerë si profetë,
të tjerë si ungjilltarë dhe të tjerë si barinj
e mësues, 11 për përsosjen e shenjtorëve,
për veprën e shërbimit dhe për ndërtimin
e trupit të Krishtit, 12 derisa të arrijmë të
gjithë te uniteti i besimit dhe të njohjes së
Birit të Perëndisë, te një njeri i përsosur,
në masën e shtatit të plotësisë së Krishtit,
13 që të mos jemi më foshnja, të lëkundur

dhe të transportuar nga çdo erë doktrineje,
nga mashtrimi i njerëzve, nga dinakëria e
tyre nëpërmjet gënjeshtrave të gabimit,
14 por, duke thënë të vërtetën me dashuri,
të rritemi në çdo gjë drejt atij që është kreu,
Krishti. 15 Prej të cilit gjithë trupi, i lidhur
mirë dhe i bashkuar, me anë të kontributit
që jep çdo gjymtyrë dhe sipas forcës së
çdo pjese të veçantë, shkakton rritjen
e trupit, për ndërtimin e vetes së tij në
dashuri. 16 Këtë, pra, po dëshmoj në Zotin:
të mos ecni më si po ecin ende johebrenjtë
e tjerë, në kotësinë e mendjes së tyre,
17 të errësuar në mendje, të shkëputur nga
jeta e Perëndisë, për shkak të padijes që
është në ta dhe ngurtësimit të zemrës së
tyre. 18 Ata, duke u bërë të pandjeshëm, e
dhanë veten në shthurje, duke kryer çdo
papastërti me lakmi të pangopur. 19 Por
ju nuk e keni njohur kështu Krishtin, 20 në
qoftë se e keni dëgjuar atë dhe keni qënë
të mësuar në të sipas së vërtetës që është
në Jezusin, 21 që të zhvisheni, për sa i
takon sjelljes së mëparshme, nga njeriu i
vjetër që korruptohet me anë të lakmive të
gënjeshtrës, 22 dhe të përtëriteni në frymën
e mendjes suaj 23 dhe të visheni me njeriun e
ri, të krijuar sipas Perëndisë në drejtësinë
dhe shenjtërinë e së vërtetës. 24 Prandaj,
duke e lënë mënjanë gënjeshtrën, secili
t'i thotë të vërtetën të afërmit të vet,
sepse jemi gjymtyrë, njeri me tjetrin.
25 Zemërohuni dhe mos mëkatoni; dielli të
mos perëndojë mbi inatin tuaj; 26 dhe mos i
jepni vend djallit. 27 Ai që vidhte, le të mos
vjedhë më, por më tepër të mundohet duke
bërë ndonjë punë të mirë me duart e veta,
që të ketë t'i japë diçka atij që ka nevojë.
28 Asnjë fjalë e keqe le të mos dalë nga goja
juaj, por ajo që është e mirë për ndërtimin,
sipas nevojës, që t'u japë hir atyre që
dëgjojnë. 29 Dhe mos e trishtoni Frymën e
Shenjtë të Perëndisë, me të cilin u vulosët
për ditën e shpengimit. 30 Le të flaket larg
jush çdo hidhërim, zemërim, inat, trazirë
dhe shpifje me çdo ligësi. 31 Por jini të mirë
dhe të mëshirshëm njeri me tjetrin, duke e
falur njëri-tjetrin, sikurse edhe Perëndia ju
ka falur në Krishtin. 32 Bëhuni pra imitues
të Perëndisë, si bij shumë të dashur,

5

1 edhe ecni në dashuri, sikurse edhe Kr-
ishti na deshi dhe e dha veten e tij për ne,
si ofertë e flijim Perëndisë, si një parfum
erëmirë. 2 Por, ashtu si u ka hije shenjtorëve, as kurvëria, as ndonjë papastërti, as
kurnacëri të mos zihet në gojë midis jush;
3 as pandershmëri, as të folur pa mend e
të përqeshur, të cilat nuk kanë hije, por
më tepër të ketë falenderime. 4 Të dini në
fakt këtë: asnjë kurvar, ose i ndyrë ose
kurnac, i cili është idhujtar, nuk ka ndonjë
trashëgim në mbretërinë e Krishtit dhe të
Perëndisë. 5 Askush të mos ju gënjejë me
fjalë të kota, sepse, për shkak të këtyre
gjërave, vjen zemërimi i Perëndisë mbi
bijtë e mosbindjes. 6 Mos jini, pra, shokë
me ta. 7 Sepse dikur ishit errësirë, por
tani jeni dritë në Zotin; ecni, pra, si bij
të dritës, 8 sepse fryti i Frymës konsiston
në gjithçka që është mirësi, drejtësi dhe
të vërtetë, 9 duke provuar çfarë është e
pranueshme për Perëndinë. 10 Dhe mos
merrni pjesë në punët e pafrytshme të errësirës, por më tepër t'i qortoni, 11 sepse ato
që bëjnë ata në fshehtësi, është turp edhe të
thuhen. 12 Kurse të gjitha gjërat, kur dalin
në dritë, bëhen të dukshme, sepse çdo gjë
që shfaqet është dritë. 13 Prandaj Shkrimi
thotë: "Zgjohu, ti që fle, dhe ringjallu prej
së vdekurish, dhe Krishti do të shndrisë
mbi ty". 14 Kujdesuni, pra, që të ecni me
kujdes dhe jo si të marrët, por si të mençurit, 15 duke e shfyrtësuar kohën, sepse ditët
janë të mbrapshta. 16 Prandaj mos u bëni
të pakujdesshëm, por kuptoni cili është
vullneti i Zotit. 17 Dhe mos u dehni me
verë, në të cilën ka shthurje, por mbushuni
me Frymë, 18 duke i folur njeri tjetrit me
psalme, himne dhe këngë frymërore, duke
kënduar dhe duke lavdëruar Zotin me zemrën tuaj, 19 duke e falënderuar vazhdimisht
për çdo gjë Perëndinë dhe Atin, në emër
të Zotit tonë Jezu Krisht; 20 nënshtrohuni
njëri-tjetrit në druajtjen e Krishtit! 21 Ju,
gratë, nënshtrohuni burrave tuaj porsi
Zotit, 22 sepse burri është kreu i gruas,
sikurse edhe Krishti është kreu i kishës, dhe
ai vetë është Shpëtimtari i trupit. 23 Ashtu
si kisha i është nënshtruar Krishtit, kështu
gratë duhet t'i nënshtrohen burrave të tyre
në çdo gjë. 24 Ju, burra, t'i doni gratë tuaja,
sikurse edhe Krishti ka dashur kishën dhe
e ka dhënë veten e vet për të, 25 që ta
shenjtërojë, pasi e pastroi me larjen e ujit

me anë të fjalës, [26] që ta nxjerrë atë përpara
vetes të lavdishme, pa njolla a rrudha a
ndonjë gjë të ti-llë, por që të jetë e shen-
jtë dhe e paqortueshme. [27] Kështu burrat
duhet t'i duan gratë e veta porsi trupat
e tyre; kush do gruan e vet do vetveten.
[28] Sepse askush nuk urreu mishin e vet, por
e ushqen dhe kujdeset me butësi për të,
sikurse edhe Zoti bën me kishën, [29] sepse ne
jemi gjymtyrë të trupit të tij, të mishit të
tij dhe të kockave të tij. [30] "Prandaj njeriu
do të lërë babanë e vet dhe nënën e vet dhe
do të bashkohet me gruan e vet, dhe të dy
do të bëhen një mish i vetëm". [31] Ky mister
është i madh; tani unë e them në lidhjen
me Krishtin dhe me kishën. [32] Por secili
nga ju kështu ta dojë gruan e vet sikurse
e do veten e vet; dhe po kështu gruaja
ta respektojë burrin. [33] Fëmijë, binduni
prindërve tuaj në Zotin, sepse kjo është e
drejtë.

6

[1] "Ndero babanë tënd dhe nënën tënde",
ky është urdhërimi i parë me premtim,
[2] "që ti të jesh mirë dhe të jetosh gjatë mbi
dhe". [3] Dhe ju, etër, mos provokoni për
zemërim fëmijtë tuaj, por i edukoni në disi-
plinë dhe në kështillë të Zotit. [4] Ju, shërbë-
torë, bindjuni zotërinjve tuaj sipas mishit
me druajtje dhe dridhje, në thjeshtësinë
e zemrës suaj, porsi Krishtit, [5] duke mos
shërbyer për sy e faqe, si ata që duan
t'u pëlqejnë njerëzve, por si shërbëtorë të
Krishtit, duke bërë vullnetin e Perëndisë
me zemër, [6] duke shërbyer me dashuri si
për Krishtin dhe jo si për njerëzit, [7] duke
ditur se gjithsecili, qoftë skllav apo i lirë, po
të bëjë të mirën, do të marrë shpërblimin
nga Zoti. [8] Dhe ju, zotërinj, bëni po kështu
ndaj tyre, duke i lënë kërcënimet, duke
ditur që i tyre dhe juaji Zot është në qiell
dhe se tek ai nuk ka asnjë anësi. [9] Për
çfarë mbetet, vëllezërit e mi, forcohuni në
Zotin dhe në forcën e fuqisë së tij. [10] Vishni
gjithë armatimin e Perëndisë që të mund të
qëndroni kundër kurtheve të djallit, [11] sepse
beteja jonë nuk është kundër gjakut dhe
mishit, por kundër principatave, kundër
pushteteve, kundër sunduesve të botës së
errësirës të kësaj epoke, kundër frymërave
të mbrapshta në vendet qiellore. [12] Prandaj
merreni të gjithë armatimin e Perëndisë,
që të mund të rezistoni në ditën e mbrap-
shtë dhe të mbeteni më këmbë pasi t'i keni
kryer çdo gjë. [13] Qëndroni, pra, të fortë,
duke patur në ijë brezin e së vërtetës, të
veshur me parzmoren e drejtësisë, [14] dhe
duke mbathur këmbët me gatishmërinë e
ungjillit të paqes, [15] mbi të gjitha, duke
marrë mburojën e besimit, me të cilën
mund të shuani të gjitha shigjetat e zjarrta
të të ligut. [16] Merrni edhe përkrenaren e
shpëtimit dhe shpatën e Frymës, që është
fjala e Perëndisë, [17] duke u lutur në çdo
kohë dhe me çdo lloj lutjeje dhe përgjërimi
në Frymën, duke ndenjur zgjuar për këtë
qëllim me çdo ngulmim dhe lutje për të
gjithë shenjtorët, [18] dhe edhe për mua, që
kur të hap gojën time, të më jepet të flas
lirësisht për ta bërë të njohur misterin e
ungjillit, [19] për të cilin jam i dërguari në
pranga, që të mund të shpall lirësisht, siç
e kam për detyrë. [20] Por, që ta dini edhe ju
si jam dhe çfarë bëj, Tikiku, vëllai i dashur
dhe shërbenjësi besnik në Zotin, do t'ju in-
formojë për të gjitha; [21] të cilin pikërisht për
këtë qëllim po ju kam dërguar, që të jeni në
dijeni të gjendjes sonë dhe të ngushëllojë
zemrat tuaja. [22] Paqe vëllezërve dhe dashuri
me besim nga Perëndia Ati dhe nga Zoti
Jezu Krisht. [23] Hiri qoftë me të gjithë ata që
duan Zotin tonë Jezu Krisht me sinqeritet.
[24] Pali dhe Timoteu, shërbëtorë të Jezu Kr-
ishtit, gjithë shenjtorëve në Jezu Krishtin
që janë në Filipi, bashkë me peshkopët dhe
dhjakët:

Filipianëve

1 paçi hir e paqe nga Perëndia, Ati ynë,
dhe nga Zoti Jezu Krisht. 2 E falënderoj
Perëndinë tim, sa herë që ju kujtoj, 3 duke
iu lutur gjithmonë me gëzim për ju të gjithë
në çdo lutje që bëj, 4 për pjesëmarrjen tuaj
në ungjillin që nga dita e parë e deri tani,
5 duke qënë i bindur për këtë, se ai që nisi
një punë të mirë në ju, do ta përfundojë
deri në ditën e Jezu Krishtit. 6 Dhe është
e drejtë që unë të ndjej këto për ju të
gjithë, sepse ju kam në zemër, sepse ju si
në vargonjtë e mi ashtu edhe në mbrojtjen
dhe në vërtetimin e ungjillit jeni të gjithë
pjestarë me mua të hirit. 7 Sepse Perëndia,
është dëshmitari im, si ju dua të gjithë me
dashuri të zjarrtë në Jezu Krisht. 8 Dhe
për këtë lutem që dashuria juaj të teprojë
gjithnjë e më shumë në njohuri dhe në
çdo dallim, 9 që të dalloni gjërat më të
mira dhe të mund të jeni të pastër dhe
panjollë për ditën e Krishtit, 10 të mbushur
me fryte drejtësie që arrihen me anë të
Jezu Krishtit, për lavdi e për lëvdim të
Perëndisë. 11 Tani, vëllezër dua ta dini, se
gjërat që më kanë ndodhur ndihmuan më
shumë për përhapjen e ungjillit, 12 aq sa
gjithë pretoriumi dhe të tjerët mbarë e dinë
se unë jam në vargonj për Krishtin; 13 dhe
pjesa më e madhe e vëllezërve në Zotin, të
inkurajuar nga vargonjtë e mia, kanë marrë
me shumë guxim në shpalljen e fjalës së
Perëndisë pa frikë. 14 Disa me të vërtetë
predikojnë Krishtin edhe për smirë dhe për
grindje, por disa të tjerë me vullnet të mirë.
15 Këta e predikojnë Krishtin për grindje,
me qëllime jo të pastra, duke menduar që
t'u shtojnë pikëllimin vargonjve të mia.
16 kurse ata e bëjnë nga dashuria, duke ditur
se unë jam vënë për mbrojtjen e ungjillit.
17 Ç'rëndësi ka? Sido që të jetë, me shtirje
o sinqerisht, Krishti shpallet; dhe për këtë
unë gëzohem, dhe do të gëzohem. 18 E di në
fakt, se kjo do të dalë për shpëtimin tim, me
anë të lutjes suaj dhe me ndihmën e Frymës
së Jezu Krishtit, 19 sipas të priturit tim me
padurim dhe me shpresë, se unë nuk do
të turpërohem në asnjë gjë, por me çdo
guxim, tani si gjithmonë, Krishti do të mad-
hërohet në trupin tim, ose me jetën ose me
vdekjen. 20 Sepse për mua të jetuarit është
Krishti dhe të vdekurit fitim. 21 Por nuk e di
se jeta në mish të jetë për mua një punë e
frytshme, as mund të them çfarë duhej të
zgjedh, 22 sepse unë jam i shtrënguar nga dy
anë, sepse kam dëshirë të iki nga kjo çadër
dhe të jem bashkë me Krishtin, gjëja më
e mirë, 23 por të qëndruarit në mish është
më i nevojshëm për ju. 24 Këtë e di me
siguri, që do të rri dhe qëndroj me ju të
gjithë për përparimin tuaj dhe për gëzimin
e besimit tuaj. 25 që mburrja tuaj për mua
të teprojë në Jezu Krishtin, për praninë
time sërish midis jush. 26 Ju veç, silluni në
mënyrë të denjë në ungjillin e Krishtit, që,
kur të vij e t'ju shoh, ose nga larg kur s'jam
aty, të dëgjoj për ju se qëndroni fort në një
frymë të përbashkët, duke luftuar bashkë
me një shpirt për besimin e ungjillit, 27 duke
mos u lënë të trembeni në asnjë gjë nga
kundërshtarët; kjo është për ta një provë
humbjeje, kurse për ju shpëtimi, edhe kjo
nga ana e Perëndisë. 28 Sepse juve ju është
dhënë hiri për hir të Krishtit, jo vetëm që
të besoni në të, por edhe të vuani për të,
29 duke patur të njejtën beteje që e patë
në mua, dhe tani po dëgjoni që është në
mua. 30 Pra, në qofte se ka ndonjë ngushël-
lim në Krisht, ndonjë ngushëllim dashurie,
ndonjë pjesëmarrje të Frymës, ndonjë mal-
lëngjim e dhembshuri,

2

1 atëherë e bëni të plotë gëzimin tim,
duke pasur të njejtin mendim, të njëjtën
dashuri, një unanimitet dhe një mendje të
vetme. 2 Mos bëni asgjë për rivalitet as
për mendjemadhësi, por me përulësi, secili
ta çmojë tjetrin më shumë se vetveten.
3 Mos mendojë secili për interesin e vet, por
edhe atë të të tjerëve. 4 Kini në ju po atë
ndjenjë që ishte në Jezu Krishtin, 5 i cili,
edhe pse ishte në trajtë Perëndie, nuk e
çmoi si një gjë ku të mbahej fort për të
qenë barabar me Perëndinë, 6 por e zbrazi
veten e tij, duke marrë trajtë shërbëtori,
e u bë i ngjashëm me njerëzit; 7 dhe duke
u gjetur nga pamja e jashtme posi njeri, e
përuli vetveten duke u bërë i bindur deri në
vdekje, deri në vdekje të kryqit. 8 Prandaj
edhe Perëndia e lartësoi madhërisht dhe i
dha një emër që është përmbi çdo emër,
9 që në emër të Jezusit të përkulet çdo

gju i krijesave (ose gjërave) qiellore, tokë-
sore dhe nëntokësore, 10 dhe çdo gjuhë të
rrëfejë se Jezu Krishti është Zot, për lavdi
të Perëndisë Atë. 11 Prandaj, të dashurit
e mi, ashtu sikur keni qenë gjithnjë të
bindur jo vetëm kur isha i pranishëm, por
edhe më shumë tani që jam larg, punoni
për shpëtimin tuaj me frikë e me dridhje,
12 sepse Perëndia është ai që vepron në ju
vullnetin dhe veprimtarinë, sipas pëlqimit
të tij. 13 Bëni çdo gjë pa u ankuar dhe pa
kundërshtime, 14 që të jeni të paqortueshëm
dhe të pastër, bij të Perëndisë pa të meta
në mes të një brezi të padrejtë dhe të
çoroditur, në mes të të cilit ju ndriçoni si
pishtarë në botë, duke e mbajtur lart fjalën
e jetës, 15 që unë të kem me se të krenohem
në ditën e Krishtit, se nuk vrapova kot dhe
as nuk u mundova kot. 16 Por, edhe sikur
unë të jem derdhur si flijim dhe shërbesë të
besimit tuaj, gëzohem dhe ngazëlloj me ju
të gjithë. 17 Po ashtu edhe ju gëzohuni dhe
ngazëllohuni me mua. 18 Por shpresoj, në
Zotin Jezus, t'ju dërgoj së shpejti Timoteun,
që edhe unë duke njohur kushtet tuaja të
inkurajohem, 19 sepse nuk kam asnjë në një
mendje me mua, që të kujdeset sinqerisht
për gjërat tuaja. 20 Sepse në fakt të gjithë
kërkojnë interesin e vet dhe jo gjërat e Jezu
Krishtit. 21 Por ju e njihni provën e tij se
si shërbeu bashkë me mua për ungjillin,
si një bir i shërben të atit. 22 Shpresoj,
pra, t'jua dërgoj atë, posa të kem sistemuar
kompletisht gjërat e mia. 23 Dhe kam besim
te Zoti që edhe unë vetë do të vij së shpe-
jti. 24 Por m'u duk e nevojshme t'ju dërgoj
Epafroditin, vëllanë tim dhe bashkëpunë-
torin e bashkëluftëtarin tim, që ma patët
dërguar si shërbenjës në nevojat e mia,
25 sepse kishte shumë mall për ju të gjithë
dhe ishte shumë i vrarë sepse kishit dëgjuar
se ishte i sëmurë. 26 Edhe vërtetë ai qe i
sëmurë, gati për vdekje, por Perëndia pati
mëshirë për të dhe jo vetëm për të, por
edhe për mua, që të mos kisha trishtim
mbi trishtim. 27 Për këtë arsye jua dërgova
me aq më shumë ngut, që ju, kur ta shihni
përsëri, të gëzoheni dhe unë të kem më
pak trishtim. 28 Priteni, pra, me gëzim të
madh në Zotin dhe nderoni të tillë njerëz
si ai, 29 sepse për veprën e Krishtit ai qe
shumë afër vdekjes, duke e vënë në rrezik
jetën e vet, për të përmbushur zbrazëtitë
e shërbesës tuaj ndaj meje. 30 Së fundi, o
vëllezërit e mi, gëzohuni në Zotin; për mua
nuk është e rëndë t'ju shkruaj të njëjtat
gjëra, po për ju është siguri.

3

1 Ruhuni nga qentë, ruhuni nga punë-
torët e këqij, ruhuni nga të prerët. 2 Sepse
rrethprerja e vërtetë jemi ne, që i shër-
bejmë Perëndisë në Frymë dhe që mbur-
remi në Krishtin Jezus pa besuar në mish,
3 megjithëse unë kam përse të besoj edhe
në mishin; nëse ndonjë mendon se ka përse
të besojë, unë kam akoma më shumë: 4 u
rrethpreva të tetën ditë, jam nga kombi i
Izraelit, nga fisi i Beniaminit, Hebre nga
Hebrenj, dhe sipas ligjit farise, 5 sa për
zellin, përndjekës i kishës; për sa i përket
drejtësisë, që është në ligj, i pa qortueshëm.
6 Por gjërat që më ishin fitim, i konsiderova,
për shkak të Krishtit, humbje. 7 Dhe me
të vërtetë i konsideroj të gjitha këto një
humbje në krahasim me vlerën e lartë të
njohjes së Jezu Krishtit, Zotit tim, për shkak
të të cilit i humba të gjitha këto dhe i
konsideroj si pleh, që unë të fitoj Krishtin,
8 dhe që të gjendem në të, duke pasur jo
drejtësinë time që është nga ligji, por atë
që është nga besimi në Krishtin: drejtësia
që është nga Perëndia, me anë të besimit,
9 që të njoh atë dhe fuqinë e ringjalljes së tij
dhe pjesëmarrjen në mundimet e tij, duke
u bërë vetë i ngjashëm me të në vdekjen
e tij, 10 që në ndonjë mënyrë të mund t'ia
arrij ringjalljes prej së vdekurish. 11 Jo se
unë tashmë e fitova çmimin ose jam bërë
i përsosur, por po vazhdoj të rend për
ta zënë, sepse edhe unë u zura nga Jezu
Krishti. 12 Vëllezër, sa për vete, nuk mendoj
se e kam zënë, por bëj këtë: duke harruar
ato që kam lënë pas dhe duke u prirur
drejt atyre që kam përpara, 13 po rend drejt
synimit, drejt çmimit të thirrjes së lartme
të Perëndisë në Krishtin Jezus. 14 Pra, të
gjithë ne që jemi të përsosur, le të kemi
këto mendime; dhe në qoftë se ju mendoni
ndryshe për ndonjë gjë, Perëndia do t'jua
zbulojë edhe këtë. 15 Por në pikën ku kemi
arritur, le të ecim sipas së njëjtës rregull
me të njejtën mendje. 16 Bëhuni imituesit e
mi, vëllezër, dhe vëreni ata që ecin kështu,
sipas shëmbullin që keni në ne. 17 Sepse
shumë nga ata, për të cilët ju kam folur

shpesh, edhe tani po jua them duke qarë,
ecin si armiq të kryqit të Krishtit, 18 dhe
fundi i tyre është humbje, perëndia i tyre
është barku dhe lavdia e tyre është në turp
të tyre; ata mendojnë vetëm për gjërat
tokësorë. 19 Sepse qytetëria jonë është në
qiejt, prej nga edhe presim Shpëtimtarin,
Zotin Jezu Krisht, 20 i cili do ta transformojë
trupin tonë të përunjur, që të bëhet i ng-
jashëm me trupin e tij të lavdishëm, sipas
fuqisë së tij që t'i nënshtrojë ndaj vetes të
gjitha gjërat. 21 Prandaj, o vëllezër të dashur
dhe fort të dëshiruar, gëzimi dhe kurora
ime, qëndroni kështu në Zotin, o shumë të
dashur.

4

1 Bëj thirrje Evodisë, bëj thirrje
gjithashtu Sintikës, të jenë të një mendje
në Zotin. 2 Të lutem edhe ty, shok i vërtetë,
ndihmoji ato, që kanë luftuar me mua
në ungjill, edhe me Klementin dhe me
bashkëpunëtorët e mi të tjerë, emrat e të
cilëve janë në librin e jetës. 3 Gëzohuni
gjithnjë në Zotin; po jua them përsëri:
Gëzohuni! 4 Zemërbutësia juaj le të njihet
nga të gjithë njerëzit; Zoti është afër. 5 Mos
u shqetësoni për asgjë, por, në çdo gjë,
ia parashtroni kërkesat tuaja Perëndisë
me anë lutjesh dhe përgjërimesh, me
falënderim. 6 Dhe paqja e Perëndisë, që
ia tejkalon çdo zgjuarësie, do të ruajë
zemrat tuaja dhe mendjet tuaja në Krishtin
Jezus. 7 Së fundi, vëllezër, të gjitha gjërat
që janë të vërteta, të gjitha gjërat që janë
të ndershme, të gjitha gjërat që janë të
drejta, të gjitha gjërat që janë të pastra, të
gjitha gjërat që janë të dashura, të gjitha
gjërat që janë me famë të mirë, nëse ka
ndonjë virtyt dhe nëse ka ndonjë lëvdim,
këto mendoni. 8 Ato gjëra që keni mësuar,
marrë dhe dëgjuar nga mua dhe patë në
mua, i bëni, dhe Perëndia i paqes do të
jetë me ju. 9 Dhe u gëzova shumë në Zotin,
sepse më në fund kujdesi juaj për mua
u rigjallërua; në realitet ju edhe e kishit
në mendje, por nuk kishit rast. 10 Nuk e
them këtë se jam në nevojë, sepse unë jam
mësuar të kënaqem në gjëndjen që jam.
11 Unë di të jem i përunjur dhe di të jetoj
edhe në bollëk; në çdo vend dhe për çdo
gjë jam mësuar të nginjem dhe të kem uri,
të kem me tepri dhe të vuaj në ngushticë.
12 Unë mund të bëj gjithçka me anë të
Krishtit që më forcon. 13 Po ju bëtë mirë
që morët pjesë në pikëllimin tim. 14 Edhe ju,
o Filipianë, e dini se, në fillim të predikimit
të ungjillit, kur u nisa nga Maqedonia, asnjë
kishë nuk ndau me mua gjë për të dhënë
a për të marrë, veç jush, 15 sepse edhe në
Thesaloniki më dërguat jo vetëm një herë
por dy, përkujdesje kur isha në nevojë. 16 Jo
se unë po kërkoj dhurata, por kërkoj fryt
që tepron për dobinë tuaj. 17 Tani i kam
të gjitha dhe më teprojnë; jam përplot,
mbasi mora nga Epafroditi atë që më ishte
dërguar nga ju, një parfum erëmirë, një fli
i pranueshëm, i pëlqyeshëm nga Perëndia.
18 Dhe Perëndia im do të plotësojë të gjitha
nevojat tuaja sipas pasurisë së tij në lavdi,
në Jezu Krisht. 19 Perëndisë tonë e Atit
tonë lavdi në shekuj të shekujve. Amen.
20 Përshëndetni të gjithë shenjtorët në Jezu
Krishtin. 21 Vëllezërit që janë me mua
ju përshëndesin; të gjithë shenjtorët ju
përshëndesin, sidomos ata të shtëpisë së
Cezarit. 22 Hiri i Zotit tonë Jezu Krisht qoftë
me ju të gjithë. Amen. 23 Pali, apostulli i Jezu
Krishtit me anë të vullnetit të Perëndisë,
dhe vëllai Timote,

Kolosianëve

1 shenjtorëve dhe vëllezërve besimtarë
në Krishtin, që janë në Kolos: hir dhe paqe
mbi ju nga Perëndia, Ati ynë, dhe nga Zoti
Jezu Krisht. 2 E falenderojmë Perëndinë
dhe Atin e Zotit tonë Jezu Krisht, duke u
lutur vazhdimisht për ju, 3 sepse morëm
vesh për besimin tuaj në Jezu Krishtin dhe
për dashurinë tuaj ndaj gjithë shenjtorëve,
4 për shkak të shpresës që ruhet për ju në
qiejt, për të cilën keni dëgjuar në fjalët e së
vërtetës së ungjillit, 5 që arriti te ju, sikurse
edhe në gjithë botën, dhe po jep fryt e
rritet, sikurse edhe ndër ju, nga dita që
dëgjuat dhe njohët hirin e Perëndisë në të
vërtetë, 6 sikurse edhe e mësuat nga Epafrai,
shoku ynë i dashur në shërbesë, i cili është
një shërbëtor besnik i Krishtit për ju, 7 dhe
që na ka treguar dashurinë tuaj të madhe
në Frymën. 8 Prandaj edhe ne, nga dita që
e dëgjuam këtë, nuk pushojmë të lutemi
për ju dhe të kërkojmë që të mbusheni me
njohjen e vullnetit të tij me çdo urtësi dhe
mënçuri frymërore, 9 që të ecni në mënyrë
të denjë për Zotin, që t'i pëlqeni atij në çdo
gjë, duke sjellë fryt në çdo vepër të mirë
dhe duke u rritur në njohjen e Perëndisë,
10 duke u forcuar me çdo fuqi, pas pushtetit
të lavdisë së tij, për çdo ngulm e durim,
me gëzim, 11 duke e falënderuar Perënd-
inë At, që na bëri të denjë të kemi pjesë
trashëgimin e shenjtorëve në dritë. 12 Ai na
nxori nga pushteti i errësirës dhe na çoi në
mbretërinë e Birit të tij të dashur, 13 në të
cilën ne kemi shpengimin me anë të gjakut
të tij dhe faljen e mëkateve. 14 Ai është
shëmbëllesa e Perëndisë së padukshëm, i
parëlinduri i çdo krijese, 15 sepse në të u
krijuan të gjitha gjërat, ato që janë në qiejt
dhe ato mbi dhe, gjërat që duken dhe ato
që nuk duken: frone, zotërime, principata
dhe pushtete; të gjitha gjërat janë krijuar
me anë të tij dhe në lidhje me të. 16 Ai është
përpara çdo gjëje dhe të gjitha gjërat qën-
drojnë në të. 17 Ai vetë është kreu i trupit,
pra i kishës; ai është fillimi, i parëlinduri
nga të vdekurit, përderisa të ketë parësinë
në çdo gjë, 18 sepse Atit i pëlqeu që në të të
banojë e gjithë plotësia, 19 dhe, duke bërë
paqen me anë të gjakut të kryqit të tij, duke
fituar pas, me anë të tij, të gjitha gjërat, si
ato që janë mbi dhe si dhe ato që janë në
qiejt. 20 Dhe ju vetë, që dikur ishit të huaj
dhe armiq në mendje me veprat tuaja të
këqija, 21 tani ju paqtoi në trupin e mishit të
tij, me anë të vdekjes, që t'ju nxjerrë juve
përpara vetes së tij shenjtorë, faqebardhë
dhe të pafajshëm, 22 në qoftë se qëndroni
në besim me themel dhe të patundur, dhe
të mos luani nga shpresa e ungjillit që ju
keni dëgjuar dhe që i është predikuar çdo
krijese që është nën qiell; të cilit unë, Pali,
iu bëra shërbenjës. 23 Dhe tani gëzohem për
vuajtjet e mia të cilat po i heq për shkakun
tuaj dhe po e plotësoj në mishin tim atë që u
mungon mundimeve të Krishtit për trupin
e vet, që është kisha, 24 shërbenjës i së cilës
u bëra unë, sipas misionit që më ngarkoi
Perëndia për ju, që t'jua paraqes të plotë
fjalën e Perëndisë, 25 misterin që u mbajt i
fshehtë gjatë shekujve dhe brezave, por që
tani iu shfaq shenjtorëve të tij, 26 të cilëve
Perëndia deshi t'ua bëjë të njohur cilat
ishin pasuritë e lavdisë së këtij misteri ndër
johebrenjtë, që është Krishti në ju, shpresë
lavdie, 27 që ne e kumtuam, duke e qortuar
dhe duke e mësuar çdo njeri me çdo urtësi,
që ta paraqesim çdo njeri të përsosur në
Jezu Krishtin; 28 për këtë mundohem duke
u përpjekur me fuqinë e tij, e cila vepron
tek unë me pushtet 29 Sepse dua që të dini
ç'luftë të ashpër më duhet të bëj për ju,
për ata që janë në Laodice dhe për të gjithë
ata të cilët nuk e kanë parë fytyrën time
personalisht,

2

1 që zemrat e tyre të ngushëllohen, duke
u bashkuar në dashuri, dhe të kenë të gjitha
pasuritë e sigurisë së plotë të zgjuarë-
sisë për të njohur misterin e Perëndisë, e
Atit dhe të Krishtit, 2 ku janë fshehur të
gjitha thesaret e diturisë dhe të njohjes.
3 Dhe po ju them këtë, që askush të mos
ju gënjejë me fjalë joshëse, 4 sepse, edhe
pse me trup jam larg jush, me frymën
jam bashkë me ju dhe gëzohem duke parë
rregullin dhe qëndrueshmërinë e besimit
tuaj në Krishtin. 5 Ashtu si e keni marrë
Krishtin Jezus, Zotin, ashtu, pra, ecni në
të, 6 duke pasur rrënjë dhe duke u ndër-
tuar në të, dhe duke u forcuar në besim
ashtu sikurse ju mësuan, duke mbushulluar

në të me falenderim. 7 Tregoni kujdes se
mos ndokush ju bën prenë e tij me anë të
filozofisë dhe me mashtrime të kota, sipas
traditës së njerëzve, sipas elementeve të
botës dhe jo sipas Krishtit, 8 sepse tek ai
banon trupërisht gjithë plotësia e Hyjnisë.
9 Dhe ju keni marrë plotësinë në të, sepse
ai është krye e çdo principate e pushteti,
10 në të cilin ju edhe u rrethpretë me një
rrethprerje që nuk u bë me dorë, por me
rrethprerjen e Krishtit, me anë të zhvesh-
jes së trupit nga mëkatet e mishit: 11 të
varrosur bashkë në të në pagëzim, ju edhe
u ringjallët bashkë në të, me anë të besimit
në fuqinë e Perëndisë që e ka ringjallur
prej së vdekurish. 12 Dhe bashkë me të
Perëndia ju dha jetë ju, që kishit vdekur
në mëkate dhe në parrethprerjen e mishit,
duke jua falur të gjitha mëkatet. 13 Ai e
zhvlerësoi dokumentin e urdhërimeve, që
ishte kundër nesh dhe ishte kundërshtar,
dhe e hoqi nga mesi duke e mbërthyer
në kryq; 14 dhe mbasi i zhveshi pushtetet
dhe principatat, ua tregoi sheshit njerëzve,
duke ngadhnjyer mbi ata në të. 15 Prandaj
askush të mos ju gjykojë për ushqime ose
pije, për festa o hënë të re, o të shtuna;
16 këto gjëra janë hija e atyre që kanë për të
ardhur; por trupi është i Krishtit. 17 Askush
të mos përvetësojë prej jush çmimin me
pretekst përulësie dhe kulti të engjëjve,
duke u përzier në gjëra që nuk i ka parë,
i fryrë nga një krenari e kotë për shkak të
mendjes së tij mishore, 18 dhe nuk mbahet
te kryet, prej të cilit gjithë trupi, i ushqyer
mirë dhe i lidhur i tëri me anë të nyjeve dhe
të gjymtyrëve rritet me rritjen e Perëndisë.
19 Pra, në qoftë se vdiqët me Krishtin nga
elementet e botës, përse u nënshtroheni
disa rregullave, a thua se jetoni ende në
botë, si: 20 "Mos prek, mos shijo, mos
merr", 21 të gjitha gjërat që prishen nga për-
dorimi, sipas urdhërimeve dhe mësimeve
të njerëzve? 22 Këto gjëra kanë ndonjë dukje
diturie në devotshmërinë e zgjedhur vull-
netarisht, në përunjësinë e rreme dhe në
trajtimin e ashpër të trupit, por nuk kanë
asnjë vlerë kundër kënaqësisë së mishit.
23 Në qoftë se ju jeni ringjallur me Krishtin,
kërkoni ato që janë lart, ku Krishti është
ulur në të djathtë të Perëndisë.

3

1 Kini në mend gjërat që janë atje lart,
jo ato që janë mbi tokë, 2 sepse ju keni
vdekur dhe jeta juaj është fshehur bashkë
me Krishtin në Perëndinë. 3 Kur të shfaqet
Krishti, jeta jonë, atëherë edhe ju do të
shfaqeni në lavdi bashkë me të. 4 Bëni, pra,
të vdesin gjymtyrët tuaja që janë mbi tokë:
kurvërinë, ndyrësinë, pasionet, dëshirat
e këqija dhe lakminë, që është idhujtari;
5 për këto gjëra zemërimi i Perëndisë vjen
përmbi bijtë e mosbindjes, 6 midis të cilëve
dikur ecët edhe ju, kur rronit në to. 7 Por
tani hiqni edhe ju të gjitha këto gjëra:
zemërim, zemëratë, ligësi, e mos të dalë
sharje e asnjë e folur e pandershme nga
goja juaj. 8 Mos gënjeni njeri tjetrin, sepse
ju e zhveshët njeriun e vjetër me veprat e
tij, 9 edhe veshët njeriun e ri, që përtërihet
në njohurinë sipas shëmbullit të atij që
e krijoi. 10 Këtu nuk ka më Grek e Jud,
rrethprerje dhe parrethprerje, Barbar e
Skithas, shërbëtor e i lirë, por Krishti është
gjithçka dhe në të gjithë. 11 Vishuni, pra,
si të zgjedhur të Perëndisë, shenjtorë dhe
të dashur, me dhembshuri të brendshme,
mirësinë, përulësinë, zemërbutësinë dhe
me durimin, 12 duke duruar njeri tjetrin dhe
duke falur njeri tjetrin, nëqoftëse dikush
ankohet kundër një tjetri; dhe sikundër Kr-
ishti ju ka falur, ashtu bëni edhe ju. 13 Dhe,
përmbi të gjitha këto gjëra, vishni dashuri-
në, që është lidhja e përsosmërisë. 14 Dhe
paqja e Perëndisë, për të cilin ju u thirrët
në një trup të vetëm, të mbretërojë në
zemrat tuaja; dhe jini mirënjohës! 15 Fjala
e Krishtit banoftë në ju me begatinë e
vet; në çdo dituri, mësoni dhe këshilloni
njeri tjetrin me psalme, himne dhe këngë
frymërore, duke kënduar Zotit me hir në
zemrat tuaja! 16 Dhe çdo gjë që të bëni,
me fjalë a me vepër, t'i bëni në emër të
Zotit Jezus, duke e falënderuar Perëndinë
Atë nëpërmjet tij. 17 Ju bashkëshorte, jini të
nënshtruara bashkëshortëve tuaj, ashtu si
ka hije në Zotin. 18 Ju bashkëshortë, duaini
bashkëshortet tuaja dhe mos u bëni të ash-
për ndaj tyre. 19 Ju bij, binduni prindërve
në çdo gjë, sepse kjo është e pranueshme
për Zotin. 20 Ju etër, mos provokoni për
zemërim bijtë tuaj, që të mos i lëshojë
zemra. 21 Ju shërbëtorë, binduni në çdo gjë
zotërinjve tuaj sipas mishit, duke u shër-

byer jo vetëm kur ju shohin, sikurse të doni
t'u pëlqeni njerëzve, por me thjeshtësinë
e zemrës, duke druajtur Perëndinë. 22 Dhe
çdo gjë që të bëni, ta bëni me dëshirë të
mirë, si për Zotin dhe jo për njerëzit, 23 duke
ditur se nga Zoti do të merrni shpërblimin
e trashëgimisë, sepse ju i shërbeni Krishtit,
Zotit. 24 Por ai që punon padrejtësisht do
të marrë shpagimin për gjëra të padrejta
që ka bërë, dhe nuk do të ketë anësi për
asnjë. 25 Zotërinj, bëni ç'është e drejtë dhe
arsyeshme ndaj shërbëtorëve, duke ditur
se edhe ju keni një Zotëri në qiejt.

4

1 Ngulmoni në të lutur, duke ndenjur
zgjuar në të me falendërim. 2 Dhe duke u lu-
tur në të njëtën kohë edhe për ne, që Perën-
dia të hapë edhe për ne derën e fjalës, për të
shpallur misterin e Krishtit, për shkakun e
të cili jam edhe i burgosur, 3 në mënyrë që ta
bëj të njohur, duke e folur siç duhet. 4 Ecni
me urti ndaj të jashtmëve duke shfrytëzuar
kohën. 5 Të folurit tuaj të jetë gjithnjë me
hir, i ndrequr me kripë, që të dini si duhet
t'i përgjigjeni gjithsecilit. 6 Tikiku, vëllai i
dashur, dhe shërbenjës besnik, dhe shoku
im i shërbimit në Zotin, do t'jua tregojë
gjithçka lidhur me mua; 7 unë e dërgova
te ju pikërisht për këtë arsye, që të njoh
situatën tuaj dhe të ngushëllojë zemrat
tuaja, 8 bashkë me Onesimin, vëlla besnik
dhe i dashur, që është nga tuajt; ata do t'ju
tregojnë juve të gjitha gjërat e këtushme.
9 Aristarku, i burgosur me mua, ju për-
shëndet bashkë me Markun, kushëririn e
Barnabës (për të cilin keni marrë mësimin,
po të vijë te ju, ta mirëprisni), 10 dhe Jezusi,
i quajtur Just, të cilët vijnë nga rrethpre-
rja; këta janë të vetmit bashkëpunëtorë në
veprën e mbretërisë së Perëndisë, të cilët
qenë për mua ngushullim. 11 Epafrai, që
është nga tuajt dhe shërbëtor i Krishtit,
ju përshëndet; ai lufton gjithnjë për ju në
lutje, që ju të qëndroni të përsosur dhe të
përkryer në gjithë vullnetin e Perëndisë.
12 Në fakt unë dëshmoj për të se ai ka zell
të madh për ju, për ata që janë në Laodice
dhe për ata që janë në Hierapolis. 13 I
dashur Lluka, mjeku, dhe Dema ju përshën-
desin. 14 U bëni të fala vëllezërve që janë
në Laodice, Ninfës dhe kishës që është në
shtëpinë e tij. 15 Dhe, mbasi të jetë lexuar
kjo letër ndër ju, bëni që të lexohet edhe
në kishën e Laodikasve; dhe ju gjithashtu
lexoni atë të Laodices. 16 Dhe i thoni Arkipit:
"Ki kujdes shërbesën që more në Zotin,
që ta plotësosh". 17 Përshëndetja është
shkruar me dorën time, nga unë, Pali.
Kujtoni prangat e mia. Hiri qoftë me ju.
Amen. 18 Pali, Silvani dhe Timoteu, kishës
së Thesalonikasve në Perëndinë Atë dhe në
Zotin Jezu Krisht: paçi hir dhe paqe prej
Perëndisë, Atit tonë, dhe prej Zotit Jezu
Krisht.

1 Thesalonikasve

1 Ne përherë e falënderojmë Perëndinë
për ju të gjithë, duke ju kujtuar në lutjet
tona, 2 duke kujtuar vazhdimisht veprën
tuaj të besimit, mundimin e dashurisë suaj
dhe qëndrueshmërinë e shpresës në Zotin
tonë Jezu Krisht përpara Perëndisë, Atit
tonë, 3 duke ditur, vëllezër të dashur prej
Perëndisë, të zgjedhurit tuaj, 4 sepse ungjilli
ynë nuk erdhi deri te ju vetëm me fjalë,
por edhe me fuqi dhe me Frymë të Shenjtë,
dhe me shumë bindje; ju e dini se si jemi
sjellë në mes tuaj për hirin tuaj. 5 Dhe ju
u bëtë imituesit tanë dhe të Zotit, duke e
pranuar fjalën në mes të një pikëllimi të
madh, me gëzimin e Frymës së Shenjtë,
6 për t'u bërë kështu shëmbull për të gjithë
besimtarët e Maqedonisë dhe të Akaisë.
7 Në fakt prej jush jehoi fjala e Perëndisë
jo vetëm në Maqedoni dhe në Akai, por
edhe në çdo vend u përhap besimi juaj tek
Perëndia, sa që ne s'kemi nevojë të themi
ndonjë gjë, 8 sepse vetë ata tregojnë për
ne, si qe ardhja jonë ndër ju si u kthyet
nga idhujt te Perëndia, për t'i shërbyer
Perëndisë së gjallë e të vërtetë, 9 dhe për
të pritur prej qiejve Birin e tij, të cilin ai
e ngjalli prej së vdekurish, Jezusin, që na
çliron nga zemërim që po vjen. 10 Sepse ju
vetë, vëllezër, e dini se ardhja jonë ndër ju
nuk qe e kotë.

2

1 Por, mbasi hoqëm më parë dhe mbasi
na shanë në Filipi, sikurse e dini, ne morëm
guxim në Perëndinë tonë të shpallim ndër
ju ungjillin e Perëndisë midis kaq përp-
jekjesh. 2 Sepse nxitja jonë nuk vjen nga
mashtrimi, as nga qëllime të pa ndershme,
as nga dredhia; 3 por, duke qenë se u mi-
ratuam prej Perëndisë që të na besohet
ungjilli, kështu ne flasim jo që t'u pëlqejmë
njerëzve, por Perëndisë, që provon zemrat
tona. 4 Ne, pra, nuk kemi përdorur kurrë,
sikurse e dini mirë, fjalë lajkatuese, dhe as
nuk jemi nisur nga motive lakmie; Perëndia
është dëshmitar. 5 Dhe nuk kemi kërkuar
lavdi prej njerëzve, as prej jush, as prej
të tjerësh, megjithëse mund t'ju bëheshim
barrë si apostuj të Krishtit. 6 Përkundrazi
qemë zemërbutë midis jush, ashtu si mën-
desha që rrit me dashuri fëmijët e saj.
7 Kështu, duke pasur një dashuri të madhe
ndaj jush, ishim të kënaqur duke ju ko-
munikuar jo vetëm ungjillin e Perëndisë,
por edhe vetë jetën tonë, sepse na u bëtë
të dashur. 8 Sepse ju, o vëllezër, e mbani
mend lodhjen dhe mundimin tonë: si kemi
punuar ditë e natë që të mos i bëhemi barrë
asnjërit prej jush, dhe predikuam ungjillin
e Perëndisë ndër ju. 9 Ju jeni dëshmitarë,
dhe Perëndia gjithashtu, si jemi sjellë me
shenjtëri, me drejtësi, pa të meta, me ju
që besoni. 10 Ju e dini gjithashtu se ne
këshilluam, ngushëlluam dhe i jemi përbet-
uar secilit prej jush, si bën një baba me bijtë
e vet, 11 që të ecni denjësisht për Perëndinë,
që ju thërret në mbretërinë dhe lavdinë e
tij. 12 Prandaj edhe ne e falenderojmë pa
pushim Perëndinë, se kur ju keni marrë
nga ne fjalën e Perëndisë, e pritët atë jo
si fjalë njerëzish, por, sikurse është me të
vërtetë, si fjalë Perëndie, që vepron ndër
ju që besoni. 13 Sepse ju, o vëllezër, u bëtë
imituesit e kishave të Perëndisë që janë në
Jude në Jezu Krishtin, sepse edhe ju keni
vuajtur nga ana e bashkëkombasve tuaj të
njëjtat gjëra, sikurse edhe ata kanë vuajtur
nga Judenjtë, 14 të cilët e vranë Zotin Jezus
dhe profetët e tyre, dhe na përndoqën
edhe ne. Ata nuk i pëlqen Perëndia, dhe
janë armiq me të gjithë njerëzit, 15 duke na
penguar që t'u flasim johebrenjve që ata
të shpëtohen, për ta mbushur vazhdimisht
masën e mëkateve të tyre; por zemërimi
arriti mbi ta më në fund. 16 Dhe ne, o
vëllezër, mbasi mbetëm pa ju për një kohë
të shkurtër, trupërisht por jo me zemër,
u përpoqëm edhe më shumë, nga malli
i madh, të shohim përsëri fytyrën tuaj.
17 Prandaj deshëm, të paktën unë Pali, të
vijmë te ju jo një, por dy herë, por Satani
na pengoi. 18 Cila në fakt është shpresa jonë,
a gëzimi, a kurora e lavdisë? A nuk jeni
pikërisht ju, përpara Zotit tonë Jezu Krisht
në ardhjen e tij? 19 Ju jeni në fakt lavdia dhe
gëzimi jonë. 20 Prandaj, mbasi nuk mundëm
më të rezistonim, na u duk e pëlqyeshme të
të qëndrojmë, të vetëm, në Athinë,

3

1 dhe dërguam Timoteun, vëllanë
tonë dhe shërbenjës të Perëndisë, dhe

bashkëpunëtorin tonë në predikimin e
ungjillit të Krishtit, që t'ju fuqizojë dhe
t'ju japë zemër në besimin tuaj, 2 që të mos
lëkundet askush në këto pikëllime, sepse ju
e dini vetë se për këtë jemi caktuar. 3 Sepse,
edhe kur ishim midis jush, ju parashikuam
se do të heqim vështirësi, pikërisht sikurse
ndodhi, dhe ju këtë e dini. 4 Për këtë arsye
edhe unë, mbasi nuk rezistoja më, dërgova
të marr vesh për besimin tuaj, se mos ju
kishte tunduar tunduesi, dhe mundimi
ynë të kishte shkuar kot. 5 Por tani që u
kthye Timoteu prej jush dhe na solli lajme
të mira për besimin dhe dashurinë tuaj,
dhe se ju ruani gjithnjë një kujtim të mirë
për ne dhe keni mall të madh që të na
shihni, sikurse edhe ne t'ju shohim juve,
6 prandaj, o vëllezër, ne u ngushëlluam për
ju, me gjithë pikëllimin dhe vuajtjet tona,
për hir të besimit tuaj, 7 sepse tani rrojmë
me të vërtetë, në qoftë se ju qëndroni
të patundur në Zotin. 8 Sepse çfarë
falënderimi mund t'i drejtojmë Perëndisë
për ju, për gjithë gëzimin që ndiejmë
për shkakun tuaj përpara Perëndisë sonë,
9 duke u lutur shumë, natë e ditë, që të
shohim fytyrën tuaj dhe të plotësojmë
gjërat që ende i mungojnë besimit tuaj?
10 Po vetë Perëndia, Ati ynë, dhe Zoti ynë
Jezu Krishti e sheshoftë rrugën tonë për
te ju. 11 Dhe Zoti shtoftë dhe teproftë në
dashurinë për njeri tjetrin dhe për të gjithë,
ashtu si edhe ne ndaj jush, 12 për të bërë të
pa tundura zemrat tuaja, pa të meta në
shenjtëri përpara Perëndisë dhe Atit tonë,
në ardhjen e Perëndisë sonë Jezu Krisht
bashkë me gjithë shenjtorët e tij. Amen.
13 Sa për të tjerat, pra, vëllezër, ju lutemi
dhe ju bëjmë thirrje në Zotin Jezus që,
sikundër morët prej nesh se si duhet të
ecni për t'i pëlqyer Perëndisë, kështu të
teproni edhe më shumë.

4

1 Sepse ju e dini se ç'urdhërime ju lamë
nga ana e Zotit Jezus. 2 Sepse ky është
vullneti i Perëndisë: shenjtërimi juaj; të
hiqni dorë nga kurvëria; 3 që secili prej jush
të dijë ta mbajë enën e vet në shenjtëri dhe
me nder, 4 jo me pasione epshi, si johebre
që nuk e njohin Perëndinë, 5 dhe që askush
të mos mashtrojë ose t'ia hedhë në punë
vëllait të vet, sepse Perëndia është hakmar-
rësi për të gjitha këto gjëra, sikurse edhe ju
thamë më parë dhe e dëshmuam. 6 Sepse
Perëndia nuk na thirri në ndyrësi, por në
shenjtërim. 7 Prandaj ai që i përbuz këto
gjëra, nuk përbuz një njeri, por Perëndinë
që ju dha edhe Frymën e tij të Shenjtë.
8 Sa për dashurinë vëllazërore, nuk keni
nevojë që t'ju shkruaj, sepse ju vetë jeni
të mësuar nga Perëndia që të doni njeri
tjetrin. 9 Sepse ju e bëni këtë ndaj gjithë
vëllezërve që janë në gjithë Maqedoninë;
por ne ju bëjmë thirrje, vëllezër, që në
këtë të shtohemi edhe më shumë. 10 dhe të
përpiqeni me kujdes të jetoni në paqe, të
merreni me gjërat tuaja dhe të punoni me
duart tuaja, ashtu si ju kemi urdhëruar, 11 që
të silleni me nder ndaj atyre që janë jashtë
dhe të mos keni nevojë për asgjë. 12 Tashmë,
vëllezër, nuk duam që të jeni në mosdije
përsa u përket atyre që flenë, që të mos
trishtoheni si të tjerët që nuk kanë shpresë.
13 Sepse, po të besojmë se Jezusi vdiq dhe
u ringjall, besojmë gjithashtu që Perëndia
do të sjellë me të, me anë të Jezusit, ata
që kanë fjetur. 14 Dhe këtë po jua themi
me fjalën e Zotit: ne të gjallët, që do të
mbetemi deri në ardhjen e Zotit, nuk do të
jemi përpara atyre që kanë fjetur, 15 sepse
Zoti vetë, me një urdhër, me zë kryeengjëlli
dhe me borinë e Perëndisë, do të zbresë
nga qielli dhe ata që vdiqën në Krishtin do
të ringjallen të parët; 16 pastaj ne të gjallët,
që do të kemi mbetur, do të rrëmbehemi
bashkë me ata mbi retë, për të dalë përpara
Zotit në ajër; dhe kështu do të jemi përherë
bashkë me Zotin. 17 Ngushëlloni, pra, njëri-
tjetrin me këto fjalë. 18 Sa për kohët dhe
për stinët, vëllezër, nuk keni nevojë që t'ju
shkruaj,

5

1 sepse ju vetë e dini shumë mirë se dita e
Zotit do të vijë, si një vjedhës natën. 2 Sepse,
kur thonë: "Paqe dhe siguri", atëherë
një shkatërrim i papritur do të bjerë mbi
ta, ashtu si dhembjet e lindjes të gruas
shtatzënë dhe nuk do të shpëtojnë. 3 Por
ju, vëllezër, nuk jeni në errësirë, që ajo
ditë t'ju zërë në befasi si një vjedhës. 4 Të
gjithë ju jeni bij të dritës dhe bij të ditës;
ne nuk jemi të natës, as të territ. 5 Le të
mos flemë, pra, si të tjerët, por të rrimë

zgjuar dhe të jemi të esëll. [6] Sepse ata
që flejnë, flejnë natën, dhe ata që dehen,
dehen natën. [7] Kurse ne, mbasi jemi të ditës,
jemi të esëll, duke veshur parzmoren e bes-
imit dhe të dashurisë, dhe për përkrenare
shpresën e shpëtimit. [8] Sepse Perëndia nuk
na ka caktuar për zemërim, por për të
marrë shpëtimin me anë të Zotit tonë Jezu
Krisht, [9] i cili vdiq për ne kështu që, qof-
shim zgjuar qofshim fjetur, jetojmë bashkë
me të. [10] Prandaj ngushëlloni njeri tjetrin
dhe ndërtoni njeri tjetrin ashtu sikur edhe
bëni. [11] Tashmë, vëllezër, ju lutemi të keni
respekt për ata që mundohen midis jush,
që janë në krye ndër ju në Zotin dhe që
ju qortojnë, [12] edhe t'i vlerësoni shumë në
dashuri për veprën e tyre. Jetoni në paqe
midis jush. [13] Tani, vëllezër, ju bëjmë thirrje
t'i qortoni të parregulltit, të ngushëlloni
zemërlëshuarit, të ndihmoni të dobëtit dhe
të jeni të duruar me të gjithë. [14] Vështroni
se mos dikush t'ia kthejë dikujt të keqen me
të keqen; po kërkoni gjithmonë të mirën
edhe te njeri tjetri edhe te të gjithë. [15] Jini
gjithmonë të gëzuar. [16] Lutuni pa pushim.
[17] Për çdo gjë falënderoni sepse i tillë është
vullneti i Perëndisë në Krishtin Jezus për ju.
[18] Mos e shuani Frymën. [19] Mos i përbuzni
profecitë. [20] Provoni të gjitha, mbani të
mirën. [21] Hiqni dorë nga çdo dukje e ligë.
[22] Dhe Perëndia i paqes ju shenjtëroftë ai
vetë tërësisht; dhe gjithë fryma juaj, shpirt
e trup, të ruhet pa të metë për ardhjen e
Zotit tonë Jezu Krisht. [23] Besnik është ai që
ju thërret, i cili edhe do ta bëjë. [24] Vëllezër,
lutuni për ne. [25] Përshëndetni të gjithë
vëllezërit me puthje të shenjtë. [26] Ju përbe-
toj për Zotin që kjo letër t'u lexohet gjithë
vëllezërve të shenjtë. [27] Hiri i Zotit tonë Jezu
Krisht qoftë me ju. Amen. [28] Pali, Silvani
dhe Timoteu, kishës së Thesalonikasve, që
është në Perëndinë, Atin tonë, dhe në Zotin
Jezu Krisht:

2 Thesalonikasve

1 paçi hir dhe paqe nga Perëndia, Ati ynë,
dhe nga Zoti Jezu Krisht. 2 Ne e kemi për
detyrë ta falënderojmë gjithnjë Perëndinë
për ju, o vëllezër, sikurse është fort e drejtë,
sepse besimi juaj po rritet shumë dhe
dashuria e secilit prej jush për njëri-tjetrin
po tepron, 3 aq sa ne vetë po krenohemi me
ju në kishat e Perëndisë, për qëndresën tuaj
dhe për besimin në të gjitha përndjekjet
dhe vështirësitë që po hiqni. 4 Ky është një
dëftim i gjyqit të drejtë të Perëndisë, që
ju të çmoheni të denjë për mbretërinë e
Perëndisë për të cilën edhe vuani, 5 sepse
është e drejtë, nga ana e Perëndisë, t'u jepet
mundim atyre që po ju mundojnë, 6 kurse
juve, të munduarve, të preheni bashkë me
ne, kur Zoti Jezu Krisht të shfaqet nga qielli
me engjëjt e pushtetit të vet, 7 në një zjarr
flakërues, për t'u hakmarrë kundër atyre
që nuk njohin Perëndi, dhe të atyre që nuk
i binden ungjillit të Zotit tonë Jezu Krisht.
8 Ata do të ndëshkohen me shkatërrim të
përjetshëm, larg nga fytyra e Zotit dhe nga
lavdia e fuqisë së tij, 9 kur ai të vijë, atë ditë,
për të qenë i lavdëruar në shenjtorët e vet,
për të qenë i admiruar në mes të atyre që
kenë besuar, sepse dëshmia jonë tek ju u
besua. 10 Edhe për këtë ne vazhdimisht po
lutemi për ju, që Perëndia ynë t'ju bëjë të
denjë për këtë thirrje dhe të përmbushë
me fuqinë çdo qëllim të mirë dhe veprën e
besimit, 11 që të lëvdohet emri i Zotit tonë
Jezu Krisht në ju dhe ju në të, sipas hirit të
Perëndisë sonë dhe të Zotit Jezu Krisht. 12 Ju
lutemi, o vëllezër, lidhur me ardhjen e Zotit
tonë Jezu Krisht dhe me tubimin tonë me
të,

2

1 të mos lejoni që menjëherë t'ju prishet
mendja ose të trazoheni as prej fryme,
as prej fjale, as prej ndonjë letre gjoja të
shkruar prej nesh, thua se ja, erdhi dita e
Krishtit. 2 Askush të mos ju gënjejë kursesi,
sepse ajo ditë nuk do të vijë, pa ardhur
më parë rënia dhe pa u shfaqur njeriu i
mëkatit, i biri i humbjes, 3 kundërshtari,
ai që lartëson veten mbi çdo gjë që quhet
perëndi ose objekt adhurimi, aq sa të
shkojë e të rrijë në tempullin e Perëndisë
si Perëndi, duke e paraqitur veten se është
Perëndi. 4 A nuk ju bie ndër mend se, kur
isha akoma ndër ju, jua thoja këto gjëra?
5 Tani e dini atë që e ndalon atë që të shfaqet
vetëm në kohën e vet. 6 Misteri i paudhë-
sisë në fakt është tashmë në veprim, duke
pritur vetëm që të hiqet nga mesi ai që e
ndalon tashti. 7 Atëherë do të shfaqet ky i
paudhë, të cilin Zoti do ta shkatërrojë me
hukatjen e gojës së tij dhe do ta asgjësojë
me të dukurit e ardhjes së tij. 8 Ardhja e atij
të paudhi do të bëhet me anë të veprimit të
Satanit, bashkë me çudira, shenja dhe mr-
rekullish të rreme, 9 dhe nga çdo mashtrim
ligësie për ata që humbin, sepse nuk pran-
uan ta duan të vërtetën për të qenë të sh-
pëtuar. 10 E prandaj Perëndia do t'u dërgojë
atyre një gënjim që do t'i bëjë të gabojnë,
që t'i besojnë gënjeshtrës, 11 që të dënohen
të gjithë ata që nuk i besuan së vërtetës,
por përqafuan ligësinë! 12 Por ne duhet ta
falënderojmë vazhdimisht Perëndinë për
ju, o vëllezër të dashur nga Zoti, sepse
Perëndia ju zgjodhi që në fillim për t'ju
shpëtuar, me anë të shenjtërimit të Frymës
dhe të besimit në të vërtetën; 13 tek e cila
ju thirri me anë të ungjillit tonë, që të
arrini të merrni lavdinë e Zotit tonë Jezu
Krisht. 14 Prandaj, vëllezër, qëndroni dhe
mbani porositë që mësuat, me anë të fjalës
ose me anë të letrës sonë. 15 Dhe vetë Zoti
jonë Jezu Krisht dhe Perëndia Ati ynë, që
na deshi dhe na dha me anë të hirit një
ngushëllim të përjetshëm dhe një shpresë
të mirë, 16 ngushëlloftë zemrat tuaja dhe ju
forcoftë në çdo fjalë e punë të mirë. 17 Më
në fund, o vëllezër, lutuni për ne, që fjala
e Zotit të përhapet me të shpejtë dhe të
lëvdohet, porsi ndër ju,

3

1 dhe derisa të shpëtojmë nga njerëzit e
çoroditur dhe të këqij, sepse jo të gjithë
kanë besim. 2 Por Zoti është besnik, dhe
ai do t'ju forcojë dhe do t'ju ruajë nga i
ligu. 3 Dhe ne kemi besim për ju te Zoti,
se gjërat që ju porositëm po i bëni dhe do
t'i bëni. 4 Edhe Zoti i drejtoftë zemrat tuaja
te dashuria e Perëndisë dhe te qëndrueshmëria e Krishtit. 5 Dhe ju porositim, o
vëllezër, në emër të Zotit tonë Jezu Krisht,
që të largoheni nga çdo vëlla që ecën i çr-
regullt dhe jo sipas porosisë që keni marrë

prej nesh. [6] Sepse ju e dini vetë se si duhet
të na shëmbëlleni, sepse ne nuk u sollëm
në mënyrë të çrregullt midis jush, [7] dhe nuk
kemi ngrënë falas bukën e ndonjërit, por
punuam me mundim e cfilitje ditë e natë,
që të mos i bëheshim barrë asnjërit prej
jush. [8] Jo se ne nuk e kemi këtë të drejtë,
po për t'ju dhënë ne vetë një shëmbull
që ju të na imitonit. [9] Në fakt, edhe kur
ishim në mes tuaj, ju porosisnim këtë: se
po qe se ndonjë nuk do të punojë, as të
mos hajë. [10] Në fakt dëgjojmë se disa prej
jush që ecin në mënyrë të çrregullt, nuk
bëjnë asgjë dhe merren me gjëra të kota.
[11] Këta i porosisim dhe i bëjmë thirrje në
Zotin tonë Jezu Krisht, që të hanë bukën e
tyre duke punuar shtruar. [12] Dhe sa për ju,
o vëllezër, mos u lodhni së bëri të mirën.
[13] Dhe nëqoftëse dikush nuk i bindet fjalës
sonë në këtë letër, shënojeni atë dhe mos u
shoqëroni me të, që ai të turpërohet. [14] Por
mos e mbani atë si një armik, po këshillo-
jeni si vëlla. [15] Dhe vetë Zoti i paqes ju
dhëntë vazhdimisht paqe në çdo mënyrë.
Zoti qoftë me ju të gjithë. [16] Të falat me
shëndet janë nga dora ime, nga mua, Pali;
dhe kjo është një shenjë në çdo letër prej
meje; unë shkruaj kështu. [17] Hiri i Zotit tonë
Jezu Krisht qoftë me ju të gjithë. Amen.
[18] Pali, apostulli i Jezu Krishtit, me urdhër të
Perëndisë, Shpëtimtarit tonë, dhe të Zotit
Jezu Krisht, shpresës sonë,

1 Timoteut

1 Timoteut, birit të vërtetë në besim: hir,
mëshirë dhe paqe prej Perëndisë Atit tonë
dhe prej Krishtit Jezus, Zotit tonë. 2 Ashtu si
të nxita kur u nisa për në Maqedoni, qëndro
në Efes për t'u urdhëruar disave të mos më-
sojnë doktrina të tjera, 3 dhe të mos merren
me përralla dhe me gjenealogji që s'kanë të
sosur, të cilat shkaktojnë përçarje më tepër
sesa vepra e Perëndisë, që mbështetet në
besim. 4 Qëllimi i këtij urdhërimi është
dashuria, prej një zemre të pastër, prej një
ndërgjegjeje të pastër dhe prej një besimi
jo të shtirur. 5 Disa, duke u shmangur nga
këto gjëra, u kthyen në biseda të kota dhe,
6 duke dashur të jenë mësues të ligjit, nuk
kuptojnë as ato që thonë, as ato që pohojnë.
7 Dhe ne e dimë se ligji është i mirë, në
qoftë se njeriu e përdor si duhet; 8 duke
ditur këtë, që ligji nuk është vënë për të
drejtin, po për të pabesët dhe të rebelët,
për të ligët dhe mëkatarët, për të pamëshir-
shmit dhe të ndyrët, për ata që vrasin babë
e nënë, për vrasësit, 9 për kurvarët, për
homoseksualët, për grabitësit, për rremët,
për ata që shkelin betimin, për çdo gjë
tjetër që bie në kundërshtim me doktrinën
e shëndoshë, 10 sipas ungjillit të lavdisë të të
lumit Perëndi, që më është besuar. 11 Dhe e
falënderoj Krishtin Zotin tonë, që më bën
të fortë, sepse më çmoi të denjë për t'u
besuar, duke më vënë në shërbimin e tij,
12 që më parë isha blasfemues, përndjekës
dhe i dhunshëm; por m'u dha mëshira,
sepse i bëra nga padija, në mosbesimin tim;
13 kështu hiri i Zotit tonë teproi pa masë me
besimin dhe dashurinë, që është në Jezu
Krishtin. 14 Kjo fjalë është e sigurt e denjë
për t'u pranuar plotësisht, që Krishti Jezus
erdhi në botë për të shpëtuar mëkatarët,
ndër të cilët unë jam i pari. 15 Por prandaj
u mëshirova, që Jezu Krishti të tregojë më
përpara në mua gjithë zemërgjerësinë, për
të qenë shembull për ata që do të besojnë
në të për jetë të përjetshme. 16 Dhe Mbretit
të amshuar, të pavdekshmit, të padukshmit, të vetmit Perëndi të ditur, i qoftë nder
e lavdi në shekuj të shekujve. Amen. 17 Po
ta besoj këtë detyrë, o Timote bir, sipas
profecive që u bënë më parë për ty, që sipas
tyre të bësh luftimin e mirë, 18 duke pasur
besim dhe ndërgjegje të mirë, sepse disa,
duke e hedhur poshtë, u bënë lundërthy-
erje në besim. 19 Ndër këta janë Imeneu dhe
Aleksandri, të cilët unë i dorëzova në duart
e Satanit që të mësojnë të mos blasfemojnë.
20 Të bëj thirrje, pra, para së gjithash, që
të bëhen përgjërime, lutje, ndërhyrje dhe
falënderime për të gjithë njerëzit,

2

1 për mbretërit e për të gjithë ata që janë
në pushtet, që të mund të shkojmë një jetë
të qetë dhe të paqtë me çdo perëndishmëri
dhe nder. 2 Sepse kjo është e mirë dhe
e pëlqyer përpara Perëndisë, Shpëtimtarit
tonë, 3 i cili dëshiron që gjithë njerëzit
të shpëtohen dhe t'ia arrijnë njohjes të
së vërtetës. 4 Në fakt një është Perëndia,
dhe një i vetëm është ndërmjetësi midis
Perëndisë dhe njerëzve: Krishti Jezus njeri,
5 i cili e dha veten si çmim për të gjithë,
për dëshmim në kohën e caktuar, 6 për të
cilin unë u vura predikues dhe apostull
(them të vërtetën në Krisht, nuk gënjej),
mësues i johebrenjve në besim dhe në të
vërtetë. 7 Dua, pra, që burrat të luten në
çdo vend, duke ngritur duar të pastra, pa
mëri dhe pa grindje. 8 Në mënyrë të njëjtë
dua që edhe gratë, të vishen hijshëm, me
cipë dhe modesti dhe jo me gërsheta a
me ar, a me margaritarë, a me rroba të
shtrenjta, 9 po me vepra të mira, si u ka
hije grave që i kushtohen perëndishmëri.
10 Gruaja le të mësojë në heshtje dhe me
çdo nënshtrim. 11 Nuk e lejoj gruan që të
mësojë, as të përdori pushtet mbi burrin,
por të rrijë në heshtje. 12 Në fakt së pari
u formua Adami dhe më pas Eva. 13 Dhe
nuk u gënjye Adami, por gruaja u gënjye
dhe ra në shkelje. 14 Megjithatë ajo do të
shpëtohet duke lindur fëmijë, në qoftë se
do të qëndrojnë në besim, në dashuri dhe
në shenjtërim me modesti. 15 Kjo fjalë është
e sigurt: Në qoftë se dikush dëshiron të
bëhet peshkop, dëshiron një punë të mirë."

3

1 Duhet, pra, që peshkopi të jetë i
patëmetë, burrë i një gruaje të vetme, të
jetë i përmbajtur, i arsyeshëm, i matur,
mikpritës, i zoti të mësojë të tjerët, 2 të
mos jepet pas verës, të mos jetë i dhun-
shëm, të mos jetë koprac, por i butë, jo

grindavec, të mos lakmojë paranë; [3] njeri
që e qeveris mirë familjen e vet dhe i ka
fëmijët të bindur me çdo lloj mirësjellje;
[4] (sepse në qoftë se dikush nuk di të qeverisë
familjen e vet, si do të kujdeset për kishën
e Perëndisë?). [5] Të mos jetë i posakthyer
në besim, që të mos i rritet mendja dhe të
bjerë në gabimet e djallit. [6] Madje duhet
që ai të ketë dëshmim të mirë edhe ndër
të jashtmit, që të mos shahet dhe të bjerë
në lakun e djallit. [7] Gjithashtu dhjakët
duhet të jenë dinjitozë, jo me dy faqe në
fjalë, të mos jepen pas verës së tepërt, të
mos lakmojnë fitime të paligjshme, [8] dhe ta
ruajnë misterin e besimit me ndërgjegje të
pastër. [9] Edhe këta le të vihen më parë në
provë, pastaj ta kryejnë shërbesën e tyre po
të jenë të patëmetë. [10] Edhe bashkëshortet
e tyre të kenë dinjitet, jo shpifarake, por
të përmbajtura dhe besnike në gjithçka.
[11] Dhjakët të jenë bashkëshortë të një gruaje
të vetme, t'i drejtojnë mirë fëmijët dhe
familjet e veta. [12] Sepse ata që e kanë kryer
mirë shërbesën, fitojnë reputacion të mirë
dhe siguri të madhe në besimin në Jezu
Krishtin. [13] Po t'i shkruaj këto gjëra duke
shpresuar që të vij së shpejti te ti, [14] por,
po u vonova, të dish se si duhet të sillesh
në shtëpinë e Perëndisë, që është kisha e
Perëndisë së gjallë, shtylla dhe mbështetja
e së vërtetës. [15] Dhe s'ka asnjë dyshim se
misteri i mëshirës është i madh: Perëndia u
shfaq në mish, u shfajësua në Frymë, u duk
ndër engjëj, u predikua ndër johebrenj, u
besua në botë, u ngrit në lavdi. [16] Dhe Fryma
e thotë shkoqur se në kohët e fundit disa
do ta mohojnë besimin, duke u vënë veshin
frymëve gënjeshtare dhe doktrinave të de-
monëve,

4

[1] që flasin gënjeshtra me hipokrizi, të
damkosur në ndërgjegjen e tyre, [2] të cilët do
të ndalojnë martesën dhe do të urdhërojnë
të mos hani ushqimet që Perëndia i kri-
joi, të merren me falënderim nga ata që
besojnë dhe e njohin të vërtetën. [3] Sepse
çdo krijesë e Perëndisë është e mirë dhe
asgjë s'është për t'u hedhur, nëse merret
me falënderim, [4] sepse është shenjtëruar
nga fjala e Perëndisë dhe nga lutja. [5] Duke
ua propozuar këto gjëra vëllezërve, ti do
të jesh një shërbyes i mirë i Jezu Kr-
ishtit, i ushqyer me fjalët e besimit dhe të
mësimit të mirë, që ke kuptuar plotësisht.
[6] Shmangu pra nga përrallat profane dhe të
të vjetërve, edhe ushtrohu në perëndish-
mëri, [7] sepse ushtrimi i trupit është i do-
bishëm për pak gjë, kurse perëndishmëria
është e dobishme për çdo gjë, sepse përm-
ban premtimin e jetës së tashme dhe të
asaj që do të vijë. [8] Kjo fjalë është e sigurt
dhe e denjë për t'u pranuar në çdo mënyrë.
[9] Për këtë, në fakt, ne po mundohemi
dhe na shajnë, sepse kemi shpresuar në
Perëndinë e gjallë, që është Shpëtimtari i
gjithë njerëzve dhe sidomos i besimtarëve.
[10] Urdhëro këto gjëra dhe mëso këto gjëra.
[11] Askush të mos e shpërfillë moshën tënde
të re, por bëhu shembull për besimtarët në
fjalë, në sjellje, në dashuri, në Frymë, në
besim dhe në dëlirësi. [12] Kushtoju leximit,
këshillimit dhe mësimit derisa të vij unë.
[13] Mos e lër pas dore dhuntinë që është në
ty, e cila të është dhënë me anë profecie,
me vënien e duarve nga ana e pleqësisë.
[14] Kujdesu për këto gjëra dhe kushtoju atyre
tërësisht, që përparimi yt të jetë i dukshëm
për të gjithë. [15] Ruaje veten tënde dhe
mësimin, qëndro në këto gjëra, sepse, duke
vepruar kështu, do të shpëtosh veten dhe
ata që të dëgjojnë. [16] Mos e qorto ashpër një
plak, por këshilloje si atë, dhe më të rinjtë
si vëllezër,

5

[1] plakat si nëna, të rejat si motra, me
plot dlirësi. [2] Ndero vejushat që janë me
të vërtetë të veja. [3] Por në qoftë se një
e ve ka djem a nipa, këta le të mësojnë
më parë të tregojnë perëndishmëri ndaj
atyre të familjes së vet dhe t'ua shpërblejnë
prindërve të tyre, sepse kjo është e mirë
dhe e pëlqyer përpara Perëndisë. [4] Dhe ajo
që është me të vërtetë e ve, dhe ka mbetur
e vetme, e ka shpresën në Perëndinë dhe
qëndron në lutje dhe në të falura natë e
ditë. [5] Ndërsa ajo që jeton e shthurur,
ndonëse rron, është e vdekur. [6] Porosit
edhe këto gjëra, që të jenë të patëmeta.
[7] Por në qoftë se dikush nuk kujdeset për
të vetët, dhe më tepër për ata të shtëpisë,
ai e ka mohuar besimin dhe është më i keq
se një jobesimtar. [8] Një e ve të regjistrohet
në listën e vejushave, po të jetë jo më
e re se gjashtëdhjetë vjeçe, të ketë qenë

bashkëshorte e një burri të vetëm, 9 dhe të
ketë dëshminë për vepra të mira: që i ka
rritur fëmijët e saj, ka pritur të huajt, ua
ka larë këmbët shenjtorëve, ka ndihmuar
nevojtarët, i është kushtuar vazhdimisht
çdo vepre të mirë. 10 Po mos i prano ve-
jushat më të reja, sepse, duke u dhënë pas
dëshirave të tyre, ngrihen kundër Krishtit,
duan të martohen, 11 duke tërhequr mbi
vete një dënim, sepse kanë shkelur besimin
e parë. 12 Madje ato mësojnë të jenë për-
tace duke shkuar shtëpi më shtëpi, edhe
jo vetëm përtace, por edhe llafazane dhe
kureshtare duke folur për gjëra të kota.
13 Dua, pra, që vejushat e reja të martohen,
të kenë fëmijë, të bëhen zonja shtëpie dhe
të mos i japin kundërshtarit asnjë shkak
për të përfolur; 14 sepse disa tashmë devi-
juan për të ndjekur Satanin. 15 Në qoftë se
ndonjë besimtar ose besimtare ka vejusha,
le t'i ndihmojë e të mos bëhen barrë kishës,
e cila mund të ndihmojë ato që janë me
të vërtetë të veja. 16 Pleqtë që e drejtojnë
mirë parësinë në kishë, le të nderohen
dyfish, sidomos ata që mundohen me fjalë
e me mësim. 17 Sepse Shkrimi thotë: "Mos
ia lidh gojën kaut që shin në lëmë", dhe:
"Punëtori e ka hak mëditjen e tij". 18 Mos
prano asnjë padi kundër një plaku, veçse
kur ka dy ose tre dëshmitarë. 19 Ata që
mëkatojnë qortoji përpara të gjithëve, që
edhe të tjerët të kenë frikë. 20 Unë të vë në
be përpara Perëndisë, dhe Zotit Jezu Krisht
dhe engjëjve të zgjedhur, që t'i zbatosh
këto gjëra pa paragjykime, dhe mos bëj
asgjë me anësi. 21 Mos i vër duart askujt me
ngut dhe mos u bëj pjestar në mëkatet e
të tjerëve; ruaje veten të pastër. 22 Mos pi
më ujë, por përdor pak verë për stomakun
tënd dhe për sëmundjet e tua të shpeshta.
23 Disa njerëzve mëkatet u duken sheshit
edhe përpara gjyqit, ndërsa të tjerëve u
duken më pas. 24 Gjithashtu edhe veprat e
mira duken; por edhe ato që janë ndryshe
nuk mund të mbeten të fshehura. 25 Të
gjithë skllevërit që janë nën zgjedhë le t'i
çmojnë zotërinjtë e tyre të denjë për çdo
nderim, që të mos shuhen emri i Perëndisë
dhe doktrina.

6

1 Edhe ata që i kanë zotërinjtë besimtarë,
të mos i përbuzin sepse janë vëllezër, por
t'u shërbejnë edhe më mirë, sepse ata që
kanë dobi nga shërbimi i tyre janë bes-
imtarë dhe të dashur. Mëso këto gjëra
dhe i këshillo. 2 Në qoftë se dikush mëson
një doktrinë tjetër dhe nuk ndjek fjalët e
shëndosha të Zotit tonë Jezu Krisht dhe
doktrinën sipas perëndishmërisë, 3 ai mba-
het më të madh dhe nuk di asgjë, por vuan
nga sëmundja e grindjes dhe e të zënit
me fjalë, prej nga lindin smira, grindja,
të sharat, dyshimet e këqija, 4 debatet e
kota të njerëzve me mendje të prishur dhe
të shterur nga e vërteta, sepse mendo-
jnë se perëndishmëria është burim fitimi;
largohu prej këtyre. 5 Perëndishmëria
është një mjet që sjell dobi të madhe, kur
njeriu kënaqet me aq sa ka. 6 Sepse ne
nuk kemi asgjë me vete në këtë botë, dhe
është e qartë se prej saj nuk mund të mar-
rim gjë me vete; 7 por, kur kemi çfarë të
hamë dhe të veshim, të jemi të kënaqur me
kaq. 8 Por ata që dëshirojnë të pasurohen,
bien në tundim, në lak dhe në shumë pa-
sione të paarsyeshme dhe të dëmshme, që
i plandosin njerëzit në rrënim dhe shkatër-
rim. 9 Sepse lakmia për para është rrënja
e gjithë të këqijave dhe, duke e lakmuar
atë fort, disa u larguan nga besimi dhe e
depërtuan veten e tyre në shumë dhimbje.
10 Por ti, o njeriu i Perëndisë, hiq dorë nga
këto dhe ndiq drejtësinë, perëndishmërinë,
besimin, dashurinë, zemërgjerësinë dhe
zemërbutësinë. 11 Lufto luftën e drejtë të
besimit, rrok jetën e përjetshme, në të cilën
u thirre dhe për të cilën ke bërë rrëfimin
e mirë të besimit përpara shumë dësh-
mitarëve. 12 Po të përgjërohem përpara
Perëndisë që u jep jetë të gjitha gjërave
dhe të Krishtit Jezus, i cili, duke dëshmuar
përpara Ponc Pilatit, dhe një dëshmi të
mirë besimi, 13 ta ruash këtë urdhërim pa
njolla e te meta, derisa të shfaqet Zoti ynë
Jezu Krisht, 14 që, në kohën e caktuar, do ta
tregojë i lumi e i vetmi sundimtar, Mbreti
i mbretërve dhe Zot i zotërve, 15 ai që i
vetmi e ka pavdekësinë dhe rri në dritë
të paafrueshme, të cilën asnjë njeri nuk e
ka parë kurrë dhe as mund ta shohë; atij
i qoftë nderi dhe pushteti i përjetshëm.
Amen. 16 Porositi të pasurit e kësaj bote
të mos jenë krenarë, dhe të mos i mbajnë
shpresat në pasurinë që është e pasigurt,
por në Perëndinë e gjallë, i cili na jep
gjithçka bujarisht për ta gëzuar, 17 të bëjnë

të mira, të bëhen të pasur në vepra të mira,
të jenë bujarë dhe të gatshëm për të dhënë,
18 duke mbledhur si thesar një themel të
mirë për të ardhmen, për të arritur jetën
e përjetshme. 19 O Timote, ruaj atë që të
është besuar, duke u shmangur nga fjalët e
kota dhe profane dhe nga kundërshtimet e
asaj që quhet në mënyrë të rreme shkencë,
20 të cilën e përqafuan disa dhe dolën nga
besimi. Hiri qoftë me ty! Amen! 21 Pali,
apostulli i Jezu Krishtit nëpërmjet vullnetit
të Perëndisë, sipas premtimit të jetës që
është në Krishtin Jezus,

2 Timoteut

1 Timoteut, birit të dashur: hir, mëshirë
dhe paqe prej Perëndisë Atit, dhe prej
Krishtit Jezus, Zotit tonë. 2 E falënderoj
Perëndinë, të cilit i shërbej sikurse edhe
të parët e mi me ndërgjegje të pastër, se
pa pushim të kujtoj në lutjet e mia, ditë
e natë; 3 dhe, kur kujtoj lotët e tu, kam
shumë mall të të shoh që të mbushem me
gëzim, 4 sepse kujtoj besimin e sinqertë që
është në ty, i cili më parë ishte te gjyshja
jote Loide dhe te nëna jote Eunike, dhe
jam i bindur se është edhe te ti. 5 Për
këtë arsye po të kujtoj ta zgjosh dhuntinë
e Perëndisë që është në ty me anë të vënies
së duarve të mia. 6 Sepse Perëndia nuk na
ka dhënë frymë frike, por force, dashurie
dhe urtësie. 7 Mos ki turp, pra, të dëshmosh
Zotin tonë, as mua, të burgosurin e tij,
por hiq keq bashkë me mua për ungjillin,
sipas fuqisë së Perëndisë, 8 që na shpëtoi
dhe na thirri me një thirrje të shenjtë, jo
sipas veprave tona, por sipas qëllimit të
tij dhe sipas hirit, që na u dha në Krishtin
Jezus përpara fillimit të kohëve 9 dhe tani
u shfaq me anë të dukjes së Shpëtimtarit
tonë Jezu Krishtit, që e prishi vdekjen dhe
nxori në dritë jetën dhe pavdekësinë me
anë të ungjillit, 10 për të cilin unë u caktova
predikues, apostull dhe mësues i johebren-
jve. 11 Për këtë arsye unë po vuaj edhe nga
këto gjëra, po nuk kam turp, sepse e di kujt
i kam besuar dhe jam i bindur se ai është
i zoti ta ruajë visarin tim deri në atë ditë.
12 Ruaje modelin e fjalëve të shëndosha që
dëgjove prej meje me besim dhe dashuri,
që janë në Krishtin Jezus. 13 Ruaje visarin
e mirë me anë të Frymës së Shenjtë që rri
te ne. 14 Ti e di se të gjithë ata që janë në
Azi më kthyen krahët, dhe midis tyre Figeli
dhe Hermogeni. 15 Zoti i dhëntë mëshirë
familjes së Onesiforit, sepse shpeshherë më
dha zemër dhe nuk pati turp nga prangat e
mia; 16 madje, kur erdhi në Romë, më kërkoi
me shumë zell dhe më gjeti. 17 Zoti i dhëntë
të gjejë mëshirë nga ana e Zotit në atë ditë.
Ti e di më mirë se askush sa shërbime më
bëri në Efes. 18 Ti, pra, biri im, forcohu në
hirin që është në Krishtin Jezus;

2

1 dhe ato që dëgjove nga unë për-
para shumë dëshmitarëve, jepua njerëzve
besnikë, që do të jenë të aftë të mësojnë
edhe të tjerë. 2 Ti, pra, duro pjesën tënde
të vuajtjeve, si një ushtar i mirë i Jezu
Krishtit. 3 Sepse asnjë nga ata që shko-
jnë ushtarë nuk ngatërrohet me punërat e
jetës, që t'i pëlqejë atij që e mori ushtar. 4 Po
ashtu, nëse dikush merr pjesë në gara, nuk
kurorëzohet po të mos ketë luftuar sipas
rregullave. 5 Bujku që mundohet duhet ta
marrë i pari pjesën e fryteve. 6 Mendo
për ato që të them, sepse Zoti do të të
japë mend për të gjitha. 7 Kujto që Jezu
Krishti, nga fisi i Davidit, u ngjall së vdekuri
sipas ungjillit tim, 8 për të cilin unë po
vuaj deri edhe në pranga posi keqbërës;
por fjala e Perëndisë nuk lidhet në pranga.
9 Prandaj unë i duroj të gjitha për shkak të
të zgjedhurve, që ata të kenë shpëtimin që
është në Krishtin Jezus, bashkë me lavdi
të përjetshme. 10 Kjo fjalë është e vërtetë,
sepse, nëse ne vdiqëm me të, me të edhe
do të rrojmë; 11 në qoftë se vuajmë, do
të mbretërojmë bashkë me të; po ta mo-
hojmë, edhe ai do të na mohojë. 12 Nëse
jemi të pabesë, ai mbetet besnik, sepse
ai nuk mund të mohojë vetveten. 13 Ua
kujto atyre këto gjëra, duke u përbetuar
përpara Zotit të mos hahen kot me fjalë
pa asnjë dobi, në dëm të atyre që dëgjojnë.
14 Mundohu të dalësh përpara Perëndisë si i
sprovuar, si punëtor që nuk ka pse të tur-
përohet, që thotë drejt fjalën e së vërtetës.
15 Shmangu nga fjalët e kota dhe profane,
sepse do të çojnë në pabesi, 16 dhe fjala e
tyre do të brejë si një gangrenë; ndër këta
janë Himeneu dhe Fileti, 17 të cilët dolën
jashtë rrugës së të vërtetës, duke thënë se
ringjallja ka ngjarë dhe përmbysin besimin
e disave. 18 Megjithatë themeli i fortë i
Perëndisë qëndron i patundur, dhe ka këtë
vulë: "Zoti i njeh të vetët", dhe: "Le t'i
largohet paudhësisë kushdo që përmend
emrin e Krishtit". 19 Në një shtëpi të madhe
nuk ka vetëm enë prej ari dhe argjendi,
por edhe prej druri dhe balte; disa për të
nderuar; të tjerat për të mos nderuar. 20 Pra,
në qoftë se dikush pastrohet nga këto gjëra,
do të jetë një enë nderi, e shenjtëruar dhe
e dobishme për të zotin, e përgatitur për
çdo vepër të mirë. 21 Largohu nga pasionet

rinore dhe bjeru pas drejtësisë, besimit,
dashurisë dhe paqes bashkë me ata që e
thërresin në ndihmë Zotin me zemër të
pastër. 22 Shmang gjithashtu diskutimet e
marra dhe pa mend, duke ditur se shkak-
tojnë grindje. 23 Sepse shërbëtori i Zotit
nuk duhet të zihet, por të jetë i butë me
të gjithë, i aftë për të mësuar njerëzit dhe
i durueshëm, 24 duke i mësuar me butësi
kundërshtarët, me shpresë se Perëndia ua
jep atyre të pendohen, që arrijnë të njohin
të vërtetën, 25 dhe të vijnë në vete, duke
shpëtuar nga laku i djallit, që i ka zënë
robër të vullnetit të tij. 26 Dhe dije këtë: në
ditët e fundit do të vijnë kohë të vështira,

3

1 sepse njerëzit do të jenë egoistë,
lakmues parash, mburravecë, krenarë,
blasfemues, të pabindur ndaj prindërve,
mosmirënjohës, të paudhë, 2 të pad-
hembshur, të papajtueshëm, shpifës, të
papërmbajtur, mizorë, që s'e duan të
mirën, 3 tradhtarë, kokëshkretë, fodullë,
dëfrimdashës më fort se perëndidashës,
4 të perëndishëm në dukje, por mohues të
fuqisë së saj; edhe nga këta largohu. 5 Sepse
prej këtyre janë ata që futen nëpër shtëpi
dhe i bëjnë për vete femrat e ngarkuara
me mëkate, të sunduara nga pasione të
ndryshme, 6 të cilat mësojnë gjithnjë dhe
kurrë nuk mund të arrijnë në njohjen e
plotë të së vërtetës. 7 Dhe sikurse Janesi
dhe Jambresi i kundërshtuan Moisiut,
po kështu edhe këta i kundërvihen së
vërtetës; janë njerëz mendjeprishur, të
neveritshëm në çështjen e besimit. 8 Por
këta nuk do të shkojnë shumë përpara,
sepse marrëzia e tyre do të dalë në shesh
për të gjithë, ashtu sikurse u ngjau edhe
atyre. 9 Dhe ti ndoqe nga afër mësimin
tim, sjelljen, këshillat, besimin, durimin,
dashurinë, ngulmin, 10 përndjekjet, vuajtjet
që më ndodhën në Antioki, në Ikonio,
dhe në Listra; ti e di çfarë përndjekjesh
hoqa, por Perëndia më shpëtoi nga të
gjitha. 11 Të gjithë ata që duan të rrojnë
me perëndishmëri në Krishtin Jezus do
të përndiqen, 12 por njerëzit e këqij dhe
mashtrues do të shkojnë keq e më keq,
duke gënjyer dhe duke u gënjyer vetë. 13 Por
ti qëndro në ato që mësove dhe u binde
plotësisht, duke e ditur prej kujt i mësove,
14 dhe se që nga fëmijëria i njeh Shkrimet e
shenjta, të cilat mund të të bëjnë të ditur
për shpëtimin me anë të besimit që është
në Krishtin Jezus. 15 I gjithë Shkrimi është
i frymëzuar nga Perëndia dhe i dobishëm
për mësim, bindje, ndreqje dhe për edukim
me drejtësi, 16 që njeriu i Perëndisë të
jetë i përkryer, tërësisht i pajisur për çdo
vepër të mirë. 17 Po të përbej, pra, përpara
Perëndisë dhe Zotit Jezu Krisht, që ka për
të gjykuar të gjallë e të vdekur, në dukjen e
tij dhe në mbretërinë e tij:

4

1 prediko fjalën, ngul këmbë me kohë e
pa kohë, kritiko dhe qorto, këshillo me
çdo durim e doktrinë. 2 Sepse do të vijë
koha kur njerëzit nuk do ta durojnë dok-
trinën e shëndoshë, por, sipas ëndjeve të
veta, do të mbledhin grumbull mësues për
të gudulisur veshët 3 dhe do t'i largojnë
veshët nga e vërteta e do t'i sjellin drejt
përrallave. 4 Por ti rri syçelë në çdo gjë,
duro vuajtjet, kryeje punën e ungjilltarit,
përmbushe plotësisht shërbesën tënde. 5 Sa
për mua, po derdhem si ofertë pije, dhe
koha e nisjes sime arriti. 6 Luftën e mirë
e luftova, e përfundova vrapimin, e ruajta
besimin. 7 Pas kësaj më pret gati kurora e
drejtësisë që Perëndia, gjykatësi i drejtë, do
të ma japë atë ditë, dhe jo vetëm mua, por
edhe gjithë atyre që presin me dashuri të
shfaqurit e tij. 8 Përpiqu të vish shpejt tek
unë, 9 sepse Dema më la, sepse deshi këtë
botë, dhe iku në Thesaloniki; Kreshenci në
Galati, Titi në Dalmaci. 10 Me mua është
vetëm Lluka; merre Markun dhe sille me
vete, sepse e kam shumë të dobishëm për
shërbesë. 11 Tikikun e dërgova në Efes. 12 Kur
të vish, sill mantelin që lashë në Troadë,
pranë Karpit, dhe librat, sidomos pergame-
nat. 13 Aleksandri, remtari, më bëri shumë
të këqija; Zoti ia shpagoftë sipas veprave të
tij. 14 Ruaju edhe ti prej tij, sepse ka qenë
kundërshtar i madh i fjalëve tona. 15 Në
mbrojtjen time të parë në gjyq askush nuk
qe me mua, por të gjithë më lanë; kjo të mos
u numërohet për faj. 16 Por Zoti më ndenji
pranë dhe më dha fuqi, që me anën time
predikimi i ungjillit të kryhej plotësisht
dhe ta dëgjonin të gjithë johebrenjtë; dhe
unë shpëtova nga goja e luanit. 17 Edhe Zoti
do të më shpëtojë nga çdo vepër e keqe
dhe do të më ruajë për mbretërinë e tij

qiellore. Lavdi atij në shekuj të shekujve.
Amen. [18] Të fala Prishilës dhe Akuilës dhe
shtëpisë së Onesiforit. [19] Erasti mbeti në
Korint, por Trofimin e lashë të sëmurë në
Milet. [20] Përpiqu të vish përpara dimrit. Të
përshëndetin Eubuli, Pudenti, Lini, Klaudja
dhe të gjithë vëllezërit. [21] Zoti Jezu Krisht
qoftë me frymën tënde! Hiri qoftë me ju!
Amen. [22] Pali, shërbëtor i Perëndisë dhe
apostull i Jezu Krishtit, sipas besimit të të
zgjedhurve të Perëndisë dhe njohjes të së
vërtetës që është sipas perëndishmërisë,

Titi

[1] në shpresën e jetës së përjetshme, të
cilën Perëndia, që nuk gënjen, e premtoi
para të gjitha kohërave, [2] dhe që në kohë
të caktuara e shfaqi fjalën e tij me anë
të predikimit që m'u besua me urdhër të
Perëndisë, Shpëtimtarit tonë, [3] Titit, birit
të vërtetë në besimin e përbashkët: hir,
mëshirë dhe paqe prej Perëndisë, Atit, dhe
prej Zotit Jezu Krisht, Shpëtimtarit tonë.
[4] Për këtë arsye të lashë në Kretë, që ti
të ndreqësh mirë çështjet që janë për t'u
bërë dhe që, në çdo qytet, të caktosh pleq,
ashtu siç të porosita; [5] secili prej tyre të jetë
i paqortueshëm, bashkëshort i një gruaje
të vetme, të ketë fëmijë besimtarë, që të
mos përfliten për jetë të shthurur dhe për
pandëgjesë. [6] Sepse peshkopi, si administrues i shtëpisë së Perëndisë duhet të jetë
i paqortueshëm, jo arrogant, jo zemërak,
jo i dhënë pas verës, jo i dhunshëm, jo
njeri që lakmon fitim të turpshëm, [7] por
mikpritës, mirëdashës, i urtë, i drejtë, i
shenjtë, i përmbajtur, [8] që mban fort fjalën
besnike siç i është mësuar, që të jetë
në gjëndje me doktrinën e shëndoshë të
këshillojë dhe bindë ata që kundërshtojnë.
[9] Sepse ka, veçanërisht ndërmjet atyre që
janë nga rrethprerja, shumë të pabindur,
llafazanë dhe mashtrues, të cilëve u duhet
mbyllur goja; [10] këta ngatërrojnë familje të
tëra, duke mësuar ato që s'duhet, për fitim
të ndyrë. [11] Një prej tyre, pikërisht një
profet i tyre, tha: "Kretasit janë gjithnjë
gënjeshtarë, egërsira të këqija, barkpërtacë!" [12] Kjo dëshmi është e vërtetë; prandaj
qortoji me ashpërsi, që të shëndoshen në
besim, [13] pa u vënë vesh përrallave të Judenjve dhe urdhërimeve të njerëzve që largohen nga e vërteta. [14] Gjithçka është e pastër
për ata që janë të pastër, por asgjë nuk
është e pastër për të ndoturit dhe për ata
që nuk besojnë; madje edhe mendja, edhe
ndërgjegja e tyre janë të ndotura. [15] Ata
pohojnë se njohin Perëndinë, po me vepra
e mohojnë, sepse janë të neveritshëm, të
pabindur dhe të pazotë për çfarëdo vepre
të mirë. [16] Por ti shpall ato që përkojnë me
doktrinën e shëndoshë:

2

[1] pleqtë të jenë të përmbajtur, dinjitozë, të urtë, të shëndoshë në besim, në
dashuri, në durim. [2] Gjithashtu edhe gratë
e moshuara të kenë sjellje ashtu si u ka
hije shenjtoreve, jo shpifëse, jo robinja ndaj
verës së shumtë, por mësuese të së mirës,
[3] që t'i mësojnë të rejat të duan burrat e
tyre, të duan bijtë e tyre, [4] të jenë fjalëpakë,
të dlira, t'i kushtohen punëve të shtëpisë,
të mira, të bindura ndaj burrave të tyre, që
fjala e Perëndisë të mos blasfemohet. [5] Nxiti
gjithashtu të rinjtë që të jenë të matur,
[6] duke e nxjerrë në çdo gjë veten tënde
si shembull veprash të mira, duke treguar
në mësim pastërti, dinjitet, paprishshmëri,
[7] një e folur e shëndoshë e të paqortueshme,
që kundërshtari të turpërohet e të mos ketë
të flasë asgjë të keqe për ju. [8] Shërbëtorët
t'u binden zotërinjve të tyre, të mundohen
t'i kënaqin në të gjitha gjërat, të mos i
kundërshtojnë me fjalë, [9] të mos përvetësojnë gjënë e huaj, por të tregojnë një
besnikëri të plotë, që në çdo gjë të nderojnë
mësimin e Perëndisë, Shpëtimtarit tonë.
[10] Sepse hiri shpëtues i Perëndisë iu shfaq
gjithë njerëzve, [11] dhe na mëson të mohojmë pabesinë dhe lakmitë e botës, sepse
ne rrojmë me urtësi, me drejtësi dhe me
perëndishmëri në këtë jetë, [12] duke pritur
shpresën e lume dhe të shfaqurit e lavdisë
të të madhit Perëndi dhe të Shpëtimtarit
tonë Jezu Krisht, [13] i cili e dha veten për
ne, për të na shpenguar nga çdo paudhësi
dhe për të pastruar për vete një popull
të veçantë, të zellshëm në vepra të mira.
[14] Mësoju këto gjëra, këshillo dhe qorto me
çdo pushtet! Askush mos të përçmoftë.
[15] U kujto atyre që t'u nënshtrohen pushtetarëve dhe autoriteteve, të jenë të bindur,
gati për çdo vepër të mirë,

3

[1] të mos flasin keq për asnjeri, të jenë
paqësorë dhe të butë, duke treguar mirësjellje të madhe kundrejt të gjithë njerëzve.
[2] Sepse edhe ne dikur ishim të pamendë,
rebelë, endacakë, robër të lakmive të
ndryshme dhe të qejfeve, duke jetuar në
ligësi dhe në smirë, të urryer dhe duke e urryer njeri tjetrin. [3] Po kur u shfaq mirësia e
Perëndisë, Shpëtimtarit tonë, dhe dashuria
e tij për njerëzit, [4] ai na shpëtoi jo me anë
të veprave të drejta që ne bëmë, por sipas

mëshirës së tij, me anë të larjes së rilindjes
dhe të ripërtëritjes së Frymës së Shenjtë,
5 të cilën e derdhi me mbushëlli mbi ne,
me anë të Jezu Krishtit, shpëtimtarit tonë,
6 që ne, të shfajësuar me anë të hirit të tij,
të bëhemi trashëgimtarë të jetës së përjet-
shme, sipas shpresës që kemi. 7 Kjo fjalë
është e sigurt, dhe dua që ti të pohosh me
forcë këto gjëra, që ata që kanë besuar në
Perëndinë të kujdesen për të kryer vepra
të mira. Këto gjëra janë të mira dhe të
dobishme për njerëzit. 8 Por ti shmangu
nga diskutimet e ma-rra, nga gjenealogjitë,
nga grindjet dhe debatet rreth ligjit, sepse
janë të padobishme dhe të kota. 9 Shmangu
nga njeriu sektar, mbasi ta kesh qortuar
një herë e dy herë, 10 duke ditur se një i
tillë është çoroditur dhe mëkaton, duke
dënuar vetveten. 11 Kur të dërgoj Arteman
ose Tikikun, bëj çmos për të ardhur tek unë
në Nikopoli, sepse vendosa ta kaloj dim-
rin aty. 12 Përcilli me kujdes për udhëtim
Zenën, juristin e ligjit, dhe Apolonin, që të
mos u mungojë gjë. 13 Edhe le të mësojnë
edhe tanët t'u kushtohen veprave të mira
për nevojat e ngutshme, që të mos jenë
të pafrytshëm. 14 Të gjithë ata që janë me
mua të bejnë të fala. Përshëndeti ata që na
duan në besim. Hiri qoftë me ju të gjithë.
Amen. 15 Pali, i burgosuri i Jezu Krishtit,
dhe vëlla Timoteu, Filemonit të dashur dhe
bashkëpunëtorit tonë,

Filemonit

1 motrës Apfi, bashkëluftëtarit tonë
Arkipit, dhe kishës që mblidhet në shtëpinë
tënde: 2 hir dhe paqe mbi ju prej Perëndisë
sonë, Atit, dhe Zotit Jezu Krisht. 3 E
falënderoj Perëndinë tim, duke të kujtuar
gjithnjë në lutjet e mia, 4 sepse po dëgjoj
për dashurinë tënde dhe për besimin që
ke ndaj Zotit Jezu Krisht dhe ndaj gjithë
shenjtorëve, 5 që bashkësia e besimit tënd
të bëhet e frytshme nëpërmjet njohjes së
çdo të mire që është në ju për shkak të Jezu
Krishtit. 6 Sepse ne patëm gëzim të madh
dhe përdëllim nga dashuria jote, sepse me
anën tënde, o vëlla, zemrat e shenjtorëve
u përtërinë. 7 Prandaj, edhe pse kam liri
të plotë në Krishtin të të urdhëroj atë që
duhet të bësh, 8 më shumë më pëlqen të të
lutem për dashurinë, kështu siç jam unë,
Pali, plak dhe tashti edhe i burgosur i Jezu
Krishtit; 9 të lutem për birin tim Onesim,
që më lindi në prangat e mia, 10 i cili dikur
s'kishte fare vlerë për ty, por që tani është
shumë i vlefshëm për ty e për mua, 11 të
cilin ta dërgova përsëri; dhe ti prite atë,
zemrën time. 12 Do të desha ta mbaja pranë
vetes që të më shërbente në vendin tënd
në prangat për shkak të ungjillit; 13 por nuk
desha të bëja asgjë pa mendjen tënde që
e mira të cilën do të bësh të mos jetë nga
detyrimi, por me dashje. 14 Sepse ndoshta
për këtë arsye qe ndarë prej teje për pak
kohë, që ta kesh atë përgjithmonë, 15 por jo
më si skllav, por shumë më tepër se skllav,
vëlla të dashur, sidomos për mua, por aq
më tepër për ty si sipas mishit, ashtu dhe në
Zotin. 16 në qoftë se ti, pra, më konsideron
shok, prite si të isha vetë! 17 Dhe në qoftë
se të ka bërë ndonjë padrejtësi ose të ka
ndonjë detyrim, m'i ngarko mua. 18 Unë,
Pali, i shkrova me dorën time. Unë vetë
do të paguaj; që të mos them se ti më
detyrohesh edhe veten tënde! 19 Po, vëlla,
ma bëj këtë nder në Perëndinë! Ma përtëri
zemrën në Perëndinë! 20 Të shkrova me
plotbesim se do të më dëgjosh, sepse e di
se ti do të bësh edhe më shumë nga sa po
të them. 21 Më përgatit njëkohësht një vend
për të ndenjur, sepse shpresoj se, për hir
të lutjeve tuaja, do t'ju dhurohem përsëri.
22 Epafra, i burgosur bashkë me mua në Jezu
Krishtin, 23 Marku, Aristarku, Dema dhe
Lluka, bashkëpunëtorët e mi, të bëjnë të
fala. 24 Hiri i Zotit tonë Jezu Krisht qoftë me
frymën tuaj. Amen. 25 Perëndia, mbasi u foli
së lashti shumë herë dhe në shumë mënyra
etërve me anë të profetëve,

Hebrenjve

1 së fundi, këto ditë na ka folur me anë
të Birit, të cilin e bëri trashëgimtar të të
gjitha gjërave, me anë të të cilit e krijoi
dhe gjithësinë. 2 Ai, duke qenë shkëlqimi
i lavdisë së tij dhe vula e qenies së tij dhe
duke i mbajtur të gjitha me fjalën e fuqisë së
tij, mbasi e bëri vetë pastrimin nga mëkatet
tona, u ul në të djathtën e Madhërisë në
vendet e larta, 3 edhe u bë aq më i lartë
nga engjëjt, sa më të madhërueshëm se ata
është emri që ai e trashëgoi. 4 Sepse cilit
nga engjëjt i tha ndonjë herë: "Ti je Biri
im, sot më je lindur"? Edhe përsëri: "Unë
do t'i jem Atë, dhe ai do të më jetë Bir"?
5 Dhe akoma, kur ta shtjerë të Parëlindurin
në botë, thotë: "Le ta adhurojnë të gjithë
engjëjt e Perëndisë". 6 Kurse për engjëjt
thotë: "Engjëjt e vet ai i bën erëra, dhe
shërbenjësit e tij flakë zjarri"; 7 ndërsa për
të Birin thotë: "Froni yt, o Perëndi është
në shekuj të shekujve; skeptri i mbretërisë
sate është skeptër drejtësie. 8 E ke dashur
drejtësinë dhe e ke urryer paudhësinë;
prandaj Perëndia, Perëndia yt, të vajosi me
vaj gëzimi përmbi shokët e tu". 9 Edhe:
"Ti, o Perëndi, në krye themelove tokën
dhe qiejt janë vepër e duarve të tu. 10 Ata
do të prishen, por ti mbetesh; edhe të
gjithë do të vjetrohen si rrobë, 11 dhe ti
do t'i mbështjellësh si një mantel edhe do
të ndërrohen; por ti je po ai, dhe vitet e
tua nuk do të shteren kurrë". 12 Dhe cilit
nga engjëjt i tha ndonjë herë: "Rri në të
djathtën time, gjersa t'i vë armiqtë e tu
shtroje të këmbëve të tua"? 13 A nuk janë ata
të gjithë frymëra shërbenjës, që dërgohen
për të shërbyer për të mirën e atyre që kanë
për të trashëguar shpëtimin? 14 Prandaj ne
duhet t'u përmbahemi më shumë atyre që
dëgjuam, se mos shkasim ndonjë herë nga
ruga.

2

1 Sepse, në qoftë se fjala që u fol nga
engjëjt është e patundur dhe çdo shkelje
e mosbindje mori një shpagim të drejtë,
2 si do të shpëtojmë ne, nëqoftëse e lëmë
pas dore një shpëtim kaq të madh? Ky
shpëtim, si u shpall në fillim prej Perëndisë,
u vërtetua ndër ne nga ata që e dëgjuan,
3 ndërsa Perëndia dëshmonte për të me
anë shenjash e mrekullish, me vepra të
ndryshme të fuqishme dhe me dhurata të
Shpirtit të Shenjtë, sipas vullnetit të tij.
4 Sepse Perëndia nuk e vuri nën pushtet të
engjëjve botën që ka për të ardhur, për
të cilin po flasim, 5 por dikush dëshmoi
diku duke thënë: "Ç'është njeriu, që të bie
ndërmend për të? Ose i biri i njeriut që të
kujdesesh për të? 6 Ti e bëre për pak kohë
më të vogël nga engjëjt, ti e kurorëzove
me lavdi dhe me nder dhe e vure përmbi
veprat e duarve të tua; 7 Ti i vure të gjitha
nën këmbët e tij". Sepse, mbasi i vuri të
gjitha nën pushtetin e tij, nuk la asgjë pa
iu nënshtruar. Por tani nuk shohim ende
që të gjitha janë nën pushtetin e tij, 8 por
shohim Jezusin të kurorëzuar me lavdi dhe
me nder për vdekjen që pësoi; ai u bë për
pak kohë më i vogël se engjëjt, që me hirin e
Perëndisë të provonte vdekjen për të gjithë
njerëzit. 9 Sepse i duhej atij, për të cilin dhe
nëpërmjet të cilit janë të gjitha, duke çuar
shumë bij në lavdi, ta bënte të përsosur me
anë të vuajtjeve realizuesin e shpëtimit të
tyre. 10 Sepse ai që shenjtëron dhe ata që
shenjtërohen janë të gjithë prej një; pran-
daj as nuk turpërohet t'i quajë vëllezër,
11 duke thënë: "Vëllezërve të mi do t'ua
shpall emrin tënd, do të të lavdëroj në mes
të kishës". 12 Edhe më: "Do të shpresoj në
të". Dhe përsëri: "Ja unë, dhe fëmijët që m'i
dha Perëndia". 13 Sepse, duke qenë se bijtë
kanë marrë pjesë prej mishi dhe gjaku, po
ashtu edhe ai u bë pjestar në po ato gjëra, që
të shkatërronte, me anë të vdekjes, atë që
ka pushtetin e vdekjes, domethënë djallin,
14 edhe të çlironte të gjithë ata që nga frika
e vdekjes i ishin nënshtruar robërisë për
tërë jetën. 15 Sepse ai nuk kujdeset për
engjëjt, por ndihmon pasardhjen e Abra-
hamit. 16 Prandaj ai duhej t'u ngjante në
çdo gjë vëllezërve, që të mund të ishte i
mëshirshëm e kryeprift besnik në ato që i
përkasin Perëndisë, për për t'u bërë pajtim
për mëkatet e popullit. 17 sepse, duke qenë
se ai vetë hoqi kur u tundua, mund t'u vijë
në ndihmë atyre që tundohen. 18 Prandaj, o
vëllezër të shenjtë, pjestarë të thirrjes qiel-
lore, vështroni apostullin dhe kryepriftin e
rrëfimit të besimit tonë, Jezu Krishtin,

3

[1] i cili është besnik ndaj atij që e bëri,
ashtu si qe edhe Moisiu në tërë shtëpinë
e tij. [2] Sepse Jezusi është i denjë për
më shumë lavdi se Moisiu, meqenëse ai
që ndërton shtëpinë ka më shumë nder
se shtëpia. [3] sepse çdo shtëpi ndërtohet
prej dikujt, por ai që ka ndërtuar gjithçka
është Perëndia. [4] Dhe Moisiu qe me të
vërtetë besnik në shtëpinë e Perëndisë si
shërbëtor, për të dëshmuar për të gjitha
gjërat që duheshin thënë, [5] por Krishti, si
bir, është mbi shtëpinë e tij dhe shtëpia
e vet jemi ne, në qoftë se e mbajmë deri
në fund guximin dhe mburrjen e shpresës.
[6] Prandaj, sikurse thotë Fryma e Shenjtë:
"Sot, në qoftë se e dëgjoni zërin e tij, [7] mos i
ngurtësoni zemrat tuaja si në provokim, në
ditën e tundimit në shkretëtirë, [8] ku etërit
tuaj më tunduan duke më vënë në sprovë,
ndonëse i kishin parë veprat e mia dyzet
vjet. [9] Prandaj u indinjova me atë brez dhe
thashë: Gabojnë gjithnjë me zemër dhe nuk
i njohën udhët e mia; [10] kështu u betova
në mërinë time: Nuk do të hyjnë në pre-
hjen time". [11] Kini kujdes, vëllezër, se mos
ndonjë nga ju ka zemër të ligë, mosbesimi,
që të largohet nga Perëndia i gjallë, [12] por
nxitni njeri tjetrin çdo ditë, derisa thuhet:
"Sot", që të mos ngurtësohet ndonjë nga ju
prej mashtrimit të mëkatit. [13] Sepse ne jemi
bërë pjestarë të Krishtit, në qoftë se do ta
ruajmë të palëkundur deri në fund fillimin
e besimit, [14] kur thuhet: "Sot, në qoftë se e
dëgjoni zërin e tij, mos jini zemërgur si në
ditën e kryengritjes". [15] Kush janë ata që,
mbasi e dëgjuan, e provokuan? A thua jo
të gjithë ata që dolën nga Egjipti me anë të
Moisiut? [16] Dhe kush qenë ata me të cilët
u zemërua për dyzet vjet? A s'qenë vallë
ata që mëkatuan, kufomat e të cilëve ranë
nëpër shkretëtirë? [17] Dhe për cilët bëri be
se nuk do të hynin në prehjen e tij, veç se
për ata që qenë të pabindur? [18] Ne shohim
se ata nuk mundën të hyjnë për shkak të
mosbesimit. [19] Prandaj, përderisa mbetet
akoma një premtim për të hyrë në prehjen
e tij, le të kemi frikë se mos ndonjë nga ju
të mbetet jashtë.

4

[1] Në fakt neve si edhe atyre u ishte shpal-
lur lajmi i mirë, por fjala e predikimit nuk
u dha dobi fare, sepse nuk qe e bashkuar
me besimin tek ata që e dëgjuan. [2] Sepse
ne që besuam hyjmë në prehje, siç tha
ai: "Kështu u përbetova në mërinë time:
nuk do të hyjnë në prehjen time", ndonëse
veprat e tij u mbaruan që kur se u krijua
bota. [3] Sepse diku ai ka thënë kështu për
të shtatën ditë: "Dhe Perëndia u preh të
shtatën ditë nga të gjitha veprat e tij"; [4] dhe
po aty: "Nuk do të hyjnë në prehjen time".
[5] Mbasi, pra, mbetet që disa të hyjnë në të,
ndërsa ata që u ungjillzuan më përpara nuk
hyjnë për shkak të mosbesimit të tyre, [6] ai
cakton përsëri një ditë: "Sot", duke thënë,
mbas kaq kohe, me gojën e Davidit: "Sot,
në qoftë se e dëgjoni zërin e tij, mos u bëni
zemërgur". [7] Sepse, në qoftë se Jozueu do
t'u kishte dhënë prehje, Perëndia nuk do
të kishte folur për një ditë tjetër. [8] Mbetet,
pra, një pushim i së shtunës për popullin e
Perëndisë. [9] Sepse kush ka hyrë në prehjen
e tij, ka bërë pushim edhe ai nga veprat e
veta, ashtu si Perëndia nga të tijat. [10] Le
të përpiqemi, pra, të hyjmë në atë prehje,
që askush të mos bjerë në atë shëmbull të
mosbindjes. [11] Sepse fjala e Perëndisë është
e gjallë dhe vepruese, më e mprehtë se çdo
shpatë me dy tehe dhe depërton deri në
ndarjen e shpirtit dhe të frymës, të nyjeve
dhe të palcave, dhe është në gjendje të
gjykojë mendimet dhe dëshirat e zemrës.
[12] Dhe nuk ka asnjë krijesë që të jetë e
fshehur para tij, por të gjitha janë lakuriq
dhe të zbuluara para syve të Atij, të cilit
ne do t'i japim llogari. [13] Duke pasur, pra,
një kryeprift të madh që ka përshkuar qiejt,
Jezusin, Birin e Perëndisë, le të mbajmë fort
rrëfimin tonë të besimit. [14] Sepse ne nuk
kemi kryeprift që nuk mund t'i vijë keq për
dobësitë tona, po një që u tundua në të
gjitha ashtu si ne, por pa mëkatuar. [15] Le t'i
afrohemi, pra, me guxim fronit të hirit, që
të marrim mëshirë e të gjejmë hir, për të
pasur ndihmë në kohë nevoje. [16] Sepse çdo
kryeprift, që merret prej njerëzve, vihet
kryeprift mbi njerëzit për gjërat që kanë të
bëjnë me Perëndinë, për të ofruar dhurata
dhe flijime për mëkatet;

5

[1] kështu ai mund të ketë dhembshuri për
ata që janë të paditur dhe të gënjyer, sepse
edhe ai është i veshur me dobësi, [2] dhe për
këtë arsye është i detyruar të ofrojë flijime

për fajet, si për popullin ashtu edhe për
veten e tij. [3] Dhe askush nuk e merr këtë
nder prej vetes së tij, po ai që thirret nga
Perëndia, sikurse Aaroni. [4] Kështu edhe
Krishti nuk e përvetësoi ai vetë lavdinë që
të bëhet kryeprift, por ia dha Ai që i tha:
"Ti je im Bir, sot ti më linde", [5] dhe ashtu
si thuhet diku gjetiu: "Ti je prift përjetë,
sipas rendit të Melkisedekut". [6] I cili, në
ditët e mishit të tij, me klithma të larta dhe
me lot, i ofroi lutje dhe urata atij që mund
ta shpëtonte nga vdekja, dhe u dëgjua për
shkak të frikës së tij nga Perëndia. [7] Edhe
pse ishte Bir, mësoi të jetë i bindur nga
ato që pësoi, [8] dhe, si u bë i përkryer, u bë
vepronjësi i shpëtimit të amshuar për të
gjithë ata që që i binden, [9] duke qenë i sh-
pallur kryeprift nga Perëndiaa sipas rendit
të Melkisedekut, [10] për të cilin kemi shumë
gjëra për të thënë, por të vështira për t'u
shpjeguar, sepse ju jeni rënduar nga veshët
për të dëgjuar. [11] Sepse, ndonëse tashmë
duhet të ishit mësues, keni përsëri nevojë
që t'ju mësojnë njohuritë e para të orakujve
të Perëndisë, dhe keni nevojë për qumësht,
dhe jo për ushqime të forta. [12] Sepse kushdo
që ushqehet me qumësht nuk ka përvojën
e fjalës së drejtësisë, sepse është foshnjë;
[13] kurse ushqimi i fortë është për të rriturit,
të cilët, nga përvoja, i kanë të zhvilluara
vetitë për të dalluar të mirën dhe të ke-
qen. [14] Prandaj, duke e lënë fjalën e fillimit
të Krishtit, le të synojmë përkryerjen, pa
hedhur përsëri themel pendimi nga vepra
të vdekura dhe nga besimi te Perëndia,

6

[1] nga doktrina për pagëzimet, të vënies së
duarve, të ringjalljes të të vdekurve dhe të
gjyqit të përjetshëm; [2] dhe këtë do ta bëjmë,
në e lejoftë Perëndia. [3] Sepse ata që janë
ndriçuar një herë, e shijuan dhuntinë qiel-
lore dhe u bënë pjestarë të Frymës së Shen-
jtë, [4] dhe shijuan fjalën e mirë të Perëndisë
dhe mrrekullitë e jetës së ardhshme, [5] dhe
po u rrëzuan, është e pamundur t'i sjel-
lësh përsëri në pendim, sepse ata, për
vete të tyre, e kryqëzojnë përsëri Birin
e Perëndisë dhe e poshtërojnë. [6] Sepse
toka, që pi shiun, i cili bie shpesh mbi të
dhe prodhon barëra të dobishme për ata
që e punojnë, merr bekim nga Perëndia;
[7] kurse, po të prodhojë ferra e murriza,
shahet edhe afër mallkimit dhe fundi i vet
është për t'u djegur. [8] Dhe ndonëse flasim
kështu, ne, o të dashur, lidhur me ju jemi
të bindur për gjëra më të mira dhe që
i takojnë shpëtimit; [9] sepse Perëndia nuk
është i padrejtë, që të harrojë veprën dhe
mundimin tuaj të dashurisë që treguat për
emrin e tij me shërbesën që u bëtë dhe
po u bëni shenjtorëve. [10] Dhe dëshirojmë
që secili nga ju të tregojë deri në fund të
njëjtin zell për të arritur në sigurimin e
plotë të shpresës, [11] që të mos bëheni për-
tacë, por t'u përngjani atyre që nëpërmjet
besim dhe durim trashëgojnë premtimet.
[12] Sepse kur Perëndia i dha premtimin Abra-
hamit, duke qenë se s'kishte ndonjë më të
madh që të përbetohej, bëri be me veten
e tij [13] duke thënë: "Sigurisht do të të
bekoj dhe do të të shumoj fort". [14] Dhe
kështu Abrahami, duke pritur me durim,
fitoi premtimin. [15] Sepse njerëzit bëjnë
be për dikë që është më i madh, dhe në
këtë mënyrë betimi për ta është garan-
cia që i jep fund çdo mosmarrëveshjeje.
[16] Kështu Perëndia, duke dashur t'u tregojë
trashëgimtarëve të premtimit në mënyrë
më të qartë palëkundshmërinë e vendimit
të tij vuri ndërmjetës betimin, [17] që me anë
të dy gjërave të pandryshueshme, në të
cilat është e pamundur të Perëndia të gën-
jejë, të kemi trimërim të madh ne, që kemi
kërkuar strehë duke u kapur nga shpresa
që na u vu përpara. [18] Kjo shpresë që ne
kemi është si një spirancë e sigurt dhe e
patundur, dhe që hyn deri në brendësinë
e velit, [19] ku ka hyrë Krishti, si pararendës
për ne, pasi u bë kryeprift në amshim
sipas rendit të Melkisedekut. [20] Sepse ky
Melkisedeku, mbret i Salemit dhe prift i
Shumë të Lartit Perëndi, i doli përpara
Abrahamit, kur po kthehej nga disfata e
mbretërve dhe e bekoi;

7

[1] dhe Abrahami i dha atij edhe të dhjetën
e të gjithave. Emri i tij do të thotë më së
pari "mbreti i drejtësisë", dhe pastaj edhe
"mbreti i Salemit", domethënë "mbreti i
paqes". [2] Pa atë, pa nënë, pa gjenealogji,
pa pasur as fillim ditësh as fund jete, por
i përngjashëm me Birin e Perëndisë, ai
mbetet prift në amshim. [3] Merrni me mend,
pra, sa i madh ishte ky, të cilit Abrahami i

dha të dhjetën e plaçkës. [4] Edhe ata nga bijtë e Levit që marrin priftërinë kanë porosi
sipas ligjit të marrin të dhjetën nga populli,
pra, nga vëllezërit e tyre, megjithse edhe
ata kanë dalë nga mesi i Abrahamit; [5] ndërsa
ky, Melkisedeku, ndonëse nuk e kishte gje-
nealogjinë prej atyre, mori të dhjetën nga
Abrahami dhe bekoi atë që kishte prem-
timet. [6] Dhe s'ka kundërshtim se më i vogli
bekohet nga më i madhi. [7] Veç kësaj ata që
i marrin të dhjetat janë njerëzit që vdesin,
kurse atje i merr ai për të cilin dëshmohet
se rron. [8] Dhe, që të them kështu, vetë
Levi, që merr të dhjetat, dha të dhjeta te
Abrahami, sepse ishte ende në mesin e t'et,
kur Melkisedeku i doli përpara. [9] Sepse,
po të ishte përkryerja me anë të priftërisë
levitike (sepse populli e mori ligji nën atë),
ç'nevojë kishte të dilte një prift tjetër sipas
rendit të Melkisedekut dhe të mos caktohet sipas rendit të Aaronit? [10] Sepse, po
të ndërrohet priftëria, domosdo ndërrohet
edhe ligji. [11] Sepse ai për të cilin bëhet fjalë i
përket një fisi tjetër, prej të cilit askush nuk
i ka shërbyer ndonjëherë altarit; [12] sepse
dihet se Perëndia ynë lindi nga fisi i Judës,
për të cilin Moisiu nuk tha asgjë lidhur
me priftërinë. [13] Dhe kjo bëhet edhe më e
qartë, në qoftë se del një prift tjetër pas
shëmbëllimit të Melkisedekut, [14] që nuk u
bë i tillë në bazë të ligjit të porosisë së
mishit, po në bazë të fuqisë të jetës së
pashkatërrueshme. [15] Sepse Shkrimi dëshmon: "Ti je prift për jetë të jetës, sipas rendit të Melkisedekut". [16] Në këtë mënyrë bie
poshtë urdhërimi i mëparshëm, për shkak
të dobësisë dhe të padobisë së tij, [17] sepse
ligji nuk mbaroi asnjë lloj pune, po futi një
shpresë më të mirë, me anë të së cilës i
afrohemi Perëndisë. [18] Dhe kjo nuk u bë
pa betim. Sepse ata bëheshin priftërinj pa
bërë betim, [19] (ndërsa ky në bazë të betimit
nga ana e atij që i tha: "Perëndia u betua
dhe nuk do të pendohet: Ti je prift përjetë,
sipas rendit të Melkisedekut"). [20] Kështu
Jezusi u bë garant i një besëlidhjeje shumë
më të mirë. [21] Për më tepër ata qenë
bërë priftërinj në numër të madh, sepse
vdekja nuk i linte të qëndronin për gjithnjë,
[22] kurse ai, mbasi qëndron për jetë të jetës,
ka priftëri të patjetërsueshme, [23] prandaj
edhe mund të shpëtojë plotësisht ata që
me anë të tij i afrohen Perëndisë, sepse
gjithmonë rron që të ndërmjetësojë për ta.
[24] Sepse ne një kryeprift i tillë na duhej, i
shenjtë, i pafaj, i papërlyer, i ndarë nga
mëkatarët dhe i ngritur përmbi qiej, [25] i cili
nuk ka nevojë çdo ditë, si ata kryepriftërinjtë, të ofrojë flijime më parë për mëkatet e
veta e pastaj për ato të popullit; sepse këtë e
bëri një herë e mirë, kur e kushtoi vetveten.
[26] Sepse ligji vë kryepriftërinj njerëz që kanë
dobësi, por fjala e betimit, që vjen pas ligjit,
vë Birin që është i përkryer në jetë të jetës.
[27] Dhe pika kryesore e atyre gjërave që po
themi është kjo: ne kemi një kryeprift të
tillë, i cili qëndron në të djathtën e fronit
të Madhërisë në qiejt, [28] shërbenjës i shenjtërores dhe të tabernakullit të vërtetë, të
cilin e ngriti Perëndia e jo njeriu.

8

[1] Sepse çdo kryeprift vihet për të ofruar
dhurata dhe flijime, prandaj është e nevojshme që edhe ky të ketë diçka që të kushtojë. [2] Po të ishte Ai mbi dhe, nuk do të ishte
as prift, sepse ka priftërinj të cilët ofrojnë
dhuratat sipas ligjit, [3] që shërbejnë sipas
shëmbullit dhe hijes së gjërave qiellore,
ashtu si i qe folur Moisiut, kur po gatitej
të ndërtonte tabernakullin: "Shiko", tha
Ai, "t'i bësh të gji-tha sipas modelit që
të qe treguar në mal". [4] Po tani Krishti
mori një shërbesë edhe më të shquar, sepse
është ndërmjetësi i një besëlidhjeje më të
mirë, që bazohet mbi premtime më të mira,
[5] sepse, në qoftë se Besëlidhja e parë do
të qe e patëmetë, nuk do të qe nevoja
të kërkohej vend për një tjetër. [6] Sepse
Perëndia, duke i qortuar, thotë: "Ja po vijnë
ditët kur do të bëj një Besëlidhje të re me
shtëpinë e Izraelit dhe me shtëpinë e Judës,
[7] jo si besëlidhja që bëra me etërit e tyre,
ditën që i mora për dore për t'i nxjerrë
jashtë nga toka e Egjiptit, sepse ata nuk
qëndruan besnikë në Besëlidhjen time, dhe
unë i braktisa, thotë Zoti. [8] Dhe kjo është
besëlidhja që unë do të bëj me shtëpinë e
Izraelit pas atyre ditëve, thotë Zoti: unë
do t'i shtie ligjet e mia në mendjet e tyre
dhe do t'i shkruaj në zemrat e tyre, dhe do
të jem Perëndia e tyre dhe ata do të jenë
populli im. [9] Dhe askush nuk do të mësojë
më të afërmin e tij, askush vëllanë e vet,
duke thënë: "Njih Perëndinë!". Sepse të
gjithë do të më njohin, nga më i vogli e

deri tek më i madhi prej tyre, 10 sepse unë
do të jem i mëshirshëm për paudhësitë e
tyre dhe nuk do të kujtoj më mëkatet e
tyre dhe keqbërjet e tyre". 11 Duke thënë
"një besëlidhje e re", ai e vjetëroi të parën;
edhe ajo që vjetrohet dhe plaket është afër
prishjes. 12 Siguristh edhe e para Besëlidhje
kishte disa rregulla për shërbesën hyjnore
dhe për shenjtëroren tokësore. 13 Sepse
u ndërtua një tabernakull i parë, në të
cilin ishte shandani, tryeza dhe bukët e
paraqitjes; ai quhet: "Vendi i shenjtë".

9

1 Pas velit të dytë ishte tabernakulli, i
quajtur "Vendi shumë i shenjtë" (Shen-
jtërorja e Shenjtërorëve), 2 që përmbante
një tymtore prej ari edhe arkën e Besëlid-
hjes, të mbuluar nga të gjitha anët me
ar, në të cilën ishte një enë e artë me
manë, shkopi i Aaronit që kishte buluar
dhe rrasat e Besëlidhjes. 3 Edhe sipër asaj
ishin kerubinët e lavdisë që i bënin hije
pajtuesit; për këto ne nuk do të flasim
me hollësi tani. 4 Duke qenë të vendo-
sura kështu këto gjëra, priftërinjtë hynin
vazhdimisht në tabernakulli i parë për të
kryer shërbesën hyjnore; 5 por në të dytin
hynte vetëm kryeprifti një herë në vit, jo
pa gjak, të cilin e ofronte për veten e tij
dhe për mëkatet e popu-llit të kryera në
padije. 6 Në këtë mënyrë Fryma e Shenjtë
donte të tregonte se udha e shenjtërores
ende nuk ishte shfaqur, mbasi ende po
qëndronte tabernakulli i parë, 7 i cili është
një shëmbëlltyrë për kohën e tanishme;
dhe donte të tregonte se dhuratat dhe fli-
jmet që jepeshin nuk mund ta bënin të
përsosur në ndërgjegje atë që e kryente
shërbesën hyjnore, 8 sepse kishte të bënte
vetëm me ushqime, pije, larje të ndryshme,
urdhërime mishi, të imponuara deri në
kohën e ndryshimit. 9 Por Krishti, që erdhi
si kryeprift i të mirave që do të vijnë në
të ardhmen, duke kaluar nëpër një taber-
nakull më të madh e më të përkryer, që
s'është bërë me dorë, pra, që nuk është e
kësaj krijese, 10 hyri një herë e përgjithmonë
në shenjtërore, jo me gjakun e cjepve dhe
të viçave, por me gjakun e vet, dhe fitoi
një shpëtim të amshuar. 11 Sepse, në qoftë
se gjaku i demave dhe i cjepve dhe hiri i
një mëshqerre i spërkatur mbi të ndoturit,
i shenjtëron, duke i pastruar në mish, 12 aq
më shumë gjaku i Krishtit, i cili me anë
të Frymës së Shenjtë e dha veten e tij
të papërlyer nga asnjë faj ndaj Perëndisë,
do ta pastrojë ndërgjegjen tuaj nga veprat
e vdekura për t'i shërbyer Perëndisë së
gjallë! 13 Për këtë arsye ai është ndërmjetësi
i Besëlidhjes së re që, me anë të vdekjes
që u bë për shpërblimin e shkeljeve që u
kryen gjatë Besëlidhjes së parë, të thirru-
rit të marrin premtimin e trashëgimisë së
amshuar. 14 Sepse atje ku ka një testament
do të ketë me doemos edhe vdekjen e
trashëgimlënësit. 15 Sepse testamenti është
i vlefshëm vetëm pas vdekjes, sepse nuk ka
kurrfarë fuqie deri sa trashëgimlënësi ende
rron. 16 Prandaj edhe Besëlidhja e parë nuk
u vërtetua pa gjak. 17 Sepse kur iu shpallën
të gjitha urdhërimet sipas ligjit gjithë pop-
ullit nga Moisiu, ky mori gjakun e viçave,
të cjepve, bashkë me ujë, lesh të kuq dhe
hisop, e spërkati librin dhe gjithë popullin,
18 duke thënë: "Ky është gjaku i Besëlidhjes
që Perëndia urdhëroi për ju". 19 Gjithashtu
ai me atë gjak spërkati edhe tabernakullin
dhe të gjitha orenditë e shërbesës hyjnore.
20 Dhe sipas ligjit, gati të gjitha gjërat pas-
trohen me anë të gjakut; dhe pa derd-
hur gjak nuk ka ndjesë. 21 Ishte, pra, e
nevojshme që format e gjërave qiellore të
pastroheshin me këto gjëra; por vetë gjerat
qiellore me flijime më të mira se këto.
22 Sepse Krishti nuk hyri në një shenjtërore
të bërë me dorë, që është vetëm shëm-
bëllesë e asaj të vërtetë, por në vetë qiellin
për të dalë tani përpara Perëndisë për ne,
23 dhe jo për ta kushtuar si fli veten e vet
shumë herë, sikurse kryeprifti që hyn vit
për vit në shenjtërore me gjak që s'është i
veti, 24 sepse përndryshe ai duhet të pësonte
shumë herë që kur se u krijua bota; por
tani, vetëm një herë, në fund të shekujve
Krishti u shfaq për të prishur mëkatin me
anë të flijimit të vetvetes. 25 Dhe, duke qenë
se është caktuar që njerëzit të vdesin vetëm
një herë, dhe më pas vjen gjyqi, 26 kështu
edhe Krishti, pasi u dha vetëm njëherë për
të marrë mbi vete mëkatët e shumëve, do
të duket për së dyti pa mëkat për ata që
e presin për shpëtim. 27 Sepse ligji, duke
pasur hijen e të mirave që kishin për të
ardhur dhe jo figurën vetë të gjërave, nuk

mundet kurrë që t'i bëjë të përkryer ata që
i afrohen Perëndisë me anë të të njëjtave
flijime që ofrohen vazhdimisht vit për vit.
28 Sepse përndryshe do të kishin pushuar t'i
ofronin, sepse ata që e ushtrojnë kultin, si
të pastroheshin një herë, a nuk do të kishin
më asnjë vetëdije për mëkatet?

10

1 Por në këto flijime përtërihet çdo vit
kujtimi i mëkateve, 2 sepse është e pa-
mundur që gjaku i demave dhe i cjepve
të heqë mëkatët. 3 Prandaj, duke hyrë në
botë, ai thotë: "Ti nuk deshe as flijim as
mblatë, po bëre gati për mua një trup; 4 ti
nuk pëlqeve as olokauste as flijimet për
mëkatin. 5 Atëherë unë thashë: "Ja, unë
po vij; në rotullin e librit është shkruar
për mua; për të bërë, o Perëndi, vullnetin
tënd"". 6 Mbasi tha: "Ti nuk deshe as
flijim as mblatë, as olokauste as flijime për
mëkatin, që të blatohen sipas ligjit", 7 ai
shtoi: "Ja, unë vij për të bërë, o Perëndi,
vullnetin tënd". Ai heq të parën, që të vërë
të dytën. 8 Prej këtij vullneti, ne jemi shen-
jtëruar me anë të kushtimit të trupit të Jezu
Krishtit, që u bë një herë për të gjithë. 9 Dhe
ndërsa çdo prift rri përdita në këmbë duke
shërbyer dhe duke mblatuar shpesh herë
të njëjtat flijime, që nuk mund të heqin
kurrë mëkatet, 10 ai, përkundrazi, pasi dha
për gjithnjë një flijim të vetëm për mëkatet,
u vu të rrijë në të djathtën e Perëndisë,
11 duke pritur paskëtaj vetëm që armiqtë e
tij t'i vihen si ndenjëse për këmbët e tij.
12 Sepse, me një ofertë të vetme, ai i bëri të
përsosur për gjithnjë ata që shenjtërohen.
13 Por edhe Fryma e Shenjtë na e dëshmon;
sepse, mbasi pat thënë më parë: 14 "Kjo
është Besëlidhja që unë do të bëj me ata
pas atyre ditëve, thotë Perëndia, unë do t'i
shtie ligjet e mia në zemrat e tyre dhe do t'i
shkruaj në mendjet e tyre", 15 shton: "Dhe
nuk do t'i kujtoj më mëkatet e tyre dhe
paudhësitë e tyre". 16 Edhe atje ku ka ndjesë
të këtyre gjërave, nuk ka më ofertë për
mëkatin. 17 Duke pasur, pra, o vëllezër, liri
të plotë për të hyrë në shenjtërore me anë
të gjakut të Jezusit, 18 me anë të një udhe të
re dhe të gjallë që ai përuroi për ne me anë
të velit, domethënë të mishit të tij, 19 edhe
duke pasur një kryeprift mbi shtëpinë e
Perëndisë, 20 le t'i afrohemi me zemër të
vërtetë, me siguri të plotë besimi, duke i
pasur zemrat tona të lara prej ndërgjegjës
së ligë dhe trupin të larë me ujë të kul-
luar. 21 Le të mbajmë të patundur rrëfimin
e shpresës sonë, sepse besnik është ai që
premtoi. 22 Dhe le të kujdesemi për njeri
tjetrin, për t'u nxitur për dashuri dhe vepra
të mira, 23 pa hequr dorë nga të mbledhurit
bashkë tonin, sikurse kanë zakon disa, por
të nxisim njeri tjetrin, aq më tepër se e
shihni ditën që po afrohet. 24 Sepse, në qoftë
se ne mëkatojmë me dashje mbasi kemi
marrë dijeni të së vërtetës, nuk mbetet
më asnjë flijim për mëkatet, 25 por vetëm
një pritje gjyqi e tmerrshme dhe një e
ndezur zjarri që do të përpijë kundër-
shtarët. 26 Kushdo që shkel ligjin e Moi-
siut vritet pa mëshirë me deponimet e dy
ose tre dëshmitarëve. 27 Ç'dënim më të
keq meriton, sipas mendimit tuaj, ai që ka
shkelur me këmbë Birin e Perëndisë dhe
e ka konsideruar profan gjakun e Besëlid-
hjes me të cilin u shenjtërua, dhe ka fyer
Frymën e hirit? 28 Sepse ne e dimë atë që
ka thënë: "Hakmarrja më takon mua, unë
do ta jap shpagimin", thotë Perëndia. Dhe
përsëri: "Perëndia do të gjykojë popullin
e vet". 29 Gjë e tmerrshme është të bjerë
njeriu në duart e Perëndisë së gjallë. 30 Dhe
tani sillni ndërmend ditët e mëparshme, në
të cilat, pasi u ndriçuat, keni duruar një
luftë të madhe vuajtjesh, 31 herë duke u bërë
objekt fyerjesh dhe mundimesh, herë duke
u solidarizuar me ata që trajtoheshin në
këtë mënyrë. 32 Sepse treguat dhembje për
mua në prangat e mia dhe keni pranuar me
gëzim t'ju zhveshin nga pasuria juaj, duke
ditur se keni për veten tuaj një pasuri më
të mirë e të qëndrueshme në qiej. 33 Mos e
hidhni tej guximin tuaj, që do të ketë një
shpërblim të madh. 34 Sepse ju keni nevojë
për ngulm që mbasi, të bëni vullnetin e
Perëndisë, të merrni gjërat e premtuara.
35 "Edhe fort pak kohë, edhe ai që duhet
të vijë do të vijë dhe nuk do të vonojë.
36 Dhe i drejti do të jetojë prej besimit; por
ne qoftë se ndokush tërhiqet prapa, shpirti
im nuk do të gjejë pëlqim në të". 37 Por
ne nuk jemi nga ata që tërhiqen prapa
për humbje, por nga ata që besojnë në
shpëtimin e shpirtit. 38 Dhe besimi është
siguria e gjërave që shpresohen, tregim i
gjërave që nuk shihen; 39 sepse me anë të saj

të moçmit morën dëshmimin.

11

1 Me anë të besimit ne kuptojmë se bota
është ndërtuar me fjalën e Perëndisë, sa që
ato që shihen nuk u bënë prej gjërave që
shihen. 2 Me anë të besimit Abeli i ofroi
Perëndisë flijim më të mirë nga ai i Kainit;
me anë të tij ai mori dëshmimin se ishte
i drejtë, sepse Perëndia dha dëshmin se
i pranoi ofertat e tij; dhe me anë të tij,
ndonëse vdiq, ai po flet ende. 3 Me anë
të besimit Enoku u zhvendos që të mos
shikonte vdekje dhe nuk u gjet më, sepse
Perëndia e kishte zhvendosur; sepse para
se të merrej, ai pati dëshmimin se i kishte
pëlqyer Perëndisë. 4 Edhe pa besim është e
pamundur t'i pëlqesh Atij, sepse ai që i afro-
het Perëndisë duhet të besojë se Perëndia
është, dhe se është shpërblenjësi i atyre që
e kërkojnë atë. 5 Me anë të besimit Noeu,
i lajmëruar hyjnisht për ato që ende nuk
shiheshin, u frikësua dhe ndërtoi një arkë
për shpëtimin e shtëpisë së tij, me anë të së
cilës e dënoi botën dhe u bë trashëgimtar i
drejtësisë që është me anë të besimit. 6 Me
anë të besimit Abrahami, kur u thirr, u
bind të shkojë në atë vend që do të merrte
për trashëgim; dhe u nis pa ditur se ku
po shkonte. 7 Me anë të besimit Abrahami
banoi në tokën e premtuar, si në një dhe
të huaj, dhe ndenji në çadra bashkë me
Isakun dhe Jakobin, bashkëtrashëgimtarë
të të nëjtit premtim, 8 sepse priste qytetin
që ka themelet, mjeshtër dhe ndërtues i të
cilit është Perëndia. 9 Me anë të besimit
edhe vetë Sara, ndonëse e kishte kaluar
moshën, mori fuqi të bëhet me barrë dhe
të lindë, sepse e konsideroi besnik atë që i
kishte bërë premtimin. 10 Prandaj edhe prej
një të vetmi, edhe ky gati për të vdekur,
lindën pasardhës të shumtë sa yjet e qiellit
dhe si rëra që është në breg të detit dhe
që nuk numërohet dot. 11 Të gjithë këta
vdiqën në besim, pa marrë premtimet e
bëra, por i panë ato për se largu dhe u
bindën dhe i përshëndetën ato me gëzim
duke rrëfyer se janë të huaj dhe shtegtarë
mbi dhe. 12 Sepse ata që flasin të tilla,
tregojnë se kërkojnë atdhe. 13 Dhe, po ta
kishin pasur në mend atë nga e cila kishin
dalë, do të kishin gjetur kohë të ktheheshin
atje. 14 Por ata tani dëshirojnë një atdhe
më të mirë, domethënë qiellor; prandaj
Perëndisë nuk i vjen turp të quhet Perëndi
i tyre, sepse u bëri gati atyre një qytet.
15 Me anë të besimit Abrahami, pasi u vu
në provë, ofroi Isakun dhe ai që kishte
pritur premtimet ofroi birin e tij të vetëm,
16 ndonëse Perëndia i pati thënë: "Te Isaku
do të quhet pasardhja jote (që do të mbajë
emrin tënd)", 17 sepse Abrahami mendonte
se Perëndia ishte i fuqishëm sa ta ringjallte
edhe prej së vdekurish; prej të cilëve edhe
e mori atë përsëri si një lloj figure. 18 Me
anë të besimit Isaku bekoi Jakobin dhe
Esaun, për gjërat që do të ndodhnin. 19 Me
anë të besimit Jakobi, duke vdekur, bekoi
secilin nga bijtë e Jozefit dhe adhuroi duke
u mbështetur mbi majën e shkopit të tij.
20 Me anë të besimit Jozefi, duke vdekur,
përmendi eksodin e bijve të Izraelit dhe
dha porosi për eshtrat e tij. 21 Më anë
të besimit Moisiu, si lindi, u fsheh nga
prindërit e tij tre muaj, sepse ata panë se
fëmija ishte i bukur dhe nuk u frikësuan
nga urdhëri i mbretit. 22 Me anë të besimit
Moisiu, si u bë i madh, nuk pranoi të thuhet
i biri i së bijës së Faraonit, 23 duke para-
pëlqyer të keqtrajtohet bashkë me popullin
e Perëndisë se sa të gëzonte për një farë
kohe dëfrimet e mëkatit, 24 duke e çmuar
dhunën e Krishtit si pasuri më të madhe
nga thesaret e Egjiptit, sepse i drejtonte
sytë nga shpërblimi. 25 Me anë të besimit e
la Egjiptin pa pasur frikë mërinë e mbretit,
sepse qëndroi i patundur sikur të shihte të
padukshmin. 26 Me anë të besimit kremtoi
Pashkën dhe bëri spërkatjen e gjakut, me
qëllim që ai i cili i vriste të parëlindurit
të mos ngiste ata të Izraelit. 27 Me anë
të besimit kaluan nëpër Detin e Kuq si të
ishte tokë e thatë, ndërsa kur Egjiptasit u
përpoqën ta bëjnë, u mbytën. 28 Me anë të
besimit ranë muret e Jerihos, pasi u suallën
rreth tyre shtatë ditë. 29 Me anë të besimit
Rahabi, një prostitutë, nuk humbi bashkë
me ata që nuk besuan, sepse kishte pritur
paqësisht zbuluesit. 30 Dhe ç'të them më?
Sepse nuk do të më mjaftonte koha, po
të doja të tregoja për Jedeonin, Barakun,
Sansonin, Jeftin, Davidin, Samuelin dhe për
profetët, 31 të cilët, me anë të fesë nën-
shtruan mbretërira, realizuan drejtësinë,
arritën ato që u premtuan, ua zunë grykën
luanëve, 32 fikën fuqinë e zjarrit, shpëtuan
nga tehu i shpatës, nga të dobët u bënë
të fuqishëm, u bënë të fortë në betejë,

thyen ushtritë e huaja. [33] Gratë morën të
vdekurit e tyre me anë të ringjalljes; e
të tjerët u torturuan, sepse nuk pranuan
çlirimin, për të fituar një ringjallje më të
mirë. [34] Dhe të tjerë hoqën përqeshje dhe
goditje, madje edhe pranga dhe burgime.
[35] U vranë me gurë, me sharrë, u prenë,
u vranë nga shpata, u endën të mbuluar
me lëkurë dhënsh e dhish, nevojtarë, të
pikë-lluar, të keqtrajtuar [36] (bota nuk ishte
e denjë për ta), u sollën nëpër shkretëtira e
nëpër male, nëpër shpella dhe nëpër guva
të dheut. [37] E pra, të gjithë këta, ndonëse
morën dëshmim të mirë me anë të besimit,
nuk morën atë që u ishte premtuar, [38] sepse
Perëndia kishte paraparë diçka më të mirë
për ne, që ata të mos arrinin në përsosje
pa ne. [39] Prandaj edhe ne, duke qenë të
rrethuar nga një re kaq e madhe dësh-
mimtarësh, duke hedhur tej çdo barrë dhe
mëkatin që na qarkon vazhdimisht duke na
joshur, le të rendim me durim në udhën që
është përpara nesh, [40] duke i drejtuar sytë
te Jezusi, kreu dhe plotësonjësi i besimit, i
cili, për gëzimin që ishte përpara tij, duroi
kryqin duke e përçmuar fyerjen dhe u ul në
të djathtën e fronit të Perëndisë.

12

[1] Kujtoni, pra, atë që duroi një kundërsh-
tim të tillë nga ana e mëkatarëve kundër
tij, që të mos lodheni dhe të ligështoheni
në shpirtin tuaj. [2] Ju akoma nuk keni qën-
druar deri në gjak, duke luftuar kundër
mëkatit, [3] dhe keni harruar këshillën që ju
drejtohet juve porsi bijve: "Biri im, mos
e përçmo qortimin e Perëndisë dhe mos
e humb zemrën kur ai të qorton, [4] sepse
Perëndia ndreq atë që do dhe fshikullon
çdo bir që i pëlqen". [5] Në qoftë se ju do ta
duroni qortimin, Perëndia do t'ju trajtojë si
bij; sepse cilin bir nuk e korigjon i ati? [6] Por,
po të mbeteni të pandrequr, ku të gjithë
u bënë pjestarë, atëherë jeni kopila dhe jo
bij. [7] Pastaj etërit tanë sipas mishit i patëm
për të na ndrequr dhe i nderonim ata; a
nuk do t'i nënshtrohemi edhe më tepër Atit
të shpirtrave, për të jetuar? [8] Sepse ata na
ndreqën për pak ditë, ashtu siç u dukej më
mirë, kurse ai na ndreq për të mirën tonë
që të bëhemi pjestarë të shenjtërisë së tij.
[9] Çdo ndreqje, pra, aty për aty, nuk duket
se sjell gëzim, po hidhërim; por më pas u
jep një fryt drejtësie atyre që janë ushtruar
me anë të tij. [10] Prandaj forconi duart e
kapitura dhe gjunjët e këputur, [11] dhe bëni
shtigje të drejta për këmbët tuaja, që ajo e
cila çalon të mos ndrydhet, por më tepër
të shërohet. [12] Kërkoni paqe me të gjithë
dhe shenjtërim, pa të cilin askush nuk ka
për të parë Perëndinë, [13] duke u kujdesur
fort që askush të mos mbetet pa hirin e
Perëndisë dhe se mos mbijë ndonjë rrënjë
e hidhur dhe t'ju turbullojë dhe me anë
të saj të ndoten shumë njerëz; [14] se mos
ndodhet ndonjë kurvar ose profan, si Esau,
i cili për një gjellë shiti të drejtën e tij të
parëbirnisë. [15] Sepse e dini se, më pas, kur
ai deshi të trashëgojë bekimin, iu refuzua,
ndonëse e kërkoi me lot, sepse nuk gjeti
vend pendimi. [16] Sepse ju nuk iu afruat
malit që mund të kapet me dorë dhe që
digjet me zjarr, as errësirës, as territ, as
stuhisë, [17] as zërit të borisë, as zërit të
fjalëve, të cilin ata që e dëgjuan u lutën
që atyre të mos u drejtohej më asnjë fjalë,
[18] sepse nuk mund të duronin urdhërin:
"Në se edhe një shtazë e prek malin, të
vritet me gurë ose me shigjeta"; [19] dhe aq
e llahtarshme ishte pamja, sa Moisiu tha:
"Unë jam i frikësuar dhe po dridhem i tëri".
[20] Por ju iu afruat malit Sion dhe qytetit
të Perëndisë së gjallë, që është Jeruzalemi
qiellor, edhe morisë së engjëjve, [21] kuvendit
universal dhe kishës të të parëlindurve që
janë shkruar në qiej, Perëndisë, gjykatësit
të të gjithëve, shpirtërave të të drejtëve që
u bënë të përsosur, [22] dhe Jezusit, Ndërm-
jetësit të Besëlidhjes së re, dhe gjakut të
spërkatjes, që flet më mirë se ai i Abelit.
[23] Shikoni se mos refuzoni atë që flet, sepse
në qoftë se nuk shpëtuan ata që refuzuan të
dëgjojnë atë që fliste si orakull mbi dhe, aq
më pak do të shpëtojmë ne, po të mos re-
fuzojmë të dëgjojmë atë që flet prej qiellit,
[24] zëri i të cilit e drodhi atëherë dheun, por
tashti bëri këtë premtim, duke thënë: "Unë
edhe një herë do të tund jo vetëm dheun,
por edhe qiellin". [25] Dhe kjo fjalë "edhe një
herë" tregon ndryshueshmërinë e gjërave,
që tunden, si të bëra me dorë, që të mbeten
ato që nuk tunden. [26] Prandaj, duke marrë
mbretërinë të patundur, le ta ruajmë këtë
hir me anë të të cilit i shërbejmë Perëndisë
në një mënyrë të pëlqyeshme, me nderim
e me frikë, [27] sepse Perëndia ynë është një

zjarr që konsumon. [28] Dashuria vëllazërore
le të mbetet. [29] Mos harroni mikpritjen,
sepse disa duke e praktikuar e priten pa
ditur engjëj!

13

[1] Kujtoni të burgosurit si të ishit të lidhur
bashkë me ta, dhe ata që keqtrajtohen,
sepse edhe ju vetë jeni në trup. [2] Martesa të
nderohet nga të gjithë dhe shtrati martesor
i papërlyer, sepse Perëndia do të gjykojë
kurvarët dhe kurorëshkelësit. [3] Sjellja juaj
të jetë pa lakmi paraje dhe kënaquni me
atë që keni, sepse vetë Perëndia ka thënë:
"Nuk do të të lë, nuk do të të braktis".
[4] Kështu mund të themi, me plot besim:
"Perëndia është ndihmuesi im dhe unë nuk
do të kem frikë; ç'do të më bëjë njeriu?".
[5] Kujtoni të parët tuaj, që ju shpallën fjalën
e Perëndisë dhe, duke çmuar rezultatin e
sjelljes së tyre, merrni si shembull besimin
e tyre. [6] Krishti është i njëjtë dje, sot e
përjetë. [7] Mos e lëshoni veten aty e këtu
prej doktrinah të ndryshme dhe të huaja,
sepse është mirë që zemra juaj të forcohet
me anë të hirit dhe jo prej ushqimit, të
cilat nuk u dhanë asnjë dobi atyre aq sa
ecën. [8] Ne kemi një altar prej të cilit nuk
kanë të drejtë të hanë ata që i shërbejnë
tabernakullit. [9] Sepse trupat e atyre kaf-
shëve, gjaku i të cilave është sjellë prej
kryepriftit në shenjtëroren për mëkatin,
digjen jashtë fushës. [10] Prandaj edhe Jezusi,
për të shenjtëruar popullin me gjakun e
vet, pësoi jashtë derës (së qytetit) [11] Le të
dalim, pra, drejt tij jashtë fushës, duke
bartur poshtërimin e tij. [12] Sepse nuk kemi
këtu qytet të përhershëm, por kërkojmë
atë që ka për të ardhur. [13] Me anë të tij,
pra, le t'i ofrojmë vazhdimisht Perëndisë
një flijim lavdie, domethënë frytin e buzëve
që rrëfejnë emrin e tij. [14] Dhe mos harroni
bamirësinë dhe t'u jepni ndihmë të tjerëve,
sepse Perëndisë i pëlqejnë flijime të tilla.
[15] Dëgjoni të parët tuaj dhe nënshtrohuni
atyre, sepse ata rrijnë zgjuar për shpirtërat
tuaj, si ata që duhet të japin llogari; që ta
bëjnë këtë me gëzim dhe jo me psheretima,
sepse kjo nuk do t'ju sillte dobi. [16] Lutuni për
ne, sepse ne besojmë se kemi ndërgjegje të
mirë, duke dashur të sillemi mirë në çdo
gjë. [17] Dhe ju bëj thirrje edhe më shumë
ta bëni këtë, që unë të kthehem te ju sa
më parë. [18] Dhe Perëndia e paqes, që e
ngriti nga të vdekurit, me anë të gjakut të
Besëlidhjes së amshuar, Bariun e madh të
dhënve, Perëndinë tonë Jezu Krisht, [19] ju
bëftë të përsosur për çdo vepër të mirë, që
të kryeni vullnetin e tij, duke punuar te
ju atë që është e pëlqyer përpara tij, me
anë të Jezu Krishtit, të cilit i qoftë lavdi në
shekuj të shekujve. Amen. [20] Dhe ju lutem,
o vëllezër, ta mbani këtë fjalë këshillimi,
sepse ju shkrova shkurt. [21] Ta dini se vëllai
Timoteu u lirua nga burgu. Nëse mbërrin
së shpejti, unë do të vij te ju bashkë me
të. [22] Përshëndetni të gjithë të parët tuaj
dhe gjithë shenjtorët! Ju përshëndesin ata
të Italisë. [23] Hiri qoftë mbi ju të gjithë!
Amen. [24] Jakobi, shërbëtor i Perëndisë dhe
i Zotit Jezu Krisht, të dymbëdhjetë fiseve të
shpërndarë nëpër botë: përshëndetje! [25] Ta
konsideroni një gëzim të madh, o vëllezër
të mi, kur ndodheni përballë sprovash nga
më të ndryshmet,

Jakobit

1 duke e ditur se sprova e besimit tuaj sjell
qëndrueshmëri. 2 Dhe qëndrueshmëria të
kryejë në ju një vepër të përsosur, që ju të
jeni të përsosur dhe të plotë, pa asnjë të
metë. 3 Por në qoftë se ndonjërit nga ju i
mungon urtia, le të kërkojë nga Perëndia,
që u jep të gjithëve pa kursim, pa qortuar,
dhe atij do t'i jepet. 4 Por le ta kërkojë me
besim, pa dyshuar, sepse ai që dyshon i
ngjan valës së detit, të cilën e ngre dhe e
përplas era. 5 Dhe ky njeri të mos pandehë
se do të marrë diçka nga Zoti, 6 sepse është
një njeri me dy mendje, i paqëndrueshëm
në gjithë rrugët e veta. 7 Dhe vëllai më i
poshtmë le të madhështohet në lartësimin
e tij, 8 dhe i pasuri në uljen e tij, sepse do
të shkojë si lule bari. 9 Në fakt si lindi dielli
me të nxehtit e tij dhe e thau barin, dhe
lulja e tij ra dhe bukuria e pamjes së vet
humbi: kështu do të fishket edhe i pasuri
në udhët e tij. 10 Lum njeriu që ngulmon në
provë, sepse kur del i aprovuar, do të marrë
kurorën e jetës, të cilën Zoti ua premtoi
atyre që e duan. 11 Askush kur tundohet të
mos thotë: "Jam tunduar nga Perëndinë",
sepse Perëndia nuk mund të tundohet nga
e keqja, dhe ai vet nuk tundon asnjeri.
12 Por secili tundohet i udhëhequr dhe i
mashtruar nga lakminë e vet. 13 Pastaj
lakmia, pasi mbarset, pjell mëkatin dhe
mëkati, si të kryhet, ngjiz vdekjen. 14 Mos u
mashtroni, vëllezërit e mi shumë të dashur;
15 çdo gjë e mirë që na jepet dhe çdo dhuratë
e përsosur vjen prej së larti dhe zbret nga
Ati i dritave, pranë së cilit nuk ka ndërrim
dhe as hije ndryshimi. 16 Ai na ngjizi me
vullnetin e tij me anë të fjalës të së vërtetës,
që ne të jemi në një farë menyrë fryti i parë
i krijesave të tij. 17 Prandaj, vëllezërit e mi
shumë të dashur, çdo njeri të jetë i shpejtë
në të dëgjuar, i ngadalshëm në të folur dhe i
ngadalshëm në zemërim, 18 sepse zemërimi
i njeriut nuk kryen drejtësinë e Perëndisë.
19 Prandaj, hiqni çdo ndyrësi dhe mbeturinë
ligësie, pranoni me butësi fjalën e mbjellë
në ju, e cila mund të shpëtojë shpirtrat tuaj.
20 Dhe bëhuni bërës të fjalës dhe jo vetëm
dëgjues, që gënjejnë vetveten. 21 Sepse
nëse dikush është dëgjues i fjalës dhe jo
bërës, ai i përngjan një njeriu që e shikon
fytyrën e tij natyrale në një pasqyrë; 22 ai e
shikon veten dhe pastaj ikën, duke harruar
menjëherë si ishte. 23 Ndërsa ai që do të
shikojë me vemendje ligjin e përsosur, i
cili është ligji i lirisë, dhe ngulmon në të,
duke mos qenë një dëgjues harraq, por një
bërës i veprës, ai do të jetë i lumtur në
veprimtarinë e vet. 24 Në qoftë se ndokush
nga ju mendon se është fetar, edhe nuk i
vë fre gjuhës së vet, sigurisht ai e mashtron
zemrën e vet, feja e këtij është e kotë. 25 Feja
e pastër dhe pa njollë përpara Perëndisë
dhe Atit është kjo: të vizitosh jetimët dhe
të vejat në pikëllimet e tyre dhe ta ruash
veten të pastër nga bota. 26 Vëllezër të
mi, mos i lidhni preferencat personale me
besimin e Zotit tonë Jezu Krisht, Zoti i
lavdisë. 27 Sepse në qoftë se në asamblenë
tuaj hyn një njeri me një unazë prej ari,
me rroba të shkëlqyera, dhe hyn edhe një
i varfër me një rrobë të fëlliqur,

2

1 dhe ju i drejtoni sytë nga ai që vesh
rroben e shkëlqyer dhe i thoni: "Ti ulu
këtu, në vendin e mirë", dhe të varfërit i
thoni: "Ti rri atje, në këmbë", ose: "Ulu
këtu, afër stolit të këmbëve të mia", 2 a nuk
bëtë ju një dallim në mes tuaj, duke u bërë
kështu gjykatës me mendime të këqija?
3 Dëgjoni, vëllezër të mi shumë të dashur,
a nuk i zgjodhi Perëndia të varfërit e botës,
që të jenë të pasur në besim dhe trashëgim-
tarë të mbretërisë që ua premtoi atyre që
e duan? 4 Po ju i shnderuat të varfërit! A
nuk janë vallë të pasurit ata që ju shtypin,
dhe nuk janë këta ata që ju heqin nëpër
gjykata? 5 A nuk janë ata që blasfemojnë
emrin e lavdishëm që u thirr mbi ju? 6 Në
qoftë se ju më të vërtetë e përmbushni
ligjin mbretëror sipas Shkrimit: "Duaje të
afërmin tënd si vetveten", bëni mirë; 7 por
në qoftë se bëni preferenca personale, ju
kryeni mëkat dhe dënoheni nga ligji si
shkelës. 8 Sepse kushdo që e zbaton gjithë
ligjin, por e shkel në një pikë, është fajtor
në të gjitha pikat. 9 Sepse ai që ka thënë:
"Mos shkel kurorën", ka thënë gjithashtu:
"Mos vraj". Prandaj nëse ti nuk shkel
kurorën, por vret, ti je shkelës i ligjit.
10 Prandaj të flisni e të veproni sikurse të
duhej të gjykoheshit nga ligji i lirisë, 11 sepse

gjyqi do të jetë pa mëshirë për atë që nuk
ka treguar mëshirë; dhe mëshira triumfon
mbi gjykimin. 12 Ç'dobi ka, vëllezër të mi,
nëse dikush thotë se ka besim, por nuk ka
vepra? A mund ta shpëtojë atë besimi?
13 Dhe në qoftë se një vëlla ose një motër
janë të zhveshur dhe u mungon ushqimi i
përditshëm, 14 dhe dikush nga ju u thothë
atyre: "Shkoni në paqe! Ngrohuni dhe
ngopuni", dhe nuk u jepni atyre gjërat për
të cilat kanë nevojë për trupin, ç'dobi ka?
15 Po kështu është edhe besimi; në qoftë se
s'ka vepra, është i vdekur në vetvete. 16 Po
dikush do të thotë: "Ti ke besimin, dhe
unë kam veprat"; më trego besimin tënd
pa veprat e tua dhe unë do të të tregoj
besimin tim me veprat e mia. 17 Ti beson
se ka vetëm një Perëndi. Mirë bën; edhe
demonët besojnë dhe dridhen. 18 Po, a dësh-
iron të kuptosh, o njeri i kotë, se besimi pa
vepra është i vdekur? 19 Abrahami, ati ynë,
a nuk u shfajësua me anë të veprave, kur e
ofroi birin e vet, Isakun, mbi altar? 20 Ti e
sheh se besimi vepronte bashkë me veprat
e tij, dhe se, nëpërmjet veprave, besimi u
përsos. 21 Kështu u përmbush Shkrimi, që
thotë: "Edhe Abrahami i besoi Perëndisë,
dhe kjo iu numërua për drejtësi"; dhe u
quajt miku i Perëndisë. 22 Ju shikoni, pra, se
njeriu shfajësohet nga veprat dhe jo vetëm
nga besimi. 23 Gjithashtu a nuk u shfajësua
edhe Rahabi, lavirja, nga veprat, kur i priti
të dërguarit dhe i përcolli nga një udhë
tjetër? 24 Sepse, sikurse trupi pa frymën
është i vdekur, ashtu edhe besimi, pa vepra,
është i vdekur. 25 Vëllezër të mi, mos u
bëni shumë mësues, duke ditur se do të
kemi një gjykim më të ashpër, 26 sepse të
gjithë gabojmë në shumë gjëra. Në qoftë se
dikush nuk gabon në të folur, është njeri i
përsosur, dhe është gjithashtu i aftë t'i vërë
fre gjithë trupit.

3

1 Ja, u vëmë fre në gojë kuajve, që të
na binden, dhe ta drejtojmë kështu gjithë
trupin e tyre. 2 Ja, edhe anijet, edhe pse janë
shumë të mëdha dhe shtyhen nga erëra
të forta, drejtohen nga një timon shumë
i vogël, atje ku do timonieri. 3 Kështu
edhe gjuha është një gjymtyrë e vogël, por
mbahet me të madh. Ja, një zjarr i vogël
ç'pyll të madh djeg! 4 Edhe gjuha është një
zjarr, një botë paudhësie; ajo është vendo-
sur midis gjymtyrëve tona, gjuha e fëlliq
gjithë trupin, ndez ecjen e natyrës dhe
ndizet nga Gehena. 5 Sepse çdo lloj bishash,
shpendësh, zvaranikësh e kafshësh të detit
mund të zbuten dhe janë zbutur nga natyra
njerëzore, 6 kurse gjuhën asnjë nga njerëzit
s'mund ta zbusë; është një e keqe e papërm-
bajtshme, plot me helm vdekjeprurës. 7 Me
atë ne bekojmë Perëndinë dhe Atin, dhe me
të ne mallkojmë njerëzit që janë bërë sipas
shëmbëllimit të Perëndisë. 8 Nga e njejta
gojë del bekimi dhe mallkimi. Vëllezër
të mi, nuk duhet të ishte kështu. 9 Mos
vallë burimi nxjerr nga e njejta vrimë ujë të
ëmbël e të hidhur? 10 A mundet të prodhojë
fiku ullinj, ose hardhia fiq? Kështu asnjë
burim nuk mund të japë ujë të kripur dhe
të ëmbël. 11 Kush është ndër ju i urtë dhe
i ditur? Le të tregojë me sjellje të bukur
veprat e tij me zemërbutësi të urtësisë.
12 Por në qoftë se ne zemrën tuaj keni smirë
të hidhur dhe grindje, mos u mbani me të
madh dhe mos gënjeni kundër së vërtetës.
13 Kjo nuk është dituri që zbret nga lart,
por është tokësore, shtazore, djallëzore.
14 Sepse atje ku ka smirë dhe grindje, atje
ka trazirë dhe gjithfarë veprash të këqija,
15 Kurse dituria që vjen nga lart, më së pari
është e pastër, pastaj pajtuese, e butë, e
bindur, plot mëshirë dhe fryte të mira, e
paanshme dhe jo hipokrite. 16 Dhe fryti i
drejtësisë mbillet në paqe për ata që bëjnë
paqen. 17 Nga vijnë luftërat dhe grindjet te
ju?. A nuk vijnë, nga pasionet që luftojnë
ndër gjymtyrët tuaja? 18 Ju lakmoni dhe nuk
keni, ju vrisni dhe keni smirë dhe nuk fitoni
gjë; ju ziheni dhe luftoni, por nuk keni,
sepse nuk kërkoni.

4

1 Ju kërkoni dhe nuk merrni, sepse
kërkoni keqas që të shpenzoni për kë-
naqësitë tuaja. 2 O shkelës dhe shkelëse
të kurorës, a nuk e dini se miqësia me
botën është armiqësi me Perëndinë? Ai,
pra, që don të jetë mik i botës bëhet armik
i Perëndisë. 3 Apo pandehni se Shkrimi
thotë kot: "Fryma që rri në ne a lakmon
deri në smirë"? 4 Por ai jep hir edhe
më të madh; prandaj thotë: "Perëndia u
kundërvihet mendjemëdhenjve dhe u jep
hir të përulurve". 5 Nënshtrojuni, pra,

Perëndisë, kundërshtoni djallin dhe ai do
të largohet nga ju! 6 Afrohuni te Perëndia
dhe ai do t'ju afrohet juve; pastroni duart
tuaja, o mëkatarë; dhe pastroni zemrat o
njerëz me dy mendje! 7 Pikëllohuni, mbani
zi dhe qani; të qeshurit tuaj le të kthehet
në zi, dhe gëzimi në trishtim. 8 Përuluni
përpara Zotit, dhe ai do t'ju lartësojë! 9 Mos
flisni keq për njeri tjetrin, vë-llezër; ai që
flet kundër vëllait dhe e gjykon vëllanë e
vet, flet kundër ligjit dhe gjykon ligjin; dhe,
po të gjykosh ligjin, ti nuk je zbatues i ligjit,
por gjykatës. 10 Ka vetëm një Ligjdhënës,
që mund të të shpëtojë ose të të çojë në
humbje; por ti kush je që gjykon një tjetër?
11 Dhe tani, ju që thoni: "Sot ose nesër do të
shkojmë në atë qytet, dhe do të rrijmë atje
një vit, do të tregtojmë dhe do të fitojmë",
12 ndërsa nuk dini për të nesërmen. Sepse
ç'është jeta? Është avull që duket për pak,
dhe pastaj humbet. 13 Në vend që të thoni:
"Në dashtë Zoti dhe në paçim jetë, ne do të
bëjmë këtë ose atë gjë". 14 Ju, përkundrazi,
mburreni në arrogancën tuaj; çdo mburrje
e tillë është e keqe. 15 Ai, pra, që di të bëjë
të mirë edhe nuk e bën, bën mëkat. 16 Dhe
tani ju, o pasanikë: qani dhe vajtoni për të
këqijat që do t'ju zënë! 17 Pasuria juaj u kalb
dhe rrobat tuaja i brejti tenja.

5

1 Ari dhe argjendi juaj u ndryshkën, dhe
ndryshku i tyre do të jetë një dëshmi
kundër jush dhe do t'ju përpijë mishërat
si zjarr; keni mbledhur thesare në ditët e
fundit. 2 Ja, paga që u keni ngrënë pun-
torëve që ju korrën arat, po këlthet; dhe
klithmat e atyre që korrën, arritën në vesh
të Zotit të ushtrive. 3 Jetuat mbi tokë ndër
qejfe dhe shkapërderdhje; i ushqyet zemrat
tuaja si për ditë të të therurit. 4 Dënuat
dhe vratë të drejtin: ai nuk ju kundërshtoi.
5 Tani, pra, vëllezër, jini të durueshëm deri
në ardhjen e Zotit; shikoni si e pret me
durim bujku frytin e çmuar të tokës, deri
sa të marrë shiun e parë dhe të fundit. 6 Jini
të durueshëm edhe ju dhe forconi zemrat
tuaja, sepse ardhja e Zotit është afër. 7 Mos
u ankoni nga njeri tjetri, vëllezër, që të mos
dënoheni; ja, gjykatësi është te dera. 8 O
vëllezër të mi, merrni si shembull vuajtjeje
dhe durimi profetët, që folën në emër të
Zotit. 9 Ja, ne shpallim të lum ata që du-
ruan; ju keni dëgjuar për durimin e Jobit,
dhe e keni parë fatin përfundimtar që Zoti
i rezervoi, sepse Zoti është plot mëshirë
e dhembshuri. 10 Dhe, para së gjithash,
vëllezër të mi, mos bëni be as për qiellin
as për dheun, as mos bëni ndonjë be tjetër;
por le të jetë "po" -ja juaj "po" dhe "jo"
-ja "jo", që të mos bini nën dënim. 11 A
vuan ndonjë nga ju? Le të lutet. A është
i gëzuar ndokush? Le të këndojë psalme!
12 A është i sëmurë ndonjë nga ju? Le të
thërrasë pleqtë e kishës dhe ata të luten
përmbi të, dhe le ta lyejnë me vaj në emër
të Zotit, 13 dhe lutja e besimit do ta shpë-
tojë të sëmurin dhe Zoti do ta mëkëmbë;
dhe nëse ka bërë mëkate, ato do t'i falen.
14 Rrëfeni fajet njeri tjetrit dhe lutuni për
njeri tjetrin, që të shëroheni; shumë fuqi
ka lutja e të drejtit kur bëhet me gjithë
shpirt. 15 Elia ishte një njeri me të njëtat
pasionet tona, dhe u lut intensivisht që të
mos binte shi, edhe nuk ra shi mbi dhe
për tre vjet e gjashtë muaj. 16 Dhe u lut
përsëri dhe qielli dha shi edhe dheu dha
frytin e vet. 17 Vëllezër, në qoftë se ndonjë
nga ju del nga rruga e së vërtetës dhe
dikush e kthen, 18 le ta dijë se ai që e kthen
mëkatarin nga të gabuarit e rrugës së tij,
do të shpëtojë një shpirt nga vdekja dhe do
të mbulojë një shumicë mëkatesh. 19 Pjetri,
apostull i Jezu Krishtit, të zgjedhurve që
rrijnë në diasporën e Pontit, të Galatisë, të
Kapadokisë, të Azisë dhe të Bitinisë, 20 të
zgjedhurve sipas paranjohjes së Perëndisë,
Atit, me anë të shenjtërimit të Frymës, për
t'u bindur dhe për t'u spërkatur me gjakun
e Jezu Krishtit; hiri dhe paqja u shtoftë mbi
ju.

1 Pjetrit

1 Qoftë bekuar Perëndia edhe Ati i Zotit
tonë Jezu Krisht, i cili me anë të mëshirës
së tij të madhe na rilindi për një shpresë të
gjallë me anë të ringjalljes së Jezu Krishtit
prej së vdekurish, 2 për një trashëgim të pa-
prishshëm, të panjollë dhe të pafishkur, që
është ruajtur në qiejt për ju, 3 që nga fuqia e
Perëndisë me anë të besimit jeni të ruajtur,
për shpëtimin gati për t'u zbuluar në kohët
e fundit. 4 Për këtë gëzohuni, ndonëse, në
qoftë se duhet, për pak kohë, tani duhet
të trishtoheni nga prova të ndryshme, 5 që
prova e besimit tuaj, që është shumë më i
çmuar nga ari që prishet, edhe pse provo-
het me zjarr, të dalë për lëvdim, nder e
lavdi në zbulesën e Jezu Krishtit, 6 të cilin,
megjithëse ju nuk e keni parë, e doni,
duke besuar në të, megithëse tani nuk e
shihni, dhe ngazëllohuni nga një hare e pa-
tregueshme dhe e lavdishme, 7 duke arritur
përmbushjen e besimit tuaj, shpëtimin e
shpirtrave. 8 Për këtë shpëtim kërkuan dhe
hetuan profetët që profetizuan nga hirin
për ju, 9 duke kërkuar të njohin kohën dhe
rrethanat që tregonte Fryma e Krishtit që
ishte në ta, dhe që dëshmonte që më parë
për vuajtjet që do të vinin mbi Krishtin dhe
për lavditë që do të pasonin. 10 Dhe atyre iu
zbulua se ata i administronin jo për vete, po
për ne, ato gjëra që po ju rrëfehen tani nga
ata që ju kanë predikuar ungjillin, me anë
të Frymës së Shenjtë të dërguar nga qielli;
gjëra të cilat engjëjt dëshirojnë t'i vëzhgo-
jnë. 11 Prandaj, ngjeshni ijët e mendjes suaj,
rrini zgjuar dhe mbani shpresë të plotë në
hirin që do vijë mbi ju në zbulesën e Jezu
Krishtit. 12 Si bij të bindur, mos iu përsh-
tatni lakmive të mëparshme kur ishit në
padijen tuaj, 13 por ashtu si është i shenjtë
ai që ju thirri, të jini edhe ju të shenjtë në
gjithë sjelljen tuaj, 14 sepse është shkruar:
"Jini të shenjtë, sepse unë jam i shenjtë".
15 Dhe në qoftë se thërrisni si Atë atë që,
pa favorizuar njeri, gjykon sipas veprës
së gjithsecilit, kalojeni kohën e shtegtimit
tuaj mbi dhe me frikë, 16 duke ditur se jo
me anë gjërash që prishen, si argjendi ose
ari, jeni shpenguar nga mënyra e kotë e
të jetuarit të trashëguar nga etërit, 17 por
nga gjaku i çmuar i Krishtit, si të Qengjit të
patëmetë dhe të panjollë, 18 të paranjohur
përpara krijimit të botës, por të shfaqur
kohët e fundit për ju, 19 që, nëpërmjet tij,
të besoni në Perëndinë që e ringjalli prej
së vdekurish dhe i dha lavdi, që besimi juaj
dhe shpresa të jenë në Perëndinë. 20 Mbasi
të pastroni shpirtrat tuaj me bindjen ndaj
së vërtetës me anë të Frymës, për të pa-
sur një dashuri vëllazërore pa hipokrizi, të
doni fort njeri tjetrin me zemër të pastër,
21 sepse jeni ringjizur jo nga një farë që
prishet, por që nuk prishet, me anë të
fjalës së Perëndisë së gjallë dhe që mbetet
përjetë. 22 Sepse çdo mish është si bari
dhe çdo lavdi njeriu si lule e barit; bari
thahet dhe lulja bie, 23 por fjala e Zotit
mbetet përjetë, dhe kjo është fjala që ju
është shpallur. 24 Hiqni tej, pra, çdo ligësi
dhe çdo mashtrim, hipokrizitë, smirat dhe
çdo shpifje, 25 posi foshnja të sapolindura, të
dëshironi fort qumështin e pastër të fjalës,
që të rriteni me anë të tij,

2

1 nëse e keni shijuar se Zoti është i mirë.
2 Duke iu afruar atij, si te guri i gjallë, i
flakur tej nga njerëzit, por i zgjedhur dhe
i çmuar përpara Perëndisë, 3 edhe ju, si
gurë të gjallë, ndërtoheni për të qenë një
shtëpi frymërore, një priftëri e shenjtë, për
të ofruar flijime frymërore, që i pëlqejnë
Perëndisë me anë të Jezu Krishtit. 4 Sepse
në Shkrimet lexohet: "Ja, unë po vë në
Sion një gur çipi, të zgjedhur, dhe ai që
beson në të nuk do të turpërohet aspak".
5 Sepse për ju që besoni ai është i çmuar,
po për ata të pabindurit: "Guri, që u hoq
mënjanë nga ndërtuesit, u bë guri i qoshes,
gur pengese dhe shkëmb skandali që i bën
të rrëzohen". 6 Duke qenë të pabindur, ata
pengohen në fjalë, dhe për këtë ata ishin
të caktuar. 7 Por ju jeni fis i zgjedhur,
priftëri mbretërore, një komb i shenjtë, një
popull i fituar, që të shpallni mrekullitë
e atij që ju thirri nga terri në dritën e
tij të mrekullueshme; 8 ju, që dikur nuk
ishit një popull, kurse tani jeni populli i
Perëndisë; ju, dikur të pamëshiruar, por
tani të mëshiruar. 9 Shumë të dashur, unë
ju këshilloj, si të huaj dhe shtegtarë, të
hiqni dorë nga lakmitë e mishit, që luftojnë
kundër shpirtit. 10 Silluni mirë ndër

johebrenjtë, që aty ku do t'ju paditin si
keqbërës, të përlëvdojnë Perëndinë ditën e
ardhjes së tij, për shkak të veprave tuaja të
mira. 11 Nënshtrohuni, pra, për hir të Zotit,
çdo pushteti njerëzor, qoftë mbretit, si më
të lartit, 12 qoftë qeveritarëve, si të dërguar
prej tij për të ndëshkuar keqbërësit dhe
për të lavdëruar ata që bëjnë të mirën,
13 sepse ky është vullneti i Perëndisë, që ju,
duke bërë mirë, t'ia mbyllni gojën padi-
turisë së njerëzve të pamend. 14 Silluni si
njerëz të lirë, por jo duke për-dorur lirinë
si një pretekst për të mbuluar ligësinë,
por si shërbëtorë të Perëndisë. 15 Nderoni
të gjithë, doni vëllazërinë, druani Perënd-
inë, nderoni mbretin. 16 Ju, shërbëtorë,
nënshtrohuni me plot druajtje zotërinjve
tuaj, jo vetëm të mirëve dhe të drejtëve,
por edhe të padrejtëve, 17 sepse është gjë e
ladërueshme, nëse dikush, për ndërgjegje
ndaj Perëndisë, duron shtrengime duke
vuajtur padrejtësisht. 18 Sepse çfarë lavdie
do të ishte po të duronit në qoftë se ju
rrahin sepse keni bërë faje? Ndërsa, po të
bëni të mirë dhe të duroni vuajtje, kjo është
hir para Perëndisë. 19 Sepse për këtë ju u
thirrët, sepse edhe Krishti e vuajti për ne,
duke ju lënë një shembull, që të ecni pas
gjurmës së tij. 20 "Ai nuk bëri asnjë mëkat
dhe nuk u gjet asnjë mashtrim në gojë të
tij". 21 Kur e fyenin, nuk e kthente fyerjen,
kur vuante, nuk kërcënonte, po dorëzohej
tek ai që gjykon drejtësisht. 22 Ai vet i barti
mëkatet tona në trupin e tij mbi drurin
e kryqit që ne, të vdekur për mëkate, të
rrojmë për drejtësi; dhe me vurratat e tij ju
u shëruat. 23 Sepse ju ishit si dele endacake
por tani ju u kthyet te bariu dhe ruajtësi
i shpirtrave tuaj. 24 Gjithashtu dhe ju, gra,
nënshtrojuni burrave tuaj, që, edhe nëse
disa nuk i binden fjalës, të fitohen pa fjalë,
nga sjellja e grave të tyre, 25 kur të shohin
sjelljen tuaj të dlirë dhe me frikë.

3

1 Stolia juaj të mos jetë e jashtme: gër-
shëtimi i flokëve, stolisja me ar ose veshja
me rroba të bukura, 2 por njeriu i fshehur
i zemrës, me pastërtinë që nuk prishet
të një shpirti të butë dhe të qetë, që ka
vlerë të madhe përpara Perëndisë. 3 Sepse
kështu stoliseshin dikur gratë e shenjta
që shpresonin në Perëndinë, duke iu nën-
shtruar burrave të tyre, 4 ashtu si Sara, që
i bindej Abrahamit duke e quajtur "zot";
bija të saj ju jeni, në qoftë se bëni mirë
dhe nuk trembeni nga ndonjë frikë. 5 Ju
burra, gjithashtu, jetoni me gratë tuaja me
urtësi, duke e çmuar gruan si një enë më
delikate dhe e nderoni sepse janë bashkë-
trashëgimtare me ju të hirit të jetës, që
të mos pengohen lutjet tuaja. 6 Dhe më
në fund jini të gjithë të një mendjeje, të
dhembshur, plot dashuri vëllazërore, të
mëshirshëm dhe dashamirës, 7 pa e kthyer
të keqen me të keqe ose fyerjen me fyerje,
po, përkundrazi, bekoni, duke e ditur se për
këtë u thirrët, që të trashëgoni bekimin.
8 Sepse "kush don ta dojë jetën dhe të shohë
ditë të mira, le ta ruajë gojën e tij nga
e keqja dhe buzët e tij nga të folurit me
mashtrim; 9 të largohet nga e keqja dhe
të bëjë të mirën, të kërkojë paqen dhe të
ndjekë atë, 10 sepse sytë e Zotit janë mbi
të drejtët dhe veshët e tij janë në lutjen e
tyre; por fytyra e Zotit është kundër atyre
që bëjnë të keqen". 11 Dhe kush do t'ju bëjë
keq, në qoftë se ju ndiqni të mirën? 12 Por,
edhe sikur të vuani për drejtësinë, lum
ju! "Pra, mos kini asnjë druajtje prej tyre
dhe mos u shqetësoni", 13 madje shenjtëroni
Zotin Perëndinë në zemrat tuaja dhe jini
gjithnjë gati për t'u përgjigjur në mbrojtjen
tuaj kujtdo që ju kërkon shpjegime për
shpresën që është në ju, por me butësi
e me druajtje, 14 duke pasur ndërgjegje të
mirë, që, kur t'ju padisin si keqbërës, të
turpërohen ata që shpifin për sjelljen tuaj
të mirë në Krishtin. 15 Sepse është më mirë,
nëse është i tillë vullneti i Perëndisë, të
vuani duke bërë mirë, se sa duke bërë keq,
16 sepse edhe Krishti ka vuajtur një herë për
mëkatet, i drejti për të padrejtët, për të
na çuar te Perëndia. U vra në mish, por
u ngjall nga Fryma, 17 me anë të së cilës ai
shkoi t'u predikojë frymërave që ishin në
burg, 18 që dikur ishin rebelë, kur durimi i
Perëndisë i priste në ditët e Noeut, ndërsa
po ndërtohej arka, në të cilën, pak vetë,
gjithsejt tetë, shpëtuan nëpërmjet ujit, 19 i
cili është shëmbëllesa e pagëzimit (jo heqja
e ndyrësisë së mishit, po kërkesa e një
ndërgjegjeje të mirë te Perëndia), që tani
na shpëton edhe ne me anë të ringjalljes së
Jezu Krishtit, 20 i cili shkoi në qiell dhe është

në të djathtën e Perëndisë ku i janë nën-
shtruar engjëj, pushtete dhe fuqie. 21 Sepse
duke qenë se Krishti ka vuajtur për ne në
mish, armatosuni edhe ju me të njëjtin
mendim, sepse ai që ka vuajtur në mish
pushoi së mëkatuari, 22 për të jetuar kohën
që mbetet në mish jo më në pasionet e
njerëzve, por sipas vullnetit të Perëndisë.

4

1 Sepse për ne është e mjaftueshme koha
e jetës që shkuam për të kënaqur gjërat e
dëshiruara nga johebrenjtë, kur ecnim në
shthurje, në pasione, në dehje, në teprime,
në të ngrëna e në të pira dhe në idhujtari
të neveritshme. 2 Prandaj u duket çudi që
ju nuk rendni me ta në po ato teprime
shthurjeje dhe flasin keq për ju. 3 Ata do
të japin llogari para atij që është gati të
gjykojë të gjallë e të vdekur. 4 Për këtë
në fakt, ungjilli u është predikuar edhe
të vdekurve, që ata të gjykohen në mish
sipas njerëzve, por të jetojnë në frymë sipas
Perëndisë. 5 Tashmë fundi i të gjithave u
afrua; jini, pra, të përkorë dhe rrini zgjuar
për t'iu kushtuar lutjeve. 6 dhe të keni para
së gjithash një dashuri të madhe për njeri
tjetrin, sepse "dashuria do të mbulojë një
shumicë mëkatesh". 7 Jini mikpritës njëri
për tjetrin, pa murmuritje. 8 Gjithsecili le
ta vërë në shërbim të tjetrit dhuntinë që
ka marrë, si kujdestarë të mirë të hirit të
shumëfarshëm të Perëndisë. 9 Nëse dikush
flet, le ta bëjë si të shpa-llë orakullit të
Perëndisë; kush bën një shërbim, le të
bëjë në forcën që i jep Perëndia, që në
gjithçka të përlëvdohet Perëndia nëpërm-
jet Jezu Krishtit, të cilit i takon lavdia dhe
pushteti për shekuj të shekujve. Amen.
10 Shumë të dashur, mos ju duket çudi për
provën e zjarrit që u bë ndër ju për t'ju
provuar, se si ju ndodhi diçka e jashtëza-
konshme. 11 Por gëzohuni, duke qenë pjes-
tarë të mundimeve të Krishtit, që edhe
në zbulesën e lavdisë së tij të mund të
gëzoheni dhe të ngazëlloheni. 12 Në qoftë se
ju fyejnë për emrin e Krishtit, lum ju, sepse
Fryma e lavdisë dhe Fryma e Perëndisë pre-
het mbi ju; nga ana e tyre ai blasfemohet,
kurse nga ana juaj ai përlëvdohet. 13 Por
asnjë nga ju le të mos vuajë si vrasës ose
vjedhës ose keqbërës, o sepse përzihet në
punët e të tjerëve. 14 por, nëse dikush vuan
si i krishterë, le të mos ketë turp, por le
të përlëvdojë Perëndinë për këtë. 15 Sepse
erdhi koha që të fillojë gjyqi nga shtëpia e
Perëndisë; dhe nëse fillon më përpara nga
ne, cili do të jetë fundi i atyre që nuk i
binden ungjillit të Perëndisë? 16 Dhe "nëse
i drejti mezi shpëton, ku do të duket i
pabesi dhe mëkatari? 17 Prandaj edhe ata
që vuajnë sipas vullnetit të Perëndisë, le
t'i besojnë shpirtrat e vet atij, si te Krijuesi
besnik, duke bërë të mirën. 18 U bëj thirrje
pleqve që janë midis jush, unë që jam plak
bashkë me ta dhe dëshmitar i vuajtjeve të
Krishtit dhe që jam gjithashtu pjesëmarrës
i lavdisë që ka për t'u zbuluar: 19 ruani tufën
e Perëndisë që është midis jush, duke e
mbikqyrur jo me detyrim, por me dëshirë,
jo për përfitim të pandershëm, po me vull-
net të mirë,

5

1 dhe jo si zotëronjës mbi ata që ju janë
besuar, por duke u bërë shembull për
tufën. 2 Dhe kur të shfaqet kryebariu, do
të merrni kurorën e lavdisë që nuk fishket.
3 Gjithashtu ju, të rinjtë, nënshtrojuni ple-
qëve. Po, nënshtrojuni të gjithënjeri tjetrit
dhe vishuni me përulje, sepse Perëndia
i kundërshton krenarët, por u jep hir të
përulurve. 4 Përuluni, pra, nën dorën e
fuqishme të Perëndisë, që ai t'ju lartësojë
ne kohën e duhur, 5 dhe gjithë merakun
tuaj hidheni mbi të, sepse ai merakoset për
ju. 6 Jini të përmbajtur, rrini zgjuar; sepse
kundërshtari juaj, djalli, sillet rreth e qark
si një luan vrumbullues, duke kërkuar cilin
mund të përpijë. 7 Kundërshtojeni, duke
qëndruar të patundur në besim, sepse e
dini se të njëjtat vuajtje po i heqin vëllezërit
tuaj të shpërndarë nëpër botë. 8 Dhe Perën-
dia i çdo hiri, që ju thirri në lavdinë e tij
të përjetshme në Krishtin Jezus, mbasi të
keni vuajtur për pak kohë, do t'ju bëjë të
përsosur ai vetë, do t'ju bëjë të patundur,
do t'ju forcojë dhe do t'ju vërë themel.
9 Atij i qoftë lavdia dhe pushteti për shekuj
të shekujve. Amen. 10 Ju shkrova shkurt
me anë të Silvanit, që më duket një vëlla
besnik, duke ju bërë thirrje dhe duke ju
dëshmuar se hiri i vërtetë i Perëndisë është
ai në të cilin qëndroni. 11 Kisha që është
në Babiloni, që është zgjedhur bashkë me

ju, ju përshëndet. Edhe Marku, biri im,
ju përshëndet. [12] Përshëndetni njeri tjetrin
me një të puthur dashurie. Paqja mbi ju
të gjithë që jeni në Krishtin Jezus Amen.
[13] Simon Pjetri, shërbëtor dhe apostull i Jezu
Krishtit, atyre që kanë marrë për pjesë një
besim të çmueshëm sikurse edhe ne, me
anë të drejtësisë së Perëndisë tonë dhe të
Shpëtimtarit Jezu Krisht: [14] hiri dhe paqja u
shumoftë për ju në njohjen e Perëndisë dhe
të Jezusit, Zotit tonë.

2 Pjetrit

1 Duke qenë se fuqia e tij hyjnore na
dhuroi të gjitha gjërat që i takojnë jetës
dhe perëndishmërisë, me anë të njohjes
së atij që na thirri me lavdinë dhe vir-
tytin e vet, 2 me anë të të cilave na
u dhuruan premtimet e çmueshme dhe
shumë të mëdha, që nëpërmjet tyre të
bëheni pjestarë të natyrës hyjnore, duke
i shpëtuar prishjes që është në botë për
shkak të lakmisë. 3 Edhe ju, për të
njëjtën arsye, duke bërë çdo përpjekje, t'i
shtoni besimit tuaj virtytin, dhe virtytit
diturinë, 4 diturisë vetkontroll, vetkontrol-
lit qëndresën, qëndresës perëndishmeri-
në, 5 mëshirës dashurinë vëllazërore dhe
dashurisë vëllazërore dashurinë. 6 Sepse
nëse këto gjëra gjendën në ju me shumicë,
nuk do t'ju lejojnë të bëheni përtacë dhe
as të pafryt në njohjen e Zotit tonë Jezu
Krisht. 7 Sepse ai që nuk i ka këto gjëra
është i verbër dhe dritëshkurtër, sepse har-
roi pastrimin nga mëkatet e tij të vjetër.
8 Prandaj, vëllezër, përpiquni gjithnjë e më
shumë ta përforconi thirrjen dhe zgjedhjen
tuaj, sepse, duke bërë këto gjëra, nuk do
të pengoheni kurrë. 9 Sepse kështu be-
gatisht do t'ju hapet hyrja në mbretërinë
e amshuar të Zotit dhe Shpëtimtarit tonë
Jezu Krisht. 10 Prandaj nuk do të lë pas dore
t'ju kujtoj vazhdimish këto gjëra, ndonëse
ju i dini dhe jeni të patundur në këtë të
vërtetë. 11 Por unë mendoj se është e drejtë,
përderisa jam në këtë tendë, t'ju mbaj
zgjuar duke ua sjellë këto gjëra ndër mend,
12 duke ditur se, së shpejti më duhet ta lë
këtë tendën time, sikurse ma tregoi Zoti
ynë Jezu Krisht. 13 Por do të kujdesem që,
edhe pas largimit tim, ju të mund t'i kujtoni
gjithnjë këto gjëra. 14 Sepse nuk jua bëmë të
njohur fuqinë dhe ardhjen e Zotit tonë Jezu
Krisht, duke shkuar pas përralla të sajuara
me mjeshtri, por sepse jemi dëshmitarë
okular e madhështisë së tij. 15 Sepse ai mori
nder dhe lavdi nga Perëndia Atë, kur i erdhi
ky zë nga lavdia e madhërishme: "Ky është
Biri im i dashur, në të cilin jam kënaqur".
16 Dhe ne e dëgjuam këtë zë që vinte nga
qielli, kur qemë bashkë me të në malin e
shenjtë. 17 Ne e kemi edhe më të vërtetu-
ar fjalën profetike, të cilën bëni mirë ti
kushtoni kujdes, si një kandil që ndriçon
në një vend të errët, derisa të zbardhë
dita dhe ylli i dritës të lindë në zemrat
tuaja, 18 duke ditur së pari këtë: që asnjë
profeci e Shkrimit nuk është objekt i inter-
pretimeve të veçanta. 19 Sepse asnjë profeci
nuk ka ardhur nga vullneti i njeriut, por
njerëzit e shenjtë të Perëndisë kanë folur,
të shtyrë nga Fryma e Shenjtë. 20 Por ka
pasur edhe profetë të rremë midis popullit,
ashtu si do të ketë midis jush mësues të
rremë, të cilët do të fusin fshehurazi herezi
shkatërruese dhe, duke mohuar Zotërinë
që i bleu ata, do të tërheqin mbi vete një
shkatërrim të shpejtë. 21 Dhe shumë vetë
do të ndjekin doktrina shkatërruese të tyre
dhe për shkak të tyre udha e së vërtetës do
të shahet.

2

1 Dhe në lakminë e tyre do t'ju shfrytë-
zojnë me fjalë të shpifura, por ndëshkimi
i tyre që moti nuk vonon dhe shkatër-
rimi i tyre nuk po dremit. 2 Sepse, në
qoftë se Perëndia nuk i kurseu ëngjëjt që
mëkatuan, por i hodhi në tartar të lid-
hur me pranga terri që të ruhen për gjyq;
3 dhe nuk kurseu botën e lashtë, por sh-
pëtoi bashkë me shtatë të tjerë Noeun,
predikues të drejtësisë, kur solli përmbyt-
jen mbi botën e të pabesëve, 4 edhe dënoi
me shkatërrim qytetet e Sodomës dhe të
Gomorës, duke i bërë hi, dhe i bëri shëmbull
për ata që në të ardhmen do të jetonin
pabesisht, 5 dhe e liroi të drejtin Lot, që
helmohej nga sjellja imorale e këtyre të
çoroditurve 6 (sepse ky i drejtë banonte në
mes tyre e mundonte për ditë shpirtin e
tij të drejtë duke shikuar dhe duke dëgjuar
veprat e tyre të poshtra), 7 Zoti di t'i sh-
pëtojë nga tundimi të perëndishmit dhe
t'i ruajë të padrejtët që të ndëshkohen
ditën e gjyqit, 8 sidomos ata që shkojnë pas
mishit në lakminë e fëlliqësisë dhe e për-
buzin pushtetin. Ata janë të paturpshëm,
arrogant dhe nuk druajnë të blasfemojnë
dinjitetet; 9 ndërsa engjëjt, që janë më të
lartë për nga forca e nga fuqia, nuk sjellin
kundër atyre gjykime fyese përpara Zotit.
10 Por këta, si shtazë pa mend, të lindura nga
natyra që të kapen dhe të shkatërrohen,

flasin keq për gjërat që nuk i dinë dhe
do të asgjësohen në prishjen e tyre, duke
marrë kështu shpërblimin e paudhësisë së
tyre. 11 Ata e konsiderojnë kënaqësi ta çojnë
ditën ndër qejfe; janë njolla dhe fëlliqësi,
dhe lëshohen pas mashtrimeve të tyre, kur
marrin pjesë në gostitë tuaja. 12 Sytë i kanë
plot me kurorëshkelje dhe nuk pushojnë së
mëkatuari; mashtrojnë shpirtrat e paqën-
drueshëm, kanë zemër të stërvitur në lak-
mime, dhe janë bij mallkimi. 13 Ata, pasi e
lanë udhën e drejtë, devijuan duke ndjekur
udhën e Balaamit, birit të Beorit, i cili e
deshi pagën e paudhësisë, 14 por u qortua
për shkeljen e tij: një kafshë barre pa gojë,
duke folur me zë njeriu, e ndaloi marrëzinë
e profetit. 15 Këta janë burime pa ujë, re që
shtyhen nga furtuna, të cilëve u rezervo-
het errësira e territ përjetë. 16 Sepse duke
mbajtur ligjërata jashtë mase të fryra dhe
të kota bëjnë për vete, me anë të pasioneve
të mishit dhe të paturpësisë, ata që me të
vërtetë kishin shpëtuar nga ata që jetojnë
në gabim; 17 ndërsa u premtojnë atyre liri,
ata vetë janë skllevër të prishjes, sepse një
bëhet skllav i atij që e mundi. 18 Sepse
ata që shpëtuan nga ndyrësitë e botës me
anë të njohjes së Zotit dhe Shpëtimtarit
Jezu Krisht, nëse përsëri ngatërrohen nga
këto dhe munden, gjendja e tyre e fundit
është më e keqe se e para. 19 Sepse do të
qe më mirë për ta të mos e kishin njohur
udhën e drejtësisë, se sa, pasi e njohën, t'ia
kthejnë shpinën urdhërimit të shenjtë që u
qe dhënë. 20 Por atyre u ndodhi ç'ka thotë
një fjalë e urtë e vërtetë: "Qeni u kthye në
të vjellat e veta", dhe "dosa e larë u kthye të
zhgërryhet në llucë". 21 Shumë të dashurit,
kjo është e dyta letër që po ju shkruaj; në
të cilat po e mbaj zgjuar mendjen tuaj të
kthjellët duke iu drejtuar kujtesës suaj, 22 që
të mbani mend fjalët që u thanë më parë
nga profetët e shenjtë dhe nga urdhërimi i
vetë Zotit dhe Shpëtimtarit të transmetuar
nga ne apostujt.

3

1 Së pari duhet të dini këtë, se në ditët e
fundit do të vijnë disa përqeshës, të cilët
do të ecin sipas dëshirave të veta, 2 dhe do
të thonë: "Ku është premtimi i ardhjes së
tij? Sepse, që kur etërit fjetën, të gjitha
gjërat mbetën në po atë gjendje si në fillim
të krijimit". 3 Sepse ata me dashje harruan
se nëpërmjet fjalës së Perëndisë qiejt vinin
në eksistencë shumë kohë më parë, dhe se
toka doli nga uji dhe u sajua nëpërmjet ujit,
4 për shkak të të cilit bota e atëhershme u
mbulua nga uji dhe humbi, 5 ndërsa qiejt
dhe dheu i sotshëm janë ruajtur nga e
njëjta fjalë për zjarrin, të rezervuar për
ditën e gjyqit dhe të humbjes së njerëzve
të pabesë. 6 Por, shumë të dashur, mos
harroni këtë gjë: se për Zotin një ditë është
si një mijë vjet, dhe një mijë vjet si një ditë.
7 Zoti nuk vonon plotësimin e premtimit të
tij, siç disa besojnë që ai bën; por është
i durueshëm ndaj nesh, sepse nuk do që
ndokush të humbasë, por që të gjithë të
vijnë në pendim. 8 Dhe dita e Zotit do të
vijë si një vjedhës natën; atë ditë qiejt do të
shkojnë me krismë, elementët do të shkri-
hen nga të nxehtit dhe veprat dhe toka që
janë në të do të digjen krejt. 9 Përderisa të
gjitha këto gjëra duhet të shkatërrohen, si
të mos duhet të keni një sjellje të shenjtë
dhe të perëndishme, 10 duke pritur dhe sh-
pejtuar ardhjen e ditës së Perëndisë, për
shkak të së cilës qiejt marrin flakë do të
treten, dhe elementët të konsumuar nga
nxehtësia do të shkrihen? 11 Por ne, sipas
premtimit të tij, presim qiej të rinj dhe toka
të re, në të cilët banon drejtësia. 12 Prandaj,
shumë të dashur, duke i pritur këto gjëra,
përpiquni të jeni përpara tij të papërlyer
dhe të paqortueshëm, në paqe. 13 Dhe kini
parasysh se durimi i Zotit tonë është në
shërbim të shpëtimit, sikurse ju ka shkruar
edhe vëllai ynë i dashur Pal, sipas diturisë
që iu dha; 14 Ashtu bën ai në të gjitha letrat
e tij, ku flet për këto gjëra. Në to ka
disa gjëra të vështira për t'u kuptuar, të
cilat të paditurit dhe të paqëndrueshmit i
shtrëmbërojnë, sikurse bëjnë me Shkrimet
e tjera, për përhumbjen e tyre. 15 Ju pra,
shumë të dashur, duke i ditur këto gjëra,
ruajuni se mos ligështoheni në qëndresën
tuaj, të tërhequr nga gabimi i të pabesëve.
16 Por rrituni, në hirin dhe në njohjen e Zotit
dhe të Shpëtimtarit tonë Jezu Krisht. Atij i
qoftë lavdia, tani dhe përjetë. Amen. 17 Atë
që ishte nga fillimi, atë që dëgjuam, atë që
pamë me sytë tanë, atë që vështruam dhe
që duart tona e prekën lidhur me Fjalën e
jetës 18 (dhe jeta u shfaq dhe ne e pamë e
dëshmojmë për të, dhe ju shpallim jetën e

përjetshme që ishte pranë Atit dhe që na u
shfaq neve),

1 Gjonit

1 Atë që pamë dhe dëgjuam, ne po jua
shpallim, që edhe ju të keni bashkësi me
ne; dhe bashkësia jonë është me Atin dhe
me Birin e tij, Jezu Krishtin. 2 Dhe po ju
shkruajmë këto gjëra që gëzimi juaj të jetë
i plotë. 3 Dhe ky është mesazhi që dëgjuam
nga ai dhe po jua shpallim juve: Perëndia
është dritë dhe në Të nuk ka kurrfarë er-
rësirë 4 Po të themi se kemi bashkësi me
Të, dhe ecim në errësirë, ne gënjejmë dhe
nuk e vëmë në praktik të vërtetën; 5 por,
po të ecim në dritë, sikurse ai është në
dritë, kemi bashkësi njeri me tjetrin, dhe
gjaku i Jezu Krishtit, Birit të tij, na pastron
nga çdo mëkat. 6 Po të themi se jemi pa
mëkat, gënjej-më vetveten dhe e vërteta
nuk është në ne. 7 Po t'i rrëfejmë mëkatet
tona, ai është besnik dhe i drejtë që të na
falë mëkatet dhe të na pastrojë nga çdo
paudhësi. 8 Po të themi se s'kemi mëkatuar,
e bëjmë atë gënjeshtar dhe fjala e tij nuk
është në ne. 9 Djema të mi, ju shkruaj këto
gjëra që të mos mëkatoni; dhe në qoftë se
ndokush mëkatoi, kemi një avokat te Ati,
Jezu Krishtin të drejtin. 10 Ai është shlyesi
për mëkatet tona; dhe jo vetëm për tonat,
por edhe për ata të të gjithë botës.

2

1 Dhe nga kjo e dimë se e kemi njohur atë,
në qoftë se i zbatojmë urdhërimet e tij. 2 Ai
që thotë: "Unë e kam njohur atë", dhe nuk
zbaton urdhërimet e tij, është gënjeshtar
dhe e vërteta nuk është në të. 3 Por kush
e zbaton fjalën e tij, në të me të vërtetë
dashuria e Perëndisë është përsosur. Nga
kjo e njohim se jemi në të. 4 Ai që thotë
se qëndron në të, duhet të ecë edhe vetë
sikurse ka ecur ai. 5 Vëllezër, nuk ju shkruaj
një urdhërim të ri, por një urdhërim të
vjetër, që e kishit nga fillimi: urdhërimi i
vjetër është fjala që dëgjuat nga fillimi. 6 E
megjithatë po ju shkruaj një urdhërim të
ri, që është i vërtetë në të dhe në ju, sepse
errësira po shkon dhe tashmë po ndrit drita
e vërtetë. 7 Ai që thotë se është në dritë
dhe urren vëllanë e vet, është ende në
errësirë. 8 Ai që e do vëllanë e vet qëndron
në dritë dhe nuk ka asgjë në të që e bënë
të bjerë. 9 Por ai që urren vëllanë e vet
është në errësirë, ecën në errësirë dhe nuk
di ku shkon, sepse errësira ia ka verbuar
sytë. 10 Djema, ju shkruaj sepse mëkatet ju
janë falur nëpërmjet emrit të tij. 11 Etër, ju
shkruaj sepse ju e keni njohur atë që është
që nga fillimi. Të rinj, ju shkruaj sepse
e mundët të ligun. Djema, po ju shkruaj
sepse e keni njohur Atin. 12 Etër, ju kam
shkruar sepse e keni njohur atë që është
nga fillimi. Të rinj, ju kam shkruar sepse
jeni të fortë dhe fjala e Perëndisë qëndron
në ju dhe sepse e mundët të ligun. 13 Mos
e doni botën, as gjërat që janë në botë. Ne
qoftë se ndokush do botën, dashuria e Atit
nuk është në të, 14 sepse gjithçka që është
në botë, lakmia e mishit, lakmia e syve dhe
krenaria e jetës, nuk vjen nga Ati, por nga
bota. 15 Dhe bota kalon me lakminë e saj;
por ai që bën vullnetin e Perëndisë mbetet
përjetë. 16 Fëmijë, është ora e fundit. Dhe,
sikurse e dëgjuat, antikrishti duhet të vijë,
dhe tani janë shfaqur shumë antikrishtë;
prej nga e dimë se është ora e fundit. 17 Mes
nesh dolën, por nuk ishin nga tanët, sepse,
po të ishin nga tanët, do të kishin qëndruar
me ne; por kjo ndodhi që të dalë se nuk
janë të gjithë nga tanët. 18 Por ju keni
vajosjen nga i Shenjti dhe i dini çdo gjë.
19 Nuk ju shkrova juve sepse nuk e njihni të
vërtetën, por sepse ju e njihni dhe sepse
asnjë gënjeshtër nuk del nga e vërteta.
20 Kush është gënjeshtari, veçse ai që mohon
se Jezus është Krishti? Antikrishti është
ai, që mohon Atin dhe Birin. 21 Kushdo që
mohon Birin, s'ka as Atin; kushdo që njeh
Birin, ka edhe Atin. 22 Ajo që ju, pra, dëgjuat
nga fillimi le të qëndrojë në ju; në qoftë
se ajo që dëgjuat nga fillimi qëndron në
ju, edhe ju do të qëndroni në Birin dhe
në Atin. 23 Dhe ky është premtimi që ai
na bëri: jeta e përjetshme. 24 Ju shkrova
këto gjëra për ata që kërkojnë t'ju gënjejnë.
25 Dhe, sa për ju, vajosja që keni marrë prej
tij qëndron në ju dhe nuk keni nevojë që
ndokush t'ju mësojë; por, duke qenë se
vajosja e tij ju mëson çdo gjë dhe është e
vërtetë e nuk është gënjeshtër, qëndroni
në të ashtu sikurse ju mësoi. 26 Edhe tani,
djema, qëndroni në të që, kur të shfaqet ai,
ne të mund të kemi besim, dhe në ardhjen
e tij të mos turpërohemi para Tij. 27 Në
qoftë se e dini se ai është i drejtë, ta dini

se kushdo që praktikon drejtësinë ka lindur
prej tij. [28] Shikoni ç'dashuri të madhe na
dha Ati, që të quhemi bij të Perëndisë.
Prandaj bota nuk na njeh, sepse nuk e ka
njohur atë. [29] Shumë të dashur, tani jemi bij
të Perëndisë, por ende nuk është shfaqur
ç'do të jemi; por dimë se, kur të shfaqet ai,
do të jemi të ngjashëm me të, sepse do ta
shohim se si është ai.

3

[1] Dhe kushdo që e ka këtë shpresë në të,
le ta pastrojë veten, siç është i pastër ai.
[2] Kush bën mëkat, bën edhe shkelje të ligjit;
dhe mëkati është shkelje e ligjit. [3] Dhe ju
e dini se ai u shfaq për të hequr mëkatet
tona; dhe në të nuk ka mëkat. [4] Kush
qëndron në të nuk mëkaton; kush mëkaton
nuk e ka parë dhe as nuk e ka njohur.
[5] Djema, kurrkush mos ju mashtroftë: ai që
zbaton drejtësinë është i drejtë, ashtu sikur
është i drejtë ai. [6] Kush kryen mëkat është
nga djalli, sepse djalli mëkaton nga fillimi;
prandaj është shfaqur Biri i Perëndisë: për
të shkatërruar veprat e djallit. [7] Kush lindi
nga Perëndia nuk kryen mëkat, sepse fara
e Perëndisë qëndron në të dhe nuk mund
të mëkatojë sepse lindi nga Perëndia. [8] Prej
kësaj njihen bijtë e Perëndisë dhe bijtë e
djallit; kushdo që nuk praktikon drejtësinë
nuk është nga Perëndia, dhe i tillë nuk
është as ai që nuk do vëllanë e vet. [9] Sepse
ky është mesazhi që dëgjuat nga fillimi. Ta
duam njeri-tjetrin, [10] jo sikundër Kaini, i
cili ishte nga i ligu dhe vrau vëllanë e vet.
Dhe për çfarë arësye e vrau atë? Sepse
veprat e tij ishin të liga dhe ato të të vëllait
ishin të drejta. [11] Mos u çuditni, vëllezër
të mi, nëse bota ju urren. [12] Ne e dimë
se kemi kaluar nga vdekja në jetë, sepse i
duam vëllezërit; kush nuk e do vëllanë e
vet, mbetet në vdekje. [13] Kushdo që urren
vëllanë e vet është vrasës; dhe ju e dini se
asnjë vrasës nuk ka jetë të përjetshme të
qëndrueshme në vete. [14] Nga kjo e kemi
njohur dashurinë: ai e dha jetën e vet për
ne; dhe ne duhet ta japim jetën tonë për
vëllezërit. [15] Dhe nëse njëri ka të mirat e
kësaj bote dhe sheh të vëllanë që është në
nevojë dhe e mbyll zemrën e tij, si qëndron
në të dashuria e Perëndisë? [16] Djema të rinj,
të mos duam me fjalë, as me gjuhë, por
me vepra dhe në të vërtetë. [17] Dhe nga kjo
ne dimë se jemi në të vërtetën dhe do t'i
bindim zemrat tona para atij; [18] sepse, po
të na dënojë zemra jonë, Perëndia është
më i madh se zemra jonë dhe njeh çdo
gjë. [19] Shumë të dashur, nëse zemra jonë
nuk na dënon, kemi siguri para Perëndisë;
[20] dhe ç'të kërkojmë, e marrim nga ai, sepse
zbatojmë urdhërimet e tij dhe bëjmë gjërat
që janë të pëlqyera prej tij. [21] Dhe ky është
urdhërimi i tij që besojmë në emrin e Birit
të tij Jezu Krisht dhe ta duam njeri-tjetrin si
na urdhëroi ai. [22] Ai që zbaton urdhërimet
e tij qëndron në Perëndinë, dhe Ai në të;
dhe prej kësaj ne dijmë se ai qëndron në
ne: nga Fryma që ai na dha. [23] Shumë
të dashur, mos i besoni çdo frymë, por i
vini në provë frymërat për të ditur nëse
janë nga Perëndia, sepse shumë profetë të
rremë kanë dalë në botë. [24] Nga kjo mund
të njihni Frymën e Perëndisë: çdo frymë që
rrëfen se Jezu Krishti ka ardhur në mish,
është nga Perëndia.

4

[1] Dhe çdo frymë që nuk rrëfen se Jezu
Krishti ka ardhur në mish, nuk është nga
Perëndia; dhe kjo është fryma e antikrishtit
që, siç e keni dëgjuar se vjen; dhe tashmë
është në botë. [2] Ju jeni prej Perëndisë, o
djem të rinj, dhe i keni mundur ata, sepse ai
që është në ju është më i madh se ai që është
në botë. [3] Ata janë nga bota; prandaj flasin
për gjërat e botës dhe bota i dëgjon. [4] Ne
jemi prej Perëndisë; kush njeh Perëndinë
na dëgjon; kush nuk është prej Perëndisë
nuk na dëgjon; nga kjo njohim Frymën e
së vërtetës dhe frymën e gabimit. [5] Shumë
të dashur, le ta duam njeri tjetrin, sepse
dashuria është nga Perëndia dhe kushdo
që do, ka lindur nga Perëndia dhe e njeh
Perëndinë. [6] Ai që nuk ka dashuri nuk e
ka njohur Perëndinë, sepse Perëndia është
dashuri. [7] Në këtë është shfaqur dashuria
e Perëndisë ndaj nesh, se Perëndia dërgoi
Birin e tij të vetëmlindurin në botë që ne
të rrojmë nëpërmjet tij. [8] Në këtë është
dashuria: jo se ne e kemi dashur Perënd-
inë, por që ai na ka dashur ne dhe dërgoi
Birin e tij për shlyerjen e mëkateve tona.
[9] Shumë të dashur, në qoftë se Perëndia
na ka dashur në këtë mënyrë; edhe ne
duhet ta duam njeri-tjetrin. [10] Askush s'e
ka parë ndonjëherë Perëndinë; po ta duam

njeri-tjetrin, Perëndia qëndron në ne dhe
dashuria e tij është e përsosur në ne. 11 Nga
kjo ne njohim se qëndrojmë në të dhe ai
në ne, sepse ai na ka dhënë nga Fryma
e tij. 12 Dhe ne pamë dhe dëshmojmë se
Ati e dërgoi Birin për të qënë Shpëtimtar
i botës. 13 Ai që rrëfen se Jezusi është Biri
i Perëndisë, Perëndia qëndron në të dhe ai
në Perëndinë. 14 Dhe ne njohëm dhe besuam
dashurinë që Perëndia ka për ne. Perën-
dia është dashuri; dhe ai që qëndron në
dashuri qëndron në Perëndinë dhe Perën-
dia në të. 15 Në këtë dashuria u përsos në ne
(që të kemi guxim në ditën e gjyqit): sepse
sikurse është ai, po kështu jemi edhe ne në
këtë botë. 16 Në dashuri nuk ka frikë, madje
dashuria e përsosur e nxjerr jashtë frikën,
sepse frika ka të bëjë me ndëshkimin, dhe ai
që ka frikë nuk është i përsosur në dashuri.
17 Ne e duam atë, sepse ai na deshi i pari.
18 Po të thotë dikush: "Unë e dua Perëndinë"
dhe urren vëllanë e vet, është gënjeshtar;
sepse ai që nuk do vëllanë e vet të cilin e
sheh, si mund të dojë Perëndinë, që nuk e
sheh? 19 Dhe ky është urdhërimi që kemi
marrë nga ai: ai që do Perëndinë, të dojë
edhe vëllanë e vet. 20 Kushdo që beson se
Jezusi është Krishti, ka lindur nga Perëndia;
dhe kushdo që do atë që e ka ngjizur, do
edhe atë që ka qenë ngjizur nga ai. 21 Nga
kjo ne dimë ti duam bijtë e Perëndisë: kur
duam Perëndinë dhe zbatojmë urdhërimet
e tij.

5

1 Sepse kjo është dashuria e Perëndisë:
që ne të zbatojmë urdhërimet e tij; dhe
urdhërimet e tij nuk janë të rënda. 2 Sepse
çdo gjë që ka lindur nga Perëndia e mund
botën; dhe kjo është fitorja që e mundi
botën: besimi ynë 3 Cili është ai që e mund
botën, veç se ai që beson se Jezusi është Biri
i Perëndis? 4 Ky është ai që erdhi me anë
të ujit e gjakut, Jezu Krishti; jo vetëm me
anë të ujit, por me anë të ujit e me anë të
gjakut. Dhe Fryma është ai që dëshmon,
sepse Fryma është e vërteta. 5 Sepse tre janë
ata që dëshmojnë në qiell: Ati, Fjala dhe
Fryma e Shenjtë; dhe këta të tre janë një.
6 Edhe tre janë ata që dëshmojnë mbi dhe:
Fryma, uji dhe gjaku; dhe këta të tre janë
të një mendimi. 7 Në qoftë se ne pranojmë
dëshminë e njerëzve, dëshmia e Perëndisë
është më e madhe, sepse kjo është dëshmia
e Perëndisë që ai dha për Birin e tij. 8 Ai që
beson në Birin e Perëndisë ka këtë dëshmi
në vetvete; ai që nuk beson te Perëndia, e
ka bërë atë gënjeshtar, sepse nuk i besoi
dëshmisë që Perëndia dha për Birin e tij.
9 Dhe dëshmia është kjo: Perëndia na dha
jetën e përjetshme dhe kjo jetë është në
Birin e tij. 10 Ai që ka Birin, ka jetën; ai
që nuk ka Birin e Perëndisë, nuk ka jetën.
11 Jua shkrova këto gjëra juve që besoni në
emrin e Birit të Perëndisë, që të dini se
keni jetën e përjetshme dhe që të besoni
në emrin e Birit të Perëndisë. 12 Kjo është
siguria që kemi përpara tij: nëse kërkojmë
diçka sipas vullnetit të tij, ai na e plotëson:
13 Dhe nëse dimë se ai na i plotëson të gjitha
ato që i kërkojmë, ne dimë se i kemi ato
që i kërkuam atij. 14 Në se dikush sheh
vëllanë e vet se kryen një mëkat që nuk
çon në vdekje, le t'i lutet Perëndisë, dhe
ai do t'i japë jetën, atyre që bëjnë mëkat
që nuk çon në vdekje. Ka mëkat që çon
në vdekje nuk them që ai të lutet për këtë.
15 Çdo paudhësi është mëkat; por ka mëkat
që nuk çon në vdekje. 16 Ne dimë se kushdo
që ka lindur nga Perëndia nuk mëkaton; ai
që ka lindur nga Perëndia e ruan veten e
tij, dhe i ligu nuk e prek atë. 17 Ne dimë
se jemi nga Perëndia dhe se gjithë bota
dergjet në ligësi. 18 Por ne dimë se Biri i
Perëndisë erdhi dhe na dha të kuptuarit,
që ne të njohim atë që është i Vërteti; dhe
ne jemi në të Vërtetin, në Birin e tij Jezu
Krisht; ky është i vërteti Perëndi dhe jeta
e përjetshme. 19 Djema, ruani veten nga
idhujt. 20 Plaku; zonjës së zgjedhur dhe bijve
të saj që i dua në të vërtetë, dhe jo vetëm
unë, por edhe të gjithë ata që e kanë njohur
të vërtetën, 21 për shkak të së vërtetës që
qëndron në ne dhe do të jetë me ne përjetë:

2 Gjonit

[1] hiri, mëshira dhe paqja qofshin me ju
nga Perëndia Ati dhe nga Zoti Jezu Krisht,
Biri i të Atit, në të vërtetë dhe në dashuri.
[2] U gëzova fort që gjeta disa nga bijtë e tu
duke ecur në të vërtetën, sipas urdhërimit
që morëm nga Ati. [3] Dhe tani të lutem ty,
zonjë, jo sikur po të shkruaj një urdhërim
të ri, por atë që kishim pasur nga fillimi,
që ta duam njëri-tjetrin. [4] Dhe kjo është
dashuria, të ecim sipas urdhërimeve të tij.
Sikurse e dëgjuat nga fillimi, ky është urd-
hërimi që morëm, që të ecni në të. [5] Sepse
në botë kanë dalë shumë mashtrues, të
cilët nuk rrëfejnë se Jezu Krishti ka ardhur
në mish; ky është mashtruesi dhe antikr-
ishti. [6] Bëni kujdes se mos humbni fryti i
gjërave të kryera, por bëni në menyrë të
merrni një shpërblim të plotë. [7] Kushdo që
shkon tej dhe nuk qëndron në doktrinën
e Krishtit, nuk ka Perëndi; kush qëndron
në doktrinën e Krishtit, ka Atin dhe Birin.
[8] Në qoftë se dikush vjen tek ju dhe nuk
sjell këtë doktrinë, mos e pranoni në shtëpi
dhe mos e përshëndetni, [9] sepse ai që e
përshëndet bëhet pjestar në veprat e tij të
liga. [10] Megjithse kisha shumë gjëra për t'ju
shkruar, nuk desha ta bëjë me letër dhe
bojë, por shpresoj të vij te ju dhe t'ju flas
me gojë, që gëzimi juaj të jetë i plotë. [11] Bijtë
e motrës sate të zgjedhur të përshëndesin.
Amen. [12] Plaku, Gajit shumë të dashur, të
cilin unë e dua në të vërtetë. [13] Shumë i
dashur, unë dëshiroj të kesh mbarësi në
çdo gjë dhe të gëzosh shëndet të mirë,
ashtu si ka mbarësi shpirti yt.

3 Gjonit

1 Sepse u gëzova shumë kur erdhën disa
vëllezër dhe dëshmuan për besnikërinë
tënde ndaj së vërtetës, se si ecën ti në të
vërtetën. 2 Nuk kam gëzim më të madh
nga ky: të dëgjoj se bijtë e mi ecin në
të vërtetën. 3 Shumë i dashur, ti vepron
me besnikëri në të gjitha ato që bën për
vëllezërit dhe të huajt. 4 Ata dëshmuan
për dashurinë tënde përpara kishës; dhe ti
të bësh mirë të gujdesësh për udhëtimin
e tyre në mënyrë të denjë për Perëndinë,
5 sepse ata dolën për emrin e tij, pa marrë
asgjë nga johebrenjtë. 6 Ne e kemi për de-
tyrë, pra, t'i presim këta njerëz, që të jemi
bashkëpunëtorë në çështjen e së vërtetës.
7 I shkrova kishës, por Diotrefi, që do të jetë
i pari ndër ta, nuk na pret. 8 Prandaj, po
të vij, do t'i kujtoj atij veprat që bën, duke
folur fjalë të liga kundër nesh; dhe duke
mos u mjaftuar me këto, ai vetë nuk i pret
vëllezërit dhe i ndalon ata që duan t'i presin
e i përjashton nga kisha. 9 Shumë i dashur,
mos imito të keqen, por të mirën. Ai që
bën të mirën është nga Perëndia, por ai
që bën të keqen nuk e ka parë Perëndinë.
10 Për Demetrin të gjithë dëshmojnë, madje
edhe vetë e vërteta; edhe ne dëshmojmë
për të, dhe ti e di se dëshmia jonë është e
vërtetë. 11 Kisha shumë për të të shkruar,
por nuk dua të të shkruaj me bojë e penë;
12 por shpresoj të të shoh së shpejti dhe do të
flasim gojarisht. 13 Paqja me ty. Të përshën-
desin miqtë. Përshëndeti miqtë një për një.
14 Juda, shërbëtor i Jezu Krishtit dhe vëllai
i Jakobit, të thirrurve që u shenjtëruan në
Perëndinë Atë dhe të ruajtur në Jezu Krisht:

Juda

1 mëshira, paqja dhe dashuria u shumoftë
në ju. 2 Shumë të dashur, ndërsa isha ngul-
mues që t'ju shkruaja për shpëtimin e për-
bashkët, ndjeva nevojën t'ju shkruaj juve,
dhe t'ju bëj thirrje të luftoni për besimin,
që u qe trasmetuar shenjtorëve një herë e
përgjithmonë. 3 Sepse depërtuan ndërmjet
jush disa njerëz, që qenë shënuar që moti
për këtë dënim, të pabesë që e kthejnë
hirin e Perëndisë tonë në imoralitet dhe
mohojnë të vetmin Zotëri Perëndi, dhe
Zotin tonë Jezu Krisht. 4 Dhe dua t'ju kujtoj,
ndonëse tashmë i dini gjithë këto, se Zoti,
pasi e shpëtoi popullin e tij nga vendi i
Egjiptit, pastaj i shkatërroi ata që nuk be-
suan. 5 Ai i ruajti me pranga të përjetshme
në errësirë për gjyqin e ditës së madhe,
edhe engjëjt që nuk e ruajtën gjendjen e
tyre të parë, po e lanë banimin e tyre, 6 posi
Sodoma dhe Gomora edhe qytetet përreth,
që u dhanë pas kurvërimit dhe u dhanë pas
çoroditjesh seksuale, janë vënë përpara si
shembull, duke pësuar ndëshkimin e një
zjarri të përjetshëm; 7 në të njëjtën menyrë
ndotin edhe këta ëndërrues mishin, për-
buzin pushtetin dhe blasfemojnë kundër
dinjiteteve. 8 Por kryeengjëlli Mikael, kur
në kundërshtim me djallin debatonte për
trupin e Moisiut, nuk guxoi të shqiptojë një
gjykim fyes, por tha: "Zoti të qortoftë!".
9 Kurse këta flasin keq për të gjitha gjërat
që nuk i dinë, dhe për të gjitha gjërat
që njohin në menyrë natyrale, si kafshë
pa arësye, në këto gjëra prishin veten,
10 Mjerë ata, sepse kanë marrë rrugën e
Kainit dhe u dhanë pas çoroditjes së Bal-
aamit për fitim dhe mbaruan në rebelim e
Koreut. 11 Këta janë njolla në agapit tuaja,
kur hanë e pinë bashkë me ju pa druajtje
duke kullotur veten e tyre; ata janë re
pa ujë, të shtyrë andej këndej nga erërat,
drurë vjeshte pa fruta, dyfish të vdekur,
të shkulur me rrënjë, 12 valë deti të egra
që shkumbëzojnë paudhësitë e tyre, yje
të këputur për të cilët është ruajtur terri
i errësirës për gjithmon. 13 Dhe për këta
profetizoi edhe Enoku, i shtati pas Adamit,
duke thënë: "Ja, Zoti erdhi me mijërat e
tij të shenjtë, 14 për të bërë gjyqin kundër
të gjithëve dhe për të bindur të gjithë të
pabesët në mes tyre për të gjitha veprat
e paudhësisë dhe për të gjitha fjalët fyese
që mëkatarët e pabesë folën kundër tij".
15 Këta janë murmuritës, që ankohen për
fatin e tyre, që ecin sipas pasioneve të tyre;
dhe goja e tyre flet fjalë krenarie dhe u
bëjnë lajka njerëzve për dobi të vet. 16 Por
ju, shumë të dashur, mbani mend fjalët që
ju kanë parathënë apostujt e Zotit tonë Jezu
Krisht. 17 Ata ju thoshnin që në kohën e
fundit do të ketë tallës që do të ecin sipas
pasioneve të tyre të paudhësisë. 18 Këta
janë ata që shkaktojnë përçarjet, njerëz
mishor, që s'kanë Frymën. 19 Por ju, shumë
të dashur, duke ndërtuar veten tuaj mbi
besimin tuaj shumë të shenjtë, duke u lutur
në Frymën e Shenjtë, 20 ruhuni në dashuri-
në e Perëndisë, duke pritur mëshirën e
Zotit tonë Jezu Krisht, për jetën e për-
jetshme. 21 Dhe kini dhemshuri për njëri
duke përdorur dallim, 22 por shpëtojini të
tjerët me druajtje, duke ia rrëmbyer zjarrit,
dhe duke urryer edhe rroben e ndotur nga
mishi. 23 Dhe atij që mund t'ju ruajë nga çdo
rrëzim dhe t'ju nxjerrë para lavdisë së tij
të paqortueshëm dhe me gëzim, 24 të vetmit
Perëndi të ditur, Shpëtimtarit tonë, i qoftë
lavdi, madhështi, sundim dhe pushtet, tani
dhe përjetë. Amen. 25 Zbulesa e Jezu Kr-
ishtit, që Perëndia ia dha për t'u treguar
shërbëtorëve të tij gjërat që duhet të ndod-
hin për së shpejti dhe e bëri të ditur, duke
ia dërguar nëpërmjet engjëllit të tij, shër-
bëtorit të vet Gjon,

Zbulesa

1 i cili dëshmoi fjalën e Perëndisë dhe
dëshminë e Jezu Krishtit, dhe të gjitha
gjërat që pa. 2 Lum ai që lexon dhe lum
ata që dëgjojnë fjalët e kësaj profecie dhe
që ruajnë ato që janë shkruar në të, sepse
koha është afër. 3 Gjoni, shtatë kishave
që janë në Azi: hir për ju dhe paqe nga
ana e atij që është dhe që ishte dhe që
do të vijë; edhe nga të shtatë frymërat që
janë përpara fronit të tij, 4 dhe nga Jezu
Krishti, dëshmitari besnik, i parëlinduri
prej së vdekurish dhe Princ i mbretërve
të dheut. 5 Atij që na deshi dhe na lau
nga mëkatet tona në gjakun e tij, dhe na
bëri mbretër dhe priftër për Perëndinë dhe
Atin e tij, atij i qoftë lavdi dhe pushtet në
shekuj të shekujve. Amen. 6 Ja, ai vjen
me retë dhe çdo sy do ta shohë, edhe ata
që e tejshpuan; dhe të gjitha fiset e dheut
do të vajtojnë për të. Po, amen. 7 "Unë
jam Alfa dhe Omega, fillimi dhe mbarimi",
thotë Zoti "që është dhe që ishte dhe që
vjen, i Plotfuqishmi". 8 Unë, Gjoni, që jam
edhe vëllai juaj dhe pjestar bashkë me ju në
pikëllimin, në mbretërinë dhe në durimin
e Jezu Krishtit, isha në ishullin që quhet
Patmos, për fjalën e Perëndisë dhe për
dëshminë e Jezu Krishtit. 9 Isha në Frymë
ditën e Zotit dhe dëgjova pas meje një zë
të madh si nga një bori, 10 që thoshte: "Unë
jam Alfa dhe Omega, i pari dhe i fundit,
dhe çfarë sheh, shkruaji në një libër dhe
ua dërgo shtatë kishave që janë në Azi: në
Efes, në Smirnë, në Pergam, në Tiatirë, në
Sardë, në Filadelfi dhe në Laodice". 11 Dhe u
solla të shoh zërin që foli me mua. Dhe, si
u solla, pashë shtatë shandanë ari 12 dhe, në
mes të shtatë shandanëve, një të ngjashëm
me një Bir njeriu, të veshur me një petk
të gjatë deri te këmbët dhe ngjeshur me
një brez ari në gjoks. 13 Dhe kryet e tij dhe
flokët e tij ishin të bardhë si lesh i bardhë,
si bora, dhe sytë e tij e ngjanin një flake
zjarri. 14 Dhe këmbët e tij ngjanin me bronz
të kulluar, si të skuqur në furrë dhe zëri
i tij si zë shumë ujërash. 15 Dhe kishte në
dorën e tij të djathtë shtatë yje dhe nga
goja e tij dilte një shpatë e mprehtë, me
dy tehe, dhe fytyra e tij si dielli që ndrin
me forcën e tij. 16 Dhe kur e pashë, rashë
para këmbëve të tij si i vdekur. Dhe ai
vuri dorën e tij të djathtë mbi mua, duke
më thënë: "Mos u tremb! Unë jam i pari
dhe i fundit, 17 dhe i gjalli; isha i vdekur,
por ja, jam i gjallë në shekuj të shekujve,
amen; dhe unë i kam çelësat e vdekjes e të
Hadesit. 18 Shkruaj, pra, gjërat që pe, ato që
janë dhe ato që do të ndodhin pas atyre,
19 misterin e të shtatë yjeve që ti pe në të
djathtën time, dhe të shtatë shandanëve
prej ari. Të shtatë yjet janë engjëjt e shtatë
kishave, dhe të shtatë shandanët që pe janë
shtatë kishat". 20 "Engjëllit të kishës në Efes
shkruaji: këtë thotë ai që mban të shtatë
yjet në të djathtën e tij dhe që ecën në mes
të shtatë shandanëve prej ari.

2

1 Unë i njoh veprat e tua, mundin tënd
dhe durimin tënd edhe se ti s'mund t'i
durosh të këqijtë; ti i vure në provë ata që
pretendojnë se janë apostuj dhe nuk janë
dhe i gjete gënjeshtarë. 2 Ti ke duruar,
ke qëndrueshmëri dhe për hir të emrit
tim je munduar pa u lodhur. 3 Por kam
diçka kundër teje, sepse dashurinë tënde
të parën e le. 4 Kujtohu, pra, se nga ke
rënë, pendohu, dhe bëj veprat e para; në
mos do të vi së shpejti te ti dhe do ta luaj
shandanin tënd nga vendi i vet, nëse nuk
pendohesh. 5 Por ti ke këtë, që i urren
veprat e Nikolaitëve, që i urrej edhe unë.
6 Kush ka veshë, le të dëgjojë atë që u
thotë Fryma kishave: kujt fiton do t'i jap
të hajë nga pema e jetës, që është në mes
të parajsës së Perëndisë". 7 "Dhe engjëllit
të kishës në Smirnë, shkruaji: këtë thotë i
pari dhe i fundit, që qe i vdekur dhe kthehej
në jetë. 8 Unë i njoh veprat e tua, dhe
shtrengimin e varfërinë (por ti je i pasur)
dhe blasfeminë e atyre që e quajnë veten
Judenj, por nuk janë, por janë një sinagogë
e Satanit. 9 Mos ki frikë nga ato për të
cilat do të vuash; ja, djalli do të hedhë disa
prej jush në burg, që të provoheni, dhe
ju do të keni shtrengim për dhjetë ditë.
Ji besnik deri në vdekje dhe unë do të të
jap kurorën e jetës. 10 Kush ka veshë, le
të dëgjojë atë që Fryma u thotë kishave:
kush fiton nuk do të preket nga vdekja e
dytë". 11 "Dhe engjëllit të kishës në Pergam,

shkruaji: Këto gjëra thotë ai që ka shpatën e
mprehtë me dy tehë: 12 Unë i di veprat e tua
dhe ku banon, atje ku është froni i Satanit;
dhe ti mbahesh fort tek emri im dhe nuk e
mohove besimin në mua, edhe në ato ditë
kur Antipa, dëshmitari im, besnik, u vra
midis jush, atje ku banon Satani. 13 Por kam
disa gjëra kundër teje: sepse ke aty disa që
mbajnë mësimin e Balaamit, i cili e mësoi
Balakun t'u vërë një gurë pengese përpara
bjive të Izraelit që të hanë flijime idhujsh
dhe të kurvërojnë. 14 Kështu ti ke edhe disa
që mbajnë mësimin e Nikolaitëve, të cilën
gjë e urrej. 15 Pendohu, përndryshe do të
vij së shpejti te ti dhe do të luftoj kundër
tyre me shpatën e gojës sime. 16 Kush ka
veshë, le të dëgjojë atë që Fryma u thotë
kishave: kujt fiton do t'i jap të hajë nga
mana që është fshehur; dhe do t'i jap një
gur të bardhë, dhe mbi gur është shkruar
një emër i ri, të cilin s'e njeh askush, përveç
atij që e merr". 17 "Edhe engjëllit të kishës
në Tiatirë shkruaji: Këto gjëra thotë Biri i
Perëndisë, ai që ka sytë si flakë zjarri dhe
këmbët e tij janë të ngjashëm me bronz të
shkëlqyeshëm. 18 Unë i njoh veprat e tua,
dashurinë tënde, besimin tënd, shërbimin
tënd, durimin tënd dhe di që veprat e tua të
fundit janë më të shumta se të parat. 19 Por
kam disa gjëra kundër teje, sepse ti e lejon
gruan Jezabel, që e quan veten profeteshë,
të mësojë dhe t'i mashtrojë shërbëtorët
e mi të kurvërojnë dhe të hanë gjëra të
flijiuara idhujve. 20 Dhe i dhashë kohë që të
pendohet për kurvërinë e saj, por ajo nuk u
pendua. 21 Ja, unë e flakë atë në një shtrat
vuajtjesh, dhe ata që kurvërojnë me të,
në shtrëngim të madh, po nuk u penduan
për veprat e tyre; 22 Dhe do t'i godas me
vdekje bijtë e saj; dhe të gjitha kishat do
të njohin se unë jam ai që heton mendjet
dhe zemrat; dhe do t'i jap gjithsecilit nga
ju sipas veprave të veta. 23 Por juve dhe të
tjerëve që janë në Tiatirë, që nuk kanë këtë
doktrinë dhe nuk i kanë njohur thellësirat
e Satanit, siç e quajnë ata, unë them: nuk
do të vë barrë tjetër mbi ju; 24 por mbajeni
fort atë që keni, derisa të vij. 25 Dhe kujt
fiton dhe i ruan deri në fund veprat e mia,
do t'i jap pushtet mbi kombet; 26 dhe ai do
t'i qeverisë ata me një shufër hekuri dhe
ata do të thyhen si enë argjile, sikurse mora
edhe unë pushtet prej Atit tim; 27 dhe unë do
t'i jap atij yllin e mëngjesit. 28 Kush ka veshë,
le të dëgjojë atë që Fryma u thotë kishave".
29 "Dhe engjëllit të kishës në Sardë shkruaji:
këto gjëra thotë ai që ka të shtatë Frymërat
e Perëndisë dhe të shtatë yjet. Unë i di
veprat e tua; ti ke emrin se jeton, por je i
vdekur.

3

1 Ji syçelë dhe forco mbetjen e gjërave
që gati po vdesin, sepse nuk i gjeta të
përkryera veprat e tua përpara Perëndisë
tim. 2 Kujto, pra, atë që more dhe dëgjove,
dhe ruaje edhe pendohu. Po të mos rrish
zgjuar, unë do të vij te ti si vjedhës, dhe
nuk do të dish në ç'orë do të vij te ti. 3 Por
ke disa veta në Sardë, që nuk e ndotën
petkat e tyre; edhe do të ecin me mua të
veshur në të bardha, sepse janë të denjë.
4 Kush fiton do të vishet me rroba të bardha
dhe unë nuk do ta fshij emrin e tij nga
libri i jetës, por do të rrëfej emrin e tij
përpara Atit tim dhe para engjëjve të tij.
5 Kush ka veshë, le të dëgjojë atë që Fryma
u thotë kishave". 6 "Dhe engjëllit të kishës
së Filadelfisë shkruaji: këtë thotë i Shenjti,
i Vërteti, ai që ka çelësin e Davidit, ai që
hap dhe askush nuk mbyll; dhe mbyll dhe
askush nuk hap. 7 Unë njoh veprat e tua;
ja, të vura përpara një dere të hapur që
asnjëri nuk mund ta mbyllë; sepse ke pak
forcë, dhe e ruajte fjalën time edhe nuk
mohove emrin tim. 8 Ja, unë do të dorëzoj
disa nga sinagoga e Satanit, që e quajnë
veten Judenj, dhe nuk janë, por gënjejnë; ja,
unë do t'i bëj të vijnë dhe të bien përmbys
përpara këmbëve të tua, dhe do të njohin se
unë të kam dashur. 9 Sepse e ruajte fjalën
e durimit tim, edhe unë do të të ruaj ty
nga ora e sprovës që do të vij mbi gjithë
botën, për të provuar ata që banojnë mbi
dhe. 10 Ja, unë vij shpejt; mbaje fort atë që
ke, që të mos të marrë ndokush kurorën
tënde. 11 Kush fiton do ta bëj shtyllë në
tempullin e Perëndisë tim, dhe ai nuk do të
dalë më përjashta; dhe do të shkruaj mbi të
emrin e Perëndisë tim, dhe emrin e qytetit
të Perëndisë tim, të Jeruzalemit të ri, që
zbret nga qielli nga Perëndia im, dhe emrin
tim të ri. 12 Kush ka veshë, le të dëgjojë atë
që Fryma u thotë kishave". 13 "Dhe engjëllit
të kishës në Laodice shkruaji: këtë thotë

Ameni, Dëshmitari besnik dhe i vërtetë,
Fillimi i krijesës së Perëndisë. 14 Unë njoh
veprat e tua, që ti nuk je as i ftohtë as i
ngrohtë. Do të doja të ishe i ftohtë ose i
ngrohtë! 15 Por, mbasi je kështu i vakët,
dhe as i ftohtë e as i ngrohtë, unë do të të
vjell nga goja ime. 16 Sepse ti thua: "Unë
jam i pasur, u pasurova dhe s'kam nevojë
për asgjë"; edhe nuk e di se ti je qyqar e
mjeran, i varfër, i verbër dhe i zhveshur.
17 Të këshilloj të blesh nga unë ar të kulluar
në zjarr që të bëhesh i pasur; edhe petka
të bardhë që të vishesh dhe të mos duket
turpi i lakuriqësisë sate; edhe vajos sytë e tu
me kolir, që të shohësh. 18 Unë të gjithë ata
që i dua i qortoj dhe i ndëshkoj; prandaj ji i
zellshëm dhe pendohu. 19 Ja, unë qëndroj te
dera dhe trokas; nëse dikush dëgjon zërin
tim dhe të hapë derën, unë do të hyj tek ai
dhe do të ha darkë me të dhe ai me mua.
20 Kujt fiton do t'i jap të ulet me mua mbi
fronin tim, sikurse edhe unë fitova dhe u
ula me Atin tim mbi fronin e tij. 21 Kush ka
veshë, le të dëgjojë atë që u thotë Fryma
kishave". 22 Pas këtyre gjërave, pashë dhe
ja, një derë u hap në qiell dhe zëri i parë që
kisha dëgjuar të fliste me mua si bori, tha:
"Ngjitu këtu dhe do të të tregoj gjërat që
duhet të ndodhin pas këtyre gjërave".

4

1 Dhe menjëherë erdha në frymë; dhe
ja, një fron ishte në qiell dhe mbi fron
rrinte një i ulur. 2 Dhe ai që ishte ulur
nga pamja i ngjante një guri diaspri dhe
sardi; dhe rreth fronit ishte një ylber që i
ngjante smeraldit. 3 Dhe rreth e qark fronit
ishin njëzet e katër frone, dhe mbi frone
pashë ndenjur njëzet e katër pleq të veshur
me petka të bardha; dhe mbi kryet e tyre
kishin kurora: 4 dhe nga froni shpërthenin
vetëtima, bubullima dhe zëra; dhe përpara
fronit ishin shtatë llamba të ndezura, që
janë të shtatë Frymërat e Perëndisë. 5 Dhe
përpara fronit ishte si një det i qelqtë që i
ngjante kristalit, dhe në mes të fronit dhe
përreth fronit katër kafshë, që ishin plot
me sy përpara dhe prapa. 6 Qenia e parë e
gjallë ishte e ngjashme me një luan, edhe
qenia e dytë e gjallë e ngjashme me një viç,
edhe qenia e tretë e gjallë kishte fytyrë si të
njeriut, edhe e katërta ishte e ngjashme me
një shqiponjë në fluturim. 7 Edhe të katër
qeniet e gjalla kishin secila nga gjashtë
krahë përqark, edhe përbrenda ishin plot
me sy; dhe nuk pushojnë kurrë, as ditë as
natë, duke thënë: "I shenjtë, i shenjtë, i
shenjtë është Zoti Perëndi, i Plotfuqishmi,
që ishte, që është dhe që do të vijë!". 8 Sa
herë që qeniet e gjalla i japin lavdi, nder
e të falenderim atij që rri ulur mbi fron,
atij që rron në shekuj të shekujve, 9 të
njëzet e katër pleq bien përmbys përpara
atij që rri mbi fron dhe adhurojnë atë që
jeton në shekuj të shekujve dhe i hedhin
kurorat e tyre përpara fronit, duke thënë:
10 "Ti je i denjë, o Zot, të marrësh lavdinë,
nderimin dhe fuqinë, sepse ti i krijove të
gjitha gjëra, dhe nëpërmjet vullnetit tënd
ekzistojnë dhe u krijuan". 11 Pastaj pashë në
dorën e djathtë të atij që rrinte ulur mbi
fron, një libër të shkruar përbrenda dhe
përjashta, të vulosur me shtatë vula.

5

1 Dhe pashë një engjëll të fuqishëm, që
proklamoi me zë të madh: "Kush është i
denjë të hapë librin dhe të zgjidhë vulat
e tij?". 2 Po kurrkush, as në qiell, as mbi
dhe, as nën dhe, nuk mund të hapte librin
e ta shihte atë. 3 Edhe unë qaja shumë,
sepse s'qe gjetur asnjë i denjë të hapë dhe
të lexojë librin, dhe as ta shohë. 4 Atëherë
një nga pleqtë më tha: "Mos qaj; ja, Luani i
fisit të Judës, Rrënja e Davidit, fitoi të hapë
librin dhe të zgjidhë të shtatë vulat e tij".
5 Dhe pashë, në mes të fronit dhe të katër
gjenieve të gjalla dhe në mes të pleqve, një
Qengj si i therur, i cili kishte shtatë brirë
dhe shtatë sy, që janë të shtatë Frymërat e
Perëndisë, të dërguar në gjithë dheun. 6 Ai
erdhi dhe mori librin nga dora e djathtë
e atij që rrinte mbi fron. 7 Dhe, mbasi e
mori librin, të katër qeniet e gjalla dhe të
njëzet e katër pleqtë ranë përmbys përpara
Qengjit, duke pasur secili një qeste dhe disa
kupa ari plot me erë të këndshme, të cilat
janë lutjet e shenjtorëve. 8 Dhe këndonin
një këngë të re duke thënë: "Ti je i denjë
ta marrësh librin dhe të hapësh vulat e tij,
sepse ti u there, dhe me gjakun tënd na
bleve te Perëndia nga çdo fis, gjuhë, popull
dhe komb, 9 dhe na bëre mbretër dhe priftër
për Perëndinë tonë, dhe do të mbretërojmë
mbi dhe". 10 Pastaj pashë, dhe dëgjova zërin
e shumë engjëjve përqark fronit, qenieve

të gjalla dhe pleqve; dhe numri i tyre
ishte dhjetë mijëra dhjetë mijërash dhe
mijëra mijërash, 11 që thoshnin me zë të
madh: "I denjë është Qengji që u ther, të
marrë fuqinë, dhe pasurinë, dhe diturinë,
dhe forcën, dhe nderin, dhe lavdinë, dhe
bekimin". 12 Edhe dëgjova çdo krijesë që
është në qiell, mbi dhe, nën dhe dhe ato
që janë në det dhe gjitha gjërat sa janë në
to, që thoshnin: "Atij që rri ulur mbi fron
dhe Qengjit i qofshin bekimi, nderi, lavdia
dhe forca në shekuj të shekujve". 13 Dhe
të katër qeniet e gjalla thoshnin: "Amen!".
Dhe të njëzet e katër pleq ranë përmbys
dhe adhuruan atë që rron në shekuj të
shekujve. 14 Pastaj pashë kur Qengji hapi të
parën nga të shtatë vulat, dhe dëgjova një
nga të katër qeniet e gjalla që thoshte si me
zë bubullime: "Eja e shiko".

6

1 Dhe unë pashë, dhe ja, një kalë i bardhë.
Dhe ai që e kalëronte kishte një hark; dhe
atij iu dha një kurorë, dhe ai doli jashtë
si fitimtar dhe për të fituar. 2 Kur ai hapi
vulën e dytë, dëgjova qenien e dytë të gjallë
që thoshte: "Eja dhe shiko". 3 Atëherë doli
jashtë një kalë tjetër i kuq; dhe atij që e
kalëronte iu dha të hiqte paqen nga dheu
që njerëzit të vrasin njëri-tjetrin, dhe iu
dha atij një shpatë e madhe. 4 Dhe kur ai
hapi vulën e tretë, dëgjova qenien e tretë
e gjallë që thoshte: "Eja dhe shiko". Dhe
pashë dhe ja, një kalë i zi; dhe ai që e
kalëronte kishte një peshore në dorën e
tij. 5 Dhe dëgjova një zë në mes të katër
qenieve të gjalla duke thënë: "Një kenik
gruri për një denar, dhe dy kenikë elbi për
një denar; dhe mos dëmto vajin, as verën".
6 Kur ai hapi vulën e katërt, dëgjova zërin
e qenies së katërt të gjallë që thoshte: "Eja
dhe shiko". 7 Dhe unë pashë, dhe ja një kalë i
zbehtë; dhe ai që e kalëronte emrin e kishte
Vdekja, dhe Hadesi vinte pas tij. Dhe iu
dha atyre pushtet përmbi një të katërtën
e dheut, të vrasin me shpatë dhe me zi
buke e me vdekje, dhe nëpërmjet bishave
të dheut. 8 Dhe kur hapi vulën e pestë, unë
pashë nën altar shpirtrat e atyre që ishin
therur për shkak të fjalës së Perëndisë dhe
për shkak të dëshmisë që kishin; 9 dhe ata
thirrën me zë të madh duke thënë: "Deri
kur, o Zot, që je i Shenjtë dhe i Vërtetë,
nuk gjykon dhe nuk merr hak për gjakun
tonë nga ata që banojnë mbi dhe?". 10 Dhe
secilit prej tyre ju dha një petk i bardhë
dhe ju thanë që të preheshin edhe për pak
kohë, deri sa të plotësohej numri edhe i
bashkësherbëtoreve e tyre dhe i vëllezërve
të tyre që duhet të vriteshin posi ata. 11 Dhe
pashë, kur ai hapi vulën e gjashtë; dhe ja,
u bë një tërmet i madh, dhe dielli u bë i
zi si një thes prej leshi, dhe hëna u bë si
gjak; 12 dhe yjet e qiellit ranë mbi dheun,
ashtu si fiku hedh fiqtë e paarrirë kur e
tund një erë e madhe. 13 Pastaj qielli u hoq si
një pergamenë që mbështillet, dhe çdo mal
dhe ishull luajtën nga vendi i tyre. 14 Dhe
mbretërit e dheut, dhe të mëdhenjtë, dhe
të pasurit, dhe komandantët, dhe të fuqish-
mit, dhe çdo skllav e çdo i lirë, u fshehën
nëpër shpella dhe nëpër krepat e maleve,
15 dhe u thoshnin maleve dhe shkëmbinjve:
"Bini mbi ne dhe na fshihni nga fytyra e atij
që rri mbi fron dhe nga zemërimi i Qengjit,
16 sepse erdhi dita e madhe e zemërimit së
tij; dhe kush mund të qëndrojë?". 17 Pas
këtyre gjërave, pashë katër engjëj të cilët
rrinin në këmbë në të katër këndet e dheut
dhe mbanin të katër erërat e dheut, që të
mos frynte erë mbi dhe, as mbi det, as mbi
ndonjë dru.

7

1 Pastaj pashë një engjëll tjetër që ngjitej
nga lind dielli e që kishte vulën e Perëndisë
së gjallë; dhe u thirri me zë të madh të
katër engjëjve, të cilëve u qe dhënë të
dëmtojnë dheun dhe detin, 2 duke thënë:
"Mos dëmtoni dheun, as detin, as pemët,
deri sa t'i vulosim në ballë shërbëtorët e
Perëndisë tonë". 3 Dhe dëgjova numrin e
atyre që u vulosën: njëqind e dyzet e katër
mijë të vulosur nga të gjitha fiset e bijve të
Izraelit. 4 Nga fisi i Judës, dymbëdhjetë mijë
të vulosur; nga fisi i Rubenit, dymbëdhjetë
mijë të vulosur; nga fisi i Gadit dymbëd-
hjetë mijë të vulosur; 5 nga fisi i Asherit,
dymbëdhjetë mijë të vulosur; nga fisi i
Neftalit, dymbëdhjetë mjië të vulosur; nga
fisi i Manasit, dymbëdhjetë mijë të vulosur;
6 nga fisi i Simeonit, dymbëdhjetë mijë të
vulosur; nga fisi i Levit, dymbëdhjetë mijë
të vulosur; nga fisi i Isakarit, dymbëdhjetë
mijë të vulosur; 7 nga fisi i Zabulonit, dym-
bëdhjetë mijë të vulosur; nga fisi i Joze-

fit, dymbëdhjetë mijë të vulosur; nga fisi
i Beniaminit, dymbëdhjetë mijë të vulo-
sur. 8 Pas këtyre gjërave, pashë një turmë
të madhe, të cilën askush nuk mund ta
numëronte, prej të gjitha kombeve, fiseve,
popujve dhe gjuhëve; këta qëndronin në
këmbë përpara fronit dhe përpara Qengjit,
të veshur me rroba të bardha dhe me palma
në duart e tyre. 9 Dhe thërrisnin me zë
të madh, duke thënë: "Shpëtimi është i
Perëndisë tonë që është ulur mbi fron dhe
i Qengjit". 10 Dhe të gjithë engjëjt rrinin
në këmbë përqark fronit, dhe pleqve dhe
katër qenieve e gjalla, dhe ranë përmbys
mbi fytyrën e tyre përpara fronit dhe ad-
huruan Perëndinë, 11 duke thënë: "Amen!
Bekimi, dhe lavdia, dhe dituria, dhe fa-
lendërimi, dhe nderimi, dhe fuqia dhe forca
janë te Perëndia ynë në shekuj të shekujve.
Amen!". 12 Pastaj një nga pleqtë m'u drejtua,
duke më thënë: "Cilët janë këta që janë
veshur me rroba të bardha, dhe nga kanë
ardhur?". 13 Dhe unë i thashë: "Imzot, ti e
di". Atëherë ai më tha: "Këta janë ata që
kanë ardhur nga shtrëngimi i madh, dhe i
kanë larë rrobat e tyre dhe i kanë zbardhur
në gjakun e Qengjit. 14 Prandaj edhe janë
përpara fronit të Perëndisë dhe i shërbenin
atij ditë e natë në tempullin e tij; dhe ai që
rri ulur mbi fron do të banojë në mes tyre.
15 Ata nuk do të kenë më uri, as nuk do të
kenë etje, as nuk do t'i godasë më dielli, as
kurrfarë vape, 16 sepse Qengji, që është në
mes të fronit, do t'i kullosë dhe do t'i çojë te
burimet e gjalla të ujërave; dhe Perëndia do
të thaijë çdo lot nga sytë e tyre". 17 Edhe kur
ai hapi vulën e shtatë, në qiell u bë heshtje
për rreth gjysmë orë.

8

1 Dhe unë i pashë të shtatë engjëjt që
qëndrojnë përpara Perëndisë, dhe atyre
u dha shtatë bori. 2 Pastaj erdhi një en-
gjëll tjetër që kishte një temianicë ari dhe
ndaloi pranë altarit; dhe iu dha shumë
erë e këndshme që t'ua shtonte lutjeve
të të gjithë shenjtorëve mbi altarin prej
ari që ishte përpara fronit. 3 Dhe tymi i
erëve të këndshme, të ofruara me lutjet
e shenjtorëve, u ngrit përpara Perëndisë
nga dora e engjëllit. 4 Pastaj enjëlli mori
temianicën, e mbushi nga zjarri i altarit
dhe e hodhi mbi dhe; dhe u bënë zëra,
bubullima, vetima dhe një tërmet. 5 Dhe të
shtatë engjëjt që kishin të shtatë boritë u
bënë gati t'i bien borisë. 6 Engjëlli i parë i ra
borisë, dhe u bë breshër e zjarr, i përzier
me gjak, dhe u hodhën mbi dhe; dhe e
treta e pemëve u dogj tërësisht, dhe çdo
bar i njomë u dogj tërësisht. 7 Dhe engjëlli
i dytë i ra borisë dhe diçka si një mal i
madh që digjet nga zjarri u hodh në det,
dhe e treta e detit u bë gjak; 8 dhe e treta
e krijesave që rrojnë në det ngordhi, dhe
e treta e anijeve u shkatërruan. 9 Dhe i
treti engjëll i ra borisë, dhe ra nga qielli një
yll i madh që digjej si pishtar, dhe ra mbi
pjesën e tretë të lumenjve dhe mbi burimet
e ujërave. 10 Dhe emri i yllit është "pelin"
dhe e treta e ujërave u bë pelin; dhe shumë
njerëz vdiqën për shkak të këtyre ujërave,
sepse u bënë të hidhura. 11 Dhe i katërti
engjëll i ra borisë, dhe u godit pjesa e tret
e diellit dhe pjesa e tret e hënës dhe pjesa e
tret e yjeve, që të errësohej e treta e tyre
dhe e treta e ditës e humbi shkëlqimin e
saj, kështu edhe nata. 12 Dhe pashë, dhe
dëgjova një engjëll që fluturonte në mes të
qiellit dhe thoshte me zë të madh: "Mjerë,
mjerë, mjerë atyre që banojnë mbi dhe, për
shkak të të rënave të tjera të borive që të tre
engjëjtë do t'i bien". 13 Dhe i pesti engjëll i ra
borisë, dhe unë pashë një yll që ra nga qielli
përmbi tokë; dhe atij iu dha çelësi i pusit të
humnerës.

9

1 Dhe ai hapi pusin e humnerës dhe nga
pusi u ngrit një tym si nga një oxhak i
madh; dhe dielli dhe ajri u errën nga tymi
i pusit. 2 Edhe nga ky tym dolën mbi dhe
karkaleca, dhe atyre iu dha një pushtet, i
ngjashëm me atë të akrepave të tokës. 3 Dhe
atyre iu tha të mos dëmtojnë barin e dheut,
asnjë gjelbërim e asnjë dru, por vetëm ata
njerëzit të cilët nuk kanë vulën e Perëndisë
mbi ballë. 4 Dhe atyre iu dha fuqia të mos
i vrasin ata, por t'i mundojnë pesë muaj;
dhe mundimi i tyre si mundimi i akrepit,
kur pickon. 5 Dhe në ato ditë njerëzit do të
kërkojnë vdekjen, por nuk do ta gjejnë atë,
edhe do të dëshirojnë të vdesin, por vdekja
do të largohet prej tyre. 6 Dhe pamja e
karkalecave u përngjante kuajve të gatitur
për luftë; dhe mbi kokat e tyre kishin si
kurora prej ari dhe fytyrat e tyre ishin
si fytyra njerëzish. 7 Dhe kishin flokë si

flokë grash; dhe dhëmbët e tyre ishin si
dhëmbë luanësh. 8 Dhe kishin parzmore si
parzmore hekuri, dhe ushtima e krahëve
të tyre ishte si ushtima i shumë qerrëve
dhe kuajve që rendin në luftim. 9 Dhe
kishin bishtra që u ngjanin akrepave dhe
me thumb në bishtrat e tyre: në të cilat
qëndronte fuqia të dëmtonin njerëzit për
pesë muaj. 10 Dhe për mbret përmbi ta
kishin engjëllin e humnerës, emri e tij në
hebraisht është Abadon dhe në greqisht
emrin e ka Apolion. 11 Mjerimi i parë kaloi;
ja, po vijnë edhe dy mjerime paskëtaj. 12 Dhe
i gjashti engjëll i ra borisë, dhe dëgjova një
zë nga të katër brirët e altarit të artë që
është përpara Perëndisë, 13 që i thoshte en-
gjëllit të gjashtë që kishte borinë: "Zgjidh
të katër engjëjt që janë të lidhur në Lumin e
madh, Eufratin". 14 Atëherë të katër engjëjt,
që ishin përgatitur për atë orë, ditë, muaj
dhe vit, u zgjidhën që të vrasin të tretën
pjesë të njerëzve. 15 Dhe numri i ushtarëve
të kalorësisë ishte dyqind milion: dhe unë
e dëgjova numrin e tyre. 16 Dhe kështu unë
pashë në vegim kuajt dhe ata që i kalëronin;
ata kishin parzmore ngjyrë zjarri, hiacinti
dhe squfuri; dhe kokat e kuajve ishin si
koka luanësh dhe nga gojët e tyre dilte
zjarr, tym dhe squfur. 17 Nga këto të tri
plagë u vra e treta e njerëzve, nga zjarri
e nga tymi e nga squfuri, që dilnin nga
gojët e tyre. 18 Sepse pushteti i tyre në
fakt ishte në gojën e tyre dhe në bishtrat e
tyre; sepse bishtrat e tyre ishin të ngjashëm
me gjarpërinj, që kanë koka dhe me anë
të tyre dëmtonin. 19 Dhe njerëzit e tjerë,
ata që nuk u vranë nga këto plagë, nuk u
penduan nga veprat e duarve të tyre që
të mos nderojnë demonët dhe idhujt prej
ari, argjendi, bronzi, guri dhe druri, që nuk
mund të shohin, as të dëgjojnë, as të ecin;
20 dhe ata nuk u penduan nga vrasjet e tyre,
as nga magjia e tyre, as nga kurvërimi i tyre
dhe as nga vjedhjet e tyre. 21 Pastaj pashë
një engjëll tjetër të fuqishëm që zbriste nga
qielli, i mbështjellë në një re dhe me ylber
mbi krye; dhe fytyra e tij ishte si diell dhe
këmbët e tij si shtylla zjarri.

10

1 Ai kishte në dorë një libërth të hapur
dhe vuri këmbën e tij të djathtë mbi det
dhe të majtin mbi dhe, 2 dhe thirri me
zë të madh si një luan që vrumbullon;
dhe, si bërtiti, të shtatë bubullima bënë
të dëgjohej ushtima e tyre. 3 Dhe kur të
shtatë bubullimat bënë të dëgjohej ushtima
e tyre, u gatita të shkruaj, por dëgjova një
zë nga qielli që më thoshte: "Vulosi gjërat
që thonin të shtatë bubullimat dhe mos i
shkruaj". 4 Atëherë engjëlli që unë pashë që
rrinte në këmbë mbi det e mbi dhe, ngriti
dorën e djathtë drejt qiellit, 5 dhe bëri be
për atë që rron në shekuj të shekujve, që
krijoi qiellin dhe gjërat që janë në të, tokën
dhe gjërat që janë në të, detin dhe gjërat
që janë në të, se nuk do të vonohet më.
6 por në ditët kur engjëlli i shtatë të bëjë të
dëgjohet zëri i tij, kur ai t'i bjerë borisë do
të zbatohet misteri i Perëndisë, ashtu si ai
e ua shpalli shërbëtorëve të tij, profetëve.
7 Dhe zëri që kisha dëgjuar nga qielli më foli
përsëri dhe tha: "Shko, merr libërthin e
hapur që ndodhet në dorën e engjëllit që
rri mbi det e mbi dhe". 8 Dhe shkova tek
engjëlli dhe i thashë: "Më jep libërthin".
Dhe ai më tha: "Merre dhe gllabëroje atë
dhe ai do ta hidhërojë të brëndëshmet e
tua, por në gojën tënde do të jetë i ëmbël
si mjaltë". 9 Dhe e mora libërthin nga dora
e engjëllit, dhe si e gllabërova; dhe ishte
në gojën time i ëmbël si mjaltë; dhe, mbasi
e gllabërova, barku im u hidhërua. 10 Dhe
ai më tha: "Të duhet përsëri të profeti-
zosh mbi shumë popuj, kombe, gjuhë dhe
mbretër". 11 Dhe m'u dha një kallam që
i ngjante një shufre. Dhe engjëlli duke
qëndruar në këmbë tha: "Çohu dhe mat
tempullin e Perëndisë, altarin dhe ata që
adhurojnë atje,

11

1 dhe oborrin që është jashtë tempullit
lëre dhe mos e mat, sepse u është dhënë
johebrenjve; dhe ata do ta shkelin qytetin
e shenjtë për dyzet e dy muaj. 2 Dhe unë do
t'u jap të dy dëshmitarëve të mi për të pro-
fetizuar, dhe ata do të profetizojnë një mijë
e dyqind e gjashtëdhjetë ditë, të veshur me
thasë. 3 Këta janë të dy drurët e ullirit dhe të
dy shandanët që rrijnë përpara Perëndisë
së dheut. 4 Dhe, nëse ndokush dëshiron t'u
bëjë keq atyre, nga goja e tyre del zjarr
dhe i gllabëron armiqtë e tyre; dhe kushdo
që dëshëron t'u bëjë keq atyre, në këtë
mënyrë duhet vrarë. 5 Ata kanë pushtet të

mbyllin qiellin, që të mos bjerë shi në ditët
e profecisë së tyre; ata kanë edhe pushtet
mbi ujërat t'i kthejnë në gjak dhe për të
goditur dheun me çdo plagë, sa herë të
duan. 6 Dhe kur ta kryejnë dëshminë e tyre,
bisha që ngjitet nga humnera do të bëjë
luftë kundër tyre, edhe do t'i mundë ata,
dhe do t'i vrasë. 7 Dhe kufomat e tyre do
të dergjen në sheshin e qytetit të madh, i
cili frymërisht quhet Sodomë dhe Egjipt, ku
është kryqëzuar edhe Zoti ynë. 8 Dhe njerëz
nga popuj, dhe fise, dhe gjuhë, dhe kombe
do të shohin kufomat e tyre për tri ditë e
gjysmë, dhe nuk do të lënë që kufomat e
tyre të shtihen në varr. 9 Dhe banorët e
dheut do të ngazëllojnë për ata dhe do të
bëjnë festë; dhe do t'i dërgojnë njeri tjetrit
dhurata, sepse këta dy profetë i munduan
ata që banojnë mbi dhe". 10 Por mbas tri ditë
e gjysmë, fryma e jetës që buron nga Perën-
dia hyri në ta; edhe qëndruan në këmbët e
tyre, dhe një tmerr e madh ra mbi ata që
i shikonin. 11 Edhe dëgjuan një zë të madh
nga qielli duke u thënë atyre: "Ngjituni
këtu lart". Dhe u ngjitën në qiell në një
re; dhe armiqtë e tyre i panë. 12 Dhe në
atë orë ra një tërmet i madh, dhe e dhjeta
pjesë e qytetit u rrëzua, dhe në tërmet
u vranë shtatë mijë njerëz; dhe të tjerët
u tmerruan dhe i dhanë lavdi Perëndisë
së qiellit. 13 Mjerimi i dytë kaloi, por ja,
mjerimi i tretë do vijë së shpejti. 14 Dhe en-
gjëlli i shtatë i ra borisë dhe u bënë zëra të
mëdhenj në qiell që thoshnin: "Mbretëritë
e botës u bënë mbretëri të Zotit tonë dhe
të Krishtit të tij, dhe ai do të mbretërojë
në shekuj të shekujve". 15 Atëherë të njëzet
e katër pleqtë që rrinin përpara Perëndisë
mbi fronet e tyre, ranë përmbys mbi fytyrat
e veta dhe adhuruan Perëndinë, 16 duke
thënë: "Ne të falënderojmë, o Zot, Perëndi
i Plotfuqishmi, që je, që ishe dhe që do të
vish, sepse more në dorë pushtetin tënd
të madh, dhe mbretëron. 17 Kombet ishin
zemëruar, por erdhi mëria jote, dhe erdhi
koha që të gjykohen të vdekurit dhe t'u
jepet paga shërbëtorëve të tu, profetëve,
dhe shenjtorëve, dhe atyre që druajnë em-
rin tënd, të vegjëlve dhe të mëdhenjve, dhe
të shkatërrosh ata që shkatërrojnë dheun".
18 Atëherë u hap tempulli i Perëndisë në
qiell dhe u duk arka e besëlidhjes së tij, dhe
ndodhnin vetëtima, dhe zëra, dhe bubul-
lima, dhe tërmet, dhe një rebesh i fortë
breshëri. 19 Pastaj një shenjë e madhe u duk
në qiell: një grua e veshur me diellin, dhe
me hënën poshtë këmbëve të saj, dhe mbi
krye të saj një kurorë me dymbëdhjetë yje.

12

1 Ishte shtatzënë e bërtiste nga dhembjet
dhe mundimet e lindjes. 2 Dhe u duk një
shenjë tjetër në qiell: dhe ja, një dragua
i madh i kuq që kishte shtatë kokë dhe
dhjetë brirë, dhe mbi kokat e tij kishte
shtatë kurora. 3 Dhe bishti i tij tërhiqte
pas vetes të tretën pjesë te yjeve të qiellit
dhe i hodhi mbi tokë. Dhe dragoi qëndroi
përpara gruas që ishte gati për të lindur,
për të gllabëruar birin e saj kur ta kishte
lindur. 4 Dhe ajo lindi një bir mashkull, i cili
duhet të qeverisë gjithë kombet me skeptër
të hekurt; dhe biri i saj u rrëmbye pranë
Perëndisë dhe fronit të tij. 5 Dhe gruaja iku
në shkretëtirë, ku kishte vend të përgatitur
nga Perëndia, që të ushqehet atje një mijë
e dyqind e gjashtëdhjetë ditë. 6 Edhe u
bë luftë në qiell: Mikaeli dhe engjëjt e tij
luftuan kundër dragoit; edhe dragoi dhe
engjëjt e tij luftuan, 7 por nuk fituan, e nuk u
gjet më për ta vend në qiell. 8 Kështu dragoi
i madh, gjarpëri i lashtë, që është quaj-
tur djall, edhe Satan, që mashtron gjithë
dheun, u hodh mbi tokë; me të u hodhën
edhe engjëjt e tij. 9 Atëherë dëgjova një zë
të madh në qiell që thoshte: "Tani arriti
shpëtimi, fuqia dhe mbretëria e Perëndisë
tonë, dhe pushteti i Krishtit të tij; sepse u
hodh poshtë paditësi i vëllezërve tanë, ai
që i padiste përpara Perëndisë tonë ditë e
natë. 10 Dhe ata e fituan atë me anë të gjakut
të Qengjit, dhe me anë të fjalës së dëshmisë
së tyre; dhe nuk e deshën jetën e tyre deri
në vdekje. 11 Prandaj gëzohuni, o qiej, dhe
ju që rrini në ta. Mjerë ju banorë të tokës
e të detit, sepse zbriti djalli drejt jush duke
pasur zemërim të madh, duke ditur se ka
pak kohë". 12 Dhe, kur dragoi pa se u hodh
për tokë, përndoqi gruan që lindi birin
mashkull. 13 Dhe iu dhanë gruas dy krahët
e shqiponjës së madhe, që të fluturojë në
shkretëtirë në vendin e saj, ku të ushqehet
një kohë, disa kohë dhe gjysmën e një kohe,
larg pranisë së gjarprit. 14 Atëherë gjarpri
qiti nga goja e tij ujë si një lumë prapa
gruas, që atë ta merrte lumi, 15 dhe toka e

ndihmoi gruan, dhe toka hapi gojën e vet
dhe përpiu lumin që dragoi kishte nxjerrë
nga goja e vet. 16 Dhe dragoi u zemërua
kundër gruas dhe shkoi të bëjë luftë me
të tjerët, pasardhjes së saj, të atyre që i
ruajnë urdhërimet e Perëndisë dhe që kanë
dëshminë e Jezu Krishtit. 17 Dhe u ndala mbi
rërën e detit.

13

1 Dhe pashë të ngjitej nga deti një bishë,
që kishte dhjetë brirë dhe shtatë krerë,
dhe mbi brirë dhjetë kurora dhe mbi krerë
emra blasfemie. 2 Dhe bisha që pashë i
ngjante një leopardi; këmbët e saj ishin si
të ariut dhe goja e saj si ajo e luanit; dhe
dragoi i dha asaj fuqinë e vet, fronin e vet
dhe autoritet të madh. 3 Edhe pashë një
nga krerët e saj si të plagosur për vdekje;
por plaga e saj vdekjeprurëse u shërua; dhe
gjithë dheu u mrekullua pas bishës. 4 Dhe
adhuruan dragoin që i dha autoritet bishës
dhe adhuruan bishën duke thënë: "Kush i
ngjan bishës? Kush mund të luftojë kundër
saj?". 5 Dhe iu dha një gojë që flet gjëra të
mëdha dhe blasfemi; dhe iu dha pushtet
të veprojë për dyzet e dy muaj. 6 Dhe ajo
hapi gojën e vet për të blasfemuar kundër
Perëndisë, për të blasfemuar emrin e tij,
tabernakullin e tij dhe ata që banojnë në
qiell. 7 Dhe iu dha t'u bëjë luftë kundër
të shenjtorëve dhe t'i mundë; dhe iu dha
pushtet mbi çdo fis, gjuhë dhe komb. 8 Dhe
do ta adhurojnë të gjithë banorët e dheut,
emrat e të cilëve nuk janë shkruar në librin
e jetës së Qengjit, që ishte vrarë që nga
krijimi i botës. 9 Kush ka veshë, le të dëgjojë.
10 Kush e çon tjetrin në robëri, në robëri
do të bjerë; kush vret me shpatë, duhet
edhe ai të vritet me shpatë. Këtu është
qëndrueshmëria dhe besimi i shenjtorëve.
11 Pastaj pashë një bishë tjetër, që ngjitej
nga dheu, dhe kishte dy brirë që u ngjanin
atyre të qengjit, por fliste si një dragua.
12 Ajo ushtronte gjithë pushtetin e bishës
së parë përpara saj dhe bënte që dheu dhe
banorët e tij të adhurojnë bishën e parë, së
cilës iu shërua plaga vdekjeprurëse. 13 Edhe
bënte shenja të mëdha, sa që edhe zjarr
bënte të zbresë nga qielli mbi dhe në prani
të njerëzve, 14 dhe i mashtronte banorët
e dheut me anë të shenjave që i ishin
dhënë për të bërë përpara bishës, duke u
thënë banorëve të dheut t'i bëjnë një figurë
bishës, që kishte plagën e shpatës dhe u
kthye në jetë. 15 Dhe iu dha t'i japë një
frymë figurës së bishës, aq sa figura e bishës
të flasë, edhe të bëjë që të gjithë ata të
cilët nuk e adhuronin figurën e bishës, të
vriteshin. 16 Veç kësaj bëri që të gjithëve,
të vegjël e të mëdhenj, dhe të pasur dhe të
varfër, dhe të lirë dhe skllevër, t'u vihet një
damkë mbi dorën e tyre të djathtë ose mbi
ballin e tyre, 17 dhe që askush të mos mund
të blinte ose të shiste, po të mos kishte
damkën ose emrin e bishës ose numrin e
emrit të saj. 18 Këtu është urtia. Ai që ka
mend, le të bëjë llogari numrin e bishës,
sepse është numër njeriu; dhe numri i tij
është gjashtëqind e gjashtëdhjetë e gjashtë.

14

1 Pastaj pashë Qengjin që rrinte në këmbë
në mal të Sionit, dhe bashkë me të ishin
njëqind e dyzet e katër mijë njerëz, që e
kishin të shkruar mbi ballin e tyre emrin
e tij dhe emrin e Atit të tij. 2 Dhe dëgjova
pastaj një zë nga qielli si ushtima e shumë
ujërave dhe si gjëmimi i një bubullime të
madhe; dhe zëri që dëgjova ishte si ai i
kitaristëve që u bien qesteve së tyre. 3 Ata
këndonin një këngë të ri përpara fronit,
përpara katër qenjeve të gjalla dhe përpara
pleqve; dhe asnjë nuk mund ta mësonte
kantikun përveç të njëqind e dyzet e katër
mijëve, që ishin shpenguar nga toka. 4 Këta
janë ata që nuk janë ndotur me femra;
janë në fakt të virgjër. Këta janë ata që
ndjekin Qengjit, kudo që të shkojë ai; këta u
shpenguan ndër njerezit, që të jenë të parat
fruta për Perëndinë dhe Qengjin. 5 Edhe në
gojë të tyre nuk u gjet gënjeshtër, sepse
janë të paqortueshëm përpara fronit të
Perëndisë. 6 Pastaj pashë një engjëll tjetër
që fluturonte në mes të qiellit dhe që kishte
ungjillin e përjetshëm, që t'ua predikojë
banorëve të dheut dhe çdo kombi, dhe
fisi, dhe gjuhe, dhe populli, 7 dhe thoshte
me zë të madh: "Druani Perëndinë dhe i
jepni lavdi, sepse ora e gjyqit të tij erdhi;
adhuroni atë që bëri qiellin, dheun, detin
dhe burimet e ujërave". 8 Pastaj një tjetër
engjëll shkoi pas tyre, duke thënë: "Ra, ra
Babilona, qyteti i madh që u ka dhënë të
pinë të gjithë kombeve verën e zemërimit
të kurvërimit të saj". 9 Një engjëll i tretë

shkoi pas tyre duke thënë me zë të madh:
"Nëse ndokush adhuron bishën dhe figurën
e saj dhe merr damkën mbi ballin e vet
ose mbi dorën e vet, 10 do të pijë edhe ai
nga vera e zemërimit të Perëndisë, që është
derdhur e papërzier në kupën e zemërimit
të tij dhe do të mundohet me zjarr e squfur
përpara engjëjve të shenjtë dhe përpara
Qengjit. 11 Dhe tymi i mundimit të tyre
ngjitet në shekuj të shekujve, dhe nuk do
të kenë prehje ditë e natë ata që adhurojnë
bishën dhe figurën e saj dhe kushdo që
merr damkën e emrit të saj". 12 Këtu është
qëndrueshmëria e shenjtorëve; këtu janë
ata që zbatojnë urdhërimet e Perëndisë
dhe besimin e Jezusit. 13 Pastaj dëgjova
nga qielli një zë që më thoshte: "Shkruaj:
Lum të vdekurit që këtej e tutje vdesin
në Zotin; po, thotë Fryma, që të prehen
nga mundimet e tyre; dhe veprat e tyre t'i
ndjekin". 14 Pastaj pashë një re të bardhë,
dhe ja, mbi re po rrinte i ulur një i ngjashëm
me një Bir njeriu, i cili kishte mbi krye
një kurorë të artë dhe në dorë një drapër
të mprehtë. 15 Një engjëll tjetër doli nga
tempulli, duke i thirrur me zë të madh atij
që ulej mbi re: "Vër dorë mbi drapërin
tënd dhe korr, sepse ora e të korrurit ka
ardhur dhe të korrat e dheut janë pjekur".
16 Atëherë ai që ulej mbi re e lëshoi drapërin
e tij mbi tokë dhe dheu u korr. 17 Pastaj
një engjëll tjetër doli nga tempulli që është
në qiell, duke mbajtur dhe ai një drapër
të mprehtë. 18 Dhe një engjëll tjetër, që
kishte pushtet mbi zjarrin, doli nga altari
dhe i thirri me zë të madhe atij që kishte
drapërin e mprehtë, duke thënë: "Vëre në
punë drapërin tënd të mprehtë dhe vil bis-
takët e vreshtit të dheut, sepse rrushi i tyre
është pjekur". 19 Atëherë engjëlli e lëshoi
drapërin e tij mbi tokë dhe voli vreshtin e
dheut dhe hodhi rrushin në vozën e madhe
të zemërimit të Perëndisë. 20 Dhe voza u
shtrydh jashtë qytetit dhe nga voza doli
gjak deri te frerët e kuajve, për njëmijë e
gjashtëqind stade.

15

1 Pastaj pashë në qiell një shenjë tjetër të
madhe dhe të mrekullishme: shtatë engjëj
që kishin shtatë plagët e fundit, sepse me
to u krye zemërimi i Perëndisë. 2 Dhe pashë
një si det të qelqtë, të përzier me zjarr dhe
në këmbë mbi detin e qelqtë, ata që kishin
mundur bishën, figurën e saj, dhe damkën
e saj edhe numrin e emrit të saj. Ata
kishin qestet e Perëndisë, 3 dhe këndonin
këngën e Moisiut, shërbëtorit të Perëndisë,
dhe këngënn e Qengjit, duke thënë: "Të
mëdha dhe të mrekullueshme janë veprat e
tua, o Zot, Perëndi i plotfuqishëm; të drejta
dhe të vërteta janë udhët e tua, o Mbret i
kombeve. 4 Kush nuk do të të druajë, o Zot,
dhe nuk do të lëvdojë emrin tënd? Sepse
vetëm ti je i Shenjtë; sepse të gjitha kombet
do të vijnë dhe do të adhurojnë përpara
teje, sepse gjykimet e tua u shfaqën". 5 Dhe
pas këtyre gjërave unë pashë dhe ja, u hap
në qiell tempulli i tabernakullit të dësh-
misë. 6 Dhe të shtatë engjëjt, që kishin të
shtatë plagët, dolën nga tempulli, të veshur
me lin të pastër dhe të shndritshëm, dhe të
ngjeshur përreth gjoksit me breza ari. 7 Një
nga të katër qeniet e gjalla u dha të shtatë
engjëjve shtatë kupa ari, plot me zemërimi
i Perëndisë, që rron në shekuj të shekujve.
8 Dhe tempulli u mbush me tym nga lavdia
e Perëndisë dhe nga fuqia e tij; dhe askush
nuk mund të hynte në tempull, derisa të
mbaroheshin të shtatë plagët e të shtatë
engjëjve.

16

1 Pastaj dëgjova një zë të madh nga
tempulli që u thoshte të shtatë engjëjve:
"Shkoni dhe derdhni mbi dhe kupat e
zemërimit të Perëndisë". 2 I pari shkoi dhe e
derdhi kupën e vet mbi tokë, dhe një ulçerë
e ligë dhe e dhimbshme goditi njerëzit që
kishin damkën e bishës dhe ata që ad-
huronin figurën e saj. 3 Pastaj engjëlli i dytë
e derdhi kupën e tij në det; dhe u bë gjak si i
një të vdekuri dhe çdo qenie e gjallë në det
vdiq. 4 Edhe engjëlli i tretë e derdhi kupën
e tij në lumenj dhe në burimet e ujërave;
dhe u bë gjak. 5 Dhe dëgjova engjëllin e
ujërave duke thënë: "Ti je i drejtë, o Zot,
që je që ishe dhe që do të vish, i Shenjti
që gjykoi këto gjëra. 6 Ata kanë derdhur
gjakun e shenjtorëve dhe të profetëve, dhe
ti u dhe atyre të pijnë gjak, sepse është
shpërblimi që ata meritojnë". 7 Dhe dëgjova
një tjetër që thoshte nga altari: "Po, o Zot,
Perëndi i plotfuqishëm, gjykimet e tua janë
të vërteta dhe të drejta". 8 Dhe engjëlli i
katërt e derdhi kupën e tij mbi dielli; dhe

iu dha atij të djegë njerëzit me zjarr. [9] Dhe
njerëzit u dogjën nga një nxehtësi e madhe
dhe ata blasfemuan emrin e Perëndisë që
ka pushtet mbi këto plagë, dhe nuk u pen-
duan që t'i japin lavdi atij. [10] Dhe engjëlli
i pestë e derdhi kupën e tij mbi fronin e
bishës; dhe mbretëria e tij u mbulua me
terr; dhe njerëzit kafshonin gjuhët e tyre
nga dhembja, [11] dhe blasfemuan Perëndinë
e qiellit për shkak të dhembjeve të tyre
dhe ulçerët e tyre, por nuk u penduan për
veprat e tyre. [12] Pastaj engjëlli i gjashtë e
derdhi kupën e tij në lumin e madh Eufrat
dhe uji i tij u tha për të bërë gati udhën
e mbretërve që vijnë nga lindja e diellit.
[13] Dhe pashë të dilte nga goja e dragoit,
nga goja e bishës dhe nga goja e profetit
të rremë, tri frymë të ndyra, që u ngjanin
bretkosave. [14] Sepse në fakt janë fryma të
demonëve që bëjnë mrekulli, që shkojnë te
mbretërit e dheut dhe të gjithë botës, që
t'i mbledhin për luftën e ditës së madhe të
Perëndisë së Plotfuqishëm. [15] "Ja, unë po
vij si vjedhës; lum ai që rri zgjuar dhe ruan
rrobat e veta që të mos ecë i zhveshur dhe
të duket turpi i tij". [16] Dhe i mblodhën në
një vend që hebraisht quhet "Armagedon".
[17] Pastaj engjëlli i shtatë e derdhi kupën
e tij në erë; dhe doli një zë i madh nga
tempulli i qiellit, nga froni, duke thënë: "U
bë". [18] Atëherë shkrepën zëra bubullima
dhe vetëtima, dhe u bë një tërmet i madh,
që i tillë nuk ishte bërë qëkurse u bënë
njerëzit mbi tokë, një tërmet kaq fort i
madh. [19] Dhe qyteti i madh u nda në tri
pjesë dhe qytetet e kombeve ranë, Babilona
e madhe u kujtua përpara Perëndisë, që t'i
japë kupën e verës së zemërimit të tij të
tërbuar. [20] Dhe çdo ishull iku, edhe malet
nuk u gjetën më. [21] Dhe një breshër i madh,
me peshë prej një talenti, ra nga qielli mbi
njerëzit; edhe njerëzit blasfemuan Perënd-
inë për plagën e breshërit; sepse plaga e tij
ishte me të vërtetë e madhe.

17

[1] Dhe erdhi një nga të shtatë engjëjt që
kishin të shtatë kupat, dhe foli me mua dhe
më tha: "Eja, do të të tregoj gjyqin e kurvës
së madhe që është ulur në ujëra të shumta,
[2] më të cilën u kurvëruan mbretërit e dheut,
dhe banorët e dheut u dehën me verën e
kurvërisë së saj". [3] Dhe më çoi në Frymë
në një shkretëtirë, dhe pashë një grua që
rrinte mbi një bishë të kuqe, plot me emra
blasfemie dhe që kishte shtatë krerë dhe
dhjetë brirë. [4] Edhe gruaja ishte veshur me
purpur dhe me të kuq të ndezur, e stolisur
me ar, gurë të çmuar dhe me margaritarë;
kishte në dorë një kupë ari plot me neveritë
dhe ndyrësitë e kurvërimit të saj. [5] Dhe
mbi ballin e saj ishte shkruar një emër:
"Misteri, Babilona e madhe, nëna e lavirave
dhe e neverive të dheut". [6] Dhe e pashë
gruan duke u dehur nga gjaku i shenjtorëve
dhe nga gjaku i martirëve të Jezusit. Dhe,
kur e pashë, u çudita me çudi të madhe.
[7] Dhe engjëlli më tha: "Përse çuditesh? Unë
do të të tregoj misterin e gruas dhe të
bishës që e mban atë, e cila ka shtatë krerë
dhe dhjetë brirë. [8] Bisha, që pe, ishte, edhe
nuk është, dhe do të ngjitet nga humnera
dhe do të vejë në përhumbje; dhe banorët
e dheut, emrat e të cilëve nuk janë shkruar
në librin e jetës që nga krijimi i botës, do
të çuditen kur të shohin bishën që ishte,
dhe nuk është, ndonëse është. [9] Këtu është
mendja që ka dituri: të shtatë krerët janë
shtatë male, ku ulet gruaja, [10] dhe mbretër
janë shtatë; pesë kanë rënë, një është dhe
tjetri nuk ka ardhur ende; dhe, kur të vijë,
pak kohë do të mbetet. [11] Dhe bisha që
ishte, dhe nuk është më, është edhe ajo i
teti mbret, dhe është nga të shtatët dhe
shkon në përhumbje. [12] Të dhjetë brirët,
që pe, janë dhjetë mbretër, të cilët nuk
kanë marrë ende mbretërinë, por do të
marrin pushtet si mbretër, një orë, bashkë
me bishën. [13] Këta kanë një qëllim, dhe
do t'ia japin fuqinë dhe pushtetin e tyre
bishës. [14] Ata do të luftojnë kundër Qengjit
dhe Qengji do t'i mundë, sepse ai është Zot
i zotërve dhe Mbret i mbretërve; dhe ata
që janë me të janë të thirrur, të zgjedhur
dhe besnikë". [15] Pastaj më tha: "Ujërat
që ke parë, ku ulet lavirja, janë popuj dhe
turma, dhe kombe, dhe gjuhë. [16] Dhe të
dhjetë brirët që ke parë mbi bishën, këta
do të urrejnë laviren, do ta bëjnë të shkretë
dhe lakuriq, dhe do të hanë mishrat e saj
dhe do ta djegin në zjarr. [17] Sepse Perëndia
u dha në zemër atyre të kryejnë mendjen
e tij, të bëhen në një mendje, edhe t'i
japin bishës mbretërinë e tyre, gjersa të
plotësohen fjalët e Perëndisë. [18] Dhe gruaja
që pe është qyteti i madh, që mbretëron

mbi mbretëritë e dheut”.

18

1 Edhe pas këtyre pashë një engjëll tjetër
 që zbriste nga qielli, që kishte pushtet të
 madh; dhe dheu u ndriçua nga lavdia e tij.
2 Ai bërtiti me forcë dhe me zë të madh,
 duke thënë: “Ra, ra Babilona e madhja, dhe
 u bë vendbanimi i demonëve, dhe streha
 e çdo fryme të ndyrë, dhe streha e çdo
 shpendi të ndyrë dhe neveritshëm. 3 Sepse
 nga vera e mërisë së kurvërimit të saj
 kanë pirë të gjitha kombet, dhe mbretërit
 e dheut me të u kurvëruan, dhe tregtarët
 e dheut u pasuruan për shkak të luksit
 të saj të shfrenuar”. 4 Pastaj dëgjova një
 zë tjetër nga qielli, duke thënë: “Dilni
 prej saj, o populli im, që të mos bëheni
 pjestarë të mëkateve të saj, dhe të mos
 merrni nga plagët e saj, 5 sepse mëkatet
 e saj janë grumbulluar dhe kanë arritur
 deri në qiell, dhe Perëndia kujtoi paud-
 hësitë e saj. 6 Shpërblejani atë që ajo ju
 ka bërë juve, përkundrazi, shpërblejani dy-
 fish sipas veprave të saj; në kupën që ajo
 derdhi derdhini dyfishin. 7 Në masën që
 u vetlavdërua ajo dhe shfreu në epshe, në
 atë masë i jepni asaj mundim dhe brenga,
 sepse ajo në zemër të vet thotë: “Unë
 rri posi mbretëreshë, e ve nuk jam dhe
 brengë nuk do të shoh”. 8 Prandaj në
 një ditë të vetme do të vijnë plagët e saj:
 vdekja, vaji dhe zia e bukës; edhe do të
 digjet krejt në zjarr, sepse i fuqishëm është
 Zoti Perëndia, ai që e gjykon atë”. 9 Dhe
 do ta qajnë atë dhe do të vajtojnë për të
 mbretërit e dheut, ata që u kurvëruan me
 të dhe u dhanë pas epsheve me të, kur të
 shohin tymin e zjarrit të saj; 10 ata do të
 qëndrojnë larg nga frika e mundimit të saj,
 duke thënë: “Mjerë, mjerë Babilona, qyteti
 i madh, qyteti i fuqishëm, sepse në një
 moment erdhi gjyqi yt!”. 11 Edhe tregtarët
 e dheut do të qajnë dhe do të vajtojnë për
 të, sepse askush nuk do të blejë më mallrat
 e tyre: 12 mallra prej ari dhe argjendi, gurë
 të çmuar dhe margaritarë, pëlhura liri dhe
 purpri, mendafshi e të kuqeje, dhe gjith-
 farë drurësh erëmirë, e gjithfarë sendesh
 fildishi dhe druri shumë të çmuar, bronzi,
 hekuri dhe mermeri, 13 dhe kanellë, dhe
 parfume, vajra erëmirë, temian, verë, vaj,
 majë mielli, grurë, gjë e gjallë, dhen, kuaj,
 qerre, trupa e shpirtra njerëzish. 14 Dhe
 fryti i dëshirës së shpirtit tënd ikën prej
 teje, dhe të gjitha gjërat e pasura dhe të
 shkëlqyerat ikën prej teje dhe ti nuk do
 t’i gjesh më kurrë. 15 Tregtarët e këtyre
 gjërave, që u pasuruan prej saj, do të rrijnë
 larg për shkak të frikës së mundimit të saj,
 dhe do të qajnë dhe do të vajtojnë, 16 duke
 thënë: “Ah! Ah! Qyteti i madh, që ishte
 veshur me li të hollë, me të purpurta e
 të kuqe të ndezur, dhe e stolisur me ar,
 dhe me gurë të çmuar dhe me margaritarë!
 Sepse në një moment u shkatërrua një
 pasuri kaq e madhe!”. 17 Të gjithë kapitenët,
 të gjithë pasagjerët dhe detarët, dhe të
 gjithë ata që tregtojnë nëpërmjet detit do
 të qëndrojnë nga larg 18 dhe, duke parë
 tymin e zjarrit të saj, do të klithin: “Cili
 qytet i përngjante këtij qyteti të madh?”.
19 Dhe do të hedhin pluhur mbi kryet, do
 të bërtasin, duke qarë e duke vajtuar, duke
 thënë: “Ah! Ah! Qyteti i madh, në të cilën
 u pasuruan të gjithë ata që kishin anije
 në det nga mrekullia e saj, sepse për një
 moment u shkretua! 20 Gëzohu përmbi të, o
 qiell, dhe ju apostuj të shenjtë dhe profetë,
 sepse Perëndia duke e gjykuar vuri në vend
 drejtësinë”. 21 Dhe një engjëll i fuqishëm
 ngriti një gur të madh me përmasat sa një
 mokër dhe e hodhi në det, duke thënë: “Me
 të njëjtin vrull do të hidhet Babilona, qyteti
 i madh, dhe nuk do të gjendet më; 22 dhe zëri
 i harpistëve, i muzikantëve, i fyelltarëve
 dhe borizanëve nuk do të dëgjohet më te ti;
 dhe çdo mjeshtër i çfarëdo eksperti i arteve
 nuk do të gjendet më te ti, dhe nuk do të
 dëgjohet më te ti zëri i gurit të mullirit.
23 Dhe dritë llambe nuk do të ndriçojë më në
 ty; edhe zë dhëndri dhe nuseje nuk do të
 dëgjohet më te ti; sepse tregtarët e tu ishin
 të mëdhenjtë e dheut, sepse gjithë kombet
 u mashtruan me magjinë tënde. 24 Sepse në
 të u gjet gjak profetësh dhe shenjtorësh,
 dhe i gjithë atyre që janë vrarë mbi dhe”.

19

1 Dhe pas këtyre dëgjova në qiell zërin e
 madh të një turme të shumtë, duke thënë:
 “Aleluja! Shpëtimi, dhe lavdia, dhe nder-
 imi, dhe fuqia i përkasin Zotit, Perëndisë
 sonë, 2 sepse të vërteta dhe të drejta janë
 gjykimet e tij! Ai në fakt gjykoi laviren e
 madhe, që e prishi dheun me kurvërinë e

saj, dhe mori hak për gjakun e shërbëtorëve
të vet të derdhur prej dorës së saj". 3 Dhe
thanë për të dytën herë: "Aleluja! Dhe
tymi i saj ngjitet në shekuj të shekujve".
4 Dhe ranë përmbys të njëzet e katër pleqtë,
dhe të katër qeniet e gjalla, dhe adhuruan
Perëndinë, që ulej mbi fron, duke thënë:
"Amen, Aleluja!". 5 Dhe nga froni erdhi
një zë, duke thënë: "Lëvdoni Perëndinë
tonë, gjithë ju shërbëtorë të tij dhe ju që
e druani, dhe të vegjlit dhe të mëdhen-
jtë". 6 Dhe dëgjova një si zë i një turme të
madhe, dhe si zë shumë ujërash dhe si zë
bubullimash të forta, që thoshte: "Aleluja,
sepse filloi të mbretërojë Zoti, Perëndia
ynë, i Plotfuqishmi!. 7 Le të gëzohemi dhe
të ngazëllohemi dhe le t'i japim atij lavdi,
sepse erdhi dasma e Qengjit dhe nusja e
tij është përgatitur! 8 Dhe i është dhënë
të vishet me li të hollë, të pastër dhe të
shkëlqyeshëm, sepse liri i hollë janë veprat
e drejta të shenjtorëve". 9 Dhe më tha:
"Shkruaj: Lum ata që janë ftuar në gostinë e
dasmës së Qengjit". Dhe më tha: "Këto janë
fjalët e vërteta të Perëndisë". 10 Edhe rashë
përpara këmbëve të tij për ta adhuruar,
por ai më tha: "Ruaju se e bën, unë jam
bashkëshërbëtori yt si dhe i vëllezërve të
tu që kanë dëshminë e Jezusit. Perëndinë
adhuroje! Sepse dëshmia e Jezusit është
frymë e profecisë". 11 Dhe pashë qiellin e
hapur, dhe ja, një kalë i bardhë, dhe ai që
e kalëronte quhet Besniku dhe i Vërteti;
dhe ai gjykon dhe lufton me drejtësi. 12 Dhe
sytë e tij ishin si flakë zjarri dhe mbi kryet
e tij ishin shumë kurora; edhe kishte një
emër të shkruar, që askush nuk e di përveç
atij; 13 Dhe ishte i veshur me një rrobe të
ngjyer në gjak; dhe emri i tij quhet: "Fjala e
Perëndisë". 14 Dhe ushtritë që janë në qiell
e ndiqnin mbi kuaj të bardhë, të veshur
me rroba liri të hollë, të bardhë dhe të
pastër. 15 Dhe nga goja e tij dilte një shpatë e
mprehtë për të goditur me të kombet; dhe
ai do të qeverisë me skeptër prej hekuri dhe
ai vet do të shkelë vozën e verës së mërisë
dhe të zemërimit të Perëndisë së plot-
fuqishëm. 16 Dhe mbi rroben e vet dhe mbi
kofshën ishte shkruar një emër: MBRETI
I MBRETËRVE dhe ZOTI I ZOTËRVE. 17 Dhe
pashë një engjëll që qëndronte në këmbë
në diell; dhe bërtiti me zë të madh duke
u thënë gjithë shpendëve që fluturojnë në
mes të qiellit: "Ejani, mblidhuni në gostinë
e madhe të Perëndisë, 18 që të hani mish
mbretërish, dhe mish kapitenësh, dhe mish
njerëzish të fuqishëm, dhe mish kuajsh dhe
kalorësish, dhe mishin e të gjithë njerëzve,
të të lirëve dhe të skllevërve, dhe të të
vegjëlve dhe të të mëdhenjve". 19 Dhe pashë
bishën, dhe mbretërit e dheut, dhe ushtritë
e tyre të mbledhura që të bënin luftë
kundër atij që kalëronte kalin dhe kundër
ushtrisë së tij. 20 Dhe bisha u kap, dhe
bashkë me të profeti i rremë që kishte bërë
shenja përpara saj, me të cilat i mashtroi
ata që morën damkën e bishës, dhe ata që
adhuruan figurën e saj; që të dy i hodhën
të gjallë në liqenin e zjarrtë që digjet me
squfur; 21 dhe të tjerët u vranë me shpatë, që
dilte nga goja e atij që kalëronte kalin, dhe
të gjitha shpendët u ngopën me mishrat e
tyre.

20

1 Dhe pashë një engjëll që zbriste nga
qielli, duke pasur çelësin e humnerës, dhe
një zinxhir të madh në dorë. 2 Ai e kapi
dragoin, gjarpërin e lashtë, që është djalli
dhe Satani, dhe e lidhi për një mijë vjet,
3 dhe e hodhi atë në humnerë, dhe e mbylli
atë dhe vulosi mbi të, që të mos i mashtrojë
më kombet, deri sa të mbushen një mijë
vjet; dhe pas këtyre ai duhet zgjidhur për
pak kohë. 4 Dhe pashë frone, dhe ata u
ulën mbi to dhe atyre iu dha pushteti që
të gjykojnë edhe pashë shpirtrat e atyre që
u ishin prerë kokat për dëshminë e Jezusit
dhe për fjalën e Perëndisë, dhe të cilët nuk
e kishin adhuruar bishën, dhe as figurën e
saj dhe nuk kishin marrë damkë mbi ballin
e tyre dhe në duart e tyre. Këta u kthyen në
jetë e mbretëruan me Krishtin për një mijë
vjet. 5 Por të vdekurit e tjerë nuk u kthyen
në jetë deri sa të mbusheshin një mijë vjet.
Kjo është ringjallja e parë. 6 I lum dhe i
shenjtë është ai që ka pjesë në ringjalljen e
parë. Mbi ata vdekja e dytë nuk ka pushtet,
por ata do të jenë priftërinj të Perëndisë
dhe të Krishtit dhe do të mbretërojnë me të
një mijë vjet. 7 Dhe kur të kryhen të një mijë
vjetët, Satani do të zgjidhet nga burgu i tij,
8 dhe do të dalë të mashtrojë kombet që janë
në të katër anët e dheut, Gogun e Magogun,
që t'i mbledhë ata për luftë; numri i tyre
do të jetë si rëra e detit. 9 Dhe ata do

të lëvizin në të gjithë sipërfaqen e dheut
dhe do ta rrethojnë fushën e shenjtorëve
dhe qytetin e dashur. Por nga qielli do të
zbresë zjarr, i dërguar nga Perëndia, dhe
do t'i përpijë. 10 Atëherë djallin që i kishte
mashtruar, do ta hedhin në liqenin e zjarrit
e të squfurit, ku janë bisha dhe profeti i
rremë; dhe do të mundohen ditë e natë në
shekuj të shekujve. 11 Pastaj pashë një fron
të madh të bardhë dhe atë që ulej mbi të,
nga prania e të cilit iku dheu dhe qielli, dhe
nuk u gjet vënd për ata. 12 Dhe pashë të
vdekurit, të mëdhenj e të vegjël, që rrinin
në këmbë përpara Perëndisë, edhe librat u
hapën; dhe u hap një libër tjetër, që është
libri i jetës; dhe të vdekurit u gjykuan në
bazë të gjërave të shkruara në libra, sipas
veprave të tyre. 13 Dhe deti i dorëzoi të
vdekurit që ishin në të, dhe vdekja dhe
Hadesi dorëzuan të vdekurit që ishin në ta;
dhe ata u gjykuan secili sipas veprave të
veta. 14 Pastaj vdekja dhe Hadesi u flakën në
liqenin e zjarrit. Kjo është vdekja e dytë.
15 Dhe, nëse ndokush nuk u gjet i shkruar në
librin e jetës, u flak në liqenin e zjarrit.

21

1 Dhe pashë një qiell të ri dhe një dhe të
ri; sepse qielli i parë dhe dheu i parë kishin
shkuar, dhe deti nuk ishte më. 2 Dhe unë,
Gjoni, pashë qytetin e shenjtë, Jeruzalemin
e ri, që zbriste nga qielli, nga Perëndia, që
ishte bërë gati si nuse e stolisur për burrin e
vet. 3 Dhe dëgjova një zë të madh nga qielli
që thoshte: "Ja tabernakulli i Perëndisë me
njerëzit! Dhe ai do të banojë me ta; edhe ata
do të jenë populli i tij dhe vetë Perëndia do
të jetë bashkë me ta, Perëndi e tyre. 4 Dhe
Perëndia do të thaijë çdo lot nga sytë e tyre;
dhe vdekja nuk do të jetë më; as brengë,
as klithma, as mundim, sepse gjërat e më-
parshme shkuan". 5 Dhe ai që rrinte mbi
fron tha: "Ja, unë i bëj të gjitha gjërat të
reja". Dhe më tha: "Shkruaj, sepse këto
fjalë janë të vërteta dhe besnike". 6 Edhe më
tha: "U bë! Unë jam Alfa dhe Omega, fillimi
dhe mbarimi! Atij që ka etje unë do t'i jap
si dhuratë nga burimi i ujit të jetës. 7 Kush
fiton do t'i trashëgojë të gjitha gjërat; dhe
do të jem për të Perëndi dhe ai do të jetë
për mua bir. 8 Kurse për frikacakët dhe të
pabesët, dhe të neveritshmit dhe vrasësit,
dhe kurvëruesit, dhe magjistarët, dhe id-
hujtarët, dhe gjithë gënjeshtarët, pjesa e
tyre do të jetë në liqenin që digjet me zjarr
dhe squfur, që është vdekja e dytë". 9 Pastaj
erdhi drejt meje një nga të shtatë engjëjt që
kishin të shtatë kupat plot me shtatë plagët
e fundit, dhe foli me mua, duke thënë: "Eja,
do të të tregoj nusen, gruan e Qengjit".
10 Dhe më çoi në Frymë mbi një mal të
madh dhe të lartë, dhe më tregoi qytetin e
madh, Jeruzalemin e shenjtë, që zbriste nga
qielli, nga Perëndia, 11 duke pasur lavdinë
e Perëndisë. Dhe shkëlqimi i saj i ngjante
me një gur shumë të çmuar, si gur diaspri
kristalor. 12 Ai kishte një mur të madh
dhe të lartë me dymbëdhjetë porta, dhe
te portat dymbëdhjetë engjëj, dhe emra
të shkruar mbi to, të cilat janë emrat e
të dymbëdhjetë fiseve të bijve të Izraelit.
13 Nga lindja ishin tri porta, nga veriu tri
porta, nga jugu tri porta dhe nga perëndimi
tri porta. 14 Dhe muri i qytetit kishte dym-
bëdhjetë themele dhe mbi to ishin emrat e
dymbëdhjetë apostujve të Qengjit. 15 Dhe ai
që fliste me mua kishte një kallam ari, për
të matur qytetin, dyert e tij dhe murin e
tij. 16 Dhe qyteti kishte formë katërkëndësh,
dhe gjatësia e tij është sa gjerësia; ai e mati
qytetin me kallamin deri në dymbëdhjetë
mijë stade; gjatësia, gjërësia dhe lartësia e
tij janë të barabartë. 17 Mati edhe murin,
që ishte njëqind e dyzet e katër kubitë, me
matje njeriu, domethënë engjëllit. 18 Muri
ishte bërë ishte prej diaspri; dhe qyteti
ishte prej ari të kulluar, i ngjashëm me
kristal transparent. 19 Themelet e murit të
qytetit ishin stolisur me gjithfarë gurësh
të çmuar; themeli i parë ishte prej diaspri,
i dyti prej safiri, i treti prej kalcedoni, i
katërti prej smeraldi, 20 i pesti prej sar-
doniku, i gjashti prej sardi, i shtati prej
krizoliti, i teti prej berili, i nënti prej topazi,
i dhjeti prej krizopazi, i njëmbëdhjeti prej
hiacinti, i dymbëdhjeti prej ametisti. 21 Dhe
të dymbëdhjetë portat ishin dymbëdhjetë
margaritarë, secila portë ishte bërë prej
një margaritari të vetëm, edhe sheshi i
qytetit ishte prej ari të kulluar, si kristal i
transparent. 22 Dhe nuk pashë asnjë tempull
në të; sepse Zoti Perëndi i plotfuqishëm
dhe Qengji janë tempulli i tij. 23 Dhe qyteti
nuk ka nevojë për diell, as për hënë që të

ndriçojnë në të, sepse lavdia e Perëndisë e
ndriçon atë, dhe llamba e tij është Qengji.
24 Dhe kombet e të shpëtuarve do të ecin
në dritën e tij; dhe mbretërit e dheut do të
sjellin lavdinë dhe nderin e tyre në të. 25 Dhe
portat e tij nuk do të mbyllen asnjëherë
gjatë ditës, sepse nuk do të ketë asnjëherë
natë. 26 Edhe në të do të sjellin lavdinë
dhe nderin e kombeve. 27 Edhe nuk do të
hyjë asgjë e papastër dhe askush që kryen
neveri e gënjeshtër, por vetëm ata që janë
të shkruar në librin e jetës të Qengjit.

22

1 Dhe më tregoi lumin e pastër të ujit
të jetës, te kthjellët si kristali, që dilte
nga froni i Perëndisë dhe i Qengjit. 2 Në
mes të sheshit të qytetit, këtej e andej
lumit, ishte druri i jetës që jep dymbëdhjetë
fruta, dhe që nxjerr frutin e saj në çdo
muaj; dhe gjethet e drurit janë për shërim
të kombeve. 3 Dhe asnjë mallkim nuk do
të ketë më; dhe në të do të jetë froni i
Perëndisë dhe i Qengjit, dhe shërbëtorët
e tij do t'i shërbejnë; 4 ata do të shohin
fytyrën e tij; dhe emri i tij do të jetë mbi
ballin e tyre. 5 Dhe atje natë nuk do të ketë;
edhe nuk kanë nevojë për llambë, as për
dritë dielli, sepse Zoti Perëndi i ndriçon;
dhe ata do të mbretërojnë në shekuj të
shekujve. 6 Dhe më tha: "Këto fjalë janë
besnike dhe të vërteta; dhe Zoti, Perëndi i
profetëve të shenjtë, dërgoi engjëllin e tij,
për t'u treguar shërbëtorëve të tij gjërat që
duhet të ndodhin për së shpejti. 7 Ja, unë
vij shpejt; lum ai që i ruan fjalët e profecisë
së këtij libri". 8 Dhe unë, Gjoni, jam ai që
kam parë dhe dëgjuar këto gjëra; dhe kur
dëgjova dhe pashë, rashë për ta adhuruar
përpara këmbëve të engjëllit që m'i tre-
gonte këto gjëra. 9 Dhe ai më tha: "Ruaju
se e bën! Sepse unë jam bashkëshërbëtori
yt dhe i vëllezërve të tu, profetë, dhe të
atyre që i ruajnë fjalët e këtij libri. Adhuro
Perëndinë!". 10 Pastaj më tha: "Mos i vulos
fjalët e profecisë së këtij libri, sepse koha
është afër. 11 Kush është i padrejtë, le të
vazhdojë të jetë i padrejtë, kush është i
ndyrë le të vazhdojë të jetë i ndyrë, kush
është i drejtë le të vazhdojë të praktikojë
drejtësinë, dhe kush është i shenjtë le të
vazhdojë të shenjtërohet. 12 Dhe ja, unë vij
shpejt, dhe shpërblimi im është me mua,
për t'i dhënë gjithsecilit sipas veprave që ai
ka bërë. 13 Unë jam Alfa dhe Omega, fillimi
dhe mbarimi, i pari dhe i fundit". 14 Lum ata
që i kryejnë urdhërimet e tij, që të kenë të
drejtën për drurin e jetës dhe për të hyrë
në portat e qytetit. 15 Jashtë janë qentë,
magjistarët, kurvarët, vrasësit, idhujtarët
dhe kushdo që do dhe zbaton gënjeshtrën.
16 "Unë, Jezusi, dërgova engjëllin tim për
t'ju dëshmuar për këto gjëra nëpër kisha.
Unë jam Rrënja dhe pasardhja e Davidit,
ylli i ndritshëm i mëngjesit". 17 Dhe Fryma
dhe nusja thonë: "Eja!". Dhe ai që dëgjon
le të thotë: "Eja!". Dhe ai që ka etje, le të
vijë; dhe ai që do, le të marrë si dhuratë
ujin e jetës. 18 Unë i deklaroj kujtdo që
dëgjon fjalët e profecisë së këtij libri, se
nëse ndokush do t'i shtojë këtyre gjërave,
Perëndia do të dërgojë mbi të plagët e për-
shkruara në këtë libër. 19 Dhe nëse dikush
heq nga fjalët e librit të kësaj profecie,
Perëndia do t'i heqë pjesën e tij nga libri
i jetës nga qyteti i shenjtë, dhe nga gjërat
që janë përshkruar në këtë libër. 20 Ai që
dëshmon për këto gjëra, thotë: "Po, unë vij
shpejt. Amen". Po, eja, Zoti Jezus. 21 Hiri
i Zotit Jezu Krisht qoftë me ju të gjithë.
Amen.